

Giới thiệu 1/2 Prince

Truyện 1/2 Prince, chuyện nói về các bạn trẻ thời nay rất đam mê vào các trò chơi trên mạng, họ không những nhập tâm vào nhân vật mà còn rất say mê thậm chí không thoát ra được.

Có một chàng trai vốn rất thông minh, trước người mình yêu lại rất ngốc nghếch. Có một chàng trai rất trầm tĩnh, chỉ nguyện bảo vệ người anh yêu suốt đời. Có một cô gái rất quyết liệt trong tình cảm, bất chấp người cô yêu không giống những người khác. Có một cô gái vốn rất mạnh mẽ, thậm chí còn lưu manh, nhưng khi biết yêu cũng đỏ mặt ngượng ngùng.

Một câu truyện nhẹ nhàng, vui vẻ nhưng cũng đầy phiêu lưu hồi hộp, gay cấn. Những trận chiến và những chuyến du hành của đoàn nhân vật.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Vương Tử ra đời

Trong một lần cùng em trai cãi nhau, nó chửi tôi chỉ biết dựa dẫm vào đám đàn ông mà thăng cấp trong mấy trò MMO*. Bùng bùng tức giận, tôi trúng phải kế khích tướng của nó, tôi quyết định sẽ vượt mặt nó mà không cần ai giúp đỡ. Thật trùng hợp, trò chơi “Đệ nhị sinh mệnh” vừa phát hành tức thời, thế là tôi đăng nhập vào chơi. Lại thật trùng hợp, tôi là người đầu tiên đăng nhập vào trò này. Đại mĩ nữ GM tặng tôi một điều ước...Hừ! Tôi. Muốn. Làm. Đàn. Ông!

Bà nó chửi, tôi vô tình biến thành một đại đại mỹ nam, cô ả GM kia muốn phá hoại trình tiết của tôi, oaaaaaaa.....!

....TRỜI ĐẤT OI! Một cô gái đòi lấy tôi làm chồng!

Má ơi, kia trai đẹp... Khoan, cái quái gì? Hắn ta là GAY, lại còn có hứng thú với tôi?! Cút xuống địa ngục đi! Lúc bà là nữ không hứng thú, sao chọn đúng lúc này lại có hứng?

Với một nhân vật chính cực kì hài hước, những người bạn đồng hành cực kì kì quái, và một hành trình cực kì thú vị về sự trưởng thành và khám phá bản thân, những sự việc tiếp theo sẽ diễn biến ra sao? Đến trời cũng chẳng biết được...

---

* MMO: viết tắt của “Massively Multiplayer Online” có nghĩa là trò chơi trực tuyến số lượng người chơi không giới hạn.

=====
Tác giả: Ngự Ngã (Yu Wo)

Bản dịch tiếng Anh: Prince Revolution.

Chương 1 do Erialis thực hiện.

Bản dịch tiếng Việt: Athox1110 – Trường Tồn.

Anh (chị) dịch lại từ bản convert tiếng Trung và bản tiếng Anh.

Convert nguồn Tàng Thư Viện.

Chỉnh sửa: meomeoemlameo (BT4C)

Minh họa: Vương Tử – lấy từ artbook bên Trung Quốc của 1/2 Vương Tử.

Xin cảm ơn anh(chị) Athox đã mang đến bản dịch hay, cảm ơn người làm convert, chúc anh chị luôn hạnh phúc trong cuộc sống. Xin lỗi vì những sai sót của em khi sử dụng bản dịch của anh chị.

Thanks Prince Revolution and Erialis for translating 1/2 Prince. I wish you guys the best! Sorry for my mistakes.

Thanks Yu Wo for making fantastic novels. I love you!

(Sử dụng tiếng Anh vì có khi nếu đọc được PR và Ngự Ngã mới hiểu nổi. Nếu viết sai quý vị góp ý để mình sửa.)

Trung thành với bản Tiếng Anh vì bản này đã có bản quyền từ Ngự Ngã. Đã xin được bản quyền.

(Các chú thích của tôi trong bài để tên cũ là meomeo, các bạn đừng nhầm với bạn Chimeomeo.)

~*~

Hiện tại là năm 2100 sau Công nguyên. Nhờ vào tiến bộ vượt bậc của khoa học – ví như sự ra đời của thực tế ảo, và phát minh máy chơi game lúc ngủ – game trực tuyến nhiều năm qua nhanh chóng phát triển mạnh mẽ.

Hơn nữa, game online đã đạt được độ chân thật từ 50%...60%... 70% tới 80%. Hiện tại thị trường bị hai game MMO* khổng lồ – “Thế giới” và “Nhân sinh” – hai game này đều đã đạt độ chân thật tới 85%. Với hơn 80% dân số thế giới tham gia chơi game, ra đường gặp người quen câu đầu tiên thường hỏi, “Bạn chơi “Thế giới” hay “Nhân sinh”?”

(*MMO: game online không hạn chế số lượng người chơi – Nhóm PR)

Nhưng, hiện tại mọi chuyện đã có thay đổi. Công ty khoa học kỹ thuật lớn nhất Tuần Vũ, trải qua mười năm nghiên cứu phát triển, rốt cuộc sáng tạo ra trò chơi mới nhất với độ chân thật đạt tới 99% “Đệ nhị sinh mệnh”. Tin tức vừa đưa ra lập tức làm dậy nên một cơn bão khổng lồ.

Toàn thế giới đang nín thở chờ đợi...

***

Trực tuyến, game “Thế giới”...

“Em xem, đây là cái gì?”

Tôi, Phong Tiểu Tiểu, giờ cao ma pháp trượng Trạm Lam Nữ Thần trong tay, khoe bảo vật này với đứa em trai song sinh. Hi hi, cây ma pháp trượng Trạm Lam Nữ Thần này lực công kích 102, gia tăng lực công kích ma pháp thuộc tính băng 20%, quả thực là chí bảo của ma pháp sư, nhưng tôi cũng đã phải mất bao công mới lấy được từ ông xã đấy.

“Trạm Lam Nữ Thần? Khi thật, chị phát tài rồi à, không phải, một cây ma pháp trượng này phải mười vạn kim tệ, chị kiếm đâu ra tiền vậy?” Phong Vô Tình, cũng chính là em trai của tôi trong thế giới thật, hai mắt sáng rực giương mắt nhìn Trạm Lam Nữ Thần trong tay tôi.

“Đương nhiên là từ ông xã của chị rồi.” Tôi đắc ý đương đương khoe.

“Lại là anh rở cấp cho... làm con gái đều được như vậy, trang bị không cần bản thân vất vả cực khổ đánh quái, tự có người đem đến tận miệng.” Phong Vô Tình lẩm bẩm nói.

“Em nói gì?” Tôi nhún nhún mày, kỹ năng ma pháp bậc trung – Băng Chùy lập tức bay tới người thằng em.

Thân là một chiến sĩ, phòng ngự ma pháp của Phong Vô Tình đương nhiên chẳng ra sao cả, lượng HP lập tức giảm xuống một nửa. Tuy trong trò chơi cảm giác đau chỉ bằng 20% ở thế giới thật, nhưng tính ra một chiêu băng chùy này cũng đau tương đương với bị dao bếp cắt vào tay. Ày, xem ra cũng... đau ra phết chứ chẳng chơi?! Tôi nghĩ thầm.

“Á, đau chết được, thôi cái trò ấy đi được không?” Nhìn lượng máu của mình giảm một nửa, Phong Vô Tình đành cầm lấy bình máu uống. “Đanh đá....”

“Cái gì....?”

Dám mắng chị mày đanh đá à? Phải nói là, một chiến sĩ cấp 95 nhỏ nhỏ như mày mà dám mắng chị, một ma pháp sư cấp 115... chắc là muốn CHẾT đây! Tôi tức giận, không cần biết phía trước là ai, một chiêu ma pháp cao cấp Bạo Phong Tuyệt lập tức khiến nó bắn ra ngoài. Phát ra ma pháp xong tôi mới kịp nghĩ: Chết cha, Vô Tình sẽ không chết chứ?”

“Au...” Em trai tôi kêu lên thảm thiết, hình như đang rất đau ..... Chị xin lỗi, em trai.

“Chị gái đanh đá, sư từ hà đông, bà chị chết bầm, chị muốn giết em hả?!” Phong Vô Tình nửa sống nửa chết nằm trên mặt đất thờ dốc. May là nó còn sống, tôi nhẹ cả người.

“Ai bảo em dám mắng chị đanh đá? Hơn nữa cấp bậc với trang bị của em cũng quá kém, một phát Băng Chùy và Bạo Phong Tuyệt đã khiến em nằm sõng soài trên mặt đất. Chị thấy nếu chị đập em thêm một cái, em nhất định còn có vinh hạnh trở thành chiến sĩ đầu tiên bị ma pháp sư đập chết đấy.” Thấy Vô Tình không chết, tôi nhin không được, lại cười nhạo nó vài câu.

Nằm bò trên mặt đất, Phong Vô Tình then quá hóa giận, dám lạnh lùng nói với tôi. “Chị nghĩ ai cũng không biết xấu hổ như chị à, lúc nào cũng muốn trang bị có người mang tới cho, tổ đội thì nấp ở tận cuối cùng, có gì đều cho chị... Đẳng cấp chị không cao, trang bị chị không tốt mới là kỳ quái!”

Tôi tức giận đến sắc mặt đỏ bừng “Chị... chị.” Có chút xấu hổ .....

Thấy tôi nói không nên lời, Phong Vô Tình lại tiếp tục thêm dầu vào lửa*, tôi quả thực hoài nghi, Thằng nhãi này có phải em trai mình không đây? Lại nói

ác miệng như vậy. “Không nói lại được đúng không, em còn chưa nói xong, con gái các người đúng là chỉ biết nhận trang bị của người khác, toàn chọn chức nghiệp có thể trốn xa xa nhận điểm kinh nghiệm.”

(*Bản gốc là “Bỏ đá xuống giếng”, đây là một câu nói quen thuộc của người TQ, có nghĩa là tiếp tục chơi xấu, làm sự việc trầm trọng hơn. Tôi thay bằng “thêm dầu vào lửa” để khiến người đọc cảm thấy quen thuộc – meomeo.)

Tôi đi di chân. “Được, vậy chúng ta chơi lại* nhân vật mới, xem xem ai luyện cấp nhanh hơn?”

(*chơi lại: Hệ thống trò chơi cho phép người chơi tạo nhân vật mới, chơi lại từ cấp 1, có thể thay đổi cả chức nghiệp (từ ma pháp sư thành đạo tặc chẳng hạn) hay hệ (ví dụ như từ ma pháp sư hệ hỏa sang ma pháp sư hệ băng) – nhóm PR)

Phong Vô Tình hừ vài tiếng. “Bỏ đi. Chơi lại có tác dụng gì? Anh rề không phải sẽ giúp chị, còn có không ít gã khác sẽ kéo cấp* và cho chị trang bị.”

(*kéo cấp: hệ thống cho phép người chơi có cấp bậc cao mang người chơi có cấp thấp hơn đi luyện cấp, người chơi có cấp thấp sẽ được nhiều điểm kinh nghiệm hơn, kéo cấp có thể thực hiện nhiều nhiệm vụ, đi qua nhiều địa điểm, đi chiến đấu, đi vào hầm ngục,... – Nhóm PR)

“Đó là tự bọn họ muốn tặng, liên quan gì đến chị.”

“Vậy chị không lấy, tự luyện không được à?”

“Không lấy thì không lấy chứ gì ....” Tôi nhỏ giọng nói.

“Hừ!” Phong Vô Tình lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi càng thêm tức giận, đang lúc muốn mở miệng tiếp tục cãi nhau với hắn thì một con boss nổi tiếng về tốc độ – Hỏa Hầu Vương – từ sau phía sau em trai tôi dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, một chương đánh xuống đầu em trai tôi. Rõ là báo ứng rồi... Tôi nghĩ thầm.

Tôi ngây người, mắt thấy em trai biến thành một cột sáng bắn lên trời. Trong game, sau khi chết sẽ biến thành một cột sáng màu trắng bay về điểm trọng sinh sống lại.

Trời ơi, em trai tôi chết mất rồi... Gặp rắc rối to rồi. Theo quy định của game Thế Giới này, bị quái vật* đánh chết cấp bậc sẽ bị trừ đi một. Nó sẽ mang tôi chết mất, trên đầu tôi nhất thời xuất hiện vô số mồ hôi lạnh. Tôi lại quên, con boss kia còn ở phía trước tôi, hơn nữa hiện tại tôi là một khối thịt béo ma pháp sư không có chiến sĩ bảo vệ ....

(*Quái vật: tiếng Anh là mob, viết tắt của “vật thể di động”, là những nhân vật tự động của trò chơi, bị người chơi giết để kiếm điểm kinh nghiệm, hoàn thành nhiệm vụ,... Thường có hình dạng quái vật – Nhóm PR)

“Á.....” Cho tới giờ còn chưa chết một lần nào, tôi lần đầu tiên ném thư cảm giác chết. Hóa ra chết lại khó chịu như vậy... Tôi vội vàng tháo mũ bảo hiểm game ra, bắt đầu nôn khan.

“Chị cũng chết rồi?” Vừa nhắc mũ bảo hiểm ra, lập tức thấy em trai về mặt khó hiểu* nhìn tôi. Nó vừa mới chạy sang phòng tôi, vốn muốn mắng tôi hại nó hạ cấp, gặp chuyện này giờ... cũng vẫn mắng tôi. “Chị thật ngu ngốc, thấy em chết còn không dùng quyền trục hồi thành**?”

(*bản gốc là “Bất khả tư nghị”, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”. – meomeo.

**quyền trục hồi thành: là một cuộn giấy khi sử dụng người chơi sẽ được truyền tống (đưa đi, mang đi) thẳng về thành hoặc địa điểm an toàn. Tương tự quyền trục có Đá truyền tống (hay dạng dạng vậy) hoặc bùa triệu hồi của pháp sư/triệu hoán sư – Nhóm PR)

“Chị thấy em chết liền ngay ngẩn cả người.”

Tôi lấy về mặt đau khổ nhìn nó, tôi nào biết mới xảy ra một chút, con boss kia cùng hầu tử hầu tôn của hắn lập tức đem tôi biến thành cột sáng trắng trong khoảnh khắc.

“Thật xấu hổ, hại em bị chết...”

“Không sao, dù sao em cũng không chơi Thế Giới nữa.”

“Sao? Em không chơi? Vì sao?”

Nhân tiện đây giới thiệu, em trai tôi tên thật là Phong Dương Danh, tôi là Phong Lam, nó về mặt không chấp nhận được nhìn tôi. “Chị không biết Đệ Nhị Sinh Mệnh sắp phát hành sao?”

“Đệ Nhị Sinh Mệnh?” Tôi ngây ngốc nhìn lại nó.

Em trai tôi lập tức nhìn tôi như con ngốc.

“Đệ Nhị Sinh Mệnh mới là game thực tế ảo mới nhất, độ chân thực đạt tới 99%. Nghe nói có thể cảm nhận được gió thổi lên mặt, nghe được tiếng côn trùng kêu, cả những cảm giác rất nhỏ cũng rất chân thực.”

Tôi nhủ mày. “Vậy không phải sẽ rất đau sao? Bị đánh sẽ...”

“Ha ha! Con gái các người đúng là sợ đau, độ chân thật 99%, đau một tí sợ đến chết ư?” Thằng em trai chết bầm dùng ánh mắt khinh thường liếc tôi một cái rồi mới nói tiếp. “Yên tâm đi, cảm giác đau chỉ đạt tới 30% mà thôi.”

Tôi ồ lên một tiếng, lại nhìn không được nghĩ lại, Hừ, vừa rồi mày kêu đau, nếu quả thực chân thật tới 99%, chị cũng không tin mày vẫn còn lại nhai đau một chút cũng không sợ. Chẳng qua vừa mới hại nó hạ cấp nên hiện tại tôi cũng chẳng dám phản bác. “Em không chơi Thế Giới nữa à?”

“Lạy bà! Hiện tại những người chơi Thế Giới và Nhân Sinh đều đợi Đệ Nhị Sinh Mệnh phát hành, sau khi Đệ Nhị Sinh Mệnh phát hành, có lẽ Thế Giới và Nhân Sinh phải đóng cửa rồi.”

“Vậy chị cũng tham gia theo.” Độ chân thật tới 99% quả thực là vô cùng hấp dẫn, dù sao đều là luyện lại từ đầu, vậy vào Đệ Nhị Sinh Mệnh luyện cũng hay.

“Lại muốn phát huy khả năng nhận trang bị, nhờ người khác kéo hả?”

Tôi tức giận. “Phong, Dương, Danh! Chị cảnh cáo mày... chị lần này tuyệt đối không cần người kéo, cũng sẽ không lấy trang bị của người khác, mày cũng sẽ luyện thua chị.”

“Em sẽ không luyện thua chị đâu.”

Em trai tôi ánh mắt như bắn ra lửa điện, tia chớp lóe lên giữa cặp mắt của hai chị em.

~*~

Cầm lấy con chip game trên tay, tôi oán hận làm bầm lều bầu. Thằng em chết tiệt, chị tuyệt đối phải luyện cấp thăng mày, tuyệt không cho mày có đường nói. Tôi vừa oán hận đem con chip gắn vào mũ chơi game, đặt đồng hồ báo thức. Thấy đã đến giờ hoàng đạo, tôi mang mũ bảo hiểm chơi game vào, định chạy ào vào luyện công, luyện tới thiên hôn địa ám*, nhưng tôi lại quên mất một chuyện, để đúng giờ, tôi luôn vặn đồng hồ báo thức nhanh năm phút...

(*thiên hôn địa ám: có lẽ là không còn biết trời đất gì, nói chung là luyện rất là hăng, không quản thời gian – meomeo)

~*~

Sao lại tối như vậy? Đang lúc trong đầu tôi đầy nghi vấn, trước mắt lại đột nhiên sáng lên, một siêu cấp đại mỹ nữ xuất hiện trước mắt mình. Hừ! Lại là mỹ nữ! Thật tức chết tôi! Công ty game online chẳng lẽ không biết con gái cũng sẽ tham gia chơi, sao lại không để vài anh chàng đẹp trai đến chào mừng chúng tôi?

“Chào mừng bạn tới Đệ Nhị Sinh Mệnh, bạn lần đầu tiên tham gia game, mời bạn đợi trong chốc lát, chúng tôi sẽ dùng tia hồng ngoại quét ngoại hình và ghi giọng nói của bạn lại, lần sau bạn mang mũ game vào có thể trực tiếp đăng nhập vào trong game.”

Tôi lẳng lặng chờ quét xong.

“Được rồi, hiện tại có thể bắt đầu tạo nhân vật. Trước khi tạo nhân vật, tôi phải nhắc nhở bạn, bạn chỉ có một cơ hội tạo nhân vật. Sau khi tạo xong, chủng tộc, tên và hình dáng của bạn không thể sửa đổi.”

“Không thể tạo nhân vật lại được sao?” Quy định nghiêm khắc như vậy, có phải quá khoa trương hay không?

“Để Đệ Nhị Sinh Mệnh đạt độ chân thật cao nhất, một người chỉ có duy nhất một nhân vật, không thể sửa đổi.”

“Vậy nếu bị chết thì sao?” Tôi nghi hoặc, chết xong là khởi chơi luôn à...

“Nhân vật khi chết sẽ trở lại điểm hồi sinh. Phạt bạn giảm một cấp.”

Đúng là quy định kỳ quái, tôi đang không biết phải làm sao.

“Xin hỏi bạn muốn bắt đầu tạo nhân vật chứ?”

“A, bắt đầu đi!”

“Mời lựa chọn chủng tộc.” Đại mỹ nữ NPC* vừa nói, khung cảnh xung quanh vốn trắng xóa đột nhiên xuất hiện hơi mười nhân vật linh hoạt đứng trước mặt tôi, có nhân tộc (Người), tinh linh tộc (Yêu Tinh), hắc ám tinh linh tộc (Yêu tinh bóng tối), ái nhân tộc (Người lùn), ma tộc (quỷ), thần tộc (thần thánh), thú nhân tộc (người thú) [lại phân là lang tộc (họ Sói), dực nhân tộc (họ Chim), hồ báo (Họ mèo rừng), ...], yêu tộc (yêu quái) [Yêu tộc còn phân làm mười tộc, thụ yêu (yêu quái cây), hoa yêu (yêu quái hoa)...]. Tôi xem tới hoa cả mắt, Trời ơi, sao lại nhiều chủng tộc lộn xộn như vậy?

(* NPC: viết tắt của Non-player Character – nhân vật giả tưởng do máy tính tạo nên – Athox và nhóm PR)

Thấy ánh mắt tôi bối rối, mỹ nữ NPC tốt bụng gợi ý, “Theo ý kiến của tôi, bạn nên chọn một tộc trước đã, tôi sẽ giải thích kỹ cho bạn, cứ từ từ, cái này về sau không thể thay đổi đâu!”

Tôi cảm tạ liếc mắt nhìn đại mỹ nữ, cảm thấy cô so với vừa rồi xinh đẹp hơn...

“Nhân tộc có đặc điểm gì?”

“Đặc điểm của Nhân tộc chính là cân bằng, ví dụ, Nhân tộc thể chất không bằng Thú nhân tộc, nhanh nhẹn không bằng Tinh linh Tộc, nhưng nhanh nhẹn cao hơn Thú nhân tộc, thể chất cao hơn Tinh linh tộc.”

“Hiểu rồi.....”

Nói chung thấy so với các game online khác không khác nhau là mấy, tôi bắt đầu phiền não. Chúng tộc không thể thay đổi à, tôi cố gắng tự hỏi, chọn cái gì bây giờ?

Lần này mình muốn làm một chiến sĩ. Tôi nghĩ thầm, vẫn chịu đả kích nặng nề của thằng em.. Thằng em chết tiệt, dám nói chị mày sợ đau chỉ biết trốn xa, chị mày lần này làm một chiến sĩ cho mày xem.

Chiến sĩ nghe nói Nhân tộc hoặc Thú nhân tộc là tốt nhất .... “Tôi có thể xem hình dáng của mình khi làm Người hoặc Người thú được không?” Trông mặt mà bắt hình dong là không nên, nhưng thiên tính yêu cái đẹp của con gái đã cắm rễ trong lòng tôi rồi ...

“Được thôi.” Mỹ nữ vừa nói xong, hai bóng dáng xuất hiện trước mắt tôi, rõ ràng Nhân tộc trông đẹp hơn, đang lúc tôi muốn lựa chọn Nhân tộc, lời của đứa em trai lại đột nhiên vang lên trong đầu tôi.

“Bỏ đi, chơi lại có tác dụng gì? Anh rể không phải sẽ giúp chị, còn có không ít gã khác sẽ kéo cấp và cho chị trang bị.....”

Đáng ghét, Nếu tôi tạo nhân vật xinh xắn một chút rồi đi gặp nó, nó nhất định sẽ không tin là tôi tự mình luyện, nghĩ vậy, tôi kích động, bật thốt lên: “Có thể khiến tôi nam tính một chút không?”

“Bạn muốn đổi thành con trai?” Mỹ nữ ngẩn người, tận tình khuyên tôi. “Bạn nên nghĩ cho kỹ vào. Tướng mạo không thể thay đổi đâu.”

Tôi hơi dao động ...

“Hơn nữa con gái luyện cấp dễ hơn, có người kéo cho.”

Nghe vậy, tôi lại nổi giận. “Tôi mặc kệ.”

“Bạn đợi một chút, tôi thảo luận với cấp trên một chút.” Mỹ nữ đột nhiên cứ như vậy ngừng lại, không hề động đậy.

Hóa ra là GM*, sao lại cứng nhắc như vậy, làm mình còn tưởng là NPC!

(Game Master – nhân viên quản lý game online. Nói chung là dạng người quản lý, quản lý về các vấn đề của người chơi. GM sửa lỗi trong game, trả lời thắc mắc, ra nhiệm vụ ẩn, vân vân. ... – Nhóm PR)

Một lát sau, mỹ nữ lại cử động, sắc mặt do dự. “Vốn là không thể thay đổi giới tính, nhưng bởi vì bạn là người đầu tiên đăng nhập, chiếu theo quyết định thường trước đây của chúng tôi, bạn có thể đề xuất một yêu cầu, yêu cầu này.... Vừa rồi chúng tôi thảo luận, dù sao bạn cũng là trường hợp đặc biệt duy nhất nên không ảnh hưởng tới trò chơi, vì vậy đáp ứng với bạn.”

Lời nói vừa dứt, bóng dáng trước mắt tôi lập tức biến thành một chàng trai thanh tú tuấn nhã*, đẹp trai quá đi! Xem ra tôi làm con trai còn hợp hơn làm con gái nhiều ...

(*Thanh tú tuấn nhã: về căn bản là đẹp trai thanh tú, dạng người mảnh mai – meomeo)

“Bạn có thể quyết định đẹp hơn hoặc xấu đi 30%.”

Cái này còn phải hỏi, đương nhiên là .... “Đẹp hơn 30%.”

Vừa nói xong, một mỹ nam lập tức xuất hiện trước mắt tôi, đây là tôi sao? Trời ơi, đẹp trai chết đi được... Tôi vừa nhìn bản thân vừa chảy nước miếng. Nhân tộc đã đẹp trai như vậy, vậy còn ...

“Tôi muốn xem bản thân lúc là Tinh linh.”

Một Yêu tinh với đôi tai dài và nhọn xuất hiện trước mắt tôi, vóc người thon dài phối xứng với khuôn mặt tuấn mỹ.....

“Đẹp trai quá đi...” Mỹ nữ GM và tôi đồng thời kêu lên cảm thán.

“Bạn có muốn chuyển giới không? Nếu bạn chuyển giới, tôi sẽ lập tức xin làm bạn gái bạn.” Mỹ nữ GM nhin không được nói với tôi.

Câu này trả lời thế quái nào đây?

“Được rồi, vậy quyết định như vậy đi, chọn Tinh linh tộc!” Những lời này không phải tôi nói, mà là mỹ nữ GM nói.

“Cái này ...” tôi ngây ngốc nói. “Nhưng tôi muốn làm chiến sĩ ...”

“Ai da! Đi mà, bạn xem, bạn đẹp trai như vậy, không làm Yêu tinh quả thực phí của trời, mặc kệ, bạn nhất định phải làm yêu tinh.” Mỹ nữ GM còn làm nũng với tôi... Tôi đã bắt đầu nổi da gà rồi.

Xem ra cô ta đã không coi tôi là nữ nữa rồi... Tôi nghĩ. Nhưng mà, tôi ngắm chàng trai trước mắt mình, rất anh tuấn... Thôi xong, có khi nào sau khi vào game, việc duy nhất tôi làm là soi gương không?

“Quyết định như vậy đi, kiểu tóc và chiều cao bạn có muốn thay đổi không?” Đây cô kia, cô không phải là GM sao? Sao lại toàn quyết định thay tôi thế!

“Đổi thử thành tóc vàng xem?” Tôi bất đắc dĩ nói.

Trải qua hai giờ lú lú thay đổi, chúng tôi rốt cuộc cũng thống nhất về mặt... ngoại hình. Mỹ nữ GM còn mạnh tay sửa thành tăng thêm 40% độ đẹp trai, tôi bắt đầu hoài nghi, Cô ta thực sự là GM sao? Tôi nhìn chàng Yêu tinh tóc ngắn màu bạch kim, vô cùng đẹp trai trước mắt, tự cảm thấy có trong game đi nữa, đến 200% kiểu gì tôi cũng đủ dửng dưng, đôi mắt tôi lại biến thành hai hình trái tim, cái này có tính là tự yêu mình không đây?

“Được rồi, rất hoàn mỹ.” Tiểu Long Nữ* hài lòng nói, Tiểu Long Nữ chính là tên của mỹ nữ GM... Cô ta còn nói nếu tôi có rảnh nhất định phải PM**.

(*Tiểu Long Nữ: Bản truyện tranh và dịch cũ tên là Lolidragon. – meomeo.

**PM: Viết tắt của Private Message, PM người khác nghĩa là gửi tin nhắn vào một kênh mật. – nhóm PR)

“Mời bạn... Chúng ta tiến sang bước kế tiếp nhé? Tạo một nhân vật hai giờ vẫn chưa xong, xem ra đúng là trước giờ chưa từng có.”

“Vậy bạn muốn đặt tên là gì? Tôi cảnh cáo bạn, cấm dùng tên khó nghe nhé!”

...Còn cảnh cáo tôi nữa cơ à? Tôi không nói gì. Chết cha! Trước giờ tôi chơi game online đều dùng tên Phong Tiểu Tiểu nhưng xem ra giờ không được nữa rồi. “Gọi là Bạch Mã Vương Tử đi.”

Tiểu Long Nữ tròn tròn hai mắt. “Quá tầm thường, không duyệt, quyết không duyệt.”

“Vậy cô thử đặt đi.” Tôi tròn tròn hai mắt, đây là nhân vật của ai hả?

“Như vậy đi, bỏ phần Bạch Mã, đặt là Vương Tử* thôi! OK, tên tuổi vậy được rồi.”

(*Vương Tử: từ Vương tử này, nếu bạn đọc truyện tranh hay bản dịch cũ của tôi, đều biết nhân vật chính của chúng ta lấy tên là Prince, nhưng vì đây là truyện TQ, tôn trọng tác giả, tôi chuyển về phiên âm Hán Việt. – meomeo)

Nhìn nhân vật nam của tôi trên đầu hiện chữ “Vương Tử”, tôi... hết nói nổi nữa.

“Bạn muốn sinh ra ở đại lục nào? Có Đông Tây Nam Bắc Trung – năm đại lục.” Tiểu Long Nữ cười hi hi nói với tôi.

“Tùy cô...”

“Được rồi, vậy bạn có thể xuất sinh.” Cô tôi vừa nói xong, nhân vật nam đột nhiên bị kéo về phía tôi, dung hợp với tôi làm một thể, tôi cảm giác được mình đột nhiên rơi xuống...

“Á, từ từ đã, tôi còn chưa quyết định điểm kỹ năng?” Tôi hét lớn.

“Bạn nhất định chưa vào xem trang web của game rồi? Điểm kỹ năng được cho ngẫu nhiên, còn nữa, anh chàng đẹp trai, nhất định phải PM em! PM em rồi em sẽ thưởng cho!”

Tôi ngất .....

Rốt cuộc rơi xuống đất, tôi hít một hơi, tập tức nhớ lại, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt là - Gương, gương ở đâu? Tôi muốn xem xem bản thân có đúng là đẹp trai như vậy không.

“Anh chàng đẹp trai, anh tuấn quá!” Tôi nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy một cô gái hai mắt đã biến thành hình trái tim đang nhìn về phía tôi, phản xạ đầu tiên của tôi là nhìn quanh hai bên. Ở đâu? Chàng đẹp trai ấy ở đâu? Tôi cũng muốn coi!

Đang lúc tôi đang nhìn quanh, đột nhiên có người nắm lấy tay của tôi. Ai lại vô lễ như vậy? Không biết rằng không thể tùy tiện nắm tay con gái sao? Tôi hung hăng quay đầu lại nhìn về phía kẻ đáng chết kia... Ô, là một cô gái đáng yêu! Hiểu lầm rồi, mình còn tưởng là tên háo sắc nào chứ!

“Ừm, em vừa mới vào chơi game này, anh có thể kéo cấp cho em không?” Cô gái đáng yêu mở to đôi mắt cầu khẩn tôi.

“Tôi cũng lần đầu chơi, chỉ sợ không giúp gì được” Game này không phải vừa mới mở được hai giờ sao, ai mà kéo cô được? Cô nàng này kỹ thuật của trai còn chưa đủ thuần thục rồi. Hiện tại cần nhất là nhanh chóng luyện cấp, phải có được ông xã lợi hại, diện mạo phải đẹp nhất, cấp bậc cần phải cao, làm nũng phải vô địch, Ha ha ha ha!

(Phong Vô Tình: Tin tôi đi, con trai trong thiên hạ tốt nhất nên tránh xa chị của tôi một chút, nếu không khẳng định sẽ bị găm tới không còn một mẫu xương nào đâu...)

“Vậy chúng mình cùng nhau luyện.” Cô gái tỏ vẻ đáng thương nói với tôi.

“Em cũng muốn cùng luyện!”

“Em cũng muốn!”

Chuyện...Chuyện này là sao đây?! Tôi nhìn các cô gái đôi mắt lộ hung quang nhìn tôi, tựa như chó sói nhìn miếng thịt bò vậy. Rốt cuộc cũng hiểu được tâm tình của tảng thịt bò đó – Bình tĩnh, bình tĩnh! Con gái luôn muốn duy trì hình tượng, tuyệt đối sẽ không như lang sói, tùy tiện lao về phía tảng thịt bò. Thôi đã vậy không cần tìm gương nữa rồi. Tôi biết bản thân nhất định rất tuần tú.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhắc nhở, mình hiện tại là con trai. (Phong Vô Tình: Bà là nhân yêu* thì có...) phải cư xử như con trai. Nhưng tôi quả thật không biết khi con trai bị một đám con gái nhìn như sói nhìn tảng thịt bò sẽ có phản ứng gì.

(*Nhân yêu: nhân yêu là nữ chơi nhân vật nam trong game. Thường người ta chữi kè khác là gay là hifi là biến thái qua cái tên này – meomeo)

Lúc này tôi mới nghĩ tới tên của mình – Vương Tử. Một khi đã tên là Vương Tử nhất định mình phải có phong thái quý ông, bằng không quả thực thẹn thay cho cái tên và diện mạo này... Tôi bèn dùng nụ cười mê người nhất mà mình có thể làm được cùng chất giọng dịu dàng nhất nói: “Các vị tiểu thư, thật là ngượng, tôi cũng vừa mới đăng nhập vào trong game thôi, tôi nghĩ trước tiên nên đánh quái đẳng cấp thấp nhất trước đã, như Sừ Lai Mỗ* chẳng hạn...”

(*Sừ Lai Mỗ: Đất ăn thịt người – slime. – meomeo)

“Trời ơi, đẹp trai quá!” Tiếng hét chói tai này đồng thời vang lên, đột nhiên có một cô gái lao tới miếng thịt bò của mình – Không, là lao về phía tôi – lập tức tạo thành hiệu ứng dây chuyền, ôi má ơi, khi có mấy chục cô gái lao về phía mình, một tên con trai sẽ có phản ứng gì? Tôi cũng không biết, nhưng... tôi muốn CHẠY!

“Cứ...ừ...u tôi!” Vừa gào tôi vừa vất chân lên cố chạy.

Mấy chục phút sau, tôi trốn ở một quầy tạp hóa nho nhỏ, vô cùng hoảng sợ len lén nhìn ra ngoài, một cái thôn dành cho tân thủ* nhỏ như vậy mà giờ đây áp con gái đang săn lùng tôi, vì sao lại có nhiều con gái như vậy? Khi chạy vòng quanh thôn tôi mới hiểu, đây là một thôn làng cho tân thủ của Yêu Tinh, mà chọn làm Yêu Tinh, con gái chiếm đa số.

(*tân thủ: người chơi mới – meomeo)

“Xin hỏi quý khách cần gì?” Giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, Trời ơi, lại là nữ! Tôi sợ hãi tới mức ngã vào vách tường, nhưng cô gái trước mắt chỉ tò mò nhìn tôi, không hề có vẻ mặt mê muội. Căn cứ vào quan sát vừa rồi của tôi, mười cô thì cả mười sẽ bị tôi hấp dẫn, vì vậy, cô gái trước mắt chắc chắn là NPC. Tôi hít một hơi, đừng sợ đừng sợ, ổn rồi!

Lúc này mới phát hiện đây là một hiệu thuốc, hèn chi không có ai, bây giờ chắc còn chưa có người có thể mua bình máu? Hừm, mất tiêu ba giờ rồi mà tôi còn chưa đi luyện cấp được. Thế này đến khi thoát khỏi game, thằng em trai nhất định sẽ cười tôi... Tức chết đi được, tôi phải luyện cấp thôi, nhưng mà trước tiên cũng nên hỏi thăm một chút về nơi luyện cấp tốt.

“Tiểu thư, cho hỏi cô có biết luyện cấp ở đâu là tốt nhất không?”

Cô gái NPC vừa nghe biết ngay tôi không phải là khách hàng, sắc mặt lập tức trở nên không chút thiện ý, mắt hững nói: “Ồ cửa thôn làng này Sừ Lai Mỗ và Địa tinh màu xanh có thể đánh, với cấp bậc của cậu giờ chỉ có thể đánh với chúng. Quái cao cấp hơn không đánh được đâu.”

Nhìn vẻ mặt “đừng làm phiền tôi” của cô ta, tôi chỉ muốn lập tức quay đầu ra khỏi nơi này, nhưng nghĩ lại, Đừng tùy tiện bước ra khỏi hiệu thuốc này thì tốt hơn. Tôi lại đành phát huy Thiết Bì Công*, cố gắng mỉm cười.

(* Thiết Bì Công: công phu da mặt dày, có lẽ là chế của một chiêu tên là “Thiết Đầu Công”. Công phu này ý chỉ da mặt rất dày, có bị mắng chửi xua đuổi cũng không xi nhê. – meomeo)

“Vậy xin hỏi, cô có biết làm sao để mở bảng hệ thống được không?” Tôi muốn xem các điểm thuộc tính của mình ra sao.

“Nói ‘hệ thống’ là được rồi. Đơn giản như vậy mà cũng không biết sao?”

Đồ NPC đáng chết, tôi âm thầm ân cần ‘hỏi thăm’ cha mẹ của cô ả (Người thiết kế game chẳng?) nhưng vẫn cố gắng mỉm cười. “Thật sự cảm ơn cô.”

Liên nói, “Hệ thống.” Vừa nói xong, trên mặt trái lập tức xuất hiện các số liệu cơ bản của tôi.

: 60 | Ma lực : 20 | Thuộc tính cơ bản*: 0 | Công lực: 10>

... Yêu tính công lực những 10? Xem ra ông trời cũng muốn mình làm chiến sĩ, nhưng mà theo trường phái bạo lực.

...Mý lực của mình cao vậy? Chẳng lẽ có liên quan tới diện mạo hay sao...

(* điểm số để phân phối vào các thuộc tính bên dưới khi lên level. – meomeo)

** Ngộ tính có lẽ là xem học kỹ năng có nhanh hay không. Trong bản Anh đề là “Thông thái”. – meomeo

*** Mị lực là mức độ thu hút, sức quyến rũ. -meomeo)

Tôi hít một hơi, các thuộc tính cơ bản giới hạn đều là mười, xem ra thuộc tính của tôi cũng khá tốt, có tiềm chất làm chiến sĩ.

Tôi mở hành lý. Bình thường sẽ có đồ cho người chơi mới. Quả nhiên không sai, có một cái quần (+2 phòng thủ) và một cái áo (+1 phòng thủ), còn có một con dao ngắn +1 sát thương... Đúng là dao ngắn, lưỡi dao chỉ dài có mười lăm xăng-ti-met.

“Ê, nếu cậu không mua gì thì ra ngoài đi, đừng ở đây cản đường người khác.”

Gừ, đồ NPC thô lỗ! Tôi cố gắng ép con giận trong lòng xuống. Hừ! Một cô gái tốt sẽ không đấu đá với NPC, phải giữ gìn hình ảnh thực nữ chứ! Á, nhầm, là phong độ quý phái, khỏe miệng khê nhếch lên ba mươi độ, ầm ập ngọt ngào nói: “Thật sự cảm ơn sự chỉ dẫn của cô.”

Tôi ngả ngay lập tức, Đây là kỹ năng quái gì vậy?! Tôi mở bảng giải thích.

Ngất mát... Mặc kệ, trước tiên cứ đến chỗ luyện cấp, nếu không sẽ bị thằng em trai cười chết mất.

Tôi rón rén đi dọc theo rìa thôn ra ngoài, không dám đi đường cổng lớn, đành phải nhảy qua hàng rào, hàng rào của thôn thấp đến mức gần như không có. Ra được tới ngoài, tôi lập tức chạy tới ngọn đồi sau thôn.

Sử lai mỗ, ta tới đây-à-ây! Tôi nói, tôi nhìn thấy một lũ Sử Lai Mỗ. May là chúng nó không chủ động công kích*, bằng không mình cũng chẳng dám tiến lên. Nhìn con dao nhỏ trong tay, lúc này tôi mới phát hiện bản thân mình không có chút kinh nghiệm cận chiến. Tôi rón rén đi tới phía sau một con Sử Lai Mỗ, dùng con dao nhỏ đâm mạnh hết sức xuống.

(*chủ động công kích: hầu hết các loại quái trong game đều có phạm vi an toàn, khi người chơi xâm phạm vào ranh giới an toàn, quái sẽ chủ động công kích (tấn công), trừ trường hợp người chơi có đẳng cấp vượt qua quái rất xa. Nhưng để bảo vệ tân thủ, như Vương Tử chẳng hạn, hệ thống sẽ tạo các con quái thụ động, thường không tấn công người chơi, chỉ khi người chơi ra tay tấn công đầu tiên, chúng mới phản công lại – nhóm PR)

Yayyy! Tấn công thành công! Trời ơi, cảm động quá, mình thật lợi hại. Xem ra mình cũng có tiềm năng làm chiến sĩ đấy chứ! Tôi mơ tưởng mình mặc áo choàng màu trắng, tay cầm thanh kiếm cũng màu trắng, một chân giẫm lên người thằng em,

Ha ha ha... Á, đau quá! Tôi đột nhiên cảm thấy tay như bị cắn một cái, giật mình kêu lên.

Tôi đau tới chảy nước mắt, giơ tay lên, lại thấy. Trời ơi, nước dãi, nhiều nước dãi quá, tòm quá! Con Sử Lai Mỗ kia, dám cắn tao thì chó, lại còn chảy nước miếng trên bàn tay thực nữ này nữa chứ! Bà tức, tức rồi đấy! Bất chấp trên tay đang cầm con dao, tôi giơ chân lên. Đạp! Đạp! Đạp, đạp, đạp!

“Ai bảo mày chảy dãi?! Đã thế còn chảy dãi lên tay tao... Mày không muốn sống nữa hả!” Vừa đạp tôi vừa mắng.

Con giận vẫn chưa nguôi, kỹ năng mới cũng không thêm quan tâm, thấy Sử Lai Mỗ ở khắp nơi, tôi âm lãnh cười, cầm con dao trong tay. Bọn Sử Lai Mỗ chết tiệt, cho chúng mày thấy đao pháp thái rau mà mẹ ta cũng phải phục sát đất* này. Sử Lai Mỗ à? Ha ha ha, không, trong mắt tôi bọn chúng đã không phải là quái vật mà là một mớ cà rốt!

(*phục sát đất: bản gốc là “Cam bái hạ phong”. Câu này có nghĩa khá tương tự cụm từ tôi dịch, đại ý là hoàn toàn phục người nào đó. – meomeo)

Bà thái, thái, thái này, và rồi -

Sao không phải “thái” mà lại là “chặt”? Ừm, chắc là thái bọn Sử Lai Mỗ hơi mạnh tay nên thành “chặt” rồi!

Liên kích? Oa ... chắc tại mình “thái rau” rất nhanh!

“Ha ha ha, bọn mày biết sợ chưa! Xem còn dám nhỏ nước dãi lên người tao không!” Vừa quát lớn, tôi vừa đuổi theo “chặt” lũ Sử Lai Mỗ.

Phù, mệt quá! Rốt cục cũng thấy mệt, tôi ngồi thẳng xuống đất, nhìn lại sườn núi trơ trọi không có đến nửa con Sử Lai Mỗ cũng hơi giật mình.

Mình không phải có chút ... khuynh hướng bạo lực chứ? Thôi, dù sao hiện giờ mình cũng là con trai. (Phong Vô Tình: Là nhân yêu!)

Lúc này quay đầu lại tôi mới phát hiện dưới đất đầy chiến lợi phẩm, liền nhanh tay nhặt lên, đừng nói giỡn, đây đều là tiền đấy! Tôi nhìn qua, tuy đều là

phế vật, nhưng đối với người mới như tôi thì cũng đủ rồi. Thay một con dao +3 sát thương, mặc thêm một đôi giày +1 phòng thủ, một cái bao cổ tay +5% sát thương, đội một cái mũ nhỏ +1 phòng thủ, thay một cái quần dài +3 phòng thủ (loại mà Yêu tinh hay mặc, như Legolas trong Chúa tể những chiếc nhẫn), đeo hai chiếc nhẫn +1 phòng thủ ma pháp.

Tôi nhặt được hơn 100 đồng. Nghe nói trong game rẻ nhất là bánh mì cũng phải tốn 5 đồng... bọn Sứ Lai Mỗ này đúng là nghèo.

(Chú thích của tác giả: 1 đồng pha lê= 10 vàng = 100 bạc = 1000 đồng)

Mồ hôi chảy xuống, gió thổi qua, tôi phát hiện bản thân bắt đầu thích cảm giác làm chiến sĩ. Cảm giác thật thoải mái. Tôi rút cuộc cũng phát hiện chỗ tốt của độ chân thật 99%, đến cả cảnh hoàng hôn cũng mỹ lệ như vậy. Nhưng tôi cũng phát hiện khuyết điểm của độ chân thật 99%.... Bụng đói rồi, tôi đành phải đem hai cái bánh mì của hệ thống ra gặm, vừa ăn vừa nghĩ, không biết Sứ Lai Mỗ có ăn được không...

Tôi mở bảng hệ thống, muốn xem thành quả cố gắng của mình.

: 140 | Ma lực : 45 | Thuộc tính cơ bản: 20 | Công lực: 10>

Tôi đắn đo một lúc, rút cuộc cũng phân phối điểm, liền biến thành....

: 180 | Ma lực : 45 | Thuộc tính cơ bản: 0 | Công lực: 20>

He he he, tôi muốn trở thành chiến sĩ kết hợp cả sức mạnh và nhanh nhẹn. Tuy đã hạ quyết tâm không sợ đau, nhưng không bị đánh vẫn tốt hơn. Còn hai cấp nữa là có thể chuyển chức rồi. Tôi nhìn về đồng Sứ Lai Mỗ mới xuất hiện, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Không bao lâu sau... He he, mười cấp rồi! Rút cục cũng có thể chuyển chức, tâm trạng tôi thoải mái không nói nên lời; hóa ra dựa vào bản thân cố gắng mới đáng quý trọng. Không tệ. Khởi đầu tốt như vậy, đánh bại thằng em trai ngu ngốc kia cũng chỉ là ngày một ngày hai thôi.

Vừa nghĩ tôi vừa đi vào thôn qua cổng chính, đang muốn tìm người hỏi cách chuyển chức tôi mới phát hiện mình đã phạm một sai lầm rất lớn..... Tôi lại đi thẳng vào cổng chính của thôn! Trời ơi! Nhìn mấy chục con sói đối trước mặt, tôi lại một lần nữa được trải nghiệm cảm giác của tăng thịt.....

Lại trốn vào trong hiệu thuốc, tôi bị ai nhớ lại, Thời gian trốn tránh này nếu như dùng để đánh quái, có lẽ mình đã là cao thủ đệ nhất ở nơi này rồi...

“Cậu đang làm cái quái gì thế?” Một giọng nam vang lên sau lưng tôi. Tôi hiện tại đang đứng ở cạnh cửa, len lén nhìn ra ngoài, nên không trông thấy hắn ta.

“Hi hi hi! Người này buồn cười thật.” Một giọng nữ đáng yêu cũng vang lên phía sau tôi... Con gái? Ôi! Tốt nhất là không nên quay đầu lại!

“Xin hỏi bạn muốn mua thuốc gì?” Lại là giọng nói của NPC kia, trốn không được rồi, vì vậy tôi hạ thấp đầu tới mức gần như song song với mặt đất, chậm rãi chuyển hướng đối diện với NPC. “Xin hỏi, muốn chuyển chức phải làm sao?”

“Sao lại là cậu? Đây là nơi bán thuốc, không phải là chỗ hướng dẫn cho người mới.” Đầu cô bị cái quái gì vậy? Tôi thầm mắng trong lòng. Chờ đấy, khi nào đẳng cấp đủ cao, ta nhất định sẽ trở lại giết người một lần, đồ NPC chết tiệt!

“Anh muốn chuyển chức sao?” Giọng cô gái đáng yêu lại vang lên. “Anh muốn chuyển thành nghề gì? Chúng tôi có thể giúp anh!”

“A... Tôi muốn làm chiến sĩ.” Tôi vẫn cúi đầu thấp, quay đầu lên nhìn về phía đó. Trừ NPC tổng cộng có tám cái chân, tức là bốn người, có lẽ là ba nam một nữ.

“Quái nhân....” Một người khác cười hô hô nói.

Cô gái cũng khúc khích cười. “Anh sao lại thẹn thùng như vậy? Sao lại cúi thấp đầu như thế?”

Tôi nên nói gì đây? Aiz, nên nhanh chóng hỏi chuyển chức ở đâu rồi lập tức trốn? Không, là lập tức đến nơi chuyển chức. “Xin hỏi chuyển chức làm chiến sĩ phải đến đâu?”

“Muốn làm chiến sĩ đến quảng trường phía Tây Nam tìm NPC cầm kiếm mặc võ phục.” Giọng nam đầu tiên – cũng là người hỏi tôi đang làm gì – tốt bụng nhắc nhở tôi. “Nhiệm vụ là đánh kiếm mười rặng sói, tốt nhất là mang một ít bình máu, bằng không cậu đánh một con là lại phải nghỉ rồi.”

“Cám ơn....” Tôi vội vàng quay sang mua mười bình máu nhỏ của NPC kia. Ôiiiiiiii! Thế là đi tong một trăm đồng của tôi, cho chỗ bình máu vào trong hành lý xong phải lập tức trốn thôi.

“Anh có biết phải đi đâu đánh sói không?” Cô gái có ý tốt hỏi tôi, không đợi tôi trả lời, cô ấy đã nói tiếp. “Chúng tôi cũng đang muốn tới đánh sói luyện cấp, anh đi cùng chúng tôi luôn đi! Anh trước tiên nhận nhiệm vụ, chúng tôi sẽ đợi ở cổng phía Tây, nhanh nhanh một chút nhé.”

Thật cảm động... Cô ấy đúng là người tốt, tôi gật đầu. “Được.”

Tôi ngênh ngang đi tới quảng trường, tìm được NPC mặc võ phục, nhận được nhiệm vụ chuyển chức..... Sao? Bạn hỏi tôi sao dám ngênh ngang tới quảng trường mà không sợ lại biến thành miếng thịt bò? Ha ha ha, bởi vì khi tôi đến tiệm bán vũ khí, bán một loạt trang bị xong phát hiện có bán mặt nạ – loại che nửa khuôn mặt như trong ca kịch ấy. Lại còn +1 phòng thủ nữa chứ! Đã và đang bị truy đuổi đến phát sợ, tôi đương nhiên lập tức mua nó về.

Xúc động quá! Rốt cuộc cũng có thể thoải mái đi lại.

Tôi tới cổng phía tây, từ xa đã thấy nhóm người ba nam một nữ, bèn vội vàng chạy lại. “Đợi lâu rồi phải không, thật ngượng quá.”

“Không sao, đầu tiên cũng phải giới thiệu một chút. Tôi là Tuyết Bạch Mai Khôi*, gọi tôi là Mai Khôi được rồi, tôi là một ma pháp sư.” Mai Khôi cười hi hi nói với tôi.

(*Tuyết Bạch Mai Khôi: trong bản truyện tranh là Snow White Rose. Khi tôi đọc bản Convert, nó đề là Tuyết Bạch Mân Côi. Mạn phép so lại với bản dịch của chị Thyme trong 2T, hình như chị biết tiếng Trung, chị ghi là Mai Khôi. Sau khi ngồi tra Google một chút, tôi tra được là Mân Côi, Mân Khôi, Mai Côi hay Mai Khôi đều dùng để chỉ hoa hồng. Cảm ơn chị thyme nhiều, em quyết định viết là Mai Khôi. Nếu sai sót mời quý vị góp ý để chỉnh sửa – meomeo)

Tôi tập trung nhìn kỹ... Mỹ nữ! Mỹ nữ tuyệt sắc! Bản thân tôi cũng tính là xinh, nhưng không thể không thừa nhận, khuôn mặt cô đẹp hơn tôi, bộ ngực to hơn so với tôi, eo thon hơn tôi, chân dài hơn tôi, làn da trắng hơn tôi... Ôiiiiiii! Sắp lún vào góc trông nằm tự kỉ mất thôi...

Bỏ đi, Phong Lan, mây hiện tại là một thằng con trai cơ mà. (Phong Vô Tình: Phải nói bao nhiêu lần đây: Chị là NHÂN YÊU!!!) Không được so đo với con gái nhà người ta nữa.

“Legolas*, cung tiễn thủ.” Trong 3 người con trai, người có vóc dáng mảnh khảnh nói.

(*Legolas: Tên một nhân vật tiên trong “Chúa tể những chiếc nhẫn” – meomeo)

“Tôi là Tinh linh mạnh nhất, cứ gọi tôi Tiểu Cường* là được.” Anh là gián à? “Tôi là chiến sĩ, chiến sĩ là chức nghiệp tốt nhất đấy!” Anh chàng Tinh linh to con nhất cười sang sảng nói với tôi.

(Tiểu Cường: bản truyện tranh dịch là Li'l Strong. Tiểu Cường trong tiếng Trung là 1 cách gọi con gián – Athox và nhóm PR)

“Tôi là Bồ Huyết Chuyên Dụng*, tề tề*.” Một anh chàng đẹp trai nói.

(*Bồ Huyết Chuyên Dụng: chỉ chuyên hồi máu. – meomeo)

**Tề tề: là chức nghiệp trong game thường hồi máu, chữa thương, cứu người, cầu phúc,... tóm lại đây là chức nghiệp hỗ trợ, tương tự như thầy thuốc, như bác sĩ vậy. – meomeo)

“Tôi là Vương Tử, còn chưa chuyển chức...” Tôi trả lời, giọng nhỏ dần.

Mai Khôi tò mò nhìn cái mặt nạ của tôi, bị cô nhìn, tôi lo lắng nuốt vài lần nước miếng. “Vương Tử, sao anh phải đeo mặt nạ?”

“Đeo – Đeo mặt nạ sẽ tăng phòng thủ!” Tôi cố ý ngờ ngác nói. He he, ra vẻ vô tội thì tôi là siêu hạng. “Cho nên tôi mới mua.”

“Tôi lại thấy là dễ cho đẹp đây.” Legolas lạnh lùng nói.

Nghe câu này tôi đành cười trừ. Trong lòng trộm nghĩ, Minh đã quá đẹp rồi, còn cần thêm ư?

“Được rồi, cuối cùng cũng tới khu sói hoang ở ven bờ sông, Bồ Huyết, tăng phòng ngự ma pháp* cho Vương Tử đi! Giúp anh ấy đánh xong mười con sói, nhanh chóng chở về chuyển chức.” Ý tốt của Mai Khôi khiến tôi cảm động...! Mai Khôi à, mình muốn làm kết nghĩa chị em với bạn. (Phong Vô Tình: ... Lại biến thành con gái à?)

(*tăng trạng thái: đây là một thần chú mà người sử dụng sẽ niệm để tăng thêm một số trạng thái có lợi cho người chơi khác, các trạng thái này chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian nhất định. Thông thường tề tề tăng trạng thái cho bản thân hay cho đồng đội ngay trước khi bắt đầu chiến đấu – nhóm PR)

Anh chàng điển trai niệm xong một đoạn chú ngữ, tôi cảm thấy lực phòng ngự tăng lên, không khỏi chân thành nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí, đánh nhanh đi!” Anh ta khách sáo trả lời tôi.

Tôi tập trung vào một con sói lạc đàn, đi tới trước mặt nó, lúc này mới phát hiện..... Aaa! Một con sói thật to, thật đáng sợ. Nó dùng ánh mắt khát máu nhìn tôi, miệng lộ ra răng nanh. Đáng sợ nhất là nó còn chảy dãi ra nữa....

Xong đời rồi, da đầu tôi bắt đầu tê dại, Bảo mình đánh bọn Sừ Lai Mỗ còn được, dù sao lũ Sừ Lai Mỗ còn trông giống hoa quả – nhưng còn sói..... Mình chưa từng dùng dao thái đồ ăn sống bao giờ, làm sao bây giờ? Aaaaaaa!

Con sói đang đi tới, cái miệng đầy răng nanh với nước dãi hướng về phía tôi.

Đừng! Tôi lập tức xoay người... chạy thôi!

“Vương Tử, anh làm gì vậy? Mau đánh đi, đừng sợ, kỹ năng của Bồ Huyết Chuyên Dụng tốt lắm, anh ấy sẽ giúp anh tăng máu.” Mai Khôi hô với tôi.

Đây không phải vấn đề, tôi trong lòng hô to, M-mình không muốn! Không muốn! Không muốn bị cái miệng ghê tởm của con sói kia cắn vào!

“Hắn đang làm cái quái gì vậy.....” Legolas vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Cái này .... Tôi cũng không biết!” Tiểu Cường ngăn người nhìn tôi chạy trốn như bay. “Nhưng nhanh nhẹn của hắn cũng cao thật, cấp 10 mà chạy nhanh hơn cả sói.”

“Aaaaaaaa...” Đang chạy nhanh, tôi không cẩn thận vấp vào một tảng đá. Độ chân thật 99% đáng ghét ... Đang lúc tôi oán hận, con sói đã đuổi kịp, hung hăng cắn vào tay trái tôi.

Đau quá! Aaaaaaa! Hu hu! Lắm nước dãi quá, kinh quá! Lúc này con sói lại mở miệng, muốn cắn đứt đầu tôi, nước dãi của nó bỗng bắn lên khuôn mặt tôi...

KHÔNG THỂ THA THỨ ĐƯỢC NỮA RỒI!

Bang! Tôi phảng phất như nghe thấy tiếng nổ trong đầu, một thứ gọi là lý trí đã đứt, bà đây tức rồi đấy! Lúc này tôi mới nhớ lại, khi mẹ cắt tiết gà đều cắt vào cổ nó một cái, đã vậy... Ha ha ha!

“Vương Tử, mau chạy đi! Bị đánh vào những bộ phận quan trọng trên cơ thể sẽ chết đấy!” Mai Khôi cùng ba người kia đều biến sắc, vội vàng chạy về phía tôi. Đáng tiếc, bọn họ cách tôi rất xa.

Tiếp đó, tôi nắm chắc con dao, dùng sức vung thật mạnh, khiến cho con sói đầu một nơi thân một nẻo.

Con sói vẫn còn ở dưới chân, tôi lập tức bị máu của nó bắn đầy người... Máu tươi vẫn còn hơi ấm, còn có mùi vung vãi khắp nơi.

Thật đáng sợ! Khóe mắt tôi rung rung, trong đầu tôi chỉ còn ba chữ đó.

Thử hỏi, khi một người sợ đến cực điểm sẽ xảy ra chuyện gì? Đáp án: sẽ đánh mất lý trí.

Tôi chậm rãi đứng lên, nắm chặt con dao.

Nhìn thấy một con sói khác ven sông, tôi lúc này lại chẳng hề sợ hãi, cái này cũng chẳng khác gì gà vịt thịt cá, sao có thể làm khó người đầy đặn kinh nghiệm nấu ăn như tôi chứ. Đến đây! Làm thức ăn thôi... Tôi mất lộ hung quang, đi tới gần con sói gần mình nhất.

Đang nghĩ làm sao để xử lý nó, tôi lại nhớ tới Phật Sơn Vô Ảnh Cước, Liên kích, còn có lần trước cùng em trai chơi game đối kháng trên PS 13 nữa. Ba cái này kết hợp với nhau sẽ thành cái gì nhỉ?

Tôi nhắm vào cái cổ của con sói. Nhớ lại, Là một đá lên, sau đó đá vào sườn. Tiếp nữa là một đá vòng, cuối cùng là đập nó xuống mặt đất bằng gót chân, đột nhiên tôi có cảm giác mình như... Chun Li*?

(*Chun Li (Xuân Lệ): Nhân vật nữ nổi tiếng trong game đánh nhau Street Fighter. Cô mặc xường xám cách tân, tóc búi thành 2 búi giống như bánh bao. Cô tấn công bằng tay rất kém, nhưng các đòn tấn công dùng chân, đặc biệt có tuyệt chiêu Điện Kích, lại rất mạnh. Cô cũng là nhân vật nữ đầu tiên trong game đối kháng nên con gái rất thích chọn nhân vật này để chơi – nhóm PR)

Còn chưa chết? Hai tay tôi nắm lấy con dao đâm thẳng vào đầu con sói chỉ còn chút hơi tàn.

“Trời ạ, không ngờ lại dùng chân...” Tiểu Cường ngây ngốc nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sùng bái.

“Thật không thể tưởng tượng nổi...” Lelogas nhếch miệng nói.

“Sao có vẻ giống chiêu thức trong game đối kháng quá...” Anh chàng điển trai – Bỏ Huyết Chuyên Dụng vừa nói vừa cười.

“Đẹp quá...” Mai Khôi nói câu này khiến tôi không khỏi rung mình.

Cứ đá như vậy một quá, nhớ lại cách giết cá: chỉ cần nhẹ nhàng rạch một dao ở bụng, nội tạng sẽ rớt ra từ vết dao đó. Nghĩ vậy, trên mặt tôi nở nụ cười lạnh lùng, đi về phía con sói tiếp theo.

Một đá khiến con sói bay lên trời, tiếp theo lại dùng dao vạch một nhát, nhìn những vật màu trắng đỏ xen lẫn trên mặt đất, không biết ruột sói ăn có ngon hơn lòng lợn* không? Nghĩ một lát, sau đó tôi lại đi về phía một con sói khác.

(*lòng lợn: đây là chủ thích của PR, còn các bạn có lẽ đã quen thuộc. Đối với phương Tây, nội tạng rất ghê, nhưng lòng lợn là món ăn phổ biến tại TQ. Sau khi lấy và rửa sạch lòng lợn, người ta quay nó lên, rưới thật nhiều nước tương, hay các bạn miền Nam gọi là xì dầu, trộn cùng thịt lợn thái chỉ, đậu phụ, thái nhỏ dứa dây lợn, gan lợn, và có thể cả da lợn... Nghe thì ghê, nhưng ăn có lẽ ngon – nhóm PR)

(Sau này nghĩ lại quá trình chiến đấu, tôi không khỏi bội phục khoản độ chân thật 99% của Đề Nhị Sinh Mệnh, chỉ cần dùng tốc độ nhanh và chính xác đánh vào chỗ yếu, có thể không tốn một giọt máu xử lý đối thủ, cái này có thể coi là nền móng cho phương thức chiến đấu của tôi sau này.)

Lúc này, khi Mai Khôi thấy tôi rạch bụng con sói thứ hai đã che mắt không dám tiếp tục nhìn nữa. Ba người còn lại sắc mặt cũng tái nhợt nhìn tôi làm thức ăn... Á, không, là giết quái.

(Phong Vô Tình: đây là bài học cho chúng ta, ngàn vạn lần không nên chọc giận một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái giỏi bếp núc, cẩn thận cô ta sẽ thái bạn như thái rau củ...)

Thăng cấp? Nhanh như vậy sao? Tôi nhìn lại hành lý, răng sói sớm đã đủ. Tốt quá, ha ha ha, có thể chuyển chức rồi, thật cao hứng! Tôi vui vẻ trở về bên người nhóm Mai Khôi.

Phù! Làm đồ ăn quả thực là chuyện mệt chết người, tôi mệt tới mức bước đi cũng có chút tập tễnh, bèn nói vọng từ xa với Mai Khôi. “Mai Khôi, tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Mai Khôi buông hai tay đang bịt mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, máu sói chảy xuống con sông nhỏ bên cạnh làm đổi màu, mặt đất trắng đỏ xen lẫn, còn có một tinh linh toàn thân đầy máu – chính là tôi, tay cầm dao, thông thả đi về phía họ.

“Huyết... Yêu!” Mai Khôi run rẩy nói.

Sau này, khi tôi đã thành danh có rất nhiều biệt danh, nhưng phổ biến nhất chỉ có hai, Đại Mi Nam Vương Tử và ... Huyết Yêu.

Tạm biệt bọn Mai Khôi, tôi một mình trở về thôn chuyển chức. Đi qua cửa xong, tôi lập tức tới tìm NPC chuyển chức. “Chú ơi, cháu đã thu thập đủ mười răng sói, có thể chuyển chức chưa?”

“Nhanh như vậy à! Thật đúng là sông Trường Giang sóng lớp sau xô lớp trước*...” Thấy ông chú lại định thao thao bất tuyệt, tôi vội ngắt lời.

(*chàng jiang hòu làng tui quán làng, quán làng si zài sha tan shàng: Đại khái dịch là “Sông Trường Giang sóng lớn, lớp sau xô lớp trước, lớp trước xô vào bờ”. Đây là một tục ngữ của TQ, ý chỉ thế hệ sau phấn đấu, trưởng thành vượt qua thế hệ trước, giống như sóng trên sông Trường Giang lớp này xô lớp khác thay thế nhau. Có một câu khác rất quen thuộc tôi cho là có nghĩa tương đương, đó là “Hậu sinh khả úy” – người sinh sau giỏi hơn kẻ sinh trước. Nhưng do câu sau còn TQ hơn câu trước, quyết định giữ nguyên như nguyên tác – nhóm PR và một số ý kiến của meomeo)

“Vâng vâng vâng, chú nói gì cũng đúng, nhưng có thể giúp cháu chuyển chức được không?”

“Được rồi, được rồi! Người trẻ tuổi bây giờ thật là ....” Ông chú NPC nhận răng sói xong vẫn không ngừng nói.

Một cột sáng màu trắng bao lấy tôi, lúc này tôi nghe được thanh âm của hệ thống.

Tôi lập tức bật bảng hệ thống.

: 450 | Ma lực : 100 | Thuộc tính cơ bản: 0 | Công lực: 25>

“Chàng trai, dựa theo quy củ, tặng cậu một món vũ khí và dạy miễn phí ba kỹ năng!” Ông chú NPC bổ sung. “Vũ khí cậu có thể tùy ý lựa chọn các loại dao, đao*, kiếm lưỡi nhỏ, kiếm cầm bằng hai tay, rìu chiến, vân vân.... Về phần nhận được đồ tốt hay dở tùy vào số mệnh.

(*đao: Đao là một loại vũ khí của TQ. Loại vũ khí này có cán, cầm một tay và lưỡi đao rất lớn, hình dáng lưỡi đao trông khá giống dao bầu thái thịt (nên vì vậy Vương Tử mới chọn). Mặc dù đao và kiếm có điểm tương tự, nhưng lực tấn công rất khác nhau, và khác với nhiều loại vũ khí khác. Các bạn có thể tìm trên google hoặc wiki để biết thêm chi tiết. – nhóm PR.)

“Kỹ năng tổng cộng có mười cái: có kỹ năng bị động ‘Liên Kích’, ‘Tăng cường sức mạnh’, ‘Tăng cường phòng thủ’, ‘Khinh thân pháp’, ‘Tăng sinh mệnh lực’. Kỹ năng chủ động thì có: ‘Trọng Kích’ (Chuyên dùng cho vũ khí hai tay, tốn hao 20 mana), ‘Hỏa Diễm Trảm’ (Cho vũ khí dùng một tay, tốn hao 20 mana), ‘Một Đòn Trí Mạng’ (Dành cho vũ khí nhỏ, tốn hao 20 mana), ‘Thiên nhiên đấu chí’ (Tốn hao 80 mana, sát thương x2 trong 20 phút), ‘Phòng Ngự Bích’ (Tốn hao 80 mana, phòng thủ x2 trong 20 phút).”

“Vũ khí ..... dao thái được không?” Tôi ngẫm nghĩ.

“Cái gì?” Ông chú NPC ngây người.

“Ồ, Đao.” Tuy tôi nghĩ mình dùng dao thái thịt hẳn không gì cản nổi... nhưng vì hình tượng tốt đẹp của mình, có lẽ nên chịu khổ một chút, dùng đao thôi.

“Yêu tinh mà dùng đao, thật đúng là hiếm thấy. Được rồi, đã chuyển vào hành lý của cậu.”

Nghe vậy, tôi mở hành lý, lấy ra một thanh Hắc đao. Sao lại gọi nó là Hắc đao? Bởi vì cả chuôi đao và vỏ đao của nó đều màu đen? Không, nguyên nhân chủ yếu là trên vỏ đao có hai chữ màu vàng – Hắc Đao.

Tôi nhớ tới kiếm khách thời cổ đại, lúc này hẳn phải chậm rãi rút đao ra, sau đó giơ cao thanh đao, dưới ánh sáng mặt trời, lưỡi đao sẽ phản xạ tạo ra hào quang chói mắt. Cảnh tượng đó thật đẹp! Cho nên tôi cũng chậm rãi rút đao ra, nhưng khi đang rút đao tôi đột nhiên phát hiện thanh đao này thật... không đỡ được...quá đen! Tôi cả lưỡi đao cũng là màu đen!

Khi thật, thế này thì làm sao phản xạ ánh mặt trời? HỦ, phá hỏng tâm tình của mình, đáng ghét! Tôi tức giận thu hồi đao.

“Chàng trai, đã quyết định được kỹ năng chưa?”

“Cứ từ từ, để cháu nghĩ đã!” Tăng cường sức mạnh, kinh thân pháp, Tăng sinh mệnh lực, còn có Hỏa Diễm Trảm, đây là những thứ tôi muốn học, nhưng chỉ có thể chọn ba thôi! Khó nghĩ thật, tôi cau mày. “Vậy ‘tăng cường sức mạnh’, ‘Kinh thân pháp’ và ‘Hỏa Diễm Trảm’ đi.” Nghĩ lại, khi mình đánh sỏ với nhóm Mai Khôi, do nhanh nhẹn khá cao nên chưa từng đánh trượt, sinh mệnh lực của mình tạm thời cũng đủ dùng.

Đã xảy ra chuyện gì? Tôi nghi hoặc nhưng vẫn ngoan ngoãn rời khỏi trò chơi xem xem bị cái gì quấy nhiễu. Vừa hạ mũ game xuống, đã thấy tiếng hét như sấm của đứa em trai. “Chị! Chị rốt cuộc có định nấu com không, chín giờ tối rồi đây, em cũng đói muốn chết rồi!”

Giải thích một chút, giờ đang là nghỉ hè, ba mẹ tôi ra nước ngoài du lịch vì vậy chỉ còn hai chị em tôi sống dựa vào nhau, hơn nữa, bảo tôi ăn com do em trai nấu, tôi tình nguyện ăn Sủi Lai Mỗ còn hơn, em trai tôi cũng cảm thấy như vậy. Cho nên cái trọng trách làm bếp này liền rơi xuống đầu tôi.

“Được rồi, để chị đi nấu.”

Hai mươi phút sau, tôi với em trai ngồi đối diện nhau cùng ăn mỳ, thuận tiện thảo luận một chút tâm đắc trong game.

“Chị, em đã lên cấp 15 rồi! Chị bao nhiêu cấp?” Mỳ chết đi, Dương Danh, ôm được bát mỳ rồi quay sang chọc chị à...

Tôi không cam lòng nói: “Cấp 11, nhưng chị tự luyện...”

Nó cười ha hả. “Em đã nói rồi mà, chị làm sao luyện nhanh bằng em!”

“Biến, nếu không phải vì quá đẹp trai, chị đã không thua mày!”

“Cái gì? Quá đẹp trai? Chị nói gì?” Em trai tôi về mặt khó hiểu.

Vì thế, tôi đem mọi chuyện nói với em trai. ... Sau đó ... lại bị mắng. Hu hu hu!

“Chị là đồ ngốc à? Một nguyện vọng mà chị lại dùng để thay đổi giới tính, ông trời của em ơi, chị ít nhất phải lấy một thần khí, thần sủng hoặc thêm nhiều thuộc tính cơ bản! Vậy mà chị lại chọn chuyển đổi giới tính!” Em trai tôi về mặt bị phẫn, mồm đầy mì nói.

“Hừ, không thể nói như vậy, thần khí cũng sẽ có người có, thần sủng cũng sẽ có người quơ được, điểm số cơ bản lên cấp là tăng, nhưng người được chuyển giới vĩnh viễn chỉ có một mình chị!” Tôi cười hi hi.

“... Ài! Mặc kệ chị.” Em trai tôi về mặt uể oải, Nó chắc đang nghĩ vì sao mình không được một nguyện vọng đó?

“Chị tên gì? Ngày mai online em PM chị.”

“Không nói cho em.”

“Vì sao?”

“Vì em sẽ lấy cái đấy ra uy hiếp chị, ví dụ như, em có thể vì chị không giúp em nấu com mà lấy chuyện công khai thân phận chuyển giới của chị ra uy hiếp.” Em trai, chị quá hiểu chú mà.

“Sao chị biết... A! Không phải, sao chị lại có thể không tin tưởng người em song sinh của mình!” Thằng em chết tiệt về mặt bị ai.

Biến! Lừa mầy cô gái ngây thơ còn được, muốn lừa bà chị ở chung với mầy mười chín năm, quên đi.

“Hừ!”

“Được rồi! Không nói cũng được!” Phong Dương Danh vuốt vuốt cái mũi, xem ra kế hoạch uy hiếp thất bại.

“Ăn xong đem bát đi rửa đi, bằng không ngày mai khỏi ăn sáng!”

“Chị lại muốn vào chơi Đệ Nhị Sinh Mệnh?”

“Không phải, chị muốn chơi ‘King of Fighters 100’ trên PS13 của em.” Tôi muốn nghiên cứu một chút, tìm xem một số chiêu thức để xứng danh Chun Li.

Em trai tôi ngăn người nhìn tôi bật PS 13 bắt đầu chơi, nó thì thầm nói: “Quái, chị ấy bắt đầu thích chơi game đối kháng từ khi nào? Trước giờ đều là bởi mình không tìm được ai chơi cùng mới lôi chị ấy ra bắt chơi...”

Nghiên cứu Chun Li hơn hai giờ, tôi tràn đầy tự tin trở lại Đệ Nhị Sinh Mệnh, định bắt đầu điên cuồng thăng cấp, hừ hừ, em trai chết tiệt, đợi chị cấp cao hơn mầy, xem mầy còn dám cười không! Đi thôi, tới làm thịt sỏ, à, không, là giết sỏ...

Khi tôi ra khỏi cửa phía tây, đột nhiên đầu bị cái gì đập trúng, lập tức văng đầu hoa mắt.

Cái gì? Tiểu Long Nữ... Cái quái quỷ gì, tôi muốn kháng nghị, GM đánh người! Đáng tiếc, tôi còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Long Nữ đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai la mắng.

“Không phải đã nói với anh phải PM tôi sao, anh không chịu PM hại tôi tìm anh mất nửa ngày, lại còn đeo cái mặt nạ của khi này nữa chứ. Nếu không phải vóc người, thể hình là do tôi với anh thảo luận hơn hai giờ, tôi làm thế nào nhận ra anh đây!”

Tôi quay đầu nhìn lại Tiểu Long Nữ, chỉ thấy một đại mỹ nhân mặc quần áo tân thủ, không có chút gì giống GM. Tôi nghi hoặc, GM của trò chơi sao lại bình thường như vậy? Vậy làm sao phân biệt người chơi với GM?

“Tiểu Long Nữ, sao cô lại ăn mặc như vậy? Cô không phải G...” Còn chưa kịp nói xong, Tiểu Long Nữ đã vội vàng che miệng tôi, lôi tôi vào trong rừng... Trời ơi, cô muốn làm gì tôi?!

“Im lặng một chút, anh muốn cho cả thế giới biết tôi là GM hả!” Tiểu Long Nữ nổi giận đùng đùng nói.

GM còn sợ người khác biết mình là GM? Vậy là sao? Tôi cau mày nghi hoặc.

“Anh nghe kỹ đây, kỳ thật tôi là GM ả!” Tiểu Long Nữ biết tôi chưa từng lên trang web của trò chơi nên giải thích tỷ mỉ cho tôi.

“Cái gọi là GM ả, thật ra cũng không khác người chơi bình thường, chỉ là chúng tôi có nhiệm vụ chủ yếu là phải báo cáo quá trình chúng tôi tham gia game, có phát hiện khuyết điểm gì, phản nản của người chơi, còn có bug (lỗi của game). Bởi vì chúng tôi xen lẫn với người chơi bình thường cho nên phát hiện những chuyện GM bình thường không biết.”

“Vậy quá bất công?” Tôi phản nản, cao thủ trên bảng thứ hạng không phải đều là GM ả chứ.

“Làm gì có, tuy chúng tôi là GM ả, nhưng công ty game có buồn cho chúng tôi một chút đặc quyền nào đâu, chúng tôi so với người chơi bình thường căn bản không khác gì nhau.” Tiểu Long Nữ lại đánh vào đầu tôi.

“Ồ...” Hiểu rồi, ý là Tiểu Long Nữ với người chơi bình thường không khác gì. Ha ha ha, vậy mình cũng chẳng sợ đắc tội với cô ta, he he he!

“Vậy cô tìm tôi làm gì?”

Tiểu Long Nữ đột nhiên lộ vẻ quyến rũ nói: “Đương nhiên là tìm anh chàng đẹp trai này cùng nhau luyện cấp rồi!” Vừa nói vừa nép mình vào người tôi, ngón tay còn vẽ vẽ trước ngực tôi.

Hu hu hu, GM quấy rối tình dục tôi! Tôi lập tức lui về phía sau ba bước, trốn sau một thân cây.

Tiểu Long Nữ cười khúc khích. “Được rồi, nhìn anh sợ như vậy, nhất định là bị con gái truy đuổi đến phát sợ, còn mang mặt nạ nữa!”

Tôi nghe vậy, khuôn mặt lại ửng đỏ, đem số phận tang thịt bỏ bị thâm kễ lể với Tiểu Long Nữ, nhưng cố lại chẳng chút cảm thông, cười từ đầu đến cuối, thái độ gì đấy? Tôi bị phản nghị.

Thấy tôi sắc mặt kém như vậy, Tiểu Long Nữ vội vàng nói: “Yên tâm đi, giờ đã có em đi cùng anh, em nhất định sẽ giúp ngăn cản bọn ong bướm đó, em nhất định sẽ giúp anh bảo vệ trinh tiết!”

... Sao tôi lại thấy đi theo cô trinh tiết của tôi lại càng bị nguy hiểm?

“Hơn nữa, tuy em không có chút đặc quyền, nhưng ít nhất em đối với trò chơi này vô ~ cùng quen thuộc, anh có chuyện gì đều có thể hỏi em!” Tiểu Long Nữ vẻ mặt nịnh bợ.

Tôi tròn tròn hai mắt, dù sao mình cũng không thoát khỏi tay cô được rồi. “Thôi được, cùng nhau luyện cấp thôi.”

“Muôn năm!” Cô ả lớn tiếng hoan hô, có cần cao hứng như vậy không? Tôi nghi hoặc.

“Đi thôi, đi thôi!” Tiểu Long Nữ ôm lấy tay của tôi.

“Đi thì đi, đừng ôm tay tôi!” Tôi sắc mặt trắng bệch.

“Á! Đừng có lấy tay vẽ lên ngực tôi nữa!”

“Ồi! Đừng có thổi vào tai tôi!”

“Cô còn sờ ngực tôi nữa tôi sẽ giết cô!”

Hu hu hu! Trinh tiết của tôi gặp nguy hiểm rồi, ai đến cứu tôi khỏi cô ả dê xồm này với!?

Chương tiếp »]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 768) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Huyền thoại, bắt đầu.

“Đúng rồi, Tiểu Long Nữ, nghề nghiệp của cô là gì?” Lại gạt vuốt sói của Tiểu Long Nữ đang sờ mông tôi, tôi nghi hoặc hỏi. “Ma pháp sư à? Hay tế tử?”

Tiểu Long Nữ cười ré lên. Có khi cô ta làm bà đồng thì cũng nên!

“Sao em lại có thể chọn loại nghề ngỗng tằm thường như vậy, nghề em chọn là có tiền đồ nhất trong trò chơi đấy!”

Trí tò mò của tôi bị khơi gợi. “Nghề gì thế?”

Cô ả dùng tay che miệng, cười như phá mã, “Hó hó hó hó!!! Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là ..... đạo tặc.”

“Ừ thì có tiền có đồ*, nhưng chúng ta một chiến sĩ, một đạo tặc đi chung với nhau hình như không được tốt lành cho lắm.”

(*Có tiền đồ: đây là một hiện tượng chơi chữ. Câu đầu tiên các bạn có thể thấy Tiểu Long Nữ nói nghề của cô “có tiền đồ”, có nghĩa là có tương lai sáng lạn, nghề tốt, có thể phát triển, có thể nổi tiếng. Chữ “tiền” này là phía trước. Câu thứ hai nguyên văn Vương Tử nói cũng là “có tiền đồ”, tuy nhiên “tiền” này đích thực là tiền, tiền cầm được tiền tiêu được. Ý của Vương Tử là mỉa mai Tiểu Long Nữ háms lợ. Hai chữ “tiền” này hoàn toàn đồng âm (qián), chỉ có mặt chữ là khác nhau. Ở đây tôi sửa lại một chút để các bạn có thể hiểu rõ hơn. – nhóm PR và meomeo)

“Yên tâm đi! Để từ từ rồi em sẽ dạy cho anh, phương thức chiến đấu chân chính, tiết kiệm máu, tiết kiệm tiền, tiết kiệm sức lực.” Cô ta tràn ngập tin tưởng nói với tôi.

Vốn chỉ tốn mười lăm phút là có thể tới chỗ sói hoang bên bờ sông, nhưng chúng tôi lại mất tới một giờ. Đương nhiên tất cả chỉ tại Tiểu Long Nữ. Lấy lý do xung quanh không có ai, cô ả bắt tôi bỏ mặt nạ ra, sau đó cô ta dùng đôi mắt đã biến thành hình trái tim nhìn chăm chăm vào tôi hơn mười phút.

Cô nàng nhìn đủ rồi lại còn lấy gương đưa cho tôi, khiến đôi mắt tôi cũng biến thành hình trái tim say đắm nhìn mình trong gương.

Ôiiiiiiii! Tại sao?! Tại sao?! Vì sao mình lại đẹp trai như vậy chứ? Trời ơi!

Từ nhỏ đến lớn người đẹp trai tới mức tôi không nhận được phải tán thưởng chỉ có hai, một là thằng em trai (không thể không thừa nhận là nó đẹp trai không chịu được, mặc dù khá là xấu nét), người còn lại, chính là bản thân tôi.

Trời ơi, chẳng lẽ mình nhất định phải chọn loạn luân yêu thằng em hoặc tự yêu bản thân sao? Hầy, thử dài một tiếng, tôi đưa trả gương lại cho Tiểu Long Nữ. Luyện cấp thôi!

Đang lúc tôi muốn đi về phía con sói gần nhất trút mớ cảm xúc bất mãn trong lòng ra thì Tiểu Long Nữ gờ tay ra cản lại. “Anh cứ từ từ, nhìn cách em giải quyết bọn sói đây này!” Cô vừa nói vừa lấy ra một con dao, đi về phía con sói.

“Đệ Nhị Sinh Mệnh là game có độ chân thật rất cao, đánh vào những chỗ khác nhau, thương tổn cũng khác nhau, cho nên trước khi đánh quái chúng ta phải tìm nhược điểm của nó đã.” Cô ta vừa đi vừa giải thích.

Nhưng cái này tôi đã biết rồi, cũng giống như khi mình giết gà vịt cá thoi, gà vịt phải cắt cổ, cá phải mổ bụng, lần trước mình đánh sói không phải cũng dùng trò này sao.

Tiểu Long Nữ tay chân nhẹ nhàng đi tới bên cạnh con sói, không hề là đạo tặc, không hề đánh động con sói một chút nào. Cô ta dùng sức vung dao, chém vào chân sau của con sói một cái.

Con sói lập tức quay đầu lại cắn, nhưng làm sao có thể làm bị thương đạo tặc vốn là dòng thiên về nhanh nhẹn, hơn nữa đã có phòng bị. Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng chạy vòng quanh con sói, nó vốn đã bị thương, tất nhiên không đuổi theo được cô nàng. Trong lúc đó cô ta thỉnh thoảng lại xoay người chém một dao, sau năm sáu lần như vậy, con sói rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, ngã lăn ra đất, hồn phách bay lên trời.

“Phù, thế nào? Không tốn một giọt máu!” Cô ta vênh mặt kiêu ngạo nói với tôi. “Chuyên nghiệp thế chứ lại, dân thường chạy sau cả dặm nhé. Gặp được cao thủ như em, nhà anh nên học hỏi nhiều vào!”

Tôi cau mày, rút thanh Hắc Dao ra. Đá con sói gần nhất lên, rồi lại dùng Hắc Dao bổ xuống. Tôi quên chưa xem thử lực sát thương của Hắc Dao thế

nào, nhưng so với thanh đoản đao tôi dùng hồi trước đương nhiên là hơn hẳn, cứ nhìn con sói bị xẻ làm hai thì biết. An nghỉ nhé sói!

“Đá à...” Tiểu Long Nữ trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm, Đánh đám kiểu quái gì thế này? Gặp quỷ rồi, sao mình lại không biết còn có cách đánh như vậy...!

Tôi lại đi về phía con sói tiếp theo, trong lòng vô cùng hưng phấn, cũng bỏ công nghiên cứu các chiêu thức trong King of Fighters, rốt cuộc cũng có thể thử rồi!

Lại đá con sói lên không, tôi cũng nhảy lên, nắm tay cùng thân thể thành một đường thẳng, một quyền đâm vào con sói phía trên (Chẳng thua gì một chiêu Thăng Long Quyền*), cuối cùng nhân lúc bản thân còn lơ lửng trên không trung xuất ra một cú đá vòng làm nó văng ngược trở lại mặt đất.

(*Thăng Long Quyền: tiếng Nhật viết và đọc là “shōryū-ken”, đây là một chiêu thức rất nổi tiếng của Ryu trong chuỗi game đối kháng Street Fighter. Đây là chiêu trí mạng, chỉ được thực hiện thành công trong điều kiện bản thân và đối phương đều đang lơ lửng trên không – nhóm PR)

“...” Tiểu Long Nữ không biết nói gì...

Tuy nhiên, lúc tôi thử chiêu thức nổi danh nhất của Chun Li (Xuân Lệ), đầu hạ thấp xuống gối chân lên, hai chân mở rộng, cả người như quay như cánh quạt trực thăng mới phát hiện, chiêu thức này phân khoa học, chỉ để xem, không thể dùng được. Hại tôi ngã đến brou đầu, còn bị cắn một cái.

Hu hu, lại nước miếng! Mọi người đều biết khi tôi bị dính nước miếng ... sẽ phát khùng!

Con sói chết dầm, dầm nhỏ nước dãi lên tay tao, chắc là muốn chết rồi đây, aaaaa! Bà đá này, Đãng Kiếm Thức, Độc Cô Cửu Kiếm, rồi Bát Tử Bôi, Bạt Đao Thuật, Đầu Chùy, Chử Thập Trảm, lên gối xuống cùi chò này, võ công tự vệ của phái yếu này*...

(*Từ chỗ Đãng Kiếm Thức đến võ công tự vệ: Những chiêu mà Vương Tử sử dụng là lấy từ rất tiểu thuyết kiếm hiệp Trung Quốc nổi tiếng và một số game. Đãng Kiếm Thức và Độc Cô Cửu Kiếm là từ tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung. Bát Tử Bôi là của Iori Yagami trong King's of Fighters. Thập Tự Trảm là từ một game khác, trong đó chữ “Thập tự” là dấu gạch chéo, như là chữ X vậy. Bạt Đao Thuật là một chiêu khá phổ biến mà người sử dụng chiêu thức rút kiếm của ai đó ra và sau đó một kiếm duy nhất kết thúc sinh mạng kẻ thù. Những chiêu còn lại đều là mấy miếng võ tự vệ đơn thuần. – Nhóm PR)

“Ồi giờ, Vương Tử, anh đánh đám kiểu quái gì vậy?” Tiểu Long Nữ rốt cuộc cũng không nhịn được, cô nàng giờ không rõ là mình đang trong game online hay đang chơi game đối kháng... hay là đang xem chiêu thức trong tiểu thuyết Kim Dung* và phim hoạt hình nữa.

(*Tiểu thuyết Kim Dung: Kim Dung là tác giả của nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp rất nổi tiếng như Anh Hùng Xạ Điêu, Thần Điêu Hiệp Lữ, Tiểu Ngạo Giang Hồ,... Những tiểu thuyết này được xếp trong các bộ tiểu thuyết vĩ đại nhất trong thế kỉ trước.)

Tôi hơi sùng sốt một chút. “Không thể đánh như vậy à?”

PHẬP!

Gừ! Dám thừa dịp ta không để ý mà cắn, con sói đáng chết! Tôi quay lại tiếp tục đánh.

Tiểu Long Nữ run cả người. “Cũng ... không trái luật.” Cô ả lắp bắp nói, lại có người chơi game online như vậy sao... nhưng người này mới chơi nên không biết gì về chiến sĩ...

“Có lẽ là bởi không hiểu biết chăng?” Cô ta có vẻ đã hiểu ra, bởi vì không hiểu cách chơi chính thống, cho nên hành động của Vương Tử không theo khuôn mẫu, không dựa vào truyền thống, không bị giới hạn và khuôn mẫu cho nên có thể sáng tạo vô cùng. Sáng tạo, đây mới đúng là cách chơi với độ chân thật 99% chứ!

Nhìn tôi liên tục đánh sói, Tiểu Long Nữ bắt đầu dĩ nộ nụ cười.

“Thật đúng là một ... cao thủ kém hiểu biết.”

Tôi dường như nghe thấy Tiểu Long Nữ nói gì đó, chém ngã con sói bên cạnh, đang muốn quay lại hỏi xem cô ta nói cái gì mà “cao thủ kém hiểu biết”, lại phát hiện ...

“Tiểu Long Nữ, mau chạy đi, sau lưng cô...” Còn chưa nói xong, một con sói to hơn bình thường ba lần, bộ lông trắng toát chạy tới phía sau Tiểu Long Nữ, hung hăng cắn vào vai cô ta.

“Á.” Tiểu Long Nữ cố nén cảm giác đau nhức từ bả vai truyền tới, nhanh chóng chạy tới bên cạnh tôi.

Tôi chắn trước mặt Tiểu Long Nữ, cầm thanh Hắc Đao đứng đối mặt với con sói vua, Bộ lông màu trắng đẹp quá... Rốt cuộc cũng có hy vọng về một chiếc áo choàng màu trắng rồi!

Trong lúc tôi đang mơ mộng, sói vua mạnh mẽ đánh tới, nhanh quá! Tôi chỉ miễn cưỡng dùng đao chắn trước mặt, lập tức bị đánh lui về phía sau mấy bước. Khi nó đang định tiếp tục đánh tới, tôi xoay người đá một cái. Không hổ là sói vua, vừa cao vừa nặng, khả năng chống đòn lại quá mạnh, tôi dùng hết sức đá một cái mà nó chỉ lao đảo lui lại hai bước rồi lập tức nhe răng cắn tới. Tôi nhất thời không phản ứng kịp, bị nó cắn vào tay trái.

“Đau quá...” Tôi xoay đao chém vào bụng nó, Trời ơi, da dày thật, tôi chỉ có thể cắt một vết ngắn.

Nghe hệ thống thông báo, tôi suýt ngất, Chỉ mất có 30 máu, mà nó cắn mình một cái là 80 máu rồi, hơn nửa máu của sói vua khẳng định nhiều hơn mình không ít.... Xong đời rồi, tôi khóc không ra nước mắt

“Vương Tử, chúc may mắn nhé! Nếu thấy không được thì leo lên đây với em.” Tôi quay đầu nhìn lại. Hà? Tiểu Long Nữ, tốc độ của cô cũng nhanh thật, nhaoáng cái đã trèo lên cây trốn rồi...

Tôi đành cố gắng trấn tĩnh, coi mình như Chun Li máu ít đánh đấm lực thương tổn như mèo quào, mà đối diện với tôi là Iori Yagami* mạnh mẽ do thắng em điều khiển. Ày, thôi tiêu rồi! Dưới tình huống như vậy trong King of Fighters, cho tới giờ mình hình như chưa bao giờ thắng.... Tóm lại, nguyên tắc là tuyệt đối không được lấy cương chống cương**.

(*Iori Yagami: Là một nhân vật trong King's of Fighters. Anh có vẻ là một nhân vật khá mạnh với khả năng sử dụng lửa và có tính cách tàn bạo ác độc. – nhóm PR.

**lấy cương chống cương: tôi cho rằng đây là một nguyên tắc nào đấy trong võ thuật hoặc Phật giáo. Đại ý là bạn không được lấy mạnh chống mạnh, lấy cứng chống lại cứng, phải biết mềm mỏng, lấy nhu áp cương mới có thể thắng được. -meomeo)

Á, con sói lại đánh về phía này! Chết tiệt thật! Tôi đá lên. Nhưng con sói nặng quá, không thể đá nó bay lên được, chỉ làm cho con sói vua này lui về phía sau một chút...

Tôi lại xông tới, dùng đao đâm vào bụng của nó. Đâm, đâm, đâm! Bực mình, đâm không vào là sao!

Auuuuu! Con sói vua cào lại tôi. Không, đừng đánh vào mặt.... Oaaaaaa!

“Vương Tử, mau lên đây.” Mặt Tiểu Long Nữ cũng biến sắc.

Tôi nhanh chóng chạy tới cái cây mà Tiểu Long Nữ đang vắt vẻo phía trên, nhưng tốc độ của tôi so với con sói vua chậm hơn nhiều, trên đường đi lại bị nó cào cho hai nhát.

Thêm một nhát nữa thôi là xong đời mình mất, Tôi than thầm trong lòng. Nhưng muốn trèo được lên cây cũng phải chịu một hai nhát cào của nó...

Tiểu Long Nữ trong lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên trong đầu chợt nhớ lại, Không có giới hạn và khuôn mẫu cơ mà!

Tiểu Long Nữ lập tức hành động. Cô móc chân vào cành cây, thân mình lộn xuống dưới, vuron bàn tay ra.

“Vương Tử, đu lên đi.” Vương Tử nhất định sẽ hiểu, cô nghĩ.

Tôi thấy vậy, theo đà chạy dùng sức nhảy lên, nắm lấy tay cô, dùng sức đung đưa nửa vòng, rốt cục cũng nhảy được lên cây. Nhìn con sói vua ở dưới đang ra sức cào vào gốc cây, tôi thở phào. Phù, may mà mình từng đi xem xiếc...

Phù phù, mệt chết mất! Tôi thở hồng hộc. Tiểu Long Nữ ngồi cạnh cũng kinh hoàng vỗ vỗ ngực, chúng tôi nhìn nhau.

“Ha ha ha .... ha ha.” Cuối cùng cả hai đều bật cười.

“Mau uống máu đi. Chúng ta còn phải xem xem làm sao để giết con sói vua đáng ghét này.” Tiểu Long Nữ nói.

“Ừ!” May mà lần trước mua sẵn mười bình máu, tôi lôi hết bình này đến bình kia.

Ừng ực ừng ực tu hết năm bình tôi mới hồi đủ máu. Sờ lên mặt, cũng may vết thương đã biến mất. May quá, nhưng chỉ còn năm bình máu nữa, rắc rối to rồi đây!

“Con sói này da rất dày, đâm cũng không vào, lại nặng như vậy, đá cũng không lên.” Tôi than vãn, như vậy phải đánh thế nào đây?

“Đành chịu thôi, cấp bậc của chúng ta hiện giờ thấp quá.” Tiểu Long Nữ cũng nhú mày, Minh cũng không biết phải làm sao giết được boss sói vua trước mặt, vất vả lắm mới gặp một con boss, không đánh cũng thật đáng tiếc. “Tìm nhược điểm đi, nó nhất định có nhược điểm, đánh vào chỗ hiểm của nó, cho dù sát thương của bọn mình không cao nhưng cũng có thể làm nó mất nhiều máu.”

Con sói mình đồng da sắt* này cũng có nhược điểm sao? Tôi lăm bằm. Tôi bỗng nhớ ra câu danh ngôn trong truyện kiếm hiệp** mình hay đọc: cho dù có luyện thế nào cũng không thể luyện mắt mình thành cứng như sắt thép được!

(*mình đồng da sắt: bản gốc ghi là “Kim Chung Tráo Thiết Bô Sam”, cũng có nghĩa tương tự như vậy, anh Athox để nguyên nên tôi mạn phép thay lại cho dễ hiểu. – meomeo.

**Truyện tiểu thuyết kiếm hiệp: Bản gốc ghi là tiểu thuyết Vũ Hiệp (võ hiệp), ở đây tôi tạm dịch là tiểu thuyết về anh hùng võ lâm. Ví như truyện Thần Điều Hiệp Lữ sẽ có một số nhân vật là đại cao thủ võ lâm trong giang hồ, thường có biệt danh do người trong giang hồ đặt cho tên mình hoặc tên chiêu thức nổi tiếng mình sử dụng. – nhóm PR và meomeo)

Tôi hưng phấn kêu lên. “Đôi mắt.”

Tiểu Long Nữ gật đầu. Nghĩ ra một kế, cô ả lấy từ trong hành lý ra một sợi dây thừng. “Vương Tử, xem qua phim cao bồi miền viễn tây chưa?”

“... Rồi, sao?”

Tiểu Long Nữ vẽ mặt tràn ngập tự tin cười nói: “Vậy không vấn đề, chỉ là ngựa đổi thành sói mà thôi, Vương Tử, anh nhất định sẽ làm được.”

“... Cô tin tưởng tôi hơi quá rồi đấy.” Tôi đang sợ muốn chết đây này... Lại còn muốn tôi cưỡi con sói kia như cưỡi ngựa á, đúng là đùa với mạng! Vừa nói tôi vừa đem sợi dây thừng thắt thành vòng, may là mình từng học qua một khóa học hướng đạo, bằng không tới cả thắt dây cũng không được.

“Anh lồng được dây vào cổ nó xong lập tức lùi về phía cái cây, buộc dây thừng vào cái cây thật chặt vào, khiến cho con sói vua này không thể động đậy. Sau đó nó phải mặc chúng ta chém giết thôi, hồ hồ hồ!”

Mình nhìn nhầm sao? Sao lại thấy vẻ mặt Tiểu Long Nữ cười có vẻ tà ác thế nhỉ? Ảo giác! Nhất định là ảo giác thôi!

Nào thở sâu nào. Hít sâu vào, thở ra, lại hít sâu vào, thở ra... Được rồi! Ngắm kỹ vào lưng con sói vua, tôi nhảy xuống, không sai lệch tí nào rơi xuống trên lưng nó. Tôi nắm chặt lấy cái cổ đầy lông của nó, con sói vua cũng vô cùng hoảng sợ, liều mạng nhảy loạn lên, muốn hất tôi đi.

Động tác của nó cũng làm tôi chao đảo, Không phải đùa đâu! Bị nó hất ra là chỉ có đường chết... Con sói chết dẫm, cho người xem ý chí của con gái mạnh tới cỡ nào!

Tiểu Long Nữ trên cây sắc mặt tái nhợt, mà tôi bị sói vua giãy tới mức choáng váng “say sói” nên sắc mặt cũng rất khó coi.

Nhưng lộn xộn một lúc, tôi cuối cùng cũng buộc được dây thừng vào cổ nó. Buộc xong, tay của tôi cũng bị nó cào vài cái, nhưng chỉ bị thương nhẹ, chỉ mất có tầm 30, 40 HP. Còn phải buộc dây vào gốc cây nữa, tôi lập tức nhảy xuống ngựa, à không, nhảy xuống sói, co chân bỏ chạy, sói vua cũng đuổi sát theo phía sau.

Tiểu Long Nữ lại một lần nữa diễn trò đu dây kéo tôi lên, sau đó tôi lại cầm sợi dây nhảy xuống, dùng hết sức kéo dây, nâng nửa người con sói lên. Tiểu Long Nữ hét lên một tiếng, dùng kỹ năng chuyên dụng của vũ khí ngắn.

“Một đòn trí mạng!” Đánh thẳng vào mắt trái của sói vua.

Sói vua đau đớn gào rống, cho dù hiện tại có nguyên lý đòn bẩy nên tôi lại đã tiết kiệm được không ít sức lực, nhưng tôi vẫn sắp không giữ được nữa. Tiểu Long Nữ lập tức lại sử dụng “Một đòn trí mạng” thêm lần nữa, lần này không đánh trúng mắt phải của sói vua mà chỉ đánh được vào giữa trán.

Lúc này, dây thừng dưới ma sát lớn, cuối cùng cũng đứt tung. Sói vua vừa thoát khỏi kìm hãm, lập tức phóng về phía kẻ thù, Tiểu Long Nữ bị nó cào một phát, lại bị cắn một cái rồi bị nó đè dưới chân, không trốn đi đâu được.

“Tiểu Long Nữ!”

Tôi lúc này cũng vừa chạy tới sau lưng sói vua. Thấy chiêu thức “Một đòn trí mạng” của Tiểu Long Nữ tôi mới nhớ tới kỹ năng của mình – Hỏa Diễm Trảm.

“Hỏa Diễm Trảm.” Hét lên một tiếng, ngọn lửa bùng cháy trên thanh Hắc Dao, tôi dốc sức chém xuống. Biết sói vua sẽ không bị một đòn Hỏa Diễm Trảm giết chết, vừa chém xong, tôi lật đao chém tiếp, lại một đao nữa, lại .... Cuối cùng chém xong năm đao cũng là lúc mana của tôi vừa hết.

Tôi đá văng thi thể của sói vua ra, bên Tiểu Long Nữ xem ra vẫn khá tốt, mặc dù hơi chật vật một chút. Phù! tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà cô ấy không biến thành một cột sáng bay mất.

Tiểu Long Nữ nằm dưới đất, khuôn mặt mướt mề hời, nhưng cô ấy vẫn khúc khích cười, tôi cũng cười, nằm xuống bên cạnh cô thở hổn hển, không ngờ lại bị cô ả đập cho một đập.

“Còn không mau nhìn xem rớt ra cái gì?”

“Ồ.” Tôi miễn cưỡng ngồi dậy, tìm tòi một lúc, được một quả trứng, một đôi giày cùng một đồng nhỏ đồng bạc.

Lúc này Tiểu Long Nữ đột nhiên hét toáng lên, tôi bị cô nàng làm cho giật nảy mình.

“Chuyện gì vậy?” Sói vua sống lại sao? Không thể nào!

“Vũ khí của anh thăng cấp?” Bởi vì tổ đội, Tiểu Long Nữ có thể nghe được thông báo hệ thống của tôi.

Tôi nhìn lại thuộc tính Hắc Dao.

“Đúng vậy, Đệ Nhị Sinh Mệnh thật kỳ quái, vũ khí cũng có thể thăng cấp.”

Lại một đòn vào đầu, tôi choáng váng hoa mắt, Tiểu Long Nữ rống lên như sư tử. “Vũ khí có thể tăng trưởng mới có thể thăng cấp được!”

“Ồ...” Người ta đã bảo là chưa vào trang web của trò chơi cơ mà! Cô cũng không phải không biết... Còn đánh vào đầu nữa tôi nữa sẽ biến thành ngu ngốc mất.

Tiểu Long Nữ nghe được đoạn lảm bảm, khinh thường đảo tròn mắt nhìn tôi. “Anh có biết vũ khí có thể tăng trường quý giá đến nhường nào không? Thậm chí có thể sánh ngang với thần khí đấy! Anh nghĩ thử xem, vũ khí của anh có thể không ngừng tăng lực sát thương, sẽ có lợi ra sao?”

Ủầy!! Vậy không phải không cần đổi vũ khí sao? Vũ khí của mình khi luyện công sẽ thăng cấp cùng mình, trở nên ngày càng mạnh á? Nghĩ vậy, hai mắt tôi tỏa sáng, tiết kiệm được một khoản lớn cho vũ khí rồi.

Thấy hai mắt tôi phát sáng, Tiểu Long Nữ biết tôi cũng đã hiểu. Hê hê! Lời quá! Tôi cực kì vui vẻ nghĩ.

Vì ngoài đánh rơi ra đôi giày và tiền, còn có một quả trứng thú nuôi, tôi và Tiểu Long Nữ lại đều tò mò muốn biết sẽ nở ra bảo bối gì cho nên quyết định về thôn giám định* đôi giày, tiện tìm luôn quây bán thú nuôi, đem quả trứng này cho họ ấp. Sau khi tôi cùng Tiểu Long Nữ hợp lực lột da con sói vua – làm sao mà quên được tấm áo choàng màu trắng chứ, hí hí - rồi vui vẻ trở về thôn.

(*giám định: Các trang bị hiếm trong Hệ Nhị Sinh Mệnh, nhưng đôi giày mà Vương Tử và Tiểu Long Nữ đã nhặt được, đều sẽ có các thuộc tính bị “ẩn” đi, phải nhờ đến NPC giám định xong mới có thể nhìn thấy. Một số game như Ragnarok Online và Guildwars cũng có quy định tương tự vậy, người chơi phải sử dụng Kính Lúp và Bộ Nhận Dạng đặc biệt mới có thể nhìn thấy các thuộc tính ẩn này. – nhóm PR)

Vừa tới của thôn, tôi lập tức phát hiện ra mình đã mắc sai lầm to đùng, sai lầm một còn có thể coi là vô ý, sai lầm thứ hai thì đúng là NGU không chịu được! Oiii!! Mình đúng là đại ngu! Tôi giờ không mạng mặt nạ, vậy mà lại dám đi theo cửa lớn vào thôn...

Các cơ dưới chân căng cứng, tôi chuẩn bị chạy thực mạng, nhưng Tiểu Long Nữ bên cạnh dùng sức ôm lấy tay của tôi, thân thể còn áp vào ngực tôi.

“Ông~~~ xã!” Cô dùng giọng nói ngọt ngào tới chết người khiến tôi nghe xong mà rợn cả tóc gáy. “Anh nói đi, em có phải người anh yêu nhấtttttt, bà xã xinh đẹp nhấttttt của anh không?”

Vừa nói, cô ả vừa nói vừa dùng ánh mắt thị uy quét qua các cô gái khác xung quanh. Ai bị ánh mắt của cô nàng chiếu vào đều không tự chủ được lui lại một chút. Ài, đành thôi, dù sao cũng không đẹp bằng người ta.

Không thể không thừa nhận, Tiểu Long Nữ quả là một người đẹp hiếm thấy... Sao? Muốn được miêu tả qua một chút sao? So sánh kỹ thì, khuôn mặt trưởng thành, xinh đẹp hơn tôi, bộ ngực lớn hơn tôi(Theo đánh giá bằng mắt, so với Mai Khôi còn lớn hơn), eo thon hơn tôi, chân dài hơn tôi, làn da trắng hơn tôi... Hu hu! Lòng tự tôn trong tôi lại một lần nữa tổn thương nghiêm trọng.

Đang lúc tôi đang suy nghĩ miên man, Tiểu Long Nữ véo một cái vào hông tôi. Đau! Tôi vội vàng nói. “Đúng! Đúng vậy! Em là bà xã mà anh yêu nhất, là người đẹp nhất.”

Vừa nói xong, lập tức có hơn mười ánh mắt oán hận chiếu lên người Tiểu Long Nữ, nhưng cô ả không thèm để ý, thậm chí còn có vẻ rất vui. *Đồ mờ hôi*

Tôi tuy bất đắc dĩ phải thừa nhận Tiểu Long Nữ là bà xã, nhưng việc này cũng có chỗ tốt, dù sao con gái có dũng khí dám cùng người đẹp như Tiểu Long Nữ tranh đoạt người yêu, quả thực không nhiều. Cho nên hơn mười con sói đang chắn đường tôi đành không cam lòng rời đi, thế là chúng tôi cũng an toàn vào trong thôn.

Tới chỗ NPC giám định, tôi nhìn đầu bỏ ra năm đồng bạc, rốt cuộc cũng giám định được đôi giày. Là một đôi ‘Phi Thiên Đoán Ngao’ +8 phòng thủ, +10 nhanh nhẹn, vừa hay thích hợp với đạo tặc chuyên về nhanh nhẹn nên để Tiểu Long Nữ dùng.

Trong quây thú nuôi, lại phải trả tiền, tôi lòng đau như cắt trả tiếp hai đồng bạc, Xót quá, vừa đúng hết sạch số tiền mà sói vua rút ra rồi.

“Mời chủ nhân của thú nuôi nhỏ một giọt máu lên quả trứng, tiến hành quá trình nhận chủ.” NPC ở quây sùng vật mặc một bộ đồ hầu gái rất đáng yêu nói với chúng tôi.

Tôi cũng rất muốn nuôi thú, rất rất muốn áy! Nhưng tôi có thêm khát quả trứng kia đến cỡ nào, cũng phải nghĩ lại, Tiểu Long Nữ sát thương và phòng ngự đều không cao so với tôi càng cần hơn. Cố nén khát vọng trong lòng, tôi hiên ngang lảm liệ nói: “Tiểu Long Nữ, con thú này cho cô! Chờ đánh được con thứ hai rồi tôi lấy.”

“Không cần đâu, em lấy đôi giày rồi mà.” Khó mà thấy được Tiểu Long Nữ lại khiêm tốn như vậy .... Nhưng vì thực lực chiến đấu của đội ngũ, tôi quyết định phải cấp cho cô. “Cô lực tấn công và phòng thủ đều không cao, có thêm thú nuôi, thực lực của cô sẽ tăng thêm rất nhiều.”

“Không cần đâu mà...”

“Không phải ngưng đâu!”

“Đã nói không cần là không cần!” Tiểu Long Nữ đột nhiên hung hăng quát tôi, tôi hoảng sợ, ngây ngốc chẳng biết nên phản ứng ra sao. Đột nhiên Tiểu Long Nữ xiu xuống, nói: “Em không thể nuôi thú cùng được!”

Ể? Không thể nào hiểu nổi!

“Em trước kia từng nuôi rất nhiều thú! Nhưng... không con nào có kết cục tốt cả.”

Cổ bắt đầu kể lễ thiên sử nuôi thú của mình.

“Em từng nuôi một con chó nhỏ, mua về thì ngày thứ hai đang dắt nó đi dạo thì không thấy tăm hơi đâu cả... sau đó không hề trở lại. Sau đó em nuôi rùa, không cẩn thận em quăng nó từ ban công tầng năm xuống tầng một.... Tiếp đó em nuôi một đôi cá chọi*...”

(* cá chọi: bản gốc là đấu ngư. Tôi đặt tên này để các bạn dễ liên tưởng. Gần giống như gà chọi vậy, loại cá này thường được nuôi theo cặp, tôi có nhìn qua một lần, màu sắc khá sặc sỡ, hình như là màu đỏ. Khi bạn thả cá vào bể nhỏ, hai con cá sẽ chầu đầu vào nhau, lượn vòng quanh giống như đang “chọi”, đầu nhau vậy – meomeo)

Cái này cũng có vấn đề ư? Tôi cũng từng nuôi cá, dễ nuôi lắm mà!

“Đến lúc nó chết, em mới biết, hóa ra nước trong chậu cá phải thay...”

Tôi không còn gì để nói.

“Cuối cùng em trồng cây xương rồng...”

“Không phải chứ... Tôi xương rồng mà cô cũng có thể làm chết?” Không thể nào...?

Cô ả về mặt vô tội nói: “Em làm sao biết được xương rồng cũng phải tưới nước, em còn tưởng nó không cần uống nước, ai ngờ nó chết khô! Sau này, em thế, cho dù có chuyện gì cũng không nuôi thú nữa.”

Thật là một câu chuyện đầy máu và nước mắt...

Sau ba giây mặc niệm cho đám thú nuôi vô tội, tôi không hề do dự nữa, cắn ngón tay. Đau! Nhỏ máu lên trên quả trứng.

Lúc này quả trứng khẽ vỡ ra, tôi cùng Tiểu Long Nữ hai người bốn con mắt cùng mở to, tò mò muốn xem rốt cuộc sẽ nở ra con thú như thế nào!

Kinh ngạc! Kinh ngạc! Vô cùng kinh ngạc! Bời không thể tưởng tượng nổi lại là...

“Này, cái quý gì thế này...” Tôi nói không nên lời, con thú nuôi này quả thực không thể tưởng tượng được, cho dù nở ra thần thú Kỳ lân, Phượng Hoàng, hay thậm chí là rồng, tôi cũng không thể kinh ngạc như bây giờ, tôi nắm chặt lấy Tiểu Long Nữ ở bên cạnh, dùng ánh mắt kích động nhìn cô ta, muốn biết cô ta có nhìn thấy cái tôi thấy không.

Tiểu Long Nữ về mặt ngây ngốc, miệng há to. Một lúc sau, rốt cuộc cổ cũng tỉnh táo hơn một chút. “Vương Tử, đây rốt cuộc là... sao em lại thấy, đây là... là cái bánh bao?”

Tôi sắc mặt nghiêm trọng nói: “Không, cô nhìn kỹ xem, thứ này hình dạng và kích thước đều đúng chuẩn, lớp vỏ bóng loáng và mềm mại, lại tròn như vậy, còn truyền tới mùi thơm khiến người ta cách xa ba bước đã thấy thèm. Tôi nghĩ đây không phải chỉ là cái bánh bao, mà nhất định là bánh bao nhân thịt.”

“Cái gì?!” Cô ta kinh ngạc... sau đó lại cốc cho tôi một cái. “Ai quan tâm nó là bánh bao nhân thịt hay bánh bao chay! Quan trọng là sao thú nuôi của chúng ta lại là cái bánh bao?”

Hầy hầy! Tôi ôm đầu, oán hận nói. “Cô là GM ả còn không biết, làm thế quái nào tôi biết được?”

“Có phải là chương trình có lỗi không?” Cô ta bắt đầu suy tư, Nếu đúng là như vậy phải nhanh chóng báo cáo cho cấp trên để tránh cho người chơi khác khi nở trứng cũng xuất hiện lỗi.

Ừng ực! Ngửi mùi bánh bao, tôi bỗng cảm thấy đói bụng, bèn nuốt nước miếng... Châm chú nhìn vào cái bánh bao, đột nhiên cái bánh bao chuyển động, động tác tựa hồ như là... như là đang dịch động sang, nếu cái bánh bao có móng.

“Tiểu Long Nữ ừ ừ ừ!!! cái bánh bao chuyển động.”

“Cái gì?” Cô ả lập tức đi tới, cùng tôi giương mắt nhìn cái bánh bao.

Cái bánh bao, cái bánh bao lại có thể xoay người (Bánh bao còn phân ra mặt trước với mặt sau?), xoay một lúc, một đôi mắt to màu lam long lanh như trong phim hoạt hình xuất hiện trước mặt chúng tôi...

“Bánh bao có mắt...!” Tôi hốt hoảng nói.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng không hổ là GM ả, thấy vậy mà vẫn bình tĩnh nói với tôi. “Vương Tử, xem các số liệu của nó đi.”

Tôi chìa tay ra, bắt đầu cấu véo cái bánh bao, cố nén ý muốn ăn nó đang dâng trào...

... Gọi là Bánh Bao Nhân Thịt đi! Còn có cái tên nào thích hợp hơn đây?

(Thật khó tin, tốc độ của Bánh Bao Nhân Thịt còn nhanh hơn mình?)

(Bé Bao* còn thông minh hơn mình? Giận nha!)

(*Bé Bao: gọi tắt, gọi tắt nhé. Vì lí do cá nhân (lười), và không được phép viết tiếng Anh cho ngắn, xin để tôi gọi tắt tên Bánh Bao Nhân Thịt là Bé Bao. – meomeo)

“Thế nào? Có đúng là thú nuôi không?” Tiểu Long Nữ tò mò hỏi.

“Ừ... Hình như vậy.”

“... Người thiết kế game thật hóm hỉnh.” Tiểu Long Nữ khuôn mặt không thay đổi, khóe miệng nhếch lên nói.

“Không sao, ít nhất ... nó cũng có thể coi là đáng yêu!” Lúc này Bé Bao đang cọ cọ vào lòng bàn tay tôi, còn phát ra tiếng kêu be be, bộ dạng giống như đang làm nũng, đáng yêu quá! Tuy nhiên một cái bánh bao làm nũng ... cũng thật kỳ quái.

“Nó có kỹ năng công kích không?”

“Có.” Đả Cầu Thuật*...

(*Đả cầu thuật: kỹ năng đánh chó – meomeo)

“Ừm, bọn mình ra ngoài tìm vài con Sứ Lai Mỗ thử xem.”

Trước lúc ra khỏi thôn, Tiểu Long Nữ dùng kỹ năng sinh hoạt đã lên cấp 8 của mình – may vá, may da và lông sói thành một cái mũ và một cái váy ngắn. Nhưng cô nàng dù thế nào cũng không chịu giúp tôi làm áo choàng, hu hu! Còn nói: “Cách chiến đấu của anh khoa trương như vậy, động tác mạnh như thế, mặc áo choàng vào chỉ tổ vướng chân vướng tay thôi!”

Sau đó chúng tôi đi tới sườn núi chỗ có Sứ Lai Mỗ, đã lâu không thấy bọn chúng, giờ có chút nhớ nhó...

“Vương Tử, thử xem nào!” Tiểu Long Nữ nhìn Bé Bao nói.

“Được!” Tôi cầm lấy Bé Bao đang vất vèo trên vai, hô. “Bánh Bao Nhân Thịt. .... Đả Cầu Thuật.”

Không suy chuyển gì cả.

..... Không đủ chi tiết sao? Ta lại hô một lần nữa. “Bánh Bao Nhân Thịt, dùng Đả Cầu Thuật với con Sứ Lai Mỗ ở phía trước.”

Vẫn không có chuyện gì xảy ra.... Uất rồi! Uất rồi! Uất lắm rồi đấy nhé! Chẳng lẽ con thú nuôi này của mình ngoại trừ đáng yêu ra, không hề có chút tác dụng nào sao? Mày chính là thú nuôi đầu tiên của tao đấy nhé!

Gừ! Nắm lấy Bé Bao, tôi dùng sức ném về phía bọn Sứ Lai Mỗ. “Ra đấu với bọn Sứ Lai Mỗ một mình đi, thua thì đừng về gặp tao!”

“Anh nổi giận với cái bánh bao làm gì!” Tiểu Long Nữ cười nói.

Lúc này, Bé Bao bị tôi ném đi đánh trúng Sứ Lai Mỗ, còn phát ra tiếng “bịch”, khiến tôi giật mình, vội vàng chạy lại xem, sợ con thú nuôi đầu tiên của mình bị Sứ Lai Mỗ ăn mất tiêu.

Có người nói, dùng bánh bao đánh chó, một đi không trở lại ... Nhưng câu này rõ ràng không hề đúng với Bé Bao của tôi, bởi nó đập vào Sứ Lai Mỗ sau đó xoay ba vòng trên không trung, bình yên vô sự trở lại trong tay tôi. Thậm chí nó còn kêu lên “Ăng – ăng!” như đang hoan hô, hiển nhiên là chơi rất vui.

(*dùng bánh bao đánh chó, một đi không trở lại: bản gốc là “Nhục bao tử đã cầu, hữu khí vô hồi” ý là làm việc như vậy chắc chắn sẽ thất bại – nhóm PR và Athox)

Lúc này con Sứ Lai Mỗ còn chưa chết lao tới muốn tấn công tôi, tôi theo phản xạ ném Bé Bao về phía con Sứ Lai Mỗ đó, còn vô thức nói. “Bé Bao.... Đả cầu.”

Cứ như vậy, tôi với vẻ mặt ngờ ngàng cùng thú nuôi sau này được coi là mạnh nhất Đệ Nhị Sinh Mệnh – Bánh Bao Nhân Thịt, trong tiếng cười hả hả của Tiểu Long Nữ, hợp lực đánh bại con quái vật đầu tiên của chúng tôi...

Tiếp đó, chúng tôi quay trở lại chỗ bọn sói bên bờ sông, tiếp tục đánh sói. Tôi lại tiếp tục dùng cách cũ đá đấm tán loạn, thi thoảng lại đem Bé Bao ra ném tránh cho nó vì không đánh quái mà không tăng cấp. Mà Tiểu Long Nữ nói với tôi, cô nàng từ gợi ý của tôi (Mình gợi ý cho cô ta lúc nào nhỉ? Lúc nào chứ?) quyết định sẽ học tôi, còn muốn tôi chỉ cho một số động tác trong King of Fighters.....

Chúng tôi ở đó cày mấy ngày liền, sau mấy ngày đó ở bên bờ sông, sói chết dưới tay tôi đã không thể đếm được nữa rồi, đẳng cấp cũng tăng lên

không ít, còn dùng phương pháp cũ giết con sói vua năm sáu lần rồi mới chuyển sang đánh gấu có đẳng cấp cao hơn. Lại nói thêm, kỹ năng “Phán tán mùi hương” của Bé Bao, ban đầu tôi còn tưởng là vô dụng, nhưng dùng được vài lần, đẳng cấp tăng lên, phạm vi mở rộng tới 150m, bọn tôi chính là dựa vào kỹ năng này để dụ sói vua cùng gấu tới, bằng không thật không biết phải đi đâu tìm chúng. Hơn nữa, thuộc tính cơ bản ngộ tính là 10, Bé Bao rất dễ dàng học được kỹ năng mới... mặc dù tôi rất nghi ngờ rằng nguyên nhân chủ yếu là do tôi cùng Tiểu Long Nữ đã làm quá nhiều việc kỳ quái với nó...

Ví dụ như, Tiểu Long Nữ muốn thử kỹ năng chế độc cấp 10 – có thể chế ra nhiều loại độc – của mình, vì vậy cô nàng bèn đem thuốc độc bôi lên trên người Bé Bao, quảng cho sói ăn... Sói lập tức trúng độc chết, mà Bé Bao của tôi học được kỹ năng mới “Bánh bao có độc”. Sau đó làm bừa làm bậy vài lần, lại ngẫu nhiên tìm được mấy kỹ năng. Hầy! Bé Bao à, mày đúng là thú nuôi tốt hiếm thấy.

Hôm nay, tôi cùng Tiểu Long Nữ đánh quái đã mệt, đang ngồi trên vách núi hưởng gió trời nghỉ ngơi, Tiểu Long Nữ đang nằm, mà tôi đứng thẳng trước những con gió mạnh, nhìn xuống vạn vật nhỏ bé phía dưới, tâm trạng xúc động, tôi đột nhiên muốn hát. “Tiểu Long Nữ... Tôi muốn hát!”

“Hát đi!” Cô nàng miễn cưỡng đáp.

“This ain’t a song for the broken-hearted

A silent prayer for the faith-departed

I ain’t gonna be just a face in the crowd

You’re gonna hear my voice when I shout it out aloud

It’s my life

It’s now or never

I ain’t gonna live forever

I just want to live while I’m alive (It’s my life)

My heart is like an open highway

Like Frankie said I did it my way

I just wanna live while I’m alive

It’s my life

It’s My Life*- Bon Jovi”

(*Đây là lời của bài hát It’s My Life, do Bon Jovi trình bày. Các bạn có thể google để tìm lời nhé. Tôi dịch đại ý ra đây cho các bạn đoạn mà Vương Tử hát:

Đây không phải là bài hát cho một trái tim tan vỡ đâu

Cũng chẳng phải một lời nguyện cầu thầm kín cho kẻ đã khuất kia

Tôi sẽ không là khuôn mặt mờ nhạt trong đám đông kia

Bạn sẽ nghe thấy giọng tôi khi tôi hét thật to

Đây là cuộc đời của tôi

Bây giờ hay không bao giờ nữa

Tôi sẽ chẳng thể sống đến muôn đời

Tôi chỉ muốn sống thật sự khi tim còn đập, còn hơi thở (cuộc đời của tôi đấy)

Trái tim tôi như đại lộ rộng mở

Như cách Frankie đã nói, “tôi làm theo cách của chính mình”

Tôi chỉ muốn sống thật sự khi tim còn đập, còn hơi thở thôi

Đây là cuộc đời tôi

meomeo)

Tôi khẽ vuốt mái tóc bị gió thổi tung.

“Tiểu Long Nữ này!”

“Gi?”

“Có lẽ, không phải vì lý do lãng xẹt là tức em trai mà tôi chọn làm con trai.”

“Vậy, lý do thật sự là gì?”

“Có lẽ là bởi vì tôi không muốn tiếp tục trốn sau lưng người khác nữa.

“Tôi muốn thoải mái giết quái, dùng các chiêu thức khoa trương tức cười do mình nghĩ ra, nhưng, tôi không muốn bị gọi là đứa con gái bạo lực.

“Tôi muốn mắng chửi khi tôi bị giết hay lúc tức giận, nhưng tôi không muốn bị nói là không phải ra hồn con gái.

“Tôi muốn cười khi nghe một câu chuyện cười có hơi tục tĩu, thoải mái cười lớn, thậm chí đáp lại vài câu mà không cần phải giả bộ nghiêm ngặt hay ra vẻ không hiểu. Nhưng tôi không muốn bị coi là vô duyên mất dạy.”

Tôi nói xong, thấy Tiểu Long Nữ vẫn im lặng, bèn lẳng lẳng nằm xuống, nhìn lên bầu trời xanh bát ngát.

Một lúc lâu sau....

“Vương Tử.” Cô nàng đột nhiên xoay người, cả thân thể áp xuống trên người tôi.

“Gi vậy?”

“Bọn mình sáng tạo một huyền thoại nhé!”

“Huyền thoại gì?”

“Huyền thoại về Vương Tử, người đứng đầu Đệ Nhị Sinh Mệnh – Vương Tử.” Tiểu Long Nữ ánh mắt sáng lên. “Chúng ta không cần lấy việc là vợ của người đứng đầu làm vinh quang, chúng ta phải có được vinh quang khi làm người đứng đầu.”

Tôi nghĩ, sáng tạo ra huyền thoại sao!

Cuối cùng, tôi và Tiểu Long Nữ nhìn nhau cười.

It's my life. « Chương sauChương tiếp »]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 768) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chàng sói dụ dàng.

“Vương Tử, em nghĩ, bọn mình tiếp tục như vậy chẳng có kết quả gì đâu.” Tiểu Long Nữ giọng điệu cùng ánh mắt ai oán nhìn tôi nói.

Tôi nhú mày. Hầy! Cái gì phải tới rồi cũng tới.

“Tôi biết, nên làm gì thì làm đi!” Tôi đặt tay lên vai Tiểu Long Nữ, dùng ánh mắt kiên định nhìn cô nàng.

“Anh cuối cùng cũng đồng ý...” Cô nàng vẻ mặt hạnh phúc, vui sướng nói. Hầy! Thôi, chỉ cần cổ vui là được rồi...

“Yay!!! Cuối cùng cũng có thể rời khỏi tân thủ thôn, phù! Ở lý ở cái tân thủ thôn bé tí này, em đã sớm phát chán rồi.” Cô nàng hưng phấn nói.

Hầy! Tôi vốn vẫn thấy đánh ở động xương khô cũng được, tuy điểm kinh nghiệm đối với tôi đã cấp 35 và Tiểu Long Nữ cấp 33 (còn có Bé Bao cấp 23!) không nhiều, nhưng lấy số lượng thắng chất lượng, hơn nữa có thể một đòn giết chết, tốc độ tăng cấp cũng không tính là quá chậm. Tôi vốn định đánh như vậy tới cấp 40 rồi mới tính tiếp, nhưng Tiểu Long Nữ cảm thấy như vậy quá nhàm chán, cứ muốn đi tới các thành thị lớn...

Bị cô nàng quấy rầy liên ba ngày, lỗ tai của tôi đã không chịu được nữa rồi, vì vậy tôi đành lưu luyến nói bái bai với bộ xương khô...

Đi thôi! Dù sao đối với thế giới bên ngoài tôi cũng rất tò mò. Vì vậy, tôi cùng Tiểu Long Nữ trả phí truyền tống*, rồi khởi tâm thủ thôn, hướng tới một thế giới mới.

(*truyền tống: các bạn đọc truyện võng du (dòng truyện có liên quan hoặc viết về game online, lấy bối cảnh game) hay chơi game có lẽ đều biết truyền tống. Do tôi không rõ về mặt game này cho lắm, nhưng cũng gọi là hiểu nghĩa, đề phòng một số bạn sẽ cảm thấy khó hiểu, xin được giải nghĩa từ này. Truyền tống là hình thức di chuyển tức thời, thường có 1 điểm truyền tống, bạn đứng ở điểm này, nhân vật của bạn sẽ được di chuyển tức thời từ địa điểm bạn đang đứng đến một địa điểm khác rất xa. Khi anh trai tôi chơi game không cần trả phí truyền tống, nhưng game Đệ Nhị Sinh Mệnh có lẽ khác biệt. Ở đây tôi hiểu là không có điểm truyền tống, bạn trả một số tiền cho hệ thống, xác định địa điểm, hệ thống sẽ tự động đưa người chơi đến địa điểm bạn đã chọn. – meomeo)

“Vương Tử, sao anh lại chọn Tinh Thành mà không chọn Nhật Thành hay Nguyệt Thành?” Trước khi xuất phát, Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Nghe thằng em từng kể, nó vẫn lang thang ở Tinh Thành, còn kể cho tôi không ít nơi luyện cấp tốt mà nó từng đi qua. Tôi nghĩ, ít nhất còn biết đôi chút về Tinh Thành cho nên mới chọn tới đó!”

Tới Tinh Thành, chỉ có một chữ: Đẹp! Quả thật là một thành thị tuyệt đẹp. Đường xá nhà cửa theo phong cách châu Âu cổ, thêm vào bầu trời đầy sao. Vừa rời khỏi điểm truyền tống, đi trên con đường lát đá trắng, tôi cảm thấy bản thân dường như trở nên cao quý hơn rất nhiều.

Tiểu Long Nữ dựa sát vào người tôi khi cả hai cùng sánh bước. Đừng hiểu lầm, đây là giao ước ngầm giữa chúng tôi. Chỉ cần có mặt người chơi khác, tôi và cô ấy sẽ làm bộ thân mật, bằng không... kết cục tin rằng mọi người đều biết. (Hầy! Kinh thân pháp của tôi đã lên cấp 3, mà đều là lên cấp trong tình trạng bị con gái đuổi...). Song, cho dù có làm như vậy, chỉ cần tôi đi qua, các cô gái sẽ hóa đá, ngây ngốc nhìn tôi, tiếp đó là dùng ánh mắt oán hận nhìn về phía Tiểu Long Nữ.

“Vương Tử, chúng ta tới nhà ăn cao cấp nhé?” Tiểu Long Nữ dùng ánh mắt đói khát khẩn cầu. Tôi cau mày.

Cũng được, trong tâm thủ thôn thức ăn tốt nhất cũng chỉ là bánh bao... Nhưng sau một lần tôi không cẩn thận cắn nhầm vào Bé Bao một cái, đành phải chuyển qua ăn bánh mì.

“Ừ! Cũng được, dù sao tiền cũng dư giả, tới ăn thử xem sao!”

Tiểu Long Nữ chọn lựa kỹ càng một hồi, cuối cùng vào một nhà hàng ven hồ, kiến trúc bảy phần làm bằng thủy tinh trong suốt. Đây của đi vào, một nữ hầu bàn đáng yêu đã đi tới.

“Hai người.” Tôi nở một nụ cười hoàng tử hoàn mỹ do Tiểu Long Nữ huấn luyện ra, nói với nữ hầu bàn.

Cô hầu bàn dễ thương lập tức hóa đá. Hồngбет, tôi toát mồ hôi lạnh, Không nghĩ tới bồi bàn trong này là người thật! Tôi theo bản năng nắm chặt lấy tay Tiểu Long Nữ.

“Anh này đẹp trai quá!!!!” Nữ bồi bàn kinh ngạc hô lên, âm thanh không lớn lắm, chỉ vừa vặn khiến cho cả tầng một nghe thấy mà thôi. Cả nhà hàng nhìn về phía tôi. Minh, mình nên làm cái gì bây giờ? Trời ạ, đi ăn cơm mà cũng gặp chuyện.

“Giữ nguyên phong độ cao quý của anh đi. Yên tâm, loại người cực phẩm* như anh, lại thêm siêu~ cấp đại mỹ nữ** như em, không có mấy người dám tới bắt chuyện đâu.” Tiểu Long Nữ PM tôi, chiều này là do “cực phẩm mỹ nữ” Tiểu Long Nữ dạy cho tôi. Theo lời cô: càng bị chú ý, càng phải thể hiện mình, như vậy sẽ khiến cho người khác cảm thấy tự ti, không dám tới bắt chuyện.

(*:**cực phẩm: ý nói thượng đẳng, cấp cao nhất, cao quý nhất trong xã hội. Bản gốc và bản tiếng Anh đều dễ như vậy, tôi cảm thấy cũng khá dễ hiểu nên không thay đổi. Tương tự như vậy từ siêu cấp đại mỹ nữ là cô gái siêu siêu đẹp, cực kì đẹp; từ này cũng được giữ nguyên. Nếu các bạn cảm thấy khó hiểu, có thể đưa ý kiến để tôi sửa lại. – meomeo)

Tôi cố gắng đè nén cảm giác muốn lập tức bỏ chạy của mình, điều chỉnh lại nụ cười trên mặt, dùng giọng nói dịu dàng nhất nói. “Tiểu thư à, hai người, có thể phiền cô dẫn chúng tôi đi được không?”

Nữ bồi bàn đỏ mặt, tay chân loạn lên một hồi, cuối cùng cũng đưa được tôi và Tiểu Long Nữ tới chỗ ngồi. Tôi ngồi xuống xong, lập tức dùng khuôn mặt mỉm cười nhân nhật nhìn qua những người xung quanh. Hiệu quả quả nhiên không tồi, những người bị tôi nhìn đều không dám nhìn lại.

Mở thực đơn, tôi dụng đứng tờ thực đơn, che khuất khuôn mặt mình và Tiểu Long Nữ. Về mặt hai người cùng lúc thay đổi, bộ mặt mấy tháng chưa được ăn cơm lập tức lộ ra, cả hai nhỏ giọng thảo luận về thực đơn...

“Vương Tử, em muốn ăn cái này.”

Nhìn bức hình món ăn, tôi cũng không nhịn được nuốt vài ngụm nước miếng. “Tôi cũng muốn một suất, còn cái này nữa...”

“Món kia cũng không tồi...”

“Tiểu Long Nữ, nước miếng của cô chảy ra đến nơi rồi kia!”

“Còn nói em, anh xem lại cái vẻ mặt ăn mày của mình đi...”

Tôi lập tức phản bác. “Xem qua ‘Hoàng tử và kẻ ăn mày’* chưa? ...”

(*Hoàng tử và kẻ ăn mày: tên gốc là The Prince and the Pauper của nhà văn Mark Twain. Sơ qua truyện kể về 2 cậu bé có khuôn mặt giống hệt nhau, nhưng 1 người là hoàng tử, một kẻ là ăn mày. 2 cậu đổi thân phận cho nhau và một lối truyện sau đó xảy ra. Tôi không nhớ rõ, cũng không biết có phải tác phẩm này không, nhưng có lẽ tôi không nhầm. Nếu tôi thật sự nhầm, mời bạn đọc góp ý để sửa chữa. – Athox và meomeo.)

“Đừng quên gọi mấy cái bánh bao cho Bé Bao...”

Thú nuôi trong Đế Nhị Sinh Mệnh phải cho ăn, mà tôi và Tiểu Long Nữ nghiên cứu rất lâu, thậm chí còn PM cho GM. “Xin hỏi GM, bánh bao ăn cái gì?”

Câu trả lời của GM là: “Bạn không nên đem GM ra làm trò cười, tái phạm sẽ bị cường chế rồi trò chơi một tháng...”

Sau đó, GM kia bị GM ăn vô địch Tiểu Long Nữ tố cáo, bị sếp mắng một trận thê thảm... Mà tôi ngẫu nhiên phát hiện bánh bao nhân thịt mình để trong hành lý không cánh mà bay, Tiểu Long Nữ kiên quyết không nhận là cô ăn vụng cho nên tôi bán tin bán nghi đem bánh bao nhân thịt ra cho Bé Bao ăn. Kết quả nó nuốt trọn một lúc ba đồng loại của mình...!

Buồng thực đơn ra, Tiểu Long Nữ lại tạo một khuôn mặt hạnh phúc. Tôi cũng đeo lại khuôn mặt hoàng tử hoàn mỹ, liệt kê các món ăn với nữ bồi bàn đang tìm đập chân run.

Đến dùng bữa cũng thật khó, tôi và Tiểu Long Nữ vì bảo vệ hình tượng, chỉ có thể hạ thấp giọng thì thầm với nhau, còn phải cẩn thận không để những người khác nghe thấy nội dung bọn tôi nói chuyện.

Đúng là bức không chịu đư....Sao? Vì sao không thể để người khác nghe thấy chúng tôi nói chuyện à?

Vì nội dung bọn tôi trò chuyện như sau:

“Tiểu Long Nữ, cô bỏ qua tuyệt chiêu của Chun Li đi! Chiêu cánh quạt đó người làm thế quái nào thực hiện được chứ.”

“Đừng hòng! Chiêu thức siêu~ đẹp như vậy, em nhất định phải làm được, hơn nữa anh còn nói em cái gì! Anh không phải cũng cố nghiên cứu chiêu Bát Trĩ Nữ của Iori Yagami* hay sao? Đây mới là chiêu thức không phải người làm được.”

(*Bát Trĩ Nữ của Iori Yagami: chương trước đã đề cập, Iori Yagami là một nhân vật trong King's of Fighters với khả năng sử dụng lửa. Bát Trĩ Nữ là một trong những tuyệt chiêu kinh điển của anh. Trong tuyệt chiêu này, anh đánh vài đòn chính diện đối thủ sau đó vác hấn lên rồi thổi bay đi (ở Đế Nhị Sinh Mệnh xem ra làm cũng chẳng được ấy chứ). Tuyệt chiêu này được cho là lấy cảm hứng từ cuộc gặp gỡ của Iori với tám nữ tu sĩ trong phòng thay đồ... – nhóm PR.)

“Đâu có, tôi bây giờ đang nghiên cứu Cửu Đầu Long Thiểm và Thiên Tường Long Thiểm của Kenshin* mà.”

(*Cửu Đầu Long Thiểm của Kenshin: Kenshin là nhân vật chính trong loạt truyện tranh Nhật Bản Rurouni Kenshin. Cửu Đầu Long Thiểm là một trong những tuyệt chiêu của anh. Đây là một chiêu cực kì mạnh và đặc sắc dùng tốc độ cực nhanh để cắt vào 9 tử huyệt trên cơ thể người. Chiêu này được Vương Tử ưa dùng ở những chương sau. – nhóm PR.)

“Ài! Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương của Dương Quá* sao lại khó dùng như vậy?” Tiểu Long Nữ ai oán nói.

(*Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương của Dương Quá: Dương Quá là nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Thần Điêu Hiệp Lữ, phần tiếp theo sau tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu, một trong “Xạ Điêu Tam Bộ Khúc” của Kim Dung. Dương Quá là con trai của Dương Khang (nhân vật phản diện trong Anh Hùng Xạ Điêu). Mặc dù cậu còn trẻ, nhưng luôn bị người khác xa lánh, vì sợ rằng cậu lớn lên sẽ giống cha mình. Chàng gặp và yêu Tiểu Long Nữ, vai nữ chính, một cao thủ võ lâm lớn hơn chàng 5 tuổi. Tiểu Long Nữ là tên nữ nhân vật GM của chúng ta sử dụng đây.

Do có mối quan hệ “loạn luân” giữa hai người, tài năng võ thuật và sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Tiểu Long Nữ khiến 2 người gặp nhiều rắc rối và trải qua mấy lần chia cắt. Sau đó Tiểu Long Nữ và Dương Quá bị kẻ thù đầu độc, nhưng họ tìm được thuốc giải, nhưng chỉ có duy nhất 1 liều. Tiểu Long Nữ biến mất, để lại một lời nhắn khó hiểu trên vách đá, nói rằng đã tìm được thần y giải độc, 16 năm nữa 2 người sẽ tương phùng. Mọi người (trừ Dương Quá) đều hiểu rằng nàng đã tự tử để cứu Dương Quá, để lại liều thuốc giải duy nhất cho chàng uống.

Dương Quá chung thủy chờ đợi, tuy nhiên, phải xa Tiểu Long Nữ, chàng rất buồn rầu. Tất cả nỗi sầu khổ ấy chuyển thành Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương (tạm dịch là Chương pháp đau khổ mất hồn). Đây là một bộ võ thuật vô cùng mạnh, gần như là mạnh nhất giang hồ. Tuy nhiên Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương phụ thuộc nhiều vào tâm lí con người, người càng đau khổ càng sầu muộn thì chương pháp mới càng mạnh, càng cao thâm.

Cuối cùng thì Tiểu Long Nữ làm thế nào đó lại sống sót trở về, uyên ương đoàn tụ. – nhóm PR)

“Vớ vẩn, tác giả Kim Dung đại nhân đã nói muốn dùng Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng phải có tâm trạng buồn bã mất hồn, cô có tâm trạng như vậy bao giờ chứ?”

Tiểu Long Nữ về mặt vô tội nói: “Có mà, có lần người ta làm com xát hành tây cay chảy cả nước mắt, khóc lóc cũng “âm đạm mất hồn” lắm nha...”

“.....”

Đang lúc tôi và Tiểu Long Nữ nói hươu nói vượn, có vài người từ một phòng ăn trang nhã ở tầng hai đi xuống...

“Vô Tình, Nộ Long sơn cốc tuy có chút nguy hiểm, nhưng bằng sáu người chúng ta, tới đó luyện cấp cũng thừa rồi.” Một kiếm sĩ nhân tộc tuần tú văn nhã vừa bước xuống lầu vừa nói chuyện với cậu con trai bên cạnh.

“Đừng vậy! Vô Tình, cùng nhau tới đó luyện đi.” Ô? Tôi nghi hoặc, người ăn to nói lớn kia ... không phải là Tiểu Cường sao? Mà bên cạnh Tiểu Cường chẳng phải là cung tiễn thủ Legolas và tí ti Bồ Huyết Chuyên Dụng sao...

“Đoạn Kiếm huynh và Tiểu Cường huynh đã nhiệt tình mời như vậy, Phong Vô Tình này cũng không tiện từ chối, từ ngày mai trở đi đệ sẽ cùng Mai Khôi đội của các huynh luyện cấp!” Phong Vô Tình một bộ nho phục*, cầm trong tay quạt ngọc**, hơn nữa khuôn mặt tiêu sái tuấn mỹ, khiến cho nữ pháp sư Tuyết Bạch Mai Khôi và nữ đạo tặc nhân tộc Tinh Thiên về mặt si mê nhìn cậu ta.

(*,**nho phục: các bạn xem phim cổ trang Trung Quốc chắc đã nhìn qua quần áo của văn nhân người ta thế nào nhé. Tôi cho rằng đây là trang phục của thư sinh, vì có chữ “nho”. Quạt ngọc bản gốc là ngọc tiêu. Chung quy anh giai này ăn mặc trông rất nhã nhặn, rất ra dáng người học văn. – meomeo)

Vốn ngồi gần cầu thang, tôi nghe không sót một câu. Phong Vô Tình, cái tên này, còn cách nói chuyện theo kiểu Sở Lưu Hương*, tôi nhũm mày nheo mắt, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là ... Tôi chậm rãi quay đầu lại ...

(*Sở Lưu Hương: Là nhân vật chính trong truyện kiếm hiệp của Cổ Long (hình như tên là Truyền kì Sở Lưu Hương” thì phải?), cao thủ võ thuật. Nhân vật này như Robin Hood của châu Á vậy, cướp của nhà giàu chia cho người nghèo, có một cách nói chuyện cực kì tao nhã, cực kì lịch sự. Chàng ta cũng khá là đào hoa, nổi tiếng với các cô nương. – nhóm PR)

Khuôn mặt kia! Mặc dù có đẹp hóa nhưng chị em song sinh ở chung với nó mười chín năm, tuyệt đối không sai, THẰNG EM TRAI CHẾT TIỆT CỦA TÔI, Phong Dương Danh! Ô mà, nữ nhân vật tinh linh tộc kia... là Tuyết Bạch Mai Khôi! Chị em tốt của tôi đây mà!

Lúc này nữ nhân tộc có vẻ đã nhìn thấy tôi, không ngoài dự đoán, cô nàng lập tức hóa đá.

“Tinh Thiên? Em sao vậy, sao lại không tiếp tục xuống lầu?” Legolas nhìn Tinh Thiên đã hóa đá, nghi hoặc hỏi.

“Tinh Thiên?” Mọi người trong Mai Khôi Đội nghi hoặc nhìn Tinh Thiên, sau đó theo hướng ánh mắt của Tinh Thiên, nhìn về phía tôi...

Thấy bọn họ nhìn về phía mình, trong lòng tôi phát hoảng, sợ chẳng em nhận ra mình. Chắc không đâu nhỉ? Minh hiện tại sợ rằng chính bản thân cũng không nhận ra.

“Sao vậy, Vương Tử?” Tiểu Long Nữ thấy tôi hành động kỳ quái, PM hỏi tôi.

“Kiếm sĩ đẹp trai nhất ở đẳng kia, nhân tộc ấy, Phong Vô Tình, là em trai tôi.”

“Anh ta có biết không...”

“Nó biết tôi là nhân yêu, nhưng không biết tôi là ai!” Tôi còn bồi thêm một câu. “Đừng cho nó biết.”

“Ồm, được, vậy anh tự nhiên một chút đi, khuôn mặt của anh cứng ngắt rồi.”

Nghe vậy, tôi điều chỉnh lại khuôn mặt một chút, mỉm cười với nhóm người ở đó.

“Đẹp trai quá...” Tinh Thiên ngây ngốc nói.

Phong Vô Tình có phần không hài lòng, trong dạ hỏi thầm, tên này từ đâu ra (Từ nhà của mày ra...) bộ dáng coi như có chút anh tuấn, lại dám đoạt sự chú ý của mọi người. Phong Vô Tình nhìn sang nhìn Mai Khôi, đến cả Mai Khôi cũng kinh ngạc nhìn tên tiểu tử kia sao? Thật quá bức mình!

Lúc này, tôi cũng đi về phía họ, dù sao Mai Khôi tốt xấu gì cũng từng giúp tôi. “Đã lâu không gặp, Mai Khôi, Tiểu Cường, Legolas, Bồ Huyết Chuyên Dụng.”

“Cậu biết bọn tôi?” Tiểu Cường kinh ngạc hỏi, anh chàng không có chút ấn tượng về tên nhãi đẹp trai này, ba người kia cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Tôi cười nhẹ nói: “Tôi là Vương Tử.”

“Vương Tử nào....?”

Tôi cười khỏ, Xem ra bọn họ đã quên mình mất rồi. “Vương Tử đeo mặt nạ đấy, nhớ chưa?”

“À... ra là cậu.” Tiểu Cường gãi đầu tỉnh ngộ, hèn chỉ mình không nhớ khuôn mặt này.

“Cái gã dùng quyền đánh quái hả?” Bồ Huyết Chuyên Dụng mắt tràn ngập ý cười nói.

“Cậu lúc trước đeo mặt nạ là bởi quá đẹp trai?” Legolas về mặt cổ quái hỏi.

“À... ừ...” Lúc này Tiểu Long Nữ cũng tới bên cạnh tôi. “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn của tôi, Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ, bọn họ là Mai Khôi, Tiểu Cường, Legolas và Bồ Huyết Chuyên Dụng. Bọn họ trước đây từng giúp đỡ tôi.”

Tiểu Long Nữ ôm lấy cánh tay tôi, nở nụ cười tươi rói nói. “Xin chào.”

“Hóa ra là anh à, Vương Tử...” Chị em tốt của tôi, Mai Khôi, về mặt thẹn thùng nói. Nghe giọng cô nàng tôi toát hết mồ hôi lạnh.

Lúc này, em trai tôi đột nhiên mở miệng nói: “Xin chào, tôi là thành viên mới của Mai Khôi đội, Phong Vô Tình.”

Làm một bộ mặt mà nó tự nhận là đẹp nhất, nở một nụ cười bắt chước Sở Lưu Hương trong phim. Chẳng em trai từng nói với tôi, khi nó làm về mặt này với con gái là nó muốn cưa cô nàng, còn nếu nó làm về mặt này với con trai chính là để khiêu khích... Cái quái gì thế? Mày khiêu khích chị làm cái khi gì?

“Xin chào!” Tôi cười nhạt trả lời, trong lòng thầm nghĩ... Mày dám khiêu khích chị mày cơ à?! Chị mày tức rồi đấy! Được rồi, Gừ, cứ làm mặt đấy đi rồi chiều nay chị không cho mày ăn cơm đâu....

Một bầu không khí đối chọi kỳ quái tràn ngập xung quanh bọn tôi, trong lúc đó Mai Khôi và Tình Thiên hết nhìn tôi lại nhìn Phong Vô Tình, khuôn mặt phân vân lựa chọn.... Tôi ngất mất thôi. Giờ hiểu rồi!

Tôi trong lòng thầm hô Oan uổng, THẮNG NGỐC NÀY! Chị đâu có muốn tranh gái với mày!

Lại thấy thằng em ngốc xoay tròn ngọc tiêu, cười tiêu sái nói. “Vương Tử huynh phúc khí không ít, có được người đẹp như Tiểu Long Nữ đây làm bạn, uyên ương hiệp lữ*, tiểu đệ thật vô cùng ngưỡng mộ.”

(*Uyên ương hiệp lữ: Uyên ương là một loại chim nước, giống như con vịt. Trong văn hóa Trung Hoa, cặp uyên ương được xem là biểu tượng cho tình yêu đôi lứa, tình cảm vợ chồng thắm thiết. Dễ thấy trên khăn tay, túi thơm, trang phục,... thường có hình “Uyên ương đập nước” nghĩa là đôi vịt nghịch nước. Người con gái tặng người con trai khăn tay thêu “uyên ương đập nước” là ngụ ý trao gửi tình cảm, muốn ở bên chàng, muốn được gả cho chàng. Cụm từ “Uyên ương hiệp lữ” này vốn chỉ một đôi hiệp khách yêu nhau, cùng hành tẩu giang hồ, ở bên nhau, như Dương Quá và Tiểu Long Nữ chúng ta đã đề cập. Trong trường hợp này, đơn giản các bạn có thể hiểu Phong Vô Tình ám chỉ Vương Tử và Tiểu Long Nữ là một cặp trời sinh, yêu nhau tha thiết không rời – nhóm PR và meomeo)

Tôi cố cười nói. “Đâu có, đâu có...”

“Em trai anh bình thường cũng nói chuyện sến chết người như vậy sao?” Tiểu Long Nữ bề ngoài vẫn lộ vẻ nhu mì nhưng âm thầm PM tôi hỏi.

“Làm gì có, nếu chỉ có tôi, bộ dáng Sở Lưu Hương của nó lập tức bay biến, trở thành một tên mọt phần vô lại.”

Nghe Phong Vô Tình nói vậy, Mai Khôi và Tình Thiên lập tức sắc mặt tái nhợt. Tình Thiên vội vàng hỏi: “Vương Tử, anh và cô gái này là người yêu sao?”

“Đúng, Tiểu Long Nữ là ... vợ tôi.”

Tình Thiên vừa nghe, khuôn mặt lập tức suy sụp, vất vả lắm mới gặp người đẹp trai như vậy, vậy mà lại có vợ rồi, lại còn là một đại mỹ nữ chẳng kém cạnh gì so với mình nữa chứ, trong lòng cô quả thực rất đau khổ. Cô nàng ai oán nhìn tôi. Tôi lạnh cả người!

Khuôn mặt anh tuấn tới mức hoàn mỹ thế kia... Cô nghĩ thầm, Không! Không thể buông tay, mình còn vũ khí bí mật...

Lúc này Tiểu Long Nữ thấy tôi xấu hổ bèn mở miệng giúp tôi giải vây.

“Ông xã, chúng ta ra ăn thôi!”

Tôi vừa nghe thấy vậy, vội vàng tạm biệt Mai Khôi đội, trở về thưởng thức bữa tiệc của mình.

Mặc dù có chút chuyện kỳ quái xen vào song bữa ăn vẫn rất tuyệt. Lúc này tôi và Tiểu Long Nữ đang đi dạo trong thành, tiện thể tiêu hóa đồng thức ăn không nhỏ trong bữa tiệc vừa rồi.

“Vương Tử, anh có muốn tạo đội nhóm không?” Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

“Tạo đội có gì tốt?” Tôi cúi đầu nghĩ.

Tiểu Long Nữ biết tuốt* cẩn thận giới thiệu cho tôi. “Về sau quái vật càng mạnh, với hai người bọn mình mà muốn đánh có lẽ phải cố hết sức. Nếu có

thêm tế ti và ma pháp sư thì sẽ dễ đánh quái hơn, tăng cấp cũng nhanh hơn bây giờ. Hơn nữa các đội nhỏ có thể tới Mạo Hiểm Giả công hội tiếp nhận nhiệm vụ đoàn đội, có thể kiếm tiền và phần thưởng, nâng cao danh vọng, vân vân...”

(*biết tuốt: bản gốc là Vạn Sự Thông Tiểu Long Nữ, tôi cho rằng từ này có nghĩa là gì cũng biết. Ở bản tiếng Anh ghi là “the knowledgeable Lolidragon” nên có lẽ tôi đoán đúng. Để bạn đọc dễ hiểu và thuận tiện cho tôi, xin sửa lại một chút cho thuần Việt hơn. – meomeo)

“Ừm” Nghe cũng được đấy. “Vậy bọn mình tạo một đội đi!”

Tiểu Long Nữ nghe thấy vậy, phẩy tay coi thường. “Nói thì dễ lắm, một đội số người ít nhất cũng là năm! Em với anh cũng mới chỉ có hai người.”

“Vây...” Tôi còn chưa kịp nói đã bị ngắt lời...

“Người phía trước đội một chút.” Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Tôi nghi hoặc quay người lại, là một thành viên nữ của Mai Khôi đội, hình như là Tinh Thiên thì phải! “Có chuyện gì vậy?”

Cô nàng hai tay chống nạnh, bộ dáng ương ngạnh... Đáng tiếc phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu có chút không hợp. Nhưng đang lúc này, tám gã côn đồ lực lưỡng dàn hàng sang lưng cô nàng...

Chuyện gì đây? Cướp à? Trong Tinh Thành? Tôi và Tiểu Long Nữ đều ngơ ngác, người chơi xung quanh cũng tò mò nhìn lại.

“Xin hỏi... Có chuyện gì không?” Tôi vẫn cố bảo trì phong độ cười nói.

“Đẹp trai quá...” Tinh Thiên vẻ mặt sùng bái, càng quyết tâm làm vợ của anh chàng đẹp trai trước mắt! Cô nàng suy nghĩ một lúc rồi mới nói. “Đường này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, Trai Đẹp. Ồ. Lại*!”

(*Đường này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, phải...: đây là một câu quen thuộc, nguyên tác ở trong tiểu thuyết kiếm hiệp (trừ phần “bỏ lại anh đẹp trai”), ý là đe dọa nhưng dùng ngôn từ hoa mỹ. – nhóm PR)

.... Sững sờ! Tôi, Tiểu Long Nữ và người chơi xung quanh đều sững sờ.

Thấy phản ứng của tôi, Tinh Thiên đi di chân xấu hổ nói. “Anh nghe đây, Vương Tử, em muốn anh ly dị bà vợ Tiểu Long Nữ kia, làm chồng của em, em sẽ bao anh ăn, bao anh ở, cấp vũ khí, cấp trang bị, còn cấp tiền mỗi ngày.” Cô ả kiêu ngạo cam đoan. “Yên tâm, em có tiền, không tin em có thể cho anh trước 50 vạn kim tệ.”

Tôi vẻ mặt cổ quái. “Ý của cô là... muốn nuôi tôi?”

“Đúng!”

Tiểu Long Nữ đã muốn ôm bụng cười lớn rồi, nhưng để giữ hình tượng, cô nàng vẫn cố nín, song khóe miệng không ngừng nhếch lên. Người chơi xung quanh chẳng phải giữ hình tượng như vậy, sớm đã cười lăn ra rồi, thậm chí còn có người chêm vào một hai câu. “Có cá tính.”, “Nuôi anh luôn đi, mỹ nữ.”, “Biến, không tự xem lại mình đi.”

“Làm sao bây giờ, Tiểu Long Nữ, đừng cười nữa!” Tôi ai oán PM Tiểu Long Nữ.

“Ha ha ha!... Từ chối đi, không thì làm sao bây giờ, đang trên đường lớn, cô ta còn có thể nào!” Tiểu Long Nữ cười sáng sủa nói. Cười, cười chết luôn đi.

Tôi mặc kệ tiếng cười to cỡ hai trăm đề-xi-ben xung quanh, ra về có lỗi. Hu hu! Tôi vô tội mà... “Rất xin lỗi, nhưng tôi không định ly dị vợ, mời cô .... Đi, đi tìm chồng khác!”

Đáng ghét! Tinh Thiên tức giận nhìn về phía Tiểu Long Nữ. Người nào đó thì tỏ vẻ không liên quan đến bản thân, còn chăm chú ngắm soi móng tay mình. Về mặt của Tiểu Long Nữ càng chọc giận cô nàng. “Các người, tiến lên, giết đứa con gái kia về điểm hồi sinh cho ta.”

Tám gã côn đồ lực lưỡng phía sau cô nàng hai mắt nhìn nhau, muốn bọn họ giết một đại mỹ nhân yếu ớt như vậy quả thực ... không xuống tay được!

Tinh Thiên giận giữ hét lên. “Mau động thủ, giết ả, ta trả năm mươi vạn!”

Tôi và Tiểu Long Nữ mặt đều biến sắc, Tiểu Long Nữ càng bức mình. “Giữa đường cái mà cô dám làm loạn à?”

Lúc này, tám gã côn đồ dưới sự thao túng của năm mươi vạn cũng chậm rãi tới gần bọn tôi. Tôi vội vàng chắn phía trước Tiểu Long Nữ, người chơi xung quanh cũng la ó bất bình, nhưng một câu nói của Tinh Thiên khiến cho không ai dám tiến lên trợ giúp. “Ai dám nhúng tay vào, ta sẽ bảo đảm côn đồ kia giết các người về cấp 1.”

“Vương Tử...” Tiểu Long Nữ sắc mặt trắng bệch trốn sau lưng tôi.

“Đừng sợ, nếu cô chết, tôi cũng chết theo, dù sao cũng chỉ giảm có một cấp, luyện lại là được.” Tôi an ủi Tiểu Long Nữ. Nghe vậy, cô nàng cũng an tâm.

“Em hỏi lại một lần nữa, Vương Tử, anh có chịu làm chồng em hay không? Đồng ý, em sẽ để Tiểu Long Nữ đi.”

Tiểu Long Nữ bị hành động của Tinh Thiên làm cho tức tối tới mức thiếu chút nữa đem công phu mãnh chửi của mình ra phát tiết. “Đồ đánh đá nhà người, cho dù giết ta về cấp 1, Vương Tử vẫn là chồng ta.”

Tinh Thiên nghe thấy vậy, càng thêm tức giận. “Mau giết ả cho ta.”

Một gã côn đồ bị 50 vạn mê hoặc, giờ cao lưỡi búa lớn trong tay lao tới muốn đoạt trọn số tiền. Tôi cũng uy phong lẫm liệt lấy trợ thủ đắc lực của mình – Bé Bao từ trong hành lý ra, ném về phía đối phương, quát lớn.

“Bé Bao, dùng Bánh Bao Có Độc.” Bé Bao bị tôi ném ra, nghe vậy phun một đám khói độc phía trên đầu đám côn đồ.

Bắt lấy Bé Bao vừa trở lại trong tay, nhân lúc mọi người đang bị Bé Bao dọa tới ngất ngốc, tôi nhanh chóng lao tới trước mặt tên tiên phong. “Cửu Đầu Long Thiểm!”

Cửu Đầu Long Thiểm là tôi tham khảo truyện tranh Nhật Rurouni Kenshin, thay đổi đi một chút, tập hợp Phách (chém), Khảm (cắt), Chùy (đâm), Thập Tự Trảm cùng kỹ năng Liên Kích.

Trước mắt có thể tấn công liên tục mười lần, cho nên thật ra nên gọi là Thập Đầu Long Thiểm mới đúng...

Hơn nữa Hắc Dao đã cấp 15, thêm vào Hóa Diễm Trảm, cuối cùng sáng chế ra chiêu thức siêu mạnh này, đây có thể coi là tuyệt chiêu của tôi, thậm chí cả boss Khô Lâu Vương mạnh nhất cũng không thể chịu được chín đòn liên hoàn của tôi, cả bộ xương tan nát.

“Ááááá!!!” Côn đồ A phát lên một tiếng kêu thảm thiết, sau đó biến thành một cột sáng bay mất.

Tôi lập tức lấy bình mana (ma được, lam được) trong hành lý ra uống vào, bởi Cửu Đầu Long Thiểm khuyết điểm chính là vô cùng tiêu hao mana. May là mọi người đang ngất ngốc, không ai tranh thủ tấn công tôi.

Tôi nhớ tới Kenshin mỗi lần lạnh lùng nhìn đối thủ, đều khiến cho đối thủ đánh mất lòng tin, vì vậy tôi cũng lạnh lùng nhìn bảy gã côn đồ còn lại, lạnh lùng nói: “Ai tự nhận có thể tiếp được Cửu Đầu Long Thiểm của ta thì tiến lên.”

Bảy gã côn đồ còn lại giải độc xong, thấy tôi vừa uống mana xong không ai dám tiến lên, giờ người tiến lên đầu tiên chết chắc!

“Mẹ nó, các huynh đệ cùng xông lên nào, tao không tin nó có thể một đánh bảy.” Côn đồ B cuối cùng không nhịn nổi, hét lớn, bảy tên côn đồ đồng loạt xông tới.

Tiếp đó quả thực là một trận hỗn chiến, tôi dựa vào nhanh nhẹn cao hơn bọn hắn không ít, len lỏi giữa màn đao quang kiếm ảnh điên cuồng song vẫn trúng vài đao, hơn nữa không rảnh tay để tấn công. Tiểu Long Nữ tình hình cũng không khác gì tôi, nhanh nhẹn của cô so với tôi còn cao hơn nhiều nên tạm thời không bị thương, nhưng cũng không thể tấn công đối phương.

“Hự!”

Không cẩn thận một chút, tôi lại bị một tên côn đồ nào đó chém trúng lưng. Đáng chết, lửa giận trong lòng tôi dâng lên. Người đời nói, cho dù chết cũng phải kéo theo vài tên đền tội! Tôi lập tức dùng Cửu Đầu Long Thiểm, một cột sáng trắng bay thẳng lên trời, nhưng bản thân tôi cũng trúng năm sáu đao, đã tới sát vạch tử vong...

“Vương Tử...” Tiểu Long Nữ kinh hãi biến sắc, cô nàng lao tới, dùng tuyệt chiêu của Chun Li – tạm gọi là Loa Toàn Thối* đi! Không thể tưởng tượng được Tiểu Long Nữ quả thực cải biến thành công. Chỉ thấy cô nàng trông cây chuối, hai tay không ngừng xoay chuyển. Cô vốn lực đá không cao lắm, ai ngờ cô nàng còn trang bị dao ở trong giày. Căn cứ theo tính cách Tiểu Long Nữ, chắc chắn cô nàng đã bôi độc được cấp cao nhất mà mình có được – Thất Bộ Đoạn Hồn Tán**.

(*Loa Toàn Thối: Đá kiểu cánh quạt máy bay trực thăng – đối chiếu bản tiếng Anh để dịch nghĩa – meomeo).

**Thất Bộ Đoạn Hồn Tán: loại độc sau thời gian bước 7 bước chân sẽ chết. – meomeo)

Đương nhiên không phải là bảy bước sẽ chết, nhưng cứ 1 giây lại mất 50HP thì người bình thường không chịu giải độc cũng sẽ chết rất nhanh.

Lũ côn đồ trúng độc đều kinh hãi thất sắc bởi lượng HP điên cuồng giảm xuống, bọn chúng vội vàng lôi thuốc giải độc ra uống, mà Tiểu Long Nữ cũng thừa dịp này kéo tôi ra khỏi vòng chiến. Tôi vội vàng uống thêm máu.

Nhưng còn chưa tới bình thứ hai, lũ côn đồ đã lại xông tới. Đáng chết!

Tôi và Tiểu Long Nữ sắc mặt đều tái nhợt. Người chơi xung quanh thấy kẻ ý đồ hiếp yếu cũng chỉ làm ra vẻ bất bình, hầu hết đều đứng xung quanh xem, chỉ có một vài cô gái không đành lòng che mắt tránh đi.

Xem ra quả thật phải tuần tình* cùng Tiểu Long Nữ ở đây ư? Hu hu! Tôi không muốn chết kỳ cục như vậy!

(*tuần tình: chết vì tình – meomeo)

Đang lúc tôi và bọn côn đồ chuẩn bị giao chiến lần nữa, một giọng nói vang dội truyền tới. “DỪNG TAY!”

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, mục tiêu rất rõ ràng, bởi đó là một người thú, hơn nữa còn là một người sói trông rất xấu, bộ lông màu xám khiến người ta cảm thấy bần bần, hơn nữa theo con mắt đánh giá của tôi, phải cao tới hơn hai mét. Thân thể cao lớn như vậy, nắm tay to bè dường như chỉ một quyền có thể tiến người ta về Tây Thiên, bấp tay hẳn theo tôi ước lượng cũng to ngang đùi tôi, chân hẳn so với eo của tôi còn to hơn.

Đám côn đồ ánh mắt kinh hãi, ai cũng không dám cùng con quái vật cao lớn xấu xí trước mặt chiến đấu.

Người sói xấu xí dùng ánh mắt hung bạo vô cùng nhìn bọn côn đồ. “CÒN KHÔNG CÚT ĐI, MUỐN BỊ XÉ XÁC RA À!”

Nhóm côn đồ đều nuốt nước miếng, chậm rãi lui về phía sau, rồi lại dừng lại, không cam lòng bỏ chạy.

Lúc này tôi cũng đã nhận cơ hội uống xong bình máu cuối cùng, lại đứng lên mạnh như rồng như hổ, phối hợp với tiếng quát của gã Người sói, tôi tạo dáng muốn xuất ra Cửu Đầu Long Thiểm, hơn nữa dùng ánh mắt lạnh lùng, quả nhiên có thể uy hiếp bọn chúng.

Tĩnh Thiên bên cạnh cũng sắc mặt trắng bệch, cô ả muốn giết Tiểu Long Nữ nhưng cũng không muốn làm tổn thương hoàng tử bạch mã trong lòng mình, cô ả oán nói. “Vương Tử... Anh quả thực thích Tiểu Long Nữ như vậy sao? Không có ả không được sao?”

Tôi u oán thờ dài, Khuôn mặt của mình đúng là nghiệp chương! “Đúng vậy, quả thật xin lỗi...”

Tĩnh Thiên nghe vậy, đôi mắt to đã đầy nước. Cuối cùng, “Òa” một tiếng, cô nàng khóc lóc chạy đi... Mà bọn côn đồ thấy thế biết không còn hy vọng gì vào năm mươi vạn rồi, cũng chạy theo.

Tôi thấy bọn côn đồ bỏ đi, rốt cục cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới tình hình cứu tử nhất sinh vừa rồi, lại bắt đầu sợ hãi. Bất tri bất giác đôi chân mềm ra, tôi đặt mộng ngồi xuống đất. Nhưng lúc này một quãng ánh sáng màu trắng bao lấy tôi khiến toàn thân cảm thấy thoải mái...

“Cậu không sao chứ?” Người sói xấu xí hỏi tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, anh ta nở nụ cười với tôi, tôi vừa cười vừa trả lời không việc gì, trong lòng thoải mái. Nhìn khuôn mặt xấu xí của người sói tôi lại cảm thấy thật thân thiết.

Tiểu Long Nữ giật mình nhìn người sói màu xám.

“Anh... anh là té ti?” Tiểu Long Nữ lắp bắp hỏi, bởi thuật mà người sói xấu xí kia vừa sử dụng hóa ra là thuật trị thương trung cấp của té ti...

Người sói xấu hổ trả lời. “Ừ, là một thú nhân té ti.”

Tôi sững sốt một hồi, rồi ha hả cười nói: “Chúng ta, vừa rồi một té ti, một chiến sĩ đã bị thương, thêm một đạo tặc dọa sáu chiến sĩ bỏ chạy sao? ha ha ha...” Nói xong, Tiểu Long Nữ và người sói cũng mỉm cười.

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn nhau, đều thấy vẻ khâm phục đối với anh người sói trong mắt nhau. Thử nghĩ xem, toàn bộ đám người không ai dám đứng ra giúp chúng tôi mà anh ấy, một té ti không lực công kích lại dám đứng ra, sao không khiến người ta khâm phục, không khiến người ta cảm động?

“Anh tên là gì?” Tôi hỏi người sói, Không thể gọi anh ta là người sói xấu trai được, huống hồ hiện giờ tôi chẳng thấy anh ấy xấu xí chút nào cả.

“Tôi tên là ... Xú Lang. Quả là cái tên thích hợp.” Người sói cười nói, nhưng không biết vì sao, tôi lại thấy vẻ chua xót trong mắt anh, tôi quyết định...

“Vậy... Lang đại ca à, tôi... sợ tới mức không đứng dậy được rồi, anh có thể đưa tôi đến nhà nghỉ được không?” Tôi bất đắc dĩ giơ tay lên nói.

“Được thôi, được thôi.” Anh ta vội nói.

Vì thế, tôi một tay nắm lấy tay Lang đại ca, tay kia Tiểu Long Nữ đỡ, chúng tôi chậm rãi trở về nhà nghỉ.

Tôi cũng không quên hỏi Lang đại ca, “Lang đại ca này, bọn em đang thiếu một té ti, anh có hứng thú không...”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Tử linh pháp sư và Thi nhân lãng du.

Trong một khu vườn cực kỳ lãng mạn kiểu châu Âu, có một chàng yêu tinh đẹp như thiên thần, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp như hoa. Cùng nhau, họ đã tạo nên một bức tranh thần tiên hoàng tử công chúa tuyệt đẹp có thể gọi là hoàn hảo. Tiếc thay, hình ảnh bị hoen ố bởi một người sói xấu xí bộ lông

xám xám bần bần ngồi cùng với họ. Những người chơi gần đó lắc đầu, cảm giác như thể họ vừa gọi 1 bát mì Thập cẩm* ngon lành, nhưng miếng lòng lợn ngon nhất lại không được sơ chế sạch sẽ, khiến người ta nuốt phải một ít chất thải vậy.

Khỏe miệng mang theo nét cười mê người, tôi cẩn thận kiểm tra thực đơn trên tay. Chọn món xong, tôi ngược lên, bỏ qua những cái nhìn như thôi miên của những người chơi và cô bồi bàn, cất giọng êm dịu không gì sánh nổi, tôi nói, “Tiểu thư à, vui lòng lấy cho tôi 1 bát sủi đậu nành và 5 cái Du Điều**.”

(*Mì thập cẩm (có lẽ là Phá Lấu): là một loại mì rất phổ biến tại Hồng Kông và Đài Loan. Trong mì thường có cà rốt, da lợn, bóng cá, tiết lợn và một ít nội tạng lợn. – nhóm PR.

**Du Điều: Là loại bánh mì nướng quá lửa xiên que. Trong bột nén rất nhiều không khí nên dù bên ngoài có vẻ cháy, bên trong bánh lại khá xốp. Đây là món ăn nhẹ, ăn sáng rất phổ biến ở Trung Quốc. – nhóm PR)

Tiểu Long Nữ giật giật đôi mắt đẹp, dùng giọng nói kiều mị bảo tôi, ” Vương Tử, anh thật biết cách phá hủy cảnh đẹp tình đẹp, quá thô tục, cái gì mà sủi đậu nành với chả Du Điều?”. Những người chơi xung quanh chúng tôi cũng gật đầu đồng ý.

“Ít nhất còn phải có cả một ít bánh mè nữa! Bạn xinh đẹp à, cho tôi 2 bát sủi đậu nành và 10 cái bánh mè.” Tiểu Long Nữ nói.

Sau đó, Lang đại ca chen vào bằng giọng hung tợn: “Em gái, thêm 1 tách cafe Ý, rau trộn Caesar và thịt nướng ...”

Uống xong sủi đậu nành, Tiểu Long Nữ tao nhã lau miệng, nói: “Vương Tử, em nghĩ chúng ta nên nhanh chóng tìm thành viên mới cho đội ngũ đi thôi!”

” Vội làm gì? Chúng ta đã có Lang đại ca trị thương, luyện cấp cũng không thành vấn đề. Cứ từ từ tìm người cũng được.” Nuốt một miếng đầy Du Điều, tôi chậm rãi trả lời.

“Không, em tìm thành viên đội không phải vì vấn đề luyện cấp.”

“Vậy thì vì cái gì?” Tôi nghi hoặc. Tìm thành viên không để luyện cấp thì để làm cái quái gì?

Tiểu Long Nữ thờ dài, “Đường này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, Trai. Đẹp. Ổ. Lại!”

“Cô không sát muối vào vết thương lòng tôi không được à?” Tiểu Long Nữ đáng chết! Tức...tức chết tôi mất!

Tiểu Long Nữ cười buồn. “Vết thương chẳng phải cần dùng muối sát trùng sao... Cái chính là, Vương Tử à, lần này chúng ta dọa cho con nhóc Tinh Thiên dễ thương kia chạy đi được, nhưng không phải thế là đã hết người muốn đuổi theo đòi “ông xã” của em đâu. Lần tới chưa chắc em đã bảo vệ được trinh tiết cho anh đâu... Cho nên, vì khuôn mặt đẹp đẽ này của anh, vì danh tiết của anh, vì sự nghiệp quang minh chính đại đánh quái lâu dài của chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng tăng cường thực lực đội ngũ. Vậy nên đồng đội là một trong những yếu tố thiết yếu trong chiến dịch bảo vệ trinh tiết của anh đó.”

“...” Tôi hết nói nổi. Tiểu Long Nữ đúng là biết cách dọa người, tôi nghĩ, Nhưng bình thường cô nàng nói cũng chẳng sai. Tôi thật sự sẽ bị mấy chị em cùng giới cướp mất trinh tiết sao? Thế này có gọi là đồng tính không?

Tiểu Long Nữ nghĩ một cách cẩn thận, “Em nghĩ rằng chúng ta nên có một ma pháp sư rồi tìm một cung tiễn thủ nữa. Tìm xong là cũng hòm hòm rồi.”

Lúc này, Lang đại ca nói. Từ lúc Tiểu Long Nữ và tôi đã nhận Lang đại ca vào đội, chỉ khi nào tôi với Tiểu Long Nữ bàn chuyện quan trọng đại ca mới chịu mở miệng nói chuyện. Bằng không, bình thường anh ấy rất ít khi nói gì.

“Muốn tìm ma pháp sư thực ra rất đơn giản, nhưng tìm được ma pháp sư phù hợp với chúng ta mới khó. Có loại ma pháp sư chuyên dùng đại pháp công kích phạm vi rộng. Có ma pháp sư chủ trọng công kích sẽ có ma pháp mạnh, nhưng mỗi lần đánh chỉ giết được một con quái thôi. Một số ma pháp sư khác công kích yếu nhưng tốc độ rất nhanh, cũng có người thích đánh quái kiểu dùng ma pháp trí mạng cực liều “được ăn cả ngã về không”. Thuộc tính của ma pháp cũng rất quan trọng, vì vậy muốn chọn ma pháp sư, phải xem loại quái chúng ta muốn đánh là gì đã...”

Ngưỡng mộ quá đi! Cả Tiểu Long Nữ và tôi mắt sáng ngời, đầy sùng bái nhìn Lang đại ca. Không thể tưởng tượng được tìm ma pháp sư mà cũng có lắm vấn đề, lắm kiến thức như vậy.

“Anh lợi hại quá, Lang đại ca, không ngờ anh hiểu biết như vậy...”

Lang đại ca cười xấu hổ. “Kỳ thực cũng không hẳn vậy. Là do anh trước đây cũng có ý định làm ma pháp sư, nên mới tìm hiểu qua về chức nghiệp này một chút.”

Ma pháp sư cao hai mét à? Tôi trong lòng cười thầm.

“Vậy sao anh lại bỏ nghề đó?” Tiểu Long Nữ cũng cười ngốc. Thật ra trong lòng nghĩ thầm, ma pháp sư cao hai mét so với tí ti cao mét còn đỡ kì cục hơn.

Lang đại ca thờ dài thườn thọt, “Ầy...!”

“Nếu anh không muốn nói thì cũng không sao đâu.” Lang đại ca nhất định là có nỗi khổ riêng... Trò xát muối và vết thương lòng của người khác là sở

trường của Tiểu Long Nữ, chứ không phải là của tôi – mặc dù tôi cũng khá tò mò đấy.

“Kỳ thực cũng chẳng to tát gì.” Lang đại ca bi thương nói, anh xoay người sang hướng khác, nhìn về phía chân trời, bộ dáng ảm đạm thê lương. Rốt cuộc là có chuyện gì mà Lang đại ca lại từ bỏ ước mơ làm ma pháp sư vậy?

Mặt Lang đại ca vô cùng nghiêm túc. “Thực ra là... thần điện chuyển chức cho ma pháp sư người ta xếp hàng quá đông, nên anh đành phải chạy sang thần điện chuyển chức tế ti trông hươ trông hoác bên cạnh vậy.”

“...”

~*~

Tôi một cước đá văng đầu của chiến sĩ xương khô, lại đá vòng một cái đứt đôi xương sống hấn ra. “Rắc” một tiếng, bộ xương khô biến thành một đồng xương tung tóe. Phía sau tôi, Tiểu Long Nữ đang bận rộn thu thập xương – Không đùa đâu. Nửa kí bột xương trị giá 10 đồng bạc đấy, cái này không giong được đâu!

Suýt thì quên, chúng tôi đến đây là do Lang đại ca nói trước tiên cần xem phương thức chiến đấu của chúng tôi sau đó mới bắt đầu tìm người thích hợp được. Vậy nên chúng tôi mới đi vào khu rừng âm u rừng rậm toàn xương khô này, khoa tay múa chân loạn xạ cho Lang đại ca mục sở thị.

Lang đại ca tròn mắt há mồm nhìn tôi nói. “Quyền cước của cậu như vậy là chưa chuẩn rồi. Lại đây! Đại ca sẽ dạy cho cậu!”

Sau đó Lang đại ca một cước đá bay ba bộ xương khô... Anh mà là tế ti à?

“Ha ha ha! Anh mày trước đây toàn đi luyện cấp một mình, cũng phải có tí thực lực chứ lại... Nào lại đây anh tăng trạng thái cho cậu, Chiến Ca, Thảo Thượng Phi, còn có Phòng Ngự Bích.”

Cảm nhận được lực chiến đấu, nhanh nhẹn, và cả phòng thủ đều tăng lên điên cuồng, tôi cuối cùng cũng ngộ ra có tế ti thật là tốt. Phóng xuyên qua giữa một đồng xương khô, tôi bỗng nhớ lại tình cảnh mình và Tiểu Long Nữ lần đầu chân ướt chân ráo đi đánh mấy bộ xương cấp thấp ở Động Xương Khô trong tân thủ thôn...

~*~

“Tiểu Long Nữ, cô chắc chúng ta có thể đánh nổi bọn xương khô này không?” Tôi nhìn chằm chằm hang động tối om rừng rậm, trong bụng đã thấy nôn nao, ngoài thì nổi da gà.

Chỉ cần nghĩ đến cái bộ xương trắng hếu ở phòng vật tư trên trường là tôi đã sợ phát khiếp rồi... Mà quan trọng hơn, xương làm gì nhỏ dãi, thế này vào động tôi lấy “cảm hứng” đâu ra mà đánh đám chứ?

Tiểu Long Nữ cũng nuốt nước bọt lo lắng nói, “Chắc... có lẽ... cũng được...”

Đành thôi, chúng tôi miễn cưỡng liều mình đi vào. Tiểu Long Nữ! Cô vào trong xem thử trước đi... Cái gì, “không đâu!” là thế nào?! Nhà cô có phải là đạo tặc nữa không đấy?

Hết cách, tôi đành phải đốt đuốc, Tiểu Long Nữ trốn ở sau lưng, rồi từng bước từng bước dò dẫm tiến vào hang động. Đột nhiên, chúng tôi nghe thấy tiếng xương cốt cọ vào nhau ở phía trước. Tôi mặt mày trắng bệch. Quay sang nhìn Tiểu Long Nữ định tìm chút trấn an tinh thần thì đã thấy mặt cô nàng xanh lét.

“Á ....” Tiểu Long Nữ đột nhiên ré lên, ngón tay trở run rẩy chỉ về phía trước.

Tôi quay đầu liền thấy ba bộ xương trắng nhon nhón bất chợt xuất hiện, nhưng thật ngạc nhiên tôi ngược lại không chút sợ hãi. Tôi xem trái xem phải, coi mấy bộ xương khô kia chẳng khác gì món canh xương sườn hầm qua tôi và thằng em mới ăn, giờ cao Hắc Dao từng bước từng bước một tiến đến gần bọn chúng...

~*~

Tiểu Long Nữ:

Tôi nhìn Vương Tử không chút sợ hãi tiến lại gần mấy bộ xương khô phía trước, trong lòng nghĩ thầm, Xem ra cô ta càng ngày càng có phong thái đàn ông rồi! Không tôi nha, không tôi nha, mặt đẹp trai thế kia không thể nào lại vừa đàn bà vừa yếu đuối rồi.

Đột nhiên, một cái gì đó màu trắng rơi trên vai của tôi. Tôi run rẩy quay lại nhìn xem là cái gì. Á á á! Xương bàn tay kia!! Tôi cố gắng đẩy nó ra, nhưng nó cứ tùm chặt bả vai tôi. Tôi sợ!

Sợ hãi đến đỉnh điểm, cuối cùng tôi cũng hiểu những gì Vương Tử nói về cảm giác chán ghét đóng nước dãi... Tao giận rồi, giận thật rồi đấy! Tao điên tiết lên rồi đấy! Bộ xương đáng chết này, mày không biết là không được tùy tiện tùm lấy vai một thiếu nữ xinh đẹp sao?

Tôi đưa tay ra, bắt lấy khuỷu tay của bộ xương, dùng sức xoắn mạnh một cái... và nhận ra mình đang cầm một cánh tay xương xẩu. Oaaa! Tôi nhanh chóng ném nó sang một bên, nhưng bộ xương đáng chết kia lại quyết định dùng cánh tay còn lại tùm lấy tôi.

Ngay lập tức tôi lặp lại động tác vừa rồi... Và thế là tôi phát khùng. Thấy xương trắng hoa hoa trước mắt, tôi liền lập tức bắt lấy, gắp xương bẻ sạch xương...

Chẳng lâu sau, đầu óc tỉnh ra, tôi thấy Vương Tử trợn mắt há mồm nhìn mình, xương trắng thì chất đầy dưới đất. Hệ thống thông báo tôi vừa học được kỹ năng mới: Tháo rời xương cốt.

Thế là thành câu nói, “Nước dãi có Vương Tử, xương có ta đây.” – tác giả Tiểu Long Nữ.

~*~

“Cứu với... Khôôôông!!!” Một tiếng hét inh tai nhức óc vang lên, làm tôi sợ đến mức tỉnh cả người. Còn đang tưởng Tiểu Long Nữ lại phát khùng rồi, quay đầu lại lại thấy cô nàng đang ngồi trên mặt đất nghiền nhỏ xương thành bột xương, vế mặt cũng ngo ra.

“Vương Tử, tiếng hét phát ra từ đó,” Lang đại ca chỉ về hướng phát ra âm thanh.

Tiểu Long Nữ, Lang đại ca, và tôi nhanh chóng chạy theo hướng đó và thấy một cô gái rất dễ thương thuộc chủng tộc thiên sứ, đầu 2 búi tóc, lấy tay che mặt nhảy bỏ về phía chúng tôi và thỏn thức.

“Hỏa Diễm Khô Lâu* ...” Lang đại ca sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

(*Hỏa Diễm khô lâu: xương khô cháy – meomeo)

Nhìn mấy con Hỏa Diễm Khô Lâu đuổi theo một cô bé dễ thương như vậy, mặt tôi cũng chẳng vui vẻ gì. Lửa mà đốt tới đây thì đau phải biết!

Đang định chỉ đứng nhìn thôi, cô gái dễ thương kia đã nhảy bỏ về phía tôi. Tôi đành phải giơ đao lên chặn bọn quái, lòng dận lòng trăm ngàn lần đừng để bị kéo vào mấy chuyện thị phi thế này. Bởi vì bao năm kinh nghiệm nấu ăn, không ai rõ hơn tôi, nếu bị bỏng sẽ thống khổ đến mức nào...

“Cửu Đầu Long Thiểm!” Chín ngọn lửa bắn ra tương ứng đánh vào chín điểm trên người bọn Hỏa Diễm Khô Lâu. Ấy! Bọn Hỏa Diễm Khô Lâu này thật là cừ, cả đến boss Khô Lâu Vương ở tận thủ thôn cũng không chịu được chiêu này, ấy thế mà bọn nó vẫn có thể hiện ngang tiến lên...

Trong lòng có cảm giác thất bại. Tôi lui bước, uống một bình mana, và lại ra đòn Cửu Đầu Long Thiểm, Vẫn không chết? Điện tiết rồi nhá, hồi mana, Cửu Đầu Long Thiểm, hồi mana, lại Cửu Đầu Long Thiểm! Tôi thờ hồn hên nặng nề. Bọn xương này quá mạnh! Mấy lần dùng Cửu Đầu Long Thiểm mà vẫn không xi nhê gì sao...

“Vương Tử, cậu mà còn dùng chiêu thức hệ hỏa đánh bọn Hỏa Diễm Khô Lâu thì anh sợ có đánh đến ngày Đệ Nhị Sinh Mệnh đóng cửa cũng không hề hấn gì đâu.” Lang đại ca bắt đầu đi. Lại còn có cả tiếng Tiểu Long Nữ cười hi hí nữa chứ.

“... Nhảm rồi, nhảm rồi.” Quá xấu hổ, tôi vội vàng thu hồi lửa trên Hắc Đao, rồi chỉ dùng Thập Tự Trảm mà chém. Lúc này rốt cục mấy con Hỏa Diễm Khô Lâu kêu “răng rắc” rồi vỡ tan thành một đống.

(*PK: Player Kill, một hình thức giao đấu 1 chọi 1, người chơi đấu với nhau cho đến khi một bên nhận thua hoặc bị giết. Trong trường hợp này, có ý là Vương Tử đã giết chết thuộc hạ của Doll. – meomeo)

... Quá oan uổng: tôi làm vậy khi nào chứ?

Lang đại ca và Tiểu Long Nữ thay đổi sắc mặt, căng căng thẳng thẳng đến đứng cạnh tôi. Tiểu Long Nữ một bên che phía trước cô bé búi tóc, một bên hỏi, “Em gái nhỏ, có mấy người đang triệu hồi Hỏa Diễm Khô Lâu? Sao em lại chọc giận họ?”

Cô gái bên lên trả lời: “Em có chọc giận ai đâu ạ...”

“Vậy tại sao Hỏa Diễm Khô Lâu của tên Doll kia lại đuổi theo em?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Chúng là khô lâu của em mà...”

Cái gì chứ? Có nghe nhầm không? Ba người chúng tôi nhìn nhau kinh ngạc, Tiểu Long Nữ cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

“Em là ‘Doll’?”

“Vâng...”

“Là em triệu hồi đám Khô Lâu?”

“Vâng...”

“Em là tử linh pháp sư?”

“Vâng...”

“Em thuộc thiên sứ tộc?”

“Đúng rồi!”

“Đã vậy sao còn chạy, lại còn kêu cứu nữa?” Tôi đã hơi bực mình.

Doll mắt ầng nước nói, “Bởi vì người ta lần đầu triệu hồi mấy con Khô Lâu đáng sợ đó mà! Đã thế chúng nó còn rừng rục lửa nữa, quá đáng sợ! Doll chạy đến đâu chúng nó còn đuổi theo đến đấy, hu hu hu!”

Tiểu Long Nữ khoe miệng giật giật, “Em triệu hồi chúng nó, dĩ nhiên chúng nó phải chạy theo em chứ! Làm Tử linh pháp sư mà còn sợ Hóa Diễm Khô Lâu à? Lại còn là thiên sứ tộc nữa...”

Doll đang ôm mặt khóc hu hu bỗng vênh mặt lên nói, “Tử linh pháp sư không phải chức nghiệp xấu đâu. Đây là nghề nghiệp chân chính vén màn bí mật thật sự đằng sau cái chết và những bí ẩn của thế giới bên kia. Hơn nữa Tử linh pháp sư có sở trường là y học nha, không ai hiểu về cơ thể động vật và con người hơn Tử linh pháp sư đâu!”

“Cô bé này, có vẻ như em nhớ tiểu thuyết Đôi Mắt Vong Linh* rất rõ nhỉ?” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói.

(*tiểu thuyết Đôi Mắt Vong Linh: bản gốc là Vong Linh Chi Nhân. Đây là một cuốn tiểu thuyết giả tưởng được “Thiên đường của những kẻ phiêu lưu” xuất bản. Đây cũng là nhà xuất bản của 1/2 Prince – Một nửa Vương Tử luôn. – nhóm PR)

À, bảo sao nghe quen tai thế, hóa ra là trích từ tiểu thuyết thần kì huyền hoặc Đôi Mắt Vong Linh.

Doll nghe những lời này, cô bé dậm chân giậm dừ, nói, “Em khác với mấy Tử linh pháp sư trong Đôi Mắt Vong Linh nhé! Người ta là... E hèm! Hèm!” Con bé đột nhiên hắng giọng, giọng cao pháp trọng, vừa xoay vừa hô, “Vì tình yêu và chính nghĩa! Ta là Tử linh pháp sư xinh đẹp Doll! Cái ác hãy coi chừng! Doll sẽ dùng Khô Lâu trừng trị các người!”

(*Vì tình yêu và... các người: đây là lời nhại lại khẩu hiệu kinh điển của nhân vật chính trong bộ truyện tranh Nhật Bản Thủy Thủ Mặt Trăng. – nhóm PR)

Cuối cùng em nó cũng dừng lại, một chân kiễng lên, 2 ngón tay còn giờ lên chỉ vào lúm đồng tiền trên má.

Cả tôi và Tiểu Long Nữ đều không còn gì để nói, chỉ có Lang đại ca mở miệng hỏi, “Em gái này, em bao nhiêu cấp rồi?”

Vẫn đang cố duy trì cái tư thế khó giữ như vậy, Doll trả lời, “Không ai vỗ tay thì người ta không nói đâu!”

Bốp, bốp, bốp... Hết cách, chúng tôi đành phải vỗ tay.

“Người ta cấp 30 rồi, rất lợi hại phải không?” Doll quay về tư thế đứng như bình thường, vô cùng kiêu ngạo nói.

À tiện cũng nói luôn, Lang đại ca bây giờ cấp 36 rồi, so với tôi cao hơn 1 cấp.

“Cấp 30 à.” Lang đại ca nghĩ ngợi, rồi lại hỏi, “Doll, em đã học được những kĩ năng nào rồi? Em triệu hồi được bao nhiêu Khô Lâu?”

Doll nghiêng đầu, vẻ mặt đáng yêu nói, “Khô Lâu đang say giấc nồng nơi tối tăm và sâu thẳm nhất thế giới, ta cho phép các người thức dậy nghe lệnh của ta, theo lệnh triệu hồi của Tử linh pháp sư Doll ta!”

Chú ngữ vừa niệm xong, liền có một trận động đất kinh thiên động địa nổ ra, mặt đất nứt toát, rất nhiều bàn tay xương trồi lên đậu nảy mồm...

“Vương Tử, bọn xương này tóm được chân em rồi!” Tiểu Long Nữ kêu toáng lên.

Xong đòi rồi, Tiểu Long Nữ mà bị mấy bộ xương sờ vào thì...!

“Aaaaaa!” Tiểu Long Nữ hét toáng lên và túm lấy bàn tay của bộ xương can đảm dám tóm lấy chân cô nàng. Cô nàng thực sự lỗi được toàn bộ cái bộ xương đáng thương đó ra khỏi mặt đất. Rồi cô sử dụng kĩ năng “Tháo rời xương cốt”, tháo rời tất cả các bộ phận của bạn xương kia ra. Tháo xong hết, cô nàng lại chuyển sang bộ xương khác, lại tháo, lại chuyển, lại tiếp tục tháo rời...

Tiểu Long Nữ, cô đang thu hoạch chiến lợi phẩm đấy à? Mà thôi kệ. Cho dù lòng nghĩ vậy thật đấy, tôi cũng lập tức nhặt xương, nhặt, lại chăm chỉ nhặt – một cân bột xương là 10 đồng bạc đấy nhé, mà lần trước Tiểu Long Nữ phát rồ, chúng tôi thu thập được những 10 đồng vàng cơ mà. Lần này xem ra lại được đi nhà hàng ăn rồi!

“Vương Tử à... Xương cốt mà người chơi triệu hồi sẽ tự động biến mất đấy, không bán được đâu.” Giọng Lang đại ca vang lại bên tai.

Cái-cái-gì?! Tại sao chúng ta không thể bán chúng? Tôi buồn bã nhìn bạc biến mất trong tay mình.

Doll ngồi một bên ngây ngốc nhìn Tiểu Long Nữ tháo từng bạn xương khô đáng thương ra thành đồng một, bên kính nể hô lớn, “Ôi thần tượng kia, cho em hỏi, chị gái kia tên là gì ạ?” Cô bé dùng đôi mắt sáng lấp lánh hỏi tôi.

“... Tiểu Long Nữ.”

“Tiểu Long Nữ tỷ tỷ* thật lợi hại, chị ấy biết từng khớp xương và cách vận để tháo rời khớp xương ấy ra! Không do dự chút nào, thật chuyên nghiệp! Tiểu Long Nữ tỷ tỷ ắt hẳn rất hiểu biết về linh hồn và cái chết. Em phải học hỏi chị ấy mới được.” Doll nói, đầy sùng bái nhìn Tiểu Long Nữ đang tháo rời từng cái xương một ra.

(* những từ như tỷ tỷ, đại ca, ca ca, muội muội này đều là cách xưng hô của người Trung Quốc. Tương ứng là anh, chị vậy. Do cả bản tiếng Trung và bản tiếng Anh đều giữ nguyên như vậy, sau khi cân nhắc, tôi cảm thấy những từ này đều không khó hiểu, nên tôi cũng quyết định để nguyên như vậy, nhưng nếu các bạn cảm thấy không vừa lòng, có thể góp ý để tôi sửa lại. – meomeo)

Tôi không còn gì để nói nhìn Tiểu Long Nữ, kẻ vô cùng am hiểu linh hồn và cái chết, đang dùng sức vặn đứt xương của các bạn Khô Lâu đáng thương, trong lòng nghĩ thầm, điểm ác tâm của cô nàng cứ tăng không ngừng thế này chẳng mấy nữa cô nàng sẽ đứng đầu bảng danh sách bị truy nã mất thôi.

“Một, hai ... bốn ... tám ...” Lang đại ca đếm xong số bộ xương thì Tiểu Long Nữ cũng rút xong hết đồng xương đó ra rồi. “Tám Khô Lâu cấp thấp. Không tệ chút nào. Em có thể triệu hồi được bao nhiêu Hòa Diễm Khô Lâu hả Doll?”

Doll nhìn Tiểu Long Nữ bằng ánh mắt sùng bái, lập tức vô ý niệm chú, “Khô lâu chìm trong cái chết vĩnh hằng, được bao bọc bằng lửa oán niệm, hãy nghe lệnh ta, Từ linh pháp sư Doll, thức tỉnh đi!”

Bốn hạt đậu lửa nảy mầm ra từ đất. Tòai sắc mặt vô cùng khó coi vội vã lao về phía trước, sợ rằng Tiểu Long Nữ có thể sẽ bị...

“Ááááá!!!!”

...Bị bóng. Quá muộn, Tiểu Long Nữ đã lấy hai tay ôm lấy mặt rồi khóc thút thít rồi.

Tuy nhiên, trước khi tôi tới được chỗ Tiểu Long Nữ, một dáng người nhỏ đã nhanh hơn tôi đã chạy tới nơi, “Tiểu Long Nữ đại tỷ tỷ, chị ổn chứ?! Huhuhu! Doll không cố ý làm chị bị đau!” Nói xong, Doll bắt đầu lớn tiếng gào khóc. Tiểu Long Nữ bối rối nhìn cô bé một lúc rồi lại quay sang tôi.

Tôi gãi mặt. “Doll nói rằng cô bé ngưỡng mộ sự hiểu biết sâu sắc về linh hồn và cái chết của cô.”

“...”

“Vương Tử, anh nghĩ chúng ta nên mời Doll vào nhóm” Lang đại ca nói.

Nhìn mặt Tiểu Long Nữ biến sắc, anh nói thêm, “Khả năng triệu tập người chết của Doll cũng được. Hơn nữa bây giờ trong đội chỉ có mình Vương Tử là chiến sĩ. Cậu ta dù có mạnh cỡ nào cũng không cách nào vừa đánh vừa bảo vệ tế ti và đạo tặc được, nên có thêm Từ linh pháp sư chiêu hồn đối với đội chúng ta khá phù hợp.”

Nghe xong, tôi và Tiểu Long Nữ đổ một giọt mồ hôi lạnh, Tế ti nhà này còn cần bảo vệ sao?

Doll lại bắt đầu tỏ vẻ đáng yêu, “Ồ được đó! Em muốn theo Tiểu Long Nữ tỷ tỷ!”

Tiểu Long Nữ phát lạnh cả người.

Tôi đối với vấn đề này hoàn toàn không ý kiến nên đội chúng tôi – hai phiếu tán thành, một phiếu chống, và một bỏ phiếu trắng – đã có thêm một thành viên mới. Vậy nên bây giờ trong đội ngoài một chàng yêu tinh cực kì đẹp trai nhưng lại là nhân yêu, một đạo tặc cực kì xinh gái (nhưng lúc cần người thăm dò thì toàn chối đây đẩy), một tế ti người thú cao tận 2 mét (và có thể một cước đá bay ba bộ xương khô)...

Kỳ thực mà nói, vừa mới nhìn đám xương khô trước mặt gào lên “Chúng mày chết hết đi!”, bây giờ lại cùng một lũ xương khô đóng vai tác chiến, tôi không khỏi cảm thấy có chút kì cục. Nhưng ít nhất tôi còn đỡ hơn Tiểu Long Nữ, cô nàng chỉ toàn núp sau tấm lưng rộng của Lang đại ca mà hưởng ké điểm kinh nghiệm, thì thoảng cảm thấy quá ỏi mặt cô nàng mới thò đầu ra phóng đại được dăm ba cái ám khí...

Tiên sư nhà cô, Tiểu Long Nữ! Phóng ám khí cũng phải ngắm cho chuẩn chứ! Hai bên tai xẹt qua hai cái ám khí, tôi không khỏi có cảm tưởng mình giống như thằng cha làm bia ngắm để người ta phóng phi tiêu.

Mọi người hình như quên mất Bé Bao rồi? Tôi vốn định lôi Bé Bao ra, cho nó thăng cấp một lúc, nào ngờ vừa mới vừa mới mang ra, Doll đã hét một tiếng, “Quá đáng yêu” rồi cướp nó chạy mất tiêu.

Xem kia! Doll đang kia còn tung Bé Bao lên xuống... Từ từ nào! Tại sao Doll lại cầm khúc xương? Và tại sao Lang đại ca đứng bên con bé trông như đang chỉ định nó làm cái gì đó?

Mà tại sao cái tư thế đó của Doll lại như đang chơi bóng chày?

Tôi còn chưa kịp nói gì, quả bóng chày – Bé Bao – đã bị khúc xương đánh văng.

“Được, tư thế đánh bóng cũng ổn đấy.” Lang đại ca hài lòng nói.

Tôi há hốc cả mồm, tro mắt nhìn Bé Bao đáng thương của tôi vui vẻ reo lên khi bị đánh bay ra ngoài. Đầu tiên nó đập trúng vào con Khô Lâu đứng cạnh

tôi (do Doll triệu hồi ra), sau đó bật ra đập vào một con Khô Lâu nữa, đập vào con thứ nhất, con thứ hai, con thứ nhất, thứ hai, một, hai...

Đầu tôi theo vậy hết quay phải lại quay trái nhìn Bé Bao vô tư đập qua đập lại giữa hai bộ xương.

“Bốp” một tiếng, lại “Rắc” một trận, hai con Khô Lâu đáng thương vô tội oanh oanh liệt liệt bỏ mạng.

Tôi chớp lấy Bé Bao khi nó vắng lại. Nhìn Bé Bao một lượt, lại nhìn con quái Không Lồ Hai Đầu tôi đang đánh, khoe miệng nhếch lên cười lạnh.

“Bé Bao, sử dụng kỹ năng Song Sát!” Tôi hung hăng ném Bé Bao về phía Không Lồ Hai Đầu, nhưng nó chỉ vắng ra một chút rồi bay ngược trở lại trong tay tôi, hại tôi luống cuống tay chân chống chọi mãi mới giết được gã không lồ. Lại còn phiền Lang đại ca hồi máu cho một lần.

Cuối cùng, tôi mới xem chi tiết kỹ năng này...

Gậy dài à! Tôi liếc đồng liếc tây tìm, vốn định mượn một khúc xương của Doll, nhưng nghĩ lại xương chỉ dùng được một lúc liền biến mất, tôi bèn dùng vỏ bao Hắc Dao, một đập đánh bay Bé Bao ra ngoài.

“Bé Bao, Song Sát!”

Bấy giờ, Bé Bao mới đáp trúng con quái Không Lồ Hai Đầu chính xác hoàn hảo, đánh bay nửa thanh máu của nó. Tôi thừa thế xông lên, dùng Liên Kích đá liên hồi đến khi gã Không Lồ gục hẳn. Mà con còn lại, với sự hỗ trợ của đám Khô Lâu Doll gọi lên, tôi chém bồi thêm một đao, cũng gục xuống chết.

Thế là tôi đưa vỏ Hắc Dao cho Lang đại ca mượn làm gậy đánh bóng, Doll đứng một bên ném Bé Bao cho Lang đại ca đánh. Chúng tôi đợi đến khi nào Bé Bao làm tiêu hao mất nửa thanh máu của quái tôi với lũ Khô Lâu mới xông lên giết gọn.

Đánh quái thăng cấp thế này cứ gọi là hết xảy!

Mấy ngày tiếp theo, chúng tôi tìm ra một phương pháp cực kì hoàn hảo: sau khi Lang đại ca tăng trạng thái cho Tiểu Long Nữ, tôi dùng kỹ năng “Phát tán mùi hương” của Bé Bao. Tiếp, Tiểu Long Nữ đánh lên, quái vật sẽ dồn sự thù hận lên cô nàng, và cô nàng chạy như điên về phía chúng tôi. Doll ném “quả bóng” Bé Bao, Lang đại ca đánh “bóng”, hai con quái dẫn đầu lập tức sẽ mất nửa lượng máu, thế là tôi cùng lũ Hòa Diễm Khô Lâu tiến lên tiêu nhanh diệt gọn.

Cứ dẫn quái, ném “bóng”, song sát, rồi thì giết quái,... Chúng tôi liền vậy xử lí lũ Không Lồ Hai Đầu cấp 35 rồi tới Xà Nữ cấp 40. Điểm kinh nghiệm cứ gọi là điên cuồng tăng, trung bình mỗi người cũng thăng 3 cấp. Tổ đội luyện cấp đúng là có lợi, tôi nghĩ thầm.

Cứ vậy rồi đến ngày kia, xảy ra một chuyện...

Như mọi khi, Tiểu Long Nữ đang dụ quái dồn thù hận lên người cô nàng. Tuy nhiên lúc cô nàng đang chạy quanh chỗ chúng tôi, bỗng một con quái đầu báo hình thù kì dị có tốc độ cực kì nhanh chạy tới. Ngay cả điểm nhanh nhẹn “trâu bò” như Tiểu Long Nữ, cũng gọi là có thể ngẩng cao đầu cười nhạo thiên hạ mà cũng bị nó đuổi sát nút.

Chúng tôi cực kì lo lắng, Lang đại ca bèn lôi Bé Bao ra tấn công con báo. Tuy nhiên đòn này của Bé Bao có một khuyết điểm, phạm vi công kích của nó không lớn, nên đương nhiên không thể đánh tới chỗ con báo. Tiểu Long Nữ vội chuyển hướng, hi vọng có thể tới gần chỗ chúng tôi hơn, nhưng đúng lúc cô nàng xoay người, con báo đã đuổi kịp, mà giữa chúng tôi với cô thì còn một khoảng cách khá xa.

Chúng tôi đành trở mắt nhìn Tiểu Long Nữ lãnh trọn một vuốt báo vừa dài vừa sâu trên lưng rồi ngã vật xuống. Nhưng đáng sợ hơn, sau lưng Tiểu Long Nữ còn một đồng quái đang tiến tới. Tôi vội chạy về hướng cô, ném Bé Bao về phía con báo.

Lần này đánh trúng con báo, nó không hành hạ Tiểu Long Nữ nữa quay đầu chạy về hướng tôi. Nhưng vẫn không kịp, đám quái sau lưng Tiểu Long Nữ đã đuổi tới, tôi chỉ kịp thấy vẻ mặt kinh hoàng của cô, sau đó cả thân mình cô bị lũ quái phủ mất.

“Tiểu Long Nữ!”

Một cột sáng trắng từ giữa lũ quái vật bắn lên. Tôi trong lòng vô cùng buồn bực vì không cứu được Tiểu Long Nữ. Tôi cố gắng đem hết tức giận trút lên đầu con quái đầu báo, lại phát hiện ra... Quá mạnh! Con quái này quá mạnh! Tôi đây còn chưa đánh được cái nào nó đã cào tôi hai vuốt rồi, Chẳng lẽ...

“Chạy đi, Vương Tử, đây là con Boss!” Lang đại ca gào to.

Tôi vội vàng lui về phía sau, nhưng giờ muốn chạy, biết chạy đi đâu đây?!

Lũ quái vật giết Tiểu Long Nữ bấy giờ đã bao vây chúng tôi. Ba người chúng tôi dựa sát lưng vào nhau, tự biết trận này chết chắc.

(Để đảm bảo độ chân thực của Độ Nhị Sinh Mệnh, trong game không có bất kì quyền trục truyền tống nào, chỉ có trạm truyền tống ở trong thành nếu người chơi có nhu cầu truyền tống đến một thành phố khác.)

Ba cột sáng trắng bắn thẳng lên trời...

~*~

Chết đi quả thật không phải khó chịu bình thường. Có nên cảm giác muốn nôn thốc nôn tháo tới nơi, tôi mặt mày trắng bệch quay trở lại điểm hồi sinh trong Tỉnh Thành – cũng là thành phố gần tôi nhất lúc đấy.

Lang đại ca cùng Doll đã đăng xuất game cả rồi, nhưng tôi sống chết gì cũng không muốn thoát game, tôi phải xem Tiểu Long Nữ bây giờ thế nào đã. Tôi tìm bóng dáng Tiểu Long Nữ khắp nơi, nhưng vẫn chẳng thấy cô đâu, lòng nghĩ thầm, Có lẽ bực mình quá cô nàng cũng thoát luôn rồi!

Lúc bấy giờ, cảm giác khó chịu trong lòng đã vơi bớt. Tôi nghĩ ngợi một lúc, quyết định thôi chẳng đăng xuất làm gì, cứ đi dạo loanh quanh đã, tiện chờ mấy người kia nhập game trở lại.

Lang thang trên phố, tôi nhất nhất tuân thủ lời dạy bảo của Tiểu Long Nữ: duy trì vẻ mặt cực phẩm siuuuuu đẹp trai, cứ chỉ tào nhả thoát tục, miệng cười mê lòng người. Quả nhiên cực kì hữu hiệu, cả phố đều nhìn tôi chăm chăm, nhưng chẳng ai dám đến gần quấy nhiễu tôi, thành ra tôi thoải mái dạo chơi, trong lòng vô cùng khoái trí.

Thấy một đám đông tụ tập trên con đường vắng, trí tò mò bị khơi gợi, tôi quyết định đến xem thử. Khi tôi đến gần, tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc sầu thảm đến nao lòng phát ra từ giữa đám đông. Tôi nhìn người bên cạnh cười nhẹ một cái, rồi nhân cơ hội bọn họ còn đang ngắm người ngắm tôi, liền lập tức lên vào trung tâm.

Hóa ra là một Thi nhân lãng du* Ma tộc tóc đen mắt tím đang đánh Cổ Cầm**. Thật hiếm thấy Ma tộc lại chọn loại chức nghiệp này, hơn nữa còn cầm nhạc khí kì cục như vậy. Đột nhiên lại nghĩ tới cái đội của tôi. Mình làm quái gì có tư cách đánh giá người ta! Mà thực ra anh ta đánh đàn cũng không tồi, tôi chăm chú nghe tiếng đàn vừa mượt mà vừa nhẹ nhàng đó.

(*Thi nhân lãng du: bạn đọc sẽ nhận thấy tên gọi chức nghiệp của Du có khá nhiều thay đổi, trong cả bản gốc lẫn bản dịch Anh, hiện tại tôi sử dụng tên gọi được bản gốc và bản Anh thống nhất trong chương này, nếu chương sau có thay đổi, tên chức nghiệp sẽ thành khác. Nhưng về cơ bản, chức nghiệp của Du vẫn là đánh đàn, thổi sáo, tấn công tầm xa, vũ khí là nhạc cụ. – meomeo.

** Cổ Cầm: phiên âm tiếng Hán là gũ qín. Đây là một nhạc cụ rất phổ biến ở Trung Quốc, thuộc bộ đàn dây. Cổ cầm thường dùng làm hình ảnh tượng trưng cho trí tuệ và sự tao nhã. Các bạn đọc 1/2 Prince – Một nửa Vương Tử bản truyện tranh rồi nên biết thực tế cổ cầm trông rất khác so với trong truyện vẽ. Trong truyện tranh, Cổ cầm của Du (hay thường dịch tên là Gui, Du là tên được lấy từ bản dịch của chị thyme_105 sau này) lai giữa cổ cầm thật và đàn hạc, thân đàn ngắn, phần cuối cong lên, Du thường đeo bên hông rồi đàn. Cổ cầm thật có thân đàn dài, phẳng (không hề cong lên), thường được chơi khi đàn đặt trên một bề mặt phẳng (mặc dù vẫn đàn được trong tư thế mà Du trong truyện tranh hay đàn.). Mời bạn đọc google hoặc tra wiki để biết thêm chi tiết. Theo như chú thích thêm của chị Ch3rRI thì cổ cầm có 7 dây, tôi chưa xem qua nên không rõ lắm. – nhóm PR, Ch3rRI và meomeo)

Đột nhiên tiếng đàn dừng lại, tôi nghi hoặc nhìn Thi nhân, chỉ thấy Thi nhân kia vẻ mặt kinh ngạc nhìn lại tôi, tôi lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt anh ta...

Anh ta so với em trai tôi đâu vẻ đẹp trai thì cũng “kê tám lạng người nửa cân”, nhưng em trai tôi đẹp kiểu kiếm khách tiêu sái, anh ta là kiểu tà mị tuấn mỹ.

Đẹp trai kinhhhhh~! Trời ơi, cuối cùng cũng tìm thấy chàng trai thứ ba đẹp đến khiến tôi đây phải tán thưởng rồi!

Còn anh đã thu lại vẻ mặt kinh ngạc, đang từ từ bước tới chỗ tôi. Anh buông cầm, vẻ mặt dịu dàng say đắm nhìn tôi. Mặc kệ người đời vây quanh, tôi và anh nhìn nhau đầy thâm tình.

Trời ơi, cảm tạ người cho con cơ hội, lần này con khỏi phải loạn luân yêu thằng em trai hay tự sướng yêu mình rồi!

Anh chậm rãi đi về phía tôi, ánh mắt nhìn tôi cứ dịu dàng như vậy. Mặt tôi thoáng hồng, ngượng ngùng chờ đợi anh bước tới bên mình. Thời gian anh đi đến chỗ tôi sao mà lâu, giữ bình tĩnh sao mà khó thế...

Cuối cùng, anh dừng trước mặt tôi, rồi ngoài dự đoán của tôi, thân hình cao lớn của anh đột nhiên quỳ xuống, “Hỡi người đẹp nhất thiên hạ, trong mắt tôi không ai mỹ lệ bằng người. Mắt người như hai vì tinh tú sáng lấp lánh, hồng nhung thắm nhất còn không thắm bằng môi người, làn da người như tuyết trắng tinh khôi...”

Đỏ mặt rồi nha, đỏ, đỏ lựng, đỏ lấm rồi! Ghét ghê! Sao giữa chốn đông người lại nói những lời thế này, làm người ta ngượng chết đi được! Nhưng mà nghe thấy rất thích ~~~!

“...Khí chất thật tao nhã, ôi! Người thật sự là tập hợp tất cả tinh hoa của vũ trụ, không, người quá hoàn hảo. Từ “hoàn hảo” chỉ hợp với người mà thôi. Không biết... Tôi có thể được vinh hạnh hôn lên bàn tay như bạch ngọc trắng ngần này không?” Anh vẻ mặt hi vọng, bàn tay đưa lên làm động tác mời.

A! Chắc mặt mình bây giờ trông phải say đắm mê muội lấm rồi! Tôi tự thấy mình giống như công chúa, khép nép nâng bàn tay phải ra cho chàng hiệp sĩ của lòng mình. Vẻ mặt anh rõ ràng là được yêu mà sợ*, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay tôi như thể là báu vật, dịu dàng thâm tình đặt môi hôn lấy. Tôi thật muốn đem viễn cảnh cao quý tao nhã này khắc mãi trong tim...

vollgu10

(*được yêu mà sợ: dịch thoát ý. Bản gốc là “thụ sủng nhược kinh”, tức là nhận được sự ưu ái mà cảm thấy kinh sợ, bất ngờ. – meomeo)

“Vương Tử, anh đang làm gì thế?” Tôi bỗng nhiên nhận được PM của Tiểu Long Nữ.

Tôi cực kì hưng phấn nói, “Tiểu Long Nữ à, tôi vừa gặp một anh chàng cực kì đẹp trai nhá, hơn nữa lại còn si mê tôi nữa!” Tôi thần tình vô cùng say mê.

Nhanh thật! Tiểu Long Nữ vừa đăng nhập vào game đã phát hiện ra đám người ám muội kia. Trước khi trả lời, cô nàng vội chạy lại phía đám đông, thấy ngay cảnh “ông xã” đang gian díu với một thằng đàn ông khác.

“... Hắn ta có biết anh là con gái không?”

... Chờ đã, không sai, bây giờ trông tôi cực kì giống con trai. Tôi nhìn Thi nhân đẹp trai kia, trong lòng thất kinh. Chẳng lẽ anh đẹp trai này lại... Không thể nào! Tôi khóc không ra nước mắt...

Đáy lòng ôm một tia hi vọng, tôi mở miệng hỏi, “À ừm, anh biết tôi là con trai chứ?” Trời ơi, phù hộ con đi, làm ơn, anh cho tôi là con gái phải không nào!

Chàng đẹp trai đứng dậy. So với tôi đây cao 1m75, anh còn cao hơn – Có lẽ tầm 1m83! Dùng một ngón tay nâng mặt tôi lên, anh mê muội nhìn tôi nói, “Đương nhiên tôi biết! Em anh khí bùng bùng thế này, sao tôi có thể nhầm em với mấy đứa con gái yếu đuối được!”

“...”

Sau đó anh lại đột nhiên ôm chặt lấy tôi, cảm thán nói, “Quả nhiên ôm con trai tuyệt nhất! Có da có thịt có cơ bắp, so với ôm mấy cô nàng eò uột, tôi thấy em tốt hơn nhiều ~!”

Tôi khóc miệng lộ nụ cười nhàn nhạt...

~*~

Trong quán rượu ...

“Vương Tử, anh thật quá ác, sao lại dùng Cửu Đầu Long Thiểm chém nát hắn ta thế kia!” Tiểu Long Nữ cười sảng sặc nói, “Danh vọng sẽ giảm nha, giảm nhanh nha.”

Tôi trên đầu hai mạch gân xanh như muốn nổ tung vì tức. Nghiến răng kèn kẹt, tôi đáp, “Tôi chưa đuổi đến điểm hồi sinh giết hắn về cấp một là còn may cho hắn đấy! Thật tức chết mà!”

Khó khăn lắm mới tìm được anh chàng dễ nhìn như vậy, thế mà, thế mà... hắn lại là gay, còn đạo lý gì nữa trời ơi, hu hu hu!

Tôi vừa mới giết thằng cha Thi nhân đáng chết kia xong, tôi và Tiểu Long Nữ đã nhận ngay được tin PM của Lang đại ca và Doll hẹn nhau tại quán rượu. Tiểu Long Nữ chết tiệt kia đã mang chuyện của tôi kể hết cho Lang đại ca và Doll nghe, bọn họ còn hợp lực cười thối mũi tôi. Thật đáng giận mà!

Cuối cùng Lang đại ca ho khan hai tiếng, chấm dứt trận cười vô tận của Tiểu Long Nữ và Doll, thu hút sự chú ý của họ lại, “Thoải được rồi, không cười Vương Tử nữa, giờ phân tích nguyên nhân vừa rồi tại sao lại chết đi”

Nghe vậy, không khí lập tức chuyển sang nghiêm túc, chúng tôi cẩn thận nghe Lang đại ca nói, “Con quái đầu báo đó chỉ là boss cấp trung thôi. Cho dù chúng ta có đánh không lại, cũng không thể đi đến kết cục chết cả thảm hại như vậy. Anh nghĩ, ra nông nỗi này là do chúng ta khuyết một vị trí trọng yếu, người công kích từ xa. Nếu có một người công kích từ xa, chúng ta dù có không chạy tới kịp mà Tiểu Long Nữ bị quái đánh chết, cả đội cũng không bị quái bao vây mà một mống không còn.”

Mọi người không tự chủ đều gật đầu tán đồng.

“Vậy về cơ bản, chúng ta thiếu cung tiễn thủ hoặc ma pháp sư phải không?” Tiểu Long Nữ hỏi.

Lang đại ca gật đầu nói, “Ừ, hơn nữa anh nghĩ, tìm được cả hai thì càng tốt. Mỗi chức nghiệp đều có nét đặc sắc riêng. Cả hai chúng ta đều cần. Nếu tìm được một cung tiễn thủ công kích từ xa có độ chính xác cao và một ma pháp sư chuyên công kích diện rộng* thì đội ta sẽ tương đối hoàn hảo.”

(*Công kích diện rộng: bạn sẽ tìm thấy tên tiếng Anh thông dụng của nó là AOE, viết tắt của “Area of Effect”. Chính là kĩ năng công kích đồng thời trên diện rộng. Những kĩ năng này có sát thương cao, tấn công một đám đông lớn, dùng trên một khu vực rất lớn. Điểm yếu của kĩ năng tấn công diện rộng là thời gian chờ kĩ năng rất lâu. Một số kĩ năng công kích diện rộng thông dụng là Mưa Sao Băng, Sấm sét và Động Đất. Những kĩ năng này có tên khác nhau theo từng game. – nhóm PR, Ch3rRI.)

“Không bằng trực tiếp tới Mạo Hiểm Giả Công Hội trung cầu người!” Tiểu Long Nữ đột nhiên nói, “Sau đó có thể trực tiếp đăng kí tổ đội.”

“Ý hay”, Lang đại ca nói.

Tôi gật đầu đồng ý. “Như vậy có thể tìm được người nào bình thường một chút.”

~*~

Đến Mạo Hiểm Giả Công Hội, ấn tượng đầu tiên của tôi về nó là to, cực kì to!, y như sân bóng chày khổng lồ vậy, mỗi tội không có mái. Bên trong toàn

người là người, có kẻ tìm người lập đội, có kẻ tới nhận nhiệm vụ, còn có cả người đi buôn bán, xem ra cực kì náo nhiệt, nhưng...

Mặc dù ồn ào là thế, nhưng như mọi khi, nơi nào tôi đi qua, nơi ấy vụt trở nên vô cùng tĩnh lặng. Trước những cái nhìn của mọi người, chúng tôi chậm rãi đi đến khu vực chiêu người, nâng một cái bảng ghi, “Tuyển người hợp đồng dài hạn, cung tiền thù và ma pháp sư từ cấp 30 đến 40.”

Thấy người người nhìn chằm chằm vào cái bảng tuyển người, chúng tôi trong lòng thầm vui vẻ, có lẽ tìm người sẽ rất nhanh đây.

Mà đúng là cực kì nhanh. Chưa đầy mười giây, cả ngàn người đã tụ tập lại phía chúng tôi. Đàn bà con gái thì gào lên, “Anh đẹp trai, em muốn gia nhập!”, “Anh đẹp trai à, chọn em đây này!”. Đàn ông con trai người người cũng hô, “Người đẹp, anh tới đây!”, “Thu nhận anh này người đẹp!”.

Tôi, Tiểu Long Nữ, còn có thiên sứ dễ thương Doll, đều sắc mặt trắng bệch. Tôi là người đầu tiên trốn sau lưng Lang đại ca, sau đó đến Tiểu Long Nữ trốn sau tôi, Doll trốn sau cùng. Nhìn tình hình hiện tại so với trò Điều Hâu bắt Gà Con* cũng chẳng sai biệt lắm.

(Điều hâu bắt gà con: Đây là một trò chơi phổ biến ở một số nước châu Á. Trò chơi gồm 3 người trở lên, 1 người đóng Điều hâu, 1 đóng Gà mẹ, còn lại đóng Gà con. Gà con xếp thành hàng sau Gà mẹ, bám vào người phía trước trong khi Điều hâu cố gắng bắt cho được Gà con bằng cách chạm vào chúng. Khi nào Gà mẹ mất hết Gà con thì trò chơi kết thúc. Trò này có cách chơi khá tương tự với trò “Rồng Rắn lên mây” ở nước ta, nhưng không có phần đọc đồng dao. – nhóm PR, Ch3rRI và meomeo.)

“Xếp hàng!” Lang đại ca dùng giọng trầm vang gầm lên.

Kết quả thật xuất sắc, Lang đại ca vừa dùng chất giọng khủng bố cảnh cáo kia, đám người đã sợ tới bất động mất ba giây. Sau đó lại mất tầm 10 giây nữa, một đội quân 10 hàng chỉnh tề đã đứng trước mặt chúng tôi. Đại ca à, anh không làm tướng quân thật lãng phí nhân tài quốc gia!

Chúng tôi hoàn toàn tín nhiệm Lang đại ca, giao toàn bộ quyền quyết định cho anh. Tôi cùng Tiểu Long Nữ và Doll lôi gói hạt dưa* và đồ uống ra, bỏ chính sự một bên, ngồi ăn uống nói chuyện.

(*hạt dưa: bản gốc là Qua Tử. Đây là một loại đồ ăn vặt rất phổ biến ở Trung Quốc và cả ở nước ta. Hạt của các loại như bí ngô, dưa hấu, hướng dương được rang lên rồi sấy khô. Chúng thường được ăn vào dịp tết âm lịch. Các loại hạt này thường có một lớp vỏ cứng lên ngoài, bạn phải dùng răng hay tay tách cẩn thận để phần thịt hạt bên trong không bị vỡ ra. Những loại hạt này khó ăn hơn lạc nhiều. – nhóm PR, Ch3rRI, meomeo.)

Sau một lúc lâu...

Bao lâu ư? Đủ lâu cho cả ba chúng tôi ăn hết hạt dưa, mua thêm vài túi nữa, nhàn nhả đi mua sắm và ăn tối... còn đặt một phần cho Lang đại ca. Trong thời gian này tôi còn thoát game để nấu ăn, đọc vài quyển truyện tranh, bật tivi, và xem Naruto. Sau đó, tôi lại đăng nhập, và ăn gói hạt dưa Tiểu Long Nữ vừa mới mua.

“Được rồi, đại khái là chọn được từng này người.” Lang đại ca nói, hoàn thành quá trình tuyển lựa.

Chúng tôi nhìn đám người đó, lại nhìn, rồi lại nhìn một lần nữa. Cuối cùng Tiểu Long Nữ run rẩy nói, “Đại ca à, chúng ta là tạo đội nhỏ thôi, có phải tạo quân đoàn đánh giặc đâu!” Cái biển người đen kịt này, ít nhất cũng phải hai ba trăm người gì đó!

Lang đại ca gãi gãi chân mày màu xám của mình. “Cũng chịu thôi. Tất cả bọn họ đều phù hợp với điều kiện gia nhập, năng lực cũng khá.”

Tôi vẫy Tiểu Long Nữ ra ngoài và thì thầm vào tai cô ấy. PM thì cũng được thôi, nhưng mà biết sao được, thói quen của con người mà! “Tiểu Long Nữ, tôi thấy hầu hết những người này đều là vì chúng ta mới tới. Không bằng tiện đây công khai quan hệ vợ chồng một chút đi.”

Tôi nuốt nước bọt, nói “Các vị à, trước tiên chúng tôi muốn làm rõ chuyện này đã. Người đẹp đây với tôi đã là vợ chồng, cho nên...” Còn chưa nói xong, đã chẳng thấy tám phần đám người kia đâu nữa.

Chỉ nghe phía dưới có tiếng cần nắn. “Sao không nói sớm! Hại tôi chờ lâu như vậy...”

“Tức chết mất, gái xinh vậy mà đã là “hoa có chủ” rồi.”

“Giờ không có trai đẹp làm ông xã rồi...”

Nhưng đám người ở lại rải rác còn nói, “Ít nhất vẫn còn có em gái thiên thần dễ thương kia...”

Tiểu Long Nữ và tôi nhìn về mặt ngây thơ hồn nhiên của Doll. Không được! Vì thế tôi mở miệng thêm lần nữa, “Quý vị, cô bé thiên sứ tộc này là em gái tôi. Ai muốn theo đuổi nó tốt nhất nên...” Lời còn chưa dứt, đã không còn ai nữa.

“Làm sao bây giờ?” Tôi hỏi.

“Những người này... Chúng ta cũng không cần họ nữa!” Tiểu Long Nữ nói.

“Thôi đi luyện cấp rồi quay lại đánh mấy con quái cấp trung kia sau.” Lang đại ca trả lời.

“...?” Cắn ngón tay trở, Doll nghiêng đầu về mặt khó hiểu.

Nhóm chúng tôi bắt đầu chuyên cần nghiêm túc luyện cấp trong vùng đất căn cỗi của lũ Cuồng Thi. Chúng tôi đặc biệt chọn vùng toàn quái Cuồng Thi để tránh xảy ra kết cục tai hại như lần trước. Cuồng Thi rất kì quái, di chuyển vô cùng chậm chạp nhưng lực công kích lại cực kì mạnh. Nhìn là thấy Tiểu Long Nữ đang dẫn quái kia chỉ thông thả tản bộ, thi thoảng còn gục đầu xuống ngủ gật...

Bỗng nhiên, một con quái Cuồng Thi tốc độ cực kì nhanh chạy về phía Tiểu Long Nữ. Không thể nào...!

“Mau chạy đi Tiểu Long Nữ! Đây là con Cuồng Thi Quý Vương đấy!” Tiếng hét của Lang đại ca làm Tiểu Long Nữ đang ngủ gà ngủ gật bừng tỉnh. Cô nàng quay đầu nhìn Quý Vương Cuồng Thi phía sau, nhin không được gào một tiếng “cứu tôi!” rồi chạy bán sống bán chết.

Chết tiệt! Tôi không thể để cho Tiểu Long Nữ lại chết nữa. Nhưng tại sao Cuồng Thi Quý Vương lại đuổi đến đúng lúc Tiểu Long Nữ ở xa chúng tôi nhất chứ? Đuổi cũng không kịp...!

“Gắng cầm cự, Tiểu Long Nữ!” Tôi vừa chạy vừa hét.

Lúc này, Tiểu Long Nữ không dám chạy vòng quanh nữa. Cô chạy thẳng về phía trước, làm Cuồng Thi Quý Vương nhất thời đuổi không kịp. Nhưng mà... chúng tôi cũng đuổi không kịp luôn.

Nhìn thấy Tiểu Long Nữ chạy mỗi lúc một xa, lòng tôi bắt đầu hoảng loạn. Vừa rồi đứng ra cứ tuyên bừa một cung tiễn thủ có phải đã chẳng ra nông nổi này rồi!

Khi chúng tôi bắt đầu tuyệt vọng, sau lưng vang lên giọng nói.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn!” Giọng nói du dương rất quen thuộc vang lên cùng với tiếng đàn. Một mũi tên trong suốt nhằm hướng Quý Vương Cuồng Thi mà bắn tới. Bị bắn trúng, con Quý Vương Cuồng Thi quay đầu đi về phía chúng tôi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy tên Thi nhân ma tộc tóc đen mắt tím chết tiệt kia. Hắn ta cười cười nhìn tôi, còn nói, “Em sẽ giúp tôi hạ quái nhé, tôi sợ lắm. Tôi chỉ là một Thi nhân yếu ớt thôi mà.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?” Tôi lạnh lùng nói với hắn.

Trên khuôn mặt tuần tú của hắn lộ một nụ cười bất đắc dĩ. “VẬY...tôi sẽ lại chết dưới tay em thôi. Nhưng cũng không sao, là phạt tôi đã hôn tay em thôi mà.”

Hà! Tôi ra hiệu với Lang đại ca và Doll. Họ gật đầu hiểu ý và lôi Bé Bao ra, đứng ở thế đánh bóng. Tôi cũng rút kiếm ra và tiến từng bước đến gần hơn con Quý Vương Cuồng Thi.

Không hổ là Quý Vương Cuồng Thi- sức mạnh và nhanh nhẹn đều thuộc hàng khủng. Lượng HP của nó cũng không ít. Tôi đã hai lần dùng Cửu Đầu Long Thiểm, nhưng do độ nhanh nhẹn không bằng Quý Vương Cuồng Thi nên quá nửa đều bị cản bật ngược trở về.

Hai con Hòa Diễm Khô Lâu đã bị đánh bại rồi, nhưng cũng may là có bọn chúng giúp tôi đỡ không ít công kích, nếu không chỉ sợ tôi đã sớm nằm đo đất rồi.

Mặc dù chỉ là Boss cấp trung, nhưng độ nhanh nhẹn và sức mạnh của Quý Vương Cuồng Thi đã vượt qua tôi rồi. Tôi vốn không thích “dùng cương chống cương” từ đầu chí cuối, hay có thói quen tìm kiếm rồi đánh thẳng vào điểm trí mạng của kẻ thù, bây giờ xem ra có chút lực bất tòng tâm... Hiện tại còn trụ nổi là nhờ có mấy bộ Hòa Diễm Khô Lâu và Lang đại ca hồi máu cho mới miễn cưỡng được một chút.

Lúc này, một giọng hát du dương cùng tiếng đàn Cổ cầm cất lên. “Sanh ca mê hoặc thuật*!” Thi nhân vừa hát vừa sử dụng kĩ năng.

(*Sanh ca mê hoặc thuật: ở đây “Sanh” là sáo, “ca” là bài hát. Đại khái nghĩa của kĩ năng này là bài nhạc sáo có tính chất mê hoặc, nếu tôi hiểu không nhầm. Thực tế Du không hề dùng sáo. Chỉ là tên kĩ năng như vậy thôi. Muốn tìm hiểu thêm, mời bạn đọc qua google và wiki tra để biết thêm chi tiết. – nhóm PR và meomeo)

Sau khi tiếng nhạc vui tai vang lên, tôi nhận ra nhanh nhẹn của Quý Vương Cuồng Thi giảm mạnh, áp lực trên người tôi cũng nhẹ đi không ít. Tôi cuối cùng cũng có thể chuyên tâm tấn công vào nhược điểm trí mạng của nó – cái cổ – mà không cần phải cố bảo vệ bản thân nữa.

Bị công kích mạnh vào cổ và các khớp xương, HP của Quý Vương Cuồng Thi bắt đầu chậm rãi giảm xuống. Lúc này, Tiểu Long Nữ cũng đã quay trở lại tham gia cuộc chiến. Với nhanh nhẹn siêu cao, cô nàng giúp tôi thu hút sự chú ý của Quý Vương Cuồng Thi, nhờ vậy tôi càng dễ dàng tấn công.

“Cửu Đầu Long Thiểm!” Sau ba chiêu “Một đòn chí mạng” của Tiểu Long Nữ, lại bồi thêm ba phát “Cửu Đầu Long Thiểm” của tôi, con Quý Vương Cuồng Thi kết cục đã quá sức chịu đựng. Nó tự nổ tung, rơi ra một cây pháp trượng, hai viên bảo thạch, và một vài vật liệu có thể dùng để gia tăng thuộc tính cao cấp cho vũ khí và áo giáp.

Chúng tôi kiểm định cây pháp trượng, phát hiện ra nó là ma pháp trượng loại tăng trưởng, có kĩ năng công kích sát thương – Vinh Diệu Chi Quang. Chúng tôi đưa cây pháp trượng cho Lang đại ca, phần còn lại vào thành rồi phân chia tiếp.

“Đi thôi! Tiếp tục luyện cấp nào, ” Tôi thúc giục mọi người, nhưng...

“Cậu có hứng thú tham gia vào đội chúng tôi không?”

Khôngggg! Lang đại ca à, anh không thấy thằng em đang cố sống cố chết lờ lợ thằng cha ấy đi sao? Anh lại còn mời hấn ta vào đội nữa!

“Hóa ra là anh cứu tôi à? Thật cảm ơn, cảm ơn nhiều nhé.” Tiểu Long Nữ cố nặn ra nụ cười.

Thi nhân ánh mắt thâm tình liếc nhìn tôi. “Tôi rất muốn tham gia đội của anh.”

“Không được! Em phản đối!” Tôi điên cuồng gào lên.

Lang đại ca nhú nhú mày, mở miệng nói, “Vương Tử, cậu cũng thấy rồi mà. Cậu ta ... mà tên cậu là gì nhỉ?” “Anh ấy quay sang hỏi Thi nhân.

Thi nhân cúi chào rồi nói, “Tên tôi là Guiliastes.”

“Guiliastes chẳng những có thể tấn công từ xa, cậu ta còn dùng được ma thuật hỗ trợ. Cậu ta rất thích hợp cho đội chúng ta.”

“Đúng rồi Vương Tử, nhận anh ấy vào đội đi!” Tiểu Long Nữ ra vẻ đứng đắn nói.

“Không, Tiểu Long Nữ à,” tôi cầu xin. “Không phải cô nói chúng ta tìm đồng đội để bảo vệ cho trình tiết của tôi sao? Sao bây giờ cô có thể để con sói háo sắc này gia nhập?!”

Tiểu Long Nữ cười khúc khích, nhưng ngay lập tức giả vờ trầm ngâm. “Anh nói cũng đúng đúng. Hay là thế này đi: Guiliastes, anh phải thể không được làm trò gì gian tà với Vương Tử.”

Guiliastes lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. “Xin đừng hiểu nhầm. Guiliastes sẽ không bao giờ làm trò xấu xa gì với Vương Tử điện hạ tôn quý xinh đẹp đâu.” Hấn ta lại tình sâu như nước nhìn tôi. Lạnh cả người! “Về đẹp và sự cao quý của điện hạ chỉ được ngắm, không được sờ.”

Tôi nhìn cầu cứu người cuối cùng, Doll, với ánh mắt cực kì bi ai.

“Được, được ạ, nhiều người mới vui chứ!” Doll vui vẻ vỗ tay.

Như vậy, dưới tình hình 4 phiếu thuận, 1 phiếu chống, bây giờ chúng tôi bổ sung thêm một hành viên mới: Guiliastes, Thi nhân ma tộc pê-đê.

“Du cái gì gì đấy, tôi cảnh báo anh, nếu anh mà dám ... làm gì đó với tôi, anh sẽ phải trả giá!” Tôi kẻ đao vào cổ hấn.

“Vương Tử điện hạ thân yêu, nếu em không nhớ được tên của Guiliastes, vậy gọi tôi bằng biệt danh là được rồi...” Guiliastes dịu dàng nhìn tôi nói.

“Biệt danh của anh là gì? Cứ gọi cái tên dài dòng như vậy thật mệt quá.” Tiểu Long Nữ nói.

Hấn mỉm cười với Tiểu Long Nữ, lại quay qua nhìn tôi thâm tình. “Gọi Du là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Kẻ thù không đội trời chung.

Này chém, này đâm, này lại đâm lại chém tiếp N lần. Tôi đem tất cả những bức tức trong lòng trút hết lên bọn quái, trong lòng vẫn còn đang bậm bạch, Cái quái quỷ thế này! Chẳng những Tiểu Long Nữ hăm hại tôi, Lang đại ca quay lưng với tôi, lại còn Doll nữa! Cái gì mà “càng đông càng vui” chứ...!

Du chết tiết, Du ngu ngốc, Du đồ thúu hoắc! Ngày nào cũng dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi! Nhìn kiểu đó lưng tôi sớm muộn gì cũng bị thiêu thủng một lỗ mất!

Tôi hung hăng quay lại, trừng mắt nhìn gã pê-đê chết tiết kia.

Không thể tin nổi, thấy tôi quay đầu trừng mắt nhìn hấn, Du còn rất vui vẻ vỗ tay với tôi, lại còn ...

Lại còn trả cho tôi một nụ hôn gió! Phải tránh ngay! Tôi vội vàng quay lại đánh quái, để tránh phải nhận bất cứ cái hôn gió ám muội nào của Du nữa.

“Ai ya! Vương Tử điện hạ tôn quý xinh đẹp thẹn rồi kia,” Du nhìn Vương Tử trước mặt đang hăng hái giết quái để phát tiết, trên gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ đăm chiêu.

...Anh có chắc là hấn ta đang THẸN không!? Đội hữu còn lại nghĩ thầm.

Đánh xong con quái cuối cùng mà Tiểu Long Nữ dụ tôi, chúng tôi nhận được tin PM từ Lang đại ca. Chúng tôi bèn nhanh chóng trở lại bên đội ngũ, lắng

lặng nghe chỉ thị của Lang đại ca.

“Anh nghĩ là với đội ngũ bây giờ: một chiến sĩ cấp 40, một tể ti cấp 40, một đạo tặc cấp 39, một Tử linh pháp sư 37 cấp, còn có Thi nhân cấp 40 nữa; chúng ta có thể tới khu quái cao cấp luyện rồi,” Lang đại ca phân tích. “Anh cho là Nộ Long Sơn Cốc khá hợp với chúng ta. Trong Sơn cốc có Rồng Nhỏ, cấp bậc và hệ trục thuộc rất phong phú. Còn có Ma thú cao cấp. Điểm kinh nghiệm khá nhiều, xác suất rơi ra bảo vật khá cao, nên thực lực của đội sẽ được nâng lên rất nhiều.

“Ngoài ra, trong Mao Hiểm Giả Công Hội còn có nhiệm vụ thu tập da rồng, xương rồng và gân rồng. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng điểm danh vọng, tiền vàng, và cộng cả điểm kinh nghiệm nữa.

“Nhưng mấy cái này cũng không quan trọng lắm, quan trọng nhất là...” Lang đại ca sắc mặt nghiêm túc nói.

“Là... gì?” Chúng tôi đều nuốt nước miếng, lo lắng hỏi.

“Nghe nói Long Tiên* hiệu quả rất hay...”

(*Long Tiên: đây là tên được lấy từ bản gốc. Long Tiên chính là “chỗ ấy của con rồng”. Với quan niệm phương Đông, “ăn gì bổ nấy”, vậy Long Tiên trong trường hợp này được dùng để bảo chế, hoặc được trực tiếp sử dụng như một loại xuân dược vậy. – meomeo)

“Lang đại ca ...?” Tôi không dám tin là Lang đại ca luôn đứng đắn lại có thể nói ra loại lời này.

“... Và có thể bán một đồng vàng một cái”

“Đi thôi! Giết rồng nào!” Tôi vịn phần khí thể hươu hươu thanh đao, con người đã biến thành hình đồng tiền nhảy múa.

Chúng tôi quyết định thẳng tiến đến Mao Hiểm Giả Công Hội đăng kí một đội phiêu lưu nhỏ, rồi nhận tất cả nhiệm vụ lớn nhỏ liên quan đến rồng. Đường lúc đó, lại gặp phải một vấn đề vô cùng lớn...

“Tên đội anh thấy đặt là đội Đầu Rồng rất được, nghe rất có khí thế,” Lang đại ca đề đạt ý kiến.

“Không được, quá thô tục. Đặt tên là đội Hoa Hồng Đại hay hơn nhiều,” Tiểu Long Nữ đắm chìm trong mộng tưởng về một rừng hồng đại.

Doll phản kích reo to, “Đặt tên đội là Đội Thủy Thủ Xinh Đẹp đi!”

... Tôi đột nhiên nghĩ đến cảnh Lang đại ca tự xưng là đến từ Đội Thủy Thủ Xinh Đẹp...

“Gọi là Đội Vương Tử Tôn Quý đi...” Tôi lập tức nâng tay phải lên, một cùi chỏ thụi vào thân thể yếu ớt của thằng cha Thi Nhân. Hắn ngã vật xuống đất, trên đầu sao bay lòng vòng.

“Đội Truyền Thuyết Sói Hoang thì sao?” Lang đại ca nhú mày suy nghĩ.

“Xời à, Đội Hương Cỏ Quyển Rũ đi!” Tiểu Long Nữ vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc.

“Đội Vì Tình Yêu Và Chính Nghĩa!” Doll gào tướng lên.

“Đội Hồ Báo ...”

“Đội Bách Hợp...”

“Đội Doll dễ thương ...”

Nhìn ba người trước mặt cãi nhau nảy lửa, tôi đành xoa xoa mặt, lẩm bẩm, “Mình thấy tên thích hợp nhất cho đội là “quái dị” thì có...”

Lúc này ba người còn đang cãi nhau bỗng nhất tề quay đầu lại, gương mặt nhìn tôi, đồng thanh nói, “Cậu/Anh vừa nói cái gì?”

Tôi chảy một giọt mồ hôi lạnh, “Tôi...”

Cuối cùng, chúng tôi quyết định đặt tên đội là Phi Thường Đội. Mới nghe qua thì có vẻ là chả có nghĩa cóc khô gì, nhưng nếu đọc là “Phi, Thường Đội”* chứ không phải “Phi Thường, Đội”** thì rất có ý nghĩa nha.

(*,**: Đây là một phép chơi chữ. Cả hai từ trên đều viết và phát âm như nhau, nhưng nếu ngắt khác nhau thì sẽ tạo ra những nghĩa khác nhau. “Phi, Thường Đội” có nghĩa là đội không bình thường hoặc một đội cực kì quái dị. “Phi” là không, bất; “Thường” là bình thường. Ghép lại là “bất bình thường”. Còn “Phi Thường, Đội” có nghĩa là Đội Rất, tên này chẳng có nghĩa gì hết. Phi Thường là một trạng từ của người Trung Quốc, có nghĩa là cực kì, vô cùng. Trường hợp thứ hai không phải nghĩa chuẩn của tên Phi Thường Đội, nhưng hầu hết tất cả những người chơi trong Đệ Nhị Sinh Mệnh đều tưởng đây là nghĩa chuẩn, thế nên họ mới cảm thấy cái đội này rất bất bình thường. – nhóm PR)

Đến Nộ Long sơn cốc, chúng tôi dành chút thời gian quan sát tốc độ của lũ rồng nhỏ. Sau khi phát hiện ra tốc độ của chúng so với Tiểu Long Nữ chậm hơn nhiều, lại đã bị Du giảm trạng thái*, chúng tôi quyết định dùng phương pháp thường để đánh quái.

(*giảm trạng thái: trái ngược với tăng trạng thái, giảm trạng thái là kỹ năng của pháp sư hoặc những chức nghiệp tương tự vậy phóng vào kẻ địch hoặc quái thú, khiến cho lực tấn công và độ nhanh nhẹn của chúng đều giảm xuống. Giảm trạng thái tạo cho đối thủ một trạng thái bất lợi, giúp đội mình có thêm lợi thế, nhưng chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn nhất định. – nhóm PR và Ch3RrI.)

“Bé Bao, Phát tán mùi hương!” Tôi hoàn toàn ngưỡng mộ khả năng này của Bé Bao. Chúng tôi tiết kiệm không biết bao nhiêu thời gian để tìm lũ quái. Và phạm vi phát tán mùi đã tăng lên tới 250 mét!

Một lúc sau, mặt đất dưới chân bắt đầu rung động. Một đám bụi mù cuộn cuộn lên trước mặt, có thứ gì đó đang rầm rập chạy về phía chúng tôi... Thế là chúng tôi ngẫu nhiên được chứng kiến một cảnh tượng cực kì quái dị: hơn chục con rồng mỗi con cao ba thước quay quanh một cái bánh bao nhân thịt. Rõ kỳ quái, chưa từng nghe qua rồng lại thích ăn bánh bao nhân thịt.

Mất trọn lớn, tôi nói, “Tiểu... Tiểu Long Nữ này, cô đánh nổi chứ? Tôi thấy hình như... hơi bị nhiều đấy!”

Tiểu Long Nữ ngạc nhiên nuốt nước miếng một cái... sau đó cười ha ha, “Yên tâm đi! Em lấy danh dự của thiên hạ đệ nhất đạo tặc mà thề, nhất định sẽ đánh được.”

Thiên hạ đệ nhất đạo tặc? Lấy danh dự người khác mà thề tác dụng cái cóc gì?

“Doll, triệu hồi Hòa Giáp Cốt Tinh (mấy con Cốt Tinh của Doll cũng tăng cấp rồi!). Du, phóng Sanh Ca Mê Hoặc Thuật, chuẩn bị Truy Hồn Siêu Âm Tiễn đề phòng cho chắc. Nếu rảnh tay thì dùng Quần Âm Loạn Vũ* hỗ trợ Vương tử chiến đấu. Vương Tử... rút đao ra, đưa vô đao đấy.” Lang đại ca vừa tăng trạng thái cho tôi và Tiểu Long Nữ vừa chỉ đạo.

(*Quần Âm Loạn Vũ: phiên âm là qún yīng luàn vũ. Các bạn cứ tưởng tượng ra một đàn vịt trời bay tán loạn vậy, nhưng thay vịt bằng nốt nhạc. Cũng có thể coi đây là một cụm từ chơi chữ từ cụm từ gốc “Quần Dâm Loạn Vũ”. Hai câu này phát âm y như nhau. Chữ “yīng”, vừa chỉ một loại chim (Sâm Cầm, chắc có lẽ vậy), vừa để chỉ những cô gái dâm dật (chữ Dâm). Kỹ năng này có lẽ là một loại chú công kích, nhưng chưa rõ cụ thể là thế nào. – nhóm PR và meomeo)

Tất cả đã sẵn sàng. “Cẩn thận nhé Tiểu Long Nữ.”

Chúng tôi dùng ánh mắt, “Tráng sĩ một đi không trở về” nhìn Tiểu Long Nữ. Ôi, nghe gió thổi đầu hiu heo hắt lòng*!

(*Đoạn “Tráng sĩ một đi không trở về” và “gió thổi đầu hiu heo hắt lòng!”: Có liên quan đến Kinh Kha, một sát thủ dưới thời Chiến Quốc. Ông được Yên Đan, thái tử nước Yên, cử đi ám sát Tần Thủy Hoàng, vị vua nổi tiếng thời nhà Trần. Tương truyền ông viết bài thơ này trước lúc ra đi để tạm biệt thân bằng cố hữu đi đưa tiễn.

“Phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.”

Dịch:

“Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.”

Trong trường hợp này, Vương Tử cùng những người còn lại đang “tổng tiễn” Tiểu Long Nữ “đến chỗ chết”, vĩnh biệt không hẹn ngày gặp lại. – nhóm PR và meomeo.)

Tôi nhìn Tiểu Long Nữ không một tiếng động từ từ tiếp cận đằng sau một con rồng. Sau đó dùng loại động tác “thấy chết không chùn” đâm mạnh vào mõng con rồng.

Lại nói, tại sao Tiểu Long Nữ lại đâm vào mõng rồng chứ không phải chỗ khác. Đây là do cô nàng lùn đến nỗi chỗ cao nhất mà cô với được là mõng rồng thôi. Cái này không liên quan gì đến sở thích cá nhân của cô nàng đâu.

Sau đó, Tiểu Long Nữ lấy tốc độ nhanh nhất từ trước đến giờ bỏ chạy như điên.

“Ủầy, chạy như bay ấy nhỉ.” Tôi tán thưởng, thật quá nhanh. Lang đại ca đành phải thu hồi Bé Bao bởi vì khoảng cách đã quá xa, dùng Song Sát đánh không tới.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn!” Du dùng cổ cảm liên tiếp bắn ra hai tên, dụ về hai con rồng. Sau đó lại tiếp tục phóng ra Sanh Ca Mê Hoặc Thuật.

Tôi cùng bọn Hòa Giáp Cốt Tinh thành nhóm tiên phong. Tôi tự mình đánh một con rồng trong khi mấy con Cốt Tinh giúp những người còn lại.

Vừa đánh tôi vừa quan sát nhược điểm của con rồng. Mặc dù lúc đầu nhất thời không phát hiện gì nhưng tôi rất nhanh nhận ra: Bọn rồng này tuy công kích mạnh, phòng thủ mạnh, tốc độ cũng không chậm, nhưng lại có một nhược điểm rất lớn. Đó là... vuốt của bọn nó quá ngắn.

Nó rất ít có cơ hội dùng vuốt tấn công tôi, nên tôi chỉ cần để ý cái đuôi xem nó có quật vào mình hay không. Thế là tôi có thể từ từ làm tiêu hao lượng

máu của nó. Dù tôi có bị cào bị quật vài cái cũng đã có Lang đại ca đằng sau hỗ trợ, không phải sợ.

Doll gặp một chút trục trặc với mấy con Hỏa Giáp Cốt Tinh. Nói ra, dù sao chúng nó cũng chẳng có trí khôn. So với tôi, phương diện né tránh của chúng kém hơn nhiều, nên thường bị rồng đánh trúng. Cũng may, bọn nó là linh vật triệu hồi cấp 4 của Tử linh pháp sư, máu nhiều phòng ngự cao, công kích cũng mạnh. Doll dùng Hắc Âm Trì Dữ Thuật* là lại có thể xăm xăm tiến về phía trước.

(*Hắc Âm Trì Dữ Thuật: tạm dịch là thuật chữa trị hắc ám – meomeo)

Ngoài ra, còn có lực đánh của Lang đại ca và Song sát của Bé Bao, cũng giúp tiêu hao không ít máu của lũ rồng...

Tốt! Du cũng thường xuyên dùng Quân Âm Loạn Vũ giúp đỡ tôi, coi như hấn cũng có chỗ dùng được...

Rốt cuộc, con rồng trước mặt cũng từ từ ngã xuống. Tôi mừng như điên, Một Long tiên là một đồng vàng đấy... Á há há há! Thừa dịp Du còn chưa kịp dụ thêm một con nữa, tôi quyết định thỏa mãn tính tò mò của mình, xem thử xem Long tiên so với đồng vàng có giống nhau chỗ nào không.

...Không có! Không có! Sao lại không có Long tiên? Ôi vàng yêu của anh, em ở đâu rồi?

“Lang đại ca, tại sao lại không có Long tiên, anh nói là có mà...” Tôi giọng đáng thương nói với Lang đại ca.

“Vương Tử, cậu thật sự...” Cậu thực sự muốn ăn nó tằm bỏ sao? Có muốn cũng không cần phải lộ liễu như vậy chứ! Xứ Lang vừa nghĩ vừa tiến lên nghiệm thu con rồng, “Vương Tử, đây là con cái, lấy đầu ra Long tiên.” Lang đại ca vỗ lên lưng tôi, “Đừng lo, bao giờ đánh được nhất định anh sẽ mang cho cậu xem”

Cũng phải, trông Vương Tử gầy gò ốm yếu thế kia, có lẽ nên tằm bỏ cho thằng bé thôi... Và lại, chỗ kia của đàn ông rất quan trọng, không được để tong teo không phát triển! Hừm, bao giờ đánh xong mang một cái Long tiên tặng cho Vương Tử đi. Xứ Lang vừa nghĩ vừa tưởng tượng, Long Tiên xào, rượu Long tiên, canh Long tiên...

“Thật à? Quá tuyệt!” Vàng yêu của tôi, hớ hớ hớ! Mình muốn đi uống trà! Tôi vui vẻ nghĩ.

“Vương tử điện hạ tôn quý, cứu mạng vớiiiiiiiii!” Du chạy tán loạn như gà bị cắt tiết, đằng sau còn có một con rồng – cái con mà hấn ta đã dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn dụ về – đuổi theo. Tôi thật rất muốn lờ tuốt thằng cha này đi... Hầy! Cuối cùng tôi vẫn phải nhắc Hắc đao lên chém hạ con rồng.

Trải qua nỗ lực của cả Phi Thường đội chúng tôi, mấy chục con rồng giờ đã chẳng còn móng nào. Không hổ là rồng, điểm kinh nghiệm thực siêu nhiều. Lang đại ca cấp cao nhất đội cũng tăng một cấp, Doll cấp bậc thấp nhất tăng liền hai cấp, nhưng mà...

“Học, học, học, học...” Tiểu Long Nữ cực kì không có hình tượng thực nữ nằm vật ra đất theo hình chữ “đại” – nằm ngửa dạng hết tay chân ra. Cô nàng chẳng nói được câu nào nữa, chỉ hồng học thờ.

Tôi cũng chẳng tốt hơn cô nàng chút nào. Mệt, quả thực quá mệt. Đánh liên tục tới mấy chục con rồng, bắp tay tôi rệu rã, không thể nhắc lên được nữa. Chân không còn chút khí lực, nhũn ra như thạch.

Lang đại ca “đánh bóng” tôi là cả người, ngã vật xuống đất mà thở. Miệng Doll khô như hạn vì phải niệm chú Hắc Âm Trì Dữ Thuật quá nhiều. Còn phần Du, ngón tay hấn đã bị bị cứng ngắt thành một góc độ kì cục. Tình hình tôi nay muốn ăn cơm hấn cũng phải dùng cách của chó mà ăn!

Tất cả thành viên của Phi Thường đội đều nằm thẳng cẳng trên đất. Chúng tôi chẳng lấy đầu ra khí lực mà phân loại xác rồng, còn nói gì đến chuyện lột da rút gân rút xương đây... Nhưng nghĩ đến Long tiên của tôi, vàng của tôi, tôi đành dồn hết chút sức tàn còn lại bò, bò, bò đến chỗ mất con rồng chết gần đó...

Huhu! Sao lại là con cái nữa? Khóe mắt đã bắt đầu ạng nước. Ôi trà của tôi...

“Vương Tử điện hạ tôn quý thích Long tiên như vậy sao?” Du thương cảm nhìn tôi, “Đến đây, để Du phục vụ cho em!” Sau đó hấn chạy tới mấy con rồng bên cạnh bắt đầu công việc thiện rồng.

Du... Lần đầu tiên tôi cảm thấy rất biết ơn hấn, hấn lần này không nói điều gì khiến tôi muốn đập nát xương hấn. Sau đó tôi tròn mắt nhìn hấn cắt cái gì đó từ người con rồng, sau đó nhanh chóng nhóm lửa, lại nhanh chóng quăng cái vật đó vào nồi, rồi bắt đầu nêm gia vị.

“... Du, anh làm cái quái gì thế?” Tôi run run giọng hỏi.

“Vương Tử điện hạ xinh đẹp, đợi một chút, canh Long Tiên cũng sắp xong rồi.” Du một bên trả lời tôi, một bên ném thử xem canh đã được nêm vừa miệng chưa.

“...”

Khi một người điên tiết đến cực độ, năng lực sẽ trở nên vô hạn. Tôi trước giờ đều chưa hề nghĩ tôi lại có thể dùng tốc độ sao xẹt như thế mà chạy tới chỗ Du. Tôi một đạp đá văng Du ra ngoài, tóm lấy cái nồi canh Long tiên, hai tay lại phát run.

“Vàng... vàng của tôi! Trà của tôi!” Tôi thảm thiết kêu.

Tôi đập, đập, đập lên Du như tấm thảm chùi chân, thi thoảng còn bồi cho hắn một cú Bạo Liệt Quyền*...

(*Bạo Liệt Quyền: tên một chiêu thức trong loạt truyện tranh và game đối kháng, có bao gồm cả game King of Fighters – nhóm PR)

“HAHAHA... học... học... HAHA” Tiểu Long Nữ vừa thở hồng hộc vừa cười lẫn lộn. Vương Tử? Ăn canh Long tiên? Hahahahahaha!

Hóa ra Vương Tử không định uống canh Long tiên à! Lang đại ca nghĩ thầm, Cũng may Du nhanh tay chết trước, bằng không mình mà dọn ra canh Long tiên...

“Long Tiên là cái gì? Rõng có dùng roi sao*?” Doll khó hiểu hỏi. Cô bé lại nhìn Du – người đã bị tôi chà đạp không ra thần người nữa, “Du ca ca sẽ không chết chứ?”

(*Long Tiên: như đã nói ở một số chú thích trước, Long Tiên có nghĩa là “cái ấy của con rồng”. Có lẽ đây là một từ lóng của TQ. “Long” có nghĩa là “rồng”, “Tiên” có nghĩa là “cái roi” (một vũ khí dây dài thường dùng để quật). Có lẽ do sự đồng âm này mà Doll hiểu nhầm ý của những người trong đội, tưởng bọn họ nói tới roi rồng – nhóm PR và meomeo.)

“Không chết được đâu. Anh sẽ chữa lành cho cậu ta.” Lang đại ca an ủi Doll. Nhưng trong lòng anh lại nghĩ thầm, thà để Du chết rồi bay về điểm trọng sinh còn nhân đạo hơn...

Một lúc lâu sau, cuối cùng tôi đánh Du cũng chán cả người. Ra lệnh cho hắn ta đi thiến toàn bộ chỗ rồng còn lại, tôi ngắm nghía đồng Long tiên...

Thẹn áy à? Trong mắt tôi chỉ thấy nổi vàng với hương trà thơm ngát thôi. Có gì mà phải thẹn thùng nữa! Á há há há!

“Mấy người kia, đứng lại.” Một giọng nữ đầy kiêu ngạo vang lên.

Tôi trong lòng cả kinh. Đừng là một màn nữ tặc cướp chồng “Đường này ta mở... trai đẹp ở lại!” nữa chứ! Liếc nhìn Du, tôi tính toán trong lòng. Hay đem Du bán cho nữ tặc này luôn?

Lại về phần Du... Mặc dù trên mặt vẫn thường trực vẻ tung tung mê mẩn như trước, sống lưng cũng không khỏi lạnh toát một cái. Kỳ quái, trời trở lạnh sao? Hắn liếc lên trời.

Tôi quay lại nhìn xem, liền thấy một nữ nhân tộc rất có khí thế, mạnh mẽ nam tính ngồi ngời ngời đứng cách chúng tôi cũng không xa lắm. Sau lưng cô nàng còn có 4 người chủng tộc chức nghiệp khác nhau, rõ ràng là cùng một đội.

Một nhóm cướp đường? Không thể nào!?

Lòng đầy dè chừng, tôi lạnh lùng nhìn nữ nhân tộc tràn đầy anh khí kia. Trong lòng đã quyết, tôi phải dọa cô nàng chạy mất dép, hoặc ít nhất cũng phải khiến cô ta không còn tơ tưởng gì tới nữa, bắt Du đi thay. Tôi cố ý dặng hai chân ra, tay chống lên hông. Chân trái còn nhip lên nhip xuống, tôi lấy giọng thô lỗ nhất mà tôi có thể giả được, nói:

“Làm~~ sao? Muốn gì thế hả em gái nhỏ?”

“Vương Tử, anh làm cái trò gì đó?” Tiểu Long Nữ vô cùng kinh ngạc PM tôi qua kênh tổ đội.

“Vờ làm lưu manh! Có giống không?”

“... gì cũng giống, nổi lưu manh là không.”

Câu trả lời của Tiểu Long Nữ làm tôi hơi mất hứng, tuy vậy, cô gái xinh đẹp anh khí hùng hực đứng trước mặt tôi kia hẳn là bị chọc giận. Nói trắng ra... cô ấy giận dữ tới mức trông gần như sắp phát hỏa tới nơi. Oái! Đáng sợ quá, xem ra mình không nên ra vẻ lưu manh nữa là hơn.

“Ngươi. Vừa. Nói. Cái. Gì?” Cô gái gần từng tiếng qua kẽ răng nghiền chặt.

Tôi xám hồn đứng đàng hoàng lại. Tôi nuốt nước bọt đánh ực và đáp, “Không...không có gì. Tôi chỉ muốn hỏi người đẹp à cô định hỏi gì thế.”

“Ngươi nói CÁI GÌ?!”

Má ơi! Ngọn lửa của cô nàng thậm chí còn bốc cao hơn là sao???

Trên đầu tôi lơ lửng một mớ nghi vấn. Để bảo vệ cái mạng nhỏ này, tôi cấp tốc quyết định dùng đến hình tượng hoàng tử ‘cực phẩm’ của mình. Nở nụ cười lịch thiệp nhất, quyến rũ nhất, tôi nhã nhặn hỏi, “Tiểu thư xinh đẹp, em có gì cần hỏi sao?”

Thế nhưng không ngờ ‘tiểu thư xinh đẹp’ thực sự đã đáp lại bằng một câu chửi thề (“Mẹ K***!” – cô gái hét lên vậy đó) rồi đá tôi liên một cú... kiểu tấn công mà người ta hay gọi là ‘đá vào chỗ hiểm’.

Đồng đội tôi kinh ngạc tới ngơ ngẩn cả người. Không ngờ lại có một cô gái nữ đá vào chỗ hiểm của tuyệt sắc mỹ nam Vương Tử! Đặc biệt là Tiểu Long Nữ, cô nàng từng sờ đến độ há hốc miệng tưởng rụng quai hàm đến nơi.

“Aul!” tôi không kịp phòng bị, “cậu nhỏ” đã ăn một cú đá trời giáng. ĐAU QUÁ! Tôi thực sự muốn dùng hai tay bảo vệ ‘chỗ đó’ của mình mà nhảy loạn lên cho đỡ đau. Nhưng không thể được. Chút nữ tính trong sâu thẳm lòng tôi nhắc tôi rằng một cô gái không thể dùng tay che XX của mình trước mặt người lạ như thế. Ủa mà con gái làm gì có XX mà che?

Ôi, nhưng mà đau chết được! Đau đến không chịu nổi, tôi khụy xuống đất, cả người co rúm lại. Tôi cúi đầu, cảm thấy nước mắt đang theo khóe mắt rơi xuống...

“Vương Tử...” Du tay chân luống cuống nhìn tôi, không biết phải làm gì. Rồi hắn đứng dậy trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp kia. Ánh mắt hắn băng lạnh vô tình, toàn thân toả ra sát khí ghê người. Thậm chí Tiểu Long Nữ và Lang đại ca đang định to tiếng cũng sững sờ chết lặng. Chưa bao giờ thấy vẻ mặt Du lạnh lẽo đến thế!

CHÁT! Du bạt tai mỹ nhân nam tính một cú rõ đau, mạnh đến nỗi làm cô ngã sấp. Rồi hắn đè nghiêng cô gái xuống bằng một chân, và cất giọng buốt giá, “Ta không biết Vương Tử đã xúc phạm người ở điểm nào, nhưng KHÔNG AI được phép đối xử với cậu ấy như vậy.”

Đồng đội của cô gái tức thì lao đến. Chiến sĩ hắc ám tinh linh tộc đi đầu đội rút kiếm chĩa vào Du. “Buông nó ra.”

Trước tình hình đó, Tiểu Long Nữ liền rút ra chủy thủ (dao ngắn); Lang đại ca nhặt Bê Bao từ dưới đất lên, tay siết chặt cây pháp trượng Vinh Diệu Chi Quang; Doll cũng triệu tập Hoà Giáp Cốt Tinh và lao đến bên tôi. “Vương Tử ca ca không sao chứ ạ?” cô bé khẩn thiết hỏi, giọng đờm về quan tâm.

Lúc đó cả hai đội đều giương vũ khí lên chĩa vào đối phương. Tình hình trở nên căng thẳng, và vì là chiến sĩ duy nhất trong đội, tôi vội lau nước mắt đi. Đứng dậy với đôi mắt đỏ hoe, tôi nâng thanh Hắc Dao cấp 20 công lực 65 của mình lên.

Tôi cảm phần nhìn cô gái xinh đẹp vẫn đang bị Du ghim chặt xuống đất. Dám bắt mình phải chịu con đau khủng khiếp nhất của một đứa con trai... thật đáng giận!

Nhưng vẫn còn một điều tôi không hiểu nổi. “Tại sao đá ta? Ta đã nói gì sai?”

Cô gái ném cho tôi một cái nhìn tức tối, “Mẹ K***! Cái thứ ẻo là đầu rồng nhà ngươi không phân biệt nổi nam và nữ à?! Không biết ta là con trai sao?! Tiểu thư, tiểu thư cái con khi, đàn nó vừa vừa chứ!!!!”

Đoạn ‘cô gái’ quay sang Du rửa xả, “Có buông ta ra không thì bảo!”

Nhưng Du càng ấn mạnh chân thêm và không buồn dịu giọng, khinh thường nói, “Dám gọi Vương Tử là tên đầu rồng ẻo là à? Sao không nhìn lại mình trước đi, ở đâu lại có thằng con trai nào đi đá vào chỗ đó của người khác chứ? Buông ngươi ra ư, đợi đến khi ngươi biến thành cột sáng đi, ta sẽ buông.”

... con trai á? Tôi chết sững. Rồi tôi dòm thật kỹ người đẹp đang nằm bẹp dưới chân Du. Nhìn cách gì tôi cũng chẳng thấy có điểm nào ở cậu ta giống con trai cả, trừ cặp lông mày lười kiểng ra. Gương mặt cậu ta hình trái xoan thanh tú, hàng mi dài, mắt hoa đào sóng sánh, vóc người mảnh dẻ. Thêm nữa, cậu ta lại khoác áo choàng pháp sư nên tôi không nhìn ra cậu ta có ngực hay không...

“Thả Minh Hoàng* ra.” Lần này, chiến sĩ yêu tinh da sẫm màu xông tới. Chỉ trong một tiếng hô “Viên Hoa Kiếm Ý,” thanh trường kiếm trong tay anh ta xuyên thấu thân người Du từ 5 hướng khác nhau chẳng chút nương tình.

(*bản truyện tranh là Miwa, bản dịch cũ của tôi là Ming Huang – meomeo)

“Aul!” Du bật ra một tiếng kêu đau đớn, lực của chiêu kiếm hất hắn văng ra xa, đập lưng xuống nền đá.

Không ngờ đối phương nói đánh là đánh ngay, tôi không kịp đỡ lấy Du khi hắn ngã. Tôi hấp tấp quỳ xuống xem xét thương tích của hắn. Lang đại ca cũng lao đến niệm chú hồi sức cho Du.

Không còn bị Du khống chế, Minh Hoàng đứng bật dậy. Ném cho Du một cái nhìn độc địa, cậu ta làm rầm niệm chú, “Lời Yêu...”

Vừa nghe được mấy từ đầu của câu chú, Tiểu Long Nữ vội la lên, “Vương Tử, ngăn cậu ta lại mau. Lời pháp mạnh vô cùng, Du sẽ chết mất!”

Trước lời cảnh báo của Tiểu Long Nữ, tôi liền lao đến Minh Hoàng tính cho cậu ta một nhát đao để ngăn không cho cậu ta niệm thêm một từ nào nữa. Nhưng chiến sĩ yêu tinh da sẫm tay cầm thanh kiếm đã chắn ngang đường tôi.

Tôi nóng ruột bỏ một đao về phía anh ta. Chiến sĩ Hắc ám tinh linh tộc không lùi lại lấy một phân, ngược lại còn ra tay phản kích. Hai chúng tôi một đao một kiếm chiêu đối chiêu chan chát, hết công rồi thủ, thủ rồi lại công. Tôi gần như phát rồ vì lo lắng.

“... thiên lôi thuật!” thân chú của Minh Hoàng vừa dứt, một chùm sấm sét liền trút xuống đầu Du.

“A, a... Ai ya,” Du quần quai đau đớn. Lang đại ca không ngừng niệm chú hồi sức, hy vọng phục hồi sinh mệnh lực của Du trước khi quá muộn...

Ít ra Du còn sống, tôi thở phào.

Ngay khi lo lắng ngoảnh lại liếc nhìn xem tình trạng Du ra sao rồi, tôi đã sơ hở lãnh trọn hai chiêu của đối thủ. Nóng máu, tôi quyết không xao nhãng nữa mà tập trung vào tranh tài với tên Yêu Tinh mặt đen kia.

“Song Trọng Tiến!” Cung tiễn thủ Tinh linh tộc của đối phương đã vậy còn lợi dụng cơ hội bắn người đã bị thương là Du. Tôi gạt đi lưỡi kiếm của tên chiến sĩ Yêu tinh mặt đen và lao về phía Du. Nhưng ai có thể chạy nhanh hơn tên bắn cơ chứ?

“Khô Lâu, bảo vệ Du ca ca.” may thay Doll đã có mặt bên Du và lệnh cho hai bộ xương đứng chắn bảo vệ anh.

Thấy vậy tôi nhẹ nhõm hẳn, đến độ quên bém kẻ địch còn ở kẻ bên mình. Tên Hắc Ám Yêu Tinh hô to, “Viên Hoa Cuồng Kiếm,” và thanh kiếm tức thì chém phập xuống lưng tôi.

“Au...” tôi nhăn mặt.

“Vương Tử!” Đồng đội tôi lớn tiếng gọi, vẻ đầy lo lắng. Doll tức thì điều 3 thủ hạ đến yểm trợ tôi. Có Hoả Giáp Cốt Tinh che chắn, tôi an toàn trở lại đội và đề Lang đại ca chữa thương.

Thương tích của tôi không nặng lắm nên Lang đại ca chỉ cần dùng một câu chú cấp trung là đủ khôi phục hình dáng hoàn thiện không thương tích. Nhưng nhìn Du mặt mày méo mó vì gắng gượng chống lại cơn đau, sát ý trong tôi lại trào dâng dữ dội. Tôi chậm chậm đứng lên và lặng lẽ dùng giọng điệu “bình lặng trước bão táp” hỏi Minh Hoàng:

“Tôi thừa nhận nhầm cậu thành con gái là lỗi của tôi, nhưng cậu đã sai khi gây thương tích cho tôi trước khi làm sáng tỏ mọi chuyện. Du có tát cậu thật, nhưng anh ta không có ý giết chết cậu. Vậy mà bây giờ cậu muốn lấy mạng Du? Cậu có quá đáng không vậy?”

“Quá đáng à? Hẳn tự ý đâm lên người ta, ta CHỈ đòi cái mạng chó của hán là đã quá dễ dãi rồi,” Minh Hoàng lạnh lùng đáp.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố trấn áp cơn giận dữ của mình. Tôi hỏi đồng đội qua kênh tổ đội, “Mọi người nghĩ sao?”

“Kia kia! Nhóm kia quá là lịch sự mà~. Chúng ta sao lại không đáp lễ kia chứ?” Tiểu Long Nữ mĩa mai.

“GRÀÀÀO! Kẻ đã thương đồng đội của ta phải chết!” Lang đại ca phẫn nộ gầm lên.

“Bọn họ quá đáng lắm! Đầu tiên là Du ca ca, sau lại là Vương Tử ca ca cũng bị thương. Vì tình yêu và công lý, Doll sẽ trừng phạt họ!” Doll giọng đầy tức giận nói.

“Đại ca, mau trị thương cho em đi! Em sẽ bắt bọn họ phải trả giá cho những gì họ đã làm với Vương Tử!” Du thều thào, mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy.

Tôi cười nhạt.

“Phi Thường Đội, 5 thành viên. Vương Tử, chiến sĩ. Tiểu Long Nữ, đạo tặc. Xú Lang, tế ti. Doll, Tử linh pháp sư. Guiliastes, Thi nhân. Vui lòng xưng danh.” Tôi lạnh lùng nói.

Minh Hoàng ‘hừ’ lạnh một tiếng và đáp, “Hắc Ám Tà Hoàng Đội, 5 thành viên. Minh Hoàng, ma pháp sư (nhân tộc). Tà Linh**, chiến sĩ (Hắc ám tinh linh tộc). Thư Kích Thủ***, cung tiễn thủ (tinh linh tộc). Hắc Bách Hợp, tế ti (thiên sứ tộc). Thâu Hương Công Tử****, đạo tặc (nhân tộc).”

(*Thư Kích Thủ: tay súng bắn tỉa – meomeo.

**Tà Linh: bản dịch cũ của tôi và bản truyện tranh là Wicked. – meomeo.

***Thâu Hương Công Tử: chàng trai ăn chơi sát gái – meomeo)

Kết hợp chủng tộc và chức nghiệp hoàn hảo... Khụ, khụ! Tôi giữ bỏ cảm giác khâm phục đó và lẳng lặng nghe chỉ thị của Lang đại ca qua kênh tổ đội.

“Chà... cũng không có ý gì mới mẻ. Vương Tử lo Tà Linh, Tiểu Long Nữ lo Thâu Hương Công Tử. Du, nhiệm vụ của cậu là ngăn chặn Thư Kích Thủ, làm sao cho cậu ta không có cơ hội nhắm bắn ai trong nhóm ta. Đặc biệt phải bảo vệ Doll và Tiểu Long Nữ...”

“Doll, vai trò của em rất quan trọng. Phải chắc chắn pháp sư của đối phương không hại được ai bên nhóm mình, không thì căng đấy. Đừng lo, có anh ở đây, anh sẽ phụ em một tay.”

Hai nhóm điềm tĩnh yên lặng đối đầu nhau, trừ tế ti hai bên đang bận rộn yểm bùa cho đồng đội.

Sự tĩnh lặng đó nhanh chóng bay biến khi cuộc chiến khai màn. Tôi động thủ, tay nâng Hắc Dao hướng về Tà Linh, khiêu khích kẻ đã tặng tôi hai nhát kiếm trước đó. Tà Linh cũng giương kiếm lên thủ thế...

“Cửu Đầu Long Thiểm,” tôi xông lên phía trước.

“Viên Hoa Cuồng Phiến Vũ,” Tà Linh cũng lao ra.

Dao kiếm chạm nhau vang lên một tiếng ‘keng’ ngân rền khi ‘Cửu Đầu long Thiểm’ của tôi và ‘Viên Hoa Cuồng Phiến Vũ’ của anh ta khắc chế lẫn nhau. Chiêu công kích của cả hai bên đều vô hiệu, và cả hai chúng tôi đều nhanh chóng đi đến kết luận rằng đối phương quả là một chiến binh cừ khôi với đòn tấn công chẳng những nhanh mà còn đầy uy lực.

Chúng tôi tiếp tục trận đấu, đao qua kiếm lại ánh thép loang loáng nhưng đều chẳng thể áp đảo được đối phương.

Ngay khi tôi và Tà Linh lao vào trận chiến tay đôi, những người còn lại cũng bắt đầu nhập cuộc. Tiểu Long Nữ lãnh nhiệm vụ kèm Thâu Hương Công Tử. Anh ta tấn công cô tới tấp, nhưng chẳng trúng được chiêu nào. Tốc lực của Tiểu Long Nữ hoàn toàn trên cơ đối thủ. Tôi cảm thấy lo lắng, bởi điều đó có nghĩa rằng lực công kích của anh ta mạnh hơn cô nàng là cái chắc.

May thay Tiểu Long Nữ dường như cũng đã nghĩ giống như tôi. Nhận thấy Thâu Hương Công Tử dồn điểm kỹ năng vào sức mạnh, cô bèn tránh đối đầu trực diện với anh ta. Thay vào đó, cô chọn chiến thuật âm thầm, né đòn và chờ đến thời điểm thích hợp để ra tay.

Doll đã đưa hai Hoả Giáp Cốt Tinh lên trước ngăn Minh Hoàng niệm chú, đồng thời giữ lại hai cốt tinh bảo vệ mình, Lang đại ca và Du. Tôi cảm chân chiến binh duy nhất của đối phương là Tà Linh. Cho nên ma pháp sư địch – không có chiến binh bảo vệ – chỉ có thể tung ra những lời nguyện cấp độ yếu để phòng ngự trước Hoả Giáp Cốt Tinh. Xem ra lợi thế đang nghiêng về chúng tôi.

Vì người điều khiển Cốt Tinh là Doll, nên cung tiễn thủ bên địch – Thư Kích Thủ – có ý triệt hạ cô bé. Mới đầu anh ta bắn tên như điên, nhưng vô dụng vì Doll đã được Cốt Tinh bảo vệ kỹ càng. Hơn nữa suốt thời gian đó Du đâu có ngồi chơi xơi nước. Lừa gạt hừng hực, hấn nốc ma được như nước lã và luôn tay thi triển Truy Hồn Siêu Âm Tiễn như phát cuồng, trước sau đều nhắm vào Minh Hoàng mà bắn.

Minh Hoàng kinh hoàng đến nỗi cậu ta chỉ có thể núp sau Thư Kích Thủ và niệm chú phòng vệ. Tuy Thư Kích Thủ đã có chú phòng vệ của Minh Hoàng bảo kê, nhưng cũng không thể coi thường Hoả Giáp Cốt Tinh của Doll nhằm nhe một bên như hồ rình mồi canh lúc họ sơ suất. Đối đầu với 2 Hoả Giáp Cốt Tinh, Thư Kích Thủ chỉ biết bắn Song Trọng Tiễn điên cuồng để chặn đòn tấn công của chúng.

Mặc dù các chiêu đột kích của Du đã bị kết giới của Minh Hoàng phong tỏa, hấn vẫn không bó tay mà chuyển sang chơi Sanh Ca Mê Hoặc Thuật để hỗ trợ cho Tiểu Long Nữ và tôi. Ngay khi Minh Hoàng giải kết giới để tung công pháp, Du tức khắc trả miếng bằng Quân Âm Loạn Vũ không ngớt bay tứ tán.

Vai trò của Lang đại ca thì cũng như tể ti của đối thủ: là đứng một bên và hồi sức cho đồng đội.

Thình thoảng được Sanh Ca Mê Hoặc thuật của Du giúp sức, tốc độ của tôi liền vượt trội Tà Linh. Anh ta bắt đầu phải lùi lại từng bước một, thân người trúng thương chi chít, khiến tể ti bên đội anh ta là Hắc Bách Hợp luống cuống tay chân cố chữa thương cho anh ta. Tiểu Long Nữ cũng được lợi khi Du chơi khúc nhạc này. Nhờ nó mà tốc độ của cô hoàn toàn bỏ xa Thâu Hương Công Tử, thậm chí cho phép cô thi thoảng ra chiêu công kích đối phương mà không phải nhận lại một vết thương nào.

Chúng ta dẫn trước rồi! Rõ ràng đội chúng tôi đã chiếm thế thượng phong. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Hắc Âm Tà Hoàng Đội bị đánh bại, nếu như cục diện không bất ngờ xoay chuyển. . .

“Bách Hợp, trị thương cho em! Tà Linh, Thâu Hương Công Tử, hai anh lại giúp Thư Kích Thủ yểm trợ em,” Minh Hoàng chỉ đạo đồng đội.

“Tấn công! Không được để cậu ta niệm bất kì câu chú nào,” Lang đại ca gầm lên cấp bách.

Tôi tức thì lao đến, nhưng Tà Linh chết tiệt cứ kèm chân tôi không buông. Tà Linh bây giờ tập trung phòng thủ, và tôi chẳng thể nào qua ải anh ta chỉ trong thời gian ngắn được. Trong khi hai chúng tôi giằng co, đồng đội của tôi cũng bận rộn chiến đấu. Sinh mệnh lực của các thành viên trong Hắc Âm Tà Hoàng Đội hạ nhanh đến nỗi Hắc Bách Hợp cũng không đủ khả năng khôi phục lại sinh mệnh lực cho đồng đội kịp lúc.

Trong lúc đó pháp sư địch là Minh Hoàng vẫn đang niệm chú. Một thần chú dài như vậy, tầm sát thương của nó... chúng tôi thật không dám tưởng tượng ra.

Mất một lúc lâu, tôi mới xoay sở phá được vòng kèm toả của Tà Linh. Tôi vung đao nhắm vào Minh Hoàng. . .

“... Lôi nộ cứu thiên!”

Minh Hoàng giơ cao hai cánh tay. Cậu ta hoàn thành đoạn kết của câu thần chú chỉ trong tích tắc trước khi biến thành một cột sáng bay lên trời dưới lưỡi đao của tôi. Cùng lúc đó, đồng đội của cậu là Hắc Bách Hợp, Thâu Hương Công Tử và Thư Kích Thủ mỗi người cũng đã nhận được vé một chiều miễn phí để bay về thành phố.

Thế nhưng thần chú của cậu ta vẫn còn hiệu nghiệm. . . Bầu trời phút trước vốn trong vắt không một gợn mây nay vằn vỹ mây đen và sấm chớp đi đùng. Bất thình lình tia sét đầu tiên giáng xuống trúng ngay Doll. Chúng tôi còn chưa kịp thốt lên một tiếng nào thì mười tia sét nữa đồng loạt nháng lên, gần như chập lại thành một cây sét khổng lồ nhờ đầu chúng tôi đội xuống.

“Vương Tử...” giữa cơn mưa sấm sét sáng loà, Lang đại ca vẫn cố niệm chú hồi sức cho tôi. . .

Sau khi tia sét cuối cùng đã tan biến, chỉ còn tôi đứng trơ trọi một mình với mức sinh mệnh lực 450/3000. Có lẽ thần chú hồi sức cấp độ cao Lang đại ca yểm lúc cuối đã giữ lại cho tôi cái mạng này. . .

Đầu óc tôi trống rỗng. Mất tôi ngân ngán lệ khi trầm nghĩ, Chẳng thà cùng mọi người ném trái dư vị kinh khủng của cái chết còn hơn một mình sống sót thế này. . .

“Hoàn hồn đi, mau hồi máu,” giọng nói lạnh lẽo của Tà Linh chọt vang lên từ phía sau tôi.

Tôi lập tức cảnh giác khi thấy Tà Linh vẫn còn sống, nhưng đồng thời cũng ngạc nhiên hết cỡ. Tà Linh không lợi dụng cơ hội mình mất phòng bị mà tấn công, hơn nữa bây giờ lại nhắc mình hồi máu? Tôi nhìn anh ta dò hỏi.

“Các người là đối thủ đáng khâm phục nhất mà tôi từng gặp. Có lẽ hơi khác thường, nhưng đội cậu rất có thực lực,” Tà Linh nói với tia nể trọng thấp thoáng trong ánh mắt lạnh băng. “Tôi sẽ coi cậu và đội cậu là đối thủ của chúng tôi. Mong rằng các người sẽ không khiến tôi phải thất vọng.”

“Anh muốn đánh tiếp à?” tôi đã ngăn đánh nhau lắm rồi.

“Không, hôm nay dừng ở đây thôi!” Tà Linh mệt mỏi đáp, tra kiếm vào bao. “Tôi phải về an ủi Minh Hoàng.”

“Minh Hoàng là con trai thật sao?” tôi tò mò hỏi.

“... phải, đúng vậy. Nó là em trai ruột tôi ngoài đời thực.” Tà Linh giải thích, giọng anh ta có chút ngượng ngập.

“...” Tôi nhìn chiến sĩ Hắc Ám tinh linh tộc lạnh như băng này, thầm nghĩ, Họ chẳng giống anh em tẹo nào – nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính mình đây cũng đâu có giống thằng em mình. ...

Tôi chợt nhớ ra nỗi bức xúc trong lòng. Minh Hoàng đã là nam thì ...

“Tại sao lúc đầu các anh quát gọi chúng tôi?” ... và khơi ngòi cho cuộc chiến quá sức ‘hoành tráng’ này.

Hiếm thấy Tà Linh lộ vẻ xấu hổ như vậy. “Chúng tôi chỉ muốn hỏi các cậu dùng phương pháp gì mà dụ được nhiều rồng thế, may ra nhờ được các cậu chỉ cho.”

“...” tôi á khẩu dùng ánh mắt trì nộn nhìn Tà Linh.

“... nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước.”

“Khoan đã Tà Linh, anh đừng đi.” Tôi nín lấy chéo áo Tà Linh và nhìn anh ta bằng ánh mắt đáng thương và tội nghiệp nhất của mình.

“Có chuyện gì sao?” Tà Linh nhìn lại tôi đề phòng, một linh cảm quái đản trỗi dậy trong anh.

“Anh không được bỏ rơi tôi,” tôi khẩn khoản, sắp khóc tới nơi.

“...?”

“Người ta... người ta không nhớ đường về Tinh Thành...” tôi ngượng ngập vuốt đám tóc sau gáy nhìn anh cười ngây thơ vô tội. Dẫu sao người dẫn đường tới đây là Lang đại ca...

“... đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Một ma pháp sư bình thường sao?

Trở lại Tinh Thành, tôi đi thẳng tới tửu quán nơi cả đội hẹn gặp. Vừa bước vào, tôi nhận thấy một bầu không khí nặng nề bao phủ. Các thành viên còn lại của Phi Thường Đội ngồi quanh bàn tròn, vẻ mặt ai cũng rần rần như thể trong lòng họ đang sôi sục giận dữ.

Thấy tôi đến, mọi người gạt đầu thay câu chào, và Lang đại ca ra hiệu cho tôi ngồi vào bàn. Tôi vội kéo ghế ngồi, không dám tươi cười đùa giỡn.

“Mọi người nghĩ sao về thư khiêu chiến của Hắc Ám Tà Hoàng Đội?” Lang đại ca hỏi ý cả đội.

“???” mặt tôi ngớ ra. Thư khiêu chiến gì cơ?

“Vương Tử vừa mới về nên vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, phải không?” nhận thấy vẻ bối rối của tôi, Tiểu Long Nữ nhanh miệng giải thích. “Bọn này đụng đầu 4 thành viên của Hắc Ám Tà Hoàng Đội ở điểm trọng sinh, và họ... Đặc biệt là thằng nhỏ Minh Hoàng đó, nó đáng bị dạy cho một bài...”

“Không, phải dạy cho MỘT TRẬN mới đúng, cái tội dám mắng tôi là đồ biến thái.”

Chứ bộ anh không phải hả? Tôi âm thầm hoài nghi. Dù vậy, vẻ băng giá của Du khiến tôi ngạc nhiên. Trông phong độ lắm chứ...

“Phải đó, họ còn bảo Doll là pháp sư kì quặc nữa... oaaa~” Doll rom róm nước mắt thêm vào.

Cái đó... coi bộ cũng đúng luôn à, tôi thăm nghĩ, trán đỏ mồ hôi lạnh.

“... bọn anh lại xung đột với họ ở điểm trọng sinh, nhưng lần này cảnh vệ NPC tới. Cả bọn đành phải bỏ cuộc mà lo thoát thân.” Lang đại ca nói, đập tay xuống bàn giận dữ.

“Hừ! Nếu không phải vì có đội cảnh vệ, chúng ta đã tiến bọn họ về hãn cấp 1 rồi!” Du siết chặt tay đến nổi các khớp xương kêu lên răng rắc.

“Sau đó, Hắc Ám Tà Hoàng Đội PM Du, gửi chiến thư ước định tháng sau tại Mạo Hiểm đại hội nhất quyết phân cao thấp.” Nói xong, Tiểu Long Nữ cũng gõ gõ tay xuống mặt bàn...

Xem ra khi Tà Linh và mình vắng mặt, mâu thuẫn giữa hai đội càng được thể bùng cháy à! Đúng như Tà Linh nói – chúng ta đã thành địch thủ mất rồi. Hay! Tất cả là lại hai chữ ‘tiểu thư’ mà ra... (không phải tại tôi à nha!)

Tôi cân nhắc xem có nên thuật lại những gì Tà Linh đã nói hay không. Liệu có giúp mọi người giảm ác cảm đối với Hắc Ám Tà Hoàng Đội không nhỉ? - tôi tự hỏi. Dù sao cũng là chuyện hiểu lầm thôi mà...

“Hay! Bao công sức chúng ta bỏ ra sẵn rỗng giờ đổ sông đổ biển, cả Long tiên cũng không kịp lấy nữa! Trận đánh đó khiến ta mất tối thiểu năm chục lượng vàng.” Lang đại ca thở dài than. Anh thăm nghĩ, cả đội đã phải chiến đấu đến một nhòai vậy, thế mà khi không lại nảy sinh chuyện, hại chúng ta một mâu chiến lợi phẩm cũng không có...

Long tiên của mình... không kịp lấy? Đầu óc tôi trắng xoá mất ba giây... Rồi tôi nhảy dựng lên. Rầm! Rầm! Năm đấm của tôi đục mặt bàn thủng hai lỗ.

“HẮC ÁMMMM TÀ HOÀNG ĐỘIIIIIII, TA THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI CÁC NGƯỜI!” tôi tím mặt gầm lên.

“... vậy chúng ta sẽ chấp nhận thư khiếu chiến và tăng cường độ luyện tập tháng này, cho bọn họ nếm mùi lợi hại của Phi Thường Đội chúng ta ở Mạo Hiểm đại hội tháng tới,” Lang đại ca chốt lại.

“Mà Mạo Hiểm đại hội là cái gì vậy?” tôi ngơ ngác quay sang hỏi Tiểu Long Nữ.

Như thường lệ, Tiểu Long Nữ đảo mắt và trả lời, “Đệ Nhị Sinh Mệnh tổ chức đại hội mỗi năm hai lần, qua thi đấu giữa người chơi với nhau* tìm ra đội chơi ưu tú nhất. Mỗi đội phải có 6 thành viên, và phần thưởng là được sở hữu một lãnh địa.”

(* Thi đấu giữa người chơi với nhau. Bạn đọc có thể tìm thấy bản viết tắt tiếng Anh là PvP, viết tắt của Player versus Player: Người chơi đối kháng người chơi. Cụm từ này được dùng để miêu tả một trận chiến mà các nhân vật do người thật điều khiển trực tiếp chiến đấu với nhau (như trong Mạo Hiểm đại hội chẳng hạn). Ngoài ra, còn có khái niệm PvE, viết tắt của Player versus Environment: Người chơi đối kháng môi trường. Cụm từ này được dùng để miêu tả những cuộc chiến mà trong đó người chơi đánh với quái thú do máy điều khiển hoặc các chương ngại và đối thủ được tự động đưa vào trong game. – nhóm PR)

“Chẳng những đánh bại Hắc Ám Tà Hoàng Đội, chúng ta còn phải giành chức quán quân, để toàn thể Đệ Nhị Sinh Mệnh biết đến tên Phi Thường Đội,” Lang đại ca hùng hồn tuyên bố.

“Vương Tử, còn nhớ lời hứa của bọn mình không? Chúng ta sẽ tạo nên huyền thoại!” Tiểu Long Nữ PM tôi. “Đây là cơ hội tốt đó. Em cho rằng tạo dựng huyền thoại không đơn giản là chỉ trở thành đệ nhất cao thủ, mà là...”

“Tôi biết. Dù sao, nếu chỉ để trở thành đệ nhất cao thủ thì tôi đã không chọn cách luyện cấp như hiện tại. Tiểu Long Nữ, tôi không nghĩ đến huyền thoại về một mình ‘Vương Tử’ nữa rồi. Tôi muốn chung sức bên mọi thành viên của Phi Thường Đội, cùng nhau tạo nên huyền thoại,” tôi nhìn thẳng vào mắt Tiểu Long Nữ, kiên định nói.

“Được!” Tiểu Long Nữ mỉm cười đáp lại.

“Hãy cùng nhau cố gắng để tạo dựng huyền thoại của chúng ta tại Đệ Nhị Sinh Mệnh.” Tôi chìa tay phải của mình ra.

Tiểu Long Nữ liền đặt tay lên bàn tay tôi. Lang đại ca cũng chìa ra bàn tay sói to cộc của anh ấy, tiếp đó là bàn tay nhỏ nhắn của Doll và bàn tay với những ngón dài thanh mảnh của Du.

“Tạo nên huyền thoại!” chúng tôi hô to.

Chợt Doll rút tay mình ra. Cô bé xòe năm ngón tay bé nhỏ của mình ra đếm, “Vương Tử ca ca là một nè, Tiểu Long Nữ ti ti là hai, Lang đại ca là ba, Du ca ca là bốn, cuối cùng là Doll. Tất cả là năm người! Đội mình hình như chưa đủ người tham gia võ đài rồi!”

...!

“Chúng ta phải tìm một ma pháp sư!” Lang đại ca đề nghị. “Nếu không phải vì ma pháp sư của Hắc Ám Tà Hoàng Đội là Minh Hoàng thì trận này chúng ta đã toàn thắng. Chỉ tiếc vì Lôi Nộ Cửu Thiên của cậu ta hại chúng ta thành ra lưỡng bại câu thương*. Cho nên, anh nhất thiết đề nghị chúng ta phải tìm bằng được một pháp sư.”

(*lưỡng bại câu thương: là một thành ngữ quen thuộc ở Trung Quốc, thành ngữ này cũng được truyền về nước ta, có lẽ nó nằm trong bộ phận thành ngữ cổ. Nghĩa của thành ngữ này có nghĩa là “Cả hai cùng chết”, hai bên đều bị thương tổn nặng nề không ai hơn ai. Việt Nam ta cũng có một câu nói tôi cho là khá tương tự là, “Trạng chết chúa cũng băng hà/ Dưa gang đỏ đất thì cà đỏ tròn”. Tuy nhiên hai câu này không có nghĩa giống hệt nhau, nên sau khi xem xét, tôi không thể thay câu nói thuần Việt vào được. Kính mong bạn đọc thứ lỗi, nếu bạn đọc có góp ý sửa chữa, xin vui lòng nói với tôi. – meomeo)

“Nhất trí!” cả đội tán thành, nhưng tôi u ám nghĩ bụng. Lần trước đi tìm ma pháp sư*, chúng ta có Tử linh pháp sư Doll. Lần thứ hai đi tìm xạ thủ, rốt cục lại biến thành Thi nhân lãng du Du đây... Lần này tìm pháp sư không biết lại biến thành thế nào? Còn có kiểu kết hợp chủng tộc và chức nghiệp quái dị nào chúng ta còn chưa có không đây?

(*ma pháp sư: trong các chương đã được sửa trước, bạn đọc có thể thấy có một chức nghiệp được gọi cố định là ma pháp sư, nhưng trong bản dịch cũ chúng tôi thường đề tất là pháp sư. Lý do hiện tại tôi sửa lại một chút, là vì tôi thấy tử pháp sư quá chung chung. Theo tôi, ma pháp sư là chức nghiệp sử dụng ma pháp (phép thuật) để tấn công kẻ thù một cách trực tiếp, ví như ma pháp sư hệ hỏa sẽ phóng ra cầu lửa để giết người được. Khác với Tử Linh pháp sư và Triệu hoán sư, hai chức nghiệp này chỉ có thể gián tiếp công kích, bản thân không thể tự mình tấn công đối thủ mà phải thông qua một con thú, quái vật. Bạn đọc nếu không bằng lòng, mời góp ý. –meomeo)

“Đến Mạo Hiểm Giả công hội tìm nhé?” Du đề xuất.

“Phản đối!” cả 4 thành viên còn lại của đội đồng thanh quát.

Du vuốt vuốt sống mũi. “Vậy chúng ta tìm người thế nào bây giờ?”

“Hừm...” cả đội nhăn nhó. Còn có một tháng, tốt hơn là nên nhanh nhanh tìm một ma pháp sư để còn làm quen với nhau mà phối hợp cho ăn ý nửa chứ.

Khi cả đội ai nấy đều nhú mày khít rịt đến nỗi có khả năng chẹt chết muỗi được thì...

“Xin hỏi, mọi người đang tìm một ma pháp sư phải không? Tôi đứng gần nên đã nghe được...” một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Chúng tôi ngoảnh lại và bắt gặp một thiếu nữ duyên dáng. Cô gái thanh tú bất giác đỏ mặt khi năm người mười con mắt nhất loạt hướng vào mình sẫm soi. Hơi ngập ngừng một chút, cô tiếp lời, “Um... xin... xin tự giới thiệu, tôi là Vũ Liên, ma pháp sư nhân tộc. Phép thuật chính hệ hỏa, phép thứ chính hệ thổ... và cấp độ của tôi là 38.”

Cả đội ngỡ ngàng. Một ma pháp sư loài người? Một chủng tộc và chức nghiệp bình thường như thế sao? Không lý nào.

“Cô là con gái?” Tiểu Long Nữ hỏi ngay, ánh mắt tập trung vào vòng 1 của cô gái. Chính xác! Không sai vào đâu được.

“Phải...”

“Cô thích nam giới không?” tôi nghiêm nghị hỏi.

“...ừ.”

“Chị ủng hộ tình yêu và chính nghĩa chứ?” Doll phỏng vấn vói vẻ mặt sáng chói ‘tình yêu và chính nghĩa’.

“...?”

“Cô không được chiếm mất Vương Tử điện hạ lòng lẫy và tôn quý của tôi đâu đấy!” Du lo lắng vọt miệng, nhưng một cước chính diện của tôi đã đá hất ta bay xuống sàn nằm thẳng cẳng. Còn tưởng đâu hần ta phong độ được một chút! Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.

“Tại sao em lại muốn gia nhập nhóm bọn anh?” Lang đại ca cất tiếng hỏi cực kì nghiêm túc.

Nét mặt Vũ Liên lộ vẻ hăm mộ. Cô đáp, “Nghe mọi người trò chuyện, em rất khâm phục tình cảm của mọi người dành cho nhau, nên em mong mình có thể là thành viên của đội.”

Chỉ vì một lý do bình thường như thế thôi sao? Toàn đội ngỡ ngàng tự hỏi. Có thể nào...?

“Không lẽ... chúng ta đã tìm ra... một đồng đội bình thường?” tôi lấp bắp.

“Em biết những thần chú nào?” Lang đại ca không để niềm vui choán mất tâm trí, điềm tĩnh hỏi.

“Em biết Hỏa Tiễn Thuật, Hỏa Cầu Thuật, Hỏa Trụ, Hỏa Tường, Hỏa Chi Liệt Sát, Lưu Tinh Vũ. Thần chú hệ thổ thì em không rành lắm, chỉ có Địa Ngục Chi Nha, Địa Liệt Thuật, Ngạnh Thổ Khôi Giáp thôi.”

Lang đại ca liền đứng bật dậy. “Rất vui được gặp em, Vũ Liên. Phi Thường đội, 5 thành viên: Vương Tử, chiến sĩ, Tiểu Long Nữ, đạo tặc; Xú Lang, tế tị; Doll, Tử linh pháp sư; Guiliastes, Thi nhân – nhưng cứ gọi cậu ta là Du. Chào mừng em nhập đội.”

Không chần chờ thêm nữa, chúng tôi đưa Vũ Liên tới sơn cốc để tập luyện, tự chiêm nghiệm xem ích lợi của việc có một pháp sư trong đội lớn đến thế

nào...

~*~

Tôi bật ngược lại, né đường cho một tia lửa bắn ra thiêu cháy con nhân mã. Tôi cẩn thận ngăn không cho bọn quái tiếp cận và tấn công ma pháp sư Vũ Liên của chúng tôi. Chỉ trong một thời gian ngắn, xác nhân mã cháy đen đã nằm la liệt. Chúng tôi không tốn đến 5 phút để dứt điểm một con nhân mã, ấy là nó so với rồng con còn mạnh hơn gấp bội – trong khi tôi phải mất hẳn 10 phút mới hạ gục được một con rồng con. Bởi mới nói, có một ma pháp sư trong đội thật là tuyệt không gì bằng.

“Vất vả cho em rồi, Vũ Liên.” Lang đại ca vỗ lưng Vũ Liên khen ngợi.

“Không đâu, đây là việc của Vũ Liên mà.” Vũ Liên sắc mặt ửng hồng ngượng ngùng đáp.

“Rốt cuộc đội ta cũng tìm được một chiến hữu bình thường. Cảm động quá đi thôi!” tôi ngập tràn hạnh phúc – cuối cùng trong ‘Phi, Thường Đội’ cũng có được một người BÌNH THƯỜNG, không phàn chán sao được?

“Vương Tử điện hạ tôn quý và lòng lấy cũng rất bình thường mà.” Du đã khôi phục hoàn toàn bản tính thích chọc người ta nổi sùng, một lần nữa lại phát huy cái tài ăn nói thấy gớm của hắn.

“Cậu ta là kẻ dị thường nhất trong đám chúng ta thì có, người duy nhất trong Đệ Nhị Sinh Mệnh chuyển giới tính cơ mà.” Tiểu Long Nữ thì thầm tình quái. Tôi liền trả đũa cô nàng bằng một cái lườm chết chóc.

“Doll cũng bình thường chứ bộ!” Doll ngây thơ nói.

... vấn đề đó đáng tranh cãi đấy.

“Nhưng nói gì thì nói, anh giai bé cái lắm rồi, Vương Tử.” Tiểu Long Nữ bảo tôi.

“Làm á? Làm là làm thế nào mới được?”

“Cơ bản mà nói, người nào không bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài của anh hay Du thì không thể coi là bình thường được!” Tiểu Long Nữ bình phẩm. “Mới đầu em tưởng đâu Vũ Liên vào đội là vì anh hoặc Du. Vậy mà từ lúc rời thành phố tới giờ, cô ấy nói chuyện với Lang đại ca còn nhiều hơn nhìn hai người nữa.”

Cả bốn chúng tôi đồng loạt quay lại nhìn Lang đại ca và Vũ Liên đang trò chuyện sôi nổi.

Mình nhìn kiểu gì cũng thấy Vũ Liên đang... đỏ mặt? Lại có chút e lệ nữa? Đáng về cô ấy nói chuyện với đại ca trông cũng rất là nữ tính... Không thể nào đâu... phải không?

Bọn tôi nhìn nhau. Rồi vội về mặt như muốn nói ‘ta nhất quyết khám phá bí mật này’, Tiểu Long Nữ đi lại kéo Vũ Liên ra. Cô nàng lấy cớ muốn nói chuyện con gái để cấm Lang đại ca đi theo hay nghe lỏm. Rồi cô nàng tay phải chụp tôi, tay trái tóm lấy Du thô bạo đẩy tới trước mặt Vũ Liên.

“Vũ Liên, cô thấy mặt mũi Du thế nào?”

“...?” Vũ Liên bối rối không hiểu.

“Cứ thật lòng mà nói.” Tiểu Long Nữ kiên quyết.

“Du trông... rất chính tề!” Vũ Liên ngập ngừng, như thể cô đang cân nhắc chọn từ ngữ thích hợp để không làm tổn thương người khác.

... rất chính tề? Miêu tả rứa là răng?

Tiểu Long Nữ hỏi tiếp, “Còn Vương Tử thì sao?”

Vũ Liên nhoen miệng cười xoa đầu tôi. “Vương Tử thì rất dễ thương!”

Dễ thương... Lần đầu tiên có người bảo tôi như vậy. Vũ Liên bảo về tuần nữ vô song này – thứ khiến mình gần như rơi vào con đường tự luyện – là ‘dễ thương’ ư?

“Vậy cô nghĩ thế nào về diện mạo của Lang ca?” Tiểu Long Nữ thận trọng hỏi.

Vừa nghe đến tên Lang ca, Vũ Liên đỏ bừng mặt lấp bắp, “Lang đại ca trông r-rất cá tính, hơn nữa lại chín chắn, điềm đạm.” Nói đến đây, Vũ Liên như chìm vào ảo mộng của riêng mình... “Bộ lông của anh ấy óng ánh như bạc, màu mình thích nhất.”

Bạc á? Chúng tôi ngoảnh lại nhìn bộ lông xám bụi rổi bù của Lang đại ca...

“... anh ấy là người đẹp trai nhất, nam tính nhất mình từng gặp,” Vũ Liên mơ màng nói, ánh mắt cô ngập tràn ngưỡng mộ hướng về Lang đại ca triu mến. rồi Vũ Liên quay lại phía tôi và Du, nói về hồi lỗi. “Đừng lo, hai người trông rất ổn mà. Chắc chắn sẽ có người thích vẻ ngoài của cả hai thôi, đừng buồn

nhé!” Cô dịu dàng khích lệ.

“Đúng là mất thẩm mỹ thần kì!” tôi kinh hoàng lên tiếng.

“Phi Thường Đội quả nhiên không có ai bình thường.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh phán một câu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Huyết miện.

Đề nửa hân vụ mới Long tiên vào tay rồi còn mất, Phi Thường Đội chúng tôi tàn sát sạch sẽ tụi quái trong Nộ Long Sơn Cốc và Thảo Nguyên Nhân Mã suốt tháng trước ngày thượng đài... Khi đã chuẩn bị kĩ càng, chúng tôi thậm chí còn tiến đánh một con thủy quái cao hai chục mét với hàng tá xúc tu lửa chia, và tăng cường đáng kể kĩ năng chiến trận.

Một lần nữa, tôi mãi mê nghiên ngẫm đủ loại game đối kháng có tiếng, truyện tranh và tiểu thuyết võ hiệp để trau dồi võ công và nhờ đó đã sáng chế ra 5 độc chiêu cộng thêm 10 chiêu thức bổ trợ khác. Kĩ thuật của tôi đảm bảo làm đối thủ phải kinh ngạc, đặc biệt là chiêu Phật Sơn Vô Ảnh Cước. Uy lực của nó so với khi tôi xuất chiêu bằng đao phải nói là chẳng thua kém bao nhiêu.

Vũ khí của tôi, Hắc Đao, đã đạt cấp độ 28 với công lực 85. Hắc Đao có thể không mạnh được như thần binh, nhưng vẫn có thể xếp vào hàng đệ nhất bảo đao. Còn về thú nuôi của tôi, Bé Bao... Sau Đà Cầu Thuật, Bán Bao Tầm Độc và Song Sát, Bé Bao đã học được nhiều kĩ năng mới khác nữa... mà tôi sẽ không tiết lộ bây giờ đâu.

Tiểu Long Nữ thì dần hoàn thiện nghệ thuật đánh lên Đông Tây kim cổ. Cô nàng đã nghiên cứu kĩ lưỡng từ công phu Ninja Nhật, nghệ thuật ám sát của phương Tây, đến cả cách thổi ống đồng của thổ dân Nam Mỹ*, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, đó là công phu sử dụng ám khí theo trường phái Trung Hoa cổ... Hãy đã!

(*cách thổi ống đồng của thổ dân Nam Mỹ: Ống đồng là một vũ khí dạng ống dài, dùng hơi để thổi phi tiêu tầm độc hoặc khói độc vào mục tiêu. Thuật thổi ống ám sát này rất phổ biến tại các nước vùng Đông Nam Á và thổ dân ở Nam Mỹ. – nhóm PR)

Những quái vật xấu số đương đầu với Tiểu Long Nữ thường chết một cách bí hiểm – kể cả những người đại đột chống đối cô nàng cũng vậy, hầu hết bọn họ thậm chí còn không kịp hiểu tại sao mình lại bị biến thành cột sáng bắn về điểm tái sinh nữa kia – báo hại điểm danh vọng của đội lúc nào cũng trên đà tuột dốc không phanh! Tốc lực của Tiểu Long Nữ đã tinh diệu đến mức cô nàng bước đi bằng người ta phải chạy, và khi cô nàng chạy thì chẳng khác gì dịch chuyển tức thời... Tiểu Long Nữ, tôi mà còn phát hiện cô lên ra sau lưng tôi thậm thụt gì đó là tôi sẽ trở mặt choảng cô đấy!

Lang đại ca thì đã luyện được toàn thể thần chú hồi sức, nên việc trị thương trong tương lai sẽ không còn phải luống cuống. Thêm nữa, đại ca cũng thu được nhiều kĩ năng hữu ích, mặc dù hầu hết đó là những kĩ năng chiến đấu... Đại ca à, đại ca làm ơn nhớ cho đại ca là tể ti- Này, đại ca! Giết quái là việc của em mà, đại ca làm ơn đừng xông lên trước một cước đá tung bọn quái thể được không? Đại ca làm chiến binh như em mất mặt đấy. Mà nữa, đừng lên tăng sức bền chứ, đại ca là lẽ ra nên chú trọng vào tăng nghị lực và trí tuệ mới phải, đại ca nghe không vậy? Lại đá nữa sao?!

Nhân tiện nói luôn, bây giờ Lang đại ca và chị Vũ Liên đã là vợ chồng rồi...

Doll, mặt khác, lại bị chính những bộ xương cô bé gọi lên làm cho sợ khiếp vía không biết bao nhiêu lần. Bây giờ mấy bộ xương em ấy gọi trông thật là... đến cả tôi cũng xém hồn mấy phen. Doll còn có thể triệu hồn một quỷ cốt thậm chí còn mạnh hơn mấy bộ xương của cô bé nữa. Rủi thay, lần đầu tiên gọi nó ra, Doll đã sợ tới mức xỉu ngay tại chỗ, và từ đó chưa bao giờ gom đủ can đảm gọi nó ra lần thứ hai. Hãy! Doll, chỉ cần em có thêm dũng khí, mấy bộ xương của em sẽ là chỗ dựa đắc lực cho đội ta bây giờ đấy.

Về phần Du, cấp của hắn ta lẽ ra cũng đã bằng tôi... nếu như không bị tôi lấy mạng mất hai lần. Sau hai phen làm anh chàng hạ cấp, toàn đội đã ra tới hậu thư cho tôi: tôi được phép mắng chửi Du, nên Du như tử, hay tra tấn (thậm chí từng xéo Du cũng không thành vấn đề) chừng nào tôi còn không làm ảnh hưởng đến cấp độ của đội. Hoàn toàn cấm bất cứ hành động nào khiến Du giảm cấp.

Tôi chấp thuận, dù trong đầu nghĩ rằng mọi người đã hiểu oan cho tôi mất rồi... Đầu phải mình có ý giết hắn đâu! Lần đầu tiên, chính hắn ta tự nhiên ôm chặt tôi đấy chứ! Báo hại tim tôi nhảy dựng lên như hươu. Rồi tôi chợt nhớ ra Du là một gã gay... Điều đó làm tôi tức mình đến nỗi không kèm được mình ra tay chém chết hắn.

(Tiểu Long Nữ: chẳng qua có ai đó thấy có người sắp bị thủy quái lôi xuống hồ tới nơi nên mới nhanh tay giữ lại thôi mà...)

Lần thứ hai, hắn ta thở nhẹ vào tai tôi làm tôi đỏ mặt, cho nên...

(Xú Lang: cậu ta chỉ định nhắc em rằng em quên kéo khoá quần thôi...)

Dù sao đi nữa, Du cũng đã học được khá khá kĩ năng bỏ ịch, tất cả đều hữu dụng trong chiến đấu.

Chị Vũ Liên... bây giờ là Vũ Liên đại tẩu*. Chị ấy bỏ công cưa cắm Lang đại ca cả tháng trời cho tới khi bọn còn lại chúng tôi chịu hết nổi. Cuối cùng bọn tôi quyết định trói gô Lang đại ca lại và lôi anh ấy đến giáo đường. Với vụ bắt co... ý tôi là với sự chúc phúc của bọn tôi, cuối cùng họ đã kết hôn và bây giờ đang ngọt ngào tình cảm như mọi cặp vợ chồng mới cưới.

(*đại tẩu: nghĩa là chị dâu cả, vợ của đại ca. – nhóm PR)

~*~

Trong thế giới thật...

“Nói cho bà chị biết, đội em sắp tham gia đấu trường Mạo Hiểm đại hội đấy!” Dương Danh vênh váo.

“Ồ... Mai Khôi đội à!” tôi cảm thấy đôi chút khó xử. Lỡ như đấu với đội Mai Khôi thì chẳng phải rầy rà lắm sao? Cứ nghĩ tới Mai Khôi, người chị em đáng mến của tôi... mình không nghĩ mình có lòng dạ nào chiến đấu. Lại còn cô nàng cướp đường Tinh Thiên và thằng em tôi nữa chứ... hầy! Mình làm sao ra tay đây?

“Không, em bỏ Mai Khôi đội lâu rồi.”

Tôi ngạc nhiên. “Sao vậy?”

Em trai tôi tò về câu kinh. “Vì người đẹp Tuyết Bạch Mai Khôi đó, thật sự đã từ chối em, nói cái gì mà trái tim cô ấy đã thuộc về người khác. Còn cả Tinh Thiên nữa! Nghe nói cô ấy còn chạy ra đường giờ trở cướp sắc Vương Tử. Cái tên Vương Tử chết bầm khôn kiếp đó làm em mất toi 2 người đẹp!”

“...” Tôi cúi xuống tô mì của mình, gấp lia lịa.

“Thôi quên đi. Dù sao đi nữa, đội em bây giờ tuy không có người đẹp nào để tán nhưng họ đều là những người chơi giỏi. Bọn em nhất định sẽ là một trong những đội đứng hàng đầu bảng xếp hạng đấu trường.”

“Đội nào vậy?” Tôi tò mò hỏi.

“Hắc Âm Tà Hoàng Đội. Trùng hợp thật, họ cũng là kẻ thù không đội trời chung của Vương Tử. Lần này em sẽ đập thẳng đó tới tằm mặt mũi, đánh cho tới khi hắn phải đập đầu van lạy mới thôi.”

“... tối nay mày nhịn cơm đi.”

“Cái gì?! Nhưng em có làm gì chị đâu!” Dương Danh rên lên uất ức.

~*~

Trong lúc đó, tại Hắc Âm Tà Hoàng Đội...

“Hừ! Phải cho cái tên ẻo ọt đáng chết và gã Du biến thái kia biết đội ta mạnh đến mức nào! Chúng ta sẽ nghiền nát Phi Thường đội!” Minh Hoàng rít lên, khuôn mặt đáng yêu rần đánh giận dữ.

“Đúng thế. Tôi sẽ cho tên Thi nhân đó sáng mắt ra, rằng cung tiễn thủ mới THỰC SỰ là tay nhà nghề trong đột kích tầm xa.” Thư Kích Thủ bổ sung với giọng bức tức.

“Tôi thì tôi chỉ muốn gặp lại nữ đạo tặc kiều diễm ấy thôi...” Thâu Hương Công Tử mơ màng mừng tượng đến dung nhan yêu kiều và thân hình gợi cảm của Tiểu Long Nữ. (Minh Hoàng và Hắc Bách Hợp: “Mọi người ơi, hội đồng tên phản bội đó đi!”)

“Đánh bại Phi Thường đội, giành ngôi vô địch!” 3 thành viên của Âm Hắc Tà Hoàng đội đồng thanh hô vang.

“...” Tà Linh không nói lời nào.

~*~

Cũng lúc đó, tại Mai Khôi đội...

“Mai Khôi, chị nghĩ Vương Tử sẽ phải lòng chúng ta thật chứ?” Tinh Thiên hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, Tinh Thiên. Chẳng nào chúng ta còn gắng hết sức và không bỏ cuộc, Vương Tử chắc chắn sẽ cảm động trước những nỗ lực của chị em mình.” Mai Khôi quả quyết. Dù gì đi nữa, họ nhất định sẽ khiến Vương Tử chấp nhận tình cảm của mình.

“...” Đoạn Kiếm, Legolas, Tiểu Cường và Bồ Huyết Chuyên Dụng bó tay toàn tập...

~*~

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, đội nào cũng bận rộn chuẩn bị cho trận đấu của mình. Rồi ngày thượng đài chính thức tại Đệ Nhị Sinh Mệnh cuối cùng cũng đã đến.

Sau khi hoàn tất thủ tục đăng ký cho đội, Lang đại ca bảo tôi, “Vương Tử, em bốc thăm đi!”

“Vâng...” tôi thò tay vào thùng thăm, mò mãi rất lâu* rồi bốc một mảnh giấy. Là đây, tôi nghĩ và quyết định lôi nó ra khỏi thùng.

Tiểu Long Nữ há hức, “Thế nào? Số bao nhiêu vậy?”

Tôi chậm rãi giờ lá thăm, “Bảng 4, số 4444**.”

...

“...Dù thế nào chăng nữa, chúng ta cứ đi xem thử đối thủ của mình là ai đi đã.” Lang đại ca đề nghị.

(*Rất lâu: bản gốc là cả nửa ngày, đây là một cách nói cường điệu của Trung Quốc, đại ý là rất lâu rất lâu. Vương Tử tìm rất kỹ lưỡng nhưng vẫn bốc phải số xui. – meomeo)

**4444: Số 4 trong quan niệm của người Trung Quốc là số xui, vì “tứ” là bốn, đồng âm với “tử” là chết. 4444 là đủ bộ tứ quý “chết chết chết chết”, đại ý là chết cả 4 lần, xui bại mạng. Đã thế còn bảng 4, coi như không thể xui thêm được nữa. – nhóm PR và meomeo)

Chúng tôi cùng tiến lại bảng sơ đồ thi đấu – dài dằng dặc cứ như Vạn Lý Trường Thành – và ráng căng mắt tìm xem tên đội mình ở chỗ nào. Nơi đó đông nghẹt người, đèn nổi rọi cuộc thi cả đội đánh giao nhiệm vụ mở đường vào tay Lang đại ca cho khoẻ. Chúng tôi chỉ cần đi sau tấm lưng to rộng của anh ấy và bàn tán chi tiết đấu trường... Nói cho chính xác thì chỉ có Tiểu Long Nữ giải thích cho tôi những gì tôi chưa biết...

“Ai dà! Sao lại có lắm người tham gia thế không biết?” tôi làu bàu.

“Rõ quá còn gì? Đội chiến thắng sẽ được sở hữu một mảnh đất, lại thêm danh vọng – tên tuổi của đội sẽ nổi tiếng trên toàn cõi Đệ Nhị Sinh Mệnh. Và nhất là người tham gia sẽ kiếm thêm được kinh nghiệm!” Tiểu Long Nữ cất giọng, như thường lệ.

“Có điểm kinh nghiệm á?” Tôi nhìn cô nàng nghi hoặc.

“Các vòng đấu chẵn chẵn sẽ tốn nhiều thời gian, bởi vậy Đệ Nhị Sinh Mệnh mới ra quy định thế này: người thắng trận sẽ được tăng kinh nghiệm gấp 10 lần so với việc hạ được quái vật có cấp độ tương đương với đối thủ.”

“Hèn gì mà người ta đăng kí đông đến thế. Tăng kinh nghiệm thế kẻ cũng bỏ công.” Tôi gật gù.

“Thấy rồi, Doll thấy rồi!” Doll reo lên. Chúng tôi liền nhìn theo hướng tay Doll chỉ.

“Đối thủ của chúng ta là đội Công Chúa Hoàn Mi.” Lang đại ca chậm rãi buông từng lời.

“... em có linh cảm xấu về vụ này.” tự nhiên tôi cảm thấy ớn lạnh xương sống.

~*~

Còn hai trận nữa mới tới lượt đội chúng tôi. Tôi kiểm tra lại giày mình một lần nữa xem đã kéo khoá cẩn thận chưa, thắt lại đai trên chiếc áo giáp nhẹ bằng da, và tuốt Hắc Dao ra vung một vài đường. Được, sẵn sàng. Tôi ngoảnh lại nhìn đồng đội thăm dò và nhận được tín hiệu “OK” từ họ.

Chợt Tiểu Long Nữ tiến lại gần tôi, và cả đội đồng loạt cười to. Mọi người đang... mưu tính gì đây?! Rồi Tiểu Long Nữ chìa ra một chiếc hộp được gói cầu kỳ. “Chúc mừng sinh nhật, Vương Tử. Đây là quà của cả đội dành cho cậu.”

“Cám ơn... cảm ơn mọi người.” Tôi nghẹn lời, cảm động nhận lấy gói quà. Nhưng tôi chợt nhớ ra, Chết, hôm nay mà không làm bánh cho thằng nhỏ khéo cả năm nay chẳng được yên thân mất...!

Tôi nhanh chóng mở gói quà. Trong đó là một chiếc vương miện* màu rêu vang chạm khắc những hoa văn bí ẩn và phức tạp. Dù nó không được trang hoàng nhiều nhưng trông vẫn rất trang nhã. Mình thích nó! Nghĩ đồng đội mình chẳng bao giờ tặng một món đồ vô dụng, tôi bèn kiểm tra đặc điểm của nó.

(*Vương miện: hay còn gọi là mũ miện. Thường là loại được đội lên trên đỉnh đầu, như vương miện nhỏ của công chúa vậy. Nhưng loại mà Vương Tử sử dụng là loại vắt ngang trán, giống như bím dây nhỏ vậy. Bạn đọc có thể tham khảo bản truyện tranh để nhìn rõ hơn. – nhóm PR)

Tôi lạng người ngắm chiếc vương miện, thầm nghĩ, đúng là một vật phẩm hiếm có! Nó gần như được thiết kế riêng cho mình vậy!

“Mau cài lên đi, Vương Tử! Anh cài lên trông sẽ rất tuyệt đấy!” Tiểu Long Nữ há hức giục.

Tôi cài chiếc vương miện lên đầu, cảm thấy hơi kim loại mát lạnh trượt nhẹ trên trán mình vừa vặn. Tôi mau mắn hỏi mọi người, “Trông em thế nào?”

“Ôi, trông em lộng lẫy lắm! Chiếc vương miện hợp với em vô cùng, Vương Tử điện hạ! Tôi biết mà, tặng trang sức cài đầu cho em đúng là một ý tưởng tuyệt vời!” Về tôn sùng trong mắt Du thậm chí còn gấp bội bình thường.

Tôi ráng kèm lại ý muốn đập anh ta một trận. Bìnhhhh tĩnhhhh nào, còn khối cơ hội nện hấn sau trận đấu...

“Thật sự trông rất tuyệt! Này nhé, màu rượu vang của chiếc vương miện rất hợp với màu mắt anh, nó còn tôn thêm nước da trắng và mái tóc bạch kim đó...” Tiểu Long Nữ! Cô làm ơn lau nước mắt đi cho tôi nhờ.

“Bời vậy Doll mới nhất định chọn màu hồng!” về mặt Doll quả quyết.

Lang đại ca thờ hất ra, “Đúng là rất khó để thống nhất nên chọn thứ gì! Du khẳng khái muốn mua một chiếc vương miện để em trông giống một hoàng tử thực thụ hơn. Tiểu Long Nữ thì bảo một món quà thật tinh xảo mới xứng với diện mạo của em. Doll một mực đòi mua thứ gì đó màu hồng vì màu đó đẹp, còn anh thì nghĩ hữu dụng mới là chủ yếu.”

“Sau đó chị thấy một người rao bán chiếc vương miện này và chị nghĩ nó chỉ có thể dành cho em! Nên mọi người mặc cả với người bán đó cả buổi – dùng đến cả mỡ nhân kế của Tiểu Long Nữ và đôi mắt nai long lanh của Doll... và rốt cuộc cũng mua được! Em phải quý trọng nó đấy nhé.” Vũ Liên đại tẩu vỗ đầu tôi, dịu dàng nói.

Cảm thấy ngượng ngập nhưng xúc động vô vàn, tôi nói, “Chắc phải đắt lắm! Cảm ơn mọi người nhiều...”

Cả đội trao tôi những nụ cười thân ái. Tôi nhìn bóng phản chiếu của mình trong gương, thầm nguyện rằng sẽ cố gắng hết sức để đội mình giành được ngôi vô địch và cùng nhau tạo nên huyền thoại. Tuy nhiên chẳng bao giờ tôi lại có thể tưởng tượng được rằng về sau, chiếc vương miện màu huyết dụ này lại trở thành một trong những biểu trưng của Huyết Yêu (1 biệt danh của tôi) – hay chính chiếc vương miện này trở nên nổi tiếng với cái tên Huyết Miện.

« Chương sauChương tiếp »]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 768) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương ngoại truyện: Vũ Liên vs Xú Lang.

“Lang ca, anh thấy thần chú vừa rồi của em có đúng lúc không? Em nên sửa đổi chỗ nào nữa không anh?” Vũ Liên rụt rè hỏi.

“Không đâu, em làm rất tốt rồi. Thời điểm, phương hướng, lực độ đều hoàn hảo cả.” Xú Lang mỉm cười đáp.

“Thật chứ à?”

Vâng, thật, đúng là rất tốt, nhưng theo em thì chị còn có thể làm tốt hơn thế nếu như cứ sau mỗi câu chú chị đừng có dừng lại hỏi ý Lang đại ca – và rốt cuộc tán gẫu liên cả chục phút như vậy. Tôi bắt đầu dĩ nghĩ thầm. Tôi tiếp tục đánh hết con quái này tới con quái khác, vừa đảo tròn con mắt tới lần thứ N khi thấy hai nhân vật kia vẫn còn đang tít tít trò chuyện.

“Hai người họ chìm đắm trong thế giới riêng tư bé nhỏ của mình lâu dữ, chẳng thèm để ý chút gì tới bọn mình nữa luôn. Thật là... khiến cho người ta chết vì ghen tị mất thôi.” Tôi phàn nàn, mắt phiến nào liếc nhìn hai người thêm lần nữa.

“Ghen tị cái gì hả Vương Tử?” Tiểu Long Tử giễu cợt. “Anh phải biết rằng anh đã có bên mình một tuyệt sắc giai nhân đệ nhất địa cầu—” cô nàng chỉ vào chính mình. “—lại thêm một tuyệt sắc nam tử vũ trụ vô song,” cô nàng chỉ vào Du. “Thêm nữa, nếu thấy buồn chán, anh lúc nào chẳng tự chiêm ngưỡng vẻ tuấn mĩ vô tiền khoáng hậu của mình được hả...” Tiểu Long Nữ thể thọt thông thêm một câu.

Ồ, phải ha! Coi nào: vậy là tôi có thể tự cho mình là les mà phải lòng Tiểu Long Nữ, hoặc có thể đồ Du, cái con người tình cờ là một gã gay ấy nhỉ! Còn nhờ như tôi rảnh quá không biết làm gì, tôi còn có thể tự cho phép mình hưởng thụ một chút cảm giác tự luyến nữa nha...

Tuyệt, quá tuyệt luôn à! Tôi nhặt nhẹo cười nhạo cái vận đào hoa* rất chi là chói lóa của mình. Hức. Lòng tự tôn của tôi ời...

(*vận đào hoa: Hoa đào là một loài hoa đẹp, thường được sử dụng như một phép ẩn dụ khá phổ biến về số mệnh tình duyên của con người. Lấy ý từ

câu nói: “Đào nở dẫn dụ ong bướm” mà so sánh với con người. Ở đây Vương Tử đang tự mỉa mai vận đào hoa của mình dẫn dụ không ít kẻ kì quái. – nhóm PR)

“Hãy, ước gì Vương Tử và anh cũng có ngày được như họ.” Du cũng tỏ vẻ ghen tị.

“Doll cũng mong gặp được một hoàng tử bạch mã.” Doll mơ màng.

Thì em cứ... mua một con ngựa trắng cho anh cười là được chứ gì?

“Hãy dè... ghen tị quá đi!” bốn cái miệng đồng thanh thờ dài, mắt nhìn người đẹp và quái vật vẫn đang vui vẻ chuyện trò mà lòng đầy ức chế.

~*~

Với nụ cười rạng rỡ nở trên môi, Vũ Liên đi về phía chúng tôi. Nhưng vừa quay lưng khỏi Lang đại ca, nụ cười của cô liền tan biến và đôi mày liễu nhíu lại đầy nỗi ưu phiền. Cô ừ đột hỏi, “Mọi người à, cho mình hỏi một chút... Lang đại ca có thích ai chưa?”

“Em không nghĩ vậy. Anh ấy chưa bao giờ nhắc tới chuyện đó cả!” Tôi đáp, ngờ rằng chuyện đó rõ là không có khả năng rồi. “Sao chị lại nghĩ vậy?”

Nhìn Vũ Liên buồn hiu. Mắt cô ngân ngấn lệ khiến bốn chúng tôi hoảng hốt. “Vậy tại sao Lang đại ca lại không phản ứng chút gì, bất kể bao nhiêu lần chị ngụ ý rằng chị thích anh ấy?”

“Ừm... Chị đã nói rõ ràng hết mức chưa?” Tiểu Long Nữ cẩn thận hỏi lại.

“Mình nói với anh ấy là, nếu một người tuyệt vời như anh ấy muốn tìm một người vợ, mình chắc chắn sẽ gả cho anh ấy... Như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?” Vũ Liên băn khoăn.

Tiểu Long Nữ nhìn cô thông cảm. “Câu đó là đủ rõ ràng với đa số người rồi, nhưng ‘Phi, Thường Đội’ lại có hai thành viên cực kì chậm hiểu trong chuyện tình cảm, mà một trong hai người đó chẳng may lại chính là Lang ca.”

“Người kia là ai?” tôi tò mò hỏi gặng. Doll phải không?

“Khụ khụ, cái đó không quan trọng. Quan trọng bây giờ là chúng ta nên giúp Vũ Liên và Lang ca. Dù sao đi nữa, không phải ngày nào cũng có một cô gái khả ái phải lòng Lang ca. Chúng ta sao có thể trơ mắt nhìn Lang ca đánh mất tình yêu của đời mình chỉ vì sự thờ ơ của anh ấy được?” Tiểu Long Nữ khẳng khái nói. “Sao hà mọi người, chúng ta vun vào cho họ chứ?”

“Nhất trí!” chúng tôi nhiệt tình hô to.

“Nhất trí chuyện gì?” Chợt tiếng Lang đại ca cất lên từ phía sau.

Chúng tôi từ từ quay lại cười ngây thơ vô tội.

“Nhất trí cố gắng luyện tập ấy mà, đại ca.” Nụ cười của tôi đặc biệt sáng lạn vô tà nhất nhóm.

“Ừ, cùng cố gắng nhé!” Lang đại ca nở nụ cười khó coi, lại khiến cho Vũ Liên mắt đắm đuối nhìn anh như si như túy*.

(*như si như túy: như say rượu, đây là một phép so sánh có tính gọi liên tưởng. – meomeo)

Chúng tôi dàn hàng ngang chờ Lang đại ca và Vũ Liên lại chìm vào cuộc thảo luận sôi nổi về phép thuật của họ và rời đi. Hai người họ vừa khuất khỏi tầm tai, chúng tôi liền chụm đầu bàn tán...

“Tụi mình giúp họ thế nào đây?” tôi hỏi.

“Lấy danh nghĩa Vũ Liên viết một lá thư tình,” Du nêu ý kiến.

“Chuẩn bị một bữa tối tràn ngập ánh nến cho Lang ca và Vũ Liên tí tí,” Doll đề nghị.

“Bỏ Viagra* vào nước uống của Lang đại ca,” Tiểu Long Nữ bảo. Thấy ba chúng tôi nhất loạt quay sang chiếu ánh mắt hình viên đạn vào mình, cô nàng điềm tĩnh tiếp, “Cách này vừa trực tiếp vừa đơn giản, có gì để lại làm chiều cuối đi.”

(*Viagra là tên một loại thuốc kích dục nổi tiếng. – meomeo)

Mật vụ “Giúp Vũ Liên bắt chồng” bắt đầu!

Du lập tức lôi giấy bút ra thảo một lá thư tình. Còn Doll và Tiểu Long Nữ... sau khi phá hoại 5 món ăn tối chuẩn bị, cả hai đã được vinh dự hộ tống ra khỏi bếp bằng ánh mắt chết người và Hắc Dao đầy đe dọa của tôi. Thế là hai người bèn chuyển sang tắt bật dọn bàn.

~*~

Du khấp khởi rào bước về phía Lang đại ca với lá thư đã hoàn thành trong tay. Những người còn lại chúng tôi thì lén lút theo sau rình rập. “Lang ca, trên đường đến đây em nhặt được một bức thư, hoá ra lại là gửi cho anh này!”

“Thế à?” Lang đại ca ngờ ngợ nhận lấy bức thư Du đưa, và đọc lớn nội dung trong thư:

“Giọt châu tí tách, gió hiu hiu

Diu diu là loi đuổi tiết hàn

Đào nhan mỹ liễu động xuân tâm

Cộng âm bình thơ người thương vắng

Phấn hoen lệ sầu dung trữu nặng

Guộng nghinh xuân khoác áo tơ vàng

Rời hương các, gối ngờ thung sâu

Thung sâu nhờ lệch thoa đầu phụng

Sầu vương chiều thương vắng dương lặn

Mộng đẹp tìm đâu. . .

đêm phủ găng

Đơn côi thấp hoa đặng lặng ngấm. . .

Vũ Liên thương gửi- ”

Ba chúng tôi mặt mày xạm ngoét. Tôi vội vàng hỏi Du ra một bên chất vấn, “Anh viết cái gì trong thư thế hả?”

“Là ‘Điệp luyện hoa’ của Lý Thanh Chiêu*, một bài thơ cảm động và giàu sức gợi.” Du xúc động đáp, thậm chí còn ứa nước mắt cho thêm phần ‘cảm động’ nữa chứ! “Tôi tin rằng sau khi đọc bài thơ đó, Lang ca chắc chắn sẽ hiểu được tấm lòng của Vũ Liên thôi.”

Có không đó? Tôi nghi hoặc nhìn Lang đại ca. Liệu anh ấy có hiểu thật không?

Liền đó Lang đại ca vẫy tôi lại.

“Vương Tử, em có hiểu thư này nói về cái gì không?” Lang đại ca ngượng ngừng hạ giọng hỏi tôi.

“Em biết chứ! Nó có nghĩa là em chuẩn bị cho Du một trận ra trò,” Tôi vừa đáp, vừa vịn cổ đuổi cơ và bẻ tay rôm rốp.

(*“Điệp luyện hoa” của Lý Thanh Chiêu: đoạn thơ trích mà Du đọc được lấy từ bài từ “Điệp luyện hoa” do nhà thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, Lý Thanh Chiêu viết. Bà sinh năm 1084, mất năm 1155, sống dưới thời nhà Tống. Bà sinh ra trong gia đình có tiếng là văn nhân nho sĩ, cha bà là nhà Nho nổi danh, nên từ thừa thiếu thời bà đã bắt đầu viết thơ. Năm 18 tuổi, Lý Thanh Chiêu thành hôn. Bà và chồng mình vô cùng yêu thương nhau, cả hai sống hạnh phúc cho đến khi số phận ác nghiệt chia cắt họ, hai năm sau, chồng bà chết, để lại bà với trái tim tràn ngập đau đớn.

“Điệp luyện hoa được viết theo thể ‘từ uyển ước’, một thể thơ tiêu biểu thời Tống. “Từ uyển ước” là lối làm từ theo đúng truyền thống, ngôn ngữ tinh luyện, ý tượng, hình tượng sâu sắc, uyển chuyển, phong cách tế nhị. Đặc biệt là âm luật phải đẹp đẽ và phù hợp với âm nhạc. “Từ uyển ước” thường dồn ý dài vào câu thơ ngắn nên rất giàu ý tứ, hình tượng, nhưng khá khó đọc, khi đọc có cảm tưởng chỉ toàn danh từ và tính từ. Ngày nay không phải ai cũng hiểu thấu đáo ý tứ của một bài “từ uyển ước”, đó là một trong những lý do mà Lang đại ca (và những người còn lại, trừ Du) không hiểu bài ‘Điệp luyện hoa’ này nói cái gì.

Phiên âm từ convert:

Noãn vũ tình phong sơ phá động,

Liễu nhân mai tại,

Dĩ giác xuân tâm động.

Từ ý thi tình thùy dữ cộng?

Lệ dung tàn phấn hoa điền trọng,

Sạ thí giáp sam kim lữ phùng,

Son chấm tà y,

Châm tổn sai đầu phượng.

Độc bảo nùng sầu vô hảo mộng,

Dạ lan do tiền đăng hoa lộng.

Bản dịch thơ đã được ghi trong phần dịch truyện. Ý tứ của đoạn thơ này nghĩa là người phụ nữ ngồi tựa cửa sổ ngắm xuân về. Lá đào, hoa đào khiến nàng tưởng tới đôi mắt và nụ cười thiếu nữ e ấp, cũng khiến nàng hồi tưởng đến tháng ngày hạnh phúc bên chồng mình. Thấy cảnh xuân tươi thắm, nỗi xót xa trong lòng nàng trời dậy. Nàng nhớ lại những ngày hai người bên nhau hạnh phúc, tình nồng ý đượm và hoàn cảnh chờ đợi mòn mỏi bấy giờ của nàng.

Nỗi buồn xâm chiếm, lệ tuôn hoen son phấn, thoa trâm trên tóc cũng như trĩu nặng ngàn cân. Nàng rời song cửa đi vào phòng, cho dù giờ nàng đang vận xiêm áo mới đón xuân về. Nàng nằm trên giường, gối găm làm lệch trâm phượng trên tóc nàng. Nàng cố gắng tìm đến giấc mơ, nhưng vẫn không thể ngủ được, nửa đêm nàng thắp đèn hoa tự ngắm một mình... – nhóm PR, thyme)

~*~

Tôi bày biện món cuối cùng lên bàn rồi lùi lại hải lòng ngắm nghía những ngọn nến lung linh, lọ hoa tươi thom nức, tấm khăn trải bàn trắng tinh, những đĩa sứ, những món cao lương mỹ vị tôi đã dày công chuẩn bị, và cả bầu trời lấp lánh ánh sao trên cao. Haa, thật là lãng mạn biết bao! Không uống công mình kêu Tiểu Long Nữ ‘mượn đồ’ này thứ này từ tiệm ăn trong thành...

Doll, Du, Tiểu Long Nữ và tôi hồi hả núp vào bụi cây cạnh bàn ăn lung linh ánh nến và chờ đợi. Sau khi đọc mẫu giấy nhắn của chúng tôi, Lang đại ca và Vũ Liên sẽ đến đây và thưởng thức bữa tối lãng mạn này... Hehe! Tình cảm của họ chắc chắn sẽ thăng hoa!

“Vương Tử, tui em đang làm gì vậy? Sao lại để lại giấy nhắn mà không dùng kênh tổ đội?” giọng Lang đại ca đầy ngờ vực vang lên qua kênh đội. Hoảng hồn, bốn chúng tôi thà rửa không tiếc lời: game online mắc dịch, sao cứ phải có kênh đội cơ chứ!

“Đừng nói lời nào vào kênh đội nhé,” Tiểu Long Nữ nhắc bọn tôi. “Không nghe bọn mình trả lời, thế nào Lang đại ca và Vũ Liên cũng tới đây thôi.” Bọn tôi gật đầu đồng ý.

“Chắc, anh chẳng biết bọn họ đang làm cái gì nữa. Vũ Liên, em đói không? Ta vào thành ăn một miếng rồi đi tìm họ nhé,” qua kênh đội, chúng tôi nghe Lang đại ca nói với Vũ Liên đang đứng cạnh mình.

Tôi rầu rĩ ngồi bên bàn nhìn bữa ăn kì công của mình bị ba con ma đói ngấu nghiến. Nèèè! Tôi nấu tất cả những món này là cho Lang đại ca và Vũ Liên cơ mà, mọi người làm ơn đừng có nuốt lấy nuốt để chẳng chút ý tứ nào như thế được không?!

“Hừ, đã bảo là cách của mọi người không ổn rồi mà không chịu nghe. Cần gì phải dè dặt thế chứ?” Tiểu Long Nữ nuốt một miếng ngỗng quay cô nàng vừa mới cuỗm từ tay hai người kia rồi tiếp tục thuyết giáo cả bọn. “Xài Viagra có phải nhanh gọn lẹ hơn không? Gạo đã nấu thành cơm rồi là ok tất! Mà Lang ca cũng không phải kiểu người chối bỏ trách nhiệm của mình.”

“Đành vậy. Mọi kế hoạch đều thất bại rồi, xem ra chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác.” Tôi đứng dậy, hít một hơi lấy tinh thần. “Tiểu Long Nữ, ở đâu có bán Viagra vậy? Tôi sẽ đi mua.”

“Ồ... anh đi coi thử tạp hoá Watson* có bán không?” Tiểu Long Nữ ngần ngừ đáp.

(Tạp hoá Watson: một hệ thống cửa hàng tạp hoá nổi tiếng, bán dầu gội, đồ ăn vặt, quà lưu niệm, đồ trang điểm, và cả một số thuốc men. – nhóm PR)

“Anh không biết là họ có bán đấy... Hơn nữa, Watson mở tiệm trong Đệ Nhị Sinh Mệnh hồi nào vậy?” Du nhìn Tiểu Long Nữ ngờ vực.

Tôi cau kinh phát vào đầu cô nàng.

“Chẳng ra làm sao cả, GRAA! Toàn là mấy cái cách gì đâu không, chẳng được tích sự gì hết! Xem ra chúng ta phải viện đến thứ này rồi,” tôi nhìn nắm đấm của mình, mắt loé lên một tia nguy hiểm.

Tôi hùng hăng lao xuống phố mua một cây dùi cui bọc vải, một đoạn xích, một con dao nhỏ, một chai keo vuốt tóc và một lồng chim câu. Rồi tôi đi lùng cho ra Lang đại ca và Vũ Liên.

Vừa phát hiện ra họ, tôi lén lút lên tới sau lưng Lang đại ca với cây dùi cui trong tay. Vũ Liên mở to mắt nhìn tôi đập đại ca ngất xỉu chỉ trong một cú đánh. Bàn dân thiên hạ chờ người nhìn tôi – một yêu tinh mảnh mai – trói gô một người sói cao hai mét trông lực lưỡng ngoài sức tưởng tượng và lỗi anh ta đi.

“Tiểu Long Nữ, Doll, hai người đưa Vũ Liên đi mua áo cưới và trang điểm. Gặp lại tại nhà thờ trong 1 tiếng nữa. Du, đi với tôi.”

“Rồ!” mọi người đồng thanh.

Tôi lôi con dao và chai keo vuốt tóc ra giao cho Du và bảo, “Làm sao cho Lang đại ca đẹp trai hơn thì làm. Một tiếng nữa anh sẽ lấy vợ.”

“Đẹp trai?” Du nhìn gương mặt sói của đại ca. “E là tôi. . . làm không nổi!”

“... vậy thì đẹp sói.”

Với chàng người sói quàng một bên vai, tôi thẳng hướng tới nhà thờ, phớt lờ vẻ kinh hoàng của người qua đường. Vẫn với vẻ dữ dằn đó, tôi và Du đứng trước cổng nhà thờ chờ cô dâu xinh đẹp Vũ Liên tới.

Tôi biết ngay mà, một tiếng rưỡi rồi mà ba người họ vẫn biệt tăm biệt tích. Tôi bèn mở kênh nhóm và ra cảnh cáo cuối cùng, “Quý cô, tôi chỉ đợi thêm 10 phút nữa thôi đấy. Sau đó tôi sẽ mang chàng sói trên vai tôi đi bán đấu giá.” Thế là nhiều tiếng động hoảng hốt vang lên từ phía bên kia.

“Tôi đây, đừng bán mất chàng sói của tôi.” Vũ Liên cuống quýt chạy đến trong bộ váy cưới trắng tinh.

Thấy mọi thứ đều đã sẵn sàng, tôi bèn thấy Lang đại ca xuống sân. Không ngoài dự đoán, Lang đại ca liền tỉnh dậy. Tôi lấy giọng dữ tợn gầm gừ, “Vũ Liên muốn cưới anh. Anh có lấy cô ấy không thì nói?”

Xú Lang ngớ ngàng nhìn Vũ Liên. Cô e thẹn cúi đầu. Rồi đại ca trầm giọng, “Em thật muốn lấy anh sao? Anh chỉ là một tế ti, anh không thể bảo vệ em khỏi quái thú. Anh là một con sói xấu xí, chẳng có điểm nào để gọi là dễ nhìn. Anh cũng không giàu có để cấp trang bị cho em. Biết những điều đó rồi, em còn thật sự muốn cưới anh không?”

Thật dịu dàng nhưng đầy vẻ kiên tâm, Vũ Liên đáp, “Anh là tế ti, nên anh đứng bên em và cùng em hỗ trợ đồng đội. Anh có thể không đẹp trai, nhưng trái tim ấm áp của anh giá trị nhiều hơn thế. Anh có thể không giàu có, nhưng tình cảm của anh nồng ấm và anh trân trọng bằng hữu vô cùng. Với em, anh là người hoàn mỹ hơn bất cứ ai.” Vũ Liên hít một hơi thật sâu và tiếp, “Vâng, em muốn lấy anh.”

Doll rút khăn tay ra chấm chấm nước mắt. “Cảm động quá; Doll muốn khóc quá chừng.”

Tiểu Long Nữ và tôi sớm đã ôm chầm lấy nhau mà rơi nước mắt rồi. Còn Du áy hử? Cái gã toan lợi dụng cơ hội ôm tôi đó đã ăn một cước hay sang tận bên kia đường từ lâu.

Gương mặt Lang đại ca đồ lụng. “Vũ Liên...”

Tôi sốt ruột nhìn hai người họ đỏ mặt nhìn nhau mãi không thốt nên lời. Thế là tôi bèn nhắc Vũ Liên lên bằng tay phải và Lang đại ca trong tay trái (có sức mạnh thật hay! Nếu buồn chán, bạn có thể lỗi người ta tới lễ đường ép cưới), và đá cửa nhà thờ. Mỗi tay một người, tôi đi thẳng tới mục sư NPC và nói gọn, “Mục sư! Đám cưới!”. Rồi tôi thấy hai người họ trước lễ đường.

Mục sư NPC liền liền thoáng đọc mấy câu thủ tục trong lễ cưới. (thật có lỗi quá, tôi lúc đó đang bận bịu chải chuốt chú chim câu để chuẩn bị thả nó nên không để ý xem ông ấy nói những gì.) Tất cả những gì lọt vào tai tôi là đoạn cuối: “... vậy, Vũ Liên, cô có đồng ý lấy người đàn ông này, Xú Lang, làm chồng cô, sẽ chia cùng anh ấy lúc mạnh khỏe cũng như lúc ốm đau, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, ở bên anh ấy, yêu thương và chung thủy cho đến trọn đời không?”

Vũ Liên e lệ liếc nhìn Xú Lang bằng ánh mắt thâm tình ý trọng và trả lời, “Vâng, tôi đồng ý.”

“Xú Lang, anh có đồng ý lấy người phụ nữ này, Vũ Liên, làm vợ anh, sẽ chia cùng cô ấy lúc mạnh khỏe cũng như lúc ốm đau, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, ở bên cô ấy, yêu thương và chung thủy cho đến trọn đời không?”

“Vâng, tôi đồng ý,” Lang đại ca đáp ngay không chút do dự.

Hoan hô hô hô! Thả chim câu, thả chim câu! Tôi reo lên vui mừng và thả chú chim – biểu tượng của hạnh phúc – miệng hô to, “Vũ Liên đại tẩu MUÔN NĂM!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Đại hội, bắt đầu.

Đeo Huyết Miện đồng đội tặng, tim tôi ngập tràn lòng biết ơn trước tấm lòng của mọi người, tôi quyết sát cánh cùng đội mình tạo nên huyền thoại, một huyền thoại của chính chúng tôi. Tôi nhắm nghiền mắt, tĩnh tâm lại, và từ từ mở mắt. Với khuôn mặt tràn trề tự tin và quả quyết, tôi mỉm cười với toàn đội trước khi dần bước đầu tiên vào hành trình tạo dựng huyền thoại, tiến lên sân diễn của chúng tôi: võ đài đại hội.

Trên võ đài, MC đang nhiệt liệt tự giới thiệu. “Xin chào toàn thể quý vị và các bạn, tôi là bình luận viên hôm nay, Tiểu Lí. Xin phép mở đầu bằng tiết mục giới thiệu hai đội chơi tham gia trận đấu này! Đầu tiên, đang bước ra từ cửa Tây là đội Công Chúa Hoàn Mĩ! Đứng đầu đội Công Chúa Hoàn Mĩ là Hoàn Mĩ Công Chúa thuộc tinh linh tộc. 5 thành viên còn lại của đội gồm một pháp sư tinh linh tộc, một chiến sĩ người thú, một chiến sĩ loài người,

một cung tiễn thủ tinh linh tộc, một cung tiễn thủ loài người và một tế ti thiên sứ tộc.”

Tôi dẫn đầu đội mình tiến ra. Xét những tràng hò reo vang dội từ khán đài thì xem ra đối thủ của tôi đã hiện diện trên võ đài rồi. Chẳng lẽ đội Công Chúa Hoàn Mĩ nổi tiếng lắm sao? Mình có nghe tiếng họ bao giờ đâu, coi bộ mình lạc hậu rồi. Thôi không sao, Phi Thường Đội sẽ sớm đánh bại họ và lừng danh toàn cõi Đệ Nhị Sinh Mệnh!

Bình luận viên tiếp tục lớn tiếng giới thiệu đội tiếp theo thượng đài. “Và giờ đây, đang đến từ cửa Đông là Phi Thường Đội! Phi Thường Đội có kết cấu đội cực kì khác thường, gồm một chiến binh tinh linh tộc, một đạo tặc tinh linh tộc, một tế ti người thú, một Tử linh pháp sư thiên sứ tộc, một Thi nhân ma tộc và một ma pháp sư loài người!”

Đám đông khán giả liền xôn xao. “Đúng là một đội quái lạ!”, “Phi Thường Đội*? Tên gì quái đản!” và những lời bình phẩm đại loại như thế rộn lên không ngớt.

(*Phi Thường Đội: Như một chú thích khác đã đề cập, trong tiếng Trung, từ Phi Thường Đội nếu ngắt khác nhau sẽ có cách đọc khác nhau. Vốn tên Phi Thường Đội là Phi, Thường; nghĩa là bất bình thường, kì quái. Nhưng mọi người đều tưởng là Phi Thường, nghĩa là Cực Kỳ. – nhóm PR)

“Nếu như đội này không phải là đội tệ nhất, thì họ sẽ là một trong những đội giỏi nhất...” Chiến lược gia của đội Công Chúa Hoàn Mĩ, tế ti thiên sứ tộc, lăm băm nhận định.

“Mặc xác đội bọn họ có như thế nào, các anh cũng sẽ giành chiến thắng vì em, phải không?” Người đẹp diễm lệ của đội, Hoàn Mĩ Công Chúa, ngọt ngào thỏ thẻ với các thành viên đội mình – tôi thì thấy cô nàng giống như đang phỉnh phờ mấy cái đuôi của mình hơn! 5 anh chàng kia gật đầu lia lịa.

Tôi chậm rãi đi vào võ đài trong tiếng rì rào dưới hàng ghế khán giả. Như thường lệ, tôi đi đến đâu là không khí nơi đó đông lặng ngắt. Về ngoài của tôi bình thường đã có sức tàn phá rồi, huống chi bây giờ còn thêm chiếc vương miện, chỉ càng bội phần tăng thêm vẻ quyền rũ của tôi, khiến sức huỷ diệt nhảy phóc từ 100% lên tới 200%! Tôi phớt lờ ánh nhìn cháy bỏng của đám đông (Hầy, bị nhìn riết quen luôn rồi...) và nhìn thẳng vào đối thủ của chúng tôi hôm nay: đội Công Chúa Hoàn Mĩ.

Mới đầu tôi tưởng đội này chắc là toàn con gái. Ngạc nhiên làm sao, hoá ra đội chỉ có một cô gái và những năm chàng trai! Tôi nghĩ bụng: cô ta làm như mang theo cả hậu cung* thượng đài không bằng, mà dung nhan nào đã sánh bằng Tiểu Long Nữ. Ghen tị quá đi...! À, không... bây giờ mình là con trai, có cái quái gì mà ghen tị cơ chứ!

(*Hậu cung: Hậu cung là một phần của Tử Cẩm thành. Đây là nơi vua chúa, Thái Hậu, Thái Thượng Hoàng, Công Chúa, Thái Tử, Hoàng tử và các phi tần ở. Chính vì vậy mà Vương Tử cho rằng Hoàn Mĩ Công Chúa bê luôn cả đồng “nam sủng” (người tình là nam) của cô nàng đi. – nhóm PR.)

Đặt nỗi đố kỵ của mình sang một bên, tôi và đồng đội mỗi người tự điều chỉnh tư thế vào dáng điệu* mà Tiểu Long Nữ đã tốn hẳn 3 ngày huấn luyện. Tôi ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của cô nàng – thay phong thái tao nhã quý phái bằng dáng vẻ chiến đấu sành sỏi, cao ngạo rất chi là Độc Cô Cầu Bại**. Bằng cách đó, chúng tôi có thể ngầm huỷ hoại lòng tự tin của đối thủ... Tuy nhiên, cá nhân tôi thậm chí còn cho rằng tụi con trai nhìn cái vẻ đẹp trai ngời ngời của tôi chỉ có tức điên lên, rồi thì chiến ý lại càng bùng phát dữ dội thì có.

(*tư thế và dáng điệu: trong bản gốc tiếng Trung ghi là “dáng pose”, nghĩa là dáng chụp hình. Tuy nhiên, để truyện có tính thuần Việt, dễ dàng giúp bạn đọc hiểu rõ. Tôi xin được sửa lại một chút. Kính mong bạn đọc bỏ qua. Nếu bạn đọc không hài lòng, có thể góp ý để tôi sửa chữa. – meomeo.)

**Độc Cô Cầu Bại: đây là một nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung. Nhân vật này được nói cụ thể trong hai tiểu thuyết Thần Điêu Hiệp Lữ và Tiểu Ngao Giang Hồ, được nhắc sơ qua trong Lộc Đỉnh Ký. Độc Cô Cầu Bại nghĩa là “Cô độc một mình mong được bại trận”, biểu thị khả năng kiếm thuật của nhân vật này. Trong ngữ cảnh này, ý của Vương Tử là tạo một cái dáng thật lạnh lùng, khuôn mặt thật băng giá cho người khác sợ. – meomeo.)

“Sao lại có người đẹp trai đến thế kia...” Hoàn Mĩ Công Chúa mắt đắm đắm nhìn tôi như bị thôi miên, trong khi 5 thành viên còn lại của đội cô nhìn tôi trừng trừng, rõ là muốn mang tôi lột thịt lột da hầm xương nấu súp rồi.

“Vương Tử, Tiểu Long Nữ, đội kia có 2 cung tiễn thủ và 2 chiến sĩ, trận đánh càng kéo dài e chúng ta càng bất lợi. Anh có ý này, nghe nhé...” Lang đại ca bắt đầu giải thích kĩ càng kế hoạch của anh cho cả đội.

Lang đại ca phân công đâu vào đó xong, chúng tôi dứt khoát bước lên võ đài với tư tin tràn trề, khoe môi tôi còn điểm một nụ cười nhàn nhạt đầm chất tà mị. Chính Tiểu Long Nữ dạy tôi chứ đâu. (Tiểu Long Nữ, biệt danh Huyết Yêu của tôi là do cô mà ra chứ chẳng sai...). Tôi đưa mắt nhìn đội Hoàn Mĩ Công Chúa Hoàn Mĩ và lạnh nhạt cất tiếng, “Bắt đầu chứ?”

Chiến sĩ người thú không lồ bên đó liền vung vẩy chiếc rìu bự chẳng một vài đường phô trương. Đáng tiếc anh ta so với Lang đại ca còn thấp hơn vài gang tay, lại không có được vẻ áp đảo và uy phong lẫm liệt như anh ấy. Chiến sĩ loài người bên địch cũng tiến lên đối mặt với chúng tôi và lạnh lùng đáp lời, “Không thành vấn đề. Bắt đầu đi!”

Thấy chúng tôi đã sẵn sàng, trọng tài đứng một bên liền phát còi, mở đầu trận đấu.

Thường thường đầu trận, đầu tiên tế ti hai bên yểm bùa tăng lực cho đồng đội. Yểm bùa xong, trận đấu mới chính thức bắt đầu. Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ và tôi không tuân theo thông lệ đó, mà lợi dụng tốc độ của mình xông lên ngay khi trọng tài tuyên bố khai mào trận chiến. Chiến sĩ đối phương còn chưa kịp trở tay, bóng dáng tôi đã lướt qua họ rồi; đối tượng tôi nhắm đến là hai cung tiễn thủ kia... Tiếp đó tôi nhanh tay lôi Bé Bao ra và cầm đao vút một phát thật lực.

“Bé Bao, Song Sát.” Bé Bao lập tức bay thẳng đến 2 cung tiền thủ vẫn còn mơ hồ chưa rõ chuyện gì đang xảy ra – và bắt đầu vun vút đập qua đập lại giữa hai người bọn họ chẳng khác gì quả banh trong trò bóng bàn.

Cung tiền thủ máu thường ít, nên đòn tấn công này là quá đủ cho bọn họ luống cuống tay chân rồi. Bé Bao vừa ném ra, tôi liền không phí thời gian rút đao lao đến tay cung tiền thủ loài người – người có lượng máu chắc chắn cao hơn cung tiền thủ tinh linh tộc. Khi anh ta đã vào trong tầm với, tôi hô to, “Ngũ đại tuyệt chiêu, Long Quyền Trảm*!”

(*Long Quyền Trảm: tuyệt chiêu này xuất phát từ truyện tranh Rurouni Kenshin. Chiêu gốc so với chiêu Vương Tử sử dụng khá khác nhau. Chiêu gốc cần dùng lực tay thật nhanh để đánh vào gáy đối thủ. Trong bản dịch của chị thyme đề là Long Bế Thiểm, có lẽ có ảnh hưởng từ bản truyện tranh. – nhóm PR và meomeo)

Tôi vung đao quá đầu, nhún mình nhảy vọt lên. Xoay người giữa không trung để thân mình song song mặt đất, tôi phi thân tới xuyên đao thẳng vào bụng tay cung tiền thủ loài người ngọt xớt. Với tốc độ ra tay của tôi, có lẽ cung tiền thủ chuyển về tốc độ cũng đừng mong né đòn kịp lúc. Dù nó không phải là độc chiêu trí mạng, thì nội đồng khí bị xáo động lưu chuyển khi thi triển đòn Long Quyền Trảm cũng đủ khả năng đã thương đối thủ rồi, bất kể đao có chạm được đến người hay chưa. Cánh tay trái của anh bạn cung tiền thủ loài người kém may mắn gãy ngay tức khắc dưới đòn tấn công xoắn vặn của tôi. Vừa đáp xuống mặt đất, tôi lập tức vung tiếp một đao, tiễn anh ta bay về điểm trọng sinh “lâm lại từ đầu”, nghiền ngẫm lại sai lầm của mình trong ‘kiếp này’.

Trong khi mọi người còn đang dán mắt vào tôi, Tiểu Long Nữ với tốc lực xuất quỷ nhập thần đã sớm mỗi tay một chủy thủ áp sát cung thủ yêu tộc. Từ phía sau, cô vung chủy thủ đâm vào yết hầu anh ta, mạnh tay rạch một đường. Lẽ ra chiêu đó là đủ để chết người, tiếc thay công lực của Tiểu Long Nữ quá thấp nên không thể một đao lấy mạng đối phương.

Liếc thấy té ti địch bắt đầu niệmcứ hồi sức, khoé môi Tiểu Long Nữ khẽ nhếch lên thành một nụ cười tàn nhẫn. Lúc này cô mới xoay người lộ ra thanh chủy thủ trên tay kia đã đâm lút cán vào tim cung tiền thủ yêu tinh. Té ti đối phương chỉ còn biết lực bất tòng tâm nhìn cung tiền thủ đội mình đổ gục.

Lúc này, hai chiến sĩ của đội Công Chúa Hoàn Mĩ đang bận bịu đối đầu với Hoà Giáp Cốt Tinh siêu khủng bố của Doll. Không chỉ thế, tốc lực của họ còn bị Sanh Ca Mê Hoặc Thuật của Du làm cho trì trệ hẳn đi. Té ti nữa thì bị Hòa Giáp Cốt Tinh nốc-ao; khả năng cho họ rảnh tay trợ giúp đồng đội là hoàn toàn không có!

Hoàn Mĩ Công Chúa, từ đầu vẫn đắm đuối nhìn tôi, cuối cùng cũng nhận ra tình hình không ổn và vội tung lời nguyên tiêu diệt một cốt tinh của Doll. Nhưng lúc này Tiểu Long Nữ và tôi đã giải quyết xong hai cung thủ rồi, nên tôi liền xông thẳng đến hai chiến sĩ để hỗ trợ cốt tinh của Doll. Tiểu Long Nữ, mặt khác, đã luyện được một kỹ năng sau khi nghiên cứu nhẫn thuật của Ninja Nhật: Độn Thổ. (chiêu này luyện được chẳng dễ dàng gì, nhất là với chúng tôi, vì mỗi khi Tiểu Long Nữ thất bại, cả đội lại phải mở một cuộc khai quật để đào cho ra cô nàng). Dùng tuyệt kỹ đó, Tiểu Long Nữ lảng lạng tiếp cận ma pháp sư địch, Hoàn Mĩ Công Chúa...

“Công Chúa, cẩn thận!” té ti địch vội đẩy Hoàn Mĩ Công Chúa – sắp sửa bị Tiểu Long Nữ cắt cổ – ra một bên.

Tiểu Long Nữ tùy cơ ứng biến, lập tức đổi mục tiêu. Hai thanh phi đao rít lên trong không khí, cắm ngập vào té ti đối thủ. Mặt anh ta tái nhợt, vừa cố tự trị thương, vừa hét gọi hai chiến sĩ đội mình quay lại giúp đỡ.

Chiến sĩ hả? Tôi hừ lạnh một tiếng; chiến sĩ loài người kia coi như có chút nhanh nhẹn còn chưa đánh trúng tôi được chiêu nào, nói gì đến tay chiến sĩ người thú ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’ chậm như rùa đó chứ. Bọn họ tức tối quát trả té ti, còn không mau hồi máu cho bọn này đi, đây không có rảnh đi cứu người đâu!

Thật ra, khi hai nhân vật gây đe dọa lớn nhất cho kế hoạch của chúng tôi là hai cung tiền thủ ‘thăng thiên’, số phận của đội đối thủ coi như đã định rồi. Nghĩ vậy, tôi bất giác nở nụ cười ác quỷ, khiến hai chiến binh địch hoảng vía tưởng tôi lại ra chiêu Long Quyền Trảm thêm lần nữa. Tôi cười lạnh và xài... Thập Liên Kích dứt điểm chiến sĩ loài người. Đùa hoài, Long Quyền Trảm xài mãi được chắc? Chiêu đó làm tôi chóng mặt thấy nỏ chứ tưởng

Cứ thế, Tiểu Long Nữ và Du dồn té ti và ma pháp sư địch vào chân tường, trong khi cốt tinh và tôi tiễn chiến sĩ người thú của họ lên phi cơ miễn phí. Chỉ trong chớp lát sau đó, té ti địch cũng ngóm nốt.

Sáu người chúng tôi đứng trước ma pháp sư địch, Hoàn Mĩ Công Chúa – đã lùi vào một góc. Bước lên trước một bước, tôi lạnh lẽo mỉm cười và hỏi, “Đầu hàng?”

Hoàn Mĩ Công Chúa từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy tôi, vẻ sợ hãi của cô nàng liền tan biến cả, thay vào đó là vẻ lờn lờn kêu gọi, thậm chí cô ta còn dám nũng nịu với tôi. “Đầu hàng, đầu hàng! Người ta bại dưới tay anh rồi nên sẽ làm bạn gái của anh, anh nhé?”

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta, người này chẳng kiêu diễm bằng Tiểu Long Nữ, không khá ái như Doll, cũng chẳng thanh lịch duyên dáng cho bằng Vũ Liên đại tâu mà thấy khó chịu cực kì. Bây giờ cô ta lại còn trơ tráo dám dựa vào mình như thứ động vật không xương sống nhào nhoeét nữa chứ?! Hít phải mùi nước hoa nồng thắm gớm của cô ta, tôi trầm nghĩ, Tôi vẫn là con gái à nha – chỉ vì tôi trông giống con trai không có nghĩa là tôi phải học như đàn ông con trai mà thương hương tiếc ngọc* đâu nhé?!

(*thương hương tiếc ngọc: một thành ngữ Trung Quốc quen thuộc được dùng để chỉ những người, hành động biết trân trọng, thương xót cho người con gái đẹp. “Hương” và “ngọc” là phép ẩn dụ điển hình liên tưởng đến người con gái tài sắc. – meomeo)

Tôi chậm rãi nâng đao lên, vẫn cười nhẹ mà thẳng tay đâm Hắc Đao xuyên thân người cô gái đang đứng trước mặt mình. Ai kêu cô dám xinh đẹp hơn phiên bản nữ của tôi! Còn chưa kể đến xoắn xuyết thêm 5 tên đẹp trai nữa... Rõ ràng là bức người ta sinh hận mà! Ưc quá phải giết thôi!

Hải lòng nhìn Hoàn Mỹ Công Chúa mang ánh mắt oán giận không cam lòng bay đi mất, tôi vẫy vẫy thanh đao, mong vẫy cho sạch mớ máu me tởm lợm trên đó. Chợt tôi nhận ra toàn đấu trường im phăng phắc, ai cũng nhìn tôi với vẻ kì quái.

“Chuyện gì vậy, Tiểu Long Nữ?” tôi hoảng hồn PM Tiểu Long Nữ, dù ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

“... thì bởi anh thân mình đầm máu mỉm cười đầm chết một nữ nhân, sau đó còn ung dung vẫy sạch máu. Thật sự là quá đẹp trai, quá ngầu, quá máu me! Đó là lý do tại sao ai ai cũng sững sờ!” Tiểu Long Nữ nhún vai bất đắc dĩ trả lời.

Mình chỉ hơi bị đổ kị làm mờ mắt chút chút thôi mà, mọi người hiểu nhầm mất rồi. Tôi thầm kêu khổ.

“Phi Thường Đội, chiến thắng,” trọng tài cuối cùng cũng tỉnh táo lại mà tuyên bố câu chiến thắng muộn màng.

~*~

Tôi đứng trên võ đài lênh láng máu, toàn thân toát ra khí hàn buốt lạnh. Mất lạnh băng, tôi vung đao dứt điểm đối thủ cuối cùng. Nghe tiếng hoan hô vang dội từ hàng ghế khán giả, tôi chỉ đứng đung quay sang quét ánh mắt sắc lạnh một lượt khắp khán đài cho đến khi mọi tiếng hò reo đều ngưng bật. Tôi hải lòng nở nụ cười ác ma khát máu và dẫn đầu Phi Thường Đội rời võ đài trong tiếng tuyên bố chiến thắng của trọng tài.

Vì cái gì tôi biến thành như vậy ư? Thật ra đây không phải là chủ ý của tôi. Chỉ là, không rõ đã thành lệ từ bao giờ mà cứ sau mỗi trận đấu là sảnh ngoài sân đấu lại đông nghịt người hâm mộ của tôi. Vốn đây chỉ là vấn đề cá nhân, nhưng sau cái lần tôi quyết định đi sau lưng đội mình, thế là những người ái mộ tôi – đứng chặn sẵn tại cửa ra – đổ xô lại giẫm đồng đội tôi bẹp dí, thì chuyện này trở thành vấn đề của cả đội.

Sau đó, Tiểu Long Nữ liền đề xuất chiến thuật ‘Huyết Yêu’. Với tỉ lệ 5 phiếu chống 1, tôi bị ép phải vào vai một kẻ máu lạnh giết người không chớp mắt, chỉ để ngăn người hâm mộ tôi không dám tiến gần. Bất hạnh thay chiến thuật này đạt thành công ngoài mong đợi, giờ đây người hâm mộ tôi đã ngưỡng mộ lại càng thêm ngưỡng mộ, nhưng đồng thời cũng không còn dám đến gần tôi trong bán kính 10 mét... Dù gì thì chính tôi là người đã chẳng chút lưu tình xuống tay hạ sát người đẹp Hoàn Mỹ Công Chúa, nên họa chẳng ai không có mắt mới không thấy rằng tôi chẳng biết cái gì là ‘thương hương tiếc ngọc’.

Tôi cẩn thận đi đầu đội (không ai dám đi trước mặt tôi nữa...), khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Tay trái tôi đặt hờ trên chuôi đao theo thói quen, như thể hề có động là tôi sẵn sàng rút đao giết người ngay tức khắc; nhưng thật ra trong đầu tôi đang nghĩ, hầy, đối quá chừng! Sao đi mãi mà vẫn chưa tới nhà hàng vậy nè?

“Vương Tử!” một giọng mừng vui hướng về phía tôi reo lên không xa lắm.

Ai? Tôi nhú mày nghĩ bụng. Không ngờ hiện tại vẫn còn một cô gái giữa đám đông này có can đảm gọi tên mình. Tôi bực dọc liếc nhìn quanh. Những cô gái vây quanh tôi cũng há hê thán nghĩ, Không biết con nào chán sống rồi mà dám gọi thẳng tên Vương Tử?

“Vương Tử? Sao vậy?” Chạm phải ánh nhìn lạnh tanh của tôi, Mai Khôi giật mình, lệ chực tràn nơi khoé mí.

Mai Khôi? Vừa thấy gương mặt quen thuộc của cô, nét mặt tôi liền dịu đi. Cũng một thời gian rồi tôi không gặp cô ấy.

“Đã lâu không gặp, Mai Khôi, cả các bạn trong Mai Khôi Đội nữa,” Tôi cười trừ, mắt nhìn Tiểu Cường, Legolas, Bồ Huyết Chuyên Dụng, và anh bạn lần trước mới gặp qua – Đoạn Kiếm.

“Vương Tử, nơi này không tiện ở lâu, có gì mời họ đi ăn rồi từ từ nói chuyện!” Mắt thấy các cô gái xung quanh đang rục rịch chuẩn bị lao vào tới nơi, Tiểu Long Nữ thầm lo cho tính mạng của cả Phi Thường Đội lẫn Mai Khôi Đội, liền vội PM tôi.

“Chúng ta cùng dùng bữa nhé? Mai Khôi, hẹn gặp lại ở nhà hàng lần trước – mọi người nhất định phải tới đấy!” Cảm nhận được mối đe dọa từ xung quanh, tôi hấp tấp PM Mai Khôi và... chạy lệ!

Khi đã an toàn trong phòng ăn ở lầu hai nhà hàng, tôi thở phào khỏi phục dáng vẻ bình thường của mình. Vừa xoa bóp cơ mặt, tôi vừa giải bày với Mai Khôi, “Thật ngại quá, Mai Khôi. Ở bên ngoài lạnh nhạt với bạn như thế, thật là mình không cố ý. Chẳng qua...”

Tôi giải thích rõ ngọn ngành cho Mai Khôi Đội, để tránh lần sau chúng tôi gặp mặt lại nảy sinh hiểu lầm không đáng có. Dẫu sao, tôi cũng không muốn mất đi những người bạn tốt như họ.

“Hahaha! Không ngờ đẹp trai quá cũng là cái tội.” Tiểu Cường nghe xong liền phá ra cười trên nỗi đau của tôi.

“Đầu phải mình muốn như vậy đâu...” Tôi gãi đầu lăm bầm. Tiểu Cường thân mật vỗ vai tôi, và mọi người cũng cười ồ.

Ngoại trừ Tinh Thiên từ đầu vẫn cúi gầm mặt, tất cả mọi người đều chuyện trò vui vẻ. Đoạn Kiếm và tôi đặc biệt tán gẫu rất hợp ý. Đoạn Kiếm bảo anh không bỏ qua trận đấu nào của Phi Thường Đội, và rất có hứng thú với những chiêu thức khác thường và thậm chí là quái dị của tôi, vì anh ấy cũng mang những chiêu thức độc trong truyện kiếm hiệp ra áp dụng vào chiến đấu. Xem ra đầu chí có mỗi mình kì quái! Hai chúng tôi hào hứng buồn hết Cửu Đầu Long Thiểm và Long Quyển Trảm của tôi lại sang Thái Cực Kiếm và Độc Cô Cửu Kiếm* của anh ấy.

(*Thái Cực Kiếm và Độc Cô Cửu Kiếm: Thái Cực Kiếm của Đoạn Kiếm có lẽ xuất phát từ Thái Cực Quyền, một loại võ chậm, thường được người già tập luyện dưỡng sinh. Thái Cực Quyền dựa trên nền tảng triết học của Trung Quốc, trong âm có dương, trong dương có âm. Đoạn Kiếm có lẽ đã sử dụng một số yếu tố và chiêu thức của Thái Cực Quyền để sáng tạo ra Thái Cực Kiếm. Độc Cô Cửu Kiếm là tên chiêu thức cực kì nổi tiếng của Độc Cô

Cầu Bại. – nhóm PR)

“Vương Tử, Tiểu Long Nữ à, về chuyện xảy ra lần trước chúng ta gặp nhau... Tình Thiên rất áy náy về chuyện đó...” Mai Khôi mở lời, ái ngại liếc nhìn Tình Thiên vẫn im lặng cúi đầu cả buổi.

“À, chuyện đó hà. Mình quên lâu rồi. Em không phải áy náy đâu, Tình Thiên.” Tôi nói, đoạn quay qua Tiểu Long Nữ, “Cô cũng không trách cô ấy, phải không Tiểu Long Nữ?”

“Hử? Chuyện lần trước là chuyện gì?” nét mặt Tiểu Long Nữ lộ vẻ khó hiểu. (*toát mồ hôi* trí nhớ của cô đúng là có vấn đề...)

“Nói chung, anh và Tiểu Long Nữ không để ý chuyện đó đâu!” chợt tôi thấy vai Tình Thiên run run. Chết cha, cô ấy khóc! Trời ạ, mình lại nói sai cái gì rồi!!

“Em xin lỗi...” Tình Thiên nhào vào vòng tay tôi khóc nức nở. Tôi vỗ vỗ lưng cô dỗ dành, thăm nghĩ, hầy! Có em gái có phải thích hơn không, so với thằng em mắc dịch của mình dễ thương gấp mấy, gì mà cả ngày lải nhải bên tai mình khoe khoang khoác lác miết Hắc Ám Tà Hoàng Đội đã toàn thắng bằng bao nhiêu đó thế này thế nọ... Nếu không phải vì sợ hương hoá Phong gia không còn, đặc tội với liệt tổ liệt tông, mình đã sớm băm nó ra làm bánh bao xá xiu* rồi!

(*bánh bao xá xiu: Là một loại bánh bao nhân thịt băm, gọi là xá xiu. Nhân xá xiu thường là thịt lợn băm, có màu đỏ và có vị ngọt. – nhóm PR)

“Đừng để tâm chuyện đó, ngoan nào, đừng khóc nữa...” Tôi dịu dàng vỗ về Tình Thiên.

Tình Thiên nghẹn ngào ngược lên nhìn tôi với đôi mắt đầm lệ đến nao lòng. “Em có thể hỏi anh điều này được không?”

“... được!” Sao tự nhiên mình có linh cảm xấu thế này? Nhận thấy những thành viên còn lại trong Mai Khôi Đội như nín thở chờ kịch hay, dự cảm chẳng lành của tôi lại càng tăng lên gấp bội.

“Em có thể làm vợ bé của anh được không? Em sẵn sàng chấp nhận Tiểu Long Nữ làm chị cả*!” Tình Thiên vẻ mặt tràn trề mong đợi, vọt miệng nói ra một câu dễ khiến người ta té ghế.

(*Chị cả: bản gốc là “đại tỷ”. Đại tỷ vừa có thể dùng để chỉ cô gái lớn tuổi hơn người nói, vừa có ngầm ý khác. Trong trường hợp này, Mai Khôi và Tình Thiên nguyên ý gọi Tiểu Long Nữ là “chị cả”, nghĩa là ngầm ý họ là vợ lẽ, Tiểu Long Nữ là vợ cả. Trong văn hóa các nước phương Đông, đặc biệt là Trung Quốc, một người đàn ông có nhiều vợ thì các bà vợ của họ sẽ xưng hô với nhau là “tỷ muội” (chị em), hàm ý là coi nhau như chị em ruột một nhà, cùng đoàn kết, thương yêu chồng con coi sóc gia đình. Tuy nhiên thường chỉ là “bằng mặt mà không bằng lòng”, thường nảy sinh ra nhiều rắc rối. – nhóm PR và meomeo)

Thành viên Phi Thường Đội đang cao hứng nâng ly đồng loạt sắc một lúc, rồi liếc trộm tôi, cố nhịn cười...

Còn kinh dị hơn thế...

“Em nữa.” người chị em thân mến của tôi, Mai Khôi, chẳng ngờ cũng nín lấy áo tôi, hai mắt nhìn thẳng vào mắt tôi kiên quyết.

Có ai nói cho tôi biết với, khi có hai người đẹp đề nghị làm vợ hai và vợ ba của bạn, mà bạn lại là con gái... Tình hình thế này biết phải làm sao? Tôi nhất thời không nghĩ ra đáp án, chỉ biết đưa ánh mắt cầu cứu sang Tiểu Long Nữ đang cố nhịn con cười. Hai cô gái cũng đồng loạt ngoảnh lại nhìn Tiểu Long Nữ chờ đợi. Cô nàng bèn uống vội ngụm nước trong miệng, vội vàng đem chuyện chúng tôi ra nói thẳng.

“Giữa tôi và Vương Tử chỉ là tình chị em. Tôi vì muốn giúp cậu ấy thoát khỏi những cô gái khác nên mới nhận là bà xã của Vương Tử. Chuyện này không liên quan đến tôi đâu, hai người đừng nhìn tôi làm gì.” Cô nàng nhanh nhẩu nói liền một hơi.

Tiểu Long Nữ đáng ghét! Tôi thầm rủa ‘bà chị’ bội bạc không tiếc lời. Bây giờ tôi biết lấy lý do nào để từ chối họ đây?

Tôi còn chưa biết phải làm sao, chợt Du đưa tay ôm lấy tôi. Giữ chặt tôi trong vòng tay mình, hấn trừng mắt nhìn mọi người, ánh mắt sắc lạnh của hắn thậm chí còn đáng sợ hơn vai diễn Huyết Yêu của tôi nữa. Bằng giọng nói khiến người ta phải sồn gai ốc, hắn chậm rãi buông từng lời, “Vương Tử là của tôi.”

Mọi người đều sững sờ trước hành động của Du, cả tôi cũng không phải là ngoại lệ. Không phải tôi choáng vì cái ôm của Du (cái này xảy ra hoài), mà vì giọng điệu lạnh lẽo của hắn ta, thật khó để nói Du lúc này với cái kẻ luôn nói năng nhẹ nhàng lúc nào cũng tươi cười đùa bỡn thường ngày là một. Tim tôi trong phút chốc loạn nhịp...

Aaaaaaaa! Ta làm thật cái gã gay đồng bóng này! Tôi điên lên toan động thù thì...

“Hầy! Thật ra, mối quan hệ giữa hai người họ chính là như thế!” Thành linh Tiểu Long Nữ dội nguyên quả bom nguyên tử xuống đầu Mai Khôi Đội. Họ chết lặng nhìn tôi và Du.

“Em Mai Khôi, em Tình Thiên à, thực tình chị cũng có tình cảm với Vương Tử (Vương Tử: tình chị em...), nhưng không còn cách nào khác! Vương Tử cậu ấy... cậu ấy... không thích phụ nữ, người cậu ấy thích là ĐÀN ÔNG! (Vương Tử: thật ra chỗ này cũng không hẳn là xạo...). Nên chị thật lòng khuyên hai em đừng mê muội nữa, mà hãy tìm tình yêu chân chính của mình ở nơi khác đi thôi!” Nói đoạn, Tiểu Long Nữ ra về ai oán sầu muộn đưa mắt về phía tôi.

“Đừng phủ nhận, Vương Tử, bằng không anh sẽ phải chấp nhận hai người họ!” Tiểu Long Nữ cảnh cáo tôi qua kênh tổ đội. Tôi thờ dài, bắt lực ngược nhìn trần nhà. Aaa, hai lựa chọn! Một là chấp nhận tình cảm của một gã đồng tính, hai là chính mình trở thành kẻ đồng tính mà chấp nhận tình cảm của hai cô gái? Ai bảo ông trời không tuyệt đường sống của người ta hả? Tôi đây hiện tại chính là bị dồn đến đường cùng rồi!

Nghe phải chuyện động trời như vậy, toàn đội Mai Khôi mất chữ O mồm chữ A không thốt nên lời. Không biết là do mình tưởng tượng, hay đúng là Đoạn Kiếm này giờ vẫn ngồi kế bên mình vừa nhích xa ra mấy ghế?

Khóe miệng tôi giãn giãn, trán bắt đầu nổi gân xanh, nhưng tôi vẫn ráng nhẫn nại... nhẫn nại... không đành lòng mở miệng thừa nhận những lời của Tiểu Long Nữ là thật, tôi chỉ có thể cúi đầu ra vẻ cam chịu.

Mai Khôi và Tinh Thiên sững người, mím môi cố ngăn nước mắt. Thế rồi tận mắt thấy tôi cúi đầu thừa nhận, họ không chịu nổi cú sốc này nữa. Cả hai người đứng bật dậy, tông cửa bỏ chạy trong làn nước mắt.

“Aha.. tôi nghĩ bọn... bọn tôi nên đuổi theo đồng đội là hơn. Hẹn lần... lần sau lại nói chuyện nhé!” Nói rồi những người còn lại trong Mai Khôi Đội cũng thụt lùi ra cửa, nháy mắt đã biến mất tăm.

Phi Thường Đội ngồi trong phòng ăn giương mắt nhìn Mai Khôi Đội bị mình dọa cho bỏ của chạy lấy người.

Vài phút im lặng trôi qua, Lang đại ca điềm tĩnh lên tiếng, “Chúng ta xem thử đối thủ trong trận tới là ai nào! Nghe đâu thực lực đội này vượt xa bảy đối thủ trước của đội mình. Cho nên, Vương Tử, em không được phép làm Du hạ một cấp nào đâu đấy. Nếu thấy cậu ấy sắp chết, nhớ gọi anh chữa trị rồi hãy đánh tiếp!”

“Anh khỏi lo. Cái chết của hán ta chưa đủ cho em hả giận đâu,” tôi cười gằn chụp lấy cổ áo Du.

~*~

Hai tiếng sau...

“Chúng ta đã thắng 7 trận; thêm 3 trận nữa là ta sẽ vượt qua vòng loại và chính thức vào chung kết. Nhưng mọi người cũng thấy rồi đấy, đối thủ của chúng ta ngày một mạnh hơn. Bởi vậy ta phải suy tính cẩn thận và tìm hiểu đối thủ của mình thật kỹ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Lang đại ca vừa nói, vừa giờ một cuốn sổ tay ra. “Đây là ‘Bảng điều tra và phân tích Mạo Hiểm Giả Đại Hội vạn đội’ anh mới mua. Chúng ta cùng xem dữ liệu về đội tiếp theo nào.”

[Tên đội: Phượng Hoàng Đội | Thành viên: 6]

Nhảm nhí... Tôi nghĩ thầm

Cả đội liếc xuống dưới tiêu đề, nhưng... chẳng có gì thêm

Lang đại ca hắng giọng vài tiếng rồi bảo, “Tốt lắm, đối thủ tiếp theo của chúng ta là Phượng Hoàng Đội, mọi người rõ cả rồi chứ?”

Cuối cùng Vũ Liên đại tẩu nắm lồng ông xã đe lần sau không được tùy tiện mua đồ tào lao.

“Phượng Hoàng Đội! Không chừng cả đội toàn con gái?” tôi lo lắng hỏi. Minh sắp mắc chứng sợ con gái đẹp luôn rồi...

Tiểu Long Nữ nhún vai. “Đề em đi hỏi cho!” rồi cô nàng độn thổ ra phố, chụp đại một người qua đường.

Tôi dẫn đầu đội đi dọc hành lang ra vô đài như thường lệ. Thanh thế của Phi Thường Đội giờ đây đã không còn như trước. Kiểu kết hợp chủng tộc và chức nghiệp kì quái, tên gọi khác thường, sách lược và chiêu thức không giống ai của chúng tôi đã có tiếng tăm nhất định trong Độ Nhị Sinh Mệnh. Lại thêm danh tiếng của Mĩ Nam Tử Huyết Yêu, danh vọng của đội cứ thế mà tăng theo cấp số mũ. Nghe kia! Tiếng cổ vũ ầm ĩ ghê chưa, và cả thầy đều là, “Phượng Hoàng Đội cố lên!”, “Đánh bại Phi Thường Đội...”, “Phi Thường Đội là cái thá gì! Phượng Hoàng Đội muôn năm!”

Tôi ngừng chân, có chút bức mình nghĩ, gì đây? 7 trận trước, hể nhắc đến đội tôi, khán giả không hò reo Phi Thường Đội ít nhất cũng gào tên hay biệt hiệu của tôi... sao bây giờ một tiếng cũng chưa nghe thấy? Khinh thường người khác cũng có mức độ thôi chứ!

“Biết sao được. Đây là Nhật Thành, địa bàn của Phượng Hoàng Đội mà.” Tiểu Long Nữ miễn cưỡng nói. “Hơn nữa nghe đâu Phượng Hoàng Đội là do 6 anh chàng đẹp trai hợp thành.”

“6 anh chàng đẹp trai?” tôi phản kích hỏi lại, sắp được đường mất rồi!

Nghe vậy, Du nhìn tôi với vẻ bị tổn thương. “Tôi cũng đẹp trai mà!”

“Vương Tử ca ca thích người đẹp trai sao? Giống Doll, Doll cũng thích người đẹp trai nè!” Doll hồn nhiên nói, trong khi những người khác lộ vẻ ngờ vực. Thôi chết...

“Làm gì có! Anh thích người đẹp trai hồi nào? Anh chỉ đang hứng thú vì sắp được nện họ cho đã tay thôi. Mau đi thôi, hahaha.” Tôi vờ cười to, lập tức quay đầu đi thẳng. Phù... nguy hiểm thật, suýt chút nữa lộ hết rồi còn đâu.

Nhưng tôi chuẩn quá nhanh nên không nghe thấy mọi người bàn tán sau lưng mình...

“Không chừng lời Tiểu Long Nữ nói là thật.”

“Vương Tử có kiểu hứng thú này, Du cũng có, thật là tổn thất lớn cho con gái trong thiên hạ...”

“Vậy sao cậu ấy lại thích đánh Du?”

“Vừa rồi cậu ấy nghe bảo đi đánh 6 anh chàng đẹp trai liên cao hứng thế còn gì? Nói không chừng Vương Tử có khuynh hướng thích ngược đãi người khác!”

“Đánh là thương, chửi là yêu*?”

(*Đánh là thương, chửi là yêu: Bản gốc là “Đa thị tình, mã thị ái”, là thành ngữ Trung Quốc phổ biến. Việt Nam có câu tương tự là “yêu nhau lăm cắn nhau đau”, nhưng câu trên khá dễ hiểu, nên tôi để nguyên. – nhóm PR, thyme và meomeo.)

“Vậy là em nên để Vương Tử đánh mình nhiều hơn...” Du hỏi.

Cả đội đồng thanh, “Vô tư! Miễn sao đừng hạ cấp, muốn làm gì thì làm.”

Tiểu Long Nữ toát mồ hôi lạnh, thì thào liên tục “Không phải tại tôi, không phải lỗi tại tôi...”

Đến ngưỡng cửa, tôi điều chỉnh vẻ mặt mình lại, làm ra vẻ lạnh lùng sắt đá, rồi chuẩn bị ngắm mấy anh chàng đẹp trai... á, nhầm! Ý tôi là chuẩn bị bước ra võ đài.

Vừa dậm bước ra khỏi hành lang, tôi liền bắt gặp sáu anh chàng gọi-là đẹp trai đó. Hình ảnh 6 tên con trai thân mình vạm vỡ trong những tư thế quái đản đập vào mắt tôi...

QE! bụng tôi...!

Ừ thì trông họ cũng không đến nổi tệ lắm – mắt của họ giống... mắt, mũi của họ giống... mũi (chứ giống cái gì bây giờ?)... Tuy nhiên, theo tiêu chuẩn của tôi, trừ tôi, em trai tôi và Du ra thì tôi chưa từng phí lời khen ai đẹp trai cả. Dáng vẻ mấy người bọn họ nhiều lắm chỉ có thể cho là tạm được, lại ngang nhiên dám trông vào người một màu trắng loá từ trang phục, vũ khí cho đến áo choàng, đứng bên kia phô diễn đủ loại đáng vẻ? Lại còn ngậm hoa hồng trong miệng nữa chứ? Nhân tiện nói luôn, toàn bộ thành viên trong đội chỉ gồm hai chủng tộc – không tính linh tộc thì cũng là thần tộc.

Lập tức tôi hạ quyết tâm giáo huấn cho 6 gã không biết tự lượng sức mình đó một bài học. Cho mấy người biết hậu quả của việc làm ta đây phải thất vọng! Cho mấy người biết thế nào mới gọi là đẹp trai! Á há há há!

“Du, lại đây!” tôi buông một câu làm Du sượng phát điên. “Cho mấy tên thiếu não bên kia mở rộng tầm mắt một chút, để bọn hắn biết thế nào mới thực sự là đẹp trai.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Món ăn vô địch!

Lạnh lùng? OK!

Huyết Miện? OK!

Tóc tai? OK!

Trang phục? OK!

Tất cả đều OK! Oahaha, mọi thứ đều đã hoàn hảo đầu vào đó! Tôi suy nghĩ vài giây rồi quyết định xài chiến thuật ‘gã trai lạnh lùng vô tình’ như thường lệ. Dù gì đi nữa, tục ngữ chẳng phải đã nói ‘con gái thích con trai hư hỏng’* một chút đó sao?

(*Con gái thích con trai hư hỏng: bản gốc là “Nam nhân bất phối nữ nhân bất ái”, tạm dịch là, “đàn ông không xấu xa thì đàn bà sẽ không thích”. Đây là một câu tục ngữ có lẽ khá quen thuộc ở Trung Quốc. Tiếng Anh có câu nghĩa tương tự là “Chicks dig bad boys”. Hiện tại tôi chưa tìm ra câu có nghĩa gần giống vậy trong tục ngữ Việt Nam, thứ lỗi chưa thể thay đổi. – meomeo)

Tôi nhìn Du trầm nghĩ, không tề, không tề chút nào! Dưới áp lực của tôi (quái, dọa đánh hẳn – vô hiệu, nhưng dọa không đánh hẳn nữa – lại hiệu quả... tên này thích bị ngược đãi thì phải?). Du cũng trang bị vẻ khinh khinh lạnh lùng, hơn nữa lại làm tốt hơn cả tôi!

Phong độ quá... Xuy! Tôi lắc lắc đầu, lắc cho rớt 2 quả tim vừa thay thế trông mất mình ra, phục hồi hình tượng lạnh nhạt của mình.

“Đi thôi, Du.” Tôi mười phần tiêu sái cất bước.

“Xin chào toàn thể quý vị và các bạn, tôi là Tiểu Lí, bình luận viên cho trận đấu này! Hiện tại ở lối vào bên trái là Phurong Hoàng Đội với 4 chiến binh tinh linh tộc, một tề ti thần tộc và một ma pháp sư thần tộc. Đây là một đội cực mạnh; cho tới nay chưa một đội nào có thể chống đỡ nổi trước sự tấn công của họ,” Tiểu Lí sôi nổi giới thiệu. “6 anh chàng đẹp trai này đang khiến quý cô phát cuồng lên – hãy lắng nghe tiếng tung hô của họ! Xem ra Phurong Hoàng Đội có được sự ủng hộ rất lớn từ sân nhà!”

“Và đang đến từ lối vào bên phải chính là...” Tiểu Lí ngừng lại giờ sỗ thi đấu, thiếu điều nhảy dựng lên khi tên đội còn lại lọt vào mắt mình. Phi Thường Đội? Nếu mình nhớ không nhầm thì thành viên đội này là...

Khi Du và tôi bước ra võ đài, những tiếng hoan hô liền nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt lịm. Mọi ánh mắt trên khán đài từ Phurong Hoàng Đội dời hẳn sang Du và tôi. Du hồ hững hờ lướt mắt qua đội kia, như thể họ chẳng đáng là mối đe dọa, kì thực là có ý chọc tức đối phương. Tôi hất đầu, đưa mắt nhìn Phurong Hoàng Đội cười nhạt, ngầm tỏ ra khiêu khích.

“Và đây, Phi Thường Đội! Phi Thường Đội gồm một chiến sĩ tinh linh tộc, một đạo tặc tinh linh tộc, một tề ti người thú, một Tử linh pháp sư thiên sứ tộc, một Thi nhân lãng du ma tộc và một ma pháp sư loài người. Với kết cấu đội độc nhất vô nhị, sách lược và chiến thuật biến hoá khôn lường, họ đã giành chiến thắng từ đầu vòng loại đến giờ,” Tiểu Lí phấn khích thông báo. Tuy nhiên, với tư cách là người dẫn chương trình, anh ta quả là hiểu rõ điều khán giả muốn nghe nhất chính là...

“Chiến sĩ duy nhất của Phi Thường Đội, được nhiều người gán cho biệt hiệu ‘Huyết Yêu’ bởi tác phong chiến đấu máu lạnh vô tình của anh. Dĩ nhiên, số người gọi anh là ‘Tuyệt Sắc Vương Tử’ còn nhiều hơn thế! Thêm vào đó, trong đội còn có một chàng trai tuấn mĩ khó gặp; Guiliastes với vẻ đẹp phi phàm mà tà mị, cũng nổi danh không kém. Tại căn cứ địa của Phi Thường Đội, Tinh Thành, hai chàng trai này được xưng tụng là những mĩ nam đẹp phi thường... Nói tóm lại, các quý cô đến tham dự trận đấu ngày hôm nay chính là nắm được cơ hội dưỡng mắt ngàn năm có một!”

“Làm như đang dẫn chương trình thi Trai Đẹp không bằng?” Tiểu Long Nữ lẩm bẩm.

“Chà! Nếu đây là cuộc thi Trai Đẹp thì tốt quá, chúng ta sẽ chẳng phải tốn sức chiến đấu mà cứ đi thẳng lên bục nhận giải rồi,” Vũ Liên đại tẩu tự tin nói.

Tiểu Long Nữ và tôi nhìn đại tẩu dò xét. Không lẽ mắt thẩm mĩ dị thường của chị ấy được chữa khỏi rồi?

Vũ Liên âu yếm nhìn ông xã Xú Lang, “Có anh Lang ở đây, chúng ta đương nhiên thắng chắc.”

... vẫn chưa khỏi.

“Đại ca, bên họ có những 4 chiến sĩ, đánh thế nào bây giờ? Chiến lược lần này ra sao hả anh?”

Tôi bề ngoài vẫn giữ vẻ lạnh lùng dửng dưng, nhưng thật ra trong lòng đang vạn phần lo lắng khản trương PM Lang đại ca. 4 chiến sĩ bên kia hậm hực nhìn tôi đến nỗi mấy bộ mặt tuấn tú đã méo mó cả lại trông đến là khó coi, tôi nghi không chừng trọng tài vừa hô một tiếng ‘bắt đầu’ là bọn họ xông thẳng đến tôi, lọt da tôi ăn sống nuốt tươi ngay tức khắc mất... Tôi còn chưa có muốn biến thành món gỏi ‘người’ sống!

“Hừmm... Hơi khó đây. Đội kia đa phần là chiến sĩ, dù không mấy hiệu quả khi đánh quái nhưng trên võ đài lại có lợi thế nhất định. Biện pháp tốt nhất là em và Doll cầm chân họ trong khi Vũ Liên chuẩn bị đại hình ma pháp dứt điểm một lần.” Lang đại ca trầm tư cân nhắc tình hình một chút rồi tiếp, “Tiểu Long Nữ, nhiệm vụ của em là trừ khử ma pháp sư địch. Du vừa lo hậu vệ, vừa yểm trợ Tiểu Long Nữ.”

“Cầm chân 4 chiến sĩ?” Tôi cười trù, giờ chiều đáng thương vô tội của mình ra. “Đại ca, anh không nghĩ là anh đánh giá em quá cao rồi sao? Đến cả siêu nhân mỗi tập cũng chỉ đối đầu với một kẻ thù chứ mấy!”

Lang đại ca tỉnh queo đáp, “Đáng tiếc em không phải là siêu nhân, nên em sẽ phải lo liệu 4 kẻ thù. Nhớ kĩ! Có chết cũng phải cầm chân họ. Đương nhiên, nếu em có thể tránh không phải hạ cấp bậc thì càng tốt.”

Hức! Vô tình quá đi! Tôi khóc thầm. Đứng là ngược đãi chiến sĩ mà... Khóc thì khóc chứ số phận vẫn là số phận, tôi ngoan ngoãn tuốt đao, lấy Bé Bao ra và suy tính xem nên dùng chiêu nào trong hoàn cảnh này. A! Tôi chợt nhớ ra Bé Bao có một kĩ năng khá là phù hợp.

“Haha, trên võ đài người lấy bánh bao ra làm cái gì? Không lẽ muốn ăn bánh bao để có sức chiến đấu? Phải đó, ăn đi, trông người cũng chẳng có bao nhiêu thịt trên người, cẩn thận kéo gió thổi bay thì khôn!” chiến sĩ tinh linh tộc đứng đầu đội cười nhạo, mắt khinh khinh liếc nhìn Bé Bao.

“Bánh bao có mất à? Đừng nói nó là thú nuôi chứ? Thú nuôi bánh bao? Ahahaha!” Mấy tay chiến sĩ đứng đối diện tôi cười lăn lộn.

“Cho các người mở mang kiến thức một chút, thế nào mới đáng gọi là thú nuôi!” Tề ti thần tộc vừa dứt câu, trên đầu liền phát ra một quả cầu lửa, chớp mắt đã biến thành...

“Phurong hoàng lửa?” nhìn thấy nó, Lang đại ca kinh hoàng hô.

“Đẹp quá đi mất!” Doll ồ lên thán phục.

“Không xong rồi, tình hình này rất bất lợi cho chúng ta,” Lang đại ca lo lắng nói. Không hổ là Lang đại ca, mới sững sờ đó đã lập tức trấn tĩnh bắt tay vào phân tích tình hình rồi, tôi thầm nghĩ. “Vũ Liên chuyên dùng phép thuật hệ hỏa, mang đối phó với phượng hoàng lửa coi như vô dụng. Cốt tinh của Doll còn phải lo cân chiến binh. Vậy có nghĩa giải pháp tốt nhất của chúng ta là để thú nuôi đấu thú nuôi.”

Nghe Lang đại ca nói vậy, chúng tôi ngoảnh lại nhìn lại Bé Bao đang kêu chí chách, hớn hở nhảy nhót trên tay tôi, rồi ngẩng đầu lên nhìn phượng hoàng lửa uy phong tung cánh bay liệng trên bầu trời.

“Cực kì bất lợi,” Tôi kết luận.

“Trận đấu, bắt đầu!” Trọng tài hô to.

Cái gì? Chưa chi đã bắt đầu rồi?! Mình còn chưa nghĩ ra cách gì để một cái bánh bao nhân thịt đánh thắng được phượng hoàng lửa!... Thôi quên đi, miễn kiếp này chắc nghĩ cũng không ra...

“Bé Bao, Súng Thịt Máu, bắn!” tôi ra lệnh. Tay trái cầm Bé Bao, tôi lia đạn không ngừng vào 4 chiến binh bên kia. Dù lực công kích của đạn thịt không cao thì trúng đạn cũng đau ách, chẳng những thế...

“Trời đất ơi, cái gì thế này? Dính dính tùm quá!”

Không ngoài mong đợi, đối phương trúng đạn liền một phen vừa rên rầm vừa la lên oai oái. Hehe, đây là chiêu bắn thịt-tươi-còn-đang-nhiều-máu của Bé Bao, người chưa từng vào bếp góm chịu không nổi là cái chắc.

“Hoả Phượng Hoàng, cản đột tấn công của cái bánh bao kia lại.” Tề ti đối phương vội ra lệnh cho phượng hoàng lửa bay lên chi viện cho 4 chiến sĩ ở tiền tuyến.

Một màn lửa bùng lên, phong toả làn đạn của Bé Bao. Liền đó một mùi hương ngon lành toả lan ngập tràn trong không khí, Thịt sống của Bé Bao bị nướng chín rồi...?

Tôi bắt lấy một miếng, và với chút hoài nghi, tôi nếm thử... ngạc nhiên làm sao. Ngonnnnnnn quá đi mất! Lạy trời, sao lại cho con được ăn món thịt nướng ngon đến thế này? Con biết làm sao nếu sau này không còn được ăn nó nữa?

“Quá tuyệt! Nếu có một con phượng hoàng lửa, lại thêm Bé Bao của mình, tương lai chúng ta khỏi phải sợ không có thịt ăn rồi,” Tôi thì thoả. Trong lòng đã có chủ ý, tôi lạnh lẽo mỉm cười. Nâng Hắc Dao lên, tôi chìa dao vào đối thủ thách thức, “Này, ngươi, chủ nhân của Hoả Phượng Hoàng! Đánh cuộc đi! Cuộc xem đội nào thắng trận này!”

Phượng Hoàng Đội sững sốt, rồi phá ra cười ngặt nghẽo.

Tề ti đối phương khó khăn lắm mới nặn cười được, khinh miệt nói, “Ngươi nghĩ đội ngươi sẽ chiến thắng sao? Bằng cách nào? Dùng bánh bao đánh thắng phượng hoàng lửa hả?”

Tôi không đáp, chỉ cười cười châm chọc.

Biết ngay trên đời này không có tên con trai nào giữ bình tĩnh nổi khi bị một tay diễn trai như tôi châm chọc mà. Tư tề bên kia nổi khùng quá, “Được. Cuộc gì?”

“Hoả Phượng Hoàng của ngươi – nếu Phượng Hoàng Đội thua, giao Hoả Phượng Hoàng cho chúng ta. Đổi lại nếu Phi Thường Đội thua, ta sẽ tự sát cho đến khi về lại cấp 1.”

Tề ti địch cười nham hiểm, “Không thành vấn đề! Ngươi chuẩn bị luyện cấp lại từ đầu đi là vừa.”

“Vương Tử, anh có liều quá không đấy?” Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi qua kênh tổ đội.

Tôi không trả lời thẳng, thay vào đó chỉ tung cho đồng đội vài miếng thịt nướng. Họ ngạc nhiên nhìn miếng thịt nướng trên tay mình, rồi lại nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu. Cuối cùng, hơi do dự một chút, Tiểu Long Nữ hé răng cắn một miếng...

Nuốt hết miếng thịt, Tiểu Long Nữ thất thần mất mấy giây... “Aaaaaa, ngon quáaaa! Trời ơi, chưa bao giờ mình được ăn món thịt nướng ngon đến thế này! Thịt tươi mỡ màng nướng trong lửa phượng hoàng nhiệt độ cao trong nháy mắt biến thành món thịt nướng mềm ngon, độ chín đạt đến tuyệt hảo, mỗi miếng mỗi miếng đều chứa tinh túy... rõ ràng là cao lương mỹ vị không thể tạo ra từ thịt sống và lò nướng thông thường. Thật sự là quá tuyệtttttt! Vương Tử, có phải chết cho về -100 cấp anh cũng phải tìm cho ra cách đoạt lấy Hoả Phượng Hoàng, nghe rõ chưa?” Tiểu Long Nữ gào vào tai tôi.

“GRÀO! Có phải đá kẻ thù tới chết ta cũng làm! Hoả Phượng Hoàng là của chúng ta!” Lang đại ca gầm lên.

“Chúng ta có thể tiết kiệm rất nhiều tiền ăn!” Vũ Liên đại tẩu nở nụ cười nhàn tĩnh trong vắt như trời thu quang đãng, nhưng bóng ma ẩn hiện trên gương mặt tươi cười của đại tẩu so với tiếng gầm của Lang đại ca còn khiến người ta lạnh gáy hơn gấp mấy lần.

“Tứ linh sinh vật, Cốt Long người nơi đáy sâu của tận cùng hoả ngục, hãy tỉnh giấc và đáp lại tiếng gọi của ta, Tứ linh pháp sư Doll. Mau đến đây giúp Doll được ăn thịt nướng!” Ăn thịt nướng xong, Doll thật sự... thật sự đã gọi ra quý cốt đáng sợ – Cốt long – mà cô bé trước giờ thà chết cũng nhất quyết không chịu chiêu hồi nó kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Cốt long mặt ngang mày dọc ra sao.

“Chỉ cần Vương Tử muốn, tôi sẽ không từ thủ đoạn giúp Vương Tử đoạt được!” Du một lần nữa lại toả khí băng hàn.

6 thành viên Phi Thường Đội đồng loạt nở nụ cười ma quái, miệng thì thảo tụng đi tụng lại, “Ta muốn ăn thịt nướng, Hoả Phượng Hoàng là của chúng ta.”

“Sao... sao đột nhiên bọn... bọn họ khí thế dữ vậy?” Tế ti đối phương lấp bắp. Mặt anh ta trắng bệch nhìn 6 con sói đói hung tợn trước mặt mình.

“Không... không sao, một con Cốt long đã là cái gì. Hoả Phượng Hoàng là khắc tinh của các loại tứ linh sinh vật,” Một chiến sĩ run rẩy cố trấn an đồng đội.

“Du, Cuồng Bạo! Doll, Cốt long, lên!” Tôi hô to.

“Rõ. Cuồng Bạo Lạc Ca.” Du bắt đầu chơi đàn, yểm ma pháp cho Tiểu Long Nữ và tôi, tăng sức mạnh và tốc độ của chúng tôi lên thành 150%. Ma pháp này kéo dài 10 phút.

“Cốt long, tiến lên!” Doll một chút sợ hãi cũng không có, tinh táo điều khiển Cốt long.

Tôi nhảy lên Cốt long, bay thẳng tới 4 chiến sĩ phía trước. Cùng lúc đó, Hoả Phượng Hoàng theo lệnh chủ nhân cũng lao lại phía chúng tôi. Trong khoảnh khắc tường đầu tôi và đôi bên sắp đâm sầm vào nhau một cú ra trò, tôi chỉ hừ lạnh một tiếng. Đứng tường Bé Bao của ta chỉ biết nhả thịt mà làm. Coi như Bé Bao đánh không thắng phượng hoàng lửa đi, nhưng... hehe! ‘Quần’ nó chỉ là chuyện nhỏ.

“Bé Bao, dùng QQ Bột cuốn chả Hoả Phượng Hoàng,” tôi ném Bé Bao vào con chim phượng hoàng. Bé Bao trong chớp mắt căng ra như bột nhào, bao lấy cánh phượng hoàng. Con chim phượng hoàng rúc lên một tiếng thảm thiết rồi rớt bịch xuống đất, điên cuồng giãy giụa.

Không còn vật cản nào, Cốt long và tôi toan nhảy vào 4 tay chiến sĩ mặt mũi khi đó đã tái ngắt, chẳng may vừa kịp lúc ma pháp sư địch đã xoay sở hoàn tất tường phòng hộ; Cốt long và tôi không kịp trở tay liền va phải tường phòng hộ của đối phương, chịu thương không nhẹ.

Tôi nén đau, kêu Doll điều khiển Cốt long bay cao hơn, vượt trên tường phòng hộ. Nhưng tôi vừa định tấn công, liền bị ma pháp sư địch nhắm chúng tôi không ngừng thi triển tiểu hình ma pháp hòng ngăn chặn bước tiến. Cốt long và tôi một mặt bay vòng vòng né bên này tránh bên nọ, một mặt để mắt tới 4 chiến sĩ, đảm bảo họ không dám bước ra khỏi tường phòng hộ.

Sau vài phút giằng co...

“Hự!” Ma pháp sư thần tộc không tin nổi vào mắt mình khi thấy lưỡi chủy thủ ló ra khỏi lồng ngực. Anh ta biến thành cột sáng bay lên trời tức khắc. Chỉ nghe hai tiếng cười lạnh leo vang lên ngay nơi ma pháp sư vừa đứng... không phải Tiểu Long Nữ thì còn ai trồng khoai đất này! Chiến sĩ địch còn chưa kịp trở tay, cô nàng đã lại độn thổ trở về bên Phi Thường Đội.

“Hahahaha!” mắt thấy thế cục đã định, tôi vất vèo trên Cốt long ngửa đầu cười man dại. Về cuồng ngạo của tôi khiến vài cô gái chịu không nổi ngắt xui tại chỗ.

“... Lưu tinh vũ!” Vũ Liên đại tẩu mỉm cười kết thúc câu chú, tức khắc hàng chục ngôi sao băng xé trời lao xuống, làm rung chuyển võ đài với những tiếng ầm ầm oang oang kinh thiên động địa vang lên không ngớt. Cuối cùng, 4 cột sáng hướng lên trời cao bay đi, để lại một chiến sĩ – người cười nhạo Bé Bao đầu tiên – nằm sóng soài trên sàn đấu.

(*Lưu tinh vũ: Kỹ năng tấn công diện rộng của ma pháp sư, Mưa sao băng – meomeo)

Vẫn giữ vẻ ngạo nghễ, tôi nhảy xuống khỏi Cốt long. Trong khoảnh khắc nhìn vào đối thủ, một tia nhần tâm loé lên trong đáy mắt tôi, rồi tôi đâm Hắc Dao xuyên thân hình yếu ớt không còn khả năng kháng cự của anh ta, tiễn anh ta về điểm tái sinh đầu thai lại làm yêu tinh.

“Phi Thường Đội, chiến thắng!” Trọng tài một lần nữa gào lên câu nói tôi đã nghe qua cả bảy lần.

~*~

Sau đó tôi tiến lại thu hồi Bé Bao thiên hạ vô địch của mình.

Chúng tôi thuận lợi tiếp nhận phượng hoàng lửa dưới hình dạng một quả trứng. (Thú nuôi khi đôi chủ sẽ thu mình lại trong vỏ trứng, trải qua nghi thức nhận chủ một lần nữa, bị hạ một cấp độ – xem như là chết một lần, lòng trung thành cũng giảm còn 50/100). Rồi cả đội bàn xem nên giao phượng hoàng lửa cho ai.

“Loại em và Doll ra trước đi. Em đã có Bé Bao rồi, Doll thì có thể triệu hồi Tứ linh sinh vật, nên tụi em không cần con thú nuôi này đâu,” tôi phát biểu sau một chút cân nhắc.

“Ừm, anh cũng không cần. Anh không nghĩ mình phải cần đến thú nuôi bảo vệ,” Lang đại ca vừa khoe bắp cơ cuộn cuộn vừa nói.

“Chị cũng không cần; anh Lang sẽ bảo vệ chị.” Vũ Liên đại tẩu và Lang đại ca âu yếm nhìn nhau...

“Quên em đi. Em không nuôi thú được...”

Tôi nghĩ đến quá khứ chăm thú cưng cực kì ‘lầy lùm’ của Tiểu Long Nữ. Cũng tốt, tránh cho Tiểu Long Nữ lập kỉ lục mới với vụ hại chết tui một em linh thú, bổ sung thêm một chương bi tráng vào cái quá khứ lùm lầy đó của cô nàng.

“Vậy là chỉ còn... Du?”

“Tôi? Hay quá, vậy là tôi có thể cùng Vương Tử điện hạ nướng thịt rồi!” Mặt Du trông sung sướng không biết để đâu cho hết.

“Là nướng thịt với Bé Bao Bao chứ bộ!”

Phi Thường Đội cười nghiêng ngả mắt cả buổi.

“Chắc, Vương Tử em cũng thật là... Thinh thoảng cũng nên thưởng cho Du một chút chứ! Nướng thịt với cậu ấy có phải chuyện gì to tát lắm đâu, phải không?” Lang đại ca thân mật vỗ lưng tôi.

“Hử? Đâu phải em nói!” Tôi đáp.

Tôi nghĩ hoặc nghĩ, Có thật là không phải mình nói không nhì...?

“Giọng nói vừa rồi đáng yêu như vậy, chắc là Doll nói rồi?” Tiểu Long Nữ đoán mò.

“Ừm?” Doll ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên. Miệng cô bé đang tọng đầy đồ ăn, rõ ràng là không nói gì được rồi.

Vậy chứ là ai mới được?

“Ồ đây nè! Mama.”

Mama? Tôi cảm thấy Bánh Bao Nhân Thịt trong lòng bàn tay mình đang vùng vẫy.

Không thể nào! Một cái bánh bao có mắt đã đủ khó tin rồi, bây giờ lại hoá thành bánh bao BIẾT NÓI?! Tôi chậm chậm cúi xuống nhìn Bé Bao, nhưng chỉ thấy đôi mắt long lanh của nó chăm chú nhìn tôi như bình thường.

“Mama.” Cái miệng nho nhỏ của Bé Bao bắt thần hé mở, thốt ra hai chữ ‘mama’. Tôi sững sốt. Mama? Là gọi mình á?

Thành viên Phi Thường Đội trông không khác gì vừa tận mắt chứng kiến người ngoài hành tinh xâm chiếm trái đất, Châu Tinh Trì* diễn bị kịch hay Trương Huệ Muội** múa thoát y. Cả đội mắt chữ O mồm chữ A lom lom dòm cái bánh bao biết nói.

(*Châu Tinh Trì: Diễn viên hài nổi tiếng của Hồng Kông, cũng là một đạo diễn tài ba. Ông đóng rất nhiều bộ phim hài nổi tiếng trong thập kỉ, trong đó có phim Tuyệt Đỉnh Công Phu. – nhóm PR)

**Trương Huệ Muội: Là ca sĩ nhạc trẻ nổi tiếng của Đài Loan, thường được gọi là công chúa nhạc pop. – nhóm PR)

“Mọi người đừng nhìn Bé Bao Bao chăm chú như vậy. Bé Bao Bao mắc cỡ...” Thế rồi hai điểm hồng hồng từ từ hiện lên trên ‘hai má’ Bé Bao.

...một bé gái? Ý mình là, một cái bánh bao giống cái?

“Sao lại gọi ta là ‘mama’?” Đừng nói thân phận thật của mình bị một cái bánh bao nhân thịt phát hiện chứ? Dám lắm á, Bé Bao của mình ngộ tính đến mức 10 lặn cơ mà!

“Mama là mama...” Bé Bao cúi ‘đầu’ thỏ thẻ đầy vẻ ngây thơ, lại còn cọ cọ vào tay tôi nũng nịu.

Đáng yêu quá đi mất! Nhưng... Hu hu! Mình còn chưa lập gia đình mà đã làm mẹ rồi! Hơn nữa con mình còn là một cái bánh bao nhân thịt... Không biết là con trai hay con gái đây?

“Tiểu Long Nữ, thú nuôi trong Hệ Nhị Sinh Mệnh có chia giới tính không?” Tôi tỉnh táo hỏi.

“Có... nếu có 2 con thú nuôi, thậm chí tui nó có thể có thú con! Mặc dù xác suất không cao lắm,” Tiểu Long Nữ trả lời. Cô nàng nhìn Bánh Bao Thịt đăm đăm, não hoạt động hết công suất. “Nhưng bánh bao nhân thịt thì...” Tiểu Long Nữ nghi hoặc quan sát Bé Bao, tôi cũng hiểu ý lật lật nó tới lui, xem xét từ mọi góc độ cố tìm một dấu hiệu may ra có thể phân biệt giới tính...

“Hỏi thẳng nó không phải nhanh hơn sao?” Vũ Liên đại tẩu gợi ý.

“Bé Bao...” Tim cả buổi cũng chẳng thấy gì ngoài lớp vỏ ngoài bánh bao trắng mịn, tôi đành lên tiếng hỏi “...con là giống đực hay giống cái?”

Bé Bao mở to đôi mắt nai ngơ ngác, “Mama, ‘giống đực’, ‘giống cái’ là cái gì? Bé Bao Bao không hiểu.”

... nhất định là giống cái, chúng tôi thăm nghĩ.

“Theo anh thì chuyện tại sao nó nói được lại quan trọng hơn giới tính,” Lang đại ca nghiêm trang nói.

“Tại vì Bé Bao đã lên cấp 40,” Tiểu Long Nữ chợt nhớ ra. “Trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, khi thú nuôi đạt đến một cấp độ nhất định, chúng sẽ bắt đầu được trí năng hoá. Ở cấp 40, thú nuôi bắt đầu biết nói, từ đó trí thông minh của chúng sẽ tiếp tục tăng dần theo cấp bậc.”

“Ra thế. Vậy thú nuôi biết nói là chuyện bình thường thôi chứ gì?” Tôi ồ lên.

“Ừmmmm” Tiểu Long Nữ cười ngượng ngùng. “Em quên mất tiêu.”

Con gái của mình, à không, bé THÚ CÙNG của mình biết nói! Tôi cao hứng nựng Bé Bao, bẹo chỗ này chỗ kia, nắn nắn nó một hồi...

“Đau đau đau, Bé Bao Bao đau đau đau!” Bé Bao ré lên. Đôi mắt long lanh như hồ thu sóng sánh của nó trở nên THẬT SỰ sóng sánh. Một giọt, hai giọt... rồi những giọt nước mắt siêuuu bự từ mắt Bé Bao theo nhau nhỏ xuống tong tong, đôi mắt to tròn giờ đây đã biến thành hai cột nước phun ào ào vượt tầm kiểm soát.

“Oa... oa... oaaaaa!”

“Á! Bé Bao khóc, làm sao bây giờ?” Tôi luống cuống nhìn Bé Bao trong bàn tay mình khóc mãi không thôi. Phải dỗ một cái bánh bao nhân thịt thế nào mới được?

“Cứ như thác ấy nhì.” Tiểu Long Nữ nhìn xuống sàn nhà đang càng lúc càng có nguy cơ bị lụt.

“Tốt quá, sau này đến cả nước chúng ta cũng không cần phải mang!” Vũ Liên đại tẩu tươi cười.

10 phút sau...

“Vương Tử, em nói trước là em không có biết bơi đâu đấy!” Tiểu Long Nữ nhìn nước ngập tới thắt lưng mà muốn khóc.

Giữ hai mạch ‘suối nguồn’ trong tay, tôi chỉ biết... cười ngu.

“Chuồn thôi! Nhà hàng cao cấp thế này, chúng ta lại đi ngâm nước phòng ăn của họ, tiền bồi thường nhất định là không ít!”

Lang đại ca trông chẳng mấy lo lắng chuyện nước lụt. Cũng phải, dù sao cao như Lang đại ca thì có chìm, anh ấy cũng là người cuối cùng phải chìm mà lại.

~*~

“Điểm danh vọng đội mình lại hạ nữa rồi...”

Lợi dụng vụ nước tràn gây lộn xộn khi mở cửa phòng, chúng tôi cuối cùng đã thuận lợi trốn thoát; nhưng cũng không thể tránh được danh vọng của đội một lần nữa lại bị giảm thảm hại. Vũ Liên đại tẩu nhìn điểm danh vọng của đội, rồi quay sang nhìn tôi nở nụ cười ‘hiền cộng kèm ma ám’ khủng bố.

“Vương Tử, trông nom con gái em cho tốt. Đừng để nó gây chuyện nữa, được chứ?”

“Đạ được...” Hức! Nụ cười âm-tà-khủng-bố-nhưng-vẫn-thanh-lich-diệu-dàng của đại tẩu thật sự dọa người ta chết khiếp! Minh sợ...

Tôi trừng mắt nhìn ‘con gái’ của tôi – Bé Bao. Một tay tôi bốc nó lên, định đét cho một trận nên thân. Thế nhưng tôi vừa hạ tay xuống, Bé Bao liền mở to đôi mắt ngây thơ khờ khạo nhìn tôi. “Mama?”

Híc híc, mình làm sao nữa đánh nó đây?

Tiểu Long Nữ vỗ vỗ lưng tôi bảo, “Thôi. Đánh một cái bánh bao nhân thịt thì có ích gì? Chi bằng kêu nó nhả thịt ra cho chúng ta ăn đi!”

“Phải đó! Du, nhanh lên, cho Hoà Phụng Hoàng nờ đi,” Tôi giục, nghĩ đến thịt nướng mà ứa nước miếng.

“Có ngay.” Du cắn đầu ngón tay, nhò ít máu lên trũng chim phượng hoàng. Chúng tôi mở to mắt chờ phượng hoàng lửa xuất hiện.

Chúng tôi không phải chờ lâu, chú chim phượng hoàng lửa quen thuộc liền hiện ra trước mắt. Thành viên Phi Thường Đội ôm chăm lấy nhau sung sướng. Có thịt ăn rồi!

Thiên đường lửa cháy, chính nó! Chính là tuyệt kĩ nướng thịt trong nháy mắt!

Tôi liền đưa Bé Bao ra, Tiểu Long Nữ hồi hã dựng một chiếc bàn xếp, Vũ Liên đại tẩu cấp tốc mang bát đĩa dọn bàn, Lang đại ca lăm lăm một cái chảo lớn phòng khi có miếng nào rớt mất, còn Doll... đã yên vị trên ghế tự khi nào, khăn ăn buộc quanh cổ sẵn sàng đánh chén.

“Du,” Tôi ra hiệu, ánh mắt quả quyết, “Nào!”

“Được.” Du ngược lên nhìn Hoà Hoàng đang bay lượn trên trời cao.

Cả hai chúng tôi đồng loạt hô:

“Bé Bao, Súng thịt máy.”

“Hoà Hoàng, Thiên đường lửa cháy.”

Im lặng không tiếng động... Thịt nướng thơm ngon chúng tôi đang mong chờ ở đâu chẳng thấy.

“Mama, là Du mà. Mama muốn đánh nhau với Du sao?” Bé Bao bối rối quay lại hỏi tôi. O...

“Hừm, người nghĩ người là ai mà dám sai bảo thần thú bắt tử hoà phượng hoàng?” một giọng nói xa lạ và cao ngạo từ trên cao vọng xuống.

Nhưng lần này chẳng ai trong chúng tôi tỏ ra ngạc nhiên nữa. Cả đội chỉ ngóc cổ lên nhìn.

“Hoà Hoàng đến cấp 41 rồi,” Tiểu Long Nữ khó khăn nói. Cô nàng bổ sung thêm, “Hơn nữa lòng trung thành quá thấp nên không được ngoan ngoãn cho lắm”

“Hồngбет, vậy còn thịt nướng của chúng ta tính sao?” tôi trừng mắt nhìn con phượng hoàng nổi loạn.

“Trẻ nhỏ là phải đánh mới chịu nghe lời,” Vũ Liên đại tẩu cười cười.

“Đánh Hoà Hoàng sẽ bị phỏng tay mất...” Em muốn cho nó một trận lắm chứ, nhưng mà em sợ đau!

Rốt cuộc vì đồ quý Hoà Hoàng không chịu nghe lời nên Phi Thường Đội đành lóc cóc quay lại thành mua bánh bao nhân thịt ăn đỡ. Đói muốn chết, nhưng tình hình là chúng tôi không ынн Hoà Hoàng được – nên cả đội chỉ có thể trút giận lên đầu Du, ra lệnh cho anh chàng bằng mọi giá phải tăng lòng trung thành của Hoà Hoàng lên càng nhanh càng tốt. Thế nhưng hết lần này đến lần khác nghe tiếng Du rên rầm vì bị phỏng lửa phượng hoàng, chúng tôi chỉ còn biết rầu rĩ nhìn nhau, ơi ngày được ăn thịt nướng vẫn còn xa xôi lắm...

Hức... đói chết mất !

Lang đại ca miễn cưỡng cao giọng, “Nghe này, mọi người! Đói thì đói thật nhưng trận kế tiếp ta vẫn phải đánh. Cố trụ thêm 2 trận nữa là ta có thể vào chung kết rồi.”

“Đối thủ tiếp theo của chúng ta là Địa Ngục Sát Lục Đội*,” Giọng Lang đại ca chợt trở nên nghiêm trọng. “Căn cứ vào điệu bộ của người qua đường A do Tiểu Long Nữ tóm lại thì đội này thực lực kiên cường, thủ đoạn lại tàn khốc. Sau mỗi trận đấu, tại võ đài nhất định máu chảy thành sông, trên khán đài nhất định có người chịu không nổi cảnh dã man mà ngất xỉu. Chi e là ta gặp phải một địch thủ đáng gờm rồi đây.”

(*Địa Ngục Sát Lục Sát Lục đội : Đội địa ngục chết chóc – meomeo)

Kính khùng vậy luôn á? Tôi nhủ mày hỏi, “Kết cấu đội họ ra sao hả anh?”

“Tất cả đều là loài người. Một tể ti, một ma pháp sư, một chiến sĩ, một Tử linh pháp sư và một Thi nhân.”

Tôi giật mình. “Chức nghiệp y chang đội mình?”

“Còn thêm hai con rồng nữa.” Lang đại ca thở dài.

Trong khi chúng ta có một cái bánh bao nhân thịt và một con phượng hoàng bắt trị, Tôi thầm bổ sung. “Tình thế coi bộ thật sự khó giải quyết. Họ không mổ bụng moi ruột em ra đấy chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

“Dám lắm,” Lang đại ca nặng nề đáp.

Khùng khiếp quá đi! Muốn khóc quá chừng...

~*~

Trong khi đó, người qua đường A* đang nói chuyện với bạn thân B**.

“Nói ông nghe, khi nãy tôi mới bị Phi Thường Đội chụp lại.” Người qua đường A trông như sắp khóc đến nơi.

“Thật hả? Trời ơi, ông bị cái đội khùng bỏ đó bắt đi thật á?” Bạn thân B hỏi.

“Ừ, họ muốn biết tin tức về Địa Ngục Sát Lục Đội. Nghe tôi nói xong, trông họ lo dễ sợ luôn!”

“Lo gì chứ? Công nhận Địa Ngục Sát Lục Đội đáng sợ thật nhưng làm gì bằng được Phi Thường Đội! Họ là đáng sợ trên cả đáng sợ mới đúng! Nói thật,

chỉ cần nhìn anh chàng đẹp trai kia cười tà xuống tay chém người ta thành từng mảnh là tối về đủ gặp ác mộng rồi.”

“Còn người đẹp xuất thần nhập hoá lúc nào cũng lảng lảng hiện ra sau lưng người ta nữa chứ... mỗi lần ám sát xong đều cười muốn lạnh người!”

“Cả con quý Cốt long khủng bố kia nữa, chưa kể đến tụi Cốt tinh rừng rục lửa đen...”

“Lại thêm người sói lừng lững như pháo đài đó... kể cả cô ma pháp sư thoát trông dịu dàng nhu mì đến thế, ai ngờ cuối cùng niệm ra một câu ‘Lưu tinh vũ’ tàn sát quân địch không còn một mống!”

“Phi Thường Đội quáááá đáng sợ luôn ấy chứ!” người qua đường A và bạn thân B không hện mà cùng kêu lên.

(*Người qua đường A, bạn thân B : Bản gốc là ‘người qua đường Ất’ và ‘người qua đường Giáp’. Người Trung Quốc thường dùng những cụm từ người qua đường Ất, Giáp, Bính, Đinh, tương đương với người Anh, Mĩ, dùng người A, B, C, D để chỉ những nhân vật không quan trọng, không đáng nói tới, chỉ là vai quần chúng diễn phụ. – meomeo)

~*~

Cũng lúc đó, tại Địa Ngục Sát Lục Đội...

“Các cậu đã nghe gì về đối thủ lần này của chúng ta chưa?” Sắc mặt đội trưởng Địa Ngục Sát Lục Đội – ma pháp sư Nhiễm Huyết Ma Vương* – lộ vẻ trầm trọng.

(*Nhiễm Huyết Ma Vương: Ma Vương Đẫm Máu hay Ma Vương máu me. – meomeo)

“Bọn này có nghe...”

“Địa Ngục Sát Lục Đội sao có thể cho phép người khác đáng sợ hơn chúng ta cơ chứ?!” Nhiễm Huyết Ma Vương phần hện gầm gừ. “Chúng ta từng sẽ trở thành một đội mà nghe đến tên chúng ta, trẻ con phải oà khóc, người lớn phải gặp ác mộng, là nỗi sợ hãi của Đệ Nhị Sinh Mệnh! Thế mà bây giờ lại để cái Phi Thường Đội kia trở thành ác mộng của CHÚNG TA? Nực cười! Chúng ta sẽ dùng cách thức khủng bố nhất, tàn bạo nhất đánh bại Phi Thường Đội, trở thành ác mộng của BỌN HQ~~!”

“TRỞ THÀNH ÁC MỘNG!” cả đội gào lên đầy khí thế. Bỗng một thành viên trong đội rùng mình.

“Nhưng Phi Thường Đội thật sự là rất đáng sợ!” « Chương sauChương tiếp »]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 768) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Phi Thường Đội phản công.

“Ahahaha...” Tôi cười gằn. “Hahahaha, ta không sợ, ta không sợ, hahaha!”

“Xem ra Vương Tử thật sự rất sợ...” Lang đại ca bó tay nhìn tôi co người ngồi một góc điên cuồng cười cả buổi.

“Chắc, trước giờ chỉ có cậu chàng chém giết người ta, bây giờ báo ứng tới, đương nhiên là sợ khiếp vía rồi!” Tiểu Long Nữ thờ ơ đáp.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Thế này làm sao thượng đài?” Vũ Liên lo lắng hỏi, “Không lẽ chúng ta phải chịu nộ phạt sao?!”

“Haha, kệ cậu ta đi. Vương Tử lần nào chẳng vậy! Trước trận nào mà cậu ấy chẳng sợ muốn chết, nhưng một khi trận đấu bắt đầu, Vương Tử liền đổi sang nhiệt khí ngút trời ngay. Đừng lo, đừng lo!” Tiểu Long Nữ cười hi hi.

“Phải không vậy...?”

“Đến giờ rồi,” Lang đại ca điềm tĩnh thông báo.

Nghe vậy, tôi liền đứng dậy, xoay người, tay trái đặt lên Hắc Dao. “Đến giờ giết người,” tôi nhàn nhạt nói.

Chẳng rõ tại sao, nhưng trước mỗi trận chiến dù cho tôi có sợ hãi tới mức nào đi nữa, thì chỉ cần bước lên võ đài và cảm nhận được ánh mắt khán giả là tôi lại có thể lấy lại bình tĩnh. Tuy tôi vẫn chưa nghĩ ra cách nào để dùng một cái bánh bao nhân thịt và một con phượng hoàng không chịu nghe lời mà đánh thắng được hai con rồng... Nhưng lần trước chẳng phải đội tôi vẫn giành chiến thắng dù cho tôi không biết phải làm sao để đánh thắng phượng hoàng lửa bằng bánh bao nhân thịt còn gì? Hahaha, cái này gọi là “Trời không phụ người hiền”* đấy... (thật ra thì giống “Thánh nhân đãi kẻ khù khờ”** hơn!).

(* Trời không phụ người hiền, bản gốc là ‘Cát nhân đều có trời phù hộ’. Có thể hiểu cát nhân (người tốt) ở đây nghĩa là người anh hùng vậy. – nhóm PR.

**Thánh nhân đãi kẻ khù khờ : bản gốc là ‘kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc’, đây là thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là trời đất thương xót kẻ ngốc nghèo nên tạo phúc cho họ. – nhóm PR.)

Như thường lệ, tôi là người đầu tiên bước lên võ đài. Địa Ngục Sát Lục Đội cũng vừa mới từ đường hầm bước ra, dẫn đầu là một người choàng áo thụng ma pháp sư đỏ màu máu.

“Đó là Nhiễm Huyết Ma Vương, ma pháp sư hệ băng. Chiêu yêu thích nhất của anh ta là dùng băng trụ khổng lồ xiên ngang người đối thủ. Đó là nhân vật ghê gớm nhất trong Địa Ngục Sát Lục Đội.” Tiểu Long Nữ giăng giải.

“Xiên ngang người? Nếu vậy cùng lắm thì tôi chỉ bị thủng một lỗ giữa bụng thôi chứ mấy? Đâu có đến nỗi... Vậy mà mọi người làm tôi sợ gần chết! Tôi tưởng đầu hân ta sẽ XXX ruột của tôi ra rồi nhồi vào miệng, sau đó XXX nguyên quả tim máu chảy đầm đìa của tôi khỏi lồng ngực; tiếp đó lại chẻ bánh sọ tôi, làm mó óc trắng hếu nhào nhẹt trong đầu phụ ta văng tung toé khắp võ đài chứ...” Tôi thở phào nhẹ nhõm. Còn nói cái gì mà đội vô cùng đáng sợ cái gì gì đó; báo hại mình sợ hãi chẳng vì cái gì cả!

“Vương Tử điện hạ! Khẩn cầu em đừng nói thêm nữa!” nghe đoạn mô tả đầy XXX của tôi, mặt mày Du tái xanh tái xám lại. Tiểu Long Nữ thì bịt chặt miệng, rít qua kẽ răng, “Còn nói tiếp, em sẽ nôn tới cả bữa sáng của em ra cho mà coi!”

“Hehe, ngại ghê! Chẳng qua gần đây coi nhiều phim kinh dị quá...” Ngẫm lại mới thấy tên cuồng sát biến thái trong bộ phim kinh dị tôi mới xem tới qua chính là làm như thế. Tôi nghe rằng cười trừ, trong lòng cảm thấy mình so với thằng ngu không khác là bao nhiêu nên có hơi xấu hổ.

Khi đó, Nhiễm Huyết Ma Vương đứng đối diện tôi chột lên tiếng. Bằng một giọng trầm trầm đều đều, anh ta chậm rãi nhấn từng chữ, “Hôm nay, ta sẽ biến Phi Thường Đội thành mây que thịt nướng. Ta sẽ xiên các người từng người một và cho rồng của ta từ từ thiêu sống các người. Ta sẽ cho các người nếm mùi sợ hãi THỰC SỰ!”

Tôi chỉ thản nhiên cười cười. “Chúng ta bắt đầu được chưa?”

Về dừng dung của tôi chọc đối thủ tức đến á khẩu, trán nổi gân xanh...

“Đã có gì đâu mà phải tức nhỉ?” Tôi tặc lưỡi. “Đội đến khi ta XXX bụng người ra, XXX ruột của người, dùng nó làm dây trói nghiêng người lại. Sau đó ta sẽ XXX tới sọ của người, nặn óc người ra, rồi dùng Thiên đường lửa cháy của Hoả Hoàng nướng chúng giòn rụm. Tiếp đó ta sẽ XXX nó vào miệng người, và cuối cùng rưới đấm người bằng nước sôi làm từ máu tươi của chính người! Đến lúc đó hãy tức vẫn còn chưa muộn!”

Oahaha, giống như trong phim mình coi hôm kia ấy. Hôm đó, sau khi coi phim cùng thằng em, tôi đã cố tình chế ra một công thức nấu ăn mới. Dùng đậu phụ chất lượng cao trắng nõn như óc người cùng với đậu hạt đỏ lỏm tựa máu tươi, tôi nấu một nồi súp đậu phụ đỏ rồi chum chim cười mời nó xực. Đó là lần đầu tiên trong đời em trai tôi bỏ bữa...

Tôi ác quá phải không? Chắc, ai bảo nó lải nhải bên tai tôi rùng rã suốt 3 ngày rằng Hắc Ám Tà Hoàng Đội cuối cùng đã vượt qua vòng loại vào chung kết chứ? Đồ quý, mày có biết mày tặng thêm cho chị bao nhiêu là áp lực không hả?!

Những gân máu giãn giãn trên trán Nhiễm Huyết Ma Vương mất tăm không còn chút dấu vết. Thay vào đó, mặt anh ta trắng nhạch như tờ giấy, hai bàn tay bắt đầu run rẩy. Chắc anh chàng đang tưởng tượng đến cảnh bị trói gô lại bằng ruột của mình, bắt lực nhìn óc mình bị nạo ra và nướng chín rồi XXX xuống cổ họng trước khi bị tưới đẫm bằng máu của chính mình chứ gì... (tôi không nghĩ anh bạn còn sống tới lúc đó đâu...)

Nhưng làm thế hình như là chôm ý tưởng từ bộ phim kia rồi thì phải? Tôi trầm ngâm giây lát. Liệu mình có bị truy tố vì tội đánh cắp bản quyền không nhỉ? Hay là nên...

“Móc mắt ra nhét vào hậu môn?” Không, không làm vậy được, tình tiết đấy có trong bộ phim kinh dị ba hôm trước mắt rồi.

“Chôn sống rồi lột da toàn thân từ đầu tới gót?” Nếu mình nhớ không nhầm thì đây là một trong thập đại khổ hình thời Mãn Thanh!

“Chặt bỏ tứ chi quăng vào hố phân?” Chắc, chỗ này đào đâu hố phân chứ?

“Xéo từng miếng thịt ra một?” Cái này đâu như là ‘lăng trì’ thì phải?

“Thiến chẳng?” ... Trò này chắc gì làm chết người được. Theo thiết kế game thì chỗ đó đâu có tính là điểm yếu hại đâu nhỉ?

“Thọc dao vào từ hậu môn dọc lên tới miệng? Bậy bậy, vậy bắn chết.” Minh sao nỡ đối xử với Hắc Dao yêu dấu của mình như thế được chứ!

Tôi thở dài. “Hãy... Không ngờ nghĩ ra khổ hình mới cũng chẳng phải chuyện dễ. Thôi kệ, cứ chọn đại một cách cũng được. Bắt đầu đi, trọng tài... Ồ? Mọi người đi đâu cả rồi?” Tôi nhìn quanh, nhưng... kì quái, nguyên cái đầu trường bị như vậy chỉ còn ‘mình ta với ta’ thôi hả?

“Niêm Huyết Ma Vương đâu rồi?” Tôi mở to mắt nhìn khoảng không trống vắng trước mặt. Đối thủ của chúng ta biến mất rồi? Tôi quay sang định hỏi đồng đội mình xem đối thủ biến đi đâu, nhưng... “Tiểu Long Nữ? Lang đại ca? Du? Đại tẩu? Doll?” Mọi người đâu cả rồi?

Chợt một giọng nói run rẩy phát ra từ loa, lại còn được phụ hoạ thêm bởi từng tràng nôn kịch liệt. “Thưa quý vị và các bạn... tôi là bình luận viên Tiểu Lí. Vì lý do người chơi Vương Tử đã dùng những từ ngữ quá sức bạo lực và khủng khiếp *OἚ*... dẫn đến đối thủ đồng loạt tháo chạy khỏi võ đài, phòng chừng là đang ở WC... nôn mửa. Trước mắt còn 5 phút nữa là đến giờ quy định bắt đầu trận đấu. Nếu Địa Ngục Sát Lục Đội không cử người quay lại trong vòng 5 phút, chiến thắng sẽ thuộc về đội tham gia còn có thành viên đứng trên võ đài, Phi Thường Đội... *OἚ*

Trong lúc đó, tại WC...

Thành viên Phi Thường Đội đồng thanh gào. “Vương Tử nguoi toi đòi rồi!” *OἚ*

Ngay cạnh họ, thành viên Địa Ngục Sát Lục Đội khóc thảm, “Có chết cũng không quay lại!” *OἚ*

“*OἚ* Phi Thường Đội, chiến thắng!” trọng tài tuyên bố.

Một mình đứng giữa võ đài, tôi vịn vịn tay mình lắm bầm, “Người ta đâu có cố ý...”

~*~

Tôi vừa rời khỏi võ đài, liền gặp ngay Tiểu Long Nữ mắt lộ hung quang xăm xăm bước tới. “Vương Tử, anh CHẾT với tôi!”

“Cậu làm cả bữa tối hôm qua của chị cũng phải nôn ra!” Nụ cười dọa người của Vũ Liên đại tẩu lại xuất hiện.

“Vương Tử ca ca làm Doll sợ muốn chết!”

Sợ? Nếu em sợ thật thì sao về mặt của em trông như đúc lần em triệu tập Cốt long ra để có thịt nướng ăn vậy hờ Doll?

“Hãy... Vương Tử, cậu biết là anh luôn coi cậu như em trai...” Lang đại ca lên tiếng.

Nếu thế thì anh làm ơn đừng vung vẩy cây pháp trượng Vinh Diệu Chi Quang dài 2 mét đỏ như vậy chứ ạ... anh đang khởi động làm ấm người thôi phải không? Lang đại ca, anh có biết một chiến sĩ bị một tí tay đấm chân đá đến nổi từ ọ là chuyện mất thể diện cực kì hay không?

“Vương Tử điện hạ...” Du tỏ vẻ hơi do dự...

Mất thấy một con dao găm, 2 cây pháp trượng cộng thêm một cái xương bàn tay nhè đầu tôi bay tới, tôi chỉ còn biết ném cho Du một ánh mắt đáng thương tột cùng mà la thảm, “Du, cứu mạnggggggg!”

Không đành lòng nhìn tôi chịu thương, Du lập tức phi thân tới. “Đừng đánh Vương Tử điện hạ!”

Một trận lộn xộn quyền cước đấm đá trút xuống như mưa, cả giày dép lẫn dao nĩa đều hè nhau bay lại, ồiiiiiii! Tôi yên yên ổn ổn tị nạn dưới thân mình Du mà tránh qua tai kiếp. Cảm kích liếc trộm thân thể trông đã không ra người của Du (kì quái, anh ta sao còn chưa chết vậy? Xem ra thuật trị thương của đại ca hết một nửa là nhờ vào người này mà thăng cấp), tận đáy lòng tôi âm thầm tuyên thệ lần sau có ra tay đánh Du, nhất định phải bót lại 2 đấm.

“Vương Tử! Anh đề tiện vừa vừa thôi,” Tiểu Long Nữ thở hồng hộc, kiệt sức sau trận ẩu đả.

“Đầu nào? Mọi người tha hồ thả sức đánh đập, tôi không phải bị đau, Du cũng được thoải mái nhu cầu bị ngược đãi. Một công bao nhiêu việc thế còn gì, tại sao lại không chứ? Hahaha.” Minh tính toán khôn để sợ chưa, hehe!

~*~

“Không biết rốt cuộc bên đại hội tìm đại ca làm gì? Đói quá, muốn ăn cơm!”

Mới vừa rồi, bên tổ chức đại hội vô duyên vô cớ lên loa đòi gặp đội trưởng đội tôi. Họ nói có chuyện cần thương lượng...

Không phải là chiến thắng vừa nãy bị hủy rồi chứ? Phải đánh lại sao? Tôi không muốn... Mới vừa rồi tôi bị đội hữu hành hạ thảm lắm rồi nha. Nếu giờ bọn họ mà không tính kết quả của chúng tôi, tôi quyết mang Thập đại khổ hình thời Mãn Thanh tra tấn từng người một trong ban tổ chức.

“Anh thích ăn như vậy, thật không giống hình tượng thiếu nữ...”

Tiểu Long Nữ bỗng im bặt, nói sai mất rồi. Tôi sắc mặt trắng bệch liếc nhìn Vũ Liên đại tẩu và Doll.

“...vẫn hay tư tưởng về anh.”

“...” Nhanh trí lắm, Tiểu Long Nữ! Tôi thờ phào nhẹ nhõm.

“Anh Lang quay lại rồi!” Vũ Liên đại tẩu đã nhìn thấy anh từ xa.

“Hây. Mọi người này, anh có tin mới không-tệ-lắm-nhưng-vẫn-tính-là-tệ đây.” Lang đại ca nhú chặt mày, “Chúng ta vẫn phải thi đấu một trận nữa.”

“Bây giờ? Ngay lập tức hả?” Nhưng mà em đói...

“Chính xác mà nói thì còn 20 phút nữa.”

“Du...” Chúng tôi lo lắng nhìn Du, người đang nằm chết gí trên sàn bầy nhầy như một vũng bùn bắn thiu.

“Anh sẽ chữa thương cho cậu ta, khỏi lo.” Lang đại ca nói, rồi bồi thêm một câu, “Những thương tích này so với bị Vương Tử nện cho còn nhẹ chán.”

...Tôi vờ như không nghe thấy gì hết.

“Yêu Yêu đội là đối thủ tiếp theo của chúng ta. Chúng ta một ngày đấu liên tiếp hai trận vì đội ta là đội cuối cùng trong vòng loại. Đại hội muốn sớm xong vòng loại ngày hôm nay.” Lang đại ca phiền não nói.

“Đáng giận là chúng ta không còn thời gian tóm người mà tra hỏi tình hình bên địch nữa. Nhưng địch thủ có lẽ đã nắm rõ được thông tin của chúng ta qua trận vừa rồi. Lần này thực sự rất bất lợi.”

“Ậy à ền ó iết ết ời (Vây là bên đó biết hết rồi)?”, Tôi lúng búng nói với cái mồm đang tọng ứ mìn thẩu.

(*Lời nói của Vương Tử bản Hán Việt là “tốc phẩn bất lý”, bản tiếng Anh dịch là “Bat’s beri unhayeraber hor arshe”, lại cộng thêm việc Vương Tử đang tích cực ăn uống nên lời nói có thể không rõ nghĩa. Tôi đã tra Google nhưng không có kết quả. Căn cứ vào lời đối thoại, nội dung cuộc trò chuyện, có thể tạm dịch như trên, kính mong bạn đọc bỏ qua. Nếu bạn đọc hiểu hay có ý kiến, có thể góp ý để tôi sửa chữa. – meomeo)

“Cái đó cũng chưa chắc. May mà trận vừa rồi không đánh thật, nhiều nhất bên địch chỉ biết được chức nghiệp của bên ta thôi.” Vũ Liên đại tẩu vui vẻ mỉm cười.

“Hy vọng là thế...”

~*~

Thượng đài...

“Bọn kia... là đối thủ sao?” Tôi khó khăn lắm mới phun ra được một câu. *Toát mồ hôi*.

“Hình như thế.” Lông mày Lang đại ca càng lúc càng nhú chặt vào nhau.

“Không thể nào? Anh bảo bông hoa đằng kia, một dúm cỏ, một cái cây, một tảng đá, một vũng nước, còn cả cái thứ gì gì đó mà chúng ta nhìn không ra, là đối thủ của đội mình trận này sao?” Khóe miệng tôi giật giật mấy cái liên, Có khoa trương quá không vậy?

“Khó trách lại lấy tên Yêu Yêu Đội*. Đội này gồm Hoa yêu, Thảo yêu, Thụ yêu, Nham yêu, Thủy yêu, lại thêm cả Phong yêu tạo thành. Không ổn rồi, Yêu tộc phân ra rất nhiều loại, kĩ năng lại thiên biến vạn hóa. Và lại rất ít người chơi chọn chơi Yêu tộc. Chúng ta cũng chưa từng gặp Yêu tộc bao giờ, nên hiểu biết về đối thủ rất hạn chế. Trận này khó nhằn đây.” Tiểu Long Nữ lo lắng giải thích.

(*Yêu Yêu Đội: Từ “yêu” này có nghĩa là “yêu quái”, “yêu tinh”. Yêu không nhất thiết phải là kẻ xấu, chỉ là do sinh vật hoặc đồ vật nào đó tu luyện ngàn năm, hoặc được kí gửi cảm xúc mà có linh hồn, sau đó có thể suy nghĩ, nói chuyện, một số có khả năng biến thành hình người. Tên đội này có liên quan đến kết cấu toàn Yêu tộc của đội. – nhóm PR và meomeo)

“Hây! Tôi vốn định đem mấy lời đe dọa trận trước ra xài lại, giờ...” Tôi thở dài thườn thượt, “Tiểu Long Nữ, cô xem bên đó nó/hấn/ả/bọn họ liệu có ruột để tôi mổ không?”

“... Chịu.”

“Mặc kệ là ai chẳng nữa. Dù sao bây giờ vẫn phải đánh thôi.” Tôi nói. Tôi chẳng cần quan tâm địch là thằng nào, vẫn tuốt đao thủ thế, chuẩn bị lao vào cuộc.

“Vương Tử nói đúng. Giờ cứ đánh hết mình cái đã, Grào!” Lang đại ca gào ầm lên.

Tôi cười lạnh lùng, rút thanh Hắc đao ra. Trận đấu cuối cùng trong vòng loại, bắt đầu!

Ngay khi trận đấu bắt đầu, tôi lập tức lao lên phía trước, giống như lệ thường trong đầu tính toán cách tổng khứ một hay hai đối thủ cái đã. Tôi đột nhiên phát hiện có thứ gì cuốn lấy chân tôi, và kéo tôi ngã sấp xuống sàn. Tôi vội vàng cúi xuống nhìn chân mình...

Cò? Đầu trường bỗng dừng lại có cò cuốn lấy chân mình sao? Tôi nhanh chóng rút đao phạt cò, những tảng có thể đứng lên, cò đại lại mọc lên cuốn chặt lấy chân...

“Hự.” Tôi cả người bị cò cuốn lấy, không thể nhúc nhích được.

“Vương Tử!” Thành viên Phi Thường Đội bị dọa sốc. Lang đại ca vội chạy đến giúp tôi phát cò, còn Doll thì triệu hồi cốt tinh bảo vệ chúng tôi. Tiểu Long Nữ đang trên đà đánh lên bên địch cũng chạy vội về phía tôi, giờ chũm thủ ra cắt cò.

Trong lúc tôi đang vùng vẫy, khoe mắt đã liếc thấy Nham Yêu đang chạy thẳng đến đây. “Mặt hoa biến sắc”*, tôi vội hô to, “Mặc kệ em, mọi người mau cẩn thận!”

(*Mặt hoa biến sắc: Bản gốc là “hoa dung thất sắc”. Đây là một cụm từ người Trung Quốc hay sử dụng để miêu tả người con gái đẹp, ý tứ “ gương mặt như hoa”. Ở Trung Quốc, mỹ nhân hay được miêu tả với hoa, trắng, tuyết,... những hình ảnh của thiên nhiên, lấy thiên nhiên làm tiêu chuẩn cái đẹp, là bút pháp ước lệ tượng trưng. Ở đây Vương Tử có ý khuôn mặt mình vô cùng đẹp. – meomeo)

“Cốt Tinh, tiếp tục chắn thủ!” Doll vội vàng sai cốt tinh đi cản đường Nham Yêu. Nhưng Thụ yêu một bên đã lia mạnh cành cây qua, đánh bay một cốt tinh. Mặc dù đòn này không đánh được bọn Cốt tinh tan nát, nhưng cũng khiến bọn chúng tổn khối khối thời gian để xoay xở thoát ra được.

Mất thấy tên Thụ yêu cao lớn dọa người kia xăm xăm tiến tới, Vũ Liên đại tẩu vội phóng một quả cầu lửa, làm nó lui về phía Yêu Yêu Đội. Nham Yêu đã không hề hấn gì, ngược lại còn nhằm Doll tung một quyền. Lang đại ca kịp thời đẩy được Doll ra thì chính mình cũng lãnh trọn một đòn của Nham Yêu, thương tích không nhẹ. Thân hình cao hai mét lực lưỡng của đại ca cũng bị một quyền này đánh bay.

“Anh Lang...!” Vũ Liên đại tẩu hét lên hoảng hốt.

“Hóa Cốt Tinh! Nhanh lên, mau trở lại bảo vệ mọi người.” Doll khẩn trương ra lệnh cho cốt tinh của mình quay lại đối phó với Nham Yêu.

“Du! Cuồng Bạo thuật! Mau dùng Cuồng Bạo Thuật!” Tôi gầm lên.

“Được,” Du lập tức phóng Cuồng Bạo thuật về phía tôi.

Tôi cảm thấy mình được tiếp thêm một luồng sức mạnh lớn. Tôi gắng ra sức, cuối cùng cũng dứt được cánh tay phải ra khỏi đám cò. “Cầm Biên Dao Thế!” Tôi thái, chặt, cắt, đâm, chém – chỉ trong một chớp mắt tôi đã sử dụng tất cả chiêu thức đao để chặt đứt dây cò quấn quanh người. Chém xong, tôi nhảy dựng lên rồi nhắm hướng Nham Yêu mà chạy tới...

Đột nhiên, trước mặt tôi dâng lên một cột nước. Tôi sững sờ cả người, từng bước từng bước một lùi về đằng sau. Đáng tiếc sau gáy không có mắt, tôi không thể thấy đằng sau mình còn một cột nước nữa. Hơn nữa cột nước đằng sau so với đằng trước chỉ có hơn chứ không có kém. Tôi đã mắc bẫy.

“AAAA!” Tôi ngay lập tức bị cột nước cuốn trôi đi. Ngay khi tôi chuẩn bị trượt khỏi võ đài, tôi vội cầm Hắc Đao vào mặt đất. Tôi bám chặt lấy Hắc Đao, vắt vèo ở rìa võ đài, cố sao cho không bị rơi xuống. Nhưng nạn nước vừa qua, tôi lại thấy mình bị cuốn chặt trong cò.

Phiền muốn chết! Tôi nghĩ. Tôi đã tốn công chặt hết đám dây nhợ cò này, thế mà lại bị nước cuốn suýt thì trôi ra khỏi võ đài; nước qua cò lại tới, đúng là ‘tránh vô dưa gặp vô dưa’.

Trong lúc này, tôi đành lo lắng quay sang nhìn tình hình bên Doll. Cũng may Doll và Vũ Liên đại tẩu có thể cùng nhau ngăn Nham Yêu lại. Du cũng đang dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiên quấy nhiễu đối phương, nhưng... Sao Lang đại ca lại đánh nhau một mình thế kia?!

Đột nhiên tôi nhớ ra còn có một đối thủ vô hình – Phong yêu! Là Phong yêu đang đấu với Lang đại ca. Không ổn rồi! Tiểu Long Nữ đâu?

Tôi quay đầu nhìn những kẻ còn lại trong Yêu Yêu đội. Quả nhiên Tiểu Long Nữ đang lén lút lút lút núp sau Thủy Yêu, tính đâm lên nó một cái, nhưng...

“Tiểu Long Nữ! CHẠY ĐI!”

Vừa quay về khu vực Yêu Yêu đội, Thụ Yêu đã bắt đầu cảnh giác với đạo tặc biết Độn Thổ này. Vừa thấy Tiểu Long Nữ xuất hiện, mấy cành cây to tổ chẳng đã bắt đầu đung đưa tiến tới.

“Á...!” Tránh không kịp, một đòn giáng trúng người, lượng máu của Tiểu Long Nữ giảm mạnh. Cô lập tức đứng bật dậy, chạy về phía Phi Thường Đội. Trên đường đi lại thấy tình thế bên Lang đại ca không ổn, cô liền lập tức quay ra giúp.

Kẻ tàng hình dù dùng mắt thường khó thấy, nhưng cũng không thể qua được con mắt tinh tường của đạo tặc. Du lập tức phóng tên hỗ trợ, Phong Yêu sắp bị dồn đến đường cùng tới nơi.

Vào lúc đó, Hoa Yêu vẫn án binh bất động từ đầu đến giờ bất ngờ làm bầm một câu thần chú trị thương. Những cánh hoa nhẹ nhàng bay lượn trên đầu Phong Yêu, và chúng tôi thấy rõ những vết thương của nó đã tốt lên rất nhiều.

“Hóa ra Hoa Yêu là tế tì!” Lang đại ca kinh ngạc nói.

Thụ yêu lúc này cũng chạy tới hỗ trợ Phong Yêu. Có thêm Thụ Yêu thực lực không tệ, hai yêu quái và Tiểu Long Nữ, Du cùng Lang đại ca đánh ngang cơ nhau. Doll và đại tẩu chỉ có thể tạm thời chặn Nham yêu lại, đấu với con Nham yêu da dày thịt thô, bọn họ hoàn toàn không có lấy nửa chiêu đánh nổi. Mà tôi vẫn đang dây dưa không dứt với Thảo yêu và Thủy yêu thế này...

Chúng ta không thể cứ đánh thế này được! Tôi lại vùng vẫy cố thoát khỏi đám cò, rồi lôi Bé Bao ra.

“Mama? Mama đang nghịch nước à? Bé Bao Bao cũng muốn nghịch cùng!” Bé Bao mở to đôi mắt vô tội, nhìn bức tường nước bảy tám trượng đang chồm lên trước mặt tôi.

Đánh xong trận này thì với giờ anh quyết không nghịch nước nôi gì nữa! Mới gượng được tí sức, đám cò mắc dịch lại quấn chặt lấy người tôi.

“Bé Bao, trước khi mama bị nước cuốn trôi con mau dùng kĩ năng XXX để nâng mama lên nhé, con có hiểu không?”

“Dạạ vâng!”

Tôi chém cò lần thứ N rồi cố gắng rút chân ra. Ngay lập tức cột nước liền vọt tới chỗ tôi.

“Bé Bao, dùng kĩ năng Chong Chóng Tre*!” Tôi hét lên.

(*Chong chóng tre: các bạn đọc bộ truyện Doraemon rồi chắc biết Chong Chóng Tre là một trong số những bảo bối thần kì hay được sử dụng nhất của Đô rê mon rồi. Kĩ năng này cũng khá tương tự như vậy, bạn đọc có thể tự liên tưởng – nhóm PR.)

Một cái chong chóng đột nhiên mọc ra trên đỉnh đầu Bé Bao. Nó bắt đầu quay tròn và từ từ nâng Bé Bao lên không trung, tôi dùng tay trái tóm chặt Bé Bao, giữ cho mình cái mạng nhỏ này. “Tránh xa cột nước này ra, Bé Bao!” Tôi ra lệnh, và Bé Bao lập tức bay sang trái, tránh cột nước đang xoáy về phía chúng tôi như một vòi rồng...

Tôi bắt đầu dĩ phải bám vào một cái bánh bao nhân thịt nhỏ, lơ lửng trên không trung tránh trái tránh phải, mắt quan sát phân tích tình hình. Tôi quyết định đầu tiên sẽ xử lí Thảo yêu và Thủy yêu đã. Hai con này chuyên môn cản bước tôi. Không hạ xong chúng, tôi đừng hòng đi chuyển được trên mặt đất cho ra hồn.

“Bé Bao, cẩn thận tiếp cận kẻ thù!”

““Kẻ thù” là gì?”

Ngất mất. Tôi đành nói, “Bay về phía mấy người đằng kia,” rồi chỉ Hắc Dao về phía Yêu Yêu Đới.

“Vânggg ạ, mama!” Bé Bao ngoan ngoãn tiến về phía Yêu Yêu Đới.

“Long. Quyển. Trảm!” Tôi từ tốn bay trên một cột nước và, như một con lóc, một chiếc Long Quyển Trảm thẳng hướng Thủy Yêu mà đánh. Cái bụng của con Thủy Yêu chết bầm kia lập tức thủng một lỗ to. Tôi đang định một đao nữa tống tiễn nó về Tây Thiên, thì dây cò đã từ từ phía chằng kín lấy người. Đã vậy xui gần chết là...

“Băng Trụ!” Con Thủy yêu bị trọng thương cười tà ác, trên tay cầm gần mười Băng trụ.

“Cầm Biên Dao Thế!” Tôi vội chặt hết dây cò, nhưng vẫn tránh không kịp. Năm thanh băng trụ đã xuyên thủng qua người tôi rồi.

Mặt tôi trắng bệch... “Hự!” Đau không tả xiết, nhưng nặng nhất là vết thương trên đùi băng trụ vẫn còn ghim lại. Còn lại cả người tôi đã bị băng trụ đâm cho rách nát chỗ ngắn chỗ dài, te tua bầm dập hết cả. Lượng máu của tôi tuy còn hơn phân nửa, nhưng lại bị cò cuốn chặt lấy, nửa phân cũng không nhúc nhích được.

Hức hức! Trước mặt tôi bỗng xuất hiện thêm đến N cái trụ băng. Xem ra Yêu Yêu đội muốn hoàn thành tâm nguyện của Nhiễm Huyết Ma Vương, biến tôi thành chả nướng xiên que rồi.

“Dù chết ta cũng phải kéo vài tên cái người theo cùng... Bé Bao, Đả Cầu Thuật!” Tôi lấy hết sức bình sinh quăng Bé Bao về phía Thủy Yêu.

“Hự!” Tôi ngay lập tức trúng liền mấy băng trụ, một xuyên qua cánh tay, một ồ mạn sườn, một găm vào bả vai, còn thêm một trụ băng mới vừa xẹt qua trán. Thủy Yêu đôi diện cũng tránh không kịp, liền dính đòn của Bé Bao, nhưng hồi ôi, Hoa Yêu đã nhanh chân chạy lại trị thương cho nó. Tôi nằm bất động, trơ mắt nhìn máu mình lênh láng chảy từng giọt. Xem ra muốn lôi người chết cùng cũng không thành rồi, chết tiệt!

“Vương Tử, đi nào!” Tiểu Long Nữ đột nhiên xuất hiện phía sau tôi, cô lấy hết sức mà kéo tôi về phía đội mình. Thấy thế, Thảo Yêu liền dùng cò để ngăn cản chúng tôi chạy thoát, nhưng một mũi tên trong suốt đã ngăn nó lại. Du – đang rất phẫn nộ – phóng tên như mưa vào Thảo Yêu, làm nó phải dùng cò để bảo vệ bản thân, Thủy Yêu và Hoa Yêu.

“Sắp tới nơi rồi, Vương Tử!” Tiểu Long Nữ khó nhọc kéo lê tôi đi, cố gắng để khoảng cách giữa tôi và Lang đại ca đủ gần để anh có thể hồi máu cho tôi. Lang đại ca cũng liều mình tiến lên phía trước, nhưng không có Tiểu Long Nữ hay Du bảo vệ, anh không thể bị Phong yêu và Thụ yêu giết là tốt lắm rồi. Làm thế quái nào mà Lang đại ca còn hồi máu trị thương nôi cho tôi chứ.

Tôi mất thấy tình hình nguy cấp, vội gào lên với Tiểu Long Nữ, “Mau, mau đến giúp Lang đại ca. Một mình anh ấy... anh ấy không chọi lại được hai tên kia đâu!”

Tiểu Long Nữ nhìn Lang đại ca, rồi lại liếc sang tôi, “Chết tiệt thật! Không giúp đại ca tống khứ được hai thằng cha kia đi thì cũng không cứu nổi Vương Tử!”

Tiểu Long Nữ nghiêng chặt răng, cô buông tôi ra rồi nhanh chóng tôi giúp đại ca đánh lại hai kẻ kia. “Anh cố lên nhé, Vương Tử. Anh nghe thấy em nói gì chưa?” Tiểu long Nữ hét lên và chạy đi.

Tôi yếu ớt bất đắc dĩ gạt đầu, nghĩ thầm, Cố lên á? Tiên sư cái độ chân thật 99% thần kinh. Máu thì chảy rờn rờn, vết thương thì hờ toang hoác thế này, cố lên thế nào được? Thượng đài còn không cho mang theo bình máu nữa... Toi rồi! Ý thức của tôi bắt đầu mờ nhạt dần...Tôi vội vàng lắc đầu. Phải có giữ cho đầu óc được minh mẫn.

“Vương Tử~~!” Du, Tiểu Long Nữ, Xú Lang, Vũ Liên và Doll cùng tuyệt vọng hét lên.

“Vương Tử...” Du lại gào lên. Hắn ta cố gắng nhảy đến chỗ tôi, rồi ôm lấy thân hình đã gần mất hết ý thức của tôi. Sóng trào chồm đến, hắn liều mình dùng thân thể che chở cho tôi. Máu trong người tôi đã chẳng còn là bao, vậy mà sóng đánh qua vẫn đủ nhuộm đỏ màu nước.

Đột nhiên, đầu óc tôi vụt trở nên tỉnh táo*, tôi tự biết mình chỉ còn cách của tử một phen, “Du này, đánh đấm cho ngon vào nhé!”

(*Ở Trung Quốc có một thành ngữ chỉ hiện tượng này, đó là Hồi Quang Phản Chiếu, ý chỉ trước lúc chết con người sẽ đột nhiên trở nên vô cùng tỉnh táo, nhưng một thoáng này qua đi, lập tức chết ngay. Trong trường hợp này, Vương Tử tự nghiệm ra phận mình, nên mới biết trước được.- meomeo)

Du kinh hãi nhìn tôi, “Vương Tử... không, em không thể chết được.”

Tôi khẽ mỉm cười, thân người dần dần mờ đi, cuối cùng hóa thành muôn vàn đốm sáng. Và trước khuôn mặt đau thương của Du, tôi tự thành một cột sáng lấp lánh bay thẳng lên trời.

~*~

“Vương Tử...” Du nắm chặt bàn tay mới vừa siết lấy tay Vương Tử, dậm mạnh xuống nền đất, giọng nói có phần nghẹn ngào...

“Vương Tử...” Mặt Tiểu Long Nữ cắt không còn giọt máu.

“Sao có thể...” Vũ Liên lắp bắp, mắt cô ứa lệ.

“Không! Vương Tử!” Xú Lang đau đớn gào lên.

“Oa oa oa....Hu hu hu, Vương Tử ca ca!” Doll bắt đầu khóc lớn...

“Mama? Mama đâu rồi? Oa oa oa, hu hu hu...” 2 vòi nước lớn từ mắt Bé Bao lại tái xuất giang hồ.

Không gian trong võ đài ngưng tụ lại. Bi thương bắt đầu lan tràn qua khán đài, ngay Yêu Yêu đội cũng có chút bối rối, không biết phải làm gì. Thời gian nặng nề chậm chạp trôi qua.

Đang lúc Yêu Yêu đội quyết định tiếp tục tấn công, ngay giữa khán đài lửa giận của Du bùng bùng bốc lên.

“Hỏa Hoàng, ta lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho ngươi: nổi lửa lên! Hãy mang hết lũ ngu dốt dám làm người yêu ta bị thương chìm hết xuống lửa địa ngục cho ta.” Mặt Du vẫn tia máu ngập đầy hận thù, ngay cả Hỏa Hoàng bất trị cũng biết giờ không phải lúc để nó làm kiêu. Nó rít lên một tiếng dài trước khi bay lên không trung và phun lửa về phía Yêu Yêu Đội.

Thảo Yêu lập tức dựng kết giới trúc, nhưng cô khô sao đánh lại được lửa? Thủy yêu lập tức tiến lên, dựng Thủy kết giới chống lửa.

Thảo Yêu thấy tình thế bất lợi, lập tức nhắm hướng Du phóng Thảo Phược Thuật. Dưới chân Du tức thì mọc lên những cây cỏ dài.

“Địa Liệt Thuật!*” Vũ Liên đọc một câu thần chú, cô quỳ trên nền sân đấu, bàn tay phải chạm nhẹ xuống mặt đất. Một vết nứt dài chạy tới chỗ Thảo Yêu, xé mặt đất dưới chân nó làm hai nửa. Thảo Yêu không còn chỗ bám, loạng choạng suýt rơi xuống khe nứt, may thay Thụ Yêu tay chân nhanh nhẹn đã kịp thời tóm lấy nó. Vũ Liên chỉ cười nhẹ, niệm lại chú ngữ. Thêm một vết nứt dài chạy thẳng về phía Thảo Yêu và Thụ Yêu.

(*Địa Liệt Thuật: pháp thuật tấn công diện rộng của ma pháp sư: động đất – meomeo)

“Ngươi vừa dùng chiêu này hại chết Vương Tử, ngươi nghĩ rằng ta sẽ để ngươi tiếp tục hại Du à? Mơ đi!” Vũ Liên nhẹ nhàng phun ra mấy từ.

“Từ nơi sâu thẳm tối tăm nhất của địa ngục, ngọn lửa hùng mạnh của những linh hồn đã yên nghỉ, Cốt Long! Hiện thân của Hoả Ngục Long, sinh vật mạnh mẽ và kiêu hãnh, hãy giáng xuống trần gian để trợ giúp chủ nhân của ngươi tiêu diệt những người đang đứng kia.” Khuôn mặt bừng binh của Doll ngập tràn giận dữ, gọi cả con Hỏa Ngục Long khủng bố vô địch ra cũng không thỏa được quyết tâm báo thù cho Vương Tử của cô bé.

Vì thế, ngoài phải đối phó với Lửa thánh của Hỏa Hoàng, Yêu Yêu đội giờ lại phải xoay xở với kẻ thù mới – Hỏa Cốt Long từ địa ngục. Tình thế Yêu Yêu đội bây giờ chẳng khác gì tuyết càng thêm sương...à không, là lửa đổ thêm dầu.

Phong Yêu và Thụ Yêu gặp tình thế bất lợi, lập tức phóng về phía Phi Thường đội, muốn hạ thủ ba kẻ nguy hiểm kia. Nhưng Tiểu Long Nữ đã nhanh chân chặn trước mặt Phong Yêu.

“Có người nói độ tốc độ với gió là ngu xuẩn. Nhưng hôm nay ta sẽ cho người thấy, độ tốc độ với ta mới là ngu xuẩn.” Tiểu Long Nữ vừa nói xong mấy lời này, hai con dao ngắn trong tay đã liên hồi xoay chuyển, vừa đâm vừa chém, khiến Phong Yêu phải lùi lại mấy bước.

Xú Lang nâng cao pháp trường Vinh Diệu Chi Quang, trực tiếp đối đầu với Nham Yêu. Khách quan thì thể lực của anh không thể bì được với Nham Yêu kia. Xú Lang ngoài mặt đang rất bất lợi, nhưng trong lòng thầm tính toán, Đứa trẻ lên ba cũng biết cách phá một tảng đá, chỉ cần cho nóng lạnh đồng thời là xong.

“Du, lệnh cho Hỏa Hoàng phun lửa vào Nham Yêu.” Xú Lang gọi Du qua kênh tổ đội, Du liền lập tức chiều theo.

“Người nghĩ rằng lửa có thể đánh bại ta sao?” Nham Yêu tuy đã chìm trong biển lửa nhưng vẫn bình yên vô sự.

Xú Lang lạnh lùng cười, Ồ, cứ chờ đến lúc ta đổ nước vào người xem. Được lắm, chỉ cần thêm một chút nước, người sẽ tan làm trăm mảnh. . . Đi hỏi xin Vũ Liên một ít nước chẳng? Không được, Vũ Liên chỉ dùng chú hệ hỏa và hệ thổ thôi. Doll không được, Du lại càng không, Tiểu Long Nữ thì là đạo tặc.

Toi rồi! Không có nước, Xú Lang đứng im sững sốt, Làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại qua bên Thủy Yêu đập vai nói, “Này đằng ấy, cho xin ít nước giết thằng cha Nham Yêu đằng kia nhé?”...?

“Hú hu hu, hu hu hu, Mama!” Bé Bao vẫn đang điên cuồng khóc, và sần đầu đã bắt đầu có dấu hiệu ngập nước.

Khuôn mặt xấu xí của Xú Lang nở một nụ cười khó coi, Ngạc nhiên chưa, Vương Tử à. Về nơi chín suối rồi cậu vẫn không quên để lại cho đời đứa “con cô” rất có ích. Xú Lang trong lòng nghĩ ngợi, bèn nâng Bé Bao lên thương lượng với nó.

“Bé Bao, tảng đá kia đã giết Mama của con, con có muốn trả thù cho mama không?”

“Hức hức hức... ‘trả thù’ là gì?” Bé Bao hỏi, mở to đôi mắt ngây thơ vô tội.

Xú Lang cào cào đám lông trên đầu. “Thì con cứ... đi đến chỗ hòn đá kia và khóc ở đó, Mama con sẽ rất vui lòng!” Xú Lang tận lực dùng giọng điệu dỗ dành trẻ con nói với Bé Bao.

“Rồi Mama sẽ quay lại chứ? Bé Bao Bao rất nhớ Mama!”

“Hừm... Có thể.”

“Thế thì được ạ.” Khuôn mặt bé nhỏ của Bé Bao đầy quả quyết, nó nhảy nhảy về phía Nham Yêu.

Xú Lang thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, Cũng may bánh bao đều không có não cả.

Nham Yêu lúc đầu nhìn chòng chọc một cái bánh bao nhảy về phía hắn, sau đó nhảy lên vai hắn ngồi. Khi 2 dòng thác trào ra từ mắt Bé Bao, Nham Yêu bỗng nhiên nghe tiếng cơ thể mình vỡ vụn. Nham yêu hoảng hồn thất sắc, vội vàng tìm cách túm lấy Bé Bao. “Mi làm cái gì thế? Xuống đi!”

Đáng tiếc, Bé Bao nhà ta lại vừa bé vừa rất nhanh lẹ. Bé Bao lúc ở trên đầu Nham Yêu, rồi lại nhảy xuống vai, và đến hai cánh tay... Đôi vòi rồng nước mắt tận lực thực hiện sứ mệnh phá hủy Nham Yêu

Tình thế bắt đầu đảo ngược...

~*~

Tôi rời khỏi điểm hồi sinh, sau khi trải qua cái chết kinh khủng, tôi có chút sững sốt không biết làm gì.

“Bây giờ mình làm gì nhỉ?” Tôi lăm bằm, và tự nhiên tôi nhớ ra, “Đúng rồi, mình nên quay lại đấu trường và xem trận đấu.”

Sợ rằng mình sẽ không kịp tới xem nốt trận đấu, trên đường tôi khoan dãi dạ dày một chút, mua một gói hạt dưa, một suất cơm rang, còn kèm thêm lon CocaCola rồi mới vui vẻ tới đấu trường. Vừa tới nơi tôi đã gặp một màn Du đang lên cơn điên. Chọn vị trí tốt tốt ngồi xuống, tôi bắt đầu xem đồng đội tôi vì tôi bị giết mà phát cuồng.

“Ủyyy! Nếu biết Du có thể điều khiển Hỏa Hoàng tốt như vậy, mình đã sớm tự sát, chẳng phải sẽ mau có thịt nướng ăn sao?”

“Thật là một con Ngục Cốt Long đáng sợ...”

“Vũ Liên đại tẩu mạnh ghê...”

Tôi luôn mồm tán thưởng, vừa ăn vừa xem đội mình ra sức điên cuồng phát tiết. Tôi ăn xong suất cơm thì cả đấu trường đã biến thành một màn ‘nước sâu lửa bỏng’, ‘trời long đất lở’* rồi. . .

(* ‘nước sâu lửa bỏng’, ‘trời long đất lở’: Nguyên văn là “Thủy thâm hỏa nhiệt”, “thiên băng địa liệt”. Tạm dịch là “nước sâu lửa nóng”, “trời sụp đất nứt”. Tôi có sửa lại một chút ở đây cho thuận miệng hơn. Hai câu này đều là thành ngữ Trung Quốc phổ biến. Câu đầu tiên có nghĩa là “gặp phải rắc rối lớn”, câu thứ hai thường chỉ sự phá hủy của thảm họa thiên nhiên. – nhóm PR và meomeo.)

Nước sâu.

“Oa oa oa oa! Hu hu hu hu! Mama không quay lại kia! Mama!” Hai vòng rờn nước mắt của Bé Bao giờ càng chảy nhiều và mạnh một cách khác thường. Sau sự kiện làm lụt nhà hàng, Bé Bao ‘tiếp thu truyền thống tốt đẹp’ lại làm lụt luôn cả võ đài...

Lửa Bồng.

“Mau lên, Hỏa Hoàng! Mau thiêu sạch lũ yêu nghiệt tởm lợm ấy đi! AHAHAHA!” Du cười như phát cuồng, Hỏa Hoàng cũng cuồng, nhưng là cuồng phóng hỏa. Trừ một khoảng nhỏ mà Phi Thường đội đang đứng, còn lại Hỏa Hoàng cứ bọ đầu phun lửa đấy.

Trời long.

Nghe một tràng “Uỳnh uỳnh ầm ầm!” long trời lở đất, Doll và con Hỏa Cốt Tinh đáng sợ kia lại ‘thật tình cờ và thật bất ngờ’ đâm sầm vào mấy cây cột đỡ xung quanh võ đài. Khán giả chạy nháo nhác khi thấy đá vỡ bay rào rào về phía khán đài. Đến cả khán giả bây giờ cũng không được an toàn nữa rồi. Nè này! Phù, tí nữa thì ăn đủ. Còn cái kẻ chịu trách nhiệm cho chuyện vừa rồi... Doll vẫn đứng một góc võ đài nghiêng đầu, về mặt ngây thơ vô tội...

Đất lở.

Vũ Liên đại tẩu thi triển ma pháp Địa Liệt thuật đã là lần thứ 11, sàn võ đài vỡ ra thành sáu khối đá to nhỏ khác nhau, một số khối còn có khuynh hướng sẽ vỡ ra nhiều nữa...

Nói tóm lại, xung quanh tôi đá và mấy cột sáng trắng cùng nhau bay tung tóe khắp trời, lửa một bên nước một bên dâng lên cuộn cuộn. Tuyệt vời! Thật là một địa ngục tuyệt vời chốn trần gian! Những khán giả bên cạnh tôi đã trốn chạy từ lâu hòng giữ lại mạng sống. Trọng tài cô sống cô chết ôm chặt lấy cái cột duy nhất còn chưa bị con Cốt Long nốc-ao, bình luận viên Tiểu Lí thì sôi nổi phát biểu cảm tưởng là hôm nay tận thể đến thật rồi, về phần Yêu Yêu đội... Tôi cũng chẳng rõ là Yêu Yêu đội đó còn ai sống sót không. Có lẽ vẫn còn có kẻ sống sót nhỉ? Nếu không thì trận đấu đã xong lâu rồi.

Cuối cùng, Lang đại ca – vẫn còn sót lại một chút lí trí – cũng dừng lại. Anh quan sát quang cảnh xung quanh rồi hét lên, “Đủ rồi! Đủ rồi! Mọi người dừng lại đi. Chúng ta đã báo thù cho Vương Tử rồi. Anh tin rằng linh hồn Vương Tử trên trời có linh cũng cảm thấy mãn nguyện rồi...”

Nghe tiếng ông xã hô hoán, Vũ Liên đại tẩu cuối cùng cũng dừng lại, chỉ xem xét một lượt võ đài, rồi ai oán thì thào. “Vương Tử, em có thể yên nghỉ rồi...”

“Vương Tử ca ca... hu hu hu!” Nước mắt Doll lại bắt đầu chảy ra.

“Vương Tử, tôi rất cuộc đã báo thù cho em rồi!” Du mắt hoen lệ, ngược lên trời điên cuồng hét to. “Em có nghe thấy không, Vương Tử? Chúng tôi ĐÃ BÁO THÙ cho em rồi!”

Tôi nuốt cổ đông thịt hạt dưa đang tọng trong miệng, tu một ngụm CocaCola rồi né một ngọn lửa vừa bay đến. “Được rồi, được rồi, tôi nghe thấy rồi.” Mà Du anh hét đi đầu đấy. Tôi có ở trên trời quái đầu, tôi ở bên trái anh đây này.

Trên võ đài, Lang đại ca ngẩng đầu nhìn ông trọng tài đang sống chết ôm cái cột, hỏi,

“Này trọng tài, ông còn không nhanh nhanh xuống đây công bố chúng tôi chiến thắng à? Chẳng lẽ ông muốn chúng tôi tiếp tục tàn phá nơi này? Ông nên biết rằng các thành viên trong đội tôi không phải là những người có quá nhiều kiên nhẫn đâu.”

Nghe thấy thế, trọng tài gần như khóc thét lên, ông ta vội vàng giải thích, “Nhưng Yêu Yêu Đội vẫn còn một người sống sót, theo quy định của đại hội thi đội đối phương phải chết hết, hoặc đầu hàng hết thì mới có thể tuyên bố thắng thua...”

“Đầu hàng! Đầu hàng!” Lang đại ca còn chưa mở miệng nói câu nào thì một tiếng kêu the the đã truyền tới dưới một phiến đá. Anh bước tới nhấc phiến đá lên, chỉ thấy một bông hoa còn duy nhất một cánh đang thống thiết kêu la.

Trọng tài như từ tù được đại xá, “Phi Thường Đội thắng! Phi Thường đội thắng! Phi Thường đội xuất sắc vượt qua vòng loại, vào thẳng chung kết!”

Tôi vui vẻ chạy xuống hội trường, ôm lấy đồng đội. Quá tốt, chúng tôi qua vòng loại rồi!

Về sau, thỉnh thoảng tôi còn nghe thấy một lời đồn đại kì quái. Có người nói, tôi chết rồi so với khi sống càng đáng sợ hơn. Có ý tứ quái quỷ gì vậy? Tôi chỉ còn biết giương đôi mắt ngây thơ vô tội lên nhìn người ta như Bé Bao hay làm thôi.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 4: Nghiệt duyên.

“Nghe đây mọi người!” Lang đại ca nghiêm giọng nhắc nhở chúng tôi trước giờ thi đấu, “Vào được chung kết rồi nhưng chúng ta càng phải nỗ lực cố gắng. Địch thủ những vòng sau sẽ mạnh hơn nhiều. Chúng ta không được phép xem thường họ.”

Chúng tôi ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu Long Nữ, đối thủ tiếp theo là ai, cô biết không?” Tôi hỏi.

Tiểu Long Nữ gật đầu, tôi ngoan thêm một miếng bánh mì rồi giục cô nàng tin tình báo về đối thủ.

Tiểu Long Nữ nhủ mảy nói, “Họ là Thăng Long Đội, không nghe được tin tức gì đặc biệt. Nhưng hình như thực lực đội đó chỉ bình thường thôi. Vào được vòng này là do từ đầu đến giờ họ đều chưa gặp được đối thủ nào mạnh cả. Xem ra trận này khá dễ đối phó.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Quá tốt, trận tiếp coi như chấn thắng rồi.”

~*~

Tôi lạnh lùng băng giá bước vào võ đài như mọi khi, nhưng... Mặc dù trước trận đấu lo lắng là chuyện bình thường, nhưng chân tôi bây giờ muốn nhũn ngay ra. Hai mắt tôi vô thần, đầu óc tôi trống rỗng, mồm tôi thì há hốc ra kinh ngạc, tôi chăm chăm nhìn đối thủ trước mặt.

Ngay giữa nhóm, cực kì dễ nhận ra một cặp tình nhân đang anh anh em em, yêu yêu thương thương nghe ghê muốn chết... Nhưng tôi không phải sợ cái này, nguyên nhân làm tôi khiếp vía là...

Đó là bố mẹ tôi – hai người đã bỏ mặc con cái ở nhà tự xoay xở cả tháng trời để chạy đi hưởng tuần trăng mật lần thứ N!

Trời đất ơi, Bố, mẹ! Hai người đang đi tuần trăng mật cơ mà – làm thế nào hai người lại tới Đệ Nhị Sinh Mệnh chơi thế này? Vậy thì tôi đánh đấm thế quái nào được? Đánh chết bố mẹ có bị gọi là đồ bất hiếu không nhỉ? Thảm nhất là, nếu tôi bị phát hiện ra, TIỀN TIÊU VẬT Ở TỪ ĐÂY COI NHƯ DỄ VĂNG!

“Vương Tử, có vấn đề gì thế? Có gì không ổn à?” Tiểu Long Nữ hơi lo lắng hỏi.

“Ồ, à, không có gì hết!” Tôi trả lời, tự trấn tĩnh bản thân. Chuyện đó nhất định không thể xảy ra. Ngay cả em trai sinh đôi của tôi – cái thằng dính lấy tôi từ sáng đến tối – cũng chẳng thể nhận ra chị gái Phong Lam đáng yêu của nó thì lí gì cha mẹ tôi – hai người cả năm có 365 ngày thì du hí tuần trăng mật hết 200 ngày lại nhận ra được! Như vậy tôi có đánh bố mẹ vài cái cũng không bị cắt tiền tiêu hàng tháng đâu nhỉ...

~*~

“Ông xã thân yêu à, anh không thấy anh chàng đẹp trai ở đằng kia nhìn rất quen sao?” Ma pháp sư của Thăng Long đội, bà xã thân yêu nói. Càng nhìn bà càng cảm thấy hình như đã gặp qua Vương Tử ở đâu rồi...

Ông xã thân yêu đang triu mến say đắm nhìn vợ, nghe vợ nói vậy mới cực kì miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn. Ông trả lời, “Ấy! Hắn ta trông rất quen. Có lẽ hắn ta là hàng xóm nhà mình chăng!”

“Không biết nha.”

~*~

Tôi đảo tròn con mắt. Bố, mẹ, hai người không thể nói nhỏ hơn sao? Ngay cả bên đội con cũng có thể nghe thấy 2 người đấy! Tôi bắt lực đón nhận ánh mắt dò hỏi của đồng đội, liền tỏ vẻ ngây thơ vô tội nhún vai một cái.

“Trận đấu... bắt đầu!” Trọng tài vô tình hét lên.

Á, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi! Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi bắt đầu hoảng loạn, Vừa nhìn bố mẹ, lại nhìn Phi Thường đội, trong lòng mâu thuẫn ác liệt.

~*~

“Bà xã à, bắt đầu rồi đấy. Mau đánh nhanh sáng mai còn lên máy bay sớm về nhà nào.”

“Ồi! Nhưng mà ông xã à, về nhà rồi đâu chỉ có hai chúng mình nữa đâu. Anh phải nấu cơm này, làm việc nhà này, làm gì còn thời gian với em nữa. Chán lắm!” Bà xã thân yêu lộ ra vẻ mặt ‘không muốn về nhà đâu’.

“Haha, đừng lo! Anh huấn luyện Phong Lam kĩ lắm rồi! Cứ để nó nấu cơm với làm việc nhà, thế là anh chẳng phải có thể cả ngày ở bên em rồi đó sao?” Ông xã thân yêu nói. Hahaha. Ông nghĩ thầm. Tục ngữ nói, ‘nuôi con gái nghìn ngày, dùng được một đời’.

(*Nuôi con gái... một đời: bản gốc Hán Việt là “Dưỡng nữ sinh nhật, dụng tại nhất sinh”. Câu này có ý nói nuôi con gái nghìn ngày (cho ăn cho mặc) thì đứa con gái đó sẽ có ích cho mình một đời. Câu này là chơi chữ từ câu nói ‘dưỡng binh nghìn ngày, dụng tại một giờ’ (Nuôi binh nghìn ngày, dùng được một giờ), ý nói nuôi binh lính lâu, chỉ để dùng có lúc chiến tranh tới.. – nhóm PR)

~*~

Bố! Mẹ! Con đói ý rồi. Gân xanh hằn rõ trên trán tôi, tôi nắm chặt tay lại đến mức các ngón tay như muốn nứt toác ra. Cho dù đến già cũng không có tiền tiêu vật, con cũng quyết phải nghiền mấy người ra cám!

“Vương Tử?” Các thành viên trong Phi Thường Đội ngạc nhiên nhìn tôi. Cả người tôi chìm đắm trong lửa hận thù vô hình.

“Tôi. Sẽ. Đánh. Bại. Họ!” Từng tiếng rít qua kẽ răng tôi.

~*~

Trong đời thực...

Riiiiing! Riiiiing!

Tôi thò tay ra tắt cái đồng hồ báo thức đang kêu la ầm ĩ và tháo mũ chơi game lúc ngủ ra khỏi đầu.

Lương tâm có chút bất an, tôi hơi cắn rứt nghĩ thầm, Liệu tôi có quá tàn nhẫn với bố mẹ không? Hừ! Kệ đi, ai bảo bố mẹ bắt nạt tôi trước, cũng không thể trách tôi bắt nạt họ được. Và lại tôi đây chỉ vô cùng trượng nghĩa đảm bảo già mình có tầm vài trăm đảm ấy mà, và ... vô cùng có nhân đạo nhân ái một đao đâm chết mẹ thôi!

Tôi ngáp dài, nhảy xuống giường và chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới, đi trễ thì không hay lắm. Tôi quyết định nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó sẽ ăn sáng với trứng tráng, bánh mì nướng và cà phê.

Bước từng bước ra khỏi bếp với bữa sáng thơm phức, tôi đã thấy em trai mình nằm trườn trên bàn ăn.

“Sáng nay ăn gì hả chị?”

“Một món trứng tráng mềm mại đặc biệt giàu năng lượng, bánh mì nướng Paris cao cấp của Pháp và cà phê sữa ngọt ngào của Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Ồ... vậy ra là bánh mì kẹp trứng với một tách cà phê chứ gì!” Em trai ngu ngốc của tôi nằm bầm trước khi chồm qua bàn vỗ lấy bữa sáng và ngấu nghiến như sói hổ đói lâu ngày. Híc! Đó là bữa sáng mà chị đã dốc hết tâm huyết để làm đấy. Mà không thể ăn uống có văn hoá hơn một tí hay sao?

Tôi bỗng chợt nhớ ra một điều. “Tua học chị em mình phải ghé vào cửa hàng tạp hóa mua vài thứ, bố mẹ sắp về rồi.”

“Ế? Làm sao mà chị biết?” Em trai tôi hỏi, và ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực.

Tìm tôi suốt thì ngừng đập.”Ừ thì...Bố mẹ gọi về.”

“Thật à? Từ bao giờ bố mẹ học được cách gọi điện về hỏi han con cái thế?” Sự hoài nghi hiện rõ trên khuôn mặt thẳng em tôi.

“Mau ăn bánh của mày đi. Mày mà còn lằng nhằng với chị là khỏi ăn tối.” Tôi hét lên, mạng lương tâm đang gào thét dữ dội vút qua một bên.

“Được rồi, được rồi. Chị chỉ toàn lấy thức ăn ra để đe dọa em thôi.” Dương Danh rên rỉ.

“Mày xem còn cách nào khác đâu. Có mỗi đồ ăn mới dọa nổi mày.” Tôi nhún vai. Về mặt này thì rõ ràng chúng tôi là chị em ruột.

Tuy nhiên thức ăn không phải minh chứng duy nhất về huyết thống của chúng tôi. Phải lưu ý thật kĩ là tôi và thằng em ngu si đã có ‘có duyên’ dính lấy nhau từ lâu lâu lâu rồi. Cấp 1 cùng lớp, cấp 2 cùng lớp, cấp 3 cùng trường (thì cái trường nó phân lớp nam nữ riêng mà). Đến đại học cũng chung lớp nốt. Chỉ có 1 từ duy nhất giải thích nổi cái này: Nghiệt duyên.

Tôi thực sự rất nghi ngờ, có lẽ lý do đến tận đại học mà 2 đứa tôi vẫn dính nhau chung một lớp là do em trai lười biếng của tôi đã bí mật sao nguyên bản nguyện vọng nghề nghiệp của tôi vì nó lười đến nỗi ngại cả việc điền thông tin vào giấy của mình (thế nhưng nó cứ chối đây đẩy). Thế nên, lẽ dĩ nhiên, chúng tôi đã cùng trường đại học lại cùng chung luôn cả lớp. (tiện đây nói luôn, trường đại học ở rất gần nhà tôi nên chúng tôi sống ở nhà và đến trường bằng phương tiện công cộng.)

“Nhanh lên đi chị, xe buýt chuẩn bị đi rồi đấy!” Dương Danh bực tức gào lên.

“Được rồi, đến đây!” Tôi gào trả rồi dòn sức vào chân mà chạy, lảo bầm. Dương Danh ngu si, mày nghĩ rằng tốc độ và chiều dài chân của chị giống như trong Đồ Nhị Sinh Mệnh hả?

Tôi và thằng em hỗn hạo hỗn hạo chạy vào lớp đúng 1 phút sau tiếng chuông reo, nhưng thầy giáo đã đứng trên bục giảng từ lúc nào rồi! Tôi vội vã rồi rít xin lỗi. “Em xin lỗi! Em rất xin lỗi!”

“Không sao đâu em, tìm một chỗ ngồi xuống đi nào.”

Giọng nói trầm ấm dịu dàng của thầy vang đến tai tôi, khiến tôi bình tĩnh đôi chút. Nhưng sao tôi nghe vẫn thấy có chút kì quái...

Sao nghe quen thế nhỉ? Chuông báo động trong đầu ngân rền, tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn thầy.

Uầy...đẹp trai chưa kia...DU! Tôi nhìn chăm chăm vào mặt thầy giáo, mồm há hốc mắt lờ ra, nghĩ thầm. Chẳng lẽ mình vẫn còn chơi game sao?

“Chị? Nếu muốn ngắm trai đẹp thì cũng phải ngồi vào chỗ rồi từ từ ngắm sau chứ.” Giọng nói đầy phẫn nộ của thằng em tôi vang lên trong lớp học và lũ bạn cười ầm ĩ.

Tôi bây giờ chỉ có thể lê về chỗ thường ngồi trong trạng thái sững sờ. 2 đứa bạn thân của tôi ngồi ngay cạnh tôi. Cổ Vân Phi (con trai đấy, nhưng mà nó bà tám phát khiếp, nên tôi đánh đồng nó thành con gái mà đối xử luôn) ngồi bên phải tôi còn bên trái tôi là Lục Tinh (một con bé rất dễ thương).

“Lão này là ai thế?” Tôi hỏi Vân và Tinh, chỉ tay về phía khuôn mặt quen thuộc trên bục giảng.

“Hình như là giáo sư mới.” Tinh trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào vị ‘giáo sư mới’, rõ ràng là đồ đứ đừ ‘chàng’ rồi.

“Trẻ quá mà, giáo sư sao nổi!” Tôi hoài nghi nhìn ‘Du’. Hắn ta thậm chí còn chưa đến 30 tuổi. Hắn chắc chắn chỉ tầm 25 hoặc nhiều nhất là 26 tuổi thôi. Chẳng già hơn tụi sinh viên bọn tôi bao nhiêu mà đã lên giáo sư rồi á?

“Tao nghe nói thầy là một thiên tài với chỉ số IQ 200. Thầy vào đại học năm 15 tuổi, 18 tuổi thì tốt nghiệp, nhận được học vị tiến sĩ năm 22 tuổi, sau đó ra nước ngoài đẩy mạnh nghiên cứu, đến 25 tuổi về nước đã có thêm một bằng tiến sĩ nữa. Giờ khi thầy 26 tuổi, các trường đại học hàng đầu trong nước đều cạnh tranh nhau để mời thầy về làm giáo sư.” Vân đồ kị nói.

Thế thì anh ta là Du thế quái nào được. Tôi đây còn đang rất nghi ngờ không biết Du có cái quái gì trong đầu của hắn ta không nữa. Nhưng... thầy trông vẫn giống Du quá! Hắn ta trông y như Du trong Đế Nhị Sinh Mệnh, nửa điểm mỹ hóa cũng không có.

Giáo sư ‘trông giống Du’ mỉm cười dịu dàng nói, “Chào buổi sáng, các em sinh viên. Tôi là giáo sư mới dạy các em môn Lịch sử Hán văn, Mẫn Cư Văn*, các em có thể gọi tôi là Du. Tôi không lớn tuổi hơn các em nhiều lắm vì vậy tôi mong chúng ta có thể coi nhau như bạn bè.”

(*Mẫn Cư Văn: Bình âm tìm được là Mẫn Gui Wen. Bạn đọc có thể nhận thấy tên của Du trong game là Guiliastes, khi đọc tắt là Gui (Cư), trùng với tên của anh ngoài đời thực. Nhưng thực tế, bản gốc tên được ghi là Juliastes, nên chị thyme mới dịch tên tắt là Du. Tôi vẫn để tên thường gọi như trong phần bản dịch của chị thyme, nhưng phần tên thật, xin được đề như ở trong bản convert. Còn tên ID game, để các bạn đã đọc qua truyện tranh và có ý định đọc truyện tranh được thuận lợi, tôi xin dịch theo bản thường thấy. Rất xin lỗi bạn đọc vì sự thay đổi này. Bạn đọc có ý kiến mời liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Tôi đồ gục xuống bàn. Giờ nói thẳng cha kia không phải Du thì ai thêm tin tôi chứ? Du là giáo sư của tôi? Trời đất ơi, CON KHÔNG TIN ĐƯỢC!

“Tinh, mày hỏi hộ tao lão...à...giáo sư Mẫn ấy, có chơi Đế Nhị Sinh Mệnh không?” Tôi mở miệng hỏi Tinh. Tôi thu hết dũng khí, muốn cuộc phen này xem có phải vận khí của tôi lại kém đến thảm hại như vậy không.

Tinh nhìn tôi nghi ngờ. “Sao mày không tự hỏi đi?”

“À à thì...Tao...Tao ngượng ý mà!” Tôi ha ha yếu ớt cười.

“...” Tinh và Vân hoài nghi nhìn tôi, tôi lập tức bày ra vẻ mặt ngượng ngừng xấu hổ.

“Tao không biết mày đang định làm trò quỷ gì... Nhưng thôi, tao giúp mày lần này. Tao cũng chơi Đế Nhị Sinh Mệnh nên cũng khá hứng thú.” Vân thì thầm, sau đó nó giong tay lên hỏi, “Giáo sư Mẫn, em có thể hỏi thầy một câu ngoài nội dung học được không ạ?”

Giáo sư Mẫn cười xòa thoải mái đồng ý. “Em hỏi đi.”

“Thầy có chơi Đế Nhị Sinh Mệnh không ạ?”

Giáo sư Mẫn dừng lại một lúc, sau đó trả lời một cách hết sức nhiệt tình. “Tất nhiên, thầy đang tham gia Mạo hiểm giả công đại hội, đội của thầy đã vượt qua vòng đầu tiên của chung kết rồi.”

Bốn năm tiếng cảm thán gì đó bắt đầu xôn xao dưới lớp học, đại loại là, “Thật không ạ?”, “Lợi hại quá!” hay “Thầy ở đội nào thế?”

Lớp học bắt đầu nóng dần lên, Giáo sư Mẫn cũng bỏ thái độ giáo sư câu nệ, vui vẻ thân thiện trả lời sinh viên. “Thầy là thi nhân lãng du ma tộc.”, rồi thì, “Thầy là ở Phi Thường Đội.”.

“Phi Thường Đội á? Đội đó nổi tiếng là quái dị nhé, em nghe nói chiến sĩ đánh chính của đội, Vương Tử vừa mạnh lại vô cùng tuấn tú!” Vân kêu lên.

Giáo sư Mẫn...ờ... Du nhiệt tình. “Đúng rồi! Vương Tử lợi hại lắm, cũng cực kì đẹp trai.”

“Không thể nào? Anh ấy còn đẹp trai hơn cả thầy sao, giáo sư?” Tinh ngạc nhiên hỏi.

“Cậu ấy còn đẹp trai hơn thầy nhiều.” Du mặt mày nghiêm túc trả lời.

“Trời ơi! Lam, mày có nghe thấy không Lam? Không phải mày cũng chơi Đế Nhị Sinh Mệnh à? Mày đã nhìn thấy Vương Tử chưa?” Tinh đột nhiên túm lấy vai tôi, rồi lắc lắc để làm tôi chóng cả mặt.

“Đại khái là...gặp qua rồi.” Tôi bị lắc cho một trận tỉnh cả người, đành yếu ớt thừa nhận sự thật cay đắng.

“Á à... Nhất định mày gặp giáo sư Mẫn trong Đề Nhị Sinh Mệnh rồi chứ gì? Thế nên mày mới nhờ chúng tao hỏi thầy phải không Lam?” Giọng oang oang của Vân thu hút sự chú ý của Du về phía tụi tôi.

Trời ơi, Du đang nhìn tôi! Tôi vội tránh đông tránh tây, lấy tay che nửa mặt đi, thì thầm. “Gì có! Tao chỉ là qua Mạo hiểm đại hội thăm thú tí, nhìn xa xa thấy thầy thôi mà.”

Trong lớp học ồn ã, một giọng khinh khỉnh vang lên.

“Vương Tử? Hừ!” Về khinh miệt trên mặt thẳng nhóc Phong Dương Danh đã rõ mười mươi.

“Em có bất mãn gì với Vương Tử à?” Du băng hàn liếc xuống dưới lớp, không khí cả lớp cũng theo đó mà lạnh hẳn đi.

Dương Danh không hề kiềm chế sự kiêu ngạo, bèn khề hất đầu đáp. “Chỉ là trước kia có đụng độ qua thôi.”

Tôi lo lắng quan sát bầu không khí căng thẳng giữa em trai tôi và Du. Thế mà chả hiểu sao Du lại ngăn người ra. Mất hẳn phức tạp đến độ tôi đoán cũng không ra. Không khí lạnh lẽo kéo dài một lúc lâu trước khi...

“Đứng dậy!” Du nghiêm giọng nói.

Cả lớp kích động hít một hơi chờ kịch hay. Tôi cũng lo lắng nhìn em trai tôi. Tôi thực sự lo có khi nó nhớ hôm ngày đầu lên lớp đã đắc tội với giáo sư mới thì chết. Dương Danh cứng người, sau đó nó từ từ đứng dậy. Mặc dù nó có nghe lời đứng lên thật, nhưng đôi mắt kia chứng tỏ là nó không hề khuất phục chút nào.

Du đầu tiên giật thót mình một cái. Một lúc lâu sau mới bán tín bán nghi lắm bả. “Vương Tử...?”

Dương Danh khó hiểu nhìn giáo sư.

“...” Tôi trừng to mắt. Đây là thể loại tình huống quý quái gì vậy?

Du hình như bỗng thấy mình cư xử có chút kì quái, hần lập tức lấy lại bình tĩnh và mỉm cười. “Em ngồi xuống đi. Bây giờ chúng ta điểm danh nhé, để thầy có thể biết tất cả các em.”

Tôi ôm một bụng đầy nghi vấn như ngồi trên đồng lửa, đợi mãi chuông hết giờ mới reo. Du vừa bước khỏi cửa lớp, tôi lập tức bò trườn xui xẻo ra bàn. Lòng nghĩ thầm, Học kì này làm thế quái nào tôi qua nổi đây? Du vừa mới ngó thấy mặt thẳng em tôi đã một hai gào lên “Vương Tử”, có ý tứ quý gì vậy? Chẳng lẽ hần ta nhận nhầm thẳng em với tôi? Làm thế quái nào được...

Thôi toi rồi! Tôi đột nhiên nhớ ra rằng Du là GAY!... Nếu anh ta nhầm tôi với em trai tôi, thì... thì... Ôi trời ơi! Tôi lạnh hết cả người.

“Lam, Lam! Giáo sư Mẫn nói nếu tao có chơi Đề Nhị Sinh Mệnh thì thầy có thể đưa bọn tao đi gặp Phi Thường Đội. Tao rất rất muốn gặp Vương Tử!” Tỉnh về mặt khát vọng nói với tôi. “Vị vậy, tao quyết định sẽ chơi thử, mày kéo cấp cho tao nhá!”

“...” Tôi mồ hôi mẹ mồ hôi con lũ lượt rơi xuống.

“Lam, nói tao biết nick mày đi. Tao sẽ PM mày sau. Tao với mày sẽ cùng kéo cho Tỉnh. Sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi gặp Vương Tử. Tao rất muốn hỏi anh ấy xem làm thế nào để mạnh dạn như vậy được.” Vân cũng trưng một vẻ khát vọng y vậy.

“Tao...” Tôi phải làm gì bây giờ...? Tôi muốn khóc ...

“Sao đấy? Hay là cấp thấp tẹt nên không muốn tụi này biết thế?” Vân cười ha ha.

“Ồ, ừ ừ, đúng rồi đấy. Tao không hay luyện cấp, nên kéo Tỉnh không nổi. Một mình mày kéo nó là được rồi.” Tôi vội vàng nói.

Tỉnh khó hiểu nói. “Thì có sao? Đã vậy thì để Vân một mình kéo cả 2 đứa mình chứ có gì.”

Tôi vớ bừa một lí do hết sức củ chuối, “Tao... à ờ, tao có ông xã kéo cho rồi!”

“Á á, á á! Kia kia bảo vệ thế giới riêng kìa, hừ! Mày con quý này là đồ phản bội, trọng sắc khinh bạn!” Tỉnh và Vân vui vẻ thúc vào người tôi.

“Tao...” Hú hu hu... Tôi khóc không ra nước mắt...

~*~

Trong phòng y tế trường đại học...

Du một cước đạp tung cửa phòng y tế. Dựa lưng vào tường, hần nhìn tấm lưng to rộng của vị bác sĩ đứng đó, người đang bận rộn sắp xếp các thiết bị y

tế. Sau một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng mở miệng. “Hôm nay em gặp một học sinh trông rất giống Vương Tử.”

Lưng người bác sĩ khẽ cứng lại. Anh xoay người. “Thật là trùng hợp. Vương Tử cũng ở đây à?”

“Em không chắc đây có phải là cậu ấy không. Bề ngoài họ không giống nhau lắm nhưng thái độ và cử chỉ thì y hệt.” Du nhún mày.

“Thử hỏi cậu ta chưa?”

“Lúc đầu em cũng muốn hỏi nhưng hình như cậu ấy không nhận ra em. Em không biết là cậu ấy cố tình tỏ ra không quen biết em hay cậu ta thực sự không phải là Vương Tử nữa.” Du ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ. “Anh Lang, em có nên hỏi cậu ta hay không?”

“Chuyện đó thì... hừmmmm!” Anh Lang – Lý Thiên Lang – khuôn mặt thô nhưng thân thiện thoáng do dự. “Cậu trong đời thực và trong game đều y như nhau, nếu thằng bé đó thực sự là Vương Tử, chắc chắn đã nhận ra cậu rồi, có thể nó giả vờ không biết cậu thôi... Chi bằng tối nay lên mạng rồi hỏi thẳng nó luôn đi?”

“Vâng, vậy cũng được.” Du trầm tư đáp.

~*~

Lúc ấy, tôi cả người ỉu xiu lê được cái xác về đến nhà thì đã thấy bố mẹ ngồi tức xì khói trong phòng khách.

“Bố, mẹ, 2 người đã về.” Tôi thận trọng chào hỏi.

“TIÊU LAM!” Mẹ tôi đột nhiên ôm chầm lấy tôi khóc không thành tiếng.

Tôi sợ đến mức tay chân lóng ngóng, bèn quay đầu hỏi bố. “Bố, rốt cuộc là làm sao?”

“Đều là tại thằng Vương Tử kia...” Bố tôi rít qua kẽ răng. “Bố mẹ đã bỏ biết bao công sức để vào được vòng chung kết vậy mà lại bị hắn đánh bại ngay vòng đầu tiên. Thật không cam tâm!”

“...” Lại liên quan đến bản sao nam của tôi. Tôi trên đầu mướt mồ hôi lạnh.

“Thằng Vương Tử chết tiệt! Mẹ ghét nó!” Mẹ ngẩng đầu nhìn tôi, mặt vằn vẹo vì tức.

“Ai nói ghét Vương Tử thế?” Dương Danh bước qua cánh cửa liền hỏi ngay. “Con cũng ghét thằng rác rưởi đó – Hắn không những cướp đi mỹ nữ của con, còn làm con bị giáo sư phạt vào ngày đầu tiên của năm học mới nữa chứ. Con với thằng ấy thế không đội trời chung...”

“Đúng! Chúng ta không đội trời chung với thằng cha ấy...” Bố mẹ tôi hai bên đồng thanh hô.

“...” *Khóc ròn* Hạng Vũ* ơi! Cuối cùng con cũng hiểu cảm giác của ông – bốn bề là địch như thế nào rồi!

(*Hạng Vũ: Hạng Vũ là một trong những vị tướng nổi tiếng nhất của Trung Quốc. Sau khi Tần Thủy Hoàng mất, triều đại Tần kết thúc (bị Hạng Vũ lật đổ), Trung Quốc xuất hiện hai nhà nước mới là Hán và Chu. Hạng Vũ ở vương tộc Chu, đứng lên cai quản nhà Chu. Nhưng cuối cùng ông bị Lưu Bang đánh bại. Lưu Bang được cho là tổ tiên của Lưu Bị trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Theo truyền thuyết, Hạng Vũ trong trận kháng cự cuối cùng bị kẻ thù vây hãm. Biết không thoát được, ôm dùi kiếm tự sát (có truyện kể là tự chặt đầu mình) để bảo toàn danh dự. Ông mất, nhà Hán lên nắm quyền. Bạn đọc có thể vào google và wiki để biết thêm thông tin chi tiết – nhóm PR)

~*~

Online...

Tôi vừa mới lên mạng tôi đã gặp ngay Tiểu Long Nữ.

“Vương Tử, sắc mặt anh khó coi quá!” Tiểu Long Nữ nhìn tôi đứng ngồi không yên.

“Du đã đến chưa?” Tôi không trả lời câu hỏi của Tiểu Long Nữ. Hết liếc trái lại quay phải, trong lòng vẫn như có lửa đốt, vô cùng bất an.

“Chưa đâu... Mà từ khi nào anh chuyển sang quan tâm đến anh ta nhiều thế?” Tiểu Long Nữ vẻ mặt ám muội nhìn tôi.

“Tôi gặp báo ứng rồi, Tiểu Long Nữ! Cô phải cứu tôi!” Tôi lớn tiếng than khóc rồi nhào vào lòng cô.

Tiểu Long Nữ bị tôi dọa cho phát sốc. Cô nhanh chóng hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra, thế là tôi khóc lóc kể hết chuỗi bi kịch oan nghiệt từ sáng tới giờ. Đầu tiên tôi kể cho cô nghe chuyện tôi gặp Du ở lớp, sau đó là làm thế nào mà Du lại tưởng nhầm em trai tôi là tôi. Rồi tôi chuyển thẳng em hận tôi thấu xương, cuối cùng là cha mẹ tôi thế sẽ không đội trời chung với tôi...

Ôi trời đất ơi! Đây chính là ngày xui xẻo nhất đời tôi!

“Hừm...” Quả thật rất đáng thương. Thế giới rộng lớn nhường ấy mà Vương Tử lại đụng trúng phải Du, đúng là nghiệt duyên rồi.

Sau 3 giây thăm thương xót cho số phận bất hạnh của Vương Tử, Tiểu Long Nữ bắt đầu cảm thấy tất cả mớ chuyện này đúng là rất... thú vị nha!

Đáng tiếc tôi đang đang bận vui đầu trong ngực Tiểu Long Nữ nên không nhìn thấy Tiểu Long Nữ, kẻ thiên hạ đệ nhất chuyên lấy nỗi khổ người đời làm thú vui, đang gian tà cười cợt, sau mông mọc đuôi cáo ve vầy...

“Anh không cần phải lo quá thế Vương Tử ạ. Cũng không vội chối làm gì, em chỉ sợ càng chối Du lại càng không tin. Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng gặp Phong Vô Tình, lúc đó tức khắc Du sẽ tự biết mình nhầm thôi mà.”

Nhưng mà trước khi gặp được Phong Vô Tình thì...he he! Có kịch hay để xem rồi đây! Tiểu Long Nữ bấy giờ cười còn gian xảo gấp bội vừa nãy.

“Thật chứ?” Tôi nhú mày hỏi.

Tiểu Long Nữ vội điên cuồng gật đầu.

“Đã vậy... được rồi!” Tôi nói, Tôi vẫn còn do dự lắm. Chẳng qua... hầy! Việc gì đến rồi sẽ đến. Tôi còn biết làm sao bây giờ nữa?

Tiểu Long Nữ đột nhiên chỉ tay về phía sau tôi, “Du đến rồi.”

Tôi khựng cứng cả người. Tôi chậm rãi quay lại đã thấy Du mặt mày tươi roi rói, cười ngốc nghếch đi vào.

Tôi cố thư giãn các thớ cơ trên mặt, nặn ra một nụ cười gượng gạo. “Chào buổi sáng, Du.”

“Chào buổi sáng, Vương Tử diện hạ vẫn tôn quý và xinh đẹp như mọi khi.” Du nói xong lại khoa tay cúi chào kiểu Châu Âu như thường lệ.

“Ờ ờ... ha ha ha ha...” Tôi cười yếu ớt.

Du đang ôm đầu chuẩn bị cho một trận đập toi bởi như bình thường, bỗng ngậy ngẩn cả người. Hắn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn tôi. Nụ cười hi ha tung tung bình thường mất tăm, Du nào rồi được thay bằng Du thần đồng IQ 200. Hắn nhìn thật sâu vào mắt tôi như đang nghĩ gì lung lắm.

“Vương Tử, em vẫn đang là sinh viên à?” Hắn hỏi.

“Hả? À, ừ.” Tôi trả lời, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi. “Em học đại học XXX đúng không?” Cuối cùng hắn cũng nói ra tên trường đại học của tôi.

Mồ hôi lạnh chảy đầy trán, tôi nói dối không chớp mắt. “Không.”

“Ồ!” Du nhìn tôi, trong mắt còn ghi rõ hai chữ ‘nghe ngờ’.

Mặt tôi trắng bệch, tôi quay sang nhìn Tiểu Long Nữ cầu cứu, nhưng nhận về chỉ thấy cô nàng khoa tay ý ‘không sao rồi’. ‘Không sao’ á? Thế này còn ‘không sao’ thì trên đời này cái thổ tả nào là ‘có sao’ đây hả?

Cũng may Du bỗng chuyển chủ đề. “À, tôi gặp Lang đại ca ở trường rồi. Anh ấy là bác sĩ trong phòng y tế trường tôi đấy.”

Nghe thấy thế, hai con ngươi tôi như muốn rớt ra ngoài. “Cái gì cơ?”

Lang đại ca ở trong trường tôi? Trời đất ơi, mối nghiệt duyên này còn định kéo dài đến bao giờ nữa đây! ÔNG TRỜI ƠI, TRẢ LỜI CON ĐI!

Khi tôi còn đang bận nguyên rửa ông trời thì Tiểu Long Nữ ngồi xem xét danh sách các đối thủ tiếp theo của chúng tôi, mặt vô cùng dao động. Thật không may là tôi chẳng còn quan tâm xem đối thủ của chúng tôi là ai nữa. Là ai bây giờ cũng không quan trọng. Tôi kiểu gì cũng phải trút sạch sẽ uất ức này lên đầu mấy người đó! Tôi ác bụng nghĩ thầm.

Giọng nói của Lang đại ca vang lên, làm tôi đang ngồi tự kỉ trong góc tâm tưởng cũng phải lòi hồn về nghe. “Lần này đối thủ của chúng ta sẽ là người quen. Mai Khôi đội.”

Cái gì? Thêm một cú nữa giáng thẳng vào tôi, đá tôi về góc tối tự kỉ tiếp. Tôi thậm chí rửa số phận đối với tôi thật bất công. Đã uất ức mà không tìm được người để xả ra thì chớ, lại còn bắt tôi đi đánh nhau với Mai Khôi đội, cả cái đội đó đều tưởng tôi bị Gay mà...! Hu hu hu hu!

“Đánh trận này là làm khó Du rồi.” Vũ Liên đại tẩu thương cảm nhìn Du.

“Cũng phải, tội Du quá!” Tiểu Long Nữ cũng dùng ánh mắt như thấy người quá cố mà ra sức cảm động nhìn Du.

Tuy nhiên cả tôi và Du đều dờ khóc dờ cười. Trận này Du có bị cái quái gì bất lợi đâu? Tôi đây mới là kẻ đáng thương đây này, mấy người không thấy sao?

“Em còn nghe nói Mai Khôi và Tinh Thiên đã thành lập một nhóm ủng hộ Vương Tử, quản lý khá tốt, cũng thu nạp về không ít người đẹp. Tên cái nhóm

đó hình như là... ‘Giải cứu Vương Tử siêu siêu đẹp trai tuổi mười bảy khỏi tên ma quỷ đồng bóng đáng ghét Guiliastes và đưa Vương Tử trở về trong vòng tay âu yếm của các mỹ nữ trong nhóm ủng hộ’.” Tiểu Long Nữ một hơi đọc xong tên của cái nhóm ủng hộ kia chút nữa thì tắc thở mà chết.

Nhóm ủng hộ gì tên kì quái phát ớn? Tôi vừa nghe vừa nghĩ. Tôi lần này còn có cả nhóm ủng hộ? Ông trời à, ông thấy con chưa đủ rắc rối hay sao?

“Hơn nữa, để đập cho Du một trận ra trò, gần đây họ đã trải qua một khoá huấn luyện đặc biệt. Tinh Thiên dành rất nhiều tiền mua thần khí, giúp thực lực Mai Khôi đội tăng lên không ít.” Vũ Liên đại tẩu vừa nhíu mày giận dữ vừa thở dài nói thêm.

Cuối cùng... vẫn còn cha này xui hơn tôi nhiều, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Tôi dùng ánh mắt thương cảm nhìn Du. Có điều đáng tiếc cái miệng phản chủ cứ nhếch lên, thành ra mặt tôi có cái vẻ ‘sung sướng khi người ta gặp họa’.

Du chỉ cười nhẹ.

“Vi Vương Tử, khổ sở thế nào tôi cũng chịu được.” Hắn ta quay sang phía tôi, mặt mày tình tràn ý ngập, tha thiết vô cùng. Sau đó Du như lệ thường bị tôi tóm lấy tóc cho một trận nên thân...

Coi như tôi không biết việc hắn ta là giáo sư dạy tôi đi. Dù sao thì hắn ta vẫn tưởng tôi là Phong Dương Danh mã. Cho dù giáo sư Mẫn đây có chạy ra đòi thực đòi trả thù tôi, cũng không cách nào tìm ra Phong Lam được... He he, Tiểu Long Nữ tư vấn quá chuẩn!

“Thừa dịp Vương Tử vẫn còn đang bận đánh Du, chúng ta tiện đây bàn kế hoạch tác chiến một lúc.” Lang đại ca vẻ mặt nghiêm túc nói, “Có ai nghĩ ra cách gì đánh lại được thần khí của Tinh Thiên không?”

“Hừ! Em không tin Hắc Dao của em lại không địch được ba mớ thần khí gì đó.” Tôi khinh khỉnh trả lời sau khi một thụi đấm văng mặt Du đi.

“Em cũng thấy vấn đề thần khí chỉ là chuyện nhỏ. Em không tin chỉ cầm trong tay ba thứ thần khí tầm xàm đó mà đòi đánh nổi chúng ta.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói. “Tiền không phải là vạn năng. Người ta có tiền mua thần khí, nhưng còn phải xem có năng lực mà dùng không nữa.”

Tôi hạ tay xuống một chút, chậm rãi nói. “Tiểu Long Nữ này, sao cô...bực mình thế?”

Tiểu Long Nữ quát mắt, đầu đòn cay đắng hét to. “Tất nhiên, em cực kì bực! Anh có biết số tiền Tinh Thiên chi ra để mua thần khí là bao nhiêu không hả? Mười triệu tiền thật đấy! Mười triệu mà cô ta dám tiêu hoang như thế cơ đấy! Em mà có mười triệu á, em đã chẳng phải ngày ngày nai lưng ra làm một con G... EM XIN NGHỈ HƯU Ở NHÀ HUỖNG PHÚC!”

Tóm lại là ghen tị vì nhà người ta có tiền chứ gì. Tôi nghĩ, bắt đầu nhìn Tiểu Long Nữ đang tức xì khói gầm rú.

“Vây thôi ta dẹp vấn đề thần khí sang một bên đã. Trước mắt đã biết Mai Khôi đội gồm 2 chiến sĩ, 1 cung tiễn thủ, 1 tề tử, 1 ma pháp sư và 1 đạo tặc. Cũng gọi là một đội hình khá tốt, nhưng so với chúng ta thì không thành vấn đề. Tuy nhiên, để an toàn, ta vẫn nên thi đấu cẩn thận, không được phép coi thường đối phương.” Lang đại ca nghiêm túc nói.

Tất cả thành viên trong Phi Thường Đội đều gật đầu bằng lòng, trừ Du... Cũng không thể trách hắn, một người bị đánh đến mức nằm hôn đất say đắm lâu như thế, muốn gật đầu cũng không được rồi.

~*~

Khi tôi bước vào đấu trường thì tất cả các khuôn mặt thân quen không lẫn vào đâu được của Mai Khôi đội đã tề tựu sẵn rồi. Đứng đầu Mai Khôi đội là Mai Khôi và Tinh Thiên đang vẻ mặt ai oán nhìn tôi. Tôi trong lòng khó xử không để đầu cho hết, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như nước.

“Vương Tử...” Mai Khôi ngập ngừng gọi.

Tôi phát tay ngắt lời cô. “Giờ đừng nói gì hết. Trận đấu là trận đấu. Nếu có gì muốn nói thì để đánh xong hẵng nói sau.”

Nghe vậy, nước mắt đã lăn trên mặt Mai Khôi. Trong mắt đã buồn đã hận nay càng thêm một tầng bi ai oán thán.

Tôi trong lòng nghiêm túc tự vấn. Mình đã nói bậy chỗ nào nhỉ?

“Vương Tử, làm sao anh có thể nói những điều vô tình đến thế?” Tinh Thiên ôm một bụng phẫn uất không cam lòng hét lên, “Anh có biết chúng em nghĩ đến anh mỗi ngày nhiều đến thế nào không? Chúng em đến xem từng trận anh đấu, cổ vũ cho anh, chúng em còn lập cả 1 nhóm ủng hộ anh nữa, thế mà anh vẫn không cảm động chút nào sao?”

Tôi vô tình á? Tôi chỉ muốn công tư phân minh đánh xong trận này thôi mà. Thật chẳng hiểu bọn con gái nghĩ cái quái gì nữa...

Chết toi! Chẳng lẽ tôi ngày một ít giống con gái mà chuyển sang giống con trai hơn à!?

“Bắt đầu đi!” Thôi thôi kìa, tôi đành tiếp tục lạnh lùng nói. Đánh xong trận này tôi mới có thể ngồi coi mở bàn luận với cái nhóm ủng hộ ‘tên siêu siêu khó đọc’ kia được.

Giọng nói quen thuộc của trọng tài vang lên. “Trận đấu...bắt đầu!”

Doll ngay lập tức triệu hồi mấy con cốt tinh. Theo tính toán của tôi thì chỉ riêng bọn cốt tinh và tôi đã đủ khiến Tiểu Cường và Đoạn Kiếm chống đỡ một ngày rồi. Tôi sẽ xử lý Đoạn Kiếm trước, còn Tiểu Cường thì để mấy con cốt tinh chăm sóc sau. Lần trước ngồi nói chuyện với nhau trong nhà hàng, tôi cũng nhận ra Đoạn Kiếm là một đối thủ rất đáng gờm.

Quả nhiên Đoạn Kiếm lập tức vùng kiếm, một tiếng “Đăng Kiếm Thức” xông tới chém tôi.

Tôi lập tức giương Hắc Dao lên chặn lại. Hừ! Mớ tiểu thuyết truyền kì Kim Dung tôi bị thằng em lải nhải đến thuộc như cháo rồi còn gì. Dao kiếm chạm nhau, ánh kim loại loáng vàng loáng bạc lóe sáng, tiếng kim khí xung khắc vang lên không ngừng.

Đúng như tôi đã đoán trước, Đoạn Kiếm quả là một đối thủ kì khôi. Chúng tôi anh qua tôi lại, đây một chiêu tiếp một chiêu làm tôi nhiệt huyết sôi trào. Dao qua kiếm lại một hồi vẫn chưa ai thắng ai. Mấy lần chúng tôi giao tranh, đôi bên luống cuống đều đánh lùi lại mấy bước thủ thế.

“Anh thực sự rất mạnh đấy, Đoạn Kiếm.” Tôi kính nể nhìn anh.

“Ít lắm nhảm đi.” Đôi mắt anh ta tràn ngập sự thù hận và khinh bỉ, tôi choáng váng cả người...

Sao lại thành ra thế này? Cho dù anh ta có nghĩ tôi bị gay đi nữa cũng có gì sinh lòng thù hận tôi đến thế? Tôi đây nào đã XX hay OO gì anh ta đâu?

“Trận đấu thì chỉ là trận đấu thôi mà Đoạn Kiếm, có nhất thiết anh phải ghét tôi đến thế không?” Tôi dùng dao chặn ngang thanh kiếm của anh ta lại, quát lên.

“Nếu không có mày, Mai Khôi đội của chúng ta đã không thành ra thế này!” Đoạn Kiếm điên cuồng hét lên.

“Thành ra thế này?” Thành ra thế nào cơ? Tôi sững sốt cả người đứng im bất động. Tuy nhiên, đứng im trên đấu trường là một hành động chứng tỏ bạn không có não rồi. Tôi dù đã nhanh tay chặn được kiếm của Đoạn Kiếm, nhưng lại bị anh ta một đám cho đo đất ngay tại chỗ.

Đoạn Kiếm lập tức lấy chân đè nghiêng lấy tôi, kiếm chặn ngang họng tôi. Anh ta nghiêng răng chặt đến nỗi như muốn nghiền nát chúng ta vậy.

Anh rút qua kẽ răng mắng tôi. “Mày, chính mày. Mày là người đã làm Mai Khôi và Tinh Thiên thay đổi. Mai Khôi chỉ có thể cả ngày nhìn tấm hình mày rồi khóc. Còn Tinh Thiên, cô ấy đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền chỉ để mua thần khí hoặc hối lộ các đội khác đấu hàng, những mong lên đấu trường được gặp lại mày. Đội này... Đội... đội này! Nếu không phải bọn ta không đành lòng bỏ rơi Mai Khôi và Tinh Thiên thì 4 người chúng ta đã đã rời Mai Khôi đội mà đi từ lâu rồi!”

Lúc này, cả 2 đội đều dừng lại nghe Đoạn Kiếm nói. Tôi cũng chỉ còn biết ngo ngắc cảm lạnh nghe Đoạn Kiếm phi nhò mình không tiếc lời, sau đó quay ra nhìn Tiểu Cường, Legolas và Bồ Huyết Chuyên Dụng. Họ đều vừa cảm tức vừa thù hận nhìn lại tôi.

Mai Khôi rút cục cũng hai tay bưng mặt bắt đầu nức nở, trong khi Tinh Thiên phẫn nộ hét lên. “Tại sao tôi lại không thể thích anh ấy? Người tôi thích là Vương Tử và chỉ Vương Tử mà thôi! Mặc kệ thế nào, tôi quyết không buông tay! Dù phải dùng phương pháp nào, thủ đoạn nào, tốn bao nhiêu tiền, tôi cũng không bao giờ từ bỏ đâu!”

“Chị không nghĩ đến cả những người mà chị đã làm tổn thương – những người đang ở bên cạnh chị và quan tâm đến chị ư?” Doll buồn rầu nhìn Tinh Thiên. Người được hỏi nét mặt bỗng lóe lên chút tội lỗi.

Tôi chết lặng lắng nghe. Kể cả người trẻ con như Doll mà cũng nói được những câu chín chắn như vậy sao. Cả ngày hôm nay có quá nhiều sự việc kinh hãi diễn ra rồi. Hệ thần kinh của tôi bị dọa nhiều quá, thành ra có chút tê dại.

“Tôi mặc kệ!” Tinh Thiên hai tay bịt kín tai, rống lên. “Còn Đoạn Kiếm anh, mau bỏ kiếm của anh ra khỏi người Vương Tử, nếu anh mà dám làm anh ấy tổn thương thì... thì em sẽ lấy lại tất cả thần khí mà em đã tặng anh!”

Lời vừa nói ra, cả địa cầu này đều biết Tinh Thiên đã phạm một sai lầm cực kì lớn. Chỉ thấy Đoạn Kiếm ban đầu đỏ bừng cả mặt. Sau đó mặt anh tái trắng đi, rồi chuyển sang màu xanh...

Anh ta không nói lấy một lời, chỉ đau lòng nhìn Tinh Thiên, rồi chậm rãi rút cây kiếm đang chặn trước yết hầu tôi. Nghe “keng keng” một tiếng, thanh kiếm bị vứt xuống sàn đấu. Anh xoay người rồi rời khỏi đấu trường.

“Đoạn Kiếm...” Tinh Thiên kinh ngạc nhìn Đoạn Kiếm bỏ đi.

Lại nghe tiếng kim khí vang lên nặng nề, Tiểu Cường vứt cái rìu của mình xuống đất.

“Quá đủ rồi, Tinh Thiên. Anh không cần tiền của em.” Dứt lời anh liền cùng Đoạn Kiếm rời khỏi võ đài. Legolas lạnh lùng tháo cung và tên vứt xuống, không nói một lời bỏ đi. Cuối cùng, Bồ Huyết Chuyên Dụng chỉ còn biết thở dài buồn bã, buông cây ma trượng. Đau thương liếc nhìn Mai Khôi và Tinh Thiên lần cuối, anh không chút lưu luyến bước khỏi cửa đấu trường...

Mai Khôi nhìn từng thành viên của Mai Khôi đội dứt áo ra đi, vẻ mặt mâu thuẫn nội tâm giằng xé ác liệt. Một lúc lâu sau, cô bước về phía tôi và nói. “Vương Tử, em sẽ học cách quên anh.”

Sau đó cô đột nhiên ôm lấy tôi và HỒN TÔI...

Tâm trí tôi trống rỗng, hoàn toàn tê liệt, nghĩ thầm. Tuyệt thật! Nhắc bút phết thêm được một cái nữa trong lối việc động trời hôm nay của tôi... nụ hôn đầu đời của tôi mang cho một nữ nhân!

“Tạm biệt anh, Vương Tử!” Mai Khôi nở nụ cười đọng đầy nước mắt, nụ cười tự giải thoát chính mình. Tôi nhìn cô duyên dáng quay đi và rời khỏi đấu trường. Mặc dù cô vừa cướp đi nụ hôn đầu tiên của tôi nhưng trong sâu thẳm đáy lòng, tôi vẫn thật lòng chúc phúc cho cô. Mong cô sau này tìm được Hoàng tử Bạch Mã thực sự của đời mình.

“Mai Khôi, cả chị cũng đi sao?” Tinh Thiên hét lên, “Cả chị cũng bỏ em mà đi sao?”

Mai Khôi dừng bước giữa chừng, hít một hơi rồi trầm giọng. “Phải, chị sẽ đi. Và chị hi vọng em cũng sẽ sớm từ bỏ.” Rồi lại tiếp tục cất bước.

“Em không muốn thế! Em không muốn bỏ cuộc! Em sẽ không buông tha anh đâu, Vương Tử!” Tinh Thiên mắt ầng nước nhìn tôi gào lên. Rồi cô hai tay ôm mặt nức nở chạy khỏi đấu trường... Doll chẳng hiểu vì sao cũng đuổi theo sau...

Mất thấy đội đầu tiên lần đầu tôi gặp khi vào Đệ Nhị Sinh Mệnh cứ thế mà tan đàn xẻ nghé, trong lòng tôi không khỏi dâng lên một nỗi buồn khó tả. Nhưng điều khiến tôi khó chịu hơn cả là...

Là lỗi của tôi sao? Tôi không khỏi tự hỏi lòng mình. Vậy chẳng phải chính tôi đã khiến Mai Khôi đội thành ra thế này ư?

“Tiểu Long Nữ, có phải sự dối trá của tôi đã làm tổn thương những người ở cạnh tôi, quan tâm đến tôi không?” Tôi dùng kênh tổ đội hỏi.

“Ồ... Ừm, em thấy Du rất vui khi bị anh làm tổn thương.” Tiểu Long Nữ vô tư nói.

“Tiểu Long Nữ...” Câu trách móc nửa chừng thốt ra bị Tiểu Long Nữ chặn lại.

“Anh không cần buồn phiền về việc này, Vương Tử. Tin em đi, lần này không phải lỗi của anh.” Cô kiên quyết nói.

“Thật sao?” Tôi vẫn còn hồ nghi hỏi lại.

Lang đại ca, Vũ Liên đại tẩu và Du nghe tôi và Tiểu Long Nữ nói chuyện, bối rối nhìn nhau. Nhưng bọn họ cực kì tinh ý và chín chắn nên kìm lại không hỏi tôi câu nào lúc đó hết.

~*~

“Đội đã, Tinh Thiên!” Doll chạy đã bỏ cả hơi tai, hồng học mà thở, nhưng vẫn đuổi không kịp đạo tặc Tinh Thiên.

Tinh Thiên xoay mạnh người lại. “Em muốn gì đây? Em lại muốn chế nhạo chị chứ gì?” Cô cáu kỉnh.

“Không phải đâu. Chỉ là... Em hiểu những gì mà Tinh Thiên tý tý nghĩ.” Doll dịu dàng nói.

“Em cũng thích Vương Tử nữa à?” Tinh Thiên nghi hoặc hỏi lại.

“Không, chỉ là gia đình Doll cũng rất giàu có thôi...”

Tinh Thiên hình như có chút sùng sốt. “Em á...? Chẳng giống gì cả.”

“Cái đó không quan trọng, Tinh Thiên tý tý à. Doll chỉ muốn nói cho chị biết là chị không thể tiếp tục như thế này nữa. Có rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền.” Doll nói, hạ thấp giọng xuống. “Doll cũng từng nghĩ rằng người ta có thể có tất cả nếu có tiền... Nhưng sau đó Doll nhận ra thực sự họ chẳng mua được gì hết.”

“Nhưng... Nhưng chị thực sự rất thích Vương Tử. Ngoài việc dùng tiền ra, chị chẳng biết phải làm thế nào mới chiếm được trái tim Vương Tử.” Tinh Thiên buồn bã nói. Mình không xinh đẹp như Mai Khôi hay Tiểu Long Nữ, tính khí thì quá nóng nảy bộp chộp. Ngoài gia cảnh ra, chẳng có cách nào giúp mình vượt qua tất cả các cô gái khác.

Doll nói chắc như đinh đóng cột. “Nếu chị thực sự thích Vương Tử ca ca thì hãy làm theo lời Doll nói.”

“Chị nên làm gì đây?”

“Xin lỗi tất cả các thành viên trong Mai Khôi đội.”

Nghe vậy, khuôn mặt Tinh Thiên lập tức trở nên cứng đờ, Doll nhanh chóng nói thêm. “Nếu chị và đội chị đoàn kết, tập luyện chăm chỉ để đánh bại được đội em, Vương Tử ca ca sẽ không trách chị nữa. Không chừng anh ấy còn tôn trọng chị, hay chuyển sang thích chị nữa kia. Chẳng lẽ chị không thấy Vương Tử ca ca rất bội phục Đoàn Kiếm ca ca hay sao?”

“Ừm!” Tinh Thiên nghĩ nghĩ một hồi, rồi cắn răn đồng ý. Suy cho cùng, cô cũng không muốn giữa mình và Mai Khôi đội lại có xích mích rạn nứt lớn thế này.

“Doll, em là một người rất đặc biệt đấy!” Tinh Thiên nói, nghi hoặc nhìn Doll. “Rốt cuộc em là...?”

Doll chỉ cười cười thần bí...

~*~

Như thường lệ, lúc này là thời gian để ăn uống và nghỉ ngơi sau trận đấu. Ngồi trong nhà hàng với một bàn đầy ắp thức ăn trước mặt, cả Phi Thường Đội bắt lực nhìn tôi thờ dãi thườn thợt, thậm chí còn chẳng buồn động đến đôi đũa nữa.

“Không tin được đến đồ ăn cũng không giúp Vương Tử khá lên được, em thực sự chưa từng thấy chuyện này.” Tiểu Long Nữ bắt lực nói, cô nhìn quanh bàn nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu, không nghĩ ra cách gì làm tôi vui.

“Hây...” Tôi vẫn còn đang ngẫm nghĩ về những điều xảy ra với Mai Khôi đội. Cảm giác tội lỗi trong lòng giống như một tảng đá được nhắc lên từ bãi phân bỏ – vừa nặng vừa thôi không nghĩ được, đè lấy tim tôi, khiến tôi muốn lờ đi cũng không nổi nữa...

Hơn nữa lời Doll nói vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Tôi có nên nói rõ sự thật cho mọi người biết không? Tôi tự hỏi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi nói ra nhỉ? Họ mà không chấp nhận sự thật thì sao? Tôi muốn giật phăng đầu mình xuống. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Đừng tự trách mình quá mà Vương Tử. Con gái thích em trên đời nhiều như vậy, em có mất kiếp cũng không có khả năng thay đổi lòng người được đâu.” Vũ Liên đại tẩu dịu dàng nói.

“Nhưng...” Vấn đề ở đây là em là con gái, và em đang lừa dối tất cả các cô ấy...

“Nhưng làm sao?” Vũ Liên đại tẩu dịu dàng ép hỏi.

“Ồ...” Mặt tôi trắng bệch như tờ giấy. Thực sự tôi có phải thất thần với họ không? Chẳng lẽ hôm nay là ngày mọi sự thật đều bị phơi bày sao?

“Vương Tử, em đang giấu mọi người điều gì?”

“Em...” Tôi sẽ nói sự thật này với tất cả mọi người! Tôi không muốn giấu giếm với bọn họ! Tôi buồn rầu nghĩ. “Là con gái...”

Vũ Liên đại tẩu ngắt lời tôi, nói. “Chị nghĩ sự lừa dối mà em đã nhắc đến chắc là điều em đang giấu bọn chị phải không? Vương Tử, em không cần phải băn khoăn bứt rứt vì ba mớ chuyện đó làm gì. Mọi người cư xử trên Internet đều khác so với đời thật mà. Lấy chị làm ví dụ đây này. Chị thực sự không hề dịu thoải mái thế này ngoài đời đâu!” Vừa nói, đại tẩu vừa cố gắng phô bày vẻ mặt ‘mày lùm mắt nguyệt’ cho tôi xem...

Đại tẩu à, em nghĩ rằng nụ cười ‘hiền dịu thoải mái’ có cộng kèm cả bóng ma lập lòe đằng sau của chị khiến người khác sợ đấy...

Lang đại ca cũng mở miệng khuyên tôi. “Đúng đấy, Vương Tử. Chỉ cần cậu trong game là cậu thôi, thế đã là quá đủ với bọn anh rồi. Con người thật ngoài đời của cậu là ai cũng được, đều không qua trọng.”

“Nói thế cũng không được. Nhờ đâu Vương Tử anh ta đứng đầu trong bảng 10 đối tượng bị truy nã hàng đầu thì sao?” Tiểu Long Nữ cố tình làm bộ mặt hoảng sợ nhìn tôi.

Cô, cô nhớ kĩ cái mặt tôi đấy! Bỏ ngay cái ý nghĩ quái gở ấy ra khỏi đầu đi, Tiểu Long Nữ ngu ngốc! Ai là người đứng đầu bảng 10 đối tượng bị truy nã hàng đầu hả? Có cô mới là người đứng đầu trong danh sách 10 tội phạm đáng sợ nhất Hệ Nhị Sinh Mệnh thì có!

“Không thể thế được. Vương Tử diện hạ tôn quý tuyệt đối không có khả năng phạm pháp.” Du cực kì kiên định nói. Hắn ta lấy ánh mắt mà nói với tôi là đời này kiếp này hẳn quyết tin tưởng vào phẩm hạnh của tôi... Thế là tôi liền đập hắn ta. Bạn hỏi tại sao ư? Đơn giản lắm, bởi vì tay tôi đang rất ngứa ngày vì lâu lắm rồi không được đánh Du!

“Yay, Vương Tử ca ca đã bắt đầu đánh Du ca ca rồi kia! Tuyệt quá! Vậy là cuối cùng Vương Tử ca ca cũng đã hồi phục rồi!” Doll reo lên, và bắt đầu vui vẻ quan sát cảnh tượng một ai đó đang đánh Du.

“Ồ ờ, nếu cậu ta có thể đánh Du vậy thì chúng tớ mọi việc đều ổn rồi!” Những thành viên còn lại của Phi Thường đội đều nhẹ nhõm gật đầu.

Phù! Đánh lâu như vậy, lại đã tay quá đi. Cứ như thế buồn bực trong lòng theo nắm đấm mà bay hết ra ngoài vậy.

Tôi nhìn xuống bộ dạng rách nát te tua của Du. Cảm ơn vì sự hi sinh của anh! Tôi đan 2 bàn tay lại với nhau và cầu nguyện cho linh hồn quá cố của Du. Anh hãy yên nghỉ nhé!

Cũng tới giờ tôi thoát game rồi. “Gặp lại mọi người sau!” mỗi thành viên trong đội đều nói. Tôi nhìn từng người thoát ra. Ngay khi tôi định thoát game để đi làm bữa sáng, Du đột nhiên túm lấy ống quần tôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt ngập tràn sự kiên quyết.

“Tôi xin lỗi, Vương Tử...”

“Hử?” Tôi trong đầu mờ mịt. Trên đời có loại người bị hành hạ xong lại đi xin lỗi người đã ngược đãi hắn sao?

“Tôi sẽ không xen vào đời tư của em nữa.” Du dịu dàng nhìn tôi. Vẻ đẹp say đắm lòng người của hắn làm tim tôi khẽ nảy lên một cái.

“Dù em có là ai đi nữa, tôi cũng sẽ không lưu tâm.” Du thâm tình nói.

Ồ thật hả? Chẳng hiểu sao, nghe được câu này tôi lại cực kì không vui. Anh là gay, nhưng tôi là con gái, anh cũng không quan tâm à?

“Kể cả con người của tôi ngoài đời thật khác hẳn với trong game?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Tôi tin em bây giờ mới thực sự là em, như tôi lúc này mới chính là tôi.” Du kiên định nói. “Mọi thứ khác đều không quan trọng – giới tính, diện mạo, kể cả lớp vỏ mà ta khoác lên ngoài đời thật, ... – những thứ đó chẳng là gì hết.”

Lời Du nói thực sự làm tôi rất hiếu kỳ. Vậy Du nào rỗng mới là Du thật sự sao?

“Vậy, giáo sư Mẫn ngoài đời thật là giả à?”

Lời vừa nói ra, Du ngậm ngẩn cả người.

Tôi cũng cứng người. Câu này chẳng phải đã nói thẳng ra là ngoài đời tôi biết hắn ta sao? Mặt tôi tái đi, trốn không thoát, tôi đành nghiêm mặt nhìn Du. “Tôi không phải là Phong Dương Danh.”

Thôi thì cứ đành nói vậy. Dù sao cũng lời cái đuôi ra rồi. Gì thì gì cũng không thể để Du nhầm tưởng em tôi là tôi nữa... Dương Danh mày xem, chị tốt với mày chưa này? Hu hu hu...

Du bỗng phục hồi tinh thần, còn toe toét hồn nhiên đáp. “Ừm, em không phải là Phong Dương Danh, vậy... Tôi cũng ko phải là Mẫn Cư Văn, tôi là Guiliaster!”

Chờ chút... Trời đất ơi, đừng nói nhảy xuống suối vàng*, giờ có ra bãi biển lao đầu xuống cũng chẳng rửa hết được tội nghiệt! Em trai à, chị không có ý hại mày đâu. Chị còn định giải oan cho mày ấy chứ. Cái này là ý trời, ý trời nha, chị không liên quan đâu nha!

(*Nhảy xuống suối vàng: Phong Lam trong câu này nhắc tới 1 phần của câu tục ngữ Trung Quốc “Có nhảy xuống hoàng tuyền (suối vàng) cũng không thể rửa hết tiếng nhơ”. – nhóm PR)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Trác Linh Bân và Âu Dương Mai.

Đời thật...

Tôi từ lúc thức dậy, nấu bữa sáng, đuổi theo cái xe buýt, đến tận khi buổi học Du đứng lớp kết thúc, trong đầu chỉ nghĩ có đúng một điều: Tôi có nên đột nhập vào phòng y tế nhìn trộm Lang đại ca không nhỉ?

Xét theo lí trí, tốt nhất là tôi không nên đi, ai mà biết được Lang đại ca có nhận ra tôi không chứ? Nhưng mà về phương diện cảm xúc... Ôiii, tôi THỰC SỰ rất muốn biết Lang đại ca ngoài đời thật trông như thế nào! Anh ấy nhất định không thể giống y như trong game được rồi nhỉ? Gì thì gì làm thế quái nào ngoài đời Lang đại ca lại là người sói được.

Bất đắc dĩ, tôi đành ngồi bứt cánh hoa bói chơi. “Đi tìm, không đi tìm, đi tìm, không đi tìm, đi tìm...”

Đột nhiên, một giọng trầm thấp từ sau lưng vang lên, “Tiểu thư này, hoa hồng chỗ này không ngắt được đâu!”

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi!” Tôi vội vã cúi đầu xin lỗi bác bảo vệ.

Hay là cứ đi xem thử một lần! Lòng đã quyết, tôi cực kì tự tin xoay người bước thẳng tới phòng y tế, lại chợt nghĩ ra. Có lẽ phải bị thương trước rồi mới đi chứ nhỉ! Không thì chẳng đau chẳng yếu gì mà vào phòng y tế thì kì lắm. Nhưng mà bị thương ngoài đời nghiêm trọng hơn trong game nhiều, lại không thể cứ uống bình máu với thuốc trị thương là lành ngay được. Ngoài đời mà bị thương sẽ đau muốn chết, lại còn có sẹo nữa! Híc, tôi không muốn bị thương đâu... Nhưng không làm thế thì không thể đi gặp Lang đại ca ngoài đời được. Làm sao bây giờ?

“Chị, chị làm gì ở đây thế?” Dương Danh đột nhiên xuất hiện vỗ mạnh vào lưng tôi một cái.

“Á á á! Mày làm chị sợ muốn chết, Dương Danh đầu heo!” Tôi nói.

Chị mày đang rất khổ sở đây này!

“Làm gì mà hồ báo thế? Lại ‘đến tháng’ rồi à!” Dương Danh nhảy mắt tỏ vẻ thương cảm tôi.

Đến tháng? A, đúng rồi, chuyện hàng tháng! Mình có lí do rồi!

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng y tế và thò đầu vào quan sát. Hình như trong đây không có người thì phải?

“Có chuyện gì thế, cô nhóc?” Một giọng nói hiền hậu ấm áp vang lên phía sau tôi.

Tôi quay người lại, giật mình. Người trước mặt là Lang đại ca ngoài đời sao? Oaaa! Tuy anh ấy không đẹp trai nhưng rất có khí chất. Anh giống như hình tượng một người anh cả quyền lực bước ra từ truyện tranh võ hiệp với giọng nói vang và đầy quyền uy vậy... Thôi được! Phải thừa nhận là có mình tôi ngoài đời là bê bết nhất thôi.

Lang đại ca nhìn tôi đang lúng túng gãi đầu, nhẹ nhàng hỏi, “Này em, em bị đau ở đâu vậy?”

Tôi phục hồi tinh thần, “Dạ ừm, em... em bị đau bụng ‘tối kì’ ạ.” Tay thì xoa bụng, giả vờ đau quần đau quai, mắt tôi lại liếc trộm anh.

Oaa, Lang đại ca ngoài đời cũng cao y như trong game vậy. Cổ tôi phải ngước lên quá nhiều đã bắt đầu nhâm nhâm đau, cũng phải, tôi chỉ cao có 1m65 thôi mà.

“Ồ, vậy em mau nằm lên cái giường bên kia đi. Thầy sẽ đi lấy cho em túi chườm nóng ngay đây.”

Tôi ngoan ngoãn nằm lên giường, mắt tiếp tục theo dõi Lang đại ca đi lại quanh phòng. Heehee, có phải Lang đại ca bị tôi nhìn chăm chăm nên xấu hổ rồi không. Chẳng hiểu sao tôi thấy lưng anh hình như đang cứng ngắc lại – không ngờ Lang đại ca cũng có lúc xấu hổ như vậy! Tôi bí mật cười thầm trong bụng.

Cầm chai chườm nóng, bác sĩ Lý Thiên Lang nói nhẹ nhàng nhất có thể, “Đây, chườm lên bụng đi, nó sẽ khiến em cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.”

Tôi cảm kích nhận chai chườm. Lang đại ca ngoài đời quả nhiên cũng dịu dàng y như lúc anh ở trong game vậy. “Cảm ơn Lang đại ca!” Tôi chân thành nói.

Lang đại ca và tôi trong chốc lát đều cứng người. Trời ơi, tôi đúng là 1 con ngu chính hiệu!

“Giáo sư Mẫn ở lớp có kể cho chúng em nghe về thầy! Em... em nghe nói 2 thầy là bạn tốt của nhau trong game. Em cũng xem mấy trận thầy đấu trong đại hội rồi. Nên em mới lấy cớ quay lại đây liếc trộm thầy một tí. Hahaha, em xin lỗi. Em thực ra không có bị đau bụng kinh đâu.” Tôi nói, cười yếu ớt. Cầu trời phạt phù hộ con cho Lang đại ca tin mấy lời này đi mà!

Lý Thiên Lang phục hồi tinh thần, cười ha ha, “Ồ, vậy là Du đã nói cho em nghe về thầy à? Làm dọa thầy giật cả mình, chỉ có thằng nhóc Vương Tử cùng đội thầy mới gọi thầy là Lang đại ca thôi. Mọi người toàn gọi thầy là anh Lang, hay gọi tắt là Lang. Em chơi chức nghiệp gì trong game? Em có đội không?”

Tôi vội vội vàng vàng tuôn thêm một tràng hươu vượn. “Dạ, em chơi ma pháp sư. Còn đội thì... À có chứ, nhưng đội em không nổi tiếng bằng đội của thầy đâu ạ. Chắc Lang đại ca chưa từng nghe qua đội em đâu!” Hu hu, Lang đại ca à, em thực sự không muốn lừa anh chút nào hết!

“Ồ, vậy cố lên nhé.” Lang đại ca đưa tay xoa nhẹ đầu tôi, tôi lại cười ngây ngô như mọi khi. “Viết tên và số ID học sinh của em vào tờ danh sách bệnh nhân đi. Mặc dù chỉ là giả vờ nhưng em cứ ghi đi, sau này còn dễ đối chiếu.”

“Dạ vâng ạ.” Tôi lấy tờ danh sách từ tay anh và điền tên mình vào đó.

“Tốt lắm. Bây giờ cũng ít người qua lại, em cứ nằm nghỉ đi, bao giờ muốn thì về.” Lang đại ca cười nói.

“Haha, em phải về thôi.” Tôi trả lời, nhảy xuống khỏi giường. Đùa nhau rồi, nằm đây tiếp ư? Tối giờ cơm tối mình còn chưa động đến. Không nhanh thì về đến nhà sẽ bị ba người kia tung xèo như chơi! “Tạm biệt nhé Lang đại ca!”

“Chào em” Lang đại ca nhìn tôi mở cửa bước ra ngoài.

~*~

Cầm bản danh sách trên tay, Lý Thiên Lang cẩn thận xem xét. “Phong Lam? Phong Dương Danh? Hừmmmm...”

Cánh cửa lại bị đẩy ra.

“Anh Lang? Vừa nãy hình như là học sinh của em? Cô bé bị sao thế?” Du lo lắng hỏi.

“À không, con bé đến gặp anh thôi. Mà ai bảo cậu lên giảng đường ba hoa phét lác về anh thế hả?” Lý Thiên Lang quở trách.

Du lúng túng. “Em á? Em có nói qua về anh rồi à?”

Nghe vậy, Lý Thiên Lang trầm ngâm một lúc rồi hỏi. “Thế Phong Lam Và Phong Dương Danh là gì của nhau?”

“Họ là song sinh – mà chuyện đó có gì liên quan đến Phong Lam chứ?” Du nghi hoặc hỏi lại.

“Không có gì.” Tuy nhiên Lý Thiên Lang vẫn cảm thấy Phong Lam và Vương Tử cư xử rất giống nhau. Khi anh xoa đầu Vương Tử, Vương Tử cũng hay ngây ngô cười như thế. Hay chỉ là do Phong Lam và Phong Dương Danh là 1 cặp song sinh và các cặp sinh đôi thường hành xử giống nhau ư? “Hôm nào dẫn anh đi gặp Phong Dương Danh nhé.”

“Hừm... Nhưng em đã hứa với Vương Tử sẽ không tìm hiểu chuyện đời tư của cậu ấy nữa rồi.” Du khó xử nói.

“Ồ, cậu nói đúng. Ừm, nếu Vương Tử không muốn nói cho chúng ta biết thì kệ, để thuận theo tự nhiên đi! Anh cũng sẽ không can thiệp nữa.” Lý Thiên Lang thẳng thắn nói.

~*~

Lúc đó tôi đang trên đường về nhà, hồn nhiên không hay biết danh tính tí nữa thì bại lộ. Tôi đang nghĩ xem hôm nay nên nấu canh sườn thịt nạc hay nấu súp khoai tây thì Mai Khôi đi ngang qua tôi. Tôi giương mắt nhìn theo, nghĩ thầm. Có nên đến chào hỏi cô ấy không nhỉ? Nhưng lần cuối gặp nhau, cô ấy bảo muốn quên tôi đi. Chẳng biết cô ấy còn muốn làm bạn với tôi nữa không...

Chờ chút! Tôi nhìn xuống dưới và nói rộng cổ áo sơ mi ra. Tôi có ngực! Tôi nhìn xung quanh mình. Đây là một khu dân cư bình thường. Tôi đang ở thế giới thực, làm sao lại gặp Mai Khôi được chứ?

Tôi tập trung trí tuệ nhìn cô một lần nữa, Mai Khôi đang đứng ở trạm dừng xe buýt, chờ chuyển tiếp theo. Kì quặc... Khoan đã! Chàng trai đứng cách Mai Khôi ba bước chân kia trông rất rất chi là quen... Tà Linh? TRỜI OI!!! Mà còn nữa, hình như tôi còn phải cùng lên một chuyến xe với họ nữa cơ!

A, Phật tổ ơi! A, Thượng đế ơi! A, thánh Allah ơi! Tôi mồm tụng nam mô a di đà phật, tay thì lăm lăm làm dấu thánh. Con cầu xin các người! Làm ơn nói dùm con đây chi là ảo giác thôi...Hoặc là con đang gặp ác mộng thôi mà! Hu hu hu hu...

Thế nhưng, thực tế thật vô cùng khốn nạn. Tôi vẫn phải cùng lên một chuyến xe với hai người đó, lại đứng ngang cạnh nhau... Thôi kệ, có khi họ, mà không, chắc chắn họ chẳng nhận ra tôi nổi đâu!

Tôi liếc trộm một bên mỹ nữ một bên mỹ nam. Mai Khôi thực sự rất đẹp, Tà Linh cũng vô cùng tuần tú. Gặp được hai người này đúng là bồi dưỡng đôi mắt nha, có khi nào hai bọn họ đang yêu nhau? Tôi trong lòng thầm tính toán.

Tuy nhiên, bao nhiêu trạm dừng lữ lượt lướt qua mà hai mỹ nam mỹ nữ này vẫn chưa có ý định xuống xe. Nhà tôi lại ở trạm cuối cùng mới chết chứ.

Không xong rồi, đừng nói lại trùng hợp đến nỗi bọn họ là hàng xóm cách vách nhà tôi chứ? Không, không thể nào. Hàng xóm sát vách nhà tôi chẳng phải là nhà của chú của chồng của chị của mẹ tôi sao?

Huống hồ, nếu có một anh chàng đẹp trai như Tà Linh thế này trong đám họ hàng người thân, kiểu gì mẹ chẳng đã sớm lôi tôi đi xem mắt rồi. Sau đó nhanh chóng mang anh đẹp trai mát mắt này gả vào nhà tôi*... à, ý tôi là tôi gả vào nhà anh ấy, rồi sau đó bắt con gái ngày ngày đưa con rể đẹp mã về cho cha mẹ vợ được ngắm cho sướng mắt..

(*gả vào nhà ai: theo truyền thống của các nước phương Đông, đặc biệt là Trung Quốc, người con gái khi lấy chồng, sẽ được gả vào nhà đó, chuyển về nhà chồng sinh sống. Đây là một tục lệ của nhiều nước theo chế độ gia trưởng. – nhóm PR)

Trong lúc tôi còn đang đoán mò trong óc thì Mai Khôi đã xuống trước bên tôi đi một bên. Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Thế là bớt một người phải lo!

Cuối cùng, xe buýt cũng đã dừng lại chỗ nhà tôi. Tôi ‘dâm ý’ không rời* liếc trộm về đẹp trai vô tiền khoáng hậu của Tà Linh lần nữa rồi mới nhảy xuống khỏi xe buýt...

(* ‘dâm ý’ không rời: bản gốc là ‘cực kì y y liếc lại nhìn’. Y Y là tiếng lóng của Trung Quốc, tạm dịch là ‘ý dâm’, ý chỉ muốn dâm mà không được, vô cùng thèm khát, vô cùng mong muốn. Ở đây để bạn đọc dễ hiểu, tôi xin nói lái một chút, chúng ta có cụm từ ‘tâm ý không rời’, tôi chỉ đổi 1 chữ, cho thành ‘dâm ý không rời’, mong bạn đọc hiểu dụng ý của tôi. Bạn đọc có thắc mắc, mời liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Ầyyyy, hình... hình như có người đi theo tôi thì phải!

Mồ hôi lạnh toát mướt đầm cổ áo, tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tà Linh nhìn tôi cười nhẹ. Há? Chuyện quỷ gì diễn ra thế này?!

Mặc dù trong lòng rất hoảng loạn, tôi vẫn ép mình bình tĩnh cười trả Tà Linh một cái. Sau đó lập tức quay đầu, chuẩn bị chạy trốn chết.

“Chờ đã!” Tà Linh đột nhiên mở miệng gọi tôi.

Tôi đứng im xem xét tình hình một chút. Với chiều cao hiện tại, độ dài chân, sức mạnh thể chất và sức bền, tôi đều không có cơ chạy thắng được Tà Linh. Thôi bỏ đi! Tôi đành chấp nhận số phận quay lại nhìn anh ta. “Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Lam, em là Tiểu Lam phải không?” Ngoài dự kiến của tôi, vẻ mặt Tà Linh cực kì ảm áp.

Anh ấy biết tôi! Anh ta thậm chí còn biết cả tên của tôi nữa! Tôi kinh ngạc.

“Em quên anh rồi... Anh là Trác Linh Bàn, Trác ca ca đây mà. Nhớ anh không?”

Trác ca ca? Là Trác ca ca hồi bé ở cạnh nhà tôi, sau đó chuyển đi sao? Tôi nhìn Tà Linh chăm chăm, cố gắng nuốt trôi những ý nghĩ và kỉ niệm vừa hiện lên trong đầu. Là thật sao? Sao lại trùng hợp đến thế? Tà Linh là Trác ca ca?

“Anh thực sự là Trác ca ca ư?”

“Đúng rồi, cuối cùng thì em cũng nhận ra anh! Lúc này anh còn lo là không phải em. Thật trùng hợp, anh còn đang lo tìm không ra nhà em” Tà Linh... à không, Trác ca ca nhìn tôi, mỉm cười dịu dàng.

~*~

Sau khi ăn tối xong, tôi bung khay trà tươi ngon mới pha vào phòng khách nơi em trai tôi và Trác ca ca đang trò chuyện rôm rả. Theo lời Trác ca ca thì hiện giờ anh đang ở đại học XXX.

Đó cũng là trường đại học CỦA TÔI!!! Làm sao tôi biết được Trác ca ca lại là nghiên cứu sinh tại phòng thí nghiệm trường chứ?

Chắc anh ấy đã gặp qua tôi, nên mới tò mò đi theo xem có đúng tôi là Phong Lam không rồi.

Tôi lẳng lặng ngồi xuống, vừa lúc nghe được chuyện chuyển qua phần Đề Nhị Sinh Mệnh...

“Không tin được Dương Danh lại là Phong Vô Tình, thế là anh em mình chung một đội cũng khá lâu rồi đấy chứ?” Về mặt Trác ca ca vô cùng sùng sốt.

Nghe vậy, tôi chợt nhớ ra. À, phải rồi. Chẳng em mình và Trác ca ca chẳng phải cùng ở trong Hắc Ám Tà Hoàng Đội đó sao?

“Vậy ra Trác ca ca là Tà Linh, thế mà em chẳng nhận ra gì cả!” Sự ngạc nhiên in rõ trên khuôn mặt Dương Danh.

Ngạc nhiên cái nỗi gì? Mấy đến bà chị sinh đôi cùng một bọc trứng mẹ sinh ra đây còn nhận không ra nữa là. Nói chi đến Trác ca ca, chúng ta chẳng gặp anh ấy đến 8 năm rồi chứ ít ỏi gì nữa. Tôi một bên âm thầm khinh bỉ thằng em.

“Thế Minh Hoàng chẳng phải là Trác Minh Bàn sao?” Em tôi kinh ngạc kêu lên, “Thằng bé khác hồi xưa quá. Mà cũng chẳng còn dịu dàng như trước nữa!”

Cái gì? Minh Hoàng là Trác đệ đệ ư? Không thể thế được, Trác đệ đệ ngày xưa vừa dễ thương vừa hiền lành, suốt ngày đi theo gọi tôi ‘chị ơi’ cơ mà... Làm thế nào em ý lại trở thành tên bạo lực nam không ra nam, nữ không ra nữ, Minh Hoàng biến thái cơ chứ? Đừng làm hỏng hình tượng Trác đệ đệ đẹp đẽ trong lòng tôi chứ! Tôi khóc ròng.

Trác Linh Bàn bắt đầu cười. “Thì thằng bé đang trong giai đoạn bất trị mà.”

Nói xong, Trác ca ca đột nhiên quay sang tôi, hỏi. “Em cũng chơi chứ Phong Lam?”

Tôi do dự một lát rồi đáp, “Dạ vâng.”

“Bà ấy còn làm nhân yêu nữa cơ!” Thằng em trai vẫn tính không dọa chết người không chịu được, đã to mồm đem bí mật của tôi bô bô nói ra ngoài! Tôi trừng mắt lườm nó cháy cạnh, trong lòng hối hận không kể xiết.

Trời ơi... Sao mình lại dại dột đi nói bí mật của mình cho cái thằng mồm to nhất Phong gia cơ chứ?

“Nhân yêu? Nhưng Đề Nhị Sinh Mệnh không cho phép cơ mà?” Trác ca ca nghi hoặc nhìn tôi.

Câu nói đó đã khiến em trai tôi – cái thằng so với Trường Giang mồm còn to gấp ba – ngay lập tức kể tất tần tật cho Trác ca ca nghe. Đầu tôi cúi gằm từ đầu đến cuối, những mong Trác ca ca sẽ hoàn toàn quên mất diện mạo của tôi... hoặc diện mạo của Vương Tử cũng được.

“À, hóa ra là thế...” Trác ca ca nhìn về mặt lo sốt vó của tôi, mỉm cười. “An tâm, anh sẽ giữ kín cho.”

Nhưng em không sợ anh tiết lộ bí mật của em, em chỉ sợ anh nhận ra em thôi...

Trác ca ca nhìn lướt qua đồng hồ rồi đứng dậy. “Trễ rồi, anh về đây. Đêm nay vẫn còn 1 trận đấu nữa. Hẹn gặp em sau trong Đề Nhị Sinh Mệnh nhé Dương Danh.” Thằng em tôi ra dấu tay OK với Trác ca ca.

“Em sẽ tiễn anh ra cổng.” Tôi tận tình.

Trác ca ca đi đến cửa thì dừng lại. Mỉm cười nhẹ, anh nói. “Tiểu Lam, mong rằng chúng ta sẽ sớm gặp nhau trong Đề Nhị Sinh Mệnh!”

“Dạ vâng.” Minh gặp nhau rồi anh ạ!

Nghe vậy, nụ cười của anh trở nên tươi tắn hơn rất nhiều, nhưng tôi nhìn thấy nụ cười này lại bội phần khó xử. Trác ca ca à, anh đừng có giả tăng áp lực

lên em nữa được không?

Anh lại hỏi, “Anh nghe nói giáo sư lớp em là Du của Phi Thường Đội hả?”

“Vâng.” Sao anh lại chuyển đề tài sang Du thế, anh có biết làm thế khiến em lo lắng nhường nào không?

“Anh rất có hứng thú với Phi Thường Đội. Hôm nào anh sẽ đến lớp em nghe giảng thử. Giáo sư của em chắc sẽ rất ngạc nhiên khi thấy anh.”

Đúng rồi, đúng thật nha! Hắn ta mà thấy anh ngồi cạnh em trai em, có khi sẽ còn tưởng anh là tình địch của hắn ta nữa cơ. Tôi suy nghĩ cực kì đen tối, cố gắng tưởng tượng ra cái cảnh kia. Sẽ rất thú vị cho mà xem, nhỉ...?

Sau khi mừng rỡ ra cái kịch bản đầy thú vị và kịch tính vừa rồi, tôi quên tiết nguy cơ bại lộ của bản thân. Tôi vội cười thật tươi, nói: “Được ạ, được ạ. Bao giờ anh đến thì báo em một tiếng nhé. Em sẽ bảo Dương Danh chờ 1 chỗ cạnh nó cho anh.”

“Ờ? Nhưng anh lại thích ngồi cạnh em hơn cơ!” Tà Linh nói. Và chẳng chờ tôi kịp phản ứng, anh đã vẫy tay chào tạm biệt và đi khỏi, bỏ lại tôi đứng chết trân đằng sau anh.

Đứng cạnh tôi, Dương Danh huyết sáo mồm ăm ỉ. “Xem ra Trác ca ca rất có hứng thú với bà chị của mình. Chị à, chị có thể nương tựa vào anh ấy trong Đề Nhi Sinh Mệnh đây. Chiến sĩ hắc ám tinh linh Tà Linh của Hắc Ám Tà Hoàng đội nổi tiếng lắm đấy!”

Nương tựa vào Tà Linh trong Hệ Nhị Sinh Mệnh? Tôi có thể tưởng tượng tình hình như sau : hai nữ nam thân thân mật mật nắm tay nhau cùng chung bước. Lại thêm một Du đẹp trai đứng một bên ghen nỏ đom đóm mắt*... Mấy người coi loại hình ảnh này có chấp nhận được hay không?

(*ghen: bản gốc là “ăn dấm chua”. Trong tiếng Trung Quốc, cụm từ “ăn dấm chua” rất phổ biến, dùng để chỉ sự ghen tuông trong tình yêu. Bạn đọc đã từng đọc tiểu thuyết Trung Quốc rất có thể đã biết và hiểu cụm từ này. Để truyện có tính thuần Việt, xin được đề theo phong cách Việt Nam. Bạn đọc không hiểu, không vừa lòng, xin liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Tôi bắt đầu đi lắc lắc đầu cố gắng xua hình ảnh kinh tởm ban nãy ra khỏi óc. Không thèm quan tâm đến mớ sự kiện loạn như cào cào trong ngày, tôi phui mông đi vào phòng định đăng nhập game luyện cấp, đúng lúc ấy thì...

“Tiểu Lam, mấy đứa nói chuyện xong chưa đấy? Ra gặp chi họ con từ Mĩ về này.” Mẹ tôi cười rõ tươi, ra hiệu cho tôi vào phòng khách.

“Chi ho á?” Tôi nhìn mẹ khó hiểu.

“Đừng rồi! Trong lúc mấy đứa còn đang nói chuyện với Linh Bân thì chị họ các con đến nhà ta chơi, nó là con gái thứ ba của nhà chú của chồng của chị của mẹ sống cạnh nhà ta đấy thôi.” Nụ cười của mẹ bây giờ trông còn rạng rỡ hơn lúc trước nhiều. Mẹ về mặt ám muội kéo thẳng em tôi sát lại thì thầm: “Con trai này, tuy chị họ con hơn con 2, 3 tuổi gì đấy nhưng nó rất xinh. Với lại, quan hệ họ hàng giữa nó với chúng ta quá xa, nó không có chung huyết thống với con. Vì vậy, nếu có cơ hội...”

Thằng em luôn luôn chạy tốt theo tán mấy em xinh xinh đẹp đẹp của tôi khinh khinh nói. “Mẹ à, con không có chút hứng thú gì với mấy bà chị dâu. Con chỉ thích mấy cô gần tuổi con thôi.”

Dù sao thì em trai tôi và tôi vẫn phải ngoan ngoãn đón chào chị họ. Khi đi vào phòng khách, Dương Danh lập tức bày ra vẻ mặt khờ dại thơ ngây chuyên dùng để đối phó với mấy bậc trưởng bối trong nhà ra.

Thằng già dối! Tôi mắng thảm, rồi... năn ra một nụ cười thục nữ hết sức có thể nhìn bà chi ho.

Em trai tôi và Mai Khôi đồng thanh hét lên:

“Mai Khôi?”

“Vô Tình?”

“Mai Khôi cái gì? Đây là chi họ con Âu Dương Mai.” Bố tôi vẽ mặt nghi ngờ nhìn 2 người kia.

Ngón tay tôi phát run. “Sao lại thế được? Chẳng phải chi đã xuống trước 1 bên xe buýt sao?”

Mai Khôi... à không, chị họ Âu Dương Mai của tôi nhìn tôi. “Xe buýt? À, chị xuống trước 1 bến để mua hoa quả làm quà. Em họ cũng ở trên xe buýt đấy à?”

“Quên cái xe buýt chết tiệt ấy đi! Cậu thực sự là chị họ tôi á?” Dương Danh vẽ mặt không dám tin nói. “Không phải cậu trẻ hơn tôi à?”

“Tôi 23 tuổi rồi, chỉ là tôi mắt búp bê tí thôi.” Âu Dương Mai bắt đầu dĩ cười. “Thật không nghĩ tới câu lại là em họ của tôi.”

“U...”

“Khoan đã – thế ai sẽ giải thích cho bố mẹ hiểu chuyện gì đã xảy ra đây?” Cuối cùng, bố mẹ tôi cũng nhảy vào cuộc, không chịu im lặng lắng nghe nữa.

“Cũng không có gì ạ, chỉ là cháu và em họ đã từng ở cùng một đội trong Đệ Nhị Sinh Mệnh thôi ạ.” Âu Dương Mai cười khổ.

“Ra là vậy...”

Bố, mẹ, em trai và chị họ xa của tôi bắt đầu trò chuyện vui vẻ. Tôi chỉ biết chết gí cứng ngắc một bên, thi thoảng cười bởi một cái. Tôi nghĩ thầm trong bụng, Thân phận Vương Tử này của tôi không chỉ chém chết bố mẹ, cướp gái của em trai, mà lại không nề nang gì đá chị họ... đã thế còn hôn chị ấy.

Vậy... Thời khắc thân phận Vương Tử bại lộ có phải là lúc tôi bị đá mông khỏi họ không nhỉ?

Điêm lại một lượt tội nghiệt của bản thân, tôi thầm nức nở trong lòng. Vương Tử là cha nào? Tui không phải Vương Tử nha ...

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chân tướng, bị phát hiện rồi?

Online...

“Vương Tử! Vương Tử, anh đã lên mạng chưa? Nhanh lên, đến chỗ cũ đi. Chúng ta gặp vấn đề lớn rồi.”

Tôi vừa mới đăng nhập nick xong, Tiểu Long Nữ đã vội vàng PM tôi ngay, giọng mưng mưng cấp bách, làm tôi chẳng kịp hiểu mô tê gì hết đã vội vã chạy đến chỗ hẹn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi chạy ào vào phòng ăn trong nhà hàng, vẻ mặt lo lắng hỏi ngay.

“Tốt rồi, mọi người đều ở đây rồi, chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc. Bên đại hội thông báo, trận đấu hôm nay hủy bỏ.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh nói, mọi người trong Phi Thường đội đều trở mắt ngạc nhiên nhìn cô. “Trận chung kết sẽ dời đến tuần sau. Lúc ấy tất cả các đội sẽ cùng tham gia 1 trận đại hỗn chiến để quyết định đội nào vô địch.”

“Đại hỗn chiến là cái gì? Mà tại sao tự dưng họ lại thay đổi hình thức thi đấu?” Lang đại ca bình tĩnh hỏi.

“Nghe nói họ thay đổi vì số lượng người tham gia đại hội quá đông, thời gian diễn ra đại hội cũng lâu quá rồi, nên đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc chơi game bình thường. Vì vậy ban tổ chức muốn một lần giải quyết cho gọn.

“Đại hỗn chiến chính là có ý quy tụ tất cả các đội lại với nhau trên đấu trường cùng chiến đấu. Đội nào có người sống sót cuối cùng sẽ là đội vô địch. Không cho phép sử dụng thú nuôi để hỗ trợ.” Tiểu Long Nữ dừng lại một lát, rồi hít sâu vào nói tiếp. “Tổng số có 100 đội, tính ra trận đấu này sẽ có khoảng 600 người chơi tham gia.”

Tất cả mọi người đều im lặng hồi lâu.

“Sống sót giữa 600 người ư?” Tôi lẩm bầm. “Em chắc tám phần mình sẽ là người bị giết đầu tiên mất.”

Hết cách rồi, chỉ tại... chẳng lẽ số phận bất tôi quá đẹp trai đến nỗi đàn ông con trai cứ nhìn thấy tôi là chỉ muốn tóm lấy mà giết chết cho hả dạ sao? Mà hình như cũng không được che mặt vào đấu trường thì phải?

“Đúng vậy, có lẽ không thể hi vọng Vương Tử sẽ sống sót lâu dài được!” Lang đại ca thờ dãi. “Anh thì lại quá cao, chắc cũng không giữ được cái mạng lâu đâu. Anh nghĩ chúng ta nên trầm sự trông cậy Tiểu Long Nữ đi. Em ấy rất nhanh nhẹn, hơn nữa thân hình cũng mảnh dẻ nhỏ nhắn.”

Tiểu Long Nữ khô khốc cười hai tiếng. “Đừng trông cậy vào em làm gì. Em nghe nói đã có đến 5 đội dù có bỏ cơ hội chiến thắng cũng phải khiến em chết thật thê thảm đó.”

Má ơi... Tiểu Long Nữ, cô làm cái trò quý gì mà đến sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô cũng cứu không nổi thế? Năm người còn lại không tin nổi nhìn Tiểu Long Nữ, thế mà cô nàng vẫn thờ ơ nhún nhún vai, “Chỉ là lúc mọi người không lên mạng chơi với em em chán muốn chết, nên mới dùng Kỹ năng chôm chia*... Em chỉ muốn kiếm thêm cho đội ta thôi mà.”

(*Kỹ năng chôm chia: bản gốc là Thâu Thiết thuật, có nghĩa là thuật ăn trộm – meomeo)

Tôi run rẩy đưa ngón tay chỉ vào mặt Tiểu Long Nữ, hỏi, “Rốt cục thì cô đã chôm được bao nhiêu rồi?”

“165 vạn 5 nghìn 720 đô*... Cộng thêm một thanh Hồn Thiên Bảo Kiếm và một áo bào đạo sĩ chưa bán được nữa.” Vũ Liên đại tẩu thống kê tỉ mỉ chi tiết. Chị dừng lại một chút rồi bồi thêm một câu. “Đây mới chỉ là số tiền mà Tiểu Long Nữ đưa cho chị để trang trải kinh phí cho đội chúng ta thôi đấy.”

(*Đô: Vẫn chưa rõ đây là đơn vị tiền tệ nào (tiền trong game hay tiền thực). Nếu là tiền trong game thì sẽ là 1655 kim cương, 5 vàng và 2 bạc. Nếu là

tiền thật, có lẽ đơn vị tiền tệ sẽ là Đô Đài Loan loại mới (TWD), tương ứng với 50 112 USD. –nhóm PR)

“Tiểu Long Nữ, thế cô chôm làm của riêng bao nhiêu tiền rồi?” Tôi dùng ánh mắt đáng sợ và kẻ thanh Hắc Dao đáng sợ không kém vào giữa cổ và ngực Tiểu Long Nữ đầy đe dọa.

“Cũng không nhiều lắm...” Tiểu Long Nữ trưng ra bộ mặt ngây thơ vô tội. Nghe vậy, tôi thả lỏng người chút ít. Nếu không nhiều quá, chúng ta chỉ cần trả lại cho chính chủ số tiền Tiểu Long Nữ đã trộm là được ...

“Em chỉ mua có 2 cái vali của LV(Louis Vuiton) và 3 đầm dạ hội của Chanel mà thôi...”

“2 vali và 3 đầm dạ hội thôi ư? Thế thì cũng chẳng có gì to tát. 6 người chúng ta cùng gom góp trả là được chứ gì.” Lang và Du, hai gã đàn ông không biết sống chết là gì, thờ phào nhẹ nhõm nói.

“Đàn ông mấy người không hiểu được đâu!” Bốn cô nàng đáng sợ cùng đồng thanh gầm lên... Và mọi người đều dùng ánh mắt quái dị quay ra nhìn tôi. (Trừ Tiểu Long Nữ, cô ta đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa đây mà...Grừrừr!)

Tôi ho dữ dội đánh trống lảng, “Ồ khụ khụ khụ, chẳng qua em có tìm hiểu chút chút về mấy nhãn hàng nổi tiếng đó mà...”

“Vậy rốt cục là chỗ đó tốn bao nhiêu tiền?” Du khó hiểu hỏi.

Vũ Liên đại tẩu nhú mày tính toán, “2 vali à...? 1 vali giá 2 nghìn đô, vậy là khoảng 4 nghìn đô la... Và nếu là 3 bộ cánh mới nhất mùa này thì...” Chị dùng lại, đưa tay ôm đầu loạng choạng như thể sắp ngất đến nơi. Lang đại ca vội chạy tới đỡ bà xã.

“TIỂU LONG NỮ...” Tôi gầm lên, lại tiếp tục gí sát Hắc Dao vào cổ cô, quắc mắt. “Thế chính xác là bao nhiêu?”

“Hai vali với vài bộ cánh mới nhất mùa đại khái chỉ khoảng triệu rưỡi đô thôi mà.” Cô nháy mấy ngón tay.

Mặt mọi người đều tối sầm...

“Bỏ qua Tiểu Long Nữ đi. Giờ chúng ta cần nghĩ cách bảo đảm tính mạng cho những người còn lại, xem ai có cơ hội sống lâu nhất đi.” Một lúc sau, tôi tuyệt vọng nói. Mọi người cũng tuyệt vọng gật đầu theo.

“Vậy là chỉ còn Vũ Liên, Doll và Du thôi nhỉ?” Lang đại ca cào cào đám lông trên đầu. “Nhưng Vũ Liên và Du đều thuộc hai chức nghiệp có thể chất yếu máu ít, mà pháp sư và thi nhân lãng du, nên cũng rất khó trụ được lâu. Doll là có nhiều cơ hội sống nhất, con bé còn có cốt tinh bảo vệ nữa.”

Vậy là hy vọng sinh tồn chiến thắng của đội tôi đều đặt hết lên người Doll sao? Chúng tôi không hẹn mà cùng liếc về phía Doll đang mỉm cười ngây thơ ngốc nghếch. Chuẩn rồi! Kế hoạch xem ra cũng khá khả thi đấy chứ. Doll dễ thương thế kia... chắc cũng chẳng ai nỡ làm hại con bé đâu nhỉ?

“Quyết định vậy đi, chúng ta sẽ dốc sức bảo vệ Doll.” Lang đại ca khí thế vạn phần nói.

“Còn một cách khác.” Tiểu Long Nữ phe phẩy ngón trỏ. “Tà Linh của Hắc Ám Tà Hoàng đội vừa PM em hỏi xem chúng ta có đồng ý lập thành liên minh với họ không đấy.”

“Liên minh á?” Tôi khó hiểu hỏi lại.

Tiểu Long Nữ vẽ mặt thần thần bí bí giải thích. “Thật ra mới đây một bí mật đã được tiết lộ, rất nhiều đội đã liên kết với nhau để tạo ra các liên minh lớn nhỏ, hòng giành quyền vô địch. Một khi trận đấu bắt đầu, những liên minh này sẽ tham chiến với các liên minh khác, sau đó, liên minh tan rã thành từng đội nhỏ như ban đầu. Và những người sống sót cuối cùng sẽ đấu với nhau để chọn ra đội vô địch.

“Do đó, nếu ta lập liên minh với Hắc Ám Tà Hoàng đội, chúng ta có thể hợp sức cùng đánh các đội khác trước. Sau đó, nếu chỉ còn 2 đội chúng ta sống sót thì có thể tiến hành quyết chiến lần cuối.”

“Nhưng chẳng phải liên minh lại rất có thể sẽ ngáng chân nhau sao?” Lang đại ca lo lắng hỏi.

“Vậy nên bây giờ mọi người mới cần phải quyết định xem có nên tin Hắc Ám Tà Hoàng đội không đã.” Tiểu Long Nữ rất hợp tình hợp lý nói.

“Nếu anh nhớ không nhầm thì chẳng phải 2 đội chúng ta đã tuyên bố không đội trời chung hay sao?” Du lạnh lùng nói, trên mặt viết mấy chữ ‘trăm phần trăm không tán thành’.

“Một phiếu chống, em một phiếu ủng hộ, đang cân bằng nhau. Ý mọi người thế nào?” Tiểu Long Nữ nhiệt tình lãnh vai trò kiểm phiếu.

Lang đại ca nhú mày, nhú mày, rồi lại nhú mày. Cuối cùng anh mới đành khó khăn nói, “Anh ủng hộ. Chúng ta chẳng biết đội nào nữa mà muốn tự lực cánh sinh thì lại quá khó sống sót rồi.”

“Chị nghe anh Lang.” Vũ Liên đại tẩu thâm tình âm thầm nhìn Lang đại ca. Cũng phải, chị ấy luôn nghe lời ông xã hàng đầu mà.

“Oaa, một nửa số người đã tán thành rồi! Vương Tử, Doll, còn 2 người thì sao?”

“Doll không có ý kiến!” Doll nở một nụ cười không màng nhân gian thế sự, không vương duyên trần khói bụi nói.

“Vương Tử.” Mọi người giương mắt nhìn tôi chăm chăm. Nhưng tôi... Tôi bây giờ thực sự chẳng muốn gặp Tà Linh chút nào hết, biết đâu anh ý lại thấy tôi quen quen và phát hiện ra tôi là Phong Lam thì sao? Chẳng em ngu si mờ nhạt của tôi đã khai tiết cho anh ý tôi là nhân yêu rồi còn đâu... Tuy nhiên tôi lại càng không muốn vừa ra trận đã bị nghiền cho nát thành thịt băm đâu!

“Tán thành!”

“Quyết định rồi nhé!” Tiểu Long Nữ vui vẻ nói, “Vụ này ngày nào chúng ta cũng sẽ huấn luyện đặc biệt với Hắc Ám Tà Hoàng đội.”

“Ế Tiểu Long Nữ, sao cô tự xưng lại cao hứng thế hả?” Tôi cực kì nghi ngờ nhìn cô.

Tiểu Long Nữ nhảy mắt với tôi, sau đó PM trả lời, “Bên đó có Phong Vô Tình đấy. Một khi Lang ca và Du gặp hắn ta, mọi hiểu lầm sẽ được sáng tỏ. Chẳng phải anh luôn mong được giải oan hay sao? Thấy em tốt với anh chưa?”

Vấn đề là, giải quyết rắc rối với em trai xong rồi, lần này lại vướng ngay vụ Trác ca ca mới chết chứ... Ông trời ơi, sao người không chịu buông tha con vậy? Hầy, thôi kệ đi. Tà Linh chắc cũng chẳng nhận ra tôi được đâu...nhỉ? Tôi thương thương tự trấn an bản thân.

~*~

“Đã lâu không gặp, Vương Tử.” Nụ cười lạnh lùng xa cách của Trác ca ca... à không, là Tà Linh mới đúng, lại xuất hiện trước mặt tôi. Sau lưng anh Minh Hoàng và mặt bí xì như cái bị rách, người trước đây tôi quen gọi là Trác tiểu đệ đệ, bên cạnh là Phong Vô Tình phong lưu tiêu sái phe phẩy cây quạt lông. Chẳng em ngu si của tôi đâu...

Quả nhiên là kẻ thù không đội trời chung của mình.

“Phong Dương Danh?” Du sững sờ nhìn Phong Vô Tình không chớp mắt, rồi lại quay ra nhìn tôi.

“Chào giáo sư.” Phong Vô Tình cười hi hi. “Thầy không thể ngờ em lại ở Hắc Ám Tà Hoàng đội đâu nhỉ?”

Không... Chỉ nhìn lại cái mặt Du, thì có lẽ hắn không ngờ được mày lại ở Hắc Ám Tà Hoàng đội chứ không phải Vương Tử của Phi Thường Đội em trai ạ.

“Em... em thực sự là Phong Dương Danh hả?” Du mặt mày vẫn vô cùng sững sờ, dường như hắn ta vẫn không thể tin mình lại nhận nhầm người.

“Vâng?” Phong Vô Tình kì quái nhìn vẻ mặt ngạc nhiên quá độ của Du.

Tôi trong bụng có chút oán thán, vỡ hết cả kế hoạch, vốn tôi đang định xem màn kịch Tà Linh và Du ghen tuông tranh giành thắng em tôi cơ. Tiếc không chịu được! Tuy nhiên, nhìn thấy gương mặt sững sờ đơ đơ của Du khi nhận ra hắn đã nhầm thắng em tôi với tôi, tôi lại cảm thấy rất là thú vị...

Phải nỗ lực lắm tôi mới nhìn được cười, vạn phần đứng đắn nghiêm túc nói. “Chúng tôi rất vui vì được hợp tác với Hắc Ám Tà Hoàng đội. Mong rằng 2 đội sẽ hỗ trợ nhau đến phút chót.”

“Hy vọng vậy.” Tà Linh cười nhạt.

“Đến lúc ấy, đừng có trách chúng tôi hạ gục các người và giành lấy chiến thắng chung cuộc nhé.” Minh Hoàng vẻ mặt đầy ác ý. Rõ ràng thắng nhóc này chẳng có chút thiện ý nào muốn hợp tác chung với chúng tôi cả.

Ngoài mặt, tôi chỉ lặng lẽ ngó Minh Hoàng đắm đắm, nhưng trong lòng, tôi thầm thở dài thườn thượt cảm thán. Tại sao Minh Bân dễ thương hồi xưa lại trở nên khó ưa đến thế? Tôi có nên thay Trác ca ca dạy dỗ thằng nhóc bất hảo này một chút không nhỉ?

Lang đại ca đột nhiên vỗ vỗ tay. “Thôi nào, chuyện tư thì bỏ ra ngoài đi! Điều quan trọng nhất bây giờ là trận đấu tuần tới.”

Nghe vậy, Du, Phong Vô Tình, Minh Hoàng và tôi đang mắt to trừng mắt nhỏ* nhìn nhau cũng đành tạm thời đình chiến quay lại nghe anh dặn dò.

(*mắt to trừng mắt nhỏ: đây là một cụm từ phổ biến của Trung Quốc, nghĩa có thể tạm dịch là lừa nhau, “nhìn nhau bằng đôi mắt hình viên đạn”. Tuy nhiên nghĩa đưa ra ở đây chỉ có nét tương đồng, chưa hoàn toàn chính xác và để bản dịch có chuẩn hơn, tôi xin đề nguyên như bản gốc. — meomeo)

“Theo ý tôi, ta nên cố gắng luyện tập thật tốt để có thể sống sót trong tình huống bị kẻ thù bao vây. Vì vậy, tôi đề nghị chúng ta cứ tìm nơi nào càng nhiều quái càng tốt mà luyện.” Lang đại ca nói.

“Nhưng đại ca à, như vậy dễ hóa thành cột sáng bay mất lắm” Tôi sợ hãi, mồ hôi chảy đầm đìa. Những người khác cũng khó nhọc nuốt nước miếng.

“Muốn thắng thì phải có hy sinh chứ.” Lang đại ca cực kì vô tình nói. “Tất nhiên, hạn chế bị giam cầm tối thiểu thì càng tốt.”

Hầy! Từ ngày đầu tiên gặp Lang đại ca đến giờ, bây giờ tôi mới hiểu hết nghĩa mấy chữ “phó mặc số phận”. Ngay khi nhận ra cơ hội sống sót của tôi thấp nhất đội, Lang đại ca đã lệnh ngay cho tôi (Vâng, chuẩn rồi! Tuyệt đối là ra lệnh đấy ạ!) muốn làm gì thì làm, cũng phải liều mình chết chung* với lũ quái, để đồng đội tôi có thể tận dụng cơ hội mà chạy cho lẹ. Như vậy cấp bậc của mọi người trong đội mới có thể bảo toàn.

(*chết chung: bản gốc là “đồng quy vu tậ”. Đây là một câu thành ngữ phổ biến của Trung Quốc, ý nói cùng chết với nhau. Một số trường hợp có ý chỉ tình yêu, tình nghĩa, nguyện chết bên nhau, Trong trường hợp này, thành ngữ này được dùng với hàm ý mỉa mai. – meomeo)

Thế nên bây giờ tôi mới phải kéo theo một lũ quái đang đuổi sát gót mà chạy trốn chết đây...

Đúng là một giây mà tựa như cả năm ròng vậy. Ước chừng tầm vài nghìn năm gì gì đó trôi qua, cuối cùng tôi cũng hoàn thành sứ mệnh tha lỗi mấy chục con quái* khỏi hàng ngũ ‘quân ta’ mà không để ‘pháo hoa bay’. (Chính là biến thành cột sáng trắng bay mất ấy mà!)

(*Tha quái: thông thường người chơi dùng mình để dụ quái, ‘tha’ ở đây là ‘tha lỗi’ chứ không phải là ‘tha thứ’. Phương thức này thường được người tấn công tâm xa hoặc người tấn công diện rộng thực hiện. Hầu hết quái vật trong game MMO thường tập trung tấn công người đầu tiên đánh chúng, cũng chính là người vi phạm khoảng cách an toàn khi thực hiện công kích, những người này có nhiệm vụ đảm bảo quái chỉ tập trung thù hận vào mình mà không tấn công đồng đội họ. – nhóm PR)

Tôi mệt muốn chết, bỏ lê như chó trở về đội mình. Nhưng ngay khi tôi vừa mới an toạ thoải mái hí hửng thưởng thức chiêu Viên Hoa Kiếm Vũ của Tà Linh và tuyệt chiêu Nhuyễn Kiếm Tuyệt Kỹ của Phong Vô Tình thì...

“Vương Tử, quái lại kéo tới đông rồi! Mau tha bọn nó đi!” Lang đại qua một lớp quái dày như Vạn Lý Trường Thành hét vào mặt tôi.

Mất tôi lỗi ra như con cá chết, tôi không nói gì đứng dậy...

“Mau lê mộng anh tha quái đi! Tôi phóng Lôi Nộ Cửu Thiên hai lần rồi mà vẫn không ăn thua gì đây!” Minh Hoàng cau kinh gào lên.

Tôi hung hăng trừng mắt lườm Minh Hoàng, nhưng vẫn chấp nhận số mệnh lỗi Bé Bao ra. “Bé Bao, sử dụng Súng Máy Bắn Thịt.”

“Chúng ta lại nướng thịt tiếp hả Mama? Nhưng con chẳng nhìn thấy Chim lửa đâu hết á!” Bé Bao hăm hở nhảy đông nhảy tây tìm Hỏa Hoàng...

“MAU BẮN THỊT ĐI!!!” Hai đội tổng cộng 12 người cùng đồng thanh hét tướng lên.

~*~

Tôi lại dùng công phu xe ‘căng hải’* mà tích cực chạy, chạy, chạy... Mẹ K**p! Tôi trên mặt chảy xuống ba đường đen xi**, trong lòng thảm thiết hô. Có. Vách. Đá. Trước. Mặt!

(*xe ‘căng hải’: bản gốc là xe buýt tuyến 11. Bạn đọc có thể hình dung câu đùa này đại ý là dùng chân mà chạy, số 11 là miêu tả hình dạng 2 cái chân. Tiếng Việt có cụm từ dùng để đùa xe ‘căng hải’ rất nổi tiếng nên tôi sử dụng từ này để thay thế. – nhóm PR và meomeo.)

**đường đen: bạn đọc nếu đã đọc qua nhiều tiểu thuyết Trung Quốc, có lẽ cũng biết cụm từ ‘mặt chảy đầy hắc tuyến’. Đây chính là loại ‘đường đen’ tôi nói tới. Trong truyện tranh nhân vật khi thể hiện là mình không còn gì để nói, quá sốc, quá nản, trên mặt thường được vẽ mấy đường đen chảy xuống, biểu thị là đen mặt lại. Tiểu thuyết cũng dùng kiểu miêu tả này để thể hiện ý tương tự – meomeo.)

Lần đầu tiên trong đời, tôi tự nhận ra mình mù hướng cũng là có tội lớn.

Phải làm gì với lũ quái đang rượt mình như hổ rình mồi thế này? Tôi trừng mắt nhìn vách đá – cao thế này, ngã xuống chết là cái chắc... – rồi lại quay ra sau quan sát ‘đàn’ quái đông nghìn nghịt.

Chỉ cần chúng giẫm đạp lên mình là đã đủ chết rồi... Rơi xuống vực chết? Hay là bị giày xéo đến chết? Hình như... hơi khó chọn rồi?

Tôi liều chết ôm lấy tia hi vọng le lói cuối cùng, bật kênh tổ đội hỏi, “Lang đại ca, bên anh còn bao nhiêu quái?”

“Bên này tạm ổn, bọn anh có thể giải quyết xong trong vòng nửa tiếng nữa.” Dứt lời, liền im hơi lặng tiếng.

Nửa tiếng á? Lúc đó tôi đến nắm tro cũng chẳng còn...

Tôi nắm chặt thanh Hắc Dao yêu quý, mồm niệm, “Lại đây đi xem nào? Bọn quái vật ngu si, tao mà chết thì mấy đứa tui mày cũng phải chôn theo cùng!” Con đầu tiên xông về phía tôi là 1 con Bosilimi*, quái vật đầu người mình nhện, cả người nhầy nhụa kinh tởm, thủ lĩnh của một băng quái ngu si xấu xí, và còn... Còn nhiều lắm! Tôi nuốt nước bọt đánh ực, lùi lại vài bước mà không hay rằng mình đã đi đến miệng vực, mới lo lắng một chút đã...

(*Bosilimi: Bản convert phiên âm là Ba Tư lập mề. Đây là loại quái đầu người mình nhện hay được miêu tả trong tiểu thuyết viễn tưởng. Các tiểu thuyết khác nhau thì tên của chúng cũng thay đổi. Có một lưu ý thú vị là tác giả của 1/2 Vương Tử là fan của R.A. Salvatore. Ngự Ngã rất thích Drizzt. Cô thích Drizzt đến nỗi cô còn tạo ra một nhân vật tương tự như vậy trong tiểu thuyết tiếp theo. – nhóm PR)

~*~

“Cuối cùng cũng đánh xong!” Tiểu Long Nữ rên rỉ, đổ vật xuống vệ đường. Cô nàng thở không ra hơi, hôm nay cô nàng chạy cũng chẳng kém Vương Tử là bao! Ai bảo cô nàng rõ ràng chạy nhanh hơn tên gốc Thêu Hương Công Tử, nhưng lực công kích lại chẳng bằng người ta, nên Tiểu Long Nữ nghiêm nghị lãnh trách nhiệm làm mồi nhử bọn quái chạy vòng quanh.

Tuy nhiên, bên kia đường, Tà Linh và Phong Vô Tình lại càng thăm. Chẳng những phải điên cuồng đuổi theo lũ quái, họ còn phải tấn công nhiều đến nỗi cánh tay như muốn rời ra. Cả 2 đều thở hổn hển, mặt mày trắng bệch.

“Được rồi, có ai chết hay bị thương không?” Lang đứng dậy, nhìn lướt qua mọi người. “Điểm danh!”

“1” Chiến sĩ loài người Phong Vô Tình.

“2” Chiến sĩ hắc ám tinh linh tộc Tà Linh.

“3” Ma pháp sư loài người Minh Hoàng.

“4” Đạo tặc loài người Thâu Hương Công Tử.

“5” Cung tiễn thủ tinh linh tộc Thư Kích Thủ.

“6” Tề ti thiên sứ tộc Hắc Bách Hợp.

“Ừm... Tất cả thành viên trong Hắc Ám Tà Hoàng Đội đều ở đây cả rồi.” Xú Lang lại quay đầu nhìn đồng đội mình, “5 người? Vương Tử chưa về sao?”

“Vương Tử, anh ở đâu? Bọn này đánh xong rồi! Đừng la cà nữa, về nhanh!” Tiểu Long Nữ hét qua kênh tổ đội, nhưng cả lúc lâu chẳng có ai đáp lại.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ Vương Tử chết rồi?” Du lo lắng hỏi.

“Cũng có thể.” Tiểu Long Nữ trầm ngâm, cô nhớ lại số quái đông nghìn nghịt mà Vương Tử đã tha lời đi lần trước... Có thể cậu ta chết rồi cũng nên.

“Để em PM lại xem anh ấy còn trên mạng không.”

“Thế nào rồi?” Xú Lang quan tâm hỏi.

“Thật kì quái. Vương Tử vẫn đang online nhưng lại không thấy trả lời.” Tiểu Long Nữ nhún mày.

“Hay là cậu ta đang đổi?” Tà Linh thờ ơ chêm vào một câu, “Chúng ta bắt cậu ta dẫn nhiều quái như vậy... Chẳng phải hơi quá đáng sao?”

Mọi người trong Phi Thường đội kì thị nhìn Tà Linh, đồng thanh, “Tên kia đã sớm chấp nhận số phận rồi!”

“Và lại anh ta sẽ không giận chúng tôi đâu, bao nhiêu tức giận hẳn ta sẽ trút hết lên Du ấy mà.” Tiểu Long Nữ nói thêm.

“Vậy rốt cục Vương Tử ca ca gặp chuyện gì rồi?” Doll lo lắng.

“Ai mà biết được đấy? Chắc cũng chẳng to tát gì đâu.” Tiểu Long Nữ trả lời. Chỉ là game online thôi mà, tệ nhất thì cũng chỉ chết một lần là xong chứ gì? Tiểu Long Nữ cố trấn an bản thân, nhưng trong lòng lại có chút bứt rứt.

~*~

Au... Tôi vừa ngất à? Tôi cố nhấc tay phải lên xoa cái đầu đang đau như búa bổ, mà lại... Sao lại không thể nhấc được tay phải lên thế này?

Ôi trời, đương nhiên thế này thì không thể rồi, Tôi nghĩ, nhìn lướt qua cánh tay phải. Tay phải máu tươi đầm đìa, so với sốt ketchup trong hodog còn nhiều hơn mấy phần.

Còn tay trái thì... Tôi mới động một chút đã đau suốt chảy nước mắt. Tôi ngó qua chỗ tay trái mình, nghĩ, Quá tuyệt! Giờ xương trắng nhon còn đang được đạo phở bên ngoài kia.

Sau đó, tôi yếu ớt mở miệng hòng kêu cứu, nhưng máu học ra từ miệng tôi như vòi nước. Tôi chẳng dám thử xem chân còn cử động được nữa không... Trời ơi, nằm nửa sống nửa chết thế này thì thà chết quách đi còn sướng hơn nhiều.

Đau, đau quá đi! Tôi chú mục vào vách đá mình vừa rơi xuống, cố gắng nhờ thật kĩ ngã từ độ cao này không chết được, để lần sau không dại mà ngã xuống lần nữa...

Không đúng! Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này? Phải mau chóng PM cho mọi người đến đây cứu tôi ngay, không chỉ sợ tôi lại ngất tiếp mất.

“Mọi người... cứu... cứu... em...” Máu trong miệng tôi... sao lại mặn chát đến thế...

“Vương Tử!” Mọi người trong Phi Thường đội mặt mày tái nhợt. “Cậu/Anh/Em ở đâu? Chết rồi à?”

“Hự... đau quá... Mau đến cứu em đi, không thì đến giết em luôn đi cũng được!” Con đau ập đến khiến ý thức tôi nhạt dần, tôi nói hươu nói vượn một tràng.

Du lo lắng hét lên, “Vương Tử, em đang ở đâu?”

“Vách đá...Đừng có tùy tiện nhảy xuống...Đau quá...!” Đầu tôi quay cuồng, mắt hoa loạn lên.

“Ồ yên đó đi, Vương Tử! Đừng có đăng xuất, bọn anh đến ngay đây!” Giọng của Lang đại ca đây ư? Sao nghe xa vời đến vậy?

Đau...Đau...Đầu óc tôi giờ ngoài từ ‘đau’ này không còn bất cứ ngôn từ nào nữa hiện lên.

~*~

Mọi người trong Phi Thường Đội mặt đều trắng bệch như giấy.

“Anh nghĩ Vương Tử chắc đã rơi xuống vách đá nào đấy rồi, mọi người chia ra tìm cậu ta đi, nhanh lên! Ai tìm thấy Vương Tử lập tức gọi anh đến, anh còn trị thương.” Xú Lang khẩn trương, anh vừa nói xong, mọi người lập tức rẽ đi các hướng khác nhau.

“Chúng tôi sẽ giúp các anh tìm.” Tà Linh cũng quan tâm nói.

“Vương Tử, em ở đâu?” Du lo muốn phát rồ, hấn điên cuồng gào thét như lên cơn loạn trí.

Sau khi đã phân công các thành viên trong đội đi tìm, Tà Linh cẩn thận quan sát bốn phía quan sát tình hình. Với tốc độ của Vương Tử và hướng lúc trước cậu ta chạy đi, Vương Tử có thể bị ngã ở đâu nhỉ?

~*~

Mà lúc này, tôi đang cực kì ai oán.

Muốn chết mà cũng không thể là sao? Đây có được coi là lỗi của các nhà sản xuất game không nhỉ? Tôi cứ phải nằm 1 chỗ, đau đớn tột cùng, chỉ để đợi người đến cứu hay sao? Chắc chắn tôi sẽ đệ đơn khiếu nại với GM ẩn Tiểu Long Nữ khi nào gặp được cô nàng...

Để khỏi phải tập trung vào cơn đau, tôi cố gắng suy nghĩ miên man vớ vẩn một chút, nhưng... Tại sao không có ai đến cứu tôi hết vậy? Hu hu hu, Tôi rất rất là đau, tôi đau lắm! Ai đó đến cứu tôi đi! Làm ơn đi mà? Du, anh đâu rồi? Sao không đến đây để tôi đánh anh cho hả giận, Hu hu hu!...

Khoan đã, có người đến! Ai ở đó? Nghe tiếng bước chân vọng đến mỗi lúc một gần, tôi cực kì xúc động muốn xem mặt người đó...

“Tìm thấy rồi.” Người đó nói và quỳ sát xuống cạnh tôi. Anh lấy ra một bình máu đỏ vào miệng tôi, nhưng tôi chỉ miễn cưỡng nhấp được hai ngụm.

“Là Du à?” Tầm nhìn của tôi giờ đây trở nên rất mờ mịt, tôi chẳng thể nào nhìn rõ được người trước mặt mình... Ai đó?

“Không, là Tà Linh. Tôi hết bình máu rồi, tôi đưa cậu tìm nhóm tể ti trị thương.” Tà Linh vừa nói vừa nâng tôi dậy khỏi mặt đất.

“Ồ...Hóa ra...là Trác ca ca!” Tôi yên tâm thì thảo tự nói.

Trác. Ca. Ca?! Tà Linh sửng sốt. Anh cúi xuống, cẩn thận quan sát tôi. Nhưng tôi không nhận ra vì đầu óc vẫn còn choáng váng vì đau.

Sau khi nhìn kĩ khuôn mặt tôi, anh thì thầm: “Đúng là đôi mắt này...hôm đó Dương Danh còn nói Tiểu Lam chơi nhân vật nam trong Đế Nhị Sinh Mệnh. Thêm câu Trác ca ca kia... Chẳng lẽ... Tiểu Lam?”

Tà Linh kinh ngạc nhìn về đau đớn vật vã của tôi.

“Tiểu Lam, là em à?” Tà Linh lớn tiếng, giọng đầy đau khổ.

“Vương Tử! Tìm thấy Vương Tử rồi!” Du gọi to, hấn ta chạy hết tốc lực về phía chúng tôi. “Cảm ơn, Tà Linh.”

Du đưa tay ra, tỏ vẻ muốn đỡ lấy tôi từ vòng tay của Tà Linh, nhưng Tà Linh lại càng siết chặt tôi hơn. Anh phớt lờ Du, đi ngang qua Du và trao tôi cho Xú Lang, người vừa chạy đến.

“...” Du chỉ biết chằm chằm nhìn Tà Linh bế tôi đi qua hấn, nâng niu tôi trong vòng tay.

Sau khi Lang đại ca dùng phép trị thương cấp cao lần thứ N lên tôi, tôi rốt cục như rồng như hổ hồi phục lại – Và tôi đang uất ức muốn chết đây!

“Sao mọi người đến cứu em muộn thế? Em đau lắm đấy!” Tôi rùng mình nhớ lại mớ chuyện vừa rồi.

“Ê, anh tự ngã xuống vực cơ mà! Chúng em đã phải tốn bao nhiêu thời gian và công sức tìm anh đấy. Kêu ca cái gì nữa hả?” Tiểu Long Nữ hung hăng vạch mặt tôi.

“Tôi...” Tôi tự cảm thấy số mình thật khổ, Có phải tôi cố ý rơi xuống đâu, Tôi nghĩ, cái kính hươu hươu tay, “Du, Du! Nói xem, tại sao anh lại tìm thấy tôi chậm hơn cả Tà Linh hả?”

“Tôi...” Du cười yếu ớt, nhưng trong mắt lại ngập tràn đau đớn và tội lỗi.

Nhiều lời làm gì, Đánh luôn!

“Tiểu Lam?” Tà Linh đột nhiên PM tôi, giọng anh rất khó dò.

Tôi chết sững mắt 1 lúc, miễn cưỡng buông Du ra, từ từ quay sang nhìn Tà Linh. Bại lộ rồi sao? Đúng là cuối cùng cũng... “Anh phát hiện ra rồi sao?”

“Ừm.” Trác ca ca dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi, làm tôi chẳng biết anh rốt cuộc là có ý định gì.

“Anh đừng có nói với ai được không, Trác ca ca?” Tôi nài nỉ, rồi nói thêm “Đặc biệt là thằng em Phong Vô Tình mồm to như loa phóng thanh của em.”

Trác ca ca lẳng lặng nhìn tôi, như thể đang xem xét yêu cầu của tôi.

Thấy thế tôi đành phải xuất ra tuyệt chiêu trăm trận trăm thắng, cực kì linh nghiệm ‘làm nũng thần công’, “Điiiiii màaaaa, Trác ca ca à! Đừng nói cho ai biết nhé, anh oiiiiiii?” Eooooo... dùng giọng trầm ấm nam tính của Vương Tử mà làm nũng, đến chính tôi nghe xong còn thấy ghê tởm.

“Ồ.” Tà Linh bất đắc dĩ gật đầu, rõ ràng anh cũng không thể chịu được chất giọng con trai ưỡn ẹo ấy thêm một giây phút nào nữa.

“Sao 2 người họ lại nhìn nhau đăm đăm thế kia?” Tiểu Long Nữ cười tà. “Chưa kể biểu hiện kì cục của Vương Tử nữa... Xem ra tình địch của anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi kìa Du!”

Tôi trừng mắt lườm Tiểu Long Nữ đang nói hươu nói vượn rồi quay sang Du. Thi nhân về mặt không chút cảm xúc nhìn tôi và Tà Linh, nhưng chính bộ mặt trống rỗng của Du lại khiến tôi ngạc nhiên hơn hết thảy.

~*~

Ngày hôm sau, hai đội chúng tôi tách riêng ra luyện tập. Như thường, phải chờ mọi người có mặt đầy đủ thì mới bắt đầu được. Tôi liếc khẽ qua chỗ Du – hẳn ta đã rơi vào trạng thái trầm cảm nghiêm trọng từ hôm qua, hai con ma trôi* cháy sáng lập lè đang bay quanh đầu hắn.

(*ma trôi: nếu bạn đã đọc bản truyện tranh của ½ Vương Tử, ắt đã nhìn thấy 2 con này bay quanh người Du. Bạn đọc nếu xem hoạt hình nhật “Săn ma” cũng thấy có nhắc tới. Trong tiếng TQ, loại này gọi là ‘quỷ lửa’, còn tiếng Nhật gọi là onibi. Đây là một loại yêu quái, ở đây tôi dịch là ma trôi, nghĩa thực ra cũng khá tương tự, lại quen thuộc với người Việt hơn. – nhóm PR và meomeo)

Không thể nhịn được nữa, tôi cốc vào đầu anh ta đánh bốp, kêu lên, “Anh nghĩ cái gì thế? Trông anh khó coi quá đi!”

Du nhìn thật sâu vào mắt tôi, rồi rầu rĩ nói, “Không có gì...”

Tôi nghĩ 1 lúc, rồi bỗng giật mình hiểu ra vấn đề. “Anh lo sợ về trận đấu à? Đừng lo lắng quá, chỉ cần chúng ta cố hết sức mình thôi, kết quả chẳng quan trọng đâu. Dù sao bây giờ cũng chỉ có thể cố hết sức thôi mà.” Tôi vui vẻ vỗ vào lưng Du.

Tôi cũng lo nữa, nhưng thật ra chuyện thắng thua đối với tôi cũng chẳng quan trọng gì. Tất nhiên, thắng thì càng tốt!

Tiểu Long Nữ vô cùng khinh thường đảo mắt, lấy vè mặt ‘gỗ mục không thể chạm trở’* nhìn tôi. “Vương Tử, não anh đúng là thiếu gân** rồi!”

(*gỗ mục không thể chạm trở: thành ngữ TQ, chỉ dạng người ngu ngốc không biết gì, có học cũng vô ích, không thể khá lên được. – meomeo)

**não thiếu gân: đại ý là người vô cùng đần độn – meomeo)

Nghe vậy, tôi nghiêm túc trả lời. “Tiểu Long Nữ, cô đừng tưởng tôi cái gì cũng không biết nhé!”

“Ồ, nói vậy thì anh biết cái gì?” Sự tò mò hiện rõ trên khuôn mặt Tiểu Long Nữ.

“Tôi không học y nhưng thừa biết là trong não chẳng có cái gân gì sất. Cô đừng hòng lừa tôi!” Tôi cúi kính đáp trả.

“Anh là đồ con heo đầu đất!” Tiểu Long Nữ trên mặt nổi gân xanh.

“Vương Tử.” Tôi vừa định cãi lại thì Du đột nhiên dùng hai tay giữ lấy vai tôi, lo lắng hỏi, “Nói đi, rốt cuộc với em Tà Linh hay tôi quan trọng hơn?”

“Còn phải hỏi, đương nhiên là anh quan trọng với tôi hơn rồi.” Tôi kiên định không rời nói.

Vừa dứt lời, cả người Du như tỏa ra hào quang sáng rỡ. Hẳn một bên hạnh phúc tái hiện đi tái hiện lại câu trả lời về độ quan trọng kia của tôi, còn tôi thì tiếp tục lằm bằm.

“Anh dù sao đi nữa cũng là đồng đội của tôi mà! Với lại, mà nhé, dù bây giờ chúng ta và Tà Linh là đồng minh, nhưng đến cuối cùng cũng phải chiến đấu với anh ấy thôi.”

Tôi nói xong, bỗng chợt nhận ra. Ế, sao Du lại rơi vào cảnh âm khí toàn thân thế này? Tôi gãi gãi mặt nhìn Tiểu Long Nữ, vô tư hỏi, “Này, tôi nói sai cái gì à?”

Tiểu Long Nữ nhìn Du đầy cảm thông, thờ dài, “Không có, nhưng thả anh đừng có nói gì thêm còn hơn.”

“Ồ...thôi mặc kệ Du. Lang đại ca, tiếp theo chúng ta sẽ luyện tập gì?” Tòil lo lắng. “Cả Hắc Ám Tà Hoàng đội cũng chạy đến chỗ luyện tập bí mật rồi. Thế còn chúng ta thì sao?”

“He he...” Nụ cười xảo quyệt của Lang đại ca làm tôi da gà da vịt nổi hết cả lên. “Chúng ta cũng sẽ bí mật luyện tập.”

Mọi người đều ồ lên nghi hoặc, dỏng tai lắng nghe.

“Nếu đối thủ của chúng ta chỉ có 6 người thì chỉ cần luyện sao cho cấp bậc cao hơn họ, phối hợp tấn công ăn ý hơn họ là được. Nhưng đây lại là phải đương đầu với 600 người, điều quan trọng nhất là...” Lang đại ca hít một hơi, “Chạy trốn.”

Tôi ngã vật xuống sàn nhà... Ấy mà không, mọi người cũng xỉu hết luôn rồi.

Chạy trốn? CHUỒN mà còn phải luyện tập nữa sao?

“Đừng có coi thường nghệ thuật tẩu thoát. Trong 36 kế, chuồn là thượng sách mà lị, mọi người phải biết rằng tẩu thoát là một lĩnh vực khoa học hết sức cao thâm! Không chỉ cần đôi chân thật dẻo dai để chạy nhanh hơn kẻ thù, còn cần có thị lực tinh tường, phải phát hiện ra được chỗ nào để thoát nhất. Ngoài ra, không thể thiếu được óc phán đoán tốt để tận dụng mọi mảnh khoé khi chạy trốn, giảm số lượng người đuổi theo về càng ít càng tốt.

“Và cuối cùng, quan trọng nhất, phải thật khôn khéo trà trộn vào đám đông, thế mới khiến người ta không để ý mà giết mấy đứa trước.” Lang đại ca dùng lại, thờ dài thườn thượt rồi chỉ tay về phía Du, Tiểu Long Nữ và tôi.

“Tuy nhiên,” Anh tiếp tục. “Thật bất hạnh là riêng nhóm chúng ta đã có đến ba người nổi đến độ muốn quên cũng không được rồi... Thậm chí một người lại còn cố tình gây chuyện để mình ngày một thêm tai tiếng.”

“Vậy phải làm sao đây Lang đại ca?” Tôi lo lắng hỏi, trong lòng lại âm thầm nhớ kỹ. Những người nổi bật trong đội phải có đến BỐN, còn cả người nào đó cao hai mét nữa mà..

“Anh có giải pháp tình thế rồi.” Lang đại ca nói, rút ra một bao tải chứa đầy mặt nạ. Tôi bắt đầu cảm thấy lên tinh thần. Yaaaaay!, Tôi nghĩ thầm, Mình có thể đeo mặt nạ vào đấu trường! Tôi cầm đại một cái đeo vào, tâm hồn lâng lâng vui sướng, rốt cuộc mình không sợ bị mấy sinh vật ghen tị kia loạn đao hươu kiếm đâm chết rồi.

“Trông được không, Tiểu Long Nữ?” Tôi quay lại hỏi cô.

“Nếu anh chuẩn bị đi cướp nhà băng thì cái mặt nạ vải đen trùm kín đầu hờ mỗi 3 cái lỗ này quá là phù hợp luôn.”

Tôi đeo một cái khác vào.

“Nếu anh nghĩ mình có thể trà trộn vào đám đông với cái mũ bảo hiểm che sùm sụp thì cứ đi mà làm”

Đổi!

“Ồ, chất hàng lựa là mềm mịn bậc nhất đấy.”

Lại đổi!

“Em không biết họ còn bán cả mặt nạ Pikachu trong Đệ Nhị Sinh Mệnh đấy...”

Mang bộ mặt Pikachu, tôi cầm nín nhìn Vũ Liên đại tẩu véo xoắn tai ông xã, cảnh cáo anh không được tùy ý mua mấy thứ đồ vớ vẩn này nữa; À khoan đã, tôi nhớ hình như có cái này...

Tôi lục tung túi và cuối cùng lôi ra cái mặt nạ đầu tiên lúc tôi lần đầu chơi game – mặt nạ ca kịch. Tôi cởi mặt nạ Pikachu ra và đeo cái cũ che nửa mặt vào.

“Còn cái này thì sao?” Tôi quay ra chỗ mọi người.

“Tốt hơn cả đấy.” Tất cả đều đồng tình – trừ Lang đại ca vẫn đang khăng khăng lắm bầm mấy cái mặt nạ anh ý mua tốt hơn nhiều, vì trên TV người ta hay đeo mấy kiểu mặt nạ này mà.

“Em muốn hỏi cái này. Chúng ta rốt cuộc là chạy riêng hay chạy theo đội?” Du hỏi. Hần phân tích tình hình, về mặt hết sức nghiêm túc. “Nếu tất cả cùng chạy, chẳng phải ngược lại sẽ phản hiệu quả sao? Nhưng tách riêng từng người thì... lại càng nguy hiểm. Chẳng vậy sao ta không chia ra làm 3 nhóm, mỗi nhóm 2 người? Như thế vừa đỡ bị chú ý mà mất bảo toàn được tính mạng”

Không thể tưởng tượng được Du cũng nói lý được bằng tiếng người nha, Tôi không cãi nổi, chỉ nghiêm túc hỏi một vấn đề, “Thế phân chia thế nào?”

Du trầm tư một lát, “Vương Tử với Vũ Liên đại tẩu, Doll và Tiểu Long Nữ, anh Lang đi với tôi.”

Tôi nghĩ một hồi, lại phát hiện nghĩ không thông, đành mở miệng hỏi. “Tại sao lại thế...?”

“Em và Vũ Liên đại tẩu kết hợp với nhau sẽ tạo thành một nhóm vô cùng mạnh, hai người chắc sẽ không gặp bất trắc gì trong quá trình chạy trốn. Hai đội chúng tôi còn lại, lúc nguy hiểm Doll có thể hi sinh Tiểu Long Nữ mà chạy, anh Lang thì có thể hi sinh tôi.” Du vô tình nói. “Sức mạnh của chiến sĩ, ma pháp sư niệm đại ma pháp* Hỏa hệ và Thổ hệ, còn có Tử linh pháp sư cùng bảy Hoả giáp cốt tinh, không thể thiếu được tể ti hỗ trợ hồi máu, mọi người đều rất cần thiết cho đội ta. Đạo tặc và thi nhân chỉ là thứ yếu, không quan trọng gì mấy.”

(*đại ma pháp: viết tắt tiếng Anh là AoE, Area of Effect. Như một chú thích trước đây đã đề cập, đây là loại ma pháp mạnh có phạm vi công kích rất lớn. Tuy sức công phá cực kì lớn, nhưng thời gian làm phép rất lâu, lại rất dễ bị gián đoạn. Giả dụ như tuyệt chiêu yêu thích của Minh Hoàng, “Lôi Nộ Cửu Thiên” cũng là một loại đại ma pháp như vậy. – nhóm PR)

“Hóa ra là vậy... Ồ, thế giữa tôi và Vũ Liên đại tẩu, ai sẽ phải hi sinh?” Tôi cần tắc vô áy náy hỏi lại. Nhỡ chết mất 1 người thì sao?

Du khẽ nhăn trán nhàu mày, rồi kiên định nhìn tôi, “Tôi tin Vương Tử em nhất định bảo vệ được cả chính mình và Vũ Liên đại tẩu, có được không?”

Tôi mỉm cười. “Không thành vấn đề.”

Sau đó Phi Thường đội bắt đầu luyện bài chuẩn – thượng sách trong 36 kế.

Để rèn cho đôi chân dẻo dai, chúng tôi phải học thêm cả Kinh Công* hoặc Kinh thân pháp**. Đương nhiên, tôi với Tiểu Long Nữ thì khỏi cần học nữa, độ nhanh nhẹn của chúng tôi đã thượng thừa rồi. Tiếp tới mọi người luân phiên bị Tiểu Long Nữ cầm đuốc đuổi theo đằng sau đòi đốt móng... Tiểu Long Nữ, có phải tôi gặp ảo giác hay không mà sao hình như cô cứ nhắm móng tôi mà chỉ thế? Đại khái là làm đủ trò cũng chỉ muốn luyện cho mọi người chạy nhanh một chút.

(*,**Kinh công, Kinh thân pháp: ‘kinh’ có nghĩa là nhẹ. Kinh công là một bộ môn võ thuật mà cái cao thủ võ lâm phải được huấn luyện đặc biệt thì mới sử dụng được. Người ta phải học cách ngưng ‘khí’, chuyển thành năng lượng đưa đi khắp các kinh mạch. Sau khi luyện được kinh công, người học võ có thể trở nên nhẹ nhàng, nhờ đó có được những khả năng đặc biệt. Tiểu Long Nữ trong Thần Điều Hiệp Lữ có thể lấy dây thừng làm vòng mà ngủ, hoặc thường thấy là có thể ‘bay’ bằng cách di chuyển trên không trung cực nhanh. – nhóm PR.)

Tiếp theo, để luyện nhìn xa nhìn tinh, chúng tôi đến con phố đông đúc người chật kín như nêm ở Nhật Thành, thành phố rộng nhất trong Đế Nhị Sinh Mệnh. Ở đó, chúng tôi phải cố tìm ra được con đường ngắn nhất và thuận tiện nhất cho phép chúng tôi lách tới cuối phố càng nhanh càng tốt.

Thường thì Doll bé nhỏ trắng. Tôi nhận ra rằng những người có thân hình to lớn gặp rất nhiều bất trắc, vì điển hình như Lang đại ca, anh ấy chẳng bao giờ thắng cả. Anh ấy không thể đến được cuối con phố, 1 lần cũng không.

Đến việc rèn luyện khả năng phán đoán và sử dụng mảnh khoe, chúng tôi cân nhắc xem có nên đi cướp nhà băng không, bằng cách này, chúng tôi vừa rèn luyện được việc sử dụng mưu mẹo và còn bỏ sung tiền vào ngân quỹ đội nữa, một hòn đá trúng 2 con chim. Có bị hạ danh vọng cũng chẳng sao, dù gì Vũ Liên đại tẩu cũng chẳng thêm quan tâm đến mấy con số đó nữa. (Cả đội đều thống nhất là cha nào nhìn thấy cái điểm danh vọng thâm hết chỗ nói của bọn tôi cũng đều sẽ lên con đau tim hết...)

Kế hoạch của chúng tôi là cướp nhà băng, sau đó chạy trốn chết, vừa nhân tiện kết hợp đủ loại phương thức mảnh khoe mà vừa tránh vừa chặn lính gác... Tuy nhiên, từ lúc phát hiện ra chúng tôi có thể bị tổng giam đến hôm trận đấu kết thúc, cả đội gạch bỏ nó ra khỏi kế hoạch tập luyện luôn.

Cuối cùng, luyện tập kĩ năng nguy trang là dễ nhất, chỉ cần vào cửa hàng và trả một vàng mua một cái mặt nạ ca kịch là xong.

Thời gian còn lại chủ yếu là giết quái để thăng cấp cấp tốc*. Sau khi thảo luận kĩ càng với Hắc Ám Tà Hoàng Đội, họ quyết định dùng chiến lược của chúng tôi luôn. Bởi vì mới có tin đồn là tất cả 98 đội còn lại đã hợp hết thành các liên minh, mỗi liên minh trung bình từ 5 đội trở lên thì đây có thể coi là một ý kiến vô cùng sáng suốt...

(*Thăng cấp cấp tốc: Là người chơi liên tục giết quái, làm nhiệm vụ, đặc biệt là nhiệm vụ liên hoàn để cấp bậc tăng lên trong một thời gian ngắn. – meomeo)

Đã đến nước này, ngoài chạy trốn ra thì còn làm sao được nữa? Giết bừa à? Tính đánh đến tết Tây sao!

Mặc dù Minh Hoàng cứ gào tướng lên là cho lũ kia một chiêu ‘Lôi Nộ Cửu Thiên’ là ngóm cù tòi hết, nhưng Tà Linh, Phong Vô Tình và tôi đều tự thừa nhận không có bản lĩnh vừa đánh vừa bảo vệ ma pháp sư, nên ‘sáng kiến’ của Minh Hoàng dĩ nhiên bị loại bỏ.

Hắc Ám Tà Hoàng Đội chia ra làm 3 đội: Tà Linh và Minh Hoàng, Phong Vô Tình và Hắc Bách Hợp, Thư Kích Thủ và Thâu Hương Công Tử. Nếu có biến, các đội lập tức phải hỗ trợ nhau ngay.

Bởi vì đã biết Tà Linh là Trác ca ca, phần nào tôi cũng đã tin tưởng Hắc Ám Tà Hoàng đội hơn. Nếu anh ấy mà dám lừa mình nuốt lời, tôi sẽ khiến anh sống không yên.

Chỉ còn một ngày nữa là trận chung kết bắt đầu...

~*~

Đòi thật...

“Tiểu Lam...” Trác ca ca ngập ngừng.

Tôi ngừng cầm đầu cầm cổ ăn mì, nhìn anh dò hỏi. Mặc dù tôi biết là thế nào Trác ca ca cũng sẽ gặp tôi để nói về bản sao nam của tôi, nhưng nào ngờ anh ý lại mời tôi đi ăn trưa một ngày trước trận đấu chứ.

“Dạ.”

“Trận đấu nguy hiểm lắm, em phải cẩn thận.” Trác Linh Bản nói. Giọng anh ngập ngừng còn đôi mắt thì ngập tràn nỗi lo lắng.

“Em sẽ cẩn thận mà, chết rất khó chịu!” Tôi trả lời.

Có điều tôi chưa nói với Trác ca ca là tôi đã quyết định là nếu cần thiết sẽ thí cả cái mạng nhỏ này để bảo vệ cho Vũ Liên đại tẩu, mặc dù đã vênh mặt bảo với Du sống sót là ‘không thành vấn đề’. Nhưng tôi cũng không biết như vậy có ổn không, dù sao thiếu tôi thì cả đội vẫn còn lũ Hòa giáp cốt tinh của Doll bảo vệ mà.

“Ừ...”

Tôi cười với Trác ca ca. “Em đi vào nhà vệ sinh một chút.”

Tôi vui vẻ phấn khởi bước ra khỏi nhà vệ sinh. Lí do vui vẻ như vậy chủ yếu là do thức ăn của nhà hàng này ngon tuyệt, và lần này tôi khỏi mất tiền.

Tuy nhiên, lúc quay lại, cái mặt của giáo sư Mẫn Cư Văn đã lù lù ở chỗ tôi rồi. Hoảng hồn, tôi vội chui tọt ra sau bức tường, thò đầu ra nhìn. Từ chỗ mình, tôi có thể thấy Du và Trác ca ca nhìn nhau chăm chăm rất quyết liệt.

Bọn họ giằng co hồi lâu, tính ra có lẽ tới cả 5 phút, mặc kệ những người xung quanh bắt đầu quay sang ngó họ đầy hiếu kì. Thấy kệ, hai người cứ nhìn nhau, một lời cũng không nói. Tôi một mồi xoa bóp cái cổ cứng ngắc.

“Giữ nửa đây? Yêu nhau ngay lần đầu tiên gặp mặt hở?” Tôi lẩm bầm.

“Cứ chờ đi, tôi sẽ đánh bại cậu.” Cuối cùng Du cũng lên tiếng.

“Ồ? Vậy thầy định dùng cái gì đánh bại tôi? Cầm cổ cầm đập hả?” Trác Linh Bản khinh thường nhếch môi đáp lại.

Du không cam lòng yếu thế cười nhạt. “Tôi cùng Vương Tử sẽ đánh bại cậu.”

Nghe tiếng nói chuyện, tôi lập tức thò đầu ra đồng tai hóng hớt.

~*~

Nghe vậy, Trác Linh Bản mặt đổi sắc, hung hăng đáp lời, “Thầy thì biết cái quái gì chứ? Thầy chẳng hiểu rõ người ấy* chút nào!”

“Mặc dù chỉ mới quen biết người ấy không lâu, như tôi hiểu tính tình người ấy, người ấy thích gì, người ấy nghĩ gì.” Du nghiêm túc trả lời.

“Thầy hiểu người ấy? Thầy hiểu người ấy như tôi không? Tôi đã yêu người ấy tám năm rưỡi!” Trác Linh Bản kích động đứng bật dậy.

Tám năm? Ý nghĩ thoáng hiện, Du trong lòng bỗng nhói đau. Hấn miễn cưỡng dẹp cơn đau đáp lại. “Tám năm trời mà cậu vẫn không thể chiếm được trái tim người ấy... Cậu nghĩ cậu còn có hy vọng sao?”

Từng chữ từng chữ một đâm trúng tim huyết của Trác Linh Bản. Họ đã biết được điểm mạnh, điểm yếu và quyết tâm của nhau.

Ánh mắt rực lửa của 2 chàng trai chiếu thẳng vào nhau, không ai chịu nhường bộ.

(*người ấy: Trong tiếng TQ, tân ngữ chỉ “cô ấy”, “của cô ấy” và tân ngữ chỉ “anh ấy”, “của anh ấy” phát âm giống hệt nhau (bính âm là ‘tā’) nên Du không nhận ra Vương Tử thực tế là con gái. Một đằng Trác Linh Bản là cô ấy, Du vẫn gọi là cậu ấy, nhưng có hiểu lầm này nên thân phận Vương Tử mới không bại lộ. Trong tiếng Việt chúng ta, bộ phận từ ngữ xưng hô rất phong phú, rất khó để thể hiện được tình huống này. Để độc giả đọc hiểu, lại không làm mất ý nghĩa truyện, xin được sử dụng danh xưng ‘người ấy’, không phân nam nữ, cũng không đến nỗi quá gượng. Mong độc giả bỏ quá. – nhóm PR và meomeo)

~*~

Về phần mình lúc đó, tôi đứng chôn chân một chỗ, trầm nghĩ. Vậy ra họ là tình địch của nhau? Cô gái may mắn kia là ai thế nhỉ?

Mà không đúng, Gui là gay mà! Vậy chắc chắn họ đang giành giật một chàng trai! Ấy... Trác ca ca cũng gay sao? Vấn đề phức tạp, rối rắm quá, tôi chẳng hiểu cái gì hết!

Cuối cùng, Du thờ dài nặng nề. “Thôi bỏ đi.” Hấn nói. “Sau trận đấu sẽ nói tiếp. Ít nhất tôi cũng không muốn làm ảnh hưởng tới trận chung kết quan trọng

của Vương Tử.”

Trác Linh Bản liếc mắt nhìn Du. “Ồ.”

Nhận được lời đồng ý từ Trác Linh Bản, Du xoay người bước đi, mà Trác Linh Bản cũng tức khắc ngồi xuống.

Có lẽ cũng đến lúc lộ mặt rồi? Tôi nhanh chóng ngồi vào chỗ, cố tỏ ra bình thường, nhưng Trác ca ca chỉ mỉm cười như mọi khi.

“À ừm, em muộn học mất rồi, em phải đi đây. Tạm biệt anh, Trác ca ca.”

~*~

Học xong, về nhà, đến cả lúc nấu cơm đầu tôi vẫn còn tơ tưởng đến cuộc nói chuyện vừa nay giữa hai người kia...

Đầu tiên, Trác ca ca biết người đó đã 8 năm. Thứ 2, người đó phải là con trai...nhì? Gui là Gay, nên không thể có chuyện hai người đó lại tranh giành con gái. Phải nói là, biết tin Trác ca ca cũng gay làm tôi khiếp sợ, trên đời lại nhiều gay như vậy sao, trước đây tôi chưa từng biết. Thứ 3, Gui biết người này chưa lâu nhưng lại hiểu người đó rất rõ...

Là ai chứ? Tôi tò mò muốn chết đây! Người nào quyến rũ đến độ câu được cả Du lẫn Trác ca ca nhì? Hại tôi đây trong lòng có chút chua xót, lại vừa thấy không cam lòng...

“Chị, em đi mua nước ngọt, chị uống gì đây?” Dương Danh đột nhiên từ cửa thò đầu ra hỏi.

Tôi nhìn Dương Danh chằm chằm, ngay lập tức nghĩ đến những điều họ nói –

Một tên con trai mà Trác ca ca quen biết đã 8 năm trong khi Du mới gặp chưa lâu, nhưng lại hiểu rất rõ, cộng lại, vậy đó là... Thằng em tôi Dương Danh sao?

Trời ơi, đáng ra tôi phải nghĩ ra sớm hơn chứ! Khó trách tại sao Trác ca ca lại tự nhiên chạy đến nhà tôi. Có lẽ anh ấy đã sớm nhận ra Phong Vô Tình chính là Dương Danh nên mới mời nó vào đội đây?

Còn Du... Chắc hẳn ta đã đem lòng yêu Dương Danh trong khoảng thời gian nhằm lẫn nó là Vương Tử tôi đây. Nên hẳn ta mới nói hẳn ta gặp nó chưa lâu nhưng rất hiểu nó... Sự việc là như thế sao?

Nghe có vẻ hơi xa vời, không thông lắm, nhưng thời gian đều rất trùng khớp. Tôi vò đầu bứt tai, cố sắp xếp lại các ý nghĩ rời rạc, xác minh lại xem các suy luận của tôi đúng hay sai.

“Chị, chọn đồ uống mà phải trả tiền chứ cơ à?” Dương Danh dần mất kiên nhẫn nhìn tôi đang vò đầu bứt tóc suy suy nghĩ nghĩ.

Aaaaaa, không quan tâm, không quan tâm nữa, hỏi thẳng luôn cho nhanh đi.

“Dương Danh, nói chị biết, có phải Trác ca ca thích...” Tôi hỏi, cố gắng nói thật rành mạch. Sao nghe như mình đang thăm dò quan hệ giữa thằng em với Trác ca ca một cách vòng vo thế nhỉ? Tôi ngập ngừng nghĩ.

Dương Danh vô cùng vui vẻ, “Cuối cùng chị cũng hiểu ra rồi à? Em cứ tưởng chị sẽ ngu ngơ cả đời nghĩ không thông ấy chứ!” Đồng thời trong lòng nghĩ thầm, Khổ thân Trác ca ca, thích chị mình lâu đến vậy. Giờ chuyện tình đơn phương của anh ấy cũng coi như là mây mù tan, trời lại sáng* rồi.

(*Mây mù tan, trời lại sáng: cách nói của Trung Quốc, nghĩa là có hi vọng, có kết quả tốt đẹp. – meomeo)

Đầu tôi quay cuồng khi nghe xong Dương Danh nói. Tôi đoán chính xác rồi ư? Trời ơi! Thằng em tôi còn vui vẻ thế kia... chẳng lẽ nó cũng có cảm tình với Trác ca ca?! Không thể nào, chẳng phải nó luôn một mực tán gái sao? Chẳng lẽ đều là giả vờ? Em trai tôi cũng Gay ư?

Tôi lấy ánh mắt thương hại nhìn thằng em, “Em... Nghe chị hỏi này, em thấy Trác ca ca thế nào?”

“Trác ca ca là người tốt, vừa cực kì chung tình, lại còn rất dịu dàng. Anh thực sự là người đáng phó thác chuyện chung thân cả đời.” Dương Danh cười nhả nhỏ đáp.

“Em thích anh ấy?” Tôi vẫn cố bầu víu vào tia hy vọng cuối cùng.

“Đúng vậy, em rất thích anh ấy!” Với luận điệu chắc chắn, Dương Danh còn nói thêm, “An tâm, bố mẹ cũng thích anh ấy lắm. Họ chắc chắn sẽ tán thành.”

Trời ơi! Mồm tôi há hốc, Không thể tưởng tượng được em trai tôi Gay, còn có hai người kia đang tranh giành nó rất quyết liệt! Thêm nữa, cha mẹ tôi cũng nhiệt liệt tán thành! Đây là cái thế giới kiểu gì thế này? “Hỏi thành thực nhé, chị có đồng ý không?” Dương Danh vẻ mặt nghiêm túc hỏi tôi.

“Chị... Thế nếu chị không đồng ý thì sao?” Tôi rụt rè hỏi. Nhưng...Chị xin chọn để em trai chị không bị pê đê có được không?

“Thì...chỉ sợ sẽ có người cực kì đau lòng.” Nó lắc lắc đầu, vẻ mặt thương tâm.

Tôi nhìn gương mặt buồn rầu của Dương Danh, trong lòng lại có chút miễn cưỡng nghĩ, “Hãy, em trai mình đã lớn thật rồi. Bây giờ, cả chuyện chọn người nó thích nó cũng để chị gái quản. Thôi thế thì chúc phúc cho nó còn hơn, nếu nói ‘không’, nó sẽ rất khổ đau cho coi. Mà dù sao, cha mẹ tôi đâu có phải đối đầu.”

“Hãy, chỉ cần em hạnh phúc vui vẻ là được...” Sau một lúc lâu tôi dứt khoát nói.

Tôi rầu rĩ bước ra khỏi phòng, đầy thương tâm vĩnh biệt em dâu và các cháu gái, cháu trai đáng yêu mà cả đời này tôi vĩnh viễn không thể có được.

Dương Danh dờ dẫm đờ mắt nhìn tôi ra khỏi phòng. Nó gãi gãi đầu lẩm bẩm, “Kì cục thật, mà mình vào phòng chị ấy làm gì thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *1/2 Prince* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Chiến đấu không hồi hận.

Online

Tôi qua mặc dù buổi tập cuối cùng đã kết thúc, nhưng tôi suy đi tính lại trong lòng vẫn cảm thấy có chút tội lỗi, tự thấy mình vẫn chưa đủ mạnh... Nên tôi liền giả ốm trốn ở nhà luyện tiếp.

Nói thật, lên võ đài bao nhiêu trận như thế, tôi cũng chẳng nghĩ đâu có một trận mà lại thua ngay được. Nhưng trước giờ tôi cũng chưa từng nghĩ đội mình lại vào được đến vòng này.

Tôi thực sự rất mạnh sao? Tôi không khỏi vẫn cảm thấy lo âu trong lòng. Giờ điều duy nhất tôi nghĩ ra được là đánh càng nhiều quái càng tốt, thắng càng nhanh càng hay. Tôi có thể sống sót giữa 600 người với cấp 62 như bây giờ không? Chịu! Tuy vậy, điều duy nhất tôi không bao giờ nghĩ tới là ‘tôi sẽ thua!’.

Tôi chém ngang một đường, hạ gục con quái cuối cùng. Tôi đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc mượt mồ hôi trước trán. Lúc này mới nhận ra có người đến gần.

“Du?”

“Ừ.” Du tiến lại gần mang theo một tầng không khí u tối âm đạm.

“Sớm thế này mà anh cũng lên mạng được à?” Tôi nói. Đầu hiện lên câu hỏi, Giáo sư mà cũng trốn học được à?

“Ừ, thứ sáu tôi rảnh. Vội lại chẳng phải hôm nay cũng là lần đầu em lên mạng vào thứ sáu sao?” Du cười nhạt.

Hờ...Ồ, là vì thứ sáu nào em cũng có tiết mà thầy! Tôi thảm đáp lại trong đầu, ngoài mặt miễn cưỡng cười, “Ồ phải, haha.”

Du lại cười, nhưng chẳng thể che giấu được nỗi tuyệt vọng hằn sâu trong đôi mắt.

Tuyệt vọng không nên xuất hiện trên mặt Du. Đây không phải Du mà tôi biết; tôi chẳng muốn thấy hấn ta như thế này chút nào!

“Tôi không thích thấy anh thế này, Du. Tôi thích anh lúc trước luôn mặt dày tươi cười bám theo gọi tôi là Vương Tử điện hạ tôn quý hơn.” Tôi vừa dứt lời, lập tức dùng đao chém mạnh vào đám quái mới xuất hiện.

“Thật ư? Nhưng tôi...” Du nhủ mầy, gằm nhẹ, “Nhưng tôi cần câu trả lời của em! Có thể tôi mới có thể tiếp tục.”

“Hừ? Chẳng phải tôi mỗi lần đập anh lại là mỗi lần đáp lại sao?” Tôi một bên say đắm hươu đao giết quái, chạy, nhảy, tránh né, một bên trả lời Du.

“Kiểu đó sao tính là trả lời...”

Du mê mải nhìn tôi. Mắt hấn không rời hình bóng tôi liên tục chuyển động, ánh đao loang loáng của tôi, còn thêm nụ cười nhàn nhạt khát máu vương trên khóe môi tôi.

“Em thực sự rất thích đánh nhau, Vương Tử ạ.” Du bật thốt.

Tôi ha ha cười lớn, tiếp tục vung đao, “Đúng, thích hơn tát thầy. Vung đao lên này, đá này, tung người tránh né này... Anh không thấy rất vui sướng sao?”

“Tôi nghĩ thực ra nhìn thấy được nụ cười của em mới vui sướng hơn nhiều.” Gui thì thầm, rồi hấn nói. “Vương Tử, em thực sự thích tôi như hồi xưa sao?”

“Ừ!” Tôi thụp người xuống tránh cú tấn công. Vừa vói ngẩng đầu lên, đã nghe một mũi tên trong suốt rít lên, bay sượt qua tai. Quay đầu lại theo hướng mũi tên, tôi thấy nó găm giữa trán con quái vật đang định đánh lên tôi. Tôi huyt sáo mờm, giờ ngón tay cái lên với Du.

Du lùa tay qua tóc, cổ tình tạo dáng thật ưu nhã, nói, “Để cứu nguy cho Vương Tử điện hạ, Du phải trở thành một xạ thủ chuẩn 100%!”

Lời vừa dứt, Du lập tức bị Bé Bao tôi ném ra văng trúng người. Tôi dương dương đắc ý* cười nói, “Tôi đã nói với anh rồi, cảm gọi tôi là Vương Tử điện hạ. Với lại, để nện anh như xương, tôi cũng phải trở thành một chiến sĩ chuẩn 100%!”

(*dương dương đắc ý: hay ‘đắc ý dương dương’, thành ngữ TQ, du nhập vào Việt Nam khá sớm, cũng khá quen thuộc. Đại ý có thể dịch là cực kì tự đắc, cực kì vinh vảo. Do đây là thành ngữ dễ hiểu và quen thuộc nên tôi xin phép được đề như nguyên tác. – meomeo)

Vừa hay, giọng nói của Tiểu Long Nữ vang lên trên kênh tổ đội, “Oaaa~, coi ai đang trên mạng kìa? Mọi người còn sớm hơn cả em nữa kia đấy!”

“Anh và Vương Tử điện hạ!” Du trả lời.

Tôi một đảng vô cùng hoài nghi nói, “Trên cái trời đất này cha nào mà chả sớm hơn cô hả Tiểu Long Nữ?”

“Chà chà! Vương Tử ca ca cũng lên mạng kìa!” Giọng Doll ngạc nhiên cũng truyền qua kênh tổ đội.

“Xem ra mọi người đều lên mạng cả.” Vũ Liên đại tẩu giọng có ý cười nói. “Bây giờ chị đang ăn sáng với một con sói trốn việc đây này!”

“Vũ Liên...” Giọng Lang đại ca có phần bối rối.

Tôi vô cùng hưng phấn reo lên, “Nhanh, nhanh lên mọi người! Mau chạy qua hàng ăn sáng làm bóng đèn 500 wat* đi!” Tôi chạy dọc con phố với tốc độ thần tốc, kéo thêm Du ở đằng sau.

(*bóng đèn 500 wat: trong tiếng Trung Quốc: ‘bóng đèn’ là một cách nói chỉ ‘kỳ đà cản mũi’, người phá hoại. Trong trường hợp này Vương Tử còn đề cập tới số wat thế kia, đại ý là cậu muốn làm một bóng đèn thật bự, một con kì đà tổ chẳng. Để đảm bảo độ chuẩn xác của bản gốc, xin giữ nguyên như vậy. – nhóm PR và meomeo)

~*~

“Vương Tử,” Lang đại ca bắt đầu dĩ nhìn tôi, “Anh biết chú đến đây muốn làm bóng đèn, nhưng can gì phải nhìn anh với Vũ Liên chăm chăm kinh thế hả?”

Tôi cực kì nghiêm túc trả lời, “Lang đại ca, em sợ không thể thì không thể làm tròn trách nhiệm cao cả của một cái bóng đèn sáng quắc được.”

“...”

“Vương Tử, em có chắc chúng ta sẽ thắng không?” Vũ Liên hỏi, giọng nhẹ nhàng.

“Không ạ.” Tôi thật thà đáp. Nhưng khi thấy các thành viên trong đội bỗng nhiên trở nên hơi lo lắng, tôi vội nói thêm, “Nhưng em cũng không để thua đâu!”

“Không chắc thắng nhưng cũng không để thua. Quả nhiên anh sẽ nói kiểu đấy!” Tiểu Long Nữ lẩn ra cười sặc sụa.

Tôi đưa bàn tay phải của mình ra, mỉm cười tự tin. Mọi người cũng nhìn tôi cười, rồi họ lần lượt đặt tay mình lên tay tôi.

“Phi Thường Đội, win*!” Tôi hét lên.

“Phi Thường Đội, WIN*!” Tất cả các thành viên trong Phi Thường Đội đồng lòng hét vang.

(*win: trong bản gốc ghi như vậy, để đảm bảo độ chính xác, tôi xin đề nguyên. Cho các bạn không học tiếng Anh hoặc không rõ tiếng Anh lắm, từ này có nghĩa là ‘chiến thắng’. – meomeo)

~*~

“Đi thôi, mọi người! Trận chung kết sắp bắt đầu rồi!” Như mọi khi, tôi đi về phía đường hầm dẫn ra đấu trường. Như mọi khi, tôi không chút sợ hãi. Như mọi khi, tôi cũng không lo thua và vẫn như mọi khi, đồng đội thân yêu âm thầm bước theo tôi.

Mới đặt một chân vào đấu trường, tôi ngập ngừng 1 lát rồi tháo mặt nạ ra ném xuống đất. Xoay người lại nhìn đồng đội mình, tôi thấy họ cũng sững sờ trong giây lát. Tuy nhiên, khi nhìn thấy sự kiên định không rời trong đôi mắt tôi, họ cũng mỉm cười rồi tháo mặt nạ vút vào 1 góc.

“Kết quả không quan trọng, chỉ cần đáng về kiên cường chiến đấu và về mặt bất khuất của chúng ta mãi mãi in sâu trong mắt mọi người trong đấu trường là được.” Tôi trầm giọng trang nghiêm tuyên thệ.

Trong đấu trường tạo hình như đấu trường La Mã, các đội đã lục tục kéo đến đứng rải rác.

“Thưa mọi người, 100 đội xuất sắc nhất Hệ Nhị Sinh Mệnh sắp tham gia vào 1 trận đấu sinh tồn hết sức căng thẳng. Đừng nhìn quanh quần lung tung vì rất có thể bạn sẽ bỏ qua những cảnh tượng vô cùng đặc sắc ở đây đấy. Và cũng đừng im lặng, hãy cổ vũ nhiệt tình cho đội mà bạn yêu mến đi nào! Tôi, Tiểu Li, bình luận viên, sẽ tường thuật lại tất cả về trận chiến sinh tử ngày hôm nay cho các bạn!” Tiểu Li hét tướng lên, anh ta điên cuồng đi đi lại lại vòng quanh đấu trường, tay nắm chặt cái micro múa may.

Không khí trong đấu trường hết sức cuồng nhiệt. Biểu ngữ và tên các đội rợp khán đài, khán giả reo hò tên đội mà họ yêu mến liên tục.

Tôi mở to mắt mà nhìn, chợt nhận ra chỗ đứng của 600 người có chút khác lạ. Khôn rồi, 600 người rõ ràng đã chia ra thành 3 trận doanh lớn.

Tôi ý chí bùng bùng, không nói một lời, về mặt ngao nghễ... núp vào 1 góc chờ đợi. Đừng có chơi tôi thế! Ý chí với dũng khí cái của khi gì! Dù có khí thế cao đến đâu lấy trứng mà chọi đá kết quả sẽ chẳng bao giờ thay đổi đâu!

Tôi nhìn phòng tuyến của 3 trận doanh lớn. Đứng đầu mỗi trận doanh là một người chiến sĩ lãnh đạo: 1 chiến sĩ người hồ, 1 chiến sĩ loài người và 1 chiến sĩ thần tộc. Mỗi người đều có phong thái vương giả.

“Hừ, cứ đứng thế đi, cẩn thận vương giả biến thành vong giả*.” Ai? Thằng nào mới nói khích tôi ‘chê nho xanh’ đấy**?

(*vương giả, vong giả: đây là một phép chơi chữ. Chữ Vương giả (nhà vua) và chữ Vong giả (cái chết) cùng phát âm y như nhau. Bình âm: wáng zě. Vương Tử có ý chọc là 3 vị ‘lão đại’ này sẽ sớm chết. – nhóm PR

**chê nho xanh: bạn đọc có lẽ đã từng đọc qua truyện ngụ ngôn ‘con cáo và chùm nho’ chắc cũng biết. Con cáo do không lấy được chùm nho chín mong nên chê nho còn xanh, truyện ngụ ý phê phán sự ghen tức vô lý, ‘ăn không được thì đập đổ’. Trong ngữ cảnh này, cụm từ này được rút gọn nhưng vẫn giữ nguyên hàm ý châm biếm – meomeo)

Lúc đó, Hắc Ám Tà Hoàng đội đứng một hàng bên cạnh chúng tôi.

“Em nghĩ cơ hội chiến thắng của chúng ta lớn thế nào?” Tà Linh bình tĩnh hỏi tôi.

“Hừ, lớn hết sức có thể, đại khái là lớn như ngực em vậy!” (Chỉ cup A thôi... Đau lòng chết mất!)

Đúng là tôi tự làm tổn thương lòng tự tôn bản thân khi so sánh kiểu đấy. Hình như khuynh hướng điên cuồng vũ lực ngược đãi người khác của tôi đang phản chủ thì phải, gây ông quay lại đập lưng ông, đến chính mình tôi cũng tự ngược được.

Mình Hoàng khinh thường nhìn ngực tôi, “So sánh to tát ghê chưa! Người gì bằng phẳng thế kia, lại chẳng có chút cơ ngực nào mà cũng đòi nói.”

Thằng nhóc chết tiệt! Ít nhất thì chị đây cũng cup A đấy nhá, biết chưa?

“Cẩn thận đấy em, trận đấu nguy hiểm lắm!” Tà Linh nhú mày lo lắng nhìn tôi.

“Yên tâm, anh mới phải trông nom Phong Vô Tình kĩ vào đấy!” Hầy! Lúc đầu tôi chẳng định lời cái vấn đề đau lòng đó ra làm gì đâu, nhưng bây giờ tôi lỡ miệng nói ra rồi, mà thôi thế cũng tốt. Mong rằng Tà Linh sẽ chăm sóc tốt cho em trai tôi.

Tôi quay đầu lại liếc nhìn Phong Vô Tình lo lắng, nhưng cả nó và Tà Linh đều khó hiểu nhìn lại tôi.

Có lẽ họ không muốn công khai? À ừ, điều này cũng chẳng phổ biến gì, với lại có phải ai cũng suy nghĩ thoáng như tôi để chấp nhận mối quan hệ BL* treó ngoe này đâu.

(*BL: viết tắt của Boy Love. Từ này dùng để chỉ tình yêu giữa các chàng trai với nhau. Đây là một xu hướng mà giới trẻ, đặc biệt là các bạn nữ bây giờ khá ưa chuộng. – meomeo)

Cố lên nhé, em trai! Chị luôn ở đằng sau ủng hộ em! Tôi nghĩ, nhìn em trai bé nhỏ duy nhất của mình, mắt rung rung nước. Tiện đây tôi liếc Du đầy cảm thông. Vô vọng rồi, ai bảo em trai tôi lại đi yêu Tà Linh cơ chứ! Du thật đáng thương.

Không cần chờ 3 người đó trả lời, tôi ngoắc tay gọi Vũ Liên đại tẩu, “Đại tẩu, chị qua đây đi ạ! Có vẻ trận đấu sắp bắt đầu rồi đó. Bắt đầu một cái là chúng ta phải quan sát tình hình chiến trường để nhanh chóng tìm chỗ trốn.” Vũ Liên đại tẩu gật đầu đồng tình.

“Vương Tử, cậu và Vũ Liên phải cẩn thận. Nhớ này, 2 người đều rất quan trọng, nên hãy cố gắng sống sót đến cuối nhé.” Lang đại ca nhìn tôi, ngay sau khi tôi ra dấu ‘OK’ với anh, anh lập tức quay sang chỗ Tiểu Long Nữ và Doll. “Tiểu Long Nữ, phải chắc rằng kẻ thù của em không ở gần đấy nhé. Mà nếu có thể thì đừng hy sinh bản thân mình làm gì. Hơn nữa, còn có Doll phụ thuộc vào em, dù anh thấy em mới là người dựa dẫm vào Doll...”

Tiểu Long Nữ xấu hổ cười cười.

“Anh Lang, Du trăm sự nương tựa anh!” Du dùng vẻ mặt dịu dàng yếu ớt nhìn Lang đại ca... Lập tức hấn liền bị Vũ Liên đại tẩu dùng nụ cười ác ma rập rình lời về góc tường sấm hối.

“Trận đấu, bắt đầu!” Một lần nữa trọng tài lại hô mấy lời quen thuộc.

Mặc dù trận đấu đã bắt đầu nhưng tất cả những người đứng trên đấu trường đều im lặng 1 cách kì lạ. Cả khán giả cũng ngừng cổ vũ.. Chẳng ai dám ho

he gì, cũng không dám thở mạnh, một sự im lặng đáng sợ ‘yên bình trước bão đổ’* bao trùm lên đấu trường.

(*yên bình trước bão đổ: thành ngữ Trung Quốc, đã du nhập vào Việt Nam, tuy có vẻ không phổ biến lắm. Đây chỉ là ý tứ được dịch tạm, chưa thể đảm bảo từng từ. Câu này có ý là trước trận chiến, trước xung đột hoặc một sự kiện lớn thì mọi sự luôn yên lặng, giống như trước cơn bão mấy ngày bao giờ cũng trời yên biển lặng. –meomeo)

Tôi cũng không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt là liên hồi chuyển động. Đầu tiên tôi liếc qua bên trái, nơi người hổ đang đứng sừng sững – cũng chẳng đến nỗi xấu xí lắm, chỉ là cơ bắp quá khổ nên nhìn anh ta hơi ghê thôi – rồi liếc qua phải thấy 1 chiến sĩ loài người mười phần lạnh lùng tàn nhẫn – Tốt lắm, lạnh lùng thế này làm người khác ngửa cả mặt – cuối cùng nhìn thẳng là 1 chiến sĩ thần tộc. Tôi có chút ngỡ ngàng thưởng thức vẻ đẹp trai ‘con gái’ của hắn ta. Anh chàng này có lẽ... là gay chăng? Tôi suy đoán.

Cuối cùng, tên người thú tựa hồ không chịu nổi loại yên lặng này nữa. Hắn dang rộng 2 cánh tay, khiêu khích phe loài người và phe thần tộc. Chiến sĩ loài người đáp trả lại bằng 1 cái nhìn lạnh đến buốt xương còn chiến sĩ thần tộc chỉ mỉm cười nhàn nhả. Tên người thú gầm lên, chỉ ngón tay về phía chiến sĩ loài người.

“TẤN CÔNG!” Hắn hét lên, sự im lặng đang bao trùm đấu trường lập tức vỡ oà. Đồng minh phe chiến sĩ người hổ bắt đầu xông lên.

Ngược lại chiến sĩ nhân tộc chỉ nhẹ nhàng “Giết!” một câu rồi cũng nhắm phía địch thủ phía trước phản công.

Chiến sĩ thần tộc lại vô cùng bình thản, hắn tiếp tục duy trì tư thế lười biếng nhàn nhả. Hắn giơ tay chặn đồng minh trong đội định xông lên tham chiến, nhàn nhạt nói một câu, “Trai hạc đánh nhau, ngư ông đắc lợi!”

(*Trai hạc đánh nhau, ngư ông đắc lợi: Đây là một câu tục ngữ cổ của Trung Quốc, bắt nguồn từ câu truyện ngụ ngôn sau đây: Con trai đang phơi nắng thì con hạc đến gần tính ăn nó. Con trai thấy vậy liền đóng võ lại, con cò bị mắc mỏ vào trong nhưng cũng vẫn không chịu buông tha phần thịt trai bên trong. Thế là giằng co một hồi, cò không bay lên được, trai cũng không thoát được. Do hai bên đều không chịu bỏ cuộc nên cuối cùng cả đôi đều bị ngư ông (người đánh cá) bắt hết. Câu nói có hàm ý: nếu giao tranh mà hai bên đều quá cố chấp thì chỉ để cho người thứ ba được lợi. – nhóm PR)

Tôi đã hiểu rõ bản chất của tên này, hắn đúng là loại xấu xa bỉ ổi...

Tôi lập tức quyết định. Kéo Vũ Liên đại tẩu lại gần mình, lợi dụng sự hỗn loạn, tôi nhanh chân nhanh tay an toàn chạy qua khu vực chiến trường. Trong khi toàn bộ sự chú ý của mọi người vẫn đang dồn cả về trận chiến giữa 2 phe người thú và con người, chúng tôi trà trộn vào liên minh thần tộc. Làm thế này chắc sẽ an toàn một lúc đây, Tôi nghĩ.

Có người vỗ mẩy cái lên bả vai tôi, tôi quay đầu nhìn, 1, 2, 3...10 người. Tốt quá! Mọi người trong Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội đều tránh được trận chiến rồi. Tôi lại quay ra chiến trường trước mặt.

Đúng là 1 trận hỗn chiến mà! Tình hình lúc này chỉ có thể miêu tả là chẳng có kỹ thuật đánh đấm gì sất. Thường thì người không biết đang chém ai, cũng chẳng rõ ai đang chém mình. Nhưng cũng chẳng trách được họ đánh đấm không có kỹ thuật. Bị lên chặt như thịt viên thế kia mà còn cầm vũ khí chém được là đã cảm động rơi nước mắt được rồi. Còn đòi kỹ thuật? Quá nhảm rồi.

Chẳng bao lâu, hơn mười cột sáng bay loạn trên trời.

Đột nhiên, chiến sĩ loài người phát hiện ra có sự bất thường. Anh điên cuồng gào lên, có vẻ như đang chỉ huy đồng minh bên mình quay sang tấn công liên minh thần tộc. Tôi chỉ kịp hiểu ra anh ta gào cái gì thì chiến trường đã từ từ dịch chuyển về phía liên minh thần tộc. Đồng thời, các chiến sĩ loài người đưa một nhóm cao thủ tinh luyện lên đấu với chiến sĩ thần tộc thủ lĩnh. Đánh tới đây rồi!

Rốt cục đến cả bên này cũng chẳng còn an toàn nữa, Tôi nghĩ. Tôi quay đầu nhìn nơi mọi người đang đứng, ép giọng trầm xuống nói, “Mỗi nhóm hãy cẩn thận! Đừng đối đầu với họ, không ai được biến thành cột sáng bay mất! Mọi người hiểu chứ?”

“Đã hiểu!” Mọi người đều đáp lại ánh mắt kiên định của tôi.

“Tàn ra!” Tôi trầm giọng chỉ huy.

Nắm chặt tay Vũ Liên đại tẩu, tôi chợt phát hiện ra chỗ trống phía sau chiến trường chẳng mấy ai chú ý đến, chúng tôi liền thẳng chỗ đó mà chạy. Mặc dù vài lần chúng tôi bị người khác chú ý phát hiện ra, nhưng tôi đều không đánh trả. Thay vào đó, tôi sử dụng sự nhanh nhẹn của mình để né tránh như điên hay dùng đao đỡ công kích rồi lại bỏ chạy trốn chết. May mắn thay, tình hình chiến trận quá hỗn loạn nên chúng tôi có thể yên tâm mà chạy trốn.

Thực sự chẳng có ai rảnh hơi đuổi theo Vũ Liên đại tẩu và tôi, nhưng thi thoảng bọn họ vẫn hét tướng lên những từ như “thằng hèn” hay “thằng nhóc bám váy gái” phía sau chúng tôi. Hừ! Cái này người ta gọi là ‘giữ cả rừng xanh không lo thiếu củi đốt’* hiểu không bọn đàn?

(*giữ cả rừng xanh không lo thiếu củi đốt: Hán Việt là “Lưu đắc thanh sơn bất phạ một tài thiếu”. Câu nói này có nghĩa đen là nếu bạn chặt hết cây trên rừng, dần dà bạn sẽ hết củi đốt. Nhưng nếu bạn chỉ chặt đủ số cần dùng, sau này rừng tiếp tục mọc, bạn sẽ luôn luôn có củi đốt, không sợ thiếu. Câu này ý muốn răn dạy mọi người làm gì cũng chỉ có chừng mực chỉ cần đủ, không cần quá thừa và phải có kế hoạch. Câu nói này thực sự không liên quan gì mấy đến trường hợp của Vương Tử, nhưng cậu muốn nói là cậu phải bảo vệ mạng mình để lần tới còn có thể đánh nhau – quá tiêu cực rồi! – nhóm PR)

Điều tôi không hiểu nổi là tại sao tất cả những người này đều rất háo hức chen vào đám người hỗn loạn chật chội như nhồi thịt viên kia, cứ như thể chỉ chém được nhau vào cái đã đủ thỏa mãn rồi à? Nhìn xem, 3 người lãnh đạo liên minh, có ai thêm chạy vào đám đông này đâu nào?

Á, không nói nữa, đao kiếm loạn lạc thế này, quyền cước loạn xạ thế kia, tôi tốt nhất là cứ tập trung chạy cái đã.

“Thưa quý khán giả, hãy nhìn vào trận hỗn chiến nơi tất cả những người chơi đang chiến đấu hết sức ác liệt. Theo số liệu mới nhất, đã có 131...à không, 135 người chơi chết, 11 đội chính thức bị loại bỏ hoàn toàn. Những người chơi đang thu hút sự chú ý nhất là 3 người lãnh đạo các liên minh, chưa ai trong số họ bị chết hết! Đội nào sẽ chiến thắng đây? Hay vẫn tiếp tục tàn sát lẫn nhau?”

“Whoa whoa, chiếc riu đá khổng lồ của người thú lại đụng độ với lưỡi guom lạnh lẽo vô tình của chiến sĩ loài người! Ai trong số họ sẽ chiến thắng trong trận chiến này đây?” Tiểu Li kích động đến mức nước bọt văng tung tóe khắp nơi, nhưng cũng nhờ bản báo cáo của anh ta mà tôi có thể nắm rõ được tình hình hiện tại.

Hơn 100 người đã tử trận rồi ư? Khỏi nói sao bầu trời lại rộn ràng pháo hoa thế kia. Nếu không phải đang chạy trốn chết chắc chắn tôi đã dừng lại để chiêm ngưỡng rồi, Tôi nghĩ.

“Vũ Liên đại tẩu, chị chạy tiếp nổi không?” Tôi lo lắng hỏi. Tôi đã kéo lê chị ấy đi suốt cả quá trình trận đấu diễn ra rồi còn gì nữa.

“Chị ổn, và hình như mọi người cũng ổn cả.” Vũ Liên đại tẩu nói. Rồi chị nói thêm, “Ý chị là, mọi người trong Phi Thường đội đều không sao, nhưng có vẻ như Tà Linh và Minh Hoàng có chút rắc rối.”

“Cái gì?” Lòng mày tôi nhú lại, “Họ đâu?”

“Bên trái, đằng sau chúng ta ấy. Hình như Minh Hoàng không chịu ngoan ngoãn chạy trốn.”

“Chết tiệt!” Lẽ ra tôi phải nghĩ ra từ sớm chứ! Với cá tính của Minh Hoàng, nếu ai mà mắng nó là ‘thằng hèn’ hay gì đó tương tự thế, kiểu gì nó cũng nổi khùng lên ngay. Và chắc đến 80% thằng bé sẽ lòi tuột cả Tà Linh vào cuộc.

Cứu hay không cứu đây? Hỏi quá nhảm! Tôi nhéo nhéo hai má mình, Không cứu mà gọi nhau là đồng minh được à? Gạt những lưỡi kiếm đang chĩa về phía mình ra, tôi hỏi, “Vũ Liên đại tẩu, đội nào đang ở gần chúng ta nhất?”

“Lang và Du ngay sau chúng ta thôi.”

“Được.” Tôi lập tức chuyển hướng, thấy ngay Lang đại ca và Du đang ở gần đó. Tôi lập tức chạy đến chỗ họ.

“Lang đại ca, Du, 2 anh bảo vệ Vũ Liên đại tẩu giúp em một lúc nhé! Em phải đi cứu người!” Tôi nói.

Nhìn về hướng Tà Linh và Minh Hoàng, tôi thấy họ đang bị 4 người bao vây. Tà Linh đang rất khó khăn đối phó đồng thời với 3 người.

Đầu tiên, tôi núp sau lưng kẻ thù. Rồi tôi thần không biết quỷ không hay đột nhiên cửa đứt cổ họng mà pháp sư đứng sau gần đấy. Hắn chẳng kịp kêu thảm một tiếng đã bay vút đi. Tà Linh ngay lập tức nhìn thấy, tôi dùng mắt ra hiệu bảo anh đừng nói gì cả. Tôi chuyển sang công kích chiến sĩ mạnh nhất trong ba người, hung hăng chém đứt phăng cánh tay hắn ta. Hắn ta kinh ngạc quay ra nhìn tôi. Tôi lại một đường đao cắm thẳng vào tim hắn, biến hắn thành nạn nhân thứ hai tôi triệt tiêu trong ngày hôm nay.

Trong 2 chiến sĩ còn lại, 1 người đã quay ra đối đầu với tôi. Tôi lùi lại, dụ anh ta qua chỗ Du và đồng đội tôi. Tôi gõ gõ vào trán ra hiệu cho Du, Du cũng dùng tay làm dấu không thành vấn đề.

Tôi thấy Du cầm Cỗ cảm lên, 1 phát Siêu hồn truy âm tiễn lập tức theo hướng tôi bắn tới, tôi vội thụp xuống, lăn về phía trước để tránh mũi tên đang bay đến. Lúc quay đầu lại, tôi thấy Du quả nhiên không nói khoác về sự chuẩn xác 100% của mình, mũi tên găm chính giữa trán người chiến sĩ vừa nãy đuổi theo tôi.

Tà Linh cũng đã nhanh chóng giải quyết xong tên còn lại, anh quay qua chỗ tôi. Tôi cười với anh và anh giờ ngón cái lên tán thưởng tôi.

Quay lại chỗ Du và Lang đại ca, tôi nắm lấy tay Vũ Liên đại tẩu rồi nói, “2 người tiếp tục trốn cho tốt vào nhé!”

“Vương Tử, cẩn thận với tên chiến sĩ thần tộc đó. Chị cảm thấy rất có thể hắn sẽ là kinh địch cuối cùng của chúng ta đó.” Trên đường chạy trốn, Vũ Liên đại tẩu trầm ngâm cẩn thận dặn dò tôi.

Vũ Liên đại tẩu thực sự không đơn giản mà. Bị tôi kéo chạy vòng quanh như thế mà chị ấy vẫn có thể nói được với giọng nghiêm túc như vậy. Bội phục luôn!

“Vâng, em sẽ cẩn thận mà đại tẩu.” Nhưng trước hết chúng ta phải sống sót giữa số người còn lại kia đã. Chỉ còn 200 người sống sót (dựa theo báo cáo của Tiểu Li), tôi nhận ra ngày càng khó tận dụng sự hỗn loạn mà chạy trốn. Với lại, kẻ thù bây giờ có người còn rượt tụi tôi nữa ngày mới chịu bỏ cuộc cơ.

“Vương Tử, chiến sĩ người thú đã bay đi rồi. Phe con người và liên minh thần tộc đang dọn dẹp đồng tàn quân của liên minh người thú. Xem chừng liên minh người thú sắp bị xóa sổ rồi. Chị nghĩ bên thần tộc sẽ tồn tại đến cuối đó. Nếu rảnh thì em qua giết 1 số chiến sĩ thần tộc đi, kéo số người còn trụ lại đến cuối sẽ đông lắm đấy. Đến lúc đó chỉ sợ dù có liên minh cùng Hắc Ám Tà Hoàng đội đi nữa thì cơ hội chiến thắng của chúng ta cũng chẳng là bao.” Vũ Liên đại tẩu nói, giọng lo âu.

“Hừ... Nhưng em chỉ có hai tay thôi, một tay thì giữ chị, còn tay còn lại để cầm đao. Em chẳng còn rảnh tay nào nữa đâu.” Tôi bắt lực đáp lại. Còn 2 chân bạn chạy mất rồi, nên chẳng cái nào rảnh để đi đá mấy tên đó hết.

“Vương Tử, em để chị lại với Doll và Tiểu Long Nữ đi.” Vũ Liên đại tẩu nhìn tôi cười dịu dàng. “Chị nghĩ kẻ thù của Tiểu Long Nữ chẳng còn thời gian mà săn đuổi em ấy nữa đâu. Hơn nữa hầu hết những người chơi nam chẳng bao giờ thèm đánh con gái, nên hai đứa nó đang khá nhàn nhả đấy.”

“Nhưng còn kế hoạch của chúng ta...” Tôi nghi hoặc nhìn Vũ Liên đại tẩu.

“Đây cũng là 1 chiến thuật đánh lừa quân địch mà.” Nụ cười ngời sáng trên mặt chị. Nhưng... Kì quá, sao mình lại nổi hết cả da gà thế này? “Đi giúp chiến sĩ loài người ngay, phải đảm bảo em sẽ khiến hai bên đó đánh ngang cơ nhau. Rồi tốt nhất là đợi đến khi hấn ta cùng chiến sĩ thần tộc đánh nhau đến lưỡng bại câu thương*, thì đâm sau lưng hấn một đao, he he he.”

(*lưỡng bại câu thương: như đã nhắc đến trong một chú thích trước đây, thành ngữ này có nghĩa là đôi bên đều thương tổn nặng nề, sắp chết đến nơi. – meomeo)

Vũ Liên đại tẩu, chị đúng là không phải nhân vật bình thường. Tôi bắt đầu tò mò không biết ngoài đời Vũ Liên đại tẩu làm nghề gì rồi đây, Tôi nghĩ, quay qua tìm Tiểu Long Nữ. May thế, cô với Doll cũng không xa đây lắm.

“Em để chị ở đây với Tiểu Long Nữ nhé? Mọi người phải cẩn thận đấy.” Tôi lo lắng.

Vũ Liên đại tẩu cốc nhẹ lên đầu tôi, “Ngốc ạ! Em mới là người phải cẩn thận đấy!” Chị trách.

Tôi cười toe rồi chạy đi, bắt đầu thực hiện chiến lược đáng sợ của Vũ Liên đại tẩu.

~*~

“Cứ bay nhảy chơi đùa thoải mái đi, Vương Tử. Nếu bọn chị cứ khiến em phải chui rúc như con rùa đen rút cổ suốt trận đấu thì tham gia đại hội còn ý nghĩa gì nữa...” Vũ Liên đại tẩu lẩm bẩm.

~*~

Tôi nhìn tình cảnh thảm thương của chiến sĩ loài người và sự ung dung thư thái của bên chiến sĩ thần tộc, thầm nghĩ, Giúp bên loài người? Thử thách khó khăn đây... Nhưng rất thú vị!

Tôi cười nhạt, lồng ngực phấn khích khẽ rung lên. Chiến sĩ loài người đang bị kẻ thù vây kín như thế, đúng là một cơ hội tuyệt vời để tôi giả vờ làm đồng minh của anh ta mà len vào. Vừa hay nhận thấy một khoảng trống giữa anh và bức tường quân địch bủa vây xung quanh, tôi bắt đầu tấn công. Chỉ một cử động nhỏ, tôi vuron người về phía trước và lách vào phía trong vòng vây. Sau đó, tôi nhắm vào chân của những kẻ xung quanh mà lia một đao thật hiểm. Bọn chúng lập tức ôm lấy chân hét lên đau đớn.

“Cậu là?” Công kích lên chiến sĩ loài người giảm đi, anh nhìn tôi kinh ngạc.

“Một người bạn!” Ít nhất trước mắt là thế. Tôi thân thiện vỗ vỗ vào lưng anh mấy cái.

“Cậu không trong liên minh của tôi, tôi không nhớ ra cậu.” Chiến sĩ loài người hồ nghi, anh cố nhớ lại, nhưng lẽ nào anh lại có thể quên một người nổi bật đến thế.

“Đúng thật là tôi không trong liên minh của anh, nhưng tôi chỉ muốn giúp thôi, không được sao?” Nói dứt lời, tôi dùng đao đỡ lưỡi gươm đang định đánh lên anh. Tôi cho kẻ đánh lên 1 cước khiến hấn loạn xạ rồi rạch ngang cổ họng hấn. Giải quyết xong, Tôi không tự chủ nhận ra nụ cười khát máu đang phảng phất nơi khoé miệng.

“Nam Cung Túy*.” Miệng anh bình tĩnh giới thiệu tên, trong mắt lại không giấu nổi mấy tia nghi ngờ.

(*Nam Cung Túy: trong bản convert ghi là Nam Cung Tội. Tôi không nghĩ cái tên này chuẩn, tình cờ tôi đi tìm bính âm của cái tên này, lại tìm ra là ‘Túy’. Tôi đọc gần hết bộ truyện này, nên có lẽ hiểu được một số hàm ý của tác giả, nên quyết định để làm Nam Cung Túy, vì như vậy có lẽ phù hợp hơn nhiều. Hàm ý này của tác giả là gì, mời bạn đọc tiếp tục đọc, tôi sẽ giải thích trong một chương sau này. – meomeo)

“Vương Tử.” Tôi vẫn giữ ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phương tám hướng, vừa giữ khoảng cách an toàn giữa mình và kẻ địch vừa trả lời anh.

“Huyết Yêu*?!” Nam Cung Túy không khỏi nhỏ giọng ngạc nhiên thốt lên.

(*Huyết yêu: thực tế là Yêu Tinh Khát Máu. Tên này hơi dài, tôi có đổi một chút. Cũng như Vương Tử hay gọi Xú Lang là A Lang đại ca, nhưng chỉ có mình Vương Tử gọi Lang là đại ca, nên tôi xin lược bớt một chữ A ở đầu. Lại nói thêm chữ A trước tên thể hiện sự thân thiết. Xin trân trọng xin lỗi độc giả vì sự thay đổi này. Độc giả nếu không vừa lòng xin sớm liên hệ để tôi sửa lại. – meomeo)

Hừ... Lại là cái biệt danh tôi ghét nhất. Tôi khát máu và đáng sợ ư? Tôi có như vậy á? Tôi chỉ là...

Tôi nhảy lên, tung một cú song phi, khiến cho nửa cái đầu của tên chiến sĩ văng ra khỏi hộp sọ hấn.

...có xu hướng sử dụng những đòn hơi bạo lực hải người một tí trong phim kinh dị. Với lại, tôi luôn thích...

Sau đó, tôi xả một tên chiến sĩ thần tộc không thù không oán với tôi làm đôi bằng một đao ngang eo.

...được ngâm mình trong máu của kẻ thù, nhưng mà tôi cũng lịch sự lắm...

Khấp thân mình nhuộm máu, tôi nhìn chiến sĩ đối địch đang sừng sốt trước mặt, nhàn nhạt nhếch khóe môi.

... lại thích cười với mọi người thôi mà. Chỉ thế thôi mà mọi người lại gán cho tôi cái biệt danh đáng sợ đó. Huyết Yêu ư? Thật bất công! Tôi tốt xấu gì cũng là một thiếu nữ đôi mươi xinh đẹp duyên dáng dịu dàng như hoa đua nở cơ mà!

“Túy, đừng ngăn người ra nữa, ta cùng nhau tận hưởng niềm vui của cuộc chiến đi nào!” Tôi nhìn Nam Cung Túy đang ngây ngất tâm thần, cười thoải mái nói.

Nam Cung Túy hít một hơi vào rồi mới nói, “Chà, Huyết Yêu đúng là không phải danh bất hư truyền...”

Tôi bắt mắt hậm hực cãi lại, “Gọi em là ‘Vương Tử’.”

Gương mặt hờ hững của Nam Cung Túy cuối cùng gọn một nét cười, “Ừ, Vương Tử.”

~*~

“Người kia là ai?” Phạm, kẻ lãnh đạo liên minh thần tộc, đang đứng một bên hết sức nhàn nhã thoải mái, rất không hài lòng khi thấy tình thế đang dần đảo ngược. Tên yêu tinh mình đây tà khí kia rốt cuộc là ai? Một tay chống đỡ mà có thể xoay chuyển được tình thế bất lợi thế kia...Hắn ta chính là mối đe dọa lớn! Phạm trong lòng giống lên hồi chuông cảnh báo.

Nụ cười nhàn nhã trên gương mặt Phạm bỗng nổi sát khí. Hắn ra lệnh cho những người đứng cạnh, “Giết tên yêu tinh kia; xử hắn và cả Nam Cung Túy nữa, trận đấu này sẽ sớm kết thúc thôi.”

~*~

“Chết tiệt! Sao tự dung số lượng kẻ địch lại tăng đột biến thế này?” Tôi có chút khó khăn đối phó với ngần ấy kẻ thù.

Hình như chiến sĩ bên liên minh thần tộc hầu hết đều nhắm vào tôi và Túy? Tôi quay đầu thấy Túy cũng đang phải chống trả rất quyết liệt.

“Vương Tử, rút về phía sau với anh.” Túy hét lên rồi kéo tôi về chỗ đồng minh anh đang đứng. Cuối cùng, chúng tôi dừng lại giữa đám đồng minh của Túy. Anh vung thanh kiếm lên và chỉ về phía chiến sĩ thần tộc, “Phạm, nếu người đủ can đảm thì đừng có núp phía sau nữa, ra đây và chiến đấu với ta ngay!”

Tôi nhìn vẻ mặt cực kì phẫn nộ của Túy và vẻ mặt vô cùng khinh bỉ của chiến sĩ thần tộc, Phạm, trước mặt tôi. Chẳng lẽ 2 người này đã quen nhau rồi? Chỉ sợ lại có oán hận gì lớn lắm đây, Tôi đoán thăm.

“Nam Cung Túy, người chẳng phải quá ngây thơ rồi sao? Ái chà chà, ta thật tò mò không biết làm sao một thằng ngốc không biết lấy đại cục làm trọng như người lại có thể lôi kéo được nhiều đồng minh đến thế.”

Phạm nở một nụ cười ôn hòa vô hại, nhưng sao một cơn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Tôi có cảm tưởng như đang nhìn thấy nụ cười có bóng ma vật vờ của Vũ Liên đại tẩu hay nụ cười ngây thơ trên mặt Tiểu Long Nữ khi cô nàng mãi vuốt chuẩn bị ăn thịt người ta.

Tên Phạm này thật không đơn giản! Đôi mắt nhìn người của Vũ Liên đại tẩu thật quá tinh tường!

“Người...” Túy tức điên lên, hoàn toàn mất hết vẻ bình tĩnh ban đầu. “Người chẳng lẽ một chút cũng không nhớ Dục Băng Phượng Hoàng?”

“Dục Băng Phượng Hoàng? Ai vậy nhĩ?” Phạm nở nụ cười ‘đã biết rõ mà còn cố hỏi’ vô cùng tự mãn và châm chọc.

“Người...” Bàn tay Túy nắm chặt lại, trông anh như thể sắp xông thẳng lên đập cho Phạm một trận. Những đồng đội anh đứng gần đấy kịp thời túm Túy lại không cho anh đi, nhưng Túy điên cuồng hét lên, “Buông tôi ra! Tôi phải giết thằng chó này! Phạm, con rùa rút cổ nhà mày lần ra đây cho tao!”

Sự việc đang trở nên ngoài tầm kiểm soát. Cứ thế này thì Nam Cung Túy sẽ trở thành bại tướng mới mất...Tôi điều khiển cảm xúc trên mặt, với vẻ mặt băng giá, tôi bước đến, túm lấy cổ áo Nam Cung Túy, nói, “Tôi nhìn lầm anh rồi, tôi cứ tưởng anh là người trái tim nhiệt thành nhưng lại có cái đầu lạnh để bình tĩnh xử trí mọi việc. Phạm nói đúng, anh chỉ là một thằng ngốc không biết lấy đại cục làm trọng. Tôi mặc kệ anh với Phạm có thù oán cái quái gì. Bây giờ anh làm chủ một liên minh, nắm trong tay hy vọng của người người. Vậy mà anh lại tình nguyện xông ra phía trước thí mạng vô ích à?”

Nam Cung Túy dần dịu lại, anh lắc lắc đầu để xua tan sự giận dữ và bình tĩnh trở lại. “Em nói đúng, Vương Tử.”

Dứt lời, anh nhanh chóng bàn bạc cùng đồng minh mình. Một lúc sau, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt sẵn sàng cho trận chiến sắp tới...

Huấn luyện như vậy là ổn rồi; tôi cảm thấy hơi chột dạ. Mình vừa làm cái điều ngu xuẩn gì thế này? Nếu Túy dễ dàng đánh bại Phạm thì làm sao tôi có thể đánh nổi Túy đây? Haha...Đề lúc đó nói sau đi! Mà hình như tôi cảm thấy đồng đội tôi trong Phi Thường đội và đám Hắc Ám Tà Hoàng đội trong

góc đang trừng mắt nhìn tôi thì phải...

“Cảm ơn em, Vương Tử.” Túy chân thành cười với tôi.

Sao tự dưng tôi thấy lương tâm cắn rứt rồi?

~*~

“Chết tiệt, sớm biết thằng yêu tinh kia sẽ làm hỏng chuyện mà.” Phạm nghiêng rặng, oán hận trừng mắt nhìn tôi, “Không sao, cho dù chênh lệch năng lực thì ta cũng sẽ không bại trong tay ngươi. Mọi người mau xếp thành hàng ngũ, chúng ta quyết sinh tử một trận!”

~*~

Tôi suy nghĩ vẩn vơ, nghiêng đầu sang một bên quay lại góc Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng đội đang đứng. Vừa xem hai bên liên minh quyết chiến với nhau, tôi vừa hỏi, “Tiểu Long Nữ, chuyện này không liên quan đến tôi phải không?”

“Nếu coi đó là 1 phản ứng hoá học thì anh chính là chất xúc tác mạnh nhất đấy.” Tiểu Long Nữ vô vọng nói. 2 đội, cả thảy 11 người, bắt lực nhìn về phía trận đấu mà chính tôi là người kích thích lên đến tột đỉnh.

Tôi rầu rầu nói, “Tiểu Long Nữ, tôi học văn nên chẳng hiểu cái nguyên lý hóa học gì gì đó của cô đâu.”

“Không biết bên nào sẽ thắng nhỉ?” Quan sát tình thế hai bên Túy và Phạm ‘anh tới tôi đi’, tôi nghĩ thầm, Chắc 2 người họ cũng phải sử dụng chiến thuật gì chứ nhỉ? Đáng tiếc, chiến thuật cũng giống như cái phản ứng hóa học của Tiểu Long Nữ, tôi chẳng hiểu cái mô tê gì cả, nên tôi mới phải hỏi.

“Hai bên thực lực không chênh lệch nhau nhiều lắm. Nhưng chị vẫn nghĩ Phạm sẽ thắng.” Vũ Liên đại tẩu bình tĩnh phân tích, “Dù sao Nam Cung Túy cũng lãng phí quá nhiều nhân lực đây đưa với đám người thủ rồi.”

“Thật à? Nhưng em lại thích Nam Cung Túy thắng hơn.” Tôi nghiêng đầu qua một bên, cảm thấy hơi thất vọng trước phép phân tích Túy sẽ thua.

“Vậy thì em càng nên cầu nguyện cho anh ta thua đi thì hơn. Giả như Nam Cung Túy sẽ thắng, vậy thì đến lúc đó ta sẽ phải chiến đấu với anh ta. Khi ấy, liệu em đành lòng hạ thủ không?” Tà Linh nghiêm túc nhìn tôi.

“Em không biết. Đến lúc đó nói sau.” Tôi vô tư trả lời. Sao phải lo kia chứ? Vũ Liên đại tẩu cũng đã nói rồi, cơ hội chiến thắng của Nam Cung Túy sẽ rất ít.

Một lần nữa, giọng nói quen thuộc của Tiểu Lí lại vang lên, “Tình thế hiện giờ đang rất căng thẳng, vô vô cùng căng thẳng. Trên đấu trường còn chưa đến 100 người sống sót. Rõ ràng đây là trận chiến giữa hai liên minh lớn, hiện tại giống như hai đội quân quyết chiến trên chiến trường vậy. Chúng ta có thể thấy rõ là quân số còn lại bên Nam Cung Túy ít hơn hẳn người của liên minh thần tộc. Tình hình đang vô cùng bất lợi cho Nam Cung Túy. Kết quả đã được định đoạt? Hay sẽ có 1 sự thay đổi lớn?”

“Chúng ta có thể thấy Huyết Yêu – kẻ vừa đại khai sát giới – cùng đồng đội bàng quan đứng nhìn ở 1 góc. Họ sẽ tiếp tục thờ ơ theo dõi hay vào cuộc, thay đổi thế trận đây?”

Lần đầu tiên tôi cảm thấy muốn đập nhừ xương tên Tiểu Lí ra. Nhờ có hắn mà bây giờ sự chú ý của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía chúng tôi, kể cả Nam Cung Túy và Phạm cũng không khỏi dừng lại nhìn chúng tôi. Gì thì gì, bây giờ mỗi bên vẫn còn gần 50 người. Lúc này 2 đội chúng tôi có 12 người, nếu chúng tôi vào cuộc, thì có lẽ sẽ chỉ dâng cúp về phía bên đó thôi.

“Vương Tử, đến giúp anh!” Nam Cung Túy cách một khoảng không hét gọi tôi.

Mặt tôi lộ ra vẻ khó xử. Tôi thừa hiểu giờ chưa tới lúc chúng tôi nhúng tay vào, chúng tôi còn phải đợi đến khi hai bên đánh nhau đến lưỡng bại câu thương. Đó mới là thời khắc để thu dọn tàn cuộc. Vậy nên, tôi chỉ còn biết bất đắc dĩ nhìn anh bạn mới kết giao Túy của tôi.

“Haha, ngươi quả thật quá ngây thơ, Nam Cung Túy. Ngươi nghĩ hắn ta thật sự muốn giúp ngươi ư?” Phạm cười đầy ác ý.

“Hắn ta chẳng qua chỉ lo ngươi không thể cùng ta đánh tới hai bên đều trọng thương toàn thân cuối trận, nên hắn mới ra tay. Ngươi thực sự nghĩ rằng hắn làm điều ấy vì hai chữ ‘bạn bè’ hay sao? Ta phải bội phục bọn họ. Đạo lý ‘Trai hạc đánh nhau, ngư ông đắc lợi’ bọn họ còn hiểu rõ hơn ta mấy phần, mà bí ối cũng hơn ta không ít.” Phạm trêu tức.

Túy căm lặng nhìn tôi, trong mắt không giấu được nổi thất vọng ngập tràn. Một lúc lâu sau, anh lạnh lùng quay đi và không thèm nhìn tôi nữa.

Lòng tôi ngập tràn cảm giác tội lỗi, nhưng quan trọng hơn, còn có nỗi đau mất đi một người bạn mới quen. Cái nào quan trọng hơn? Chiến thắng hay tình bạn đây?

“Chiến thắng chỉ là nhất thời, còn tình bạn mới là vĩnh cửu.” Thật khó mới quyết định được, tôi nặng nề quay đầu, tính giải thích với mọi người, nhưng bỗng nhớ ra: tôi cũng gánh trên lưng sự kì vọng của Phi Thường Đội.

Chúng tôi đã hứa với nhau cùng nhau tạo ra huyền thoại, cùng nhau chiến thắng...

Tôi phải làm sao đây?

“Vương Tử...” Mọi người trong Phi Thường Đội bắt đầu nhìn tôi đang đấu tranh tư tưởng sâu sắc.

“Đi đi, Vương Tử! Anh đi với em” Tà Linh đứng dậy.

Chúng tôi nhìn Tà Linh hết sức ngạc nhiên. Tôi thì phần nộ, Kể cả Tà Linh có là Trác ca ca đi chăng nữa, thì đây vẫn là trận đấu, anh ấy không thể cứ giúp đỡ tôi như vậy được..

“Em đã cứu anh và Minh Hoàng, Vương Tử. Và lại anh đi với em, ít nhất trận đấu giữa Phi Thường Đội và đội anh vẫn công bằng, 5 chọi 5.” Tà Linh thái độ kiên quyết.

“Ý anh là, chúng ta chắc chắn sẽ chết chung à?” Tôi bắt đầu đi gãi gãi mặt.

“...Luu Tinh Vũ!”

Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra, chúng tôi nhìn lên, sững người, một trận mưa sao băng đang lao vun vút xuống...

Nhanh lên, cầu nguyện đi nào! Ôi, a, tiếc quá!

Tôi quan sát một lúc và chợt nhận ra rằng hầu hết số thiên thạch đã rơi xuống địa phận đội của Phạm. Lẽ dĩ nhiên, với câu thần chú có sức công phá lớn đến vậy, nó không chỉ đánh trúng mỗi chỗ Phạm không thôi, vì thế quân số của Nam Cung Túy cũng thiệt hại ít nhiều vì câu thần chú hoa mỹ kia.

Còn người sử dụng nó...Chỉ duy nhất 1 ma pháp sư hệ hỏa là chưa chết, người đó cũng rất rảnh rỗi và có thể dùng nhiều thời gian để niệm câu thần chú mạnh đến vậy, không ai khác chính là Vũ Liên đại tẩu vĩ đại của chúng ta.

“...Lôi Nộ Cửu Thiên!” Ngay lúc mưa sao băng còn trút xuống rào rào, tôi đã nghe thấy giọng nói quen thuộc và khó chịu kia. Khiến tôi phải động não suy nghĩ làm gì cho nhọc thân, lấy Huyết miện ra mà ngâm cũng biết chủ nhân của câu thần chú kia chính là một ma pháp sư (hệ lôi) khác còn sống sót, người cũng có rất nhiều thời gian chuẩn bị: thăng giáng phiền phức Minh Hoàng.

Hiển nhiên mục tiêu của thăng bé khác hẳn với Vũ Liên đại tẩu, tuy nhiên, lúc sử dụng phép trúng trung tâm đầu trường, nó cũng chẳng thềm chia lấy một chỗ an toàn cho anh bạn mới Nam Cung Túy của tôi. Hừ, thăng nhóc này chỉ muốn làm trung tâm của cuộc vui thôi chứ gì? Tôi nghĩ.

“Liệu chúng ta có trở thành kẻ thù chung của họ không vậy?” Tôi hơi lo lắng nhìn cảnh tượng lực lượng hai bên chạy tán loạn, cột sáng bay lên trời không ngớt.

“Ừm, có thể lắm, nhưng sau khi phải chịu 2 đợt đại ma pháp mạnh như vậy, chị nghĩ chắc chẳng ai còn đến ba phần máu mà đánh chúng ta đâu.” Vũ Liên đại tẩu nhìn từng khối hỏa thạch và sấm sét trút xuống như mưa, mỉm cười gian tà.

Phạm là cái thứ gì? Hẳn ta thậm chí còn chẳng đáng sợ bằng một nửa Vũ Liên đại tẩu của chúng ta đây.

“Nam Cung Túy!” Tôi trở mắt nhìn Túy bị một tia sét giáng thẳng xuống người, ngã gục xuống đất chưa biết sống chết thế nào...

Chưa thấy bay đi, vậy có thể vẫn chưa chết!

Nhận thấy ma pháp sắp kết thúc, tôi lập tức chạy lên phía trước, tránh đông né tây các tia sét trời giáng. Đôi lúc tôi còn phải hạ thủ với mấy người dám chắn đường tôi hay bám chân tôi cầu cứu.

Cuối cùng tôi cũng qua được đến chỗ Túy. Tôi nhanh chóng xách anh lên và diu anh trở lại. Tôi vừa đi được mấy bước, một thiên thạch khổng lồ đâm sầm vào nơi Túy vừa nằm bất động vài giây trước...

“Thật không hiểu nên nói Vương Tử độc ác hay tốt bụng nữa, nó mạo hiểm thân mình đi cứu Nam Cung Túy, nhưng trên đường đi lại tàn sát bao nhiêu người...” Vũ Liên đại tẩu lầm bầm.

“Thằng bé không độc ác cũng chẳng tốt bụng. Nó chỉ đơn giản là rất coi trọng bạn bè thôi.” Xú Lang cười lớn khi thấy tôi điên cuồng chạy diu Nam Cung Túy trở về được.

“Học... học.” Tôi thờ phỉ phò đặt Nam Cung Túy nằm xuống đất.

“Tại sao lại cứu tôi?” Về mặt lạnh lùng của Nam Cung Túy lại lộ ra một tia ương ngạnh khi anh nhìn tôi.

“Bởi vì không muốn thấy bạn mình chết lãng xẹt không mình không bạch như vậy.”

Tôi lập tức quay sang chỗ Lang đại ca, “Lang đại ca, anh có thể trị thương cho anh ấy được không?”

Lang đại ca gật đầu đồng ý.

Tôi lại quay đầu xông ra ngoài. Lần này, tôi đi về phía Phạm đang sống dở chết dở nằm. Hẳn nhìn tôi gằm ghè, cứ như muốn lột da tôi ra không bằng.

Tôi đâm mạnh vào bụng Phạm, rồi xốc hấn lên vai, quay lại chỗ Phi Thường Đội, “Lang đại ca, anh trị thương cho hấn luôn đi. Em nghĩ Túy và Phạm có ăn oán cả nhân cần giải quyết.”

Tôi hài lòng nhìn Túy và Phạm sau khi được Lang đại ca trị thương đã hoàn toàn hồi phục, cả hai đều bày ra bộ dạng sắp quyết chiến một trận sinh tử. Rồi tôi quay lại phía các thành viên còn lại của Phi Thường đội và Hắc Ám Tà Hoàng đội, nhẹ nhàng nói, “Đi thôi. Đến lúc chúng ta ra dọn dẹp trường đấu rồi.”

Vẫn còn khoảng 20 người trên đấu trường. Tuy nhiên, nụ cười đắc thắng đã nở rộ trên môi tôi, tôi không nghĩ 20 người ốm yếu này lại ăn nhằm gì với hai đội chúng tôi. Tôi vung Hắc đao trong tay, “Trò chơi, bắt đầu!”

Tiểu Lí lại phấn khích gào lên, “Nhìn kia quý vị, tình thế đang xoay chuyển bất ngờ đến kinh người. 2 đội vẫn im lặng từ đầu đến giờ đột nhiên tung ra 2 ma pháp đại hình cực mạnh, ‘Lưu Tinh Vũ’ và ‘Lôi Nộ Cửu Thiên’. Hai bên liên minh vừa chém giết nhau giờ đều đã trọng thương hoặc chết cả. Huyết Yếu vừa trong thời khắc nguy hiểm đã kịp cứu được Nam Cung Túy, nhưng cũng lôi luôn cả Phạm đi. Hiện giờ hai người kia lại cùng đứng lên quyết chiến sinh tử với nhau! Rốt cuộc sự tình là như thế nào?”

“Lại nhìn xem...whoa, whoa, whoa! Phi Thường đội và Hắc Ám Tà Hoàng đội rốt cuộc cũng có động tĩnh! Hai đội 12 người đấu lại 20 người sống sót trên đấu trường, nhưng thế thượng phong hoàn toàn nắm trong tay. Đây đúng là một cuộc tàn sát! Chính xác hơn là chỉ có một phe tàn sát, 2 đội có tổng cộng 3 chiến sĩ hoàn toàn lành lặn, 2 đạo tặc xuất quỷ nhập thần chuyên môn ám sát, 2 người tấn công tầm xa – cung tiễn thủ và thi nhân lãng du, lại còn phụ thêm đội quân Hoả Giáp Cốt Tinh đông đảo, và cuối cùng là các ma pháp sư có ma lực sát thương cực kì lớn! Trận đấu đang dần đi đến hồi quyết định. Nhưng điều chúng ta đều đang hồi hộp muốn biết, đội nào sẽ giành được chức vô địch đây?”

Tôi vừa chăm chỉ giải quyết đám tàn quân trong đấu trường, vừa liếc nhìn Túy và Phạm đang quyết đấu với nhau. Tôi trong lòng cảm thấy vô cùng hưng phấn, Cuối cùng tôi cũng có thể cùng Tà Linh một lần xem ai bại ai hơn rồi. Trận trước còn chưa phân thắng bại, lần này rốt cuộc có thể giải quyết cho xong. Chiến đấu quả thật vô cùng thú vị!

Tà Linh chém chết tên đối thủ cuối cùng, “Vương Tử, em thực sự sẽ quyết chiến với anh và Túy sao? Em chẳng phải sẽ vì chúng ta là bạn nên không thể xuống tay sao?”

Tôi quay đầu lại nhìn Tà Linh. Hắc Đao trong tay chỉ về phía anh, tôi nói, “Chính vì ta là bạn bè, nên em sẽ chiến đấu thật sòng phẳng và quyết định thật chính xác ai thắng ai thua. Em sẽ không mềm lòng, cũng hy vọng anh đừng mềm lòng, Tà Linh. Đây là trận đấu, và em thì thích chiến đấu. Em đang đứng trên đấu trường đây, trước mặt tất cả mọi người. Đây là trận đấu của em, huyền thoại của em, mặc kệ kết quả thế nào, em đều không hối hận!”

Dứt lời, liền vung đao...

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Ngoại truyện: Nhật ký.

Guiliastes:

Một thiên tài với chỉ số IQ 200, vào đại học năm 15 tuổi, tốt nghiệp năm 18 tuổi, hấn nhận được học vị tiến sĩ năm 22 tuổi. Sau đó, hấn ra nước ngoài nghiên cứu thêm và trở về nước với tấm bằng tiến sĩ thứ hai năm 25 tuổi.

Năm 26 tuổi, các trường đại học hàng đầu cả nước tranh nhau mời hấn về làm giảng viên.

~*~

Tôi nhìn đồng thư tuyển dụng chất chồng trên bàn, Nên đến trường đại học nào đây? Tôi tự cười nhạo trong lòng rồi lắc đầu.

Chẳng cần mười phút mình cũng tính ra đi trường nào thì có lợi rồi, còn lo nỗi gì? Đúng – chẳng có gì phải lo lắng hết cả!

Quá buồn bực, tôi chán nản vơ hết mớ thư từ tung sạch lên trần nhà. Giấy tờ bay tứ tung, lá tã, phủ đầy sàn, duy có một tờ hạ cánh trên mặt bàn.

“Tao chọn mày vậy.” Tôi nhặt lá thư mời, nhìn lướt qua tên trường rồi kí tên vào. Đội mũ bảo hiểm, tôi ra ngoài gửi thư chấp thuận.

~*~

Tôi đáp lại ánh mắt si mê của cô gái nhân viên bưu điện bằng một nụ cười ảm áp giả tạo. Sau đó, tôi dạo quanh con phố đầy cửa hàng bán đồ điện tử, nghĩ đến chuyện nâng cấp máy tính của mình.

Người chủ cửa hàng vừa bán được hàng liền cười toe toét hỏi tôi, “Thiết bị máy tính xịn thế này, chắc cậu định vào Đề Nhị Sinh Mệnh đánh một trận ra trò đấy hả?”

“Đệ Nhị Sinh Mệnh?” Tôi nhăn mày, Nó là cái gì?

“Cậu không biết Đệ Nhị Sinh Mệnh sao? Đó là game online thực tế ảo mới phát hành được 2 ngày trước thôi. Độ thực của game lên đến 99%, cao nhất bây giờ đạt được đó!”

~*~

Tôi nhìn chăm chăm vào cái mũ bảo hiểm trò chơi mà người chủ cửa hàng dúi bằng được cho tôi, nghĩ thầm, Trò chơi thực tế ảo thì có gì hay cơ chứ? Chẳng phải chỉ là cảm thanh kiểm rồi chém, chém và chém thôi sao?

Nhưng đã lỡ đọc hết hướng dẫn sử dụng rồi...

Thực ghét cái tính cứ thấy cái gì có chữ là tóm lấy đọc của bản thân. Giờ trong đầu chỉ toàn thao tác chơi game thôi... Thôi kệ – thử một chút cũng không sao! Dù sao mình cũng chẳng có gì hay ho mà làm cả.

Đầu tiên phải chọn chủng tộc và chức nghiệp... Hôm nọ dùng xúc xắc vất đi đâu rồi nhỉ?

~*~

Lần đầu đăng nhập, tôi có chút ngầy người không biết phải làm gì.

Tôi đứng ở điểm trọng sinh, tự vấn, Mới nãy tung xúc xắc ra Thi nhân lãng du ma tộc, nhưng thi nhân luyện cấp kiểu gì trời? Trong túi vật phẩm chỉ có một cái áo, một cái quần và một cây sáo trúc – chẳng lẽ lại cầm sáo đập quái? Game thời nay đều kì cục như vậy sao?

~*~

Sau 1 tháng luyện tập, tôi càng ngày càng thích lối sống phóng khoáng nhàn nhã của thi nhân. Tôi lang thang khắp nơi với cây Cổ cầm yêu quý trong tay, thường thì tôi luyện cấp, nhưng thi thoảng cũng vào thành nghề ngao hát trên đường.

Tôi lùa ngón tay vén tóc lên. Sao tôi cứ có cảm giác còn chưa trọn vẹn lắm nhỉ? Rốt cuộc là còn thiếu thứ gì? Ồi, thầy kệ – cứ tiếp tục hát thôi.

Tôi còn đang hát dở, đám đông trước mặt bỗng có chút xáo động. Tôi ngừng đàn hát, ngẩng mặt lên tìm hiểu nguyên nhân náo loạn.

Một thiếu niên trẻ tuổi đẹp trai đến mức người khác không kim được phải thờ dài cảm thán đập vào mắt tôi. Cậu ta còn... Nhìn tôi say đắm như vậy? Cậu ta đồng tính?

Hay phết! Chẳng hiểu sao tôi lại nổi hứng muốn trêu đùa thiếu niên đẹp trai kia. Tôi và cậu ta nhìn nhau say đắm có đến một phút. Rồi, tôi đi về phía cậu ta và... – hành xử như thể cậu ta là một nàng công chúa – xin phép được hôn tay cậu ta.

Ngoài dự tính, người thiếu niên lại đồng ý chấp nhận nụ hôn của tôi, còn đỏ mặt ngượng ngùng.

Phải làm gì tiếp theo đây? Xong đời, mình còn chưa có kế hoạch cụ thể. Làm thế nào để thoát khỏi vụ tréo ngoe này? Giời ạ, sao lúc trước lại không tính đến chuyện bị dính vào tình huống này chứ?

Thiếu niên và tôi lại ngẩn ra nhìn nhau một hồi...

“Ừm, hồi thật nhá, anh có biết tôi là con trai không vậy?” Thiếu niên đột nhiên lo lắng hỏi tôi.

Có trò mới để chơi đùa với tên này rồi!

Tôi mỉm cười, đặt ngón tay dưới cằm cậu ta, nâng khuôn mặt thiếu niên lên. Cố duy trì vẻ mặt say đắm nhìn thiếu niên đẹp trai, tôi nói, “Đương nhiên tôi biết. Em cả người khí thế đàn ông bùng bùng thế này. Sao tôi có thể nhầm em với một cô gái yếu đuối cơ chứ?”

Nhận được câu trả lời của tôi, khuôn mặt thiếu niên thốt nhiên đơ ra...

Kì nhỉ... Sao cậu ta lại phản ứng theo hướng này? Nhưng mà, khuôn mặt cứng đờ của cậu ta trông thật tức cười lắm sao, Tôi nghĩ, cười thầm trong bụng, trong lòng vạch ra một kế hoạch vô cùng nham hiểm.

Ôm chặt thiếu niên đẹp trai trong vòng tay, còn cố ý thờ dài cảm thán một tiếng, tôi nói thêm, “Đàn ông là tuyệt nhất! Nhìn những cơ bắp mạnh mẽ đàn hồi tuyệt hảo này xem... Ôm em sướng hơn nhiều so với ôm đám đàn bà con gái mềm nhũn kia.”

Thiếu niên cuối cùng cũng mỉm cười. Đúng như dự đoán, cậu chàng là dân đồng tính, tôi nghĩ, thật lãng phí khuôn mặt toàn mỹ có sức quyến rũ toàn dân phụ nữ từ 5 tuổi đến 50 kia.

Tuy nhiên chỉ một giây sau, tôi tự biết mình sai là rồi...

Thật không ngờ thiếu niên xinh đẹp kia lại mạnh đến vậy. Chỉ một chiêu Cửu Đầu Long Thiêm đã giúp tôi lần đầu nếm trải cảm giác chết trong game là

thế nào.

Tỉnh dậy tại điểm trọng sinh, tôi nghĩ, Chẳng hiểu gì cả. Trong đầu chẳng nhóc ấy rốt cuộc nghĩ cái quái gì vậy? Hành động gì mà chẳng có chút xíu logic nào.

Câu hỏi quay cuồng trong óc, tôi ôm đầu cố gắng nghĩ thật kỹ, tìm cách lý giải cho hành động bất thường của thiếu niên kia. Nhưng cố nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra nổi...

Ôi quên đi, cứ quay về luyện cấp cái đã! Dù sao có khi sau này cũng chẳng thể gặp lại cậu ta.

Nhưng sao tôi lại có chút gì đó...hụt hẫng sao sao ấy?

~*~

Vì quái Cương Thi di chuyển cực kỳ chậm chạp nên chúng là đối tượng luyện cấp yêu thích của tôi. Tôi có thể vừa từ tốn thông thả di chuyển vừa dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn dần dần rút cạn lượng máu của chúng.

“Cố gắng cầm cự, Tiểu Long Nữ!” Một tiếng hét ngắt mạch dòng suy tưởng của tôi, tôi ngẩng đầu lên...

Lại là thiếu niên đó!

Tôi thấy cậu ta hét to với một đạo tặc đang chạy mỗi lúc một xa. Lập tức hiểu ra cơ sự, tôi quyết định giúp họ.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn!”

~*~

Tôi nhìn cậu thiếu niên, lòng dấy lên nỗi tò mò vô tận.

“Tôi rất mong được vào đội mọi người.” Vốn là một kẻ cô độc, lần này tôi lại thốt ra những lời tôi trước giờ đều không nghĩ sẽ nói tới.

Hóa ra tên của thiếu niên ấy lại là Vương Tử – tên này rất hợp với cậu.

Lại càng thú vị hơn, Vương Tử hình như tưởng là tôi có ý đồ xấu với cậu ta. Hehe, tưởng tôi là gay ư? Lần đầu tiên thấy đấy! Thú vị thật... Vậy để tôi diễn vai này cho em xem nhé!

Từ đó, cách tôi đối xử với Vương Tử trở nên khiến chính tôi còn cảm thấy buồn nôn không chịu được. Tôi còn hầm canh Long Tiên cho cậu – lần đó, số tôi đen, lần đầu trong đời bị người ta nện cho như từ, lại còn bị giẫm lên người...

Lại càng quái lạ, chẳng hiểu sao tôi vẫn nhớ như in nét mặt giận dữ của Vương Tử ngày ấy.

Lần đầu tiên tôi thấy những giọt nước mắt của Vương Tử là khi cậu bị một con nhò đáng chết đá trúng chỗ hiểm. Tôi liền nổi điên.

Không ai được phép làm thế với cậu, càng không được phép làm cậu khóc! Khuôn mặt Vương Tử chỉ có thể cười, giả mặt lạnh vô tình hay tức giận chứ tuyệt đối không hợp với nước mắt...

Đó là lần đầu tiên tôi tát 1 cô gái, cho dù về sau tôi mới biết người đó cũng chẳng phải là con gái.

~*~

Hôm nay, Tiểu Long Nữ hỏi tôi một câu: Cô muốn biết tôi thực ra có cảm xúc gì với Vương Tử, bởi cô nhận ra tôi thực sự không gay.

Tôi đáp lại, cảm thấy phản ứng của cậu rất buồn người, muốn trêu cho vui... Nhưng chết tiệt nó chứ, vừa dứt lời, tự dưng tôi lại cảm thấy nghi ngờ chính mình.

Chỉ vì thấy vui vui mà tôi để mặc cho Vương Tử đánh đập mình sao?

Tôi không thể nào lý giải được.

~*~

Hôm nay tôi gặp 1 người rất giống Vương Tử ở trường...

Là cậu ấy ư?, Dù có vài điểm cậu ta rất giống Vương Tử, nhưng tôi không khỏi có chút thất vọng. Cậu ta thực sự là Vương Tử sao?

Cuối cùng, tôi quyết định không để tâm trí mình vương bận về danh tính thật của Vương Tử nữa. Dù sao tôi cũng chỉ biết Vương Tử tôi quen trong game mới là người tôi thích.

Tôi thích...? Chết tiệt, ý nghĩ quái quỷ gì thế này?

~*~

Tiểu Long Nữ lại đến tìm tôi và hỏi câu lần trước.

Nhưng thay vì trả lời cô, tôi lại có chút ghen tức hỏi vặn lại: rằng mối quan hệ giữa cô và Vương Tử là sao? Rằng tại sao cô lại quan tâm đến Vương Tử nhiều đến vậy? và rằng sao Vương Tử lúc nào cũng thân thiết với cô ấy như thế?

Tiểu Long Nữ không đáp, chỉ nhìn tôi mỉm cười.

Nụ cười đó... có vẻ cô ta hiểu tôi hơn cả tôi hiểu chính mình, thật chết tiệt!

~*~

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện. Thứ nhất, tôi phát hiện ra mình đã nhầm Vương Tử với Vô Tình, vậy ra Vương Tử vốn không phải là Phong Dương Danh.

Thứ hai, Vương Tử gặp chuyện. Nghe giọng cậu đau đớn thống khổ trên kênh tổ đội, hốt nhiên trong lòng tôi cũng quặn thắt lại.

Tôi ghét phải nghe giọng nói đau đớn ấy, Tôi đã chạy khắp nơi như một kẻ điên. Nhưng tôi chẳng thể tìm thấy một dấu vết nào của cậu... Cho đến khi tôi thấy cậu nằm trong vòng tay Tà Linh.

Tôi dang cả 2 cánh tay ra muốn đón lấy cậu vào lòng, nhưng Tà Linh chỉ lướt qua tôi, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ. Tôi bỗng bất an trong lòng...

Tại sao? Tại sao Vương Tử lại dùng vẻ mặt ấy khi cậu và Tà Linh nhìn nhau? Tôi không thích cái cảm giác này, thực sự, thực sự chẳng thích chút nào hết.

“Tiểu Long Nữ, Vương Tử thích Tà Linh à?” Tôi điên cuồng hỏi cô, như thể bản thân đã hóa rồ.

“Hả? Em không biết, nhưng em biết Tà Linh thích Vương Tử...” Tiểu Long Nữ nhìn tôi.

“Nhưng anh cũng thích cậu ấy mà!” Tôi mặc kệ thế nào, gào lên.

Tiểu Long Nữ trả lời, “Anh đang trong thế bất lợi đó.”

Bất lợi?

“Nhưng tại sao? Anh biết Vương Tử lâu hơn mà. Tà Linh... Tà Linh mới chỉ gặp cậu ấy có vài lần.” Tại sao tôi lại ở thế bất lợi chứ? Hay là Vương Tử thích Tà Linh hơn?

“Vậy là anh thực sự rất yêu Vương Tử? Đã bao giờ anh nghĩ đến giới tính của anh ấy chưa?”

Một nụ cười đau khổ và tuyệt vọng thoáng lướt qua gương mặt tôi, “Cũng đã từng, nhưng... so với nụ cười của Vương Tử, giới tính nào có hề gì. Anh chỉ muốn bảo vệ nụ cười của cậu ấy. Anh không quan tâm đến giới tính của cậu.”

“Tình cảm anh dành cho Vương Tử thật rất sâu đậm.”

“Ừ, anh sẽ mãi mãi bảo vệ cậu ấy, ở sau lưng ủng hộ cậu ấy, chấp nhận mọi khiếm khuyết của cậu, chia sẻ mọi nỗi đau đớn của cậu. Anh xin thề.”

Tôi nguyện, với tất cả trái tim này, rằng sẽ mãi mãi bảo vệ nụ cười ấy. Vương Tử, em là tình yêu duy nhất cả đời tôi.

~*~

Tà Linh:

Lần đầu tiên tôi gặp em, em mặc một bộ váy liền màu hồng, mái tóc em thắt một cái nơ nhỏ. Đôi mắt em rất to, trong veo biết nói, tưởng như nếu muốn hiểu hết về em, thì chỉ cần nhìn vào đôi mắt em là đủ.

“Anh sẽ là hàng xóm của em à?” Em mở to mắt hỏi.

“Ừ, phải. Tên em là gì?” Tôi tò mò nhìn em.

“Phong Lam, nhưng papa và mama gọi em là Tiểu Lam.”

Tôi mỉm cười, Tên rất dễ thương, rất hợp với em.

“Anh là Trác Linh Bân, nhưng em cứ gọi anh là Trác ca ca đi. Tiểu Lam, em có muốn vào nhà uống nước quả không nào?”

“Dạ có!” Tiểu Lam vui vẻ reo lên.

~*~

“Trác ca ca, sau này em lớn anh sẽ lấy em chứ?” Tiểu Lam đầy mong đợi hỏi tôi.

Tôi thờ dãi. Chẳng lẽ con gái 12 tuổi ngày nay đều lớn sớm thế này à?

“Ừ. Nhất định anh sẽ lấy em.” Làm sao anh nói không được, khi em nhìn anh đầy trông đợi như vậy chứ?

Tôi đã chăm sóc Tiểu Lam từ khi em còn bé, đến giờ em đã 12, đến cái tuổi mà em hỏi 1 người có muốn lấy em không rồi! Tôi xoa đầu em trìu mến.

Cười Tiểu Lam? Nghe cũng tuyệt đấy chứ.

~*~

“Trác ca ca, anh chuyển đi sao? Tại sao?” Tiểu Lam hỏi tôi, nước mắt tuôn rơi.

Đừng khóc mà, nước mắt không hợp với em chút nào.

“Anh... Do công việc của bố anh mà. Đừng lo, chắc chắn sau này anh sẽ quay lại tìm em mà. Anh hứa, anh nhất định sẽ tìm em.”

Với trái tim quặn thắt đau đớn, tôi lau đi những giọt lệ nơi khoé mắt Tiểu Lam. Tôi thầm hứa với lòng mình rằng tôi chắc chắn sẽ quay lại tìm em, và không để em phải khóc lần nữa.

~*~

Online trong ‘Thế giới’...

Tiểu Lam? Tôi ngậy dại nhìn cô gái đứng trước mặt tôi, nhìn đôi mắt mà tôi đã gặp hàng nghìn lần trong mơ, đôi mắt tôi không bao giờ có thể quên được. Là em sao? Cô bé ngốc đã hỏi tôi có muốn lấy em không đây ư?

Liệu Tiểu Lam có còn nhớ Trác ca ca không? Một Trác ca ca đã từng hứa sẽ lấy em? Trái tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực.

Tôi đến cạnh em, hỏi, “Em có muốn làm vợ trong game của anh không?”

Em nhìn tôi ngạc nhiên, rồi hỏi một câu ngớ ngẩn. “Và anh sẽ chăm sóc cho em chứ?”

Cô nhóc ngốc này, em không nhớ em còn có Trác ca ca ư? Tôi có chút lo là em thực sự đã quên mất tôi, dù tôi chưa bao giờ quên được em.

“Ừ!”

“Vậy được rồi.” Em cười vui vẻ, nói tiếp, “Nhưng tại sao anh lại chọn chơi người thú ạ?”

“Bởi vì người thú rất mạnh.”

“Ồồồ. Nhưng mà xấu lắm đó!”

Em đúng là một cô ngốc, bảo sao em ấy đồng ý làm vợ tôi trong game ngay mà không thềm suy nghĩ gì trước. Tôi cá là em đã quá thẳng thắn rồi, dọa chạy bao nhiêu thằng con trai nên đến tận bây giờ vẫn chưa có chồng.

Dù trong lòng nghĩ vậy, tôi vẫn sượng phát điên.

~*~

Tôi đọc lá thư trong tay, cảm thấy mình bất lực, Tiểu Lam, em chuyển sang ‘Đệ Nhị Sinh Mệnh’ à? Anh còn có sự lựa chọn nào khác sao?

Vậy nên, tôi cũng chuyển sang Đệ Nhị Sinh Mệnh chơi luôn... Nhưng rốt cuộc em ở đâu, Tiểu Lam?

Tôi điên cuồng liên tục PM Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu mãi, nhưng hệ thống vẫn báo rằng không có game thủ nào nick như vậy.

Tiểu Lam, em đang ở đâu? Chẳng lẽ em không nhớ anh một chút nào sao?

Em không quan tâm đến anh một chút nào sao? Cay đắng trong lòng... đến tận đầu lưỡi tôi còn cảm nhận được.

~*~

Tôi khó có thể tin vào mắt mình, Cô gái vừa đi qua tôi chẳng phải là Tiểu Lam sao? Vậy trước giờ tôi và Tiểu Lam học cùng trường đại học với nhau ư?

Tôi điên cuồng vẫy tay gọi em, hy vọng em nhận ra tôi, nhưng... Em không hề nhớ ra tôi, tôi chợt hiểu ra. Tìm tôi sao lại đau, đau đến thế.

Tôi đó, tôi đang nhập vào Hệ Sinh Mệnh, tâm tình rất tệ hại. Minh Bân lại cấu kình lâu bầu, nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu mà quan nó nữa. Hình như nó chọc giận đội trước mặt rồi. Phi Thường, đội*? Tên gì kì quặc vậy.

Hừ! Nếu các người muốn đánh nhau thì nhào tới đi. Dù sao tâm trạng ta cũng đang tệ lắm đây.

(*Phi Thường, đội: như đã nói trước kia, cái tên này có 2 nghĩa, dựa theo 2 cách ngắt khác nhau. Phi, Thường đội nghĩa là đội bất thường, đội kì quặc. Phi Thường, đội là đội cực kì. Nghĩa đúng phải là cái đầu, nhưng mọi người thường hiểu theo nghĩa thứ hai, nên cảm thấy tên đội này rất kì quặc và vô nghĩa. – meomeo)

~*~

Chết tiệt! Tôi không thể chịu được nữa rồi, Tôi quyết định đến nhà Tiểu Lam.

Vừa hay, tôi gặp Tiểu Lam ở bến xe buýt. Lần này, ngay khi thấy tôi, phản ứng của em đã thay đổi, em cứ nhìn tôi chằm chằm suốt...

Cuối cùng em cũng nhận ra tôi ư? Đúng vậy sao? Thật khó để giữ cho mình không cười toe toét lúc này.

Cho đến tận lúc xuống xe, em vẫn cứ chẳng nói câu nào với tôi, vậy nên tôi quyết định mở lời với em.

“Tiểu Lam... em là Tiểu Lam phải không?” Tôi làm ra vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy em.

Thật không ngờ em lại tròn mắt há mồm kinh ngạc nhìn lại tôi. Hóa ra em chẳng hề nhận ra tôi. Trái tim đã quấn thắt của tôi nay lại siết chặt đau đớn gấp bội.

“Em quên anh rồi? Anh là Trác Linh Bân. Trác ca ca, nhớ chưa nào?” Tôi cố nặn ra một nụ cười.

Ít ra thì em cũng nhớ mình... Bây giờ chỉ còn biết lấy câu đó làm vui thôi, Tôi tự chế giễu bản thân.

Tôi đi theo Tiểu Lam về nhà em. Tôi vô cùng kinh ngạc phát hiện ra, Phong Vô Tình hoá ra lại là Phong Dương Danh.

Hóa ra không chỉ mình Tiểu Lam là mất hết trong chuyện nhận người quen cũ. Tôi méo mặt cười khổ.

“Nhân Yêu?” Tôi không thể nào tin vào tai mình nữa, Tiểu Lam mà lại đi làm nhân yêu sao? Hóa ra vì vậy em mới không dùng tên Phong Tiểu Tiểu...

Tuy nhiên, Tiểu Lam nhất định không chịu nói em là ai, đến cả Dương Danh cũng chịu luôn.

Tôi có hơi thất vọng, nhưng không hề gì. Quan trọng là, cuối cùng tôi cũng có thể quang minh chính đại nói chuyện với em trên trường, hơn nữa, lúc rảnh rồi tôi còn có thể cùng em lên lớp. Tôi hạnh phúc hình dung ra bản thân ngồi chung lớp với Tiểu Lam.

~*~

Để tăng cơ hội sống sót trong cuộc chiến này, tôi đã thay mặt Hắc Ám Tà Hoàng đội thành lập liên minh với Phi Thường đội, mặc dù Minh Hoàng cứ cầu nhau âm ỉ không yên suốt...

Phi Thường đội thực sự rất kì quái! Họ dám bắt chiến sĩ duy nhất trong đội đi tha quái sao? Họ không sợ Vương Tử có thể chết ư?

Vương Tử chưa chết. Nhưng lại nghe nói, cậu ta đã rơi xuống vực, vậy còn thảm hơn chết nhiều.

Nếu nói vấn đề đạo đức, chúng tôi – Hắc Ám Tà Hoàng Đội – nên giúp đỡ họ mới phải đạo. Tôi thử suy luận theo hướng mà trước đó Vương Tử đã chạy... và kịp thời thấy cậu ta nằm nửa sống nửa chết thê thảm trong vũng máu.

Tôi đi qua chỗ cậu ta, cố cho cậu uống bình máu. Cậu ta thậm chí còn hỏi tôi có phải là Du không.

Vậy ra Minh Hoàng nói Vương Tử và Du có quan hệ kì quái không phải là sương mờ nói lung tung, Tôi buồn cười nghĩ.

“Ồ, hóa ra là Trác ca ca!” Vương Tử nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trác ca ca? Tôi cứng người, Chỉ có Tiểu Lam là gọi tôi như vậy thôi... thêm nữa bây giờ em đang chơi nhân vật nam trong game... Tôi cẩn thận quan sát gương mặt Vương Tử.

Chính đôi mắt ấy... Tiểu Lam? Chết tiệt, sao tôi có thể ngu ngốc như vậy được chứ? Vương Tử là Tiểu Lam, và quan trọng hơn, em đang nằm trong vũng máu, đau khổ tột cùng!

Ngay sau đó, Du xuất hiện ở chỗ chúng tôi. Và tôi ngẩn ngơ lừa gạt.

Tại sao họ có thể để Tiểu Lam phải đau đớn vật vã như vậy chứ? Em ấy phải được bảo vệ cẩn thận chứ. Mà sao gã Du kia còn dám đưa tay ra muốn cướp lấy Tiểu Lam từ tôi? Và Minh Hoàng còn nói giữa 2 bọn họ có 1 quan hệ quái lạ gì đó nữa?

Tôi trừng mắt nhìn Du, sải bước qua hắn.

Cuối cùng, Tiểu Lam cầu xin tôi đừng nói cho ai biết sự thật về em.

Tôi quyết không nói, đặc biệt là với giáo sư Mẫn thì càng không! Hắn không xứng đáng với Tiểu Lam, hắn còn không thể bảo vệ em nổi.

“Anh sẽ bảo vệ em với tất cả sức lực của mình. Anh sẽ luôn đứng trước em, che chắn cho em khỏi mọi hiểm nguy. Anh sẽ không bao giờ để em phải đau đớn hay buồn phiền đâu, Tiểu Lam của anh.”

Tôi xin thề sẽ không bao giờ, không bao giờ để đôi mắt ấy thêm một lần ngân lệ sầu... Tiểu Lam, người con gái trân quý nhất đời anh, người con gái anh yêu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1: Chiến thắng chung cuộc.

“Bắt đầu đi, Tà Linh. Đừng bắt em phải nhắc lại nữa.” Giọng tôi pha một tia giận dữ nhàn nhạt vang lên.

Tà Linh trầm trầm nhìn tôi, thoáng buồn trong đáy mắt anh. Một lúc lâu sau, anh rút kiếm ra, nói, “Vậy trước hết anh muốn phân thắng bại với Túy trước đã. Anh không thể để em thu hút hết sự chú ý được.”

Tôi gãi gãi cằm, tự hỏi, Tôi thực sự thu hút hết sự chú ý của mọi người sao? Thôi được... Chắc cũng có chút chút. “Tùy anh thôi.”

Tôi liếc qua chỗ Túy và Phạm. Vừa đúng lúc tôi xem được khoảnh khắc Phạm bị dồn vào chân tường và kết cục bị Túy một kiếm xé làm đôi. Có vẻ Phạm đánh trực diện thì không phải đối thủ của Túy, mặc dù mặt bầy binh bố trận thao lược thì hẳn hơn hẳn một bậc... (Hoặc là bi ổi hơn một bậc mới đúng nhỉ?) Có phải tôi quá tàn nhẫn không nhỉ vừa khi cứu Phạm khỏi cửa tử, lại để cho Túy chém chết hắn? ... Thấy kệ! Số hắn bị Túy chém chết so với bị tôi đánh chết còn đỡ thảm hơn nhiều rồi.

Sau khi kết liễu Phạm, Túy chậm rãi đi về phía tôi. Có lẽ nào anh muốn khiêu chiến với tôi? Thú vị thật! Tôi nghĩ. Cười nhạt, tôi nâng Hắc đao lên thủ thế. Tôi nhìn anh từ tốn bước lại gần tôi từng bước một, Anh sắp ra tay rồi!, Tôi trong lòng căng thẳng...

“Cảm ơn em, Vương Tử.” Túy đột nhiên nói.

“...Hử?” Tôi cứng đờ người. Cảm ơn tôi? Tôi đã tàn sát toàn bộ đồng minh bên anh, vậy mà anh còn cảm ơn tôi?

“Em đã cho anh và Phạm cơ hội đấu một trận sinh tử công bằng.” Anh bình thản giải thích khi nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của tôi, “Mà đây cũng chính là lí do anh tham gia đại hội.”

“Ồ...À, phải rồi, Tà Linh nói muốn đấu với anh trước đó.” Tôi chỉ tay về phía Tà Linh.

Túy nghe vậy chỉ cười nhẹ, “Không cần đâu, anh chỉ còn lại một mình, vậy nên không cần giao tranh làm gì nữa. Với lại, anh đã giải quyết xong việc quan trọng của mình rồi, nên bây giờ em có thể giết anh, Vương Tử ạ.” Anh ánh mắt tràn đầy ưu thương nói.

Tâm trạng buồn bã của Túy lan cả sang tôi, tôi nhẹ nhàng nói, “Vậy cũng được...”

Lời còn chưa nói xong, một lưỡi kiếm đã xuyên thủng ngực Túy – chủ nhân của thanh kiếm đó không ai khác chính là Tà Linh. Tà Linh mười phần căm phẫn nhìn Túy.

Ta có thể bỏ qua việc ngươi muốn làm bạn với Tiểu Lam. Em ấy cứu ngươi, không hề gì. Nhưng giờ ngươi lại dám mở miệng đòi hỏi Tiểu Lam giết ngươi sao? Sao ngươi không im lặng mà chết quách đi cho xong?

“Tà Linh, anh làm gì thế?” Tôi bất mãn kêu lên, “Túy muốn em tự tay giết anh cơ mà!”

Khuôn mặt Nam Cung Túy có chút bối rối khi nhìn thấy vẻ căm phẫn trong mắt Tà Linh, “Đừng bận tâm, không sao đâu mà Vương Tử.” Anh nói, “Chờ anh hồi sinh xong, sẽ tìm em làm một chén...”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên trong suốt từ đằng sau phía bên phải tôi đã xé gió lao vút tới đâm giữa trán Túy. Thủ phạm bắn lén, Du, nhìn anh lạnh lùng. Tôi nghĩ, Chà, xem ra Du còn hào hiệp trọng nghĩa hơn Tà Linh, ít nhất hẳn ta còn đợi cho Nam Cung Túy hên sẽ quay lại tìm tôi rồi mới hạ sát người

ta!

Nhìn thấy Túy biến thành cột sáng trắng bay vút lên trời, Tà Linh và Du cùng nhau nở nụ cười tà ác đầy hài lòng, Ai bảo thằng cha chết tiệt đó có chút nhan sắc, lại còn tùy tiện tiếp cận Vương Tử làm chi!

“Ờ, từ bao giờ hai người hợp nhau ghê vậy?” Đến cả cười mà cũng giống nhau như đúc, Tôi hoài nghi nhìn 2 tên giết người không góm tay kia. Tuy nhiên, tôi chỉ vừa kịp dứt lời, họ đã ngừng toe toét, quay ra nhìn nhau trừng trừng.

“2 cái người hâm này...” Tôi lẩm bầm.

Tôi rút Hắc đao, chỉ vào Tà Linh, “Mặc kệ thế nào chẳng nữa, cũng đã đến lúc 2 ta quyết một trận sinh tử rồi. Em rất nhớ thanh trường kiếm và những tuyệt chiêu xuất quỷ nhập thần của anh!”

~*~

“Vương Tử...” Tiểu Lam... Tà Linh đau khổ nghĩ. Làm sao anh có thể chìa mũi kiếm vào Tiểu Lam yêu dấu của anh? Ban đầu, anh đã định cùng Nam Cung Túy ‘đôi bên cùng chết’. Như vậy, Tiểu Lam sẽ không phải lâm vào cảnh tự tay giết bạn bè, và anh cũng không cần phải ra tay với người con gái anh yêu nữa – mặc dù như vậy thì thật có lỗi với đồng đội trong Hắc Ám Tà Hoàng đội.

Tà Linh nhìn về phía đồng đội anh, họ đều đang mong đợi, đợi anh rút kiếm ra. Còn Phong Vô Tình, nó đã nắm chắc nhuyễn kiếm* từ sớm rồi... Phong Vô Tình, nếu em biết đó là chị gái em, liệu em có đành lòng ra tay động thủ với em ấy không?

(Tiểu Lam: Xời ời, anh khỏi lo việc đó đi, thằng quý ấy sẽ rất vui sướng khi được bấm vằm bà chị đã cướp gái của nó thành ngàn mảnh...)

(*nhuyễn kiếm: là một loại kiếm mềm. Lưỡi kiếm rất mềm, có thể uốn dẻo được. Theo như tôi biết qua, loại kiếm này để bình thường thì hoàn toàn vô dụng, người sử dụng bình thường hay cuốn nó lại thành thất lưng, khi cần sử dụng thì rút ra. Nếu rót công lực vào kiếm, mũi kiếm sẽ cực kì cứng, không khác gì kiếm thường. Đây chỉ là tư liệu cá nhân và một số phỏng đoán, độc giả đừng vội tin tưởng hoàn toàn. Muốn biết thêm chi tiết, mời google. – meomeo)

~*~

Tôi chờ Tà Linh rút kiếm ra, nhưng cả lúc lâu chẳng thấy anh suy chuyển có động tĩnh tí nào... Hay là Tà Linh muốn nhường tôi? Sắc mặt tôi trầm hẳn xuống, trong lòng cực kì không vui vẻ, Tôi rất muốn chiến thắng, nhưng không phải chiến thắng theo cách này! Tôi gầm lên, “Rút kiếm đi!”

Về mặt Tà Linh nhìn tôi càng thêm do dự, khiến con giận trong lòng tôi mỗi lúc một dâng trào. Vụ này là sao đây? Chẳng lẽ tôi phải có người nhường mới thắng nổi hay sao? Tôi...

Đột nhiên, Du đặt tay lên vai tôi, đôi mắt như muốn bảo tôi hãy giữ bình tĩnh. Hắn bước đến, thì thầm vào tai Tà Linh, “Nếu cậu không muốn mất Vương Tử mãi mãi thì hãy rút kiếm ra đi. Kiềm nhường này nọ của cậu chỉ khiến cậu ấy điên tiết lên thôi. Quen biết Vương Tử tám năm trời, chẳng lẽ tính cách của cậu ấy mà cũng không hiểu nổi hay sao?”

Vấn đề là, Tà Linh nghĩ, Tiểu Lam trước đây không như vậy. Trong trò ‘Thế Giới’, cô luôn núp sau lưng anh, bắt anh phải dỗ dành và mua đủ thứ đồ cho cô. Tà Linh bỗng thấy nhớ cách Tiểu Lam ngày xưa hay nhõng nhẽo với anh, nhưng... Bây giờ em ấy đã thực sự trưởng thành! Giờ đây, em luôn đứng trước đội mình, luôn cười sáng khoáy múa đao; bây giờ em đã hiểu thế nào là nỗ lực để đạt được ước mơ. Vương Tử không còn là Tiểu Lam ngày trước nữa.

“Tôi khâm phục Vương Tử của hiện tại...” Lại càng thêm nhớ Tiểu Lam của những ngày xưa, Tà Linh dưới đáy lòng lặng lẽ bồi thêm

Tà Linh kiên định nhìn Du, “Thầy cũng cẩn thận một chút đi. Mặc dù thầy vừa giúp tôi, nhưng 2 ta vẫn là tình địch. Để rồi xem, tôi sẽ xé xác thầy.”

Khóe miệng Du cong lên, “Tôi cũng đang định nói thế.”

Tà Linh cuối cùng cũng rút gươm ra, tôi múa một đường Hắc Đao, tỏ ý hài lòng. Cả 2 đội đều sẵn sàng cho trận chiến tới. Lang đại ca vội nhắc Doll tập hợp binh đoàn cốt tinh và dàn thành thế trận. Khi hai đội chuẩn bị xong, tôi và các cốt tinh đứng thành đội hình cánh quạt che chắn cho toàn bộ những người còn lại. Mà Tà Linh và Phong Vô Tình cũng đứng trước mặt Hắc Ám Tà Hoàng đội, tạo thành một trận tuyến hai bên đối lập.

Lang đại ca nhắc nhở chúng tôi, “Mọi người, thắng bại chính là vào lúc ma pháp sư hai bên tung ra đại hình ma pháp. Như vậy, ta phải ra ma pháp trước, hoặc là giết được Minh Hoàng. Tiểu Long Nữ, em đối phó với Thâu Hương Công Tử, tuyệt đối không để bọn họ giết Vũ Liên. Nếu có thể, lập tức xử lý Minh Hoàng. Du, cậu phải lưu tâm đến cung tiễn thủ đối phương. Doll, em núp phía sau, đảm bảo số lượng các cốt tinh. Cái chính là em ngàn lần vạn lần không được bỏ mạng. Vương Tử, nhiệm vụ của cậu là bảo vệ các thành viên trong đội.”

Chúng tôi đều ra dấu tay đồng ý với Lang đại ca.

Xú Lang quay ra quan sát Hắc Ám Tà Hoàng đội một lúc. Khi đã đảm bảo họ đều sẵn sàng, anh xé một mảnh áo mình rồi tung lên không trung. Chúng tôi nhìn nó chậm rãi rơi xuống và – chạm đất!

Hai bên đồng loạt động thủ.

~*~

Sau khi hít vào thật sâu, bình luận viên Tiểu Lí lại gào tướng lên, “Trận chiến then chốt cuối cùng đã bắt đầu! Đây là trận giao tranh giữa Phi Thường đội và Hắc Ám Tà Hoàng đội – đội nào sẽ là bá chủ của mao hiểm giả công đại hội đây? Hiện nay chúng ta có thể thấy Huyết Yêu Vương Tử đang đối phó lại Hắc ám tinh linh Tà Linh và chiến sĩ loài người Phong Vô Tình. Ánh đao bóng kiếm* thần tốc đến độ Tiểu Lí tôi đây cũng không biết lấy lời nào diễn tả!

“Vương Tử vừa mới xài liên hoàn chém, giờ tới tung người đá cao, lại hạ thân đá quét... Mà Tà Linh cũng không chịu yếu thế, anh cúi người một cái tránh được cú đá của Vương Tử, lại vung kiếm chém một đường chữ Z, suýt nữa bổ trúng Vương Tử... Đến rồi kia, đây chẳng lẽ là tuyệt chiêu của Vương Tử? Trời ơi, nhìn xem, đao chém liên hoàn, mỗi nhát lại có lửa bùng, thật là một tuyệt chiêu cao thâm nguy hiểm! Liệu có đánh trúng Tà Linh không? Tiếc quá... chỉ trúng có một đao. Lại là một trận đao kiếm xung khắc ngân rền đầu trường. Lần quyết chiến giữa trường kiếm và đao này liệu sẽ kết thúc thế nào đây?”

“Tiếp theo, hãy xem Phong Vô Tình cùng thanh nhuyễn kiếm quý quyết đang chém giết các Hòa giáp cốt tinh kia, tuy chiến đấu với tận 8 Hòa giáp cốt tinh cao cấp, nhưng anh lại không hề rơi vào thế hạ phong. Nhuyễn kiếm mỗi một chiêu đều không thể tưởng tượng được, vừa ra tay là đánh trúng chỗ hiểm. Lượng máu của tám cốt tinh đang giảm xuống chóng mặt khiến Tử linh pháp sư bên này có vẻ luống cuống tay chân... Khoan đã! Nhanh lên thưa quý vị, hãy nhìn cuộc chiến giữa 2 đạo tặc của 2 đội mà xem, đây chính là hai con gió đối địch với nhau. Quý vị có thấy không? 2 bóng mờ đang không ngừng lướt trên mặt đầu trường, thoát đầu lại gần bên Phi Thường đội, rồi lại sang bên Hắc Ám Tà Hoàng đội, nhanh đến nỗi Tiểu Lí tôi đây không còn phân biệt nổi ai là ai nữa!”

“Còn ma pháp sư 2 đội... Có phải hai người đang chuẩn bị đại hình ma pháp không? Không, cả hai đang thiết lập lá chắn phòng hộ. Có lẽ ma pháp sư đôi bên còn đang e dè kẻ tấn công tâm xa nên chưa thể tận lực niệm đại hình ma pháp. Ma pháp sư và người công kích tâm xa đều đang án binh bất động. Xem ra bọn họ bây giờ chỉ biết bó gối trông chờ chiến sĩ đội mình phân thắng bại với đội bên hoặc đạo tặc thành công ám sát được đối thủ thôi.”

(*Ánh đao bóng kiếm: dịch nghĩa cụm từ gốc “đao quang kiếm ảnh”, đây là một cụm từ quen thuộc chuyên dùng miêu tả cảnh quyết chiến đánh nhau. – meomeo)

~*~

Hóa ra là vậy, như thế thì chỉ còn trông cậy vào chiến sĩ và đạo tặc thôi sao?, Tôi mỉm cười, Tôi quyết không thể thua Tiểu Long Nữ được, bằng không cô nàng sẽ dùng điệu cười khả ố cười hô hô làm tôi mất mặt đến chết mới thôi mất. Tôi quyết định lên trước một bước, tăng nhanh tốc độ múa đao.

Em xem anh còn có thể cố sức đuổi kịp em được không đây, Tà Linh? Tôi cười nhạt.

“Hự...!” Đột nhiên, một con đau bắt chợt nói lên chỗ đầu gối tôi – Không thể thế được! Rõ ràng tôi đã né được hết những kiếm của Tà Linh cơ mà! Tôi cúi đầu nhìn, thấy ngay một mũi tên đang ghim chặt chỗ đầu gối mình. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Thư Kích Thủ, không ngoài dự đoán, hắn đang nhếch miệng đắc ý cười nhìn tôi. Lại càng tệ hơn nữa, hàng loạt mũi tên đang phóng như mưa về phía tôi. Tôi cố lặn người qua tránh, nhưng một mũi tên đã bắn trúng bả vai trái tôi. Tôi đau đến mồ hôi lạnh ròng ròng lướt sừng lưng áo. Cũng may, Lang đại ca kịp thời hồi lại gần hết lượng máu mất đi, tôi mới có thể miễn cưỡng đứng lên được.

Tôi vội quay lại nhìn Tà Linh, đề phòng anh nhân lúc này mà đánh lên tôi... nhưng Tà Linh chỉ đứng im như phỗng sừng sốt nhìn tôi. Tôi giận dữ trừng mắt nhìn anh, Hắc Đao hai đường chém về phía Tà Linh. Lòng nghĩ thầm, Đánh một trận không những phải nhắc nhở kẻ thù đừng mềm lòng, còn phải dạy người ta tận dụng thời cơ mà đánh lên, tôi đúng là kẻ đầu tiên trên đời* nha!

(*đầu tiên trên đời: nguyên tác là ‘sử vô tiền lệ’, nghĩa là trước giờ trong lịch sử đều không có. – meomeo)

Tà Linh cuối cùng cũng quyết định thôi nương tay, “Viên Hoa Áo Nghĩa – Kiếm Bốn Cô Nhân!”

Chiêu thức gì tên kì lạ quá... Đương nhiên đừng hòng em chịu thua anh!

“Xem em đây! Đao Khiếu Chiêu Cuồng!”

Hắc đao của tôi như thiên biến vạn hóa từ một thành trăm, mỗi lưỡi đao một hướng điên cuồng bổ về phía Tà Linh. Chém trúng chỗ nào trên người Tà Linh, chỗ ấy liền phun máu, nhưng...

Kiếm Bốn Cô Nhân khá lắm, Tôi nghĩ, Hóa ra là vậy. Chiêu này hoàn toàn khác hẳn với Đao Khiếu Chiêu Cuồng của tôi. Tà Linh mỗi khi sử dụng đều chỉ đánh một lần. Một lần này lại chỉ đánh đúng một chiêu, nhưng chiêu này lại nhằm đúng chỗ hiểm nhất trên người mà đâm tới.

Thật không may, do cái đầu gối phản chủ, tôi chỉ có thể lách người tránh một chút, khiến kiếm kia đâm lệch trái tim một chút xíu. Đao của tôi còn chênh xa cô Tà Linh đến tận 20cm, trong khi thanh trường kiếm của anh lại chôn sâu nơi ngực phải của tôi. Hơn nữa, mũi kiếm có phần chênh sang bên trái, hướng quả tim tôi. Nhìn kiểu gì cũng thấy chắc là tôi sẽ bỏ mạng trước anh...

~*~

Lại nói, đứng giữa đầu trường, Vũ Liên đang duy trì lá chắn phòng hộ và Du đang tìm cơ hội tấn công đều không thể ngờ đối thủ dám âm thầm hạ tường bảo hộ để cũng tiện thủ đội mình an toàn lách ra bắn lên Vương Tử. Rõ ràng đó là chiến thuật thần phong*... nhưng lại càng đáng giận hơn là dù Vũ Liên đã hạ rào chắn để Du có cơ hội điên cuồng tấn công Thư Kích Thủ, tên cung tiễn thủ vẫn cố sống cố chết bắn một loạt tên về phía Vương Tử trước khi về châu trời.

Du lập tức nhìn về phía tình hình bên Vương Tử. Vừa nhận thức được cơ sự, trái tim hắn như muốn dừng đập, nhưng may mắn thay, đôi bàn tay hắn lập tức phản ứng bản năng với công suất thần tốc. Tà Linh còn chưa kịp nhìn ra Du đã trúng ngay một tên giữa trán. Anh trợn mắt kinh ngạc nhìn Du rồi hóa thành cột sáng trắng bay vút lên bầu trời.

(*Chiến thuật thần phong: chính là chiến thuật cảm tử tự sát. Hy sinh một người để lấy lợi ích cho cả đội. Trong thế chiến thứ II, phi công của một phi đội Nhật chủ tâm đâm vào tàu chiến của địch, để giúp quân Nhật thắng lợi, gọi là ‘đội thần phong’ – meomeo)

~*~

Tôi nhẹ cả người yên lòng thở ra một hơi, nhưng lập tức cơn đau nơi ngực phải làm tôi choáng váng suốt ngất. Tôi ôm ngực cố chịu đau đớn Lang đại ca niệm xong chú ngữ trị thương. Mình phải thừa lúc Minh Hoàng còn đang niệm đại hình ma pháp của nó, cho nó một đao về ở với giun...

“Hự!” Tôi mở to mắt không dám tin nhìn lưỡi gươm trời ra khỏi ngực mình, rồi quay lại nhìn chủ nhân thanh kiếm... Ôi, chết dưới tay em trai ruột cảm giác thật là vô cùng phức tạp nha! Tôi nghĩ, Phong Dương Danh thắng quý chó chết này, mày chọn đúng giờ đẹp mà đâm chết chị mày đấy!

“Vương Tử!” Du thê lương gào lên một tiếng inh tai nhức óc, lại chỉ đành trơ mắt nhìn tôi theo gót Tà Linh biến thành cột sáng trắng rồi bỏ hồng trần.

~*~

Xú Lang không thể hồi máu kịp thời, lập tức thay đổi chiến thuật, “Doll, ngăn Phong Vô Tình lại. Du, xử lý ma pháp sư. Vũ Liên...” Xú Lang quay đầu nhìn Vũ Liên, vốn định giục cô bắt đầu niệm chú đại hình ma pháp. Nhưng Vũ Liên thoáng thấy Minh Hoàng đã bắt đầu lâm bảm mấy câu chú đầu, liền lập tức lâm râm đọc chú ngữ.

Phong Vô Tình mắt đã thấy tình thế xoay chuyển bất lợi cho Hắc Ám Tà Hoàng đội. Cậu nên quay lại bảo vệ Minh Hoàng hay chạy sang Phi Thường đội giết ma pháp sư đội đó?

“Thâu Hương, đừng có la cá bên kia nữa, qua đây giúp tôi mau!” Cậu chỉ còn biết gào to. Nói đoạn, Phong Vô Tình lùi về sau lấy thân che cho Minh Hoàng, nhuyển kiếm trong tay điên cuồng can phá Truy Hồn Siêu Âm Tiễn của Du.

Thâu Hương Công Tử nghe xong cũng chỉ biết âm thầm cười khổ, Vô Tình thực sự nghĩ ta đang chơi đùa hay sao? Nếu hắn không ngăn chặn nữ đạo tặc kia – kẻ nhanh hơn cả vũ bão và còn thông thạo thuật độn thổ – một cách chặt chẽ như vậy, thì chẳng hiểu cô ả đã ám sát sạch sẽ bên Hắc Ám Tà Hoàng đội từ đời tám hoánh nào không chừng? Tuy nhiên, khi thấy tình thế đang xoay chuyển thấy rõ, thì Thâu Hương Công Tử cũng thôi truy đuổi Tiểu Long Nữ mà chú ý vào những người khác trong Phi Thường đội.

Thâu Hương Công Tử và Tiểu Long Nữ cứ chạy vòng vòng quanh Vũ Liên một lúc lâu. Thâu Hương Công Tử tự biết hắn không thể giết Vũ Liên ngay trước mắt Tiểu Long Nữ được. Hắn liền cười lạnh một tiếng, thân mình lùi về sau vài thước. Người vừa xoay chuyển, chủy thủ trong tay đã một đường cắt đứt yết hầu Doll. Doll đáng yêu vì thế mà ‘ngọc nát hương tan’, còn bọn Cốt Tinh đang điên cuồng truy đuổi Phong Vô Tình cũng nhanh chóng rã rạc rơi xuống đất.

“Khốn nạn!” Tiểu Long Nữ nhón chân nhảy một bước, đã nhảy tới trước mặt Thâu Hương Công Tử. Chẳng thêm bận tâm công lực bản thân so với Thâu Hương Công Tử kém rất nhiều, chủy thủ trên tay không ngừng lưu chuyển đánh tới. Chỉ thấy hai người loang loáng ánh đao, tiếng kim khí va chạm ‘keng keng’ vang rền.

“...Lôi Nộ Cửu Thiên!” Minh Hoàng phun ra đoạn cuối của chú ngữ đại hình ma pháp.

“...Lư Tinh Vũ!” Vũ Liên chỉ chậm hơn có một nhịp tim.

Lập tức, đất trời rung chuyển dữ dội...

“M* K**p!” 2 đội đồng thời nghĩ.

~*~

Vì di chứng vừa chết, tôi choáng váng đầu óc xiêu xiêu vẹo vẹo chạy vào đấu trường đứng cạnh Thư Kích Thủ, hẳn đến trước tôi cũng được lúc lâu rồi. Tôi về vừa kịp lúc chứng kiến cảnh tượng vô cùng ngoạn mục – sấm sét của Minh Hoàng đã hợp thành Lôi trụ trên bầu trời, và hỏa thạch trong trận mưa sao băng của Vũ Liên đại tẩu nhiều đến nỗi bạn có thể ước hết những điều bạn mong muốn chẳng thiếu câu nào. Tôi tìm kiếm trên đấu trường dấu hiệu của người còn sống sót – không may, tôi tìm mãi mà chẳng thấy ai hết trơn...

“Chẳng lẽ lại hòa! Lần trước ít nhất còn có mình với Tà Linh sống sót, lần này lại ‘tèo’ hết rồi à?” Tôi làm bầm.

Tôi lẳng lặng chờ đến khi ma pháp tiêu tan, lúc ấy thắng bại mới phân rõ ràng. Vừa hay, Tà Linh lặng lẽ tới đứng bên tôi... Rồi đến Doll nước mắt hai hàng khóc lóc vì đau rên rĩ đến gần. Từng giây giờ đây trôi qua thật chậm chạp, sự căng thẳng trên khán đài mỗi lúc một tăng.

Bình luận viên Tiểu Lí cũng nóng lòng muốn biết kết quả chung cuộc không kém gì khán giả, “Quý vị khán giả thân mến, đây là giờ phút quan trọng nhất trong đại hội. Đội nào sẽ là nhà vô địch đây? Hắc Ám Tà Hoàng đội hay Phi Thường đội? Hay cả đội đều đã bị tiêu diệt hết? A... Ma pháp đang dần tiêu tán. Hình như trong màn khói lấp ló bóng người, hãy xem người đó thuộc đội nào nhé. Đó, đó là... Người nằm trên sàn đấu là Phong Vô Tình, chiến sĩ loài người của Hắc Ám Tà Hoàng đội! Mặc dù trông anh như sắp chết đến nơi thế kia, nhưng vẫn còn thoi thóp. Đội chiến thắng đã được quyết định!”

“A! Là Vô Tình sao!” tôi không khỏi có chút thất vọng, nhưng cũng phải thôi. Dù sao muốn sống qua được hai đại hình ma pháp mạnh đến biến thái thế kia, chỉ có chiến sĩ máu nhiều phòng ngự cao mới trụ nổi thôi. Tôi quay sang nhìn Tà Linh chúc mừng, “Chúc mừng chiến thắng!”

Khán đài bùng nổ những tiếng la hét chúc mừng. Giọng Tiểu Lí như lộn bị chọc tiết, anh ta hét tướng lên, “Hắc Ám Tà Hoàng đội! Hắc Ám Tà Hoàng đội vô địch!”

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện! Từ dưới nền đấu trường đầy bùn đất, một bàn tay đột ngột trồi lên. Lúc đầu chỉ có một vài khán giả tròn mắt há mồm trừng mắt nhìn, nhưng như dịch bệnh truyền nhiễm, sự im lặng lan đi khắp phần còn lại của khán đài. Mọi người đều nín thở chú mục vào bàn tay đang quơ quạng trên nền đất... Đấu trường chìm trong yên lặng!

“Cái gì thế vậy?” Tôi cả người đều run lên cầm cập, Đừng có nói hôm nay là ngày 14 tháng 7 âm lịch* chứ! Có phải ảo ảnh không? Không thể nào! Cái bọn ma quỷ kia mà cũng chơi game online sao?

(*Ngày 14 tháng 7 âm lịch: Trong truyền thống của nhiều nước Phương Đông, đặc biệt là Trung Quốc. Ngày 14/7 âm lịch hằng năm thường được gọi là ‘lễ hội ma’. Ngày này thường được những người theo đạo Lão và đạo Phật kỉ niệm. Tháng 7 âm cũng là tháng ma, trong tháng này, cổng địa ngục mở ra, tất cả ma quỷ linh hồn ở dưới âm tào địa phủ đều được cho phép lên trần gian chơi. Ngày 14 âm lịch cũng được gọi là ngày ma, là ngày mà tổ tiên quay lại thăm con cháu họ hàng. – nhóm PR)

Sau đó, một bàn tay khác lại trồi lên khỏi mặt đất. Vài khán giả không thể chịu đựng được màn kinh dị trước mắt la hét thất thanh...

“Phù... Công nhận mình trải qua bao nhiêu đau thương luyện thuật Độn Thổ cũng có ích thật đấy.” Tiểu Long Nữ làm bầm, cô từ từ trèo lên khỏi mặt đất, bắt đầu phui bụi trên áo quần.

Đầu óc tôi trống trơn há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhưng mà miệng tôi so với Hắc Ám Tà Hoàng đội đứng cạnh, khán giả và Tiểu Lí há vẫn còn chưa ăn nhằm gì.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng phui sạch bụi trên người, cô nhìn xuống chỗ Phong Vô Tình, khinh bỉ cười, “Anhhhhh trông như sắp chết đến nơi rồi ý!” Nụ cười ác tà trên mặt cô cộc mác quý sa tăng, dù cười quyền rũ mị hoặc* như vậy, nhưng lại khiến người ta tuyệt đối không dám nhìn lại lần thứ hai!

(*quyến rũ mị hoặc: nguyên tác là ‘thiên kiều bá mị’, đại ý là cực kì mị hoặc, quyền rũ, đẹp đến không cưỡng được – meomeo.)

Tiểu Long Nữ giờ chui thủ lên, nhưng rồi lại hạ xuống, nụ cười khinh thị trên mặt mỗi lúc một đậm hơn. Cô nàng duyên dáng nhấc chân lên và đập thật mạnh liên tục vào người Phong Vô Tình. Khi tàn nhẫn giẫm chân lên ngực thẳng bé, cô nàng còn duyên dáng e ấp nói, “Nghe nói có câu, ‘Dưới tay Mẫu Đơn một lần chết, làm quỷ thác xuống cũng phong lưu*’. Chàng nói xem chẳng phải rất đúng sao, hà đại hiệp Sở Lưu Hương**?”

Cuối cùng, Phong Vô Tình phun ra đầy một miệng máu rồi biến thành cột sáng trắng bay mất... Ai chà, thật không hiểu nổi là thằng nhóc bị đập chết hay bị chọc tức chết đây?

“Phi Thường đội vô địch!” Trọng tài hét lên.

(*Dưới tay Mẫu Đơn một lần chết, làm quỷ thác xuống cũng phong lưu: Vì đây vốn là hai dòng thơ nên tôi tạm dịch thế này cho có chút ý thơ. Câu gốc là ‘chết dưới tay mẫu đơn, thác xuống làm quỷ cũng phong lưu’. Cụm từ ‘chết dưới tay mẫu đơn’ ở đây có nghĩa là ‘bị một mỹ nữ giết chết’. Đại ý câu nói này là ‘làm anh hùng trượng nghĩa là phải hành xử đàn ông và không ngại chết trong tay gái đẹp.’ – nhóm PR và meomeo.

**Sở Lưu Hương: như một chú thích trước đây từng đề cập, Sở Lưu Hương là một nhân vật tiểu thuyết và là thân tượng của Phong Vô Tình. Vô Tình rất thích bắt chước người này. Người này được coi là một anh hùng trượng nghĩa, nhưng tán gái cũng rất thần sầu. – nhóm PR)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 2: Vô Ngân thành.

“Ê, sao anh phải làm lãnh chúa chứ?” Tôi bất mãn lâu lâu, Tôi còn chẳng biết lãnh chúa phải làm cái khi gì; cho Lang đại ca làm lãnh chúa có phải tốt hơn nhiều không? Bất tôi làm lãnh chúa á! Tôi có biết làm cái quái gì với lãnh địa mới của chúng ta đâu. Chẳng lẽ lại lấy đất làm trang trại trồng rau nuôi lợn?

“Em hỏi anh, Vương Tử.” Tiểu Long Nữ đưa tay chỉ đúng chòm mũi tôi, vênh mặt hỏi, “Anh có thể đưa ra chiến lược và quân lệnh tài tình như Lang đại ca để quản lí bộ phận quân sự không?”

Tôi nghiêng đầu qua một bên, nghĩ thầm, Tôi, quản lí bộ phận quân sự á? Tôi thậm chí còn chẳng hiểu nổi giữa ‘chiến thuật’ và ‘chiến lược’ khác nhau

chỗ quái nào nữa là... “Anh chịu.”

“Thế anh có được như Vũ Liên đại tẩu, khả năng quản lý thu chi ngân quỹ có một không hai, từ ít tiền có thể biến ra nhiều tiền, để đảm đương bộ phận tài chính không? Hơn nữa anh có phải là một ma pháp sư giỏi để phụ trách bộ phận Pháp thuật không?”

“Không.” Tôi không tiêu hết sạch sành sanh tiền của mình là đáng ghi vào sách vàng lịch sử lắm rồi đó, còn nữa, tôi đâu có chơi chức nghiệp ma pháp sư... Tôi trong lòng đau đớn nói.

“Vậy anh thông minh được như Du để thiết kế đồ án xây dựng toàn lãnh thổ và còn kiêm luôn việc giám sát thi công chứ?”

Tôi lui về một góc tự kỉ, “Nói chuyện về với... Người ta luôn nói anh về con chó giống con mèo.”

“Anh có kiến thức kĩ thuật như em để đặt bẫy trong ngoài lãnh địa phòng ngừa quái vật và kẻ thù chứ?”

“Không tự sập bẫy do chính mình đặt, đã có thể coi là thành tựu lớn nhất đời anh rồi...” Bấy giờ, 2 con ma trôi đã bay lập lờ xung quanh tôi.

“Anh có khả năng triệu hồi Cốt tinh như Doll để giúp việc xây dựng, đẩy nhanh tiến độ công trình không?” Tiểu Long Nữ giáng đòn cuối cùng lên tôi.

Không thể tưởng tượng được... Cả Doll cũng còn hữu ích hơn tôi! Tôi muốn khóc... “Anh đã vô dụng như vậy, sao em còn muốn anh làm lãnh chúa nữa?” Tôi bấu môi hờn dỗi.

Tiểu Long Nữ vỗ nhẹ lên lưng tôi, mặt lộ vẻ hiền lành từ tế – Sói đội lột cừu? – khi cô nhìn tôi, “Chính vì vậy chúng em mới muốn anh làm lãnh chúa chứ! Anh thấy đấy, giờ anh chỉ có thể làm lãnh chúa thôi, này nhé, làm lãnh chúa chỉ việc chinh chu nhan sắc, nghiêm trang bề vệ, không làm mất danh tiếng của thành phố ta là được rồi!”

“Hóa ra là vậy! Hóa ra là do anh quá vô dụng nên chỉ có thể làm lãnh chúa thôi chứ gì...” Mắt tôi ạng nước, tôi rên rỉ, “Vậy từ giờ anh phải học kĩ năng gì đi thôi, chứ không từ rày về sau chỉ mãi có thể làm lãnh chúa thôi.”

...Làm lãnh chúa thực sự đáng xấu hổ vậy sao? Các thành viên còn lại trong Phi Thường Đội nghĩ thầm

Lại nói, quay trở về hôm Tiểu Long Nữ dùng thuật Độn Thổ yên bình dưới đất tránh hai đại hình ma pháp điên cuồng oanh tạc, rồi giẫm chết thẳng cu Phong Vô Tình, giành lại chiến thắng cho Phi Thường đội trong Mạo hiểm giả công Đại hội, chúng tôi vui vẻ lên sân khấu nhận giải thưởng. Chúng tôi còn đang đắm chìm trong tiếng hoan hô chúc mừng và chiêm ngưỡng cảnh tượng bên Hắc Ám Tà Hoàng đội hóa đá há hốc mồm ngay đơ đến cả tiếng đồng hồ... thì vấn đề đau đầu đã tới.

Trong số những giải thưởng, thứ quan trọng nhất là 1 lãnh địa, vậy nên chúng tôi đột nhiên vô duyên vô cớ lãnh trách nhiệm quản lý mảnh đất đó. Lại nghe nói, lãnh địa đó to ngang Nhật Thành, Nguyệt Thành và Tinh Thành nên chúng tôi chẳng còn lựa chọn nào hết, đành phải ngồi thảo luận về cách quản lý cái mớ rắc rối này...

“Phần đất của chúng ta thật là gánh nặng không nhỏ. Nhật, Nguyệt, Tinh, ba thành phố này trải dọc theo rìa lục địa thành hình tam giác; do các thành phố cách nhau rất xa, nên chi phí trả cho trạm truyền tống rất tốn kém. Hầu hết những người chơi thường chọn 1 trong 3 thành phố làm nơi ở và nơi luyện cấp cố định. Lãnh thổ của ta nằm chính giữa lục địa, do đó thời gian đi từ chỗ chúng ta đến ba thành còn lại vừa ngắn lại khá tương đương nhau.

“Như vậy, nếu ta kinh doanh tốt, ta sẽ thu hút được vô số người chơi từ Nhật, Nguyệt và Tinh thành đến định cư ở đây. Tuy nhiên, với vị thế thuận lợi như vậy, sẽ có rất nhiều người nhắm nhe mảnh đất của chúng ta... như vậy còn đáng sợ hơn bị quái quần kích,” Tiểu Long Nữ nhủ chặt lông mày, “Mặc dù hệ thống tạm thời cấp cho chúng ta NPC bảo vệ, nhưng đến khi hết hạn, NPC này sẽ bị thu lại hết. Ta cũng có thể thuê NPC bảo vệ, nhưng chi phí rất đắt, hơn nữa chúng cũng chỉ là máy, không có người thật điều khiển. Chúng không đủ linh hoạt, không thể trở thành trụ cột quốc phòng thành phố được. Chúng ta phải gây dựng được quân đội, kinh doanh phát đạt, còn phải xây dựng thành trì thật hoàn hảo...”

Đó là cách chúng tôi vào đề việc phân chia công việc... Và, như trước đã nói, vì tôi ngoài đẹp trai không gì sánh được thì hoàn toàn vô dụng, nên tôi ngẫu nhiên biến thành một món đồ trang trí – lãnh chúa!

“Mặc dù lãnh chúa chẳng hơn gì một món trang sức, nhưng Vương Tử, anh cũng giao việc cho cậu để cậu khỏi ăn không ngồi rồi.” Lang đại ca dang hắng. “Chiều theo ta đang thiếu nguồn nhân lực trầm trọng, vậy nên cậu phải đi mời người giúp đỡ.”

“Em phải mời ai đây...?” Câu lạc bộ những người hâm mộ tôi á? Chắc đùa nhau rồi!

“Mai Khôi đội.” Tiểu Long Nữ đặt 1 ngón tay dưới cằm trầm ngâm. Khi thấy tôi khẽ rung mình, cô vội vàng nói thêm, “Mặc dù đột trước gặp nhau có xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nhưng họ đều rất tốt. Em không nghĩ họ thực sự coi đó là lỗi của anh. Và lại Mai Khôi đội có rất nhiều nhân tài.”

“Cả các anh chị trong Hắc Ám Tà Hoàng đội nữa!” Doll vui vẻ reo lên, “Các anh chị ấy đều là người tốt!”

“Nam Cung Túy!” Vũ Liên đại tẩu thêm vào, nhưng Du vừa nghe được cái tên này mặt đã đanh lại. (Tuy nhiên, hẳn ta phản đối gì đâu không có hiệu lực.) “Tùng là chủ tướng tài ba của một trong ba liên minh lớn ở Mạo hiểm giả công đại hội, chắc hẳn thế lực của cậu ta cũng không tồi. Nếu em lòi kéo được cậu ta giúp chúng ta, Vương Tử, thì có thể đem lại không ít người cho thành phố ta.”

“Được, về cơ bản trước hết có từng ấy người.” Lang đại ca gật đầu, “Trong khi bọn anh phải đồ mồ hôi xương máu xây dựng thành phố thì Vương Tử cậu tận dụng thời gian mà tâm tình tâm sự với bọn họ, sau đó lựa lời mà mời bọn họ về giúp đỡ chúng ta. À, trên đường nếu được thì chiêu nạp thêm

nhân tài đi. Thấy sao? Nhiệm vụ khá đơn giản đó chứ?”

Tôi cắn cắn ngón tay trở, đầu nghiêng về một phía, nghĩ thầm, Nghe qua cũng... khá dễ đấy chứ?!

“Được rồi, em đi đây. Vắt và cho mọi người rồi!” Tôi cảm thấy có chút tội lỗi. Trong khi mọi người đang phải nai lưng ra làm việc thì tôi lại chạy lông nhông đi nói chuyện phiếm... Hầy! Chỉ trách tôi chẳng biết làm gì, nên mới vô dụng như vậy.

Mọi người vui vẻ vẫy tay chào lúc tôi ra đi, tôi cũng nhiệt tình ra sức vẫy tay tạm biệt, bắt đầu tiến và con đường ‘tâm tình tâm sự’...

~*~

Cho đến tận khi bóng Vương Tử khuất dạng, nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt những người còn lại trong Phi Thường đội cuối cùng cũng đã tắt ngúm.

“Hừm... thấy lương tâm bất an quá. Chúng ta đã lừa Vương Tử đi làm công việc khó khăn nhất, sẽ không có vấn đề gì chứ?” Lang đại ca lo lắng.

“Đừng có lo làm chi cho nhọc thân, vận may của tên đó khác người lắm. Với lại, em không có lương tâm, nên không cảm thấy lương tâm bất an.” Tiểu Long Nữ mỉm cười nham hiểm.

“Vương Tử đã là lãnh chúa, nên dù muốn hay không, thằng bé cũng phải có một chút trách nhiệm chứ!” Vũ Liên đại tẩu mỉm cười, kéo dài khoảng cách giữa ngón trỏ và ngón cái của cô ra càng xa càng tốt để mình họa cho từ ‘một chút’.

Du ưu sầu nói, “Nhưng liệu Vương Tử có đi lạc không vậy?”

...Đó là điều đáng lo ngại nhất!

~*~

“Minh tìm ai đầu tiên đây nh?” Tôi phiền não, “Chà, thôi, gọi cho Hắc Ám Tà Hoàng đội trước đi, dù sao Trác ca ca cũng ở đó mà, nhờ họ chắc cũng chẳng khó lắm!”

Tôi trong lòng đã quyết, lập tức PM Tà Linh, “Tà Linh, các anh đang ở đâu? Em có chuyện muốn thương lượng với mọi người!”

“...Bọn anh đang ở Tỉnh Thành, nhưng mà tốt nhất bây giờ em đừng có qua đây.” Khi nhận được tin nhắn của Tiểu Lam, ban đầu Tà Linh cực kì vui mừng vì sắp gặp được cô. Nhưng khi quay lại nhìn đồng đội mình ngồi trong nhà hàng say bí tỉ chửi bới, bàn cách băm vằm Phi Thường đội ra thành nghìn mảnh, anh lại nghĩ tốt hơn hết không nên để Tiểu Lam đi qua chốn này. “Gì thế em?”

“Em muốn các anh cùng tham gia cai quản lãnh địa với chúng em!” Tôi đi thẳng vào vấn đề chính luôn.

“Hừm... Anh sẽ nói với bọn họ sau, nhưng bây giờ họ còn đang rất giận nên không suy nghĩ sáng suốt được, bây giờ em tới không tiện lắm đâu.”

“Ồ, vậy em đi tìm Nam Cung Túy đây!” Tôi trả lời anh, nghĩ, Mai Khôi đội...thôi tìm họ sau cùng đi. Tôi vẫn cảm thấy rất áy náy vì chuyện lần trước, nên vẫn chưa sẵn sàng gặp họ lúc này.

Biết được kế hoạch của Vương Tử, Tà Linh nheo hai mắt lại nguy hiểm, “Em đi tìm Nam Cung Túy? Gã Du kia không cần em lại sao?”

“Vâng, hán ta có cần, cũng chẳng hiểu sao hán bỗng dưng lại phản đối. Nhưng sau khi bị Tiểu Long Nữ bóp cổ, hán lại không có ý kiến nữa.” (Hay là không còn có thể ý kiến nổi nữa?) Nói thật ra, tên Du này suốt ngày ghen bậy ghen bạ*. Có phải tất cả những tên gay đều rắc rối như vậy không? Chẳng cần biết nam hay nữ tiếp cận tôi, hán đều lo lắng đến nổi điên... Du thật đáng thương!

(*ghen bậy ghen bạ: bản gốc là ‘dám chua nào hán cũng ăn’, ý nói Vương Tử gần ai Du cũng ghen. Như trước đây đã đề cập, ‘ăn dám chua’ nghĩa là ghen. Để truyện dễ hiểu, xin dịch lại theo ý tiếng Việt. – meomeo)

“Không cần tìm Nam Cung Túy làm gì! Anh cam đoan Hắc Ám Tà Hoàng đội sẽ tham gia cùng các em!” Tà Linh nheo mắt nguy hiểm nhìn đồng đội mình đang nằm lăn lóc dưới sàn, quyết không cho bọn này từ chối!

“Em biết chỉ có Trác ca ca là tốt với em nhất mà! Thỏa thuận rồi cấm hối hận nha, các anh phải tham gia cùng bọn em đó!” Tôi vui vẻ đáp lời, nghĩ, Một đội đã thu phục xong, chà, xem chừng mình sẽ sớm trở về với Phi Thường đội thôi! “Em đi tìm Nam Cung Túy đây!”

“Này...!”

Tôi tắt kênh PM giữa tôi và Tà Linh rồi lần đầu tiên PM Nam Cung Túy trong game, “Nam Cung Túy, gọi Nam Cung Túy!”

“Ai đó?”

“Vương Tử đây.” Tôi vui vẻ nói tên.

“...Huyết Yêu?” Nam Cung Túy có hơi giật mình.

“Gọi em là Vương Tử!” Sao Nam Cung Túy cứ thích gọi tôi là Huyết Yêu thế?

“Ồ, Vương Tử. Tìm anh có chuyện gì thế?” Nam Cung Túy nhiệt tình hỏi han, “Tìm anh uống rượu hả?”

“Ồ thì... cũng dạng dạng vậy. Với lại em có vài chuyện muốn thương lượng với anh.”

“Không thành vấn đề, qua anh đi! Anh đang ở Nguyệt Thành, đến nhớ báo anh 1 tiếng nhé.” Nam Cung Túy trả lời, rồi giọng anh bỗng trở nên vô cùng buồn bã, “Anh còn có vài vấn đề phải giải quyết với đứa em gái nhận* Dục Băng Phụng Hoàng đã.”

(*Em gái nhận: bản Anh là ‘godsister’, Hán Việt là ‘kiến muội’. Dựa theo nghĩa của hai từ này, có thể hiểu đây là cô em gái kết nghĩa, em gái nhận. – meomeo)

“Được. Chắc phải vài ngày nữa em mới qua Nguyệt Thành được, chỗ em còn xa bên ấy lắm, nên anh cứ từ từ mà giải quyết đi.” Tôi trả lời.

Vậy điểm đến tiếp theo là Nguyệt Thành nhì? Tôi mở bản đồ và thấy ghi là ở phía Tây lục địa, Ở thế phía Tây nó là cái phía nào ấy nhờ? Tôi ngu ngơ nhìn lên bầu trời sáng trắng đầy sao, nghĩ thầm, Du bảo là nếu tôi tìm thấy sao Bắc Tinh thì tôi có thể theo nó đi về hướng Bắc...Ồ, Du dạy tôi cách tìm sao Bắc Tinh thế nào ta? Đầu tiên phải xác định được vị trí của chòm sao Gấu Lớn*... Thế chòm sao Gấu Lớn là cái quỷ gì? Đầu tôi bối rối nghiêng hẳn về một bên. (Du: tôi dạy rồi mà em đâu có hiểu đâu, nhưng chẳng phải tôi đã vát cho em một cái la bàn rồi sao?)

(*chòm sao Gấu Lớn: đây là tên quốc tế. Ở Trung Quốc, chòm sao này gọi là chòm Bắc Đẩu Thất Tinh. Đây là một chòm sao rất dễ nhìn thấy vào những đêm nhiều sao, và là kiến thức phổ thông rất dễ nhận biết. Ở Việt Nam chòm sao này còn có tên khác, tôi không nhớ rõ tên này, nhưng hình như ở Việt Nam trông nó giống hình một ông lão cúi đầu. – meomeo)

~*~

“Phụng Hoàng, em muốn làm anh tức chết sao?” Nam Cung Túy tức giận sắp đến đỉnh điểm nhìn cô em gái nhận, “Rõ là Phạm hấn đang lừa em, đến giờ em vẫn không nhận ra sao? Sao em cứ đại dốt đâm đầu vào hấn vậy?”

Dục Băng Phụng Hoàng mỉm cười buồn bã, “Đại ca, yêu một người và muốn hi sinh bản thân mình, dẫu hiển tất cả cho người đó là sai sao? Em tin rằng một ngày nào đó trái tim anh ấy sẽ được em cảm hóa.”

“Em, em...” Nam Cung Túy bất đắc dĩ thờ dài, Sao con bé có thể ngu ngốc đến độ này chứ?

“Em đã yêu Phạm sâu sắc ngay từ cái nhìn đầu tiên.” Dục Băng Phụng Hoàng nói, khuôn mặt say đắm hồi tưởng lại, “Anh ấy giống như một thiên thần hoàn mỹ vậy. Khi anh ấy bước đến gần em, em còn tưởng như mình đang được diện kiến thần Mặt Trời Apollo đẹp trai nhất trên đời! Em tin rằng chẳng chàng trai nào trên thế giới này có thể đẹp trai sánh ngang anh ấy.”

Nam Cung Túy nổi da gà khắp mình mẩy. Phạm nhan sắc cũng dễ nhìn đấy... Nhưng không biết lấy hấn so với Vương Tử, Phụng Hoàng sẽ chọn ai đây?

“A... Phạm vừa PM em, em phải mau đi thôi.” Phụng Hoàng tâm thần bay bổng khi nhận được tin nhắn của Phạm.

“Anh cấm em đi...” Còn chưa kịp nói xong, đứa em gái nhận đã chạy mất dạng, vậy nên Nam Cung Túy chẳng còn lựa chọn nào, đành nhanh nhanh chóng chóng đuổi theo.

~*~

Cuối cùng, tôi vẫn lạc đường như thường. Tôi vô tình đi lộn qua phía Đông nên gặp trùng Tinh Thành... Sau đó đành trực tiếp xài trạm truyền tống mà chạy tới Nguyệt Thành. Lúc tới nơi, tôi mới biết hóa ra Nguyệt Thành là một thành phố đúng kiểu Trung Hoa xưa. Tôi vui thích đi dạo trong thành, thưởng thức cảnh nhà làm bằng trúc, trước cửa đèn lồng đỏ treo, đường phố kiếm khách phe phẩy cây quạt trong tay.

Đúng là nơi ở thế nào thì sinh ra con người thế ấy... Mà nghĩ cũng kì, chẳng hiểu sao em trai tôi, thằng đòi đòi muốn trở thành đại hiệp Sở Lưu Hương, lại chạy tới Tinh Thành làm gì? Tôi thầm nghĩ, tiện ngoạm thêm một viên kẹo trên thanh kẹo hồ lô* vừa mua.

(*Kẹo hồ lô: là một loại kẹo của Trung Quốc. Bạn đọc nếu đã xem nhiều phim Trung Quốc cổ trang chắc đều đã thấy qua loại kẹo này. Kẹo hồ lô là một loại kẹo mút quả được viên thành từng viên nhỏ, thường có màu đỏ, biểu thị sự may mắn. Kẹo xiên với nhau thành từng que, mỗi que tầm 3, 4 viên kẹo gì đấy.- meomeo)

“Phụng Hoàng, em đứng lại cho anh!” Nam Cung Túy giận giữ nắm lấy cổ tay của Phụng Hoàng giật lại.

“Buông em ra đại ca, em muốn đi gặp Phạm!” Phụng Hoàng òa khóc.

Nhìn thấy một màn này, tôi lại nhai thêm một viên kẹo hồ lô ngào đường, nghĩ thầm trong bụng, Vận may của mình cũng được quá đi, khỏi cần PM Nam Cung Túy mà vẫn gặp được anh!

Phạm từ tốn từ cuối phố bước tới chỗ hai người, miệng lộ nụ cười, “Nam Cung Túy, người không thấy làm thế này chương mất lắm sao? Người không chiếm được trái tim của cô em gái nhận, giờ lại muốn cưỡng ép sao?”

“Ngươi nói gì? Đừng huyền thuyên lắm lời, ta chỉ không muốn nó bị thăng súc sinh như ngươi lừa thôi!” Nam Cung Túy nổi khùng hét lên.

“Nam Cung Túy, cẩn thận lời ăn tiếng nói của ngươi đi. Ai lừa dối cô ta chứ? Phụng Hoàng, tôi đã bao giờ lừa cô chưa?” Phạm về mặt tự tin hỏi, “Tôi đã nói thẳng với cô rồi. Cô chỉ là một trong những con thuyền tôi đập chân qua* thôi.”

(*thuyền đập chân qua: Trung Quốc có câu nói, ‘một chân đập nhiều thuyền’, ý tương tự như câu ‘bắt cá hai tay’ của nước ta. Câu này đại ý là người rất đào hoa, yêu nhiều người một lúc. Câu nói của Phạm ý muốn chỉ Phụng Hoàng chỉ là một trong những cô gái hắn thích qua, lợi dụng qua. – meomeo)

“Em biết. Nhưng không sao, em không bận tâm.” Phụng Hoàng say đắm nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng hết sức anh tuấn của Phạm.

Phạm nhìn Nam Cung Túy nhún vai, mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Ngươi...” Nam Cung Túy cực kì tức giận, anh rút kiếm ra như sắp xông lên đánh một trận sinh tử với Phạm.

Phụng Hoàng sợ đến mức lập tức chắn trước mặt Nam Cung Túy “Dừng lại đi, đại ca! Em không cho phép anh làm Phạm bị thương!”

Nam Cung Túy về mặt tổn thương, “Phụng Hoàng, em...”

“Đại ca, em...” Phụng Hoàng cũng rất áy náy, nhưng một phen cũng không thối lui.

Bầu không khí trở nên nặng nề bế tắc. Tôi nuốt viên kẹo hồ lô bọc đường cuối cùng, liếm môi, và quăng cái xiên tre vào thùng rác.

...Cô gái si tình, anh trai lo lắng, còn thêm một thằng cha lãng tử phong lưu vô tình, thật là một cảnh phim tình cảm truyền hình làm người khác phát chán! Để tôi lên phá vỡ màn kịch tính nhạt toẹt này nhé! Tôi nhàn nhạt cười tà.

Tôi đứng thẳng người, nụ cười nhẹ thoáng trên môi, cả người toát ra khí chất nho nhã cao quý. Bây giờ tôi... chính là Vương Tử điện hạ cao quý hoàn mỹ nhất! Tôi dùng giọng trầm áp mà dịu dàng nói, “Nam Cung Túy, là anh đó sao?”

Tất cả mọi người trên đường đều quay sang nhìn tôi- phải nói cho chuẩn là mặt đồ bùng tim đập thốn thốn mờ to mắt nhắm tôi – tôi hài lòng thấy cả Dục Băng Phụng Hoàng cũng đang si mê nhìn tôi. Bước từng bước thanh lịch, tôi đi tới chỗ Nam Cung Túy, “Thật thất lễ, em vừa mới tới. Em mới đi thăm thú quang cảnh phố phường một chút, chẳng ngờ lại gặp được anh. Em không làm phiền anh chứ?”

“À không...” Nam Cung Túy nhìn tôi hồ nghi, nghĩ thầm trong đầu, Vương Tử hôm nay... sao lại khác lúc trước hoàn toàn vậy?

“Hừm, Tiểu thư đây... nhất định là em gái kết nghĩa Dục Băng Phụng Hoàng của anh phải không?” Tôi quay đầu lại nhìn Phụng Hoàng đang si ngốc ngắm tôi, nở nụ cười sáng láng tuyệt mỹ vô địch quyến rũ cả nam lẫn nữ, “Nam Cung Túy rất hay nhắc đến em”

“Thật...thật sao?” Phụng Hoàng lấp bắp, nhìn khuôn mặt tôi say đắm như bị trúng bùa mê.

“Em đáng yêu hết như lời anh ấy nói vậy.” Vừa nói tôi vừa giết sát mặt mình vào mặt cô, gần đến nỗi còn nghe được cả tiếng tiếng tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cô rồi dịu dàng hôn lên mu bàn tay ấy.

Phụng Hoàng hít một hơi, rồi lập tức ngắt lịm đi...Giờ tôi mới biết mình đẹp trai đến độ dọa người ta ngắt được! Tôi bất đắc dĩ đỡ cô gái đang bất tỉnh nhân sự trong vòng tay, “Nam Cung Túy, đến đỡ em gái anh đi này!”

“...” Túy im lặng ôm lấy Phụng Hoàng

“Lại là ngươi, Vương Tử!” Về mặt luôn bình tĩnh của Phạm cuối cùng cũng đã có biến đổi, hắn nghiêng răng rít lên.

Tôi lộ ra nụ cười ác ý nhìn hắn, “Sao? Muốn gặp ta đến thế cơ à?”

“Ai muốn thấy ngươi chứ?” Mặt Phạm méo mó vặn vẹo tím lại vì căm tức.

“Ai ya, sao lại nói lời phản tâm tư thế?” Tôi mười phần làm dáng chậm rãi bước lại gần Phạm, không quên bồi thêm một nụ cười ám muội, “Muốn gặp ta thì cứ nói đại ra cho rồi, ta đảm bảo sẽ đến gặp ngươi bất cứ khi nào ta rảnh.”

“Tránh xa ta ra!” Phạm lùi lại 3 bước, rút kiếm ra chìa vào tôi.

Tôi cười lạnh một tiếng. Hai tay chống nạnh, tôi lạnh nhạt, “Ngươi thực sự muốn đấu với ta?”

Nghe vậy, Phạm thoáng do dự. Hắn vẫn còn nhớ sức mạnh phi thường của Huyết Yêu trên đấu trường, nhưng do sĩ diện vốn sẵn tính trời, nên Phạm vẫn ngạo nghễ chìa lưỡi kiếm về phía tôi.

Khuôn mặt tôi bỗng nghiêm lại, “Ta cảnh báo ngươi, đừng bao giờ lại gần Dục Băng Phụng Hoàng nữa! Ngươi nên biết, từ nay về sau trái tim cô ấy sẽ không thuộc về ngươi nữa đâu!”

Khuôn mặt Phạm vặn vẹo trông thực khó coi, hắn cất tiếng cười mỉa mai, “Huyết Yêu, ngươi không phải đang chõ mũi vào quá nhiều chuyện rồi sao? Chuyện giữa ta và Phụng Hoàng không cần ngươi phải hao phí tâm tư!”

“Hừ, Nam Cung Túy là bạn ta, em gái anh ấy thì cũng là em gái ta, vậy nên ta không thể nào để Phụng Hoàng bị một con cầm thú như ngươi chơi đùa được.” Tôi rút Hắc Dao, hài lòng nhìn sắc mặt tái mét của Phạm, càng quyết tâm thách thức hắn. “Muốn đánh thì bớt nói nhảm rồi xông lên đi!”

Phạm nhìn tôi nao núng, rồi hắn cố ý lướt qua Nam Cung Túy đang đứng gần đó, “Muốn chơi trò hai đánh một phải không!”

Tôi lạnh lùng đáp, “Bớt kiêu có đi. Ngươi thừa biết Nam Cung Túy sẽ không can thiệp!”

“Khó nói lắm!” Phạm ác ý nói, hắn thu kiếm lại, “Ta chẳng muốn đánh nhau với 2 tên ăn gian cái người!”

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Phạm. Tôi cũng chẳng có ý định choảng nhau giữa phố với hắn, hơn nữa còn lấy loại lí do ‘đánh nhau vì gái’ này nữa...

Trước khi chạy biến, Phạm còn dùng loại ánh mắt lạnh như băng nhìn tôi, “Cứ chờ đấy, rồi một ngày ta sẽ quay lại tính sổ với ngươi, Huyết Yêu ạ...”

Tôi nhún 1 bên lông mày, “Ta chờ đấy.”

Hầy, chuyện lần này đi hỏi chuyện Nam Cung Túy tôi lại kéo thêm một mĩ nhân vào cuộc và kết nạp thêm một kẻ thù siêu mạnh... Nếu Nam Cung Túy mà không chịu tham gia với chúng tôi á, mặc dù là bạn tôi, tôi cũng sẽ băm vằm anh ta ra thành thịt viên ngay! Nghĩ xong, tôi quay phắt sang nhìn Nam Cung Túy nguy hiểm, nhưng anh vẫn chỉ nhìn tôi khó hiểu với ánh mắt vô tội.

“Nam Cung Túy, gia nhập hay không gia nhập?”

“Hả?”

~*~

Tại nhà Nam Cung Túy...

“Hóa ra là vậy, là vấn đề lãnh địa em mới được thưởng chứ gì!” Nam Cung Túy cười, “Mấy người đã đặt tên cho thành phố chưa?”

Tôi đang thông thả nhấp một ngụm trà, nghe vậy bèn cứng cả người, “Tên... thành phố của chúng em?”

“Cái gì? Mọi người vẫn chưa đặt tên cho thành phố sao?” Nam Cung Túy giật giật mình.

Tôi ngóc đầu qua một bên, nghĩ, Chắc mọi người cũng đã nghĩ ra tên rồi, chỉ là quên chưa báo cho mình biết thôi! “Đội em tí, em đi hỏi đã.”

“Lang đại ca, thành phố mình có tên chưa?”

“...Chết thật, anh quên khuấy mất. Vương Tử, em là lãnh chúa, em tự đặt đi.” Lang đại ca thờ ơ trả lời, “Đặt được rồi thì nhớ ra phòng Phát triển Quy hoạch đất đai thành phố đăng kí. Thế nhớ.”

Sao lại như vậy... Tôi cau mày, “Họ bảo em tự đặt tên! Nam Cung Túy, nghĩ tên giúp em đi.”

“...Đây là trọng trách của lãnh chúa em mà.”

Tôi nghĩ đông nghĩ tây, lại quay đầu trái quay đầu phải, dậm chân đấm tay mà nghĩ... Cuối cùng, tôi đồ gục xuống sàn nhà, nước mắt lã chã. Ứ hu hu hu, tôi nghĩ không ra!, tôi lấy ánh mắt đầy lệ cầu cứu Nam Cung Túy...

“...Bằng không cứ lấy tên Vô Ngân thành đi, để tượng trưng cho tiềm năng vô tận của thành phố trong tương lai.” Nam Cung Túy nghĩ một lúc rồi nói ra tên này.

“Tên rất hay!” Tôi cảm động lao vút tới siết chặt Túy, lại dùng ánh mắt lấp lánh và giọng làm nũng nói, “Anh đã giúp bọn em đặt nền móng cho Vô Ngân thành, anh không được trốn nửa đường đâu đấy nhé! Anh tham gia với tụi em nha, được không? Đi mà Túyyyyyy...!”

“...Anh nghĩ mình nên tham gia cùng với đội em. Anh không có ý kiến gì vấn đề này, và lại kiểu gì Phụng Hoàng đội anh chẳng bám dính lấy em, nó đi thì chị gái nó cũng theo luôn. Thế là chồng của chị gái nó là tể ti đội anh cũng phải đi, thì em trai của chồng của chị gái nó là đạo tặc đội anh cũng đi nốt, còn lại mỗi một người không đi thì sao.”

“...Vậy là coi như đã thỏa thuận rồi nha, em... em còn phải đi tìm thêm người về giúp đội mình. Vậy em đi trước, mọi người về gặp đồng đội em ở Vô Ngân Thành sau nhé.” Nụ cười trên môi tôi đã sớm đông cứng lại, Ý tứ lời vừa rồi của Túy... chẳng phải là nếu tôi mà phụ cô nàng Phụng Hoàng kia thì chị gái cô cùng hai người anh rể em rể kia đều sẽ đuổi cùng giết tận tôi sao? Hầy, coi vậy sau này làm sao mình sống yên ổn được chứ? Tôi đang nghĩ chuyện phải khẩn trương bảo Du xây cho tôi một căn hầm trú ẩn mới được.

“Được! Không thành vấn đề!”

“Cám ơn anh, Túy.” Tôi mỉm cười vui vẻ, nghĩ, Coi như nhiệm vụ tiếp theo đã hoàn thành!

Nam Cung Túy vui vẻ đắm nhẹ vào ngực tôi, “Đừng khách khí, bạn bè mà! Đi, chúng ta đăng kí tên thành phố cho em, rồi anh em ta làm một chén!”

Tôi cười ngu ngơ... Tôi phải uống rượu thật sao?

~*~

“Đây là đạo tặc duy nhất trong đội anh, Không Không.” Nam Cung Túy giới thiệu bạn nhậu mà anh mời đi cùng chúng tôi, đạo tặc Không Không gầy nhỏ.

“Chào cậu, tôi là Vương Tử.” Tôi lịch sự giới thiệu mình.

“Đừng bị vẻ ngoài bé nhỏ đánh lừa, Không Không có thể uống ngàn chén không say* đấy. Em phải cẩn thận, Vương Tử.” Nam Cung Túy cười lớn.

(*Ngàn chén không say: thành ngữ Trung Quốc, ý muốn nói một người nào đó tửu lượng rất cao, uống rất nhiều nhưng vẫn không say. – meomeo)

Tôi cười để theo... nhưng đáy lòng cũng đành bất lực thôi! Trước giờ tôi đã uống giọt rượu nào đâu, vậy mà ngay lần đầu tiên đã phải đo tửu lượng với 2 tên con trai! Trời ơi! Chẳng phải quá khó xử rồi sao? Hu hu hu... Thôi mặc kệ! Sau này có xảy ra cái loại chuyện gì cũng không liên quan đến tôi đâu!

“Đầu tiên cùng chúc mừng Vương Tử đã thành công đoạt được chức quán quân! Cạn chén!” Nam Cung Túy hô to.

“Cạn chén!” Không Không cũng nâng cốc lên hết vang.

“Cạn chén!” Tôi đành nói hòa theo họ. Tôi ngửa chén mình chăm chăm 3 giây, rồi nghiêng chặt răng, nhắm mắt nhắm mũi tu cho bằng sạch... A, Nóng quá! Tôi cố kìm nước mắt, Chẳng lẽ từ giờ phải tiếp tục nốc cái thứ cay nóng kinh dị này sao? Không thể nào? Tôi khóc không ra nước mắt...

~*~

3 tiếng sau...

“Thêm một chén nữa!” Tôi vung vẩy ly rượu, hùng hổ gào lên.

“Hức... Chịu thôi, Vương Tử. Tửu lượng của anh kinh khủng quá, đừng uống nữa...” Không Không cả người mềm oặt nửa nằm nửa ngồi trên bàn, rên rỉ, “Nếu còn uống tiếp, em sẽ bệnh chết mất...”

“Hahahahaha, chú không thể đo với anh!” Tôi điên dại cười lớn một hồi, thân hình theo đó cũng nghiêng nghiêng ngã ngã theo. “Thế mà còn nói cái gì mà ngàn... ngàn chén không say chứ!?”

“Là tại em... em đến vạn chén cũng say không nổi đấy chứ Vương Tử.” Túy đã ngủ gục hồi lâu bỗng tỉnh dậy, phun ra mấy lời này. Anh day day 2 bên thái dương, “Ngừng uống đi, đi về thôi!”

“Được rồi...” Tôi có chút bất mãn trả lời.

3 chúng tôi bước đi lảo đảo trên con đường thấm đẫm ánh trăng. Trong lòng bỗng hơi gợn ý sầu, tôi ngăn không được, bỗng dưng muốn múa đao giải tỏa nỗi lòng. Chẳng nghĩ thêm một lời, tôi rút Hắc Đao, như vũ bão phóng mình lên không vung đao loạn xạ, lại điên cuồng hét lên mấy tiếng... đến lúc không còn hơi sức đâu nữa. Tôi đứng thẳng lưng, thở hổn hển, những chiêu thức tấn công trước giờ trong game hiện rõ mồn một trong tâm trí.

Cuối cùng, tôi bắt đầu múa, đao vung nối nhau như mây trôi nước chảy liền thành một vũ điệu tuyệt đẹp. Trong suốt ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo, chỉ nghe tiếng Hắc Đao rít lên trong không khí, tôi bỗng thấy mình khoan khoái lạ thường, không tự chủ cười ngao một tiếng. Ánh trăng, bóng đao, dáng người phóng khoáng uyển chuyển, còn có tiếng chàng Yêu tinh cuồng ngao hoang dại cười vui, hòa với nhau như một khúc nhạc tuyệt mỹ thấm đẫm lan tràn trong Nguyệt Thành cổ kính.

“Hahahaha... haha!” Tôi cười man dại.

“Khá lắm! Đao khách cuồng ngao rất khá!” Nam Cung Túy vạn phần hào khí thốt lên, “Anh cùng em phân cao thấp, Vương Tử!” Dứt lời, guom liền tuốt, nhảy lên trước mặt tôi. Tiếng guom đao chạm nhau vang dội, nhạc khúc của kim loại tấu lên thật vui tai giữa màn đêm tĩnh lặng.

“Em cũng lên!” Không Không nhin không nổi cũng rút chùy thủ ra, như gió như lốc xông vào vòng chiến.

Tôi một cước phi tới chỗ Không Không, đao trong tay vẫn chặn kiếm của Nam Cung Túy, rồi tung người xoay một cái, tránh cú công kích hợp lực của hai người kia. 3 chúng tôi như ba đứa bé đang ồn ào chơi đùa giữa đường, không ngừng tránh đông né tây, thi thoảng lại tung một đao một kiếm về phía nhau. Chúng tôi cứ múa may như vậy quên cả thời gian... đến tận khi về đến nhà Nam Cung Túy.

Phát tay tạm biệt Nam Cung Túy, tôi ngược lên bầu trời đầy sao, lòng dậy lên nỗi khát khao được chạy tới cùng trời cuối đất! Đôi chân bắt giặc đưa tôi về một con đường lạ lắm...

Q.3 - Chương 3: Người đều đã tới.

“Thật là, Vương Tử mấy ngày nay chẳng PM em gì cả.” Tiểu Long Nữ phàn nàn.

“Em cũng biết thằng bé Vương Tử là chúa vô ý mà. Chắc nó lại không thèm để ý hòm thư rồi.” Xú Lang thần nhiên trả lời, “Thế việc đặt bẫy ở thành ra sao rồi?”

“Bọn em mới bao phủ được một phần tư lãnh thổ thôi. Đất này thật lớn quá mà.” Tiểu Long Nữ nhăn mày.

Xú Lang quay sang hỏi bà xã. “Vũ Liên, ta còn đủ tiền chứ?”

Vũ Liên cũng nhíu chặt lông mày, “Nếu xây dựng theo đồ án của Du thì chi phí thuộc vào tiền thưởng của đại hội nhất định không đủ. Em định cho xây dựng một nửa thành phố, lấy một phần cho người dân định cư rồi thu thuế để xây tiếp nửa còn lại sau.”

“Hay cứ bảo Du sửa bản thiết kế cũng được?” Xú Lang lo lắng hỏi.

“Được thì cũng được, nhưng theo ý em, nếu ta muốn kinh doanh thành trì lâu dài, thậm chí nếu muốn biến nơi này thành thành phố lớn nhất Lục Địa Trung Tâm thì bản thiết kế của Du quá hoàn hảo luôn.” Mắt Vũ Liên tỏa ra hào quang, “Bây giờ có vất vả một chút, nhưng em nghĩ sau này nhất định không phải hối hận.”

“Em nói cũng có lý. Em quả nhiên nhìn xa trông rộng hơn anh nhiều.” Xú Lang dùng ánh mắt dịu dàng vô hạn nhìn vợ yêu dấu.

“Lang...” Vũ Liên bẽn lẽn, hai người nhìn nhau âu yếm thâm tình...

“Em qua chỗ Du với Doll xem thế nào nhé!” Tiểu Long Nữ nói nhanh rồi chạy biến đi, khuôn mặt đỏ lựng xấu hổ.

Tiểu Long Nữ đi về phía thành trì còn dựng dang dở, và sải bước về phía Doll đang cất lực chỉ huy các cốt tinh xây bức tường lớn và Du đang giám sát NPC và người chơi phụ giúp việc thi công.

“Tình hình thế nào rồi? Mọi việc ổn cả chứ?” Tiểu Long Nữ hỏi.

“Tiền độ vẫn bị chậm,” Du không mấy hài lòng đáp. “Hầy... Cũng không trách được, ta thiếu hụt ngân quỹ nghiêm trọng, nên không thể thuê thêm nhân công được. Nếu không có các cốt tinh của Doll, chỉ sợ xây mấy tháng nữa cũng chẳng xong.”

“Hầy... Nếu tên Vương Tử kia nhanh chóng mang người về thì thật tốt quá. Ít nhất công việc cũng tiến triển một chút.” Tiểu Long Nữ ngồi thụp xuống, tay chống cằm lo lắng.

Doll đột nhiên chạy như điên tới, khuôn mặt rạng rỡ vui tươi, “Tà Linh ca ca và các anh chị trong Hắc Ám Tà Hoàng Đội đến rồi này!”

Tà Linh như thường lệ dẫn đầu cả đội. Họ đi đến trước mặt Du và Tiểu Long Nữ rồi dừng lại.

“Cậu tới rồi.” Du nói, nhướn lông mày lên nhìn, không lấy chút ngạc nhiên nào khi thấy Tà Linh đến.

“Vương Tử đâu?” Tà Linh cau mày.

“Chưa có về...” Du trả lời, bối rối.

“Vẫn còn ở chỗ Nam Cung Túy?” Tà Linh gầm ghe, gân xanh nổi hằn trên trán, “Anh cũng không quản?”

“Vương Tử đâu phải tù nhân của tôi, lấy quyền gì mà quản?” Du dùng giọng điệu châm chọc đáp lại, “Vớ lại, chúng tôi thực sự rất cần sự giúp đỡ của Nam Cung Túy.” Lời này đúng là sự thật, nhưng Tà Linh vẫn trừng mắt lườm Du.

Còn Doll, cô bé hạnh phúc nắm tay Minh Hoàng – bộ mặt trông thối hết biết, và tay Phong Vô Tình, “Thật tốt quá! Doll nhớ các anh chị nhiều lắm cơ! Thế Minh Hoàng ca ca và Phong Vô Tình ca ca có nhớ Doll không nào?”

Khuôn mặt Phong Vô Tình dịu lại, vẻ khó chịu của cậu dần thay bằng nụ cười tươi vui, cậu xoa nhẹ đầu Doll, nói, “Ừ, anh cũng nhớ Doll nhiều lắm! Chỉ có điều anh chẳng muốn thấy cái mặt ‘người nào đó’ chút nào!” Khi nói cụm từ người nào đó, Phong Vô Tình nhìn Tiểu Long Nữ chằm chằm, còn đạo tặc nào đó lại bật rợn ra về ngay thơ vô tội.

Về mặt hăm hực của Minh Hoàng dần trở lại bình thường, ngay khi Doll quay sang nhìn cậu với đôi mắt to, nài nỉ, cậu lập tức hạ khí giới đầu hàng ngay,

“Rồi, rồi, anh nhớ em nhiều, được chưa?” Cậu giọng miễn cưỡng nói.

“Thâu Hương ca ca, Hắc Bách Hợp tỷ tỷ!” Doll đón chào hai người đang cười rạng rỡ bằng những cái thom lên má.

Vừa hay, Xú Lang và Vũ Liên cũng ra khỏi trụ sở lâm thời, đích thân nghênh đón Hắc Ám Tà Hoàng Đội, “Mọi người đã đến, thật là quá tốt! Vậy mà chúng tôi cứ lo rằng Hắc Ám Tà Hoàng Đội sẽ không sẵn sàng giúp chúng tôi cơ đấy.” Xú Lang bắt tay Tà Linh.

“Chúng tôi không thiếu chỉ khí như vậy. Đã là công bằng chiến đấu, sẽ không một câu oán hận.” Phong Vô Tình điệu đà phe phẩy cái quạt lông, dùng phong thái quân tử khảng khái nói... Thế đũa nào say rượu rồi hò hét tùm lùm tùm la là sẽ giết cả hội Phi Thường Đội, nhất là con ả Tiểu Long Nữ hử? Các thành viên còn lại của Hắc Ám Tà Hoàng Đội về mặt bắt mắt dĩ nhiên Phong Vô Tình.

“Tóm lại, tôi cũng xin chân thành cảm ơn sự sẵn lòng giúp đỡ của các vị. Điều này thực giám không ít gánh nặng cho chúng tôi.” Xú Lang cười toe toét.

Vũ Liên lại vừa cau mày, vừa lăm bắm, “Như vậy vẫn còn quá ít người. Chẳng biết Vương Tử có mời được Mai Khôi Đội và Nam Cung Túy đến giúp không nữa?”

“Tất nhiên là được!” Một giọng nói vang lên từ ngoài cổng thành xây dở. Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội quay phắt về hướng đó. Trong đám bụi mịt mù, tiếng vó ngựa tung hoành, đoàn quân nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ, người dẫn đầu không ai khác chính là Nam Cung Túy. Anh phi đến chỗ Phi Thường Đội rồi đột ngột dừng lại, nhảy xuống ngựa. Một trăm năm mươi người phía sau cũng đồng loạt xuống ngựa theo. “Vương Tử chưa về à?”

“Chưa...” Hai đội đồng thanh, ngẩng đại nhìn một trăm năm chục binh sĩ cười một trăm năm chục con chiến mã.

“Thôi được. Vậy đành phải đợi đến lúc cậu ta về mới giới thiệu lãnh chúa của chúng ta với bạn của tôi thôi. Trước tiên tôi giới thiệu cho mọi người một chút. Đây là đoàn phiêu lưu của chúng tôi – Kiếm Vô Tội. Hầu hết đều là chiến sĩ. Chỉ có một số là tế ti và ma pháp sư. Mọi người cũng thấy, binh đoàn chúng tôi sức tấn công sẽ rất mạnh.” Nam Cung Túy không nén nổi tự hào nhìn binh đoàn mình đã tốn bao công sức lập nên.

“Binh đoàn phiêu lưu kìa!” Tiểu Long Nữ cảm động dâng trào nhìn binh đoàn hung hãn thiện chiến Kiếm Vô Tội trước mặt, “Biết ngay cho Vương Tử đàn đi cầu người là chỉ có chuẩn, vận may của cha này không có thường đâu mà. Còn lời về được cả đoàn phiêu lưu cơ!”

Các thành viên trong Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội không hẹn mà cùng gật đầu một lúc... Vận may của Vương Tử nhất định không có tốt kiểu bình thường đâu.

Nam Cung Túy nghe vậy, cười khê. Anh nói, “Tôi đến đây cũng là vì Vương Tử là một người rất đáng kính nể. Dù là đối đãi với bạn bè hay là thân thủ, đoàn phiêu lưu chúng tôi và bản thân tôi đây đều rất kính nể cậu ta. Tất cả chúng tôi đều vô cùng vinh dự được gia nhập Vô Ngân Thành.”

“... ‘Vô Ngân Thành’?” Xú Lang hỏi, có chút hoang mang.

“Hử? Vương Tử không có kể với mấy người ư? Vô Ngân Thành là cái tên tôi giúp Vương Tử đặt cho thành phố của cậu ấy. Chúng tôi đã đi đăng kí rồi mà.” Nam Cung Túy thắc mắc.

“Vô Ngân Thành! Không tin được thành chủ chúng ta đây lại biết tên thành cuối cùng! Vương Tử, anh rốt cuộc chết ở cái xá nào rồi?” Tiểu Long Nữ phát điên rít lên.

Vũ Liên day trán, nói, “Không phải là thằng nhỏ không dám tìm Mai Khôi Đội, nhưng lại sợ chúng ta mắng nên bỏ trốn rồi chứ?”

“Anh không nghĩ thằng bé trốn rồi đâu, chẳng phải nó đã sớm quen bị chúng ta mắng rồi sao?” Xú Lang hơi lo lắng nói, “Hay thằng nhỏ bị Mai Khôi đội cực tuyệt, quá đau khổ nên tìm chốn ở ẩn tu dưỡng cũng nên?”

“Đừng nói lại lạc đường rồi rơi xuống vách đá rồi chứ!” Du mặt mũi tái xám nói, vừa dứt lời Tà Linh cũng lộ vẻ lo lắng.

“Cái gì? Anh ấy từng bị rơi xuống vách đá sao?” Dục Băng Phượng Hoàng đang đứng cạnh Nam Cung Túy nghe Du nói vậy mặt mày thất sắc, lo lắng hỏi.

“Cô là ai?” Du và Tà Linh đồng thanh, quay đầu nhìn Phượng Hoàng, mắt họ nheo lại dè phòng.

Phượng Hoàng còn chưa kịp trả lời, một đạo tặc đã đột nhiên xen vào, “Vương Tử làm gì ngờ ngẩn đến nỗi ngã xuống vách đá chứ.”

“Còn người là ai?” Du và Tà Linh bốn mắt quay qua bắn tia lờm đáng sợ.

Nam Cung Túy lập tức giới thiệu, “Đây là ma pháp sư trong đoàn chúng tôi, Dục Băng Phượng Hoàng, còn cậu này là đạo tặc, Không Không. Không Không và tôi đã từng uống rượu với Vương Tử hôm nọ. Thêm nữa, đây là chị gái của Phượng Hoàng, Bạch Diệu Lệ Nhân. Cô ấy là nữ chiến binh mạnh nhất trong đoàn chúng tôi và là phó soái. Đoàn Lý ông xã của cô ấy là một trong những tế ti hiếm hoi của đoàn..”

“Nghe tới giờ, sao Vương Tử nghe giống một tên dớ dẩn dần dần dột thế?” Bạch Diệu Lệ Nhân giọng nói có chút bất mãn nhận xét. Cô không muốn thấy em gái Phượng Hoàng của mình yêu phải một tên khùng khùng lập dị. Quay sang Không Không, cô hỏi, “Không Không, sao em nói với chị Vương Tử mạnh mẽ, cao ngạo và có võ công thâm hậu cơ mà. Em còn bảo cậu ta cực kì nhã nhặn lịch sự với phụ nữ, trung thành thẳng thắn với bạn bè, là một nam tử hán đại trượng phu hoàn hảo. Nghe lời em chị mới đồng ý gia nhập cái thành này. Vậy sao Vương Tử theo lời họ lại ngược lại hết vậy?”

Không Không vội vàng phản bác, “Em không biết tại sao họ lại nói về Vương Tử như vậy, nhưng dưới con mắt của em, thì những điều em nói về Vương Tử hoàn toàn chính xác. Em đã uống rượu và nói chuyện với anh ấy hôm trước rồi. Khí chất của anh ấy cuồng ngạo, hơn nữa, võ công của anh ấy cao cường đến nỗi cả chủ tướng Nam Cung Túy và em hợp lực lại mà còn chẳng đánh bại được anh ấy nữa là. Nhưng đối với phụ nữ luôn dùng khuôn mặt tươi cười dịu dàng, cái này chị hỏi Phụng Hoàng là biết liền. Còn đối với bạn bè, hôm đó trên chiến trường mọi cũng thấy rồi đó thôi. Anh ấy là người đã cứu chủ tướng, mặc dù lúc đó hai người họ là kẻ thù đấy thôi?”

“Có thật vậy không?” Bạch Điều Lệ Nhân hồ nghi nhìn một hàng đám người Phi Thường Đội.

“Đúng đó. Vương Tử giống hệt như những gì mọi người miêu tả. Chúng tôi vừa nãy chỉ nói đùa cho bớt căng thẳng thôi, mọi người nhất định đừng để trong lòng làm gì.” Xú Lang mặt mày cực kì nghiêm túc trả lời... Kì thật, đám người đó nói cũng không sai. Những điều họ nói đều đúng với Vương Tử cả đấy thôi, chỉ là thẳng thắn còn phần tính cách nữa, nhưng mấy người không có hỏi... thì cũng ngu gì mà nói!

“Nam Cung Túy, họ nói đúng không?” Bạch Điều Lệ Nhân nghiêm mặt nhìn Nam Cung Túy.

Nam Cung Túy gật đầu. “Phải. Hơn nữa, dù có cuồng ngạo, cậu ta tính tình cũng thoải mái, dễ quen dễ nói chuyện.” Nam Cung Túy do dự một lát, nghĩ, Nói thế này đã được chưa? Mặc dù thỉnh thoảng Vương Tử có bày mấy trò rất quái dị! Chuyện này, nhất định không nên nhắc đến...

Bạch Điều Lệ Nhân dịu lại, cô nhìn Phi Thường Đội hồi lỗi, “Xin thứ lỗi cho tôi vì đã nghi ngờ lãnh chúa của các bạn, nhưng chuyện này có liên quan mật thiết đến mọi người trong Kiếm Vô Tội, không thể không quan tâm một chút.” Và lại, còn liên quan đến chuyện hôn nhân đại sự cả đời của em gái nhỏ nhà tôi. Phụng Hoàng rất hay yêu những người không nên yêu, thật khiến tôi đau đầu. Nhưng có vẻ lần này nó đã chọn đúng người cần yêu rồi, Bạch Điều nghĩ, nút thắt trong lòng đã được gỡ bỏ.

“Không sao đâu, ầu cũng là chuyện phải đề tâm.” Xú Lang mặc kệ lương tâm gào thét mà bình tĩnh nói.

“Vậy bao giờ tôi mới được gặp lãnh chúa của các bạn đây?” Bạch Điều Lệ Nhân hỏi.

“Ồ... chuyện đó, lãnh chúa của chúng tôi hiện thời đang bận tẩu khắp nơi những mong tìm được người giúp sức trong việc xây dựng và quản lý thành phố. Tôi sợ rằng sẽ còn phải đợi một thời gian nữa chúng tôi mới có thể giới thiệu cậu ấy cho các bạn được.” Ngoài mặt, Vũ Liên trả lời câu hỏi của Bạch Điều Lệ Nhân bình tĩnh và dứt khoát, nhưng kì thực, cô nghiêng răng kèn kẹt, rít lên trên kênh nhóm. “PM Vương Tử này, PM liên tục đến khi nào cậu ta chịu trả lời mới thôi. Nếu bọn họ phát giác ra tên Vương Tử ngốc nghếch ngờ nghệch thì chúng ta sẽ khó lòng giữ chân được đoàn Phiêu Lư này!”

Nói cũng phải, Phi Thường Đội nghĩ, liên tưởng lại cảnh Vương Tử cắn cắn ngón trỏ và nghiêng đầu, gương mặt ngu ngơ khù khờ. Nếu mọi người trong Kiếm Vô Tội mà nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ to chuyện đấy. Tưởng tượng xong, mọi người đều đồng loạt điên cuồng gào thét tên Vương Tử.

“Hóa ra là vậy, thật vất vả cho lãnh chúa.” Bạch Điều Lệ Nhân gật đầu ra chiều hiểu ý.

“Vậy ta bàn bạc một chút chuyện phân công chức vụ cho các vị, còn chia các bộ phận làm việc,” Xú Lang bày tỏ quan điểm.

“À vâng, hẳn rồi.” Bạch Điều Lệ Nhân trả lời dứt khoát.

Khi họ quay về trụ sở tạm thời, Doll bỗng nhận ra người quen của mình đang đứng tần ngần trước cổng thành, “Ê! Mai Khôi tỷ tỷ và mọi người kia!”, Cô bé reo lên.

Cả bọn Phi Thường Đội quay lại nhìn. Quả nhiên mấy người đang ngập ngừng trước cổng chính là Mai Khôi Đội. Thấy Phi Thường Đội nhận ra mình, bọn họ đều cúi đầu xấu hổ.

Xú Lang nhanh chóng đi về phía Mai Khôi Đội, nói, “Vậy ra Vương Tử đã tìm được mọi người, thật tốt quá!”

“Vương Tử?” Đoàn Kiếm nghe vậy có chút sững sờ.

“Không phải Vương Tử đi mời mọi người đến giúp Vô Ngân Thành sao?” Xú Lang nét mặt thay đổi rõ rệt, nghi hoặc hỏi lại.

Tất cả những người trong Mai Khôi Đội đều nhìn nhau bối rối. Cuối cùng, Mai Khôi mới chần chừ nói, “Chúng em chưa có gặp Vương Tử... Chúng em chỉ nghe nói rằng mọi người đã vô địch đại hội nên muốn đến chúc mừng và cũng có ý xin lỗi mọi người vì sự cố lần trước, và cũng để xem mọi người có cần chúng em giúp việc gì không.”

“Ra là vậy sao? Vậy tên Vương Tử chạy đi đâu rồi cơ chứ...?” Xú Lang hơi vẩn vơ nói. Tuy nhiên, nhớ ra còn có Kiếm Vô Tội đang đứng đằng sau, anh cố tình nói to, “Vậy ra Vương Tử chưa kịp tới nơi, mọi người đã tự đến rồi! Thật tốt quá, chúng tôi đang rất cần sự giúp đỡ của Mai Khôi Đội.”

“Nhưng đợt trước em đã trút giận lên Vương Tử. Em rất xin lỗi.” Đoàn Kiếm nói, vẻ hối lỗi rõ rệt, “Chuyện kia thật sự không phải lỗi của cậu ta.”

“Và em cũng không nên ép Vương Tử phải thích em. Lại còn... hôn anh ấy,” Mai Khôi cúi đầu đỏ mặt.

Tinh Thiên thò đầu ra khỏi tấm lưng rộng của Tiểu Cường, mắt mọng nước, “Là do lỗi của em hết, em thật không phải khi sử dụng những thủ đoạn sai trái để níu giữ Vương Tử. Em biết em sai rồi, em sẽ không làm thế nữa đâu!”

Vũ Liên xoa nhẹ đầu Tình Thiên và ôm cô gái trẻ trong vòng tay. Tình Thiên liền bắt đầu thổn thức, “Đừng lo, Vương Tử không bao giờ trách em cả. Nó còn rất mong hòa giải được với Mai Khôi Đội ấy chứ. Khi nào nó quay về, nhất định nó sẽ rất vui mừng khi thấy mọi người.”

Nghe được lời an ủi nhẹ nhàng của Vũ Liên, mọi người trong Mai Khôi Đội thờ phào nhẹ nhõm, nụ cười cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt họ.

“Mai Khôi, Tình Thiên... Hai người vẫn yêu Vương Tử à?” Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi. Hai cô đã phải chịu quá nhiều đau khổ vì yêu Vương Tử, nhiều đến độ ngay cả Tiểu Long Nữ cũng thương tiếc cho hai người họ.

Các thành viên trong Mai Khôi Đội về mặt ái muội nhìn Mai Khôi, còn Mai Khôi chỉ cúi đầu bẽn lẽn. Bên cạnh cô, Đoạn Kiếm tay quàng qua vai cô, cười, “Mai Khôi giờ đã là vợ anh rồi, đương nhiên không có chuyện cô ấy còn thích Vương Tử nữa đâu.”

“Cái này còn phải xem xét nha.” Bồ Huyết Chuyên Dụng nháy mắt tinh nghịch, Đoạn Kiếm tức khắc quay ra nhìn anh ta cực kì khinh bỉ.

“Em sẽ không buông tha Vương Tử đâu!” Tình Thiên đột nhiên la hét om sòm, kéo đầu ra khỏi vòng tay Vũ Liên, nước mắt hai hàng trên má. Lời cô khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, “Em biết những việc em làm trước đây là sai trái nhưng giờ em đã thay đổi. Em sẽ làm thay đổi trái tim Vương Tử bằng sự nhẫn nại và tình yêu sâu đậm của em.”

Nghe vậy, Dục Băng Phượng Hoàng bước lên phía trước, hỏi, “Cô cũng thích Vương Tử sao?”

Tình Thiên nhìn Phượng Hoàng hoài nghi, “Cô nói ‘cũng’, nghĩa là cô cũng thích Vương Tử à?”

“Đúng, và tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu!” Phượng Hoàng nói chắc như đinh đóng cột, phát âm rành mạch từng từ từng chữ. Những tia chớp điện xẹt qua xẹt lại giữa hai cô.

Du vô cùng băng hàn nói, “Vương Tử là của tôi!”

Trong khi mọi người cố không để bị sốc trước lời phát ngôn của Du, thì Tà Linh lại hậm hực trừng mắt nhìn Du, “Vớ vẩn, Vương Tử là của tôi!” Văng lại có thêm chớp giạt giữa hai người này...

Tất cả những người còn lại đều há hốc mồm nhìn hai thằng đàn ông trở mặt với nhau tranh giành một thằng đàn ông khác, trừ mỗi Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội. Họ đều lộ vẻ mặt đã xem cảnh này chán chê mê mỏi rồi, Minh Hoàng lại còn bặm môi không cam lòng nhìn anh trai cậu, Tà Linh.

Thấy sắc mặt em gái mình tái nhợt đi, Bạch Điều Lệ Nhân quay sang Phi Thường Đội, lắp bắp, “Vương Tử, cậu ta... cậu ta là...”

“Vương Tử chắc chắn không đồng tính!” Tiểu Long Nữ ra mặt đảm bảo nghiêm túc vô cùng. Lời này chắc chắn là thật luôn! “Vương Tử thật quá đẹp trai, nên ngay cả đàn ông cũng muốn giành anh ấy làm của riêng.” Cô nhận xét. Trò này càng ngày càng hay! Tiểu Long Nữ trong lòng cười thầm. Cô không khỏi chờ mong đến lúc Vương Tử quay về chứng kiến khung cảnh hỗn loạn này... Hehehe!

Cả Phượng Hoàng và Tình Thiên đều thờ phào nhẹ nhõm, và sau đó nhìn hai tên đồng tính luyến ái, đồng thanh, “Tôi cảnh cáo 2 người, cấm được dụ dỗ Vương Tử đấy nhé! Nhắc lại, Anh ấy là của tôi!” Sau đó hai cô gái lao vào lườm nguýt người đối diện.

“Là của tôi mới đúng!” Hai gã đàn ông tổng to, cùng gia nhập hàng ngũ trừng mắt nhìn nhau.

“Cũng được đó~~~~~, vừa đủ một bàn mặt chược, lại còn có chủ đề chung để tán gẫu,” Tiểu Long Nữ thờ ơ nói.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Tinh và Vân.

Đôi mắt vừa hé mở, tôi không thể ngăn mình thán phục thốt lên, “Bầu trời thật trong xanh!”

Tôi lười biếng nằm ườn một lúc, ngạc nhiên nhìn bầu trời xanh mở rộng trước mắt. Cuối cùng, miễn cưỡng đứng lên, tôi chăm chú nhìn khung cảnh xung quanh mình, cắn cắn ngón trở bối rối, “Chỗ này là chỗ quý quái nào vậy?”

Ủây, có hải âu kia! Tôi ngạc nhiên nhìn đàn hải âu liệng ngang qua... Ấy? Cánh bướm kia sao? Tôi chưa từng thấy cánh bướm to vậy bao giờ... Còn mặt sàn tôi đang đứng đây, có phải là lát ván gỗ không vậy?

Tôi bước đến lan can tàu, ngây dại phóng tầm mắt ra xa.

Biển xanh ngắt một màu, gió đại dương mang vị muối biển mặn mát thổi mát rượi, Ủây, Hô hô, thoải mái quá, Tôi nghĩ, cười ngu đúng mười giây, rồi chợt nhận ra... Khoan đã! Tôi nhìn quanh quất trái phải, Trời đất! Sao chung quanh toàn là biển thế này, đất liền yêu dấu của tôi đâu rồi? Sao mình lại ở trên

tàu, và mình đang đi đâu đây?

Đừng sợ, đừng sợ! Tôi cố trấn an bản thân, Nhất định phải có lí do nào đấy mình mới ở đây.

Tôi cố hồi tưởng lại những điều đã diễn ra, Mình nhớ rằng mình đã đi nhậu với Nam Cung Túy và Không Không, cái thứ chất lỏng cháy cổ rát họng đó thật khó nuốt... Ồ, rồi sao nhỉ? Hai tay ôm đầu, tôi vò đầu bứt tai, nghĩ mãi, Rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện quái quỷ gì vậy?

Đột nhiên khoe mắt lướt thấy một người. Tôi vội chạy đến túm chặt lấy tay anh ta, “Xin lỗi ông anh, làm ơn cho thằng em hỏi con tàu này đi đến đâu vậy?” Tôi lo lắng hỏi.

“Đây là tàu Sao Hải Dương, giương buồm từ Lục Địa Trung Tâm đến Lục Địa Phía Đông. Cậu không biết sao?” Người đàn ông có vẻ như là thủy thủ nói, nhìn tôi ngờ vực.

Lục Địa Phía Đông? Tôi ngây người nhìn gã, “Lục Địa Phía Đông á? Từ bao giờ mà Đệ Nhị Sinh Mệnh lại có nhiều lục địa thế?”

“...Thế giới này có tất cả 5 lục địa, Đông, Tây, Nam, Bắc và Lục Địa Trung Tâm. Cái này ai cũng phải biết chứ!” Gã thủy thủ nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt ‘gặp quái thú rồi’.

Thật vậy sao? “Thế em từ đâu đến vậy?”

“Theo lộ trình tàu thì cậu đến từ Lục Địa Trung Tâm phải không?”

Tôi gãi gãi gáy cười ngu ngơ, “Có lẽ vậy thật!”

“Vậy làm sao em quay lại Lục Địa Trung Tâm được đây?” Mặc dù trải nghiệm trên tàu nghe cũng thú vị thật đấy, nhưng tôi sẽ bị mọi người trong Phi Thường Đội nện cho như tử nếu không nhanh nhanh chóng chóng đưa Mai Khôi Đội về mất.

“Cậu có thể đi tàu về khi đến Lục Địa Phía Đông.”

“Vậy mất bao lâu mới đến được Lục Địa Phía Đông?”

“Chắc khoảng năm ngày gì đấy! Thôi không nói nhiều với cậu nữa, tôi còn có việc phải làm đấy.” Gã thủy thủ quay bước, lăm lăm, “Đúng thật là thằng khùng, giá vé đi tàu thì đắt đỏ như thế mà chưa kịp đến Lục Địa Phía Đông cậu ta đã đòi về rồi...”

Sét đánh giữa trời quang!

“Năm ngày, vậy cả đi cả về là mười ngày tất thấy sao?” Tôi khóc không ra nước mắt, lần này không ăn chửi thì nhất định là có phép màu.

Thở dài nặng nề, tôi lăm lăm, “Báo cho mọi người trước đi.”

“Mọi người ơi, em có chuyện muốn báo cáo...” Sao họ không trả lời?

“Gọi Phi Thường Đội, gọi Phi Thường Đội...” Vẫn chẳng có phản hồi gì? Sao lại thế được! Giờ này nhất định phải có người online chứ? Tôi hoảng sợ, vội vàng túm chặt tay thủy thủ đại ca, “Đại ca à~, sao em không liên lạc được với đồng đội qua kênh nhóm vậy?”

Lại bị tôi cản đường, gã thủy thủ cáu tiết, “Thế đồng đội cậu đang ở đâu?”

“Trên Lục Địa Trung Tâm.” Tôi ngoan ngoãn trả lời.

“Người chơi trên các lục địa khác nhau không thể dùng kênh trò chuyện để PM nhau được, bao gồm cả kênh nhóm. Cậu đang trên biển nên chỉ có thể nói chuyện được với hành khách trên tàu thôi.”

Quay hàm tôi trở xuống, “Xui thấy mẹ luôn rồi.”

Tôi chẳng có việc gì để làm hết, đành ngồi thụp xuống sàn tàu chơi. Lúc đầu tôi còn định nhìn trời ngắm biển cho khuây khỏa, nhưng rồi cuối cùng cũng phát điên lên vì nhàm. Đại ca thủy thủ bảo là giờ không phải mùa du lịch, nên có rất ít người chơi lên tàu. Tàu này rời bến trước bình minh, nên tôi là vị khách duy nhất ở đây, hu hu hu!

Tôi lẩn người về phía trước, lại lẩn ra đằng sau rồi lẩn sang hai bên... Cháááááá chết mất! Trời ơi! Mình biết làm cái quái gì đây? Ngay cả anh NPC thủy thủ cũng trốn biệt tăm biệt tích sau khi bị mình làm phiền quá nhiều, vậy nên tôi chẳng có ai để tiếp chuyện nữa. Tôi buồn rầu kẹp đầu giữa hai gối, mắt đỏ hoe, nước mắt bắt đầu tuôn trào như suối, “Huhuhu, Tiểu Long Nữ, Lang Đại ca, Du, Doll và Vũ Liên đại tẩu nữa, em nhớ mọi người nhiều lắm, huhuhu!” Giờ tôi mới biết, không có Phi Thường Đội bên cạnh tôi thực sự rất cô đơn.

“Mama, sao mama khóc khóc vậy?” Một giọng nói trẻ con phát ra trong túi tôi.

Tôi cứng người trong giây lát rồi lục cục mở túi ra, “BÉÉÉ BAOOO!”

Tôi cầm Bé Bao trong tay, ôm thật chặt, thom thom, gặm gặm, rồi tiện âu yếm cầu nó, “Mama quên là vẫn còn có con.”

“Mama, Bé Bao đau đau!” Do tôi ôm và cầu véo Bé Bao quá nhiều nên giờ làn da của nó chuyển sang màu đỏ. Giống như đợt trước, Bé Bao – do sợ đau – bắt đầu khóc, những giọt nước mắt siêu khủng của nó rơi lộp bộp xuống.

Ặc! Thôi thôi! Tôi vội vàng dỗ dành Bé Bao. Nhưng chẳng hiệu quả mấy, hai vòi phun nước mắt công suất lớn của Bé Bao vẫn trút ầm ầm... Ặc! Khón rồi, chỉ sợ mình sẽ là người chơi đầu tiên thử nghiệm xem tàu tự động có chìm được không rồi. Ôm Bé Bao đang khóc say sưa trong tay, tôi nghiêng đầu qua một bên, nghĩ, Hừm, kể ra chìm thật thì cũng không đến nỗi, ít nhất mình còn biết bơi chó.

~*~

“Mặc dù lãnh chúa hiện giờ đang vắng mặt, nhưng thành phố không thể không được quản lý, vậy bây giờ tôi xin giao cho mọi người nhiệm vụ tạm thời trước đã. Nếu lúc về Vương Tử có gì không hài lòng, chúng ta sẽ sắp xếp lại sau.” Xú Lang nói, nhìn những người xung quanh mình. Mặc dù vẫn chưa biết Vương Tử ở đâu, nhưng trước hết cũng nên ổn định lại tổ chức đã! Hi vọng mọi người sẽ không phản nản gì. Anh không khỏi thở dài một tiếng. Rốt cuộc tên Vương Tử kia đã bốc hơi ở đâu rồi?

“Cứ vậy mà làm đi.” Nam Cung Túy bình tĩnh.

“Chúng tôi hiện vẫn chưa rõ về khả năng của mọi người lắm, nên tôi xin phân công những nhân tài mà tôi đã biết trước đã. Các chủ tướng bảo giùm tôi nếu tôi nói thiếu ai nhé.” Xú Lang bắt đầu rất nghiêm túc phân công. “Nam Cung Túy, Đoạn Kiếm, Tà Linh và tôi ở bộ phận quân sự, Vũ Liên sở tài chính. Du và Tiểu Long Nữ ở sở kế hoạch xây dựng và cơ sở hạ tầng quân sự – tí dụ như việc đặt bẫy xung quanh thành phố chẳng hạn. Ngoài ra, Tiểu Long Nữ cũng phụ trách khâu đối ngoại cùng Doll luôn.”

Nam Cung Túy cười nhẹ, “Tôi nghĩ cho tôi huấn luyện quân đội thì được chứ phân chính sách và chiến lược tôi toàn nhờ Bạch Điều, cô mới là chuyên gia trong việc đó.”

Bạch Điều Lệ Nhân nhủ mảy nói, “Người có thể chỉ huy quân đội và người giỏi đưa chiến lược, chiến sách kì thực khả năng không giống nhau. Tôi đề nghị ta nên chia sở quân sự ra làm hai phương diện, một bên sách lược, một bên chỉ đạo – nói cách khác, sẽ có 2 vị trí: Tướng chỉ huy và quân sư tham mưu. Làm thế sẽ đỡ hơn cho mọi người.”

Xú Lang nghĩ một lúc rồi trả lời, “Cô nói đúng lắm, vậy cứ theo đó mà làm. Nam Cung Túy, Đoạn Kiếm là ba đại tướng quân, Bạch Điều Lệ Nhân và tôi sẽ lãnh vai trò tả hữu quân sư. Còn ai muốn thắc mắc gì về bộ phận quân sự không?”

Không thấy ai ý kiến ý cò gì, Xú Lang tiếp tục, “Về sở tài chính, tôi chưa biết rõ ai có khả năng đó ngoài Vũ Liên trong đội tôi, tôi muốn hỏi trong các đội khác có ai tường tận việc này không?”

“Đội tôi tiến cử Mai Khôi.” Đoạn Kiếm và mọi người trong Mai Khôi Đội cười toe toét nhìn Mai Khôi, anh nói thêm, “Mai Khôi không chỉ thông tường mà còn là nữ thần tài chính luôn đấy!”

“Em cũng muốn vào bộ tài chính. Nói về chuyện tiền nong em hơi bị thạo đó.” Dục Băng Phượng Hoàng mỉm cười tự tin còn tất cả mọi người trong Kiếm Vô Tội đều gật đầu đồng tình.

Xú Lang vui vẻ gật đầu, “Tốt rồi, vậy là Vũ Liên khỏi lo chạy đôn chạy đáo lo từ A đến Z cho bộ tài chính nữa.”

“Tiếp theo, ngoài Du và Tiểu Long Nữ trong sở xây dựng, tôi hy vọng các đạo tặc có thể giúp Tiểu Long Nữ trong việc đặt bẫy. Bởi vì thành phố này quá lớn, nên một mình Tiểu Long Nữ khó lòng mà đảm đương hết được.” Xú Lang nhìn các đạo tặc, Thâu Hương Công Tử và Không Không gật đầu.

“Có ai ở đây lập được đồ án thiết kế hay giám sát thi công được không?” Xú Lang cau mày hỏi.

Tinh Thiên bĩu môi giây lát rồi miễn cưỡng trả lời. “Em, nhưng em kiên quyết không làm việc chung với tên đồng bóng đó đâu!” Cô lườm nguyền Du.

“Việc công là công, việc tư thì vẫn là đời tư, đừng có công tư lẫn lộn, Tinh Thiên.” Đoạn Kiếm nghiêm khắc nói.

“Em xin lỗi mà.” Tinh Thiên vẻ mặt hối lỗi nói, “Thôi được, em vào sở xây dựng cố gắng giúp Du vậy.”

“Chỉ còn sở ngoại giao. Ai muốn giúp Doll và Tiểu Long Nữ?” Xú Lang hỏi.

Tiểu Long Nữ cười cười, “Em cử Phong Vô Tình.”

Phong Vô Tình lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Sao tôi phải vào cái sở đối ngoại ngu ngốc đó chứ? Đặc biệt là còn có cái mặt cô ở đó!”

“Ai cha, vậy ra đường đường Phong Vô Tình đại hiệp đây lại không thể công tư phân minh sao? Hay là muốn cho cái mồm dẻo quẹo đó mọc nấm mốc hả?” Tiểu Long Nữ mỉa mai châm chích, “Hay là sợ thua tôi, nên mới không dám tham gia nhỉ?”

Phong Vô Tình nghiêng răng kèn kẹt, uất hận, “Tôi? Thua cô? Hừ, vậy tôi quyết tâm tham gia sở ngoại giao, cho cô biết thế nào là một nhà ngoại giao xuất chúng nhá!”

Vòng đầu này, Tiểu Long Nữ ăn ngon! Mọi người đồng loạt nghĩ.

“Vậy chúng ta cứ quyết định phân công như vậy.” Xú Lang nhìn bảng phân công nhân sự vô cùng hài lòng. “Tiếp theo, tôi muốn thảo luận về vấn đề Kiếm Vô Tội một chút. Mặc dù hiện thời thành phố đang được quản lý game bảo vệ, nhưng cũng không kéo dài lâu. Vì vậy chúng ta cần cùng cố nền quốc phòng riêng. Mọi người biết đấy, rất nhiều người chơi nhầm lẫn thành phố của chúng ta như hồ rình mồi, nên chúng ta phải nhanh chóng gia tăng lực lượng và phòng vệ kịp thời.”

Xú Lang nhìn thẳng vào Nam Cung Túy, “Tôi xin nói thẳng luôn. Một nước không thể có hai vua, nhưng gần như toàn bộ nền quốc phòng và quân sự của ta phụ thuộc khá nhiều vào binh đoàn Kiếm Vô Tội. Nam Cung*, anh đảm bảo anh quy thuận Vương Tử, một lòng phục tùng Vương Tử?”

(*Nam Cung: không phải viết nhầm. Đây là họ của Nam Cung Túy. Chỉ gọi họ là một cách gọi tôn trọng của người Trung Quốc. – nhóm PR)

Nam Cung Túy kiên định nhìn Xú Lang, từng câu từng chữ rõ ràng nói, “Nếu Vương Tử đứng đây, tôi nguyện quỳ dưới chân cậu ấy thề trung thành đến cùng trước tất cả mọi người trong Kiếm Vô Tội.

“Tôi không phải là thủ lĩnh tốt. Tôi biết mình không có khí chất cao ngạo của một vị tướng tài,” Nam Cung Túy chậm rãi giải thích, “Thay vì để Kiếm Vô Tội mãi bị kìm hãm dưới tay tôi, tôi tình nguyện để một người thật tài giỏi lãnh đạo họ. Người này, hiện tại tôi đã tìm được.”

“Cái tên Vương Tử đó... Tôi chẳng hiểu tại sao, nhưng tôi luôn cảm thấy nụ cười ngạo nghễ của cậu ta làm người khác thấy thoải mái vô cùng.” Đoạn Kiếm nói, nở nụ cười, “Tôi thực sự rất muốn thấy cậu ta đứng trên đỉnh thành cười thật cuồng ngạo.”

Legolas nói mát mẻ, “Thật không? Tôi lại thấy tên Vương Tử đó hơi ngốc một chút... Miễn là bạn cậu ta, cậu ta sẽ tin tưởng tuyệt đối, thật chí còn sẵn sàng vứt bỏ tính mạng chính mình nữa.” Nói xong chẳng hiểu sao Legolas cũng bất giác mỉm cười.

“Kiếm của anh ấy vung lên múa, khiến người ta thỏa cả tâm lẫn mắt.” Không Không lắc đầu tán thưởng.

Phong Vô Tình cũng ngại ngại nói, “Mặc dù giữa tôi và hắn có nhiều khúc mắc, nhưng phải công nhận, cách đánh của cậu ta cũng khá.”

“Được rồi, được rồi, mọi người ơi, thôi ca ngợi Vương Tử đi. Tôi thấy còn nói nữa, cái tên kia không ở đây, bộ mộng dĩ kiêu ngạo đó cũng nhất định nhấc thẳng lên trời rồi.” Tiểu Long Nữ vội ngăn khúc ca ngợi khen dài bất tận này lại. Hay! Cô nàng nhưc đầu nghĩ, Nếu Vương Tử mà không nhanh quay về thì sẽ to chuyện lắm đây.

Xú Lang cũng dở khóc dở cười, “Dù sao chúng ta cũng phải quản lý Vô Ngân Thành thật tốt đợi ngày Vương Tử về nữa chứ.”

“Không thành vấn đề!” Tất cả đầy nhiệt huyết và tự tin nói, sẵn sàng thể hiện bản thân với thủ lĩnh cuồng ngạo, mạnh mẽ và nghĩa khí của họ...

~*~

Tôi quỳ rạp trên mặt sàn, chà chà, và chà sàn, Hú hú hú....

“Làm sao tôi biết được giá vé lại đắt đến thế, muốn đi tàu phải mất những 5000 pha lê và 3 vàng sao? Người ta cũng chỉ có 5000 pha lê, 3 vàng và 10 đồng bạc các thôi mà. Ai mà biết bây giờ đến ăn một bữa cũng không đủ chứ! Bất hành khách duy nhất trên tàu là tôi đây lau sàn thanh toán thế này cũng thật mất hết nhân tính đề!” Tôi lầm bầm, tiếp tục tích cực lau sàn, “Bé Bao, sao con lại không có tay? Nếu con mà có tay thì đã giúp Mama lau sàn được rồi.”

Bé Bao, vẫn ngoan ngoãn ngồi trên đầu tôi từ đầu tới giờ, không hiểu tôi đang nói gì, nên từ đầu đến cuối chỉ đáp lại mỗi một câu, đó là, “Vâng, Mama.”

Này thì tôi chà, tôi chà...Khoan đã! Không có tiền! Vậy sao tôi mua vé về được chứ? Thế. Là. TOI!

Người tôi nhìn ra như thạch, 5000 pha lê! Tôi đây ở trong trò chơi hồi đó giờ mới được chừng đó đó. Tuy cũng có đóng góp tí chút cho đội, nhưng kiếm được 5000 pha lê thì biết đến lúc nào... Tôi phải làm sao đây? Vậy có nghĩa là còn lâu nữa tôi mới về được. Với lại tôi có nhân tin được cho ai đâu, nên bạn bè của tôi sẽ lo lắng luôn.

“Này, chúng ta đến lục địa Phía Đông rồi!” Thủy thủ đại ca hét lên.

Tôi ngây dại nhìn thủy thủ đại ca, “Anh, cho em ở đây lau sàn trừ tiền vé đi về nha?”

“Không!”

Vậy là tôi ngây dại bị đá ra khỏi tàu. Lại ngây dại đứng trước cái cổng thành lạ lẫm, chỉ có mỗi những ánh mắt say đắm nhìn tôi là thật quen thuộc. Hình như khuôn mặt mình vẫn đáng tiền như thường ở ngay lục địa Phía Đông, chẳng lẽ sau này muốn có cái ăn là phải bán thân sao?”

“Ọc ọc ọc...” Bụng tôi sôi sùng sục. Đói quá, Tôi muốn ăn!, Tôi nghĩ. Ôm cái bụng lép kẹp, tôi chợt nhớ ra mình chẳng còn một xu dính túi, tay chân lại mềm nhũn ra... Xem ra thân này bán chưa được đã chết đói rồi ấy chứ!

Không thể chịu được tiếng biểu tình dữ dội của cái bụng thêm một giây nào nữa, tôi lòng đã quyết, “Đi săn thôi!” Tôi kêu lên, nhưng... Lối nào vào rừng vậy...?

Sau khi suy nghĩ một lúc, tôi nhận ra chỗ toàn cây kia có lẽ chính là rừng. Cả người đói là đến độ trông như cái xác chết khô, nên tôi chẳng còn đủ kiên nhẫn để suy tính mà phóng thẳng luôn vào rừng. Đúng như dự đoán, các em sói đáng yêu bé nhỏ của tôi đang lơ dờ đi đến...

~*~

“Bé Bao, mama không có bánh bao nhân thịt cho con đâu, sao con không thử thịt sói đi này!” Tôi dứt miếng thịt sói vào cái miệng nhỏ nhắn Bé Bao trong khi mình như sói hổ vẫn còn nhai nhồm nhồm.

Nước mắt chỉ chực trào ra qua khóe mắt Bé Bao, nó miễn cưỡng nhai thịt sói, “Khó ăn quá, Mama.”

“Thật sao? Mama thấy ngon lắm mà!” Đói muốn chết, ăn gì mà chẳng thấy ngon chứ, Tôi nghĩ. Tôi nuốt miếng thịt sói cuối cùng, suýt nghẹn, và nằm xuống bãi cỏ ven hồ, khoan khoái xoa bụng.

Làm sao liên lạc được với đồng đội đây? Tôi bối rối, Tiếc rằng chẳng có Tiểu Long Nữ ở đây để trả lời câu hỏi của tôi, giờ mới thấy cô có ích thật... “Vậy đành phải tự túc thôi sao?” Tôi buồn rầu nhận xét.

Tôi nhìn những đám mây lửng lơ bay trên bầu trời, lòng nặng trĩu như đeo đá, một chút cô đơn, một chút thiếu thốn, lại có một chút chẳng biết phải làm sao. Nhắm mắt lại, tôi thì thầm, “Em không thích cảm giác phải rời khỏi mọi người.”

Mắt tôi choàng mở, tôi nhảy lên, hét lên trời, “TÔI MUỐN QUAY VỀ !!!”

“Ta ngồi tàu về sao mama?” Bé Bao sung sướng reo lên.

“...Ừ, kiếm được 5000 pha lê mới ngồi tàu về được.” Tôi trả lời. Đầu tiên cứ đánh quái kiếm tiền cái đã. Còn chuyện bán thân kiếm com... cái này bí quá chúng ta lại đề cập sau!

Phải đánh con quái nào mạnh mẽ một chút, Tôi nghĩ. Như vậy kiếm tiền mau hơn, Tôi kiểm tra túi mình. Thấy vẫn còn vài bình hồi máu, tôi vững dạ hơn ít nhiều và mạnh bạo đi sâu vào trong rừng. Cảnh vật xung quanh càng lúc càng tăm tối hơn, tôi thận trọng đặt tay lên cán đao, sẵn sàng rút đao ra bất cứ khi nào.

Có động tĩnh! Tôi bước chậm lại. Thận trọng nhìn về phía lùm cây trước mặt, dễ nhận ra có bóng mấy con quái vật lấp ló. Một nụ cười lướt qua gương mặt tôi, tôi rút Hắc Đao. Ngày quay về đội chắc không còn xa.

~*~

Ngày thứ 2...

Tôi kết liễu hai con quái vật chỉ bằng một nhát đao. Tra đao vào vỏ, tôi hỏi, “Con này là con thứ...?”

“505 con rồi đó Mama.” Bé Bao cực kì có trách nhiệm trả lời.

Tôi thở phào, “Vậy được bao nhiêu vàng rồi?”

Bé Bao xoay xoay phần thân trắng nõn nà, nhảy nhảy rồi chui tọt vào túi. lát sau, lớp da trắng nõn thò ra, “135 vàng, Mama.”

“Hừm. Mình cũng nhận biết được loại quái ở Lục Địa Phía Đông rồi. Cũng có kha khá tiền để mua bình hồi máu với mấy bình mana, đã đủ khả năng vào sâu trong rừng hơn.” Tôi nhìn như thôi miên về phía cốc nhỏ ở đằng xa, tự hỏi, Có nên chiến đấu với lũ quái cấp cao hơn không nhỉ? Quái vật cấp cao có nhiều vật phẩm quý giá hơn. Nếu tôi kiếm được vài thứ đáng tiền, không chừng có thể lập tức quay về.

“Được, sẵn sàng nào, Bé Bao. Dùng chiêu Phát Tán Mùi Hương của con, chúng ta có thể đi đánh tụi boss được rồi!” Tôi phấn khởi.

“Bé Bao Bao đã sẵn sàng!” Khuôn mặt trẻ thơ của Bé Bao rạng rỡ, Sao mà nó đáng yêu thế nhỉ!

Đặt Bé Bao lên đỉnh đầu mình, tôi bắt đầu phát động cây cỏ um tùm trước mặt mở đường vào cốc nhỏ đằng xa. Mỗi bước dần sâu vào rừng, cây cối rậm rạp hơn, ánh sáng yếu dần, gió lạnh thổi hun hút quất vào mặt tôi từng đợt...Lạnh thế! Tôi nghĩ, rằng đánh vào nhau lập cập. Tôi rút cái áo choàng dài lâu không dùng đến khoác lên người. Khi đã thấy ấm hơn chút đỉnh, tôi mạnh dạn bước lên phía trước.

“Cứuuuuu vớiiiiiii...!” Một tiếng kêu cứu đột nhiên vang lên. Tôi cứng người giây lát rồi lập tức chạy đến hỗ trợ.

Lúc tới đó, tôi thấy một cô gái bị khoảng năm hay sáu Hỏa cốt tinh đuổi theo...Kì cục, sao trông cảnh này quen quen. Đừng bảo cô lại là tử linh pháp sư sợ chính tay sai mà mình gọi lên đây chứ?

“Có gắng chống cự, Tinh! Tao hồi máu xong qua cứu mày ngay!” Giọng nam vang lên phía sau cô gái.

Cô gái òa khóc, “Nhanh lên, Vân, tao chết mất!”

Tinh? Vân? Sao nghe quen quá vậy? Tôi chìm đắm trong dòng suy tưởng...

Lúc này, hình như cô gái đã trông thấy tôi, “Cứu với, làm ơn cứu chúng tôi khỏi bọn cốt tinh với!” Cô khóc nức nở.

Chẳng phải là khuôn mặt này là Lục Tinh hay sao... Cô bạn thân nhất của tôi trong đời thực đây sao... trời đất, lại còn Vân? Đừng bảo là Cổ Vân Phi nhé? Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh chàng phía sau. Sai thế quái nào được! Vân chứ ai vào đây nữa!, Tôi nghĩ, đứng chết trân 1 chỗ, Vậy là Tinh và Vân đang ở đại lục Phía Đông, tôi và họ lại ngẫu nhiên gặp nhau. Xem ra mình không phải chỉ “tốt số” bình thường thôi đâu.

“Cầu xin anh, anh làm ơn cứu chúng tôi với, được không?” Tinh nói, mắt lấp lánh nước, lệ tuôn tràn tràn đúng kiểu thiếu nữ yếu đuối gặp nạn nhào tới trước mặt tôi.

“Ồ...” Tôi ngây dại đáp lời. Nhanh chóng, tôi túm lấy người Tinh và kéo con bé về phía sau tôi. Rút Hắc Dao, tôi phóng người lên và lia một đường đao, chặt đứt hai chân con Cốt tinh phía trước. Còn con thứ hai, tôi chém nó làm đôi, rồi bỏ sọ con thứ nhất bằng đường cắt rất ngọt... Đánh nhau với loại quái vật xương xẩu này, tôi đã tu luyện với mớ cốt tinh của Doll nhiều đến nỗi luyện thành phản xạ có điều kiện, đừng tới liền tự động giải quyết vô cùng nhanh chóng. Vân còn chưa kịp chạy đến, năm con cốt tinh đã tàn đời dưới tay tôi.

“Cái con bà... Mạnh quá.” Vân tròn mắt há mồm nhìn tôi.

“...”

Có nên trả lời không? Nhờ đâu họ nhận ra tôi là Phong Lam thì sao? Tôi hơi do dự.

“Anh mạnh quá đi, chẳng bù với hai đứa yếu xiu tụi em...” Tinh vỗ mặt ai oán nhìn tôi, lại còn thờ dài nữa.

“...”

Tinh, mày thu ngay cái bản mặt yếu đuối lừa chết bao nhiêu người ấy lại cho tao! Dám dùng cái trò này với con bạn thân Phong Lam tao đây, đúng là xưa rồi diêm!

Tôi cười he he thâm trong bụng. Con bạn thân Tinh này, tôi không hiểu thì ai hiểu. Cái bề ngoài Lâm Đại Ngọc* đáng thương yếu đuối thế kia thôi, nhưng... Thực tế, con bé này là thiên hạ cao thủ Taekwondo đấy.

(*Lâm Đại Ngọc: Là một nữ nhân vật nổi tiếng của một trong 4 tiểu thuyết lớn của Trung Quốc “Hồng Lâu Mộng”. Nàng là điển hình của bi kịch thiếu nữ: xinh đẹp, yếu đuối, dễ tổn thương và cuối cùng là chết thảm.

Trong tiểu thuyết, nàng yêu anh họ của mình, Giả Bảo Ngọc, thiếu gia của nhà họ Giả. Tuy nhiên, Đại Ngọc không được người nhà yêu mến vì nàng đến từ nhánh nhỏ không khá giả mấy ở trong tộc. Nàng rất yếu đuối, dễ bị tổn thương, dễ đau lòng – ví như có một lần nàng nhặt những đóa hoa rơi và chôn chúng, rồi hỏi, “Hôm nay ta chôn cất hoa này, ngày mai ai sẽ chôn cất ta?”

Mối tình của Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc rất trắc trở vì Bảo Ngọc đã đính ước với Tiết Bảo Thoa, một thiếu nữ hoạt bát và lí trí hơn nhiều so với Đại Ngọc. Hơn nữa, gia đình cũng rất ủng hộ mối duyên đính ước này.

Cuối tiểu thuyết, Giả Bảo Ngọc lấy Tiết Bảo Thoa, nhưng không phải do chàng mong muốn như vậy, chàng bị lừa, nghĩ rằng mình đã cưới Lâm Đại Ngọc (do khuôn mặt cô dâu bị khăn hồng che kín). Biết cưới nhầm người, chàng liền bỏ đi, sau đó hóa thành đá. Nghe tin đám cưới, Lâm Đại Ngọc uất ức phát bệnh, thổ ra máu chết. Lại có kết khác là Bảo Ngọc đồng ý lấy Bảo Thoa, sinh con nối dõi, rồi chăm chỉ học hành đỗ cử nhân, nhưng cái kết này không được độc giả đón nhận. – nhóm PR, wikipedia)

Vân cũng thờ dài thườn thượt, “Do lỗi của tao cả. Cấp độ của tao quá thấp, thành ra thằng bạn này muốn bảo vệ mày cũng không được.”

“Đừng nói vậy, Vân. Mày khẳng khái chịu mạng tao kéo cấp là đã tốt với tao lắm rồi.” Tinh dùng ánh mắt “biết ơn hết cả cõi lòng” nhìn Vân. “Hãy, ước gì có cao thủ nào chịu đưa chúng ta đi luyện cấp thì tốt biết mấy.”

“Đáng tiếc, làm gì có cao thủ nào chịu giúp loại gà mờ như chúng ta chứ?” Vân buồn bã.

“...”

Tinh lại nhìn tôi e thẹn, “Rất cảm ơn anh đã cứu giúp chúng em, Cao Thủ Đại ca. Em là Lục Tinh, còn đây là bạn em, Vân Phi. Đại ca có thể nói danh tính cho bọn em được không ạ?”

“...”

Bị Tinh làm nũng, tôi có cảm giác da đầu mình ngứa ran. Cứ mỗi lần Tinh làm nũng với ai là y rằng người đó sẽ có một kết cục bi thảm không bút nào tả xiết.

Thấy tôi cứ im thin thít, mắt Tinh ứa lệ, “Chẳng lẽ Đại ca không muốn nói tên cho Tinh biết sao?”

Làm sao bây giờ? Tôi hoảng sợ trong lòng. Tôi có nên nói tôi là Vương Tử không nhỉ? Nhưng Vân từng tận mắt Vương Tử lắm, nó chắc chắn biết thừa tôi ở lục địa Trung Tâm. Rồi sao tôi giải thích lí do tôi đến lục địa Phía Đông được chứ, vì đến ngay cả tôi còn chẳng biết là lí do của khi ấy nữa?!

“Tinh, Đại ca chắc không muốn cho chúng ta biết tên anh ấy, rõ là anh ấy chẳng thèm quan tâm đến hạng nghiệp dư chúng ta mà, vậy tụi em xin phép không làm phiền Đại ca nữa.” Vân vô cùng nghĩa khí nói nói.

Vậy thì bỏ cái trò gọi “Đại ca” này nọ đi... Tôi bắt đầu đi nghỉ.

“Nhưng mà... Hầy! Tao những tưởng chúng ta đã tìm được một Đại ca tuyệt vời, võ công cao cường, đáng đại trượng phu, con người công bằng và chính trực. Sau đó tao và đại ca sẽ...” Về mặt Tinh đang vô cùng sùng bái, lại còn hơi hồng hồng ngượng ngùng, bỗng biến thành bộ dạng tràn trề thất vọng, giọng nghẹn ngào, Tinh nói, “Nhưng vì... vì Đại ca đã khinh thường Tinh như vậy... vậy thì... thì...”

“Đừng thất vọng, Tinh. Đại ca không nhỏ mọn vậy đâu. Chắc anh ấy đang có việc quan trọng, bằng không nhất quyết không nhẫn tâm bỏ mặc chúng ta... Đặc biệt là một “thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu” như mày Tinh à!” Vân an ủi. Bên cạnh cậu ta, Tinh vẫn mặt dày cố làm ra vẻ thiếu nữ yếu đuối và dịu dàng dễ thương.

Tôi toát mồ hôi lạnh toàn thân, Cuối cùng tôi cũng hiểu hai đứa đang bày cái trò của nọ gì. Tôi hoảng hồn. Hóa ra là định xài chiêu nữ nhân kế của Tinh để dụ dỗ “siêu cao thủ Đại ca” này đi luyện cấp cùng chúng nó!

Nhưng nếu tính nguyên tắc bạn bè, đáng lý tôi phải giúp họ luyện cấp mới phải. Tuy nhiên, hiện thời là cái dạng tình thế kì cục gì cơ chứ. Không chỉ lo chuyện danh tính Phong Lam bị lộ tẩy, ngay việc bị bọn nó phát hiện ra là Vương Tử cũng đáng sợ lắm rồi ấy chứ. Thế này muốn mang cũng mang kiểu quái gì? Tôi thờ dài bất lực.

“Sao anh lại thờ dài, Đại ca?” Tinh quan tâm hỏi.

Tôi nhìn ánh mắt đông đầy quan tâm của Tinh, nghĩ, Mặc dù chẳng biết bà này quan tâm mình thật hay chỉ là do đồng kích thôi nữa, mình vẫn cảm thấy có chút cảm động... Thôi kệ, mang* bọn nó thôi! Dù sao từ lúc mới chơi Đế Nhị Sinh Mệnh đến giờ, tôi cũng chưa từng quan tâm tới hai đứa, vậy nên nếu từ chối hai đứa, lương tâm tôi sẽ cắn rứt đến chết mất.

(*mang: bạn đọc thể loại truyện về game online (võng du) chắc đã biết khái niệm này. Mang người khác nghĩa là người chơi có cấp bậc cao đưa người chơi có cấp bậc thấp đi luyện cấp, đánh nhiệm vụ để người chơi cấp thấp có thể nhanh chóng thăng cấp hơn. Nói chung có thể gọi vui là một hình thức “bào kê”. – meomeo)

Tôi trong lòng đã quyết. Cố làm ra bộ siêu “cao thủ Đại ca”, tôi húng hắng ho, “Không hỏi tên ta, không quản việc ta, chỉ cần theo ta!”

Dòng tai hết mức, tôi có thể nghe thấy Vân lẩm bẩm thán phục, “Ủầy... đúng là đẳng cấp cao nhân!”

Vừa đi được mấy bước, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Cấp không biết, nghề cũng không biết thì mang cái quỷ gì?

“Cấp? Nghề?” Tôi hỏi hai người đang bám sát theo mình.

Vân nhiệt tình giới thiệu, “Đại ca, em là Vân Phi. Em cấp 45, Kết giới sư* loài người.”

“Tiểu muội tên Lục Tinh. Em cấp 30, Đạo sĩ**, cũng loài người.” Tinh e thẹn trả lời.

(*Kết giới sư: có lẽ có liên quan đến từ Kekkaishi trong tiếng Nhật, từ này có nghĩa là bậc thầy về kết giới. – nhóm PR

**Đạo sĩ: Đây là một loại nghề thường trừ ma quỷ – nhóm PR)

Đạo sĩ? Kết giới sư? Loại nghề gì vậy? Tôi chưa từng nghe qua bao giờ? Tôi bước chậm dần rồi dừng lại. Mặc dù không muốn, nhưng tôi vẫn phải thừa nhận rằng chẳng hiểu gì sất, hỏi, “Giải thích đặc tính nghề hai người đi.”

Vân cười, trả lời, “Kết giới sư hiếm lắm, Đại ca chưa nghe nói cũng phải thôi! Nghe tên là hiểu, khả năng của các kết giới sư là tạo ra các loại kết giới (lá chắn). Có rất nhiều kiểu kết giới, ví dụ, loại cơ bản nhất là Kết Giới Phòng, có thể chặn các đòn tấn công từ bên ngoài. Một số kết giới thậm chí còn có khả năng phản hồi công kích, giả như Kính Xạ Thuật chẳng hạn. Em cũng có thể tạo ra lá chắn lập thể, ngăn cản tất cả những người chơi hay quái vật ở bên ngoài lá chắn, ví dụ như dùng Hư Nhược Kết Giới, giảm công kích của bọn chúng hay Hoan Mạn Kết Giới, giảm tốc độ quái vật.”

Tôi gật đầu, nghề này cũng giống nghề của Du ở chỗ cả hai đều chủ yếu thuộc về hỗ trợ, “Còn kỹ năng tấn công?”

“Kết giới sư không có kỹ năng công kích nào cả.” Vân vẫn cười hi hi nói.

Không thể tấn công? Tôi choáng váng hồi lâu, Bảo sao cấp bậc của Vân lại lên chậm đến thế. Nếu không có kĩ năng công kích thì thực sự không thể một mình luyện cấp! Kì quái, không tự luyện được sao? Như thế Vân phải có đội chứ! Nhưng trước đây tôi có nghe Vân nói gì đâu... Tôi cau mày, “Cậu không cần về đội sao?”

“Em làm gì có đội.” Vân cười, xấu hổ giải thích, “Hầu hết mọi người đều không hiểu hết được tiềm năng to lớn của các kết giới sư. Và từ lúc biết em chỉ có khả năng tạo ra lá chắn phòng thủ, họ lập tức bỏ em đi tìm ma pháp sư luôn. Ngoài ra, cấp của em không cao lắm, nên khả năng của kết giới còn nhiều hạn chế. Vậy đây, thế nên đến giờ em vẫn chẳng có đội nào chịu nhận.”

Bảo sao Vân luyện ngày luyện đêm mà mới lên được có cấp 45! Tôi hiểu ra, Chẳng biết nó tốn mất bao nhiêu thời gian mới luyện đến được cấp 45 đây. Lòng tôi nặng trĩu như đeo đá, tôi nghĩ đến tôi, bạn thân của cậu ta, vậy mà không thêm lá chắn ra giúp cậu ta lấy một lần. Đây đúng là lúc để tôi giúp Vân rồi, Tôi nghĩ.

“Đại ca, chắc anh sẽ cảm thấy quen thuộc hơn với khả năng của Đạo sĩ.” Tinh mỉm cười nói, “Đạo sĩ chủ yếu dùng các phù chú* thi triển pháp thuật.”

Đạo sĩ? Tôi tưởng Đạo sĩ rung chuông trừ cương thi chứ... Nghe Tinh nói vậy, thì kẻ ra lóp này cũng không khác ma pháp sư là mấy... Tôi vừa đi vừa mang một bụng nghi vấn. Tuy nhiên, giờ đã biết Tinh có thể niệm chú còn Vân trợ chiến được, tôi thôi không hỏi nữa mà bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc. Vậy rốt cuộc đánh kiểu quái gì thì có lợi? Không xong rồi, mình có hiểu biết gì về tụi quái ở lục địa phía Đông đâu. Bảo mình phải đánh cái loại con gì chứ?

(*phù: giống như Vương Tử miêu tả, thường thì đạo sĩ rung chuông để trừ ma quỷ, giống như trong phim Trung Quốc. Phù (Bùa) là một loại giấy thường dùng mực đặc biệt viết hoặc vẽ lên, dùng để làm cương thi bất động. Ví dụ như trong một phim kinh dị của Trung Quốc, cảnh đó xảy ra như sau: Cương Thi nhảy tới, đạo sĩ phù phép bùa làm nó bay tới dính vào trán cương thi. Cương thi bất động. Đạo sĩ rung chuông, nếu tín chủ còn sống, họ sẽ tỉnh lại. – nhóm PR)

Đột nhiên, Vân cười, kiểu cười nịnh hót chuyên nghiệp, “Đại ca, đề tiểu đệ này đề xuất nơi luyện tập nha.”

Tôi dừng bước, lời đề nghị của Vân lập tức giải quyết được phiền não trong lòng, “Nói đi.”

“Chúng ta có thể đánh Quỷ Tử. Chúng kinh nghiệm nhiều, xác suất đánh được bảo vật lại cao. Với lại, rất nhiều nhiệm vụ có đòi giết nó. Loại quái này rất tốt, vừa luyện được cấp này, vừa có điểm kinh nghiệm, còn kiếm được tiền nữa,” Vân hào hứng nói, rồi gương mặt thoát lại ngượng ngùng, “Chắc siêu cao thủ như Đại ca thì chẳng thiếu tiền tiêu đâu nhỉ.”

Đúng đấy, đây không thiếu tiền đâu, nhưng cái vé tàu giá 5000 pha lê thì có đấy!

“Chẳng biết đến bao giờ ta mới đủ tiền đấy. Sao vé đi tàu qua lục địa Trung Tâm lại đắt thế nhỉ?” Tinh thờ dãi ngao ngán.

Tôi lấp bắp ngạc nhiên, Sao Tinh biết tôi cần tiền đi mua vé tàu?

Vân và Tinh đều xấu hổ nhìn tôi, “Đại ca, bọn em đang cố kiếm đủ tiền để lên tàu đến lục địa Trung Tâm. Bọn em muốn tìm người quen ở đấy” Vân mở miệng nói.

À, thế mà mình cứ tưởng. Hình như Tinh và Vân thực sự có ý định đến gặp Giáo sư Mẫn Cư Văn, xem mặt Vương Tử... xem mặt tôi sao?

“Khỏi đi làm gì. Tao đã tự chạy tới đây cho bọn mày xem mặt luôn đây này.” Tôi lăm bằm một mình.

“Gì ạ?” Hai người kia nghi hoặc hỏi lại.

Tôi hung hăng ho hai tiếng, “Không có gì.”

“Ồ?” Tinh nhìn tôi tràn đầy nghi ngờ.

“Đi giết vài con Quỷ Tử đi!” Tôi vội thay đổi chủ đề, “Nhận nhiệm vụ đầu tiên nào!”

“Vâng ạ, Đại ca!” Vân vui vẻ trả lời, nhưng... Thân là đứa bạn nói khổ của Vân, tuy đã bị mũ áo che khuất tầm nhìn, nhưng tôi vẫn nhận thấy có chút gì là lạ trong nụ cười rạng rỡ quá thể của Vân. Tôi có linh cảm xấu về vụ này... Tôi sẽ không bị hai đứa bạn thân xuống tay chứ nhỉ?

~*~

Tôi lặng lẽ đứng bên ngoài Mạo Hiểm công hội của Bạch Hồ thành, đợi hai cái người đưa tôi đến đây nhận xong nhiệm vụ. Cũng may là có tấm bản đồ to dùng treo ngoài Mạo Hiểm công hội, nên tôi tạm gọi là biết cái Lục Địa Phía Đông dưới chân là hình thù của khí gì. Dù sao mình vẫn thấy xem hay không xem thì cũng chả có cái quái gì khác biệt, Tôi nghĩ. Đến muốn đi Nguyệt Thành mà tôi còn loạn chân lạc sang Tinh Thành thì sao tôi có thể tin tưởng rằng cái bản đồ vẽ vắn này có thể khiến tôi thông tường mọi góc ngách trong Lục Địa Phía Đông chứ?

Tôi ngẩng đầu thờ ơ nhìn tấm bản đồ. Lục Địa Phía Đông đúng như tên, nằm ở phía Đông lục địa Trung Tâm. Có bốn thành phố kiểm soát chính, ở 4 hướng: Hướng Đông là Thanh Long; Hướng Tây là Bạch Hồ; Hướng Nam là Chu Tước; và hướng Bắc là Huyền Vũ. Lục địa này cũng rất có phong cách phương Đông. Chức nghiệp thì rất mùi Á Đông, đồ ăn là đồ Trung Quốc nữa!

Dưới mũ áo choàng, tôi bận rộn thưởng thức món Canh bánh bao nhỏ* mới mua. Mình sẽ mua Vằn thắn xào dầu ớt** sau, Tôi quyết định.

(*Canh bánh bao nhỏ: bánh bao nhỏ là một loại bánh bao có vỏ tròn, khác với bánh bao nhân thịt và màn thầu vỏ xóp. Loại bánh này cũng khá nhỏ, dễ vừa với kích cỡ của thìa canh Trung Quốc. Nhân bánh thường có nước dùng, thịt lợn thái nhỏ, hành xắt, tỏi và một số gia vị khác, người ta làm đông nó lại, giống như một loại thạch. Khi hấp lên, phần này tan chảy ra, trong bánh bao sẽ đầy nước dùng. Loại đất tiền hơn trong nhân còn có thể có thịt cua và trứng. Một biến thể của loại bánh bao này là canh bánh bao Vương Tử ăn, tập trung chủ yếu vào chất lượng canh. – nhóm PR.

Vằn thắn xào dầu ớt*: mì vằn thắn xào với dầu ớt là món ăn phổ biến ở Trung Quốc. Một phần không thể thiếu của món này là dầu ớt, các bạn có thể mua ở các chợ đồ Hoa. Dầu ớt thường được làm ở tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc. Đặc trưng của món ăn Tứ Xuyên là rất cay nên món này đặc biệt cay nóng – nhóm PR.)

“Đại ca, chúng ta nhận xong nhiệm vụ rồi này!” Giọng Vân vang lên.

Ấyyy? Tôi còn chưa kịp mua Vằn thắn xào dầu ớt mà, chết tiệt!

“Để cảm ơn Đại ca đã cứu mạng bọn em, Đại ca cho phép Vân Phi và Lục Tinh đãi anh bữa cơm nha.” Vân hỏi, khuôn mặt tỏa sáng chân thành. Còn tôi đương nhiên là cầu còn không được còn bày đặt ý kiến gì nữa... A, Văn thần xào dầu ớt của anh, anh tới đây!

~*~

Dọc đường đi...

“Đại ca, chúng ta ăn trưa tại Trung Hoa Lâu* được chứ ạ?”

(*Lâu: các nhà hàng, cửa tiệm ở Trung Quốc thời xưa mà có chữ lâu nghĩa là nó có hơn một tầng – nhóm PR)

“Đại ca, không thể nói cho bọn em biết tên anh sao? Nhỡ sau này chúng ta không gặp nhau nữa thì sao ạ?”

“Đại ca, áo choàng của anh hồ báo thật. Em đoán thân hình anh chắc cũng đẹp lắm phải không? Cho tiểu đệ ngó qua cái nào!”

“Đại ca, tiểu đệ hơi tọc mạch, nhưng hỏi anh thuộc loài nào ạ? Đã là một chiến sĩ mạnh mẽ như vậy, em đoán anh loài người, phải không ạ? Hay là người thú? Nhưng thân hình đâu có cường tráng đến mức đó, chắc không phải rồi.”

“Ta gần đến Trung Hoa Lâu rồi, Đại ca. Đại ca, anh ăn ở Trung Hoa Lâu chưa? Nếu chưa, em chắc chỗ anh ở không phải là Bạch Hồ Thành phải không ạ?”

Từ đầu đến cuối, tôi chẳng nói quá nửa tiếng.

“Ta đến Trung Hoa Lâu rồi, Đại ca.” Tinh nói, mỉm cười vui vẻ nhìn tòa nhà cổ kính mái đỏ truyền thống. “Đồ ăn thức uống ở đây được lắm đó. Đặc biệt là rượu, họ có loại Thanh Túy U Huân Tửu, nổi tiếng nhất cả Bạch Hồ Thành đó! Đại ca, ta gọi món nhậu rồi cùng thưởng rượu nha.”

“Đúng đó, đúng đó. Chẳng mấy khi Đại ca qua đây, tiểu đệ phải thiết đãi anh thật trọng thể mới được.” Vân cười chân thành.

Nhậu hử? Nếu say xong tỉnh dậy thấy mình ở Lục Địa Phía Tây thì tôi biết làm sao?

Vừa cảm được thực đơn, tôi vội gọi ngay món Văn thần xào dầu ớt, và rất nhiều những thức ăn tuyệt hảo khác. Cuối cùng, miễn cưỡng đặt thực đơn xuống, tôi chờ đợi mấy em đồ ăn đáng yêu đến cháy cả nước miếng của tôi được bê lên.

“Vây được rồi, cho chúng tôi hai bình Thanh Túy U Huân nữa.” Vân nói với tên phục vụ.

Tôi ngồi nhìn, ánh mắt thêm thường gí sát vào những món đang lũ lượt được bê lên. Mặc dù vẫn chưa thấy món Văn thần xào dầu ớt đáng yêu của mình đâu, nhưng oanh tạc mấy món này trước cũng không tồi. Tôi giờ tay, đôi đũa vung lên, nhồi thật nhiều đồ ăn vào cái miệng đầy ứ nước miếng. Cũng may vì có cái áo choàng che chắn, không thì hình tượng ‘siêu cao thủ Đại ca’ của tôi sẽ sụp đổ tan tành mất.

Vân nâng bình mỹ tửu lên, rót đầy vào ly tôi, “Đại ca, uống một ly nhé?”

Tôi lơ lớ lơ luôn Vân. Cao lương mỹ vị phô bày trước mắt, bạn bè cho vào mắt làm quái gì nữa? Móng vuốt sói của tôi lại vồ vập tới mấy cuộn mì*.

(*cuộn mì: nguyên tác là ngân ti quyển, giống hình dáng bánh bao, nhưng thực ra người làm phải cắt bột thành sợi dài như mì, sau đó cuốn thành hình bánh bao rồi nướng – nhóm PR)

Từ đỉnh đầu tôi, giọng nói trẻ con của Bé Bao vang lên, “Mama, Bé Bao Bao cũng muốn ăn ăn!”

Nghe vậy, Tinh và Vân chăm chú nhìn quanh, cố kiếm tìm nơi phát ra giọng nói. Tôi cứng cả người, tôi gần như đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Bé Bao. Mà hình như nó cũng ngủ quên trên đầu tôi từ lúc nào, vậy nên nó mới im lặng suốt từ đầu đến giờ chứ! Tôi vội túm lấy 1 cuộn mì, rút phát Bé Bao trên đầu xuống đặt lên đùi rồi nhét cái miếng thức ăn còn to hơn cả người nó vào cái miệng nhỏ xíu của Bé Bao. Sau rốt, tôi cho Bé Bao trở vào trong túi. Cuối cùng cũng yên lặng. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên, toàn bộ những việc đó đều thực hiện dưới sự che chắn của chiếc áo choàng. Áo choàng ơi áo choàng, mày đúng là số một trong việc lén lút cho thú cưng ăn và giữ hình tượng nha!

“Kì thật, sao vừa nãy em lại nghe thấy tiếng trẻ con nhỉ?” Tinh cau mày thắc mắc.

Nghe vậy, tôi lập tức cúi đầu, cảm cúi ắn.

Thấy tôi im lặng, Vân và Tinh cũng không làm phiền tôi nữa mà cảm bát lên ắn.

“Là Tiểu Tinh phải không?” Một giọng khó chịu vang đến bên tai tôi. Trời đánh còn tránh miếng ăn đấy biết không hả cái đồ vô duyên kia, dám quấy rầy ông đây ăn cơm? Tôi nheo mắt, ngẩng đầu lên nhìn.

Trời ơi là trời! Quả là một thằng cha chung diện chuẩn mực, quá kinh điển! Hắn khá giống Phạm ở cái mớ quần áo giáp vàng bạc lóng la lóng lánh, nhưng hắn trông thô tục chứ không có vẻ đẹp thần thánh quý phái của Phạm. Càng kệch cỡm hơn nữa, hắn đội một cái mũ giáp gắn một mớ ngọc ngà sáng lóa

lòe, lại còn choàng thêm cái áo choàng đỏ rất nhức mắt. Chỉ có một từ để miêu tả tên này, đó là... quá thô tục!

Lần đầu tôi thấy một tên thô tục trời thua đất chịu, mà chề quý hờn như hấn. Ngờ rằng có khi đến cả tôi khoác vào cái bộ đồ vàng bạc lấp lánh tức cười của hấn thì cũng vẫn làm trò cười cho xã hội mất! Thật tiếc, cũng coi là đẹp trai ngồi ngời, mỗi tôi khoác phải bộ áo đỏ nên không khác gì thằng dở hơi chơi trội, hầy! Tôi cúi đầu, ăn ngấu nghiến, Cứ nhìn tên đó thêm lúc nữa thì thị giác và vị giác của tôi sẽ bị tổn thương tới mức vô phương cứu chữa mất!

Tinh khó chịu nhìn tên chưng diện thô tục kia. Còn Vân, cậu ta vẫn thản nhiên ăn, nhưng nét mặt có chút khinh bỉ và ánh mắt thì lạnh băng.

“Tiểu Tinh à, em đến ăn ở Trung Hoa Lâu mà sao không báo anh tiếng nào vậy? Anh nghĩ mấy tên phục vụ dốt nát này không biết uy danh bà chủ nên vẫn đòi tiền đầy phải không? Nếu chúng dám, cứ để anh tổng cổ đi cho khuất mắt.” Hấn nói, bọn người phía sau liền cười hời hợt kì dễ tiện.

Bà chủ? Tinh mở cửa hàng này bao giờ vậy? Trước giờ tôi có nghe nó nói gì đâu? Tôi nghĩ, gặm cái chân gà.

“Hoàng Uy, đừng có nói khoác nữa! Ai là ‘bà chủ’ chỗ này chứ?” Tinh bật dậy, tức tối.

Hoàng Uy*: Tên này không tôi đâu, nhưng với hấn ta thì thật là... Tôi nhồm nhoàm nhai cái bánh khoai môn.

(*Hoàng Uy: có nghĩa đại khái là uy quyền hoàng gia, ý chỉ tôn quý – meomeo)

“Đương nhiên là em, Tiểu Tinh yêu quý. Trung Hoa Lâu là của anh, vậy nên lẽ dĩ nhiên bà xã yêu dấu của anh, là em đó, là bà chủ thôi.” Hoàng Uy liếc mắt đưa tình với Tinh.

Vân cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, “Tinh không phải là bà xã của ngươi, đừng nói hươu nói vượn nữa. Rõ ràng là tên quý ám khôn nạn nhà ngươi quần lấy cô ấy không yên.” Giọng cậu ta rõ là đang phải kiềm chế cơn giận dữ lắm.

Nụ cười kiêu căng hống hách của Hoàng Uy biến mất, hấn nhìn Vân khinh miệt, tôi thấy cứ như kiểu hấn bỗng nhiên hít phải phân chó vậy.

“Tên rác rưởi mày vẫn cố bám lấy Tinh sao? Ông đây đã cảnh báo mày rồi, gặp một lần giết một lần. Mày không hiểu tiếng người hay thích bị đập nát xương hả?”

Ấy? Món mà tên phục vụ đang bê ra kia chẳng phải là món Văn thần xào dầu ớt yêu thích của tôi đó sao? Tôi nuốt nước bọt đánh ực, căng mũi hít hà. Món Văn thần xào dầu ớt hấp dẫn xinh đẹp quá, lòng tôi dâng tràn vô vàn xúc động. Còn ngoài đó đang xảy ra chuyện gì á? Biết thế quái nào được, bụng tôi đang suy nghĩ giùm cho cái đầu rồi.

“Thì làm sao? Cho dù ngươi giết ta, Tinh vẫn sẽ theo ta, chứ không phải ngươi đâu!” Vân mỉm cười thấy chết không sợ.

Biểu hiện trên gương mặt Hoàng Uy thoáng biến sắc, hấn tức giận gầm lên, “Con mẹ nó, tên chó chết mày chó có vội hống hách! Để rồi xem, tao đây sẽ nghiền nát nhà mày ra như món ăn này đây!” Hoàng Uy gạt đĩa thức ăn trên tay phục vụ, vút xuống đất rồi dùng chân đi nát.

Tôi nhìn món Văn thần xào dầu ớt, vốn tôi sắp được thưởng thức, lại bị tên khác giật mất. Rồi tôi thấy cái màu đỏ quyến rũ đó rơi xuống và hạ cánh giữa đồng đĩa vỡ. Đã vậy, 1 bàn chân chết tiệt còn giẫm lên nó, thậm chí còn nghiền nghiền, di di mấy cái nữa. Vậy là Văn thần xào dầu ớt của tôi, không may bỏ mạng nơi này, ngọc nát hương tan... Cú sốc lần áp tâm trí tôi, tôi ngồi ngây ra nhìn vào chỗ đó, nghĩ, Văn thần xào dầu ớt của tôi... thế là tôi?

“Hừ, đừng nghĩ ta đây dễ bắt nạt, ta có Đại ca đó.” Vân nói, nhìn tôi tự tin.

“Đại ca hả? Hahaha, thì sao nào?” Hoàng Uy khinh bỉ nhìn tôi, cười sảng sặc. Hấn dùng tay ra hiệu và ngay lập tức 5 hay 6 tên tiểu đệ phía sau xoa 2 bàn tay vào nhau và lắc lắc nắm đấm ra chiều sốt ruột, rõ là bọn chúng muốn xông vào choáng tôi lắm rồi. “Mặc dù chẳng có tên Đại ca nào hết, nhưng tiểu đệ thì ta có thừa. Để xem tên Đại ca của các ngươi làm gì được các tiểu đệ của ta đây?”

Mặt Tinh và Vân đều vô cùng khó coi, Tinh lạnh lùng, “Ta cấm ngươi làm hại hai người họ, Hoàng Uy.”

“Tốt thôi, vậy em hãy ngoan ngoãn làm vợ anh, và sau đó, hehehe...” Hoàng Uy bắt đầu cười dễ tiện.

Đột nhiên, tôi tung mình nhảy vút lên cao, rồi hạ cánh nhẹ nhàng trên mặt bàn, tôi đưa Hắc Dao chém qua người Hoàng Uy. Ánh sáng lóe lên trên lưỡi đao, tôi nhảy xuống phía sau Hoàng Uy.

“Vô liêm sỉ!” Tôi lạnh lùng nói.

Ngươi phải biết rằng, mỗi món ăn là một thành quả lao động vô cùng cực nhọc và kì công. Không dễ gì chế biến ra 1 đĩa Văn thần xào dầu ớt, vậy sao ngươi dám lãng phí thức ăn như vậy hả? Đặc biệt, đó là món ta gọi! Trời không trừng phạt ngươi thì để ta trừng phạt!

Mọi người đều vô cùng sửng sốt, tự hỏi, Cái quái gì vừa diễn ra vậy? Ngay sau đó, cổ Hoàng Uy bắt chợt vẹo qua 1 bên. Trước tiên, dòng máu đỏ tươi phun trào thối xuống cổ, sau đó – khi đám đông còn đang mở to mắt theo dõi – một vòi máu phun thẳng lên trời, đầu của Hoàng Uy cũng bị thối máu đầy lên. Nó lăn trên sàn vài vòng, rồi thân thể hấn hóa thành trụ sáng bay vút lên trời, để lại trên sàn một vũng máu đỏ ối.

“Sao có thể?” Vân thì thầm, “Hoàng Uy đội mũ và áo giáp cấp cao vậy, lại còn che đầy kín người, sao Đại ca chặt đầu hấn dễ dàng vậy?”

Tôi đau lòng nhìn đồng Văn thần xào dầu ớt nát bầy trên sàn, tức điên người. Cảm giác trông mong thật lâu, thế mà hy vọng thoáng chốc lại tiêu tan thì

thực sự .LÀM. TÔI. ĐIÊN. TIẾT. LÊN. MÀ!!! Tôi chìa Hắc Dao về phía 5 tên tiểu đệ của Hoàng Uy, rút lên bằng giọng lạnh giá và độc ác, “Mười giây, để biến! Còn không... thì chết!”

Bọn tiểu đệ cứng người. Bọn chúng nhìn tôi bằng ánh mắt vừa không muốn chạy lại cũng chẳng dám lên. Không gã nào nhúc nhích một phần

Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. Hai chân vừa động, liền lập tức nhảy tới trước mặt Tiểu đệ gần nhất, sử dụng đòn kinh điển “Cửu Đầu Long Thiểm”. Mười chiêu liên kích, đem theo ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ, máu tươi đỏ thắm hoa lệ bay đầy trời thật đẹp mắt. Còn một đao chốt, tôi thẳng tay bỏ từ trên xuống. Rồi tôi lấy đà nhảy lên, tra đao vào vỏ, nhẹ nhàng ngồi yên vị tại chỗ cũ. Tôi chẳng kịp quay người lại, tên Tiểu đệ đã biến thành cột trụ ánh sáng bay vút lên trời.

Từ đầu đến cuối màn đó, không ai dám nhúc nhích gì. Tôi trở lại chỗ ngồi thì cũng vừa lúc mấy tên Tiểu đệ còn lại chạy trốn tán loạn. Tôi hài lòng cầm đĩa bát, tiếp tục gấp lia lịa thức ăn còn trên bàn.

Phải mất hồi lâu, Vân và Tinh mới từ ngây ngốc hồi lại thần trí. Hai người về lại chỗ ngồi, nhưng không đụng đĩa mà chỉ mở to mắt nhìn tôi chăm chăm.

Một lúc lâu sau, tôi buông đĩa, nói rất nghiêm túc, “Vân, Tinh, Đại ca có chuyện muốn hỏi hai người.”

Vân nuốt nước bọt đánh ực, còn Tinh thì giật thót mình bối rối, “Dạ gì ạ, Đại ca?” Cả hai đồng thanh.

“Anh gọi đĩa Vân thần xào dầu ớt khác nha?”

“...”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: Quỷ Vương Kenshin.

Đời thực...

Tôi coi mũ chơi game, thấy người như cạn kiệt năng lượng. Không thể tin được tôi lại biến thành Đại ca của Tinh và Vân... Bọn nó mà phát hiện ra sự thật thì kiểu gì tôi cũng chết không toàn thây mất.

Tôi đứng dậy, đi nấu bữa sáng, lòng rối bời. Cũng 6, 7 ngày tôi không liên lạc được với Phi Thường Đội rồi còn gì. Hầy! Nói thật, có nhiều cách giải quyết vấn đề lắm. Đơn giản nhất ra ra ngoài kia hét thẳng vào mặt thẳng em một câu là xong, nhưng nói được với nó thì đã phúc quá...

Briiing... Briiing...

Sớm vậy mà ai đã điện đến rồi ta? Tôi nhấc nghi hoặc nhấc điện thoại, “Ai đấy ạ?”

“Tiểu Lam? Em ổn chứ!?” Giọng Trác ca ca ở đầu dây bên kia vô cùng lo lắng.

“Em khỏe mà. Mọi chuyện ổn cả, tốt quá rồi, cuối cùng em cũng liên lạc được với một người!” Tôi vui mừng khôn xiết, thế mà mình quên tiết mất chuyện vẫn còn có Trác ca ca.

“Tiểu Lam, em đang ở đâu vậy?” Giọng Trác ca ca đã dịu lại khi biết tình hình của tôi.

“Em... em đang ở Lục Địa Phía Đông...” Càng nói giọng tôi càng nhỏ xịu lại.

“Lục Địa Phía Đông?” Trác ca ca cũng sò, “Em làm gì ở đó cơ chứ?”

“Em cũng không biết. Em đi nhậu với Nam Cung Túy rồi tỉnh dậy đã thấy mình ở đó rồi!” Tôi thiếu não nói, “Ngoài ra, ở khác Lục Địa thì không thể PM được, nên em cũng không thể liên lạc với mọi người.”

Giọng Trác ca ca giống như đang kiểm chế lửa giận ngàn ngút thì phải? “Em đã đi nhậu với Nam Cung Túy, lại còn say đến bất tỉnh nhân sự? Em là con gái, sao lại không biết tự bảo vệ mình hả?!”

“Áyyy... Nhưng trong game em là con trai mà anh!” Tôi xoa xoa mặt. Nam Cung Túy và Không Không đâu thể có ý đồ gì với một thằng đura rựa như tôi được chứ? Và lại, trong game mà cũng bị cường XXX được sao? Hừm... Câu này hay, về mình sẽ lập tức hỏi Tiểu Long Nữ.

“Thế vẫn không được. Dù sao em vẫn là con gái.” Trác ca ca có chút cố chấp nói.

“Ồ... Vâng, em không làm thế nữa đâu. Dù sao em cũng ghét uống rượu lắm!” Chẳng vậy còn gì? Tôi còn nhớ rõ rượu khó uống như vậy, thế mà mình

lại say bí tí được? Kể ra cũng kì!

Giọng Trác ca ca dịu lại đôi chút, ” Mau về Lục Địa Trung Tâm đi em. Đứng la cà quá lâu trên Lục Địa Phía Đông nữa. Mọi người đều đang chờ em ở Vô Ngân Thành, còn cả Nam Cung Túy nữa – anh ta còn đưa đến một Đoàn Phiêu Lưu. Họ đều rất mong được gặp em.”

“Nhưng em không về được, em không đủ tiền mua vé đi tàu.” Tôi buồn rầu đáp lời Trác ca ca.

“Em cần bao nhiêu?”

“5000 pha lê.”

“...Tối nay anh sẽ hỏi Tiểu Long Nữ xem có cách nào chuyển tiền qua cho em được không.” Trác ca ca có chút ưu tư nói, “Chỉ là, bây giờ Vô Ngân Thành còn thiếu nhiều tiền lắm, anh chẳng biết Vũ Liên có chịu chi tiền không nữa.”

“Áy... cứ để em tự kiếm tiền cũng được.” Tôi xấu hổ nói, Lãnh chúa như tôi chẳng làm được gì tốt đẹp rồi lại còn gây trở ngại cho mọi người nữa.

“Anh sẽ nói với họ sau. Bây giờ em đủ khả năng làm nhiệm vụ cấp cao rồi đấy. Với thực lực hiện giờ, một mình em là làm được nhiệm vụ cấp B rồi. Tiền thưởng của nhiệm vụ cấp B dao động từ khoảng vài trăm đến mấy ngàn vàng.” Trác ca ca gợi ý, nhưng rồi lo lắng nói thêm, “Nhưng khó lắm đấy, phải chắc là không có gì nguy hiểm em mới được làm nghe chưa?”

(Chú thích của tác giả : Mạo Hiêm giả công hội đưa ra các nhiệm vụ tùy theo mức độ khó dễ người chơi hoàn thành. Độ khó khác nhau, phần thưởng đương nhiên sẽ khác nhau. Sau đây là các loại nhiệm vụ có độ khó giảm dần : X, S, A, B, C, D, E, F, G)

“Dạ vâng, em biết rồi.”

“Chị, bữa sáng của em đâu rồi?” Dương Danh bắt mắt hết vầng lên phía sau tôi.

Giật thót mình, tôi vội nói, “VẬY nha Trác ca ca, em phải cúp máy đây. Bye bye!” Vừa đặt máy xuống, tôi lập tức quay đầu nhìn Dương Danh. Khi chắc rằng vẻ mặt nó ngoài đang xì ra như cái bị rách, thì không có gì bất thường, tôi mới thư thái đôi chút.

“Rồi rồi, chị nấu ngay đây.”

~*~

Online...

Mặt mày ảo não, Tà Linh đi đến chỗ phòng họp tạm thời của Phi Thường Đội – nhà lao. Đúng như anh nghĩ, mọi người trong Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội đang lười biếng nằm ườn trên sàn, ngủ, hoặc là cúi mắt cúi mũi vào ăn... Chẳng ai trong số họ ra dáng lãnh đạo cấp cao cả.

Tà Linh trầm giọng thông báo, “Tôi có tin quan trọng cho Phi Thường Đội.”

Xú Lang miễn cưỡng bỏ Vũ Liên đang ôm không rời trong lòng ra, cho Du – tên đang lúi húi dưới đồng khung đồ án thiết kế – một đập trúng mông, bắt Doll ngừng nhai quả vặt và gọi Tiểu Long Nữ – đang ngủ quên trời đất, nước dãi chảy ròng ròng – tỉnh dậy, “Tin quan trọng gì?”

“Tôi biết Vương Tử ở đâu rồi.” Tà Linh trả lời. Anh nhìn Du thách thức, và cảm thấy rất hài lòng khi mặt Du xám ngoét đi.

“Tên chết toi đó biến đi đâu thế?” Tiểu Long Nữ lâu bầu, “Hắn dám lừa bọn tôi ở đây làm việc cực nhọc chết đi sống lại, cái thân lãnh chúa hắn ta lại lông không chơi bởi khắp nơi.”

“Em ấy đang ở lục địa Phía Đông.” Tà Linh bình tĩnh đáp lời.

Mọi con mắt của bọn Phi Thường Đội đều mở to tròn như muốn long ra, còn mấy người bên Hắc Ám Tà Hoàng Đội – cũng đã ngồi một hàng ngóng chuyện – thì im lặng. Nhà lao bỗng chốc trở nên vô cùng tĩnh lặng, đến cả tiếng lách tách lửa của Hỏa Hoàng cũng nghe rất rõ.

Cuối cùng, Du đầy một bụng quan tâm mới lo lắng hỏi, “Sao cậu ấy lại ở Lục Địa phía Đông? Sao cậu ấy không về?”

“Đến em ấy còn chẳng biết sao mình đến được đây nữa là, có thể là do em ấy say rượu. Còn việc Vương Tử chưa về được, là vì...”

“Em biết rồi,” Tiểu Long Nữ chen vào, “Tàu đi lục địa Phía Đông giá vé những 5000 pha lê, rồi về cũng tốn gần ấy tiền. Nếu em nhớ không nhầm thì trên người Vương Tử chỉ đủ tiền mua vé tàu lúc đi thôi.”

“Cái gì? 5000 pha lê?” Vũ Liên mỉm cười giá lạnh, hai đội không khỏi dành ba giây tưởng niệm Vương Tử.

Tà Linh cố tránh nụ cười ác quỷ ám tà của Vũ Liên, nhìn Tiểu Long Nữ, “Tiểu Long Nữ, có cách nào gửi tiền qua cho Vương Tử không?”

Tiểu Long Nữ toát mồ hôi lạnh, tránh ngay nụ cười ma quỷ càng lúc càng khủng khiếp hơn bao giờ hết của Vũ Liên, cứng miệng đáp, “Chuyển tiền vốn dĩ giữa người chơi với nhau thì rất đơn giản. Nhưng giờ anh đang ở lục địa khác, đến nhắn tin còn chẳng xong nói chi chuyển tiền.”

“Cái gì? Vậy Vương Tử phải làm sao đây?” Du giật bản mình, tưởng tượng ra cảnh tượng Vương Tử đang lang thang trên lục địa xa xôi, không một xu dính túi, đói khát, lạnh lẽo, ăn bận rách rưới và cuối cùng là chết khô trên đường...

~*~

Bạch Hồ Thành, Đại Lục Phía Đông,

Vương Tử: Ừm, Vẫn thần xào dầu ớt của tui... Ngon ghê!” Tôi chúi mắt chúi mũi vui vẻ thưởng thức bữa sáng mà Vân và Tinh đặc biệt khoản đãi tôi.

~*~

“Đành phải bảo Vương Tử tự đi kiếm tiền mà mua vé thôi.” Tiểu Long Nữ thờ dài nói, rồi quay lại chỗ ngủ khi, không thèm biết trời trăng gì nữa.

“Hừm...” Xú Lang gãi gãi đầu. “Bây giờ lãnh chúa có vắng mặt một chút cũng không ảnh hưởng gì mấy. Với lại Kiếm Vô Tội đã hứa sẽ định cư lâu dài trong thành phố chúng ta, họ sẽ không thay đổi ngay đâu. Thế nên, Vương Tử bây giờ có về hay không cũng không đáng quan trọng.”

Vũ Liên mỉm cười, “Một đồng cũng không gửi!”

“Doll nhớ Vương Tử ca ca nhiều lắm...” Doll nhủ mày, nhưng ngay khi mắt bắt được hình ảnh đồng đồ ăn chất ngất “...Nhưng Vương Tử ca ca mà về là sẽ cướp đồ ăn của Doll ngay, thôi, em mặc kệ anh.” Doll quay qua đồng đồ ăn rồi tiếp tục nhai nuốt tích cực.

“Này này, Vương Tử đang cô đơn ở phương xa, không bạn bè, không một xu dính túi! Chúng ta phải đi cứu cậu ấy!” Du mặt mày tái nhợt hét vào mặt mấy đồng đội vô trách nhiệm.

“ANH/CẬU cấm không được đi đâu, ngồi im và ngoan ngoãn thiết kế đồ án đi!” Mọi người đồng thanh hét vang.

"... " Tà Linh bắt đầu đi nhìn họ, nghĩ, Vậy Tiểu Lam chắc sẽ không về sớm được... Nhưng anh bỗng nhận ra, thực ra cũng tốt. Du sẽ không thể gặp Vương Tử được.

Mặt khác, Tà Linh anh vẫn có thể nói chuyện với Tiểu Lam qua điện thoại.

Tuyệt vời! Tà Linh nghĩ, khoe miệng khê nhắc lên.

~*~

Tôi khoanh tay trước ngực nhìn con quái vật mình sắp chiến, một con Quỷ Tử.

Bọn Quỷ Tử này giống mấy con ‘Quỷ’* trong văn hóa Nhật Bản với khuôn mặt góm guốc, hàm răng lở chồm sắc nhọn, cái sừng ngắn trên đầu và tay cầm cây kiếm Nhật ngắn**. Chúng sống trong những nơi sâu, lạnh và các hang động tăm tối. Nếu Tinh và Vân không dẫn đường, có lẽ tôi cả đời cũng không thể vượt qua được tầng tầng lớp lớp hang động như mê cung không lối thoát này được. Tốt nhất phải chú ý không rời khỏi bọn họ, nếu không có lẽ tôi sẽ phải chịu cái số phận còn thảm hơn lạc chân chạy sang Địa Lục phía Đông.

(*Quỷ : nói đúng hơn là Oni, Oni nghĩa là Quỷ trong tiếng Nhật. – meomeo

**Kiếm Nhật : trong tiếng Nhật là Katana. – nhóm PR)

Sau khi im lặng mất bao lâu là... phút, Vân rốt cuộc cũng chịu không nổi nói, “Đại ca, cuối cùng thì đến bao giờ mới chiến hả anh? Nếu không lấy được mấy cái sừng quý nhanh thì không hoàn thành được nhiệm vụ đâu ạ.”

Tôi đành bắt đầu đi. Tôi chẳng hiểu bọn quái ấy tí nào, người bên cạnh cũng đâu có phải đồng đội tôi hay phối hợp trong Phi Thường Đội, thêm nữa là lại chẳng có lấy một mống tế ti, vậy nên cứ vội vàng hấp tấp là chẳng mấy nữa tôi cũng sẽ ra nhập hàng ngũ quỷ luôn... Dù sao, là tôi mang người, tôi đành phải đánh. Giờ thì tôi chỉ có thể thăm cầu nguyện cái lũ quái vật không quá đông, mà có đông thì làm ơn đừng quá mạnh. “Vân, Tinh, lùi ra xa.”

Sau khi tôi giao hết hậu sự... ấy chết, là giao nhiệm vụ bảo hai đứa phải làm, tôi cẩn thận quan sát xung quanh và thấy ngay một con Quỷ Tử đứng một mình. Tôi bước nhẹ, lén trườn ra đằng sau nó và nhanh chóng nhắm tìm con quái mà đâm. Thật không may, giống Quỷ Tử có trí óc cũng khá, nó né được kịp thời và quay lại, nên lưỡi đao của tôi chỉ xuyên qua vai trái nó thôi. Một thứ chất lỏng màu xanh lá cây nhơn nhớt – chắc là máu nó- trào ra. Con quỷ bị thương tức giận vung cây kiếm Nhật, lưỡi kiếm sắc nhọn đâm thẳng về phía tôi. Tôi nghiêng người qua sau, kiếm kia lia sát hông. Bỗng chợt nảy ra một ý, tôi quay lại và lộn nhào ra sau, đá con quỷ bay văng ra. Chân vừa chạm đất, tôi lập tức quay hướng con quỷ, vung đao chém đứt toàn bộ cánh tay phải của nó.

Con quỷ rít lên đau đớn. Mặc dù đã mất cánh tay phải và vũ khí, nhưng nó vẫn cố sống cố chết cắn tôi. Tôi xiết tay trái vòng quanh cổ nó và dùng tay phải đâm Hắc Đao xuyên qua tim con Quỷ Tử. Tôi vừa trút một hơi nhẹ nhõm, thì con quỷ bỗng tấp vào tay trái tôi. Khẽ rên một tiếng, tôi nghĩ, Điểm yếu của Quỷ Tử không phải là tim sao?

“Đại ca, cái đầu của nó, anh phải chặt đầu nó!” Vân điên cuồng hét lên.

Hóa ra là vậy. Tôi vừa hiểu ra thì tức khắc cái đầu cũng lia khỏi cổ con Quỷ Tử. Tôi nhanh chóng tránh xa cái xác chết đang phun máu tùm lùm tùm la để khỏi bị dính cái mớ xanh lè đó.

“Đại ca đúng là dũng mãnh hơn người. Khí thế của đại ca tiểu đệ xin bái phục. Cú lộn nhào của Đại ca quả là hiếm ai sánh kịp, tao ngã, nhưng vẫn rất kiên cường đứng dậy. Hầy! Tiểu đệ chỉ biết nghiêng mình kính phục sự can trường của anh... Nhưng tiểu đệ có chút vấn đề thế này, Đại ca nhớ cất sừng con quý, để tiểu đệ còn hoàn thành nhiệm vụ được không?”

Cái con bà gì? Muốn tao cất sừng quý thì nói xù nó ra! Còn phun một mớ sến kinh dị như vậy, muốn làm tao nổi da gà chết sao? Tuy nhiên, da gà thì da gà, nhiệm vụ vẫn phải làm. Tôi giờ đao chém xuống, rồi trao cặp sừng be bé cho Vân.

Khi đã hiểu khá rõ sức mạnh của bọn Quý Tử, tôi nhận ra mình có thể xử lý chúng khá dễ dàng và chẳng còn phải lo lắng gì hết. Tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch giúp Vân và Tinh luyện cấp, sau khi nghỉ ngơi 1 lúc, tôi dẫn Tinh và Vân vào một hang động trống và bảo họ ở lại, “Anh sẽ lãnh phần đi dụ quý vào đây. Rồi Tinh, anh sẽ không để chúng nó hại 2 em, nên cứ yên tâm niệm chú. Còn Vân, dùng Hoan Mạn Kết Giới (Kết giới giảm tốc).”

Tôi nhìn chăm chú vào hang động sâu hun hút, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Rồi tôi thở ra, mở mắt, lộ nụ cười nhạt. Quý Tử, ta đến đây.

Đầu tiên, tôi dễ dàng vừa đánh vừa dẫn được một con Quý Tử vào hang. Lúc này, Tinh lấy ra một mảnh giấy bùa. Tôi tò mò liếc trộm thấy cô nàng vẽ vẽ gì đó lên mảnh giấy rồi tung lên, hét, “Tam muội chân hòa, lên!”

Thật ngạc nhiên, mảnh giấy lao thẳng về phía con quý. Thấy nó có ý chạy trốn, ánh đao của tôi lập tức nháng lên, con quý không dám động cựa gì nữa. Cuối cùng, mảnh giấy bay đến chỗ con quý và biến thành ba đốm lửa trắng, bọc kín lấy thân mình nó. Nó la hét đau đớn và cố quay lại cắn xé Tinh, nhưng đời nào có chuyện đấy, tôi kịp thời rút cho nó một phát quay về chỗ cũ.

“Tam muội chân hòa, lên!” Thấy ngọn lửa trên người con quý đang lui dần, Tinh lập tức xuất thêm một lá bùa nữa.

Lần này, tôi hài lòng nhìn ngọn lửa sắp thiêu con quý thành tro...

“Aaaaaa!” Vân đột nhiên hét tướng lên, “Đại ca, sừng quý của em!”

Nghe vậy, tôi vội cất cặp sừng và nhìn con quý hóa thành đám tro tàn. Xem chừng mình vòn thêm vài con Quý Tử nữa cũng được ấy chứ nhỉ, Tôi nghĩ dứt khoát.

Như vậy, số lượng quý tăng lên hai rồi ba con, tôi quyết định thế là đủ, vì thêm con nữa là tôi khỏi còn chỗ đánh đắm luôn. Vậy là tôi dây dưa với ba con quý, tập trung luyện phòng thủ. Lúc đầu phòng thủ của tôi còn nhiều sơ hở, nên tôi cũng luống cuống chân tay không kịp phản ứng, nhưng tôi nhanh chóng thành thạo đến nỗi nước cũng không lọt. Tôi càng ngày càng thuần thục cách đánh chuồng phòng thủ, phương pháp này và kiểu đánh dồn vào tấn công trước đây của tôi quả là khác nhau một trời một vực. Luyện tập kiểu này cũng hay... nhưng ước gì bọn quái mạnh hơn một chút. Tôi bắt đầu nghĩ thầm.

Sau mười lần dẫn quái, tôi thở hắt ra, nói nhẹ, “Nghỉ một lúc đi.”

Mặt Tinh xấu hổ, “Em xin lỗi nhiều lắm, Đại ca. Tinh quên mất Đại ca cần phải nghỉ ngơi.”

“Không sao.” Tôi nói, ngồi phịch xuống đất nghỉ cho lại sức.

“Ừay, mỗi đứa đều tăng một cấp, sừng quý cũng đủ hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Vân mắt sáng rỡ nói.

Tôi không có hứng đánh nhau với bọn Quý tử nữa. Bây giờ tôi có đánh với chúng nó cũng chẳng có ích lợi gì. Dù rằng mục đích chính đến đây là luyện cấp cho Tinh và Vân, nhưng nếu đánh quái cấp cao hơn thì coi như hai đứa cũng có lợi mà. Nghĩ vậy, tôi hỏi luôn, “Có loại quái nào mạnh hơn đánh được không?”

Mặt Vân và Tinh sáng lên, Vân vội vàng nói, “Tất nhiên, Đại ca, chỉ bằng chúng ta đi đánh Quý Nương đi? Sừng Quý Nương đáng giá hơn của bọn Quý Tử bình thường nhiều.”

“Đặc tính của quái thì sao...” Tôi hỏi.

Câu hỏi này thì đúng lĩnh vực của thằng cuồng game như Vân, nó lập tức chậm rãi mà cực kì bình tĩnh giải thích, “Quý Nương nói chung là gần như Quý Tử, có điều cấp bậc cao hơn. Điểm yếu của chúng cũng là cái đầu như bọn Quý Tử, nhưng Quý Nương dùng móng vuốt sắc nhọn làm khí giới và chúng di chuyển nhanh hơn Quý Tử. Tuy nhiên, với tốc độ hiện giờ của Đại ca, nếu đánh quen thì cũng không thành vấn đề.”

Tôi gật gù đầu, “Vậy thì đánh thôi.”

Tôi đứng dậy giãn gân cốt một lúc rồi nói, “Chỉ đường đi.”

Quý Nương tóc dài xõa suôi, da tái nhợt màu xanh lá, mặc loại váy truyền thống của các thiếu nữ Trung Hoa xưa. Bàn tay của ả có những vuốt dài nhọn hoắt, lúc nào cũng nhá lên ánh sáng nguy hiểm. Tôi phóng lên phía trước, quyết đánh một trận sinh tử với ả.

Thằng bé Vân cuồng game đã nói đúng: đánh nhau với Quý Nương khó hơn với bọn Quý Tử thường nhiều. Nhận thức của bọn chúng sâu sắc hơn so với bọn Quý Tử, nên việc tấn công vào điểm yếu của nó, cái đầu, cũng gặp trở ngại ít nhiều. Hơn nữa, tốc độ của nó siêu nhanh, nên tôi ban đầu phải biết bao chật vật tập trung tránh đòn. Đáng tiếc...

Tôi mỉm cười. Kỹ năng công kích của Quý Nương chỉ có đâm. Tôi tìm cơ hội, khi con Quý Nương vươn bàn tay xương xẩu hồng xuyên thủng cơ thể tôi, tôi bắt động, mắt nhắm trướng thời khắc bàn tay ả chạm tới người tôi thì một đao chém đứt phụt cánh tay đó. Con Quý Nương mà bị mất tay thì chẳng còn nguy hiểm, nên tôi tiếp tục xài cách cũ xử nó... Mặc dù lần thứ hai thì không được thành công cho lắm, thành ra trên người tôi có một cái lỗ cũng ‘be be’ thôi.

Không một tiếng động, tôi bí mật rút một bình máu ra tu cạn rồi làm như không có chuyện gì quay về phía bạn đồng hành của mình.

Vân dùng ánh mắt tràn đầy sùng bái nhìn tôi, “Đại ca đúng là cao thủ! Em biết là anh sẽ không gặp vấn đề gì mà. Chúng em sẽ ở đây đợi đại ca lừa quái về.”

“Được.” Tôi trả lời, Bây giờ có thể đánh quái mạnh hơn rồi, tôi cõng lòng vui vẻ chạy đi lừa vài con Quý Nương.

~*~

“Đại ca, anh mạnh thật đó! Mới có 3 ngày mà Lục Tinh đã lên 5 cấp, em cũng lên được 2 cấp nữa. Đánh nhau với mấy con quái vật cấp cao thăng cấp mau thật! Tiếp theo ta đánh con nào, Đại ca?” Vân vẻ mặt nịnh nọt, đẩy đĩa Vân thần xào dầu ớt về phía tôi.

Tôi cau mày, nhưng cũng không từ chối món vẫn thần. Tôi thầm nghĩ, Bây giờ có lẽ mình cũng nên kiếm tiền để còn mua vé đi về rồi, mặc dù Trác ca ca nói Lang Đại ca bảo là Vô Ngân Thành không có tôi hoạt động cũng chẳng đến nỗi.

Tôi lạnh nhạt nói, “Anh không ở đây thêm nữa.”

Vân và Tinh hoảng sợ, “Đại ca, anh bỏ đi sao?”

“Không, anh phải kiếm tiền. Anh cần 5000 pha lê.” Tôi trả lời, nuốt sọng vẫn thần.

“Kiếm tiền? Đại ca thiếu tiền sao? Nhưng lúc trước chia tiền thưởng nhiệm vụ anh đâu có đòi chia phần!” Vân dừng lại đôi lát, rồi cau mày lại, “Tại sao nếu cần tiền mà anh lại không đòi chia phần, Đại ca?”

Tôi vẫn im lặng, Vân cứ gọi tôi là Đại ca này Đại ca nọ cả ngày thì ai mà dám mặt dày đòi tiền chứ?

“Đại ca, mặc dù bọn em không có đến 5000 pha lê, nhưng anh cứ nhận lấy coi như là tấm lòng của tụi này.” Tinh lấy túi tiền lớn đẩy về phía tôi.

Tôi thờ dãi. Vân và Tinh cũng sắp đến lúc phải thay trang bị mới rồi, tôi nỡ lòng lấy sao được? “Không cần, anh sẽ tự đi kiếm tiền.”

“Nhưng, Đại ca, anh thực sự bỏ tụi em lại sao?” Vân vô cùng thất vọng, lại cũng vô cùng nín kén nói, “Bọn em không biết tên anh, diện mạo của anh bọn em cũng không biết. Chỉ sợ rằng lúc này mà tạm biệt, thì chính là vĩnh biệt đấy Đại ca!”

Cũng chẳng phải vĩnh biệt gì sất, nhưng cũng phải kha khá thời gian thì Vân và Tinh mới kiếm được 10 000 pha lê để đi tàu qua Lục Địa Trung Tâm tìm tôi được. Tôi cũng muốn giúp họ kiếm đủ tiền mua vé, nhưng đồng đội tôi ở Phi Thường Đội vẫn đang đợi tôi! Thật sự không có cách nào vẹn cả đôi đường sao?

Hình như đã cố thu hết can đảm, Tinh cất lời, “Đại ca, trước đây em có thấy một nhiệm vụ hạng A. Tiền thưởng khá lắm, nội dung cũng không quá khó khăn, ta chỉ cần lấy cái cột tóc của Quý Vương là được. Quý Vương, Quý Tử và Quý Nương đều cũng một loại quái, chắc không thành vấn đề với Đại ca. Và lại, đánh không lại thì chúng mình cứ cướp cái cột tóc rồi chạy tháo thân là được.”

Nghe hay đấy, tôi nghĩ, nếu mình đi tàu về Lục Địa Trung Tâm với Vân và Tinh, thì ít nhất trên đường về cũng có người để trò chuyện nên khỏi sợ bị chán chết như lúc đi nữa, “Được rồi, nhận nhiệm vụ đi.”

“Đại ca vạn tuế!” Vân vui vẻ reo hò.

~*~

Vân và Tinh dẫn đường, chúng tôi quay trở lại động quý.

“Đại ca, có lẽ phải tốn chút thời gian đi tìm, vì Quý Vương thường hay lang thang khắp mọi góc ngách sâu thẳm trong động quý. Có lẽ hơi khó tìm đây.” Vân lo lắng nói.

“Được, tìm đi.”

Tinh, Vân và tôi đi theo con đường lúc trước chúng tôi luyện cấp trong hang động. Trên đường đi, tôi còn chiến với vài con Quý Tử và Quý Nương cho thư giãn gân cốt. Chúng tôi càng lúc càng dần sâu hơn nữa, đến tận nơi trước kia tôi chưa từng đặt chân đến. Dọc đường, tôi tiện tay lừa mấy con Quý Tử, Quý Nương lại, cho Vân và Tinh luyện tập chút đỉnh.

Không biết đi đã bao lâu, tôi ra hiệu cho Vân và Tinh dừng lại nghỉ ngơi, cũng tiện thể thăm hỏi cái Miếu Ngũ Tạng... ờm, ăn ấy mà. Tôi lôi ra bánh mì du điều với một bình sữa đậu nành.

“Đại ca, tại sao anh lại đối xử với bọn em tốt đến thế?” Vân vừa ăn vừa hỏi.

Thế mà cũng phải hỏi? Không giúp thì gọi quái gì nhau là bạn bè! Nhưng những câu này nhất định không thể nói ra, thành ra tôi tiếp tục lấy điệu bộ ‘đại ca’ mà rằng, “Thế cậu gọi ta là gì?”

“Đại ca...” Vân nói đến đây, bỗng chốc bật cười, “Đại ca đúng là trượng nghĩa. Chỉ vì bọn em gọi anh là ‘Đại ca’ thôi à?”

“Chỉ vậy thôi mà, đáng gì anh làm vậy?” Tinh nhìn tôi bằng... Cặp mắt đầy mâu thuẫn? Nhìn nhầm, nhìn nhầm rồi. “Anh không lo chúng em chỉ làm lãng phí thời gian của anh, rồi sau khi anh đã hết lòng giúp bọn em, bọn em liền quay lưng đi thẳng, từ nay về sau không thèm nhớ anh nữa sao?”

Tôi quyết đoán nói, “Đã biết sẽ hối hận thì ta sẽ không làm. Nhưng một khi đã làm, ta tuyệt đối không hối hận.”

Tinh và Vân không nói thêm câu nào. Tại sao bầu không khí bỗng dưng nặng nề quá vậy? Tôi tự hỏi, Minh lẽ nào chỗ nào rồi? Ài, thôi kệ, ăn cái đã.

“Á...” Tinh đột nhiên hét lên. Tôi quay lại, giật mình, vừa kịp nhận ra Tinh bị đánh dúi dụi vào vách đá. Khóe mắt liếc thấy thủ phạm, tôi tức khắc nhảy lên, đẩy Vân ra sau.

Lưỡi kiếm Nhật xuyên thẳng tới trước ngực. Tôi lộn nhào trong không trung rồi đáp đất, lập tức lăn một vòng ra sau đứng cạnh Tinh và Vân. Nhấn nhò vì đau, tôi nắm chặt bàn tay trái bị thương, máu tươi rịn ra qua từng kẽ ngón tay. Tôi còn chẳng dám lấy bình hồi máu ra, vì tôi biết, nếu tôi làm vậy thì người đang đứng trước mặt tôi ánh mắt băng giá kia – Himura Kenshin* – sẽ thừa cơ xông lên tấn công ngay.

Đúng vậy! Cái tên đầu tóc đỏ chói, có vết sẹo hình thập giá và mặc bộ trang phục lãng tử** Nhật Bản CHẮC CHẮN là Bạt Dao Trai***. Bất ngờ ghê, vậy là cuối cùng tôi cũng được diện kiến chủ nhân của Cửu Đầu Long Thiêm mà tôi chớm chia. Anh sẽ không kiện tôi tội vi phạm tác quyền chứ? Tôi vẫn mơ hồ.

Vân đỡ Tinh dậy, hét lớn, “Cẩn thận Đại ca, Quỷ Vương đấy!”

Cái gì? Bạt Dao Trai là Quỷ Vương? Vậy chẳng lẽ à Quỷ Nương tôi vừa xử là Kaoru**** ư?

(*Himura Kenshin : nhân vật chính của truyện tranh ‘Rurouni Kenshin’ (tạm dịch là Lãng Tử Kiếm Tâm, Rurouni nghĩa là kẻ lang bạt, Kenshin là cây kiếm có tình). – nhóm PR

**trang phục lãng tử: trang phục rurouni (lãng tử). – meomeo

***Bạt Dao Trai : danh hiệu này được trao cho Kenshin trong truyện tranh vì những chiêu thức kinh người của anh. Tiếng Nhật viết là Battousai. Danh hiệu này có nghĩa là Bậc Thầy Kiếm Thuật. – nhóm PR.

****Kaoru : người yêu và là vợ sau này của Kenshin trong truyện tranh. – nhóm PR)

Ặc... Thôi kệ, còn nói nữa nhất định bạn đọc không ai biết tôi đang làm nhầm cái khi gì. Điều quan trọng là, cảm giác mách bảo tôi rằng đối thủ trước mặt rất khó đối phó. Làm thế nào hấn đánh bay Tinh mà tôi còn chẳng kịp nhận ra và làm sao hấn lại có thể khiến tôi bị thương khi tốc độ của tôi đã thượng thừa vậy được chứ, rõ ràng tốc độ của hấn chẳng kém tôi... Và có khi hấn còn nhanh hơn cả tôi, Tôi thấy cõi lòng trầm xuống, bởi vì tốc độ là vũ khí lợi hại nhất của tôi.

Bầu không khí vô cùng căng thẳng, tuy vậy không có dấu hiệu gì chứng tỏ tên Bạt Dao Trai có ý manh động. Hấn ta chỉ đứng đối diện với tôi, cả hai dùng ánh mắt giằng co hồi lâu, đến cuối cùng, hấn mở miệng, nói, “Tên Yêu tinh kia, tại sao đã biết động quỷ không chào đón mình mà còn dám xâm phạm lãnh thổ của ta?”

Cổ lăm tôi mới giấu được con choáng váng đang xâm chiếm cả người. Hấn thực sự biết tôi là Yêu Tinh? Hấn ta là quái có nhận thức sao? Đây, đây là lần đầu tiên tôi gặp một con...Chờ chút! Quái có nhận thức? Vậy ít nhất đây cũng là một con boss... Tôi nuốt nước bọt đánh ực. Không thể nào?

Nếu bọn Phi Thường Đội mà ở đây, dám chắc tôi sẽ cao ngạo khiêu khích, “Đến đây đi, đồ quái vật có óc!”. Tuy nhiên thực tế vạn phần tàn khốc, đến một mống tí ti hồi máu tôi cũng không có. Loại cao ngạo kia lập tức biến thành lừa gạt. Aaaa, tức chết đi được! Sao đạo này mình xui thấy bà vậy? Mình chỉ muốn yên ổn kiếm tiền, ấy vậy mà sao lại va trúng tên quái vật có trí tuệ phát triển này chứ?

“Yêu Tinh kia, ngươi rốt cuộc làm gì ở đây?” Bạt Dao Trai đột nhiên tò mò nhìn tôi, “Ổ Lục địa phía Đông rất hiếm yêu tinh. Ta đây cũng là lần đầu thấy một con yêu tinh.”

Hóa ra là vì vậy mới chưa giết mình ngay, Tôi nghĩ.

Vân và Tinh cuối cùng cũng có phản ứng, thốt lên, “Yêu Tinh? Đại ca?”

“Ta đến để lấy một thứ từ ngươi.” Tôi vẫn cứng đầu nói. Dù sao khả năng đánh thắng hấn và khả năng túm được cột tóc của hấn chạy thoát đều giống nhau cả... tức là đều không có khả năng.

“Cái cột tóc?” Bạt Dao Trai chỉ cái cột tóc, cười, “Rất nhiều người đã giao đấu với ta vì cái dây cột tóc rác rưởi này. Rốt cuộc cái dây cột tóc này có ích lợi gì?”

Ý tứ là rất nhiều người đã bại dưới tay hấn rồi chứ gì? Rốt cuộc tên quái vật này mạnh đến độ nào chứ?, Tôi nghĩ, chân tay nhũn hết cả ra, “Ồ ồ, là do

có người ra lệnh tới lấy.”

“À?” Cuối cùng gương mặt của Bạt Dao Trai bỗng trở nên nghiêm túc.

Tôi biết thế quái nào được? “Ồ ờ, tên của anh. . .à, của cô là Kaoru!” Tôi nói bừa.

“Kaoru?” Bạt Dao Trai ngạc nhiên, “Là cô ấy sao? Hóa ra là vậy.”

...Không thể nào? Cái quái gì đang diễn ra vậy? Tôi có chút sững sốt. Tôi không thể may mắn đến độ vậy được. Vậy ra nhiệm vụ này không cần đánh thắng con quái trí tuệ phát triển này sao? Người thiết kế game cũng ghiền Rurouni Kenshin như tôi à?

“Nói ta nghe, Kaoru đã nói những gì?” Bạt Dao Trai nhìn tôi thăm dò.

Nói gì cơ? Chẳng lẽ còn có nhiệm vụ mật? Thảm rồi đây! Tôi gãi gãi đầu, Thôi cứ nói bừa đi, “Cô ấy nhờ tôi nói với anh. . . rằng cô ấy muốn anh biết rằng cô ấy sẽ mãi chờ đợi anh.”

Đôi mắt Bạt Dao Trai bỗng buồn thắm vô cùng, “Cô bé ngốc.” Anh nói và tháo cái cột tóc.

“Nói cô ấy đừng đợi tôi nữa, tôi sẽ không bao giờ có thể quay lại được nữa rồi.” Cười buồn, anh đưa cột tóc cho cái kẻ đang mở mắt trừng trừng không tin nổi vào vận may phân chó* là tôi đây.

(*vận may phân chó : ở Trung Quốc, một người nào đó may mắn đến cực đỉnh sẽ được gọi là có vận may phân chó hoặc giẫm phải phân chó. – meomeo)

Tôi cúi đầu nhìn cái cột tóc cũ kỹ nhuộm máu trong bàn tay trái, rồi lại nhìn Kenshin, khuôn mặt anh sâu thẳm, như thể có gì đó vừa tan vỡ trong tâm hồn chàng trai ấy. Cụm từ ‘quái vật có óc’ thoát biến mất khỏi tâm trí tôi, tôi đột nhiên chỉ thấy trước mắt mình chính là kiếm khách cô đơn đau khổ, bị tù túng, không cách nào gặp được người thương, mà cũng chính là Kenshin, nhân vật yêu thích của tôi, tôi hỏi, “Tại sao? Tại sao lại không thể quay lại? Tại sao lại chọn sống vật vờ ở đây làm Quý Vương mà không quay về bên Kaoru?”

Kenshin lặng lẽ nhìn tôi hồi lâu, rồi thờ dài nói, " Cậu không cần biết. Cứ đem lời tôi chuyển tới Kaoru là được. "

Tôi vẫn còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng Kenshin đã lộn người về phía sau và nhanh chóng mất dạng sau vách động.

Trái tim nặng như đeo đá, tôi tự nghĩ trấn an. Anh ta chỉ là một con quái vật có trí thông minh nhân tạo, trí thông minh nhân tạo... Tuy nhiên, cảm giác tội lỗi cứ nhói lên trong lòng, chiếc cột tóc và lời nhắn sẽ không thể nào đến được tới chỗ Kaoru, mà thủ phạm của chuyện đó, lại là tôi.

Ngay sau đó, Vân đồn Tinh dậy, nói, “Tuyệt vời, Đại ca! Vậy ra thế là xong nhiệm vụ, giờ quay lại chỗ đổi tiền thưởng thôi.”

“Không, ta muốn tìm Kaoru.” Tôi trả lời, bàn tay siết chặt cái cột tóc, hạ quyết tâm Tôi sẽ không hối hận.

“Đại ca, nhưng mà...” Tinh mặt mày tái mét.

Tôi phát tay lên. Không bàn cãi gì nữa, vì tôi hiểu, nếu không làm vậy, tôi sẽ hối hận cả đời, còn đã làm, dù kết quả có ra sao, tôi quyết không hối một lời.

Tinh và Vân im lặng, cuối cùng, Vân nói, “Được rồi, nếu Đại ca đã quyết thế, chúng ta cùng nhau tìm Kaoru.”

Tôi gật đầu, đưa cái cột tóc cho Vân. Sau đó, ba người chúng tôi im lặng đi bên nhau, tôi không ngừng suy nghĩ về những hành động vừa rồi của Kenshin. Con quái vật có trí tuệ ấy có tình cảm hay không? Không thể nào nhỉ? Tôi lắc lắc đầu, cảm thấy có chút tức cười... Vậy, còn Bé Bao? Tôi bắt giác vỗ vỗ lên túi, nghĩ, Bé Bao cũng chẳng hề có cảm nhận ư? Nó gọi tôi là Mama, vì tôi biến mất mà khóc lóc, được tôi vuốt ve mà vui vẻ. Liệu nó có cảm xúc thật chẳng? Tôi không thể, và cũng không muốn nói là nó không hề có.

“Đại ca, anh mau qua đây, dưới đây có gì đó này!” Vân hét lên, quỳ trước mặt tôi, chỉ tay xuống vách đá.

Tôi ngơ vờ đi tới, chăm chú nhìn xuống rìa vách đá, “Tôi thui thui mà.”

Tôi thấy như cổ chân bị ai túm lấy, kinh ngạc quay lại nhìn, chỉ kịp thấy Vân túm lấy mắt cá chân tôi. Còn đang định mở miệng hỏi, tôi đã cảm nhận được một lực mạnh đẩy phía sau lưng mình. Vân dốc ngược bàn chân tôi, tôi không thể cử động nổi, chỉ biết nhắm mắt buông xuôi, hai chân đã nhẹ bẫng lơ lửng giữa không trung... Cuối cùng, lúc bắt đầu rơi xuống, tôi chỉ kịp xoay người lại xem, và thấy đôi mắt khổ sở phức tạp của Tinh và Vân.

~*~

Vân nhắm mắt lại, thẳm thì, “Tại sao? Tại sao anh lại không muốn đi đổi lấy tiền? Tại sao anh lại đưa cho em cái cột tóc? Sao anh lại quá tin tưởng bọn em đến thế chứ?”

“Lần này, chắc chắn Đại ca sẽ phải hối hận.” Tinh nhú mày, nở nụ cười đau đớn.

~*~

Đầu óc tôi hoàn toàn trống không khi tôi rơi xuống vực thẳm, nhưng bỗng một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí, Vách đá cao kinh dị như vậy, ngã xuống một phát thì chắc chỉ có chết ngay, chết luôn, khỏi có chuyện còn nằm sống dở chết dở được nữa.

UM!

Cả người tôi đang dang ra hình chữ Đại – dạng chân dạng tay – vỗ đánh bốp xuống mặt nước. Má ôi... Đau thế!, Mặt tôi vặn vẹo đi vì đau. Tôi nhắm mắt lại, miệng mới há ra liền vô tình nuốt phải vài ngụm nước buốt giá. Chúng lạnh đến nỗi khiến tôi phải rùng mình, tôi cố quên đi và gắng gượng bơi lên mặt nước, nhưng chiếc áo choàng úng nước nặng trĩu lại chìm tôi xuống. Tôi ba chân bốn cẳng cõng bỏ được cái áo chùng để ngoi lên thì ý thức lại dần trở nên mơ hồ, Huhuhu, không tin được chơi game này lại có nhiều kiểu chết đa dạng như vậy...

Đột nhiên, cửa tử đang rộng mở đón chào chọt đóng sập, tôi thấy mình bị một ai đó túm lấy thất lưng lôi lên bờ. Có phải Tinh và Vân đến cứu tôi không? Là họ sao?

Mắt tôi lập tức choàng mở, tôi cảm nín nhìn chăm chăm vào chàng trai đang... Hôn tôi? Sau khi sững sốt mất mấy giây, tôi vội đẩy anh ta ra.

“Kenshin!” Tôi giật nảy mình, nhận ra chàng trai trước mặt là Kenshin, người chúng tôi vừa mới gặp vài phút trước.

“Cậu thấy đỡ hơn chưa?” Mặc dù câu hỏi nghe chừng có ý quan tâm, nhưng giọng Kenshin vẫn hết sức vô cảm.

Tôi hỏi ngây ngô, “Anh vừa hôn hấp nhân tạo cho tôi à?”

“Ờ.”

Tôi nghiêng đầu qua một bên, nghĩ, Thế thì đầu thể tính là nụ hôn đầu tiên của tôi được... Chờ đã, nụ hôn đầu đời của mình chẳng phải đã sớm dâng cho chị họ rồi sao! Có nhầm không vậy, nụ hôn đầu tiên của người ta đã bị chị họ cướp mất, rồi đến nụ hôn thứ hai lại đến tên NPC lấy đi sao? Hầy! Những nụ hôn đáng thương của tôi thật thế thâm nha...

“Cậu bị bạn đồng hành phản bội?” Kenshin đứng dậy.

“Hình như vậy.” Tôi trả lời, có chút buồn. Thực không thể tin Vân và Tinh lại ra tay hại tôi. Đành rằng họ không biết đây là tôi, nhưng làm hại người khác là có tội! Mặc dù tôi có thể hiểu tâm lý mong muốn nhanh chóng đến Lục Địa Trung Tâm của họ...

“Cậu chắc phải hối hận, hối hận vì đã tin tưởng họ.” Ánh mắt Kenshin lạnh lùng vô cùng.

Tôi đứng dậy và xoa mặt, “Không, tôi không hối hận. Dù sao chẳng nữa, tôi vẫn sẽ giúp họ. Cũng thật may cả tên lẫn diện mạo của tôi họ đều không biết. Như vậy, lần tới gặp nhau, ít nhất họ cũng không phải cảm thấy day dứt tội lỗi. Cứ để ‘Đại ca’ nhân từ này biến mất đi, dù sao cũng không coi là cái kết tệ.”

Kenshin nhìn vào mắt tôi, rồi cuối cùng thờ dài, “Thật chẳng hiểu cậu nghĩ gì nữa.”

“Àyyy, chuyện này phức tạp lắm...”

“Tôi đưa cậu đi gặp một người.” Âm vực trong giọng nói của Kenshin có phần hơi miễn cưỡng.

“Hờ? Vì sao?” Tôi tò mò nghĩ, Ai thế nhỉ? Chắc không phải là Kaoru đâu nhỉ?

“Đây là một nhiệm vụ. Một nhiệm vụ ảm.” Kenshin nói, buồn rầu nhìn tôi, “Và tôi không thể kháng lại.”

Tôi nhìn Kenshin ngạc nhiên. Nghe không giống lời NPC hay nói nhí? Tôi nuốt nước bọt đánh ực, Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh ta thực sự đã phát triển cảm xúc? Tôi buột miệng, “Rốt cục thì anh có phải là NPC không vậy?”

“Tôi là một NPC... phải không?” Kenshin nhìn tôi, đôi mắt anh nhuộm đầy nỗi đau khổ xen lẫn hoài nghi.

Tôi toát mồ hôi lạnh. Có lẽ không phải nữa rồi, anh ta thực sự đã phát triển tình cảm và nhận thức bản thân. Trước đây tôi chưa bao giờ gặp một NPC nào biểu lộ cảm xúc buồn bã hay đau khổ. “Anh có ý thức bản thân từ bao giờ?”

Kenshin im lặng hồi lâu rồi bình thản đáp, “Tôi không biết. Nhưng bỗng một ngày, khi đang chiến đấu với một game thủ, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó rất lạ. Tôi không biết mình đang làm gì, nhưng tôi cảm thấy như mình cần tìm một người, tìm Kaoru... Nhưng từ những cuộc đối thoại giữa các người chơi, tôi dần dà hiểu ra, mọi thứ không như tôi nghĩ. Tôi là một NPC, và phải mất rất nhiều thời gian tôi mới hiểu hết nghĩa từ ‘NPC’. Kể từ lúc đó, tôi chẳng còn biết tôi là ai nữa.”

“Anh là Kenshin.” Tôi thốt lên. “Anh thực sự muốn tìm Kaoru chứ? Chúng ta có thể cùng đi tìm cô ấy mà?”

“Tôi biết rằng mình sẽ chỉ tìm thấy mộ Kaoru. Đó là kịch bản đã được viết sẵn. Tôi sẽ không bao giờ được trông thấy cô ấy nữa.” Kenshin chưa xót cười.

“Mà tôi có gặp được thì sẽ thế nào? Có phải chuyện giữa chúng tôi thực sự xảy ra? Chúng tôi đã thực sự ở bên nhau chẳng? Rồi có phải tôi bị Âm Hắc

Ma Thần thách đấu, không may thất bại và bị giam cầm ở đây, còn Kaoru mãi mãi không thể thoát khỏi Làng Tuyết, khiến hai bên cả đời không gặp lại nhau? Ban đầu, mong muốn lớn nhất của tôi là đi tìm Kaoru, nhưng tôi dần dần nhận ra, tất cả chỉ là những lời dối trá.”

Lời nói dối ư? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này, chưa bao giờ nhận ra kịch bản giả tạo mà loài người chúng tôi áp đặt cho NPC có thể tàn nhẫn nhường này.

“Tuy nhiên, tôi phải thực hiện nhiệm vụ ẩn của hệ thống là đưa cậu đến gặp người đó. Tuy nhiên, mong rằng... mong rằng cậu sẽ không làm người đó bị thương. Cậu có thể làm được không, Yêu Tinh?” Kenshin nhìn tôi, ánh mắt như van lơi.

Tôi cười thật tươi, “Gọi tôi là Vương Tử đi. Yên tâm, bạn của Kenshin thì cũng là bạn của tôi mà.”

“VẬY, TÊN CỦA NGƯỜI ĐÓ LÀ GÌ?” Tôi hỏi, nhìn đường hầm toàn một màu trắng. Nghe những gì Kenshin nói, tôi hi vọng chỗ chúng tôi tới sẽ tựa tựa Long Cung hay Thần Điện gì đó cơ...

“Tên thật của người đó là Lantis Ilanyushenlin, nhưng người đó bắt bằng được tôi phải gọi người đó là Dương Quang.” Kenshin vừa trả lời vừa dẫn đường.

Lantis Ilanyushenlin? Thằng cha thiết kế game ngu dốt nào đặt cái tên nghe cũng ngu dốt dối vậy? Tôi cá rằng hắn ta lòi bắng chữ cái ra xáo lộn lên rồi chọn bừa ghép lại đây. “Dương Quang nghe hay hơn nhiều. Vậy người này là nam à?”

“Phần lớn thì là nam.”

Ờ? Thế còn phần nhỏ?

“Đến rồi.” Kenshin đột nhiên xoay người và giờ tôi mới kịp nhận ra phía trước mình là một cánh cửa màu trắng tinh khiết có gắn một khối hồng ngọc khổng lồ đa diện ở chính giữa. Không biết bản viên hồng ngọc này đi thì mua được bao nhiêu cái vé tàu nhĩ? Tôi nghĩ, thầm nhủ dãi trong lòng và dẫn lại nỗi xúc động muốn trào lên gạt nó xuống.

“Tôi hy vọng cậu sẽ không làm hại người đó. Mặc dù trong nhiệm vụ yêu cầu phải đánh nhau với người đó, nhưng thôi chẳng đánh cũng được, dù gì nhiệm vụ cũng không không chế Dương Quang nữa.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Tôi gật đầu, vui vẻ nghĩ thầm. Quá tốt rồi, khỏi phải đánh nhau. Tôi đây đến Kenshin cũng đánh không lại, đỡ sao nỗi cái loại nhiệm vụ ẩn biến thái thế này. (Không những phải biết về Kenshin và Kaoru, phải trả lời đúng câu hỏi của Kenshin, lại còn bắt người ta ăn no không có việc gì làm lao đầu xuống vách đá, nhiệm vụ này không biến thái thì cái của nợ gì trên đời là biến thái?)

Đến lúc này, tôi vẫn chẳng mấy may nhận ra việc có NPC không bị nhiệm vụ không chế sẽ trở nên nghiêm trọng đến mức nào.

Kenshin đẩy cánh cửa khổng lồ, và những tia sáng lấp lánh vàng lập tức tuôn xuống qua ngạch cửa. Tôi lấy tay che mắt cho khỏi chói, chỉ cảm thấy dường như trong phòng có một bóng người. Tôi theo Kenshin bước vào phòng.

“Dương Quang, đây là Vương Tử, một Yêu Tinh đã tìm ra nhiệm vụ ẩn.” Kenshin nói, khóe môi cong lên thành một nụ cười.

“Ồ? Thật sao?” Dáng người vốn đang tựa trên cái đi văng dài tiến lại gần tôi.

Tôi dần nhận ra các đường nét của người kia và sững sờ cả người. Một tên Yêu Tinh Hắc Ám? Làn da sẫm màu của cậu ta giống như Hắc Ám Tinh Linh tộc, nhưng thay vì mái tóc bạch kim, tóc cậu ta dài và có màu tím bạc, cậu ta đã cột nó kiểu đuôi ngựa sau đầu. Đôi mắt cậu ta màu xanh ngọc lục bảo, và cậu mặc một bộ đồ hai mảnh. Phần thân dưới cậu là một cái váy dài quét đất, cậu ta không đi giày mà bàn chân chỉ được bọc lại bằng mảnh vải nhỏ.

Tôi trở mắt ra nhìn, Có nhầm không vậy? Chẳng phải đã nói trên Lục Địa Phía Đông rất hiếm Yêu tinh sao? Tại sao trong nhiệm vụ ẩn lại thò ra một tên Yêu Tinh Hắc Ám thế này? Áyyy, Tôi nghĩ, chợt nhận ra đôi tai của chàng trai lại giống hệt như của người bình thường. Rốt cuộc đây là cái giống gì vậy?

“Chào Vương Tử, tôi là Dương Quang.” Dương Quang nói, cúi đầu lịch thiệp.

Tôi nhìn anh ta, cau mày, cố gắng hiểu xem dụng ý mấy người thiết kế game là gì... Một hoàng tử Ả Rập chăng? Tôi chợt nhận ra, Chẳng phải đó là trang phục và màu da của người Ả Rập hay sao? Ra là vậy, hóa ra chủ đích của bọn họ là tạo ra một người Ả Rập. Tôi giật mình nhận ra. Anh ta không phải là Yêu Tinh Hắc Ám. Anh ta là NGƯỜI Ả RẬP!

“Vương Tử?” Dương Quang tò mò sẫm soi tôi.

Tôi lập tức phục hồi tinh thần và vui vẻ chào đón người bạn mới của mình. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người Ả Rập, mặc dù anh là một NPC, “Xin chào, rất vui được gặp cậu, Dương Quang.”

Nụ cười nhẹ thoáng qua gương mặt Kenshin và Dương Quang, và Dương Quang bắt đầu hỏi hỏi tôi về thế giới bên ngoài.

Tôi không biết nhiều về Lục Địa Phía Đông, nên tôi chỉ có thể kể cho họ nghe làm thế nào mà tôi tới được Lục Địa Phía Đông, và tôi bắt đầu mô tả cho họ tất cả mọi thứ về Đại Lục Trung Tâm, bao gồm cả đồng đội yêu dấu trong Phi Thường Đội của tôi và Vô Ngân Thành không biết làm có xong nỗi không của tụi tôi.

“Tôi thực sự muốn ghé thăm Lục Địa Trung Tâm.” Dương Quang nói, cau mày nhẹ, “Tôi muốn nhìn thấy thế giới bên ngoài, muốn thấy ánh mặt trời thực sự.”

Là ánh mặt trời* sao? Tôi hiểu rồi, vậy ra đó là lí do cậu đặt tên mình là Dương Quang phải không? Bởi vì cậu khao khát muốn thấy ánh mặt trời thực sự... Tôi hạ quyết tâm, “Hai người có thể đi với tôi, cùng tôi về Lục Địa Trung Tâm. Tôi sẽ không tiết lộ danh tính của các anh đâu, hai người có thể giả vờ làm người chơi bình thường mà. Không có vấn đề gì đâu.”

(*Dương Quang nghĩa là ánh mặt trời sáng lạn. Trong bản truyện tranh được dịch là Sunshine – meomeo)

“Cậu nghiêm túc chứ? Cậu sẵn sàng đưa chúng tôi theo cùng ư?” Nụ cười tươi rói nở trên khuôn mặt Dương Quang.

“Đúng vậy.” Tôi cũng mỉm cười theo, nhưng ngay sau đó chợt nhớ ra, “Nhưng mà không cần đến tôi hai người cũng tự đi được mà đúng không? Sao các anh không đi từ sớm?”

Kenshin cười cay đắng, “Vô ích thôi, tôi đã cố thử rồi. Nếu nhiệm vụ ẩn chưa được hoàn thành thì tôi mà rời khỏi Động Quỷ là hệ thống sẽ đẩy tôi trở về ngay. Dương Quang thậm chí còn chẳng thể rời khỏi cung điện này nữa.”

“Giờ hai người đi được rồi chứ?”

“Chưa đâu.” Dương Quang trả lời, cậu nhăn trán lại rồi thở dài, “Cậu phải thực hiện tâm nguyện của Kenshin đã.”

Tôi quay sang nhìn Kenshin, “Tâm nguyện của anh? Anh chắc có nhiều tâm nguyện lắm nhỉ?”

“Hệ thống sắp đặt chứ tôi có muốn đâu...” Kenshin mệt mỏi nói, “Nhiệm vụ ẩn như sau: Cậu phải nói tên người ủy thác cậu – Kaoru, rồi tôi sẽ đưa cho cậu cái cột tóc. Sau khi lấy được cái cột tóc, cậu không được phép đưa cho Mao Hiếm giả công hội mà phải mang cho Kaoru đang bị bệnh nặng. Kaoru sẽ cầu xin cậu đưa tôi đến gặp cô ấy, cậu trở về động Quỷ báo tin cho tôi, rằng Kaoru sắp chết. Rồi tôi sẽ cùng cậu đi tìm Kaoru, nhưng chỉ thấy mỗi mộ cô ấy, cậu sẽ cùng tôi đi tìm kẻ thù của tôi để trả thù. Sau khi hoàn thành tất cả những việc trên, tôi sẽ trở thành thú nuôi hình người của cậu.”

Hóa ra là vậy, nhưng rốt cuộc được mấy mớng biết cách lấy cái cột tóc chứ? Và liệu khi nhận được rồi, thì họ có dám bỏ qua phần thưởng siêu lớn kia chỉ để đi giao cái cột tóc, khó khăn lắm mới lấy được, cho một NPC khác không? Và liệu họ có đồng ý đưa Kenshin đi gặp Kaoru không, và vô lý nhất, họ có chịu giúp một NPC đi trả thù riêng không chứ? Mồ hôi lạnh túa đầy trán, tôi âm thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà thằng cha thiết kế game thần kinh nào đề xuất ra nhiệm vụ ẩn biến thái này, “Bảo sao không ai hoàn thành được nhiệm vụ này.”

“Ừ, nhưng nhiệm vụ của Dương Quang còn khó khăn hơn.” Kenshin vô cảm nói, “Sau khi nhận tôi, cậu phải rơi từ vách đá xuống. Rồi tôi cứu cậu và đưa cậu đến gặp Dương Quang, sau đó, khi được hỏi, thì cậu phải nói ra tên đầy đủ của Dương Quang. Trả lời sai, Dương Quang lập tức đánh chết cậu, còn cậu vĩnh viễn mất cơ hội hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Lantis Ilanyushenlin? Cho tôi đoán, có đoán đến ngày thế giới tận thế cũng chẳng ra nữa là.” Ngất mặt thôi!

“Muốn biết tên tôi cậu phải hoàn thành một nhiệm vụ khác, làm xong thì cậu sẽ tình cờ nhìn thấy tên tôi. Tôi nghĩ là nó được khắc thành một lời tiên đoán trên hòn đá nọ ở đỉnh ngọn núi cao nhất thế giới, Trại Lam Sơn thì phải.” Mắt Dương Quang đảo tròn, giọng nói của cậu đầy bất mãn, ngúng nguẩy, “Nhưng tôi chẳng thích cái tên ấy tí nào.”

“Có phải nhiệm vụ này không thể hoàn thành nổi hay không? Ý tôi là cần bao nhiêu trùng hợp cho vừa đây hả?” Tôi cực kì hoài nghi, nếu không phải Dương Quang và Kenshin phát triển nhận thức bản thân, có lẽ đến khi Định Nhị Sinh Mệnh đóng cửa cũng chẳng có ma nào mò hết nổi cái nhiệm vụ ẩn này đâu.

Kenshin chỉ biết cười khổ, “Chỉ sợ từ đầu đã lập trình cho không hoàn thành nổi rồi. Đến tận bây giờ đã có người chơi nào hạ được tôi đâu. Nếu tôi mà trở thành thú nuôi dạng người của ai đó, thì hẳn giá trị của tôi sẽ lớn lắm.”

Nói, nói cũng phải, Tôi nghĩ, nuốt nước bọt đánh ực, Nếu tôi mà có được Kenshin á, tôi sẽ chẳng cần phải sợ ai nữa, Tiểu Long Nữ cũng sẽ không thể bắt nạt tôi được nữa. “Còn cậu, Dương Quang? Cậu cũng sẽ trở thành thú nuôi dạng người sao?”

Dương Quang vẫn mỉm cười tao nhã, “Có chứ. Thế nên sau khi cậu hoàn thành nhiệm vụ ẩn tôi mới thoát được.”

“Ye, vạn tuế~~! Tôi không chỉ có thêm hai người bạn, mà còn là hai người bạn siêu mạnh!” Tôi nhảy nhót quanh phòng vì vui sướng.

“Bạn à?” Kenshin và Dương Quang cùng cười thật tươi. Bọn họ quả thật không chọn nhầm người.

“Cậu phải hoàn thành tất cả các nhiệm vụ, nếu không sẽ làm hệ thống nghi ngờ.” Kenshin tạm dừng màn hét hò sung sướng của tôi lại.

“Ày, yên tâm đi, có anh ở đây, lo gì tôi không hoàn thành được nhiệm vụ chứ?” Tôi trả lời không chút sợ hãi.

Kenshin vào việc chính, tiếp tục giải thích những gì chúng tôi sẽ phải làm, “Như vậy, đầu tiên chúng ta phải tìm mộ Kaoru. Có lẽ cô ấy ở Làng Tuyết, thuộc khu vực phía Bắc. Sau đó sẽ tìm Hắc Ám Ma Thần để trả thù, rồi nhận nhiệm vụ của các nhà tiên tri, đi tìm ba nhà tiên tri phân tán trên khắp lục địa. Mỗi nhà tiên tri sẽ đưa cho chúng ta một mảnh bản đồ. Sau khi ghép chúng lại với nhau, chúng ta sẽ leo lên ngọn núi cao nhất thế giới, Trại Lam Sơn và tìm Hòn Đá Tiên Đoán, giao tận tay hòn đá cho các nhà tiên tri. Các nhà tiên tri sẽ đưa ra lời tiên tri sau: Quỷ chờ người thương, người thương

chờ quý, chỉ nơi tâm tối nhất, mới có được hy vọng.”

“Tiên tri kiểu quý gì vậy...” Tôi tự hỏi, Phải học máu mồm ra mới lấy được lời tiên tri đó ày nhĩ? Ấy thế mà hao tổn bao công sức trèo lên đỉnh núi, lại tìm được một mớ chữ tiên tri kì quái... .

Dương Quang giải thích, “Về cơ bản cái đây gián tiếp muốn nói tới chuyện cậu phải hoàn thành tâm nguyện của Quý Vương Kenshin, sau đó nhảy xuống vách đá, lúc ấy cậu mới có thể gặp được tôi.”

Cha nào luận giò như vậy, tôi khuyên hẳn nên mua xổ số ngay. Chắc chắn sẽ trúng số độc đắc! Tôi nghĩ, khoe miệng giật giật.

“Được rồi, nghe cũng chẳng khó mấy. Tôi sẽ đưa Kenshin đi gặp Kaoru. Chờ tin tốt lành của tôi nha, Dương Quang!” Tôi tự tin đảm bảo với Dương Quang, nghĩ thầm, Kenshin ngay bên cạnh rồi, tôi còn sợ gì tên Hắc Ám Ma Thần kia nữa chứ? Tất cả những gì tôi phải làm chỉ là đi tìm vài người, leo lên 1 ngọn núi, nhận Kenshin và Dương Quang làm bạn đồng hành. Mấy chuyện đấy chẳng phải riêng tôi mà đến tên cóc cũng làm được áy chứ.

“Được, tôi sẽ đợi hai người trở về.” Dương Quang trả lời, nhìn tôi tin tưởng.

Tôi cảm thấy vô cùng háo hức, tóm lấy Kenshin, tôi hồ hởi tuyên bố, “Đi thôi, Kenshin. Nhanh nhanh hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ sớm quay về đón Dương Quang đi Lục Địa Trung Tâm.”

Tôi vẫy tay chào tạm biệt Dương Quang và lách mình qua cánh cửa trắng, vẫn lôi Kenshin xềnh xệch phía sau.

“Chúc may mắn, Vương Tử. Thánh Allah ban phước lành!” Dương Quang nói với theo lúc cánh cửa khép lại.

Vẫn còn kéo Kenshin đằng sau, chúng tôi quay lại Động Quý. Có Kenshin dân địa phương ở đây, nên việc đi khỏi đó nhanh như gió, dễ như trở bàn tay. Tôi nhìn bầu trời xanh ngắt mà bấy lâu chẳng được thấy, duỗi tay duỗi chân khoan khoái. Trong lúc vẫn đang còn mãi ườn ọ, tôi phát hiện ra Kenshin đang ngậy ngốc ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Hiếm khi thấy anh ta trông ngổ tào như vậy, tôi nhin không được phá lên cười. Kenshin lập tức lấy lại phong độ, mặt vẫn còn hơi phiểm hồng.

Tôi chợt nhớ ra một điều, “Ừm, anh ăn mặc thế này mà đi lông nha lông nhông thì không được, vì chắc nhiều người sẽ nhận ra anh rất giống Bạt Đào Trai!” Mặc dù không phải ai cũng ghiền truyện tranh cổ trang như tôi, hừmmm...trừ tên thiết kế game rảnh thấy mò kia.

“Thì sao chứ? Cậu cứ nói với họ tôi là thú nuôi của cậu là được rồi.” Kenshin thờ ơ đáp lời.

Tôi bất mãn nhìn anh, “Nhưng anh có phải thú nuôi của tôi đâu. Anh là bạn tôi cơ mà.”

Kenshin nhìn lại tôi. Mặc dù khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng vô cảm nhưng trong mắt lại có ý cười. “Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Đột chút.” Tôi nói. Tôi thò tay vào túi đồ lục lọi một lúc. Cuối cùng tôi rút ra bộ đồ tân thủ tôi vẫn giữ lại làm kỉ niệm. Cũng may mình đã không bán nó đi, tôi nghĩ, “Mặc vào này! Và cứ thả tóc xuống, như thế trông anh sẽ đỡ giống Bạt Đào Trai hơn.”

Kenshin đón lấy bộ quần áo từ tay tôi và bắt đầu cởi bộ đồ lằng từ ra và rồi... Ấy chết, tôi có phải quay đi không nhờ? Tôi liếc mắt lên giò. Tien thể cũng nhanh mắt nhìn trộm một tí, nhưng mà... . Thế với giò, ngoài bờ vai không quá rộng của anh, cánh tay săn chắc, cơ bụng sáu múi đáng yêu và đôi chân mảnh khảnh thì tôi chẳng nhìn thấy gì hết trơn!

Sau khi thấy anh đã thay xong đồ... Ý tôi là sau khi Kenshin bảo anh thay xong đồ rồi, tôi xé một vạt vải từ bộ quần áo cũ của anh ấy rồi bảo anh buộc lên đầu như một loại dải băng trang trí.

Rất được, Tôi nghĩ, hài lòng nhìn tác phẩm của mình, Sau khi mặc bộ đồ tân thủ trông anh ta hết một chàng trai bình thường. Nhìn anh chàng đâu có khác gì so với những người chơi bình thường khác chứ, đứng ra phải là giống y như người mới chơi..

“Tôi tiếp tục gọi anh là Kenshin nhé? Chắc cũng không có vấn đề gì chứ.”

“Ừm.”

“Vậy đi nào. Đừng để Dương Quang phải đợi quá lâu.” Đi tìm mộ Kaoru thôi. Tất nhiên tôi cũng không quên đeo em mặt nạ ca kịch đáng yêu của mình vào.

“Nhân tiện, nghe tên vậy chắc làng Tuyết lạnh lắm hả?” Tôi lo lắng hỏi.

“Không đi qua, không biết.” Kenshin trả lời ngắn gọn.

“Anh có sợ lạnh không?” Tôi tò mò hỏi.

“Không biết, nên không sợ.” Kenshin trả lời, nhướn một bên lông mày lên, như thể anh chàng không tin rằng chính bản thân mình có thể phát hải trước cái lạnh vậy.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 6: Hắc Âm Ma Thần.

Không sợ lạnh? Vậy thì thằng chết toi nào đang cố sống cố chết bám lấy tôi hông giữ ấm đây hả? Răng tôi va lập cập vào nhau và tôi loạng choạng dần bước, thật khó để nhắc nổi bàn chân lên, chưa kể đến việc còn phải mang theo thằng cha Kenshin đáng chết đang tuyệt vọng bám chặt vào người tôi, khuôn mặt nhợt nhạt như tờ giấy còn đôi môi thì chuyển sang sắc xanh vì lạnh.

Ngay sau khi Kenshin và tôi vừa truyền tống qua Bạch Hồ Thành đến Huyền Vũ Thành ở mạn Bắc, chúng tôi cảm thấy nhiệt độ hạ xuống rõ ràng. Do đó, tôi đã mua ngay hai cái áo choàng lông, rồi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh tới làng Tuyết. Càng đi tôi mới càng cảm thấy phận mình nhất định là thối đến cái mức nào. Tại sao? Tại sao? Tại sao lại có BẢO TUYẾT cơ chứ?

Má ơi, lạnh thế này thì ai mà chịu cho thấu? Mặc dù đã che chắn khuôn mặt bằng tất tần tật những gì cái túi còm cõi của tôi có, tôi vẫn lạnh đến không khỏi nghĩ thầm, Nếu mình mà nhổ nước bọt á, nước miếng sẽ đóng băng thành cục nước đá rơi đánh bộp xuống đất ngay, và nếu mình mà dám mở miệng ra, độ ẩm trong hơi thở sẽ biến thành đá đập ngay vào cái mặt này.

Bên cạnh tôi, trông Kenshin còn tệ hơn. Chúng tôi chỉ mới bước vào đường dẫn đến Làng Tuyết mà anh đã rung mình không ngớt. Tình trạng của anh ấy vẫn chẳng được cải thiện là mấy, dù đã mặc lại bộ trang phục lãng tử ban đầu, cuối cùng anh ta rốt cục bám dính lấy tôi hông giữ ấm. Có vẻ như ở nơi lạnh thấy mô thế này, ngay cả đệ nhất kiếm khách cũng trụ không nổi!

“Ken... Kenshin, chúng... chúng ta tới chưa?” Tôi khó lắm mới phun ra được một câu.

“Gần... gần đến rồi.”

Khuôn mặt Kenshin rớt cuộc chuyển thành màu xanh lét vì lạnh... Này, ít nhất anh cũng phải mở mắt ra mà nhìn đi chứ hả?

Màn tuyết dày nặng và bão tố dữ dội bao trùm, tất cả những gì in trên võng mạc tôi chỉ là một mảng trắng trải dài bất tận. La bàn là vật duy nhất chỉ đường cho tụi tôi, hi vọng Đức Chúa lòng lành, Đức Phật từ bi và thánh Allah vĩ đại sẽ bảo vệ tụi con, và làm ơn thấy dùm là tụi con đang phải vất vả nhường nào để cứu một con người... ầy nhầm, ý con là một NPC.

“Aaaa!” Bàn chân tôi vướng phải một vật gì đó, thế là tôi duyên dáng diễn một màn ngã kiểu chó ăn phân, úp mặt xuống đất, chân tay thì dang rộng, tên Kenshin chết bầm lại còn theo đà chổng kênh lên người tôi.

“Ken.Shin! Nếu anh không đứng lên ngay, tôi sẽ đá anh về Động Quỷ ru rú cả đời với Dương Quang đấy.”

“...” Kenshin mặt lạnh tanh, anh miễn cưỡng rời khỏi cái ‘lò sưởi’.

Vì không bị ai đè xuống nữa nên cuối cùng tôi cũng dần dần đứng dậy được. Tôi ôm một bụng oán thán rủa thầm trong lòng, Mặc dù con không có theo nghiêm túc tôn giáo nào – Thiên chúa giáo có một chút, Đạo Phật thì cũng qua qua và cả đạo Quran con cũng có nhần nhá tí – nhưng cũng chỉ là vì con nghĩ rằng nếu con có chân trong càng nhiều giáo đạo, thì khả năng con được che chở càng nhiều thôi mà! Các Người có nhất thiết phải trừng phạt con như vậy không? Lại còn lôi đầu ra cái thứ ngáng ngã con giữa một cõi tuyết không có gì để ngáng nữa chứ?

Kenshin cau mày nhìn mặt đất, nói, “Hình như cậu vừa vấp phải một tảng đá.”

Tôi vội vã quay lại nhìn, lạ rằng tảng đá này hình dáng lại giống như... Một bia mộ? Tôi thực sự vừa vấp phải một bia mộ sao? Trời ơi, anh mà đẹp trai, em không có ý đạp lên mộ của anh giai, anh giai ban đêm nhất định đừng quay về ám em... Không, đợi đã, không thể thế được, tôi nghĩ, đây là thể giới trong game cơ mà, nếu người ta chết thì chẳng phải sẽ lập tức hồi sinh sao? Ai lại cần mộ cơ chứ... Một ngôi mộ?

“Mộ của Kaoru!” Tôi kêu lên.

“Xúc tuyết ra khỏi mộ mau!” Tôi nói và rút Hắc Dao ra làm xéng xúc tuyết.

Thật khó mà hoàn thành được công việc khi bão tuyết vẫn vô tình giăng kín bốn phương, nhưng dù vậy hai người chúng tôi vẫn kiên trì xúc rồi đổ tuyết. Thế nhưng mỗi lần tôi phá được một đụn tuyết thì y như rằng một tảng to gấp đôi gấp ba lại rơi xuống chắn lối. Mặc dù cố gắng hết sức cả nửa ngày nhưng tôi và Kenshin vẫn chẳng thể thấy rõ chữ trên tấm bia. Thời gian càng trôi đi, đôi mắt Kenshin càng điên cuồng và vô vọng. Thấy anh như vậy, tôi chỉ biết dốc sức đào bới, nhưng dường như mọi nỗ lực bấy giờ đều trở thành vô nghĩa cả.

Cuối cùng, tôi kiệt sức, không còn chút sức lực nào để tiếp tục đào bới. Tôi chỉ biết ngồi nhìn Kenshin tiếp tục đào bới trong cuồng dại, mà càng nhìn, thì cảm giác đau đớn càng quặn thắt tâm can tôi. Mặc dù Kenshin đâu vẫn biết quá khứ của anh chỉ là một câu truyện được hệ thống hư cấu lên, chưa bao giờ là sự thực, nhưng phải chăng trong lòng vẫn không quên nỗi Kaoru?

Khi Kenshin vẫn còn cố gắng san bằng những đụn tuyết dày tường chừng không bao giờ tan biến, hành động của anh càng lúc càng trở nên vừa cuồng vừa loạn, mái tóc vốn chỉnh tề giờ trở nên bù xù khác thường, nhưng tuyết vẫn cứ rơi vô tình...

“Kaoru...” Kenshin vút thanh kiếm sang một bên, ngửa mặt lên trời hét dài. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Tuyết ngừng rơi.

Khi những đám mây dần tan đi, một tia sáng chiếu xiên qua những tầng mây dày và rơi vào mộ Kaoru. Nơi tia sáng chạm đến, tuyết bắt đầu tan chảy.

“Đây là nơi yên nghỉ của Kaoru, nơi cô sẽ mãi mãi đợi vị hôn phu yêu dấu của mình.”

Kenshin tập tễnh bước về phía ngôi mộ và bỗng quỳ sụp xuống, “Kaoru...”

Tôi đứng dậy và lặng lẽ đứng phía sau Kenshin, hướng tầm mắt về phía ngôi mộ. Mặc dù đã biết rõ mười mươi sự việc sẽ diễn ra như vậy, nhưng lúc này lòng tôi vẫn dâng trào nỗi buồn vô hạn. Nếu nói tôi thương tiếc cho Kaoru xấu số, chẳng bằng nói tôi thương tâm cho Kenshin không thể tự thoát ra khỏi sự kiểm soát của hệ thống nhiều hơn.

“Chẳng phải tôi không nên đến sao? Nếu tôi không đi, Kaoru vĩnh viễn không phải chết.” Kenshin hét lên, bàn tay nắm chặt đập mạnh xuống nền tuyết.

“Thay vì chờ đợi trong đau đớn vô hạn, có thể cô ấy sẽ chọn được yên nghỉ trong mộ và lòng biết rõ rồi anh sẽ tìm ra cô ấy thì sao?” Tôi chậm rãi nói, “Cũng giống như anh, anh đã chọn cách đi tìm Kaoru dù đã biết sẽ chỉ tìm thấy mộ của cô ấy.”

Kenshin thoát khỏi trạng thái hoảng loạn vừa rồi, cay đắng mỉm cười, “Có lẽ vậy.”

“Vây đi trả thù đi thôi. Mặc dù đây cũng chẳng phải là mối thù thực, nhưng cứ hãy biến nỗi đau thành động lực chiến đấu, biến sự tức giận thành năng lượng thanh kiếm, dốc lòng chiến đấu. Đi thôi, trút giận nào.” Tôi mất sáng rõ khi nghĩ đến viễn cảnh cuộc chiến.

Mắt Kenshin cũng rực sáng, “Đi!” Nói xong, liền lập tức đầu không quay lại, lạnh cũng không sợ xăm xăm dẫn đường.

Quả nhiên là một anh chàng thiện chiến, Tôi nghĩ, mỉm cười, Cuối cùng thì mình cũng tìm thấy bạn tri kỉ rồi.

~*~

“Kenshin, Hắc Ám Ma Thần ở đâu thế? Trận bão tuyết đã ngừng nhưng tôi mệt rã ra rồi đây này. Nếu đường còn xa thì chi bằng ta nghỉ rồi mai đi tiếp nhé?” Tôi nhìn Kenshin với ánh mắt nài nỉ, bất lực, mệt mỏi. Thật không may, Kenshin với Du đúng là khác xa một trời một vực.

“Ồ cái hang lưng chừng núi kia, đi tiếp đi.” Kenshin nhấn tâm nói, đẩy tôi đi tiếp, tay chỉ cái hang khá là xa, nhưng cũng chẳng đến nỗi xa quá.

“Được rồi, được rồi...”

Tôi dùng ánh mắt ai oán nhìn anh ta, lê xác lên ngọn băng sơn cao ngất ngàn cùng Kenshin. Cửa động sâu hun hút càng hiện dần ra thì nỗi lo sợ trong lòng tôi càng lúc càng lớn lên thêm. Và lại, tôi cũng nhận thấy hang động cao một cách khác thường đến nỗi có thể xếp được 5 lần tôi, chong lên theo chiều dọc, lên cái hang này. 5 lần người tôi... cũng xấp xỉ 9m, không phải sao? Tôi nuốt nước miếng, nghĩ thầm, Không phải chứ? Hang động không lồ như vậy, con quái đó nhất định lớn đến chừng nào?

“Kenshin, anh có biết con Hắc Ám Ma Thần trông như thế nào không?” Tôi run rẩy hỏi.

Kenshin chẳng thèm liếc tôi lấy một cái, vừa chạy cạnh tôi vừa nói, “Theo những gì hệ thống cung cấp thì Hắc Ám Ma Thần có thân hình khổng lồ, mặc áo choàng đen, trên đầu có một cái sừng và tay cầm thanh Hắc Ám Ma Kiếm cực lớn.”

“Nghe hãi thế!” Hình dung ra con quái vừa đen vừa khổng lồ, lại cộng thêm với cái động to muốn chết này nữa chứ, Tôi nghĩ, rung mình khi nhận thức thấy nhiệm vụ của Kenshin và Dương Quang thực sự không đơn giản chút nào...

“Đến rồi.” Kenshin nói, đột ngột dừng bước.

“Vào luôn hả? Trước tiên để tôi kiểm cái gì đặt là mốc đánh dấu cho đỡ đi lạc đã...” Tôi bắt đầu lục tung cái túi lên.

Tuy nhiên tên Kenshin chết bầm kia cứ đứng ngang nhiên trước cửa động và thốt nhiên gầm lên, “Hắc Ám Ma Thần, ta, Kenshin, đến để tính sổ với ngươi đây!”

Tôi đứng sững cạnh Kenshin, nhìn chăm chăm vào khoảng không tối tăm sâu hun hút, chỉ thấy im lặng hãi hùng, riêng có tiếng gió rít từng chập từ trong động ủa ra là đáp lời. Không khỏi khẽ run lên vì lo lắng, tôi ngay lập tức rút Hắc Dao thủ thế. Tiếng thanh đao của tôi tuốt ra khỏi vỏ nghe chừng quá chói òn ã trong không gian tĩnh lặng như tờ này.

Một viên đá bé xíu bất chợt rơi xuống từ trần động... Sau đó mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, một cơn gió mạnh thốc đến từ hang sâu hun hút, tôi chỉ có thể đứng yên như phỗng. Phía trong hang động, ban đầu chỉ toàn một màu đen tăm tối, nay tràn ngập thứ ánh sáng màu lục sẫm kì quái.

Tôi nhận thức rằng cuộc chiến sắp bắt đầu và rằng đối thủ trận này rất có thể sẽ là tên mạnh nhất mà tôi từng gặp. Lòng đã quyết, tôi bước qua đứng cạnh Kenshin, ánh mắt kiêu ngạo hướng thẳng về phía kẻ thù.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Hắc Ám Ma Thần đã xuất hiện.

Lòng nặng như đeo đá, tôi mở miệng hỏi nhỏ, “Kenshin, có thể sức mạnh và kích thước không nhất thiết phải cân xứng nhau, nhưng anh không nghĩ rằng kẻ cả tên Hắc Ám Ma Thần này có không thêm đếm đến chúng ta, nhưng chỉ cần hắn giẫm một phát là tôi anh bay thẳng về suối vàng hả?”

“...” Kenshin chỉ nhìn tên Hắc Ám Ma Thần đứng trước mặt, không nói câu nào.

Má ơi, nó nhấc chân lên thật kìa, Tôi nghĩ, vội vàng nhảy phắt về phía sau, lùi theo cả Kenshin, Đừng có giỡn, trên đời làm gì có cha nào thấy con quái vật phải khom lưng để ra khỏi hang động cao 9 mét mà lại dám chạy tới trước mặt nó đánh chứ?

“Không, tôi phải trả thù cho Kaoru.” Kenshin nói, giật tay ra khỏi chỗ tôi và xông ra giáp mặt với con Hắc Ám Ma Thần.

Tôi nhìn Kenshin đối mặt với tên Hắc Ám Ma Thần, không còn lựa chọn nào khác, tôi cười như mèo và nhả trán chạy phía sau anh. Vừa chạy tôi vừa hét, “Cẩn thận đấy, Kenshin! Đừng có liều mình đánh nó!”

Kenshin vờ như cảm như điên, không thèm nghe những lời tôi nói mà chạy vụt về phía Hắc Ám Ma Thần, không thèm nói câu nào. Tiếp cận được con Ma Thần, anh tăng tốc, rồi dùng hết sức bình sinh, anh nhảy vụt lên đến tận đầu con quỷ, chém lên hai lần. Trong khi Kenshin còn đang mải mê tấn công mặt con Ma Thần, bàn tay thô kệch của nó văng mạnh về phía người anh. Kenshin miễn cưỡng nhảy lùi lại, tránh cú đập chí mạng.

“Kenshin, tôi sẽ đánh lạc hướng nó. Anh tấn công từ phía sau!” Tôi hét lên và chém mạnh Hắc Dao vào bàn chân con quỷ.

KENG! Sao lại có tiếng kim khí chạm nhau khi mình chém vào chân con Ma Thần nhỏ? Tôi cúi đầu nhìn, nuốt vào hai ngụm nước miếng, không dám tin vào mắt mình nữa, bàn chân nó còn chẳng có lấy một vết trầy xước. Thử lại xem sao, Tôi nghĩ và cật lực chém Hắc Dao liên hồi...KENG!

“Hắc Dao của mình còn chẳng mấy may làm hại con Ma Thần nữa, có lẽ mình vẫn phải luyện thêm nhiều.” tôi thấy vô cùng thất vọng, tưởng tượng ra cảnh mình đứng bần thần, bàn tay nắm hờ cán dao, cực kì bất lực, đằng sau còn có một mớ lá phong khô bị gió cuốn bay xuống đất trong một ngày thu tiết trời hanh hao...

“Vương Tử, mau trốn đi!” Tôi chợt nghe giọng Kenshin.

Tôi ngược lên và thấy ngay cái gọi là Ma Thần Kiếm đang lao vun vút về phía mình với vận tốc máy bay vào sân bay. Tôi lách người qua một bên với tốc độ ánh sáng, nhưng, cái máy bay...à, thanh Ma Thần Kiếm vẫn xẹt qua thân tôi. Trời đất ơi, mình nhỏ bé thế này, vậy mà hắn vẫn chém ngang lưng mình được sao? Vô lí, quá vô lí rồi! Thanh thần kinh nào làm lập trình vậy...Tôi nằm bẹp dúi dưới đất, tay chân choãi hết cả ra, tránh được thanh Ma Thần Kiếm lia trúng người trong gang tấc.

Tôi nhanh chóng đứng lên và cố gắng bỏ chạy... Ầy nhầm, là cô làm phân tán tư tưởng của con Hắc Ám Ma Thần, tạo cơ hội và thời cơ để Kenshin đánh lên nó. Vừa chạy trốn như điên, tôi vừa khóc không ra nước mắt, tôi cảm thấy như thế giới đang chao đảo theo từng bước chân nặng nề của con Hắc Ám Ma Thần, thanh Ma Thần Kiếm phi cơ cứ chém vào mông tôi từng chập từng chập... Không biết là mình sẽ bị giẫm chết nát hay bị chém thành thịt băm đây?

“Kenshin, mau đánh lên đi! Nếu tôi mà nát bét ra đây hay biến thành thịt băm á, thế rằng dù làm ma tôi cũng sẽ quay về Động Quỷ ám cả họ nhà anh luôn!” Tôi gào lên tuyệt vọng.

“Đánh thử rồi, không xi nhê,” Kenshin điềm tĩnh đáp trả.

“Cái gì?” Mặt tôi cắt không còn giọt máu. Là ông trời trù tôi chết sao? Nhưng tôi không muốn phải chịu cái chết thảm thương đầm máu như vậy đâu! Tôi nghĩ, rồi hét lên, “Kenshin, vạch đá ở chỗ nào cơ?”

Tôi vừa dứt lời, vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt Kenshin bay biến, anh vội vã, “Rẽ trái! Rẽ trái đi, thẳng trước mặt đấy!”

Rẽ trái? Lần đầu trong đời tôi cảm thấy rẽ trái lại thực vô cùng khó khăn như vậy, “Kenshin, tôi không rẽ trái được!” Rẽ phải là biến thành cục thịt nhão nhoét ngay á...

“Ma Thần, kẻ thù của ngươi là ta!” Kenshin tức giận hét lên, vừa dứt lời, con Hắc Ám Ma Thần vốn đang đuổi sát tôi liền tức tối giậm chân và xoay người lại đuổi theo Kenshin.

Kenshin nhảy vút qua vách đá, thấy vậy, tôi lập tức chạy sát theo anh. Vừa chạy vừa nghĩ, Làm thế nào chúng tôi đẩy con Hắc Ám Ma Thần ngã xuống vách đá được chứ? Ngáng chân nó? Có khi nó vừa dẫm phải tôi là người tôi đã dẹp lép như cái bánh kẹp, mà nó cũng chẳng hay biết là vừa giẫm phải tôi ấy chứ!

“Kenshin, anh biết cách nào khiến hắn ngoan ngoãn rơi xuống vách đá không?” Không thể dứt được suy nghĩ ra khỏi đầu, tôi gào muốn lung cò họng hỏi Kenshin, tên đang chạy trước tôi.

“Vương Tử, giúp tôi dụ nó đến chỗ vực thẳm, càng gần càng tốt.” Sau khi đột nhiên không đầu không đuôi phun ra một câu này, Kenshin dừng lại và né thanh gươm bay của Hắc Ám Ma Thần, đợi tôi ‘thực hiện bước kế’...

“Tôi có thể từ chối không?” Tôi hỏi, mắt ầng nước.

“Không!” Kenshin trả lời lạnh lùng.

Huhuhu...Tôi cố kìm con sợ đang ập đến, nhảy về phía Hắc Âm Ma Thần, dùng sức chém mạnh vào cẳng chân nó. Tiếng Keng theo đó vang vọng khắp các vách động Tôi quay lại và điên cuồng chạy về hướng vách đá, trong lòng chỉ biết cầu nguyện Kenshin có sẵn kế hoạch trong đầu.

Hắc Âm Ma Thần chạy sát nút tôi, thời gian né tránh theo vậy mà kéo dài vô tận, tôi bắt đầu cạn sức. Có vài lần tôi chỉ kịp tránh thanh phi đao trong gang tấc, trên người cũng vì trúng phải con gió sắc lạnh đi kèm thanh đao mà loang lổ máu. Cùng với sự mệt mỏi và nỗi đau đớn, tôi thấy mình dường như chẳng còn trụ thêm được bao lâu. Nhưng, tôi vẫn buộc bản thân phải tiếp tục. Dương Quang vẫn đang chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ, tôi còn phải đưa cậu ấy về Lục Địa Trung Tâm!

Bỏ cuộc? Từ trước đến giờ chưa từng nghe qua từ này!

Khi bàn chân sát mép vực, tôi thiếu điều rống lên khóc to. Nghĩ sao ngã xuống vách đá xém chết hai lần, lần này lại phải nhờ vách đá cứu cái mạng còm này! Đúng là thế sự khó liệu mà.

Thôi kệ, Tôi nghĩ. Giờ đã đứng ở mép vực, tôi chỉ còn biết khấn cổ gào Kenshin, “Kenshin, tôi đến chỗ vách đá rồi! Mau xắn tay áo anh lên làm gì thì làm ẹ đi, không thì tôi sẽ rơi tự do theo Hắc Âm Ma Thần luôn đấy!”

Kenshin vẫn theo sau chúng tôi, gương mặt anh hết sức bình thản đứng cái điệu bộ trời lặng gió trước cơn giông. Tay phải của anh vẫn nắm chặt cán gươm từ đời thừa nào. Thôi co! Cái anh ta đang chờ là thời cơ thuận lợi giải quyết kẻ thù không đội trời chung này.

Hừmmmm, hình như từ chỗ tôi đến chỗ ‘vận mệnh ngã xuống vực chết’ chỉ cách có ba xăng-ti-mét... Tôi quay đầu lại và nhìn bờ vực sâu thăm thẳm, trông trơn, sau đó quay ra nhìn tên Ma Thần khổng lồ. Kì cục thật! Tôi lúc nào cũng phải lựa chọn giữa việc bị giẫm chết và ngã xuống vực mà chết là sao? Lần sau có thể diễn trò gì mơ mới một chút được không? Khi còn đang xoay như chong chóng giữa vách đá và Hắc Âm Ma Thần, tôi thoáng thấy bóng người nhảy vọt lên trước mặt con quỷ...Mặc dù đã lấy cái cây gần đó làm điểm tựa nhưng phải nói là sức bật của Kenshin thật vô cùng tuyệt vời!, Tôi thầm thán phục trong lòng.

“Phá Công Trảm!” Kenshin gầm nhẹ bằng giọng đầy uy lực và tuốt thanh gươm ra với tốc độ sấm sét, chém vào phía sau con Hắc Âm Ma Thần... Chiêu này dựa trên Bạt Dao Thuật* sao? Tôi nghĩ, và thấy luồng gió từ thanh kiếm xuyên qua tóc con Ma Thần, theo sau là tiếng “Keng Keng” rất lớn. Mặc dù tôi chẳng biết con Hắc Âm Ma Thần này có thật sự bị thương hay không, nhưng chí ít lực đạo của Kenshin cũng đủ để khiến nó đổ người về phía trước.

Hình như sớm muộn nó cũng văng khỏi vách đá, Tôi nghĩ, lại thêm một lần bội phục sự lợi hại của Kenshin...Nhưng sao trời đột nhiên tối thui vậy? Tôi ngẩng đầu và mở to cặp mắt thô lỗ, và... Con Hắc Âm Ma Thần khổng lồ đang đổ nhào về phía tôi!

Thánh thần ơi, mi giảm cân đi con Hắc Âm Ma Thần kia! Với cân nặng và thân hình khủng bố thế này thì chưa đâu ra kẻ hờ cho ta trốn chứ hà... Má ơi! Tôi mang theo khuôn mặt đầm lệ, ai oán rủa thầm số mệnh bắt tôi lần thứ ba rớt xuống vực...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” Tôi gào lên xé phổi, mắt nhắm tịt, chân tay co rúm, chờ đợi con đầu thầu xương khi chạm đất, “AAAAAA...”

“Cậu có im mồm đi được không?” Giọng nói lạnh lùng của Kenshin vang lên phía trên đầu tôi.

“Aaaa...?” Tôi ngóc đầu lên, khuôn mặt Kenshin chênh ềnh trước mũi. Tôi cứng người, thấy ngay rằng Kenshin đang nắm một mảnh vải đỏ dài loằng ngoằng, đang cuôi cột chặt vào eo tôi, cái quần của anh vì không có thắt lưng đã tụt xuống tận gối.

“Kenshin, đóng khổ thoải mái chứ hả?” Tôi nghiêm túc hỏi. Đó là điều tôi trần trụi mãi từ lần “tình cờ” liếc thấy hôm trước.

“Khó là cái gì?” Kenshin cau mày hỏi.

“Là cái mảnh vải anh đang quần để bảo vệ các bộ phận quan trọng trên cơ thể ấy.”

Kenshin cúi đầu nhìn mảnh vải, bối rối ra mặt, “Thế cậu không mặc sao?”

“Không, tôi mặc quần đùi.” tôi trang trọng phủ nhận. Trăm phần trăm đây không đóng khổ đâu nhá.

“Thế thì có gì khác biệt?”

“Áyyy, tôi rất vui được thảo luận với anh về điểm khác biệt giữa khổ và quần lót, nhưng...” tôi dài giọng, nhăn mặt, “Anh biết đấy, thảo luận vấn đề đồ lót khi đang lo lừng rất là... không vệ sinh, và lại tôi cũng không quen việc hai chân không chạm đất.”

Tôi đảo mắt khinh thường, “Vậy nên, vui lòng kéo tôi lên trước được không? Tôi hứa sẽ giải thích cặn kẽ và thảo ra nguyên bản danh sách các loại đồ lót cho anh, chú thích cụ thể hẳn hoi được chưa?”

Tôi leo lên cạnh vách đá và ngồi thụp xuống đất, cũng không quá tin tưởng khả năng lần tới trèo lên vách đá còn tránh nổi khỏi bị rớt xuống.

“Kenshin.” tôi ử ử oai nói.

(*Bạt Dao Thuật : Người hâm mộ Kenshin có lẽ sẽ cảm thấy quen thuộc hơn với tên tiếng Nhật là battoujutsu. Giống như tên, tuyệt chiêu này chủ yếu sử dụng sự di chuyển của thanh kiếm

**Các kỹ năng của Kenshin chỉ có vài cái là giống truyện tranh, như là Long Tường Thiểm. Còn hầu hết những kỹ năng còn lại đều không giống như trong tác phẩm Rurouni Kenshin đề cập. – nhóm PR)

“Coi như bỏ qua anh cấp 100 đi, thì những số liệu của anh đã quá khủng bố, bảo sao anh lại mạnh đến vậy.” Tôi đầy hăm mộ nhìn hồ sơ của anh ta.

“Dầu sao không tăng cấp được nữa cũng quá tiếc. Hệ thống keo kiệt thật, hao tổn bao công sức tôi mới có được anh cơ mà.” Tôi tức giận trút tiếng thở dài.

Kenshin bắn sang chỗ tôi cái nhìn lạnh như băng, kháy, “Chạy có mấy bước mà cũng coi là ‘hao tổn công sức’?”

Nghe vậy, tôi nhảy chồm chồm lên cãi lại, “Ý anh là gì cơ, ‘chạy có mấy bước’ á? Tôi nói cho anh biết, tôi phải lặn lội đường xá xa xôi từ Lục Địa Trung Tâm đến đây. Rồi còn phải giúp Văn và Tinh luyện cấp biết bao nhiêu tháng ngày cực khổ mới khiến bọn họ xô tôi xuống vực được. Ngoài ra, tôi đây phải dùng cảm vượt qua trận bão tuyết kinh hoàng để tìm đến Làng Tuyết, đã thế còn bị ngã trầy trật mấy lần. . . Này, Kenshin, cảm bước tiếp, tôi đã nói xong đâu! Nhìn lạnh lùng khinh bỉ cái gì hả? Không thấy tôi là chủ anh à? Này, đừng có bơ lác tôi!”

~*~

“Tiếp theo phải làm gì?” Kenshin và tôi giờ đã quay và Bạch Hồ Thành. Rốt cuộc muốn cứu Dương Quang khỏi động quỷ thì phải làm cái quái gì? Tôi chịu không nhớ nổi.

“Đến Mạo Hiểm giả công hội, nhận nhiệm vụ của các nhà tiên tri.”

“Ờ ờ.” Tôi hiểu ra.

Sau đó, tôi hăm hở đến chỗ Mạo Hiểm giả công hội, tôi muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để đưa Kenshin cao thủ và Dương Quang lịch thiệp về Lục Địa Trung Tâm. Haaaa, tôi nhớ mọi người trong Phi Thường Đội lắm lắm.

Sau khi nhận xong nhiệm vụ, nhìn mảnh giấy cầm trong tay mà tôi thấy trời đất quay cuồng. Cái quái gì đây? Sao trên cái bản đồ Mạo Hiểm giả công hội đưa tôi, chỗ của ba nhà tiên tri chỉ là ba cái chấm tí xíu giống như ba đỉnh tam giác khổng lồ trên Đại Lục Phía Đông vậy? Này, chẳng phải dù tôi có không mù hướng nặng chẳng nữa cũng khó tìm lắm sao?

Thôi mặc kệ, Tôi nghĩ, tâm trí cũng ổn định hơn, Vẫn còn có Kenshin bên cạnh cơ mà, tôi lo gì nữa chứ?; “Ê, Kenshin, việc tìm ba nhà tiên tri vĩ đại đối với anh dễ như ăn bánh phải không?”

Kenshin chậm rãi quay ra nhìn tôi, gương mặt vẫn lạnh tanh như từ trước tới giờ, “Trừ chỗ ở của Kaoru trong Làng Tuyết, chỗ nào cũng không biết.”

... Có vẻ vì cả hai thằng đều mù hướng nặng, nên độ khó của nhiệm vụ này tăng lên gấp ba lần chứ chả ít, Tôi thở dài thườn thượt. Sau đó tôi chấp nhận số mệnh, không nghĩ nữa mà quay ra nhìn chăm chú vào tấm bản đồ. Hãy bắt đầu với nơi gần nhất trước vậy! Điểm gần nhất hình như ở góc phía dưới bên tay trái, ngay trong Bạch Hồ Thành thì phải.

“Không sao, ta sẽ đi thẳng về phía bên trái rồi chệch xuống.” tôi nói, và bắt đầu nhanh nhẹn bước đi.

“Vương Tử.” Kenshin, người vẫn âm thầm nói gót tôi từ đầu chí cuối, bỗng gọi tên tôi.

Tôi chân vẫn không dừng, chỉ quay đầu lại liếc nhìn anh ta, “Gì?”

“Cậu vẫn chưa giải thích cho tôi vụ đồ lót.” Kenshin trả lời với khuôn mặt nghiêm trọng chết người.

“Chết cha, đồ lót...” Về quần lót tôi chỉ biết quần cạp thấp, quần có đai, quần mỏng làm bằng đăng ten, quần lọt khe, ... Chẳng biết lũ đàn ông con trai ngoài quần đùi và quần sịp còn loại nào nữa không? Huhuhu, làm sao tôi biết được chứ? Hay là khuyên đại Kenshin mặc quần lót ren đi? Chết cha, bản thân quả thật cũng có ý làm trò ấy. Kenshin mặc quần lót ren. . . Phụt! Ừ ừ, cũng đáng thử một lần nha.

“Không cần nói nữa.” Kenshin đột nhiên mở miệng.

Tôi vô cùng tiu nghỉu. Tôi mở to đôi mắt lấp lánh nhìn Kenshin van nài, “Tại sao? Tôi rất muốn bàn luận với anh vấn đề này. Tôi với anh nói riêng thôi mà, nha nha nha-?”

Kenshin lạnh lùng lừ mắt nhìn tôi, “Chẳng biết sao nữa, nhìn thấy nụ cười của cậu, đột nhiên tôi cảm thấy không muốn biết nữa.”

“...” Tôi xoa xoa mặt, Hóa ra là cười dâm quá lộ liễu, lần tới nhất định không được nhếch mồm cười nữa. Kế hoạch “Dụ Kenshin mặc đồ lót ren” – thất bại toàn tập... Tiếc chết được.

“Đây là biển?” Kenshin đột nhiên đứng lặng thinh. Anh câm lặng nhìn đắm đắm vào biển, hình như trước đây anh ấy chưa từng thấy biển bao giờ thì phải. Khuôn mặt anh tràn đầy sự tò mò và say mê vui thích.

Còn tôi, hứng thú ngắm biển của tôi không bằng một nửa như anh chàng. Cứ nhớ đến chuyện tôi phải lênh đênh giữa mặt đại dương bao la không thấy bến bờ, mặc dù vẫn nói chuyện với Bé Bao nhưng tôi vẫn ngán đến tận cổ, và thậm chí tôi đây còn bị bóc lột sức lao động, phải đi lau phân chim trên

sản tàu trả tiền ăn là, là tôi... Tôi thực chẳng muốn nhắc đến mấy chuyện đó chút nào.

“Chúng ta đến gần để ngắm được không?” Kenshin do dự hỏi, gần như là ngượng ngịu.

Tôi nở nụ cười phô hàm răng trắng như ngọc, “Đương nhiên là được.”

Ngoài mặt, Kenshin vẫn bình tĩnh như mọi khi nhưng bước chân của anh lại hồ hởi rõ rệt. Tôi đuổi theo anh, cười toe toét. Kenshin lạnh lùng mà cũng biết xấu hổ cơ đấy!

Kenshin dừng lại trước mặt nước xanh ngắt trải rộng, và tôi lặng lẽ bước đến cạnh anh. Sau một lúc, tôi nói, “Đẹp lắm phải không? Chờ đến lúc chúng ta cứu được Dương Quang rồi đến Lục Địa Trung Tâm ấy! Hai người sẽ còn được chiêm ngưỡng những thắng cảnh đẹp hơn rất nhiều.”

“Ừ.” Trên mặt Kenshin cuối cùng cũng xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

Tôi trái phải quan sát cảnh vật xung quanh, Sao chỗ này trông cứ quen quen thế quái nào ấy nhờ? Tôi nhìn sang bên trái và thấy một con tàu quen quen đang lừng lững tiến vào một cái bến cảng trông cũng quen quen... Chúng tôi đi lạc qua bến cảng rồi sao? Tôi giờ cầm bản đồ nhìn lại lần nữa, phát hiện ra tôi đã đi chệch khoảng 45 độ gì đó. Đúng là thảm họa! Tôi nghĩ, Nếu thậm chí đến cả điểm gần nhất mà tôi cũng tìm không ra thì làm thế quái nào mà kiếm được cả thầy 3 nhà tiên tri cơ chứ?

“Hảyyyy, tìm không ra đường.” Tôi cau mày nói.

Kenshin rời mắt khỏi biển, đề nghị, “Bên kia có rất nhiều người, đến hỏi đi?”

“Nhiều người hả?” Tôi quay lại và thấy đám đông đang tụ tập. Có trò gì hay mà bọn họ xúm đông xúm đỏ đến xem thế nhỉ? Thú vị đấy, Tôi nghĩ và háo hức kéo Kenshin nhập vào toán người, “Đi nào, đi xem nào nhiệt!”

“Náo nhiệt? Đẹp hơn biển chứ?”

“Ờ ờ... Cái đấy còn tùy anh nghĩ sao thì nghĩ.”

Đông quá ha... Vội lại, tại sao bầu không khí lại căng thẳng thế này? Tôi nhìn đám người đang tụ tập, nhất là mấy tên đang nắm bàn tay lại thành nắm, bẻ tay răng rắc, khuôn mặt ra vẻ điên tiết lắm, và một số thậm chí đã rút sẵn vũ khí. Có chuyện gì thế? Tôi chăm chú liếc ngang liếc dọc xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Trùm lãnh địa Hoàng Uy?” Người đứng cạnh tôi đột nhiên buột miệng, giọng nói của hắn nghe hơi run rẩy.

“Hoàng Uy?” Cái tên nghe quen quen nhò.

“Lục Tinh, rốt cục em có đồng ý làm vợ anh hay không đây? Anh nói để em được rõ, anh đã giăng bọ dẫn em ở điểm trọng sinh rồi. Em mà từ chối là anh cho người đập thẳng này về cấp 1 đấy.” Giọng nói quen thuộc thô lỗ và tráo trở vang lên giữa vòng người đang vây kín.

Vừa nghe xong, khuôn mặt tôi tối sầm lại. Hoàng Uy, tên đốn mạt! Người dám chặn đầu 2 đứa bạn thân nhất của ta, lại còn ép Tinh lấy người? Rõ là người xem thường ta mà.

Tôi mạnh tay xô đám người qua một bên, đám đông dần dần ra và tôi ngay lập tức thấy khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Tinh, và Vân đang bị một số người chơi khác đè quỳ mọp xuống. Máu sôi sùng sục trong người tôi, tôi nói với giọng không thể giả lạnh hơn, “Nếu cô ấy cưới người, ta sẽ nuốt trọn thanh đao này.”

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía tôi, và Vân phần khích hết to, “Yêu tinh à? Đại ca đúng là Yêu tinh thật! Là anh phải không Đại ca?”

Tôi mỉm cười, “Ngoài ta ra còn Yêu tinh nào du ngoạn trên Lục Địa phía Đông nữa sao?”

“Đại ca...” Khuôn mặt Tinh nhợt nhạt, còn ánh mắt thì vô cùng phức tạp, cô do dự gọi một tiếng.

Tôi chuyển sự chú ý về phía Hoàng Uy mặc bộ quần áo lấp lánh đang dần thối ra nhìn tôi, tôi dẫn con uất hận xuống, nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, “Người, Hoàng Uy hả? Hình như bài học lần trước ta dạy cho người vẫn chưa thấm vào đâu đâu nhỉ?”

“Mày...” Khuôn mặt Hoàng Uy vặn vẹo méo mó vì tức giận, và rồi đến cực điểm, hắn nạt, “Mẹ nó, đừng tưởng tao sợ mày, lần trước mày đánh lén ông đây nên mới ăn mày thẳng thôi, nhưng giờ thì đừng hòng. Chúng mày, lên đi! Thắng nào chém chết nó, ta sẽ thưởng hậu!” Hoàng Uy gầm lên.

“Trận chiến bắt đầu rồi, Kenshin.” Tôi hơi nghiêng đầu về phía Kenshin, tên đứng cạnh tôi, cười nhạt. Tôi đang cảm thấy háo hức vô cùng. Trận đánh với Hắc Ám Ma Thần lần rồi khiến tôi ám ức không tả được. Vậy nên giờ tôi ngu gì bỏ qua cơ hội được tấn bọn này như xương cơ chứ?!

Khuôn mặt Kenshin vẫn vô cảm, gật đầu tán thành.

Tôi rút Hắc Đao và cười lạnh lùng nhìn Hoàng Uy đã trốn tiệt đằng sau lũ đàn em to xác, nghĩ thầm, Đừng tưởng vì người núp đằng sau mà ta không xử được người nhé! Kenshin và tôi cùng lúc lao lên phía trước, chẳng cho tám tên côn đồ vào mắt. Người xem chỉ thấy bóng chúng tôi lướt qua một màn đao kiếm. Đao của tôi và kiếm của Kenshin chỉ còn hiện lên dáng đen và ánh bạc, theo sau là thác máu tươi phun trào khắp nơi...

Tôi nhảy lên và lao mình vun vút liên tục không ngớt, cảm thấy vô cùng sáng khoái, không thèm coi bọn côn đồ này ra cái gì. Hơ hơ, đột trước anh đây đơn thân độc mã mà còn chém tốt tụi này, huống chi lần này đã có Kenshin cấp 100 vô cùng khủng bố bên cạnh đây, còn sợ gì nữa. Có lẽ nghe hơi si nhục người khác một chút, nhưng với tôi, trận đấu này chẳng khác gì trò chơi đánh cho đỡ ngứa tay ngứa chân mà thôi.

Tôi đẩy hai tên cuối cho Kenshin xử lý và từ tốn bước về phía Hoàng Uy với nụ cười dịu dàng trên môi, “Hoàng Uy, nghe cho kĩ đây, đừng bao giờ cả gan động vào hai người gọi ta là ‘Đại ca’ đây nữa nhé. Nếu không, mặc xác người đem bao nhiêu lũ rác rưởi bên người, ta cũng chỉ coi như ruồi bọ vo ve mà quét sạch thôi.”

“Còn người, ta tuyệt đối giết không nhầm đâu.” Búng nhẹ cán đao, tôi gảy thay kiếm vàng sáng quắc mà vô dùng của Hoàng Uy bay ra xa.

Cửu Đầu Long Thiểm!

Tôi ngửa đầu lên trời và cười hoang dại khi cột sáng trắng lóa bắn vút lên bầu trời. Phải mất hồi lâu, tôi mới ngưng cười quay ra nhìn Kenshin, người đã xử lý xong hai thằng côn đồ từ đời thừa nào, trong lòng có chút chột dạ. Ấy chết, tôi vừa múa riu qua mắt thợ phải không? Nhưng trong chỗ chiều thứ hồ sơ Kenshin ghi đâu có bao gồm Cửu Đầu Long Thiểm đâu, vậy nên chắc không sao đâu nhỉ? Tôi toát hết cả mồ hôi lạnh.

“Hai đứa không sao chứ?” Tôi lo lắng nhìn Vân và Tinh. May thay, ngoại trừ khuôn mặt tái nhợt đi vì sợ, hai người đó xem chừng không bị xây sát gì.

“Đại ca...” Vân bước về phía tôi, sự hồi tiếc thấy rõ trên nét mặt. Đến đứng trước mặt tôi, cậu đột nhiên quỳ sụp xuống, “Em xin lỗi, Đại ca.”

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu ta, nghĩ, Thằng Vân sĩ diện nhất trên đời lại dám giữa phổ quỳ trước mặt tôi?

“Đại ca, chúng em lừa dối anh nhiều lần như vậy, sao anh vẫn cứu tụi em?” Tinh hỏi khi bước lại gần tôi, sự lưỡng lự viết rõ trên gương mặt.

Tôi nhún vai dửng dưng, “Anh đã nói rồi, anh sẽ không làm những điều mà anh cảm thấy hối tiếc, nhưng một khi đã quyết định làm chuyện gì, anh nguyện chẳng hối một lời. Anh đã quyết định giúp hai người thì phải giúp tới cùng chứ.”

“Đại ca.” Vân và Tinh đồng thanh, hai đứa trông như đã hạ quyết tâm, “Chúng em cầu xin anh, hãy cho chúng em được đi theo anh!”

“Hừ?” Tôi nhăn trán, “Hai em chắc cũng đủ tiền đến Đại Lục Trung Tâm rồi. Đừng quan tâm anh, cứ đi trước đi. Anh vẫn còn vài chuyện cần xử lý.”

Mặt họ chợt trắng bệch, Vân nói giọng run bắn, “Đại ca, anh không muốn cho bọn em theo cùng thật sao? Em xin thề bọn em sẽ không phản bội anh nữa đâu mà!”

“Không phải vậy...” Lông mày tôi nhíu chặt lại lúc tôi nghĩ thầm, Tôi có nên dẫn họ đi theo không đây? Tôi vô cùng phân vân. Có lẽ cho hai đứa đi cùng cũng có lợi, dù sao thì về mặt phương hướng Tinh và Vân hơn tôi rất nhiều... Nhưng đưa bọn nó theo cùng, tôi sẽ phải nói cho bọn nó chuyện Kenshin với Dương Quang.

“Quý Vương?” Tinh đột nhiên hét lên khe khẽ sau một hồi cảm lạnh nhìn ngó Kenshin.

Vân cũng quay ra nhìn Kenshin, khuôn mặt cậu tỏ vẻ ngờ vực.

Mặt tôi thoáng chốc tái nhợt đi, tôi vội nói, “Đừng có nói gì hết, đi theo anh đi.”

~*~

Tinh và Vân theo tôi và Kenshin chạy ào đến một nhà hàng, đặt bữa một phòng riêng. Hai người họ tức thì ngồi xuống và bốn con mắt mở to cứ nhìn trừng trừng vào khuôn mặt vô cảm của Kenshin. Tôi có chút buồn cười, liên cố ý cầm thực đơn lên chạm chạp hết sức có thể đặt hết món này món nọ, làm như không thấy hai đứa đang tỏ mò muốn chết... Phụt! Tôi nhìn cười muốn nổi thương luôn. Không thể tưởng tượng được trong game tôi có thể toàn quyền trêu chọc họ, bình thường ngoài đời toàn là hai đứa liên thủ bắt nạt tôi tức chết.

“Món cuối cùng, chúng tôi chọn...” Tôi nên chọn món nào đây ta?

“Vấn thần xào ớt, đúng không Đại ca nhỉ?” Vân cười hi hi nói, “Em cũng yêu Vấn thần xào ớt chết được ấy. Khẩu vị của Đại ca đúng là nhất!”

Tôi nhướn một bên mày, Nói chẳng ngoa chứ tôi phải công nhận là về khoản ăn uống, tôi chắc hẳn sẽ là người sành sỏi nhất nhóm. Nói cho cùng, chẳng phải tôi luôn là đứa chọn món trong tất cả mấy lần tụi tôi đi ăn chung hay sao? “Vậy chọn Vấn thần xào ớt đi.”

Ngay khi tiểu nhị rời bàn, Tinh và Vân lập tức quay mặt ra nhìn Kenshin chòng chọc, nhất định không chịu bỏ qua chuyện này.

Tôi thở dài, nghiêm túc nói, “Tinh, Vân, chuyện anh sắp nói tới đây vô cùng quan trọng, anh muốn hai em hứa là sẽ không bao giờ nói cho ai hết và cũng không bao giờ nhắc lại nữa.”

Tinh và Vân quay ra nhìn nhau kiên quyết, rồi Vân nói chắc chắn, “Đại ca, em xin thề rằng kể từ ngày hôm nay, chúng em sẽ nghe lời Đại ca mà không thắc mắc chi hết. Chỉ cần Đại ca bảo bọn em không nói chuyện gì, hai chúng em nhất định không hề răng để lộ nửa lời về chuyện đó.”

“Nếu Đại ca vẫn chưa tin, thì không cần phải giải thích cho tụi em nữa đâu. Tụi em sẽ không bận tâm đâu mà.” Tinh cũng nói thêm vào.

Tôi nhìn Kenshin tỏ ý xin phép. Nói cho cùng, đây là chuyện riêng của anh. Tôi có quyền gì mà quyết thay anh ấy chứ.

“Nói cho họ đi. Tôi không thích bị bọn họ xem là loại NPC tầm thường.” Kenshin lạnh lùng nói.

Tinh và Vân mở to cặp mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào Kenshin mất ba giây, Vân nói lắp bắp, “Anh...Anh có ý thức? Không thể sao? Loại chuyện chỉ có trong tiểu thuyết giả tưởng này có thể xảy ra thật sao?”

“Cũng dạng dạng vậy.” Tôi xoa xoa mặt, nghĩ thầm, Vậy ra Vân cũng thông minh hơn tôi tưởng nhiều đó chứ. Chỉ có vậy mà nó đã hiểu ra vấn đề rồi. “Kenshin không phải là người duy nhất. Còn có một người khác nữa tên là Dương Quang, hiện anh đang cố tìm cách giải thoát cho cậu ấy.”

“Một người khác nữa sao?” Vân và Tinh choáng váng.

“Ừ, anh phải hoàn thành nhiệm vụ mới giải thoát Dương Quang ra khỏi Động Quý được.” Tôi cau mày, “Có điều anh vẫn cần tụi em giúp đỡ. Anh nhìn tấm bản đồ mà chẳng hiểu gì hết...”

“Để em xem thử em nào.” Tinh không hổ là Tinh, mới đang kinh ngạc toàn tập liền lập tức bình tĩnh lại, giơ tay ra hỏi tấm bản đồ.

Tôi đưa tấm bản đồ siêu siêu khó hiểu cho cô. Tinh nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ, cau mày, rồi lấy ra cái thước đo độ hình bán nguyệt...Chuyên nghiệp ghê!, Tôi ngưỡng mộ nhìn Tinh, Bảo sao họ chẳng bị lạc bao giờ. Có lẽ tôi phải học hỏi thêm từ họ thôi. Nhưng trước tiên, làm cách nào xài được cái thước đo độ vậy?

“Đi thẳng, chệch khoảng 20 độ về hướng Đông Đông Nam từ bến cảng và đi tiếp thêm độ 15 cây số nữa.” Tinh nói rất chuyên nghiệp, tay cầm cái thước đo độ của cô.

“Ồ...” Tôi trả lời vớ vẩn cho xong rồi chúi mũi vào núi thức ăn. Dù sao Tinh và Vân cũng sẽ đi theo bọn tôi, có tụi nó dẫn đường, việc quái gì tôi phải quan tâm cái “Đông cái khi gì Nam” kì cục đó làm gì nữa.

Tôi cầm một cái bánh bao nhân thịt từ trên bàn lên và cầm lặng nhìn nó hồi lâu, đồ mỡ hôi hột. Vài ngày nay hình như tôi bỏ đói Bé Bao suốt thì phải?, Tôi nghĩ, mỡ hôi lạnh mướt sống lưng, Chết thật! Chẳng thèm quan tâm chuyện Vân và Tinh vẫn đang nhìn mình, tôi nhanh chóng mở túi và lôi Bé Bao ra...

“Mamaaaa!” Mắt Bé Bao sưng phồng rõ rệt do khóc quá nhiều, nhưng ngay khi nhìn thấy mặt tôi, khuôn mặt nó bùng sáng vì vui sướng, “Bé Bao Bao nhớ mama nhiều lắm, bụng bụng của Bé Bao Bao đói đói!”

Tôi cũng chẳng biết phải miêu tả tôi xúc động và hối hận nhường nào nữa. Tôi đã quên sạch việc nuôi thú rồi ư... Tôi vội cho Bé Bao ăn cái bánh bao nhân thịt trên tay tôi. Vừa cho nó ăn, tôi vừa xin lỗi rồi rít, “Mama xin lỗi con nhiều lắm, Bé Bao, Mama quên mất. Tại mama nên con mới bị bỏ đói lâu vậy.”

“Măm măm.” Miệng Bé Bao căng phồng thức ăn, nhưng nó vẫn tiếp tục nhìn tôi với ánh mắt hạnh phúc long lanh tỏa sáng.

Thấy Bé Bao đã vui vẻ ăn, tôi nhẹ nhõm hẳn rồi cầm đôi đũa lên tiếp tục lấp đầy cái dạ dày rỗng không của mình thì thấy...có ba cặp mắt đang ngậy ngốc mở lớn nhìn mình.

“Bánh bao nhân thịt có mất kia...” Vân nói, mở to mắt và quai hàm như muốn rớt ra.

“Cái bánh bao nhân thịt biết nói...” Tinh ghen ngào.

“...” Kenshin chẳng nói gì hết.

Tôi gãi đầu, “Đây là thú nuôi của anh. Tên là Bánh Bao Nhân Thịt. Bé Bao, nói chào mọi người đi nào!”

Bé Bao nuốt chửng cái bánh bao to oành trong miệng rồi nhảy lên bàn, nói, “Chào mọi người! Tên của Bé Bao Bao là Bánh Bao Nhân Thịt. Bé Bao Bao là thú cưng của Mama.”

“Mama?” 3 đôi mắt hướng về phía tôi tò mò.

“Bé Bao có chút vấn đề trong việc phân biệt giới tính và luôn thích gọi anh là mama.” Tôi trả lời, mồ hôi vã ra như tắm. Cái đây hoàn toàn là nói dối cả đấy. Thực ra chẳng có ai trên thế giới này có cảm nhận về giới tính sâu sắc như Bé Bao đâu...

“Vật nuôi của Đại ca đặc biệt thật đó.” Vân cười bất lực.

Hừmmm, nghĩ thử coi. Thú nuôi đầu tiên của tôi là một cái bánh bao nhân thịt có mắt, linh thú thứ hai là Kenshin, một nhân vật truyện tranh đã phát triển ý thức bản thân, và sau khi cứu được Dương Quang rồi, thì chẳng phải con thú thứ hai sẽ là choàng hoàng từ Ả Rập có nhận thức tự do phát triển sao? Đúng là quá đặc biệt đi... *Toát mồ hôi*!

~*~

“Vậy là em thích ăn bánh bao nhân thịt lắm hả Bé Bao Bao? Đúng là đặc biệt.” Vân nói với Bé Bao đang ‘ngồi’ chồm hồm trên lưng cậu ta.

“Bánh bao ngon mà!” Bé Bao vui vẻ reo lên.

“Bánh bao đúng là ngon thật. Vậy em bắt đầu nói được từ khi nào?”

“Sau khi đánh nhau với chim lửa.”

“Chim lửa là gì?”

“Là thú cưng của Du Du.”

“Thế Du Du là gì?”

“Du Du là...” Bé Bao nghiêng cái đầu to tướng của nó qua 1 bên nghĩ ngợi, “Là thứ giống Mama.”

“Ồ... Lại một chiến binh yêu tinh nữa.” Vân lẩm bẩm, rồi tiếp tục bắn súng liên thanh, “Rồi rồi, thế...”

“...” Miễn bình luận.

Cả quãng đường dài đi tìm ba nhà tiên tri, hai người một NPC chúng tôi im lặng nghe một giai một bánh bao tán chuyện trên trời dưới đất. Nghe chừng Vân với Bé Bao hợp cạ quá nhớ. Cả hai đều là loại ‘người’ không ngấm mồm vào bao giờ được, nên có thể nói với nhau suốt luôn!

“Tĩnh à, còn bao xa?” Tôi bực dọc nói. Nếu tôi còn cố nghe hai ‘người’ đó chuyện trò nữa, ngờ rằng tôi sẽ toi đời vì bệnh thần kinh suy nhược mắt.

Tĩnh tay trái cầm bản đồ, tay phải cầm la bàn, “Ồ quanh đây thôi, Đại ca.”

“Vậy mau mau tìm quanh đi.”

Huyệt! Chân tôi vấp một phát, giống như có vật gì cản đường. Cái quái gì ngáng chân mình vậy? Tôi tự hỏi, quay đầu xuống dưới... Tôi vừa đá phải cái bát của người ăn mày và văng nó xa 5 thước sao? Trời ơi, mình vừa làm cái loại chuyện khốn nạn gì vậy? Tôi vội nhặt cái bát lên và xin lỗi rồi rít, “Cháu xin lỗi, thưa chú. Bát của chú đây.”

Thấy chẳng có mấy phản ứng từ người ăn mày, tôi thân người ra nghĩ ngợi một lúc và lục túi lấy ra mấy đồng vào bỏ vào bát lão ăn mày, “Chú ơi, cháu gửi chú mấy đồng vàng. Rất xin lỗi vì đã đá phải bát của chú.”

Giải quyết xong sự tình, tôi lại tiếp tục bước đi, tôi thấy Vân và Tĩnh nhìn tôi kinh ngạc, “Làm sao thế?” Tôi sờ lên mặt, Không, mặt nạ của tôi vẫn ở đúng chỗ cơ mà! Sao chúng mày nhìn tao như thấy ma vậy?

“Không có gì, chỉ là... cách Đại ca đối xử với những NPC thật đặc biệt.” Vân ngạc nhiên nói.

Tĩnh hít sâu vào rồi nói, “Bảo, bảo sao Kenshin và Dương Quang chọn anh hoàn thành nhiệm vụ của họ. ”

“...” Khuôn mặt vốn vô cảm của Kenshin có hờn vờn đôi chút. Tôi toát mồ hôi hột. Nếu tôi nhớ không nhầm thì họ chọn tôi vì trước giờ không có cha nào ngu đến nỗi rơi xuống vách đá nha...

Tuy vậy, tôi vẫn cố giữ phong độ, ho húng hắng hai tiếng, tôi nói giọng phủ nhận, “Kenshin làm gì có nhiệm vụ nào cho anh hoàn thành? Hai đứa đừng ăn nói bậy bạ?”

Hai người họ lập tức hốt hoảng, “Xin lỗi, Đại ca. Bọn em có nói gì đâu.”

Tôi gạt đầu, dịu giọng nói, “Nhanh tìm nhà tiên tri kia đi.”

“Vâng, Đại ca.”

Giọng nói yếu ớt phát ra từ phía lão ăn mày đang quỳ dưới đất, “Tại sao các người lại muốn tìm nhà tiên tri?”

Tôi quay lại do dự nhìn lão, “Chúng cháu muốn biết nội dung của lời tiên tri khắc trên phiến đá ở đỉnh Trại Lam Sơn cao nhất thế giới.”

Lão ăn mày thờ dài yếu ớt và chậm rãi đứng dậy, “Có vẻ như ta trốn cũng không được rồi! Ta là một trong ba nhà tiên tri.”

“A?” Chúng tôi đều chết lặng. Chú ấy nói thật? Chẳng lẽ làm nhà tiên tri đối kém đến mức chú ấy phải đi ở ẩn xin thiên hạ chút đồng lẻ kiếm cơm sao?

“Chàng trai trẻ, ta thấy cậu cũng là người tốt, ta sẽ không làm khó cậu đâu. Vốn ban đầu ta định bắt cậu làm cho ta một việc để chứng minh cậu là chính nhân quân tử, nhưng thôi,” Nhà tiên tri nói, mỉm cười nhân từ, “Giờ ta trao cho cậu mảnh bản đồ Trại Lam Sơn vô điều kiện.”

Tôi nhận mảnh bản đồ từ tay lão ăn mày, có chút choáng váng, Chúng ta lấy được mảnh đầu tiên dễ dàng vậy sao?

“Thứ lỗi, nhà tiên tri, lúc đầu ngài định muốn nhóm chúng con làm gì ạ?” Tinh tò mò hỏi.

“Thách thức Mạnh Hồ trại trên Mạnh Hồ Sơn, giết tam đại đương gia.” Nhà tiên tri thờ ơ nhẹ nhàng* nói.

(*thờ ơ nhẹ nhàng : Gốc là vân đạm phong khinh, tạm dịch là như mây bay gió nhẹ. Nghĩa là bình tĩnh, nhẹ nhàng, giống như không có việc gì. – meomeo)

Hàm của Vân và Tinh mở to như muốn rót cả xuống. “Mạnh Hồ trại...Chỗ đó nguy hiểm không kém gì Động Quỷ đâu, lại còn bắt giết tam đại Boss?”

Một lúc lâu sau, Vân mới ngậm miệng lại được. Cậu ta về mặt sùng bái nhìn tôi, “Em vô cùng sùng bái anh. Tiểu đệ về sau nhất định học hỏi hành vi đối nhân xử thế của anh, làm một ‘luong y như từ mẫu’.”

Này, đừng có lạm dụng thành ngữ như thế chứ? ‘Luong y như từ mẫu’ cái con khỉ! Mày với tao cùng khoa Hán Văn cơ mà. Tôi nghĩ, xoa mặt, Thật không tưởng làm một chuyện nhỏ mà bớt được bao nhiêu phiền toái. Như vậy cũng tốt, thời gian quay về với Phi Thường Đội cũng được rút ngắn rất nhiều.

Tôi quay ra chỗ nhà tiên tri – ăn mày, “Cám ơn vì mảnh bản đồ, chú tiên tri. Chúng cháu bây giờ sẽ đi tìm nhà tiên tri thứ hai đây.”

Nhà tiên tri mỉm cười, “Thật là một thằng nhỏ lịch thiệp. Để ta chỉ cho cậu thêm một gợi ý nữa nhé. Nhà tiên tri Phương Bắc thường xuất hiện ở nơi có nhiều gà, vịt, thịt, cá, rau xanh và cà rốt.” Nói xong, nhà tiên tri lại quỳ xuống giả vai lão ăn mày.

“Một cái chợ à?” Tôi lăm bắm, tay xoa mặt, Cái tên lập trình viên thiết kế game đúng là thần kinh có một không hai. Thế mà tôi những tưởng bọn họ đều ở ẩn như tu sĩ lên rừng lên núi, làm bạn với chim bay thú chạy chứ. “Vậy chúng ta mau đến Huyền Vũ Thành tìm nhà tiên tri Phương Bắc thôi!”

“Vâng, Đại ca.” Tinh và Vân nhìn tôi đầy lòng tôn sùng hơn lúc nào hết.

“Có vẻ nhiệm vụ này dễ hơn mình tưởng rất nhiều đấy.” Phải không? Tôi tự tin nghĩ. Mọi người trong Phi Thường Đội ơi, em sắp về nhà rồi!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7: Chiến tranh bắt đầu.

“Vũ Liên, còn thiếu nhiều tiền lắm không?” Xú Lang hỏi. Anh âu yếm nhìn cô vợ vì túng tiền mà mấy ngày nay đôi mày lúc nào cũng nhíu chặt.

“Rất, rất nhiều ấy chứ.” Cô nhíu mày mỗi lúc một chặt hơn khi cùng thảo luận việc tài chính với Dục Băng Phụng Hoàng. Cả hai người mặt mũi đều vô cùng khó coi.

“Không được rồi. Nếu không tìm được phương án kiếm tiền ngay bây giờ, thành phố nhất định không chịu nổi.” Dục Băng Phụng Hoàng âu sầu nói. Cô ném xấp tài liệu xuống bàn và day lấy day để hai bên thái dương.

“Nhưng chúng ta đều đã bắt mọi người làm tất cả việc gì có thể kiếm ra tiền rồi mà. Trong một, hai tuần tới, quản lý sẽ thu hồi tất cả các NPC bảo vệ lại, như vậy một số thành viên trong Kiểm Vô Tội đang kiếm tiền cho ta sẽ buộc phải bảo vệ Vô Ngân Thành. Đến lúc đó, vấn đề tài chính của chúng ta sẽ càng trầm trọng hơn.” Vũ Liên chán nản nói.

“Lúc đó chẳng phải sẽ có người chơi đến bỏ tiền sao?” Xú Lang hỏi.

“Không, thành phố ta mới triển khai xây dựng, vì vậy chắc chắn chúng ta chưa thể mở cửa đón khách trong thời gian tới được. Chúng ta không đủ nhân sự để mở quán hàng, bảo đảm quốc phòng, quân sự thì càng ít người, đã vậy lại phải chiêu nạp thêm người mới và huấn luyện họ...Tĩnh riêng khoản này thôi đã đủ đau đầu lắm rồi, chưa kể đến thực tế chúng ta vẫn còn phải xây dựng thành phố. Hiện tại nếu không có tới mười vạn pha lê, nhất định không đủ dùng.” Phụng Hoàng phân tích tình hình.

Xú Lang cúi đầu nghĩ “Đồ án thành phố của Du đã gần hoàn tất rồi. Hay là bảo cậu ta đi Nhật, Nguyệt, Tinh thành hát rong kiếm tiền nhĩ?”

“Được, được.” Vũ Liên nhanh chóng ghi lại ý tưởng gia tăng thu nhập với vẻ mặt nghiêm túc.

“Còn bên em lừa được bao nhiêu tiền rồi hả Tiểu Long Nữ?” Xú Lang hỏi Tiểu Long Nữ, cô gái đang nhàn tản tựa người vào bức tường gần đó.

“Hơn một trăm ngàn pha lê em chôn chĩa của người ta tiêu sạch lâu lắm rồi anh ạ.” Tiểu Long Nữ trả lời, cô đảo mắt qua chỗ Xú Lang, “Em trở thành tội phạm bị truy nã trong toàn dân rồi. Anh chẳng biết chứ người ta treo cáo thị mặt em với thủ đoạn khắp Nhật, Nguyệt, Tinh thành rồi. Lừa không được nữa đâu.”

“Thật là đáng tiếc...”

“Nếu Vương Tử mà ở đây, anh ta có thể cùng Du đi hát rong trên phố,” Tiểu Long Nữ nhú mày, “Ảnh hát cũng hay, mà cộng thêm gương mặt đẹp trai nữa thì, anh ta sẽ là cây vàng hái ra bông tiền chứ chẳng chơi.”

“Vương Tử hát hay lắm sao?” Phụng Hoàng đắm mình trong dòng suy tưởng...

“Như vậy, sau khi Vương Tử quay về, chúng ta cứ tổng khứ nó đi hát rong ngoài đường cùng Du. Với tiềm năng của mình, nếu thắng nhỏ nghiêm túc kiếm tiền, chúng ta bán thêm vài bảo vật nữa, nhất định có thể hoàn vốn.” Vũ Liên tính toán lia lịa.

“Vấn đề là, làm sao bắt tên tung tung đó nghiêm túc kiếm tiền cho được chứ?” Tiểu Long Nữ không đồng ý lắm nói.

...Cái đó lại là một vấn đề lớn nữa!

“Rắc rối to rồi.” Nam Cung Túy vừa nói vừa chậm chạp bước vào, gương mặt ảo não.

“Đừng có mở lời bằng mấy câu kích động như vậy được không? Giờ ai mà chẳng biết thành phố đang vương phải rắc rối lớn chứ?” Tiểu Long Nữ nói, lườm nhìn Nam Cung Túy.

Nam Cung Túy lờ luôn câu nói của Tiểu Long Nữ. Giọng anh thoáng tức giận, “Phạm đang chiêu mộ binh sĩ. Hắn sẽ tấn công Vô Ngân Thành ngay khi đội NPC bảo vệ rời đi.”

“Phạm?” Phụng Hoàng vừa nghe tên người yêu cũ liền nhú mày, đáy lòng xao động mất năm phần.

“Đúng là đã nghèo còn mắc cái eo*.” Mặt Vũ Liên đại tẩu tối sầm, “Giờ ta lại phải chiêu mộ thêm binh lính.”

(*Đã nghèo còn mắc cái eo: Nguyên tác là ‘Tuyệt càng thêm sưng’. Hai cụm từ này có nét nghĩa khá tương tự nhau, để cho thuần Việt và dễ hiểu, tôi xin sửa lại một chút, bạn đọc không vừa lòng có thể đóng góp ý kiến để sửa chữa. – meomeo)

“Vương Tử vẫn chưa về à?” Nam Cung Túy bình tĩnh hỏi.

“Ồm, về chuyện đó...” Mấy người trong Phi Thường Đội bắt đầu lấp bắp.

Nam Cung Túy quay sang Dục Băng Phụng Hoàng, bằng giọng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, anh nói, “Phụng Hoàng, em ra ngoài một lúc đi. Anh có vài việc cần bàn riêng với Phi Thường Đội.”

Mặc dù tâm không muốn rời, nhưng Phụng Hoàng cũng tự biết nhìn thời cuộc. Cô lí nhí nói “Vâng” rồi ngoan ngoãn bước ra.

Nam Cung Túy nhìn cánh cửa sau lưng Phụng Hoàng khép lại, rồi quay ra nhìn thẳng vào Phi Thường Đội.

“Rốt cuộc thì Vương Tử đã xảy ra chuyện gì? Nói đi.”

Sự im lặng kéo dài khắp gian phòng...

“Tôi biết tuy cậu Vương Tử này thực lực hơn người, lại trọng tình trọng nghĩa, song cậu ta cũng vô cùng khinh suất, hơn ngốc một tí, lại còn hoàn toàn mù hướng nữa.” Nam Cung Túy nói giọng đều đều.

“Sao không nói sớm!” Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy là anh đã biết Vương Tử thực ra là cái dạng gì, đã vậy anh phải nói với chúng tôi sớm chứ, làm người ta lo muốn chết!” Tiểu Long Nữ vỗ vỗ ngực, hồi phục tinh thần sau một trận kinh hồn.

“Vậy rốt cuộc Vương Tử ở đâu?” Nam Cung Túy vẫn kiên nhẫn hỏi.

“Ở Lục địa Phía Đông.” Xú Lang thẳng thừng, giờ chẳng cần che giấu sự thật nữa.

Nam Cung Túy nhăn mày khó hiểu, “Ồ đấy làm gì?”

“Cái đó là do anh ta say rượu đi lộn đường mà nên.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ vô cùng âm u.

“...” Mặc dù đã biết bộ mặt thật của Vương Tử, Nam Cung Túy cũng không khỏi sùng sốt một hồi. “Bao giờ thì cậu ta về?”

“Chúng tôi chịu.” Tiểu Long Nữ thành thực nói.

“Mấy người thật chẳng quan tâm đến Vương Tử gì cả.” Giọng nói của Nam Cung Túy rất nhẹ nhàng, nhưng trong âm điệu lại phảng phất sự bất mãn.

“Không phải là chúng tôi không quan tâm, chỉ là chưa đến lúc cảm tù hấn thôi.” Tiểu Long Nữ điềm nhiên nói.

Nam Cung Túy nhìn cô khó hiểu.

“Rồi sau này cậu sẽ rõ thôi.” Vũ Liên mỉm cười nói thêm.

Du một cước đập cửa vào phòng, mở mồm đã phun ra, “Rắc rối to rồi.”

Hậu quả là hấn phải lãnh vài ánh mắt hình viên đạn.

“Lại gì nữa đây?” Tiểu Long Nữ chán nản nói.

“Tà Linh bảo là Vương Tử sẽ phải về trễ hơn dự định.” Du vẻ mặt vô cùng bị phẫn.

“Tên chết toi đấy còn làm gì nữa đây?” Gân xanh nổi hằn trên trán Tiểu Long Nữ.

Tà Linh bước vào sau Du, cau mày, “Em ấy không chịu nói, nhưng nghe chừng cũng có vẻ quan trọng lắm. Em ấy chỉ bảo là sẽ về sớm hết sức có thể thôi.”

“Càng sớm càng tốt? Hết sức có thể? Nước dâng đến đầu gối rồi kia kìa. Kẻ thù thì sắp chiếm kinh thành, thế mà lãnh chúa thì lại nhõn nhõn mãi đâu đâu tận Lục Địa Phía Đông là sao?” Tiểu Long Nữ đột ngột đứng phắt dậy, “Không, Tà Linh, bảo Vương Tử làm thế nào thì làm trong ba ngày nữa phải có mặt ở Vô Ngân Thành ngay, bỏ cái việc quái quỷ hấn đang làm đi. Thành bị đánh, dân chiến đấu, lãnh chúa thì đi chơi, thế thì đánh cái quái gì?”

“Tôi sẽ chuyển tin dùm cho.” Tà Linh gật đầu, nhưng nghĩ thấy không ổn, anh lại nói thêm, “Nhưng tôi không thể đoán trước em ấy sẽ làm gì đâu.”

“Tên đó đến mình làm gì hấn cũng không đoán được, nói quái gì anh.” Tiểu Long Nữ trả lời, xoa xoa hai bên thái dương. Giọng mệt mỏi, cô nói tiếp, “Chúng chỉ có thể hi vọng anh ta sẽ về kịp trước khi Phạm đặt chân tới thành phố thôi. Nói cho cùng, dù sao Vương Tử cũng là tâm lực của Vô Ngân Thành mà.”

~*~

“Hahaha!” Tôi cười một mình như điên, nghĩ thầm, Tìm mấy mảnh bản đồ này đúng là dễ như ăn bánh. Tất cả những gì tôi phải làm là trả lời vài câu hỏi về âm thực của nhà tiên tri phương Bắc và lắc xì ngẫu đoán Đại Tiểu* thắng nhà tiên tri phương Đông, thế là cả 3 mảnh bản đồ đã nằm trọn trong tay ta. Nhiệm vụ này thật quá đơn giản!

(*Đại Tiểu: Là trò đỏ đen từ thời xưa của Trung Quốc. Cầm ba con xúc xắc lắc lên, người chơi đoán Đại (tổng 3 xúc xắc lớn hơn 10 và nhỏ hơn 18) hoặc Tiểu (tổng 3 con xúc xắc lớn hơn 3 và nhỏ hơn 11), đoán trúng là thắng. – nhóm PR)

“Làm sao một người có thể phân biệt được 20 loại rau củ khác nhau và cả 10 loại thịt cá nữa chứ? Lại còn gọi được cả tên?” Vân choáng váng. Đối với cậu ta thì mấy thứ kia cái nào trông cũng giống nhau cả, ăn vào miệng cũng không khác là bao.

“Và làm sao người đó có thể lắc xì ngẫu 10 lần thắng cả 10 ván liên tiếp được cơ chứ?” Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Tinh. Nói là vận phen chó cũng là miêu tả không chuẩn nha.

“Kenshin, bản đồ này khó ráp kinh khủng. Ghép hộ tôi rồi đưa cho Tinh đi.” Tôi nói sau một hồi vô ích ngồi quần ba mảnh bản đồ và chán đời vứt cho Kenshin xử lí.

Tuy nhiên, người đó lại chẳng thể ghép nổi ba mảnh bản đồ vào với nhau... Vân và Tinh nghĩ, sưng sờ nhìn gã bạn đồng hành, Có phải quá cường điệu không vậy?

Kenshin nhanh chóng bắt lấy mấy mảnh ghép và đặt chúng lên mặt bàn. Anh đang định bắt đầu ráp chúng lại với nhau...

“Ừay, Kenshin, anh ghép nhanh thật đó. Nhoáng cái đã xong rồi.” Tôi nói, nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ ráp hoàn thiện đặt trên bàn, vội vã ra hiệu cho Tinh, “Tinh, nhanh lên nào, xem này!”

“...” Kenshin chỉ chăm chú nhìn tấm bản đồ đã hoàn thành, cau mày, cũng không nói tiếng nào.

“Em có thể xác định chính xác vị trí rồi.” Tinh có chút đắc chí nói.

“Tốt rồi, ta đi ngay thôi.” Tôi nhăn trán suy tính, Theo lời Trác ca ca bảo thì tôi chỉ còn ba ngày để hoàn thành nhiệm vụ và đón Dương Quang, vậy nên tôi phải cong mông chạy cho nhanh thôi.

“Cao thật đấy.” Tôi đứng dưới chân Trạm Lam Sơn nhìn lên trên, đỉnh núi khuất dạng sau màn mây dày nặng trắng xóa, trong lòng dấy lên loại dự cảm chẳng lành... Với thân thủ của tôi và Kenshin, chắc leo lên một ngọn núi không hề hấn gì đâu nhỉ? Mong là vậy...

Tôi quay sang nhìn Tinh và Vân, “Hai đứa không phải là chiến binh, nên có lẽ sẽ khó cho cả hai khi leo núi, vậy nên các em cứ dựng trại ở đây đợi anh với Kenshin về là được rồi.”

“Vâng, Đại ca.” Tinh và Vân gật đầu.

“Đi nào, Kenshin.” Kenshin cũng gật đầu với tôi, tôi nhấc chân phải lên, sẵn sàng cho cuộc leo núi, nhưng... tôi lại quay đầu lại, ngoắc ngoắc Vân, “Này,

trà Bé Bao đây cho anh.”

Vô vẩn cảm xúc như bàng hoàng, thất vọng đau đớn và miễn cưỡng đồng loạt hiện hữu trên gương mặt Vân, cậu ta giằng dựa nước mắt trà Bé Bao lại cho tôi, “Bé Bao Bao, em phải về sớm đây. Chứ không anh sẽ chết vì chán mất.”

“Bé Bao Bao sẽ về sớm mà. Đừng khóc khóc Vân Vân.” Mắt của Bé Bao cũng ầng nước.

Bầu không khí chia li thật sâu âm não nề. Lúc này, một chàng trai một bánh bao đang nhìn nhau mà cõi lòng tan nát, như thể hai người là một đôi uyên ương buộc phải chia lìa. Thành thạo, hai người thật chí còn nhìn tôi xin xỏ, nhưng thể muốn cầu xin hung thủ độc ác đã man tàn bạo vô nhân đạo không tìm không phổi lờ chia uyên rẽ thối tôi đây rủ lòng thương buông tha hai người... Buông buông cái đầu mày! Tôi cốc vào đầu Vân đánh bốp.

“Đi thôi, Bé Bao.” Trán tôi phập phồng hai mạch gân xanh. Tôi quay ngoắt và bước thẳng.

“Vâng, mama.” Bé Bao nhảy sau tôi, trong mắt tràn ngập vui vẻ, bỏ lại đằng sau thằng nhỏ Vân nhìn tôi bằng ánh mắt oán phụ.

“Rồi, ta bắt đầu leo nào.” Tôi nhìn lên Trạm Lam Sơn đỉnh mờ trong mây, và những gì tôi thấy đây không còn là ngàn mây trập trùng nữa, trong mắt tôi chỉ có hình ảnh khuôn mặt của đồng đội tôi trong Phi Thường Đội mà thôi.

~*~

“Còn bao lâu nữa?” Nam Cung Túy bình tĩnh hỏi Không Không và Tiểu Long Nữ.

“Chắc chắn nửa ngày nữa chúng sẽ tới đây.” Không Không giật dử nói.

“Phạm dẫn theo tầm 700 người, 2/3 lực lượng là chiến binh, phần còn lại chủ yếu là ma pháp sư và tế ti. Sức chiến đấu của bọn họ rất đáng gờm. Không dễ đối phó đâu!” Tiểu Long Nữ vẻ mặt âm u phân tích tình hình.

Nam Cung Túy nghĩ đến lực lượng quốc phòng của Vô Ngân Thành, trong đó có tầm 200 chiến binh, 50 cung thủ, 50 ma pháp sư, 20 tế ti và 20 đạo tặc... hầy, nếu bên giặc không phải là Phạm, kẻ thù chẳng đội trời chung với anh, có lẽ anh sẽ ra ngoài trực tiếp đầu hàng luôn cho nhanh.

Nam Cung Túy thở dài. Dù sao chẳng nữa anh cũng phải bảo vệ Vô Ngân Thành cho Vương Tử chứ. Nói cho cùng, Kiếm Vô Tội dù gì cũng đã đổ bao xương máu để xây dựng thành phố này mà. “Bạch Điều, chị ngồi đây chủ trì hội nghị đi.”

Bạch Điều cũng cau mày nhẹ. Tình hình khá nghiêm trọng, nhưng người xưa có nói, thủ thành thì dễ, công thành mới khó. Cô tin tưởng rằng, miễn là họ lên kế hoạch cẩn thận, thì chiếm Vô Ngân Thành nhất định không phải là việc dễ dàng.

“Tất cả các tổ báo cáo công việc.”

“Các cổng Đông, Tây và Nam tôi đều đã đóng chặt, chắc chắn bọn chúng sẽ không mở được. Ngoài trừ cổng Bắc, muốn vào thành, quân của Phạm chỉ có cách trèo tường mà vào, nhưng chúng tôi đã chuẩn bị sẵn dầu nóng để đổ lên người chúng. Chỉ sợ giặc đông mà số lượng dầu lại có hạn...” Vừa nói Du vừa nhíu chặt mày, “Chúng tôi cũng chỉ vừa mới xây xong mấy cái cổng thôi... Hầy, chỉ phí xây lại mấy cái cổng và sửa chữa thành phố sau chiến tranh nhất định sẽ khiến người ta phải ngã ngửa.”

Ngược với tính tình tự do phóng khoáng thường ngày, Tinh Thiên đeo một cặp kính gọng đen, tay phải cầm bản thống kê dài quét đất; tay trái cầm cái bàn tính, cô phân tích tỉ mỉ, “May mắn thay, chúng tôi đã sử dụng một khoản tiền vô cùng lớn để xây dựng thành trì. Thành này đảm bảo mười phần chắc chắn. Muốn phá vỡ tường thành, trung bình một đội quân khoảng 500 người sẽ mất tầm... 1 tháng, 15 ngày, 3 giờ và 46 phút, nhưng vì đây là game online, nên tôi chắc chắn rằng chẳng ai có thể đeo máy chơi game ngủ cả tháng mà không phát ốm được. Với lại, công thành khá chắc chắn. Thậm chí nếu dùng phép thuật tấn công thì ít nhất bọn chúng cũng đi tong mất mấy ngày.”

Vũ Liên thở dài và day lấy day để hai bên thái dương, “Rồi đào đâu ra tiền mà sửa chữa cổng thành đây?! Hầy, Phụng Hoàng, em báo cáo bên em đi, chị đi lấy tách trà nóng uống cho bớt căng dây thần kinh.”

Phụng Hoàng nhanh nhay mở miệng, “Do số lượng cung thủ thiếu trầm trọng nên các chiến binh sẽ được trang bị thêm mỗi người một cây cung loại trung và cấp tên bắn. Mặc dù khả năng của họ chẳng thấm vào đâu so với cung thủ chuyên nghiệp, nhưng với sức mạnh của họ ít nhất cũng đủ để kẻ địch bị thương hay tử vong rồi... Nhưng chuyện này sẽ làm bộ tài chính căng như dây đàn.” Phụng Hoàng cũng không khỏi muốn ngất khi báo cáo xong.

“Còn về thuốc bổ trợ và lương thực thì sao?” Bạch Điều trầm ngâm. Bất kể tình trạng tài chính có thậm hụt đến mức nào cũng không thể thiếu được thuốc và đồ ăn. Nếu không có đủ thuốc hỗ trợ và lương thực, đánh thế quái nào cũng không thắng được.

“Chúng tôi đã theo danh sách bộ quân sự đề ra mà mua đạn dược và lương thực dự trữ.” Khi nhận được bản danh sách thuốc và đồ ăn các loại dài và khủng khiếp như vãi bỏ chân của các bà các mẹ thời Trung Quốc cổ, Vũ Liên và Dục Băng Phụng Hoàng thiếu điều ôm lấy nhau mà khóc rống lên. Nhưng đây là sự thật tàn khốc (Nói đúng hơn đây là uy quyền ghê rợn tàn khốc của Bạch Điều) nên họ chỉ biết đá Tiểu Long Nữ ra ngoài cố lừa thêm thật nhiều kẻ ngốc thôi.

“Bên ma pháp sư thế nào?”

Giọng Mai Khôi dịu dàng mà kiên định nói, “Em đã huấn luyện họ và giải thích cho họ về nhiệm vụ chính là duy trì lá chắn phòng thủ và ngăn các pháp sư quân của Phạm phá cổng thành, em chỉ sợ chúng ta không đủ người chơi lại lực lượng của Phạm. Nhưng em chắc chắn bọn em đều là pháp sư chuyên

nghiệp cả đây.”

“Ngay cả có phải uống mana như nước thì họ cũng phải trụ lại đến cùng, hiểu không?” Bạch Điều kiên quyết.

Mai Khôi và Phượng Hoàng thờ dài, nhưng vẫn trả lời, “Dạ hiểu.”

“Bộ ngoại giao đâu, mọi người có tìm được ai tiếp viện không?” Bạch Điều tuy không ôm nhiều hy vọng, vẫn quay sang hỏi bộ ngoại giao.

Phong Vô Tình lắc đầu quầy quậy, thờ dài, “Tìm quân tiếp viện đâu phải một sớm một chiều mà được. Vô Ngân Thành gây dựng chưa bao lâu, mấy ai mà sẵn lòng giúp chúng ta chứ?”

Trần Tiểu Long Nữ lại lộ gân xanh, “Đồ chấp mạch chết tiệt, anh suốt ngày rong chơi rồi tán gái ngoài đường, trong khi tôi đây bị bộ tài chính chộp lấy xoay như chong chóng, phải lao tâm khổ tứ thế này mà coi được à? Anh không tìm được lấy 1 người sao?”

Phong Vô Tình lạnh lùng, “Lao tâm khổ tứ? Có mà lao đi làm Hồ Ly Tinh*!”

(*Hồ Ly Tinh: Hồ Ly Tinh trong văn hóa Trung Quốc là cáo luyện thành tinh, thường xuất hiện dưới hình dạng một thiếu nữ xinh đẹp, thi thoảng là một người đàn ông đẹp trai. Loại yêu quái này dùng sắc đẹp dụ dỗ con người để hút dương khí của họ, vì vậy mà trong văn hóa Trung Quốc, hồ ly tinh tượng trưng cho sự giả hoạt và xấu xa, ngoài ra cũng có nghĩa là cô gái lăng lơ, dụ dỗ người khác – nhóm PR)

“Ngươi!” Tiểu Long Nữ vừa hùng hổ túm lấy cổ áo Phong Vô Tình, Xú Lang liền lập tức tóm cô giật lại, cứu Vô Tình một mạng khỏi bị bóp chết.

Về mặt Vô Tình vốn lạnh te như nước đá liền biến đổi, cậu cười nhẹ, “Tôi tìm được không nhiều lắm, chỉ có 120 chiến binh, 30 pháp sư và 10 tể ti giúp sức thôi.” Tiếc là bà chị đã từ chối giúp đỡ, nếu không rất nhiều anh rể đã giúp mình rồi. Đúng là đồ chị gái ích kỉ, thành phố người ta đang lâm nguy mà cứ làm ngơ.

Tiểu Long Nữ mắt chữ A mồm chữ O. Cô đưa ngón tay run rẩy chỉ vào mặt Phong Vô Tình, nói, “Anh...anh...làm sao anh tìm được nhiều người thế?”

Phong Vô Tình cọ cọ ngón tay vào mũi, thành thật thừa nhận, “Cha mẹ tôi cũng chơi game này, với lại mẹ tôi là nhà văn nổi tiếng, nên tôi đã triệu tập câu lạc bộ người hâm mộ trung thành của mẹ tôi đến giúp.”

“Tên gốc lười biếng này.” Tiểu Long Nữ khinh bỉ nói.

“Cô...”

“Chuyện cái bẫy sao rồi?” Bạch Điều ngo ngoe cặp đôi oan gia đang cãi nhau chí chóe, quay sang hỏi đạo tặc Không Không.

Không Không gật đầu nói, “Em đã tập hợp tất cả các đạo tặc sẵn sàng, tụi em đặt vô số bẫy xung quanh Vô Ngân Thành rồi, chỉ để lại vài cung đường hẹp để đi qua thôi. Hừ, nếu tên Phạm lăng nhăng chết tiệt đó mà dám bén mảng lại gần Vô Ngân Thành, dám chắc hắn không nổ tan xác pháo thì sẽ bị chôn sống ngay thôi.”

“Tiếp theo là tổ quan trọng nhất – bộ quân sự của chúng ta.” Bạch Điều nói rồi quay sang Nam Cung Túy, Tà Linh, Đoạn Kiếm và Xú Lang.

“Kiếm Vô Tội đã được huấn luyện rất chăm chỉ từ ngày đầu đặt chân đến Vô Ngân Thành. Mặc dù các thành viên tham gia sau này khả năng và độ ăn ý đều kém hơn các thành viên kì cựu của đoàn, nhưng một tháng vừa qua họ đã có rất nhiều tiến bộ vượt bậc. Cấp bậc trung bình của họ là 50, vậy cũng coi là tạm được.” Nam Cung Túy báo cáo nghiêm túc.

Xú Lang chậm rãi nói, “Tôi đã bố trí thêm một số người mà Vô Tình mời ở cổng Bắc. Thậm chí cổng thành có bị phá thì 100 người đó có thể tạm thời cầm cự đến khi có quân chi viện. Những người chơi còn lại sẽ được bố trí đứng trên tường thành và bảo vệ thành trì bằng cách dùng phép thuật tấn công tầm xa và bắn tên để làm chậm bước tiến của kẻ thù. Cùng với 50 chiến binh tinh nhuệ, Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội sẽ bảo vệ tháp trung tâm.”

Đoạn Kiếm nhìn Legolas, người kia liền gật đầu, “Legolas và tôi đảm bảo rằng tất cả các chiến binh đều đã học được kĩ năng bắn tên cơ bản. Mặc dù độ chính xác và sức mạnh của họ chưa bằng các cung thủ chuyên nghiệp nhưng họ cầm cung và bắn tên cũng không đến nỗi nào.”

“Tôi đã chia các người chơi thành những nhóm nhỏ, dựa theo khả năng làm việc theo nhóm và nhiều yếu tố khác. Tôi tin rằng việc đó sẽ chứng tỏ khả năng của họ khi đánh xáp lá cà.” Tà Linh cũng báo cáo tiến độ làm việc của mình rất nghiêm túc.

Các tổ đã báo cáo đầy đủ, Bạch Điều bắt đầu giải thích chiến lược trận đấu tới, “Trước tiên, tôi muốn thông báo, điểm trọng sinh của Vô Ngân Thành sẽ phải đóng lại phòng chuyện kẻ thù trọng sinh ngay trong lòng thành phố ta, như vậy sẽ rất nguy hiểm. Mặc dù việc đóng điểm trọng sinh tạm thời sẽ làm cản trở việc trọng sinh của người chơi phe ta, nhưng việc này vô cùng cần thiết. Mọi người hiểu chứ?”

Tất cả những người có mặt đều gật đầu.

Bạch Điều tiếp tục giải thích, “Một điều nữa tất cả mọi người cần lưu ý: chúng ta là bên thủ thành, vì vậy nhiệm vụ quan trọng nhất là bảo vệ trung tâm thành phố. Dù thế nào ta cũng phải bảo vệ tháp trung tâm và bảo thạch của Vô Ngân Thành, khi bảo thạch thành bị phá hủy thì Vô Ngân Thành sẽ không còn là của ta nữa. Tôi tin rằng mọi người đều hiểu được mức độ quan trọng của vấn đề này, vì vậy có chết chúng ta cũng phải liều mình bảo vệ bảo thạch thành.”

(Tác giả xin lưu ý: Tất cả các thành do người chơi làm chủ đều có tháp trung tâm. Trong tháp có bảo thạch thành. Thông thường, các tháp trung tâm là bất khả xâm phạm, nhưng khi thành phố bị bao vây, người chơi có thể dùng vũ lực mở cửa tháp để phá hủy bảo thạch. Bất cứ ai phá hủy được bảo thạch sẽ trở thành lãnh chúa mới, người cai trị cũ bị tước quyền quản lý và trục xuất khỏi thành phố.)

“Liều mình bảo vệ bảo thạch thành!” Tất cả mọi người cùng hét vang.

Cuối cùng, Bạch Điều không dừng được, vọt miệng hỏi câu mà Nam Cung Túy không khuyến khích cô hỏi, “Vậy lãnh chúa bao giờ về đây?”

Mọi người đều quay ra nhìn Phi Thường Đội, Phi Thường Đội lại chính tề nhất loại quay ra nhìn Tà Linh, Tà Linh lại ngẩn gợn trả lời, “Tôi không biết.”

Giọng nói của Bạch Điều đầy thất vọng, “Tạm chấp nhận chuyện lãnh chúa vắng mặt cả tháng trời nay, nhưng thành trì mất đến nơi mà cũng không chịu lo lắng về là sao? Nghe hơi bị quá rồi đây.”

“Vương Tử sẽ về, chắc chắn anh sẽ về mà.” Tiểu Long Nữ nhìn Bạch Điều vững vàng.

Bạch Điều nhìn thẳng vào Tiểu Long Nữ, “Cũng mong là vậy.”

Cũng mong là vậy... Ánh mắt Tiểu Long Nữ kiên định không rời, lưng cô lại mướt mát mồ hôi, Trời phù hộ Vương Tử dẫn đoàn đừng có đi lạc nữa đi!

~*~

“Đám này phải đến cả ngàn người chứ ít gì.” Ngay cả Bạch Điều Lệ Nhân can trường cũng tái mặt, lưng lay ít nhiều khi nhìn thấy đám quân đông như kiến, trang bị áp giáp mũ trụ, thương đao gươm kiếm tối tân lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời. Ngoài ra còn có vô số pháo, súng thần công và thang dài... Sự khủng bố này mà gia tăng, chỉ sợ cô sẽ lập tức nhảy xuống khỏi thành.

Khuôn mặt họ đều tái nhợt đi, Nam Cung Túy vẫn bình tĩnh nói, “Chúng ta phải trụ vững, tôi không muốn làm Vương Tử thất vọng.”

Tà Linh nhú mày, “Tôi tuyệt đối không để sự thất vọng hiện lên trong mắt em ấy.”

“Khuôn mặt thất vọng chẳng hợp với Vương Tử chút nào.” Du nói lạnh lùng.

Nam Cung Túy bước lên phía trước, nơi tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy anh và đột nhiên tuốt gươm ra. Tiếng thép thanh lạnh vang trong không khí kích thích tâm trí những người có mặt. Sau khi nhìn đoàn quân một lượt, Nam Cung Túy hùng hồn gầm lên, “Vi Vô Ngân Thành, thề chết quyết chiến!”

“THỀ CHẾT QUYẾT CHIẾN!” Các chiến binh điên cuồng hét lên, tiếng hô vang vọng bốn bề.

Nam Cung Túy chú mục Phạm, kẻ cũng đang chăm chăm nhìn anh đằng xa kia, anh thì thầm khe khẽ, “Lên đi, Phạm, kết thúc vụ này nào.”

“Cũng thủ, lên dây cung, chuẩn bị và đợi lệnh tấn công đồng loạt. Sẵn sàng bắn loạt tên đầu tiên.” Legolas ra lệnh, anh là người chỉ huy đội ngũ cung thủ.

“Chiến binh, chuyển các vạc dầu nóng về vị trí, trước tiên dùng tên tấn công! Một khi kẻ địch bắt đầu trèo lên tường thành, lập tức đổ dầu nóng lên người bọn chúng. Ngoài ra, hãy chú ý bảo vệ cung thủ và ma pháp sư quân ta.” Tà Linh nhanh chóng mà điềm tĩnh ra lệnh.

“Ma pháp sư, thiết lập màn chắn!” Vũ Liên cùng các pháp sư khác ngay lập tức vào vị trí dàn sẵn sau tường thành, tập trung sức mạnh và trí lực để thiết lập lớp lá chắn đủ rộng bao phủ toàn bộ Vô Ngân Thành.

Chiến tranh sẵn sàng nổ ra bất cứ khi nào!

“Vương Tử, ta sẽ lôi ngươi xuống khỏi ngai lãnh chúa Vô Ngân Thành.” Mặc dù nụ cười của Phạm hết sức dịu dàng, nhưng ai quen hắn lâu đều có thể khẳng định rằng chỉ có băng giá tràn ngập và khát vọng trả được mối thù sâu đậm lóe lên trong mắt hắn.

“Tất cả mọi người, chuẩn bị tấn công, Vô Ngân Thành sẽ là của chúng ta!” Phạm ra lệnh tuyên chiến Vô Ngân Thành, tựa vị chủ soái thống lĩnh đoàn thiên binh thiên tướng bất tử sẵn sàng cho trận quyết chiến.

“Nhanh lên, nhanh lên! Đổ dầu nóng chặn đường chúng leo lên đi!” Tà Linh điên cuồng gầm thét giữa đám binh lính sau thành, “Vũ Liên, mau ra lệnh cho đội ma pháp sư phá thang đi!”

Vũ Liên vội đáp, “Được rồi. Phượng Hoàng, ở lại đây chỉ huy duy trì lá chắn. Minh Hoàng và tổ ma pháp sư thứ nhất, theo chị.”

“Chết tiệt, chênh lệch quân số nhiều quá.” Chẳng ngờ Phạm lại có nhiều chuyện gia thông thao việc tháo lắp thế kia, bao nhiêu bấy cũng đều vô dụng cả, Nam Cung Túy nghĩ, lâm bầm chửi rủa trong lòng khi anh hạ sát hàng loạt mở kẻ thù đồng như kiến đang tấn công tường thành. Anh chỉ biết cố gắng kìm lại nỗi hoảng loạn trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh ra lệnh cho mọi người, mà chính mình cũng giương cung nạp tên, hi vọng loạt tên này nốt loạt tên sau có thể ngăn chặn tầng tầng lớp lớp quân địch tràn lên... Thình thoảng, anh khẽ ngẩng đầu nhìn về nơi xa, lại thấy Phạm lăm liết đứng không chút động tĩnh, trên mặt lại phảng phất nụ cười như thể thành đã nằm trong tay hắn.

“Túy, công thành sắp bị phá rồi!” Xú Lang nén lại bối rối trong lòng nói.

“Cái gì?!” Nam Cung Túy kêu lên, “Ma pháp sư không ngăn chúng lại sao?”

“Họ đã cố rồi. Nhưng có lẽ là ma pháp sư kẻ thù quá đông... Chẳng hiểu sao bọn chúng lại phá được cổng thành nhanh đến thế, chẳng lẽ Du và Tinh Thiên lại tính toán sai sao?” Xú Lang cau mày, “Tóm lại, chúng ta nên mau cắt cử vài chiến binh quay lại giữ cổng thành ngay.”

“Tuyến phòng thủ trên thành vẫn còn đang cố sức ngăn Phạm phá tường. Không thể chuyển bất cứ ai đi bảo vệ cổng thành được đâu.” Nam Cung Túy tâm hoảng ý loạn trả lời. Hay là lấy người trong tháp trung tâm ra trợ giúp? Không được, tháp trung tâm vô cùng quan trọng, không thể nào cắt người ở đó đi được... nhưng để địch tràn vào theo lối cổng thành, hậu quả cũng khủng khiếp không tưởng nổi.

Xú Lang thấy sắc mặt Nam Cung Túy mỗi lúc một trầm trọng, bản thân anh cũng thấu hiểu. Dù sao, đến giờ Xú Lang cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, nên mới ôm tâm lý cầu mong kì tích xuất hiện đến hồi Túy, xem người kia có sáng kiến gì không. “Túy... làm sao đây?”

“...” Nam Cung Túy nhìn chằm chằm lên trời, chẳng ngăn nổi tiếng thở dài oán thán, “Nếu tôi có thêm một tháng nữa, hoặc giả như ngân quỹ tăng gấp đôi, lực lượng của Vô Ngăn Thành đã chẳng đến nổi tàn tạ thế này.”

Nghe vậy, Xú Lang cũng gãi đầu, “Hy vọng thắng nhờ Vương Tử có thể về kịp.”

Nam Cung Túy mỉm cười cay đắng, “Ngay cả Vương Tử có về kịp, cũng chỉ thêm được một người, có gì khác biệt chứ?”

“Tôi không biết.” Xú Lang trả lời, vuốt mặt, “Nhưng... Vương Tử chính là hiện thân của kì tích.”

Nam Cung Túy cau mày khó hiểu và nhìn Xú Lang hồ nghi.

Xú Lang mỉm cười, “Chẳng phải cậu đến đây cũng vì phép lạ của Vương Tử sao?”

Nam Cung Túy mỉm cười, lắc đầu, “Hàyyy, lần này chúng ta không thể nào trông đợi kì tích được nữa rồi.”

Tà Linh bỗng chạy tới chỗ họ, giữa chiến hỏa hỗn loạn chung quanh, lại mang một vẻ trầm tĩnh đến dị thường, “Chúng tôi hết dầu rồi, tường thành sắp bị phá mà các cổng thành đều đã vô dụng. Tôi đề nghị mọi người lui về tháp trung tâm bảo vệ.”

Tà Linh và Xú Lang nhìn Nam Cung Túy dò hỏi.

Lòng nặng như đá, Nam Cung Túy chỉ huy, “Tất cả quân đội, rút về tháp trung tâm.”

Nhận được lệnh, tất cả các tổ miễn cưỡng lui về tháp trung tâm. Lúc này, có thể thấy lợi ích của việc huấn luyện chia nhóm thể hiện rất rõ nét, rõ ràng mỗi thành viên trong nhóm đều phối hợp vô cùng ăn ý. Nhờ các chiến binh lãnh việc che chắn và bảo vệ nên cung thủ và ma pháp sư vẫn có thể vừa rút vừa tấn công được, thậm chí họ còn hạ sát khá khá kẻ thù. Hơn nữa, các đội cũng có thể tương trợ giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn. Trong lúc này, các chiến sĩ của Vô Ngăn Thành đã chiến đấu và rút về quảng trường trước tháp trung tâm, cố gắng chống chọi lại những kẻ thù đang tiến tới cướp lấy Vô Ngăn Thành.

“Cung thủ, Bắn!” Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu Nam Cung Túy ra lệnh bắn tên rồi. Những tia sáng trên bầu trời dày như pháo hoa, nhưng số lượng kẻ thù dường như chẳng giảm được bao nhiêu. 1000 người thôi ư? Chỉ sợ số lượng còn lớn hơn nhiều. Anh mỗi lúc một lo lắng.

“Ngươi nên đầu hàng đi, Nam Cung Túy. Nếu ngươi chấp thuận, ta có thể xem xét cho ngươi một chỗ be bé trong quân ta.” Nụ cười của Phạm ra vẻ nhân từ ban phước, chẳng có lấy một dấu tích của sự phẫn nộ.

“Hừ!” Nam Cung Túy cười mũi khinh bỉ. Mặc dù quân của Phạm giăng kín trong ngoài Vô Ngăn Thành nhưng vẫn là phe công thành. Những vạc dầu sôi đã giết chết rất nhiều quân của hắn. Còn nữa, Kiếm Vô Tội đã được đào tạo bài bản để giao tranh trong những cuộc đại chiến, có rất nhiều cao thủ, cũng không hẳn Phạm không có bất lợi. Nghĩ vậy, lòng Nam Cung Túy cũng khẽ rung lên.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Phạm lạnh lùng, “Giết!”

Trong lòng bỗng dâng đầy hoài nghi, Nam Cung Túy bất ngờ bị một lực đẩy ngã xuống đất. Vai anh tê dại đi giây lát, rồi cơn đau bùng cháy trong cơ thể. Liếc qua vai mình, anh nhận thấy Tiểu Long Nữ vừa đẩy anh nay đã ngã lăn ra đất, còn Bạch Điều Lệ Nhân đang hồ nghi nhìn về hoảng hốt của Phụng Hoàng. Ánh mắt của Phụng Hoàng lại không dám nhìn thẳng vào Phạm. Nam Cung Túy thở dài, “Phụng Hoàng, em... ”

“Phụng Hoàng, em làm gì vậy?” Bạch Điều không dám tin nhìn em gái mình. Phụng Hoàng muốn ám sát Nam Cung Túy sao? Và rõ ràng là cô đã nghe theo lệnh Phạm, không phải cô đã quay sang yêu Vương Tử sao?

“Em...” Mất thấy Nam Cung Túy không chết, Phụng Hoàng đâm ra bối rối tay chân. Nhưng bắt gặp ánh mắt của Phạm, cô lập tức hạ quyết tâm. Phụng Hoàng ra một ma pháp, nhắm thẳng hướng Nam Cung Túy bắn tới.

“Cô coi tôi là xác chết đấy à?” Tiểu Long Nữ lạnh lùng đá hất Phụng Hoàng lùi về phía sau, rồi bình tĩnh quật ngã người kia xuống đất.

Nam Cung Túy nửa tiếng cũng không thể nói, cảm lạnh đứng lên, trong lòng chứa một khối băng hàn. Anh luôn đối xử tốt với Phụng Hoàng như em gái mình, anh tha thứ mọi lỗi lầm của cô hết lần này đến lần khác, bảo vệ cô, dung túng cô, lo lắng cô sẽ cảm thấy tội lỗi, thấy khó chịu... Vậy mà kết quả vẫn là như thế.

“Túy...” Bạch Điều áy náy nhìn Nam Cung Túy tâm tro ý lạnh rồi nhìn tới cô em gái xấu hổ đến nước vui hân hạnh vào đất. Cô lại thờ dài. Tại sao lại thế, tại sao em gái cô cứ luôn mù quáng hy sinh tất cả mọi thứ vì tình yêu ích kỉ của mình? Lại còn biến chính mình thành gián điệp...

“Công thành là do cô âm thầm giờ trò, phải không?” Mặc dù câu nói có ý hỏi, nhưng giọng điệu của Du lại mười phần khẳng định. Anh tự biết tính toán của anh chính xác từng li từng tí, không chút sai sót, vì vậy chắc chắn phải có người ngầm ngầm động tay động chân, bằng không, không đời nào kẻ thù lại phá công thành nhanh đến vậy.

Nghe Du hỏi vậy, tất cả những người có mặt đều cùng hiểu ra và đau đớn nhìn về phía Phượng Hoàng, mặt cô lại càng cúi gầm xuống đất hơn nữa.

Mọi người đều đã rất cố gắng, đổ bao công lao vất vả bảo vệ thành phố, thế mà lại có nội gián, mà lại là người vô cùng thân thuộc với họ. Nghĩ vậy, những người bảo vệ Vô Ngân Thành thoáng ngã lòng. Phạm muốn nắm lấy cơ hội giờ trò và bắt đầu tấn công. Về như thứ Vô Ngân Thành bảo vệ chỉ còn bảo thạch thành, và vòng bảo vệ bên ngoài bắt đầu gãy nát. Nam Cung Túy và đội của anh lại đang chìm trong hoảng loạn vì tội lỗi và ngờ vực...

Không tiếp tục án binh bất động nữa, Phạm chỉ huy tấn công, và những người chơi bảo vệ Vô Ngân Thành bấy giờ thực sự đã tàn hết nhuệ khí đến nỗi quân địch mau chóng áp sát được Nam Cung Túy.

“Nam Cung Túy, đến cuối cùng ngươi vẫn cứ thua.” Phạm nhẹ nhàng nói, hài lòng mỉm cười.

Nam Cung Túy đưa đôi mắt mờ đục trống trải nhìn Phạm, cất giọng khàn khàn, “Ngươi muốn hành hạ ta ra sao thì làm, nhưng xin hãy buông tha cho Phượng Hoàng đi!”

Phạm cười phá lên như điên, “Buông tha cho Phượng Hoàng? Hahaha, chính cô ta lại chẳng muốn ta buông tha cơ đấy! Còn ngươi, Nam Cung Túy, xem ta sẽ làm gì ngươi...”

“Áááá! Phía dưới cẩn thận!” Tiếng kêu thảm thiết từ trên cao đột ngột vọng xuống. Giọng ai mà nghe quen quen?

~*~

BỊCH!

Chó chết, sớm biết thế này thì tôi đã chẳng giờ chứng hãm hãm đứng lên rồi. Vậy nên người ta mới nói là “ngồi máy bay*” chứ không phải là “đứng máy bay”, mà ngồi thảm bay cũng vậy thôi nha! Tôi khóc không ra nước mắt, cái thân khốn khổ muốn tan ra làm từng mảnh... Tôi ngửa mặt lên trời nhìn mấy người đang ngồi chồm hổm trên tấm thảm. Kenshin và Dương Quang đang bình thản thưởng trà, còn Vân và Tinh thì nhìn há mồm tròn mắt nhìn con người xấu số vừa rớt máy bay... ý lộn, là rớt thảm bay tôi đây.

(*ngồi máy bay: đây là một cụm từ cố định trong tiếng Trung Quốc. – nhóm PR)

À, tiện thể giải thích một chút, cái thảm bay đặc sản Ả Rập kia đương nhiên là bảo bối riêng tư của anh bạn Dương Quang rồi. Ôn trời nhờ có nó nên chúng tôi mới trở về Vô Ngân Thành sớm như vậy.

Cả người vịn vẹo đau đớn khi tôi đứng lên, lại thấy cả đoàn Vô Ngân Thành đang chăm chú ngó tôi. Tôi bình thản, “Ờ ờ, cũng may là mặt đất khá mềm, tí nữa thì ngã chết.”

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn tôi, rồi đột nhiên đồng loạt dán mắt xuống dưới chân tôi. Sau vài giây bối rối, tôi cũng nhìn xuống dưới chân... Ồ, hóa là mình lấy người làm đệm thịt giẫm lên sao? Sao cái đệm thịt này nhìn quen quá vậy? Tôi dùng chân hẩy quả đầu công tử bột cùng mớ tóc của ‘cái đệm’ ra để nhìn cho rõ mặt hân. Phạm? Tôi nghĩ, gãi đầu, Ủa, vậy là lương tâm của tôi cuối cùng cũng có thể thanh thản rồi. Đáng loại người này thật đáng bị giẫm chết nha.

“Vương Tử!” Phạm phun ra một ngụm máu rồi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tôi.

“Lại là ngươi!” Tôi nhanh chóng nhận xét, “Ta đến phát ốm vì câu mở lời của ngươi, đôi mắt chút coi có được không?”

“Này đừng có nhìn ta trừng trừng như thế, ta cũng không biết thế quái nào lại đáp xuống trúng đầu ngươi đâu. Có khi bát tự* đôi ta không hợp thì phải?” Tôi nghiêng đầu qua 1 bên, nghĩ thầm, Hình như lần nào gặp mặt mình cũng hành hạ Phạm thì phải? Hay là tại tên hân là ‘com**’ nên trời sinh bắt tôi phải nẫu hân?“À ừ, mà ngươi đến Vô Ngân Thành làm gì? Ngắm cảnh à? Thành phố mở cửa đón khách từ bao giờ thế?” Tôi nghi hoặc hỏi.

(*bát tự: là ngày sinh tháng đẻ của một người. Đây chỉ có ý trêu đùa. Khi người Trung Quốc nói bát tự của hai người nào đó không hợp, chính là hai người đó rất hay cãi nhau, không hợp tính nhau. Tính bát tự cũng là một trong những nghi lễ để chọn vợ chồng thời xưa. – meomeo.)

**com: Đây là phép chơi chữ. Phạm, bình âm là fan, giống với cách đọc của từ “phạn”, nghĩa là com. Như trước đây tôi có nói, vốn trong bản Convert tên của Nam Cung Túy được ghi là Nam Cung Tội, nhưng do từ “Tội” này tôi chịu không được, lại tìm được bình âm là “Zui”, đồng âm với Túy, tức là rượu. Vì vậy tôi đã sử dụng Túy thay cho Tội. Tác giả có một số dụng ý dùng tên để chỉ sự đối nghịch hoặc song hành, như Phạm và Túy (Com và Rượu), Tinh và Vân (Sao và Mây). Đây là ý kiến cá nhân, bạn đọc cảm thấy không đúng có thể liên hệ để sửa chữa. – nhóm PR và meomeo.)

“...” Mọi người lại tiếp tục nhìn tôi bất lực.

Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh thường và cúi kính gắt, “Hắn đến cướp thành!”

“Lãnh chúa đàn độn của chúng ta cuối cùng cũng tìm được đường về nhà rồi.” Minh Hoàng miệng chó không thốt ra được nga voi đứng một bên bình thần cạnh khốe.

“Ồồồồ!” Mắt tôi nheo lại. Hắn muốn cướp thành của chúng tôi? Gan lớn ghê! Tôi ngay lập tức đâm Phạm đâm quả trời giáng, cho hắn nằm đo đất luôn. Thấy Phạm thò tay vào túi định lấy ra binh máu, tôi nhướn lông mày lên và dùng chân giẫm mạnh lên mu bàn tay hắn ta.

“Tên hèn hạ chết tiết nhà ngươì, có ngon thì công bằng đấu một trận đi!” Phạm thấy mình sắp bị giết đến nơi, bèn yếu ớt rống lên.

Tôi nhìn Phạm, nở nụ cười khát máu, nói giọng hồ hững, “Một chọi một? Được thôi, nhưng đợi ta quét sạch lũ bạn bè của ngươì đã chứ.”

Tôi nhìn lại hình ảnh thân tàn ma dại đáng thương của Phạm, chợt nhớ ra có lần Trác ca ca đã gọi điện bảo tôi là Tiểu Long Nữ bắt tôi phải làm về mặt Huyết Yêu lúc về...Hây! Tôi chẳng mấy hứng thú với ý tưởng này, nhưng chống lại lời chỉ gái Tiểu Long Nữ thì sau này sống làm sao? Thôi thì số bảo sao anh em ta làm vậy...Tôi rút Hắc Dao ra, nhẹ nhàng liếm lưỡi đao, không quên nở nụ cười nhàn nhạt, “Có nhiều ngườì để giết như vậy, vui thật!”

Tôi hài lòng nhìn kẻ thù, nhận thấy có kẻ trùng mắt nhìn tôi, có kẻ lại nuốt nuốt nước bọt... Đây cái anh đằng kia, có cần thiết phải sợ đến vãi ra quần không? Trông tôi đáng sợ lắm sao? Tôi đây tuổi đời mới có 20 cái xuân xanh, xinh đẹp động lòng ngườì, lại dịu dàng như ho...

“Vương Tử, đội thù thành bên Vô Ngân Thành sĩ khí kém quá. Trước tiên anh thu phục lòng ngườì chút xíu đi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên PM tôi, làm gián đoạn giây phút tự sướng của tôi. Bao giờ mà cổ dùng cái giọng nghiêm trọng như vậy thì hãy coi chừng, hắn đã có chuyện gì đó to tát lắm xảy ra rồi đây.

“Có gì không ổn?”

“Phượng Hoàng thích anh thực ra là giả. Cô ta làm vậy chỉ để trở thành gián điệp trong Vô Ngân Thành. Cô ta ngấm ngầm phá công thành, còn suýt nữa giết Nam Cung Túy.” Tiểu Long Nữ nặng nề nói. “Vương Tử, nếu có thể, cố gắng đánh cho Phạm te tua vào. Để xem cô nàng Phượng Hoàng kia có thể hồi tâm chuyển ý đổi sang yêu anh không.”

Mồ hôi lạnh mướt đầm sống lưng tôi. Phượng Hoàng... Vận hoa đào của cô xem ra cũng ‘được’ lắm nha, không yêu một thằng lẳng nhăng thì lại phải yêu một thằng nhân yêu như tôi sao? Nhưng mà, như đã nói ở trên, chống lại Tiểu Long Nữ, chính là tự tuyệt đường sống của mình.

Tôi nhìn Nam Cung Túy. Quả nhiên anh đang bày ra một bộ dạng sống không bằng chết, khiến tôi đây cực kì ngứa mắt. Sau đó, tôi dùng chân giẫm nát hai tay Phạm, cho hắn khỏi giờ trò lòi thuốc ra uống, rồi tôi thông thả bước đến chỗ Nam Cung Túy, và trước ánh mắt kinh ngạc của mọi ngườì, tôi đâm anh. Không kịp đề phòng, Nam Cung Túy ngã sấp xuống đất, anh đưa đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn tôi.

Tôi nhướn một bên mày, “Chuyện của em gái anh, để em giải quyết sau, bây giờ anh theo em giết ngườì phát tiết hận thù đi.”

Nam Cung Túy đứng dậy, miễn cưỡng cười khổ nghĩ thầm, Chuyện yêu yêu đương đương này Vương Tử làm được gì cơ chứ? Tuy nhiên, có thể giết Phạm xả hận, anh cũng cảm thấy hưng phấn hơn ít nhiều. “Được.”

“Này, phía trên kia rồi cuộc đã uống xong trà chưa? Còn chưa chịu xuống nữa? Đánh tới nơi rồi đây này!” Tôi băng quơ.

Cái thảm bay từ từ hạ xuống, Dương Quang, Tinh và Vân lùi về phía cánh phòng thủ, còn tôi, Kenshin, Túy, Đoạn Kiếm, và cả Tà Linh đang đứng cạnh tôi thân là chiến binh, vai kề vai dẫn đầu cả đội. Cười nhạt, tôi phun mấy từ, “Game, start!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Chương ngoại truyện: Nguyên mãi không rời.

“Lần này chắc chắn Đại ca sẽ phải hồi hận nhĩ?” Tinh mỉm cười cay đắng.

“Trước đây chúng ta đã từng bóng gió với anh ấy rồi mà.” Vân miễn cưỡng ngụy biện.

“Ừ, chúng mình đã ngầm ra dấu, nhưng anh ấy vẫn chọn cách tin tưởng chúng ta...” Tinh đột nhiên quay phắt ra hét xuống vực thăm, “Đại ca, sao anh ngu ngốc quá vậy?!”

Vân cũng không kìm được cảm xúc, câu tức giận hét xuống vực thăm tối đen như mực, “Anh thực quá ngốc! Anh thậm chí còn chẳng nhận ra bọn em đã sắp đặt mọi thứ ngay từ đầu. Chỉ là chúng em thấy anh một mình đánh quái mấy ngày, thấy anh thực sự là một cao thủ, bọn em lại đang cần luyện cấp, nên bọn em mới giả vờ bị Hoà Cốt Tinh đuổi mà thôi. Sao anh lại không nhận ra? Sao anh lại không biết Tinh chỉ biết dùng Tam Muội Chân Hỏa, làm sao đánh được quái vật cùng hệ như Hòa Cốt Tinh chứ.”

“Rõ ràng chúng em có thù oán với chủ quán Đông Phương Lâu, sao lại cố tình lòi anh đến đây ăn cơ chứ? Không cần dùng não nghĩ cũng ra, thực tình em chỉ muốn anh giải quyết dùm tên Hoàng Uy thôi.” Tinh sắc mặt u ám nói.

“Bọn em rõ như lòng bàn tay nhiệm vụ lấy cột tóc kì thực chưa ai hoàn thành nổi. Phải nói là thực sự không có ai sống sót trở về, nhưng số tiền thưởng 10 nghìn pha lê đầu dễ bỏ qua, nên tụi em mới liều chết lòi anh đi, coi như là thử đánh canh bạc đỏ đen. Nhưng anh đến chi tiết nhiệm vụ cũng chẳng thèm hỏi bọn này, mà đâm đầu chạy theo luôn.” Về khinh thường lộ rõ trên nét mặt Vân Phi.

“Anh nhìn đã thấy Quý Vương thực lực rất mạnh, nhưng vẫn chẳng mấy may nghi ngờ tụi em, đã thế còn dễ dàng trao cái cột tóc quý giá cho Vân, tại sao? Sao anh lại còn đi theo đến rìa vách đá? Rồi đến tận khi Vân túm mắt cá chân xóc ngược anh lên, sao anh vẫn cứ nhìn Vân ra chiều khó hiểu như vậy?” Tinh bắt đầu cười như người mất trí, “Sao trên đời lại có người ngây thơ, ngu ngốc như vậy kia chứ?”

Hai người họ la hét xong xuôi, lồng ngực phập phồng vì khó thở, mặc dù coi như đã trút hết phiền muộn. Về mặt cả hai bây giờ đều giống nhau, mắt mắt và tê dại.

Một lúc lâu sau, Tinh nhẹ nhàng, “Đi thôi, Lục Địa Trung Tâm đang chờ chúng ta. Đừng quên, Tiểu Lam cũng đang ở đó.”

“Ừ.” Vân khẽ đáp, cậu đưa mắt nhìn vách đá lần cuối. Cảm xúc trong lòng cậu hỗn loạn và phức tạp đến độ cậu cũng chẳng hiểu nổi bản thân đang nghĩ gì nữa.

~*~

“Mua vé xong rồi, tao với mày đi ăn chút gì lót dạ chuẩn bị lên tàu thôi.” Mặt Lục Tinh vẫn lạnh lùng như đá.

“Ừ.” Vân trả lời, rồi thoáng cau mày, “Sao phải đi sớm thế? Tao vẫn muốn ở lại Lục Địa phía Đông ít ngày nữa.”

“Đừng ngốc thế.” Tinh nói cứng, “Đừng quên, nhất định Đại ca rồi sẽ quay lại Bạch Hồ Thành. Đang đợi tàu mà không gặp anh ấy là phải tạ ơn trời đất được rồi, thế mà mày còn định nghĩ đến chuyện trì hoãn nữa à?”

Vân lặng người không đáp, chỉ lẳng lặng theo Tinh bước vào một quán cơm bình dân.

“Chủ quán, cho hai đĩa mì xào, một đĩa rau, một bát canh cá.” Vân vừa nhìn thực đơn vừa hững hờ chọn món cho cả mình lẫn Tinh, người chẳng bao giờ sành ăn cả.

“Vâng, quý khách, có ngay đây!” NPC mặc đồ tiểu nhị mỉm cười. Anh ta mau chóng tiến về phía khu nấu bếp.

Vân Phi chợt nhớ ra, cậu hét to, “À, phải rồi, mình quên Văn thần xào ớt – Tiểu nhị, Chúng tôi đặt thêm một đĩa...” Mặt Vân Phi hốt nhiên trắng bệch, tiếng gọi rơi giữa chừng.

“Quý khách cần thêm gì ạ?” Tiểu nhị chu đáo hỏi lại.

Lục Tinh nhìn về mặt tối sầm của Vân Phi, hờ hững nhạt giọng đáp, “Thêm một đĩa thịt xé phay đi.”

“Vâng, có ngay đây.”

Vân Phi vẫn im lặng đến tận khi thức ăn đã bùng lên đầy bàn, nhưng vừa nhấc đũa, cậu thấy vị giác mình đắng ngắt, ăn gì cũng chẳng thấy ngon. Bụng cậu nặng trĩu, tưởng như bị đá tảng nhồi kín, trong lòng thầy dâng tràn nỗi buồn khó tả, chẳng rõ xuất phát từ đâu. Cuối cùng, cậu thờ dãi, đặt đôi đũa xuống và nhìn Lục Tinh đang từ tốn ăn mì, “Tinh, tao không thích chuyện thành ra thế này.”

“Mày tưởng tao thích à?” Lục Tinh đặt đũa, về mặt cứng nhắc vô hồn, “Vớ lại, chẳng phải từ đầu đến cuối đều là do mày sắp đặt hay sao?”

“Nhưng làm sao tao biết bao nhiêu kế hoạch có thể dùng hết lên cả một người; tao vẫn nghĩ nhất định không ai dám giúp chúng mình tới lần thứ hai.” Vân tuyệt vọng nói, “Sao trên đời còn tồn tại kiểu Đại ca ngốc đến cùng cực như vậy chứ?”

“Đúng, cũng vì quá ngốc nên anh ấy mới bị chúng mình lừa. Cũng tốt thôi, dù sao, đây cũng là bài học cho anh ấy, để lần sau anh khỏi bị lừa nữa.” Lục Tinh nhẹ nhàng, nói xong cô liền tiếp tục ăn, biểu lộ không muốn nói nữa.

Vân Phi cũng chỉ biết thờ dãi, cậu nhìn ra ngoài quán ăn, như thể đang mong chờ một người sẽ đập cửa xông vào.

Rồi một bóng người thực sự xuất hiện trước cửa. Vân Phi thoáng giật mình, cậu có hơi lo, và không biết liệu Đại ca còn có thể tha thứ cho họ lần này hay không? Trong lòng, cậu vẫn thầm mong Đại ca sẽ tiếp tục ngốc nghếch mà thứ lỗi cho họ.

“Cuối cùng ta cũng tìm thấy đôi gian phu dâm phụ các người! Lần này chắc chắn không có cái thẳng vắn áo choàng chết tiệt đó đến cản ông đây nữa!” Người nọ vừa nói vừa bước vào quán, cái giọng độc địa kia khiến Tinh và Vân lập tức nhận ra là Hoàng Uy.

“Hoàng Uy,” Mặt Lục Tinh tái nhợt đi.

“Phải, anh đây, ông xã yêu dấu của em đây, Tinh cục cưng của anh ạ!” Hoàng Uy vừa nói vừa dề tiện dâm đang nhìn Tinh.

Thấy bạn bị hiếp đáp, Vân không thể nhịn được, “Hoàng Uy, đừng tưởng bọn ta còn ngốc nghếch như dạo nọ, đừng hòng bắt nạt chúng ta.”

“Vậy tên kết giới sư yếu xiu như mày thì bày được trò gì để hạ tội đàn em của tao hả?” Hoàng Uy nhìn Vân lạnh lùng, “Rõ là ngu hết chỗ nói mới chọn cái nghề Kết giới sư rác rưởi đó.”

“Ngươi nói gì cơ?” Vân Phi sôi máu. Cậu ghét nhất trên đời những kẻ nhạo bang nghề kết giới sư. Lũ óc bả đậu ấy làm sao biết được kết giới sư lúc thủ thành hữu dụng nhường nào. Chỉ tiếc đến giờ cậu vẫn chưa tìm được người nào coi trọng quyết định của cậu.

“Tao nói, con mẹ nó mày là thằng rác rưởi, cút xéo ra khỏi bà xã tao ngay.” Hoàng Uy rút thanh gươm bằng vàng sáng chói đâm về phía Vân Phi.

“Vân!” Tinh hét lớn, cô đẩy Vân Phi qua một bên, lãnh trọn một đường đâm tàn nhẫn của cây kiếm vàng. Cổ nín đau, cô nhìn Hoàng Uy căm phẫn rồi biến thành cột sáng bay vút lên trời.

“Tinh...” Vân điên cuồng gào thét, cậu nhìn ánh sáng trắng biến mất.

“Mẹ nó, giết lộn người rồi!” Hoàng Uy nói, nhìn Vân khinh miệt, “Thằng oắt thối tha, tao biết chúng bay có ý định bỏ trốn, tao cũng biết bọn bay đã mua được vé tàu, nhưng tao cảnh cáo mày, nếu muốn chạy trốn thì một mình mày cút xéo. Lục Tinh sẽ không bao giờ thoát khỏi Lục Địa Phía Đông cũng như sự kiểm soát của tao đâu.”

“Hừ, vé tàu có giá trị vĩnh viễn. Hôm nay bọn ta không lên tàu được thì để ngày mai, ngày mai cũng không đi được thì để sau này,” Vân vận lại, cậu nhìn Hoàng Uy lạnh lùng, “Ta không tin ngươi có thể thay đổi được luật lệ của Đệ Nhị Sinh Mệnh.”

Vậy nhưng Hoàng Uy chỉ phá lên cười khùng khục, “Tao không thể thay đổi luật, nhưng tao hoàn toàn có khả năng cho bọn đàn em phục kích sẵn ở bến cảng 24/24, thấy chúng mày lần nào giết lần đấy. Xem chúng mày có bao nhiêu cặp đề bọn tao giết?”

Mặt Vân trắng bệch như tờ, “Ngươi...”

“Nghe đây oắt con, đừng nghĩ đến chuyện cùng Tinh cao chạy xa bay được. Cũng đừng có ôm mộng tiếp cận cô ta. Mày mà dám, ông bắt mày trả giá đắt.” Nói rồi Hoàng Uy quay lại chỉ huy bọn đàn em, “Chúng mày, cho bé con đây một trận nên thân đi. Thấy nó gần chết thì hồi máu ngay, xong lại đánh tiếp, để nó dùng cái chết thoát về điểm trọng sinh thì lợi cho nó quá. Đánh đến khi nào nó không còn dám nghĩ đến chuyện bèn mảng lại gần Tinh nữa thì thôi.”

“Hoàng Uy, ta nói ngươi hay, ta chắc chắn sẽ đưa Tinh đến Đại Lục Trung Tâm, chắc chắn vậy!” Vân Phi gầm lên. Nhưng thật không may, đối mặt với các chiến binh thì kết giới sư coi như lực bất tòng tâm...

~*~

“Chết tiệt!” Vân chặt vật mãi mới offline trốn được, cậu thấy điện thoại mình đang reo điên cuồng.

Cậu vừa ấn nút “Trả lời”, gương mặt hốt hoảng của Lục Tinh lập tức choán hết màn hình. “Vân, mày ổn chứ? Sao tao đợi mãi chẳng thấy mày về điểm trọng sinh?”

“Chẳng phải quá rõ rồi sao? Tên khốn Hoàng Uy cho người đánh tao sưng sía mặt mày, lại còn bố trí tí ti hồi máu không cho tao chết. Cuối cùng, chịu không nổi tao mới vừa thoát ra đây.” Cậu bất giác đưa tay chạm lên mặt. Mới vài giây trước thôi, gương mặt cậu trong game sưng vù vì phải chịu những cú bạt tai trời giáng.

Lục Tinh tái mặt, “Sao mày không đăng xuất sớm hơn, tội gì để tội nó đánh, sao... sao mày ngốc thế?”

“Tao còn lòng tự trọng chứ!” Vân Phi xấu hổ nói.

“Quên chuyện Hoàng Uy đi. Ngày mai đăng nhập xong phải lập tức lên tàu ngay. Bằng không nếu thực chúng ta chạm mặt Đại ca thì kết cục cũng không tươi sáng hơn là bao đâu.” Tinh sâu thẳm nói.

“Hoàng Uy bảo hẳn sẽ cho bọn đàn em giăng ở bến cảng 24/24.” Vân Phi thờ dãi.

“Cái gì?” Mặt Lục Tinh mỗi lúc một nhợt sắc.

“Phải làm sao giờ?” Vân Phi vô cùng lo lắng.

Lục Tinh hít sâu vào, cô lấy lại bình tĩnh, “Chờ vài ngày nữa hẵng vào game. Hoàng Uy chẳng thể cho người đứng đó mãi được!”

“Mong là vậy.” Vân trả lời, nhưng cậu vẫn cảm thấy dường như Hoàng Uy còn ‘nặng lòng’ với Tinh lắm.

~*~

“Hoàng Uy, rốt cục anh muốn gì?” Lục Tinh tức muốn hoá điên, cô thực không biết đến bao giờ tên khốn này mới thôi gây chuyện làm phiền cô. Hắn đã giữ đúng lời hứa, cho dàn quân suốt mấy ngày trời liên tiếp không nghỉ thật.

“Anh muốn em làm bà xã anh.” Hoàng Uy trả lời, cười tự mãn.

“Đừng có mơ!” Vân thét, “Loại đều cáng khôn nạn như mày Tinh nhất định không để vào mắt, tỉnh lại đi!”

Mặt Hoàng Uy nhuộm màu khinh bỉ, hần nhìn Vân như thể nhìn thấy bãi cứt chó, “Thằng oắt con này đúng là muốn ăn đòn rồi, tao còn chưa hỏi tội mày dám lêu đẹo chạy thoe Tinh của tao đấy. Chúng mày, tản nó!”

“Dừng lại, Hoàng Uy!” Mặt Tinh tái đi vì sợ.

“Đồng ý làm bà xã anh thì anh dừng.” Mặt Hoàng Uy lạnh băng, “Đừng có rượu mời không uống lại thích rượu phạt. Anh đây đã mềm mỏng mới em lâu lắm rồi đấy.”

“Đừng nghe hần, Tinh!” Vân bị mấy tên côn đồ kìm lại. Mặc dù biết sắp phải chịu đánh, những cậu vẫn cố sống cố chết can Tinh.

Thấy Vân bị đè nghiêng xuống, nét mặt Tinh thoáng do dự. Trong mắt ngấn lệ, cô vừa nói vừa đưa đôi mắt căm phẫn tang thương nhìn Hoàng Uy, “Sao cứ phải ép tôi? Tinh yêu sao có thể ép buộc chứ?”

Hoàng Uy vẻ mặt cứng đờ, “Anh muốn gì là phải được nấy. Lấy anh thì có hại gì? Anh có rất nhiều tiền, có thể cho em ăn, cho em mặc, cho em tiêu pha thoải mái. Em còn muốn đòi hỏi gì thêm nữa?”

Lục Tinh đau khổ tới cùng, nước mắt cô cuối cùng cũng lăn rơi xuống, “Tiền có thể thay thế được tình yêu sao? Không, đó không phải những gì tôi muốn.”

Đến lúc này, người qua đường đã tụ tập khá đông quanh hải cảng. Lẽ dĩ nhiên, nhiều người đến xem như vậy, thấy một nữ như hoa như ngọc bị cưỡng ép tới rơi lệ, nào họ có thể khoanh tay đứng nhìn, nhiều người lên tiếng phản đối, còn một số người – không thể đứng yên – đã bắt đầu xiết chặt nắm đấm và bẻ cổ tay răng rắc. Bầu không khí mỗi lúc một thêm căng thẳng.

Hoàng Uy nhìn đám đông dừ dẩn, “Mẹ chúng mày, kêu kêu cái đầu, cầm mồm hết cho ông, đứa nào dám mở miệng ông chém!”

Nghe vậy, đám đông liền om sòm, người ta bắt đầu la ó.

“Mẹ, đã cướp hôn còn khôn kiếp như vậy nữa?”

“Chém ta? Ông đây bầm thịt chúng mày trước giờ!”

“Quá đáng, giữa đường giữa chợ bức ép con gái nhà người ta!”

“Tội quá, cô bé khóc rồi kìa.”

Hoàng Uy chẳng thèm quay đầu nhìn đám đông cuồng nộ, lại còn vô cùng huênh hoang, “Mẹ, chúng mày ý đồ nạt được ông đây à? Đừng tưởng tao chỉ có leo tèo vài móng thịt này, đợi đến lúc Hoàng Uy ông gọi mấy chục thằng tiểu đệ ra đây xem còn đứa nào dám hé miệng nói nửa lời không?”

“Trùm lãnh địa Hoàng Uy?” Một ai đó trong đám đông bất giác kêu lên. Không ai ở Bạch Hồ Thành là chưa nghe danh bạo chúa Bạch Hồ Thành, Hoàng Uy. Hoàng Uy thường đem theo tám tên côn đồ, chuyên ý thể bắt nạt người khác, trác táng tiền bạc ép người, giết bất cứ ai hần thấy ngứa mắt và giờ trò đồi bại với bất kì nữ nào lọt vào mắt xanh của hần. Kẻ thù của Hoàng Uy đếm không xuể, nhưng vì bị tiền làm mờ mắt, số đông cao thủ vẫn tự nguyện làm tay sai cho hần. Chẳng ai dám động vào một cọng tóc của Hoàng Uy chừng nào những cao thủ kia còn phục tùng hần.

Mấy người lúc trước định ra tay nghĩa hiệp giờ tỏ rõ vẻ do dự ngập ngừng khi biết con người tàn nhẫn đứng trước mặt là Hoàng Uy. Nói cho cùng, quyền thế của Hoàng Uy thì ai trong Bạch Hồ Thành cũng đều tỏ tường. Chẳng ai muốn tự chuốc vạ vào thân, chừng nào vẫn còn muốn sống yên ổn ở Bạch Hồ Thành...

Lục Tinh và Vân Phi ban đầu vẫn hi vọng có ai đó bất bình mà ra tay tương trợ, ngờ đâu mới nghe tới tên Hoàng Uy là bọn họ đã tim đập chân run thế này. Hai người tối sầm cả mặt.

“Quả nhiên chỉ có kẻ ngốc như Đại ca mới làm mấy chuyện trên đường thấy bất bình rút đao tương trợ thôi.” Vân Phi bật cười cay đắng rồi lại rơi vào im lặng. Dường như sẽ còn lâu, rất lâu cậu và Tinh mới có thể đến Lục Địa Trung Tâm tìm Tiểu Lam.

“...” Nước mắt sớm đã ngừng rơi trên gò má Tinh. Cô thờ dãi khe khẽ, nhìn đám người trước mặt không ai dám đứng lên làm việc nghĩa. Xem ra cô và Vân sẽ phải biến mất khỏi Đế Nhị Sinh Mệnh một thời gian dài.

Hoàng Uy hải lòng nhìn đám đông im lặng, rồi quay sang Vân Phi và Lục Tinh, “Lục Tinh, rốt cuộc em có chịu làm bà xã của anh không đây? Anh nói để em hay, bọn tay chân của anh đã giăng kín điểm hội sinh rồi. Em mà từ chối, anh buộc phải cho người đập thẳng này về cấp 1 vậy.”

Mặt Vân Phi và Lục Tinh trắng bệch như xương. Miệng Lục Tinh khẽ hé mở, nói lại không ra lời...

“Nếu cô ấy chịu lấy người, ta sẽ nuốt trọn thanh đao này.” Một giọng nói quen thuộc cất lên. Tim Vân và Tinh như lỡ mất 1 nhịp, Đại ca?

Vân quay phắt về phía tiếng nói phát ra. Đúng lúc đó, có người bước ra khỏi đám đông. Một Yêu tinh tóc bạch kim đeo mặt nạ. Đây xúc động, Vân thẳng thốt, “Yêu tinh? Đại ca cũng là Yêu tinh! Là anh phải không, Đại ca?”

Yêu tinh cười nhẹ, “Ngoài ta ra còn Yêu tinh nào du ngoạn trên Lục Địa Phía Đông nữa sao?” Đúng, chỉ có yêu tinh Đại ca, duy nhất có cấp 100 ‘kĩ năng’ mùi hương là lang thang quanh đây...

“Đại ca...” Khuôn mặt Lục Tinh bấy giờ vô cùng phức tạp.

Yêu tinh nhìn Hoàng Uy, cất giọng như gió thoảng mây bay nhưng lại nhuộm màu đe dọa tựa bão lốc sắp ập tới, “Hoàng Uy, nhì? Có vẻ bài học đột trước ta dành cho ngươi vẫn chưa thấm kịp vào não ngươi đâu nhì?”

“Mày...” Mặc dù câu tiết phát điên, Hoàng Uy cũng chẳng thể quên được những việc đáng sợ mà Yêu tinh kia đã làm với hắn đột trước. Chính vì nhận được tin Vân Phi và Lục Tinh không còn đi lại với tên yêu tinh đó nên hắn mới dám chặn đường họ. Vậy mà chẳng hiểu sao Yêu tinh ghê gớm này, hung thần hãn không đời nào muốn chọc vào, lại xuất hiện.

“Chó chết, tưởng tao sợ mày à ? Đột trước mày giờ trò đánh lén ông đây, nhưng lần này thì còn khuya nhá! Chúng mày, xử nó! Đứa nào chém chết thằng này tao thưởng hậu!” Trước mặt dân thiên hạ, làm sao Hoàng Uy có thể co giò phóng chạy cho được, mắt mặt chết. Với lại, lần trước Yêu tinh thắng hắn chỉ nhờ chiêu hạ đẳng đánh lén; còn bây giờ, hắn – Hoàng Uy – đã chuẩn bị rất kĩ. Hắn phải trả bằng được nỗi nhục này!

“Trận chiến bắt đầu, Kenshin.” Yêu tinh cười nhạt nói với chiến binh tóc đỏ trông hệt như người mới chơi đứng cạnh anh. Chiến binh tóc đỏ lặng lẽ gật đầu, khuôn mặt băng hàn tàn nhẫn.

Hai bóng người vút cái đã lao về phía đoàn người của Hoàng Uy...

“Đại ca...” Vân ngỡ ngàng, cậu chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện Đại ca vẫn giúp họ mà không đòi hỏi gì. Sao Đại ca lại quá tốt với họ như vậy? Mặc kệ cả chuyện cậu và Tinh đã đẩy anh xuống vực, cướp chiếc cột tóc, và còn lên kế hoạch cao chạy xa bay, Đại ca vẫn giúp đỡ họ vô điều kiện. Đại ca đúng là tên ngốc mà!, Vân nghĩ thầm, nhưng bất chấp lời nguy hiểm nào chẳng nữa, cậu đã thực sự cảm động và thấy trái tim mình ấm áp.

“Tinh, chúng mình cùng Đại ca đến Lục Địa Trung Tâm đi?” Vân bình tĩnh hỏi Tinh, nhưng lời cậu dường như không còn là câu hỏi mà đã là sự thật hiển nhiên. “Đến Lục Địa Trung Tâm gặp được Tiểu Lam rồi, tao muốn theo Đại ca. Tao không cần tìm giáo sư và Vương Tử nữa.”

“Ừ.” Tinh trả lời không chút do dự, cô nhìn như thôi miên vào hai bóng người đang chiến đấu với Hoàng Uy. Cô cũng tự hiểu rằng, không theo người như Đại ca, quả thật mới là đứa ngốc.

Sau khi Yêu tinh và chiến binh tóc đỏ giết sạch tám tên đầu trâu mặt ngựa, Yêu tinh hát đầu ra sau và cười man dại hồi lâu, trước con mắt kinh ngạc của đám đông về thái độ cuồng ngạo của anh.

“Đại ca, bọn em quyết định theo sát anh.” Đôi mắt Vân Phi và Lục Tinh lấp lánh quyết tâm, nụ cười trên miệng vô cùng tươi tắn.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 1: Vô Ngân Thành bất bại.

“Mặc kệ ta! Dừng tên bán nát bọn chúng đi!” Phạm bị Lang đại ca giẫm lên người vẫn cố gào to.

Tôi nhưn mày, đang định mở mồm nói thì...

“Ma pháp sư đã thiết lập màng chắn bảo vệ quanh chúng ta, tên bán công kích tầm xa kiểu này coi như vô dụng.” Đoạn Kiếm hơi nghi hoặc nói, “Phạm tức quá hóa rồ rồi à? Sao lại dám ra cái kiểu mệnh lệnh đó?”

“Muốn hạ lệnh, lại còn hạ công khai nữa? Sao không dùng hệ thống PM?” Tà Linh bình tĩnh phân tích, “Theo tôi nghĩ, rất có thể hắn đã đặt lệnh khác qua PM. Với tình hình hiện tại, xem chừng hắn đang vừa lệnh tấn công, vừa cho đạo tặc hay chiến sĩ nhanh nhẹn cao thừa cơ cứu hắn.”

“Đúng vậy, chúng ta không thể rơi vào bẫy của hắn được. Phải lập lại trận tuyến phòng ngự ngay.” Một cô gái uy phong lẫm liệt bước đến chỗ chúng tôi. Hình như cô sắp ra lệnh, nhưng do dự một lát, cô nhìn tôi, “Lãnh chúa, trận tuyến phòng ngự chúng tôi xây dựng tạm thời này có được không?”

Tôi nhìn cô mỉm cười, Uầy, một cô nàng vừa lạnh lùng lại vừa thông minh xinh đẹp nữa chứ, nhưng cô này là cô nào vậy trời? Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, tôi vẫn trả lời nghiêm túc, “Đương nhiên là được. Chỉ là phiền chị lệnh cho tổ ma pháp sư giải trừ màng chắn, dùng ma pháp diện rộng* tấn công đối thủ, hoặc dùng ma pháp đơn giản hỗ trợ bên ta phòng thủ được không?”

(*Ma pháp diện rộng: tiếng Anh là AoE, viết tắt của Area of Effect, là loại thần chú tấn công có phạm vi rộng, nhắm vào khu vực xung quanh mục tiêu hoặc vùng bán kính xung quanh ma pháp sư – nhóm PR)

Cô gái lạnh người rồi điên cuồng lắc đầu, “Không, không thể được. Nếu đối phương chuyển sang công kích bằng tên hay pháp thuật thì quân ta sẽ phải chịu thương tổn nặng nề.”

“Tin tôi đi, không sao đâu.” Tôi nhìn cô kiên quyết, “Không còn thừa thời gian giải thích dài dòng nữa đâu, làm ơn làm như tôi bảo đi.”

Dù đã nghe rõ lệnh, nhưng Bạch Điều vẫn vô cùng chần chừ chưa quyết. Cô quay lại phía Túy như thể cầu cứu. “Làm theo lệnh lãnh chúa đi.” Nam Cung Túy nói mà không do dự lấy một giây, như thể điều đó đã hiển nhiên như một cộng một bằng hai vậy.

“Vương Tử, em lùi về phía sau một chút đi.” Tà Linh lạnh lùng, “Em là lãnh chúa. Nhiệm vụ của em là ra lệnh và làm trụ cột tinh thần cho tụi anh. Tiền tuyến không phải là nơi dành cho em.”

Mặt tôi rừ xuống. Nhưng em cũng muốn đánh mà anh! Tôi nhìn Tà Linh ra vẻ nịnh nọt đáng thương, nhưng ngay cả bộ mặt lừa tình nhất của tôi cũng chẳng hề hấn gì, mặt Tà Linh vẫn lạnh te, nửa chút dao động cũng không có, vậy nên tôi đành sờ sờ cái mũi ngoan ngoãn nghe theo lời anh.

“Em ở đằng sau vậy. Kenshin, bảo vệ họ giúp tôi.” Tôi phụng phịu bảo Kenshin.

Tôi lui về phía sau, đứng trước cánh ma pháp sư. Nhận thấy kẻ địch đã dàn trận công kích sẵn sàng, Bạch Điều cũng vừa bày binh bố trận xong, hai bên chỉ chờ một tín hiệu nhỏ là xông vào quyết một trận tử chiến.

“Vương Tử, bọn em nhất thiết phải hạ mạng chần sao?” Mai Khôi và các ma pháp sư khác do dự nhìn tôi.

Tôi vung cánh tay lên, mắt vẫn hướng về phía chiến trường căng thẳng, “Ừ, mọi người cứ an tâm mà dùng phép.”

Chợt nghĩ ra, tôi quay sang Dương Quang, “Dương Quang, cậu dùng cái phép đuổi theo người ta gì gì đó được không? Cái ma pháp hồi trước cậu bảo tôi ấy.”

Dương Quang mỉm cười lịch thiệp, “Tòa định quang thúc á? Được thôi, nhưng có lẽ hơi lâu, tôi cần thời gian để ngắm bắn mục tiêu.”

“Ừm, tùy cậu, cứ từ từ mà niệm, miễn là dùng trước khi trận đấu kết thúc là được rồi.” Tôi gật đầu rồi lại hướng mắt về phía trận tiền.

Ể? Ồ, lâu vậy rồi sao còn không đánh? Tôi đây sắp ngủ gật đến nơi rồi đây này. Ước chế không chịu được, tôi lơ đãng hét mồm mai Kenshin, “Ể Kenshin, bộ ngủ rồi à? Còn không mau chạy ra đánh đi.”

Kenshin chậm rãi quay đầu nhìn (hay lườm?) tôi lạnh lùng, chậm rãi rút kiếm, rồi nhোáng một cái đã biến mất khỏi chỗ vừa đứng.

Trong chớp mắt, mọi người còn đang choáng váng, tiếng kêu cứu đột nhiên vang lên phía kẻ thù. Ngay sau đó, những tiếng la hét đau đớn của bọn chúng vọng tới không ngớt. Mọi người quay ra nhìn, chỉ thấy một bóng người màu đỏ đang liên tục nhảy nhót. Nơi nào anh lướt qua, xác người bị phanh bụng, gan ruột xỏ cả ra ngoài vung vãi khắp nơi. Nội tạng nhào nhoét bay tứ tung, máu chảy thành sông.

Hầy dà! Kenshin, anh dùng việc mổ ruột moi gan mấy người bên đó đi được không? Nội tạng nhào nhoét nhiều như vậy, dễ khiến chúng ta trượt chân ngã dập mặt như chơi đấy! Anh phải biết nghĩ đến lợi ích của quân ta chứ.

Kẻ địch, thực chất là những người còn phản ứng được sau cú sốc ban nãy, bắt đầu truy kích Kenshin. Tôi khịt mũi khinh bỉ, Thăng này tốc độ thượng thừa còn chẳng đuổi kịp Kenshin cấp bậc 100, huống chi mấy người chậm như rùa bắt ảnh làm sao? Các người tóm được gấu quần Kenshin thì cũng coi như khá lắm rồi đấy.

“Mọi người mau lên, tiếp tục làm theo kế hoạch ban đầu, đừng để bị hấn làm sao lãng!” Một chiến binh khá ưa nhìn mắt thấy tình hình chuyển biến tồi tệ, liền liều mạng gào lên.

Dưới sự chỉ huy của chàng trai, kẻ thù đột nhiên xông thẳng vào Vô Ngân Thành. Khi chúng tiến gần đến phòng tuyến, lập tức vô số Cầu Lửa, Băng Trụ, Gươm Gió, còn cả một mớ Hàm Địa Ngục tới tập ‘đón chào’ và tiêu nhanh diệt gọn lớp địch thủ trước mặt. Tôi còn chưa kịp nổ một tràng pháo tay tán thưởng thì thêm một đợt ma pháp tấn công lao thẳng lên trước. Nhanh đến nỗi chẳng kịp chớp mắt. Ồồồồ! Hóa ra là lần lượt tấn công. Hơn nữa, họ phối hợp tấn công vô cùng hoàn hảo. Vừa đôi chỗ vừa thay phiên công kích, bước chân cũng không hề loạn.

“Pháp thuật tấn công? Bọn họ đỡ mạng chần rồi à? Ma pháp sư, phản công!” Phía kẻ thù có tiếng người rống to.

Thế là quân ta mặt mày hơi hơi sợ hãi quay lại nhìn, tôi lại mặt mày ngưỡng mộ khung cảnh các loại ma pháp tấn công – cùng một số tát thối từ đâu không rõ – bay rào rào về phía tôi. Hầy, lãnh chúa đúng là lãnh chúa, phận tôi có khác, 10 phép thì có đến 8 phép cứ chỉ chỗ mình mà phóng. Tôi nhúm mày, tỏ vẻ bất cần, nhưng Du, cái tên đứng cạnh, lại dùng dùng chạy lên trước ôm chặt lấy tôi. Gân xanh hằn trên trán, tôi cười nhẹ.

Du, anh có ý che chắn cho tôi, cõi lòng này vô cùng cảm động. Có điều cái chỗ cảm động đấy đánh cũng không lại lửa giận của tôi khi anh lợi dụng thời cơ sờ mó tôi thế này đâu. Tôi hưng hăng nhéo thật mạnh vào má Du.

“Ồi...!”

Và, đúng như mong đợi, rất nhiều tiếng kêu đau đớn vang lên.

“Chuyện gì thế này?” Du, người ban đầu đã có ý định làm đệm thịt chắn cho tôi, quên cả cái mặt sưng vì bị nhéo, ngóc đầu lên. Hấn ngay người nhìn

đòn pháp đang bay vút về phía chúng tôi đột nhiên dội ngược lại và tiễn tên ma pháp sư đối phương lên trời.

“Giỏi lắm, Vân.” Tôi khen Vân đang đứng chẳng xa tôi là mấy, và Vân giờ hai ngón tay hình chữ “V” với tôi.

Thấy hai bên địch ta đều kinh hoàng mở to mắt, tôi từ tốn giải thích, “Phản đạn kết giới là một trong những phép đặc biệt của một nghề vô cùng hiếm gặp – Kết giới sư. Và đây là Cổ Vân Phi, Kết giới sư trong số những người tôi đưa về.”

Mọi người đều nhìn Vân. Thằng bé Vân đang định bày ra bộ dạng hãnh diện ngời ngời, cười ngạo thiên hạ thì...

Du nhìn về phía Vân, khẽ cười cười, phun ra một câu, “Vân Phi, em chỉ được điểm C bài giữa kì môn Văn học sử thôi, cuối kì gắng mà học cho ngon lành vào. Học tập Tinh kia kia, em ấy được điểm A+ đấy.”

Vân không những không thất vọng mà còn sung sướng ngoài kì vọng, cậu ta làm bầm một mình, “Minh được điểm C! Thế mà cứ tưởng chắc chắn sẽ rớt xuống gần Thiên Tâm toàn được F.”

Chẳng biết mình được mấy điểm nh? Tôi thực sự, THỰC SỰ rất muốn hỏi... Tôi cố ngậm miệng thật chặt để khỏi buột miệng hỏi Du điểm kiểm tra.

“Mau dừng Phản Đạn Kết Giới lên.” Tôi đau lòng vô hạn vì muốn hỏi không được, có chút dẫn dỗi ra lệnh cho Vân.

Vân còn khoa trương cúi người 90 độ trước tôi, “Dạ, thưa Đại ca.”

Trận đấu đã hạ nhiệt đôi chút vì phía địch bắt đầu lộ ra bộ dạng ngây ngốc không biết phải làm sao. Tôi nhìn không được cười lớn, từ tốn bước về phía Legolas, “Anh còn thừa cung với tên không?”

Legolas đứng ngây ra một lúc rồi đưa cho tôi một cây cung đã găm sẵn tên. Tôi vẫy tay gọi Tinh, lên dây cung và găm tên chuẩn bị bắn, còn Tinh nhanh chóng ghim lá bùa lên đầu mũi tên. Tôi bắn tên... và mũi tên găm trúng vai một tên xấu số, lá bùa đột nhiên phát nổ, đưa hắn và vài tên đen đuôi đứng cạnh đi Tây Thiên châu đức Phật.

Khi mọi người nhìn tôi thán phục, tôi chỉ nhếch mép cười nhẹ như mọi khi, kì thực lòng tôi nghĩ... Shit! Bắn lệch rồi! Tôi vốn định bắn tên chiến binh xấu bầm xấu bỏ đứng bên trái làm bầm mắt tôi cho đỡ ghét. Vậy mà sao lại bắn nhầm sang mấy người bên phải kia chứ? Tôi nhăn trán, lấy thêm tên rồi lại bắn.

Chết tiệt! Lộn hoàn là sao? Khó chịu bức tức, tôi kéo dây cung và bắn tên liên hoàn như điên. Tôi bắn nhanh đến nỗi Tinh suýt thì không kịp găm bùa lên tên.

Cuối cùng, mấy người hàng đầu chết tiệt chết sạch, chỉ trừ mỗi tên kiếm sĩ xấu xí là vẫn đứng nhìn tôi, run như cây sậy. Hừ, lần này nhất định bắn trúng! Tôi lên dây cung, nhắm mục tiêu, và bắn...

“...” Vụt kiếm một phát, Kenshin làm chệch hướng bay của mũi tên đang lao vun vút về phía anh. Thật trùng hợp, mũi tên quay đầu bay trúng tên chiến binh xấu xí.

Thật tốt vì lúc mới vào game mình không chọn làm cung thủ, Tôi nhủ thầm trong lòng và mỉm cười thánh thiện, ngây thơ vô tội nhìn Kenshin, người kia không nói lời nào, trừng mắt liếc xéo tôi.

“Thiện xạ!” Nghe thấy quân ta sùng bái reo hò, quân địch run rẩy e sợ, tôi vuốt mặt, Chuyện này... thực sự là một sự hiểu lầm mỹ lệ.

Thấy đối thủ bắt đầu lâm vào bế tắc, tôi nghĩ thầm, Thời thì ầu cũng phải. Bên đó bắn tên không được mà phóng phép cũng không xong, bởi e sợ phóng bao nhiêu bật lại bấy nhiêu. Còn chưa kể, quân địch phải đối mặt với chiến binh và ma pháp sư quân ta nữa. Đồng thể này chứ đồng nữa có ăn nhằm gì? Tôi thấy đại cục đã định, liền bắt đầu cảm thấy vô cùng nhàm chán. Vậy nên tôi lòi trong túi ra gói hạt dưa và dùng răng mở gói.

“Này Vương Tử, người ta vẫn còn đang đánh nhau kia kia, anh không thấy mình đang thoải mái quá đáng sao?” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa quan sát hành động của tôi, mạch gân xanh phập phồng trên trán.

Tôi tiếp tục cắn hạt. Vừa lúc tôi cố giải thích cho cô nàng là tôi đang chán muốn chết đây thì một chùm sáng khổng lồ bắn vọt lên trời, ngay sau lưng tôi. Tôi ngẩng đầu lên coi và bóc gói hạt thứ hai, chùm sáng lớn chia thành 100 tia sáng nhỏ và lao vụt từ trên trời xuống. Rốt cục cuối cùng mọi người cũng hiểu ra cơ sự khi tia sáng đầu tiên giết chết một chiến binh đối thủ.

‘Tòa định quang thức’, có khả năng tương tự như tên lửa dò tìm ngắm bắn mục tiêu từ xa. Điểm khác biệt duy nhất là tên lửa nhắm bắn thường chỉ nhắm được duy nhất một mục tiêu, còn ‘Tòa định quang thức’ có thể nhắm vào mục tiêu hơn 100 người cùng một lúc. Tuy nhiên, nhược điểm của nó là: không chỉ mất nhiều thời gian đến nỗi người ta có thể ngủ gục lúc nào không biết, mà ma pháp sư còn phải nhìn từng mục tiêu để đánh dấu. Vì vậy, ngoài cực kì hữu ích lúc thủ thành, còn thì coi như vô dụng, nói chung cũng không khác gì cái nghiệp Kết giới sư của Vân.

Khi đợt tấn công này giết chết hơn 100 người cùng một lúc, tinh thần quân địch đã thấp nay còn thấp hơn; một số người thậm chí còn lùi xa bất động. Tôi thấy một chàng trai tóc xanh lục mắt xanh dương hét lên, “Dừng lại!”

Bên địch lập tức ngừng lại, bên ta liền quay lại nhìn tôi. Ặc? Đến lượt tôi lên tiếng rồi à? Có nhất thiết phải nói không? Nhưng miệng tôi tọng đầy hạt dưa rồi... Vậy nên tôi đành khéo léo gờ tay phải lên, mọi người phía tôi cũng lập tức dừng lại.

Chàng trai tóc xanh lục mắt xanh dương hít sâu vào và nói, “Đầu hàng.”

“Khôi, không được đầu hàng!” Phạm tức giận hét lên.

Chàng trai tên Khôi âm thầm nhìn Phạm, “Phạm, kết thúc rồi. Đừng bắt anh em phải tụt cấp vô nghĩa nữa.”

“Anh mặc kệ. Anh cầm cậu đầu hàng hán!” Phạm nói, vừa lườm tôi tóe lửa.

Tôi lấy tay vuốt lấy vuốt để cổ họng để đám hạt dưa trong miệng trôi xuống và bình tĩnh liếc nhìn Lang đại ca... Lang đại ca lập tức giảm mạnh lên ngực Phạm. Tôi hải lòng nhìn Phạm học ra vài ngụm máu nữa, nói không ra tiếng. Rồi tôi quay đầu về phía Khôi và nói, “Đầu hàng? Không hối hận? Bên cậu còn nhiều người vẫn chiến đấu được cơ mà.”

Khôi mỉm cười cay đắng, “Chiến đấu ư? Từ khoảng khắc anh từ trên trời rơi xuống, tôi đã tự nhủ, thôi, thế là thua. Khi chiến binh thoát ảm thoát hiện như bóng ma phanh xác quân tôi, lòng tôi thành rỗng kết quả rồi. Đến lúc biết chuyện Phản Đạn Kết Giới, tôi chỉ cầu mong kì tích xuất hiện. Nhưng lí do khiến tôi bỏ cuộc là do anh, sau khi anh dùng tên bắn chúng tôi như chơi game FPS*, anh lại còn lấy hạt hướng dương ra ăn. Tôi đã nhận ra anh thực sự không coi chúng tôi là những đối thủ xứng tầm, và toàn bộ trận đấu này chỉ giống như trò chơi cho anh tiêu khiển.”

““GAME START”, quả đúng là ‘game start’.” Khôi nói, cười cay đắng.

(*FPS: (First person shooter) ở Việt Nam gọi game này là Đột Kích thì phải. Đây là loại game chiến đấu. Game được thực hiện dưới điểm nhìn của người chơi, tức là bạn sẽ chỉ nhìn thấy tay mình khi chơi game. Người chơi được trang bị súng và các loại vũ khí khác, mục tiêu là nã chết càng nhiều kẻ địch càng tốt. – nhóm PR và meomeo)

Nghe Khôi nói vậy, tôi ngẩng đầu cười lớn hồi lâu, “Cậu rất thú vị. Có muốn vào Vô Ngân Thành không?”

Khôi cứng người giây lát rồi trả lời, “Nhưng tôi đã gia nhập Đoàn Mạo Hiểm Thiên Thần của Phạm rồi.”

Tôi cười gian tà, “Nếu cậu từ chối gia nhập Vô Ngân Thành, tôi lập tức giết sạch anh em của cậu. Những người trong Đoàn Mạo Hiểm Thiên Thần cũng chính thức được liệt vào hạng thấy là giết.”

Khuôn mặt Khôi bùng bùng lửa giận.

Bỏ qua nét oán giận của Khôi, tôi hét lên, “ Binh đoàn Thiên Thần, ai đồng ý gia nhập Vô Ngân Thành sẽ được coi là bạn. Bằng không nếu từ chối thì một khi dám bước một bước vào Vô Ngân Thành, lập tức bị giết sạch.”

Bên địch bắt đầu nháo nhào, nhiều người từng mắt tức giận nhìn tôi. Thấy vậy, tôi cười nhạt, nói, “Giận dữ cái gì? Ta cũng chỉ giúp các người tìm cái cơ quang minh chính đại rồi Binh đoàn mạo hiểm Thiên Thần mà thôi.”

“...” Khôi và phần đông Binh đoàn Thiên Thần trầm sắc mặt, biểu lộ sự do dự.

Đã do dự như vậy, nhất định là rất muốn gia nhập Vô Ngân Thành, chẳng qua là vẫn còn vin vào cái mớ giẻ rách gì mà nghĩa khí, cốt khí với cả mặt mũi danh dự bán không được mấy đồng kia thôi. Vậy nên, khỏi cần đợi xem họ có đồng ý gia nhập Vô Ngân Thành hay không, tôi nhướn lông mày và bảo Nam Cung Túy, “Túy, anh hỏi Khôi xem Binh đoàn Thiên Thần có bao nhiêu người, tiện thể bàn bạc vấn đề làm sao hòa nhập nhanh chóng với Vô Ngân Thành luôn đi.”

Túy gật đầu và bước về phía Khôi. Khôi ban đầu vẫn thoáng cười khở, nhưng sau cũng thôi lưỡng lự mà chuyên tâm bàn bạc với Túy.

Tôi nở nụ cười cực cực cực kì gian tà lúc cúi xuống nhìn đôi mắt tràn ngập hận thù của Phạm, nói, “Phạm ơi là Phạm, người nói ta phải xử trí người thế nào bây giờ?” Tôi còn cố tình bước vòng quanh hán mấy bước ra chiều do dự và tiếp tục mỉa mai, “Đầu tay đôi với ta cũng không lại, chiến tranh đánh cũng thua be bét rồi. Giờ phải làm sao đây nhỉ?”

Đúng lúc đó, Khôi bước đến, khuôn mặt như muốn van nài. Anh buồn rầu nhìn vị cự soái của mình, nói, “Vương Tử, xin anh tha cho Phạm được không?”

“Tha cho Phạm?” Tôi nhẹ giọng nói, rồi nhíu mày lại.

“Làm ơn đi mà Vương Tử, tha cho Phạm lần này.” Dục Băng Phượng Hoàng này giờ đứng im lìm đầu cúi gằm xuống đất bất chợt ngẩng đầu cầu xin tôi.

Tôi thờ dãi, trầm giọng nói, “Nếu tôi tha cho Phạm, liệu em có tha thứ cho bản thân em không?”

Dục Băng Phượng Hoàng cúi đầu không đáp rồi bật khóc nức nở. Thấy cô ấy khóc, trong lòng tôi cũng không khỏi có chút đau đớn... Êêê, tim này đau là do tội tôi đều là con gái, cảm thông sâu sắc với nhau nha, mấy người bên đó cảm nghĩ bậy bạ nha... Tui vẫn mê các anh đẹp trai mà.

“Thôi không sao. Lang đại ca, anh chữa thương cho hán rồi thả hán đi.” Tôi bắt đắc dĩ ra lệnh. Tôi vốn rất muốn dùng Thập Đại Cực Hình của triều Mãn Thanh tra tấn hán mà!

Sau khi được chữa thương, Phạm bình tĩnh đứng dậy, đôi mắt hán bình tĩnh đến độ khiến người khác kinh ngạc. Hán nói, “Vương Tử, người đúng là một đối thủ đáng gờm. Ta, Phạm, thề rằng sau này nhất định quay lại quang minh chính đại đánh bại người.”

Tôi nhún lông mày, “Ta chờ ngươi ở Vô Ngân Thành.”

Phạm liếc nhìn tôi lần cuối trước khi một mình lạc lỏng lẻo bước ra khỏi Vô Ngân Thành.

“Tà Linh, Đoàn Kiếm, chúng ta cùng các anh em sống sót dọn dẹp lại chiến trường đi, Đống tàn dư hỗn loạn này trông chướng mắt không chịu được!” Sạu khi Phạm ra khỏi cổng thành, tôi chợt nhận ra cái cổng thành đã bị tàn phá nặng nề, lung lay thảm thương không chịu được. Là người có phẩm chất cao đẹp thích cửa nhà gọn gàng sạch sẽ, thấy ‘nhà cửa’ bừa bộn sao bốn cô nương đây đành để yên mà không dọn dẹp chứ.

Vậy nên, trận chiến tranh giành lãnh địa tàn khốc long trời lở đất, thần khóc quỷ kinh đã kết thúc một cách vô cùng lặng lẽ, bằng tiếng bê chuyễn đất đá gạch gỗ của chúng tôi.

“Trận đấu này lãng phí biết bao tiền của và cấp bậc của anh em mà lại kết thúc dờn hơi như vậy ư? Ai sẽ chịu trách nhiệm về mất mát của bộ tài chính đây?” Vũ Liên đại tẩu khóc không ra nước mắt sà vào lòng Lang đại ca bị thương hết chỗ nói.

“Ừm, sau khi kết nạp Binh đoàn Thiên Thần, sức mạnh quốc phòng của chúng ta tăng lên đáng kể. Tôi nghĩ bây giờ không còn ai dám tấn công chúng ta nữa đâu.” Bạch Điều Lệ Nhân vô cùng hạnh phúc nói.

“Chúng tôi lại phải thiết kế và thi công lại cổng thành.” Du vừa nhìn bốn cái cổng gấp nát te tua vừa thở dài thườn thượt.

“Chẳng biết Vũ Liên chịu chu cấp bao nhiêu tiền nữa đây?” Tinh Thiên cũng chán nản, trận chiến giữa Bộ xây dựng và Bộ tài chính lại sắp nổ ra rồi đây.

“Tôi phải đặt bẫy lại đây này...” Tiểu Long Nữ mặt mày tái nhợt nói. Hàng nghìn bẫy, ôi trời ơi!

“Vương Tử, cuối cùng em cũng đã về.” Nam Cung Túy nói với tôi.

“Vâng, anh nhớ em không nào?” Tôi cười toe toét hỏi lại anh.

Nam Cung Túy nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời, “Rất nhớ. Càng đánh nhau tới nơi lại càng nhớ tợn.”

“Đứa nào bảo nhớ Vương Tử?” Tà Linh, Du và Tinh Thiên, ba người đứng ba góc khác nhau lập tức chụm đầu lại gào to. Ánh mắt họ này lửa, như thể muốn hỏi đứa nào chán sống muốn gia nhập hàng ngũ thương nhớ Vương Tử hả.

Túy mặt không đổi sắc, nhưng tôi thấy rõ trán anh âm thầm đổ một giọt mồ hôi lạnh... Túy từ từ quay đầu lại, chậm rãi nói, “Tôi vừa bảo, chào mừng lãnh chúa trở về Vô Ngân Thành!”

“Mừng lãnh chúa trở về Vô Ngân Thành!” Không biết ai bỗng nhiên gàoร้อง lên, mà tôi nghi ngờ kẻ chủ mưu chính là đồng chí Không Không nhà ta.

“Mừng lãnh chúa trở về Vô Ngân Thành!” Mọi người cùng vui vẻ hét vang. Trận đấu vừa mới kết thúc không lâu nên mọi người cũng chưa kịp phản ứng gì. Bây giờ niềm vui chiến thắng quân xâm lược của chúng tôi mới bắt đầu bùng nổ.

Tôi cũng cất tiếng cười man dại hoang dã và giờ Hắc Dao lên trời, điên cuồng hét, “Vô Ngân Thành bắt bại!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 2: Nụ hôn kiểu rắn.

“Vương Tử, mấy người anh đưa về khá thật đấy nhỉ?” Tiểu Long Nữ tò mò, “Anh rốt cuộc tìm thấy họ ở đâu thế?”

Tôi nhún vai dửng dưng, “Tinh và Vân là bạn cùng lớp của anh, tình cờ gặp ấy mà. Với lại họ vừa mới phát hiện ra anh là Vương Tử thôi. Còn Kenshin và Dương Quang thì...” Tôi ngập ngừng. Có nên nói cho cô nàng không nhỉ?

“Là những NPC từ nhiệm vụ ẩn chứ gì?” Tiểu Long Nữ bình thản sỗ toẹt sự thật kia ra.

“Sao em biết?” Tôi kinh ngạc hỏi lại.

Tiểu Long Nữ sững sờ giây lát, rồi giận dữ nói, “Xời ơi, em dù gì cũng là GM ẩn mà lại!”

“Ồ...” Tôi đưa tay gãi cằm. Nhưng chẳng phải hỏi trước cô ấy nói với tôi là GM ẩn cũng chẳng khác người thường là bao sao? Thế nên tôi cứ tưởng là cô không biết chứ!

Tiểu Long Nữ hít thở thật sâu, không dám tin lắc đầu nói, “Anh đúng là có vận phân chó, thậm chí anh còn hoàn thành được cả cái nhiệm vụ lừa bịp siêu biến thái kia nữa. Thực ra, Latis và Kenshin chỉ được tạo nên cho vui thôi, chẳng ai nghĩ tới có người hoàn thành được cả!”

“Ừ, kì thực cũng có nguyên nhân cả,” Tôi có nên nói với Tiểu Long Nữ chuyện Kenshin và Dương Quang đã ‘thức tỉnh’ không nhỉ? Tôi có hơi trù trù, nói cho cùng, dù sao Tiểu Long Nữ vẫn là nhân viên của Đệ Nhị Sinh Mệnh, ai dám đảm bảo cô ta sẽ không đi báo với cấp trên cơ chứ?

“Tốt hơn hết anh nên sớm nói với mọi người họ là thú nuôi dạng người của anh đi, em thấy coi bộ thành phố mình có nhiều người đối xử với hai người đó như game thủ thường lắm.” Tiểu Long Nữ lo lắng.

“Không, không nói được.” Tôi xua tay điên cuồng.

Tiểu Long Nữ hoài nghi, “Vì sao?”

“Ờ thì, bọn họ đã có ý thức bản thân. Anh vốn không muốn coi bọn họ là thú nuôi dạng người, cũng muốn mọi người đối xử với họ như người chơi bình thường.” Tôi giải thích một lèo tất thảy.

“Ý thức bản thân á?” Mặt Tiểu Long Nữ tái nhợt.

Biết mà, tôi biết mà, chuyện này quả thật cũng quá dọa người đi... Tôi hít sâu vào, rồi nói giọng nghiêm túc, “Tiểu Long Nữ, em có thể giữ kín chuyện này được không? Đừng nói với ai được không? Nhất là sếp của em ở công ty trò chơi, bằng không Dương Quang và Kenshin nhất định sẽ gặp nguy hiểm, anh không muốn họ bị xóa đầu, làm ơn đi bà cô của anh oi!”

Về nghiêm nghị vẫn hiện hữu trên khuôn mặt Tiểu Long Nữ hồi lâu, tôi lo muốn vỡ tim... Cuối cùng, cô nàng “phụt” một tiếng cười lớn và la hét om sòm tỏ vẻ vui thích. Vẫy tay rất cường điệu, cô nói, “Thư giãn đi anh giai, em không nói với ai đâu mà sợ. Không phải ngày nào cũng gặp được những NPC phát triển nhận thức đâu. Có chuyện vui thế này, tội gì em lại đi mách lẻo để người ta là cụt hứng em chứ?”

Tôi nín lặng. Công ty nào thuê Tiểu Long Nữ chắc bất hạnh dữ ha.

Cánh cửa “rầm” một tiếng mở tung, tôi và Tiểu Long Nữ đồng loạt nhìn ra lối vào, một dáng hình nhỏ nhắn quen thuộc lập tức sà vào lòng tôi và cô gái thì thầm bên tai tôi khe khẽ, “Vương Tử, cuối cùng anh cũng về rồi, ôi em nhớ anh nhiều lắm!”

Tôi mặt không đổi sắc nhìn xuống. Tình Thiên đúng là một con sói đói đánh không chết, bức không lui... Ngay sau đó, một mái tóc đen vô cùng quen thuộc lấn xá vào lưng tôi. Tôi liếc qua sau với vẻ lặng lẽ cam chịu. Người đang ôm lưng tôi chính là Du sức sống còn dồi dào hơn cả Tình Thiên, được mệnh danh là da mặt dày đến nỗi đạn bắn cũng không lọt, đang nhìn tôi với đôi mắt rung rung nước, “Vương Tử Điện hạ, em đã về! Tôi lo cho em lắm đó!”

Tệ hơn nữa, Tà Linh đứng trước mặt tôi trán hằn gân xanh, từ từ rút thanh trường kiếm ra. Tôi bình thần nhìn ảnh đá đất hai con người đeo bám kia ra và bắt đầu đánh họ không thương tiếc... Hai tên bị đánh, không cam tâm chịu đựng cùng đồng lòng đánh lại Tà Linh. Tình Thiên phụ trách chặn đòn Tà Linh còn Du đứng đằng sau giở trò bắn tĩa, khiến người Tà Linh lỗ chỗ thương tích.

“Không ngăn lại à?” Tiểu Long Nữ lạnh te.

“Khỏi, có trò vui để xem, chặn lại làm chi cho phí?” Tôi trả lời mát mẻ.

Vừa lúc, thanh trường kiếm của Tà Linh bị Tình Thiên gạt một phát bay thẳng lên trời, nó xoẹt một phát qua má tôi, một vệt máu chảy dài... Ba người đang ẩu đả lập tức quay lại yêu thương đau đớn nhìn tôi. Đưa tay quệt máu, tôi cười nhẹ, “Đánh cả tôi cơ à? Thật thú vị!”

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ vừa cắn hạt hướng dương vừa nhìn tôi đánh đập ba người kia, lại vừa trò chuyện với tôi, “Sao anh không đi an ủi Dục Băng Phượng Hoàng đi, Vương Tử? Cô ta chỉ suốt ngày thở vắn than dài về Phạm, làm Nam Cung Túy phiền não, mà Bạch Diệu cũng phiền não.”

“Bạch Diệu là ai?” Tôi tay phải đâm Du, chân trái đạp Tà Linh và tay trái dùng hết sức cù Tình Thiên.

“Ồ, anh vẫn chưa biết gì nhỉ. Để em nói anh nghe mấy chuyện gần đây.”

Thế là Tiểu Long Nữ mồm năm miệng mười khai tất tần tật những sự việc xảy ra từ lúc tôi rời khỏi Vô Ngân Thành.

“Cái gì? Đoạn Kiếm với Mai Khôi cưới nhau rồi à?” Mặt tôi kinh hãi thất sắc, tôi tự hỏi không biết nhà mình đã gửi phong bao đỏ chúc mừng chưa nữa. Không thể nào? Đạo này mẹ tôi đi chơi suốt ngày, một trang bản thảo cũng không có. Tình hình tài chính nhà tôi đang khủng hoảng nghiêm trọng, mình đào đâu ra tiền đưa bao hồng đây? Vừa nghĩ tôi vừa dầy xéo ba người dưới chân dữ dội.

“Anh ghen à?” Tiểu Long Nữ nhướn một bên mày.

Đúng lúc ấy, ba người nửa sống nửa chết nằm trên sàn đột nhiên ngóc đầu dậy nhìn tôi lo lắng. Tôi tức giận nói, “Sao có thể!”

“Thế thì tốt.” Có ai đó bên kia thờ phào nhẹ nhõm. Tôi quay ra nhìn Đoạn Kiếm, Mai Khôi và... tất cả mọi người.

“Mọi người đến bao giờ thế?” Tôi hỏi ngu ngơ.

“Từ lúc anh bắt đầu đánh ba người kia bọn họ đã lục tục kéo đến đông đủ rồi.” Tiểu Long Nữ nhún vai.

Tôi cười toe toét, “À, chào mọi người.”

“Phi!” Vân đột nhiên phì cười... Đây, có nhầm không vậy, phì cười không phải là kiêu của con gái sao! Một thằng con trai lớn xác như mày mà phì cười cái gì? “Đại ca, sao anh càng ngày càng ngốc thế? Hồi đầu gặp anh oai phong lẫm liệt lắm cơ mà.”

Tôi phi thân đá thẳng vào mặt Vân. Vạch áo bạn cho người xem lưng á? Muốn chết à? Đá cậu ta xong, tôi phủi quần áo và vờ bốn người đến để giới thiệu cho mọi người.

“Đây là Cổ Vân Phi, Kết giới sư; Lục Tinh, đạo sĩ; Dương Quang, ma pháp sư, Kenshin, chiến binh.”

Vân, thằng bị tôi đá sấp xuống đất bèn bày ra vẻ mặt ảm ức, lại còn tạo dáng mỹ nhân ngư, ngẩng đầu yếu ớt nói, “Chào mọi người, em là Cổ Vân Phi, con người tội nghiệp luôn bị Đại ca ức hiếp.”

“Em là Lục Tinh, rất vui được gặp mọi người.” Tinh trơ tráo trung về mặt dịu dàng đáng yêu hại chết bao nhiêu thằng trước mọi người.

“Tôi là Dương Quang, hân hạnh được biết quý vị.” Dương Quang lại tao nhã ôn hòa mỉm cười.

“Kenshin.” Kenshin cộc lốc phun ra một câu.

Thấy bọn họ đều đã giới thiệu xong xuôi cả, tôi tính giới thiệu cho họ làm quen với các thành viên cũ. Nhưng...sau khi đếm lại số người có mặt, tôi lập tức gạt phắt ý định trong đầu, tôi thờ ơ nói. “Mọi người cứ từ từ mà làm quen.”

“Vương Tử, mấy người em đưa về rất có thực lực!” Lang đại ca vui vẻ vỗ nhẹ lên đầu tôi.

“Đương nhiên họ phải có thực lực rồi, bọn họ tiêu phí của em không biết bao là tâm huyết nha!” Tôi cảm thán trả lời, mắt nhìn xa xăm, hồi tưởng lại đoạn năm tháng kia...

~*~

Tôi chột vọt leo lên tận đỉnh núi cao nhất thế giới Trại Lam Sơn, vậy mà chỉ thấy mỗi ba vị tiên tri già lụ khụ đáng chết đứng cạnh tảng đá vẩy tay gọi, “Nhóc con, đến đây, đánh bại chúng ta xong cậu sẽ trở thành đại ma vương...” À, mà không phải, đánh bại họ xong thì tôi sẽ nhận được một cục phân mới đúng. Tôi nhìn nó chằm chằm, mặt đầy đường đen sì, nghĩ thầm, Quái, đưa mình cục phân thì được tích sự gì chứ? Mình có trồng ngô cấy lúa gì đâu mà thu thập phân chuồng?

“Nhiệm vụ này chủ yếu là để lấy Đại Hoàn Đan mà thôi. Đa thần và lời tiên tri chỉ là phụ.” Kenshin từ tốn giải thích. Thấy tôi nhìn cục phân ‘đại hoàn đan’ đầy phản nộ, Kenshin bồi thêm, “Nếu cậu ăn Đại hoàn đan, luyện cấp ba ngày, cấp độ sẽ tăng lên gấp bội.”

“Ồ? Thế thì cũng coi là dùng được.” Tôi từ từ cười với ba ông lão. Cái trò trẻ nhỏ kính già tạm thời bị tôi đá bay khỏi địa cầu.

Tôi và Kenshin dẫn ba ông già một trận như tử rồi đem cục phân cùng tấm bia tiên tri xuống núi, tìm được hai đứa nọ đang nhón nhờ nướng thịt.

“Hai đứa chia nhau cục phân này rồi chúng ta về Động Quỷ điên cuồng luyện cấp.” Tôi vò ngay một miếng đầy thịt nướng thơm ngon ngọt mềm, bỏ mặc hai đứa bạn về mặt kinh hãi. Tôi bóp mồm chúng nó đút vào mồm mỗi đứa một nửa cục phân. Không nói, nuốt xong cả hai lần dùng ra ngắt xiu nên tôi và Kenshin đánh miễn cưỡng cấp theo mỗi bên một người chạy về Động Quỷ.

Về đến Động Quỷ, tôi cứ đùn đẩy chân chửi mãi không muốn nhảy xuống vực, nhưng cuối cùng vẫn bị Kenshin không đủ kiên nhẫn tàn nhẫn đá đít rơi xuống... Cứu được Dương Quang rồi, tôi huấn luyện Vân và Tinh như điên ở động Quỷ, với sự hỗ trợ của Đại Hoàn Đan, bọn họ đã lên liền 15 cấp. Cuối cùng, chúng tôi dùng thám bay của Dương Quang cấp tốc tiến về Vô Ngân Thành. Vì tôi sợ nó không đưa tụi tôi về kịp, nên tôi còn sử dụng cả biện pháp khủng bố tinh thần cái thâm, dọa nạt nó bay với tốc độ tên lửa... Tại tôi nói với nó là nếu nó không ngoan ngoãn nghe lời thì tôi sẽ cho nó làm thảm chùi chân ngoài cổng Vô Ngân Thành để người người qua lại chà chân lên mặt nó.

~*~

Hàyyyy! Đây, hai đứa bạn thân và hai tên NPC phát triển nhận thức cá nhân đã tiêu tốn của tôi không biết bao là thời gian và công sức! À thôi thì cũng gọi là khổ trước sướng sau.

Tôi thu hồi lại ánh mắt xa xăm, quay đầu nhìn mọi người, lại thấy bọn họ đều chung một vẻ mặt phiền não không biết phải làm sao. Tôi theo ánh mắt họ liền thấy...Dục Băng Phượng Hoàng! Aiii, Tôi thờ dài, Tôi đã hứa với Nam Cung Túy là sẽ chăm sóc em gái anh ấy. Đã vậy Tiểu Long Nữ cũng bắt tôi phải quyến rũ Phượng Hoàng nữa, tai kiếp lần này xem ra chạy không thoát rồi!

“Phượng Hoàng...” Tôi đeo gương mặt u buồn tự tạo và từ tốn bước về phía Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng hoảng loạn hét lên, “Đừng qua đây!”

Tôi khựng lại lưng chừng, nhẹ giọng nói, “Tôi không biết em lại ghét tôi đến vậy.”

“Không, không, chỉ là anh...” Phụng Hoàng lúng túng một hồi không biết nói gì, rồi bỗng cô bật khóc nức nở. Tôi thực sự làm Phụng Hoàng khóc rồi! Bất giác lòng tôi cũng rối bời. Bây giờ tôi phải làm sao, làm sao đây? Giữa lúc còn đang hoang loạn bối rối, tôi dường như nghe thấy tiếng Tiểu Long Nữ PM tới, “Ra ôm cô ấy đi kia, đồ đầu heo.”

Gừ! Nói thì dễ lắm ư! Tôi gằm gừ, nhưng thấy Phụng Hoàng khóc thảm quá, tôi chỉ còn cách thở dài trong lòng và dịu dàng ghì cô vào vòng tay, nhẹ nhàng an ủi, “Không sao đâu, đừng khóc, không ai trách em cả.”

Đầu tiên, Phụng Hoàng vẫn cố vùng vẫy vật lộn trong vòng tay tôi, nhưng cô ấy càng dùng dằng thì tôi càng ôm cô chặt hơn, cuối cùng cô gái cũng ghì lấy tôi, áp mặt vào ngực tôi gào khóc.

“Xin lỗi, em không cố ý, chỉ, chỉ là Phạm anh, anh ấy cầu xin em, mà em thực sự chưa thể quên anh ấy...” Phụng Hoàng gục đầu vào ngực tôi nức nở nói không nên lời.

Sao tôi lại quá nhân từ với Phạm thế nhỉ, thả hân vô điều kiện nữa chứ? Hầy, càng ngày mình càng trở nên bớt khát máu hơn thì phải, lần sau nhất định phải cải thiện!

“Được rồi, từ bây giờ em có thể bắt đầu quên hân rồi. Nếu em còn nghĩ đến hân, hãy đến bên tôi và ôm tôi.” Vừa nói tôi vừa vuốt ve mái tóc dài của Phụng Hoàng. Bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu tại sao bọn con trai lại thích con gái tóc dài, chúng mượt mà và thơm ngát, tóc dài sờ vào vô cùng thoải mái.

“Vương Tử...” Phụng Hoàng e thẹn giấu đầu vào ngực tôi, chỉ còn để lộ đôi tai đỏ ửng lên.

“Hử?” Tôi nâng cái mũi đang hít hà tóc Phụng Hoàng lên, đúng là ngẩng lên cực kì không đúng lúc. Bởi vì đầu vừa nhấc, lập tức nhìn thấy ba oán linh ngùn ngụt đằng kia... Du bị Lang đại ca túm hai tay nhấc lên, nhưng chân hân cứ đập vào không khí, chực vùng lao lên, Túy và Bạch Điều giữ Tà Linh mất vãn tơ máu, còn cánh tay Tinh Thiên bị Mai Khôi và Đoạn Kiểm kìm chặt, đôi má cô phồng đỏ cả lên vì ghen tức.

Tôi toát mồ hôi lạnh, cứng người – Phụng Hoàng rõ là đã thấy sự thay đổi trong thái độ của tôi, cô e thẹn ngẩng đầu. Vừa nhìn thấy ba oán linh kia... gương mặt cô thoáng biến sắc, rồi cô nhìn tôi với đôi mắt quyết tâm lạ thường. Ấy, mình có linh cảm xấu, hơn nữa linh cảm của tôi lại còn là cái dạng tốt bói không ra xấu khác linh cơ.

“Vương Tử, nếu anh thực sự chấp nhận em, hãy hôn em đi.” Phụng Hoàng nhắm mắt lại và ngẩng đầu lên, mỗi mi-li-mét đều lộ ra vẻ thiếu nữ say tình...

Sặc... quả nhiên linh nghiệm. Kể ra hôn cô ta thì cũng chẳng mất mát gì, bởi tôi đã từng hôn nhiều người còn thú vị hơn cơ – nữ thì tôi hôn chị họ tôi, nam thì cũng hôn NPC, Kenshin rồi. Còn quái gì phải sợ nữa? Tuy nhiên, hôn cô nàng trước ba tên đang ngùn ngụt bốc hỏa kia, kiếp này tôi sẽ chẳng có lấy một ngày bình an mắt. Du sẽ khóc tới súp Vạn Lý Trường Thành* cho xem, còn Tà Linh sẽ tặng tôi nguyên bài cải lương về chuyện trinh tiết thiếu nữ, Tinh Thiên rất có thể sẽ tức phát rồ và đòi sống đòi chết đánh ghen với Phụng Hoàng.

(*Khóc Tới súp Vạn Lý Trường Thành: Có một giai thoại về câu nói này như sau: Xây dựng Vạn Lý Trường Thành khiến rất nhiều người chết nên người Trung Hoa xưa không ai muốn đi xây thành. Tuy nhiên vị hoàng đế ngày đó bắt tất cả những người đàn ông trong nước phải làm phu dịch dựng trường thành. Mạnh Khương Nữ chỉ vừa xuất giá, chồng nàng đã bị bắt đi làm phu xây thành, và không may chàng chết đi. Truyền thuyết kể rằng nàng khóc ròng rã mấy ngày đêm dưới bức thành chồng nàng chết, khóc đến khi phần thành dựng dang dở này lung lay và sụp đổ mới thôi. – nhóm PR.)

Thấy tôi do dự, Phụng Hoàng mở đôi mắt mọng nước, nhưng cô cố kìm cho nước mắt không chảy ra. Thật là... khiến người ta đau lòng nha!

Tôi lập tức quyết định. Tôi không do dự nâng khuôn mặt sừng sốt của Phụng Hoàng lên và dồn dập hôn xuống.

“Hôn kiểu rần*, Vương Tử, làm một phát hôn kiểu rần là khiến Phụng Hoàng kia tâm thần mê mẩn anh luôn.” Tiểu Long Nữ phấn khích dị thường đứng một bên cổ vũ chúng tôi nhiệt tình hết mình.

(*Hôn kiểu rần: phát âm tiếng Trung là Xà Vãn, gần giống như nụ hôn dùng lưỡi, Tiểu Long Nữ ám chỉ nụ hôn kiểu Pháp. – nhóm PR)

Hôn kiểu rần? Hôn kiểu rần là gì? Hôn con rần hử? Tôi lúng túng.

“Cứ đút lưỡi anh vào miệng cô ta rồi ngoáy ngoáy xung quanh, thế là hôn kiểu rần đấy.” Giọng Tiểu Long Nữ vang lên trên kênh PM.

Ồ... Tôi làm theo hướng dẫn, đưa lưỡi vào miệng Phụng Hoàng rồi lượn mấy vòng. Cuối cùng, khi khó thở, tôi ngừng hôn và liếm môi mình, Phụng Hoàng vừa ăn kẹo à? Sao miệng cô ấy ngọt quá vậy?

“Kích thích quá đi...” Tiểu Long Nữ phấn khích gào lên. Tôi lờm cở, nghĩ thầm, Ê, Tiểu Long Nữ, cô có muốn thử cũng làm ơn đừng lộ bộ mặt mong chờ như vậy chứ! Kiểm chế một chút không được sao?

Tôi nhìn xuống xem Phụng Hoàng thế nào rồi thì thấy đôi mắt cô ấy đã chuyển thành hai hình trái tim to đùng, người mềm nhũn, chỉ nhờ tay tôi đỡ nên mới còn đứng được... Có nhất thiết phải khoa trương như vậy không? Mình chỉ thấy hơi tê một chút và rất ngọt thôi à! Tôi xoa xoa má và quyết định không nghĩ thêm gì nữa cho nhọc óc. Miễn là tôi dụ được Phụng Hoàng tránh xa khỏi Phạm là tốt rồi. Bây giờ phải đi giải quyết ba oán linh đang ghen nổ đom đóm mắt kia nữa!

Tôi trao Phụng Hoàng vẫn còn ngất ngây con gà tây cho chị gái cô, Bạch Điều, rồi từ tốn đi tới chỗ ba người kinh hoàng đến độ sớm hóa thành tượng

đá. Đầu tiên, tôi bước về phía Tinh Thiên và mỉm cười với cô ấy, cô nàng không thể cưỡng lại cũng cười cười với tôi, sau đó... Tôi bỗng cũ soạn lại, cũng dùng nụ hôn kiểu rần với cô ấy luôn. Nhìn đôi mắt trái tim quay cuồng của cô gái đang ngây ngất trong vòng tay tôi, tôi đột nhiên cảm thấy trò này đúng là cực kì vui!

Tôi đẩy Tinh Thiên qua chỗ Mai Khôi và quay đầu nhìn hai chàng trai. Hôn con gái tôi chẳng nề hà, nhưng đằng này là tụi con trai... Nói cho cùng, tôi vẫn là một thiếu nữ dễ thương, làm vậy thật là coi không thuận! Nhưng tôi thực sự muốn biết hôn con trai hay hôn con gái thích hơn.

“Vương Tử Điện hạ...” Du dùng đôi mắt lệ tuôn như thác nhìn tôi, giọng hân ta vô cùng sầu não. Tôi nghĩ thầm, Được rồi, tôi hôn anh ta một lần cũng được, nhìn hân đáng thương thế kia cơ mà... Nhưng khi tôi đang bước về phía hân, và mặt Du trông cũng rất ngây ngất thì...

“Cấm em hôn hân; chuyện hôn con gái để sau, nhưng anh Cấm! Em! Hôn! Du!” Lừa hân của Tà Linh bốc ngàn ngút, tưởng như có thể thiêu đốt mọi thứ. Tôi dừng bước, và vì tôi còn muốn sống thọ, nên tôi nhún vai nhìn Du.

“Tà Linh, rốt cuộc cậu thù tôi đến độ nào vậy?” Mặt Du vô cùng bi phẫn.

“Huyết Hải Thâm Thù*!” Tà Linh quay lại trừng mắt.

(*Huyết Hải Thâm Thù: thù hận sâu như biển máu. Câu này vốn dùng để chỉ những loại thù hận vô cùng sâu đậm, ví dụ như kẻ thù giết cha mẹ của bạn. Còn về phần biển máu, ý muốn nói bạn thù ai đến độ muốn thấy máu hân chảy thành ‘biển’ luôn. – nhóm PR)

Tôi quay đầu lại, chẳng cần quan tâm đến cặp oan gia rồi hơi kia nữa, lại phát hiện ra... đối rã ra rồi. “Tiểu Long Nữ, anh đói!”

Tiểu Long Nữ dùng ánh mắt ‘đây biết trước rồi’ nhìn tôi, “Thức ăn chuẩn bị sẵn sàng rồi. Anh có thể làm quen với vài thành viên mới trong lúc ăn luôn, như Bạch Điều, chồng chị ấy Song Ngoại và ‘bố mẹ’ của Phong Vô Tình nữa.”

”“Bố mẹ” của Phong Vô Tình?” Tôi cố ý nhấn mạnh từ “bố mẹ”. Nếu tôi không lầm thì tôi với thằng nhỏ là cùng một mẹ sinh ra ấy nhỉ?

“Phải, trận chiến này ‘bố mẹ’ của anh ta đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, hơn nữa họ còn quyết định ở lại định cư tại thành phố.” Tiểu Long Nữ nói, cũng cố ý nhấn mạnh từ “bố mẹ” như tôi.

“...” Vai tôi rũ xuống, bão cũ vừa tan, bão mới đã ập tới – tôi bắt đầu nghi ngờ có phải năm nay tôi quên cầu phúc vị thái tuế nào không.

Tôi theo Tiểu Long Nữ vào phòng ăn... và bắt đầu toát mồ hôi như điên. Là ai kết hôn vậy? Sao trong này giống tiệc cưới quá vậy? Tôi chỉ thấy khắp phòng giăng đầy đèn lồng và dây hoa với tông màu đỏ chủ đạo, mọi người đều đã yên vị bên chiếc bàn tròn khổng lồ, mở to mắt háo hức nhìn tôi bước vào. Đột nhiên tôi cảm thấy tôi và Tiểu Long Nữ như tân lang tân nương vào hành lễ vậy. Tôi còn phải liếc ra sau xem có cái tờ “Cung Hỷ” to tổ bố nào dán trên tường không.

Cái khi gì...? Tôi quay đầu lại nhìn, thấy hai chữ đỏ quạch què như máu chẳng biết dùng màu hay dùng máu viết lên, hình như mới viết tức thì, lại còn nhều tóc tách xuống sàn!

“Lãnh chúa, ngài có muốn xem qua sổ sách tài chính của Vô Ngân Thành thời gian qua không?” Một khuôn mặt lạ hoắc... hình như là Bạch Điều mà Tiểu Long Nữ đã nói qua cho tôi! Cô cầm trên tay một xấp tư liệu dày cộp, chặn đường tôi đến bên bàn ăn dễ thương của tôi, về mặt cung kính nhưng không khiêm nhường chậm rãi tiến tới.

“Ăn cái đã.” Tôi phẩy tay, còn gì quan trọng hơn việc ăn uống cơ chứ.

Nghe vậy, Bạch Điều bỏ xấp giấy ra khỏi tay và nói, “Vâng, thưa Lãnh chúa. Vậy mời ngài tuyên bố bắt đầu bữa tiệc.”

Tôi cọ cọ tay vào mũi, có chút không quen với chuyện được mọi người dùng kính ngữ nói chuyện, “Mọi người, bắt đầu ăn đi.”

Đám đông im lặng cùng phần khởi nâng đĩa, tôi cũng háo hức ngồi xuống ghế để thưởng thức bữa ăn thịnh soạn gồm... cơm trắng, ruốc và canh trứng á? Tôi chớp chớp mắt liên hồi nhưng vẫn chỉ có ba món đó. Không thể thể được... Hay đây chỉ là món khai vị? “Tiểu Long Nữ, đây là...”

“Món chính đây.” Đường như đọc được suy nghĩ của tôi, Tiểu Long Nữ dừng dừng trả lời không do dự.

“Đây...” Khóe miệng tôi giật giật, tôi nhớ lại có lần Trác ca ca nói với tôi chuyện tài chính của Vô Ngân Thành đang thâm hụt trầm trọng. Nhưng có cần phải khoa trương như vậy không?

“Sao hả em? Có người bỏ tặn 5000 pha lê qua Lục Địa Phía Đông chơi mà lại phàn nàn về những món này à?” Giọng Vũ Liên đại tẩu rất ấm áp, nhưng tôi cảm tưởng như mình đang rơi vào một hố băng lạnh toát, tôi không ngừng run rẩy.

“Quả là nỡ vị nhân gian nha. Em, em sống đến tuổi này vẫn chưa từng được thưởng thức món ăn đặc sắc có lợi cho sức khỏe như vậy.” Để chứng tỏ quan điểm, tôi còn nâng vôi bát cơm và lấy và để.

Vũ Liên đại tẩu mỉm cười nhỏ nhẹ, “Lần này đi chơi xem ra Vương Tử được ăn sung mặc sướng rồi nhỉ?”

Dạ... Mồ hôi tôi đổ đầm đìa. Đột nhiên, tôi chợt nhớ ra cách cứu bản thân khỏi bị lột da, tôi túm lấy cái túi đồ và lôi ra một khối hồng ngọc đỏ lóng lánh (Mọi người nhớ chứ? Cái viên ngọc ngoài của động của ai đó đó đó ý... Trước khi đi tôi có lên thỏ nó.) Tôi cung kính dâng cả hai tay, “Đại tẩu, đây là món

quả hèn mọn của em trai cho chị, mong chị không cười chê.”

Vũ Liên đại tẩu ra dấu cho Phụng Hoàng cầm lấy viên hồng ngọc. Phụng Hoàng lại còn... ngửi ngửi viên hồng ngọc rồi nói, “Đáng giá 3000 pha lê.”

Êu, em là phụng hoàng mà, đâu phải cún... mà hít với chả ngửi?

Vũ Liên đại tẩu liếc mắt nhìn Tiểu Long Nữ, cô lập tức đặt đũa xuống và nói với giọng vô cùng đứng đắn, “Vương Tử, vì tình hình tài chính của thành phố vô cùng khủng hoảng, nên bọn em quyết định để anh đi kiếm tiền.”

Tôi chỉ vào chóp mũi mình, mặt mày bàng hoàng, Tôi? Kiếm tiền? Bảo đây đi tiêu tiền còn nghe đư... Chẳng lẽ! Chẳng lẽ mấy người định đem tôi làm trai bao hay sao? Tôi tái mặt, hỏi lại, “Kiếm kiểu gì?”

Doll đột nhiên cười rạng rỡ, “Vương Tử ca ca rất đẹp trai!”

Tiểu Long Nữ gật đầu, “Với lại danh tiếng Huyết Yêu nổi lắm đó.”

Xong rồi, xong rồi, mấy người muốn bán tôi làm trai bao thật sao? Lần đầu tôi đi làm lại là bán thân à? Không được, nhất định không được, nếu tin này truyền ra ngoài thì một cô gái như tôi còn mặt mũi nào mà sống tiếp chứ? Tuyệt đối không được... Nhưng mà, nụ cười kinh dị của Vũ Liên đại tẩu trước mặt tôi càng ngày càng nồng thắm... Hức, làm kỹ nam, không bán thân, bán nụ cười thì còn chấp nhận... Tôi lại liếc khuôn mặt tươi cười của Vũ Liên đại tẩu... Hức, thôi thì cùng lắm chỉ chịu bán thân cho ‘mỹ nữ’ thôi.

“Nghe Tiểu Long Nữ bảo, em hát hay lắm hả?” Lang đại ca đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tôi choáng váng, Tôi mà hát hay á? Tôi nhìn Tiểu Long Nữ với khuôn mặt hoài nghi.

“Chẳng phải trước đây anh đã hát bài ‘It’s My Life’ cho em nghe sao?” Tiểu Long Nữ nhướn mày, “Em dám chắc giọng anh với giọng ca sĩ cũng ngang cơ đấy.”

“Vương Tử, em cứ hát, tôi sẽ đệm đàn.” Du nâng cao cây cổ cầm lên và bắt đầu gảy vài nốt.

Cổ cầm đệm nhạc rock & roll á? Không được rồi? Ca sĩ có nhân từ không đội mào đứng dậy mắng cha mắng mẹ hán, cổ cầm kia cũng nhất định đứt dây... Nhưng, trước ánh mắt mong chờ của đám đông khán giả, làm sao tôi dám xấu mặt nói không chứ, vậy nên không còn cách nào khác, tôi đành thảo luận lại với Du vấn đề lựa bài, “Ta nên thay một bài trữ tình hơn, bài kia không hợp để đệm cổ cầm.”

“Bài nào bây giờ?” Du hỏi.

Không cần đến hai giây suy nghĩ, tôi nói, “Mộng ước được bay.”

Khi Du gảy những thanh nốt đầu tiên, tôi như đắm mình trong tiếng nhạc, tôi mở miệng cất lời ca.

Mộng ước được bay

Bay lượn cùng đôi cánh chẳng còn gì kinh ngạc, lông vũ thật mềm mại

Mộng ước nặng như gánh, muốn tung cánh bay còn gian nan

Tôi nhảy, tôi vượn mình, tôi cố gắng

Tôi ngã, tôi đau, tôi thương lòng

Vượt qua tâm, vượt qua khổ, lại không vượt nổi tình

Bước bước cuối, tổn thương mình, tổn thương người, lại không tổn thương nổi vĩnh hằng

Truyền thuyết đều dùng bi, dùng khổ, dùng cay đắng tạo thành

Lòng rung động vì ước muốn được bay, bay cao hơn nữa

Mộng ước được bay.

Lời Ngự Ngã

Tôi ngừng tiếng ca, hít sâu vào, dần thoát khỏi tình cảm mà lời ca đem lại. Khi mở mắt, tôi thấy toàn bộ mọi người đều trong bộ dạng say đắm. Tôi chỉ biết xoa xoa mặt, Tôi hát hay thế cơ à?

Vũ Liên đại tẩu là người đầu tiên mở mắt ra; hào quang trong mắt chị bắn ra bốn phía, còn phấn khích phun ra một câu, “Phát tài rồi!”

“Há?” Ý chị ấy là gì? Sao mình lại cảm thấy bất an rồi nè, tôi lại còn liếc thấy bố mẹ tôi ngồi yên vị bên trái tôi về mặt đầm chiêu như vậy? Nghĩ vậy, quả

tim trong lồng ngực lại đập nhanh hơn mấy nhịp.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Đoàn hát rong.

“Em muốn anh làm ca sĩ, rồi lại còn biểu diễn hòa nhạc cơ à?” Tôi bắt đầu thấy hơi vàng đầu. Mấy người nghĩ sao mà làm vậy? Chẳng phải tôi là Lãnh chúa sao? Sao nhằng phát biến thành ca sĩ vậy?

“Chuẩn, anh cứ nhìn lại mình xem.” Tiểu Long Nữ đẩy tôi tới chỗ tấm gương, “Hãy nhìn khuôn mặt siêu siêu tuần tú vô địch, dáng người thon dài cân đối kia xem. Hãy trông khí chất cao quý lạnh lùng (miễn là anh ngậm cái mồm không nói gì), cộng thêm cả giọng hát đầy quyến rũ! Anh không đi bán thân... ấy lộn, là đi bán nghệ, thì lãng phí tài nguyên thiên nhiên lắm sao.”

Tôi liếc xoáy Tiểu Long Nữ, nghi ngờ không biết có phải lúc đầu cô nàng nói ‘bán thân’ không. “Nhưng chỉ là game online thôi mà. Ai lại đi làm ca sĩ với cả diễn hòa nhạc chứ?”

“Còn chụp ảnh nữa.” Tiểu Long Nữ nói thêm, thấy mặt tôi xám ngoét đến mức báo động, cô chọc, “An tâm đi, tụi em không có bắt anh phải lộ hết ba chỗ* kia đâu, hờ hang thì cũng chỉ có tí tí ti** thôi à...”

“Tí tí ti ti?” Tôi nghi ngờ hỏi lại, “Thực sự chỉ có tí tí ti ti thôi?”

“Vâng, có mỗi tí tí ti ti thôi.” Tiểu Long Nữ mỉm cười chân thành vô cùng. Sau này, tôi mới phát hiện ra trong cái “tí tí ti ti” của Tiểu Long Nữ thì vừa có “tí”, lại còn có “tí”, nên thành ra hai cái chỗ kia cô ta cho tôi lộ hết mà vẫn mặt dày gào lên là có mỗi “tí tí”... Tiểu Long Nữ, tiếng Trung rốt cuộc là ai dạy cô?

(* , **: Trong tiếng Trung, “ba chỗ” hay gọi là “ba điểm”, nghĩa là hai nhũ hoa và “cậu nhỏ” của người ta. Trong nguyên tác, Tiểu Long Nữ nói chỉ cho Vương Tử lộ “nhất điểm điểm” nghĩa là chỉ lộ một chút. Nhưng sau này cô nói trong “nhất điểm điểm” có hai chữ điểm nên thành ra cô phải cho Vương Tử lộ hẳn hai điểm, nghĩa là phơi hai “đầu tí” của Vương Tử ra. Trong bản dịch tiếng Việt, tôi quyết định thay đổi một chút, mong bạn đọc cảm thấy dễ hiểu hơn và thấy sự thay đổi này cũng vui vui. – nhóm PR và meomeo)

“Đợi chút, cái này không quan trọng! Quan trọng là game online có cho làm ca sĩ không? Nghề của anh đâu phải là Thi nhân lãng du.” Tôi mãnh liệt kháng nghị.

Tiểu Long Nữ nhướn mày, “Từ bao giờ anh lại quan tâm đến game cho làm gì với không cho làm gì? Thích gì làm nấy chẳng phải là phong cách đặc trưng của anh là? Quan trọng là ở chỗ anh có muốn làm hay không thôi.”

Tôi ngừng lại một lát. Trước đây... hình như đúng là tôi thích gì làm nấy thật. Làm ca sĩ hử... Tôi cúi đầu nghĩ, Nghe cũng hay phết đấy chứ! Cuối cùng tôi cười lớn, “Được rồi, làm ca sĩ cũng có vẻ hấp dẫn đấy.”

“Tốt, để em nghĩ xem nào... Đầu tiên, anh sẽ đi lưu diễn qua Nhật, Nguyệt, Tinh thành để lấy chút danh tiếng đã...” Tiểu Long Nữ nói gần xong, lại ngấm được nụ cười “tức rở hào quang” của Vũ Liên đại tẩu, liền vội vội vàng vàng chèn thêm, “và nhân thể kiếm tiền luôn.” Thấy nụ cười của chị dụ đi một chút, cô mới thở phào nhẹ nhõm và nói tiếp, “Cuối cùng, thanh thế tạo dựng tạm tạm rồi, anh sẽ quay lại Vô Ngân Thành và tổ chức hòa nhạc. Thứ nhất, thuận tiện kiếm tiền, thứ hai, chúng ta có thể gia tăng số dân của Vô Ngân Thành. Nhất cử lưỡng tiện luôn.”

Nghĩ một lúc, tôi lại hỏi, “Vậy anh có phải đưa theo cả Du đi đệm nhạc nữa không?”

Nghe vậy, mắt Du lập tức sáng rỡ lên, “Anh có thể theo Vương Tử Điện hạ được không?”

“Không chỉ Du thôi đâu, em nghĩ chúng ta cần tìm thêm vài người nữa để tạo thành ban nhạc luôn. Kể ra đến giờ trong Đệ Nhị Sinh Mệnh cũng chẳng có nhạc nhẽ gì dùng được.” Cô ngập ngừng. “Riêng trống đã bao nhiêu là loại, em chỉ sợ thợ thủ công làm không được thôi...”

“Trống thì tôi không rành, nhưng ghi ta thì có thể tạo được đấy.” Tinh Thiên đột nhiên thốt lên. Cô đút tay vào túi lòi ra một cây ghi ta, “Tôi có một cây đây này.”

“Vậy có biết đánh ghi ta chứ?” Mắt Tiểu Long Nữ sáng rực.

Tinh Thiên gật đầu ngay, “Tất nhiên. Tôi học đàn 10 năm rồi, tôi chơi thạo lắm.”

“Tốt, lại thêm một người nữa.” Tiểu Long Nữ vui vẻ ghi lại ngay.

Tôi cúi đầu nhìn bát com ruốc chan canh trứng, vô cùng nghi ngờ, trên đời còn có trò kết hợp cổ cầm với ghi ta? Thấy kệ, chuyện của tôi là hát thôi mà, phần còn lại để Tiểu Long Nữ lo tuốt! Hừm... Canh trứng với ruốc thật không tệ, không tệ!

“Tôi cũng muốn đi.” Tà Linh lạnh lùng nói, lườm Du, “Tôi không thể để Du có cơ hội một mình tiếp cận Vương Tử được.”

“Cậu...” Du tức tối siết chặt nắm đấm.

“Anh chơi được nhạc cụ nào?” Tiểu Long Nữ hào hứng hỏi. Bộ mặt của cô nàng lộ rõ vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn*.

(*Chỉ sợ thiên hạ không loạn: đây là một kiểu nói của người Trung Quốc. Ý nói người được đề cập rất thích thị phi, rất muốn làm loạn mọi thứ. – meomeo)

“Tiêu*.” Tà Linh đáp ngắn gọn.

(*Tiêu: tiêu là loại nhạc cụ có hình ống, phía trên thân ống khoét lỗ để nghệ sĩ lợi dụng khí thổi và cách đặt ngón tay mà phát ra các nốt nhạc khác nhau. Khá giống với sáo, nhưng tiêu dễ thổi hơn, sáo thổi ngang còn tiêu thổi dọc. – meomeo)

Ừay, quá tuyệt vời luôn. Cỏ cầm, ghi ta, lại còn tiêu nữa? Tui thấy cũng hồ lớn ngang bát com tui đang cầm nha.

“Tôi nữa!” Phụng Hoàng vội nói khi thấy 3 trong số 4 người cuồng tín Vương Tử đã tham gia.

“Cô chơi gì vậy?”

“Tôi chơi trống. Tôi cũng học được 10 năm như ai kia rồi đây.” Phụng Hoàng khoe khoang, nhìn đều Tinh Thiên đứng cạnh, “Tôi sẽ tìm thợ thủ công bảo họ làm một bộ trống ngay. Chắc chắn họ sẽ kham được.”

“Tốt. Du chơi Cỏ cầm, Tà Linh thổi tiêu, Tinh Thiên gảy ghi ta và Phụng Hoàng đánh trống.” Tiểu Long Nữ nhướn mày đọc lại tờ giấy vừa ghi, “Vậy ta sẽ chia ra thành 2 nhóm. Nam đệm nhạc nhẹ tình cảm, nữ đệm nhạc rock.”

Tôi thở dài ngao ngán, nhìn xa xăm, “Thời thế đã đổi thay. Nam thì nhạc tình cảm suốt mướt, nữ thì rock ầm ầm – mình già rồi, già rồi.”

Tiểu Long Nữ phát mạnh vào đầu tôi, PM, “Vậy nên cái thứ nam chả ra nam nữ không giống nữ như anh phải hát cả 2 loại nhạc!”

Au! Đồi mắt sắp tràn lệ, tôi bủi môi và hờn dỗi lắm lắm, “Hát thì hát! Sao em cứ cố đầu anh hoài vậy! Anh ngu đi thì sao?”

“He he he, vậy là thành viên của Ban Nhạc Vô Ngân đã được quyết định.” Tiểu Long Nữ nói, “Du lo phần viết nhạc và lời bài hát. Tà Linh lo phần vũ đạo. Vương Tử, anh nhớ học thuộc lời bài hát đi đây. Phụng Hoàng và Tinh Thiên, tụi mình sẽ thiết kế trang phục biểu diễn.” Mắt Tiểu Long Nữ rực sáng và trong nháy mắt 3 cô gái cùng phóng vọt đi.

“Du...anh biết sáng tác bài hát hửm?” Sao tôi chưa từng nghe qua hẳn biết sáng tác nhạc?

Mặt Du khù khờ hết biết, “Tôi? Trước đây tôi đã rờ vào mấy thứ đó bao giờ đâu?”

Chúng tôi nhìn nhau im lặng một lúc. Rồi tôi vịn phần hi vọng ngược mắt nhìn Tà Linh, “Anh nhảy được chứ?”

“Ồ.” Tà Linh trả lời, thành ra tôi có dấy lên chút hi vọng.”Có học qua múa dân gian.”

Con tim bé nhỏ của tôi sát lạnh lại như miếng cá đông có thể cầm quật chết người.

Tiểu Long Nữ đột nhiên lại thò đầu vào phòng, “2 người mà làm không tốt là tôi đá đít ra khỏi Ban Nhạc Vô Ngân đây. Vương Tử thì ngoại lệ, nhưng nếu anh ta không đạt, thì tối bữa cứ ngồi mà nhai cơm không thôi nha.” Dứt lời, cô thụt đầu lại chạy mất hút.

Hai mạch gân xanh nổi hằn đập phập phồng trên trán tôi. Nếu hồi nãy trái tim tôi giá băng như cá đông lạnh thì bây giờ nó đã hóa núi lửa đang phun trào. Tiểu Long Nữ mắc dịch, cô chỉ toàn lấy thức ăn ra dọa dẫm anh! Đừng để anh bắt được điểm yếu của cô, bằng không anh nhất định sẽ @#^&%!* cô! (Do quá bạo lực nên cụm từ này đã được kiểm duyệt để tác giả khỏi bị cộng đồng văn chương tẩy chay!)

~*~

Những ngày sau đó sự kiện kia, chỉ thấy một giáo sư Hán Văn mồm thì giảng lịch sử Hán Văn, mắt lại dán vào quyển giáo trình thanh nhạc căn bản. Điều kì cục là anh ta vẫn giảng rõ ràng rành mạch ngon lành. Nay, thiên tài là để làm cái này à! Lại nói, còn có một cha nghiên cứu sinh bình thường rất lạnh lùng đẹp trai mà chẳng hiểu sao đang yên đang lành làm thí nghiệm lại xoay ra hết hiphop, waltz, rồi đến hí kịch cũng chơi tới luôn. Chuyện đó khiến người ta nghĩ ngờ thí nghiệm anh chàng đang làm có phản ứng phụ khiến tiểu não bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thành ra thí nghiệm nọ bị tống vào một cuộc điều tra nghiêm túc đang tiến hành.

Còn tôi thì, do chưa có bài hát, nên tôi cứ phải luyện giọng, hát, “Đồ Rê Mi Pha Son La Si” cả ngày. Tiểu Long Nữ, Tinh Thiên và Phụng Hoàng kéo tôi tới lui, đo đồng đo tây, không thì chỗ này thử một cái áo, chỗ kia thay một cái quần. Lúc đầu, thì là con gái mà, nên tôi rất hào hứng thay quần áo, nhưng cứ mỗi lần thay đồ xong tôi lại phải đối mặt với những cặp mắt thèm thuồng của 3 con người dâm dăng kia. Có gì mà vui chớ, và lại đặc biệt đến khi nhận ra số lượng vải trên người đang đã thiếu nay càng thêm hiếm...Tôi đã hoảng hồn bỏ chạy.

Tuy nhiên, dù tôi đã chạy xa vạn dặm, dù bọn họ thất bại trong việc bắt Tà Linh coi đồ thì cuối cùng 3 cô gái cũng giữ được Du, kẻ không có tí tẹo sức

phản kháng và tự vệ nào, mặc quần bơi... Cái gì? Làm sao tôi biết á? Hỏi thừa, làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội rửa mắt đã đời vậy được chứ?

Tóm lại, Ban Nhạc Vô Ngân cũng đã dần đi vào quỹ đạo, bài hát đầu tiên, vũ đạo, trang phục cũng sớm ổn thỏa.

Buổi diễn ra mắt đầu tiên tổ chức tại quảng trường Vô Ngân Thành.

Tôi mặc bộ quần áo có tông đỏ đen chủ đạo, ôm sát lấy cơ thể, hở nửa vai và cánh tay, đeo đôi bốt dài, vừa gọi cảm lại vô cùng lạnh lùng. Phía sau tôi là 2 nữ mặc bộ quần áo cùng tông, váy ngắn cùn cùn và quần bó sát chân. Trong đôi bốt thấp cổ, Tinh Thiên quỳ rừ và nóng bỏng như lửa, còn với đôi dài cao gót, Phụng Hoàng duyên dáng nhưng giá lạnh như băng. 2 cô gái bước sau, chúng tôi tiến lên sân khấu tạm thời.

Nhìn ánh mắt khán giả háo hức đón chờ, lòng tôi chợt rộn ràng muốn cất lời ca để thỏa mãn sự chờ đợi của khán giả và xúc cảm của tôi. Tôi nhắm mắt, nghĩ về bài hát đầu tiên Du viết, đắm mình trong lời hát. Bài đó rất tình cảm, nên tôi hát bằng giọng cao mà mạnh nhưng đượm buồn, nhưng con bướm bướm lao mình vào ngọn lửa.

Nụ cười của em, nước mắt của em, đối với anh là một điều rất thiêng liêng mà anh nguyện ôm ấp chở che suốt đời, khắc ghi trong tim này.

Niềm vui của anh, nỗi buồn của anh, sẽ từ bỏ cả tự do này, cuộc sống này vì em, chỉ mong đôi ta mãi không tách rời.

Em là lửa, em là gió, em là cạm bẫy của ma quỷ, là sự rùng rợn của đáng thiên thần.

Bài hát: Yển Vĩ Diệp.

Nhạc và lời: A Tín. (một ca sĩ của ban nhạc Trung Quốc nổi tiếng, May Day.)

Tôi hát, Phụng Hoàng đệm trống và tiếng ghi ta của Tinh Thiên hỗ trợ, cùng với màn vũ đạo say đắm lòng người của Tà Linh, tôi thấy mình cũng giống như bướm kia cất cao tiếng ca, lao mình vào trong lửa cháy rừng rực, dâng hiến cho tình yêu nồng nhiệt ấy, không chút đắn đo.

Hát xong đầu đấy, tôi quay xuống khán đài nhìn đám đông vẫn còn mê mải. Có vẻ mình hát cũng hay ra phết đấy chứ!, Lòng tôi lâng lâng vui sướng.

“Bài này anh hát không hay bằng bài “Mộng ước được bay”.” Tiểu Long Nữ thoáng cau mày.

Lời bình của cô như một đòn búa không lồ giáng mạnh xuống đầu tôi. Tôi ứa nước mắt nhìn cô, phụng phịu, “Sao thế được? Anh đã luyện tập nhiều lắm rồi mà.”

“Có lẽ là do anh thiếu cảm xúc.” Tiểu Long Nữ liếc nhìn Du, “Rõ ràng anh chưa từng trải qua tình yêu, nhất là mối tình đơn phương, ngọt ngào mà đắng cay.”

Khi nghe Tiểu Long Nữ nói, mặt Du tối sầm lại. Cuối cùng, anh lặng lẽ cất tiếng hát, cũng là bài đó. (Để tránh mọi người nghi ngờ tôi cố ý chen từ để thêm tiền, lời bài hát xin được phép không ghi vào...)

(Chú thích: Yu Wo là nhà văn mạng, bản thảo tính theo số chữ, thường tính 1000 chữ được 3 đô. – nhóm PR)

Mặc dù tui tôi hát cùng một bài đó, nhưng cảm xúc trong bài thì khác xa nhau một trời một vực. Giờ tôi đã hiểu tại sao Tiểu Long Nữ nói tôi hát ‘thiếu cảm xúc’ – Tôi không biết làm sao mà giọng hát của Du lại có thể đượm buồn, cay đắng xót xa nhưng vẫn vô cùng dịu dàng và ngọt ngào, đặc biệt là hẳn cứ nhìn tôi không dứt bằng đôi mắt sâu nào. Tôi gần như, gần như không dám nhìn vào mắt hắn; tôi những sợ nếu nhìn hắn, nếu tôi không cẩn thận, rất có thể... Tà Linh sẽ điên tiết lên mất, vì giờ mặt anh đã rực lửa căm hờn rồi. Chỉ sợ Du còn hát hò thêm chút nữa thì Tà Linh sẽ phi thân qua đây bằm vằm hắn thành bánh bao nhân thịt mất.

Hơn nữa hai cô nàng đứng đằng sau tôi có vẻ cũng đã sẵn sàng bắt tay vào dần Du thành bánh bao nhân thịt người rồi... Cười gì mà cười! Chỉ có tôi mới có quyền đánh Du thôi, những người còn lại còn khướt nhé!

Nhắc mới nhớ, kể ra cũng lâu lắm rồi tôi chưa có nện Du, tôi lập tức nở nụ cười ảm áp và nói với giọng ngọt như mía lùi, “Du, anh dạy tôi hát nha.”

“Vâng, Vương Tử Điện hạ.” Du xúc động chạy về phía tôi, tôi cũng sung sướng cười nhìn hắn ta, trước khi một tay túm hắn lên. Nói mỗi câu, “Tôi đi tập đây.”, tôi kéo bừa Du vào một căn phòng và hô hô hô!

“Tóm lại, mọi người mau mau tập luyện đi. Chúng tôi sẽ đá mấy người ra ngoài tuần tới để đi công diễn ở 3 thành phố ka, tôi đa chỉ được đi một tuần thôi. Nhớ đấy, mấy người không được phép làm tổn hại danh tiếng của Vô Ngân Thành.” Tiểu Long Nữ nạt mấy người còn lại trong Ban Nhạc Vô Ngân.

“Biết rồi!”

~*~

Một hôm, tập hát xong xuôi, tôi chợt nhớ ra hình như tôi đã quên bég mất bốn người tôi đưa về hồi nào Tới giờ rồi. Chẳng biết bây giờ họ thế nào nhỉ? Thấy có chút tội, tôi PM họ luôn.

“Tinh, Vân, 2 đứa đang ở đâu đấy?” Giọng tôi có chút lo lắng.

Vân hào hứng đáp lại, “Tụi em đi chọn mua nhà.”

“Chọn mua nhà á?” Tôi ngẩn người.

“Vâng, là dân cư của Vô Ngân Thành nên thầy Du nói tụi em sẽ được bớt nửa giá.” Vân phấn khởi.

“Sau khi bán mấy cái vé tàu không sử dụng với gom góp tiền tiết kiệm, tụi em chọn được một căn có địa thế tuyệt lắm!” Tinh cũng không thể giấu nổi sự vui sướng của mình, “Vậy nên bây giờ bọn em phải đi mua nhà sớm, kéo không đến lúc Vô Ngân Thành mở cửa chính thức thì đến cái lều rách cũng chẳng còn mà mua.”

“Ồ, vậy anh có nên mua nhà không nhờ?” Tôi hỏi gấp gáp, nhưng bỗng chợt nhớ ra toàn bộ tiền của tôi đều bị Vũ Liên đại tẩu trôn lột hết rồi. Hức, tôi không đủ tiền mua nhà! Chẳng lẽ tôi thân là lãnh chúa lại phải ra ngoài đứng đường ư?

Vân hỏi tôi với giọng tức cười, “Đại ca à, anh phải ở trong hoàng cung chứ? Anh cần nhà làm chi nữa?”

Còn Tinh cũng chỉ biết dở khóc dở cười, “Đại ca à, Phi Thường Đội, Hắc Ám Tà Hoàng Đội, Mai Khôi Đội, Nam Cung Túy và nhiều người nữa, tất cả những người quan trọng có chức có quyền đều ở trong hoàng cung cả mà. Anh là Lãnh chúa, chẳng lẽ lại móc tiền túi ra mà đi ở vạ vật bên ngoài?”

“Ồ, ra là thế!” Tôi giật mình hiểu ra. “Hai đứa bao giờ chọn xong nhà nhớ gọi anh qua chơi nhá.”

“Tất nhiên rồi!” Vân trả lời.

Đột nhiên nhớ ra còn chuyện nữa, “À ờ, hai em có biết Dương Quang với Kenshin đang ở đâu không?”

“Họ thường ở quán rượu Vô Ngân.” Tinh nghĩ một thoáng, “Không thì đi loanh quanh đầu đuôi trong thành phố.”

“Rồi, anh đi tìm họ đây.” Tôi bắt đầu có chút lo lắng. Sau khi Tinh và Vân đã mua nhà được rồi thì Dương Quang và Kenshin sẽ ra sao đây? Họ sẽ ở đâu? Tôi làm gì có tiền mà mua đất xây nhà cho 2 người đó chứ... Tôi xoa xoa má, quyết định nếu bức quá thì họ chuyển qua ở với tôi cũng được, dù sao phòng tôi tôi cũng chẳng dùng đến mấy mà.

Tôi học tốc chạy đến quán trọ, thấy ngay 2 ông bạn đang ngồi uống trà. Tôi ngồi xuống, giặt li trà trong tay Kenshin, nuốt đánh ực rồi hỏi, giọng bình tĩnh, “Mấy ngày nay 2 người sao rồi?”

Kenshin ngó li trà trên tay tôi trừng trừng rồi lại im lặng lấy li khác rót trà tự uống. Còn Dương Quang mỉm cười đáp, “Tốt cả mà. Tụi tôi đi bộ quanh thành phố này, xem mọi người và ngồi uống trà ở đây.”

“Nghe chán thế!” Tôi cảm thấy thật tội lỗi khi đưa họ đến đây rồi lại bỏ mặc họ, “Sao 2 người không đi lưu diễn với bọn này? Mấy người có thể thăm thú nhiều thành phố khác.”

“Chuyến lưu diễn à?” Dương Quang lúng túng.

Tôi giải đầu bối rối, “Nói lưu diễn thì hơi quá. Tụi tôi chỉ đi qua hát rong ở 3 thành phố thôi mà.”

“Hát rong?” Dương Quang nhìn tôi khó hiểu.

“À, là hát trên đường ý mà.” Tôi giải thích thêm.

“Tại sao mọi người lại muốn hát trên đường chứ?” Dương Quang mỉm cười nhe nhả.

“Để kiếm tiền đó...” Hừ, sao có cảm giác tên này giống Bé Bao quá vậy giờ?

“Kiếm tiền làm gì?” Dương Quang vẫn không ngừng hỏi.

Tôi liếc nhìn Kenshin đang ngồi chơi xơi trà, “Ồm, sao cậu không hỏi Kenshin ấy? Cậu này tôi không chắc lắm.”

Dương Quang nhăn mày, “Nhưng mấy lần tôi hỏi cậu ta đâu chịu nói.”

Tôi nhìn tên Kenshin trầm lặng và hiểu tại sao anh cứ câm như hến thế. Nếu tôi ở với Dương Quang vài tháng thì đến cả người lăm mồm như tôi cũng sẽ thấu hiểu đạo lý ‘im lặng là vàng’. Tôi bắt đầu thấy Vân to mồm và Dương Quang hóng chuyện sao mà hợp nhau quá đỗi.

“Kệ đi, lúc đi lưu diễn chỉ cần làm theo tôi là được rồi.” Tôi thay đổi chủ đề.

Dương Quang lại cười dịu dàng, “Được thôi.”

“Hai người bên đó có vẻ rất muốn qua đây nói chuyện với cậu đấy.” Kenshin đột nhiên nói, liếc qua vai phải tôi.

“Ồ?” Tôi quay đầu lại nhìn và lập tức cứng người. Tôi không thể cử động được, vì hình ảnh phản chiếu trong vồng mặc tôi bấy giờ là bố mẹ chẳng-

được-cái-nét-gì,-ăn-choi-suốt-ngày-mà-không-làm-việc-hay-nấu-nướng của tôi.

Thấy tôi quay đầu lại, hai người hào hứng thấy rõ, vừa chạy lại bàn tôi vừa vẩy tay điên cuồng. Mẹ tôi trông cứ gọi là siêu siêu vui mừng luôn ý, “Lãnh chúa khỏe không? Nhớ chúng tôi chứ? Chúng ta đã gặp nhau một lần tại Giả Công đại hội, con trai chúng tôi là Phong Vô Tình của Hắc Ám Tà Hoàng Đội ấy.”

Vâng! Và con gái 2 người là Lãnh chúa của Vô Ngân Thành luôn đấy. Làm sao con có thể quên được bố mẹ mình cơ chứ? Tôi bất lực nghĩ trong khi ngoài mặt vẫn trung ra nụ cười tươi rói rói, “Tất nhiên, hai người là ông xã bà xã nhau phải không?”

“Thấy chưa anh yêu, Lãnh chúa còn nhớ chúng ta kia!” Lúc nói câu ấy trông mẹ tôi cảm động đã man.

“Anh nói rồi mà! Lãnh chúa sao có thể quên chúng ta? Em xem lãnh chúa chúng ta khí chất như cuồng phong vũ bão. Trận chiến hôm đó lãnh chúa đáp xuống như thiên thần giáng thế, khiến quân địch sợ đến tè ra quần, phải quỳ xuống xin tha. Một bầu trời nhân cách như vậy sao lại so đo với hai ta được chứ!” Bố nắm tay đầm thùm thụp xuống bàn.

“Đừng – đừng quá khích thế.” Tôi vội nói, nghĩ thầm, Thiên thần giáng thế á? Tôi thật tò mò chẳng biết lúc tôi lộn cổ xuống khỏi cái thảm bay thì thiên thần giáng thế chỗ nào nữa?

Bố xoa xoa đầu tỏ vẻ hối lỗi, “Xin ngài tha thứ, tại tôi quá hào hứng đó thôi. Nhưng Lãnh chúa tuyệt lắm! Tôi và vợ tôi sẵn sàng chấp nhận thua cuộc, ân oán cá nhân lúc xưa quên đi, sẽ không để ý làm gì nữa.”

Quên là tốt, quên là tốt! Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Lãnh chúa không chỉ am tường tinh hoa võ thuật mà còn có giọng hát thánh thót mê đắm lòng người.” Mẹ cười với tôi, nụ cười trong sáng hết chỗ nói.

“Quá khen, quá khen rồi.” Tôi cười đáp lễ.

“Nhưng Tiểu Lam, chẳng phải con thích bài It’s My Life nhất sao? Sao con không hát bài đấy, hoặc bài con thích thứ hai “Mộng ước được bay” ấy?” Mẹ nghi hoặc hỏi.

“À, vì dàn Cổ cầm không hợp đệm nhạc rock nên con phải chọn một bài tình cảm hơn.” Tôi vừa cười vừa nói.

“Ra là vậy!” 3 người chúng tôi cùng cười ngặt, ba khuôn mặt ngoác miệng cười giống hệt nhau.

“Vương Tử, biệt danh của cậu là Tiểu Lam?” Kenshin ngồi một bên lơ đãng mĩa.

Nụ cười của tôi lập tức đóng băng lại, giờ tôi mới chợt nhớ ra mấy câu cha mẹ nói. Mắt tôi tròn trũng, mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy ròng ròng, tôi nuốt khan nhìn 2 người đang cười toe toét.

“2 người, tôi không -” Tôi lắp bắp.

“Đừng có chối, Tiểu Lam. Con tưởng bố mẹ cũng thiếu năng bẩm sinh giống thằng Dương Danh đầu đất sao?” Giọng của mẹ vang lên trên kênh PM.

“Sao bố mẹ biết?” Tôi hỏi, có chút rối bời.

“Quá đơn giản.” Bố hí hửng giải thích, “Đầu tiên, thằng Dương Danh nói cho bố mẹ biết con chuyển giới trong Hệ Nhị Sinh Mệnh (Thằng em trai ngu si kia, sao mồm mí giống loa phóng thanh thế hử?). Thứ 2, thằng nhỏ Linh Bán thích Tiểu Lam, nhưng trong game cứ cặp kè với Vương Tử, mà tính thằng bé son sắt thủy chung số một – nên chuyện nó bắt cả 2 tay là không thể, kết luận khả năng lớn nhất Vương Tử và Tiểu Lam chỉ là một người. Thứ 3, Tiểu Lam à, con suốt ngày véo von mỗi 2 cái bài đấy, ai mà chẳng nhận ra giọng con? Ồ...ừ thằng con trai đàn nổi tiếng Dương Danh nhà mình.”

Tôi khựng lại một giây, rồi hỏi tới tấp, “Bố mẹ nói gì vậy? Trác ca ca thích con? Không phải anh ấy thích Dương Danh à?”

Cha mẹ tôi cũng sững lại, “Linh Bán mà thích Dương Danh á? Làm sao có thể? Chẳng phải con đi đâu nó theo đấy suốt ngày à?”

“Trác ca ca chỉ muốn bảo vệ con thôi mà?” Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn. Theo những gì trước đây tôi suy luận thì chẳng phải Trác ca ca và Du tranh giành em trai tôi sao? Hừm? Lại nhẽ...Nếu vậy, sao trong game họ cứ quần lấy tôi, chứ không phải Vô Tình?

Bố và mẹ tôi choáng váng...Và rồi mẹ ngã vào vòng tay bố, thôn thức, “Chồng yêu! Sao cả 2 đứa con mình đều dốt quá vậy?”

“Ày, chắc tại trước khi sinh chúng nó vợ chồng mình không có chịu khó lên chùa cầu Bà Mụ*.” Bố lắc đầu, thờ dài.

(*Bà Mụ: bản gốc là Tống Tử Nương Nương, nghĩa là Nữ Thần Sinh Nở. Tôi xin phép được đổi lại một chút cho hợp với cách suy nghĩ của người Việt. Nếu độc giả không thích có thể đưa ý kiến để sửa đổi – meomeo)

“Vậy cuối cùng thì Trác ca ca vẫn thích Dương Danh chứ gì?” Tôi nghiêng đầu qua một bên, cắn móng tay, nghĩ ngợi.

“Đương nhiên là không!” Bố mẹ đồng thanh gào lên. Mẹ tôi thậm chí còn véo tai tôi (Au au au!), gầm gừ, “Con không được phụ lòng thằng bé! Thằng Linh Bán thích con 8 năm rồi đấy! Thằng bé học hành rất siêu, lại đẹp trai thôi rồi. Con không gả cho nó ngay cho mẹ thì con định gả cho ai đây?”

Tôi chớp lấy cái tai dô ửng, rầu rĩ xoa lấy xoa để, “Trác ca ca thích con tận 8 năm ròng á? Vậy...” Tôi chợt nhớ đến cuộc nói chuyện giữa Du và Trác ca ca – Chẳng lẽ họ đầu đá nhau không phải vì Dương Danh? Mà là vì tôi?!

“Nói thử coi, con có định mang nữ nam Linh Bân về để mẹ còn được chiêm ngưỡng không hả?” Mẹ tôi lại xoắn chặt lấy cái tai đáng thương của tôi mà véo.

Mẹ à, cuối cùng mẹ cũng lộ cái mặt thật ra nhá! “Nhưng, nhưng con cũng chẳng biết mình có thích Trác ca ca không nữa.” Tôi vô vọng nói, “Và lại nếu con lấy Trác ca ca thì Du sẽ khóc lóc đến sụp thành luôn không biết chừng.”

“Du?” Mẹ lại mở to đôi mắt ngây thơ vô tội, “Là chàng thi nhân đẹp trai như tranh vẽ đó á?”

“Vâng, anh ta cũng là giáo sư ở trường đại học của con luôn!” Này! Mẹ à, sao mẹ có thể tự nhiên mơ đám về một tên khác ngay trước mặt chồng mình vậy chứ. Mặc dù bố cũng có vẻ quen luôn tặc nê giai của mẹ rồi...

“Giáo sư? Thật à?” Khuôn mặt mẹ tỏa sáng, rồi mẹ quay ra chớp chớp mắt nhìn tôi, “Cậu ta cũng đẹp trai đấy, một kiểu khác với Linh Bân, nhưng không thể phủ nhận chuyện cả 2 đều có thể nuôi mày tốt. Á há há, không tệ, không tệ đâu, Tiểu Lam! Mày cứ việc chọn một trong 2, Mẹ ư tuyệt đối không có phản đối đâu!”

Đương nhiên có 2 chàng nữ nam tử xấu xí con gái mẹ thì thích quá còn gì? Mẹ còn phản đối chi nữa? Tôi thờ dài, nghĩ đến chuyện mình đi đâu cũng bị kẹp giữa 2 chàng trai và 2 cô gái, và lại họ đều ngưỡng mộ tôi... Thật là phức tạp, phức tạp quá đi.

“Dù sao, mẹ, mẹ không được buồn với ai về bí mật của con.” Tôi nghiêm khắc nhìn mẹ, “Cấm tiệt, kể cả thằng Dương Danh, mẹ mà nói cho bất cứ ai á, con sẽ lấy một tên xấu đầu xấu đốn cho thùng mất mẹ luôn.”

Mặt mẹ lộ vẻ kinh hoàng, “Đừng, đừng! Mẹ thề là sẽ không hé răng nửa lời. Tiểu Lam à, con phải chọn một trong 2 tên đẹp trai kia làm chồng nha!”

Tôi mệt mỏi gật đầu. Tôi nên chọn ai ta? Thây kệ, để sau hẵng tính.

Còn việc bố tôi có làm lộ không á... Đã nghe qua “vợ bảo chồng nghe” chưa? Là mẹ nói gì bố tôi theo đó đó!

(*vợ bảo chồng nghe: gốc là phụ xướng phụ tùy. Đây là một câu nói vui, đảo ngược lại của câu: phu xướng phụ tùy: chồng làm gì vợ theo đấy hỗ trợ, nghe theo. Câu trong ngữ cảnh truyện ý muốn nói bố Tiểu Lam rất sợ vợ. Tôi có đổi một chút cho hợp tiếng Việt, bạn đọc không hài lòng có thể đề đạt ý kiến để thay đổi – meomeo)

Lại giật tách trà trong tay Kenshin, tôi lơ lơ về mặt “Tôi muốn hỏi” của Dương Quang, mệt mỏi day thái dương. Ay, hình như mọi chuyện đang vượt khỏi tầm tay rồi.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 4: Việc chung thân đại sự của Bé Bao.

“Điểm danh! Vương Tử, có mặt. Du, có mặt. Tà Linh, có mặt. Tinh Thiên, có mặt. Phụng Hoàng, có mặt. Kenshin, có mặt. Dương Quang, có mặt.” Tiểu Long Nữ lăm bằm, điểm danh những người có mặt. “Mọi người đều đã tập hợp đủ, tôi xin được bắt đầu. Hôm nay là ngày đầu tiên khởi hành chuyến lưu diễn, sau nhiều thời gian hao tâm tổn trí, chúng tôi quyết định lộ trình sẽ từ Tinh Thành, tiếp theo là Nguyệt Thành và cuối cùng là Nhật Thành.”

Tôi nheo mắt nghi hoặc. Hao tâm tổn trí? Tốn nhiều thời gian? Ném xúc xắc mà cũng gọi là hao tâm tổn trí à? Được rồi, nếu tính cả khô khô thời gian ngồi chọn màu xúc xắc thì cũng mệt đi.

“Đầu tiên, mọi người sẽ hát ở quảng trường thành phố, sau đó ra mấy quán rượu và cuối cùng quay lại quảng trường diễn lần nữa. Đặc biệt lưu ý, mỗi lần diễn xong nhớ giới thiệu mọi người đến từ Vô Ngân Thành và tháng tới ở quảng trường Vô Ngân Thành có cuộc công diễn, hiểu chưa?” Tiểu Long Nữ nghiêm mặt nói.

Mọi người mệt mỏi gật đầu lấy lệ, câu này tại tôi bị bắt nghe tới cả trăm lần mòn hết lỗ tai rồi còn gì nữa. Nhiệm vụ chính của chúng tôi là quảng bá thương hiệu Vô Ngân Thành và kiếm thật nhiều người hâm mộ, và nhiều tiền.

“Tốt, Ban Nhạc Vô Ngân khởi hành!” Tiểu Long Nữ háo hức gào lên. Máu trong huyết mạch tôi sôi sùng sục vì phấn khích, tại tôi hét, “XUẤT PHÁT!”

“À ờ, tí quên, tiện thể là chị Vũ Liên nói không đủ tiền, nên mấy người tự chi trả phí sinh hoạt bằng cách giết quái vậy nha.” Tiểu Long Nữ nói băng quơ.

“...” Bảo sao hôm qua Vũ Liên đại tẩu lột tôi không còn một xu dính túi. Tôi quay đầu nhìn mọi người, bọn họ đều mang vẻ mặt tối thui. Chứa tôi, hình

như hôm qua tội tôi đều bị trần sạch tiền rồi.

“Chắc là chúng ta phải đi gặt quái kiếm tiền đỡ vậy...” tôi âm thầm nói. Đừng đùa chó! tội này phải đi vòng qua lục địa trong vòng một tháng, cả 3 thành phố cơ á? Cô muốn tôi tranh cử tổng thống à? Mà nhớ, cả ứng viên tổng thống cũng được cấp nguyên cái xe chẵn cát hẳn hoi đấy nhá!

“Chúng ta có thể dùng thám bay của tôi mà.” Dương Quang cười nhẹ.

Tôi quay ngoắt đầu lại khi nghe Dương Quang nói, cảm động trước lời đề nghị của cậu. Cứu cậu ta đúng là chuyện tốt mà! “Được rồi, xong nhé, ta sẽ dùng thám bay của Dương Quang.” Tôi vui vẻ nói.

“May là chúng ta còn thịt nướng để ăn.” Tôi thở phào nhẹ nhõm và vui đầu vào ăn món thịt nướng ngon lành trên tay. Trên đầu tôi Bé Bao cười Hôa Hoàng bay vòng vòng, hưởng thụ lối sống mây giời vui thú.

“Phải,” Du thờ dài, “Sau khi vật lộn cố giành lại tiền Tiểu Long Nữ chôm, tôi quên bém mất chuyện mua đồ ăn. May mắn thay, có Bé Bao và Hôa Hoàng ở đây, coi như ta có đồ ăn dư dả để no đủ rồi.”

Tĩnh Thiên và Phượng Hoàng dường như đã mê đắm hương vị tuyệt vời của thịt nướng, ăn như sói hổ, không lấy một chút nữ tính, có khi trông bọn họ ăn còn kinh hồn bạt vía hơn tôi. Còn Kenshin và Dương Quang đang ngồi ăn cùng nhau, Dương Quang thì bắn súng liên thanh, hồi tia lia tùm lùm, còn Kenshin cảm lạnh không đáp.

“Vậy đêm nay ngủ đâu?” Tà Linh bỗng hỏi.

“Công viên chẳng?” Tôi đề nghị, “Như vậy tiết kiệm được khối tiền để mua đồ ăn.”

“Vương Tử, khổ cho em rồi...” Du nói với vẻ mặt giằng xé nội tâm đầy đau khổ, hẳn đề xuất, “Thực ra chúng ta ngủ luôn ở quảng trường cũng được mà, sáng hôm sau ăn no nê diễn luôn cũng được.”

“Anh nói cũng phải.” Tôi gật đầu.

“Cái gì?! Ngủ ở quảng trường thị trấn á?” Tĩnh Thiên và Phượng Hoàng nhất tề phun ra câu này sau khi đã nuốt trọn miếng thịt.

“Sao không? Nghỉ ngơi một chút trước khi đăng xuất buổi tối và sau khi đăng nhập sáng mai thôi à.” Tôi thờ ơ, không đoái hoài đến vẻ mặt thất thần của 2 cô nàng.

“KHÔNG!” Tĩnh Thiên hét lên, đỏ mặt tía tai, “Đùa kiểu gì kì vậy? Khi con gái ngủ không bao giờ cho phép người lạ được nhìn!”

Ngay cả Phượng Hoàng, người hiếm khi hòa thuận với Tĩnh Thiên, cũng gật đầu lia lịa.

“Thuê nhà trọ đi, con gái ngủ bị người ngoài nhòm ngó mất mặt lắm.” Tà Linh nói, liếc tôi đầy ẩn ý. À ờ, mình cũng là con gái ấy nhỏ, hầy...Suýt quên. Tôi gãi gáy và nở nụ cười ngu ngơ.

“Ta sẽ thuê 3 phòng. Tĩnh Thiên chung phòng với Phượng Hoàng, Dương Quang ở cùng Kenshin. Du và Tà Linh lấy phòng cuối...” Tôi nghiêng đầu nghĩ thầm. Còn tôi thì sao? Tôi không nghĩ rằng mình cũng có thể ở chung với Tĩnh Thiên và Phượng Hoàng được. Dù sao chẳng nữa, trong game tôi vẫn là con trai hoàn toàn với một cái XX! Tính sao nếu máy cô dùng vũ lực với tôi? Tính sao giờ?

Còn nữa, tôi cũng không thể chung đụng với Du và Tà Linh, căn bản tôi vẫn là con gái...phải có...hạn chế.(Định nghĩa hạn chế: mặc dù lòng tôi gào lên là muốn, nhưng ngoài mặt vẫn phải vờ như không hề mong mỏi chi hết...Nếu Trác ca ca mà không hay biết tôi là ai á, thì chuyện này thật tuyệt vời vô cùng! Tôi có thể ngắm thỏa thích thân hình đẹp thôi rồi của 2 người họ...trong lúc họ say giấc nồng.... Tôi không thể không nhỏ dãi mơ mộng đến cái viễn cảnh huy hoàng đó.)

Phiền thật! Lần đầu tiên tôi cảm thấy làm con trai cũng rắc rối phiền phức quá mức. “Tôi sẽ ngủ với Dương Quang và Kenshin.” Cuối cùng, tôi quyết định vậy. Cũng được đó chứ, 2 người đó mặc dù chẳng thực sự là “người” nhưng cũng đều xinh giai cả mà.

Nghe tôi nói vậy, cả Du và Tà Linh đều mặt không đổi sắc quay ra nhìn tôi. Sau đó, mặt Du bắt đầu xuất hiện những trạng thái tình cảm như buồn rầu, thất vọng, tự kỉ và vô vàn những kiểu xúc cảm ai oán khác, còn Tà Linh quắc mắt đầy dữ dằn, lửa trong tròng đen bốc lên ngàn ngạt...

Tôi bắt đầu đỏ mặt hồi như điên, đành nói, “Rồi rồi, đây ngủ một mình vậy.”

Đến quán trọ, tôi chào mọi người bằng giọng ai oán trách than và lùi thui trở về phòng tính ngồi góc tự kỉ.

“Vương Tử.” Du đột nhiên gọi to, hớn hờ chạy tới. Hẳn triệu hồi Hôa Hoàng rồi nói tiếp, “Này, em cầm Hôa Hoàng đi. Nếu thấy đói thì em nướng thịt ăn tạm vậy nhé.”

“Du...” Tôi cảm động nhìn hấn bằng ánh mắt đầy hạnh phúc và biết ơn rồi ôm cái công cụ tạo thức ăn nhảy chân sáo về phòng.

Vừa vào phòng, tôi lôi Bé Bao ra ngay, tôi muốn ăn ngon trước khi đăng xuất, “Bé Bao, nhả thịt đi.”

“Vâng Mama.” Bé Bao vui vẻ nhả ra một đồng thịt. Hôa Hoàng, đã thành quen, phun lửa nướng chín luôn. Tôi sung sướng vục mặt vào ăn để mặc 2 con

linh thú chơi với nhau. Tụi nó coi bộ hợp nhau ra phết đấy.

“Chim Lửa, Bé Bao Bao muốn ngồi lên lưng cậu cơ!” Bé Bao nài nỉ, dụi đầu vào chân Hỏa Hoàng đầy âu yếm.

Lúc đầu Hỏa Hoàng chỉ kiêu căng hất đầu, nhưng rồi sau nhìn đôi mắt to vô tội của Bé Bao, nó thờ dài (Thề với giời, tôi thực sự thấy cái giống đó thờ dài!) “Thật hết cách... Thôi lên đi.”

Bé Bao reo hò vui sướng khi Hỏa Hoàng dùng mỏ nhắc nó lên lưng.

“Chim lửa bay bay!” Bé Bao lại reo hò, còn Hỏa Hoàng thì mặt mày bắt đầu dĩ công Bé Bao bay vòng quanh phòng.

Miệng tôi hơi cứng lại, có chút giật mình. Các linh thú cũng thường thân thiết kiểu vậy sao? Bọn phát triển trí não đúng là giỏi thật, biểu cảm rất chân thực. Cái ánh mắt tỏ vẻ bất lực đó giống hệt lúc tôi nhìn Bé Bao khi nói chuyện với nó... Tôi ngậm miệng lại và nhai thịt tiếp.

Bé Bao vẫn tiếp tục vui mừng hò reo, “Chim lửa là tuyệt nhất! Bé Bao Bao muốn được bay bay cùng Chim lửa mãi mãi!”

“Thật hả?” Ngọn lửa của Hỏa Hoàng có vẻ càng đượm hơn... Cái kiểu như...Đồ mặt hờ giời? Vô lí, hết sức vô lí...

“Thật! Bé Bao Bao kết Chim lửa số một luôn!” Bé Bao reo vui, “Bằng Mama luôn á!”

Tôi tự hào gật gù. Bé Bao ngoan, con không quên người mẹ già này.

“Vậy thì Bé Bao, cậu, cậu có muốn...cưới tớ không?” Hỏa Hoàng lấp bắp hỏi.

Mắt tôi mở to như muốn lòi cả ra vì sốc, thịt nướng hảo hạng rớt khỏi cái miệng đang mở khẩu hình chữ O tròn vo của tôi.

“Cưới là gì?” Bé Bao lại mở to đôi mắt vô tội.

Hỏa Hoàng nói rất trang trọng, “Tớ cũng không biết nữa. Nhưng nếu cưới nhau, tụi mình có thể ở bên nhau.”

Bé Bao bắt đầu nhảy nhót điên cuồng trên lưng Hỏa Hoàng, “Được thôi! Bé Bao Bao muốn ở bên Chim lửa mãi mãi! Cưới đi, cưới đi!”

Tôi ngậm miệng, nhặt miếng thịt nướng vừa rớt ra và đút vào mồm nhai tiếp như không. Vậy là sao? Một con chim lại đi cầu hôn với cái bánh bao nhân thịt á? Tệ hại là, cái bánh đó là con gái cưng của tôi kìa! Chuyện...chuyện...này còn vô lý hơn cuốn tiểu thuyết viễn tưởng vô lí nhất và kinh dị hơn quyền truyện ma kinh dị nhất nữa!

Những lời Tiểu Long Nữ nói lúc này lại lớn vồn trong đầu tôi. Hình như hồi trước cổ có bảo linh thú sinh con được cơ mà nhỉ? Vậy 2 cái con kia thì sinh ra được giống gì trời? Bánh bao nhân thịt kết hợp với phượng hoàng...? Chuyện đó...kể ra chuyện đỡ nhất cũng...Ý tôi là, nếu bọn chúng sinh ra một con phượng đầu bánh bao thì tính sao?...Ặc, tôi nghĩ là mình sắp xui tới nơi rồi.

Khi tôi còn mãi tưởng tượng con phượng-bao-nhân-thịt đầu bánh thân chim đầu của tai nheo ra làm sao thì Bé Bao và Hỏa Hoàng đã bay đến gần tôi, Bé Bao vui vẻ hét vào mặt tôi, “Mama! Bé Bao Bao muốn cưới Hỏa Hoàng!”

Tôi thần người, bối rối, Nên nói sao giờ? Chúc phúc chăng? Nhảy dựng dậy như lò xo, tôi tóm 2 con linh thú đang cười nhau rồi đập tung cửa chạy ào ào sang phòng Du và Tà Linh.

“Du! Con trai anh tán con gái tôi nè!” Tôi hét lên và đá bay cánh cửa phòng Du.

Sau khi mở đường dẫn lối, tôi ngó vào nhìn 2 người bên trong, rồi tôi dụi mắt và coi lại lần nữa. Quai hàm tôi trề hăn xuống. Cuối cùng cũng xác định mình không bị ảo giác, tôi thực sự thấy Du đang đè Tà Linh, cái mặt cũng ngẩn ra ngược lên nhìn tôi.

“Áy...Làm phiền hai người rồi. Thật ngại quá.” Sau một lúc, tôi gãi gãi đầu, và bối rối đóng cửa lại.

“Vương Tử Điện hạ! Chờ đã! Chỉ là hiểu lầm thôi!” Du hét với lên sau cánh cửa.

Rồi, hét một tiếng đình tai, Du ngã nhào ra khỏi cửa. Tôi tự động né qua một bên và ngăn người nhìn Du đổ vật xuống sàn. Tôi thò đầu vào phòng và thấy Tà Linh đứng thẳng, trán mạch xanh đập phập phồng, chân phải vẫn còn gờ giữa giời. Rõ ràng kẻ đã đá Du không ai khác là anh.

Tôi liếc Du, tên đầu quay chong chóng vì ngã đau, rồi nhìn về mặt tức giận của Tà Linh, hỏi dờ dẩn, “2 người đang đóng SM* à?”

(*SM: Đây là viết tắt của hai từ tiếng Anh. S viết tắt của từ bạo dâm, M viết tắt của từ khổ dâm. Đây là hai xu hướng trong quan hệ tình dục, thể hiện sự lệch lạc trong tư tưởng và sở thích của hai người đang yêu. Một người sẽ muốn hành hạ người khác, người còn lại thì thích bị hành hạ. — meomeo, tham khảo báo.)

“KHÔNG!” Tà Linh rít qua 2 hàm răng nghiến chặt.

“Thế sao anh lại đá Du? Không phải 2 người đã...?” Tôi ngưng bật và húng hắng ho, nuốt một số từ không được tể nhị cho mà thực nữ nói ra ngượng mồm chết xuống.

“KHÔNG!” Du và Tà Linh đồng thanh hét.

“Hắn ta tự dung nhảy xổ vào người anh!” Tà Linh nhìn Du bằng ánh mắt sắc như dao cạo.

“Ày Du, anh thật là thô bạo nha!” Tôi vừa nói vừa lắc đầu.

Mặt Du cắt không còn giọt máu, anh vội giải thích, “Cái đó là ngoài ý muốn, tôi không cố ý mà...”

Tôi ngắt lời anh, “Ồ, hóa ra là kim mình không đáng hả?” Tôi gạt đầu ra về hiểu biết. Vâng, nói cho cùng, dù sao Tà Linh cũng xứng mặt mũi nam. Du nhất định là kim mình không đáng liền nhảy bổ vào Tà Linh, sau đó...

“... Là do tôi nghe thấy em là thất thanh mới giật mình vấp ngã vào người Tà Linh thôi.” Du thao thao bất tuyệt xong xuôi mới chợt ngộ ra lời tôi nói, mặt hân hoan ra trông rõ ràng.

“Vương Tử!” Về mặt bắt đắc dĩ của Tà Linh đột nhiên thay đổi, “Tay trái của em...”

Tay trái của tôi? Tôi nhìn xuống. Tay trái tội nghiệp của tôi này giờ ôm Hỏa Hoàng bắt đầu bốc mùi thịt nướng.

“Aaaaa!”

Mọi người đều bị tiếng la của tôi gọi chạy tới. Trước ánh mắt lo lắng nghi hoặc của họ, tôi đành vừa giải thích lí do tại sao đêm hôm tôi đập cửa xông vào phòng hai nữ nam vừa ngồi để Phụng Hoàng băng bó cái bàn tay xây xước và bôi thuốc đỏ.

“Tóm lại, Hỏa Hoàng và Bé Bao muốn kết hôn.” Tôi cuối cùng kết luận.

Nghe tin, phản ứng của họ cũng giống hệt như tôi – mồm há hốc mắt tròn ngược đầy nghi ngờ.

“Em biết các linh thú có thể ghép đôi... nhưng cặp trái khoáy như vậy thì chưa thấy bao giờ.” Tình Thiên về mặt cổ quái ngấm ngấm đôi tình nhân chìm bánh âu yếm dụi đầu vào nhau.

“Chủ nhân, tôi sẽ lấy Bé Bao.” Hỏa Hoàng nói với giọng gần như ra lệnh.

“Ồ...” Du ngây ngô đáp không có lấy nửa phần ra dáng chủ nhân. Nói đoạn cau mày, “Nhưng lẽ nghi ra làm sao?”

“Không biết.” Hỏa Hoàng thờ ơ nói.

“Người thực sự muốn cưới Bé Bao chứ?” Thấy Hỏa Hoàng có vẻ vô trách nhiệm, tôi lập tức tức giận nghĩ, Minh không muốn con gái Bé Bao để thương nhà mình gả cho con gà kiêu căng chết tiệt này! Nhờ nó bắt nạt Bé Bao thì sao? Nó dám ngoại tình thì sao?

Hỏa Hoàng gạt đầu nghiêm túc, “Ta thực sự thích Bé Bao Bao.”

Tôi cố gắng nhìn Hỏa Hoàng chằm chằm để thử nó, nhưng nó cũng chẳng hề nao núng nhìn lại tôi, lại còn xòe rộng cánh bảo vệ Bé Bao. Cuối cùng, tôi thờ dài, nghĩ, Có vẻ Hỏa Hoàng thật lòng với Bé Bao. Tôi lắc đầu. Thời buổi bây giờ người ta khó lòng mà giữ con gái khư khư không cho lấy chồng, tôi không thể bỏ mặc hạnh phúc của đứa con gái bánh bao của tôi được... Âu cũng tốt, cặp vợ chồng này có thể nướng thịt cho tôi bất cứ lúc nào tôi muốn.

Tôi ôm một cồi lòng đau buồn tiễn con gái về nhà chồng, nói, “Thôi cho cưới! Nhưng để tôi tham khảo hướng dẫn chơi game để coi hình thức kết hôn ra làm sao.”

“Hướng dẫn chơi game?” Phụng Hoàng nghi ngờ, “Đệ Nhị Sinh Mệnh mà cũng có hướng dẫn chơi game á?”

Tôi nhún vai, “Người khác anh chịu, nhưng cái hướng dẫn của anh là Tiểu Long Nữ.”

Mở kênh PM, tôi dành ít phút tường thuật toàn bộ sự việc cho Tiểu Long Nữ nghe. Như thường lệ, cô cười lăn lộn gần chết mới chịu trả lời tôi, “Chuyện linh thú kết hôn rất đơn giản, miễn là các linh thú đồng ý là được. Sau đó, một chủ nhân nói lời thề hôn nhân, người kia đồng ý, thế là xong.”

“Du, anh có đồng ý để Hỏa Hoàng của anh lấy Bé Bao của tôi làm vợ không?” Tiểu Long Nữ nói xong tôi hỏi luôn.

Du nhìn cái liếc này lửa của Hỏa Hoàng, nói nhanh không do dự, “Được, tôi đồng ý.”

Tôi và Du đều choáng nặng. Thất bại á? Tôi hỏi lại Tiểu Long Nữ lần nữa, thậm chí còn trích nguyên văn lời bọn tôi vào.

“Lạ nhì, đâu có sai sót chỗ nào đâu. Anh có chắc 2 đứa muốn cưới nhau không?” Tiểu Long Nữ nghi ngờ hỏi lại.

“Đương nhiên, chúng nó là người đòi tổ chức lễ mà.”

Tiểu Long Nữ lặng im giây lát, đến cuối, cô rụt rè hỏi, “Vương Tử... hỏi Hỏa Hoàng và Bé Bao giới tính bọn nó coi... Em nhớ bọn phụng hoàng đi theo

cặp – Phụng là đực, Hoàng là cái. Đã biết Hòa Hoàng tên là Hòa Hoàng. Vậy...”

“Hòa Hoàng...mì...là con cái à...?” Tôi hỏi với bộ mặt trống rỗng.

“Ta luôn luôn là con cái mà.” Hòa Hoàng bực dọc nói.

Trên mặt tôi không ít đường đen. Cái quái gì vậy? Vừa nãy gặp 2 tên gay là đủ xui rồi, giờ đến bọn linh thú cũng bê đề nốt là sao? Thời thế đảo điên rồi ư? Nghĩ vậy, đầu óc tôi quay cuồng khủng khiếp, “Mì là cái, Bé Bao cũng là cái, 2 con cái thì kết hôn cái gì?”

“Người làm nhảm gì vậy? Bé Bao là đực mà?” Hòa Hoàng chỉnh lại lời tôi với giọng khó chịu.

Mọi người lập tức trở mắt nhìn Bé Bao. Bé Bao...là đực?

Đừng có nói là...lí do thất bại hồi nãy là... Tôi rụt rè nói, “Du, anh có đồng ý để linh thú của tôi, Bé Bao lấy linh thú Hòa Hoàng của anh làm vợ không?”

Du sững sờ một hồi rồi trả lời, “Tôi đồng ý.”

...Cái quái gì?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 5: Kí sự đứng đường bán nghệ gian nan vất vả.

Sau khi chạm đầu bàn bạc hồi lâu, Ban Nhạc Vô Ngân đã tìm ra cách đưa về càng nhiều khán giả càng tốt. Đầu tiên, thành viên nhóm sẽ chia ra làm 4 nhóm đi về 4 hướng khác nhau. Du, Tà Linh và tôi mỗi người một hướng. Tình Thiên và Phụng Hoàng đi cùng nhau với 2 vệ sĩ Dương Quang và Kenshin. Chúng tôi bắt đầu đi từ 4 cửa Đông, Tây, Nam và Bắc về quảng trường trung tâm. Sau đó buổi diễn sẽ bắt đầu.

Nhìn đám đông sau lưng mỗi lúc một tăng lên, tôi nghĩ thầm. Thế là đủ rồi...Còn cả đám người mấy người kia lừa về nữa mà, coi chừng cái quảng trường đó vỡ nghẹt mất! Tôi vừa đi vào quảng trường vừa nghĩ, thấy ngay cái mặt Du đi vào phía bên kia. Du đẹp trai cũng đâu kém cạnh gì tôi, nên đám đông đàn bà con gái say mê hẳn cứ gọi là quá sức dọa người.

Tôi vẫy tay gọi hân và Du chạy ngay đến chỗ tôi, “Mấy người kia còn chưa tới sao?” Tôi hỏi.

Du tươi cười nói, “Tôi có gặp Tình Thiên và Phụng Hoàng rồi, hai người đó hút được khá khá chàng.”

“Ồ?” Lấy tay làm trụ, tôi nhảy lên đài phun nước ở quảng trường và kéo Du lên. 2 chúng tôi ngồi vắt vẻo trên bệ đài để đám đông vừa chiêm ngưỡng trai đẹp còn chúng tôi cũng tiện thể tìm mấy người còn lại.

“Cũng may là có 2 em ấy, kéo không chỗ này sẽ chẳng có lấy móng đàn ông nào mất.” Tôi nửa đùa nửa thật, “Như vậy thì Vô Ngân Thành sẽ thành nữ thành cho coi.”

“Có Vương Tử Điện hạ đây, chỉ sợ Vô Ngân Thành sẽ thực sự trở thành nữ thành.” Du cười đáp lại.

“Gìiiii...Làm như anh không góp phần tí nào ấy!” Tôi dài giọng, “Anh và Tà Linh đều là trai siêu đẹp luôn đấy. Nhắc nói luôn, Kenshin và Dương Quang cũng coi là đẹp trai đó chứ. Nam Cung Túy khá ưa nhìn. Đoạn Kiếm đâu có xấu, chỉ mỗi tội đã là hoa có chủ. Uầy, thật không tưởng tượng được Vô Ngân Thành lại có nhiều trai đẹp đến vậy!”

“Trước mặt Vương Tử em, thì làm gì có ai dám tự nhận mình đẹp được chứ.” Du nói chậm, giọng say đắm. Tay hân dịu dàng vuốt những sợi tóc bạch kim óng ánh bạc lòa xòa trước trán tôi, thế rồi hân...lộn cổ xuống khỏi đài phun nước vì ăn trọn một đá.

Đừng hiểu nhầm nhớ, tôi đâu có đá Du đâu nào. Coi kìa! Người đẹp Du, Tà Linh, đang uy phong lẫm liệt tiến tới cạnh tôi cạnh tôi. Anh còn dùng ánh mắt hình viên đại bác nhìn Du đang ướt như chuột lột dưới đài phun nước nữa.

“Anh đây rồi! Uầy, Tà Linh hút gái quá nhõ.” Tôi vừa nhìn biển người trước mặt vừa gật gù hài lòng.

“Tình Thiên và Phụng Hoàng ở đằng sau, sắp đến rồi.” Tà Linh nói, miễn cưỡng kéo Du ra khỏi đài phun nước.

“À, em nhìn thấy rồi.” Tôi toát mồ hôi lạnh, nhìn 2 nữ nhân chim sa cá lặn điệu dàng bước tới, được mấy vệ sĩ tôi gửi gắm – Kenshin và Dương Quang – mở đường. Đằng sau họ là một đám đông như kiến những gã dê xồm đang tăng tiết mãnh liệt hóc-môn đàn ông. Coi bộ mấy bộ đồ của Tiểu Long Nữ có tác dụng gồm. Trên thì áo bó họa tiết da báo rất gợi cảm, dưới thì váy da bó ngắn cùn cùn cùng với bốt và giày cao gót. Mấy thứ này phải gọi là hàng

tam đại thân khí tàn sát giống đực. Phụng Hoàng và Tinh Thiên diện vào thì các anh càng đỏ ửng ra như rom rạ nhiều phải biết. Đảm bảo bọn đàn ông con trai nhìn sẽ rõ dần đến khi chết vì mất nước mới thôi.

“Mọi người trong Ban Nhạc Vô Ngân đến đủ cả rồi nhì.” Tôi cười nhẹ, ngắm 2 người đẹp mát mẻ hết chỗ nói, “Mở đầu bằng bài gì kích thích khán giả chút đi. Phụng Hoàng, Tinh Thiên, sẵn sàng chưa?”

Tinh Thiên lôi cây ghi ta ra và gảy vài nốt, ra dấu ‘OK’, Phụng Hoàng cùng 4 người kia lấp dàn trống. Sau khi quay vòng dùi trống và đánh thử một lượt, cô cũng gặt đầu.

Đứng trên đài phun nước, nhìn đám đông phía dưới, tôi ngao mạn cười, “Vây hai em đừng nói gì với. Cứ hát một bài đã! Cho họ thấy thế nào là âm nhạc diệu kì của Ban Nhạc Vô Ngân.”

“Không thành vấn đề.” Phụng Hoàng và Tinh Thiên đồng thanh. Nói xong, Phụng Hoàng nhip mạnh trống. Đám đông ồ ồ bắt đầu lắng xuống.

Cùng lúc đó, Tinh Thiên cũng gảy đàn rất điệu nghệ. Ngửa mặt lên trời hét dài, tôi cất bài hát đầu tiên trong chuyến lưu diễn. Theo nhịp điệu rộn rã và tiếng hát cao vút, tôi nhảy hoang dại như thể đang chiến đấu. Tôi bay lên, nhảy tới, cuồng nhiệt hết mình như thể trong huyết quản có lửa cháy rừng rực, lan cả sang trái tim những người tới xem.

Cuối cùng, tôi ca những nốt nhạc chói. Tôi đứng bất động, hồi thần sau màn biểu diễn cuồng nhiệt kia. Dù không có tiếng nhạc của chúng tôi, quảng trường vẫn im ắng. Im lặng đến nỗi tôi chỉ còn nghe thấy tiếng thở của chính mình...

“Aaaaaa!” Một tiếng con gái cao vồng gào lên giữa đám đông, gần như xuyên thủng màng nhĩ tôi.

Sự im lặng bị phá vỡ, tiếng hò hét bùng lên như thiên thạch va phải trái đất, tạo thành phản ứng liên hoàn, “Hát lại đi! Hát lại đi!”, “Quá tuyệt vời, hát bài khác đi!”, “Á á á, đẹp trai quá à!”, “Phắc, gái gì ngon vậy, tôi sắp chảy máu mũi rồi này...”

Trông đám đông ồn ào, tôi khẽ nhướn lông mày. “Giờ thì hạ nhiệt không khí thôi nào. Du, Tà Linh, không vấn đề gì chứ?”

“Tất nhiên không, Vương Tử Điện hạ!” Du nâng cây đàn Cổ cầm và thanh lịch ngồi lên đài phun nước.

“Bắt đầu.” Tà Linh cầm tiêu đứng bất động. Hình ảnh chàng trai đáng cao, ngao nghệ và có chút cô đơn thật hoàn hảo với tiếng tiêu. Như thế, tiếng nhạc âm vang giữa không gian, mà chẳng hiểu vì sao, tiếng ồn chẳng thể chặn nổi âm sắc u sầu. Tiếng tiêu len lỏi luôn qua đám đông, xuyên tầng tầng tiếng ồn mà lọt vào tai người nghe. Rất nhanh chóng, im lặng tràn khắp quảng trường, chỉ còn tiếng tiêu sâu nào kia mà thôi.

Tiếp đó là tiếng đàn Cổ cầm êm ái mà truyền cảm của Du, rồi tôi cất tiếng hát khác hẳn lúc trước, một tiếng ca đầy bi thương...

Bài hát thứ hai kết thúc, đám đông vẫn im hơi lặng tiếng. Tôi chợt nhớ ra mục tiêu chính của tụi tôi – quảng cáo Vô Ngân Thành.

“Chào mọi người. chúng tôi là Ban Nhạc Vô Ngân thuộc Vô Ngân Thành. Từ nay trở đi, chúng tôi sẽ bắt đầu đi biểu diễn tại 3 thành phố Nhật, Nguyệt và Tinh Thành. Một tháng sau, chúng tôi cũng sẽ tổ chức một chuỗi hòa nhạc tại Vô Ngân Thành, vì vậy tôi hi vọng các bạn sẽ theo dõi và ủng hộ những hoạt động của chúng tôi.”

“Bây giờ xin phép được giới thiệu. Tôi là ca sĩ chính, Huyết Yêu Vương Tử.” Tôi nở nụ cười tà mị.

“Chơi Ghi ta, Tinh Thiên.” Tinh Thiên tinh nghịch thè lưỡi.

“Đánh trống, Dục Băng Phụng Hoàng.” Phụng Hoàng nở nụ cười nhàn nhạt mị hoặc.

“Tôi là Guiliastes, đánh Cổ cầm.” Du cười rất đẹp.

“Tà Linh, tôi thổi tiêu.” Tà Linh lạnh lùng kết lại vài lời ngắn gọn súc tích.

Lúc này, nhìn vô vàn đôi mắt hau háu mê say của khán giả, tôi bỗng có cảm giác như bão đang sắp tới thì phải. Tôi chỉ biết PM mọi người hỏi, “Ặc, chúng ta có nên chạy lẹ trước khi họ tỉnh ra không?”

“Nên!” Bị sự im lặng đáng sợ đe dọa, toàn bộ Ban Nhạc Vô Ngân đồng thanh đáp trả.

“AAAAA!” Tiếng hét chói tai lại vang lên...

“Đương Quang, lấy thảm bay nhanh coi!” Nhìn đám đông chen chúc xô về phía chúng tôi, không hẹn trước mà cả Ban Nhạc Vô Ngân cùng tan nát cõi lòng gào lên.

“Nhanh còn chạy!” Sau khi nhảy vọt lên cái thảm, tôi đưa tay kéo Du lên. Ngay sau đó, trận-chiến-kéo-co giữa tôi và một hàng gái đang kéo quần Du bắt đầu...

“Vương Tử Điện hạ! Cứu tôiiiii!” Du mất mọng nước nhìn tôi.

Con gái á! Cứ hễ có chuyện giành giật trai đẹp thì sức mạnh của họ là vô song... Nửa cái thân tôi tuột khỏi thảm, tôi khốn khổ gẩy dựa, “Tà Linh,

Kenshin, cứu tôi mau!”

“Ừ...” Nghe thì có vẻ Tà Linh sẵn sàng giúp ngay nhưng thực sự chẳng phải vậy. Từ chỗ tôi phóng mắt qua, chỉ thấy mặt anh lộ vẻ đau khổ thấy rõ. Nửa người trên của anh ở trên thảm, nhưng hai cánh tay thì bị người phía dưới kìm cứng, còn có đến năm cô em ôm chặt lấy thân dưới anh.

“Đi chết đi, đồ dê xồm!” Tình Thiên nôn nóng hét lên. Cô vừa đá một tên ôm cứng lấy đùi cô ra thì thằng khác đã nhảy vào thế chỗ ngay.

“Hòa tiền, hòa tiền, hòa...” Dương Quang cũng dùng hòa tiền không ngừng để giúp Tình Thiên bán bớt bọn đòi truy ra khỏi thảm bay.

“Ồi... Đáng sợ quá!” Phụng Hoàng núp sau lưng người duy nhất cứu được cô, Kenshin. Cơ mà dù lưỡi kiếm của Kenshin đã đỏ một màu máu, bọn đàn ông chán sống vẫn bám dài.

“Đòn siêu tôm của Bé Bao, súng bắn thịt tấn công!” Tôi chụp Bé Bao và nhắm hướng chân Du, thịt sống còn nguyên màu đỏ tươi ra tức thì vào khu vực các cô em đang chầu. Bị thịt sống nhảy nhẩy máu bám lấy, các cô em xinh xinh cuối cùng cũng định không lại cảm giác tởm lợm mà đồng loạt buông chân Du ra, và cuối cùng tôi cũng kéo hẳn ta lên được cái thảm. Ngay sau đó, tôi vội đến giúp Tà Linh.

“Thịt tấn côngggggg!” Sau khi bắn văng một nùi con gái để cứu Tà Linh, tôi quay về phía Phụng Hoàng và Tình Thiên.

“Thiên đang lừa cháy!” Du dùng Hòa Hoàng thui sống bọn dâm dê đang ôm đùi mấy cô gái, và chỉ trong chốc lát, một đồng than đen thùi lùi rút dần xuống đất....

“Dương Quang, mau chạy nhanh coi!” Tôi gào lên.

“Được rồi.” Dương Quang ra lệnh cho thảm bay, và chúng tôi cuối cùng cũng ‘chầu’ thành công.

Mặt tái mét đi, tôi lập cập, “Tháng tới chúng ta phải sống như vậy sao?”

“TRỜI OIIII!” Nhóm tôi hét lên thê lương.

Từ đó tôi đã ngộ ra làm ca sĩ quả là muôn trùng khó khăn...

“Nhóm 1 báo cáo, cửa chính đã bị chặn. Xin nhắc lại, cửa chính đã bị chặn. Chắc chắn không qua được cửa chính. Các nhóm khác báo cáo tình hình.” Tôi PM nhóm 2 và nhóm 3.

Giọng Tà Linh và Du tức khắc truyền tới, “Nhóm 2 báo cáo, cửa sau đã bị kẻ thù phong tỏa. Nhắc lại, cửa sau đã bị kẻ thù phong tỏa.”

“Nhóm 3 báo cáo. Cửa sổ cũng đã bị đập vỡ.” Tình Thiên than vãn thảm thiết.

“Phòng trọ mới thuê hồi sáng cũng bị người hâm mộ chiếm rồi!” Tôi khóc không ra nước mắt. Nếu biết trước sự tình như vậy, tôi đã không thuê phòng rồi! Sao tôi lại không dùng tiền đi mua thức ăn chứ?

“Làm sao bây giờ?” Những người khác hỏi. Tôi nhủ mầy, “Có khi chỉ còn nước vác túi ngủ ra ngoài công viên nằm đờ vậy.”

“Nhóm 4 báo cáo.” Dương Quang từ đâu nhân nhả nói, “Ngoài phố người ta đang truy nã mấy người kia.”

“Ngủ trên thảm bay đi, hơi chật một chút ráng chịu.” Tôi vô vọng nói.

Một đồng người trên cái thảm bay tí xíu không phải quá chật sao...

“Em muốn ngủ cạnh Vương Tử cơ.” Tình Thiên dẫu môi nũng nịu, ôm tôi chặt không rời.

Còn Phụng Hoàng từ lâu đã ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay tôi...

“Tôi cũng muốn ôm Vương Tử Điện hạ!” Du bị chân Tà Linh dè bẹp, cổ lăm lăm cũng chỉ tóm được cái chân tôi.

Cuối cùng tôi nằm đấy, tay trái bị Tình Thiên kìm chặt, thân phải bị Phụng Hoàng đè nghiền. Tên tóm chặt bắp chân tôi là Du, còn tên túm cổ Du, chỉ chục ném hẳn khỏi thảm, là Tà Linh... Dương Quang và Kenshin nằm an nhàn bên đồng loạt gật đầu. Quay lại coi, tôi gật gù hải lòng, “Tốt, chúng ta còn phải truyền tống tới Nguyệt Thành nữa.”

“Chật thế!” Kenshin lạnh lùng nói.

“Mọi người mặc hết áo choàng chưa?” Tôi nói nhỏ hết sức có thể. 6 người phía sau đồng loạt gật đầu. Quay lại coi, tôi gật gù hải lòng, “Tốt, chúng ta còn phải truyền tống tới Nguyệt Thành nữa.”

“Nhanh đi đi. Em mà còn bị đuổi nữa thì nhảy xuống sông trầm mình cho rồi.” Giọng điệu ‘không chịu được nữa rồi’ của Tình Thiên từ phía sau truyền tới.

“Bé cái mồm thôi! Chúng ta mà bị phát hiện ra là Ban Nhạc Vô Ngân là phiền đấy.” Tà Linh trách móc.

“Đi thôi!” Tôi vừa nói chân vừa bước nhanh về phía trạm truyền tống gần đó.

Càng dần bước lòng tôi càng bất an tợn. Mặc dù trạm truyền tống không lúc nào vắng người, nhưng cả biển người thế này thì ghê quá! Nhóm chúng tôi vừa đi vừa lo nom nớp.

“Chờ đã. Nếu muốn dùng trạm truyền tống, các người phải cởi áo choàng. Lí do an ninh.” Một tên to con vạm vỡ đứng chặn đường chúng tôi.

Cởi áo choàng á? Thế tại này qua bằng niềm tin và hi vọng à? Cái viễn cảnh khốn khổ mà tôi tưởng đến khi tại tôi bị phát giác ra là Ban Nhạc Vô Ngân khiến tôi không thể kiềm được nói giọng lạnh tanh, “Cái gì chứ? Là trạm riêng của nhà anh hả? Sao tại này cần phải xin phép anh mới được qua chứ?”

Tên đó gãi đầu gãi tai ra về bối rối, “Không phải,” Hắn nói, “Nhưng có vài người thuê tôi đứng đây chặn một số người, họ không muốn những người đó qua được cổng.”

“Chặn ai cơ?” Tôi nghĩ là mình biết rõ mười mười câu trả lời rồi.

Tên lực lưỡng cười điệu, “Là nhóm nhạc mới nổi Ban Nhạc Vô Ngân.”

Biết ngay mà... Tôi vô vọng nghĩ, tiện thể PM tất cả mọi người hỏi cách ứng phó. Ấy vậy mà đằng sau cứ im thin thít.

“Phá cổng chạy vào.” Kenshin nói cộc lốc.

“Ồ kê.” Tôi nhiệt tình hét, vì tôi đây cũng có nghĩ ra kế gì khả dĩ hơn đâu.

Đám một đòn thật mạnh, tôi hạ gục tên to con. Không kịp phòng bị, gã ta bị quăng ra xa một đoạn. Tuy nhiên, trước khi bị văng đi, hắn đã tóm lấy áo choàng tôi và giật mạnh...

“Á á á á! Vương Tử kia!” Một tiếng hét khủng khiếp vang lên.

Mồ hôi rịn ra khỏi trán tôi vì hoảng. TIÊU. RỒI!

“Hức, em không muốn ăn thịt nướng nữa đâu. 3 bữa một ngày, 10 ngày liên tiếp, lúc nào cũng thịt nướng! Còn ăn nữa là em mưa ra mắt!” Phụng Hoàng than thở, nước mắt lưng tròng cắn miếng thịt nướng trên tay, rốt cuộc chịu không nổi lại nhè ra.

“Oe!”

Tôi thờ ơ lạnh lùng nhìn Du đang chạy về một góc, nôn thốc nôn tháo trông rất thảm. “Chúng ta đâu còn cách nào khác đâu. Tại anh cũng muốn anh mấy món khác chứ, nhưng đến cả Kenshin lẫn Dương Quang còn chẳng ra ngoài mua thức ăn được nữa là. Bất cứ lúc nào thấy chúng ta hay ai đó nguy trang, họ lập tức như phát rồ hết cả lên ấy.”

Dương Quang lúc nào cũng cười thanh lịch mà nay cũng lộ vẻ ủ dột hiếm thấy. Giọng náo nức, cậu nói, “Lần cuối tôi đi mua thức ăn cho mấy cậu, gần như tôi lê xác không nổi về!”

“Có cái để ăn là tốt rồi.” Tà Linh lạnh lùng.

“Quan trọng là, chúng ta sắp dùng hết bánh bao nhân thịt rồi. Thế rồi Bé Bao sẽ ăn gì đây?” Tôi phiền não nhìn Bé Bao vẫn vô tư chơi trò “bay bay” với cô vợ Hóa Hoàng.

“Nhào thịt nướng thành viên coi như bánh bao không có vỏ bột cho nó ăn đi?” Đứa nào phát kiến ra ý tưởng ngu độn quá vậy...?

“Mọi người chạy mau!” Tinh Thiên hét giọng cao chói vọt chạy vắt chân lên cổ, trốn khỏi quảng trường nơi tại tôi vừa biểu diễn. Đằng sau cô là cả hàng dài bọn sói háo sắc đuổi theo.

“Tinh Thiên, qua đây.” Dương Quang hét gọi Tinh Thiên từ trên thảm bay. Cậu bay thấp xuống tầm cô và đưa tay kéo cô lên.

“Phù! Mọi người lên cả rồi, nhỉ?” Dương Quang lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên Du kinh hãi tái mặt gào lên, “Vương Tử Điện hạ của tôi đâu rồi?”

Chỗ nào đấy giữa một đồng người, tôi thảm thiết la lên, “CỨU. TUI. AAAAA! Đừng có cởi áo khoác của tôi! Trả tôi cái quần với! Ôi chúa ơi, tôi chỉ còn có mỗi một mảnh vải che thân thôi! Làm ơn đừng cởi quần lót của tôi mà!!!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 6: Người đại diện của Độ Nhị Sinh Mệnh.

“Tiểu Lam, mày làm nhân yêu mẹ tha được. Đẹp trai như vậy mẹ cũng không để ý. Nhưng giờ quá đáng rồi nhé, mày đi làm ca sĩ cơ đấy...”

Sáng sớm ngày ra tôi đã bị bà mẹ bất lịch sự dựng dậy. Tôi lơ đãng nhìn cha mẹ tôi vừa hò hét vừa phun ‘mưa phùn’ tới tấp, tự thấy thiệt là may vì mẹ đã gọi tôi dậy, kéo tôi không biết xoay sở làm sao để giữ cái quần lót khỏi mảy em fan nữ...

Cuối cùng, mẹ tôi cũng không thể chịu được bộ dạng ngái ngủ của tôi nữa. Xách tai tôi, mẹ gào, “Mày có biết cả thế giới đang truy tìm Huyết Yêu Vương Tử không hả?!”

“Cái gì?” Tôi sốc đờ người. Cả thế giới? “Mẹ bảo thế giới trong Độ Nhị Sinh Mệnh à?”

“Chẳng riêng Độ Nhị Sinh Mệnh đâu, cả thế giới thực cũng đang tìm mày đấy!” Bỏ cho tôi một đòn sét đánh ngang tai và có vẻ mất ngủ ra mặt.

“Sao thế giới thực lại tìm con?” Tôi lúng túng.

Mẹ xoa bóp đầu, mà hình như mẹ đau đầu thật, “Con thực sự không thấy là mình hát rất hay à? Rất nhiều trung tâm đào tạo tài năng, công ty người mẫu, cả công ti chủ quản của Độ Nhị Sinh Mệnh cũng đang ráo riết kiểm con làm người đại diện thương hiệu.”

Miệng tôi há hốc ra, “Công ti chủ quản của Độ Nhị Sinh Mệnh? Sao thế được? Chẳng phải họ biết con là nhân yêu sao?”

“Sao mẹ biết được chứ?” Mẹ gầm gừ bắt bẻ, “Mẹ chỉ biết bọn họ in hình mày lên trang chủ. Mẹ có in ra nè.”

Tôi giật mấy tấm hình trên tay mẹ. Ảnh đầu tiên là hình tôi dùng dao chém một tên lạ hoắc, ảnh 2 chụp cận cảnh tôi hôn Phụng Hoàng và Tinh Thiên, ảnh 3 là tôi cùng Ban Nhạc Vô Ngân biểu diễn tại quảng trường. Ảnh nào cũng có dòng chú thích giật gân bắt mắt, ví dụ, “Viên kem lạnh tuyệt ngon của Độ Nhị Sinh Mệnh – Huyết Yêu Vương Tử.”, “Bạn có muốn giống như Vương Tử, được các cô gái xúm xít vây quanh?”, “Bạn đã từng mơ ước được nổi tiếng toàn thế giới như Vương Tử chưa?”, và “Không có điều bạn không thể làm, chỉ có điều bạn chưa từng nghĩ là mình sẽ làm thôi. Một thế giới thực đến 99% – Độ Nhị Sinh Mệnh đón chờ bạn!”.

Tay tôi run lẩy bẩy khi cầm một đồng hình Vương Tử. Gì thế này? Tôi nghĩ, Sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Chắc là bạn đã biết, những hình ảnh được đăng trên trang chủ của game online nổi nhất thế giới còn hot hơn gấp N lần ảnh nuy của nữ minh tinh nổi tiếng ấy chứ!

Tôi kêu lên tuyệt vọng, “Trời, giờ con, con phải làm sao?”

Mẹ nhìn tôi với khuôn mặt nghiêm túc cực kì, “Trước tiên phải... nấu bữa sáng đi.”

“Bố, mẹ, đâu phải lúc nói chuyện này.” Trán tôi nổi gân xanh. Đúng là mình không trông chờ gì được vào bố mẹ mà...

Nhưng trước những ánh mắt rực lửa đại bác của bố mẹ và thằng em trai đần thộn, tôi vẫn phải vào bếp nấu bữa sáng trước khi đến trường đại học. Vừa ăn bánh mì nướng với trứng chiên tôi vừa ngồi xe buýt tới trường, và, ngạc nhiên quá đôi khi thấy một đồng xe phóng viên đỗ trước cổng trường đại học của tôi. Có chuyện gì thế nhỉ? Tôi thắc mắc. Tâm trí tôi đầy nhóc những câu hỏi chẳng có lời giải đáp, tôi thần thờ vào lớp...

Thằng em tôi, Dương Danh, đi cạnh tôi, huýt sáo khe khẽ nhìn đám phóng viên bu quanh giáo sư Mẫn Cư Văn. Giọng hí ha hí hửng, nó nói mịa, “Giáo sư phen này thâm rồi.”

“Xin lỗi, tại sao anh lại quyết định lập nhóm nhạc trong Độ Nhị Sinh Mệnh?” Một phóng viên nam gí sát cái mic vào mặt giáo sư Mẫn Cư Văn.

“Xin lỗi, bây giờ tôi đang có tiết, các anh làm ơn đi đi trước khi tôi gọi bảo vệ tới.” Giáo sư Mẫn Cư Văn thẳng thừng nói.

“Đẹp trai quá...” Một nữ phóng viên thốt lên, tròn mắt thế bằng 2 quả tim hồng bự chẳng.

Nam phóng viên chưa từ bỏ ý định, nghiêm túc hỏi, “Anh có biết Vương Tử hiện đang ở đâu không?”

“Miễn bình luận!” Giáo sư Mẫn Cư Văn lạnh nhạt trả lời, mặt mày tối sầm.

“Vây...”

Cuối cùng, mấy bác bảo vệ phải đến can thiệp dẹp đám phóng viên. Tôi ngây dại ngồi vào chỗ, vừa nhìn chăm chú giáo sư Mẫn Cư Văn, rõ là đang rức đầu ghê gớm, vừa nghe vua buồn chuyện Cổ Vân Phi hót lèo lẻo lại toàn bộ tình hình cho cả lớp.

“Từ khi Ban Nhạc Vô Ngân của Thành Vô Ngân Thành tụi tao đi lưu diễn, họ trở nên vô cùng nổi tiếng, thậm chí có nhiều người còn đi theo từ Tỉnh Thành đến Nguyệt và Nhật Thành để xem họ diễn nữa cơ!” Vân phỏng mũi khoe khoang, thậm chí cậu ta còn hất đầu về phía giáo sư Mẫn Cư Văn gọi, “Phải không giáo sư nhỉ?”

Thầy Mẫn Cư Văn bộ mặt đau khổ, “Ồ, bọn thầy bị rượt đến điên đầu luôn này.”

“Không thể tưởng tượng được Vương Tử lại đẹp trai mẽ miều đến nhường này.” Một bạn nữ nói, ôm khư khư đồng ảnh mà tôi vừa xem hồi sáng.

“Tao thấy bảo có rất nhiều trung tâm đào tạo tài năng đang kiếm Đại ca,” Tinh lo lắng nói.

Vân cũng gãi gãi tai, “Đại ca lần kĩ thật đấy, đến cả giáo sư ngay ngày hôm sau cũng bị lẫn ra mà tới giờ vẫn chẳng có tin tức gì về Đại ca cả.”

“Tiếc thật. Vương Tử mà xuất hiện thì sẽ chấn động lắm lắm.” Một nữ sinh thất vọng nói.

Sẽ thật chấn động? Nếu thẳng nhân yếu duy nhất của Đệ Nhị Sinh Mệnh tôi đây mà xuất hiện thì cái sự chấn động của nó chắc cũng ngang như sản phẩm mới của Đệ Nhị Sinh Mệnh ra thị trường ế nhế! Tôi bất đắc dĩ nghĩ thầm.

“Hắn rồi, Vương Tử đẹp trai như vậy, lại còn có giọng ca thiên thần nữa chứ. Nếu anh đi làm ca sĩ, mình cá anh ý sẽ nổi tiếng toàn cầu luôn ý!” Một nữ sinh khác cất tiếng mơ màng, chìm đắm trong đồng ảnh.

“Ồ đúng. Tớ vừa lên trang chủ của Đệ Nhị Sinh Mệnh và tải nhạc của Vương Tử về đây. Có bài It’s my life và bài ‘Mộng ước được bay’, ” Một đứa giờ cao cái CD.

Còn – còn có thể tải cả bài hát nữa cơ à? Tôi xui mất thôi.

“Du! Qua đây tôi báo!” Giọng của Trác ca ca vang lên phía ô cửa. Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn bộ mặt tức tối của anh... và đám phóng viên bám đuôi anh.

“Này cậu, tôi tốt xấu là giáo sư đây, cư xử cho đúng mực chút đi.” Du tức mình cầu nhàu.

Anh dặn lớp tự quản rồi ra khỏi lớp.

Trác ca ca nhìn tôi một lúc, (Tôi lạnh cả người!), rồi đứng trước cửa lớp nói với các phóng viên, “Giáo sư và tôi không biết Vương Tử hiện đang ở đâu, cũng không quan tâm chuyện người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Mọi chuyện xin hãy để dư luận lắng xuống rồi Vô Ngân Thành sẽ giải thích sau.”

“Cho nên những buổi hòa nhạc của Vô Ngân Thành vẫn sẽ tổ chức bình thường.” Du nói thêm.

Nhóm phóng viên vẫn đặt câu hỏi không ngừng. Lúc lâu sau, biết Du và Trác ca ca sẽ không chịu tiết lộ thêm, nhóm phóng viên vội vã chạy đi, nói xôn xao, “Nhanh nhanh, quay về viết bài, không sẽ không kịp bản tin buổi tối mất.”

Sau khi tên phóng viên cuối cùng khuất dạng, Du mới ngán ngại hỏi Trác ca ca, “Tình hình Vương Tử sao rồi?”

“Em ấy chưa bị tìm ra đâu.” Trác ca ca nói mặt không biến sắc, “Tuy nhiên, tôi mong em ấy sẽ cẩn thận và đừng tiết lộ với ai danh tính thật của mình, kẻo không sẽ rắc rối to đấy.”

Câu cuối cùng rõ ràng là nhắm vào tôi mà.

~*~

Online...

Sau khi kết thúc cả tiết học ngồi như trên lửa đốt, tôi gần như lập tức chạy như bay về nhà, đội mũ chơi game, bật kênh PM, và khóc lóc gào tên Tiểu Long Nữ, “Tiểu Long Nữ, chuyện người đại diện Đệ Nhị Sinh Mệnh là cái quái gì thế?”

Giọng Tiểu Long Nữ bất lực đáp lại, “Em xin lỗi, là tổng hành dinh quyết định, em đâu thể làm được gì chứ.”

“Em nói em ‘đâu thể làm được gì’ là sao?” Tôi vặn vẹo, “Em biết anh là nhân yếu, em biết mà, đơn giản là anh không thể trở thành người đại diện Đệ Nhị Sinh Mệnh được.”

“Đương nhiên là được. Chỉ cần anh làm người đại diện ảo.”

“Người đại diện ảo?” Thế là sao nhỉ? Tôi nghĩ thầm, lông mày nhíu sít vào nhau.

“Điều duy nhất anh không thể làm là xuất hiện ngoài đời thực. Chớ mấy chuyện ảnh ọt, quảng cáo với cả hát hò thì ngon ơ à. Vậy nên tổng hành dinh tôi cao mới chọn anh làm đại diện mạng và truyền hình.” Tiểu Long Nữ giảng giải, “Anh đâu có phải tiết lộ danh tính đâu.”

“Nhưng, nhưng...” Tôi cố gắng tìm cách cãi lại.

“Chuyện này sẽ mang lợi lớn đến cho Vô Ngân Thành và Ban Nhạc Vô Ngân.” Tiểu Long Nữ hào hứng nói, “Thậm chí chỉ tính riêng Vô Ngân Thành vụ này đã lời to rồi. Anh có biết dù Vô Ngân Thành chưa mở cửa đón khách thì đã có tới cả vạn người xếp hàng dài trước cổng rồi không? Chưa kể đến những người muốn tham gia vào lực lượng quốc phòng của Vô Ngân Thành. Nhiều lắm lắm, tụi này sắp phải mở cuộc duyệt binh mất thôi.”

“Nhưng...” Tôi vẫn muốn cãi.

“Còn tin vui nữa nè. Máy chụp album ảnh trước đây những tưởng là khó khăn, còn phân phối, mua bán sách và CD trong Đệ Nhị Sinh Mệnh coi như chào thua thì bây giờ, nhờ có anh, tổng hành dinh đã phát triển thêm chức năng mới. Anh nên biết nguồn lợi lớn cỡ nào mà Vô Ngân Thành thu được từ vụ này nhỉ?” Lôi Tiểu Long Nữ nói lăm tan nát con tim vẫn còn đang phản đối rầm rầm của tôi.

“Anh vẫn...”

“Còn có hoa hồng cho người đại diện nữa, đưa em số tài khoản ngân hàng của anh, em gửi tiền cho.” Tiểu Long Nữ tấn công đòn chót.

“Anh rất vui được làm người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Mong em chi giáo, Tiểu Long Nữ.” Tôi nói không chút do dự.

“...”

Tiền đó! Quá tuyệt, vậy là cuối cùng tôi cũng giải quyết được cái vấn nạn kinh tế khi bố mẹ tôi vẫn không chịu kiếm tiền. Tối nay nhà mình sẽ ăn lẩu bò Hoa Tuyết* để ăn mừng vụ này! Tôi mặt mày hí hửng nghĩ thầm, Có thịt bò ăn. Như vậy làm người đại diện đâu có tệ!

(*Bò Hoa Tuyết: Là một loại thịt bò có chất lượng cao, hàm lượng dinh dưỡng cũng cao. Phần mỡ của chúng rất trắng, nhìn giống tuyết nên mới được đặt tên như vậy – nhóm PR)

Trong khi lòng tôi vẫn còn phoi phoi vì chuyện có lẩu bò ăn, bốn bóng người đột ngột xuất hiện. Họ là những người đang xuất cùng lúc cùng nơi với tôi tới qua – thành viên Ban Nhạc Vô Ngân. Mặt mày tối sầm, họ la toáng lên, “Vương Tử, chuyện đại diện chết toi đó là sao?”

“Ừ thì...” Tôi lặp lại chính xác những gì Tiểu Long Nữ nói với tôi.

“...Nhoáng cái, tôi đã, mà chẳng biết tại sao cơ, trở thành người đại diện Đệ Nhị Sinh Mệnh.” Tôi thở dài. Minh thiệt là thiếu hiểu biết quá sức chịu đựng mà, ai biết được chơi một trò chơi cũng có thể gây nên tội. Thấy chưa, giờ Đệ Nhị Sinh Mệnh còn lấy cái sự thiếu hiểu biết của mình ra làm màu cho độ chân thật 99% nữa chứ. Tôi choáng váng nghĩ.

Sau khi nghe lời giải thích của tôi, các thành viên Ban Nhạc Vô Ngân dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tôi.

Họ cứ đứng vậy hoài mất hồi lâu. Tôi cuối cùng cũng đành ra mặt phá vỡ sự im lặng, mặt dày cười ha ha nói, “Chúng ta còn phải diễn ở Nhật Thành nữa, mọi người sẵn sàng chưa nào?”

“Bọn tôi nói chưa được không?” Mọi người tím mặt nhìn tôi.

Mặt tôi cũng tối sầm, “Tôi cũng muốn từ chối, nhưng chúng ta bắt buộc phải kết thúc lưu diễn vào ngày mai và quay về Vô Ngân Thành ngay, Tiểu Long Nữ còn phải chụp ảnh cho album nữa...”

“Cái gì? Album ảnh?” Vẻ mặt của Tà Linh và Du nhất loạt thay đổi, đặt biệt là cái mặt Tà Linh, cứ gọi là đóng băng 3 thước luôn.

“Ồ, album ảnh ấy.” Tôi bất đắc dĩ nhún vai, “Đừng vội vu cho tôi chiếm hết hào quang, mọi người trong Ban Nhạc Vô Ngân cũng có mặt mà.”

“Nhưng Vương Tử, ảnh của anh sẽ lại đăng lên trang chủ, nên đừng hòng nha! Sao anh cứ phải làm đại diện chính thức chứ? Như vậy em sẽ có thêm nhiều tình địch lắm!” Tinh Thiên cố tình hét to.

“Háyyyy...” Phụng Hoàng đau khổ thở dài.

“Đừng làm người đại diện mà Vương Tử!” Tinh Thiên lo lắng nắm chặt tay tôi.

“Anh không thể, anh đã bảo tổng công ty Đệ Nhị Sinh Mệnh là anh đồng ý rồi...” Với lại, anh lấy nửa số tiền đi ăn lẩu rồi, biết chối làm sao?

“Không!” Tinh Thiên nhìn tôi với đôi mắt hờn giận.

“Anh chịu, anh phải làm thôi...” Tôi không thể rút tay ra khỏi tay Tinh Thiên, nên đành kéo cô tới thăm bay, “Đi nào mọi người, kết thúc buổi cuối của cái chuyến đi này.”

“Em cảm anh làm người đại diện, nếu không em sẽ bỏ diễn!” Trong một giây tuyệt vọng, Tinh Thiên đe dọa tôi.

Thật là phiền chết người mà, Tôi nghĩ, trán xuất hiện 2 mạch gân xanh, Nào là bị bảy nữ lang đói rượt một nghĩ, kể thì làm người đại diện Đệ Nhị Sinh Mệnh, tiếp lại tổ chức hòa nhạc, rồi còn phải làm album ảnh... Quan trọng nữa, tôi không thể cho phép bất cứ ai biết được danh tính thật của tôi, đặc biệt là Tinh và Vân, 2 đứa nó ở trường cứ tra khảo quài xem tôi đang ở đâu trong game... Máy chụp ảnh đã đủ làm tôi điên đầu rồi mà lại còn phải đối phó với cô nàng Tinh Thiên cứng đầu nữa! Tôi hồng có thừa thời gian dữ vậy đâu!

“Đừng bướng. Anh vẫn sẽ làm người đại diện, em cho hay không anh cóc thêm quan tâm!” Tôi giận dữ hét mắng cô.

“Anh, anh...” Nước mắt trào qua khóe mắt Tinh Thiên, nhưng cô vẫn cố kìm cho lệ khỏi rơi.

Thấy vậy, tôi trong lòng đã mềm đi một nửa, hối hận vì la Tinh Thiên vô cớ. Ngay cả tôi có đang bực mình thì cũng không thể trút hết lên Tinh Thiên

được. Tôi vừa định mở miệng xin lỗi thì...

Đầu cô ngước lên, nước mắt Tinh Thiên rớt cuộc cũng tuôn rơi. Cô vội dùng tay áo quạt và quay đầu vùng chạy...

“Tinh Thiên!” Tôi vội hét gọi cô, nhưng Tinh Thiên không dừng lại.

“Lố giờ diễn rồi.” Tà Linh cau mày nói.

“Nhưng còn Tinh Thiên?” Tôi lo lắng nhìn bóng Tinh Thiên khuất dạng sau con hẻm.

“Tôi sẽ đi tìm em ấy.” Dương Quang nói, “Đạo này tôi và Kenshin đi lại quanh đây thường xuyên nên tụi tôi thạo đường lối lắm.”

Tôi do dự nghĩ mất một phút, “Được, Dương Quang đi tìm Tinh Thiên đi. Kenshin, anh vẫn nên ở lại với tụi tôi, anh còn phải coi sóc Phượng Hoàng mà.”

“Ừ.” Dương Quang và Kenshin trả lời.

Tôi nhìn lại hướng Tinh Thiên vừa vùng chạy lần cuối, trong lòng vô cùng day dứt. Tôi hy vọng rằng mình chưa phạm phải sai lầm không thể cứu chữa.

Thật lạ khi thiếu mất một người. Cho dù tôi cố hát hay nhất có thể, nhưng bao tử tôi cứ như lộn tùng phèo, tôi những mong Dương Quang sớm tìm thấy cô và cô ấy thực sự chẳng giận tôi nhiều quá.

Chỉ khi hoàn thành buổi diễn và thấy dáng Tinh Thiên ngồi trên thảm bay, tôi mới trút được tảng đá trong lòng.

“Tinh Thiên, anh xin lỗi. Tại anh lo quá nên mới lỡ miệng la em. Em tha thứ cho anh nhé!” Tôi chấp tay lại và xin lỗi Tinh Thiên rồi rít.

“Hừ!” Tinh Thiên dẩu môi và quay ngoắt đi.

Tôi bất lực xoa mặt, “Rồi tụi mình sẽ đi chụp ảnh, em có muốn chụp không? Hay là... em muốn rời khỏi ban nhạc?”

Nghe vậy, Tinh Thiên quay lại hét, “Em không đi đâu hết! Em sẽ chụp ảnh.”

Nhìn bộ mặt hờn dỗi của Tinh Thiên, tôi không thể nhịn cười, rồi tôi ra giọng bị thuyết phục, nói, “Rồi, rồi, anh và em sẽ chụp chung mà.”

“Vương Tử Điện hạ, về Vô Ngân Thành rồi kìa.” Du hào hứng nói trên thảm bay.

“Tuyệt, về nhà rồi.” Tôi hứng khởi trông xuống thành phố Vô Ngân Thành quê nhà tôi.

Về nhà mình cảm thấy thật thân quen. Coi kìa! Tiểu Long Nữ đang reo lớn vỗ tay đón tụi tôi kìa. Tôi vui vẻ nhiệt tình vỗ lại Tiểu Long Nữ.

Tiếng hét lạc giọng của Tiểu Long Nữ vọng lại, “Vương Tử, cẩn thận! Tụi em đang thử nghiệm lá chắn mới, đừng tới gần...”

“Ể?” Chúng tôi vẫn còn đang thắc mắc chẳng biết Tiểu Long Nữ đang gào cái gì thì...

BINH!

Tiểu Long Nữ nhìn từng người một đập mặt vào lá chắn và từ từ trượt xuống tấm chắn tròn xoe, như thể con chim con đâm đầu vào cửa kính. Cô lầm bầm một mình, “Quá trễ rồi.”

“Lá chắn trứng khổng lồ, đúng như tên gọi, có hình dạng giống một cái trứng cực lớn, bảo vệ chắc chắn đối tượng mà người sử dụng nhắm đến. Tấm chắn duy trì tùy vào cấp bậc của em, lúc này nó che được khoảng 1/5 Vô Ngân Thành. Nếu không uống mana (lam được) thì em chỉ duy trì được 10 phút thôi. Nhưng nếu có lượng mana cần thiết thì em có thể giữ được ít nhất 2 tiếng. Lá chắn đảm bảo rất có ích cho công tác bảo vệ Vô Ngân Thành.”

Nói xong, Vân bối rối gãi gáy, “Nhưng em nào ngờ đối tượng thử nghiệm đầu tiên của em lại là các anh, Đại ca.”

“Lần tới, làm ơn báo trước cái quả trứng cóc lò chết tiệt của cậu trước khi nó làm anh gãy mũi nhé!” Tôi trả lời với vẻ mặt khó chịu.

“Là Lá chắn trứng khổng lồ mà.” Vân sửa lại.

“Đại ca. em vừa mới tạo ra loại Bùa ảo giác này.” Tinh vội lấy ra một đồng bùa khoe tôi, vẻ mặt như thể đang hiển bảo vật vậy.

Tôi tò mò hỏi, “Bùa ảo giác? Tác dụng là gì?”

Tinh hứng háng ho rồi giải thích, “Bùa ảo giác, tạo ra ảo ảnh, tên cũng như nghĩa. Dùng như sau, đầu tiên, đạo sĩ tạo bùa và truyền ý nghĩ vào lá bùa. Sau đó, khi dùng chúng, ảo ảnh được trứ trong bùa sẽ hiện lên diện rộng. Giả dụ như, em tưởng tượng ra sa mạc rồi dùng bùa thì hình ảnh sa mạc sẽ lập tức xuất hiện. Mặc dù chỉ là ảo ảnh không thể chạm vào, nhưng chúng cũng sẽ giúp là kẻ địch rồi trí.”

“Ồ? Nghe hay nhỉ, cho anh thử cái nào.” Tôi lấy một lá bùa thử chơi. Khi tôi phẩy tay và tung lá bùa lên, mọi người đều ngóc cổ, ngóng trông kết quả.

“Mấy người có về an nhân nhờ. Không có việc gì làm à?” Giọng nói của Vũ Liên đại tẩu bỗng chợt vang lên phía sau, âm sắc ngọt ngào làm tôi sồn hết cả da gà.

“Có-có việc làm chứ ạ. Em sẽ đi làm ngay.” Tôi quay đầu lại và đập vào mắt tôi đầu tiên là nụ cười từ thân nhẹ nhàng đáng sợ của Vũ Liên đại tẩu.

“Thế sao cậu không đi làm ngay đi cho chị nhờ?” Vũ Liên đại tẩu đáp, cười mỉm chi.

“V-vâng...” Tôi quay trái quay phải, ước sao có chuyện cho tôi làm...

Tĩnh lại hứng hăng ho, “Ồ, Đại ca, đó là...”

“Đừng làm phiền anh, anh phải kiểm việc gì đó để làm cái đã.” Ấy, đằng kia có vẻ bận rộn nhờ, tôi nghĩ rằng mình sẽ qua đó khuôn gỗ giúp. Nhìn nụ cười của Vũ Liên đại tẩu, tôi lập tức chạy đến hàng ngũ chuyển gỗ.

“Đại ca...” Tĩnh bất lực nhìn tôi nhiệt tình khuôn gỗ.

“Vương Tử, anh làm gì đấy?” Tiểu Long Nữ vội vã chạy lại, giật mình nhìn đồng gỗ tôi vừa chuyển.

Tôi lúng búng nói, “Ồ, Vũ Liên đại tẩu bảo anh phải kiểm việc làm”

“Vũ Liên?” Tiểu Long Nữ với vẻ hoàn toàn rối trí, “Chị ấy không phải đang ở văn phòng bộ tài chính à? Vừa rồi em qua đó chị ấy vẫn ở đấy mà.”

“Sao có thể? Không phải Đại tẩu ở ngay đây-...” Tôi chỉ tay về phía chỗ Vũ Liên đại tẩu đứng một giây trước, phát hiện ra chả có móng nào sắt. Tôi quáng đầu nghĩ, Cái quái gì trời?

Tĩnh cười vô vọng, “Đại ca à, đó là ảo ảnh của Bùa ảo giác thôi. Em vừa mới tạo một ảo ảnh trong cái bùa đó, Vũ Liên đại tẩu vẫn đang giám sát mọi người làm việc, cho nên...”

“Cho nên, chỉ là ảo ảnh do em tạo ra, mà anh lại bị lừa chạy đi làm ngay?” Khóe miệng tôi giật giật. Tôi thật không chỉ tốt số bình thường thôi nha.

Tĩnh cười hồi lỗi nhìn tôi.

“Quên đi, quên đi. Hai tên quỷ chúng mày làm anh sợ phát chết được.” Tôi xoa quả tim vừa đập điên cuồng, nhẹ nhõm nói.

“Đại ca dễ bị dọa nhì, em chỉ sợ là lần tới anh sẽ khiếp đến đứng tim mà chết thật quá.” Tĩnh cười rạng rỡ nói.

Tôi nuốt nước miếng, nghĩ thầm, Câu này nghe có ẩn ý nha? Mà ẩn ý có vẻ cũng không hay ho gì! “Ý em là sao?”

“Lẽ. Duyệt. Binh!” Tiểu Long Nữ nói giọng vang vọng.

“Hả?” Khi tôi vẫn còn thắc mắc lễ duyệt binh là sao thì Tiểu Long Nữ đã nồn nóng kéo tôi đi.

Sau khi kéo tôi vào phòng, Tiểu Long Nữ lôi từ cái túi ra một bộ áo giáp bạc nhẹ sáng loáng, có vẻ định mặc cho tôi.

“Sao anh lại phải đi duyệt binh quân sự?” Tôi hải hùng hoi, chân tay run lấy bầy. Có nhầm không vậy? Tôi, một cô nương, thậm chí chả biết quân sự là cái gì mà sao lại phải đi duyệt binh quân sự?

“Bởi vì mọi người đều muốn biết lãnh chúa là người ra sao.” Tiểu Long Nữ vừa thân nhiên nói vừa giúp tôi mặc bộ áo giáp bạc nhẹ.

“Không phải kiểu tính cách này hả?” Tôi cười khở.

Tiểu Long Nữ lắc đầu, “Em cảnh cáo anh trước, nếu anh mà dám trưng kiểu tính cách khờ khạo vô tích sự ra là sở quân sự chém anh đầu tiên đấy.”

“Ấy, mà sở tài chính và kế hoạch cũng sẽ không để anh trốn thoát đâu,” Cô lo lắng nói thêm, “Giờ anh là người đại diện rồi, tiếng tăm hùng mạnh của anh câu về không ít quân cho thành phố, nên sở quân sự rất hài lòng. Hơn nữa, rất nhiều du khách đội ngoài cổng thành để mua bằng được nhà trong Vô Ngăn Thành phù hợp với điều kiện chiến đấu của mình. Sở tài chính và kế hoạch cuối cùng cũng có thể thở phào.

“Và lại, anh, người đại diện rất quan trọng với Đế Nhị Sinh Mệnh, nếu anh mà dám phá hủy hình tượng trong buổi lễ thì số người muốn giết anh sẽ lấp đầy cả Thái Bình Dương”

Tôi rầu rầu nói, “Và nếu anh tiết lộ mình là nhân yêu, thì số người đó cũng đầy luôn cả Đại Tây Dương”

“Thôi, thôi, đừng có chán nản như vậy. Chỉ cần đeo bộ mặt Huyết Yêu vào, đi lên sân khấu nói vài câu rồi sẽ ổn cả mà.” Tiểu Long Nữ vỗ lưng tôi nhẹ sau khi cô buộc xong bộ áo giáp.

“Nhưng kiểu gì anh chẳng hoảng.” Tôi bối rối nói. Nghe vừa nãy Tiểu Long Nữ nói, chắc cũng phải có đến 5000 binh sĩ. 5000 đấy! Họ ở chỗ quỷ nào chui ra vậy trời? Chẳng phải tôi mới làm người đại diện được có mấy ngày thôi sao? Hảyyy, nghĩ thử coi 5000 cặp, nghĩa là 10.000 mắt nhìn tôi, hỏi sao tôi không loạn óc chứ!

Tiểu Long Nữ phá ra cười một lúc, “Bình tĩnh, bình tĩnh. Ông anh tưởng em không hiểu ông anh chắc? Cứ lên sân khấu là anh lập tức biến thành Huyết Yêu coi trời bằng vung ngay.”

“Thật hả?” Tôi chán nản hỏi.

“Thật chứ. Anh đi đi.” Tiểu Long Nữ đẩy mạnh tôi.

Không cần phải đuổi anh ác liệt thế! Tôi lù lù trong cuồng hòng, nhìn về phía hành lang dẫn đến căn cứ chính thức. Bình thường hành lang đó chỉ cần bước có vài bước là đến cuối, nhưng lúc này trông nó vừa tối, vừa dài, vừa sâu hun hút lại quá gian nan để đi tiếp. Và thường bước chân của tôi nhanh nhẹn và thoải mái, thì bây giờ thậm chí tôi thấy nhấc chân còn chần chờ.

“Đi nào.” Tiểu Long Nữ vỗ vai tôi.

“Vương Tử, sao em vẫn ở đây? Mọi người đang tìm em đấy.” Lang đại ca bước tới, nở nụ cười xấu xí quen thuộc.

“Vương Tử ca ca đã về! Doll nhớ anh nhiều lắm!” Doll lao về phía tôi và ôm tôi thật chặt.

Tôi ôm lại, cười, “Em không sợ anh sẽ cướp đồ ăn của em sao?”

Doll le lưỡi tinh nghịch.

“Vương Tử, bộ giáp hợp với em đấy.” Du với với giọng mê say, và tôi cốc một phát vào đầu hấn.

“Đi nhanh lên, Vương Tử.” Vũ Liên đại tẩu vẫn mỉm cười, nụ cười đầy khích lệ.

“Đạ, đi nào.” Tôi cười thoải mái, chân bước nhanh về phía luồng sáng chói lòa phía cuối hành lang, các thành viên Phi Thường Đội nói gót.

Ngay khi bước ra khỏi hành lang, ánh sáng lóa lên rất mạnh làm tôi không mở mắt ra nổi. Tôi đưa tay lên trán che mắt đến khi chúng thích nghi được với ánh sáng, rồi tôi mở mắt ra và nhìn xuống mọi người. Mai Khôi và Đoạn Kiếm cười rạng rỡ đón tôi, Legolas vẫn giữ kiểu lạnh lùng, Tiểu Cường cầm cây búa khổng lồ, người còn lại là Bồ Huyết Chuyên Dụng, và trong tất cả các tế ti tôi biết, anh là tế ti ra hồn tế ti nhất.

Tôi bước qua chỗ Mai Khôi Đội và mỉm cười, sau họ là Hắc Âm Tà Hoàng Đội. Cái vẻ kiêu ngạo của Minh Hoàng cho thấy cậu chàng vẫn còn phải dạy dỗ dài dài, Phong Vô Tình trông cái điệu điệu dàng lịch thiệp giả tạo chỉ muốn đấm, Tà Linh vẫn băng giá như thường, duy có đôi mắt anh là đông đầy nổi quan tâm và lo lắng.

Nam Cung Túy, cùng với Dục Băng Phượng Hoàng, Bạch Điều, Không Không và những người khác trong Kiếm Vô Tội về mặt tự hào nhìn xuống những binh sĩ khác, như thể đang khoe một báu vật. Đồng thời, họ cũng lo lắng xem mặt tôi có tí gì là không hài lòng không.

Lúc, này, tôi nhận ra quảng trường vô cùng rộng lớn đã chật kín người, trước mặt tôi là một cái bục. Tôi phải lên sân khấu, đeo mặt nạ Huyết Yêu Vương Tử, giả làm lãnh chúa oai phong để chào đón mọi người.

Tâm trạng cực kì bình tĩnh, tôi chậm rãi bước lên bục phát biểu. Trước ánh nhìn trông đợi của mọi người, tôi thoải mái nở nụ cười vô cùng vững vàng.

“Ta là lãnh chúa Vô Ngân Thành, còn được biết dưới cái tên Huyết Yêu Vương Tử.” Tôi đi thẳng vào vấn đề chính, giới thiệu bản thân.

“Điều đó cũng chẳng có gì đặc biệt, giản đơn chỉ là chức vụ của ta trong Vô Ngân Thành. Cũng như các bạn là binh lính hay bảo vệ thành, ta là lãnh chúa thôi. Với ta, dù các bạn là binh lính trong quân đội, hay là lãnh chúa trong cấm cung, chúng ta đều là một phần của Vô Ngân Thành. Nói cách khác, chúng ta là Vô Ngân Thành, và Vô Ngân Thành là chúng ta. Hãy cùng nhau, xây dựng và phát triển mở rộng Vô Ngân Thành trở thành biểu tượng lâu dài trong Đế Nhị Sinh Mệnh.” Tôi nói hết, hết thật to và đồng đại.

Theo luồng hơi nóng hùng hực, những ánh mắt ngưỡng mộ của người phía dưới, tôi dạo mạo rồi sân khấu trong khi sở quân sự đi đến sắp các binh sĩ vào những nhóm khác nhau, giải thích các công tác quân sự và các bài huấn luyện v.v... Nhìn chung, đó toàn là những chuyện như gió thổi mây bay với tôi, thì tôi có hiểu tí gì về quân sự đâu chứ. Bước xuống bục, tôi thấy Tiểu Long Nữ vẫy tay gọi tôi điên cuồng, và biết làm sao chứ, tôi đành đi theo cô...

“Em chẳng ngờ một tên như anh đứng trên sân khấu lại có thể nói những lời giống người đến vậy.” Tiểu Long Nữ thấp giọng nói với tôi.

“Này! Thái độ gì đấy hả? Anh vẫn nói chuyện bằng tiếng người mỗi ngày đấy thôi!” Tôi tròn mắt cãi lại.

“Ồ thật á? Thế “Tôi đói” cũng coi là tiếng người à?” Tiểu Long Nữ hỏi.

Có tí chột dạ, tôi nói, “Nhưng làm người thì cũng phải có lúc đói bụng chứ... Mà em đưa anh đi đâu đây?”

“Làm. Album. Ảnh!” 3 từ đó cổ hét thật to và rõ.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 7: Chụp album ảnh.

“Đầu tiên, tôi xin được giới thiệu với mọi người vật nhất-thiết-phải-có khi chụp ảnh! Sinh vật tôi đang cầm trên tay là số zách luôn đấy. Nhỏ, nhẹ, có thể di động, thuận tiện dùng cả trong nhà lẫn ngoài trời! Mọi người có thể đặt trong túi, rất gọn khi di chuyển.” Tiểu Long Nữ hất đầu về phía con gì đó trôi lơ lửng trong không trung, trông như nhân cầu của người khổng lồ với 2 cánh dơi mọc 2 bên, cá là ai thấy cũng phải trở mắt ra nhìn.

Thấy mọi người trong Ban Nhạc Vô Ngân đều ngẩng ra nhìn cái mắt lai dơi kì cục, Tiểu Long Nữ ho tăng hắng hai lần để thu hút sự chú ý của chúng tôi, “Tôi đã đặt tên rồi, là Photocritter. Tính năng ưu việt nhất của Photocritter là khả năng chụp nhiều ảnh một lúc, dung tích bộ nhớ là 500 ảnh và có thể quay phim thời lượng tối đa là 5 giờ. Ngoài ra, nếu mua thêm bộ nhớ, máy người sẽ lưu được nhiều hơn. Còn nữa, đây là loại máy kĩ thuật số cao, tới 10 megapixel. Có thể dùng nó để chụp ảnh kỉ niệm khi đi nghỉ hay chụp hiện trường vụ án giết người! Không có gì mà nó chịu bó tay!” Rồi Tiểu Long Nữ nói thêm, “Hiện nay Photocritter đang được bày bán rộng rãi trong các tiệm linh thú! Nhưng nhanh chân lên! Vì chỉ có 5000 con ra mắt lượt sản phẩm đầu thôi!”

“Sản phẩm thứ hai, được chế tạo hoàn toàn tinh cở bởi Tinh. Với chất lượng ảo ảnh đảm bảo 100% tính xác thực! Nó có thể hiện thị từ phong cảnh thời đại tới vật dụng trang trí! Rất hữu ích khi chụp ảnh nhé!” Tiểu Long Nữ nói, phun nước bọt tùm lum khi ba hoa này nọ. Cô ôm một chồng bùa lú.

“Ế Tiểu Long Nữ, dạo này em ghiền kênh mua sắm ETTV quá à?” Tôi nghiêm túc hỏi.

“Đừng hòng có chuyện em mua đồ ở kênh đó!” Cô gào lên, nhưng rồi đỏ mặt và nói thêm, “Tuy nhiên, anh biết mà, hãng Chanel đang ra một mới mùa này, em xin chân tiếp thị sản phẩm cho ETTV kiếm chút đỉnh sắm quần áo cho thôi.”

“...” Mọi người á khẩu một hồi.

Tôi chợt nhớ, “Nhưng chụp album xong thì bán vào đâu?”

“Em sẽ mang đến văn phòng phát hành sản phẩm của Đế Nhị Sinh Mệnh để thương lượng giá cả. Sau khi quyết định in, họ sẽ xuất bản vài ngày sau.” Tiểu Long Nữ nói, “Bọn em định bán ở cửa hàng trang bị.”

Gì cơ? Sách ảnh mà kêu là trang bị để vận sao? Thuộc tính gì vậy? Đánh lạc hướng kẻ thù bằng ảnh mát mẻ hả? Tôi vô vọng nghĩ. Rồi bóng đèn bật sáng trưng trong đầu tôi, “Hay mình mở tiệm sách đi?”

“Mở tiệm sách? Được không đây?” Tiểu Long Nữ do dự.

“Không tồi đâu.” Du phấn khích nói, “Sau khi lệnh cho phép xuất bản sách được ban hành, sẽ rất nhiều game thủ thử bán sách tự viết. Nhưng sẽ ít người chịu đem sách ra bán ở tiệm trang bị như chúng ta. Nhưng nếu ta mở cửa hàng sách và nhận sách để xuất bản, ngân quỹ sẽ tăng kha khá đấy.”

“Nhưng có chắc đông khách không?” Tà Linh thận trọng hỏi.

“Cái đó tùy vào chất lượng sách xuất bản. Chúng ta sẽ phải lựa chọn kĩ lưỡng số sách đầu vào. Về sau tôi nghĩ sẽ xuất hiện nhiều tác giả có tài. Sách hay thì đồng nghĩa với khách nhiều mà. Thực tế, nhiều người lúc tính thì không đủ thời gian xem sách. Nhưng họ có thể đọc sách lúc ngủ bằng mũ chơi game! Đối với nhiều người như vậy sẽ rất tiện!” Du vui vẻ nói.

“Tiện thể tăng thêm một điểm đặc sắc của riêng Vô Ngân Thành, sẽ có nhiều người tham gia đấy.” Tinh Thiên siết tay phấn khích.

Tiểu Long Nữ nhún vai, “Thế thì mở tiệm sách thôi. Vì là lĩnh vực của sở xây dựng nên để 2 trưởng sở lãnh luôn nha.”

Du gật đầu, mắt sáng rực. Anh quay đầu về phía Tinh Thiên, mắt cở cũng rực như đèn pha, 2 người lập tức thảo luận nghiêm túc về dự án tiệm sách.

“Ý tôi là, 2 người sẽ bàn mấy cái đó sau, giờ ta tập trung vào sản phẩm chính đi!” Tiểu Long Nữ nở nụ cười làm cho tóc gáy người ta dựng đứng cả lên. Rồi cô bỏ sung một câu giật gân làm tóc người ta càng được thể chống ngược lên trời, “Thế nhé. Giờ cời ra đi.”

“Cời ra? Cời gì cơ?” Tôi ngây ngốc hỏi.

Mắt Tiểu Long Nữ liếc dọc từ mặt tôi xuống ngực tôi. Kiểu nhìn đó... Tôi bất giác túm chặt cổ áo mình. Rồi mắt cô lại đảo xuống nữa... Tôi túm chặt cái thắt lưng, nghĩ thầm, Chúa tôi, Tiểu Long Nữ ,đừng đùa nữa, kéo không sách ảnh bán ra sẽ thành loại mặt hàng H đấy.

~*~

“Giờ anh nghỉ chút được không?” Tôi hoa cả mắt lên hỏi. Tôi chưa bao giờ nghĩ chụp sách ảnh lại khó nhọc như vậy. Quả thực là phải kiểm tra cả sức mạnh, sức bền và khả năng sống sót chịu được con đau thấu trời.

Kiểm tra sức mạnh: Tôi phải thực hiện những tư thế khó đến bất khả thi để Tiểu Long Nữ chụp được ảnh đẹp. Đôi khi tôi phải giữ nguyên một tư thế

mất nửa giờ. Tôi nghĩ rằng lúc đó Tiểu Long Nữ ngồi phác họa chân dung tôi chứ chẳng có chụp hình chụp họa chi hết.

Kiểm tra sức bền: Tiểu Long Nữ khẳng định tôi chỉ phải hờ có mỗi 2 chỗ, tôi nghĩ, Cũng được, và miễn cưỡng đồng ý. Ôi xời, con trai mà lộ mỗi 2 chỗ đó thì đâu có khiêu gọi gì lắm đâu. Nhưng, dưới sức ép của ánh mắt “Thử coi, giết liền” của Tà Linh và đôi mắt to ạng nước, “Tàu Vương Tử Điện hạ, đừng chịu nhục” của Du, hành động thoát y của tôi bị hãm lại giữa chừng. Sau đó, tôi thấy Tiểu Long Nữ cầm đầu Phụng Hoàng và Tinh Thiên đối đầu lại với Du và Tà Linh. Hai bên đấu đá nhau quyết liệt xem tôi có nên lộ 2 chỗ hay không, làm tôi cứ cời đồ ra rồi lại mặc đồ vào vòng vòng. Thật không hiểu người bị lộ hai chỗ đó là ai nữa?

Cuối cùng, chút bình tĩnh còn sót lại của tôi bốc hơi mất tiêu. Mặt tôi sẫm, tôi gào lên, “Im đi!”

Năm con người đồng loạt quay lại lườm tôi. Họ đồng thanh, “Vậy anh/em tự quyết định đi!”

Thấy 5 cặp mắt tròn trừng ngó mình, con giận của tôi tức khắc tiêu biến. Tôi nói giọng sợ sệt, “Thế thì...tôi nửa kín nửa hở được không?”

“Cởi áo nhưng không lộ chỗ đó á?” Tiểu Long Nữ lăm bắm rồi miễn cưỡng nói, “Ồ, thôi cũng được.”

“Đừng hòng! Tên đó vẫn được thấy mà!” Tà Linh khoa tay chỉ Du.

“Câu này tôi nói mới đúng! Thân thể Vương Tử mắc gì cậu nhòm ngó!” Du điển tiết nói, nghiêng rằng

“Vậy phải làm sao?” Tôi vuốt mặt. Thế này không được thế kia cũng chẳng xong. Con trai con đưa gì còn nhiều chuyện hơn cả đàn bà... Tôi nghĩ. Xo-xoet... Đột nhiên, một âm thanh kì lạ văng đến bên tai tôi. Tiếng gì nghe như...tiếng băng dính? Chúng tôi quay lại nhìn. Chỉ thấy Phụng Hoàng, tay cầm 2 miếng băng keo thêm thuồng chỗ ngực tôi...

Lời bạt: Nếu có ai bảo chuyện tháo băng dính ra khỏi người đau ngang với rặn đẻ, tôi đồng ý cả 2 chân 2 tay!

Tôi quay lưng khỏi đồng ảnh khủng khiếp đó, nhìn Tiểu Long Nữ bằng đôi mắt mọng nước.

“Cho anh nghỉ nha?” Tôi nài nỉ.

“Anh được phép nghỉ ngơi...” Tiểu Long Nữ đáp. Mắt tôi sáng rực. Cuối cùng tôi cũng được đi chơi quanh Vô Ngân Thành! Thật không tri hoãn nỗi sự sung sướng thường thức cao lương mỹ vị trong thành phố được nữa! Tôi phấn khởi nghĩ.

“...một tí. Mai là phải đi tập hòa nhạc rồi.”

“Tập hòa nhạc?” Tôi ngớ người lặp lại.

“Ừa! Vũ Liên sẽ coi chừng đấy, mình chỉ một đồng tiền cho buổi hòa nhạc mà lại.” Tiểu Long Nữ nói nhỏ vào tai tôi.

Hú hú hú hú! Đáng sợ quá! Tôi khóc không ra nước mắt.

~*~

“Đại ca, cho dù mai có bắt đầu tập hòa nhạc nên không có thời gian ra ngoài ăn uống, nhưng anh có nhất thiết phải nốc kinh vậy không?” Văn hỏi. Nó bắt đầu nhìn tôi. Tôi thấy mặt hai đứa còn chả thèm nói câu nào, chỉ vục đầu vào ăn như điên dại.

Thấy tôi chả có phản ứng gì, Tinh đành bắt đầu dĩ nói, “Thôi Đại ca, nếu đang tập mà thèm ăn gì thì PM bọn em, tụi em mang qua cho.”

Nghe vậy, tôi mới chịu thả cái chân gà tay đang cầm xuống, uống ngụm nước cho nuốt trôi thức ăn rồi nói giọng ngượng ngùng, “Cảm ơn hai đứa.”

“Ăn chậm thôi. Có ai giành đồ ăn với em đâu mà lo.” Tà Linh càu nhàu không vui về gì đấy.

“Vương Tử Điện hạ, có muốn ăn thêm suất khoai tây chiên nữa không?” Du đưa tôi cái khăn giấy để lau tay. Phụng Hoàng thì dùng khăn lau miệng cho tôi, trong khi Văn và Tinh nhìn tôi ghen tị.

“Này, Tinh Thiên đâu rồi?” Văn bỗng bối rối hỏi.

“Còn Dương Quang?” Tinh tiếp lời.

“Ồ, 2 người đó đi dạo rồi.” Tôi thần nhiên trả lời. Cơ mà chẳng biết sao Kenshin lại không đi cùng nhờ... Ờ đừng có nghi ngờ nha – anh chàng đầu có rồi tôi nửa bước, chỉ tại anh im lặng quá đấy thôi. (Đến cả tác giả cũng chẳng biết nói sao để độc giả hiểu anh vẫn ngồi đó. Ai mà rồi hơi luôn mồm nói anh ta ngồi cảm như hén với khuôn mặt lạnh như tiền mãi được chứ?)

“Ủa, lạ dữ. Tinh Thiên mà chịu nổi chuyện phải rời xa anh.” Tinh ngạc nhiên nói.

“Em ấy bảo đi kiểm tra vị trí hiệu sách mở.” Tôi lơ đãng nói lúc không ngừng nhón đĩa khoai tây chiên Du đặt riêng cho tôi.

“Hiệu sách? Hiệu sách nào?” Văn ngây ngốc hỏi.

“Hiệu sách Vô Ngân, cửa hàng sắp mở, tiệm sách đầu tiên trong Hệ Nhị Sinh Mệnh.” Du nói với 2 con mắt sáng lấp lánh. Xời, bảo sao ông đi làm giáo sư. Nói đến sách là phát rồ lên. Tôi vừa nghĩ vừa nhai khoai tây chiên.

“Vậy chỗ nhận sách đề xuất bản ở đâu ạ?” Tinh do dự hỏi.

“Đầu tiên chúng ta sẽ bán sách ảnh của Ban Nhạc Vô Ngân trước đã. Thầy cũng sẽ viết vài cuốn đề xuất bản. Sau đó, khi có chút tiếng tăm rồi, ta sẽ cho người ngoài gửi sách đến, nhận luôn bản thảo, rồi chúng ta sẽ giúp họ xuất bản sách. Mấy chuyện đó thầy làm dư sức.” Mắt Du phát ra ánh sáng ‘IQ 200’.

“Thật ạ? Vậy... ừm...” Vân úp úp mở mở, có vẻ vô cùng ngại ngùng.

Tôi bỗng nhớ ra. Tinh và Vân thích viết truyện lắm mà, hai đứa thường chọn tôi làm nạn nhân đầu tiên đọc những Câu-chuyện-bi-kịch-sầu-thảm-nhất-của-nhất-trong-vũ-trụ-và-sử-sách-nhân-loại của 2 đứa. Ừ thì, nói thật, truyện bọn nó viết dở thì không dở, nhưng mà phải cái tiêu đề ghê hết đờ nổi miến bàn luận luôn. Bọn hỏi cái tiêu đề nào á? Thì cái “Câu-chuyện-bi-kịch-sầu-thảm-nhất-của-nhất-trong-vũ-trụ-và-sử-sách-nhân-loại” bọn vừa đọc xong đó thôi.

“Bọn em có thể gửi sách cho thầy coi không?” Tinh thiếu kiên nhẫn thốt ra.

“Vô tư! Mấy ngày tới 2 đứa rảnh rảnh thì viết nhanh đi! Thầy sẽ biên tập duyệt lại, xuất bản, có lẽ được thì bán luôn hôm khai trương.” Du rất mừng khi có người giúp việc viết sách.

“Vâng!” Tinh và Vân phấn khích ôm chầm lấy nhau.

“Phải rồi, Tinh, Vân, mua nhà chưa?” Tôi bỗng nhớ ra trước đó hai đứa có bảo đi chọn nhà. tôi tự hỏi không biết trông nó ra sao.

“Tụi em mới tậu một căn. Nhà gỗ nhỏ màu trắng rất dễ thương, có cả vườn nữa.” Vân vui vẻ nói.

“Ồ, anh muốn đi xem?” Tôi đột ngột đứng dậy, “Tiểu nhị, tôi mang phần thức ăn còn lại về nhé.”

“Xin lỗi, tôi không đi với em được, Vương Tử,” Du cũng đứng dậy, thở hắt ra, “Vũ Liên bảo tôi về thiết kế sân khấu hòa nhạc. Rồi còn thiết kế tiệm sách, chưa nhắc tới còn cả sách phải viết nữa.”

“Ủầy, anh bận bịu gớm.” Tôi thực không biết hẳn thực sự dành bao lâu để chuẩn bị bài giảng lên lớp. 10 phút chẳng? Có khi còn ít hơn ấy chứ...

“Vương Tử Điện hạ, mặc dù thân thể tôi xa lìa em, nhưng con tim tôi luôn hướng về em, ở bên em.” Du lại một lần nữa gạt lệ hoen mi quay lại thăm tình nhìn tôi, cuối cùng bị tôi đá đít với một lòng điên tiết sâu sắc.

“Du mà không ở đây thì anh cũng về sở quân sự đây. Việc chưa làm cũng không ít đâu.” Tà Linh nói.

Vậy, nếu Du còn ở đây, thì anh coi việc sở quân sự không ra cái gì rách gì à?

“Nếu đã vậy, em về phòng Tài chính thì hơn, Vũ Liên sắp nổ tung vì căng thẳng rồi...” Phụng Hoàng mặt tái khùng khiếp.

“He he, không sao, không sao, mấy người cứ đi đi. Dù có chuyện hay không có chuyện gì thì cũng đừng quay lại tìm tui nữa nhớ.” Tôi hạnh phúc vẫy tay chào tạm biệt. Hiếm có thật! Thực có ngày tôi thoát được cả 4 tên kia mà thư giãn. Cuối cùng tôi cũng được bình an.

“Đại ca, đừng có quá khích ra mặt thế. Họ buồn đấy, mấy người đó ra về mà có ma trời lập lờ bên cạnh.” Vân hầu như chẳng nhận cười nổi.

Tôi thư thái, “Mấy người đó mà không chịu rời là đầu anh nổ tung mất. Thôi, đi xem nhà 2 đứa đi.”

Trên đường tới nhà, Vân bỗng nói, “Đại ca, có một câu tui em luôn muốn hỏi anh...” Tôi nhìn cậu ta chăm chăm. Vân luôn thích gì nói nấy mà. Từ bao giờ cậu chàng lại bày đặt xin phép thế?

“Sao nào?” Tôi hỏi.

“Đại ca, anh có biết Phong Lam không?” Tinh nói và tim tôi lỡ mất một nhịp.

Tôi khựng lại. Sao nó hỏi tôi vậy? Nó phát hiện ra rồi? Không thể nào? Đầu có dễ lộ vậy chứ? Tôi thu giọng bình tĩnh nhất có thể lúc đó, nói, “Phong Lam? Anh có biết đâu. Sao lại hỏi anh thế?”

“Em chỉ nghĩ là...” Tinh lăm bầm nhe nhò.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Nói thật, hỏi mày là mày có biết mày không thì nghe kì thật. Nhì, Tiểu Lam?” Tinh nhẹ nhàng nói thêm.

Sau khi máu tôi ngừng chảy mất 3 giây, tôi đưa tay che kín mặt, khóc không ra nước mắt. Minh hiểu rồi, chúng nó biết hết. Đòi tôi xong rồi! Đây là

trường hợp tiêu cực nhất, bí mật của tôi đã bị Cố Vân Phi, cái trạm phát sóng siêu thanh bật mí! Một khi tin đồn rò rỉ ra ngoài, chỉ nghĩ đến chuyện người hâm mộ tràn đến đông đủ lấp đầy Đại Tây Dương và Thái Bình Dương là... Hú hu hu hu! Tương lai tôi ở đâu chứ!

Tinh vỗ nhẹ vai tôi, “Ồn mà, tao hiểu vấn đề của mày, Tiểu Lam. Tao đã thưởng Vân mấy đòn karate và cảnh báo nó rằng nếu nó tiết lộ với bất cứ ai bí mật nho nhỏ của mày, thì lần tới tao sẽ oánh karate trúng chỗ nhạy cảm nhất của anh chàng. Vân chắc chắn không có to mồm đâu.”

Phèo! Hú hồn! Nhưng sao mà tôi lại bị phát giác vậy? “Sao chúng mày biết là tao?” Tôi hỏi, “Chẳng phải chúng mày tới ngày gọi tao là Đại ca à?”

“Đây là tại mày không chịu nói bọn tao biết tên-trong-game, nên tụi này phải hỏi thẳng em mày và nó nói mày là nhân yêu trong game.” Vân giải thích.

THÀNG EM CHẾT TIỆT KIA, ĐỒ ĐÀN ĐỘN! Đừng bắt chị phải giết mày để bảo toàn danh tiết nhá! Tôi siết chặt nắm tay và bắt đầu tính chuyện cho thêm thuốc trừ sâu hay bả chuột vào bữa tối để thẳng bé tèo nhanh hơn.

“Vậy nên bọn tao nghĩ rằng, mày làm nhân yêu và có tình yêu trai đẹp mãnh liệt như tao, thế mà mày chả có tí hứng thú nào với siêu cấp đại mỹ nam Vương Tử. Lí do duy nhất mà bọn tao nghĩ ra được là mày chính là Vương Tử. Với lại, dù ngoại hình trong game và ngoài đời của mày rất khác nhau, nhưng mặt mũi vẫn hao hao, còn tính tình thì y hệt, nên bọn tao nhận ra mày ngay.” Tinh nhún vai lơ đãng.

“Mày biết đấy, chị em nhà họ Phong nhà mày đúng là đàn só một sử sách, nghĩ coi thằng em Dương Danh của mày chả bao giờ nhận ra mày là Vương Tử, cho dù nó biết thừa mày là nhân yêu.” Vân ‘ngưỡng mộ’ nói.

“Có ai trên đời đoán giỏi bằng 2 người đâu mà kêu.” Tôi lẩm bầm.

“Ồ đấy, nếu tụi này không có tài dự đoán thiên bẩm siêu cấp, thì thử hỏi làm cách nào nhận ra mày chính là Vương Tử? Hại tụi này phải gọi hoài Đại ca này Đại ca nọ?!” Tinh cốc đầu tôi đánh bốp. Au... Tại sao mọi cô gái tôi quen đều bạo lực quá vậy?

“Tao vậy mới nói chẳng ai lại xuẩn ngốc đến độ giúp đỡ tụi tao mặc dù bị bọn này phản bội quá nhiều lần. Vậy ra, đó lại là mày, Tiểu Lam. Khỏi nói sao mày giúp bọn tao mãi.” Vân không khỏi tự giải thích. Làm cậu và Tinh cảm động chết nỗi, còn thề sẽ đi theo Vương Tử mãi mãi.

Lúc này, ngoài chuyện vò vò mái tóc và cười ngớ ngẩn thì tôi còn biết làm gì hơn?

“Chuyện đó không quan trọng, cần đề là, mày sẽ chọn ai trong mối tình tay ba lãng mạn và kịch tính này đây? Giáo sư hay đàn anh khóa trên?” Tinh ngó tôi chăm chăm.

“Đừng có hỏi mấy câu giống mẹ tao như vậy, Tinh. Tao biết sao được!” Lãng mạn và kịch tính? Tinh, mày miêu tả hơi phóng đại quá đấy... Tôi bất lực thở dài.

“Mày lo nỗi gì? Hẹn hò với cả hai luôn.” Vân thì thầm khe khẽ.

“Này! Mày có phải đàn ông không thể? Sao lại đi khuyên con gái bắt cả hai tay?!” Tinh kéo tai và hét thủng màng nhĩ Vân.

Tôi khó hiểu hỏi lại, “Chẳng phải bọn mình đã thống nhất không coi nó là con trai sao?”

“Tiểu Lam!” Tinh bất chợt túm vai tôi, “Thử chút coi sao đi!”

“Thử?” Tôi ngó người hỏi lại.

“Hẹn hò với cả hai ngoài đời thực!” Mắt Tinh lấp lánh làm tôi phát sợ.

“Hở?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 8: Nhật kí hò hẹn.

“Giáo sư à, thực ra thầy đâu cần phải vương vào rắc rối này...” Tôi khóc không ra nước mắt nhìn giáo sư Mẫn Cur Vãn ngồi đối diện.

“Đừng lo em ạ. Chỉ cần giúp được sinh viên, rắc rối nhỏ nhặt này đáng là chi!” Nụ cười thoảng qua mặt Du khi hấn từ tốn nhấp một ngụm nước.

Tinh! Mày chết với tao. Tôi không đời nào mơ tưởng tới chuyện để khiến Giáo sư Mẫn hẹn hò với tôi, Tinh lại thêm dệt lên câu chuyện phét lác vô nhân đạo này. Thậm chí đến tôi nghe còn thấy chuyện nó kể phản logic quá trời. Nhưng khó đỡ hơn là giáo sư Mẫn Cur Vãn lại tin sái cổ cái thứ ấy...

Chuyện là vậy: Hôm qua lúc tan học Tinh kéo tôi lại ngay trước mặt giáo sư Mẫn.

“Giáo sư ơi, có một vấn đề cực kì nghiêm trọng mà em mong rằng thầy có thể giúp tụi em.” Tinh đeo nét mặt buồn khổ sâu sắc. Lúc đó tôi thực không biết nó khóc lóc rầu rĩ vì lí gì.

Giáo sư Mẫn thấy sự tình có vẻ nghiêm trọng, nên an ủi Tinh bằng nụ cười dịu dàng muôn thủa, “Có chuyện gì thế? Từ từ mà nói, đừng lo lắng quá.”

“Thực ra là vấn đề của Tiểu Lam ạ. có một kẻ lén lút quấy nhiễu* Tiểu Lam. Hắn đã theo đuôi làm phiền bạn ý nguyên năm, tới giờ vẫn chưa chịu buông tha bạn ý.” Tinh nhũn sít lông mày, lệ tuôn như suối.

(*Kẻ quấy nhiễu: Bản gốc là Đãng Đồ Tử. Đây là một cụm từ của TQ, dùng để tả những kẻ biến thái hay quấy nhiễu người khác. Từ này dựa theo điển cổ về Đãng Đồ Tử. Đãng Đồ Tử vốn ghen tức với Tống Ngọc. Hắn liên tâu với Sở Vương rằng Tống Ngọc rất hảo sắc. Tuy nhiên, Tống Ngọc lại biện minh rằng Đãng Đồ Tử mới là kẻ hảo sắc, bởi vợ ông ta vừa xấu vừa già, không có sắc nhưng Đãng Đồ Tử vẫn mê đắm, còn sinh rất nhiều con. Cụm từ này đối với những bạn không quen đọc truyện Trung Quốc thì khá khó hiểu nên tôi xin phép được sử dụng từ Hán Việt dễ hiểu hơn. Nếu các bạn không vừa lòng, xin liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

“Thật sao? Tiểu Lam, em không có cách nào xử lí hắn hả?” Giáo sư Mẫn hỏi.

Hắn ta? Chẳng nào hả thầy...? Tôi vô cùng bối rối, đưa mắt trống rỗng nhìn lại.

Tinh đột nhiên la lớn, “Giáo sư nhìn xem! Tiểu Lam bị thằng điên đó dọa đến mức mặt mũi cũng thất thần vậy đó.”

“Ồ?” Giáo sư Mẫn cau mày, “Bảo sao dạo này Tiểu Lam thường lơ đãng trong lớp và cứ chuông reo hết giờ là em ấy chạy biến.”

“...” Tôi lơ đãng là do bị đám phóng viên cổ hời anh tung tích Vương Tử làm cho phát hoảng. Và nếu hết giờ tôi không chạy cho nhanh, có khi vài phóng viên có tầm-nhìn-xa-trông-rộng sẽ phát hiện ra trông tôi giống Vương Tử mất. Nói coi nếu bị vậy tôi có được chết toàn thân không?

“Đừng đó. Giáo sư, thầy không biết hắn ta đáng sợ thế nào đâu. Tiểu Lam bảo hắn là bạn ý thà chết còn hơn yêu hắn, nhưng hắn không chịu! Em đá karate trúng chỗ hiểm hắn cũng không dung tha bạn ý. Sau đấy, bọn em chỉ còn biết nói Tiểu Lam đã có người yêu rất đẹp trai, trưởng thành và đáng tin cậy. Nhưng hắn nói hắn không đời nào tin, trừ phi...” Lúc này mặt Tinh bắt đầu lộ vẻ khó xử.

“Trừ phi gì?” Giáo sư Mẫn hỏi, cực kì nghiêm túc.

“...Trừ phi hắn tận mắt thấy anh đó!” Tinh thờ dài, “Nhưng tụi em biết kiếm đâu ra người đồng ý diễn vở kịch này chứ?” Tinh lắc đầu buồn bã.

Tôi bỗng sáng mắt ra. Cuối cùng tôi cũng hiểu Tinh đang cố làm gì rồi! Nhưng, nhưng nói gì điều phát gôm. Người nào có chút đầu óc sẽ không đời nào sa bẫy đâu, huống chi giáo sư Mẫn Cự Văn có chỉ số IQ 200!

“Thầy hiểu, thầy sẽ giúp vụ ngày!” Giáo sư Mẫn bật cười.

Không thể được! Giáo sư Mẫn, IQ 200 của thầy chạy đâu mất rồi? Tôi không tin nổi vào mắt mình khi nhìn bộ mặt nghiêm trang của giáo sư Mẫn.

“Quá tuyệt vời, Giáo sư! Vậy mai thầy dẫn Tiểu Lam đi uống cà phê hay mua sắm hay gì gì đó cũng được. Em nhận trách nhiệm đưa hắn tới. rồi hắn sẽ phải tin lời Tiểu Lam!” Tinh reo lên vui vẻ.

“Được thôi.” Mặt giáo sư Mẫn Cự Văn vẫn thoảng nét cười dịu dàng.

Vậy nên vì sao tôi và giáo sư Mẫn lại ngồi trong quán cà phê ngoài trời thật vắng hệt sức mơ hồ. Tôi còn tiếp tục nghi ngờ chuyện làm sao giáo sư Mẫn lại để mắc bẫy Tinh thế.

“Em Phong Lam*, sao hắn ta chưa tới?” Giáo sư Mẫn vẫn khoác nguyên nụ cười trên môi.

(*Em Phong Lam: gốc là Phong Lam đồng học, trong bản tiếng Anh là student Feng Lan. Từ đồng học có nghĩa là bạn, chỉ những người không thân thiết lắm. Tôi xin mạn phép sử dụng từ “em” thay cho từ trên để hợp với mối quan hệ thầy trò ở Việt Nam. Độc giả không hài lòng mời để lại ý kiến để sửa đổi. – meomeo)

“Em, em cũng không biết...” Thà có thằng cha ấy trên đời còn đỡ! Tôi rửa thềm sau lưng con nhỏ Tinh giờ biến đâu chẳng biết.

Mặt giáo sư Mẫn thốt nhiên nghiêm lại, hắn thờ dài, “Em Phong Lam, thầy không nghĩ rằng tên đó sẽ đến đâu, nhỉ? Hay đúng hơn, hắn thậm chí còn chẳng tồn tại.”

“Thầy biết rồi?” Tôi ngạc nhiên nói. Một khi thầy đã biết sự thực, sao thầy vẫn đi chơi với em?

Giáo sư Mẫn miễn cưỡng cười, “Từ lúc bắt đầu đi dạy, thầy đã nghe đủ loại lí do để dụ thầy đi chơi. Tuy nhiên, lí do 2 đưa bày ra là phóng đại nhất.”

Nghe vậy, tôi cười ngu ngơ, Nói vậy nghe còn có lí!

“Em Phong Lam, thầy muốn em hiểu là thầy đã có người trong lòng, nên...” Giáo sư Mẫn bỗng tỏ ra lúng búng, “Nên thầy e rằng thầy không thể chấp nhận tình cảm của em.”

Tôi đơ người mất một lúc khi nhận ra hần tướng tôi mời hần đi chơi để bày tỏ tình cảm với hần.

“Em Phong Lam, em đừng quá buồn. Thực sự trong tim tôi đã in hình bóng một người. Không phải là em không đủ tốt đâu. . .” Giáo sư Mẫn thấy tôi ngây ra nhìn hần nên phát hoảng, vội vội vàng vàng nghĩ gì nói vậy.

“Phi!” Tôi không thể nhịn cười. Nhìn sao nổi chứ. Lúc giáo sư Mẫn bối rối, nhìn thầy ngốc ngốc giống kiểu Du. Thấy đáng về hần lịch sự đường hoàng mà rất nghiêm túc, lại đeo kính và mặc áo sơ mi trắng mà tỏ vẻ ngu ngu thì đúng là nắc cười dã man.

“Sao em lại cười? Con gái thời nay thật khó hiểu.” Du lăm bằm một mình.

“Người trong lòng giáo sư là Vương Tử à?” Tôi bỗng muốn nghe giáo sư Mẫn nói rõ ràng trong đời thực, khi thực là hần.

“Ừ, là Vương Tử.” Mặc dù hần cố ra vẻ trầm tĩnh, nhưng mặt hần thoáng đỏ và trông có vẻ ngượng ngùng.

Trầm lặng một hồi, tôi bỗng buột miệng, “Thầy sẽ không hối hận chứ? Vương Tử là nam mà.”

Khi nghe tôi hỏi, ánh mắt Du lộ vẻ xa xăm, “Hối tiếc ư...? Vương Tử giống như một đóa hồng có gai. Nếu thực lúc đầu biết là gai nhọn, có khi thầy đã không dám nhặt lên. Nhưng thầy đã chạm vào hoa, ngửi được hương thơm nồng nàn và thấy vẻ kiều diễm đó. Nếu giờ thầy lại đặt xuống, thì nỗi thốn đau của con tim sẽ còn nhói buốt gấp bội bàn tay rướm máu của thầy hay phần da thịt bị gai cửa rách. Vậy nên, thầy sẽ không bỏ bông hồng xuống.”

Lúc lâu sau, ánh nhìn xa xăm biến mất và Du đỏ mặt nhìn tôi, “Thầy xin lỗi, nói gì mà nghe kì cục quá.” Hần nói.

Cười mỉm, tôi nhẹ lắc đầu và nói giọng trang trọng, “Giáo sư, đáp ứng một điều kiện của em nhé, rồi chúng ta có thể kết thúc hôm nay ở đây.”

“Chuyện gì?” Du run rẩy sợ hãi.

Mất tởm sáng ám muội, tôi chỉ từ thực đơn rồi nói, “Thầy đãi em món mì ống ngao sốt vang trắng và canh thập cẩm nha?”

“Hử?”

Vì vậy, sau khi tôi toàn tâm toàn ý chén mì ống ngao sốt vang trắng và canh thập cẩm*, còn giáo sư Mẫn chưa xốt ngõ ngang thanh toán, buổi hẹn giữa tôi và giáo sư Mẫn kết thúc thiệt là có hậu.

(*Canh thập cẩm: đây vốn là một món ăn của Ukraina, nổi tiếng ở các nước phương Đông và Trung Âu. Món này thường gồm củ cải đỏ và cà chua nên có màu đỏ tím – nhóm PR)

~*~

Tối đó, Tinh và Vân hào hứng kéo tôi ra đường.

“Mình đi đâu mới được?” Tôi hồ nghi hỏi.

“Nói nhảm gì vậy bà? Tất nhiên là đi đến cuộc hẹn kể rồi.” Tinh găm gừ bức bối.

“Ồ...”

“Ồ kia!” Tinh núp sau cái cột đèn, trỏ tay chỉ Trác ca ca đứng cách đó khá là xa, “Tiểu Lam, tao bảo Trác Linh Bàn là mày rất muốn đi chơi chợ đêm, nhưng tao bận không đi được, nên nhờ anh ấy đi thay tao. Mày hiểu không?”

“Hiểu.”

“Vay bước nhanh! Nhớ về so sánh 2 anh chàng nhé.” Vân đột nhiên đẩy tôi ra khỏi chỗ sau cột đèn. Vay bắt đầu đi, tôi đành bước về phía Trác ca ca.

“Em tới rồi, Tiểu Lam.” Trác ca ca mỉm cười với tôi.

“Dạ.” Tôi gật nhẹ đầu.

“Em muốn đi mua sắm trước không? Hay là để ăn cái gì đã?” Trác ca ca cực kì chu đáo hỏi.

“Ăn.” Tôi đâu đã có ý thăm thú gì mấy gian hàng, vậy nên phải bảo là ăn chứ. Không phải là tại tôi là loại phàm ăn tục uống đâu nha!

Đến cuối đoạn đường đi dạo, tay trái tôi cầm đùi gà, tay phải giữ tách hồng trà, miệng tóp tép nhai khoai tây chiên mới tọng đầy mỡ thơm. Thậm chí Trác ca ca còn giữ dùm tôi gói gà nướng và bình rượu.

“Em còn muốn ăn gì nữa không, Tiểu Lam?” Trác ca ca chăm chú hỏi. Tôi lắc đầu, chỉ tay về phía cái ghế đá công viên cách không xa, “Ngồi xuống chút rồi anh em mình cùng ăn.”

“Cũng được.”

Khi ngồi ăn cất lực, tôi nghĩ đến lời mẹ tôi nói. Mẹ bảo Trác ca ca thích mình à? Ủm... mình phải hỏi anh mới được. Tôi lo lắng hé miệng hỏi nhỏ, “Trác ca ca có thích em không?”

Người Trác ca ca rõ ràng sững lại. Anh từ tốn quay lại nhìn tôi, đôi mắt tỏ vẻ chẳng biết nên hạnh phúc hay bất lực. Anh lặng im hồi lâu. Cuối cùng, anh chỉ nói, “Ừ, anh thích em 8 năm rồi.”

Tám năm? Tim tôi lỡ mất một nhịp. Anh ấy thích tôi lâu vậy sao?

“Thích em 8 năm? Em có xứng không?”

“Có chứ.” Trác ca ca trả lời không chút do dự.

“Nhưng em không biết mình có yêu anh không nữa... em không quyết định nổi.” Thấy mặt Trác ca ca rõ là xuống sắc, tôi thấy tim mình co nhẹ lại. Chẳng phải là quá bất công với Trác ca ca sao? Tám năm... gánh nặng đó cần rút tôi đến nỗi chỉ nghĩ đến tôi đã thấy thờ không thông.

“Không sao, anh sẽ đợi em.” Trác ca ca nói một câu giản dị.

Tôi do dự một lúc, “Anh... không hối hận chứ? Có lẽ, có lẽ em...”

Trác ca ca đứng lên quay lưng về phía tôi, anh nói giọng mơ hồ mà chưa bao giờ anh nói với tôi, “Hoa hướng dương luôn hướng về phía mặt trời, không hối tiếc hay khó chịu. Dù phải chịu mưa giông bão táp, nó vẫn chờ đợi nụ cười của mặt trời. Mặc dù chờ đợi thì rất đau đớn, nhưng hoa hướng dương chưa từng hối hận và sẽ không đời nào hối hận.”

Tôi nhìn tấm lưng rộng và cô đơn của Trác ca ca, và bỗng chợt nhận ra hai tai anh đỏ ửng như cà chua chín.

“Hoa hướng dương ư?” Tôi lặng lẽ nhai thức ăn mà miệng đắng ngắt chẳng nhận nổi vị gì.

~*~

“Hẹn hò hôm qua mày nghĩ sao?” Ngày hôm sau Vân và Tinh hỏi. Mắt hai đứa mở to phần khích.

“Khá ổn.” Tôi gãi gãi má.

“Vậy hai bên thế nào?” Vân hỏi gọi chuyện moi móc thông tin.

“Hừm... Một bên thì chỉ trả có một lần, nhưng mà rất đắt, và để lại cho tao một dư vị ngọt ngào vô tận. Còn bên kia, anh ý trả liên tục. Mặc dù giá phải trả không nhiều, và vị cũng không được bằng bên kia, nhưng tổng quan cũng khá đáng kể.” Tôi thành thực.

“Nói vậy là sao?” Vân bối rối.

Cốc đầu Vân, Tinh nói, “Ngốc ạ, mày không hiểu nổi lấy một phép ẩn dụ sao? Nghĩa là vậy: mặc dù giáo sư Mẫn yêu con nhỏ không lâu, nhưng thầy vẫn đem lòng yêu nó, dù những tưởng Tiểu Lam là con trai. Vì vậy sự hi sinh của thầy vô cùng cao cả và ẩn tượng. Hơn nữa, tình yêu của giáo sư nồng nàn như lửa cháy, nên cảm xúc để lại cũng rất dài lâu. Ngược lại, tình yêu của Trác Linh Bân lại dịu dàng như nước chảy. Tuy vậy, cũng như suối nguồn, thấm dần từ từ và ổn định. Sự hi sinh mà anh ấy phải chịu không ẩn tượng bằng của giáo sư, nhưng nếu tính đến khoảng thời gian anh ấy yêu Tiểu Lam thì sự hi sinh đó cũng chẳng kém cạnh chút nào so với giáo sư. Mày hiểu chưa?”

“Tao hiểu rồi.” Vân như bỗng chợt ngộ ra chân lí.

“Ồ, phải thế không, Tiểu Lam?” Tinh mặt mày tự mãn nhìn tôi.

“Không phải... Ý tao bảo là đồ ăn.” Tôi gãi gãi đầu.

“Đồ ăn?” Vân và Tinh nhìn tôi chăm chăm, mắt mở to.

Tôi gật đầu, tựa hồ đó là lời giải thích tự nhiên dễ hiểu nhất, “Ừa, mặc dù Du chỉ đãi tao mì ống ngao sốt vang trắng với canh thập cẩm nhưng giá bữa đó hơn 800 đô la*. Đắt tiền quá, và lại mì ống siêu ngon, tao nhớ vị đó mãi. Còn mấy món ăn chợ đêm Trác ca ca mua cho tao dù không ngon bằng mì ống nhưng mà nhiều lắm. Tao ăn rất nhập tâm nên tổng chi phí chắc cũng chẳng ít hơn của Du nhiều đâu.”

“...” Tôi chả biết làm sao mà hai đứa bỗng dung sùi bọt mép. Rồi chúng nó mở to đôi mắt trắng dã nhìn tôi đăm đăm.

Cuối cùng, Tinh kết luận một câu, “Ai mà yêu mày thì xui thấu 8 đời quá.”

Àt xì! Mẫn Cư Văn và Trác Linh Bân đồng thời hắt hơi một lúc từ hai chỗ xa nhau lắc lư.

Ai rửa mình ta? Hai anh chàng cùng lúc nghĩ.

(*Đô la: đây là loại đô Đài Loan, không phải Đô Mỹ. – nhóm PR)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Buổi hòa nhạc.

Online...

“Vương Tử, đến mau em! Sân khấu hòa nhạc xây xong rồi đấy.” Vừa đăng nhập game tôi đã nghe giọng vui mừng pha chút chua xót (tiếc tiền) của Vũ Liên đại tẩu.

“Thiệt hả? Em đến coi ngay.” Tôi tự hỏi chẳng biết sân khấu trông ra làm sao. Chắc sang phải biết; nói cho cùng, tụi tôi chỉ vào đó cả núi tiền mà lì. Tôi thăm nghĩ và tăng tốc lao vút về phía sân khấu. Tôi theo hướng Vũ Liên đại tẩu chỉ, liền thấy nó chỉ ở ngay bên trái tòa lâu đài.

Tôi noi, tôi thấy mọi người đã đông đủ sẵn, chỉ chờ mỗi tôi. Cố dằn sự phấn khích tột độ xuống đáy lòng, tôi bước lại gần hơn, muốn kiểm tra cẩn thận sân khấu hòa nhạc nơi tôi sẽ biểu diễn.

“K-Không thể nào...” Tôi lắp bắp, quai hàm muốn rớt xuống. Trời ơi! Thứ này trông hết như bước ra từ sách giáo khoa của tụi tôi... Một đấu trường La Mã cổ đại ư?

“Hehe, mừng em tới hội trường hòa nhạc đầu tiên của Vô Ngân Thành – à không, của Đệ Nhị Sinh Mệnh chứ: Vô Ngân Cuồng Tưởng Khúc!” Vũ Liên đại tẩu đón tôi, cười cười.

“Quá tuyệt vời!” Tôi nói. Sự phấn khích lan dần trên mặt tôi, tôi để mặc cho đôi mắt mình tự do liếc ngắm diện cuồng trước tuyệt tác kiến trúc hùng vĩ. Sân khấu hình tròn và cao tầm 20 tầng. Những hình họa chạm khắc trên nền đá màu tro tạo nên một nét rất cổ xưa. Tôi đến gần để nhìn rõ hơn và nhận thấy những đường điêu khắc đơn giản tuyệt tác kia là các loại nhạc khí. Tôi miết ngón tay trên đường chạm khắc, cảm thấy thích thú không rời tay.

“Chũ đề chạm khắc bên này là âm nhạc.” Vũ Liên đại tẩu giải thích, “Đằng kia là hình tượng chiến đấu, thiên nhiên và các loại hình văn hóa mỹ nghệ thủ công.”

“Kia Vương Tử! Đừng có ngăn người ngắm cái công mãi thế. Vào coi một cái đi nào!” Lang đại ca nói khi bước qua cổng. Anh nhanh chóng kéo tôi đi vào cái cổng kếp vòm lớn, đủ cho vài tá người đi vào một lúc.

Bước qua cánh cổng, tôi phấn khích nhìn cảnh tượng huy hoàng trước mắt. Khi đứng giữa trung tâm sân khấu, nhìn lên xung quanh những hàng ghế đã kéo dài lên tới ngút ngàn mây, tôi nhìn không nổi bật thốt ra, “Đây thực sự là nơi em sẽ biểu diễn sao?”

“Đúng đó.” Tiểu Long Nữ bước về phía tôi, đáp. Cô mỉm cười ngọt ngào, “Sao? Nơi này có đủ sang trọng cho quý Vương Tử Điện hạ biểu diễn không?”

“Hơn cả đủ ý chứ!” Tôi trả lời, đỏ mặt, “Rộng chết lên được đó chứ! Thật là kì tích nếu lượng khán giả tới ngồi lấp được một phần mười chỗ này.”

“Vương Tử ca ca nhầm rồi. Nơi đây sẽ chật kín ý chứ.” Doll nhảy nhót tới cãi lại, “Tay Doll nhũn ra vì tuần rồi phải bán quá nhiều vé đây này.”

“Phải đó!” Vũ Liên đại tẩu gật đầu nói, “Nếu không có khoản thu tiền bán vé, chắc có lẽ chúng ta không đủ tiền xây sân khấu này.”

“Anh đã bảo với mấy người là Vương Tử sẽ hút một đồng người mà lì.” Lang đại ca cười ha hả, vui vẻ phát mạnh vào lưng tôi, “Mặc dù nói thật anh cũng không ngờ cậu sẽ trở thành người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh, Vương Tử à.”

“Đến em còn chẳng nghĩ đến cái đó nữa là...” Tôi bất đắc dĩ nhún vai.

“Dù thế nào thì bé Vương Tử nhà ta luôn là điểm nhấn của toàn bộ Vô Ngân Thành mà.” Vũ Liên bật cười. Và một dự cảm bất an chọt gọn lên trong lòng tôi. Đừng nói với tôi là mấy người còn định bắt tôi làm gì nữa nha?

Khi tôi vẫn còn mãi ngẩn ngơ, Vũ Liên đại tẩu vẫn thao thao, “Chỉ nghe báo Sở xây dựng đang có kế hoạch xây 2 nhà sách. Vương Tử này, hòa nhạc xong và mấy tiệm sách khai trương thì em tiện thể làm một buổi kí tặng luôn nha.”

“Ồ, được luôn à.” Tôi thờ phào nhẹ nhõm khi biết chỉ buổi kí tặng bình thường.

Tôi lại quay ra nhìn khán đài và phấn khích thì thầm, cộng thêm chút căng thẳng, “Vậy là nơi đây rồi sẽ chật ních người nhì...”

~*~

“Vương Tử! Vương Tử!” Nghe tiếng gào thét inh tai của đám khán giả bên ngoài, tôi bất giác có chút lo lắng. Tôi điên cuồng tập thở. Hít vào, thở ra. Hít vào, thở ra...

“Híc, vẫn thấy lo lo.” Tôi bắt lực nhìn các thành viên ban nhạc.

Du bản như vệt, cổ làm tôi tỉnh tâm lại, “Đừng lo quá mà, Vương Tử Điện hạ. Chỉ cần vờ như tội sinh viên – ế, không, là người hâm mộ – chỉ là mấy cục đá, rồi em sẽ ổn mà. Tập sao thì em làm theo vậy, không sao đâu.” Du lo lắng nhìn khuôn mặt nhợt sắc của tôi. Tôi lập tức đảo tròn con mắt. Đừng có vờ như tôi đây chưa nghe thấy mấy từ sinh viên nha. Vậy ra tội này là vô nghĩa, chỉ như một đồng đá với anh thôi hả, giáo sư?!

“Cứ lờ họ đi thôi.” Tà Linh cau mày và vỗ nhẹ vào lưng tôi, hồng làm yên lại những nhịp thở dồn dập bất thường của tôi.

“Sao anh phải sợ? Lũ đó chỉ là một dúm người thôi mà.” Tinh Thiên kiều căng chiếu ánh mắt xuống đám người đông đặc như cát trên biển.

“Em cũng hơi lo một chút.” Khuôn mặt Phụng Hoàng cũng tái y xì tôi. Cuối cùng cũng có người đồng cảnh ngộ như mình, Tôi hài lòng nghĩ.

“Nào, lên sân khấu thôi! Mọi người còn nhớ lúc chúng ta diễn tập không hử?” Tiểu Long Nữ đột nhiên thò đầu vào, cười như không cười* nhìn khuôn mặt tái mét của tôi.

(*cười như không cười: gốc: tựa tiểu phi tiểu. Nghĩa là cười rất nhẹ – meomeo)

Tôi nhắm nghiền mắt lại và lại hít một hơi sâu vào. Khi mắt choàng mở, chỉ còn duy nhất sự bình tĩnh ngự lại trên mặt tôi, “Thể hiện thôi nào.”

~*~

Hắn đã là một game thủ đẳng cấp chuyên nghiệp trong Đế Nhị Sinh Mệnh, nhưng đời nào hắn tưởng được thật sự có ngày người ta tổ chức hòa nhạc trong game online. Vậy nên khi nghe tin Vô Ngân Thành chuẩn bị tổ chức một buổi hòa nhạc lớn, cùng dàn sao mới vụt sáng rực rỡ, Ban Nhạc Vô Ngân, hắn quyết tâm đến Vô Ngân Thành để mở rộng tầm mắt một phen.

“Con mẹ nó, đợi tới 5 tiếng rông mới mua được cái vé! Ban nhạc này hát hò ngon nghề thế cơ à?” Hắn lầm bầm một mình. Hắn đã vô cùng ức chế vì phải chờ đợi quá lâu, nhưng hắn cũng có phần vui mừng vì đã quyết định tới dự sự kiện hoành tráng như vậy. Nếu không tới thì hắn sao có thể thỏa chí tò mò của mình?

Vô Ngân Thành đúng là một chỗ đáng xem. Ngắm đài phun nước hình bán nguyệt trong quảng trường trung tâm là đủ biết giá vé rồi. Thành trì lại còn vô cùng tráng lệ nữa chứ! Thật không biết phí tài trợ xây dựng là bao nhiêu nữa. Hắn ngưỡng mộ ngắm những con đường rộng lớn và sạch sẽ hơn hẳn các thành phố lập trình sẵn như Nhật, Nguyệt và Tinh Thành. Hàng quán và chợ ven đường đều đẹp và độc đáo, rất có nét riêng. Không biết muốn thuê một gian giá cả bao nhiêu, hắn thậm chí tính toán trong đầu.

Nhưng không còn gì đáng kinh ngạc bằng khi hắn nhìn khu dân cư. Đây... đây vẫn còn là game sao? Hắn tròn mắt há mồm và chết lặng đi, nhìn phỏ nói phỏ những dãy biệt thự vườn tược đầy đủ xinh xắn, đẹp đẽ đến nỗi khó lòng rời mắt khỏi. Hắn tham lam liếc dọc liếc ngang. Sau khi thèm thưỡng chiêm ngưỡng căn biệt thự cuối cùng, hắn thở hắt ra, nói, “Mình nên mua một căn và bán đứt căn nhà ở Nguyệt Thành đi. Khi người ta thấy những căn nhà để thương thế này, tình hình bất động sản tại các thành phố lập trình sẵn sẽ căng đây.”

Ngày hôm sau, hắn đến nơi tổ chức hòa nhạc từ khi bình minh vừa hé, những mong kiếm được chỗ tốt, nhưng hắn đã nhầm. Một hàng người đông không tả xiết đã đứng trước hắn từ bao giờ.

“Anh đợi ở đây lâu chưa?” Hắn choáng váng hỏi người đứng trước.

“Tội này tôi qua dùng bữa xong đến đây luôn.” một người gần cuối hàng đáp.

“Chúng tôi đã dựng trại ở đây từ khi mua được vé hai ngày trước rồi cơ.” một nhóm thiếu nữ ở giữa hàng trả lời.

“Ha! Đáng là chi! Nói mấy người hay, tôi đã ở đây coi người ta xếp từng viên gạch một xây lên Vô Ngân Cuồng Tưởng Khúc luôn nhé.” Tên đứng đầu hàng dương dương tự đắc khoe.

Hắn bước đi mà cảm nín hoàn toàn. Với nỗi tò mò chết chết được mèo*, hắn tự hỏi sức quyến rũ của Ban Nhạc Vô Ngân mạnh mẽ tới đâu và Vương Tử, người đại diện Đế Nhị Sinh Mệnh, có tài cán gì mà thu hút người ta đến vậy.

(*tò mò chết chết được mèo: đây là thành ngữ có ở cả trong tiếng Trung và tiếng Anh (enough curiosity to kill a cat), trong tiếng Anh ám chỉ rằng rất tò mò, nhưng sự tò mò không dẫn đến kết quả tốt. Tôi chưa tìm được thành ngữ Việt Nam có ý giống vậy nên mạn phép để nguyên. Bạn đọc nếu có ý kiến mời góp ý sửa chữa. – meomeo)

“Vương Tử! Vương Tử!” Mấy cô nàng ngồi cạnh hắn gào thét to đến nỗi hắn tưởng như màng nhĩ hắn sắp thủng luôn được rồi. Hắn không chặn nổi tiếng thờ dài, tự hỏi sao hắn có thể cuốn mình vào cái chốn lộn xộn như thế này. Thật là quá đông, quá ồn và quá mệt mỏi, Hắn nghĩ, xoa bóp cái thân thể kiệt quệ của mình. Bây giờ hắn chỉ còn biết mong Ban Nhạc Vô Ngân sẽ đủ tài năng để hắn khỏi phải ra về trong thất vọng.

Bỗng nhiên, vạn vạn bông tuyết tung mình rơi xuống từ trên trời. Giật mình, hắn ngắm nghía những bông tuyết đang phấp phới bay chung quanh hắn. Ngay đến mấy cô nàng ngồi cạnh hắn mới giây trước còn la hét ầm trời mà giờ lặng thinh, choáng ngợp trước màn tuyết rơi siêu lãng mạn và đẹp mắt. Có lẽ là do ma pháp sư hóa phép thành, hắn trộm nghĩ.

Năm thạch trụ vững chắc cùng lúc xuất hiện, rơi từ trên trời xuống. 5 thân hình mờ nhạt thác xuống, mỗi người đứng trên một trụ đá. Ngay khi chân họ chạm đất, các thạch trụ lập tức vỡ tan thành vô số tinh thể nhỏ bé, tung bay rải khắp sân khấu. Toàn nơi đó được bao bọc bởi quang hào quang rực rỡ, báo hiệu sự xuất hiện của 5 con người đặc biệt.

“Vậy ra đó là Ban Nhạc Vô Ngân?” Hân giờ đã có thể nhìn rõ 5 người họ, và quả thực mỗi người đều có một vẻ đẹp riêng. chàng trai tuấn tú cô ngạo thoắt tiêu, người lẳng tú tuấn dật tà mị cầm cổ cầm, cô nàng chơi ghi ta khiêu gợi hấp dẫn và tay trống là một mỹ nữ bí ẩn dịu dàng, cuối cùng là một chàng trai đội huyết miện, chàng ca sĩ chính tuấn mỹ khôn tả xiết, nở nụ cười băng hàn nhàn nhạt. Phải chăng... là Vương Tử?

Vương Tử nở nụ cười tuyệt mỹ tà mị, nhẹ nhàng đưa ngón tay đặt lên môi, khẽ suy mọi người, và nói giọng mê hoặc, “Khỏi cần nói gì hết, xin hãy để chúng tôi mở đầu bằng một bài hát đã nào.”

Cuộc đời này, tình yêu này, khoảnh khắc này chỉ là phung phí

Khi sắc màu anh biến mất trên bầu trời em

Ước muốn của em, lời nói của em, mọi yêu cầu của em

Tất cả hạnh phúc của anh đều là vì em

Hồi khởi nguồn hạnh phúc của anh, nơi bắt đầu khiến tim anh quặn thắt.

Trích bài hát: Yến Vĩ Điệp

Nhạc và lời: A Tỉn, nhóm May Day.

Làm sao hân diễn tả được hết cảm xúc của hân khi nghe Vương Tử hát đây? Giọng ca vang dội và cảm xúc mãnh liệt, nhưng có chút run rẩy, tựa con bướm đêm mù quáng không hối hận lao mình vào đóm lửa. Và, nhịp trống rộn ràng cùng tiếng ghi ta mạnh mẽ khiến trái tim hân cũng như đập dồn dập theo, muốn vỡ cả ra.

Sau hồi lâu cuồng nhiệt, bài hát đầu tiên kết thúc và tất cả khán đài, bao gồm luôn hân, đều câm nín. Nhưng những tia sáng còn lấp lánh trong đôi mắt họ và những giọt mồ hôi tuôn rơi khi họ nhìn lên Ban Nhạc Vô Ngân trên sân khấu.

“Mọi người có thích không nào?” Vương Tử bỗng bật cười phóng khoáng, tiếng cười tựa hồ có tính cuốn hút, khiến cho sự căng thẳng trong lòng đám đông cũng được giải phóng.

“Hay! Các anh hát hay lắm!” một số người vội hét lên trước khi những người khác kịp phản ứng, mở đầu cho sự bùng nổ những tiếng hú hét và reo hò rộn vang sân khấu, hân cũng để giọng mình hòa trong tiếng đáp lại của đám đông.

“Nếu đã vậy...” Vương Tử mắt nhắm hờ, như thể đang suy tính gì đó. Đám đông hâm mộ, sợ làm ảnh hưởng tới dòng suy nghĩ của cậu, cũng dần lắng xuống...

Vương Tử lại chậm rãi mở mắt, đôi mắt cậu rất tinh cảm, cậu nói giọng dịu dàng như lời thì thầm ngọt ngào với người yêu trên giường, “Tình yêu luôn tiến thoái lưỡng nan, các bạn sẽ chọn người yêu bạn, hay người bạn yêu?”

Tiếng tiêu, sáo âm thiết tha vô vọng, pha lẫn chút ngọt ngào, vang lên giữa Vô Ngân Cuồng Tường Khúc. Rồi thêm tiếng cổ cầm, với âm sắc thoảng nhẹ mà dạt dào quyến rũ cùng âm tiêu u uất. Cuối cùng, giọng Vương Tử vang lên, trầm ấm, như lời thì thầm của những người yêu nhau, khác hẳn với chất giọng mạnh mẽ và vang dội của bài trước...

Cứ vậy, hân mê đắm trong giọng hát của Vương Tử, từ bài đầu, bài thứ 2...rồi thứ 5...đến bài thứ 10, nhưng hân vẫn thấy chưa đủ, vẫn khao khát được nghe nhiều hơn.

“Bài hát tiếp theo sẽ là bài cuối cùng trong hôm nay, và một trong những bài tôi thích: ‘It’s my life’. Mọi người hét thật to cùng tôi nào được không, ‘It’s my Life’?” Giọng Vương Tử pha giữa vui sướng và tiếc nuối.

“...It’s my life!” Khi Vương Tử hát xong câu cuối cùng, đám đông rơi vào im lặng bất tận, khán đài chỉ còn nghe tiếng nhịp tim đập thốn thốc trong lồng ngực.

“Chết đi Vương Tử!” Một giọng lạnh băng chợt rít lên, và người người đều thấy ánh bạc lóe sáng. Trên sân khấu, Vương Tử loạng choạng lùi lại.

“Vương Tử, em bị thương rồi!” Từ khán đài, hân thấy chàng cầm thủ sợ sệt cố bước tới gần hơn để nhìn cánh tay trái trọng thương, máu tươi đầm đìa của Vương Tử. Nữ kiểm khách mắt lộ vẻ phẫn hận nhìn Vương Tử từ phía đối diện.

Vương Tử đưa bàn tay lên, tỏ vẻ không cần chú trọng cánh tay bị thương. Cậu bình tĩnh nói, “Nếu ta nhớ không nhầm, thì ta và cô chưa từng biết nhau, không thù không oán, có chi cô đòi ám sát ta và phá buổi biểu diễn của ta?” Nghe giọng cậu từ dưới sân khấu, hân bất giác run rẩy. Cho dù giọng nói Vương Tử không hề thay đổi, nhưng có chút gì gợn lên trong tâm hân – Vương Tử đang tức giận.

“Người tình của mày đã cướp người tao yêu, tao phải giết mày để tên chó chết kia chịu nỗi đau mất người yêu.” Mắt người nữ kiểm khách như có hỏa

ngực bốc lên ngùn ngụt.

Mắt Vương Tử rõ thấy máy nhẹ, đoạn hỏi giọng bối rối, “Người tình của ta? Cô nói rõ xem là nam hay nữ vậy?”

Con thịnh nộ của nữ kiếm khách xuyên thấu chín tầng mây, “Dĩ nhiên là nam rồi!”

Từ dưới đám đông khán giả, hần thật không hiểu nổi ý tứ của lời đáp kia. Hần bối rối phân tích, Kì cục. Sao lại là nam được? Một chàng trai cướp người yêu cô? Vậy người yêu cô giới tính gì vậy? Thế nhưng Vương Tử, mặt không lộ chút ngỡ ngàng. Cậu chỉ gãi đầu, khoa tay chỉ cảm thù và chàng trai thổi tiêu, hỏi, “Ai chứ hả?”

“Guileastes, mày vẫn nhớ ông đây chứ, thằng nhãi?” Nữ kiếm khách gầm lên giận dữ.

Du, chàng mĩ tử cảm thù nghe gọi tên, lắc đầu, hoàn toàn không hiểu, “Cô là ai?”

Nữ kiếm khách lại nghiêng răng gào lên. “Con mẹ nó mày dám quên tao? Thằng chó này mày cũng quên cả Phi Lệ Nhân rồi hả?!”

Mặt chàng cảm thù thoáng biến sắc. Anh hỏi bằng giọng đôi chút do dự. “Cô là gì của cô ta?”

“Nhãi ranh chó chết! Tao là chồng của Phi Lệ Nhân đây. Mày không có não hay sao mà quên được tao.” Con giận của nữ kiếm khách cứ chực phun trào bất cứ lúc nào.

“Chồng của Phi Lệ Nhân? Chẳng lẽ cô là Tây Môn Phong?” Chàng cảm thù ngỡ vực hỏi lại.

“Đúng đó, nhãi ranh.” Nữ (chẳng rõ là nam hay nữ nữa, vừa tự xưng là “ông đây”, lại vừa nhận là chồng của cô Phi Lệ Nhân kia) kiếm khách đáp lời với nét mặt dữ tợn, quả là khó coi, thật không hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia chút nào.

“Sao...sao anh lại biến ra thế này?” Chàng cảm thù sắc mặt tái đi vì kinh hoàng.

“Là lỗi của mày mà ra hết chứ đâu! Mà mẹ nó tao phí lời với mày làm gì! Tao đến đây là để chém thằng nhãi Vương Tử!” Tây Môn Phong hét. Rồi ả bỗng rút ra một thanh trường kiếm tấn công Vương Tử.

Khoảnh khắc được chứng kiến từ xa sau đó với hần khắc cốt ghi tâm mãi mãi trong lòng. Kiếm sĩ tên gọi Tây Môn Phong thực sự rất mạnh – có lẽ theo hần ước tính là tầm cấp bậc 70 gì đó. Tuy nhiên, cô ả chẳng thể hạ nổi Vương Tử tay không tác sát. Vương Tử có thể dễ dàng tránh những đường kiếm siêu cấp của Tây Môn Phong, thậm chí cậu ta còn làm cô ả phân tán không ít.

Vương Tử cuối cùng không thể cứ chạy mãi, hỏi, “Cô cứ gọi ta là “nhãi ranh” như thế cô đáng mặt tiền bối, còn nói cô là chồng của ả Phi Lệ Nhân, nhưng cô bề ngoài giống hệt con gái. Vậy rốt cục cô là nam hay nữ?”

Nữ kiếm khách không đáp lời, chỉ lia mạnh những đường kiếm chém Vương Tử cho đến khi má cô ả hồng lên vì tức. Cô lớn tiếng, “Đồ khốn khiếp, mày có phải đàn ông không vậy! Né hoài là sao?”

“Đừng bảo ta là cô định bắt ta đứng im mặc cho cô chém cô giết đó nha.” Vương Tử đáp trả, bật cười thích thú.

“Chính xác!” Tây Môn Phong gầm lên, tay giơ cao kiếm chuẩn bị đâm Vương Tử. Lần này, Vương Tử thực đứng im, bất động không di chuyển. Thấy Vương Tử máu sắp chảy thành sông, khán giả thất kinh hô lớn...Tuy nhiên, Vương Tử đột nhiên nhanh nhẹn đá quét một cú, thanh gươm của Tây Môn Phong xoay tít trên không. Sau đó, hần thấy Vương Tử thực sự dùng một cú đá vòng đập văng Tây Môn Phong xuống sân khấu và nhanh tay bắt lấy thanh gươm từ trên trời rớt xuống.

Vương Tử thần nhiên lơ lửng lơ nữ kiếm khách nằm phục dưới đất, thổ huyết dữ dội, khuôn mặt phần uất. Cậu thông thả quay ra phía khán giả và nở nụ cười nhạt xin lỗi, “Tôi thành thực xin lỗi vì đã làm gián đoạn buổi diễn. Mong rằng mọi người không để tâm. Dù sao chẳng nữa, như vậy buổi hòa nhạc hôm nay đến đây là hết. Hi vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ Vô Ngân Thành bằng cách mua một bản cuốn sách sắp ra mắt của chúng tôi tại Hiệu sách Vô Ngân chuẩn bị khai trương.”

Buổi hòa nhạc đã kết thúc, hần bước đi trên đại lộ của Vô Ngân Thành mà lòng còn suy nghĩ rất nhiều về những việc vừa xảy ra. Hần nhớ lại sức quyến rũ của Ban Nhạc Vô Ngân và cả những chiêu thức tuyệt hảo mà Vương Tử đã thể hiện. Hần vẫn tưởng Vương Tử được làm phát ngôn viên chỉ là do có dung mạo tuấn tú tuyệt mĩ. Ai mà ngờ thực lực của cậu ta cũng thú vị đáng xem đến vậy? Hần không nín nổi câu lầm bầm trong miệng, “Làm dân ở Vô Ngân Thành coi vậy đâu có đến nổi tệ.” « Chương sauChương tiếp »]]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 768) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 10: Tây Môn Phong, bạn cùng hội cùng thuyền với tôi?

Khuôn mặt xỉ xuống thành một cái nhẵn mày khó coi, Du nói giọng hối lỗi, “Tôi thật sự xin lỗi mọi người. Việc đòi tư của tôi đã làm ảnh hưởng tới buổi diễn.”

“Không có sao, không có gì to tát đâu mà. Nhưng mà giữa anh về Tây Môn Phong có khúc mắc chi sao?” Tôi trả lời khi Lang đại ca trị thương cánh tay tôi.

“Hắn cướp người yêu tao, mà mẹ thằng éo là mày không hiểu à?” Tây Môn Phong, người bị cột chặt một chỗ, đột nhiên hét tướng lên.

“Ngoài Vương Tử của tôi, anh còn đi dụ dỗ bọn đàn ông khác nữa sao?” Tinh Thiên nghi ngờ ngó Du.

Mặt Du đỏ lựng lên, và hắn siết nắm tay, gào, “Tôi không có, mà Vương Tử cũng không phải là của cô!”

Tà Linh lạnh lùng hỏi, “Vậy sao cô gái này lại buộc tội thầy?”

Nghe Tà Linh hỏi, trông Du như quả bóng bay bị thủng xì hơi. Hắn trông như bị chứng đau nửa đầu hành hạ ghê gớm, “Thực ra tôi cũng không hiểu, nhưng rồi cô nhắc tới nào cô là Tây Môn Phong, nào còn Phi Lệ Nhân... Vậy nên tôi đoán chắc là có liên quan tới rắc rối hồi trước. Trước khi gia nhập Phi Thường Đội, tôi có lập nhóm với một cặp vợ chồng là Tây Môn Phong và Phi Lệ Nhân. Tuy nhiên, Phi Lệ Nhân lại thú nhận là có tình ý với tôi. Để khỏi bị Phi Lệ Nhân và ông chồng ghen lồng lộn Tây Môn Phong quá nhiều, tôi đã bỏ trốn.”

“Tên khốn khiếp mày, tại mày mà Phi Lệ Nhân mới thay lòng đổi dạ.” Tây Môn Phong nộ khí xung thiên mạch xanh hằn trán, thật không có hạp với gương mặt thanh nhã kia chút nào.

“Ừm...thứ lỗi, tôi có một câu hỏi.” Nhìn bộ ngực đồ sộ quyến rũ của Tây Môn Phong, tôi rụt rè lên tiếng, “Cô...là nữ, phải không? Và Phi Lệ Nhân nghe như cũng là nữ nữa nhì? Đừng hiểu lầm tôi, tôi không có kì thị người đồng tính đâu.”

“Mẹ mày mới là hạng đồng tính! Bỏ là đàn ông, nhai ranh ă!” Tây Môn Phong dữ dằn trừng mắt nhìn tôi.

Đàn ông? Hay là Tây Môn Phong cũng giống Minh Hoàng, nam mà trông như nữ? Tôi có chút hoài nghi. Giống thế quái nào được; ngực Minh Hoàng đồng bằng phát gôm, còn ngực Tây Môn Phong thì... Hừ, quả ngực này so với bản nữ của tôi ngoài đời còn bự hơn hai cỡ. Sao mà là nam cho được?

Tôi nghiêng đầu, hồ nghi ngó cặp gò bồng đảo của Tây Môn Phong. Đừng nói tui hai cái này là rôm nha? Tôi vô thức áp 2 bàn tay lên “bướn” của Tây Môn Phong. Ừm, chúng rất mềm. Tôi bóp 2 phát. Cũng nảy nữa mà. Lạ nhỉ, đúng ra phải là hàng thật chứ!

“V-Vương Tử, Vương Tử Điện hạ...” Mặt Du trông như muốn lòi ra khỏi óc, dán chặt vào tôi...ờ thì, tay tôi.

Phượng Hoàng và Tinh Thiên cũng chăm chăm nhìn tay tôi, bộ mặt đỏ lựng. Tôi không chắc có phải mình nhìn thấy hay ảo giác tưởng ra, mà hai nàng nuốt nước bọt đánh ực nhìn tay tôi ra chiều ham muốn thêm thưởng rõ rệt.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người tao ngay thẳng nhai!” Tây Môn Phong, người nãy giờ cứng đờ vì sốc, cuối cùng cũng tỉnh ra. Tây Môn Phong chòng chọc nhìn tay tôi đến nỗi trông mắt cô như muốn lòi ra ngoài. Bối rối, tôi vội rút tay phòng trường hợp cô nàng cúi xuống cạp đứt tay tôi.

“Cô rõ ràng là con gái!” Tôi nói không chút lưỡng lự.

Mọi người đều gật đầu. Tôi đây đã đích thân hạ nhục sờ thử kiểm nghiệm một phen, còn sai vào đâu được nữa?

“Nếu không phải tại thằng khốn Guileastes, ông đây đã không roi xuống bước đường này!” Tây Môn Phong phẫn nộ gào lên.

“Ý cô là sao?” Tôi gãi đầu, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì sát. Đừng nói với tôi Du cũng có khả năng chuyển giới tính người khác đấy nhá?

(*Không hiểu đầu của tai nheo ra sao: Gốc là Kim Cang to cao không chạm được đầu óc: đây là một câu tục ngữ Trung Quốc: nói về tình thế bối rối, khó xử. Để truyện dễ hiểu, tôi xin được sửa lại như trên – nhóm PR và meomeo).

Tây Môn Phong ‘tự nhiên như ruồi’, không khách khí đặt mông ngồi xuống đất, cô ả hít một hơi sâu, rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện.

“Mẹ nó, sau khi biết Phi Lệ Nhân đã thay lòng đổi dạ, ông đây đã thề rằng sẽ PK tên chó Guileastes về level 1. Ai biết được thằng chó chết đó đã biết trước mà chạy, báo hại bố đây phải đuổi theo hắn suốt mấy dặm đường.”

Nghe đến đây, Du chỉ biết cười khổ.

“May thay, tên khốn đó rất dễ tìm, chỉ cần hỏi người qua đường là biết liền. Ta đuổi theo hắn đến một vách đá và thấy một mảnh áo của thằng chó kia vắt trên vách vực. Chắc chắn thằng nhãi này đã nhảy xuống vách đá để trốn ta! Hừ, tưởng ông đây bỏ cuộc dễ thế à? Ta buộc một sợi dây thừng và lại trèo xuống lần theo vết hằn.” Tây Môn Phong trông có vẻ tự hào ghê gớm về sự kiên trì của ông.

Mắt tôi liếc sang Du. Hắn không có vẻ gì giống người sẽ leo xuống vách đá để trốn người ta, thể lực của Thi nhân lã du không cao, hắn có thể đứt phăng tay và rơi xuống chết như chơi.

Hiện tại, mặt Du mang vẻ cam chịu, môi hắn mấp máy không ra tiếng từ: Ve sầu thoát xác*.

(*Ve sầu thoát xác: bản gốc là Cỏ bọ nghi trện. Tôi sử dụng thành ngữ trên để truyện dễ hiểu hơn. – meomeo)

Hiểu hiểu. Tôi gật đầu. Có vẻ như Du cũng nhận ra Tây Môn Phong không phải loại người nghĩ trước khi làm.

“Ai mà biết thay vì tìm được thằng nhãi kia, ta lại đụng trúng một nhiệm vụ ẩn chứa?” Mặt Tây Môn Phong lộ vẻ cổ quái. “Con thần thú chết toi đó thậm chí còn nói nếu ta đánh không nổi nó, ta sẽ phải chịu thiên phạt ngẫu nhiên. Không biết làm sao đánh bại được con thần thú da dày cùng tám chấn tường đồng vách sắt, ông đây đành chịu thiên phạt của nó. Có ai ngờ đầu nó lại bắt ông đây phải biến thành con gái!” Tây Môn Phong lớn tiếng phàn nàn.

Lúc đó, khuôn mặt Tiểu Long Nữ, Tà Linh và tôi thoáng biến sắc. Không thể ngờ được còn có một nhân yêu khác trong Đệ Nhị Sinh Mệnh ngoài tôi! Nghĩ coi còn có một người đồng cảnh ngộ với tôi! Khác nhau mỗi chỗ tôi từ nữ hóa nam còn gã là từ nam thành nữ. Chẳng biết là ai bất hạnh hơn ai nữa?

Hồi lâu, biết tôi và gã cùng hội cùng thuyền, tôi tận tình mở miệng có lời an ủi Tây Môn Phong, “Ồ, ít nhất trông anh cũng xinh mà.”

“Chó má, phiền muốn chết luôn!” Tây Môn Phong rống lên còn to hơn.

Phiền? Ai bảo, ít nhất thì trong game online làm quái gì có vụ ‘hàng tháng’ của phụ nữ chớ... Tôi nghĩ.

“Anh coi khinh con gái à?” Tiểu Long Nữ khịt mũi lạnh lùng.

“Con gái thì đã làm sao.” Tây Môn Phong chậm rãi đứng dậy, chân không bị trói đi đến bên cửa sổ, để ánh hoàng hôn cuối cùng tắm đẫm cơ thể cô ta, “Ý ta đâu phải chuyển thành con gái, mà...”

Mặt trời vừa tắt, bóng đêm nhanh chóng trùm xuống, và cơ thể Tây Môn Phong cũng bắt đầu thay đổi: thân cô dần cao và lực lưỡng hơn, mái tóc dài rút dần thành kiểu đầu đinh, bộ ngực căng phồng đẹp xuống, và cuối cùng nàng ta đã biến thành chàng ta.

Chúng tôi há hốc miệng ngạc nhiên nhìn sự thay đổi xuất thần miễn bàn kia, mắt hồi lâu không biết nói gì, cuối cùng, tôi thở hắt ra, “Cái đó nhanh hơn đi phẫu thuật chuyển giới nhiều.”

“Tây Môn Phong, chính xác thì chuyện này là sao?” Du hoang mang hỏi.

“Còn không phải là trò quỷ của con thần thú chết toi kia sao!” Tây Môn Phong nói bằng chất giọng thô kệch và nam tính rất hợp với kiểu nói chuyện lỗ mãng tục tĩu của gã. Gã nôn nóng nhăn trán, “Ông đây đương nhiên không muốn làm đàn bà. Sau khi cò kè mặc cả một hồi, hai bên quyết định ban sáng ta làm đàn bà, tối xuống lại làm đàn ông.”

“Đúng là phiền nhỉ?” Tôi khó lắm mới nhịn nổi cười.

“Nói nhảm hoài! Oái, tháo dây cho ông nội đây mau. Dây mẹ gì mà chặt thế.” Mặt Tây Môn Phong khó chịu.

Du nhìn tôi do dự. Thấy vậy, tôi nhún vai tỏ ý bất cần. Du lại quay mặt ra Tây Môn Phong, “Trước khi thả anh, anh phải hứa với tôi anh sẽ không bao giờ làm hại Vương Tử nữa.”

Tây Môn Phong cười giễu cợt, “Vây không được, có không báo thù thì tao cũng phải đo kiếm với nó một phen, nhãi ẹ. Nhóc con xinh xắn này cũng có tí mách hay đấy.”

Tôi bật cười lớn, “Sao anh không gia nhập Vô Ngân Thành? Lúc đó anh có thể đấu với ta khi nào tùy thích.”

“Vương Tử, ý đó không hay đâu. Nhờ hắn làm em bị thương thì sao?” Du mặt đầy lo lắng.

Tôi trả lời không chút sợ hãi, “Tôi sẽ ổn thôi mà. Đạo này tôi đâu có nhìn thấy mặt mấy con quái đâu. Chân tay ngứa ngáy lắm rồi đấy. Nếu bị thương thì tôi đi tìm Lang đại ca, còn nếu bị chết thì có nghĩa là tôi cần luyện tập nhiều hơn. Nhưng...” Tôi ngạo mạn khiêu khích Tây Môn Phong, “Tôi không có ý định thua đâu.”

Mặt Tây Môn Phong sáng rực, “Ha! Nhóc con xinh xắn cũng gan gớm nhỉ?”

“Còn gọi ta một tiếng ‘nhóc con xinh xắn’ ta kêu anh bằng Tây Môn Phong đẹp gái đấy.” Tôi đe dọa Tây Môn Phong.

“Mày dám!” Tây Môn Phong phẫn uất gào.

“Đương nhiên ta dám! Tây Môn Phong đẹp gái ngực bự cỡ C.” Tôi gây một đường Hắc Dao cắt dây trói cho Tây Môn Phong.

Mất Tây Môn Phong tòa ánh hưng phấn, gãi vung cao thanh gươm, nhìn tôi như hổ đói nhìn mồi. Tôi có thể nhận ra tên này cũng thuộc hạng hiếu chiến.

“Đừng làm ta thất vọng, Tây Môn Phong.” Tôi nâng Hắc Dao, mắt lấp lánh vui sướng vì lại được chiến đấu.

Tây Môn Phong ngay lập tức tấn công mà không thêm suy nghĩ. Tôi lắc đầu. Tây Môn Phong thích đánh nhau, nhưng hẳn lại không thích dùng đầu óc để chiến đấu. Tôi dịch người một chút, né cú đánh dùng sức quá đà của Tây Môn Phong, đồng thời đẩy gã một phát, khiến gã gần như ngã chúi xuống đất.

“Khôn khiếp!” Tây Môn Phong lớn tiếng gầm gừ, không hài lòng bởi cú tấn công hụt, gã lại quay ra đánh tôi.

Thấy gã vẫn không hiểu vấn đề, tôi nhướn mày lên đôi chút. Mình đành để thân thể gã hiểu thay cái đầu đại ngu vậy. Tôi tìm được một khoảng trống, tôi túm cổ tay của bàn tay Tây Môn Phong cầm gươm, và chân phải tung một cú đạp trời giáng vào bụng gã. Gã đau đớn nghiêng rãng và tôi giật nhanh thanh gươm của gã, cười lạt. Bắt đầu chém giết thôi!

Tôi chơi nguyên 4 tay chân, cộng kèm 2 thanh kiếm làm vũ khí giết người... Liên hoàn đập mông! Cắt chéo! Thậm chí tôi còn giẫm gã liên tiếp khi hết đi hết lại, “Này thì cho biết cái tội làm hỏng buổi biểu diễn của ta, còn dám nữa không!”

“Phèo! Oánh nhau xong thấy thur thái hẳn!” Tôi vui vẻ tra Hắc Dao vào vỏ, quay khóp cổ và khoan khoái duỗi người. Tốt! Đi ăn thôi. Trước khi dậm bước tôi không quên quay lại, chỉ cục thịt bầm đẫm máu dưới chân, và hướng dẫn Tà Linh, người phụ trách bộ phận quân sự, “Anh nhớ cho Tây Môn Phong vào sở quân sự nhé. Cấp bậc với kĩ năng của gã cũng không phải tồi đâu, bí quá gã còn sử dụng được chiêu mĩ nhân kế nữa. Tuyển được nhân tài thể này mười năm hiếm có đó.”

“Ồ.” Tà Linh nói, ngó Tây Môn Phong với cặp lông bằng dít vào nhau, chắc có lẽ đang suy tính cách gì hành hạ bóc lột sức lao động gã, tìm coi việc nặng nhọc nhất đẩy gã làm.

“Xong nhá, giờ chúng ta đến Vô Ngân tửu lầu ăn thôi.” Tôi vui vẻ dẫn đầu cả nhóm, chuẩn bị Tới Vô Ngân Tửu Lầu yêu quý nhất đời tôi ăn một bữa miễn phí... Hehehe, đi ăn hàng mà khỏi phải trả tiền có khi là đãi ngộ lớn nhất kiếp lãnh chúa của tôi.

“Em có hẹn với Dương Quang đi thử nghiệm mấy món trong hàng quán rong nên sẽ không tới được.” Tinh Thiên hơi do dự nói.

“Ồ.” tôi vừa cắn móng tay vừa trả lời. Đạo này Dương Quang và Tinh Thiên tiến triển quá ha. Trở thành bạn tri kỉ rồi chắc? Thôi cũng chẳng sao... miễn Tinh Thiên vui là được.

“Được thôi, đi ăn nào!” Ngay lúc tôi cao chân cất bước về phía trước, 2 bàn tay chột nhẹ nhàng đặt lên vai tôi.

“Vương Tử, hiệu sách xây xong và buổi kí tặng tuần tới cũng sẵn sàng rồi đấy. Em nhớ tập kí cho bay bướm vào nha.” Tôi quay lại nhìn Vũ Liên đại tẩu cười với tôi. Rồi chị quay sang Du hỏi, “Sách viết làm ăn sao rồi?”

Du gật đầu đáp, “Em viết 2 cuốn sẵn sàng bán rồi, thêm một cuốn Văn và Tình mang em xem. Vậy là tổng cộng có 3 cuốn có thể ra mắt hôm khai trương.”

“Vương Tử, xây dựng Vô Ngân Cuồng Tưởng Khúc làm ngân quỹ của Vô Ngân Thành lại báo động đỏ tiếp.” Nụ cười của Vũ Liên đại tẩu nhìn tôi trông có vẻ sáng ngời về âm tà khủng bố, “Chúng ta sẽ phải tập trung tổ chức hòa nhạc và bán đồ nhiều hơn, nên chăm chỉ luyện thanh với bán sách ảnh của em đi nhé, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu...” Tôi nuốt nước bọt đánh ực, thấy đầu mình tê dại đi trước ý nghĩ về những việc sắp phải làm.

Những ngày sau với tôi là cả một cơn ác mộng sống nhăn. Trong 2 tuần, Ban Nhạc Vô Ngân tổ chức 5 buổi hòa nhạc. Hơn nữa, để câu khách, mỗi buổi hòa nhạc đều có thêm một pha mạo hiểm mới, chẳng hạn phải nhảy qua vòng lửa xuất hiện trên sân khấu hay bay xuống mặt giả thiên thần.

(Vậy nên cuối cùng tôi cũng đã ngộ ra tại sao thiên thần trong các bức họa luôn được vẽ đứng thẳng đờ như mũi tên, có mỗi 2 cái tay trông còn thả lỏng đôi chút... Thì rõ quá còn gì! Nếu bạn phải mang một đôi cánh nặng hơn 30kg trên lưng, thì ngoài đứng thẳng còn biết làm chi nữa?!)

Lạ rằng khán giả có vẻ khoái cái màn phá đám của Tây Môn Phong trong buổi hòa nhạc đầu tiên. Vậy nên, các buổi kế, Tây Môn Phong, dưới sự giám sát của Vũ Liên đại tẩu, đành phải thách thức tôi trước mặt khán giả. Rồi tôi sẽ phải đá đít hắn xuống. Càng nặng tay với hắn, khán giả càng vui hơn.

Hầy, thật vất vả cho nàng, Tây Môn Phong đẹp gái.

(Tây Môn Phong phẫn uất gào rú: Chết tiệt, bố là đàn ông!)

Cuối cùng, mấy tiệm sách cũng xây xong nhờ bao công sức của Du, Tinh Thiên và mọi người. Họ xây 2 tiệm. Một ở trung tâm thành phố và một có cộng kèm quán cà phê, xây trên hồ, không khí trong lành, sáng sủa thoáng đãng, đặc biệt còn được thiết kế một mái vòm tuyệt trần ai cho các cặp tình nhân. Và, chữ kí của tôi, trải qua nhiều ngày vất vả luyện tập, cuối cùng cũng đến lúc dùng tới.

Đến ngày kí tặng, cả biển người mãnh liệt lao đến... Hờ, sao? Nghe miêu tả chung chung, khó tưởng tượng quá hở? Được rồi, vậy thì buổi kí tặng đông khủng khiếp, như thể Thái Y Lâm, Châu Kiệt Luân, Lưu Đức Hoa với cả Tôn Yến Tử cùng hiện trong Tây Môn Đình* ý. Nói đơn giản là, dân tình đủ

mọi tầng lớp và giới tính bu lại đông như kiến. Nào đàn ông, đàn bà, mấy tên dê xồm, đủ mọi lứa tuổi, từ 5 đến 50.

(*Thái Y Lâm: ca sĩ nhạc pop nổi tiếng người Đài.

Châu Kiệt Luân: Nam ca sĩ, người soạn nhạc, đạo diễn, diễn viên nổi tiếng.

Lưu Đức Hoa: tài tử nổi tiếng, vừa là ca sĩ, diễn viên, và còn là nhà sản xuất.

Tôn Yến Tử: người mẫu, diễn viên nổi tiếng.

Tây Môn đình: khu mua sắm tập nập ở Đài Bắc, là nơi tập trung nhiều nguồn cung hàng lớn. Có sự giao thoa giữa nhiều nền văn hóa, do sự phong phú trong nguồn hàng.

Để biết thêm chi tiết, mời quý độc giả google và wiki – nhóm PR và meomeo)

“Ôn trời còn có cái thảm bay! Không thì chẳng còn đường nào mà vào được tiệm sách nữa.” Tôi khề thở dài, nhìn đám đông chật cứng lúc nhúc phía dưới.

“Duong Quang, cứ chờ trên đây một lúc nhé.” Du nói, hấn chỉ chỗ khoảng sân khấu bé tí còn chừa lại, xếp đầy bàn ghế, xung quanh là lực lượng chiến binh mà Nam Cung Túy đã dàn ra để bảo vệ khỏi cho người hâm mộ chạy lên.

“Được.” Duong Quang ngoan ngoãn điều khiển cho cái thảm bay là là xuống đất.

Tôi là người đầu tiên nhảy xuống khỏi cái thảm, cười nhạt với tụi nữ hâm mộ phía dưới. Đoạn tôi từ tốn đến chỗ bàn ghế sắp sẵn và kéo ghế ngồi.

“Buổi kí tặng bắt đầu.” Tôi nói, hít sâu vào, cầm cây bút mấy thợ thủ công bày sẵn, tự nói với lòng rằng phải sẵn sàng kí cho đến khi 2 tay rời ra.

“Cảm ơn đã ủng hộ.”, “Bắt tay thì được.”, “Ừa, hôn là không được đâu đấy nhá!” và “Túy! Kéo mấy người này ra khỏi sân khấu mau!” là tất cả mấy lời tôi nói lúc kí tặng.

Tôi kí nhoay nhoáy trong khi mồm liến thoắng trả lời câu hỏi của người hâm mộ với nụ cười nhẹ. Thời gian cứ trôi, có nhiều người muốn hôn tôi, vài người không chịu bị khước từ quyết tâm lấn xá về phía tôi. Đến tận khi Nam Cung Túy kéo họ đi tôi mới kí tiếp được. Cái vòng luẩn quẩn cứ lặp đi lặp lại: kí, trả lời, bị đòi hôn, bị cưỡng hôn, coi người ta bị đá ra ngoài...

Trong tầm mắt mình, thi thoảng tôi trộm liếc qua các thành viên còn lại của Ban Nhạc Vô Ngân. Tình hình bên Du cũng không khá dĩ hơn tôi là mấy, có điều thi nhân lảng du thể lực và công lực đều thấp, hấn bị bầy “lang sói” hôn vào má mấy phát... Du giờ đây phải nén lệ đau thương mà kí tặng và dùng Tây Môn Phong, vừa hưởng một giờ ngơi nghỉ, làm lá chắn. Các fan nữ ghen tức lồng lộn lập tức giờ vuốt sói của bọn họ để cào toác cả da Tây Môn Phong đẹp gái ra, thậm chí hấn còn chẳng được phép đánh trả.

(Y lời Vũ Liên đại tẩu, khách hàng là thượng đế, cho dù họ có làm gì, khách mà chịu trả tiền thì đều đúng tất.)

Ngược lại, Tà Linh thư thái hơn rất nhiều. Chức nghiệp chiến binh cùng phong thái băng lãnh xa cách khiến bọn nữ hâm mộ chẳng dám bừa mồm sổ sàng tiếp cận. Thay vào đó, họ chòng chọc nhìn anh bằng đôi mắt mềm yếu yếu điệu, nhưng theo khuynh hướng thêm muốn dữ dội, như thể họ sẵn sàng nuốt chửng anh nếu có cơ hội.

Vì Phụng Hoàng và Tinh Thiên đều là nữ, nên chuyện bọn fan nam muốn tùy ý làm đều không được vượt quá phạm vi hỏi han. Hai nàng được rất nhiều chiến binh của Vô Ngân Thành bảo vệ đến nỗi tôi hầu như không thấy người họ đâu nữa... Thái độ gì đấy hả? Tại sao chỉ có duy nhất Túy là chiến binh bảo vệ tôi? Há cái lũ dê cựa thấy gái là quên xừ mất lãnh chúa kia...

Buổi kí tặng vẫn tiếp tục đến cả khi Tây Môn Phong đẹp gái biến lại thành Tây Môn Phong đầu đình. Chúng tôi vẫn kí tiếp, có điều bây giờ không chỉ mình Du, mà tất cả mọi người trong nhóm đều phải nén lệ trào dâng mà kí tặng. Nếu không có người hâm mộ nào nhìn tôi, có lẽ tôi đã chớp cơ hội này mà khóc rống lên thiệt to. Tôi ai oán nhìn bài tay phải run lập cập điên cuồng mất kiểm soát, đầu thì muốn quy xuống, thế mà cứ phải cố giữ tỉnh táo trước đám đông ái mộ xếp hàng.

“Người cuối cùng...” Tôi hoàn thành chữ kí cuối cùng, thấy vô cùng xúc động. May thay, người đó là con trai, và mắt hấn cứ ngó chằm chằm Phụng Hoàng và Tinh Thiên, không chút quan tâm tôi. Thật là một kết cục hoàn hảo! Tôi thấy xúc động dâng trào không nói lên lời.

Biết liền, tôi vừa kí xong, hấn lập tức phi về phía hai cô, và kết thúc bằng màn xoạc chân nửa quỳ xuống sàn. Một bó hồng nhung to đùng chả biết từ đâu xuất hiện trên tay trái hấn, và một cái nhẫn có mặt đá pha lê không lồ bằng quả bóng chày bỗng thấy nằm gọn trong tay phải.

“Ôi tiểu thư thương mến cả đời của ta Tinh Thiên, tình yêu ta dành cho nàng dạt dào tuôn chảy như nước sông Hoàng Hà, trải dài vô tận như mây trắng trời cao, mãnh liệt cao cả như sóng gầm đại dương...” Câu chuyện dài dòng vô vị muốn mưa cứ tuôn trào không ngớt từ cái miệng thú của tên súc sinh này, và tiếng người ta nồn ọc xung quanh cũng dạt dào như nước sông Hoàng Hà.

“VẬY, tiểu thư Tinh Thiên, lấy ta nhá?”

“Xin lỗi, tôi thực sự phải nói với mọi người rằng tôi đã yêu người khác mất rồi.” Tinh Thiên nói thẳng, chẳng nhìn lấy một chút gì gọi là e thẹn, rồi cô cúi đầu xin lỗi người hâm mộ.

“Là ai? Là ai mà dám liều mạng cướp đoạt người con gái của ta?” Người hâm mộ của Tinh Thiên phía dưới bắt đầu la ó phản đối. Tôi thờ dài bất lực, Có lẽ tôi là người làm kẻ thù nhất trên cái trời đất này cũng nên.

Nói đoạn, Tinh Thiên hít sâu vào và ngược nhìn Dương Quang, đang ngồi trên tấm thảm bay, “Anh ấy là người tôi yêu.”

“Ể?” nếu bao gồm cả tiếng tôi và Dương Quang, thì có tận 5 âm ‘ể’ vang lên.

Tinh Thiên nhìn về ngõ ngàng của Dương Quang với đôi má đỏ bừng. Hồi lâu, cô quay lại cúi đầu với tôi, “Xin lỗi Vương Tử, em đã nhận ra mình yêu Dương Quang mất rồi, nên e rằng sau này không còn quyền luyện anh nữa.”

“C-Chuyện này...” Tôi ấp úng hồi lâu, nhưng miệng không thốt ra được đến nửa lời.

Ô, tại sao lúc này đầu tôi còn quay cuồng hơn cả khi Tinh Thiên đòi cưới tôi? Tinh Thiên, nếu em thực sự đổi ý mà đi yêu người khác, anh quyết ủng hộ 120%, nhưng sao em không chọn lấy đối tượng bình thường một chút ấy? Đầu tiên em yêu một nhân yêu là anh, sau rồi giờ lại chọn cậu ta? Nếu em tiếp tục yêu anh thì gọi là tình yêu đồng giới, nhưng giờ em yêu NPC. Vậy thì gọi là gì?

Thà em yêu súc vật còn hơn yêu NPC. Ít nhất súc vật còn có thực thể, chứ NPC thì... Đừng có bảo anh là em sẽ nhấn mạnh lại như đinh đóng cột thế này: “Phải đó; em đã yêu một dây mã số vi tính.” chứ?

“Dương Quang, anh không thích em ư?” Tinh Thiên nói giọng dịu dàng, cô nhìn Dương Quang nghiêm túc, nét mặt lộ vẻ hoàn toàn tin tưởng.

(* hoàn toàn tin tưởng: bản gốc là hung hữu thành trúc: tục ngữ Trung Quốc, nghĩa là đã có sự tính trước, tin tưởng về việc gì. – nhóm PR)

“Anh...anh...” Dương Quang nhú chặt mày, trông có vẻ bối rối tột.

“Cậu cũng thích Tinh Thiên thật đấy à?” Tôi tái mặt vì sốc. Mặc dù cậu ta đã phát triển nhận thức, nhưng so với người thường vẫn có nhiều sai biệt. Tỉ dụ, cậu ta không biết nói dối, mấy lời vô thưởng vô phạt an ủi người khác cậu ta cũng không nói nổi. Nếu cậu ta không chút tình cảm với Tinh Thiên, cậu chàng sẽ nói thẳng ngay, nhưng cậu ta không có vẻ muốn nói vậy? Thế là thế nào...?

Dương Quang quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt cực kì bối rối.

“Vương Tử, bây giờ đầu phải là lúc thẩm vấn!” Du kéo tay tôi, chỉ đám khán giả bên dưới.

“Anh nói phải.” Tôi buột lòng dẫn lại nỗi lo lắng, tái xuất hình tượng Huyết Yêu Vương Tử.

Tôi đeo nụ cười phong nhã lịch sự, nói giọng duyên dáng dịu dàng, “Buổi kí tặng hôm nay đã kết thúc. Ban Nhạc Vô Ngân xin hứa sẽ chăm chỉ hơn trong tương lai, hi vọng rằng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ chúng tôi. Cảm ơn nhiều.”

Một giây chờ bọn họ giải tán cứ như kéo dài nguyên năm ròng. Đoạn, tôi kéo ngay Tinh Thiên và Dương Quang theo. Đi đâu đây? Tôi thoáng do dự. Rồi, sang nhà Vân và Tinh. Quyết định xong, tôi nhanh chóng PM Vân và Tinh, bảo 2 đưa ở nhà đợi tôi đến.

Vừa đi mấy bước, tôi bỗng dừng lại và quay ra nhìn các thành viên của Ban Nhạc Vô Ngân đang theo sát. Tôi nói giọng đe dọa, “Cấm ai đi theo, nghe chưa?”

Bộ ba đằng sau cứng người lại thấy rõ. Những thấy thái độ cứng rắn của tôi, họ lại nhất tề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: Cải cách lớn.

Sau khi kéo tuốt Tinh Thiên, Dương Quang, Tinh và Vân vào phòng không chút nhẹ nhàng, tôi đặt tay lên vai Tinh Thiên và nói giọng long trọng, “Tinh Thiên, em không thể yêu Dương Quang.” Tôi lơ phất Tinh và Vân, xem như bọn nó không hề đứng cạnh đây. Nghe tôi nói, mắt 2 đứa lòi ra như muốn bắn khỏi hộp sọ luôn.

Tinh Thiên hé miệng rồi lại ngậm lại, cuối cùng cô chỉ bật ra một từ duy nhất, “Tại sao?”

Tôi nhú lông mày vào với nhau, nhìn Dương Quang và tự hỏi là nên nói chuyện cậu ta là NPC hay thôi. Đáp lại tôi, đôi lông mày Dương Quang cũng chau thiếu điều muốn liến lại.

“Hãy để tôi giải thích đi, Vương Tử.” Dương Quang nói giọng đau khổ.

“Vậy nói em nghe, sao em không thể yêu anh?” Tinh Thiên run run hỏi lại, “Em không tin. . . Em tuyệt đối không tin rằng anh không có tí tình cảm nào với em. Ngẫm lại, chẳng phải những ngày qua ta đã rất hạnh phúc bên nhau đó sao?”

Hạnh phúc bên nhau? Chuyện này xảy ra bao giờ rồi? Tôi chau mày nghĩ.

“Bảo sao thời gian Tinh Thiên ở gần bên đại ca cứ teo lại dần. Cô ta thực sự đã thay lòng đổi dạ rồi.” Vân lầm bầm một mình và “hai” đứa con gái, là tôi và Tinh, vội bịt mồm cậu ta lại.

“Nhưng anh làm sao yêu em được chứ. Anh không thể yêu em, anh. . .” Dương Quang không thể nói cho hết câu vì cậu đã bị Tinh Thiên hôn rất mãnh liệt. Cậu choáng váng vùng vẫy điên cuồng, gắng sức đẩy Tinh Thiên đi. Nhưng giờ bản chất độc ác vô nhân đạo của cái game mới lộ ra – thể lực của ma pháp sư sao bị được với đạo tặc.

Lúc đó tại tôi, 3 người ngoài cuộc, mồm há hốc mắt tròn trũng nhìn Dương Quang bị hôn táo tợn, chả thèm đoái hoài gì tới tâm lí tại này. Rồi, mấy cảnh chuyên xuất hiện trong tiểu thuyết lãng mạn rộng mở trước mắt chúng tôi: người bị bức hôn (thường là vai nữ chính, nhưng trong trường hợp này thì ngược lại.) bắt đầu đấu tranh nội tâm hồi lâu, nhưng không thể thoát ra, nên đành thuận theo nộ hôn, cuối cùng ôm chặt người vừa hôn mình mãnh liệt. . . Giờ đây tôi, Tinh và Vân chỉ biết ngây ra nhìn Dương Quang và Tinh Thiên ôm nhau hôn kiểu Pháp, hai người trông vô cùng say đắm.

“Cảm xúc cảm động sâu sắc quá trời!” Tinh lôi cái khăn tay ra và bộ dạng xúc động chấm chấm nước mắt nơi khóe mi.

Vân vỗ vai tôi, nháy mắt hỏi, “Đại ca, nếu đã không cần Tinh Thiên, sao anh không để cô đi với Dương Quang cho rồi?”

“Không cần cái đầu mày. Cần không phải là vấn đề, vấn đề là Dương Quang thậm chí có phải là người đâu!” Tôi lớn tiếng gào. Hai đứa bạn chí cốt đứng là không nắm bắt được tình thế gì cả!

Vừa hết xong, tôi nhận ra Tinh và Vân đang liếc qua vai tôi với khuôn mặt bối rối vượt quá mức bình thường. Tôi quay đầu và thấy Tinh Thiên cuối cùng cũng dứt khỏi nộ hôn khi nghe tôi nói, và giờ cô đứng sau tôi với cái đầu bốc khói ngùn ngụt.

Chát! Tôi bị tát với một lực lớn đến nỗi tôi tưởng cổ mình bong gân mất rồi.

“Em đã đánh giá anh sai rồi. Cho dù em không thích anh nữa, anh cũng không được phép xúc phạm nói Dương Quang không phải con người* chứ.” Tinh Thiên cố kìm lệ trào, cái nhìn thất vọng chiếu lên người tôi.

(*Bất thị nhân: không đáng làm người, cách nói của người Trung Quốc, ý chỉ hạ người thấp hèn, chỉ như súc vật. Tinh Thiên đã hiểu nhầm ý Vương Tử, tưởng cậu hạ nhục Dương Quang – nhóm PR)

Cái này hiểu lầm hơi bị to à nha. Tôi nào xúc phạm gì cậu ta, chỉ nói sự thật thôi mà, Tôi nghĩ, xoa xoa vùng má bị sưng.

“Tinh Thiên, Vương Tử nói thật đấy, anh thực sự không phải con người.” Dương Quang khó nhọc nói.

“Dương Quang, sao anh lại tự hạ nhục mình thế?!” Mặt Tinh Thiên chuyển sang kiểu cảm xúc cực kì không đồng tình khi cô hét lại Dương Quang.

Dương Quang giữ chắc vai Tinh Thiên, và với vẻ mặt kích động cao vượt bậc trước đây tôi chưa từng thấy qua, nói, “Anh không tự hạ nhục mình. Anh thực sự không phải loài người, anh chỉ là một NPC biết nhận thức thôi.”

Tinh Thiên cứng người hồi lâu. Đoạn, giọng đầy hồ nghi, cô choáng váng, “Anh vừa nói gì?”

“Anh là một NPC.” Dương Quang lặp lại với vẻ đầy đau khổ.

“Không thể thế được. Tuyệt đối không thể nào. Sao anh có thể là NPC được? Anh gạt em rồi!” Tinh Thiên hét lên, “Dù có không thích em, thì cũng đừng dối lừa em như thế chứ!”

“Tinh Thiên, là thật đó. Kenshin và Dương Quang đều là linh thú dạng người của anh. Điểm khác biệt duy nhất giữa họ và NPC thường là họ có nhận thức bản thân.” Tôi tàn nhẫn phá vỡ tia hi vọng cuối cùng của Tinh Thiên. Thà đau một lúc. . . còn hơn đau cả đời, phải không?

“Sao có thể nào. . .” Tinh Thiên yếu ớt quỵ sụp xuống đất, lệ tuôn như châu như ngọc rớt xuống rồi vỡ tan, và tiếng khóc nghẹn ngào đứt đoạn nghe mà nhói buốt cả tim gan.

Ngoài chuyện cứ để Tinh Thiên khóc cho cạn nỗi lòng, tại tôi chẳng biết làm gì hơn, đành dẹp sang một bên lặng lẽ.

“Tinh Thiên. . .” Dương Quang quỳ xuống cạnh cô với khuôn mặt mất hết thần sắc, Tinh Thiên giấu đầu vào ngực cậu, lệ đau thương đến thất lòng.

“Anh xin lỗi, anh không có ý giấu em” Dương Quang dịu dàng ôm lấy Tinh Thiên, đôi mắt đong đầy tiếc nuối vô hạn.

“Lỗi của anh hết! Là anh đã lừa em!” Tinh Thiên bắt đầu nắm chặt bàn tay nắm giữ đôi mắt kiểm soát lên ngực Dương Quang, gào lên đau đớn khôn khổ. “Sao lại như thế? Em những tưởng rằng cuối cùng cũng tìm ra tình yêu đích thực! Anh là đồ dối trá, sao anh vẫn tốt với em chứ? Tốt đến độ em không thể ngăn mình yêu anh, vậy mà rồi anh nói với em anh là NPC! Anh còn mong em chấp nhận điều đó nữa sao?”

“Anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên gạt em.” Dương Quang chỉ còn biết điên cuồng xin lỗi, khuôn mặt cậu tái xanh một cách đáng ngạc nhiên.

Thấy đôi tình nhân, một khóc như thác đổ còn một thì liên tục đổ lỗi cho mình, tôi cảm thấy thương cho họ, đành mở miệng an ủi Tình Thiên, “Tình Thiên, không phải Dương Quang chủ đích làm thế đâu. Mặc dù là NPC nhưng anh tin rằng tình cảm của cậu ta dành cho em là thật đấy, cậu ta cũng không có ý giấu em đâu. Nên đừng đổ lỗi cho cậu ta nữa.”

Vượt ngoài dự đoán của tôi, Dương Quang phủ nhận, “Không, là lỗi của tôi hết. Dù sao tôi cũng không nên khiến Tình Thiên đau khổ.”

Dương Quang nói xong, tiếng nức nở của Tình Thiên bỗng dừng biến mất. Cô nàng ngẩng đầu với khuôn mặt ngây ngất còn ánh mắt thì... khiến tóc gáy tôi dựng đứng cả lên, vì đôi mắt đó là kiểu quyết liệt không còn biết trời đất chi nữa.

“Dương Quang, nếu đã nói và làm thế, rốt cục anh có yêu em không?”

Dương Quang nở nụ cười thê lương tuyệt đẹp (nghe có vẻ kì cục, nhưng tin tôi đi, ngoài từ đó ra, không câu nào hợp hơn đâu.)* “Anh có thể yêu một người sao? Tình Thiên, anh chỉ là một dây mã hóa, một chương trình máy tính. Anh không thể hiểu tình yêu, cũng như không có khả năng yêu.”

(*Đây thực sự là câu nói của Ngự Ngã, trong tiếng Trung người ta thường khen nụ cười của một cô gái là thê lương tuyệt đẹp (Hán Việt: thê mĩ) chứ không phải nụ cười của một chàng trai. – nhóm PR)

Tình Thiên nhìn thẳng vào Dương Quang, “Anh có thích ở bên em không?”

Dương Quang khựng lại đôi chút, rồi gật đầu.

“Ngoài em ra, anh còn cảm thấy như vậy với ai không?”

Dương Quang kiên định lắc đầu.

“Vậy, nếu phải từ bỏ tất cả, anh sẽ nguyện mãi mãi bên em chứ?” Khuôn mặt Tình Thiên tỏ vẻ vô cùng khao khát.

Dương Quang cân nhắc rất nghiêm túc, và trước đó tôi chả nói còn gì, cậu ta không thể nói dối, vậy nên cậu tha thiết trả lời, “Anh sẵn sàng. Thực sự, mong ước lớn nhất của anh là đời đời kiếp kiếp được ở bên em, Tình Thiên.”

Không xong rồi! Đầu tôi bắt đầu rung chuông báo động vàng óc.

“Vậy em cũng sẵn lòng.” Tình Thiên nói với vẻ kiên quyết, “Em không cần biết anh có phải là người hay không. Với em, anh còn tuyệt vời hơn con người nhiều. Cũng không cần quan tâm anh có hiểu được tình yêu không. Nếu anh không hiểu, em sẽ giúp anh hiểu.”

“Nhưng Tình Thiên, anh không thể mãi mãi tồn tại, và anh sẽ không bao giờ mãi được ở cạnh em.” Dương Quang vừa mừng vừa lo. Xét cho cùng, cậu đã sống một cuộc đời mà lại chẳng phải là đời, chỉ là ràng buộc với hệ thống trò chơi.

“Người ta nói không cần phải bên nhau trọn đời, mà khoảnh khắc này có nhau là quá đủ. Cho dù ngày sau có ra thế nào, bây giờ em chỉ cần có anh! Anh hiểu chứ?” Tình Thiên hỏi.

“Anh hiểu.” Nụ cười của Dương Quang rạng rỡ như ánh dương trong tên cậu.

“Ừ hu hu hu, nói hay quá! Chỉ cần sống trong khoảnh khắc này. Cảm động ghê!” Tình cầm cái khăn tay và hỉ mũi thật lớn.

“Hâyyy, phận đời nó thế, Đại ca, đừng có cần nhằn cầu nhau chi thêm mà làm khổ họ!” Vân lại vỗ vai tôi.

Nghe hai đứa bạn vô tư dẫu môi nói, Dương Quang và Tình Thiên quay lại, lo lắng ngó tôi khao khát. Đó là kiểu con gái nhìn bà đi ghê độc ác, lo sợ bà ta sẽ không cho cô cưới người cô yêu...Này, Đừng hiểu lầm tui nha, mấy người nghĩ tôi độc ác thiệt hả?

Tôi cũng xúc động vô cùng, và sau khi cướp cái khăn tay của Tình mà hỉ mũi vào, tôi nói giọng thỏn thức, “Nếu hai người không có phản đối, thì cứ làm gì tùy thích.”

“Tốt rồi, Dương Quang!” Tình Thiên nắm tay Dương Quang, rồi ôm cậu xoay vòng vòng xung quanh, và lại hôn cậu ta rất bạo dạn.

Tình Thiên, kiềm chế chút đi...Không thì, làm ơn coi dùm chỗ này có tới ba người độc thân lẻ bóng dùm cái. Cái kiểu uyên ương tình tự đó chỉ tổ làm cho người ta uất chết thôi.

“Vương Tử, có chuyện gì thế?” Giọng Tiểu Long Nữ đột nhiên vang lên trên kênh PM, làm tôi giật nảy vì sợ, “Em mới nghe tin lạ à nha.”

“Ý em bảo chuyện Tình Thiên yêu Dương Quang chứ gì?” Tôi bất lực hỏi lại, nhìn đôi tình nhân ôm cứng lấy nhau mà hôn hít.

“Thật đó hả?” Giọng Tiểu Long Nữ nghe sững sờ, cứ như thể cổ nghe bảo đồ Chanel cổ dùng là hàng nhái, “Anh đã nói cho cô ta nghe Dương Quang là NPC chưa?”

“Anh bảo rồi, nhưng sau khi khóc lóc một hồi, cổ chả thèm quan tâm nữa và 2 người đó đang mãi tán tụng tình yêu của họ kia kìa.”

“Có mà tán gẫu ý!” Tiểu Long Nữ đột nhiên gầm lên, suýt làm điếc lỗ tai tôi, “Chuyện này nghiêm trọng rồi đây! Nghĩ thử coi, cho dù Đệ Nhị Sinh Mệnh có tồn tại mãi được, thì tin tức Dương Quang tự nhận thức vẫn có cơ tuồn ra bất cứ lúc nào. Nếu Dương Quang mà bị xóa, thì Tinh Thiên sẽ ra sao?”

“Nhưng 2 người đó bảo không cần biết tương lai, chỉ mong hạnh phúc hiện tại...” Tôi chau mày, nghĩ thầm, Cho dù 2 người có nói vậy, nhưng nếu Dương Quang mà tan biến thì Tinh Thiên vẫn rất đau khổ đó nhĩ?

“Và nữa, chả cần biết Dương Quang đã tự nhận thức được tới đâu, cậu ta vẫn chỉ là một dây mã hóa. Có khi cậu ta không hiểu nổi tình yêu là gì đâu.” Giọng Tiểu Long Nữ thậm chí còn tăng âm tới tột độ.

Tôi nhận xét bình thản, “Anh nghĩ cậu ta hiểu đấy.”

“Anh biết sao được chứ...?”

Tôi ngắt lời Tiểu Long Nữ, nói giọng tin tưởng, “Tinh Thiên rất chân thành với cậu ta, anh nghĩ nếu Dương Quang thực sự không biết yêu, thì sẽ không có chuyện cậu ta làm Tinh Thiên chết mê chết mệt cậu chàng nghiêm túc đến mức này đâu. Chúng ta không thể ngăn cản gì nữa.”

Tiểu Long Nữ im lặng giây lát, rồi từ tốn đáp, “Dù muốn hay không, mối tình này ràng buộc này sẽ chỉ kết thúc trong bi kịch mà thôi, Vương Tử.”

“Hoặc sẽ có phép màu xảy ra.” Tôi suy đoán, nhìn đôi bạn trẻ đắm chìm trong hạnh phúc, mặc dù tôi thực không dám đặt nhiều hi vọng vào những phép nhiệm màu.

“Thoải được rồi, bỏ chuyện Tinh Thiên qua một bên đi. Dù sao cũng đâu còn cách nào khác.” Hình như Tiểu Long Nữ còn định nói gì nữa thì phải?

Tiểu Long Nữ thu một hơi dài rồi nói, “Vương Tử, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Đệ Nhị Sinh Mệnh sắp cải cách lớn.”

“Cải... cách... lớn?” Tôi đờ người hỏi lại. Tôi chẳng đã chơi từ đầu chí cuối cái game này mà nó lại chuẩn bị đại cải bản cái chi nữa?

“Ừ, thay đổi lớn nhất là các thành phố Nhật, Nguyệt và Tinh Thành đã mở để người cho người chơi xâm chiếm.” Tiểu Long Nữ hào hứng, “Giờ mọi người đang bàn xem xâm lược thành phố nào đầu tiên, và chúng em đều đồng ý là đội quyết định của lãnh chúa. Nè Vương Tử, chiếm Tinh Thành trước nha? Em thích phong cách châu Âu của Tinh Thành lắm lắm!”

“Chúng ta sắp đi xâm lược à?” Mặt tôi thoáng biến sắc. Vô Ngân Thành xây xong chưa bao lâu mà đã phải đi chiếm mấy thành phố kia á? Có lẽ thân này sẽ phải sống kiếp cực khổ, chả được nghỉ ngơi đến nửa phút ý chứ.

“Vâng, mà Lãnh chúa Vô Ngân Thành nè, khôn hồn lần này đừng có nhui mắt tâm nữa đấy nhé.” Tiểu Long Nữ mĩa mai đáp lại.

Tôi nhún vai, “Chừng nào Nam Cung Túy chưa mời anh đi nhậu tiếp, theo ý anh thì anh đành ngoan ngoãn ở lại trong Vô Ngân Thành vậy.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 12: Chương ngoại truyện: Nắng chiếu trời trong*.

*Tên của ngoại truyện (gốc: Dương Quang Tinh Thiên) có nghĩa là ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên bầu trời đẹp, cũng là tên của Dương Quang (Ánh sáng mặt trời) và của Tinh Thiên (Bầu trời đẹp), trong đây có sử dụng phép chơi chữ.)

“Đừng bước, anh cứ làm người đại diện đây, em cho hay không anh cũng cóc quan tâm!” Vương Tử tức giận mắng.

Sau cả khi vùng chạy, cô vẫn thấy như hiện ra trước mắt khuôn mặt nóng nảy của Vương Tử khi cậu mắng cô.

“Vương Tử thực sự quá đáng lắm rồi. Minh yêu anh nhiều vậy, mà sao anh vẫn cứ lảng nhãng? Lại còn chấp nhận cả nam lẫn nữ nữa!” Tinh Thiên vừa rủa thầm vừa khóc. Những lời nhảm tâm mà Vương Tử nói lúc trước thực sự khiến cô tổn thương.

“Minh đã bỏ đi lâu lắm rồi... sao không có ai đi tìm mình?” Tinh Thiên thắc mắc, liếc qua vai lúc chạy. Đừng bảo mọi người không cần tôi nữa? Xui thật! Tinh Thiên bắt đầu lo lắng quay lại.

Bình! Cô đâm sầm vào một người lúc chạy quanh góc hẻm.

“Này! Đi đứng gì không biết mở mắt nhìn đường hả?” Tinh Thiên bực tức mắng, xoa vàng trán sưng đỏ đau tấy.

“Tinh Thiên, là anh, Dương Quang đây mà.” Chàng trai bị cô đâm phải nói. Là một ma pháp sư thể chất yếu, Dương Quang chịu đau nhiều hơn Tinh Thiên, và giờ đang đau đầu dữ dội. Nếu không có giọng nói quen thuộc của Tinh Thiên, có lẽ cậu đã không nhận ra cô là người cậu va phải.

Tinh Thiên cuối cùng cũng nhận ra tên con trai nằm chết dí dưới đất là đồng đội mình.

“Đương Quang, anh tới đây làm gì?” Cô hỏi.

“Anh đi tìm em.” Đương Quang trả lời và từ từ đứng dậy.

“Vậy ra chỉ có mình anh đi tìm em... Em không muốn về đâu.” Tinh Thiên dẫn dỗi như con nít, không chịu đứng dậy. Khi nghĩ tới chuyện mọi người chẳng thèm quan tâm cô, lòng cô oán thán tràn lấp còn đôi mắt đã thấy ươn ướt.

“Tụi anh đều phải chuẩn bị cho kịp giờ diễn nên mọi người đành phải đi hết.” Đương Quang dịu dàng giải thích.

“Em không thèm. Em không về. Chẳng ai thích em cơ mà.” Tinh Thiên vừa nói, lệ vừa tuôn trào qua khóe mi, Đứng lăm lăm mà, Vương Tử luôn bức mình vì mình nhiều anh ấy, còn Phụng Hoàng, Tà Linh và Du lại là tình địch của mình.

“Đương nhiên là có người thích em rồi. Như anh nè, anh thích em nhiều cực.” Đương Quang cười nói. Cậu vẫn luôn thấy những cô gái thích nói lớn chính kiến của mình rất thú vị. Em ấy luôn nói và thể hiện cảm xúc rất thật thà, chả giống mấy người nghĩ một đằng nói một nẻo. Mấy người đó làm mình rức đầu muốn chết.

Nghe câu trả lời vô tư của Đương Quang, một cô nàng thẳng thắn như Tinh Thiên cũng phải đỏ mặt và nói, “Anh gạt em! Em là đứa khó ưa mà! Em không biết nói ngon ngọt, em không xinh như Tiểu Long Nữ hay Phụng Hoàng, và em lúc nào cũng không biết điều...!” Khi liệt kê ra những thiếu sót của mình, Tinh Thiên chợt nhận ra cô có quá nhiều khuyết điểm, cô bật khóc nức nở. Bảo sao không có ai thích mình. Nếu ai bảo mình phải yêu kiều thùy mị như Phụng Hoàng hay quyền rũ mĩ miều như Tiểu Long Nữ, mình đều không làm được. Phải chăng số phận của mình là sẽ chẳng đời nào chiếm được một góc trong trái tim Vương Tử?

Đương Quang không thể nhịn cười khi thấy Tinh Thiên quên mất cậu mà chìm sâu trong mặc cảm bản thân. Em dễ thương thật, Cậu nghĩ thầm.

“Nhưng em thật thà, không giống những người cứ luôn giấu giếm cảm xúc thực của mình.” Cậu nói.

“Thật à...?” Tinh Thiên hồ nghi nói bằng tông giọng trầm mặc, “Nhưng ai cũng bảo là em quá đáng.”

“Thì em đúng là quá đáng mà. Nếu em mà không cứng đầu, thì em đâu còn là em nữa.” Đương Quang cười đáp.

“Gì chứ? Em đâu có không biết điều!” Tinh Thiên lại thấy nóng óc lên.

“Đúng vậy mà. Nếu Tà Linh bớt nghiêm túc đi, anh sẽ không còn là Tà Linh nữa. Nếu Du không kì kì như trước thì cũng không giống Du. Hơn nữa, còn Kenshin,” Đương Quang cười lớn, “Nếu có ngày Kenshin bỗng nhiên trở nên lăm lăm, có khi anh sẽ nghĩ cậu ta hóa điên.” Đương Quang dịu dàng nói tiếp, “Vậy nên tính trung thực mới là điểm hấp dẫn nhất nơi em, Tinh Thiên ạ. Đừng cố ép mình phải thùy mị nét na gì hết, như thế em sẽ mất đi nét riêng của mình.”

“Thật hả?” Nghe Đương Quang nói vậy, Tinh Thiên mặt đỏ bừng khác hẳn mọi khi.

“Thật chứ!” Đương Quang kiên định gật đầu.

Tinh Thiên đứng dậy dẫu môi miễn cưỡng nói, “Thôi được rồi, mình về đi.”

“Ừa.” Đương Quang lại mỉm cười và gọi thăm bay, chuẩn bị “cứu trợ khẩn cấp” lúc ban nhạc cần. Nếu họ tới trễ, bốn người kia chắc trên người mảnh vải nát cũng chẳng có che thân, giống đợt trước, Vương Tử gần như y hệt vậy.

“Anh kì nhỉ, lúc nào cũng cười.” Tinh Thiên nói, vẫn tiếp tục lau bầu ngay cả khi đã ngồi trên thăm bay.

Đương Quang bật cười nhìn cô, “Đời không có gì buồn thì anh phải cười cho đã chứ.”

“Đúng là người giỏi.” Tinh Thiên lầm bầm, chợt nhận ra cô yêu nụ cười ấm áp của Đương Quang vô cùng.

~*~

Tinh Thiên chuẩn bị đi dạo quanh thành phố tìm nơi mở tiệm sách. Nhưng Vương Tử phàm ăn vô cùng, đời nào chịu bỏ ăn để sẵn sàng hộ tống người đẹp đi dạo phố chứ. Tinh Thiên tự phàn nàn trong lòng. Chẳng biết tại sao Vương Tử thích ăn thế nhỉ...

“Du bảo mình tự thân đi lấy. Hừ, cứ làm như không ai biết hẳn muốn dành trọn thời gian ở bên Vương Tử ý.” Tinh Thiên dẫu môi, miễn cưỡng tự đi tìm địa điểm.

Nghe tiếng Tinh Thiên lí nhí hờn dỗi, Đương Quang bật cười nói, “Hay là để anh đi với em nhé?”

Đương Quang vừa dứt lời, đôi mắt oán than của Tinh Thiên thoát biến thành cầu xin, “Anh thực sự sẵn lòng đi với em á?” Cô hỏi.

“Đương nhiên rồi. Ê Kenshin, đi cùng không?” Sau khi Đương Quang trả lời Tinh Thiên, cậu quay ra hỏi Kenshin, vẫn ngồi lạnh lùng và trầm tĩnh như thường lệ.

Kenshin lắc đầu, “Khỏi.”

“Thế à? Vậy mình đi nào, Tinh Thiên.” Dương Quang cười nhìn Tinh Thiên và trái tim cô gái không biết tại sao bỗng thổn thức đập nhanh hơn thường lệ.

“Dương Quang, theo anh chọn chỗ nào xây tiệm sách thì được nhất?” Tinh Thiên vừa ôm cánh tay Dương Quang rất vui vẻ vừa hỏi, “Chúng ta có nên xây tiệm sách ở nơi xa trung tâm thành phố, có bầu không khí thanh bình, hay làm luôn ở chỗ đông đúc người qua lại?”

“Xây ở cả 2 chỗ không được à?” Dương Quang bối rối hỏi lại.

“Xây cả 2 chỗ?” Tinh Thiên lặp lại và cái đầu kinh doanh thiên bẩm của cô bắt đầu tính toán. Anh ấy có ý hay. Hai tiệm sách có thể đáp ứng nhu cầu của hai loại khách. Chúng ta có thể xây một tiệm bình thường trong trung tâm thành phố, và sau khi tiệm đầu tiên nổi rồi, ta có thể xây thêm một tiệm kết hợp với quán cà phê ở nơi nào đó thanh tĩnh một chút.

“Dương Quang, anh thông minh quá.” Sau khi quyết được nơi dựng tiệm, Tinh Thiên vui đến nỗi quên mất mình mà ôm chầm lấy thẹn thẹn Dương Quang.

“Thế à?” Dương Quang tuy hoàn toàn bối rối, cậu bất giác đưa tay chạm vào bên má vừa nhận cái hôn, cười ngốc.

“Thành thực mà nói, thành phố mỗi phút trôi qua đều bận rộn hơn một tí. Chắc chắn nơi đây sẽ là một thành phố thành công.” Tinh Thiên vừa nhận xét vừa vui vẻ ngắm nhìn những người khách đi dạo trên các đại lộ mà cô cùng Du thiết kế, trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp của Vô Ngân Thành. Cô thấy vô cùng xúc động vì những tháng ngày vất vả của cô rồi đã được đền đáp.

“Chúng mình đi dạo quanh quảng trường thành phố đi!” Tinh Thiên đề nghị. Đài phun nước ở quảng trường thành phố đẹp lắm. Từ khi thấy bản thiết kế của Du, mình đã tự thề với bản thân là sẽ nhất định tới xem khi nó xây xong. Mặc dù Du là tên lập dị, bê đê, và vô liêm sỉ tranh đoạt Vương Tử với mình... nhưng hẳn thực sự có tài.

“Ừ, anh cũng muốn đi coi.” Dương Quang trả lời.

“Oaa! Có nhiều người chưa kìa!” Tinh Thiên vô cùng choáng ngợp trước biển người đông tới kinh ngạc.

“Dĩ nhiên. Đây là một trong những thắng cảnh du lịch hấp dẫn nổi tiếng nhất của Vô Ngân Thành mà lại – Đài Phun nguyện ước tình yêu.” Khách qua đường A bỗng nói khi đi qua họ.

“Đài Phun nguyện ước tình yêu?” Cả Dương Quang và Tinh Thiên đều ngạc nhiên, Từ bao giờ có tên đó vậy?

“Phải. Người ta đồn rằng nếu một cặp tình nhân ném một đồng xu xuống đài phun mà sau rồi nước phun lên thì cặp đôi đó sẽ hạnh phúc trọn đời. Vậy nên người ta mới xếp hàng để ném xu.”

“Còn chuyện đó nữa à?” Tinh Thiên hỏi giọng bối rối.

“Cái truyền thuyết đó là do Vũ Liên phía ra đấy.” Dương Quang nhớ lại. Cậu dịu dàng thì thầm vào tai Tinh Thiên, “Chỉ ý bảo đây là cách để kiếm tiền từ mấy người yêu nhau, những người đang yêu thường có IQ thấp hơn bình thường mà.”

“Ồ, em hiểu rồi. Nhưng bây giờ chúng ta đầu nhìn rõ nổi hình dáng cái đài phun nước.” Tinh Thiên nói và hăm hở nhìn, phóng tầm mắt về phía đài phun phía xa xa, “Anh và em cũng chẳng có việc gì quan trọng lắm, vậy sao không xếp hàng xem đài phun nước nhỉ?”

“Được thôi.” Dương Quang vui vẻ đồng ý. Cậu luôn thích những nơi nhộn nhịp đông người dân tụ tập, cậu thích quan sát mọi người.

Sau khi đợi rất rất là lâu – từ khi màn đêm bắt đầu buông đến lúc sao trời tỏa sáng mặt đất – Tinh Thiên và Dương Quang cuối cùng cũng nhìn thấy được cái đài phun nước. Mặc dù đã muộn, nhưng 2 người thực sự may mắn vì toàn bộ vẻ đẹp của đài phun nước chỉ hoàn toàn lộ ra vào ban đêm.

“Ôi đẹp quá!” Tinh Thiên không thể nhịn thốt lên khi cuối cùng cô cũng hoàn thành ước nguyện của mình được đứng bên đài phun. Đài phun nước có hình trăng lưỡi liềm, làm bằng chất đá phiến ngọc, tỏa ánh lân tinh lấp lánh xung quanh. Trên đỉnh của đài phun là một mặt trời màu vàng dịu, tắm đẫm quảng trường trung tâm trong ánh hoàng kim óng ả, khiến không gian trở nên lãng mạn vô cùng. Bảo sao mấy cặp tình nhân đến đây đều mù mị đi, IQ hạ còn thấp tèn.

“Tụi mình cũng ném xu đi.” Thấy mấy cặp khác làm vậy, Dương Quang cũng muốn móc ra vài đồng xu.

“Đồng ý. Tiền sẽ quay ngược lại về Vô Ngân Thành ý mà.” Tinh Thiên nói mà nín cười không nổi. Nếu bọn mình chẳng ném xu thì cái đồng xu đó cũng bị chị Vũ Liên cướp sạch thôi.

“Tụi mình cùng ném. Mọi người đều làm thế mà.” Dương Quang nhấn mạnh và cầm tay Tinh Thiên, đặt một đồng xu nhỏ trong lòng bàn tay khum lại của họ. Cậu làm vậy mà không để ý mặt Tinh Thiên đã đỏ lựng lên. Mặt khác, cho dù cậu có nhìn thấy Tinh Thiên đỏ mặt, cậu cũng chẳng hiểu cái gì hết.

“Ném nào!” Hai người cùng hét lên.

Khi đồng xu chạm nước, cột nước bất ngờ phun lên, và muôn vùn tia nước bắt đầu nhảy múa. Trong khi những cột nước duyên dáng uốn lượn trong đài phun nước, người quanh đó nhìn họ bằng cặp mắt hoặc cầu phúc hoặc ganh tị.

Tĩnh Thiên và Dương Quang nhìn nhau bối rối với khuôn mặt đỏ lựng xấu hổ.

Chỉ là trùng hợp thôi nhì! Phải không?

“Dương Quang, nếu anh yêu một người rất nhiều, mà người đó lại không yêu anh, anh sẽ làm sao?” Tĩnh Thiên hỏi và liếm thanh kẹo hồ lô vừa mua. Dương Quang đi cạnh cô vui vẻ ăn kem.

Nghĩ một lúc, Dương Quang trả lời, “Anh chưa từng yêu ai, nên cũng không biết.”

“Anh chưa từng yêu ai?” Tĩnh Thiên ngạc nhiên hỏi lại, Sao có thể? Dương Quang, trông có vẻ tầm 20 tuổi trở lên, mà lại chưa từng yêu ai?

“Anh không nghĩ là mình đã từng. Yêu là ra làm sao?” Dương Quang bối rối hỏi. Cậu không hiểu nổi. Cậu mới tự nhận thức được có nửa năm. Hơn nữa, cậu chưa từng bước khỏi Quý Cốc cho tới 2 tháng trước. Giờ đây cậu vẫn không hiểu nổi yêu là gì.

Nhưng Tĩnh Thiên lại gạt mình, Yêu là gì ư? Cô trả lời đôi chút do dự, “Nếu anh yêu ai đó thật nhiều, anh sẽ nghĩ đến người đó suốt cả ngày, anh rất muốn ở cạnh người đó, và khi kẻ bên rồi, anh sẽ thấy rất hạnh phúc...”

“Anh hiểu rồi. Thế thì Tĩnh Thiên phải ở bên Vương Tử nhiều lắm nhì? Lúc em ở bên Vương Tử, là em hạnh phúc?” Dương Quang hỏi ngược lại Tĩnh Thiên.

Tĩnh Thiên hoàn toàn bối rối. Mình hạnh phúc ư? Cô nghĩ lại, chỉ thấy mình luôn bức bối vì thái độ của Vương Tử với cô, và lại phải tình địch với Phương Hoàng, người mà cô thấy thân thiết lắm lắm. Đường như...cô chẳng hạnh phúc gì cả.

“Tĩnh Thiên?” Dương Quang hỏi lại sau khi nhìn cô dò hỏi hồi lâu mà không thấy có câu trả lời. Thật bất ngờ, cậu thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má Tĩnh Thiên. Cậu đành đưa tay ra lau nước mắt trên mặt cô, hỏi, “Sao thế? Sao em lại khóc?”

“Em...em chợt nhận ra ở bên Vương Tử em chẳng hạnh phúc gì cả.” Tĩnh Thiên nghẹn ngào đáp.

“Chẳng phải em vẫn ổn khi không ở cạnh Vương Tử sao?” Dương Quang hỏi, thấy khó hiểu vì sao cô vẫn cố làm điều khiến cô không vui.

“Nhưng...nhưng...” Tĩnh Thiên miễn cưỡng nói. Em đã theo đuổi Vương Tử quá lâu. Nếu giờ bỏ cuộc, thì quả thật tiếc lắm.

“Hơn nữa, Tĩnh Thiên, ở cạnh Vương Tử em không bao giờ cười! Anh thấy em cười xinh hơn nhiều.” Dương Quang nói với nụ cười rạng rỡ, “Như vậy nè.”

“Thật chứ? Trông thế em xinh hơn á?” Tĩnh Thiên hỏi và cũng bắt đầu cười.

“Ừ.” Dương Quang tin tưởng trả lời.

Tĩnh Thiên tiếp tục cười và nói, có phần xúc động, “Dương Quang, ở bên anh em vui lắm! Đi chơi với em anh có vui không?”

“Anh rất vui.” Dương Quang trả lời không chút do dự, và dường như cậu nhận ra gì đó, “Ồ, anh rất thích ở bên cạnh Tĩnh Thiên, và anh không thể đợi tới lúc được đi chơi với Tĩnh Thiên. Hay là anh yêu Tĩnh Thiên rồi?”

“Này anh nói nhầm gì đấy hả?!” Tĩnh Thiên kêu lên với khuôn mặt đỏ lựng. Dương Quang cứ thích là nói, chẳng biết nghĩ kĩ gì cả! Anh ý còn vô tư hơn cả mình!

“Không phải là yêu sao?” Dương Quang hỏi, hơi thất vọng, vậy mà cậu cứ tưởng cậu đã hiểu tình yêu.

Hai người sóng bước bên nhau hồi lâu, đến khi Tĩnh Thiên không thể nhịn nổi, hỏi, “Anh thực sự, thực sự thích ở bên em đến vậy sao?”

“Anh thích lắm.” Dương Quang nói, gạt đầu kiên định.

Khi thấy Dương Quang trả lời câu hỏi của cô không chút dao động, mặt Tĩnh Thiên đỏ ửng đến nỗi cả đôi tai cũng hồng lên. Cô lắp bắp hỏi, “T-thế anh có thích ai hơn em không?”

Dương Quang khó nhọc nghĩ và bảo, “Anh cũng thích Vương Tử lắm, cậu ta rất dễ thân...”

Ảnh thích Vương Tử? Ảnh cũng gay à? Trái tim Tĩnh Thiên chùng xuống...

“Nhưng anh thích ở bên Tĩnh Thiên hơn, bởi vì anh dễ đoán em đang nghĩ gì hơn Vương Tử, mọi cảm xúc của em lộ hết cả trên mặt.” Dương Quang cười giải thích. Hahaha, khuôn mặt tắc kè hoa thay đổi liên tục của Tĩnh Thiên luôn làm tôi thấy tức cười.

“Em không có!” Tĩnh Thiên lớn tiếng phủ nhận. Em không có thể hiện hết cảm xúc trên mặt nha.

“Không thiệt hả?” Dương Quang không thể nhịn cười lớn. Vậy bây giờ ai là người đang dấu môi hờn dỗi đây?

“Đồ ngốc, tất nhiên là em không có.” Tình Thiên trả lời. Cô xấu hổ đến nỗi bắt đầu phát mạnh vào lưng Dương Quang.

“Au, đau lắm đây! Đừng đánh anh, anh nói thật mà.” Dương Quang nói, cười to và tránh những cái phát chết người của Tình Thiên.

Nhìn Dương Quang hai tay ôm đầu tự vệ và lùi ra sau lấm lét thận trọng nhìn cô, Tình Thiên đuổi theo cậu không ngừng, la hét, “Đừng chạy, để em đánh anh!”

“Em bắt được anh rồi!” Tình Thiên tàn nhẫn nhào về phía Dương Quang như hổ đói vô cừ, khiến Dương Quang ngã xuống đất.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Dương Quang, Tình Thiên cũng không kìm được mỉm cười. Rồi cô dụi đầu vào ngực Dương Quang và lặp lại rất vững vàng “Em bắt được anh rồi nhé.”

“Và anh cũng đã bắt được em.” Dương Quang nói, và cậu ôm chặt Tình Thiên, vò rối mái tóc của cô.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 1: Biệt danh vị vua bất bại.

“Tình Thiên, cô thay lòng đổi dạ thật hả?”

“Xi, tôi không biết Dương Quang lại có sức hút lớn vậy đây. Chuyện chưa thấu hần đã một tay độc chiếm Tình Thiên mất rồi.”

Chúng tôi vừa bước vào Vô Ngân Thành, đám đông đã vây lấy chúng tôi và tấn công Tình Thiên và Dương Quang bằng hàng tá câu hỏi. Cặp uyên ương ngượng quá, lại bị dồn vào thế bí, đành nhất gừng đáp lại màn thẩm vấn. Tất thấy đều nhìn Dương Quang và Tình Thiên cười chúc phúc. Duy có Tiểu Long Nữ, biết chuyện từ đầu đến cuối, là rặn cười không nổi. Tôi liếc thấy cô khe khẽ thở dài một cái.

“Tóm lại, chúc phúc hai người nha!” Mọi người cười vui.

“C-cảm ơn nhiều lắm” Tình Thiên lắp bắp.

“Được rồi, đủ rồi đây. Thôi làm khó Tình Thiên và Dương Quang đi nào mọi người. Giờ qua đây nghe Tiểu Long Nữ giải thích về cái cách mới của Đế Nhị Sinh Mệnh đi.” Lang đại ca cười và vỗ tay gọi chúng tôi.

Đám đông im lặng nhìn Tiểu Long Nữ, cô bắt đầu giải thích cặn kẽ cái cách, “Trọng tâm của cái bản đột này là nhằm tăng độ chân thực cho Đế Nhị Sinh Mệnh. Một số chuyện đời thường nhỏ nhặt trước không chú tâm giờ đều được thực hiện. Ví dụ, trước đây chơi game, mọi người khỏi lo tằm vùi sen hay trầm bổng vì cơ thể không bị bản, nhưng sau khi canh tân xem xét, nếu không tắm sau 1 ngày chiến đấu, mùi hôi thối bốc lên sẽ chịu hết nổi.”

Tắm á? Tôi chợt nhớ. Mặc dù tôi là 1 thằng con trai, nhưng “chỗ ỷ” của mình tôi chưa từng thấy qua. Nếu từ rày về sau phải tắm, chẳng phải tôi nhất định sẽ thấy nó sao? E hèm... Quả thật nghĩ không ra lần đầu tiên chiêm ngưỡng cái đó (bỏ lần tôi đi nhặt cái ấy của con rồng để kiếm vàng) lại là ta tự soi ta. Hức, giờ tôi khó lòng mà diễn tả nổi cảm xúc lúc này...

“Vương Tử, nếu anh sợ phải tắm rửa chỗ ỷ ý, em giúp anh nhé! Cứ thư giãn rồi dạn chân ra...” Giọng nói vô si của Tiểu Long Nữ lơ lửng trôi qua kênh PM, làm tôi chỉ muốn túm cô ta dằn cho 1 trận.

“Này!!” Dạng háng ra á?! Tôi nghĩ, Em đi hộ sản à? Tôi nhìn hết nỗi lờm Tiểu Long Nữ cháy cạnh.

“Nhưng mà, đi vệ sinh là anh phải tự túc đó.” Tiểu Long Nữ thì thầm thật bé để không ai khác nghe được.

Cái gì cơ? Tôi cũng phải đi vệ sinh nữa? Đầu tôi một thoáng trống trơn. Mình có kinh nghiệm dùng cái XXX để đi vệ sinh sao trời?

“Thứ 2, ngoại trừ các NPC chuyên dụng để luyện cấp, số lượng NPC sẽ giảm xuống. Ví dụ, các chủ tiệm và tiểu nhị NPC trong Nhật, Nguyệt và Tinh Thành sẽ biến mất và thay bằng game thủ thực sự.” Khi cô nâng thấy tôi vẫn còn ngơ ngẩn vì chuyện vừa rồi, cô nâng đắc chí cười thâm hai tiếng rồi phở biến tiếp. Vừa nói dứt lời, Vũ Liên đại tẩu chau mày lại ngay.

“Mặc dù tiền thuê người cũng không đắt hơn thuê NPC, nhưng bọn họ khó quản hơn nhiều.” Vũ Liên đại tẩu làm bầm, tự vấn chẳng hiểu cái cách là tốt hay xấu nữa.

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ cũng nói đến phần quan trọng nhất, “Theo tôi trọng yếu của cái bản này là Nhật, Nguyệt và Tinh Thành sẽ mở để công thành.”

“Vây ra người ta đồn đúng thật.” Lang đại ca nhắc môi cười, “Mọi người có ý kiến gì không?”

“Sao phải bàn tới lui nữa! Đi nhanh công thành luôn chứ!” Mắt Bạch Điều như có đóm lửa sáng ngời, cứ như cô đã đợi giây phút này cả đời.

“Chinh phục ba thành; thống nhất Trung Tâm!” Nam Cung Túy hét to tám chữ này. Đôi mắt kiên định rực sáng của anh tác động lên mọi người, khiến lòng người cũng rộn ràng phấn khích.

Ặc! Đánh nhau tiếp hả? Có vẻ mơ ước nghỉ ngơi còn con của tôi bất khả thi mất rồi... Hức hức! Sao mình kém may mắn vậy trời? Tôi vừa mới làm xong một việc đã thấy núi khác chất đồng trước mặt. Tôi đến chết vì lao lực mất!

Tôi rầu rứt nghe mọi người tính cách hạ ba thành phố. May phước người ta đều biết tôi ngu quân sự, nên có ngồi nghe hay không cũng chẳng lấy gì làm khác biệt cho lắm... Nhưng vì bộ mặt lãnh chúa này, tôi không thể cứ thế đánh một giấc đâu, nhỉ? Mặc dù đây là đây muốn ngủ lắm rồi...

“Đầu tiên trước mắt nên làm là hoạch định chiến lược tấn công. Tam thành đã mở để công hạ, có lẽ rất nhiều game thủ khác cũng nuôi tham vọng công hành, nhưng chúng ta có lợi thế hơn họ – đạo này quân sự của Vô Ngân Thành đang phát triển mạnh mẽ. Tất cả là nhờ phước Ban Nhạc Vô Ngân, và đặc biệt là thành chủ đáng kính đây.” Bạch Điều cung kính cúi đầu với tôi, làm tôi giật cả mình, ngay lập tức ngồi thẳng dậy và gật nhẹ đáp lại. Nghĩ cũng kì, cứ thấy Bạch Điều tỏ vẻ cung phụng với mình là sồn gai ốc liền...

Bạch Điều nói tiếp, “Theo tôi đã chiếm được một thành thì hai thành còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Hừm, nếu mới định công hạ một thành, thì đâu sẽ là sự lựa chọn tốt nhất?” Đoạn Kiếm suy tư.

“Hay là hạ Nguyệt Thành trước đi?” Nam Cung Túy đề xuất, “Nguyệt Thành từng là đại bản doanh của Kiếm Vô Tội, vậy nên đường xá rất quen thuộc, đến khi ra trận sẽ là lợi thế lớn.”

“Hay! Hạ gục Nguyệt Thành!” Mọi người đều hào hứng hô.

“Nguyệt Thành sao?” Tôi đứng dậy, mắt nhìn theo hướng Nguyệt Thành. Vậy là thành phố mang dáng vẻ Trung Hoa cổ đại đáng kính sẽ bị vùi dập trong biển lửa giao tranh sao? Thật đáng buồn biết mấy...

Không chút tế nhị, giọng Tiểu Long Nữ lại lơ lửng mĩa mòi trên kênh PM, “Anh đang nhìn về Nguyệt Thành đó hả, tiếc rằng phải thông báo với ông anh điều sau, lộn hướng ngược lại rồi anh giai!”

“... Vậy em phải làm sao?” Tôi gạt phất Tiểu Long Nữ, quay sang hỏi Nam Cung Túy.

“Vương Tử, em cấp bao nhiêu rồi?” Túy bỗng hỏi tôi.

“Đợi em xem lại đã.” Xi, lâu lắm rồi tôi có thêm coi lại level đâu, tôi còn suýt quên tiết rằng có cái đó trên đời nữa ấy. Tôi gọi “Hệ thống” rồi thành thực, “Cấp 76!”

“Cấp 76 hả? Chắc chỉ tầm hạng 100 trên bảng cao thủ thôi.” Nam Cung Túy trầm tư, nói đoạn quay lại chỗ tôi, “Anh không nghĩ rằng level của em đủ cao đâu.”

“Trong ngũ đại lãnh chúa có thành riêng ở các lục địa Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung, level của ngài hình như thấp nhất.” Bạch Điều can trọng cau mày nói, tựa hồ cô sợ sẽ làm tôi nổi khùng lên.

“Thế à?” Tôi cười ngu. Nào phải lỗi của tôi! Sau đại hội, tôi liền lặn ngay qua Đại Lục Phía Đông, lúc đó, hết chạy đi giúp Vân và Tinh thăng cấp thì lại phải vòng nguyên cái lục địa đó tìm cách giải nhiệm vụ ẩn. Còn nữa, 1 tháng đi tour, tôi làm gì có lấy 1 giây phút để luyện lên được nửa cấp... Thực ra nghe bảo tôi mới rớt xuống hạng 100 trên bảng cao thủ, tôi đây nhè ra trong lòng phải cười lớn mới đúng.

“Vậy nên, lãnh chúa tôn kính à, ngài làm ơn đi luyện cấp dùm đi. Chúng thần sẽ phái vài người tự nguyện đi cùng ngài.” Bạch Điều đề nghị rất lịch sự.

“Phái người? Tôi luyện cùng Phi Thường Đội không được sao?” Nói gì thì nói, tôi cũng quen với mọi người trong Phi Thường Đội và phối hợp của chúng tôi chẳng phải sẽ ăn đứt người ngoài sao.

Bạch Điều rối bời, “Mọi người của Phi Thường Đội đóng vai trò quan trọng trong sở Quân sự và Tài Chính, e rằng không còn thời gian đi với ngài nữa.”

“Thật sao?” Tôi thấy lòng có chút chùng xuống. Tôi tự hỏi chẳng biết từ lần cuối luyện chung với Phi Thường Đội tới giờ đã là bao lâu rồi?

“Vương Tử, đừng thất vọng quá. Nếu rảnh bọn anh sẽ đi tìm cậu.” Lang đại ca cười và phát vào lưng tôi.

“Vâng, ít nhất cũng có Du, Tà Linh và Phượng Hoàng đi cùng em chứ gì?” Tôi hỏi, quay đầu nhìn bộ 3.

“Tôi muốn đi với Vương Tử Điện hạ tôn...” Du nói chưa dứt lời Tinh Thiên và Dương Quang đã bịt miệng hần lòi tuốt ra xa.

“Đùa nhau chặc! Núi việc chồng chất ở sở Xây dựng là đủ chôn sống tôi rồi, anh còn muốn trốn đi đâu? Dương Quang, giữ chặt Du vào, hần mà dám cử động mấy ngón tay, anh cứ dùng công pháp đập hần te tua hết ngo ngoe được nửa cho em!” Tinh Thiên ra lệnh cho Dương Quang trong cơn phẫn nộ cá nhân, và Dương Quang y lời cô ngoan ngoãn như lão chồng nhát chết. Đúng là cặp đôi liên thủ song kiếm hợp bích mà...

“Anh...” Tà Linh mới thốt được có 1 từ, bàn tay Nam Cung Túy và Đoạn Kiếm đã thân tình đặt lên vai và mỉm cười ngọt ngào hết xảy. Chẳng biết là tại tôi hay mất họ đúng là khắc dòng, “Không, mơ cũng cấm, cậu sẽ không bước nổi một chân ra khỏi lâu đài đâu. Trời định rồi, đầu hàng số phận đi!”

Phượng Hoàng thậm chí chẳng dám nói tiếng nào. Kì thực công bằng thì, đến tôi tôi còn không dám chống lại thứ uy quyền dụ dỗ của Vũ Liên đại tẩu nữa là!

“Vậy là tôi tự luyện 1 mình hả?” Tôi nhìn 3 người, mặt lộ rõ sự thất vọng.

“Lãnh chúa, chúng thần sẽ phái người khác đi kèm ngài.” Bạch Điều nhắc lại, rồi bối rối nói, “Nhưng thần mong rằng lãnh chúa của thể phát ra chút khí phách thành chủ để không làm thất vọng cấp dưới.”

Tôi cũng trung bộ mặt rồi bởi ra và khó hiểu hỏi lại, “Làm sao mới phát ra được khí phách thành chủ?”

“Nói chung, cứ tái xuất hình tượng Huyết Yêu, thế là ổn.” Tiểu Long Nữ giải thích.

“Muốn anh bảo trì cái phong độ một phát chết lên được đó á?” Tôi thờ dãi. Huyết Yêu đâu thực là tôi! Sao ai cũng thích tôi già hết vậy?

~*~

Thật hạnh phúc khi được luyện cấp cùng ngài, lãnh chúa!” nhìn 5 đôi mắt lấp lánh tôn thờ kính phục, tôi thắc mắc không biết mình đã tự than thân trách phận trong lòng bao nhiêu lần rồi. Cũng may, Tây Môn Phong, đang đứng dạt sang một bên, không nhìn tôi cái kiểu cung phụng như vậy. Phải cái, đôi mắt hận thù chòng chát của gã/cô cũng chẳng nhẹ nhàng hơn chút nào.

“Theo lệnh của Tướng quân Bạch Điều, chúng ta phải cố hết sức để thăng cấp cho lãnh chúa, vì vậy nhân vật chủ chốt hôm nay là lãnh chúa. Mọi người hiểu cả chứ?” Chiến binh thủ lĩnh ra lệnh cho những người còn lại.

“Dĩ nhiên! Lãnh chúa của ta quan trọng nhất, vậy nên có gặp nguy hiểm, ta sẽ chữa thương cho lãnh chúa đầu tiên. Đừng có đổ lỗi cho ta nếu giữa chừng mấy người tèo nhé.” Người nói câu đó, không ai khác, là 1 tế ti. Đôi mắt tôn thờ quá thể của hắn làm tôi cảm thấy mình như Mẩu Tở* ngồi trong điện thờ vậy đó.

(*Chú thích: Mẩu Tở: Trong quan niệm của người Trung Quốc là nữ thần bảo hộ cho biển và dân chài. Ở 1 quốc đảo như Đài Loan, bà được coi là người bảo vệ cho dân chài đánh cá bình yên và mang lại nguồn thức ăn. Nói chung, đây là một thần rất quan trọng. – nhóm PR)

“Đừng lo, lãnh chúa của em, chúng em sẽ bảo vệ ngài thật cẩn thận, không để con quái nào chạm được vào ngài!” Tên cung thủ thể thốt với tôi bằng giọng điệu hùng hồn lạ.

Này! Mi không cho con quái nào chạm đến ta? Thế thì ta thăng cấp bằng niềm tin và hi vọng chắc? Tôi thấy trong lòng bực tức khó chịu.

“Hừ! Lãnh chúa cần gì người bảo vệ, tốt nhất mi dẹp qua 1 bên đừng cản trở lãnh chúa.” Ma pháp sư nhìn hắn bằng đôi mắt băng giá, ấy vậy quay phắt sang tôi nhìn bằng vẻ nhiệt thành bốc lửa, “Dù sao chẳng nữa, lãnh chúa của chúng ta là vị vua mạnh nhất và bất bại. Ngài trước giờ chưa từng chịu thua ai.”

“Người nói phải. Lãnh chúa tôn kính, mong ngài tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của em.” Thật bất ngờ, mấy người không hề lấy làm tức giận. Họ chỉ trưng lại bộ mặt còn ngờng mộ hơn trước ngó tôi.

Vị vua bất bại? Mấy người nói ai hở? Tôi thậm chí đếm không nổi số lần tôi từ nạn. Với lại, tôi còn hai bận ngang nhiên chết trước mặt bàn dân thiên hạ trong đại hội. Thế mà gọi là bất bại? Lại nói chuyện vô địch! Tôi không chắc mình đánh Tà Linh hay Nam Cung Túy có thắng nổi không, và quên sao được Kenshin, hắn có thể tay không phanh thấy tôi như mẩu vật thí nghiệm trên bàn mổ ấy chứ. Còn nữa, Bạch Điều chẳng nói rằng trong ngũ đại lục thành chủ, level của tôi là thấp nhất đấy sao?

Hừ hừ! Càng nghĩ càng thấy mình đúng là vô dụng yếu kém hết chỗ nói. Tôi tốt nhất là nên luyện cấp! Bỏ qua ánh nhìn hăm dọa từ 5 cặp mắt kia, tôi lịch thiệp nói, “Đi thôi.”

“Nhóc con xinh xắn, ta là người sẽ không đời nào thừa nhận chú mày là bất bại.” Tây Môn Phong thăm thì ngạo mạn, “Một ngày kia, ông đây ắt thắng chú mày, những trước khi đó, tốt hơn hết là chú mày đừng có để thua ai khác.”

“Ồ, ờ.” Tôi phẩy phẩy tay, bực mình.

Tây Môn Phong khịt mũi rồi im re.

Xà Vương, đúng như tên gọi, là vua của mọi loài rắn, không hoàn toàn là 1 boss level cao. Tuy nhiên, sâu thẳm trong Xà vực, có rất nhiều Xà Vương khổng lồ, mạnh đến ngạc nhiên, di chuyển nhanh như chớp và có nanh độc. Tôi chọn loại quái vật phiên toái này vì coi như để thử sức, và lại tôi không tập cũng đã lâu.

Nói cho cùng, một trò như Đệ Nhị Sinh Mệnh, không chỉ là thăng cấp đơn thuần. Điều quan trọng nhất là sử dụng được hết khả năng của mình.

“Loại quái này mạnh nhưng hầu như lại không cho điểm kinh nghiệm... Nhãi nhép chú mày chắc chắn muốn thử con này sao?” Tây Môn Phong nhìn Xà Vương hồ nghi.

“Đúng, tôi muốn luyện tập. Xà Vương vừa khó đánh lại vừa ít điểm kinh nghiệm, nên thường sẽ có ít người đến đây luyện. Vậy thì không có ai đến cướp

con mồi của mình. Như thế chẳng phải là lúc tốt nhất để chém giết là tận hưởng hay sao?” Tôi nhướn mày nhìn Tây Môn Phong cùng lúc mắt đặt mục tiêu vào con Xà Vương đi lẻ.

“Thực không hổ là thành chủ! Ngài nghĩ cũng khác người thường nữa.” Chẳng biết tên nào nói câu đó, nhưng cả 5 người tức khắc gạt đầu và 5 cặp mắt quay ra nhìn tôi chằm chằm

Càng lúc càng thấy nhức đầu ghê gớm, tôi gần như chịu hết nổi. Đành coi như mấy cặp mắt sùng kính đó là vô hình, đoạn, tôi vẫy gọi Tây Môn Phong, người duy nhất không nhìn tôi như thế, “Này Tây Môn Phong đẹp gái, đến lúc luyện tập rồi.”

“Chết tiệt! Nhóc con xinh xắn mà không hiểu tiếng người sao? Bỏ đây là nam, ranh con! Ta còn phải nói với chủ mày bao nhiêu lần nữa?” Tây Môn Phong như mọi khi vừa gào lên phẫn nộ vừa nâng cao thanh gươm chia về phía con Xà Vương trước mặt.

“Em muốn hỏi, thưa lãnh chúa, làm sao chúng em giúp ngài được?” Tên chiến binh cùng nhóm bối rối xen lẫn ngạc nhiên hỏi tôi.

“Mấy người cứ luyện đi. Nếu cần chữa thương, ta sẽ đến tìm mấy người.” Tôi thờ ơ đáp.

“Chẳng phải chúng em theo ngài sẽ tốt hơn sao, lãnh chúa?” Tên ti nhanh mồm hỏi thêm.

“Không cần.” tôi phẩy tay gạt phăng. Đùa hả? Bị nhìn bằng mấy cặp mắt sùng bái đó, từ đầu đến chân tôi đều thấy bứt rứt khó chịu, vậy nên, sẽ chẳng làm nên trò trống gì nếu cứ bị soi như thế.

“Nếu lãnh chúa đã nói vậy, thì được thôi.” 5 người biểu lộ thất vọng, bước đi rất chậm và liếc lại tôi về mặt “đau buồn”. Nếu có người nào vô tình đi ngang qua lúc đó, chắc có lẽ sẽ đoán rằng tôi đã cự tuyệt tình cảm của 5 bọn họ.

Cuối cùng, khi nhóm 5 người kia rời khỏi, tôi thở phào nhẹ nhõm, tay xoa lấy xoa để mấy cơ mặt đang cứng đờ, rồi trở lại kiểu thân nhiên tung tung bình thường.

Tây Môn Phong nhìn tôi và lắc đầu bức tức, “Xi, ta thực sự muốn cho 5 tên đàn kia thấy cảnh này. Nếu bọn chúng được chiêm ngưỡng, ta quyết không tin chúng còn tiếp tục ngưỡng mộ và kêu mi là “lãnh chúa thân yêu” này, “lãnh chúa thân yêu” nọ nữa.”

“Chắc rồi, cứ gọi họ đi.” Tôi ưỡn oai đáp rồi nói tiếp, “Tùy ông, nếu ông chẳng sợ Bạch Điều phang cho 1 rùi trúng đầu.”

“Nhãi ranh thói hoắc, ông nội đây nào sợ con mụ chim cái đó”. Tây Môn Phong khịt mũi.

Tôi nhướn mày, “Bạch Điều và Vũ Liên đại tẩu ở gần đây lắm đấy!”

Đúng như tôi nghĩ, ngay sau khi cái tên Vũ Liên đại tẩu thốt ra, Tây Môn Phong im miệng ngay và trở nên lo lắng thấp thỏm, gã còn chả dám kêu thêm tiếng ‘thằng nhãi’ nào nữa.

Lại nói chuyện này, tôi phải giải thích chút đỉnh đã. Tại sao Tây Môn Phong lại sợ Vũ Liên đại tẩu?

Chúng ta cùng nhớ lại lúc Tây Môn Phong gia nhập Vô Ngân Thành cái nào. Công việc đầu tiên của gã là do Vũ Liên đại tẩu giao phó. Nhớ trước đây tôi có nói gì không? Tôi cũng chẳng rõ tại sao, nhưng người hâm mộ cực kì mê màn chiến đấu bất ngờ trong buổi diễn đầu tiên, nên là, Tây Môn Phong đã được lệnh phải nhảy lên sân khấu thách đánh tôi vào những buổi sau.

Còn nhớ lần đầu nghe Vũ Liên đại tẩu giao việc, gã hùng hốt, “Bỏ mặc kệ chủ mày đây nhãi ạ!”

Vũ Liên đại tẩu lại mím mụ cười nhẹ nhàng đầy hăm dọa của chị. . .Lúc đó tôi đứng một bên, đã thấu hiểu rằng Tây Môn Phong kiếp này coi như đoạn tại đây. Vũ Liên đại tẩu nói, “Hửm? Tôi đã nghĩ rằng cô đến Vô Ngân Thành để giao chiến với Vương Tử kia mà? Vậy nên tôi mới đặc cách xếp việc này cho cô. Tôi cứ nghĩ cô phải vui vẻ đón nhận cơ! Hay là. . .hay cô do đã bị Vương Tử bắt bại của chúng tôi đập cho te tua, nên sợ không dám đấu với cậu ta lần nữa?”

Nghe vậy, Tây Môn Phong gào lên phẫn nộ, “Nói vớ va vớ vẩn! Trong từ điển của ông nội đây không có từ sợ hãi đâu nhãi con ạ!”

Vậy là Tây Môn Phong đã trở thành thằng hề bự của các buổi hòa nhạc. Gã luôn bị tôi dằn nát nhuyển như bột giấy, và tiếng hét của khán giả như: “Mạnh nữa vào!” “Chưa đủ máu me!”, v.v. . ., khiến tôi buộc lòng phải sử dụng vũ lực với hắn nhiều hơn sau mỗi lần.

Sự việc thứ hai sau đây đã khiến Tây Môn Phong nhận ra Vũ Liên đại tẩu thâm hiểm không phải loại người đàn mà cho rằng tiệm sách thế là đã xong. Vũ Liên đại tẩu nghĩ rằng cửa hàng vẫn bán chưa đủ lượng sách. Và Tình Thiên với Phượng Hoàng đều là phận nữ nhi, sao có thể phơi bày quá nhiều đề kéo khách nam được. Vậy nên, một người nào đó ban ngày trông khá là ra dáng mỹ nhân đã bị lôi kéo vào vụ chụp ảnh áo tắm xuất bản sách.

Còn chưa kể hết, Vũ Liên đại tẩu nghĩ rằng vì trong Vô Ngân Thành chẳng có anh nào cơ bắp, nên bọn tôi khó lòng thu hút được những độc giả thích đàn ông lực lưỡng. Vậy nên chị ấy mới bắt một người nào đó về đêm trông lớn xác để chụp thêm album ảnh thứ hai. Thiệt là ghê chết được, toàn mất múi cơ này thôi rồi đó. . .E hèm, tui không có cố ý dìm tùm cái thứ đó đâu nhé!

Nghĩ tới đồng chuyện đau khổ trên, tôi quay lại nhìn Tây Môn Phong đẹp gái, nhin cười hết nổi.

“Này Nhóc con xinh xắn, mi đang cười cái quái gì hả?” Tây Môn Phong nghi hoặc ngó tôi.

Tôi tức thì nghiêm sắc mặt, “N-Nào có chi, tiếp tục luyện thôi!”

Nói dứt câu, tôi lơ lớ lơ khuôn mặt khó hiểu của Tây Môn Phong và bắt đầu tấn công con Xà Vương. Trong lòng lúc này thấy khá hơn nhiều. Ở thì đây, ít nhất số tôi còn đỡ chán so với Tây Môn Phong đẹp gái.

Tiến đến phía sau con rắn, nhìn thân hình đồ sộ cao ngất ngưỡng của nó, tôi không khỏi lộ vẻ phấn khích. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve Hắc Dao, “Bạn của ta, đã lâu rồi mi không được ném máu tươi. Thật xin lỗi vì đã lơ là mi, vậy giờ, hãy tận hưởng bữa này đi!”

“Xoẹt” một tiếng, tôi tuốt Hắc Dao, rồi bỗng nảy ra ý bóng đùa, nâng một chân, tôi dẫm lên đuôi con Xà Vương, khiến nó thè cái lưỡi dài ngoằng ra thật xa và nhăn mặt vì đau. Nó quay lại, mồm há rộng. Thấy tôi, nó neho mắt lại một chút và lao về phía tôi, có ý muốn cắn đứt đầu tôi.

Tôi băng lãnh cười, và nhanh chóng dịch người sang trái né đòn. Rồi, tôi thấy cái đuôi của nó quật về phía tôi bằng một lực rất mạnh. Nhón gót chân, tôi nhảy qua cái đuôi, và đâm mạnh Hắc Dao vào đầu con rắn. Trước khi tôi kịp banh óc nó ra, con Xà Vương quay đầu lao về phía tôi lần nữa. Chỉ một động tác, tôi cúi đầu tránh đòn, đồng thời dùng Hắc Dao từ yết hầu xà đôi con rắn.

Cuối cùng, tôi quay lại và chặt nốt xà thủ, mắt nhắm hờ để dòng máu nóng ẩm phun lên gương mặt. Tôi mở mắt, đưa tay lau máu trên mặt, rồi thở dài. Mãi mới được đánh nhau sảng khoái như thế.

“Gớm! Chú mày bị ngu hả nhãi con? Sao lại để thân thể nhuộm máu thế kia?” Tây Môn Phong kinh ngạc nhìn máu bao phủ khắp mặt mũi và thân thể tôi.

Tôi lắc lắc 1 ngón tay và tỉnh quái hồi hấn, “Còn nhớ biệt danh của tôi không?”

“Huyết Yêu...” Tây Môn Phong vô thức đáp, rồi đoạn gãi đầu, “Ồ, vậy ra đó là lí do tại sao mọi người gọi chú mày là Huyết Yêu. Hóa ra Nhóc con xinh xắn chú mày lại có sở thích biến thái như vậy.”

“Ai biến thái? Đây gọi là cuồng sát, và lại còn ngẫu nữa, hiểu chưa?” Tôi trả lời, bĩu môi.

Tây Môn Phong làm một cử chỉ rất thô tục với tôi – tay nắm lại ngón giữa đưa lên, “Ngầu? Nếu ai dám nói kiểu đánh này ngẫu, ông nội đây tự cắt đầu hàm canh cho mi ăn, chết tiệt!”

“Siêu siêu ngẫu ý chứ...” Phía sau tôi đồng thanh đáp trả.

Tôi quay mặt lại và thấy nhóm 5 người kia đã quay về. Mấy cô nàng thì mắt lờ ra hóa hình quả tim, còn mấy anh chàng thì nắm bàn tay lại, mắt nhìn tôi ngưỡng mộ và phấn khích. Còn thiếu mỗi chuyện quỷ xuống hồ, “Thành chủ vạn tuế!” thôi.

Tôi thầm thở dài một cái trong lòng. Có vẻ như ngày hôm nay không thể tự do luyện tập được rồi. Nghĩ xong, tôi kìm không nổi nhạo Tây Môn Phong, “Này, hàm canh đi chứ!”

~*~

“Lãnh chúa, đi luyện cấp thế nào?” Chúng tôi vừa bước vào Vô Ngân Thành đã thấy Tiểu Long Nữ và Không Không đang bận bịu bày binh bố...bầy. Tiểu Long Nữ mặt đến nỗi chỉ nhưong mắt xem thường ngó tôi một cái thay cho lời chào. Và mặc dù cũng khá mặt, Không Không vẫn vẫy tay chào và vui vẻ hỏi thăm tôi.

“Hoàn hảo.” Tôi chán chường nói rồi đi ngang qua, tiếp tới là nhóm 5 người hâm mộ và Tây Môn Phong – vẫn còn đang xem xét chuyện có nên chặt đầu xuống hàm canh dâng tôi hay không.

Không Không nhìn 5 người rồi hô lớn, “Không phải lúc nào cũng có cơ hội đi luyện cấp cùng lãnh chúa tôn kính của ta đâu – mấy người có giúp được gì không thế? Có học được gì từ lãnh chúa tôn kính khi đánh quái không?”

“Tất nhiên! Chúng tôi quan sát rất kĩ từng bước di chuyển của lãnh chúa!” tên chiến binh nhanh mồm nói.

“Lãnh chúa quả là cao cường! Ngài rất xứng đáng với danh hiệu Vị Vua Bất Bại!” Đôi mắt của nữ ma pháp sư như có ngọn lửa cháy rừng rực, chẳng rời tôi chút nào.

“Vua Bất Bại? Tên hợp đấy!” Không Không mắt lấp lánh, như thể tên đó dùng để gọi cậu vậy. Cậu ta há hê nói, “Ta không có ý nịnh bợ lãnh chúa của chúng ta, nhưng ngày mà Huyết Yêu thác xuống chính là khi mưa vàng đổ trên đất ta.”

Năm người gật đầu rất nghiêm túc ngay khi cậu dứt lời.

Giọng Tiểu Long Nữ mỉa mai vọng lại trên kênh PM, “Vua Bất Bại á? Nếu Không Không nói đúng, thì chắc em đã bị vỡ sọ vì đồng vàng đổ từ lâu lâu lâu rồi, mà Vũ Liên đại tẩu cũng không cần phải sầu não chuyện tiền nong nữa.”

“Này, ít nhất thì chúng ta có bao giờ thực sự thua đâu. Lần nào đến cuối mà chẳng thắng?”

Tiểu Long Nữ lạnh lùng cười khẩy, thờ ơ hỏi, “À mà sao vậy? Em thấy lúc về mặt anh hơi tái. Năm người kia yếu quá à? Hay làm vương chân anh? Có cần em bảo Bạch Điều thay nhóm khác cho anh không?”

Đau khổ, tôi thở dài, “Chuyện mạnh yếu không quan trọng, vấn đề là họ hâm mộ anh quá, làm anh khó chịu vô cùng.”

“À, Bạch Diệu chọn họ hầu anh vì họ đều hâm mộ anh sâu sắc, và lại thực lực cũng không tệ. Phản tác dụng à?” Tiểu Long Nữ hỏi, lại cười hô hố.

“Ồi làm ơn đi. Em không thấy bọn họ chỉ thiếu điều mua vàng hương hoa quả lên bàn thờ phụng anh thôi à?” Tôi cầu nài. Ai lại muốn bị thờ phụng như Ngọc Hoàng Đại Đế thế chứ?

“Em hiểu ý anh rồi.” Tôi và Tiểu Long Nữ nghe 5 người họ và Không Không thảo luận sôi nổi vụ “phép lạ” của tôi, tui tui tự hỏi chẳng biết họ thực sự đang khảo chuyện tôi hay nói Đức Chúa Giê-su của Thiên Chúa Giáo đây nữa.

Đến cuối, Tiểu Long Nữ nói, “Ồ, nếu không thích nhóm này, anh cứ đi bảo với Bạch Diệu ý.”

“Ừa.” Tôi một bên nghe đám người tán tụng sự tích tôi ngày nào tháng nào năm nào đó chả biết chia đôi nước Hồng Hải*, một bên bụng bảo dạ, Phải bảo Bạch Diệu thay nhóm khác ngay cho mình.

(*Chú thích: Chia đôi nước Hồng Hải: Đây là 1 đoạn trong kinh thánh. Thánh Moses đã chia nước biển Hồng Hải ra để dẫn dân Do Thái thoát khỏi chế độ nô lệ của Ai Cập, không rõ có phải liên với Chúa Thiên Giáo Giê-su (cũng tạo ra nhiều phép màu, nhưng không tách nước Hồng Hải) hay là một quan niệm sai lệch về đạo Thiên Chúa Giáo của Ngự Ngã. – nhóm PR)

“Lãnh chúa!” Bạch Diệu xông tới ngay khi tôi về đến lâu đài. Cô chẳng đợi tôi đáp mà vội cung kính nói, “Lãnh chúa, có hai đoàn mạo hiểm muốn gia nhập với chúng ta. Mong ngài mau đến gặp các trưởng đoàn!”

“Ồ, được thôi.” Tôi hơi hơi thất vọng nói. Tôi những định ra Vô Ngân Tửu Lâu nghỉ ngơi.

“Lãnh chúa, trước hết hãy đi tìm Phụng Hoàng và nhận áo choàng mới đã.” Bạch Diệu cúi đầu và vội đi đâu chẳng biết.

Tôi chẳng biết y phục trong mơ của mình ra sao, nhưng tôi cố dằn sự phấn khích xuống và vội đi tìm Phụng Hoàng.

“Phụng Hoàng!” Tôi xông vào phòng, gọi tên cô.

Phụng Hoàng, đang chăm chỉ làm việc, vội dẫu vào đồng hồ sách kế toán, quay lại ngạc nhiên nhìn tôi. Đoạn cô hỏi đầy hân hoan, “Vương Tử cần gì ở em à?”

Mất long lanh, tôi hồi hộp hỏi, “Áo choàng! Áo của anh đâu?”

Phụng Hoàng nghe xong những điều tôi muốn nói, mặt lộ chút thất vọng thốt lên “À” một tiếng, rồi lôi ra 1 gói lớn từ cái túi kiểu cổ của cô nàng đưa cho tôi. Mặc dù về mặt Phụng Hoàng trông có hơi xuống sắc, tôi cũng chẳng thêm bận tâm. Tôi giật lấy cái gói và bắt đầu bóc ra.

“Ủầy!” Tôi ngạc nhiên thốt lên. Cái áo này không giống loại áo choàng siêu nhân mà tôi tưởng tượng ta. Thay vào, cái này được làm bằng vải nhưng thượng hạng mượt mà, lót vải lông trắng giống như... giống như loại áo mà vua chúa hay mặc lúc đăng quang đó, cái thứ quét đằng sau vài mét ý!

“Em chọn vải đấy nhé!” Phụng Hoàng hạnh phúc nói.

“Ồ... chẳng phải hơi quá phô trương sao?” Tôi nói sau khi hít một hơi sâu.

“Anh không thích sao?” Phụng Hoàng hỏi.

“Đẹp lắm.” Tôi nhún vai đáp.

“Thật à?” Đột nhiên, tinh thần của Phụng Hoàng phấn chấn lên mức mới, cô nàng chết lặng.

Vừa hay, Vũ Liên đại tẩu đi đến cười hỏi tôi, “Thế nào?”

“Nó...” Tôi do dự, “Chẳng phải loại thượng hạng sao?”

“Cái áo sẽ khiến em có khí phách hoàng gia.” Vũ Liên đại tẩu nói dứt lời rồi tiếp tục bằng giọng bức tức, “Làm theo ý Bạch Diệu đấy. Chị thì thích loại vải đơn giản hơn, em biết mà, cho đỡ tốn tiền.”

“Nhưng thế này đẹp lắm. Sau này em còn phải diện kiến nhiều người và hàng tá nghi lễ, nên có y phục trang nghiêm hơn cũng tốt.” Vũ Liên đại tẩu nói với vẻ suy nghĩ.

Lẽ hả? tôi đang chuẩn bị hỏi, Bạch Diệu đã phi đến phía chúng tôi mặt hoảng loạn. Không nói tiếng nào, cô khoác áo cho tôi rồi ca ngợi hết lời, “Áo hợp với ngài lắm, lãnh chúa. Giờ thì đi ra đại sảnh gặp hai vị trưởng đoàn mạo hiểm thôi.”

“Ồ.” Tôi lơ đãng đáp trong khi Bạch Diệu cẩn thận kiểm tra từng chi tiết cái áo tôi đang diện.

Bạch Diệu lại càng hoảng hốt, “Lãnh chúa, khẩn trương lên đi ạ. Họ chờ lâu lắm rồi đấy.”

“Được rồi, đi thôi.” Tôi nhún vai rồi đi về phía đại sảnh, Bạch Điều nói gót đằng sau.

“Đừng quên về mặt đó, lãnh chúa,” Bạch Điều nhìn bộ dạng lười biếng của tôi lo lắng.

“Rồi, biết rồi.” Tôi ưỡ ể oải dài giọng, nhắm mắt và hít sâu. Khi mở mắt ra, môi tôi vẫn điểm nụ cười, nhưng ánh mắt khiến người ta không rét mà run, băng hàn uy tỏa 3 thước. Cái nhìn nổi tiếng của Huyết yêu tôi đây.

Tôi bước vào đại sảnh, thấy một nhóm khoảng 10 người trở lên đang ngồi uống trà. Tôi quét ánh mắt xung quanh đám đông, nở nụ cười nhạt rồi ngồi lên ngai.

Mọi con mắt hướng vào tôi đang bình thản nhắm nháp tách trà Bạch Điều đưa cho. Đoạn tôi nhìn bọn họ và bắt đầu bài phát biểu chào đón nồng nhiệt, “Tôi là lãnh chúa Vương Tử của Vô Ngân Thành. Thay mặt Vô Ngân Thành, tôi xin chào đón tất cả mọi người...”

Tôi nói còn chưa hết câu đã có người cắt ngang, “Chờ đã!”

Đây là lần đầu tiên có người dám làm gián đoạn lời chào mừng của tôi. Tôi tò mò ngược lên và nhìn người ngắt lời tôi. Một anh trai vô cùng trầm tĩnh. Đôi mắt kia, tôi thấy rõ chắc chắn hẳn không tin vào sức mạnh của tôi.

“Sao?” Tôi cười nửa miệng hỏi lại. Có lẽ bây giờ buổi chào đón sẽ không còn nhàm chán như mọi khi nữa.

Ông anh trầm tĩnh nọ hạ tay xuống, bắt đầu trình trọng nói, “Tại hạ đã nghe đồn Vương Tử, lãnh chúa của Vô Ngân Thành, người hôm nay vinh dự được diện kiến, là một đáng nam nhi huyền thoại có sức mạnh vô song, thủ hạ dưới trướng cao thủ vô số. Hôm nay được diện kiến, biểu hiện bên ngoài cho thấy ngài quả không tầm thường. Nhưng chỉ thế thì chưa đủ để thuyết phục tại hạ và các huynh đệ đây gia nhập Vô Ngân Thành. Chúng tôi muốn được diện kiến sức mạnh của ngài rồi mới có thể quyết định.”

Tôi nhin không được đảo tròn con mắt nhìn hắn. Này ông anh, có nhất thiết phải văn hoa dữ vậy không? Anh cho rằng đây là tiểu thuyết kiếm hiệp Trung Hoa cổ trang chắc? Hay anh giai đi lạc nhầm sách rồi? Anh bị cuồng tiểu thuyết Kim Dung* à? Tôi vẫn nghĩ chỉ có mỗi Bạch Điều mới nói kiểu này. Nay gặp tên này, xem ra cách nói của Bạch Điều còn xách dép so với hắn.

(*Chú thích: Kim Dung: nhà tiểu thuyết gia nổi tiếng của Trung Quốc, ông chuyên viết các tiểu thuyết kiếm hiệp cổ trang, nhiều truyện đã được chuyển thể thành phim. Chắc các bạn cũng không xa lạ gì với nhân vật này. Tên nhân vật trong ½ Vương Tử như Tiểu Long Nữ chính là nhân vật chính trong tiểu thuyết “Thần Điều Hiệp Lữ” của Kim Dung – nhóm PR)

“Lãnh chúa à, trả lời đi chứ!” Giọng Bạch Điều hoảng hồn vang lên trên kênh PM.

Tôi cười rồi hỏi thẳng ông anh Kim Dung, “Ý ngài là gì? Cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Tốt. Đúng như tại hạ nghĩ, lãnh chúa của Vô Ngân Thành thật thẳng tính.” Ông anh Kim Dung đưa ngón cái lên và nhìn tôi tôn trọng.

Hắn khoa tay chỉ 1 chàng trai mặc toàn màu đen, rồi nói điệu bộ kiêu ngạo, “Đây là sát thủ mạnh nhất của chúng tôi, Lãnh Hồ.”

Tôi nhìn Lãnh Hồ. Chỉ nghe cái tên, đã đoán được rằng hắn là một anh chàng băng giá, và tôi không hề thất vọng. Mái tóc màu đen tuyền, mắt đen, quần áo đen – nói chung là đen tuốt. Hắn thậm chí còn đeo bộ mặt “Quấy ta, ta giết, không quấy ta, vẫn muốn giết.”. Bảo sao đặt tên là Lãnh Hồ. Nếu ánh mắt tôi hàn băng 3 thước thì chắc hẳn phải là hàn băng 8 thước, và hắn đang nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt hàn băng 8 thước đấy.

“Nếu lãnh chúa hay bất kì thuộc hạ nào của ngài đánh bại được Lãnh Hồ, tất cả chúng tôi sẽ ở lại trong Vô Ngân Thành và thề trung thành mãi mãi.”

Mặc dù hắn có nói vậy, ông anh Kim Dung kia đôi mắt vẫn thấy rõ sự tự tin Lãnh Hồ sẽ không đòi nào thua.

Ước chế trước cái nhìn giá lạnh của Lãnh Hồ, tôi rất muốn đánh bại hắn ta, nên tôi đứng dậy háo hức chấp nhận đề nghị.

“Đừng đấu với hắn!” Lúc này, giọng Nam Cung Túy bỗng vang lên trên kênh PM. Tôi ngược mắt thấy Túy vừa bước vào và nhìn anh khó hiểu. Anh nói tiếp qua kênh PM, “Lãnh Hồ, cao thủ mạnh thứ 3 của Đệ Nhị Sinh Mệnh, ít nhất cũng phải level 92. Hắn sử dụng 1 trong Tam đại thần khí Âm Huyết Kiếm. Anh sợ rằng em có thể không phải là đối thủ của hắn đâu, Vương Tử.”

Nghe vậy, tôi bật cười... và nhanh chóng ngồi xuống. Tiên sư! Kenshin đang lang thang ở đâu thế không biết?

Túy còn nói nhẹ là tôi có thể không phải là đối thủ của hắn. Tôi chắc chắn không thể được ý chứ! Tôi vẫn còn khờ chán. Mặc dù tôi cũng không chắc lắm về level hiện tại, nhưng lệch nhau tầm 16 level thì quá nhiều. Thêm nữa, đấu với đại thần khí của Lãnh Hồ và phong thái liêu chết đánh thẳng của hắn, thì tôi còn có cơ vào đâu? À ừ, chỉ khi Lãnh Hồ bỗng dưng bị lên cơn đau dạ dày cấp tính thôi... nhưng chúng tôi nào có bị bệnh trong game, nên tôi tốt nhất là nên ngừng chuyện mơ có phép lạ xảy ra đi.

“Vi bên ngài đã chọn cao thủ mạnh nhất, vậy nên tôi cũng xin làm theo!” Tôi nói với ông anh Kim Dung bằng ánh mắt thờ ơ. Tôi nói vậy chỉ vì biết mình đã gọi Kenshin tới, và anh ta đang ở trong lâu đài, chắc có lẽ đang trên đường tới thôi.

Giải thích ngắn gọn thế này: linh thú không thể PM, mà chỉ có chủ linh thú mới trò chuyện được với thú nuôi từ khoảng cách xa. Tôi đã nói với mọi người trong Vô Ngân Thành rằng Dương Quang và Kenshin là vệ sĩ của tôi và họ sẽ không đòi nào nghe hay tuân theo một ai khác. Vậy nên đến nay chẳng có

ai may mắn nghĩ ngờ gì hết. Ngay cả nếu người ta cố tình PM Kenshin, có lẽ họ cũng nghĩ rằng anh ta không thêm trả lời.

“Cao thủ mạnh nhất? Ta cứ tưởng rằng Lãnh chúa đây là người mạnh nhất Vô Ngân Thành rồi.” Ông anh Kim Dung bối rối hỏi lại.

Tôi lại mỉm cười, “Ngài ca ngợi tôi quá nhiều rồi. Núi cao còn có núi cao hơn nữa mà. Với lại, tôi quá bận bịu với việc quản thành mà lơ là luyện tập. Vậy thì có lí nào cao thủ mạnh nhất lại là tôi?”

Ông anh Kim Dung cũng chẳng cần thắc mắc nhiều làm gì, vì hắn đã hoàn toàn tin vào Lãnh Hồ đệ tam cao thủ, hắn nói, “Đã vậy, xin mời đệ nhất cao thủ của Vô Ngân Thành bước ra!”

Tôi bắt gặp mái tóc đỏ rực rỡ liền thờ phào nhẹ nhõm nói, “Kenshin này, anh đấu với Lãnh Hồ nhé.”

Mọi người đều quay ra cửa nhìn Kenshin hồ nghi. Kenshin không bao giờ nói gì không cần thiết, vậy nên anh chỉ tay trái nắm chặt thanh kiếm và bước về phía Lãnh Hồ. Lãnh Hồ dường như cảm nhận được Kenshin là đối thủ mạnh nên mắt sáng lên vì phấn khích.

Đây đúng là... hai tảng băng oánh nhau! Tôi thờ dài, Tại sao cao thủ lại toàn máu lạnh? Chẳng lẽ tập luyện nhiều quá máu sẽ đóng thành băng chắc?

Tôi thông thả chờ trận chiến trăm-năm-một-lần bắt đầu. Tại sao tôi lại thư thái như vậy? Vâng, tôi đây tự tin 200% vào Kenshin mà. Không cần nói chuyện anh ta là giải thưởng của nhiệm vụ ẩn, chỉ cần xét chuyện anh là trùm của Quý Cốc đã khỏi phải bàn. Một mình đánh boss đương nhiên là không dễ. Bạn đã nghe nói ai thành công chưa?

Ngoài ra, Lãnh Hồ chỉ mới level 92...à, cấp 76 tôi thì không dám nói “chỉ” level 92 thôi. Nhưng mà, so với Kenshin level 100, 92 chỉ là thứ quèn. Với lại, trình đánh của Kenshin siêu hơn bất kì game thủ cấp 100 nào. Tôi đồ rằng đến level 120 mới mong hạ được anh ta, đẳng này cao nhất trên bảng cao thủ mới là level 95. Vậy nên, nếu Kenshin là một game thủ, anh sẽ là người chơi mạnh nhất Đệ Nhị Sinh Mệnh cho xem.

Vậy nên sao tôi phải lo cho nhọc óc? Nếu không phải vì hình tượng lãnh chúa, tôi đã mua bắp rang và soda ngồi vừa ăn vừa coi rồi.

Phía dưới, mọi người đã dàn sang hai bên để khoảng giữa cho hai người chiến đấu. Từ đầu đến giờ ba người không nói câu nào, nhưng tôi thấy rõ ràng vẻ lạnh lùng của Lãnh Hồ bắt đầu lung lay. Vừa lúc tôi nghĩ hắn nên mau mà động thủ, hắn liền động thủ.

Lãnh Hồ phóng về phía Kenshin với tốc độ nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp nhìn thấy hắn. Sau đó một nhịp tim, Lãnh Hồ đứng trước Kenshin và Âm Huyết Kiếm mạnh mẽ đâm về phía trước. Kenshin hầu như không di chuyển. Anh chỉ rút nửa lưỡi kiếm ra khỏi vỏ và chặn đòn đánh. Lãnh Hồ phản xạ cực kì nhanh chóng, nên khi hai lưỡi kiếm chạm nhau, chân hắn quét một đường phía dưới thân Kenshin. Tuy nhiên, Kenshin không phải là một đối thủ tầm thường. Anh nghiêng người và chân Lãnh Hồ đập vào đầu gối Kenshin... Căng chân đấu với đầu gối, tôi nghĩ mọi người đều biết kết quả đây rồi! Nếu bạn không rõ, tôi cũng không khuyến khích bạn tự mình thử nghiệm. Tôi không chịu trách nhiệm hậu quả đâu đấy nhé.

Thấy khuôn mặt băng giá của Lãnh Hồ méo đi một chút, tôi có thể nói có lẽ đau lắm lắm luôn đó! Gạt phăng cảm giác đau đớn, Lãnh Hồ nhanh chóng vung thanh kiếm tấn công lại. Tuy nhiên Kenshin đã rút gươm ra và tôi chỉ còn nghe thấy tiếng kim khí xung khắc chan chát và ánh bạc lấp lánh giữa 2 người.

“Lang Khiếu Ngân Nguyệt*!” Lãnh Hồ tung ra vô số những nhát kiếm hình trăng lưỡi liềm, đường kiếm thì nhau nhằm Kenshin mà đánh tới. Rồi hắn chực sẵn sau màn đao kiếm liên hoàn đó lao tới tấn công Kenshin. Không còn cách nào né được cú này, tôi từ ngai bật dậy ngạc nhiên. Quả thực rất muốn nhảy qua đó cứu Kenshin.

(* Lang khiếu ngân nguyệt: chó sói tru trăng bạc – meomeo)

Kenshin là một linh thú, và linh thú có thể hồi sinh, nhưng nếu Kenshin chết đi sống lại, liệu anh còn giữ được ý thức bản thân không? Ngay cả Tiểu Long Nữ cũng không thể chắc được. Tôi không muốn Kenshin bị mất đi sự tự chủ.

“Không Gian Phá!” Kenshin lạnh lùng nói, trước khi tôi kịp thấy những gì đang diễn ra, Kenshin đã đứng đằng sau Lãnh Hồ và màn Lang Khiếu Ngân Nguyệt của hắn. Sau khi cứng người mất một giây, Lãnh Hồ miễn cưỡng ngã sấp xuống đất, nhuộm sàn đất sạch bong bằng một vũng máu lớn. Tuy nhiên, hắn không biến thành cột sáng bay đi. Hình như Kenshin đã rất cẩn thận để khỏi làm hắn chết.

Tất cả mọi người, kể cả tôi, đều đóng băng tại chỗ, không tin nổi những điều vừa diễn ra. Chính xác thì làm sao Kenshin tránh nổi đòn Lang Khiếu Ngân Nguyệt? Và làm sao Lãnh Hồ lại bị thương nặng đến vậy? Tuyệt quá đi... Tôi có rất rất nhiều thắc mắc nhưng không ngu đi hỏi Kenshin về đòn tấn công hiểm hóc của anh trước mặt bản dân thiên hạ thế này. Sao tôi lại để người ngoài biết tuyệt chiêu của linh thú mình để người ta tìm ra điểm yếu của anh chứ?

Tôi chậm rãi ngồi xuống và bình tĩnh nói, “Cuộc chiến kết thúc rồi, các người có thể tới trị thương cho Lãnh Hồ.”

Ông anh trầm tĩnh giờ sắc mặt thay đổi rất nhiều, hắn rút lên chửi mắng Lãnh Hồ, “Khốn nạn! Mi bảo mi sẽ không thua bất cứ ai ngoài Đệ Nhất cao thủ trên Bảng Cao thủ, Bất Tử Nam! Giờ đến thẳng nhai vô danh cũng đánh bại được mi, thử hỏi ta dùng mi còn có ích gì?”

Ông anh trầm tĩnh đã vút về mặt thần nhiên mà thay vào khuôn mặt tức tối, hắn rút kiếm và tấn công Lãnh Hồ đang nằm sõi không phòng bị dưới đất. Tôi choáng váng đến nỗi hồi lâu không nói lên lời, chỉ biết vô vọng nhìn Lãnh Hồ bị giết trước mặt mình.

“Long Tường Thiểm!” Một đường kiếm sượt qua, giọng Kenshin nhẹ nhàng. Ông anh trầm tĩnh nọ chẳng kịp kêu lên tiếng nào đã hóa thành cột sáng vọt thẳng lên trời.

Tôi có hơi sốc, đây là lần đầu tiên Kenshin can thiệp mà không có lệnh của tôi.

“Đại ca!” Thuộc hạ của ông anh trầm tĩnh kia vô cùng kinh ngạc rồi oán hận nhìn Kenshin. Kenshin vừa quay ra liếc chúng, chúng lập tức hãi hồn lùi ra xa.

Một người trong số chúng quay lại lớn tiếng mắng tôi, “Lãnh chúa Vô Ngân Thành! Thế này là sao? Hai đoàn chúng ta đến để gia nhập Vô Ngân Thành, tại sao ngài lại giết đại ca của bọn ta?”

Tôi lạnh lùng mỉa mai, “Nếu thực sự có ý gia nhập Vô Ngân Thành, các người đã không bảo vệ tam cao thủ Lãnh Hồ đấu với ta. Rõ ràng là chỉ có ý kiếm chuyện.”

Nói xong, lũ người trước mặt mặt đều thất sắc, nhưng vẫn còn giả vờ huênh hoang, “Chúng ta không có! Chúng ta chỉ muốn biết Vô Ngân Thành có xứng hay không thôi.”

“Nửa lời nghe cũng chẳng hợp lí. Cút khỏi mắt ta ngay. Ta sẽ bỏ qua chuyện hôm nay, nhưng còn quay lại đây giờ trò, Vô Ngân Thành sẽ không thương xót mấy mống các người đâu.” Tôi băng lãnh đáp và nôn nóng vẫy gọi Bạch Điều, “Bạch Điều, tiễn khách!”

“Vâng thưa lãnh chúa.” Sau khi cung kính đáp lời tôi, cô phần nộ quay ra nhìn đám người, “Sao các người dám đến Vô Ngân Thành bày mấy trò bẩn thỉu đó ra chứ, thị vệ!”

“Đến ngay!” Một nhóm đàn ông giáp trụ giống nhau bỗng dưng lao đến đồng thanh trả lời.

Suýt nữa tôi phì cả trà ra. Từ khi nào có thị vệ thế? Đến cả tôi, lãnh chúa đây, còn còn chẳng biết tí gì. Chốc tôi sẽ bảo họ phải hô “Uề Ủ” mới được.

(*Chú thích: “Uề Ủ”: Wei Wu, Uy Vũ, trong công đường trước khi xét xử các thị vệ đứng 2 bên công đường sẽ hô Uy Vũ để thị oai. – nhóm PR)

“Lãnh chúa có lệnh, tổng cổ lũ này ra!” Bạch Điều hét lên, băng lãnh nhìn toán khách không được hoan nghênh.

“Vâng!” Đội thị vệ lại đồng thanh hô, và bắt đầu hành lệnh, đao kiếm tuốt ra hùng hổ xua đám “khách”. Đám người được gọi là ‘khách’ kia mắt thấy tình thế bất lợi, đành nhanh chóng ra khỏi đại sảnh, trước khi đi không quên quay lại dùng ánh mắt nguyền rủa nhìn tôi.

“Thần rất xin lỗi, lãnh chúa.” Bạch Điều đột nhiên quay lại, vẻ mặt hối hận xin lỗi tôi, “Thần đáng ra phải điều tra kĩ xem chúng muốn gia nhập thật hay chỉ muốn gây rối. Thật xin lỗi vì đã khiến lãnh chúa phải tiếp loại đó.”

“Đâu có to tát gì đâu.” Tôi bất cần đáp lại Bạch Điều, mắt còn mãi nhìn cảnh phía dưới. Kenshin và Lãnh Hồ lạnh lùng nhìn đối thủ. Người khác thấy có khi nghĩ rằng chắc hai người muốn giết nhau. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi về nét mặt Kenshin thì cuộc trò chuyện thật sự sẽ như thế này:

“Ồn chứ?” Cái nhìn đầu tiên của Kenshin.

“Ồn.” Ánh mắt Lãnh Hồ đáp.

“Giúp nhé?” Lòng này Kenshin trong cái nhìn thứ 2 hơi nhướn lên.

“Không.” Lãnh Hồ cụp mắt và bắt đầu uống bình máu.

Lãnh Hồ chậm rãi đứng dậy. Mặc dù bình máu không thể chữa lành vết thương của hắn, nhưng đủ để khiến hắn đứng dậy đi lại được. Hắn nhìn lướt qua tôi, rồi nhìn Kenshin. Có lẽ là muốn hỏi, “Ta đi được chưa?”

Kenshin nhìn tôi, chờ lệnh. Tôi nhủ mảy mò ý không bằng lòng, và Kenshin nhẹ cau mày. Anh nhìn Lãnh Hồ lần nữa trước khi dùng mắt trả lời, “Chưa.”

Lãnh Hồ không hề ngạc nhiên. Hắn nhìn thẳng vào tôi như muốn nói, “Giết hay hành hạ, muốn làm gì thì tùy.”. Kiểu nhìn đó làm tôi bực mình, nên nói giọng không mấy thân thiện, “Cậu đến đây là tự chuốc họa vào thân rồi, ta phải làm sao với cậu đây?”

“Tùy người” Giọng Lãnh Hồ đều đều như thể tại tôi đang nói về số phận người khác vậy.

Nhìn biểu hiện thờ ơ đó, tôi nghĩ, Có lẽ mình chém mình giết hắn cũng chẳng biểu lộ gì. Vậy nên trừng trị hắn làm sao? Tôi thà đi đánh Du còn hơn. Ít nhất lúc tôi đánh hắn cũng có hét.

“Ồ thôi được, quên đi, dù sao cậu cũng bị chủ của mình vứt lại đây.” Tôi ưỡn oai nói.

Lãnh Hồ cười khẩy, “Ta chẳng thuộc nhóm nào hết.”

Nghe vậy, trí tò mò của tôi lại được thể bùng lên, “Vậy tại sao hôm nay cậu lại tới?”

“Để đấu với người mạnh nhất!” Mắt Lãnh Hồ lấp lánh ánh sáng âm áp.

Hừm? Thú vị thật. Tôi vừa nảy ra kế hoạch giữ Lãnh Hồ lại. Sao tôi lại phải cho hắn ở lại ư? Ờ thì, nếu có thêm một cao thủ siêu mạnh để cử đi đánh

trận, tôi sẽ đỡ phải dựa hơi Kenshin quá nhiều.

“Gia nhập Vô Ngân Thành đi!” Tôi bỏ qua phần thủ tục, nói luôn điểm chính.

“Không!” Lãnh Hồ cũng bày tỏ rõ quan điểm.

Tôi cười nhạt rất thâm hiểm, “Gia nhập cùng ta. Gia nhập rồi, ta hứa với cậu cậu có thể giao đấu với Kenshin lúc nào cũng được.”

Nghe vậy, mắt Lãnh Hồ có chút dao động. Mặc dù cách Kenshin đang nhìn tôi lúc này có hơi cay nghiệt đấy.

Tôi đánh nước cờ cuối, “Hay là cậu sợ phải đấu lại với Kenshin? Được rồi, ta hiểu được mà. Kenshin mạnh như vậy, thậm chí có vẻ vượt xa người thường. Khỏi phải kinh ngạc nếu cậu sợ hãi.”

“Vớ vẩn!” Lãnh Hồ neho mắt bực bội.

Tôi quỷ quyết cười. Thủ đoạn này không bao giờ thất bại, cho dù là Vũ Liên đại tẩu dùng để đối phó Tây Môn Phong hay tôi dùng để dụ dỗ Lãnh Hồ.

Mặt Lãnh Hồ bỗng dưng chuyển sang rất khó coi, “Ta không phải lính đánh thuê.”

“Thế thì cậu làm chân vệ sĩ cho ta như Kenshin đi. Cậu không cần phải nghe lệnh ai khác trừ ta. Và, ngoại trừ chuyện bảo cậu đi đánh với cao thủ, ta cũng hầu như không ra lệnh gì cho cậu.” Tôi cười nhẹ nhàng.

“Ừm...” Lãnh Hồ do dự, nhưng khi quay sang nhìn Kenshin, trông hắn ta như thể thấy người yêu không bằng. Hắn nhìn Kenshin từ đầu xuống chân, rồi lại nhìn từ chân lên đầu. Sau đó, về chấp thuận dường như lần át phần bất tuân rồi.

Tôi thấy không cần phải đợi câu trả lời nữa, nên nói tiếp luôn, “Được rồi, thỏa thuận xong. Khi tôi không ra lệnh cho cậu, cậu cứ đi theo Kenshin, anh ta đi theo cậu cũng được. Hai người muốn đi đâu thì đi, chỉ cần đừng ra khỏi Lục Địa Trung Tâm là được.”

Trước khi rời khỏi đại sảnh, tôi liếc trộm lại Kenshin một cái. Kiểu nhìn đó... tôi dám cá 100% rằng anh chỉ muốn đá veo tôi về Quỷ Cốc dưới dạng 1 con ma!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 2: Xung đột.

“Hình như còn nhiều người ở lục địa Trung Tâm không muốn nhận Vương Tử làm thành chủ lắm.” Nam Cung Túy trấn trở sau khi nghe Bạch Điều thuật lại chuyện xảy ra hôm nay.

“Theo tôi, xảy ra chuyện này gồm 1 số lí do sau: thứ nhất, cấp bậc của Vương Tử chưa đủ cao; thứ hai, trong trận chung kết của Mạo hiểm đại hội, Vương Tử không sống đến chót; và thứ ba, làm người đại diện không chỉ được người người kính trọng mà cũng phải chịu không ít kẻ ganh ghét.” Tà Linh giải thích cặn kẽ.

Nam Cung Túy nhũu mày sâu. Anh nhìn tôi lo lắng, “Vương Tử, giờ em chỉ còn cách cố luyện tập chăm chỉ mà mau mau thăng cấp thôi.”

Tôi nhún vai, “Không thành vấn đề ạ. So với ngồi bàn giấy với chuyện quân cơ, em thà đi luyện cấp còn hơn.”

“Nâng cao uy tín còn quan trọng hơn so với thăng cấp đấy!” Bạch Điều dứt khoát nói.

“Này tín?” Mọi người đều chăm chú nhìn Bạch Điều, và ngoài tôi ra, thì nhưng người khác đều có vẻ đồng ý với Bạch Điều cả hay sao ấy. Thật à? Tôi còn chưa đủ tiếng tăm cơ á?

“Đợi chút, làm sao mà em thiếu uy tín được? Chẳng phải em toàn dùng hình tượng Huyết Yêu trước mặt công chúng hay sao?” Tôi nhanh chóng phản bác. Đùa cái gì thế chứ? Tôi không muốn được yêu mến hơn nữa đâu! Làm sao tôi chịu được nếu người ta cứ thờ tôi như thờ thánh giống nhóm năm người kia làm chứ.

Bạch Điều lúng túng nhìn tôi rồi do dự giải thích, “Thưa thành chủ, có lẽ uy tín của ngài không nhiều là do hình thức đấy ạ.”

“Hình thức của em á?” Tôi giật nảy mình. Trông tôi có chỗ nào kì cục sao? Hay tại tôi đẹp trai quá nên người ta không muốn kính trọng?

Vũ Liên đại tẩu bỗng xen vào, “Cô cho rằng Vương Tử quá trẻ sao?”

Bạch Điều do dự gật đầu, “Xin được thất lễ, thành chủ, năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Nghe Bạch Điều hỏi, mọi người liếc mắt sang tôi, như thể muốn đặt tôi lên bàn cân sẫm soi không bằng. Khó chịu trước kiểu nhìn đó, tôi đáp ngay, “Em 20.”

“20? Lớn hơn tôi tưởng nhưng vẫn còn trẻ lắm. Trong 4 thành chủ còn lại, nghe nói người trẻ nhất cũng 24. Chưa kể đến, thừa thành chủ, trông ngài chỉ như 17, 18 tuổi thôi.” Bạch Điều ngao ngán thở dài.

Du hình như không đồng tình, “Bề ngoài như vậy là hoàn hảo rồi. Quan trọng hơn, hiếm khi Vương Tử đích thân can gián việc thường nhật trong thành. Đây người thấy các trưởng sở bằng xương bằng thịt, nhưng họ chỉ mới thấy hình ảnh Vương Tử trên trang chủ của Đệ Nhị Sinh Mệnh mà thôi.”

Tôi chỉ còn biết đảo mắt nhìn Du, “Có phải lỗi của tôi đâu. Mọi người chẳng đẩy tôi đi lưu diễn còn gì, giờ thì phải chuyên tâm luyện cấp. Tôi còn thời gian mà quan tâm tới mấy vụ ầu ẩu đả tối ngày trong thành nữa sao?”

Mọi người nghe tôi nói xong đều thở dài, tất thảy đeo bộ mặt bất lực.

“Không thể cứ thế được, uy tín của thành chủ chúng ta cần phải được củng cố.” Bạch Điều nói, rồi bỗng kiên định, “Và tôi nhất định sẽ tìm ra cách!”

Chả hiểu sao, tôi bỗng rùng cả mình.

~*~

Thấy mọi người quỳ trước mặt tôi, có cả Phi Thường Đội, Hắc Âm Tà Hoàng Đội, Mai Khôi đội và những người khác, tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì nữa. Nhưng Bạch Điều cũng đã sớm báo trước cho tôi về lễ Thề Tận Trung này rồi.

Để chuẩn bị cho đôi mới sắp tới, và chuyện công phá Nhật Thành, Nguyệt Thành và Tinh Thành, mọi người đã quyết định sẽ tổ chức một buổi lễ để mọi người cùng thề tận trung với tôi, lãnh chúa Vô Ngân Thành. Thứ nhất, buổi lễ nhằm thông báo rộng rãi với thần dân Vô Ngân Thành chuyện công hạ ba thành phố kia và thứ hai, là để thiết lập cái uy quyền mà mãi kiếp tôi cũng không lãnh hội nổi.

“Thần, Xú Lang, thề sẽ tuân phục lãnh chúa của Vô Ngân Thành, Vương Tử, với một lòng trung thành toàn vẹn.” Lang đại ca nhìn tôi với vẻ trang nghiêm. Đương nhiên anh cũng quỳ, vậy nhưng khi nghe lời thề đó, lòng tôi có chút... không vui? Tại sao Lang đại ca cũng phải quỳ gối trước tôi?

“Thần, Vũ Liên...”

“Thần, Guiliastes...”

“Doll...”

“Tiểu Long Nữ...”

“Tà Linh...”

“Nam Cung Túy...”

“Mai Khôi...”

Từng người một, những người bạn thân của tôi thề tận trung với tôi. Tôi không nên vui sao? Tại sao lòng tôi chỉ thấy trống rỗng, như thể vừa mất đi điều gì quan trọng lắm?

Sau khi mọi người đều thề trung thành xong, tôi lặp lại những điều Bạch Điều bắt tôi học. Tôi đáp lại với giọng trang nghiêm mà trước đây chưa từng nói bao giờ, “Ta, Lãnh chúa Vô Ngân Thành, Vương Tử, chấp nhận lời thề của các người. Từ bây giờ, tất cả các người đều là đầy tớ trung thành của ta. Ta thề sẽ khiến các người trở nên nổi danh và vinh quang trong Đệ Nhị Sinh Mệnh.”

Tất thảy đồng thanh, “Vô Ngân Thành, vang danh thiên hạ!”

“Vô Ngân Thành... vang danh thiên hạ.” Tôi lặp lại, mà thấy nhẹ bẫng trống rỗng, cả ngoài lời lẫn trong lòng.

~*~

Sau buổi lễ, mọi người trông đều rất hân hoan và phấn khích trước trận chiến. Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng thực sự có chút nặng trĩu.

“Thưa Thành chủ, hôm nay luyện tập thế nào?” Lang đại ca vỗ nhẹ lên lưng tôi và mỉm cười.

Tôi mếu máo cười khi nghe anh nói vậy, “Lang đại ca, sao cả anh cũng gọi em là “thành chủ”?”

Lang đại ca gãi đầu, nhún vai giải thích, “Vì Bạch Điều đã lệnh cho bọn anh từ giờ gọi em như vậy để xây dựng danh tiếng lãnh chúa Vô Ngân Thành. Đây cũng là mục đích của lễ Thề Tận Trung hôm nay mà.”

“Em không thích thế.” Tôi rầu rĩ nói, “Tại sao cả Phi Thường Đội cũng phải quỳ trước mặt em? Thà mọi người cứ bắt nạt em như trước còn hơn quỳ

trước mặt em.”

“Vương Tử...” Lang đại ca do dự gọi tên tôi.

“Phải là ‘Thành chủ’ chứ!” Tiểu Long Nữ nhắc Lang đại ca và nhấn tâm phát cái bóp vào đầu tôi, “Anh Lang, đừng quên lời Bạch Điều chứ.”

Sau đó cô quay lại bắn sang tôi tia nhìn nảy lửa, “Đừng nghĩ là em muốn quỳ xuống trước mặt anh nhá. Nếu không phải cần xây dựng uy tín cho anh, em quyết không quỳ trước một thằng ngố rừng như anh.”

“Tiểu Long Nữ! Đừng có nói với Thành chủ như thế.” Bạch Điều nhẹ nhàng phản bác lại, rõ ràng cô không hài lòng với giọng điệu của Tiểu Long Nữ.

“Tại sao em lại phải xây dựng uy tín?” Tôi không kìm được nổi tức tối bị đè nén suốt mấy ngày qua nữa, lửa giận phùng phùng, “Chẳng phải cùng làm bạn sẽ tốt hơn sao? Sao lại phải thờ phụng em như là thần thánh không bằng thế?”

“Thành chủ.” Lang đại ca và Tiểu Long Nữ choáng váng nhìn tôi, hình như là giật mình trước cơn giận vừa phát hỏa của tôi. Những tiếng cười nói ồn ã của đám đông xung quanh chúng tôi cũng lắng xuống và mọi người chậm rãi quay về phía chỗ chúng tôi tò mò.

“Thưa Thành chủ...” Bạch Điều hoảng sợ, vừa trừng mắt nhìn đám người đang hiếu kì ngó chúng tôi vừa nhú mồm với tôi.

Tôi thấy cả Phi Thường Đội, Mai Khôi Đội, Tà Linh và mọi người nhìn đều tôi quan tâm. Thấy nét mặt của họ, của Nam Cung Túy, cái cau mày của Bạch Điều, đột nhiên tôi cảm giác mình như quả bóng xì hơi, như thể mọi năng lượng trong cơ thể bị rút kiệt. Tôi mệt mỏi phẩy tay, “Xin lỗi, tôi mệt rồi, tôi đi nghỉ một chút.”

Tôi quay đầu và rời bước mà không nhìn thêm biểu hiện của bất cứ ai nữa. Tôi tiến đến đại sảnh đường rồi bỗng nhận ra mình chẳng biết phải đi đâu nữa. Văn Phi và Tinh – mình sẽ đi tìm hai đứa nó, chắc chắn chúng nó sẽ hiểu cảm xúc của mình.

Tôi đi về phía căn nhà của Lục Tinh và Văn với một tinh thần chán nản và gờ chân đá bật cánh cửa. Biết ngay mà, Văn Phi lập tức gào lên.

“Vương Tử, nói cả 10 ngàn lần rồi đấy nhá, cửa ra vào sắp hỏng tới nơi rồi! Nếu mà nó hỏng thì mày xì tiền ra mà đền nhá!” Tâm trạng tôi đột nhiên phấn khởi hẳn khi nghe Văn Phi nói. Cậu ta vẫn như trước, và không gọi tôi là “thành chủ” này nọ.

“Lễ Thề Tận Trung xong rồi à?” Giọng mẹ bỗng rót vào tai tôi.

“Bố mẹ cũng ở đây nữa à?” Tôi quay lại, ngạc nhiên. Không chỉ có Tinh và Văn, bố mẹ tôi cũng ở trong phòng luôn.

“Dĩ nhiên rồi, mọi người đều phải quỳ thề trung thành với mày, nhưng mày không thể bắt cả bố mẹ mình cũng phải quỳ chứ hả?” Tinh bất lực nói.

“Nói đến cái lễ đó là muốn điên cả người. Sao mọi người lại phải quỳ và thề trung thành với tao?” Tôi không thể nhịn thêm nữa và bắt đầu gào lên, muốn trút mọi nỗi thất vọng ra, “Đều là bạn cả, sao lại phải gọi tao là ‘thành chủ’? Và tại sao lại phải cung phụng tao như thế!?”

Mọi người đều choáng váng trước sự tức giận của tôi. Im lặng một chút, Tinh nói, “Nhưng cần phải thế mà.”

“Vớ vẩn, trước đây đâu cần thế mà vẫn cứ ổn cơ mà?” Tôi nhanh chóng phản bác. Tôi đâu cần xây dựng thêm uy tín làm gì.

“Tiểu Lam, cần chứ con.” Bố nghiêm túc nhìn tôi, “Vô Ngân Thành đang ngày một hùng mạnh, và có rất nhiều thần dân trong Vô Ngân Thành. Họ cần là cần một vị vua để họ tuân lệnh, chứ không phải một người bạn.”

Vua... Tại sao tôi cứ phải nghe từ này mãi? Tại sao mấy ngôn từ nặng nề đó cứ phải bủa vây lấy tôi?

“Tiểu Lam, con đã đứng trên con đường này, trừ khi con chịu vứt bỏ tất cả, bằng không con đành phải đi tiếp thôi.” Mẹ nghiêm chỉnh nói với tôi.

“Con...con sẵn sàng bước tiếp. Chỉ là con không thích bạn mình lại thành kẻ hầu người hạ. Như vậy mà cũng quá đáng ư?” Tôi bỗng nghẹn ngào.

“Tiểu Lam!” Văn giữ lấy vai tôi, “Mày đang làm cái quái gì thế? Mày chẳng giống mày mọi khi gì cả. Mày luôn được coi là người mạnh dạn dẫn bước, không chùn bước trước mọi khó khăn gian khổ cơ mà! Mày là trái tim của cả nhóm, nước mắt và bồi hồi không hợp với mày đâu.”

“Nhưng tao rơi nước mắt rồi! Tao rồi bồi hồi mất rồi!” Tôi nhắm mắt và khóc, “Tao không phải là thánh! Tao không vĩ đại đến thế đâu!”

“Tiểu Lam...” Mọi người đều ngạc nhiên đứng dậy, họ đều muốn bước tới bên an ủi tôi.

Tôi tuyệt vọng hất bàn tay của Văn ra, lau nước mắt, và rời ngôi nhà mà đầu không ngoái lại.

Bốn người ngạc nhiên hét lớn, “Tiểu Lam, chờ đã!”

Tôi hét mà không quay đầu lại, “Đừng đi theo con, con bây giờ không muốn nghe gì nữa!”

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể lúc bấy giờ, lao như gió khỏi nơi mà tôi từng nghĩ là sẽ được thanh thản. Tôi không thể đoán được rằng cả Tinh và Văn, cũng như bố mẹ tôi, đều không hiểu nổi cảm giác của tôi. Những người khác liệu có hiểu nổi? Tôi đau đớn cười, ngược mặt lên, và chột nhận ra

đang đứng trước Vô Ngân Tửu Lâu từ bao giờ.

Lẽ dĩ nhiên là tôi đi vào nhà hàng. Vừa định tới góc khuất nào đó mà uống chút gì, tôi thấy Kenshin và Lãnh Hồ ngồi trên ban công, lặng lẽ uống rượu và ăn thức nhắm. Tôi ngao ngễ bước tới, ngồi xuống, và ngay lập tức giật hũ rượu của Lãnh Hồ, một hơi uống cạn.

Lãnh Hồ im lặng nhìn tôi cướp hũ rượu. Sau khi thấy tôi tu sạch trong một ngụm, cậu ta nhẹ nhàng nói, “Vodka pha với Whisky đấy.”

Kenshin nhướn mắt nhìn cái liếc của Lãnh Hồ, anh chàng nói tiếp, “Mạnh lắm đấy. Người thường nhấp vài li là say mềm.”

Cả Kenshin và Lãnh Hồ đều chăm chăm ngó tôi. Tôi vừa thấy họ nhìn vậy, bất giác lại nổi sùng, “Nhìn cái gì mà nhìn!? Không biết tôi là lãnh chúa của Vô Ngân Thành à? Gọi thêm rượu cho tôi.”

Kenshin thôi không nhìn nữa mà thân nhiên nói cụt lùn, “Hắn xin rồi.”

“Ừm.” Lãnh Hồ cũng dừng dừng đáp.

Tức chết được, không gọi thêm cho mình à! Tôi không chặn nổi cơn thịnh nộ và đập tay xuống mặt bàn, “Tiểu nhị, cho thêm rượu thịt tới bàn này ngay!”

“Anh tính bỏ mạng đấy à? Lãng phí tiền của thế này, cẩn thận Vũ Liên đại tẩu cho lên thót đấy.” Giọng Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng vang lên từ phía sau.

Tôi chẳng thèm ngoái đầu, cũng không muốn trả lời.

Tiểu Long Nữ thờ dài đánh thượt rồi ngồi xuống cạnh tôi, “Anh sao thế? Tự đứng lại tức giận? Chỉ là cái lễ thề thốt nhỏ thôi mà, việc gì phải để bụng thế.”

Tôi tức quá, lớn tiếng vặn lại, “Cái gì mà nói chỉ là lễ thề thốt nhỏ thôi? Mọi người đều là bạn của anh, là bạn bè thì đầu tiên không được quý trước mặt nhau!”

“Ừ thì chúng em đích thực là bạn của anh, nhưng chúng em cũng là cấp dưới của anh. Có gì lạ khi cấp dưới quý trước anh để thề sẽ mãi mãi trung thành chứ?” Tiểu Long Nữ chăm chú nhìn tôi, cau mày.

“Em bảo cấp dưới là thế nào... Tất cả là bạn của anh! Là Bạn!” Sau khi hét đến khản cả tiếng, tôi nắm hũ rượu tiểu nhị vừa mang tới tu ừng ực, như thể làm như thế thì mọi điều đau đớn trong lòng sẽ trôi sạch.

Hình như bị tôi làm cho sợ, Tiểu Long Nữ chẳng nói thêm gì nữa. Cô im lặng nhìn tôi điên cuồng nốc rượu.

Cuối cùng, cô nghiêm túc và trang trọng nói, “Vương Tử, anh không còn là một Vương Tử vô lo vô nghĩ nữa, anh đã là đức vua vai gánh trọng trách nặng nề rồi.”

Tôi dừng uống rượu. Tại sao lời nói đó lại nặng nề đến thế? Vua ư? Tôi sao? Tôi cay đắng nói, “Tiểu Long Nữ, anh không thích như vậy, anh không thích cách mọi người đối xử với anh, và rất nhiều, rất nhiều những danh xưng oai vệ kia nữa.”

Tiểu Long Nữ từ từ đứng dậy, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Vương Tử, anh muốn tạo ra một huyền thoại. Nhưng có phải anh sẽ được đắm mình trong những giây phút hạnh phúc của huyền thoại mà không phải chịu nổi đau gánh vác trên vai không?”

Tôi không trả lời, và tôi chỉ biết nhìn Tiểu Long Nữ rời nhà hàng mà đầu không ngoái lại. Tôi cúi đầu và ngầy ngất nhìn hũ rượu. Đáy lòng chợt xoắn lên một cảm giác mà tôi cũng không biết là cảm giác gì.

“Vương Tử... anh ổn chứ?” Một giọng nữ từ đằng sau hỏi. Tim tôi bỗng thất lại, Tiểu Long Nữ quay lại rồi ư?

Trước mặt tôi là vẻ mặt lo lắng của Phụng Hoàng, tôi lại thấy như hi vọng chết cả trong lòng, và tim thì trống trải. Tôi phẩy tay thiếu kiên nhẫn và nói với Phụng Hoàng cực kì cay nghiệt, “Đừng làm phiền anh nữa!”

Rồi tôi quay đầu lại uống rượu và ăn tiếp... nhưng rồi chợt nhận ra Kenshin và Lãnh Hồ nhìn qua vai tôi, cau mày. Tôi nhanh chóng ngoái lại nhìn. Phụng Hoàng đang im lặng khóc.

Tôi choáng váng, hoàn toàn cứng đờ không phản ứng gì. Nhưng Phụng Hoàng nói ngay, và cho dù hai dòng lệ cứ chảy trên mặt, giọng cô vẫn bình thản đến dị thường, “Vương Tử, anh chưa bao giờ thực sự yêu em, phải không?”

“Anh...” Biết nói gì đây? Nếu Phụng Hoàng không yêu tôi, có lẽ chúng tôi đã thành bạn tri kỉ, có điều từ lúc cô phải lòng tôi, thì số mệnh đã buộc cô phải tổn thương nhiều... Có đúng không khi từ đầu tôi vẫn cứ để cô ấy yêu tôi như thế? Tôi bỗng kinh hãi nhận ra rằng mình chưa từng nghĩ tới hậu quả dù chỉ một giây ngắn ngủi.

Tôi thấy mình không thể nói gì với cô nữa và Phụng Hoàng dường như cũng không mong đợi câu trả lời. Cô nhắm mắt, và vẫn âm thầm rơi lệ, quay đầu bước đi, “Tình yêu của em đam mê cháy bỏng như lửa phụng hoàng, nhưng người em yêu luôn lạnh lẽo tựa hàn băng giá buốt!”

“Phụng Hoàng...” Tôi như tê dại nhìn hình dáng buồn thương của Phụng Hoàng rồi xa. Ngay đến khi bóng hình cô biến mất, ánh mắt tôi vẫn cứ dõi theo.

“Vương Tử...” Hai tiếng gọi đồng loạt cất lên, ở cửa xuất hiện hai cái bóng mà tôi chắc rằng là Tà Linh và Du.

Cả hai cùng lúc đến bên tôi, tôi nhìn họ bàng hoàng.

“Vương Tử, em không phải chịu trách nhiệm đâu. Nếu em thấy đau khổ, thì đừng cố chịu.” Tà Linh dịu dàng xoa đầu tôi.

“Thực sự được sao?” Tôi buồn bã mỉm cười. Cứ thế bỏ đi? Và mất tất cả bạn bè? Từ bỏ lời hứa sẽ tạo ra 1 huyền thoại cùng Phi Thường Đội?

“Tiểu... Vương Tử.” Tà Linh thở dài nhẹ và không nói thêm gì nữa.

“Vương Tử điện hạ, nếu em muốn khóc, cứ khóc trên vai Du!” Du thương cảm kéo tôi vào lòng. Tôi gạt mình 1 thoáng, nhưng sau đó tôi ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn ta vẫn giữ trò sàm sỡ* tôi như mọi khi, nhưng đột nhiên, tôi thấy như thể mình đã hiểu ra.

(*Chú thích: sàm sỡ, bản gốc là “ăn đậu phụ”: trong tiếng Trung Quốc là Chi Doufu. Cụm từ này được cho rằng bắt nguồn từ câu truyện: Thời xưa, những hàng đậu phụ thường do các cặp vợ chồng mở. Người chồng làm đậu phụ ban đêm, vợ sẽ bán ban ngày. Ăn đậu phụ thường xuyên, da họ tự nhiên trở nên rất mềm mại và mịn màng. Vậy nên có rất nhiều khách tới (chủ yếu là nam giới, biết là người vợ sẽ bán hàng suốt ban ngày), và bọn đàn ông lấy cớ “ăn đậu phụ” để nói tránh và tới hàng đậu phụ tán tỉnh bà chủ cửa hàng. Do đó, những bà vợ hay ghen thường trách chồng, “Hôm nay lại đi ăn đậu phụ đấy à?”. Bây giờ, cụm từ này được dùng để ám chỉ bọn dê xồm hay là những tên đàn ông lợi dụng phụ nữ. Để truyện dễ hiểu, xin sử dụng cụm từ thuần Việt, bạn đọc không vừa ý mời góp ý để sửa chữa – nhóm PR và meomeo)

“Anh cố ý làm thế phải không?” Tôi hỏi anh ta.

“Hử?” Mặt Du biến sắc mất nửa giây, rồi hắn ta ngay lập tức quay về bộ mặt khoa trương kịch côm như mọi khi, “À, chỉ là tôi không thể cưỡng nổi bản thân khi ở bên em, Vương Tử điện hạ cao quý ạ!” Du nói.

“Anh luôn sàm sỡ tôi, mục đích là tạo ra cái cớ để tôi đánh anh phải không?” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Du, để hắn không hành động ngu ngốc được.

“Anh để tôi đánh anh xả hết bực dọc và thất vọng trong lòng tôi chứ gì?” Tôi khàn giọng, bật khóc, “Sao lại phải hi sinh mình như thế? Sao anh lại phải chịu bị đau đớn và cả nhục nhã?”

Tôi nắm lấy cổ áo Du và nhìn hắn trừng trừng, không cho hắn cơ hội trốn tránh, “Quan tâm đến tôi nhiều như vậy, liệu có xứng đáng không? Anh thậm chí còn chẳng biết tên thật của tôi!”

Mặt Du bỗng nhiên lại dịu dàng. Hắn nhẹ vuốt má tôi, và đôi mắt vừa đau đớn vừa hạnh phúc của hắn khiến tôi cảm thấy thật bối rối khi nhìn vào, “Nếu nước mắt của tôi có thể đổi lấy nụ cười trên môi em, thì còn hơn cả xứng đáng.”

Đột nhiên Du bị kéo giật xuống sàn. Cho dù Tà Linh cố hết sức trừng mắt nhìn Du, anh cũng không che giấu được nỗi đau trong ánh mắt và nét mặt. Du không tỏ vẻ sợ hãi, hắn nhìn thẳng lại Tà Linh, đôi mắt kiên định không hồi hặn.

“Tại sao tôi cứ làm tổn thương người khác thế nhỉ?” Tôi lầm bầm. Mắt tôi tựa hóa trống hoác như hai lỗ đen, “Chẳng lẽ mình có làm gì cũng có người phải chịu tổn thương sao?”

“Vương Tử?” Tà Linh và Du choáng váng nhìn tôi. Đôi mắt họ lộ vẻ quan tâm sâu sắc.

Bàng hoàng, tôi đứng dậy và đi về phía cửa. Du và Tà Linh theo sau, và bỗng tôi dừng bước, quay lại và nói với họ, “Đừng đi theo tôi, tôi muốn có thời gian một mình suy ngẫm. Xin đừng theo tôi nữa.”

Du và Tà Linh đều dừng lại, cho dù cả hai rất khác nhau, nhưng đôi mắt lo lắng và lòng thương cảm hai người dành cho tôi đều y hệt.

Hai chàng trai yêu tôi sâu đậm, tôi biết khiến ai tổn thương bây giờ? Ai sẽ là người tôi đành phải dứt bỏ? Trác ca ca, người đã chờ tôi suốt 8 năm? Hay Du, chàng trai hi sinh cả phẩm giá vì tôi? Thật khó trả lời, thật quá khó!

Ra khỏi nhà hàng và bước đi trên các đại lộ trong thành phố của riêng tôi, tôi đột nhiên nhớ lại cuộc trò chuyện của tôi với thằng em trai trong game “Thế Giới” hồi xưa chơi.

~*~

“Ai dà, sao mọi người có tiền, đất đai và danh tiếng mà chị em mình lại không có gì cho dù có khổ luyện tới đâu nhỉ?” Sau khi giết vô số quái, tôi không thể không có chút phàn nàn.

Chấn phía trước tôi, thằng em chết bầm tròn tròn mắt, “Thế mà chị bảo là khổ luyện á? Chị chẳng biết người ta phải tự gánh bao nhiêu gian khổ trước khi quảng được chúng đi đâu!”

“Mày chắc chưa? Không làm được thì dùng tiền mà mua.” Tôi khinh miệt nói.

“Ồ ờ, thôi ganh tị với người khác đi. Sờ hữu một thành phố chưa chắc đã là sướng đâu. Tại sao chị không nghĩ đến những trách nhiệm mà họ phải gánh trên vai ấy?” Vô Tình vô tư lự trả lời.

“Trách nhiệm gì? Ý mày bảo là trách nhiệm nằm ườn ra và thu thuế á?” Tôi không thể không vặn lại.

Vô Tình dùng vẻ mặt dầy trẻ thiếu năng giải thích cho tôi, “Bà chị, chị chẳng hiểu gì cả. Bạn em có một thành phố. Mỗi ngày cậu ta phải lo về việc sẽ mất thành, về những tổn thất và nợ nần, về những bất đồng giữa cộng sự với nhau, và về những kẻ không chấp nhận cậu ta, muốn đoạt ngai vàng. Ngoài ra, khi chị đã sở hữu một lâu đài, chị sẽ muốn có tới cái thứ hai và cái thứ ba... Cuối cùng, chị sẽ chẳng thấy vui đâu nếu cả game chưa là của mình, và trách nhiệm đó thì nặng nề lắm.”

Tôi vô tư trả lời, “Chị không muốn có lâu đài thứ hai, chị chỉ muốn có một cái thôi. Sao lại phải chiếm cả game chứ?”

Tỉ nữa thì bị con quái vật chém mất một mảnh thân, Vô Tình không dám đòi co thêm nữa. Nhưng nó chỉ làm bầm một câu đáp lại – câu nói trước đây tôi chưa từng hiểu tường tận, chỉ tới giờ bỗng dưng sao lại rõ ràng đến thế, “Sẽ có những tình huống khiến chị không còn sự lựa chọn nào. Và chỉ những người ngoài cuộc nhìn vào thì mới có thể nhận định nhẹ nhàng như thế.”

~*~

“Đúng thật chỉ những người ngoài cuộc nhìn vào mới nhận định nhẹ nhàng đến thế!” Tôi nhắm mắt lại, để những giọt lệ trào qua khóe mi.

“Vương Tử ca ca...” Giọng Doll dè dặt tới tai tôi.

Không muốn cô bé Doll thấy mình thế này, tôi không quay lại nhìn em, “Anh ổn. Anh chỉ muốn ở một mình một lúc thôi. Em không cần lo cho anh đâu, Doll.”

“Vương Tử ca ca, Doll đi dạo với anh một lúc nhé?”

“Anh chỉ muốn ở một mình chút thôi...” Tôi luôn miệng từ chối.

Nhưng không, Doll tiến tới nắm tay tôi, và dùng giọng trầm tĩnh mà tôi chưa từng nghĩ em ấy nói được, em bảo, “Đừng cố chịu một mình, anh sẽ chỉ thấy vô vọng mà thôi. Ít nhất hãy để em đi với anh. Em nghĩ mình hiểu được sự đau khổ của anh: nỗi đau của một kẻ cai trị.”

Lúc đầu tôi tròn mắt nhìn, nhưng rồi bật cười cay đắng không tin nổi, “Làm sao em hiểu nổi chứ?”

“Làm sao một công chúa trong đời thật lại không hiểu được nhỉ?” Nghe lời đó, tôi giật mình quay sang Doll, và thấy nét mặt em đầy uy quyền, toát lên vẻ vương giả sang trọng. Em cười nhẹ nhàng bảo tôi, “Bây giờ anh em mình cùng đi dạo, anh sẽ thấy đỡ buồn về việc trở thành kẻ nắm quyền.”

Tôi sẽ cảm thấy đỡ buồn về việc trở thành kẻ nắm quyền ư? Một nàng công chúa nói với tôi rằng tôi sẽ thấy đỡ hơn về chuyện được coi như là vua chúa ư? Trước ngày hôm nay, tôi chắc chắn sẽ cho rằng chuyện này tuyệt đối không bao giờ xảy ra, nhưng giờ đây, tôi chỉ cười chua chát, “Không có cách gì giúp anh thấy khá hơn khi làm người cầm quyền đâu, anh như... kẹt trong vùng lầy. Anh không thể tiến, cũng không còn cách lui nữa rồi!”

“Đó là do anh quá chú trọng việc sẽ nhận đau đớn nếu tiến hay lui mà quên mất niềm vui có được nếu chọn một cách nào đó.” Doll đáp. Em quả quyết nói, nhưng lời em khiến tôi thấy có chút mơ hồ, “Tuy nhiên, cứ đi dạo cái đã. Sẽ luôn có cách mà, miễn là anh không ngồi ru rú trong góc mà dằn vặt.” Doll đẩy mạnh tôi từ phía sau, và trong nháy mắt, chúng tôi đã tới cổng thành.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Trời vô tận, đất mênh mang; ta cứ đi tới nơi nào ta muốn!”

~*~

Cùng lúc, tại Vô Ngân Tửu Lâu...

Lãnh Hồ lạnh lùng hỏi, “Có chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Chuyện gì đó không liên quan tới chúng ta.” Kenshin nhấp trà thờ ơ nói. Cảm xúc của con người quá phức tạp, đó không phải là thứ anh dễ dàng hiểu được.

“Không phải hoàn toàn không liên quan tới chúng ta đâu.” Lãnh Hồ thờ dãi.

“Mặc dù cậu ta là lãnh chúa thành này, nhưng chúng ta mắc gì quan tâm chuyện riêng tư của cậu ta.” Kenshin tàn nhẫn đáp.

“Không, cái đó đúng là không liên quan thật.” Lãnh Hồ chau mày nhìn cái bàn đầy ụ com rượu thịt thà, “Nhưng chúng ta phải trả tiền đóng đồ hán ăn uống đây này.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 3: Kẻ Khùng và Đản Đản.

“Anh muốn tới nơi nào yên tĩnh một chút để luyện cấp. Em có phiền không, Doll?”

Tôi đã nghĩ tới chuyện này một lúc rồi. Tôi biết giải thích sao giờ? Tôi không muốn đeo mặt nạ, cũng chẳng muốn phải vướng vào rắc rối thêm nữa.

“Anh quyết sao Doll theo đó.” Doll cười đáp. Cái phong thái trang nghiêm của đức công chúa đã bay biến sạch về cái nơi khi ho cò gáy nào rồi. Tôi xoa cằm, và trầm ngâm đáp “ừm”, rồi im lặng cất bước. Doll chăm chú quan sát phản ứng kì cục của tôi, nhưng em không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi theo. Vậy là chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình câm lặng không mở miệng lấy một lời. Tôi dự định tới Phiêu Tiên Cốc càng nhanh càng tốt để cơn xả nổi thất vọng khi đánh nhau.

Chưa tới cửa cốc Doll đã thốt lên trầm trồ ngạc nhiên, “Chỗ này đẹp quá! Đây là đâu ạ?” Cảnh sắc thật đẹp mê người. Tôi ngây ngất nhìn cánh đồng hoa bất tận. Có loài hoa lấp lánh tinh khiết như tuyết, có loài phấn hồng khiến lòng người phải đắm say. Lại thêm một rừng hoa tím đồng thảo mềm mại mà huyền ảo. Đứng giữa rừng hoa muôn sắc, mấy cây hoa anh đào nở rộ. Hàng ngàn cánh hoa rung rinh trước gió thung lũng càng tăng thêm vẻ đẹp đến khó tưởng của nơi đây.

Tôi nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Doll, “Phiêu Tiên Cốc.”

“Quả là một nơi tiên*...Đợi chút, Phiêu Tiên Cốc á?” Vẻ mặt ngây ngất cảnh sắc ban đầu của Doll đột nhiên thay đổi, em quay lại hoảng sợ nhìn tôi, “Vương Tử ca ca, không phải chúng ta không nên luyện cấp trong lãnh địa của Phiêu tiên nữ sao?”

(Chú thích: cả câu là “nơi tiên cảnh”. Tuy nhiên, trong bản gốc và bản Tiếng Anh dịch là ‘thật hợp với tên gọi, thích hợp với những nàng tiên xinh đẹp phiêu lãng’. Để ngắn gọn và dễ hiểu hơn, xin tạm dịch như vậy. Bạn đọc có ý kiến mời liên hệ sửa chữa – nhóm PR và meomeo)

Tôi gật đầu, Doll có vẻ muốn nói gì thêm nhưng lại thôi, và em tiếp tục im lặng bước theo tôi. Tất nhiên tôi biết lí do Doll sợ hãi. Các nàng tiên trong cốc có vẻ đẹp không bút nào tả xiết. Lúc mới mở game, bọn đàn ông mê gái kéo đàn kéo đồng lên đây để ngắm cho thỏa con mắt. Tuy nhiên, bọn dê xồm đó, cho dù đi một mình, hai mình hay nhiều mình chẳng nữa cũng chẳng còn lấy ‘mình’ nào sống sót trở ra...Mặc dù mấy thằng hám gái đó thằng nào chẳng muốn được ngày ngày liếc mắt đưa tình với mấy nàng tiên nữ xinh như mộng, nhưng mà cứ vong mạng vô ích thường xuyên như thế, riết rồi bọn chúng cũng chẳng dám bén mảng đến lãnh địa của Phiêu Tiên Nữ nữa.

Hơn nữa, lượng game thủ thường xuyên đến luyện cấp bị suy giảm trầm trọng vì hai lí do sau. Đầu tiên, bọn đàn ông luôn bị nhan sắc của các nàng tiên nữ hút hồn mà chùn cả chân tay, sau đó bọn chúng sẽ bắt đầu mơ mộng viễn vông đến rớt dãi vì thêm. Làm sao còn đánh đấm gì được trong tình trạng như thế? Thứ hai, các nàng tiên không phải loại quái tâm thường ra đường gặp một lỗ đầu nhè. Tiên nữ chia làm 3 loại: các nàng cấp 60, Tiên Nữ Áo Đỏ; các nàng cấp 70, Tiên Nữ Áo Lam, và cấp 80, Tiên Nữ Áo Tím. Có đồn rằng boss chủ là Thiên Tiên*, mặc dù đến giờ chưa ai thấy nó, chỉ có một vài tấm ảnh Tiên Nữ Áo Tím vãi trên mạng, mà nhan sắc các nàng xứng tầm đối thủ của Tiểu Long Nữ, vậy nên chúng không phải là đối tượng tốt để bọn đàn ông luyện cấp. Thế nên, Phiêu Tiên Cốc giờ vắng tanh tuyệt không bóng người...

(Chú thích*: Thiên Tiên (bản truyện tranh là Tian Xian): tên này có thể được hiểu là “Vị Tiên Bất Từ” nhưng cũng có nghĩa là “Sắc Đẹp Trời Cho” – nhóm PR)

“Đừng lo, anh chỉ định đánh mấy Tiên Nữ Áo Lam thôi. Cho dù bọn chúng thường đi nhóm hai, ba người, nhưng có mấy con Cốt Tinh của em là anh đánh được thôi mà.” Tôi đành trấn an Doll một chút. Doll gật đầu, theo tôi vào lãnh địa của Phiêu tiên nữ.

Đúng như tôi đoán, các Tiên Nữ Áo Đỏ quả là các mỹ nữ thanh lệ thoát tục. Thảo nào bọn đàn ông con trai không dám tấn công họ – thằng nào nở đánh một mỹ nhân xinh đẹp cỡ này?

Một đường kiếm sắc ngọt, tôi tấn công một nàng trong nhóm tiên nữ. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, tôi băng lãnh cười. Tôi không phải là loại nam tử hán đại trượng phu biết thương hương tiếc ngọc đâu mà nhường nhá. Bây giờ, thêm hai tiên nữ nữa bắt đầu tiếp cận, khiến tôi tránh đòn có hơi lóng ngóng một chút. Nhưng Doll ngay lập tức triệu hồi tám con Hỏa Giáp Cốt Tinh, lật ngược thế 3 chọi 1 thành 9 chọi 3. Hết sức dễ dàng, tôi đưa 3 nàng tiên nữ xinh đẹp về chốn cửu tuyền và tiếp tục tiến sâu vào động, chuẩn bị tìm mấy Tiên Nữ Áo Lam và có những phút giây thật tuyệt vời để tấn các nàng!

Tôi và Doll cứ vậy liên tục một đường đánh sâu vào. Ngoài luyện cấp, chúng tôi chỉ dừng lại ăn khi đói và nghỉ khi mệt. Chúng tôi cứ đăng nhập rồi lại xuất ra đến nỗi quên mất là biết bao nhiêu lần, nhưng, suốt quãng thời gian đó, hai chúng tôi chẳng kịp nói với nhau đến nửa lời.

Khi về thế giới thực, tôi gặp giáo sư Mẫn Cư Văn và Trác ca ca ở trường, cả hai trông đều suy nghĩ gì lung lăm. Hay là họ lo cho tôi? Tôi chợt nghĩ, ít nhất tôi cũng nên PM về cho mọi người trong Vô Ngân Thành biết chứ nhỉ? Chẳng phải quá vô trách nhiệm khi tôi cứ đưa Doll đi biệt tăm biệt tích thế này hay sao?

Lần tiếp theo vào game, tôi thảo luận chuyện đó với Doll. Vừa ăn lương khô con bé vừa nói, “Doll giải thích với Lang ca ca rồi.”

“Ồ, vậy em nói với anh anh em mình tới đây luyện cấp hả?” Nếu vậy thì tốt, vì nhiệm vụ quan trọng của tôi là tập trung luyện cấp mà.

“Không, Doll bảo là ‘Doll và Vương Tử ca ca bỏ nhà đi bụi’ rồi.” Đôi mắt ngây thơ vô tội của Doll sáng lấp lánh.

Bỏ. Nhà. Đi. Bụi? Tôi thấy đầu gối mình như không còn sức trụ vững nữa. Cái này...cái này còn tệ hơn không thông báo gì nữa kia. Thảo nào trông Du với Tà Linh lo phát chết lên được. Tôi nghĩ.

“Thế là Lang ca ca nói với Doll rằng phải theo Vương Tử ca ca thật sát sao kéo anh sẽ lạc đường tới nơi khi ho cò gáy nào không biết đó.” Những lời lẽ vô tội của Doll như búa choảng tôi đau điếng.

“Thôi đi nào, đến lúc luyện tập rồi.” Tôi chán nản nói. Khi chúng tôi đang đi, mắt tôi chợt sáng lên khi thấy một Tiên Nữ Áo Tím bất ngờ xuất hiện trước mặt, mà nàng ta lại đi một mình. Không đời nào tôi lại bỏ qua cơ hội tuyệt vời ngàn năm có một thế này. Tôi nhanh chóng lệnh, “Doll, anh sẽ đấu một chọi một với con Tiên Nữ Áo Tím này, nên em đừng xen vào nhé.” Doll ngoan ngoãn gật đầu. Tôi nâng Hắc Dao, và ngay khi định nhào vô làm một trận toàn tâm toàn ý thì...

“Băng Chi Thúc Phục!” Theo cùng tiếng hét, một chuỗi băng xích trói ngay lấy người Tiên Nữ Áo Tím, nàng ta cố gắng thoát ra.

“Nhanh lên đi cưng, cho nàng ta một đòn chí mạng kéo nàng ta thoát ra bây giờ.”

“Không thành vấn đề, em yêu.”

Tôi cau mày khi nghe cuộc nói chuyện và ngẩng đầu quan sát. Rồi tôi thấy một tên cầm thanh gươm hai lưỡi lớn rất đáng sợ đi về phía Tiên Nữ, người không thể di chuyển được tới một li.

Vừa vung thanh gươm hai lưỡi chém liên hồi, hấn vừa lầm bầm, “Này mỹ nhân ơi, chớ trách ta đập liễu vùi hoa, chỉ trách nàng sao mà đẹp đến độ nương tử dễ thương nhà ta kìm lòng không nổi chỉ muốn bắt về làm linh thú thôi...” Chỉ 2, 3 nhát kiếm là nàng Tiên Nữ Áo Tím đã rơi xuống mặt đất.

“Thu Phục! Ye, chúng mình bắt được nó rồi! Chồng à, chồng là tuyệt nhất đấy!” Một cô gái mặc áo choàng ma pháp sư reo hò vui sướng. Hình như cô nàng chính là người dùng chú Băng Xích thì phải. Sau khi lệnh “thu phục”, nàng Tiên Nữ Áo Tím biến mất tuyệt không dấu vết.

Không tin được mình bị nâng tay trên*. Xấu hổ thật, nhưng mà còn biết làm sao nữa. Tôi vừa định bước đi thì...

(Chú thích*: Kill-steal tạm dịch là “nẫng tay trên”: Đây là một thuật ngữ trong game online miêu tả tình huống có 1 người chơi cướp phần xử lý đối phương và nhận được điểm thưởng, cho dù đối phương đã là đối thủ của người chơi khác. Làm thế thì thật là không hay lắm, cho dù tới giờ nói chung vẫn chưa có quy định cụ thể cấm cái đó. – nhóm PR)

“Cung à, coi kìa, có anh chàng siêu đẹp trai đứng gần anh đó!” Cô gái gào lên và chỉ vào tôi, làm cho chiến binh cầm gươm hai lưỡi quay đầu ngạc nhiên nhìn tôi chằm chằm.

Tên chiến binh cũng kinh ngạc hét lên, “Tin đồn đúng thật, Thiên Tiên huyền thoại thực sự là con trai!”

Cái gì cơ? Thiên Tiên huyền thoại đó là nam hử? Giờ mới biết đó.

“Ừ, đẹp trai quá. Cung à, xem như đôi ta lặn lội tới Lục Địa Trung Tâm không phải là vô ích rồi; Thiên Tiên thực sự rất đẹp trai.” Cô gái hau háu nhìn tôi, gào lên phấn khích.

“Nhưng cứ cẩn thận một chút, em yêu. Người ta đồn là Thiên Tiên có năng lực tâm linh huyền bí siêu đẳng, và lại hấn là một trong ba boss chủ đó!” Tên con trai xem xét kĩ lưỡng từng cử động của tôi.

Đội một chút. Tôi cau mày lại một xiu. Đừng nói với tôi là hai người nhầm tôi với Thiên Tiên nhớ? Làm sao thế được? Tôi chẳng biết cười hay khóc nữa. Đôi tai nhọn hoắt này không đủ chứng minh tôi là yêu tinh sao?

“Băng Chi Thúc Phục!” Cô gái hét to và một Tuyết nữ* bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt cô và bắt đầu dùng ma pháp tấn công... Vậy ra là triệu hoán sư** sao? Tôi nhớ mang máng hình như có cái chức nghiệp đó tồn tại.

(*Tuyết nữ: đây là một loại yêu quái có trong văn hóa của một số nước phương đông, đặc biệt là Nhật Bản. Ở Nhật Bản, Tuyết Nữ, hay còn gọi là Yuki Onna (Yuki: tuyết, Onna: người đàn bà) được truyền rằng hay giả dạng làm một người con gái đẹp bị thương trên núi tuyết. Khi người đàn ông nào tới cứu, cô ta sẽ nhờ họ cõng cô ta về nhà. Trên đường đi, cô ta sẽ hỏi xin người đàn ông một thứ, đó là chất lỏng màu đỏ chảy trong người họ. Người đàn ông liền bị hút máu tới chết. – meomeo).

**Triệu hoán sư: người có phép thuật gọi tới (triệu hoán) các loại linh thú. – meomeo)

Nhưng chờ chút đã! T-Tại sao lại có chuỗi xích băng trói tôi thế này? Tôi nhìn lên. Ôi trời ơi! Tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi đã sẵn sàng chém chết tôi với thanh kiếm đáng sợ đó, và bị xích như này, tôi không thể nào rút Hắc Dao ra tự vệ được. Không biết sao nữa, tôi đành nhảy sang một bên, nhưng mất thăng bằng và ngã nhào xuống đất. Chém trượt, tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi không còn thời giờ múa gươm nữa mà chỉ chém thẳng một nhát về phía tôi.

“Vương Tử ca ca!” Vừa hét một tiếng tuyệt vọng nhất trên đời có thể tưởng tượng ra, Doll vừa nhảy ra phía trước tôi, định chặn đòn cho tôi.

“Doll, tránh ra ngay đi!” Tôi hét lên, kinh hoàng trước ý nghĩ nhờ Doll có mệnh hệ nào. Ngạc nhiên thay, tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi đã kịp thời đổi hướng, và lưỡi kiếm của hấn chém mạnh xuống mặt đất bên cạnh chúng tôi, làm vẩn lên một đám mây bụi lớn. Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm, đôi mắt mở to như mắt ếch của tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi phản chiếu cặp mắt nee nee của tôi hồi lâu, tôi lạnh lùng tuyên bố, “Tôi là người chơi.”

Lúc ấy, một giọt mồ hôi bự chẳng xuất hiện trên khuôn mặt của tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi, và băng xích trên người tôi biến mất. Nhìn đằng sau

hắn, tôi có thể thấy nữ Triệu hoán sư bối rối mỉm cười.

“Hừm!” Tôi khịt mũi lạnh lùng và đứng dậy, trong khi Doll, bám vào ngực tôi, vẫn còn run rẩy khiếp hãi.

“Xin chân thành tạ lỗi – hiểu lầm thôi mà. Vợ tôi và tôi đến đây để xác nhận tin đồn xem Thiên Tiên có phải là nam hay không. Hơn nữa, vợ tôi là triệu hoán sư, nên nếu được, cô ấy thực sự muốn bắt Thiên Tiên làm thú triệu hồi. Lí do chúng tôi tấn công cậu chỉ vậy thôi, nên đừng giận nhé!” Tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi bên lên cười xin lỗi.

“Ồi kìa, anh quên tự giới thiệu rồi kìa cưng. Xin chào, tôi là Đản Đản*. và là một triệu hoán sư.” Đản Đản cười rạng rỡ. Khuôn mặt trái xoan của cô dễ thương y như cái tên vậy. Rồi, cô vợ chỉ tên chiến binh cầm gươm hai lưỡi, giải thích, “Đây là chồng tôi. Tên của anh là Kê Khùng** và anh ý là chiến binh.”

(Chú thích*, **: (*) Đản Đản, trong bản dịch truyện tranh là DanDan, có nghĩa là quả trứng, hay hình bầu dục, trái xoan. Tên tiếng Trung điệp lại 2 tiếng với nghĩa thân mật, gần gũi. – nhóm PR.

(**) Kê Khùng trong bản gốc tiếng Trung là “Thần Kinh Hề Hề” có nghĩa là “rối loạn thần kinh” nhưng thực chất là để tả người “quá nhạy cảm, có phản ứng hoặc hành động thái quá với những chuyện vớ vẩn, vô thưởng vô phạt”. Trong Manhua nhóm dịch là “Wacko” (điên khùng) nhưng chúng mình (ở đây là nhóm dịch tiếng Anh) cho rằng “Neurotic” (thần kinh) thì hợp hơn và gần với ý đồ ban đầu của tác giả. Người dịch ra tiếng Việt (tôi) cảm thấy rất khó để chuyển được từ này sang tiếng ta mà không làm mất nghĩa của nó, nên tạm dịch như bạn đọc thấy ở trong truyện. Nếu bạn đọc có cách dịch hay hơn, cảm phiền liên hệ để sửa chữa – nhóm PR và meomeo)

“Một chiến binh có sức dời sông chuyển núi, lấy thanh gươm hai lưỡi người thường không nâng nổi làm vũ khí. Đây là kiếm của tôi, Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.” Như thế lời giải thích cường điệu quá sức của hắn ta chưa đủ rõ ràng, Kê Khùng bắt đầu vung vẩy thanh kiếm một cách khoa trương, làm gió thốc tới theo mỗi cú lia kiếm đầy ấn tượng. Không may rằng, Kê Khùng chẳng cao hơn tôi là mấy, thân hình cũng không lấy làm vạm vỡ hơn thân thể yếu tinh mảnh dẻ của tôi là bao, nên trông như một thằng oắt nhỏ thó ngu ngốc đang nghịch thanh kiếm khổng lồ.

“Chúng ta đi.” Tôi ôm lấy Doll rồi quay ngoắt bước không thèm ngoái lại.

“Đợi chút, vị tráng sĩ ơi.” Đản Đản ngạc nhiên gọi.

Tôi dừng lại, Tráng sĩ hở? Sao gần đây gặp toàn người khoái dùng từ cổ vậy? Mặc dù chả lấy gì làm vui thú với từ ngữ của họ, nhưng tôi cũng chẳng muốn phải dây dưa thêm gì với hai người này nữa. Tâm trạng tôi đã tệ lắm rồi, cái thực tế bị hai người đó quật xuống đất chỉ tỏ thêm dầu vào lửa.

“Chờ chút đã nào, anh gì siêu đẹp trai ơi, nữ thiếu niên võ công cao cường ơi, đại hiệp công bằng chính trực ơi, ờ...chàng trai hạnh phúc nhất quả đất với cô vợ xinh đẹp nhất thế giới ơi...” Đã cạn kiệt đồng từ ngữ danh hiệu, Kê Khùng bắt đầu nói năng nhăng cuội.

Đang đi tôi bỗng quay lại tức mình trách, “Mấy người làm nhầm cái gì đấy? Đây là em gái tôi, không phải vợ tôi.”

Cả hai rõ là sốc, nhưng lập tức tỉnh ra ngay. Kê Khùng thậm chí còn cười phớ lớ, “Vậy thì chàng trai may mắn nhất quả đất với cô em gái xinh nhất đời, cậu có thể vui lòng cho biết quý danh? Cứ gọi như vậy một cậu lắm.”

Doll vẫn đang ôm tôi, đột nhiên nói, “Sao hai người lại không nhận ra anh ý nhỉ?”

Kê Khùng gãi đầu, “Cái gì? Ra vị huynh đệ đây nổi tiếng ở Lục Địa Trung Tâm lắm sao?”

Đản Đản còn thốt lên “Ồi trời” và vẻ mặt ần ần nói, “Vậy thì thành thực xin lỗi. Chồng tôi và tôi đến từ Lục Địa Phía Tây, và chúng tôi chưa quen với Lục Địa Trung Tâm lắm. Chắc chúng tôi chưa nghe danh cậu bao giờ.”

“Chẳng cần biết mấy người từ đâu tới. Một khi đã là người chơi trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, sao có thể không biết người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh, Vương Tử chứ!” Doll nói rất tự tin.

Hai người họ ớ ra rất bối rối khi nghe vậy. Đản Đản lăm lăm một mình, “Người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh? Lâu lâu không vào trang chủ, vậy giờ Đệ Nhị Sinh Mệnh đã có người đại diện rồi!”

Nhưng Kê Khùng lại hồ nghi hỏi tôi, “Tôi cũng lâu không vào trang chủ rồi vậy nên không biết game này đã có người đại diện, nhưng tên Vương Tử thì trước đây nghe cũng nhiều rồi. Cậu có phải là Huyết Yêu của Vô Ngân Thành không?”

Tôi vẫn lạnh băng, chẳng muốn phát biểu gì, nhưng Doll đã nói thay, “Đúng rồi, Vương Tử ca ca của tôi là lãnh chúa Vô Ngân Thành.”

“Thật là may khi được diện kiến người mình đã khổ công lặn lội đường xá xa xôi tới đây kiếm tìm” Kê Khùng phấn khích reo lên và hắn với cô vợ sáng mắt nhìn tôi, “Ngoài chuyện xác nhận tin đồn Thiên Tiên của Phiêu Tiên Cốc là nam, lí do thứ 2 chúng tôi đến Lục Địa Trung tâm là để gặp nữ nam nhan sắc nổi khắp Đệ Nhị Sinh Mệnh – lãnh chúa Vô Ngân Thành.”

“Đừng gọi tôi là lãnh chúa Vô Ngân Thành.” Tôi tức mình gầm lên.

“Ừm, vậy Huyết Yêu nhé?” Kê Khùng ngập ngừng hỏi.

“Tôi không có tên sao?” Tôi đáp với giọng điệu băng giá nhất.

Đàn Đàn nuốt nước bọt và rất thận trọng hỏi, “Vương Tử à?”

Tôi khịt mũi lạnh lùng, thả Doll ra, và quay đầu bước thẳng. Đứng đằng sau, Doll ngập ngừng giải thích với hai người kia, “Tôi thực sự xin lỗi nhé. Vương Tử ca ca tâm trạng đang không được tốt, nhưng hai người cứ thoải mái đến thăm thú Vô Ngân Thành lúc khác nha!” Giải thích xong, Doll chạy từng bước nhỏ đến bên và nắm tay tôi.

“Nhưng em vẫn chưa xem đủ mà.” Giọng nói tiếc nuối của Đàn Đàn vọng lại từ phía sau.

“Ồi thôi nào em yêu, cậu ấy đang có chuyện không vui, chúng mình không nên làm phiền họ nữa.”

“Nhưng...”

“Vậy nên chúng ta cứ lảng lảng theo sau thôi. Chúng mình sẽ không làm phiền họ nữa.”

“Anh nói phải đó, Em chỉ muốn nhìn xem Vương Tử trông thế nào thôi mà, nên không nói gì cũng không sao.”

Nghe cuộc nói chuyện của họ, từng câu từng chữ đều khiến tôi điên tiết thêm. Nghĩ tôi là ai hở, con khi bị nhốt trong vườn thú để người đời thỏa sức soi mói ngắm nghía sao? Nhưng tôi cũng chẳng muốn tốn nước bọt với mấy người này, nên đành thay kệ.

Mọi chuyện cứ tiếp diễn đến khi Doll rụt rè hỏi, “Vương Tử ca ca, không phải chúng ta đi vào quá sâu rồi sao? Hình như ở đây hơi bị nguy hiểm đó.” Ở phải rồi, tôi bức quá mà chả thèm quan tâm mình đi đâu nữa. Tôi quay trái rồi lại quay phải, nhìn đâu cũng thấy vài Tiên Nữ Áo Tím nhón nhơ. Còn tiến sâu nữa, kiểu gì bọn nó cũng xông vào đánh hội đồng.

Tôi nhin không nổi nuốt nước bọt một cái, rồi thật cẩn thận xoay đầu lui bước.

“Ừầy, cậu thật xứng danh Huyết Yêu, cho dù đang đi vào nơi nguy hiểm như thế này, cậu vẫn bình thản như thể đi dạo trong sân nhà mình vậy.” Đàn Đàn há hốc miệng ngưỡng mộ.

Kẻ Khùng cũng lắc đầu, ca ngợi, “Chỉ có phép tiên thôi. Hai chúng tôi đã bị bọn tiên nữ tấn công mấy lần rồi, nhưng Vương Tử đây thực sự có thể duy trì khoảng cách và giữ an toàn từ đầu chí cuối, không bị bất kì tiên nữ nào tấn công. Khả năng xác định khoảng cách an toàn của cậu thật quá siêu phàm.”

(Chú thích của tác giả: Mọi loại quái đều có 1 khoảng cách an toàn khác nhau, khi người chơi đến quá gần quái vật, vi phạm khoảng cách an toàn, quái vật sẽ tự động xác nhận mục tiêu và tấn công người chơi.)

Ờ, tôi nghĩ đây chính là cái loại vận may phân chó mà người ta hay gọi đó... Tiểu Long Nữ suốt ngày đảo mắt nói, Vương Tử, rốt cục thì anh có bao nhiêu loại may mắn phân chó đó thế hả. Nghĩ đến bộ mặt kinh ngạc của Tiểu Long Nữ, cùng cái mồm há hốc đó, tôi không thể không có chút nhếch mép.

“Cười rồi, cười lên lại càng đẹp trai nữa chứ.” Đàn Đàn nhìn tôi chằm chằm, rõ dãi.

Nghe vậy, tôi ngay lập tức tắt nụ cười trên mặt, và lườm cô nàng một cái.

“Làm mặt giận vẫn thật đẹp trai,” Kẻ Khùng và Đàn Đàn đồng loạt gật đầu đồng tình. Hai người họ thờ hất ra cùng một lúc, “Chà, đi chuyển này quả là có giá trị mà.”

Tôi không thể không buột miệng, “Tôi có thể hiểu biểu hiện của Đàn Đàn, nhưng mà anh có bị sao không thế, Kẻ Khùng? Anh không thấy tôi là nam à?”

Kẻ Khùng rất bình thản nói, “Người đẹp thì ai mà chả ham! Vợ tôi với tôi đều rất yêu cái đẹp, nên chúng tôi cùng nhau đi tìm những mỹ nhân trên đời! Hôm nay cũng không phải ngoại lệ; chúng tôi lặn lội tới Lục Địa Trung Tâm là muốn tìm các Tiên nữ cùng với Thiên Tiên của Phiêu Tiên Cốc, dĩ nhiên là tìm cậu luôn.”

“Hai vợ chồng quái nhân.” Tôi vừa nói vừa bắt lực xoa mặt.

“Cuối cùng cậu cũng chịu nói chuyện với chúng tôi, mỗi đe dọa bị đám tiên nữ xung quanh giết và thời gian theo dõi cậu xem như không uổng.” Đàn Đàn cảm động thốt lên khi nhìn tôi.

“Hừm!” Tôi bướng bỉnh ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn họ nữa.

“He he, hóa ra Huyết Yêu trong đồn đại chỉ là thằng nhóc cứng đầu.” Kẻ Khùng khúc khích cười.

“Anh nói gì cơ, thằng nhóc cứng đầu hả? Tôi...” Tôi đang định bật lại, Doll đột nhiên hét lớn. Tôi chỉ kịp thấy một vệt sáng và bóng trắng mờ đáp xuống trước mặt Doll, cô bé mới nắm tay tôi một giây trước, giờ biến mất không chút dấu vết!

Tôi điên cuồng nhìn quanh quất. Không xa tôi mấy, tôi thấy một khuôn mặt ái nam ái nữ đẹp mê hồn đang ôm lấy Doll. Mặt Doll tái đi vì sợ.

“Mĩ nhân...” Cái thứ nam không ra nam nữ không ra nữ đó thì thậm mê hoặc, và sau đó còn bỗng nhiên thè lưỡi ra liếm má Doll. Doll trông khá là buồn

nôn, gãy mạnh cố thoát khỏi tay tên dê xồm này, nhưng vô ích.

Tức giận, tôi quay ra đối đầu với hắn, nhưng Kẻ Khùng kéo tay tôi ngăn lại. Tôi quay lại giận dữ nhìn anh ta. Nhưng anh ta chỉ nghi hoặc nhìn tên ái nam ái nữ kia.

“Thiên Tiên?” Kẻ Khùng hỏi.

Đây là Thiên Tiên á? Mặt tôi thất sắc. Tôi hoàn toàn chẳng có cơ thắng nổi một trong ba boss chủ, chả biết hắn có biến thái không, nhưng Doll giờ đã rơi vào tay hắn...

Nhận ra điều này, tâm trạng tự dưng âm ảm, vì đây hoàn toàn là lỗi của tôi. Mọi chuyện sẽ chẳng sao nếu tôi không đưa Doll đến Phiêu Tiên Cốc.

“Này mỹ nhân e lệ ơi, sao nàng không trở thành cô dâu của ta?” Thiên Tiên vừa nói vừa cọ mặt vào má Doll.

Doll tê liệt đi vì sợ, “Hu hu hu! Vương Tử ca ca, nhanh cứu Doll! Doll sợ tên này lắm!”

Chết tiệt! Thằng điên nào thiết kế tên NPC biến thái thế này? Thậm chí hắn còn biết cách quấy rối Doll!

Tôi quay sang Kẻ Khùng và Đản Đản, ánh mắt cầu khẩn, “Xin các người hãy giúp tôi cứu đồng đội tôi!”

Kẻ Khùng gãi gãi đầu và nói, “Không thành vấn đề! Đản Đản với tôi đến đây cũng để thách đấu với Thiên Tiên mà.”

Đản Đản thậm chí còn cười rất tin tưởng, nói, “Đừng lo mà, Vương Tử. Cung yêu của tôi là một chiến binh tinh nhuệ xếp thứ 9 trên bảng cao thủ đó. Anh ý chắc chắn sẽ giúp cậu cứu cô nương dễ thương kia mà.”

“Sao mà so được với em, em yêu. Em là Triệu hoán sư ưu tú xếp thứ 5 trên bảng cao thủ cơ mà.” Kẻ Khùng trả lời với khuôn mặt kính trọng.

Tôi nhảy lên vui sướng. Vậy là Doll có thể được cứu rồi. “Vậy thì tôi trông cậy cả vào hai người đấy nhé.”

“Không thành vấn đề!” Đản Đản và Kẻ Khùng đồng thanh hô.

Bộ mặt ngốc nghếch của họ thay thế bằng vẻ mặt nghiêm túc. Đản Đản tung chú và một bộ áo giáp sống xuất hiện, tự động rời ra và cũng tự động ráp lại trên cơ thể Kẻ Khùng. Vung thanh kiếm sang hai bên và gầm lớn, đoạn Kẻ Khùng lao về phía Thiên Tiên. Tôi cũng nhanh chóng rút Hắc Dao và tăng tốc lao tới chỗ Thiên Tiên.

“Ha!” Thiên Tiên bỗng khinh khỉnh cười. Sau khi niệm một câu chú tôi không sao hiểu nổi, khoảng mười Tiên Nữ Áo Tím bất ngờ xuất hiện ở khoảng không giữa chúng tôi và Thiên Tiên.

Chúng tôi đều há hốc miệng ngạc nhiên. Kẻ Khùng và Đản Đản thấy vậy cũng lăm bậm, “Tệ rồi đây.”

“Hỏa Diễm Khôi Giáp Khô Lâu, mau đến trợ giúp.” Ngay cả có bị bắt, Doll cũng chẳng ăn không ngồi rồi. Em vội triệu tập các cốt tinh tới.

“Tứ linh pháp sư hả?” Đản Đản và Kẻ Khùng há hốc mồm ngạc nhiên.

Thấy họ choáng váng, tôi lo lắng hét lên, “Mau tới cứu Doll đi!”

“Ồ phải!” Kẻ Khùng bừng tỉnh khi nghe tôi kêu. Gầm lớn một tiếng, anh ta lao vào cuộc chiến căng thẳng với 10 Tiên Nữ Áo Tím. Thật may bọn Hỏa Diễm Khôi Giáp Khô Lâu của Doll tới giúp, nên cũng có thể hạ từng con một.

Có thể nói rằng 10 Tiên Nữ Áo Tím không phải là vấn đề to tát gì với Kẻ Khùng, nên tôi tập trung tìm cơ hội cứu Doll. Mặt khác, Đản Đản đứng như danh tiếng Triệu Hoán Sư ưu tú xếp thứ 5. Thấy tôi định cứu Doll, cô cũng triệu hồi Tuyết Nữ. Tuyết Nữ kia cố gắng dùng sợi xích để trói kéo Thiên Tiên xuống giúp tôi cứu được Doll.

“Băng Chi Tỏa Liên!”

“Phá!” Thiên Tiên khịt mũi lạnh lùng. Chỉ một từ, không chỉ Băng Xích của nàng Tuyết Nữ tan biến, mà đến cả nàng ta cũng bị đánh trả dữ dội, làm nàng ta phun ra một ngụm máu tươi.

Mặc kệ thực tế rằng Thiên Tiên chẳng hề mắc bẫy, tôi vẫn lao tới cứu Doll. Khi tôi gần như đã chạm vào được Thiên Tiên, 1 bóng trắng bỗng vụt ra, tàn nhẫn đánh vào ngực tôi. Lực đánh mạnh đến độ tôi văng ra sau, đập mạnh vào tường. Tôi ho ra máu khi cổ ngăn cơn đau đang thốn lên từ ngực. Hình như vài cái xương sườn tôi bể rồi cũng nên.

“Vương Tử ca ca!” Doll choáng váng hét lên.

Đản Đản cũng kinh ngạc, cô thu hồi Tuyết Nữ, và triệu hồi một thứ khác, lần này là một thanh kiếm Nhật đầy máu.

Đản Đản trừng trừng nhìn Thiên Tiên, la lớn, “Hãy xem mi đối phó làm sao với thủ triệu hồi cấp 95 của ta – Huyết Nhận.” Huyết Nhận vung trong không trung, và sau đó bay như chớp về phía Thiên Tiên. Cũng may Đản Đản với Kẻ Khùng không phải kẻ thù của mình lúc này... Tôi thầm đổ mồ hôi lạnh khi

thấy thanh Huyết Nhận tà khí ngút trời vùn vụt lao đi.

Phần khí của Thiên Tiên tỏa ra hầm hập, hấn tức tối hét, “Thiên Đoạn!”

Cái thứ màu trắng lại vụt ra, ngăn thanh Huyết Nhận lại. Giờ tôi mới thấy rõ. Cái thứ bật ra là dải lụa. Huyết Nhận và Thiên Đoạn vùn nhau một hồi trên không trung, cái nọ cố gắng làm chệch cái kia đi. Huyết Nhận cố xé Thiên Đoạn ra làm đôi, nhưng rồi thay, Thiên Đoạn có khả năng biến đổi linh hoạt từ mảnh lụa dẻo dai mềm mại thành cứng như thép chặn mọi đòn tấn công của Huyết Nhận.

“Xuyên qua đi!” Tôi bỗng nghe tiếng Thiên Tiên lệnh, và thêm một bóng trắng mọc ra, mục tiêu là...Đàn Đàn sao?

“Tránh ra mau Đàn Đàn!” Tôi gào lên, và sau đó dùng thân đẩy cô ấy đi, và mảnh vải trắng không thương tiếc xuyên qua vai tôi. Tôi rên rỉ và gục đầu gối xuống.

“Em yêu?” Kê Khùng lo lắng quay lại khi nghe tiếng rên. Khi anh ta thấy Đàn Đàn nằm gục trên mặt đất và tôi mình đầy thương tích, anh tổng khứ lữ Tiên Nữ Áo Tím bằng một lực lớn. Anh chạy nhanh về phía chúng tôi, và lấy một lọ Hồng dược* ra cho tôi uống.

(*Hồng dược : là thuốc hồi máu trong game. Thuốc hồi mana là Lam Dược. – meomeo)

Không có Kê Khùng, áp lực dồn thêm lên các cốt tinh. Doll chỉ có thể điều khiển các cốt tinh tạm thời ngăn chặn những đòn tấn công dồn dập của lũ Tiên Nữ Áo Tím.

Thiên Tiên lại cười, niệm câu thần chú khó hiểu lần trước. Tôi rủa thầm trong lòng, quả nhiên, mười Tiên Nữ Áo Tím lại xuất hiện trước mắt chúng tôi. Tính cả những con Kê Khùng chưa đánh xong, bây giờ có khoảng hơn 17 nàng Tiên Nữ Áo Tím. Cả bốn khuôn mặt chúng tôi đều biến sắc.

Trước tình hình tệ hại đến thế này, tôi đã tự chuẩn bị sẵn tinh thần chết. Tôi bình tĩnh nói với bọn họ, “Hai người chạy ngay đi. Nếu chỉ là trốn không chắc hai người không gặp khó khăn đâu.”

“Rồi cậu sẽ làm gì đây?” Kê Khùng hồ nghi hỏi.

“Tôi sẽ ở lại. Có chết, tôi cũng quyết không bỏ rơi đồng đội mình.” Tôi quyết tâm nói.

“Khá lắm!” Kê Khùng giơ ngón tay cái lên với tôi, và vung thanh gươm hai lưỡi, “Vậy thì mau uống cho xong lọ Hồng dược đi, rồi chúng ta có thể cùng nhau xử lí chúng.”

Tôi giật mình hỏi, “Hai người?”

“Đừng ngạc nhiên. Tôi, Kê Khùng sẽ không bao giờ bỏ rơi đồng đội mình, trừ khi chết khi chiến đấu.” Kê Khùng cười hết cỡ.

Tôi nhăn mày, “Dù vậy chúng ta đâu có được tính là đồng đội.”

“À thôi nào anh bạn, việc gì chấp nhận chuyện còn con ấ! Chúng ta đã nói chuyện với nhau, vậy thì từ giờ coi nhau là đồng đội đi,” Trước khi Đàn Đàn kịp nói xong, cô đột nhiên quay về phía Thiên Tiên sợ hãi.

Lúc ấy, Doll cũng gào lên giật cả mình. Tôi nhanh chóng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thiên Tiên đã thực sự ôm lấy Doll mà bay lên. Giờ tôi mới kịp nhận ra là trên trời có một vòng tròn ma thuật rất kì lạ. Trông cái hướng mà Thiên Tiên bay lên...Đừng nói với tôi là hán định bay vào trong đấy nhá? Suy nghĩ này mới lóe lên trong đầu, tôi ngay lập tức điên cuồng chạy tới chỗ Thiên Tiên và nẩy lên cao hết sức có thể, nhưng tôi còn chẳng túm nổi lấy một góc quần hán. Thiên Tiên và Doll đã biến mất trong vòng tròn...

“Doll!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Q.5 - Chương 4: Mặt tối đáng sợ của NPC tự nhận thức.

“Bình tĩnh, mày phải bình tĩnh lại.” Tôi điên cuồng tự lẩm bầm.

Trước tiên, phải xem thử kênh PM có còn hoạt động được không. Tôi run rẩy mở kênh PM.

“Doll?”

“Vương Tử ca ca.” Doll lo lắng trả lời.

Ôn trời kênh PM vẫn hoạt động. Gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng vui đi một chút.

“Doll, em không sao chứ?”

“Em ổn, nhưng Thiên Tiên vẫn cứ cọ mặt vào má Doll, em thấy tởm lắm.” Doll có vẻ như sắp khóc đến nơi.

Cái gì cơ? Đồ NPC biến thái... Tôi uất đến độ chỉ muốn tông cửa chạy vào.

“Doll, em ở đây chờ, anh tới cứu em ngay!”

Doll nhanh chóng ngăn tôi lại, “Đừng đi, Vương Tử ca ca. Thiên Tiên quá mạnh, anh sẽ không thể thắng nổi hắn đâu. Chỉ cần để Doll bay về điểm hồi sinh là được. Vương Tử, cấp độ của anh bây giờ với em rất quan trọng, vậy nên dù anh có làm gì, xin đừng để bị hạ cấp.”

Tôi im lặng một lúc. Doll nói rất đúng, và kể cả có liên thủ cùng Kê Khùng và Đản Đản, tôi sợ rằng bản thân cũng chẳng lấy nổi mẫu y phục của Thiên Tiên. Nhưng tôi thực sự đành lòng bỏ Doll lại sao? Nói cho cùng, cũng tại tôi đưa em ấy tới chỗ chết.

Tôi ngồi xuống đất, thất vọng. Đúng như dự đoán, sức mạnh của mình vẫn còn quá yếu. Tôi thậm chí còn không bảo vệ nổi bạn đồng hành của mình.

Kê Khùng và Đản Đản đứng một bên, không biết phải làm sao. Họ cứ nhìn tôi chằm chằm, còn tôi thì mê mải suy nghĩ.

Nếu không phải Doll nức nở báo về với tôi, tôi đã không sức tỉnh.

“Vương Tử ca ca, Thiên Tiên nói muốn Doll làm vợ hắn, và hắn không muốn giết Doll. Và lại, rất lạ là Doll không thể đăng xuất ra khỏi game được.”

“Cái gì?” Tôi choáng váng đứng bật dậy, thậm chí Kê Khùng và Đản Đản bên cạnh cũng giật cả mình.

Tôi quá chủ quan khi phát hoảng lên mà quên hết sạch. Chẳng phải là Doll sẽ bị kẹt lại sao? Không còn cách nào khác, tôi phải đi cứu em ấy! Và sau khi lòng đã quyết, tôi bắt đầu bình tĩnh nghĩ xem phải cứu Doll ra sao. Nói tới cùng, nếu cả 3 cứ thế xông tới, không những không cứu được Doll mà cũng bị kẹt lại cùng, lúc đó thật tiến thoái lưỡng nan, kêu trời trời không đáp, mà gọi đất đất cũng chẳng thừa*.

(Chú thích*: “Kêu trời trời không đáp, gọi đất đất chẳng thừa”: Nguyên văn là “Khiếu thiên thiên bất ứng, khiếu địa địa bất linh” Có nghĩa là ở trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, không được sự trợ giúp – nhóm PR)

“Kê Khùng, Đản Đản...” Tôi kể lại những điều Doll nói với tôi. Họ cũng nhũn mảy, Đản Đản mỗi lúc một thêm hoảng.

“Tôi định cầu chi viện ở Vô Ngân Thành. Kê Khùng, Đản Đản, hai người cho tôi mượn sức nhé?” Tôi thực sự phải lấy ánh mắt khẩn khoản cầu xin họ.

“Không thành vấn đề. Dù có phải lên núi đao xuống biển lửa* hay cho dù kẻ thù trước mắt là Thiên Tiên, hai chúng tôi cũng quyết giải cứu cho em gái dễ thương kia.” Kê Khùng đầy trượng nghĩa.

(Chú thích*: “Lên núi đao xuống biển lửa”: Nguyên tác: “Thượng đao sơn hạ du oa”(Lên núi đao xuống vạc dầu). Thực sự đây là một trong những hình phạt dã man trong Địa Ngục Trung Hoa. Địa Ngục Trung Hoa có 18 tầng, tương đương 18 cung hình với độ dã man khác nhau. Trên đây là 2 hình phạt phổ biến nhất. Muốn biết thêm chi tiết, mời bạn đọc qua wiki, khuyến cáo không dành cho các bạn bị yếu tim. Ở đây tôi sửa lại một chút cho dễ hiểu, bạn đọc không vừa lòng có thể góp ý để sửa – nhóm PR và meomeo)

“Tuyệt lắm.” Tôi đáp, “Có người dẫn đường, tôi sẽ khỏi phải lo không tìm ra chỗ này.”

“Dẫn đường?” Kê Khùng ngây ra hỏi lại.

Tôi xấu hổ gật đầu, cười nói, “Bởi vì tôi bị mù hướng nặng, tôi sợ mình sẽ không thể tìm thấy chỗ này. Vậy nên tôi sẽ phải nhờ hai người giúp đưa tôi và bạn tôi tới sau.”

Bộ mặt của Kê Khùng dần thối ra, còn Đản Đản khúc khích, “Được rồi, vậy nhé, chồng tôi và tôi sẽ đóng vai thiết bị GPS (định vị toàn cầu) lần này vậy.”

Sau khi bàn luận xong, tôi lập tức PM cho linh thú bất khả chiến bại của mình, Kenshin, “Kenshin, có chuyện lớn rồi. Mau tới Phiêu Tiên Cốc, đưa cả Dương Quang, Lãnh Hồ, và Tây Môn Phong theo luôn. Dùng thám bay cho lệ nhé. Tôi sẽ chờ mấy người ở cửa cốc.”

Kenshin không nói lên lời mất một lúc, rồi hỏi tôi, “Những người khác không cần sao? Tà Linh, Nam Cung Túy, thậm chí đến Đoạn Kiếm cũng còn mạnh hơn Tây Môn Phong.”

Tôi im lặng một lúc. Lúc này, tôi thực sự không muốn trông thấy mấy người đó!... Tôi đã dùng dùng nỗi giận rồi bỏ nhà chạy đi. Đã thế còn hại Doll tới thăm cảnh này, làm sao tôi có gan nào mà đi gặp họ? Tôi bướng bỉnh nói, “Tôi không muốn gặp mấy người đã quen thân.”

“Hiểu rồi. Tôi sẽ đi kiếm họ ngay.” Kenshin không nhiều lời, sau khi nói rằng đi tìm người là đầu dây bên kia lập tức im bặt.

Sau khi hướng dẫn Kenshin, tôi quay đầu quanh quất rồi nhìn Kê Khùng và Đản Đản, “Làm ơn đưa tôi tới cửa động để đón chi viện nhé.”

“Không thành vấn đề!” Kê Khùng giờ ngón cái lên với tôi.

Khi Kê Khùng đưa tôi tới cửa cốc, anh ta ngáp ngừng hỏi tôi, “Trông mặt cậu tươi hơn nhiều rồi, không giống với lúc trước đeo bộ mặt ‘mấy người cút khỏi mặt tôi’ đó.”

“Xin lỗi, lúc đó tôi có chuyện không vui.” Tôi chân thành xin lỗi. Tôi đã bất lịch sự với họ như vậy, thế mà họ vẫn sẵn lòng giúp tôi.

“Ồ, có chuyện không vui sao? Nào, tâm sự với chị đi, chị sẽ an ủi cậu.” Đản Đản nhìn tôi bằng ánh mắt khi thấy mấy con thú nhỏ nhỏ dễ thương đó.

“Chồng của chị không ghen chứ?” Tôi khoe bộ mặt bất lực muốn chết, vì không thể tưởng tượng được khuôn mặt của tôi còn quyến rũ được cả mấy bà chị đã có chồng.

Kê Khùng quay đầu trông tôi, ánh mắt anh ta như thể lúc đó có gái xinh không bằng.

“Không có chuyện đó đâu, anh trai cùng chị gái sẽ an ủi cậu.”

Đôi vợ chồng quái dị...

“Chúng ta tới cửa cốc rồi đó. Bạn của cậu kia hả?” Đản Đản chỉ về phía mấy bóng người phía trước.

Tôi liếc tới chỗ cô chỉ. Đúng như tôi đoán, đó là Kenshin. Bên cạnh anh là mấy người tôi gọi tới, Lãnh Hồ và mấy người nữa.

Tây Môn Phong lớn tiếng gầm gè đáp lại, “Nhãi con thôi hoặc, chú mày biến cùng ả nào thế hở, mặt tích nhiều ngày, bỏ ông mày đây ở lại chả có đũa nào đánh đắm cùng.”

“Ông không biết tìm Kenshin với Lãnh Hồ à? Hai người đó rồi mà.” Tôi bực mình nói, nhưng cũng thấy vui vui. Chẳng lẽ Tây Môn Phong lại mê mẩn những cú đánh đâm máu me tôi không tiếc tặng cho gã sao? Hình như người nào bị tôi đánh xong đều đâm nghiện cả hay sao ấy nhỉ?

Tây Môn Phong rút cổ lại khi liếc Kenshin và Lãnh Hồ. Mặt ngượng ngùng, gã công nhận, “Ta có tìm, những thằng nhãi đầu đó lơ lơ bỏ mày đây, còn con hồ ly mấc dịch đó sẵn sàng đấu với bố đây, những hán tàn nhẫn quá. Lúc trước, hán thậm chí ba lần đá bố mi đây bay vút lên trời. Ai lại muốn đánh nhau với hán? Ông đây cũng chẳng phải loại level có thừa nên muốn quăng cho mấy mạng đâu.”

“Vương Tử, có chuyện gì vậy? Sao cậu đột nhiên kêu chúng tôi tới? Tình Thiên lúc đầu bảo cậu phần chí bỏ nhà ra đi, và cậu sẽ phải biệt tăm tới dăm bữa nửa tháng.” Dương Quang bối rối hỏi tôi. Cậu ta thậm chí còn mỉm cười nói thêm, “Tình Thiên còn dành cả lúc lâu giải thích cho tôi thế nào gọi là ‘phần chí bỏ nhà’ đó!”

Dương Quang bực tức đến nỗi làm người ta muốn phát khóc lên được. Tôi đành làm lơ mấy chữ ‘phần chí bỏ nhà’ mà giải thích luôn chuyện chính.

“Doll bị một con boss tên Thiên Tiên bắt. Không biết làm sao mà con bé không đăng xuất được, vậy nên giờ chúng ta phải tới cứu nó liền.”

Khi tôi vừa thoát ra từ ‘boss’ mắt Lãnh Hồ đột nhiên sáng bừng. Nói thẳng quan điểm, “Thế thì đi nhanh!”

Cái đồ hiếu chiến... Bất lực quá, tôi đành hi vọng anh chàng sẽ không quên nhiệm vụ chính bây giờ là cứu người. Tôi chỉ về phía Kê Khùng và Đản Đản nhờ dẫn đường.

“Kê Khùng, Đản Đản, cảm phiền hai người chỉ lối.”

“Không cần khách sáo. Tôi sẽ chạy nhí? Nói cho chót, càng sớm cứu Doll càng tốt mà. Nếu không đuổi kịp thì báo tôi một tiếng nhé.” Vừa dứt lời Kê Khùng đã vụt chạy đi, và nhóm tôi nhanh chóng bám theo.

“Lao lên trước đi, tôi nghĩ chúng ta bắt kịp được!” Nghĩ tới cảnh Doll bị tên Thiên Tiên biến thái bắt cóc, tôi ước chi mình có thể kiếm được cái trạm truyền tống mà tới đó tức thời.

“Vương Tử,” Kenshin hét lên gọi tôi, và chỉ vào ma pháp sư Dương Quang, đang cười đầy vô tội, và tên chiến binh lực lưỡng Tây Môn Phong.

“Ồ, Kenshin, anh công Dương Quang nhé. Tây Môn Phong... nhắc cái chân phóng cho nhanh vào.” Tôi trừng mắt nhìn Tây Môn Phong đe dọa.

“Mẹ nó, thằng nhóc chết tiệt, chú mày phân biệt đối xử nha!” Mặc dù đang uất ức, Tây Môn Phong cũng đành dùng bộ mặt miễn cưỡng và dòn sức chạy.

Hơi khó khăn một chút, chúng tôi quay lại được nơi Thiên Tiên và Doll đã biến mất. Tôi chăm chú nhìn cái vòng tròn ma pháp kì lạ trên đầu mà nghĩ cách mau tới cứu Doll. Cho dù đã có các cao thủ đây giúp đỡ, Thiên Tiên vẫn là một kẻ nguy hiểm chớ nên đụng vào. PM Doll trước để kiểm tra tình hình bên đó rồi hẵng mạnh động. Không chán chừ thêm nữa, tôi bật kênh PM.

“Doll, em đang làm gì thế? Em có bị Thiên Tiên bắt nạt không?”

“Hông ạ (Không ạ).” Doll lúng búng nói. Câu đó làm tim tôi giật thót một cái. Có chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi lấy giọng lo lắng. Phải chăng Doll bị đánh đập đến nỗi khó có thể nói chuyện được?

“Vậy bọn anh tới cứu em liền nhé?”

“Àng (Vàng)...” Doll lại lấp bắp nói.

Tìm tôi nặng như đá đè. Hình như Doll đang bị ngược đãi thì phải. Thù này phải trả!

Tôi lập tức thay đổi nét mặt, lại lấy ánh mắt Huyết Yêu. Lòng uất hận dâng trào, tôi nói giọng nguy hiểm, “Không có ai có thể bắt nạt bạn của ta!”

Vận hết sức bình sinh đá vào vách núi, tôi dẫn đầu tiến vào bức thành ma thuật, những người còn lại nốt gót. Tôi liếc trái phải đầy lo lắng tìm Doll. Tuy nhiên, trong đại sảnh đầy cột trắng tựa tuyết, khác hẳn lâu đài trong thành quách rải đầy vàng bạc châu báu, lại biệt không có bóng Doll. Tôi không biết sao, đành gào lên gọi, “Doll? Doll, em ở đâu?”

“Mi là ai?” Một giọng nói vang lên phía sau cột đá và đôi mắt tôi dồn tới. Đúng như tôi mong đợi, kẻ xuất hiện trước mắt là tên Thiên Tiên biến thái ái nam ái nữ.

Tôi khịt mũi kinh tởm, “Hừ, mi đã bắt cóc bạn ta mà lại không nhận ra chúng ta sao?”

“Vậy ra, là mi, bạn cũ của vợ ta.” Thiên Tiên vẻ mặt thờ ơ, như thể chỉ là chuyện cũ xì. Thấy vậy, tôi tức điên lên. Làm quái gì có chuyện “bạn cũ” ở đây?

“Trả Doll lại ngay!” Tôi gầm lên.

Thiên Tiên nheo mắt lại và lạnh lùng nói, “Mi muốn cướp vợ ta?”

Tôi đáp cũng bằng hân không kém, “Em ấy không phải là vợ ngươi. Ngươi chẳng xứng!”

“Ta nói nàng là vợ ta, thì nàng là vợ ta!” Thiên Tiên gầm lên giận dữ, một mảnh lụa trắng bắn về phía tôi.

Tôi cố hết sức quay qua một bên và tránh miếng giẻ rách chết toi từng khiến tôi bẽ mặt mấy cái xương sườn đó. Tôi vừa tránh, vừa gọi mọi người, “Sao mấy người đứng im như phỗng vậy? Đánh tới đi chứ!”

Họ sợ hãi và lập tức rút vũ khí lao tới tấn công Thiên Tiên. Kenshin, tốc độ nhanh nhất nháy mắt đã tới trước mặt Thiên Tiên. Thiên Tiên mặt mày choáng váng, vội phóng thêm một dải lụa như một lá chắn giữa hắn và Kenshin. Tuy nhiên, Kenshin chỉ thờ ơ hờ, “Không gian phá!”

“Hự.” Thiên Tiên bật rên lên đau đớn và Kenshin, đột ngột lại xuất hiện phía sau Thiên Tiên, đã thấy cơ hội để tấn công. Khi Thiên Tiên quay lại, Kenshin lại chém thêm mấy đường. Tránh không nổi, Thiên Tiên lãnh trọn một nhát kiếm trên bả vai phải.

Thiên Tiên nghi ngờ nhìn chằm chằm vào vết thương trên vai mình, mỗi giây trôi qua vẻ mặt hắn lại thêm phần điên tiết. Sau đó, hắn bay vút lên trời để tạo khoảng cách với Kenshin, miệng lầm bầm mấy từ tôi không tài nào hiểu nổi.

Ôi không! Tôi thà la lớn trong lòng, nhưng những Tiên Nữ Áo Tím đã xuất hiện trước mắt. Có khác là lần này số người nhiều đến nỗi có thể lập được cả tiểu đội luôn. Mặt bọn tôi đều nhất loạt biến sắc. Cho dù không phải là không thể chiến hết đoàn Tiên Nữ Áo Tím này, nhưng sau chúng còn có Thiên Tiên giắt dây, mà hắn giờ lại đang chú ý tới chúng tôi với vẻ mặt điên tiết!

Thấy vậy, tôi liền quyết định, “Dương Quang và Đản Đản, hai người chịu trách nhiệm dùng công pháp hạ Thiên Tiên. Kenshin, anh chuẩn bị sẵn sàng truy đuổi và tấn công Thiên Tiên. Những người còn lại đứng quanh bảo vệ hai người kia.”

Nghe tôi nói vậy, Đản Đản lập tức đứng bên cạnh Dương Quang, và Kẻ Khùng với Tây Môn Phong cũng đứng hai bên tả hữu bảo vệ. Chỉ có Lãnh Hồ là nhìn chằm chằm Thiên Tiên với bộ mặt thèm muốn, trông như thể hắn ta sẵn sàng nhảy vào đánh nhau một trận sống mái vậy. Tôi đảo tròn con mắt. Đoán quả không sai, cái đồ con cáo tách bầy. Tôi đành mở miệng bực dọc nói, “Lãnh Hồ, Thiên Tiên không phải là chiến binh, nếu cậu có đánh hắn, cậu cũng không thỏa mãn đâu. Nghe tôi rồi cư xử từ tế chút coi. Khi nào về, cậu có thể lôi Kenshin ra đánh mấy ván cho khí thế tới bao giờ mệt nghỉ thì thôi.”

Lãnh Hồ không nói câu nào, nhưng anh ta ngoan ngoãn đứng bên cạnh Dương Quang và Đản Đản. Hình như Kenshin không chỉ có một công dụng đầu nhĩ, ngoài chuyện lôi ra để chiến đấu, anh chàng cũng có tác dụng “quyến rũ” tụi hiếu chiến nữa.

Trận chiến, bắt đầu!

Dương Quang lập tức niệm một câu chú và mấy thanh phong grom vun vút lao về phía Thiên Tiên. Thật không may, grom ra bao nhiêu bấy nhiêu bị mảnh lụa trắng của Thiên Tiên chặn sạch. Triệu Hoán Sư Đản Đản không chịu lép vế, và vừa triệu hồi Huyết Nhận bay lên chiến đấu với Thiên Tiên, cô vừa triệu hồi một người khổng lồ đã giúp chúng tôi đánh lại lũ Tiên Nữ Áo Tím, làm giảm đáng kể áp lực chúng tôi phải chịu.

Kenshin liên tục lượn lờ bên dưới Thiên Tiên. Vừa lúc Thiên Tiên buộc phải đáp xuống chỗ thấp hơn để tránh Huyết Nhận và công pháp, Kenshin ngay lập tức sử dụng sức bật thần kì của anh chàng để xẹt qua xẹt lại giữa các cột trụ, liên tục bắt ngờ đánh Thiên Tiên không kịp trở tay.

Những chiến binh còn lại có vẻ không gặp khó khăn gì với lũ Tiên Nữ Áo Tím đông như kiến. Vung thanh grom hai lưỡi, Kẻ Khùng liên tục xả ngang eo các tiên nữ và Lãnh Hồ cứ thoát ần thoát hiện đâm một nhát trúng tim các nàng. Tôi, dĩ nhiên, cũng tập trung đánh càng hiểm càng tốt. Cổ, tim và trán là

ba chỗ tôi thích ghé dao tới thăm nhất. Tây Môn Phong, như thể không bao giờ hết hơi, không thèm chơi trò đánh từng con một chậm chạp, mà cứ lùa cả lũ lại đánh chung một lần.

Cứ liên tục tàn sát, thân chúng tôi đâm không biết bao nhiêu máu còn mắt chỉ toàn nhìn thấy màu đỏ. Tay chúng tôi vung dao tới biết bao lần và chỉ biết mỗi nhất là một cột máu lại phun lên. Cơ thể chúng tôi... cũng không biết bao nhiêu thương tích, nhưng con dao cơ hồ tàn rất nhanh, chỉ để lại chút tê dại. Tuy nhiên, lũ tiên nữ vẫn xô đến chỗ chúng tôi như thủy triều và tôi không còn lúc nào để quay lại coi chỗ Thiên Tiên. Kenshin và những người khác có thể giết Thiên Tiên không? Tôi nóng lòng muốn quay qua nhìn Kenshin, nhưng lúc tôi còn đang phân vân do dự, vai trái lập tức bị đá thương.

Tôi quỳ sụp xuống đất, ho ra rất nhiều máu. Khi ngẩng đầu lên lần nữa, liền thấy

Kẻ Khùng và Lãnh Hồ đã đứng ngay cạnh, ngăn không cho những Tiên Nữ Áo Tím kia tấn công sang phía tôi. Nếu họ không ở đó, chắc tôi đã sớm bay về Vô Ngã Thành rồi!

Nhưng thân thể cả hai đều thùng lỗ chỗ, sẹo gằng đầy, và tôi có thể thấy cả hai sắp chịu hết nổi rồi. Vẫn còn một nhóm Tiên Nữ Áo Tím bao quanh chúng tôi. Chẳng lẽ thuật triệu hoán của Thiên Tiên không thể ngừng lại ư? Tà thuật của hắn vô hạn sao? Tim tôi như nửa hóa băng. Lúc này, tôi tập trung nhìn Kenshin. Thân hình ban đầu gọn gàng tinh tươm của anh giờ đầy máu, quần áo vài chỗ rách tả tơi. Chẳng lẽ anh bị thương?

Chết thật, tôi thực lại quên khuấy mất – nếu Dương Quang và Kenshin chết đi, liệu ý thức bản thân của họ cũng không thể tồn tại theo không. Tôi thực sự không thể để họ chết.

“Kenshin, Dương Quang, nếu tình hình trở nên nghiêm trọng, hai người phải lập tức thoát ra.” Tôi lập tức PM Kenshin và Dương Quang.

“Sao mới gọi là nghiêm trọng?” Kenshin thờ ơ hỏi.

“Nếu mạng hai người khó mà bảo toàn, cái đó là nghiêm trọng đó.” Tôi lo lắng trả lời.

Kenshin cười cay đắng, “Nhưng tôi thấy mình hết đường lui rồi.”

Cái gì? Tôi sợ hãi chăm chú nhìn Kenshin, và ngay sau đó nhận ra rằng cả 2 chân Kenshin đã bị vô số mảnh lụa trắng trói lại, làm anh không thể di chuyển được. Anh chỉ có thể đứng tại chỗ ngăn cản công kích. Hơn nữa, xung quanh Kenshin có khoảng 10 Tiên Nữ Áo Tím, và Thiên Tiên đang thêm thường để mắt nhìn anh. Mặc dù Dương Quang và Đản Đản điên cuồng cố gắng đánh lạc hướng Thiên Tiên, tám lụa tấn công Kenshin vẫn không ngừng lấy một khác.

“Dương Quang, mau cứu Kenshin!” Tôi quay đầu nhìn Dương Quang, và một lần nữa lại sốc khi thấy tình hình bên đó. Khi Kẻ Khùng và Lãnh Hồ đang đứng cạnh bảo vệ tôi, áp lực đặt lên Đản Đản và Dương Quang lại càng tăng. Đản Đản không chỉ phải ra lệnh cho người không lỗ đã đánh các Tiên Nữ Áo Tím mà Dương Quang cũng vẫn phải liên tục dùng công pháp để đối phó với tám lụa của Thiên Tiên. Trông bên họ còn thê thảm hơn bên Kenshin nhiều.

Có khi nào tôi là gánh nặng cho mọi người? Nghĩ vậy, tôi quyết định dù cái thân xác có thương tích đến đại cả người, tôi vẫn phải cố đứng dậy. Tôi hét lên với Lãnh Hồ và Kẻ Khùng, “Tôi ổn rồi, hai người mau qua giúp các ma pháp sư đi.”

Kẻ Khùng và Lãnh Hồ lo lắng nhìn tôi, nhưng trước vẻ kiên định của tôi, cả hai cùng tăng tốc quay lại đứng hai bên Dương Quang và Đản Đản giúp ngăn cản công kích của các Tiên Nữ Áo Tím.

Tôi cũng muốn giúp Kenshin! Kéo cái thân xác nặng nề, tôi cố hết sức nâng thanh Hắc Dao trong tay, sử dụng tốc độ mà tôi tự hào nhất để hạ các nàng Tiên Nữ Áo Tím mở đường chạy tới chỗ Kenshin.

“Kenshin, tôi tới giúp anh.” Sau khi khó khăn tìm một chỗ đứng cạnh Kenshin, tôi tiếp tục không ngừng vung dao chém những dải lụa đang thắt chặt chân Kenshin.

“Ừm.” Kenshin cầu nhàu đáp. Anh bắt đầu phải tập trung nhiều hơn để xử lý mấy nàng Tiên Nữ Áo Tím. Sau khi anh giết khá khá các Tiên Nữ Áo Tím thì cuối cùng tôi cũng giải quyết xong những dải lụa quấn quanh chân Kenshin.

“Vương Tử, bên đó 2 người cẩn thận chút, tôi không còn đủ ma lực (mana) để tiếp tục duy trì Huyết Nhận đầu với Thiên Tiên đâu!” Đản Đản lo lắng hét lên.

Cái gì? Tôi quay đầu nhìn Thiên Tiên. Không còn Huyết Nhận, Thiên Tiên như còi mồi họa trong lòng. Và phẩy tay một cái, mảnh lụa tôi vừa chém đứt lại cuốn quanh chân Kenshin. Thêm hơn 10 dải lụa trắng bay vờn đàng sau Thiên Tiên và rồi tất cả chúng đồng loạt lao về phía Kenshin. Hình như người Kenshin sắp thùng hơn 10 cái lỗ đó...

“Không!” Tôi gầm lên và ném thân lên che trước Kenshin, chuẩn bị tính thần thí mạng mình bảo vệ cho anh.

“Phản Đạn Kết Giới (là chấn dộng ngược)!” Một giọng nói quen thuộc vang lên, và tôi quay đầu lại nhìn, thấy mấy dải lụa đang tấn công chúng tôi đột ngột quay ngoắt đầu phi lại về phía Thiên Tiên. Rùi thay, Thiên Tiên đã kịp né, nên chẳng thương tổn trầm trọng là bao.

“Vương Tử, anh có sao không?”

Giọng Tiểu Long Nữ? Tôi quay đầu lại nhìn và choáng váng. Tôi không chỉ thấy Vân và Tiểu Long Nữ mà còn nhiều đồng đội nữa. Cả Phi Thường Đội

đều tề tựu đông đủ, Mai Khôi Đội cũng tới luôn. Minh Hoàng đứng chỗ Hắc Âm Tà Hoàng đội đang nhìn tôi với gương mặt tối sầm và đương nhiên, Nam Cung Túy và Không Không không thể vắng được rồi.

Tôi chết lặng, chỉ biết lắp ba lắp bắp, “Mọi người...sao lại tới cả đây?”

Tiểu Long Nữ cúi kính trả lời, “Thấy Kenshin đi tìm chi viện khắp nơi, em biết liền anh lại vướng vào rắc rối mà. Em PM Tây Môn Phong hỏi xem có chuyện gì và phát hiện ra đúng là anh đang gặp khó khăn thật.”

“Vậy nên em nói chuyện này cho tất cả mọi người, và chẳng nói chẳng rằng gì cả bọn chạy tới đây.” Tiểu Long Nữ chọc ngoáy sắc như dao đâm.

Trong khi Tiểu Long Nữ còn đang giảng giải, vàng sáng trắng trị thương của Lang đại ca đã bao lấy tôi. Du và Tà Linh từ lâu đã đứng cạnh đỡ tôi dậy, còn Nam Cung Túy và những người khác mau chóng tới đầu với Thiên Tiên.

Trong lòng, tôi cảm kích vô cùng, và hơi lúng túng chẳng biết làm sao. Tôi chỉ biết nói, “Mọi người, hãy cẩn thận đấy. Thiên Tiên rất mạnh.”

Nhưng có vẻ tôi lo hơi bị thừa. Mặc dù Thiên Tiên còn mạnh hơn đồn đại một chút, nhưng một đánh với đội quân chi viện hùng hậu của tôi, hẳn chỉ có cửa thua thôi. Trên mặt đất xác các nàng Tiên Nữ Áo Tím bị giết cho vui rải đầy và với lượng công pháp khổng lồ từ phía chúng tôi, Thiên Tiên không còn thời gian để né đòn nữa. Hẳn chủ yếu chỉ dùng những dải lụa trắng để ngăn chặn công kích, nhưng dần dần những vết thương đã hiện lên trên thân thể hắn.

Cuối cùng, Thiên Tiên cũng không thể chịu thêm nữa, hắn dần rơi xuống khỏi không trung. Nam Cung Túy ra lệnh cho tất cả mọi người dừng lại, và rồi tới trước mặt tôi, “Lãnh chúa, hãy giết Thiên Tiên đi. Một khi giết được hắn, ngài sẽ được lên cấp.”

“Ồ.” Tôi trông vô dụng thế sao? Nhưng sau khi đã quây đủ trò thế này, sao tôi còn dám phản đối nữa. Tôi chỉ biết ngoan ngoãn bước tới trước Thiên Tiên, và nâng thanh Hắc Dao, chuẩn bị xả Thiên Tiên ra làm đôi.

Tuy nhiên, bỗng nghĩ tới Doll, tôi vội hỏi hắn, “Mi nhốt Doll ở đâu?”

“Giết ta đi. Ta tuyệt đối không cho mi cướp vợ của ta,” Thiên Tiên tuy nằm trong vũng máu, gương mặt vẫn vô cùng kiên định.

Trong lòng tôi, bỗng có một cảm giác kì lạ dâng lên. Khuôn mặt này trông rất quen? Gần giống như...lúc Kenshin quyết tâm đào bới mộ tìm Kaoru.

Lúc này Kê Khùng đứng cạnh tôi bắt đầu lẩm bẩm “Con Boss này rõ kì. Mặc dù đã đánh với nhiều Boss, nhưng mình chưa từng gặp một NPC giống người như vậy. Chẳng lẽ boss càng cao cấp thì trí thông minh càng tăng cao?”

Tim tôi giật thót kinh ngạc. Đúng thật, phản ứng của Thiên Tiên quá “con người”, giống hệt như Kenshin và Dương Quang. Chẳng lẽ Thiên Tiên cũng có ý thức bản thân? Tôi ném sang Tiểu Long Nữ một cái nhìn bối rối, và cô nàng cũng nhìn lại tôi. Mặt cô nàng trông nghiêm trọng chết người.

“Giết hắn đi, Vương Tử.” Giọng Tiểu Long Nữ truyền qua kên PM.

Tôi ngăn cả người. “Em, em không thấy rằng hắn ta có thể đã biết tự nhận thức sao?”

“Vậy nên mới phải mau mau giết hắn đi thôi. Nếu không, khi mọi người đều nghi ngờ Thiên Tiên, họ cũng có thể nghi ngờ luôn Kenshin và Dương Quang. Chắc anh không muốn họ gặp rắc rối đúng không?” Tiểu Long Nữ kích động nói.

Kenshin và Dương Quang nhất định không thể gặp chuyện được! Tôi đành nhắm mắt mà xoay cán đao, chuẩn bị đâm Thiên Tiên, kẻ đang nằm vật dưới đất. Tôi thì thầm, “Xin lỗi.”

Hắc Dao xuyên qua người Thiên Tiên, cơ thể hắn nhòa đi trong nháy mắt, như thể tan biến. Tôi kinh ngạc mất một lúc. Tôi giết hắn rồi? Tôi nâng Hắc Dao lên hồ nghi soi xét một lúc, nhưng tôi chẳng nghĩ rằng Hắc Dao đã thực sự chạm phải thứ gì? Cái quái gì chứ?

“Chuyện gì vừa xảy ra thế? Vương Tử, em giết Thiên Tiên rồi?” Lâu sau, Nam Cung Túy mới bước tới hỏi.

Tôi ngập ngừng đáp lại, “Em cũng không chắc...”

Trước khi kịp dứt lời, giọng Tiểu Long Nữ lại truyền qua kên PM, “Nói là anh đã giết Thiên Tiên đi, em sẽ đi tìm người của tổng hành dinh. Một lúc nữa họ sẽ gửi chiến lợi phẩm và điểm kinh nghiệm cho anh. Còn bây giờ anh cứ nói đại là giết hắn rồi đi.”

Tôi đầy hoài nghi, nhưng khi quay lại, Tiểu Long Nữ đã đăng xuất mất tiêu. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Nhưng Tiểu Long Nữ đã khuyên vậy, thì tôi chỉ còn biết nói với Nam Cung Túy, “...Chắc là giết rồi, mà chết gì kì quái quá đi.”

“Sao lại không có chiến lợi phẩm rơi ra? Đúng là kì lạ.” Nam Cung Túy lẩm bẩm thắc mắc.

“Thôi đừng quan tâm cái đó nữa, mau đi tìm Doll thôi! Không biết con bé có sao không nữa?” Tôi lo lắng nói.

Tôi vừa dứt lời, ngay lập tức nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Vương Tử ca ca, anh tới muộn thế!”

Thấy Doll bước đi thong thả như đi tản bộ, tay thậm chí còn ôm hai gói bánh quy, mắt tôi thiếu điều lòi ra khỏi óc.

“Doll, em ổn chứ?”

Doll bốc một cái bánh quy bỏ tọt vào miệng, lúng búng nói, “Em ổn mà, không phải Doll đã nói với Vương Tử ca ca là em rất ổn hay sao?”

Miệng tôi hơi giật giật đôi chút, tôi hỏi, “Vậy, bây giờ em làm gì?”

“Ăn, với lại chơi bóng với các chị Tiên Nữ Áo Tím!” Doll vui vẻ đáp.

Rầm!

Doll vội chạy tới, “Vương Tử ca ca, anh bị sao vậy? Tự dưng lại ngã vật ra là sao? Đầu anh còn chảy máu nữa kia! Lang ca ca, qua coi sao đi, Vương Tử ca ca chết rồi!”

Gãi gãi đầu, tôi thở dài đứng dậy, quay lại nhìn Đan Đan và Kê Khùng, “Kê Khùng, Đan Đan, thật xin lỗi. Tôi vô cùng có lỗi khi đã để hai người phải lo lắng cho tôi.”

“Ha ha, không có chi mà. Nhờ có cậu mà chúng tôi mới có thể gặp được Thiên Tiên, còn cả chuyện được ti thí với hắn cũng là nhờ công cậu hết. Nếu không, không biết còn bao lâu nữa chúng tôi mới tìm ra hắn.” Kê Khùng cười hết cỡ.

“Kê Khùng và Đan Đan?” Nam Cung Túy bỗng kinh ngạc hỏi, “Những người thắng Mạo Hiểm Đại Hội của Đại Lục Phía Tây? Cặp phu thê của Tiêu Điều Thành đây sao?”

Tôi cũng choáng váng không kém nhìn Kê Khùng và Đan Đan. Họ là thành chủ của Tiêu Điều Thành ở Lục Địa Phía Tây sao?

Kê Khùng ngượng ngùng gãi đầu, “Lộ rồi sao?”

“Vậy để chúng tôi tự giới thiệu! Tôi là Đan Đan, Triệu Hoán Sư xếp thứ 5 trên bảng cao thủ. Đây là ông xã Kê Khùng của tôi, Chiến Binh xếp thứ 9 trên bảng cao thủ. Chúng tôi thuộc đội đã thắng Mạo Hiểm Đại Hội của Đại Lục Phía Tây, Tiêu Điều Đội. Sau đó chúng tôi xây dựng Tiêu Điều Thành, hiện tại đang dồn hết sức lực luyện tập nâng cao đẳng cấp, chuẩn bị thống nhất toàn bộ Lục Địa Phía Tây. Hi vọng rằng chúng tôi cũng có thể trở thành bá chủ một phương giống như Vương Tử cậu.” Đan Đan mỉm cười với tôi.

“Tôi á? Bá chủ một phương?” Tôi sốc điên người hỏi lại.

Đan Đan ánh mắt lấp lánh nhìn tôi, “Đúng vậy, Bá Chủ Đẫm Máu của Trung Tâm, Vương Tử, một trong những tên tuổi bá chủ uy chấn nhất năm châu.”

“Bá Chủ Đẫm Máu hử?” Tôi thở dài khe khẽ, chả biết nên vui hay nên buồn nữa.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 5: “Chuyện thường ngày ở huyện”.

“Thực sự sắp cải cách rồi...” Trong lòng tôi căng thẳng khôn cùng, tôi chuẩn bị đăng nhập game để chào đón cái cải cách mới toanh toành toành.

Lại nói chuyện, hôm đó Kê Khùng và Đan Đan theo chúng tôi trở về Vô Ngân Thành thăm thú. Trên đường đi, hai người đó vẫn tiếp tục chết lặng ngấm nhìn, ca tụng Vô Ngân Thành chúng tôi hết lời. Lòng tôi tràn đầy tự hào, nhưng cũng hơi bị bứt rứt bối rối trước những lời khen quá đà đó. Cuối cùng, tôi đành hỏi, “Kê Khùng, sắp tới sẽ có cải cách đấy. Hai người cứ lang thang trên Lục Địa Trung Tâm suốt mà coi được sao?”

Kê Khùng xoa mặt nói, “Đương nhiên không phải rồi! Bọn anh sắp đến lúc về để chuẩn bị cho mấy cuộc công thành! Nhóm của chúng anh đang điên cuồng gọi di động tới, thiếu điều đăng cáo thị truy nã thôi đó.”

“Vậy mà anh không thấy rất tù túng trói buộc sao?” Tôi hơi kích động hỏi. Chẳng cần đợi anh trả lời, tôi bắt đầu lảm bảm, “Trước kia, đội của chúng em đi bất cứ nơi nào chúng em thích, làm bất cứ chuyện gì chúng em muốn. Tất cả mọi người đều coi em như bạn bè, thậm chí như một đứa em trai bé nhỏ. Nhưng bây giờ họ toàn gọi em là “Lãnh chúa” này nọ, và lần trước thậm chí họ còn quỳ trước mặt em bày tỏ lòng trung thành gì đó nữa... Thực sự em cảm thấy, cảm thấy rất...”

“Không thoải mái chứ gì?” Kê Khùng hỏi cụt lùn, hai tay bắt chéo sau đầu.

“Ừm, khi bạn mình lại thành thuộc hạ của mình, cảm giác cô đơn lắm.” Tôi lảm bảm.

“Nhưng họ vẫn là bạn thôi. Nếu cậu quan sát thật tinh, cậu sẽ nhận ra thực sự chẳng có ai thay đổi cả.” Kê Khùng nghiêm túc nhìn tôi.

“Không sao?” Tôi hỏi, có chút bối rối.

“Ừ.” Kẻ Khùng kiên định một hai nhìn tôi.

Tuy vậy, tôi vẫn hoài nghi thờ dài. Kẻ Khùng đặt bàn tay to lớn của anh xoa đầu và vò tóc tôi như thể anh đang an ủi cậu nhóc hàng xóm vậy. Vừa vò đầu tôi, anh vừa bảo, “Thật chán lẩn này anh gặp cậu, tâm trạng cậu lại không được tốt lắm. Mong là lần tới gặp nhau cậu sẽ hiểu được vấn đề.”

“Em cũng hi vọng thế.”

Bình tĩnh khỏi dòng suy tưởng, tôi thờ dài. Đành cam chịu số phận, tôi đội cái mũ chơi game vào và đăng nhập Đế Nhị Sinh Mệnh.

Vừa mở mắt ra, tôi ngó người nhìn Tiểu Long Nữ đang đứng trước mặt. Trong tay cô nàng là một xô nước to tởm, nhưng chẳng có lấy một giọt nước nào bên trong vì nước đó... tất cả dội hết lên người tôi rồi. Những lọn tóc ướt bết dính vào má tôi, còn nước cứ rò tong tong không ngừng. Quần áo ban đầu đẹp đẽ sành điệu là thế giờ cũng sũng nước, và nếu cởi đôi giày ra, chắc 80% là nuôi được một “em” cá vàng đấy.

Tôi lãnh cảm hỏi, “Em làm cái gì thế?”

Tiểu Long Nữ trang trọng nghiêm túc bảo tôi, “Em xin lỗi, lúc đầu em muốn lau sàn, nhưng em trượt tay nhờ đổ hết nước lên người anh mất rồi. Nhưng cứ bình tĩnh đã nào, em tình cờ lại định đi tắm và chuẩn bị nước tắm hết rồi đấy. Nên giờ anh có thể thoải mái ngâm bồn nước nóng rồi nhé.”

“...”

“Đừng ngại, mau đi tắm đi! Nước mà nguội tắm sẽ không tốt đâu.” Tiểu Long Nữ liên tục đẩy tôi.

“Em có muốn tắm chung không?” Tôi hỏi.

Nghe vậy, mắt Tiểu Long Nữ sáng lấp lánh như kim cương 10 ca-ra, “Được hả? Vậy em không có từ chối đâu à!”

“Đương nhiên là... đừng hòng!” Tôi kiên quyết đáp.

Tiểu Long Nữ bĩu môi bất bình, “Ừ đấy, thế thì tự thân anh đi tắm đi.”

Chẳng nói chẳng rằng, tôi lôi trong túi đồ ra một sợi dây thừng, và bắt đầu trói Tiểu Long Nữ vào cột nhà. Cô nàng cứ gào tướng lên, “Này, anh làm cái gì thế? Sao lại trói em vào cột?”

Sau khi đảm bảo là đã buộc thừng chắc chắn và Tiểu Long Nữ sẽ không cách nào thoát được, tôi thanh lịch giơ ngón tay giữa, đỉnh đặc chỉ cô nàng. “Em cho rằng anh không đoán được cái kế hoạch nhòm trộm lúc anh tắm của em à, Tiểu Long Nữ, đồ háo sắc, khôn hồn ở đó mặt nồng tình tứ với cái cột cho đến khi anh tắm xong đi.”

“Anh hiểu lầm rồi, em đâu có định nhìn trộm anh tắm đâu, em thề luôn! Mau cởi trói cho em đi.” Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Long Nữ vọng tới từ đằng sau lưng khi tôi quay người bước khỏi đại sảnh.

“Ai dà, em đang giúp anh mà. Anh sợ chuyện tắm tấp cho “thằng nhỏ” đúng không? Để em giúp anh nhé,” Nghe vậy, tôi lại trở ngón giữa về phía cô nàng, “Grừừừ, cho em xem một tí thì chết anh à. Quý hiếm lắm em đây, mỹ nhân tuyệt sắc Tiểu Long Nữ, mới có nhã ý coi “thằng nhỏ” của anh đó.” Nghe giọng điệu tục tĩu của Tiểu Long Nữ, tôi tiếp tục bước thẳng ra khỏi sảnh mà không thèm ngoái lại nữa.

“Phòng tắm, phòng tắm ở đâu chứ?” Tôi có rung mình một chút khi đi kiểm cái phòng tắm mắc dịch mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Quả thật cái cái cách này khiến game gần gũi hơn với đời thực, làm mình chẳng những thấy ướt mà còn lạnh buốt cả người.

Kia rồi! Tôi nhìn thấy 2 chữ to tởm Nhà tắm và lập tức lao vào đầy hạnh phúc. Thấy phòng Nam bên trái và Nữ bên phải, tôi ngập ngừng giây lát. Nên vào phòng Nam hay phòng Nữ nhỉ? Trong game mà, thế thì vào phòng Nam thôi nhỉ? Chẳng thèm nghĩ ngợi thêm nữa, tôi ngạo mạn đá tung cánh cửa chính và hùng dũng xông vào phòng tắm Nam.

“Lãnh chúa cũng đi tắm à? Mau vào đi, trong đây thoải mái lắm.” Không Không “huy” toàn tập vẫy tay chào tôi. Tôi chỉ mỉm cười ngây ngô nhìn cậu ta mà mắt vẫn dán vào thân hình phía trên, tuyệt đối không dám lang thang xuống nửa dưới.

Tôi nuốt nước bọt, và thấy bao nhiêu giai đẹp đang ngâm mình trong nhà tắm... Nam Cung Túy đang ngồi nghiêng bên thành bể, mắt nhắm nghiền. Biết tôi đến, anh mở mắt và mỉm cười với tôi. Kết hợp với khuôn ngực và đôi bờ vai vạm vỡ làm tôi không thể không rõ dãi. Đoạn Kiếm... Không, không được nhìn ảnh. Đừng đùa chó, ảnh là anh rể họ tôi đó, sao tôi dám ‘dê’ của anh rể họ chứ?

Dương Quang thật dễ thương! Kenshin, thấy hồi trước rồi. Người Lang đại ca toàn lông, chả thấy gì nhiều nhận cả. Phong Vô Tình, nhìn nó từ thời bé xíu rồi, không có cảm xúc... Mắt tôi liếc trái rồi qua phải, rồi lại phải qua trái, nước miếng chảy như thác. Chúa ơi! Hình như tôi giống Tiểu Long Nữ mất rồi, chẳng lẽ con gái thời nay háo sắc hết cả sao?

“Nhóc con xinh xắn, chú mày liếc cái gì thế? Người chú ướt sũng thế này, sao không mau cởi quần áo rồi ngâm bồn đi, không cảm lạnh ra đấy. Ta nghe nói Đế Nhị Sinh Mệnh sau khi sửa đổi, người chơi cũng có thể bị ốm đó.” Tây Môn Phong đi vào nhà tắm, gỡ khóa thân từ đầu đến chân. Có điều khác là, vẫn còn là ban ngày, nên phải gọi “gã” là “cô á” mới phải... Khùng bố quá, cô ta cứ lắc bộ ngực bự hơn của tôi những hai cỡ trước mặt tôi, rõ là xem thường nhau đây mà....

Nhưng lúc tôi quay lại nhìn những nam nhi trong bồn nước nóng, thì tới 90% đang bận giữ mũi... Thiết đó hả? Trong Đế Nhị Sinh Mệnh người ta còn chảy máu mũi được sao?

“Này, nhóc con xinh xắn, chú mày chảy máu mũi kìa.” Tây Môn Phong thờ ơ nhận xét.

Ế? Tôi dùng tay lau dưới mũi, và lập tức thấy lòng bàn tay dính đầy máu. Chúa tôi, tôi ngấm giai đến độ chảy cả máu mũi sao? “Nhưng mà, nhóc ngu à, mí hình như còn chảy máu mũi trước cả khi trông thấy ông đây thì phải.” Tây Môn Phong nhìn lũ con trai trong bể, cười tà, “Nhãi ranh, xu hướng giới tính của chú mày có vẻ lạ nhĩ.”

Nghe Tây Môn Phong nói vậy, trong tầm nhìn của tôi thôi đã thấy đám con trai trong bồn đều thụp sâu xuống nước, và tiếp tục nhìn tôi như thể bọn họ bị tôi xâm phạm thân thể không bằng ý.

“Vương Tử, đồ chết toi! Anh thực sự trói em vào cột để chạy đến đây đường mất sao!” Tiểu Long Nữ hét lên trong khi cô nàng đá phăng cánh cửa nhà tắm, ngay sau đó tôi thấy mặt cô nàng cứ liếc liên hồi hết trái lại phải. Tuy nhiên, không như tôi, máu mũi cô nàng phun ra như thác lũ.

“Thật là đầầầầ mất mà.” Tiểu Long Nữ chạy ra chỗ bể nước nóng, vừa rõ dãi vừa sờ soạng trai đẹp như thể đang lựa thịt lợn vậy đó. Nếu chẳng phải cô nàng sợ bọn con trai kinh hoàng quá bỏ chạy mất dép, tôi cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời để cô nàng vục đầu xuống nước mà xem cho thỏa.

Cuối cùng, lúc tôi lòi Tiểu Long Nữ ra được thì mặt mấy người trong bể trông đã tái nhợt cả đi. Sau đó, tôi thấy bọn con trai ôm quần áo tông cửa chạy thẳng khỏi nhà tắm.

Vì một lí do nào đó mà dường như không còn ai dám bén mảng tới cái nhà tắm sang trọng có một không hai của Vô Ngân Thành kể từ ngày đó nữa. Chỉ mình tôi là có đôi khi ghé thăm và ngâm mình trong bồn sau khi đã xích chặt Tiểu Long Nữ vào cột hay là tống cô nàng vào tù thôi.

Lại nhắc chuyện, sau khi đám đàn ông chạy bán xối, tôi độc quyền luôn cái nhà tắm khổng lồ. Sau khi tắm tấp thỏa thích, tôi đột nhiên phát hiện ra có một vấn đề vô cùng cấp bách, do đó, tôi vội đi tìm người có thể giúp tôi giải quyết được vấn đề đó.

“Tà Linh, cuối cùng anh cũng chịu onl.” Tôi học tốc chạy ra phía trước mặt Tà Linh, thờ hồn hển, nhìn anh bằng vẻ mặt xúc động khôn tả xiết.

Tà Linh nhìn tôi, cười rạn rở, “Em tìm anh hả?”

“Dạ, siêu khẩn cấp anh à.” Không thêm đợi thêm chút nào nữa, tôi kéo anh và chạy.

Chúng tôi chạy vào một căn phòng trống, tôi khóa cánh cửa phía sau và đặt cả hai tay lên vai Tà Linh, nhìn anh với bộ mặt siêu nghiêm trọng.

Tà Linh đỏ mặt và lo lắng một chút, nhẹ giọng hỏi, “Có chuyện gì thế, Tiểu Lam?”

“Một chuyện rất nghiêm trọng ạ.” Tôi mở miệng nó rất thận trọng, “Trác ca ca, mau dạy em cách bọn con trai đi vệ sinh đi.”

“Chuyện này...”

“Nhanh lên dạy em đi, em nhịn lâu lắm rồi đấy.” Tôi giục anh, quả thật muốn khóc nhưng không thể.

Tà Linh vẻ mặt khó xử và lắp bắp, “C-Chỉ, chỉ cần kéo khóa quần, và sau đó...Ặc,..lấy nó ra, rồi cầm nó và ngắm tới...”

“Ồ, em hiểu rồi. Vậy em đi vệ sinh đây.” Thực tế là tôi đập thẳng cái cửa và chạy nhanh hết sức về phía nhà vệ sinh, bỏ lại Trác ca ca đứng đành sau gào khóc khô sở, “Không thể tin được mình lại dạy cô ấy cái trò này...!”

Tôi vội vào nhà vệ sinh, làm theo từng bước như Trác ca ca chỉ dẫn. Cuối cùng, tôi cũng xả ra được cái nỗi thống khổ nhịn tiểu quá lâu. Xong rồi, rồi sao nữa? Tôi lại lâm phải tình thế ngặt nghèo mà không biết giải quyết thế nào, hình như tôi quên tiết mất chuyện hỏi đi tiểu xong thì làm sao nữa rồi.

“Cho nó vào lại rồi kéo khóa quần lên đi.” Một giọng nói như chúa cứu thế từ bên cạnh vang lên, nhưng tôi có chút do dự, nhìn bàn tay vô tội cùng “thằng nhỏ” mà tôi chẳng dám liếc lấy một cái. Minh phải dùng tay làm thế á? Eo, nghĩ đã thấy ghê rồi. Tuy nhiên, tôi chẳng thể nó ở ngoài mãi được đâu đúng không? Cố tập hợp hết quyết tâm “sống còn”, tôi dùng tay phải nhét nó vào với tốc độ ánh sáng, như thể chạm vào nó nữa là bàn tay tôi sẽ bị ăn mòn đi ấy.

Pheo...cuối cùng, mình cũng đã giải quyết xong vấn đề lớn đó. Tuy vậy, vẫn phải rửa tay thật kĩ mới được. Dù là ‘thằng nhỏ’ của tôi, nhưng đó vẫn là một thứ thật đáng tởm. Tôi cau mày, nhìn bàn tay vừa mới dứt ‘cậu nhỏ’ của mình trở vào.

“Bà chị ngu ngốc, có chuyện nhét ‘cậu nhỏ’ vào mà trông chị cứ như chết tới nơi không bằng. Em thật không biết sau này chị đóng giả nam ra sao nữa.” Giọng Vô Tình lại vang lên.

Tôi lãnh cảm quay đầu nhìn nó, nhưng Vô Tình không thèm nhìn thẳng vào tôi, chỉ chăm chăm kéo khóa quần lên rồi chạy tới bồn rửa tay. Tôi cũng bình thần đi tới chỗ bồn rửa tay, vừa rửa vừa bắt lực hỏi, “Mày nhận ra khi nào?”

“Trong lễ Thề Tận Trung, cái kiểu phấn chí bỏ đi của chị y hệt như ngoài đời thực.” Vô Tình thờ ơ đáp. Tôi thấy nó còn ít choáng khi phát hiện ra sự thật hơn lúc thằng bé buổi sáng thức dậy thấy trên mặt mọc thêm một cái mụn nữa.

“Ồ.” Chỉ là vấn đề thời gian trước khi nó phát hiện ra thôi. Tất cả những người biết tôi là nhân yêu đều đã phát hiện ra, trừ thằng em tôi, thằng thực sự biết chuyện đó đầu tiên... Nếu nó vẫn chưa thể phát hiện ra á à, tôi nghĩ bản thân thật sự sẽ phải bảo thằng bé lên viện kiểm tra xem cái phần não ‘nhận diện người thân’ chết bầm đó có bị hỏng hóc gì không nữa.

Vô Tình đành bồi thêm, “Nhưng còn nữa, hình như gần đây chị không giống mình nữa. Đạo này chị suy nghĩ miên man rất nhiều, không giống cá tính làm trước nghĩ sau của chị.”

“Đừng có cần nể nữa, chị mày là nhân vật ‘nhon’ nên có nhiều mối bận tâm!” Tôi bực tức vặn lại những lời nói thẳng thắn của thằng em.

“Phải, phải rồi, ‘nhon’ quá còn gì.” Vô Tình nói giọng bốn cọt.

Tôi nổi điên và đang định vặn lại thì...

“Nhưng mà, bà chị ngốc nghếch không biết động não vẫn dễ thương hơn nhiều.” Hai bàn tay Vô Tình bắt chéo qua đầu và nó đứng đưng đi ra ngoài.

Tôi đột nhiên nhớ ra, “Đương Danh, cảm mày nói cho người khác thân phận thật của chị đấy.”

“Được rồi, được rồi.” Vô Tình đáp mà không thèm quay đầu lại.

“Thằng em đầu heo, sao không nói thẳng ra là mày lo cho chị đi? Gặp chuyện thế này, mày rồi cũng xử sự như chị thôi.” Tôi tự làm bầm và cười rạn rở nhìn bóng thằng em khuất dạng.

“Không thể tin nổi em trai anh cũng biết suy nghĩ thế này, em những tưởng hẳn hoàn toàn chỉ là một tay chơi chỉ biết thượng cẳng chân hạ cẳng tay.” Tiểu Long Nữ nói với tôi khi cô nàng uể oải đi ra từ phía cánh cửa nhà vệ sinh, ngay sau khi chân Vô Tình biến mất khỏi tầm nhìn.

Tôi lắc đầu, “Thực ra chuyện nó cũng có lúc tốt thì chẳng có gì ngạc nhiên. Anh chỉ đang thắc mắc em vào nhà vệ sinh nam làm gì thôi Tiểu Long Nữ à?”

Cười nhạt, Tiểu Long Nữ nói với vẻ mặt vô cùng vô tội, “Em đi vệ sinh.”

Tôi lạnh lùng nói, “Nếu anh không lầm, thì không phải nhà vệ sinh nam và nữ ngược hướng nhau trên hành lang này sao?”

“À thì...” Tiểu Long Nữ gãi đầu, và sau khi lên nhìn nửa thân dưới của tôi, đôi mắt cô nàng biểu lộ thất vọng thấy rõ. Đó còn chưa kể không biết tôi đọc môi cô nàng có đúng không, nhưng hình như Tiểu Long Nữ vừa làm bầm một câu cực kì thô lỗ, “Làm như nhìn trộm anh một cái thì chết không bằng ý.”

“Hừm” một cái, tôi định bước thẳng ngay để tạo khoảng cách giữa tôi và cô gái mười phần đề tiện này.

“Được rồi, được rồi, em không trêu anh nữa. Em tìm anh có việc quan trọng mà.” Tiểu Long Nữ vội nói.

“Chuyện gì?” Tôi buồn bực hỏi.

“Bắt lấy này.” Tiểu Long Nữ thấy cái gì đó cho tôi. Tôi bắt lấy nó dễ dàng, nhìn vào tay mình, tôi thấy nó là một viên đá quý. Đang định hỏi cô nàng cái này là gì thì cô nàng đã mở miệng giải thích ngay.

“Đây là bảo vật thưởng cho việc giết Thiên Tiên. Mặc dù tông hành dinh với em đã làm việc mấy ngày, nhưng không phát hiện ra có gì bất thường, vậy nên trước tiên chúng em cứ tặng cho anh điểm kinh nghiệm và bảo vật cái đã.” Tiểu Long Nữ biểu lộ vẻ lo lắng hiếm thấy.

Thấy Tiểu Long Nữ hành xử khác thường, có vẻ như vấn đề thực sự nghiêm trọng. Tôi thậm chí còn chẳng thèm kiểm tra xem có thêm bao nhiêu điểm kinh nghiệm mà liền nói ngay, “Có nghiêm trọng không? Có lẽ chỉ là lỗi nhỏ thôi, game nào mà chả có lỗi.”

Tiểu Long Nữ từ đang lo lắng đã thoải mái hơn, “Có lẽ chỉ là vậy thôi, chắc em lo hơi thừa rồi.”

Tôi lay vai Tiểu Long Nữ đùa cợt, “Dù sao em cũng chỉ là một GM nhỏ thôi mà, không cần phải lo nghĩ nhiều như thế. Cùng lắm thì đổi việc đi.”

Tiểu Long Nữ làm bầm một chút rồi chuyển chủ đề, cô nàng lại vui vẻ vỗ vai tôi, “Mau đến đại sảnh đường đi, tất cả mọi người đang chờ anh đó.”

“Chờ anh hả?” Tôi có chút kinh ngạc. Có chuyện gì sao?

“Ừm, sau khi anh phản đối bằng cách bỏ đi, mọi người đã bàn bạc và muốn nói chuyện với anh xem giải quyết vấn đề của anh thế nào mới phải.” Tiểu Long Nữ nói.

Mặt tôi lộ vẻ hối lỗi, Tôi phần chi tự ý bỏ đi bụi, còn khiến Doll gặp rắc rối. Cuối cùng, mọi người lại phải chạy tới giải quyết đồng lõa nộn. Vậy mà giờ mọi người lại vẫn nói là họ phải tìm hiểu và giải quyết tâm tư giúp tôi? Tôi thở dài. Chính mình mới là người phải tự kiểm điểm đó.

Không chờ phản ứng của tôi, Tiểu Long Nữ đã đập bốp vào vai tôi, “Đang nghĩ gì đó? Mau đi thôi.”

Thốt ra tiếng “ờ”, tôi lặng lẽ bước qua hành lang dài. Cho dù tới đại sảnh không biết bao nhiêu lần, lòng tôi vẫn thấp thỏm, như thể bị lên cả đồng đá từ hỏ phân vậy.

Khi tôi tới gần đại sảnh, tôi cảm thấy càng thêm lo lắng. Cuối cùng, tôi rẽ vào một góc, đại sảnh dường chỉ ở cuối hành lang kia thôi. Nhưng tôi bỗng căng thẳng dừng bước. Có lẽ trước tiên nên nghĩ xem phải xin lỗi mọi người thế nào đây? Và lại, tôi hi vọng rằng mình có thể làm cho tất cả mọi người hiểu rằng tôi muốn họ đối xử với tôi như trước đây.

Khi tôi còn đang muốn nát óc vì những dòng suy nghĩ, một giọng nói lạnh lùng đã phá vỡ sự im lặng của hành lang, “Vương Tử đó hả?”. Người đó hỏi giọng đều đều như một cỗ máy.

Tôi có chút kinh ngạc, lập tức đáp lại theo phản xạ, “Vâng...?”

Tôi vừa trả lời, bỗng cảm thấy trong lòng có dự cảm chẳng lành. Bên kia không hề đáp lại mà chỉ có một ánh bạc lóe lên. Đã bao lần bị Tây Môn Phong đột kích, tôi bèn cúi sang một bên theo phản xạ, và sau đó quay lại nhìn. Đúng như dự đoán, ánh bạc vừa nhá lên là từ con dao găm trong tay người đó.

Tôi nhìn kĩ chủ nhân con dao. Đó là một cô gái thân hình mảnh khảnh thanh thoát, người mặc bộ đồ bó đen. Tuy nhiên, vì cô đeo chiếc mặt nạ nên tôi không thể thấy rõ dung mạo cô ấy. Hai con mắt xinh đẹp của cô ấy không có chút cảm xúc, và thậm chí chẳng nói lấy một lời, con dao găm đã chuyển động với tốc độ sốc người, và lại đe dọa mạng tôi.

Tôi kinh ngạc thét lên, và thậm chí còn chẳng đủ thời gian rút Hắc Dao ra. Tôi chỉ còn biết lẩn qua một bên để bảo vệ cái mạng còm này. Quay lại nhìn, tôi nghĩ, Ôi trời ơi! Lại cái con dao chết người đó! Sao mà tốc độ của nó nhanh thế nhỉ?! Ý nghĩ vừa lóe lên thì người tôi đã dịch chuyển 10cm sang một bên, nhưng con dao găm đã đâm vào vai tôi. Tôi rên lên đau đớn.

Tuy nhiên, tôi không để bị cô ấy đâm một cách vô ích như vậy. Nắm tay phải của tôi đưa lên, và tôi đâm rất mạnh vào mũi cô ta, âm thanh xương gãy răng rắc thật khiến tôi hài lòng.

Lợi dụng thời gian cô ấy còn bận ôm cái mũi gãy, tôi ngay lập tức cố rút Hắc Dao ra. Lưỡi dao rút ra mới được nửa chừng thì nữ sát thủ quay lại. Con dao găm lại một lần nữa đảo hướng về phía tôi, như thể cô ấy chỉ vừa mới bị đẩy ra sau một chút chứ không phải là bị đâm gãy sống mũi – phần dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể con người, mà một khi đã bị thương, có thể khiến người ta đau đến muốn chết.

Tôi chỉ còn biết dùng nửa thanh Hắc Dao chặn lại con dao găm, và đồng thời, chân phải tôi cũng đá về phía nữ sát thủ. Tuy nhiên, cô ta như thể đã có chuẩn bị từ trước. Vừa nhảy lên, con dao găm trong tay cô ấy lại lao về phía tôi. Tôi rút hết Hắc Dao ra và nhanh nhẹn tránh được lưỡi dao bằng một đòn. Cùng lúc đó, tôi phát hiện ra sức mạnh của nữ sát thủ rất đáng báo động. Tay tôi run rẩy dữ dội. Tôi thật sự phải cố hết sức mới tránh được. Có khi nào nữ sát thủ này là chiến binh chứ không phải là đạo tặc? Nhưng tốc độ của cô ấy đáng sợ quá.

Tại lúc này, những bóng người và tiếng động vọng lại từ bên kia hành lang. Lúc tôi quay lại nhìn thì thấy rằng đó là đám người đang đợi tôi tại đại sảnh đường. Họ dường như đã nhận ra có biến và quyết định tới xem xét. Tôi lúc này mới bớt căng thẳng.

Nữ sát thủ hình như cũng nhận thấy tiếng đám đông. Cô ta thực sự đã mỉm cười, một nụ cười nhàn nhạt kì lạ. Nói giọng kiêu rêu bất, cô ấy bảo, “Đừng tưởng bọn chúng có thể chặn ta lại, mi vẫn phải chết thôi.”

Tôi hít mạnh vào. Tôi đã làm gì không thể tha thứ mà cô phải giết một thiếu nữ còn đôi mươi dễ thương, xinh đẹp và hiền dịu như tôi chứ?

Dứt lời, nữ sát thủ chẳng ngần ngại gì nữa. Hai con dao găm lại đâm lên người tôi. Tôi gầm lên một tiếng, và quần quai như một chú cẩu, tay trái tôi đã hiện lên một vết rạch dài và sâu.

Nằm trên nền đất, tôi phun ra hai ngụm máu và ngẩng đầu lên nhìn nữ sát thủ. Tôi vừa chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bị giết thì bỗng hai mũi tên bạc mờ mờ lao tới, buộc nữ sát thủ phải thoái lui tránh né. Lúc này, những người đằng sau đã từng người đứng trước mặt tôi, bảo vệ tôi.

Nam Cung Túy hỏi với màn chướng khí khó mà che giấu nói, “Người là ai? Tại sao lại đã thương Vương Tử?”

Nữ sát thủ thậm chí chẳng thèm trả lời. Bóng người lóe lên, cô ấy xuất hiện ngay trước mặt tôi. Tôi vô cùng choáng váng, và đám đông phía trước cũng nín lặng. Ngay lúc tôi nghĩ rằng mình sắp mất mạng dưới lưỡi dao kia, một bóng đen di chuyển tới chắn trước tôi. Tà Linh đã thực sự dùng thân ngăn con dao, và anh bật rên lên đau đớn.

“Tà Linh!” Tôi bàng hoàng kêu lên.

Khi mọi người thấy Tà Linh bị thương, họ đều đồng loạt tuốt vũ khí, chẳng nói chẳng rằng tấn công nữ sát thủ. Nhưng tốc độ của cô ta đơn giản là quá nhanh. Mặc dù cô ấy hơi khó khăn để đánh lại chúng tôi, nhưng cô ta vẫn có thể tránh hết được những đòn tấn công của chúng tôi.

“Người phải trả giá vì đã làm Vương Tử bị thương!” Du nâng cây cỏ cảm và mấy mũi tên siêu âm lao về phía cô ta. Nữ sát thủ, bấy giờ đã bị bao vây, cuối cùng cũng bị tên đâm xuyên qua đùi và cánh tay.

Nữ sát thủ dừng lại, nhìn quanh với ánh mắt lạnh lùng hết sức. Cuối cùng, khi cô ấy nhìn tôi, cô ấy nói giọng khinh bỉ cực độ, “Cái loại thành chủ nhãi ranh này có đáng để các người bảo vệ không?”

“Ta sẽ không cho phép người làm cậu ấy bị thương, cũng như cậu ta sẽ không cho phép bất cứ ai làm bạn bè mình bị thương tổn.” Nam Cung Túy nâng thanh kiếm, kiên định đứng trước mặt tôi.

“Nhãi ranh? Mi có biết, ngay cả khi thăng nhô từ đầu đến chân nhuộm đầy máu tươi, đứa trẻ này vẫn không lui lấy một bước, vẫn đứng phía trước đồng

đội mình bảo vệ họ không?” Vũ Liên đại tẩu bốc hỏa tức giận, và bàn tay chị đang chuẩn bị cho một màn công pháp.

Doll vội chạy đến bên tôi với hai dòng nước mắt. Sau khi em thông khổ nhìn thân thể tôi đầy máu, đôi mắt con bé tóe lửa căm thù khi em nhìn lại à nữ sát thủ. Con bé hô một câu thần chú mà tôi chưa từng nghe qua trước kia.

“Hồi bóng đen rừng rợn của địa ngục, theo tên Doll ta, ta lệnh cho mi kết thành xiềng xích, và thiêu đốt thân thể kẻ thù của ta. Hãy tra tấn nó hết khả năng của mi, khiến kẻ đó sống không bằng chết, nhưng lại không thể lấy cái chết giải thoát bản thân – Ma Xích Vô Tận!”

Nhưng họ vẫn là bạn cậu thôi. Cứ quan sát thật kỹ, và cậu sẽ thấy thực ra tất cả chẳng có ai thay đổi hết. Về mặt nghiêm túc của Kẻ Khùng đột nhiên hiện lên trong tâm trí tôi. Tất cả chẳng ai thay đổi hết! Lòng tôi bây giờ thật thoải mái. Mặc dù cơ thể đau đớn khủng khiếp, tôi cũng không khỏi mỉm cười.

Ngay khi câu thần chú của Doll hoàn tất, một sợi xích màu đen vuron lên bên cạnh chân của nữ sát thủ. Trước khi mọi người kịp lên tiếng, sợi xích đã trói nghiêng lấy thân cô ả, và có thể nghe thấy những âm thanh bóng rầy như thịt gà BBQ nướng. Ầ ồ ta đau đớn quằn quại, tiếng thét của cô ta xuyên qua không gian, quện cùng thứ mùi thịt người nướng ghê tởm.

“Doll, đừng giết ả ta vội, anh vẫn còn điều muốn hỏi.” Thấy tình hình lúc này, Nam Cung Túy vội ngăn Doll lại.

Về mặt vừa nghiêm túc vừa thật thà, Doll nhìn nữ sát thủ đang dáo dít đau đớn và thông khổ. Giọng luyến tiếc, con bé nói, “Ả sẽ không chết đâu. Ma Xích Vô Tận không có sức công, do đó sẽ không làm người chơi chết. Tuy nhiên, nó sẽ khiến người chơi đau đớn đến nỗi thà chết còn hơn phải chịu đựng nó.”

Nhìn hình phạt khủng khiếp đang giáng lên nữ sát thủ, mọi người đều như cảm nhận được sự đau đớn của ả ta. Từ về mặt họ, tôi đoán họ cũng đang như tôi nghĩ thâm trong lòng: Sau này, thà tự tử nhảy xuống vực hay bị nghiền ra cám cũng quyết không chịu con thịnh nộ của Doll.

“Tại sao cô muốn giết ta?” Tôi hỏi khi tiến lại gần nữ sát thủ, cố gắng chịu con đau bởi những vết thương.

Nữ sát thủ làm lơ câu hỏi của tôi và bắt đầu điên dại cười. Cô ả gào lên, “Ta đã thất bại, nhưng không có nghĩa là những kẻ khác cũng sẽ thất bại. Cứ chờ xem, cái loại mày đừng có tính đến chuyện trụ mãi được mạng ở Vô Ngân Thành.”

Nói xong, cô ả giờ hai con dao găm trong tay lên, và không hề do dự, đâm thẳng vào tim mình. Trước khi bất cứ ai kịp phản ứng ngăn lại, cô ta đã biến thành cột sáng bay vút lên trời.

Lúc này, cơ thể đang căng cứng của tôi rớt cuộc cũng thả lỏng, dựa vào tường, tôi từ từ vô lực trượt xuống nền đất. Nhưng, những nỗi căng thẳng trong lòng lại càng thêm tăng, và nhiều câu hỏi không lời giải cứ tràn ngập trong... Nhưng thôi, bây giờ cái chính là phải đợi Lang đại ca qua trị thương cho tôi đã. Tôi đau đến nổi mặt méo đi, mảy nhủ vào nhau khi nhìn máu từ vết thương trên bả vai phun ra như vòi sen.

“Nếu Đệ Nhị Sinh mệnh mà là game thi đấu của ma cà rồng thì chắc đùa chuyên bị dính máu toàn thân như em nhất định rất được yêu thích không rời đây.” Đây là câu cuối cùng trong tràng mê sảng vô nghĩa tôi lầm bầm trước khi ngất lịm đi.

Vương Tử Điện Hạ... Vương Tử... Lãnh chúa...

“Hửm?” Tôi mở mắt hơi nặng nhọc một chút, để xem tên khốn nào dám phá đám giấc ngủ của tôi. Nhưng khi tôi mở mắt ra, về mặt lo ngại của mọi người lập tức ủa vào tầm nhìn.

“Chính xác thì đã xảy ra chuyện gì? Người hại em là ai vậy?” Du lạnh lùng hỏi.

“Đó là nữ sát thủ, mà theo nguyên tắc thì con gái không muốn giết Vương Tử.” Tà Linh nhủ mảy nghĩ.

“Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Tôi đứng vững và như mong đợi, vết thương trên vai đã lành hẳn.

“Dám ám hại lãnh chúa trước mặt chúng ta, bọn chúng quả thật là coi thường Vô Ngân thành mà. Nếu vụ ám sát mà thành công, vậy thì danh tiếng của lãnh chúa...” Bạch Điều bắt đầu phẫn nộ.

Nam Cung Túy đột nhiên chặn họng Bạch Điều, “Thôi đừng nói chuyện đó nữa Bạch Điều. Bây giờ, quan trọng nhất không phải là danh tiếng của lãnh chúa mà mạng sống của Vương Tử đang bị đe dọa.”

Nam Cung Túy đột nhiên quay về phía tôi, giọng hồi lỗi nói, “Lần này là chúng anh có lỗi. Không những chúng anh đã làm quá sự việc lên, chúng anh còn không quan tâm đến cảm nhận của cậu, và cũng chưa từng đề cho cậu lên tiếng.”

Nghe Nam Cung Túy nói vậy, tôi đã định bác bỏ rằng chính do tôi quá bốc đồng thì Nam Cung Túy liền phẩy tay, ý bảo tôi hãy để anh nói nốt, “Có lẽ là do mặc dù Vương Tử là lãnh chúa nhưng cậu ấy vẫn luôn luôn nghe lời chúng ta. Nói thật đi, Vương Tử, cậu chưa từng ra lệnh cho bọn anh.”

Cuối cùng, Nam Cung Túy nói rất uyên thâm, “Danh tiếng không thể nào thu được từ chuyện thuộc hạ quỳ xuống bầy tỏ lòng trung thành với em, Vương Tử ạ. Khi em đã có thể chắc chắn gánh được trách nhiệm của bản thân, uy tín của em tự khắc sẽ lan truyền.”

“Quá trình trồng cây sẽ gặp vô số gian nan, nhưng thành quả thu hái được lại vô cùng ngọt ngào.” Vũ Liên đại tẩu mỉm cười khi chị nhìn tôi và cuối cùng chị đưa tay ra cốc đầu tôi, “Thoải mái đi em, Vương Tử của bọn chị nhất định sẽ không gặp vấn đề gì đâu.”

Tôi im lặng hồi lâu. Suy nghĩ tới lời nói của Nam Cung Túy, tôi đành miễn cưỡng công nhận tôi quả là một đứa ngoan ngoãn dễ bảo. Bạch Điều suốt ngày kêu gọi là phải xây dựng uy tín cho tôi, cho dù chị chẳng bao giờ thực sự thuyết phục được tôi cả.

Thấy nụ cười khuyến khích của Nam Cung Túy, và nghĩ về câu nói của thằng em, tôi cuối cùng cũng ổn định để đưa ra quyết định. Ai quan tâm chứ, tôi sẽ trở thành bất kì kiểu lãnh chúa nào tôi muốn.

Nhếch mép cười nhạt, tôi nói, “Vậy thì, từ bây giờ, mọi người không được phép gọi em là thành chủ hay lãnh chúa nữa. Em chỉ có duy nhất một tên gọi là Vương Tử thôi.”

“Nhưng mà...!” Bạch Điều nhanh chóng định vặn lại.

“Em nói rồi nhé.” Tôi nói giọng nhẹ nhàng như thể không bàn cãi gì nữa, “Vương Tử là tên duy nhất của em.”

Bạch Điều cứng người, vẻ mặt chị hoàn toàn bối rối, trong khi những người còn lại cười tươi rói rói.

Tôi đuổi người thật mạnh, như thể vừa thức dậy sau một giấc ngủ rất dài. Thật lạ rằng chỉ một thay đổi trong lối suy nghĩ của một người lại có thể thay đổi tâm trạng họ ngay được. Cảm xúc của tôi bây giờ so với cảm xúc của tôi khi tôi bước tới đại sảnh đường hồi nãy khác nhau như thể tôi đã là một con người khác vậy.

Vặn vẹo người xong, tôi thẳng người trang nghiêm, “Bây giờ, hãy bàn luận về nữ sát thủ vừa tới lúc trước. Có một nữ cao thủ tới giết tôi chẳng vì mục đích rõ ràng gì thì thật vô cùng kì lạ. Còn lạ hơn nữa là trước khi chết, cô ta nói rằng mình đã thất bại, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng thất bại.”

Nghe những điều tôi nói, khuôn mặt mọi người đều sất lại. Nam Cung Túy nghiêm túc nói, “Nếu vậy, thì còn rất nhiều người muốn giết em nữa.”

Tôi gật đầu, “Có lẽ vậy. Mặc dù đã nghĩ rất kĩ, em cũng không đoán ra gần đây mình đã đắc tội với ai.”

“Có lẽ không phải là ác cảm cá nhân đâu.” Tiểu Long Nữ giải thích, không thấy ngạc nhiên gì hết, “Vương Tử là người có nhiều khả năng chiếm trọn được toàn bộ Lục Địa Trung Tâm nhất lúc này. Hơn nữa, công hạ ba thành hoàn toàn nằm trong tầm tay với. Cũng bởi thực tế này, số người muốn giết anh về level 1 có lẽ còn nhiều hơn cả cá hồi bơi ngược dòng trong mùa giao phối* ấy chứ. Nói cho cùng, có nhiều người khao khát ngai lãnh chúa lắm.”

(*cá hồi đẻ trứng trong nước ngọt, và phải bơi ngược về sông vào mùa giao phối – nhóm PR)

Tôi xoa mặt, đang định hỏi bao giờ thì bắt đầu công thành. Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ có vẻ đã tám phần biết trước nội dung tôi định hỏi, bởi cô nàng đảo mắt giải thích, “Còn hai tuần nữa là công hạ ba thành rồi. Lúc anh đi bụi, tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng hạ thành.”

Tôi gãi mặt bối rối, “Ồ, vậy bây giờ anh phải mau luyện cấp để thăng tới cấp bậc tương xứng với các lãnh chúa khác phải không?”

Tiểu Long Nữ mỉm cười bí ẩn, “Chiến tranh là cách tốt nhất để thăng cấp.”

“Thăng kiểu gì?” Tôi thất thần.

“Trong cái cách mới có quá nhiều thay đổi, nên em đã không có thời gian để giải thích hết với anh. Trên thực tế, giết người cũng tăng thêm điểm kinh nghiệm cho anh. Thông thường, khi giết người khác, anh sẽ bị phạt nặng. Sau khi cố ý giết người, anh sẽ bị truy nã trong vòng một tuần, vì vậy sẽ không được gặp NPC quản lí trong thành phố, cũng không mua được các loại trang bị trong phố. Tuy nhiên, hình phạt này không được áp dụng trong thời gian chiến tranh. Đó cũng có nghĩa là, Vương Tử, anh có thể kiểu ngoa tiêu diệt kẻ thù để thăng cấp trong trận chiến rồi.”

Tiểu Long Nữ mỉm cười nhìn tôi, “Giết vài chục, vài trăm hay thậm chí vài nghìn người khi đánh trận với Huyết Yêu chắc là ngon ơ phải không?”

Nghe vậy, không biết sao, tôi nở nụ cười ám muội của Huyết Yêu, “Có vẻ anh sắp có biệt danh mới rồi, “Bá chủ đẫm máu”.”

“Thì mau đi mà làm “Bá chủ đẫm máu” của anh đi. Sở ngoại giao chúng em chắc chắn sẽ tìm ra thủ phạm thực sự đứng đằng sau vụ ám sát này.” Tiểu Long Nữ đầy nhiệt huyết siết chặt nắm tay.

“Ồ, có hết sức vào nhé, Tiểu Long Nữ.” Phong Vô Tình vừa nói vừa ngồi một bên hưởng gió mát.

Tình thần cao ngút trời, Tiểu Long Nữ quay đầu lại với đôi mắt sáng quắc khốc liệt. sau khi kéo tai Vô Tình, Tiểu Long Nữ vờ như không nghe thấy tiếng kêu la của thằng em tôi, và kéo thằng bé theo luôn. Nhại theo nó, cô nàng nói, “Ta vừa mới nhớ ra thiếu gia Phong Vô Tình cũng trong sở ngoại giao đây nhi. Bỏn cô nương ta, Tiểu Long Nữ, đành miễn cưỡng cho chàng theo điều tra cùng thôi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 6: Bá chủ Đẫm Máu.

“Cố lên mọi người, phá cổng thành đi!” Tôi dùng hết sức bình sinh mà hét. Vừa khích lệ tinh thần binh lính Vô Ngân Thành đang hè nhau khiêng gỗ phá cổng Nguyệt Thành, tôi vừa nâng cao khiên lên chắn làn mưa tên từ trên tường thành trút xuống và khua đao sát cánh cùng Nam Cung, Tà Linh và những người khác ngăn đám người chơi ào tới lên vào thành sau khi thấy chúng tôi hạ được NPC bảo vệ.

Vô số binh sĩ của Vô Ngân Thành đang cực kì anh dũng chiến đấu. Một số đang điên cuồng đâm vào cổng thành hòng đẩy nhanh quá trình phá cổng, thuận lợi cho việc công thành và số binh sĩ đang dùng thang leo lên tường thành, mặc kệ làn mưa tên từ phía trên rào rào bay xuống còn đông hơn. Máu của binh sĩ ngã xuống nhiều đến mức gần nhuộm đỏ cả tường thành.

Đội ma pháp sư ở hậu phương chỉ có đúng hai nhiệm vụ: một là phóng ma pháp, hai là nốc lam được (mana). Nhìn từ đây tôi mới thấu hiểu Vũ Liên và những người khác đã huấn luyện đội ma pháp sư này tài tình thế nào. Nếu chẳng phải ngại chuyện công thành xong phải trả một mớ tiền sửa sang lại Nguyệt Thành thì riêng đội ma pháp sư này cũng dư sức phá tanh bành cái thành phố này ra. Tuy nhiên, với mục đích giữ Nguyệt Thành lành lặn hết sức có thể, ma pháp sư đứng sau chỉ còn biết xài ma pháp cấp thấp và trung tiêu diệt NPC thủ thành trên tường lũy.

Trong quá trình công thành, NPC thủ thành thực ra chỉ là chuyện nhỏ. Đối phó với bọn game thủ tới đánh hội mới gọi là phiền toái. Không những bọn này đông tới kinh người, lại còn chạy tới với tinh thần tre già măng mọc. Cái đáng kinh ngạc nhất chính là có nhiều người chơi mới vừa hóa thành cột sáng bay đi mất phút trước, phút sau đã le te chạy tới không biết sợ sệt là gì. Tình hình hiện tại nực cười đến độ ngoài đoàn binh sĩ đang hè nhau khiêng gỗ phá cổng thành cùng đội ma pháp sư đứng sau phóng pháp thuật như điên triệt hạ NPC cung thủ thủ thành, những người chúng tôi còn lại phải dàn quân thành hình bán nguyệt đứng trước cổng thành để ngăn đám người chơi muốn thừa loạn chạy vào Nguyệt Thành.

Cũng may chị Vũ Liên và Phượng Hoàng đã nghĩ ra kế bắt binh sĩ của Vô Ngân Thành mặc cùng một loại giáp chứ không bận trang bị binh thường, nếu không thì tội tôi quá thật không tài nào phân biệt được đâu là địch, đâu là ta.

Mà tôi đây bên trái có Nam Cung, bên phải có Tà Linh, đằng sau còn có Lang đại ca hồi máu, đang tuân theo chỉ thị “giết là có điểm kinh nghiệm, càng giết nhiều thì điểm kinh nghiệm càng hậu” mà chém người với tốc độ như thể không còn ngày mai. Ấy?... Chết, chém nhầm người đang hóng hớt đằng đó rồi sao? Ngại quá...

“Vương Tử! Cổng thành sắp hạ rồi, mau lui tới đó đi! Em phải là người đầu tiên vào được tháp trung tâm để phá bảo thạch thành!” Du, dưới sự bảo vệ của vài chiến sĩ khác, vừa chạy qua làn mưa tên đạn giáo, ma pháp, đao kiếm bay tứ tung, vừa hét gọi tôi.

“Không thành vấn đề!” Tôi gào lên đáp lại. Sau khi ra dấu cho Nam Cung và Tà Linh cùng quay về hướng cổng thành, họ liền lập tức gật đầu và theo tôi chạy tới cổng.

“Thuần. Bạch. Cuồng. Diễm. Khúc!” Tôi gầm lên, nâng đao chém mạnh vào vết nứt lớn đã hiện lên trên cánh cổng. Cùng lúc đó, một ngọn lửa lập tức bùng lên trên Hắc Đao. Khác với ngọn lửa đỏ bình thường, ngọn lửa lần này chính là lửa trắng bạc có nhiệt độ cao nhất.

Tại sao lại phát ra ngọn lửa có màu khác? À mà thực ra không chỉ màu lửa thay đổi, mà hình dạng của Hắc Đao cũng không giống trước kia nữa. Nguyên do là vì hóa ra viên đá phần thưởng giết được Thiên Tiên mà Tiểu Long Nữ giao cho tôi hôm nọ lại là bảo vật có khả năng tăng cường thuộc tính cho vũ khí hệ Hỏa. Sau khi tôi khảm viên đá này lên Hắc Đao, cả thanh đao liền thay đổi đáng kể. Đao ban đầu vốn chỉ thuần một màu đen từ lưỡi đến vỏ giờ được trang trí bởi những họa tiết hình ngọn lửa. Khi tôi rút đao, một loại giáp trụ sẽ tự nhiên xuất hiện, bao lấy toàn bộ cánh tay phải tôi. Tấm giáp mỏng màu đỏ tựa máu này bền đến độ tới giờ chưa loại ma pháp và vũ khí nào tôi thử qua có thể làm nó hư tổn.

Sau khi ăn một chiêu Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc này, cơ hồ không còn vật gì có thể trụ nổi. Vậy nên, cổng thành những tường không thể công phá này bỗng vỡ thành vụn và vụn những miếng gỗ vụn. Nhìn thấy cổng thành bị phá vỡ, nhiều người hải hùng hét lên, nhưng tiếng hoan hô vang dội của đội quân Vô Ngân Thành đã át cả đi rồi.

Tuy nhiên, tôi biết mọi chuyện chưa thể kết thúc thế được. Chừng nào tôi chưa phá vỡ bảo thạch thành, Nguyệt Thành sẽ chưa về tay chúng tôi. Tôi nhìn Nam Công Túy, hét lên, “Túy, mau đưa em tới tháp trung tâm!”

Sau khi thấy Túy gật đầu với tôi, tôi liền quay qua Bạch Điều ra lệnh, “Trông cổng thành, đừng để ai tiến vào. Lệnh cho Du dẫn cung thủ lên tường thành, sẵn sàng thủ thành.”

Bạch Điều cũng gật đầu. Tôi lập tức không quay đầu lại đi theo Nam Công Túy tới tháp trung tâm.

Được Nam Công Túy dẫn đường, chúng tôi mau chóng tới được tháp trung tâm. Tôi ra một đòn Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc nữa phá cửa tháp, rồi theo lối cầu thang chạy thẳng tới đỉnh tháp, nơi bảo thạch thành đang được đặt.

“Vương Tử, lên đi, bọn anh sẽ canh giới cho em.” Tà Linh bình tĩnh nói.

“Vâng.” Tôi nói. Đang định nâng đao chém nát bảo thạch thành, khúc mắt tôi lại bắt được một tia sáng bạc nhá lên. Tôi lập tức quay người thủ thế, và tiếng đao kiếm chạm nhau vang rền khắp tháp trung tâm.

Nam Công Túy và Tà Linh vốn đang gác ở đầu cầu thang liền kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Tôi, một đằng, lại chẳng may may kinh ngạc khi một lần nữa đối mặt tới một tay sát thủ bận đồ đen. Lần này có lẽ là nam sát thủ.

Thật tiếc cho hán, tôi đã không còn là tôi của trước kia nữa rồi. Hai tuần vừa rồi, số lượng sát thủ nhắm vào tôi nhiều tới nỗi tôi bây giờ cứ mở mắt ra là

đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị ám sát. Cũng bởi bọn chúng mới là người chủ tâm đã thương tôi, tôi đây thuần túy chỉ là tự vệ, thành ra tôi cũng chả lo tên mình bị đưa lên bảng truy nã. Hơn nữa, ngày nào cũng bị đánh lên dăm ba bận thế này, ai mà chả nổi khùng cơ chứ. Thế nên tôi tự nhiên biến trở hành hạ sát thủ thành thú vui tiêu khiển. Bởi vậy nên cấp bậc của tôi cứ gọi là thăng thiên cuồng, đấy là còn chưa nói tôi đã luyện thành thần kinh phản xạ siêu nhanh và thân thủ cứ gọi là siêu việt.

Mặc dù cấp bậc của tôi bây giờ vẫn chưa sánh nổi với Kê Khùng đã trở về Đại Lục Phía Tây, tôi bây giờ cũng đã level 86. Nhưng với cấp bậc hiện tại và khả năng phản xạ thần kinh siêu biến thái bị ám sát thủ luyện thành của tôi... e rằng Kê Khùng cũng khó lòng đánh thắng tôi được nữa.

Mất tôi sáng lên đây phần khích khi gặp được một đối thủ mạnh. Nói tóm lại thì mấy sát thủ được phái đi gần đây cũng yếu quá, hoàn toàn không so được với ả nữ sát thủ hồi trước. Căn cứ theo kết luận của sở Ngoại Giao, đám yếu xiu đó chắc chắn không phải là đồng lõa của nữ sát thủ kia. Tuy nhiên, tôi cực kì chắc chắn gã ăn mặc cùng bộ đồ đen bó đang đứng trước mặt tôi là cùng một tổ chức với ả.

“Gràoooooooo!” Tôi trầm giọng gầm lên một tiếng rồi xông về phía tên sát thủ. Một hồi đao kiếm giao tranh sáng khoải như vậy khiến tôi hoàn toàn quên mất mọi việc xung quanh.

“Tôi nghĩ Vương Tử hoàn toàn quên mất thằng nhỏ đến đây làm gì rồi.” Khi giọng Nam Cung Túy trôi đến tai tôi, tôi liền tự động giả vờ như mình chưa nghe gì hết ráo.

“Thầy kệ, để mặc em ấy đánh nhau đi. Tình hình ngoài thành đang hoàn toàn trong tầm kiểm soát, Đoạn Kiếm ở lại bảo vệ Vô Ngân Thành cũng báo là chỉ có vài tên vô danh tiểu tốt rảnh hơi tới phá quấy thôi.” Nghe được lời Tà Linh, chút bứt rứt trong lòng tôi hoàn toàn bay biến, tôi lại quay ra chiến đấu càng hăng máu hơn với tay nam sát thủ kia.

Nam sát thủ đã nhận ra hấn đang hoàn toàn nằm ở thế bất lợi. Hấn ta hoàn toàn không có khả năng đánh trên cơ tôi, lại liếc thấy Nam Cung Túy và Tà Linh đứng một bên vô cùng nhàn nhả nữa. Có vẻ hấn cũng chẳng luyện tiếu gì trận đấu, nên bèn nhảy lùi tới chỗ cửa sổ nơi hấn nhảy vào, chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, tôi liền gào lên, “Các người đều mạnh như vậy, tại sao còn muốn ám sát tôi?”

Sau một khoảng lặng, hấn lạnh lùng trả lời, “Bởi vì ngươi nguy hiểm hơn những kẻ khác nhiều.”

Tôi mà nguy hiểm? Tôi thì nguy hiểm chỗ nào được? Làm gì có cái biển “Quái thú dữ tợn, cấm cho ăn” nào treo toang teng trên cổ tôi đâu. Mặc dù dạo gần đây đến gần tôi thì nhiều khả năng sẽ bị chẻ ra làm đôi, nhưng cũng bởi cái phản xạ thần kinh biến thái do đội sát thủ mấy người luyện cho tôi, chứ trời sinh tôi đâu phải vậy. Tôi gãi gãi má bắt đắc dĩ, không hiểu nổi tại sao tôi lại bị bảo nguy hiểm.

“Không biết bao lâu nữa Vương Tử mới nhận ra thằng nhỏ đến đây thực chất là để phá cái bảo thạch thành nhĩ...” Nam Cung Túy cuối cùng nhẹ nhàng hỏi Tà Linh sau khi thấy tôi cau mày đứng ngẩn một hồi lâu.

Bắt đắc dĩ nhìn tôi, Tà Linh đáp, “Hỏi khó vậy, trả lời sao nổi.”

Mãi một lúc sau, tôi mới thoát ra khỏi vũng lầy “Mày quá nguy hiểm” mà quay lại hiện thực. Sau khi ngại ngùng ngó Nam Cung Túy và Tà Linh, những người giờ đã rảnh đến độ đang ngồi một chỗ đọc báo và uống cà phê, tôi bắt đầu chém bảo thạch thành trên nền điệu nhạc, “Hò dô ta, hò dô ta nào, nhờ củ cải*” ... Không, lộn rồi, là từ tốn chém nát bảo thạch thành chứ.

(*Hò dô ta nào, hò dô ta nào, nhờ củ cải : Dựa trên bài đồng dao về câu chuyện mọi người chung sức nhổ củ cải. Lời bài hát về cơ bản là thế này : Hò dô ta, hò dô ta nào, nhờ củ cải thôi. Hò dô ta, hò dô ta nào, không nhổ được rồi. Hò dô ta, hò dô ta nào, bà ơi bà, mau tới giúp cháu nhổ củ cải đi. ... Lặp lại như vậy, thay đổi tên người đến giúp từ bà tới anh, chị, chó, mèo... - nhóm PR.)

Vừa chém bảo thạch, tôi vừa nghe bản báo cáo tình hình hai thành phố còn lại của Nam Cung Túy. Anh hưởng thụ nhấp một ngụm trà nói, “Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình đã thu thập xong thông tin về hai kẻ chiếm được những thành còn lại rồi. Về cơ bản thì bọn họ đều trong tầm của ta, cũng không có gì khó giải quyết cả. Sau khi ổn định xong tình hình ở Nguyệt Thành, cũng ta sẽ tấn công Nhật và Tinh Thành.”

“Như vậy không phải hơi quá sao? Có bao nhiêu thành mà chiếm sạch sẽ hết.” Tôi vừa đánh bảo thạch vừa lăm bằm bắt binh thay thiên hạ.

Túy nâng tách trà và tao nhã nhấp một ngụm trong khi Tà Linh tới lượt mình giải thích, “Không còn lựa chọn nào khác,” anh nói. “Nếu ta không tấn công Nhật và Tinh thành thì ngay khi bên đó ổn định xong, họ chắc chắn cũng tấn công ta thôi. Để bảo đảm sự an toàn của Vô Ngân Thành, việc thống nhất ba thành phố lớn trong Lục Địa Trung Tâm là điều phải làm.”

“Em hiểu... Nhưng về lâu về dài mọi người sẽ không bắt bình chuyện chúng ta độc chiếm ba thành phố chứ?” Tôi hỏi.

“Đừng lo. Sau khi cải cách, người chơi sẽ được phép tự mua đất để kiến thiết. Bọn họ có thể tự xây thành phố của mình; chúng ta chỉ công hạ Nhật, Nguyệt, Tinh thành để khỏi tốn thì giờ và tiền bạc mua đất xây thành thôi.” Túy vừa giải thích vừa hạ tách trà.

“Ồ.” Tôi ò lên hiểu ra rồi quay đầu tiếp tục chăm chỉ đánh bảo thạch. Đánh lâu như vậy mà viên đá trông vẫn vẹn nguyên. Thấy vậy lòng tôi như có lửa đốt, thành thử ngọn lửa trắng lại bùng lên từ những họa tiết trên Hắc Dao của tôi.

“Hay a!” Tôi tiến lại gần bảo thạch và vừa chém nó ác liệt, tôi vừa gào lên, “Xem lần này mày có chịu vỡ không!”

Cuối cùng thì ‘Choang’ một tiếng, bảo thạch vỡ vụn thành bụi đá vắn vào không trung, khiến tôi hít phải vào ngụm khí bột. Vừa ho sặc sụa, tôi vừa đưa tay phẩy cho tan bụi. Tôi quay đầu tính bảo Túy và Tà Linh là về được rồi thì phát hiện ra hai “người bột” đang ngồi trên sàn cầm tách trà bất động. Bọt

đá phủ kín họ từ đầu đến chân, chỉ chừa mỗi hai đôi mắt đang bắt đắ dĩ nhìn tôi, họ vừa nhìn vừa ho ra thêm nhiều bụi đá.

Sau khi phá xong bảo thạch thành, tôi vừa bước ra khỏi tháp trung tâm đã nghe những tiếng hoan hô long trời lở đất. Hàng nghìn người tụ tập quanh tháp trung tâm và nhìn vào chiến giáp tôi biết ngay họ là binh sĩ của Vô Ngân Thành. Nâng Hắc Dao lên cao quá đầu, tôi cùng vui vẻ hoan hô với họ. Tôi vừa bước xuống cầu thang, đám binh sĩ Vô Ngân Thành đã xô tới túm lấy tôi rồi tung tôi lên trời hết lần này tới lần khác.

Thấy được binh sĩ Vô Ngân Thành kính trọng mình thế nào, tôi dạt dào xúc động. Tôi cũng bắt đầu làm loạn và tiệc tùng cùng mọi người tới khi ai nấy đều mệt hết nhắc nổi người mới quay lại thăm thú Nguyệt Thành vừa được đặt dưới tên tôi.

“Anh làm trò khi gì mà đánh viên bảo thạch đó lâu vậy? Bên ngoài này bọn em chờ anh tới ngủ gục luôn đó.” Tiểu Long Nữ theo sau tôi cảm rằm.

Tôi hơi ngượng ngừng vuốt gáy, đáp, “Anh gặp sát thủ. Hơn nữa lần này có lẽ là đồng lõa của ả nữ sát thủ lúc đầu.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Tiểu Long Nữ lập tức đứng thẳng dậy lo lắng hỏi, “Gã đó mạnh thế nào?”

“Cũng tương đương ả nữ sát thủ,” Tôi thành thật đáp. Nếu không có Nam Cung Túy và Tà Linh đứng đó, tôi cũng không rõ ai đánh thắng ai.

Tiểu Long Nữ nhú mày, đi đi lại lại, “Sao có thể? Ở đây đâu có nhiều người level cao như vậy, hầu như không có khả năng tìm được những kẻ thế này trong lục địa Trung Tâm nữa; mà tụi em cũng đã tìm hết một lượt đại lục rồi.”

“Thế còn người chơi ở các lục địa khác?” Phong Vô Tình bỗng từ đâu không biết nhảy ra cắt lời.

Cả Tiểu Long Nữ và tôi đều khó hiểu nhìn Vô Tình. Ai mà lại chạy vượt cả lục địa chỉ để ám sát một người chứ?

Vừa phe phẩy quạt, Vô Tình vừa làm điệu nói, “Nếu có người muốn thống trị một lục địa, tất có người muốn thống trị cả Độ Nhị Sinh Mệnh. Mà muốn làm vậy, trừ khử người đại diện danh tiếng lẫy lừng, Bá chủ đầm máu lợi hại của lục địa Trung Tâm Vương Tử là điều tất yếu rồi.”

“Hiểu rồi, hóa ra vì vậy nên mình là kẻ nguy hiểm hơn tất cả những người khác sao?” Tôi lăm bằm một mình.

“Đã vậy, kẻ tình nghi giờ là các vị bá chủ của 4 châu lục kia sao?” Tiểu Long Nữ nhú mày hỏi.

“Bá chủ của 4 châu lục kia?” Tôi hào hứng hỏi. Kẻ Khùng là bá chủ của lục địa phía Tây rồi nhỉ? Chẳng biết bá chủ của những lục địa còn lại như thế nào đây...

Tiểu Long Nữ ngập ngừng một chút rồi trả lời, “Bá Chủ Tươi Cười của Lục Địa Phía Đông, Đông Khai. Bá Chủ Tiếu Diêu của Lục Địa Phía Tây, Kẻ Khùng.”

“Bá chủ Bất Tử của Lục Địa Phía Nam, Bất Tử Nam; Bá chủ Hoa của Lục Địa phía Bắc, Bông Hoa Phương Bắc; tất nhiên là còn có anh, Bá chủ Đắm Máu của Lục Địa Trung Tâm, Vương Tử nữa.” Vô Tình rất ăn ý tiếp lời Tiểu Long Nữ.

Tôi ngăn người sau khi nghe những điều vừa rồi, Sao vị bá chủ nào nghe cũng đều lợi hại như vậy?

“Ai mới là kẻ đáng tình nghi đây?” Tiểu Long Nữ cẩn thận suy xét.

“Chắc chắn không thể là bọn Kẻ Khùng rồi,” tôi vô cùng chém đinh chặt sắt cam đoan. Nếu bọn họ muốn giết tôi, bọn họ đã bỏ mặc tôi chết ở Tiêu Diêu Cốc chứ không giúp đỡ tôi rồi.

“Vậy loại Lục Địa Phía Tây ra. Có vẻ là phải đi điều tra kĩ lưỡng ba bá chủ của các lục địa phía Bắc, Nam và Đông thôi.” Tiểu Long Nữ lăm bằm.

“Cô định điều tra thế nào? Giữa các lục địa khác nhau không dùng được kênh PM đâu. Cô định xài tổng mười ngày đi về để qua lại giữa mấy lục địa đó à?” Phong Vô Tình phản đối ngay.

Tiểu Long Nữ không hề lưu tình véo tai thẳng em tôi mạnh hết cỡ, khiến tôi lại được thấy tình cảnh kì thú thẳng em lăm nhăng của tôi kêu gào vì đau. Cô nàng Tiểu Long Nữ cùng lúc gào vào tai thẳng bé, “Có thảm bay của Dương Quang đó nghe ông!”

Lờ lờ bộ mặt thống khổ của Vô Tình, Tiểu Long Nữ nói với tôi, “Em sẽ đi cùng thẳng cha này tới mấy lục địa kia để thu thập tin tức. Vương Tử, phải cẩn thận nhé.”

“Yên tâm đi, anh không để bị sát thủ thật đâu.” Tôi vừa trả lời vừa vẫy tay tạm biệt Tiểu Long Nữ.

Khóe miệng giật giật, Tiểu Long Nữ nói, “Ý em không phải vậy. Ý em là ông anh đừng có hành hạ tụi sát thủ kia quá lố, kéo không tổ chức Quyền con người sẽ gõ cửa nhà ông anh đấy!”

“Anh... sẽ cố.”

Với sự trợ giúp của Dương Quang, Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình liền qua lại giữa mấy lục địa kia. Trong lúc đó mọi người ở Vô Ngân Thành cũng không hề nhàn hạ. Vừa vào tới Nguyệt Thành, các sở Quân Sự, Tài Chính và Xây Dựng lập tức bắt đầu làm việc. Họ sửa chữa thành trì bị chiến tranh phá hủy, xây dựng cơ sở hạ tầng còn thiếu và sắp xếp lực lượng quốc phòng và an ninh cho thành phố. Nói thật, tôi bận đến cái độ không còn thời gian

ngắm nghía được cái gì, lắm lúc chỉ muốn bỏ hết đi hoang luôn cho rảnh. Nhưng tôi đã hạ quyết tâm làm một bá chủ tốt rồi. Làm sao bỏ dờ giữa chừng được đây?

Và lại, ngoài thời gian tấn công Nhật và Tinh Thành – mà lúc ấy tôi cũng tranh thủ thời gian luyện cấp tí nhờ việc bí mật chém nát mấy kẻ tấn công – thì hầu hết thời gian tôi đánh vật với mớ giấy tờ đơn từ của mấy sở kia gởi lên. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi ắt hẳn có tiềm năng ghê gớm đi làm thị trưởng luôn đấy.

“Quyết định vậy đi: mình sẽ biến Nguyệt Thành thành trung tâm văn hóa nghệ thuật lớn.” Nhìn khung cảnh thanh bình đô hội ngoài cửa sổ, tôi siết chặt nắm tay hùng hồn tuyên bố.

Ngay ngày hôm sau, tôi kể cho Vũ Liên đại tẩu nghe dự định của mình. Chị chỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý hỗ trợ vốn ngay. Thế là tôi liền vui vẻ tới sở Xây Dựng nói với Du và Tinh Thiên, “Tôi muốn biến Nguyệt Thành thành trung tâm văn hóa nghệ thuật. Mà nữa, Vũ Liên đại tẩu cũng đồng ý hỗ trợ ngân quỹ cho kế hoạch rồi!”

Chẳng ngờ Tinh Thiên lại hung dữ tóm lấy cổ áo tôi, nghiêng răng nghiêng lợi mà rằng, “Anh vừa mới đá ông xã Dương Quang của em vòng quay thế giới, bắt em ở đây cô quả chờ chồng, thế mà giờ anh còn định tăng lượng công việc cho em? Anh chán sống rồi hả, hay thấy ngân ấy sát thủ vẫn chưa đủ chơi?”

“Hả? Chuyện này sẽ tăng lượng công việc của em sao? Nhưng sau khi chiếm xong Nhật Thành và Tinh Thành, anh còn muốn biến Nhật Thành thành trung tâm thương mại và Tinh Thành thành trung tâm giải trí nữa!”

Nghe vậy, Tinh Thiên đột nhiên kinh ngạc buông cổ áo tôi ra, dùng ánh mắt khó tin nhìn tôi, “Anh là Vương Tử thật hả?” Cô choáng váng hỏi, “Không, không, không thể nào; Vương Tử không thể nào thông minh như vậy được. Anh phải là sát thủ đóng giả làm Vương Tử rồi. Khai ra mau, Vương Tử thật đâu?”

Ê này! Thái độ kiêu gì thế hả?

“Vương Tử luôn rất thông minh. Cậu ấy thông minh đến độ người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rất ngu.” Du nói, khiến cho da gà da vịt nổi toàn thân tôi.

“Thầy kệ, tôi vút vấn đề này lại cho Sở Xây Dựng đấy. Tôi đến hỏi Sở Quân Sự xem bao giờ bắt đầu đánh Nhật Thành và Tinh Thành đây.” Tôi vừa hát líu lo, vừa vui vẻ lon ton nhảy về phía sở Quân Sự.

Tinh Thiên ở đằng sau tôi lầm bầm “Anh ta vui cái gì chứ? Anh ta có nhiều công việc chỉ đạo phải làm như vậy, còn chưa kể mỗi ngày bị ám sát ba lần và vẫn phải lưu tâm đến việc công hạ Nhật Thành và Nguyệt thành nữa chứ... Hay là bạn quá anh ấy hóa điên rồi?”

Du thành thật trả lời, “Đạo gần đây thực lực bọn sát thủ khá cao, thành ra Vương Tử rất vui khi tấn nhau với bọn chúng. Người chơi tới ám sát Vương Tử đều bị Ma Xích Vô Tận của Doll tàn nhẫn hành hạ sau trận đánh, lại càng khiến Vương Tử...”

“Em hiểu rồi, hóa ra là do anh ta có cơ hội giải phóng dục vọng ngược đãi người khác...”

“Túy, Lang đại ca, hai người có ở đây không?” Tôi thò đầu vào sở Quân Sự và nhìn quanh quất. Mà thực ra, ngoài Đoạn Kiếm đang chỉ huy việc huấn luyện quân sĩ, mọi người đều ở đó cả.

Một bàn tay đặt lên vai tôi, đi cùng là giọng nói như âm hồn, “Sao em không nhắc tới tên anh?”

Mặt mày vẫn cười toe toét, tôi quay đầu nhìn về mặt u ám của Tà Linh và nói, “Chào buổi sáng, anh Tà Linh!”

“Sao vậy, Vương Tử?” Lang đại ca mỉm cười và đi tới chỗ tôi, vò rối tóc tôi như thường lệ.

“Em muốn hỏi bao giờ chúng ta sẽ đánh Nhật và Tinh Thành ạ,” Tôi thật thà, không giấu giếm ánh mắt hưng phấn.

“Thực ra hai thành phố kia đều sẵn sàng đầu hàng chúng ta, miễn là chúng ta chấp nhận điều kiện của họ,” Nam Cung Túy đáp. “Bọn anh đã bàn bạc về điều kiện của bên Tinh Thành và cũng không có vấn đề gì; anh cũng định hôm nào bảo em sau. Người chơi ở Tinh Thành chỉ yêu cầu được nhận một điền trang lớn nhất ở Vô Ngân Thành, và sau khi gia nhập quân đội của Vô Ngân Thành thì được nhận ít nhất ba vị trí lãnh đạo. Những điều kiện này đều rất đơn giản, chúng ta có thể dễ dàng đáp ứng. Nhưng còn bên Nhật Thành... Điều kiện của bọn họ có chút vấn đề.”

“Vấn đề thế nào?” Tôi hỏi. Mà nếu có vấn đề thật, tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Nếu không đồng ý được thì cứ phát chiến là xong. Bây giờ mình cũng chả sợ chiến tranh!

Nam Cung Túy im bật. Một lúc sau Tà Linh tiếp lời, “Là Phạm.”

“Và một vài đội có thù hận với chúng ta.” Lang đại ca nói thêm, “Đội Công Chúa Hoàn Mĩ, Đội Phượng Hoàng, Đội Địa Ngục Chết Chóc, và một người kèm theo anh không quen. Nghe nói hắn cũng có chút khúc mắc với cậu. Hắn tên là Hoàng Uy.”

Tôi lặng người. Hoàng Uy cũng tới lục địa Trung Tâm? Tôi nhủ mày, chuẩn bị sẵn tinh thần, điều kiện đầu hàng của bọn họ nhất định có liên quan tới tôi, và nhất định là không hay ho gì cho cam, “Điều kiện của họ là gì?”

Cả ba đều im lặng khi Lang đại ca cầm một mảnh giấy dài đáng sợ trên bàn lên rồi đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy và bắt đầu đọc, “Một: Đẻ Vương Tử biến mất mãi mãi ở Đệ Nhị Sinh Mệnh; Hai: Mổ phanh bụng Vương Tử ra; Ba: mang Vương Tử lại đây cho Công Chúa Hoàn Mỹ ta; Bốn: Sau khi giết Vương Tử một nghìn lần, trả Lục Tinh cho ta; Năm: Trả Hòa Hoàng lại cho ta, rồi vứt Vương Tử và con Bánh Bao Nhân Thịt chết bầm đó xuống biển làm mồi cho cá mập...” Mặt mày cực kì vô cảm, tôi xé mảnh giấy nhảm nhí đó ra làm trăm mảnh. Tôi dùng giọng ra lệnh quay sang hỏi sở Quân Sự, “Khi nào thì có thể xuất binh?”

“Cần phải dàn xếp tình hình bên Tỉnh thành trước đã, nội trong một tuần là có thể xuất binh.” Nam Cung Túy báo cáo lại.

“Vậy thì tuần tới có kẻ gặp rắc rối to rồi,” Tôi hưng hăng siết chặt nắm tay.

Một tuần sau đó, tôi cười trên lưng ngựa lượn qua lại trước quân đoàn của Vô Ngân Thành, phóng mắt về phía tường thành của Nhật Thành phía đằng xa. Theo như ước tính của tôi, số lượng NPC cung thủ thủ thành dàn trên tường thành ít hơn nhiều so với số được Đệ Nhị Sinh Mệnh cất giữ lúc chúng tôi lần đầu đánh chiếm Nguyệt Thành.

“Có vẻ công thành lần này dễ như ăn cháo rồi...” Tôi lầm bầm.

“Nhưng Phạm không phải chỉ là game thủ bình thường đâu. Em làm sao biết được đây không phải là bẫy chứ.” Nam Cung Túy nghe thấy tiếng lầm bầm của tôi liền lo lắng nhắc nhở, “Phạm có thù hằn sâu sắc với em, có thể mục tiêu của hắn chỉ là em thôi. Vương Tử, em phải thật cẩn thận.”

Cũng phải; Phạm nhất định không phải là kẻ muốn đóng vai quân chúng rồi. Tôi phần chần chừ hơn một chút, đáp lại, “Em hiểu rồi, em sẽ cẩn thận.”

Dứt lời, tôi kéo dây cương, quay đầu ngựa về hướng binh sĩ của Vô Ngân Thành, Hắc Dao lơ lửng trên đầu. Mọi người đều im lặng, chờ lệnh của tôi. Tôi gầm lên, “Công hạ Nhật Thành! Thống nhất Trung Tâm!”

Nghe vậy, đoàn người phấn khích như muốn nổi điên. Không chỉ ánh mắt kích động mà tiếng gầm vang của đội quân Vô Ngân Thành cũng lớn đến độ thiếu điều hất cả lãnh chúa tôi đây xuống ngựa luôn, “Thống nhất Trung Tâm! Thống nhất Trung Tâm! Thống nhất Trung Tâm!”

Tôi thúc ngựa, phi thẳng về hướng Nhật Thành, hét lên, “Tiến lên!”

“Thành chủ... tự nhiên vô duyên vô cớ ra lệnh xuất quân...” Tà Linh vỗ vỗ trán ra chiều đau đầu.

Nam Cung Túy cũng cùng đeo bộ mặt bất đắc dĩ, “Chúng ta có nên đuổi theo thẳng nhỏ không?”

Ngoài hàng ngũ NPC cung thủ trên tường thành, quân phòng ngự của Nhật Thành còn gồm có ba vòng chiến sĩ bao lấy cổng thành. Nhưng như vậy mới càng khiến khí huyết tôi sục sôi. Tôi có thể thoải mái tung hoành Hắc Dao trên tay, loại khoái cầm này không phải ngày nào cũng có đâu.

“Háyyy! Yaaaa!” Tôi nâng khiên cao quá đầu tránh làn mưa tên trong khi tay kia chém hết tay lính này tới tay lính khác. Lúc đầu tôi có bị trật trật này nọ đôi chút, nhưng tề tề ở hậu phương làm việc ngon tới độ tôi mới bị xước có một chút là hơn mười cột sáng trắng bay thẳng tới người.

Đám ma pháp sư trên tường thành cũng chẳng làm tôi hề hấn gì. Mặc dù không thể thấy bọn họ nhưng tôi có thể đảm bảo là trên đầu tôi có ít nhất tới mười vòng bảo hộ. Khi Nam Cung Túy và Tà Linh đuổi kịp đứng hai bên tả hữu tôi, tôi cười nhàn nhạt. Tới lúc mở toàn bộ trạng thái công kích rồi!

Con ngựa có vẻ cũng cảm nhận được sự phấn khích của tôi, nó theo lệnh cương của tôi chạy xông xáo trên trận tiền, giúp tôi giết được vô số kẻ địch. Sau vài lần tiến lên, khoảng đất xung quanh tôi bắt đầu biệt không bóng người. Khỏe miệng cong lên không thỏa mãn, tôi đang định khiêu khích bên đó vài câu xem ai có gan xông lên để tôi xả cho đã.

Lúc ấy giọng bất đắc dĩ của Nam Cung Túy vang lên, “Vương Tử, đừng chơi đùa nữa. Cổng thành đã bị phá rồi, mau vào thành đi!”

“Ồồồ...” Thấy Nam Cung Túy và Tà Linh đều mình mẩy toàn máu, tôi mới biết bảo vệ tôi thật mệt thế nào. Cảm thấy có chút tội lỗi, tôi không dám chơi đùa nữa, lập tức cưỡi ngựa phi thẳng tới cổng thành.

Vào thành xong, tôi liền quan sát xung quanh, cố xác định vị trí tháp trung tâm.

Một bóng đen bất ngờ phi xuống trước ngựa của tôi, liếc mắt tôi liền nhận ra là Không Không. Có lẽ cậu chàng xem quá nhiều phim cổ trang Nhật Bản rồi, bởi vì cậu chàng đang ăn vận không khác gì ninja. Còn chưa kể cậu ta đang quỳ một gối trước mặt tôi, hai tay chắp vào nhau và báo cáo với giọng điệu cung kính, “Khởi bẩm thành chủ, tháp trung tâm ở ngay bên trái. Mời thành chủ đi theo thuộc hạ.”

Tôi đảo tròn con mắt hỏi, “Hôm nay uống lộn thuốc hả bây?”

Không Không ảm ức giật giật khoe môi, hai ngón trỏ xoa vào nhau cực kì ảm ức, “Không đúng sao? Trong truyện tranh đều là như vậy mà?”

Lại một kẻ cuồng truyện tranh rồi! Tôi dở khóc dở cười nói, “Cậu thích sao cũng được, chỉ cần mau dẫn anh tới tháp trung tâm thôi.”

“Không thành vấn đề, mời thành chủ theo tôi.” Quay lại đáng về ninja, Không Không chỉ về hướng tới tòa tháp và bắt đầu chạy trước. Tôi quay lại nhìn Nam Cung Túy và Tà Linh đang chỉ huy quân đội đằng sau và mọi người cùng đi theo tôi, tiến thẳng tới tháp trung tâm.

“Ủầy, mọi người đều ở đây cả.” Tôi có ngạc nhiên một chút. Đứng trước tháp trung tâm là rất nhiều gương mặt thân quen: Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, Đội Phụng Hoàng, Đội Địa Ngục Chết Chóc, và Hoàng Uy. Bọn họ đều có điểm chung là đang đeo vẻ mặt khao khát muốn xé tôi ra làm từng mảnh, nhai

cho nát rồi nhỏ tôi ra. Kì quái, Phạm đâu rồi nhỉ? Không thấy hẳn làm tôi có chút bối rối.

“Vương Tử, anh là người đàn ông đầu tiên dám khinh thường em! Em nhất định bắt anh phải trả giá!” Công Chúa Hoàn Mỹ vừa cắn cái khăn tay vừa hậm hực nhìn tôi.

“Vương Tử, lần này ta nhất định nướng chín ngươi!” trưởng đội Địa Ngục Chết Chóc gầm gừ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì thằng cha này tên là Huyết Nhiễm Ma Vương thì phải?

“Trả cục cung Lục Tinh lại cho ông!” Bộ dạng ánh vàng sáng lập lờ cổ lỗ của Hoàng Uy cũng không thay đổi.

“Vương Tử, nếu mày còn không mau trả Hòa Hoàng lại cho bọn ta, mày chết chắc!” Một đám điệu đà quần trắng áo trắng gào lên, mới nhìn qua đã biết là Đội Phụng Hoàng. Cơ mà... Thằng cha vừa nói tên là gì ấy nhỉ? Sao tôi chả có chút ấn tượng nào vậy?

Có chút ngượng ngùng, tôi hỏi, “Thật xin lỗi, anh trưởng đội Phụng Hoàng, nhưng tôi trót quên mất tên anh rồi. Anh có thể vui lòng giới thiệu bản thân với độc giả được không?”

Nghe vậy, thằng cha mặc đồ trắng... ấy chết, phải là đội Phụng Hoàng chứ, liền lộ vẻ mặt bi phần không cam lòng, ngửa mặt lên trời thét dài, “Đương nhiên mày không nhớ được tên bọn ta rồi, vì bà tác giả có chịu đặt tên cho bọn ta đâu!”

Tôi khiếp sợ. Hóa ra bọn họ đến tên cũng không có! Thật đáng thương. Tôi lắc lắc đầu, “Thật là một đội đáng thương. Thôi thì mấy người đến tên cũng chẳng có, tôi chiếu cố xử mấy người trước vậy.” Nhướn môi cười tà, tôi thuận tay ra lệnh cho Nam Cung Túy ở bên cạnh. Túy liền chỉ huy quân đội Vô Ngân Thành phía sau, trận tấn công chính thức bắt đầu.

“Tất cả mấy người sẽ phải hối hận đã tháo ra cái bản yêu sách của nợ đó.” Mặt tôi lộ vẻ hung ác. Cũng đành là định bắt ta thả làm mồi cho cá mập, nhưng đến Bé Bao nhỏ nhắn đáng yêu của ta đây cũng không tha. Hừ, đã vậy ta cho mấy người ném mùi lợi hại của Bé Bao nhà ta!

Lôi Bé Bao nhỏ nhắn đáng yêu ra, tôi ra lệnh, “Bé Bao, mau giúp Mama diệt trừ kẻ xấu đi.”

“Kẻ xấu! Mama, có kẻ xấu hà mama?” Bé Bao phấn khích giương cặp mắt to long lanh nước nhìn quanh quất.

“Đúng rồi, ngay đằng trước đó.” Tôi cầm Bé Bao, xoay mặt nó về hướng cái đội Phụng Hoàng vô danh tiểu tốt dám cả gan tính mạng Bé Bao của tôi vút làm mồi cho cá mập kia.

“Kẻ xấu!” Bé Bao đột nhiên bay khỏi tay tôi, trên đầu mọc ra một cái chong chóng tre quay tít đưa nó bay lên. Sau khi quay 720 độ trên không, nó reo lên, “Đại diện cho tình yêu và chính nghĩa, nhân danh Bé Bao, ta sẽ trừng trị kẻ xấu*!”

(*Đại diện... kẻ xấu : nhái lại câu nói nổi tiếng của Thủy Thủ Mặt Trăng – nhóm PR)

Doll... Em dạy dỗ Bé Bao thành cái dạng gì thế này? Tôi vỗ vỗ trán, khóc không ra nước mắt.

“Tuyệt chiêu Tình yêu và chính nghĩa!” Bé Bao đột nhiên hô to tên một chiêu thức tôi chưa từng nghe qua. Tôi tò mò ngẩng đầu lên nhìn Bé Bao, vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó lại lĩnh ngộ được chiêu thức mới. Thật không hổ là thú cưng Bé Bao 10 điểm ngộ tính của tôi đây.

Bé Bao bây giờ nhắm tịt mắt lại, như thể nó đang cố hết sức tập trung, đến nỗi hai má nhỏ cũng phồng cả lên... Mà không, không chỉ má nó, mà cả thân hình nó đang phồng to cực đại! Tôi há hốc mồm nhìn Bé Bao càng lúc càng to, càng lúc càng bự chảng. Tới cuối cùng thì Bé Bao che lấp cả bầu trời như một đám mây to tồ bở, bao trọn cả thành phố bằng cái bóng của nó. Kì quái, cái chong chóng bé tẹo đó làm thế quái nào mà nâng được con khổng lồ Bé Bao này nhỉ?

Tình thế lúc này bất chấp là địch hay ta đều ngừng tay chiến đấu mà ngửa mặt lên trời quan sát Bé Bao cực đại đang lơ lửng trên không. Có người còn lẩm bả lẩm bảm, “Trời đất, bánh bao bự cỡ vậy ăn đời nào mới xong?”

Đây là cái loại chiêu thức gì vậy? Trong lòng dâng lên dự cảm cực kì chẳng lành, tôi lập tức gào lên, “Vô Ngân Thành, mau rút về phía sau!”

Nhưng chuyện đã quá muộn, Bé Bao khổng lồ không hề báo trước bỗng rơi từ trên trời xuống. Khi nó chạm đất liền phát ra một tiếng ầm thật lớn, mặt nền rung động như thể có động đất 9 độ rít te. Về phần tôi, khi được mặt ra nhìn cái bánh bao cóc lò cách mình chưa đầy 5 xăng ti, tôi cứ gọi là đồ mờ hôi lạnh lủ lợt. Thật là một biện pháp tiêu diệt địch vô cùng khủng bố! Nếu không phải trời sinh tôi số cũng đỏ, không biết bây giờ người tôi có dày được độ quá 5 xăng ti không nữa?

“Hóa ra trước giờ Bé Bao chưa từng lên men.” Tà Linh đứng cạnh tôi bất ngờ nói.

Tôi bàng hoàng cả người quay ra nhìn anh... Tà Linh, nói đùa? Tà Linh mà biết nói đùa à? Không thể nào!

Bấy giờ chỉ thấy Tà Linh cau mày chọc chọc vào lớp tường da của Bé Bao, kết luận, “Kích thích của Bé Bao trước và sau lên men quá khác biệt. Không loại bột nào có thể nở ra đến cỡ này.” Cái... cái này có gọi là bệnh nghề nghiệp chung của sinh viên khoa lí không vậy?

Lúc này Bé Bao lại thay đổi. Nó từ từ xì trở lại kích thích bình thường của một cái bánh bao nhân thịt, rồi nhảy trở về tay tôi, đáng vẻ mỗi mẹt. Một lúc sau, Bé Bao không mở nổi mắt nữa, bắt đầu lăn ra ngủ ngon lành. Tôi đành dờ khóc dờ cười cho nó trở lại trong túi.

Quay lại nhìn đám người xấu số vừa bị đè bẹp, tôi nhẩm tính thì khoảng tám phần là quân địch, hai phần còn lại thì là quân ta vừa tiên phong xông lên. Tất cả đều nằm bẹp dí dưới đất. Mặt đất vốn bằng phẳng thì nay có vô số hình người in trên đó. Tôi nhủ thầm, “ Binh sĩ Vô Ngân Thành bị bánh đè đè nghị báo cáo, mất bao nhiêu HP?”

Một binh sĩ mặc chiến giáp quân tôi nằm dưới đất run rẩy giờ bàn tay lên, ám chỉ số năm. Dùng giọng cũng run rẩy không kém, anh này nói, “Năm... năm mươi phần trăm.”

Quá khủng bố... Tôi cùng những người không bị bánh kẹp đều tái mặt kinh hoàng.

“Vương Tử, mau tới tháp Trung Tâm. Bọn anh sẽ giúp cản trở quân địch.” Nam Cung Túy khẩn thiết nói.

Thấy quân địch bị đè bẹp dí cũng đã bắt đầu rục rịch đứng dậy, tôi liền vâng một tiếng rồi vận sức binh sinh chạy như bay tới tháp Trung Tâm.

“Ma pháp sư, nhắm tháp Trung Tâm tấn công. Cần thận đừng đánh nhầm thành chủ.” Tà Linh hét lớn.

Tôi còn chưa tới cổng tháp, bao nhiêu sấm sét, cầu lửa, trụ băng đã ào ạt hỗn loạn bay tới, gây nên những chấn động lớn. Vừa tới cửa tháp, tôi liền không chút do dự hô lớn, “Thuần. Bạch. Cuồng. Diễm. Khúc!”

Cổng thành phát ra một tiếng ầm lớn rồi vỡ toang, tôi nhanh nhẹn thành thực theo lối cầu thang tiến lên trên. Tôi giao hết trách nhiệm bảo vệ đằng sau cho bọn Nam Cung Túy và Tà Linh, vì suy cho cùng việc của tôi cũng là đánh nát Bảo Thạch thành. Tốn bao công sức mới leo tới đỉnh tháp, tôi liền nhảy phắt vào trong tháp. Tuy nhiên, ngoài thấy ngay bảo thạch, tôi còn được diện kiến một cảnh tượng kì cục không báo trước.

“Vội gì chứ, Vương Tử? Sao không lại đây ngồi uống chút trà?” Phạm an nhàn hỏi tôi, vừa cười thân thiện nhìn tôi vừa pha trà.

Tôi nhủ thầm, tay phải đẩy cánh giác vươn tới phía Hắc Dao, “Ngươi tính làm gì?”

“Không nhiều nhận gì, chỉ muốn đưa ra một yêu cầu nhỏ với ngươi thôi.” Phạm đặt tách trà xuống, từ tốn đứng dậy. Hắc quả thanh grom xuống sàn, thanh grom hạ cánh xuống góc phòng, còn Phạm tay không tác sát, chứng tỏ hắc không có ý mưu hại gì.

Nghi hoặc trong lòng tôi càng được thể trào lên. Phạm đang tính toán gì đây? Hắc ta đã hạ khí giới, nhưng có thể nào xung quanh còn có mai phục ẩn nấp? Nghĩ vậy, tôi bèn cẩn thận quét hết một lượt căn phòng trong tầm mắt.

Phạm cười nhạt nói, “Yên tâm, không có ai mai phục đâu.”

“Vậy ngươi muốn gì?” Tôi bình tĩnh lại. Cho dù có mai phục chăng nữa, tôi cũng chẳng sợ hắc.

“Ta muốn ngươi trả Phượng Hoàng lại cho ta.” Phạm nghiêm túc đáp.

“Phượng Hoàng?” Tôi ngẩn người, hơi rối trí trước tình huống hiện tại.

“Dục Băng Phượng Hoàng!” Phạm dùng giọng trách cứ nói, “Ta thừa nhận trước kia là ta đối với cô ấy không tốt. Nhưng con người luôn không hiểu được tầm quan trọng của những thứ ở trong tâm tay. Chỉ khi mất đi, mới biết người ấy quan trọng với mình biết bao.”

Về mặt vô cùng cay đắng và đau khổ, Phạm gượng cười với tôi, “Vương Tử, ngươi làm ơn trả Phượng Hoàng lại cho ta được không? Ta biết ngươi cần bản không cần cô ấy. Đối với ngươi cô ấy còn kém cả Tà Linh và Du. Đã vậy ngươi còn miễn cưỡng khiến cô ấy tổn thương làm gì?”

Tôi ngây người ngạc nhiên. Cái loại đàn ông coi phụ nữ không khác gì quần áo như Phạm mà cũng nói được loại lời này sao? Tôi càng lúc càng nghi ngờ. Có lẽ tâm trạng đã phản ánh ngay trên nét mặt tôi, nên tôi chưa kịp mở lời, Phạm đã nói tiếp.

“Làm ơn tin ta lần này, ta đang rất nghiêm túc! Làm ơn trả Phượng Hoàng lại cho ta, đừng làm cô ấy tổn thương nữa! Để ta đem lại hạnh phúc cho cô ấy!” Phạm kích động hét lớn.

“Ta làm cô ấy tổn thương?” Lòng tôi trầm lại. Quả vậy, tôi suýt thì quên; lần trước tôi đã làm cô khóc, từ đó đến giờ vẫn chưa giải quyết được khúc mắc. Từ lúc đó tôi vẫn chưa gặp lại Phượng Hoàng. Càng nghĩ lại tôi lại càng bắt đầu thấy lo. Giờ cô ấy có thể ở đâu được đây?

“Ta...” Tôi thờ dãi, “Mặc kệ thế nào, hãy để Phượng Hoàng tự quyết định. Em ấy không phải là đồ vật, chuyện của mình em ấy tự quyết được.”

“Ngươi...” Về tức giận lan trên mặt Phạm, tôi lại càng bối rối, Minh nói chỗ nào sai à?

“Cảm ơn anh, Vương Tử.” Giọng của Phượng Hoàng bỗng vang lên. Tôi ngạc nhiên nhìn cô bước ra từ đằng sau bảo thạch, “Mặc dù anh vẫn không yêu em, nhưng ít nhất anh không đẩy em cho kẻ khác.”

“Phượng Hoàng...” Tôi ngơ ngẩn thốt lên.

“Hắc ta không yêu em, em không hiểu sao?!” Phạm đột nhiên vọt chạy lên, hai tay siết lấy vai Phượng Hoàng. Phượng Hoàng mới đầu bị Phạm dọa sợ, nhưng sau nét mặt lại lộ vẻ đau đớn.

“Thả em ấy ra!” Tôi xông lên, đâm văng Phạm ra xa.

Phượng Hoàng có chút xấu hổ cúi đầu, lí nhí nói, “Em xin lỗi, Vương Tử. Khi Phạm nói anh nhất định cảm thấy em rất phiền toái, còn khẳng định là nếu hấn hỏi, anh nhất định sẽ không do dự đẩy em đi ngay, em... em nhịn không được, chỉ muốn biết có thật anh sẽ làm vậy không, nên...”

Tôi lắc lắc đầu, “Không sao đâu. Đầu là lỗi của anh, hồi trước anh không nên nói những lời đó với em.”

“Vương Tử!” Phạm vùng đứng dậy. Biểu hiện chân thành và thâm tình đã biến mất, giờ chỉ còn nét hung hăng trên mặt hấn.

Không đợi hấn nói xong, tôi liền cắt lời, “Người làm ta thất vọng quá, Phạm ạ.”

Phạm nghe vậy liền đứng ngây ra.

Tôi nghiêng rằng, dùng giọng lạnh lùng hết mức nói, “Ta vốn trông đợi có thể thấy người lãnh quân đường hoàng đối mặt với ta. Vậy mà đến chót người vẫn chọn lợi dụng Phượng Hoàng để hạ bệ ta?” Tên chết tiệt này còn định lợi dụng tình cảm của Phượng Hoàng đến bao giờ? Buông tha một cô gái khó đến thế sao?

“Người chết chắc! Lần này ta nhất định không buông tha người.” Nâng thanh Hắc Dao, tôi vừa đe dọa vừa tiến từng bước lại gần Phạm

“Đợi đã, Vương Tử!” Từ sau lưng tôi vang tới giọng Túy. Tôi quay đầu lại, chỉ thấy Túy mang một vẻ mặt còn lạnh lẽo hơn tôi gấp bội. Dưới mắt anh dường như không còn chút cảm xúc gì. “Tân công bảo thạch đi. Đây là trách nhiệm của cậu. Còn về Phạm, là trách nhiệm của anh.”

“Em hiểu rồi.” Tôi gật đầu.

Tôi quyết định không quan tâm đến kết quả trận đấu giữa Túy và Phạm nữa. Nếu tính ra thì Phạm cả ngày chỉ nghĩ đến cách làm thế nào để lợi dụng con gái nhà người ta thôi, trận đấu này kết quả thế nào đã đều rõ rồi, còn xem làm gì nữa?

Nắm chặt Hắc Dao, tôi quay lại đối mặt với bảo thạch thành. Đúng lúc tôi đang định hung hăng chém nó thì một ma pháp từ đằng sau phóng đến đánh trúng bảo thạch. Quay mặt lại tôi mới thấy hóa ra lại là ma pháp của Phượng Hoàng. Cô ấy muốn... chiếm thành? Chẳng lẽ Phạm lợi dụng cô ấy thành công rồi?

Tôi còn đang miên man suy nghĩ thì Phượng Hoàng đã mỉm cười nói, “Để em giúp anh mài gần hết HP của khối bảo thạch này cho. Yên tâm, chiêu cuối nhất định em sẽ để anh đánh. Em cũng không muốn không đâu phải quản một thành phố.”

“Chiêu cuối? Anh tưởng anh phải tự mình đánh hết chứ?” Tôi ngây ngốc hỏi.

Phượng Hoàng giật mình nói, “Đương nhiên không phải rồi! Nếu đúng vậy chẳng phải sẽ tốn rất nhiều thời gian sao? Chỉ cần cú cuối là anh đánh là được mà.”

Gân xanh bắt đầu phập phồng trên trán tôi, nghe nói lần trước tôi khổ sở mài nát bảo thạch thì lại có hai tên chết tiệt nào đẩy ngồi hai bên nhàn nhã thưởng trà cơ đấy!

Tà Linh húng hắng ho nói, “Về chuyện đó, tụi anh đánh xong Nguyệt Thành cũng mới biết mà.”

“Vậy thì nhanh đến giúp coi!” Tôi trừng mắt nhìn một trong hai cái người nào đó trước đây đã nhàn nhã uống trà kia.

Sau khi đánh xong bảo thạch, cả phòng lại ngập bột đá và bụi. Nhưng lần này, rút kinh nghiệm đợt trước, Tà Linh đã nhanh chân trốn mất, để lại tôi, người vừa mới tung đòn cuối, và Phượng Hoàng, hoàn toàn chưa biết cái mô tê gì hết, khốn khổ với đám bụi.

“Cuối cùng, lục địa Trung Tâm cũng thống nhất rồi.” Tâm trạng bỗng trở nên thoải mái, tôi từ dưới đáy lòng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 7: Một mối tình chị em không tưởng.

“Thực ra, em vẫn luôn định hỏi: Mọi người định làm gì sau khi thống nhất Lục Địa Trung Ương vậy?” Tôi dùng vẻ mặt tò mò hỏi Bạch Điều và mọi người.

Tôi lập tức nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ đáp lời. Bạch Điều dờ khóc dờ cười lớn tiếng cảm rằm, “Chỉ có thành chủ cậu mới mở mồm ra hỏi mấy câu như vậy được thôi. Mọi người đang phải rút xương ra mà quản lí thành phố đây này.”

Tôi gãi gãi đầu đầy ngẩn ngơ, “Nhưng mà em đâu có việc gì làm đâu chị! Mọi người dạo gần đây chả cho em công việc bàn giấy gì hết.”

“Là bởi vì đưa cái nào cho cậu cậu toàn sửa bậy sửa bạ hết!” Bạch Điều gào lên, thiếu điều khắc lửa vào mặt tôi. Có vẻ như từ lúc tôi dùng quyền lực kiên quyết tuyên bố không cần uy nghiêm lãnh chúa, thái độ cung kính của Bạch Điều cũng biệt tâm tích luôn.

Tôi âm ức trả lời, “Đâu có đâu, em xử lí chúng nó rất tử tế mà.”

“Cậu mà xử lí giấy tờ từ từ tề? Đây nhìn tờ ‘Kế hoạch tu bổ tường thành’ này xem. Cậu còn dám phê duyệt thế này nữa chứ, ‘Xét thấy tường thành đã bị khói lửa chiến tranh tàn phá ác liệt, hiện tại trông đã đổ nát xiêu vẹo không thể tin nổi, đặc biệt phê chuẩn quét lại sơn tường thành, khuyến khích màu hồng phấn, màu yêu thích của em. Thành chủ Vương Tử đã kí.’”

“Ồ vậy thì có gì sai ạ?” Tôi bối rối hỏi.

“...” Mọi người nín thở. Bạch Điều lúi thêm một tờ tài liệu nữa, “Đây là đơn trình ‘Thiếu lực lượng quản lý cấp cao’ – cái mà cậu phê thế này này, ‘Không đủ người hả? Ờ, có lẽ trong Đệ Nhị Sinh Mệnh không có nhiều người chơi như em vẫn tưởng nhé? Thôi được rồi, vấn đề này đợi em chất vấn GM rồi trả lời chị nha. Thành chủ Vương Tử đã kí.’”

“Á...ạ. Cái vấn đề đó em còn chưa kịp hỏi GM nữa,” Tôi vừa đáp vừa lo lắng xoắn mấy ngón tay vào nhau. Nhưng mà chuyện quên mất đâu thể trách em, gần đây công thành nhiều như vậy, quên cũng phải mà!

Bạch Điều không đáp lại tôi nữa, mà phản ứng theo kiểu mọi người khác cùng phản ứng – vừa vỗ vỗ trán vừa trưng ra vẻ mặt chào thua.

Tôi găm găm móng tay. Khó khăn lắm tôi mới bắt đầu khoai mấy cái thứ giấy má đó mà! Tôi năn nỉ hết lời, “Bạch Điều, chị đưa em ít giấy em phê đi!”

“Đừng. Hồng.” Bạch Điều kiên quyết đáp.

Tôi liền lập tức gỡ ngay khuôn mặt đáng thương vô tội, kết hợp bằng cái bĩu môi hờn dỗi đầy nũng nịu và còn rặn ra một ít lệ ở khóe mắt. Tôi không cam lòng lắm bầm, “Sao lại như vậy? Em đã tốn biết bao thời gian và tâm huyết chăm chỉ làm việc bàn giấy, đã không có ai tán thưởng thì chớ, giờ em lại bị cắt hết việc làm nữa chứ.”

Lang đại ca tiến đến cạnh tôi và xoa đầu tôi như đang dỗ dành một đứa bé. Anh thì thầm, “Vương Tử ngoan nào, em ra ngoài chơi một mình nhé. Bao giờ chúng anh tìm được việc cho em, chúng anh sẽ gọi em về.”

“Dạ.” Lang đại ca đã nói vậy, tôi cũng đành chấp nhận ‘ra ngoài chơi một mình’.

Vừa ra khỏi cổng thành, tôi liền tống khứ ngay về mặt không cam lòng đi, bắt đầu suy nghĩ xem tìm ai đi chơi cùng. Có nên tìm Kenshin và Lãnh Hồ cướp trà của bọn họ không? Hay là đi bắt nạt bọn quái? Ồ hay mình đi tìm quân đội Vô Ngân Thành và điều tra tuyệt chiêu Bánh Bao Nhân Thịt Lên Men của Bé Bao nhỉ? Tôi vừa đi vừa cân nhắc các lựa chọn.

“Vương Tử!”

Tiểu Long Nữ? Đột nhiên nghe được giọng nói lâu rồi không nghe thấy, tôi vô cùng hoan hỉ ngẩng đầu lên trời nhìn, tìm nguồn gốc tiếng nói. Tôi lập tức thấy bên trái có tung tích của thảm bay.

“Tiểu Long Nữ! Hai người về rồi!” Tôi reo lên, hớn hờ vẫy tay.

Tiểu Long Nữ, Phong Vô Tình và Dương Quang ngồi chồm hổm trên thảm bay, tuy nhiên hai kẻ đầu tiên lại đeo vẻ mặt nặng như chì. Tôi nghi hoặc hỏi, “Sao thế? Kết quả của cuộc điều tra tề tề à?”

“Ừ, rất rất tệ ấy chứ. Chúng em phát hiện ra 5 bá chủ của mỗi lục địa, phía Đông, phía Tây và phía Nam đều đang nằm trong tầm ngắm của sát thủ. Còn tề tề nữa, Hoa Bá Chủ của Lục địa phía Bắc và năm người trong nhóm của cô ta đã biến mất một cách đầy bí ẩn hồi tuần trước. Dân tình bên ấy đang vô cùng hoảng loạn, căn bản liên lạc với ai cũng không được.” Tiểu Long Nữ sắc mặt khó coi nói.

“Kẻ Khùng và những người khác đều ổn chứ?” Tôi lo lắng hỏi, hi vọng bọn họ chưa bị ám sát.

“Bọn họ đều ổn. Thực tế thì các bá chủ của bốn lục địa còn lại tới giờ đều không hề hấn gì.” Phong Vô Tình đáp.

“Trừ Hoa Bá Chủ mất tích của lục địa phía Bắc.” Tiểu Long Nữ bặm chặt môi, nhú chặt mày.

Miên man suy nghĩ, tôi bật thốt, “Vậy bây giờ lục địa phía Bắc là đáng nghi nhất nhỉ?”

Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình đều im lặng hồi lâu, đoạn Vô Tình rút cuộc phá tan sự yên lặng, “Dựa vào tình huống hiện tại thì đúng là như vậy, nhưng vẫn còn rất nhiều thông tin không thông suốt. Ti dụ như làm sao họ có thể bỏ mặc Hoa Đô họ hao tổn bao tâm trí gây dựng, lại còn dựng vạ mất tích rầm rộ như vậy được chứ? Điềm ấy cực kì kì lạ.

“Hơn nữa, dựa theo tìm hiểu của chúng em, Bông Hoa Phương Bắc không phải là người có hùng tâm tráng chí muốn thống nhất Đệ Nhị Sinh Mệnh đâu,” Vô Tình nói.

Tiểu Long Nữ tiếp lời giải thích, “Theo em, cô ta có vẻ là loại người quan tâm tới vết dơ trên mặt còn hơn cái danh lãnh chúa, so với đánh trận, cô ta thà

ngồi nhà đắp mặt nạ còn hơn.”

Vậy cô nàng trăm phần trăm là dạng mỹ nữ khó chiều hà... Tôi nhin không được khó hiểu hỏi, “Nếu đã vậy, thì chuyện ám sát là thế nào?”

“Bọn em vẫn chưa biết chắc, nhưng bọn em đã nói chuyện với ba vị bá chủ kia và mọi người đều thống nhất sẽ lên tàu tới Lục địa Trung Tâm vào tuần tới để cùng nhau bàn bạc.”

Tiểu Long Nữ cao giọng nhấn mạnh, “Có nghĩa là trong vòng một tuần nữa, Vô Ngân Thành sẽ tổ chức hội nghị bá chủ.”

Hội nghị bá chủ, hà? Tôi không khỏi có chút thán phục, “Muốn lên chức bá chủ cả một lục địa chắc bọn họ cũng phải lợi hại lắm nhỉ? Không biết những bá chủ kia thế nào nhỉ.”

“À hừm, về lý thuyết thì bá chủ đúng là phải có thực lực lớn rồi, nhưng đương nhiên luôn có ngoại lệ mà.” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa lén lút dòm tôi.

“Ngoại lệ hà? Ngoại lệ nào?” Tôi tò mò hỏi.

Phong Vô Tình đứng một bên sớm đã phải khổ sở nhin cười, chả lâu sau đó hai người bên đó cùng rú lên cười khăng khặc. Tôi một mặt lại gãi đầu khó hiểu. Quái, bọn họ cười cái gì nhỉ?

Sau khi Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình cực kì ăn ý cười hết ga, bọn họ lập tức rơi vào một bầu không khí im lặng ngọt ngào. Tôi quan sát họ, mà vẫn chưa hiểu cái mô tê gì, nhưng hai người bên đó có vẻ không dám chạm mắt nhau nữa. Trong lòng tôi càng dôn lên một mớ nghi vấn.

“Tôi – tôi đi tìm mọi người để bàn bạc thêm về vấn đề này, tiện lấy thêm ý kiến luôn. Càng nhiều người càng tốt mà nhỉ?” Tiểu Long Nữ vốn luôn rất bình tĩnh nay lại bối rối hiếm thấy. Vừa dứt lời, cô nàng liền chạy tuốt, đầu cũng không quay lại một lần.

“Có chuyện gì đã xảy ra hả?” Tôi nghi ngờ hỏi sau khi nhìn một tầng khói bụi bốc lên sau bóng lưng trốn thoát của Tiểu Long Nữ.

“Vương Tử, em có chuyện quan trọng phải nói với chị.” Vô Tình vẫn đứng chỗ cũ, đột nhiên bảo tôi.

Em trai có chuyện muốn bàn bạc với mình? Hiếm có nha! “Đến Vô Ngân Thành Lầu hẵng bàn đi,” Tôi vừa nói vừa chỉ đường.

Vô Tình gật đầu còn Dương Quang nãy giờ vẫn đứng đó và bị quên khuấy mất bèn mỉm cười hòa nhã nói, “Vậy tôi đi tìm Tình Thiên đây.”

Như thường lệ, tôi ngồi xuống góc yêu thích của mình rồi gọi món cho cả hai. Tôi im lặng đợi Vô Tình mở lời bàn về cái gì đó mà nó muốn bàn, nhưng đến khi món ăn đã dọn lên đủ, tôi đợi khôngặng bèn bắt đầu nhồi thức ăn vào miệng.

“Chị, em yêu Tiểu Long Nữ.” Thằng em tôi nói giọng nhật toẹt, như thể nó bảo sáng nay nó ăn trứng tráng với bánh mì nướng, chứ không phải đang thông báo một cái tin động trời đến thần khóc quỷ sầu này. Vấn đề hiện tại nghiêm trọng cũng không kém gì tổng thống Mi bỗng nhiên thể quái nào bám nhầm vào nút phóng quả tên lửa hạt nhân của họ, gây nên thảm họa địa cầu vậy.

Tôi từ từ quay về phía nó, quăng cả đôi đũa với nửa miếng ăn còn đang nhai dở trong miệng ra. Đặt cả hai tay lên vai nó, tôi cực kì nghiêm túc nói, “Em trai thân mến, đang có đại dịch cúm hoành hành, chắc mày nhiễm cũng nặng lắm rồi đấy, sốt đến mất trí mê sảng thế này cơ mà. Nhưng đừng lo, chị gái này sẽ đưa mày tới bác sĩ ngay, châm vài cái là mày khỏi ngon lành ngay ấy mà.”

Vô Tình cực kì khinh bỉ hẩy bàn tay của tôi ra, cầu nhàu đáp, “Đầu óc em hoàn toàn bình thường. Cảm ơn bà chị quan tâm.”

Không khí chung quanh yên lặng có tới vài phút. Đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, tay phải tôi cuộn thành quyền đập vào lòng bàn tay trái, “Chị hiểu rồi! Chắc chắn mày đồ đủ dữ cái cô Tiểu Long Nữ* xinh đẹp và già tướng trong tiểu thuyết Kim Dung chứ gì! Nhưng mà em trai bé nhỏ ơi, cô nàng đó chỉ là nhân vật tiểu thuyết thôi, đâu có thật đâu. Mày chết lòng đi là vừa, hơn nữa, nếu mà cổ có thật á, thì Dương Quá với môn Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương** của ông cũng không có giỡn chơi được đâu.”

(*Tiểu Long Nữ trong tiểu thuyết Kim Dung: Tiểu Long Nữ là nhân vật chính trong tiểu thuyết Thần Điêu Hiệp Lữ của Kim Dung. Nàng vốn là trẻ mồ côi bị bỏ rơi trên đường, sau đó được một người phụ nữ đưa tới Cổ Mộ. Nàng được nuôi dạy rất nghiêm khắc trở thành đại cao thủ của phái Cổ Mộ. Do không được ra ngoài bao giờ, nàng lớn lên trở thành một thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp, lạnh lùng xa cách tới vô cảm. Tiểu Long Nữ trong tiểu thuyết này mượn tên từ nhân vật của Kim Dung kia.- nhóm PR

**Dương Quá và Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương: Dương Quá là đồ đệ duy nhất của Tiểu Long Nữ, hai người về sau yêu nhau, tuy nhiên quan hệ tình yêu sơ đồ ngày ấy bị ngăn cấm rất kịch liệt. Cũng bởi có nhiều khúc mắc và hiểu nhầm mà cả hai phải chia cắt 16 năm. Tuy nhiên tới cuối truyện hai người lại tương phùng. Trong quãng thời gian xa cách đó, Dương Quá học được rất nhiều tuyệt chiêu từ các cao thủ võ lâm. Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương là tuyệt chiêu mà chàng đã sáng tạo ra dựa theo rất nhiều chiêu thức học được – nhóm PR.)

“Người em yêu là Tiểu Long Nữ trong Đế Nhị Sinh Mệnh, thành viên của Phi Thường Đội, làm cùng với em trong Sở Ngoại Giao. Nói thế cái đầu heo của bà đã thủng ra chưa?” Lời Vô Tình lại phá nát ảo tưởng của tôi.

Tay tôi run lấy bầy ngoài tầm kiểm soát. Tôi không dám tin hỏi lại thằng em mình, “Mày yêu Tiểu Long Nữ thật à? Sao có thể? Chẳng phải mày từng nói mày sẽ không bao giờ yêu ai già hơn mày à? Cô ta không những sinh trước mày, trông cô nàng cũng trưởng thành như thế, vậy thì thế quái nào...”

“Ngựa có thể lỡ bước, người có thể nói nhầm*. Sự thật chứng minh, ai cũng có thể yêu người không thuộc tuýp mình thích mà.” Vô Tình nhún vai thờ ơ.

(*Ngựa có thể lờ bước, người có thể nói nhảm: thành ngữ Trung Quốc. Do chưa tìm được thành ngữ tương tự trong tiếng ta nên tôi tạm thời để vậy. – meomeo)

Tôi không biết nói sao, “Làm sao mày đồ được cô nàng chứ? Chẳng phải mới đây không lâu mày còn ghét cay ghét đắng cô hay sao?”

“Em cũng chẳng rõ. Có lẽ tình cảm nảy sinh khi chúng em cùng nhau đi do thám vụ ám sát, hoặc có lẽ từ trước đó, lúc cô ấy giẫm em tới chết,” Vô Tình thành thật đáp. Dứt lời nó nhún mày bổ sung, “Hoặc giả có thể từ lần đầu tiên em thấy cô ấy đi cùng với chị ở ngoài Tỉnh Thành, đổi lại nếu chị có thật cướp mất Mai Khôi và Tinh Thiên em cũng không đến nổi tức giận vô căn cứ như vậy. Có lẽ lý do thực sự em tức giận chính là do em ghen tị, em ghen với chị, vì chị được ở bên cô ấy.” Cuối cùng, Vô Tình âm thầm cười, “Huống chi, yêu luôn bắt đầu bằng ghét.”

Có lẽ em trai tôi yêu Tiểu Long Nữ thật rồi. . .

“Mày định thế nào?” Tôi lại hỏi. Tiểu Long Nữ cũng không phải người dễ cưa, mà tôi thì lại sợ thằng em tôi thất tình thì sẽ làm bậy, giả dụ như mang thân phận nhân yêu của tôi bỏ bỏ ra ngoài hay gì đó chẳng hạn.

Lời tiếp theo của Vô Tình đối với tôi như sét đánh giữa trời quang thêm một lần nữa, “Em đã tỏ tình rồi.”

Tôi lặng thinh mất một lúc, mồm há hốc cả ra. Thảo nào hồi nãy Tiểu Long Nữ hành xử kì quặc như vậy. . . Tôi cuối cùng cũng phun ra được hai từ chốt, “Kết quả?”

“Cô ấy chứ em là thằng ngu.” Vô Tình lại nhún vai.

Tôi thờ dài rồi vỗ vỗ lưng thằng em, “Trên đời đâu thiếu gì người đầu em*, bị từ chối một lần có gì to tát. Mày sẽ tìm được người hợp hơn thôi. Đừng làm trò gì ngu nhè, ví dụ như là tiết lộ thân phận của chị mày ấy.”

(*trên đời đâu thiếu gì người: bản Trung: ở đâu có chỗ mọc, bản Anh: còn nhiều cá trong biển. Nói chung ở đây ý đều là còn nhiều cô gái tốt, không thiếu người, tôi mạn phép sửa để truyện dễ hiểu hơn. Nếu bạn đọc không vừa ý, xin liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Vô Tình lại ha ha cười, vẻ mặt lưu manh quay lại, “Thằng em đây không thất tình được đâu, hừ.”

Không thể thất tình? Mày không phải là thằng mất ngon cả hai em Mai Khôi và Tinh Thiên cho chị đây à. . .? Nhưng nghĩ vậy thôi chứ tôi cũng chẳng dám nói ra lời. Thay vào đó, tôi đành ngốc nghếch hỏi, “Nhưng mà cô nàng từ chối mày rồi còn gì?”

Vô Tình cười thần bí, phe phẩy ngón tay, “Khi một cô gái nghe tỏ tình xong mặt đỏ lựng như cà chua chín rồi chứ bạn ngu, nhất định không phải là từ chối đâu.”

“Nếu vậy thì là gì?” Tôi ngây thơ hỏi.

Vô Tình lại hồ hồ cười, sau đó cực kì vô trách nhiệm phun ra, “Chị không hiểu nổi đâu!” rồi phui mông đi mất.

Nhưng, tôi cũng không thể biết là ngẫu nhiên hay tâm ý tương thông mà thằng nhóc Vô Tình vừa khuấy dạng thì tôi đã thấy Tiểu Long Nữ mặt nặng mày nhẹ chạy tới chỗ tôi. Không phải cô đang đi tìm thêm người để xin ý kiến à? Cô nàng lập tức điên cuồng tra khảo, “Vương Tử, thằng em anh vừa nói gì với anh? Có phải là về chuyện hắn tỏ tình không?”

“Ồ.” Tôi thành thật.

“Không thể tin được tên chấy nhà đó dám chạy loăng quăng kể với mọi người hắn. Hắn ta không những tỏ lộ hết với Dương Quang, giờ lại còn ba hoa chích chòe với anh nữa. Em cá chẳng lâu nữa cả địa cầu đều biết hết đó!” Tiểu Long Nữ vẫn còn chưa hả giận, “Thằng ngốc đó đừng tưởng là em không biết hắn muốn chơi em!”

Tôi nhún mày, “Vô Tình không đùa em đâu – nó rất nghiêm túc đấy.”

Tiểu Long Nữ sững sốt ngây ra một hồi rồi ngập ngừng hỏi, “Hắn. . . nghiêm túc á? Sao có thể? Hắn chắc chắn chỉ cố chọc tức em thôi.”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ thật kĩ rồi cuối cùng kết luận, “Anh tin là em anh rất nghiêm túc. Trước đó tán gái nó chẳng hé nửa lời với anh đâu. Giờ nó tự tức kể với anh thế này, có lẽ nó rất thích em đấy.”

Theo nhiều tiểu thuyết điểm tình tôi từng đọc, khi nữ chính biết nam chính tỏ tình nghiêm túc với mình, mặt cô sẽ ửng hồng, tim cô sẽ lỡ nhịp, và cô có thể sẽ ngượng chín cả người, thậm chí còn chẳng biết phải làm sao.

Đáng tiếc cuốn sách này không phải tiểu thuyết điểm tình, còn Tiểu Long Nữ hầu như chắc chắn không phải là kiểu nữ chính của mấy loại truyện trên. Thay vì vẻ mặt thẹn thùng, mặt cô nàng có nhiều biểu hiện giống muốn giết người hơn, có lẽ cuốn sách bạn đang cầm trên tay có nhiều khả năng sẽ trở thành tiểu thuyết kinh dị.

Chẳng hiểu sao Tiểu Long Nữ lại nghiêng răng nghiêng lợi hậm hực, rút cây dao nhỏ ra vừa khua khoắng vừa bạo lực gào lên, “Xem bà chè thằng chết toi đó ra đây!”

Tôi đầu đặc lại. Cho dù cô nàng có ghét thằng em tôi, có gì đến nỗi phải đòi chẻ nó chứ? “Sao em lại muốn chẻ nó ra?”

“Anh không hiểu được đâu!” Tiểu Long Nữ hung hăng nhắc lại câu nói lúc trước của thằng em tôi, rồi dùng cùng một động tác phui mông chạy biến.

Tôi gãi gãi má, vẫn mù mờ trước tình huống bấy giờ. Người ta yêu nhau thì có áo đôi nhẫn đôi, hai người ghét nhau thì có hành động và kiểu nói chuyện đôi mớ sợ. Mặc dù tôi không biết thằng em tôi và Tiểu Long Nữ tính làm gì, nhưng có vẻ tôi khá biết em dâu sau này của tôi là cô nào rồi.

Tôi lăm bằm tự nhủ, “Xem ra mình phải thật cẩn thận thôi, kẻo không tới lúc Tiểu Long Nữ được gả vào nhà, cô nàng nhất định sẽ dẫn mình ra cám mắt.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 8: Chương ngoại truyện: Tài liệu mật về năm vị bá chủ.

Nơi cư trú hiện tại: Lục địa phía Đông.

Biệt danh: Bá chủ Tươi Cười – Đông Khải.

Được mọi người nhận xét là: Sói đội lột cừu.

Câu nói trứ danh: “Cười là để moi thêm thật nhiều tiền!”

~*~

Tương truyền Đông Khải trở thành bá chủ của lục địa phía Đông cũng bắt nguồn vào một ngày định mệnh nọ khi anh này trở về nhà trong đời thật.

“Anh, anh chơi Đệ Nhị Sinh Mệnh với em nhé?” Cô em gái nhỏ mắt long lanh của anh nũng nịu với anh trai.

Không để ý tới lời cầu xin của em gái nhỏ đáng yêu, Đông Khải rặn ra một nụ cười miễn cưỡng chua chát, “Đừng hòng! Chơi game một cái cũng không kiếm được, lại còn phải bỏ tiền ra để cày!”

“Anh có thể bán tiền tệ trong game mà; trò này kiểu gì cũng nổi nên sẽ rất nhiều người tranh nhau mua tiền trong game á,” Cô em biết rõ yếu điểm của anh mình bèn nói.

Có thể kiếm được tiền! Mắt Đông Khải sáng rực, “Được, anh chơi với mày.”

~*~

Để Đông Khải, người đã chọn chức nghiệp chiến sĩ đánh quái tiện hơn và kiếm tiền dễ hơn, anh này đã lập nhóm với em gái mình, ngoài ra trên đường đi còn chiêu mộ thêm 4 người nữa. Dưới chính sách nhất nạm cả nửa đồng xu để ghép hai nửa thành một đồng hoàn chỉnh của Đông Khải, đoàn người trở thành những người cực-giàu-mà-cũng-cực-ngèo – tài khoản ngân hàng thì nhiều nứt đổ vỡ vách, nhưng túi tiền trong game chỉ có mấy viên băng phiến.

Cô em gái nhỏ đã bức tới độ không nhịn được nữa. Sau khi cô ra lệnh cho bốn đồng đội kia dùng xích trói chặt anh mình vào một hòn đá, cô này tóm lấy cái ví tiền mà Đông Khải giữ như giữ mạng... “Đừng! Mạng cũng quý, nhưng ví tiền còn quý hơn! Anh thả chết chứ không để mất!” Đông Khải gào lên.

Lờ lợ ông anh trai đang gào tới độ gọi người chết lật mồ lên được, cô em gái chạy vào thành phố xài hết số tiền, mua áo giáp và trang bị tốt nhất cho toàn nhóm. Đứng trước mớ trang bị đã tậu, Đông Khải bị đặt vào tình thế sự đã rồi và phải tận dụng hết những gì vừa có. Còn lâu anh này mới chịu thanh lý giá rẻ đồng giáp kia.

“Con em đầu heo, mua đồ đất thế này, anh mày có bán giá bao nhiêu thì vẫn lỗ! Không, không thể bán được.” Đông Khải đau đớn khóc ra huyết lệ, lắc cái ví không còn hào nào.

Đoàn người đã được trang bị đồ tốt, giờ có thể chơi đúng thực lực: liên tục thách thức Boss, thăng cấp điên cuồng, quét sạch mọi đầu trường và trở thành một nhóm hùng mạnh nổi tiếng khắp lục địa phía Đông.

“Đã có trang bị tốt rồi, đầu tiên thì giết boss nhặt vật phẩm quý hiếm đi! Như vậy mới hoàn vốn được!” Đông Khải.

Đêm trước khi diễn ra Mạo Hiểm giả công đại hội, tất cả các thành viên trong nhóm trừ Đông Khải đều quyết định sẽ tham gia đại hội.

“Đồng Khai, chúng ta tham gia Đại hội Mạo Hiểm nhé?” Cả nhóm người hời chiến binh trong đội.

Đồng Khai cười to, giờ ngón giữa về phía cả đội, “Anh đây không làm chuyện không kiếm ra tiền đâu. Đúng ra chúng ta phải bàn xem đánh con boss nào mới phải ấy.”

Lập tức năm đồng đội còn lại lấy tay chống mặt, Muốn giờ ngón giữa cứ giờ đi, mắc gì vừa giờ vừa cười thánh thiện vậy chứ!

“Phần thưởng cũng ngon mà, một lãnh địa đấy!”

“Lãnh địa?” Nụ cười đông cứng trên mặt Đồng Khai, cả người anh này sững lại khi anh này dùng tốc độ sét đánh suy tính trong đầu. Nếu mảnh đất đầu tiên do người chơi cai quản được bảo vệ và quản lý tốt, tiền thuế cứ gọi là ngút ngàn luôn. Mà kể cả nếu họ có không muốn quản, thì tiền đất bán đi cũng đâu có bèo. Tốt, rất tốt. Làm sao Đồng Khai anh lỡ một cơ hội béo bở thế này được chứ?

“Các đồng chí thân ái của tôi, làm sao Đại hội Mạo hiểm của Hệ Nhị Sinh Mệnh có thể vắng đội ta được chứ? Chúng ta nhất định phải tham dự tới chót, nâng cao danh tiếng của đội,” Đồng Khai nở nụ cười cực kì đắc thắng.

Là để lấy mảnh đất có lời đó phỏng? Cả đội dờ khóc dờ cười nghĩ thầm trong bụng.

Người chết vì tiền bạc, chim chết vì miếng ăn, và với sức hấp dẫn của lãnh địa kia, Đồng Khai biến thành một A Tu La tươi cười trên trận địa. Cho dù gặp phải đối thủ mạnh nhất, anh này cũng không hề nao núng.

“Đứa nào cướp tiền của ông chết hết!” Câu nói này của Đồng Khai đã được Lục Địa Phía Đông bình chọn là lời thoại đáng sợ nhất trong năm.

Và tiến tới mục đích kiếm tiền cao cả hơn, thì độc chiếm thị trường lục địa phía Đông là cách tốt nhất, vậy nên Đồng Khai quyết định thống nhất phía Đông. Hơn nữa, với tôn chỉ “tiền là vô địch”, Đồng Khai đã trở thành bá chủ của Lục địa Phía Đông, biệt danh Bá chủ Tươi Cười ‘liều chết vì tiền’.

~*~

Nơi cư trú hiện tại: Lục địa Phía Tây.

Biệt danh: Bá chủ Tiêu Diêu – Kẻ Khùng.

Được mọi người nhận xét là: Một gã lịch lãm từ tế nhưng lúc nào cũng dính chặt lấy vợ như sinh đôi dính thân.

Câu nói trứ danh: “Vợ yêu, lần tới em muốn nhìn thấy thứ xinh đẹp gì nào?”

~*~

“Ai dà, trò chơi này càng lúc càng chán ồm, chi toàn đánh quái suốt ngày. Mặc dù mình đã mạnh vậy rồi, nhưng mạnh để ăn ai chứ?”

Kẻ Khùng đã chơi Hệ Nhị Sinh Mệnh được hơn một tháng, thăng cấp điên cuồng cho đến khi lọt vào top 10 cao thủ. Tới hôm nay, anh này chợt nhận ra mình đã chán rồi, tự vấn không biết mình tốn nhiều công sức thăng cấp làm gì.

“Á á á á á! Cứu tôi! Chiến binh dũng cảm đằng kia ơi làm ơn cứu tôi được không?” Một giọng nữ cao chót vót vang lên từ đằng xa.

Kẻ Khùng nghi hoặc nhìn về hướng tiếng gọi và thấy một nữ pháp sư xinh đẹp đang chạy tới. Vừa nhìn thấy người đẹp, Kẻ Khùng liền tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Anh này lập tức nâng thanh gươm hai lưỡi hải người của mình lên chuẩn bị đóng vai anh hùng cứu nữ nhân.

“Đừng sợ, tôi sẽ cứu cô...” Còn chưa nói xong, Kẻ Khùng đã thấy đằng sau nữ nhân là một đoàn quái khổng lồ trông như thể đang rất hỗn loạn. Anh này chôn chân tại chỗ, nghĩ thầm, Thế này thì nhiều quái quá rồi nhĩ?

“Anh chiến binh, có khi anh phải chạy cho nhanh vào, kéo không sẽ bị giẫm nát đó!” Cuối cùng thì nữ nhân lại phải lôi cả anh hùng đang định cứu cô và hai người nhanh chóng chạy trốn chết.

“Hộc, hộc!” Sau cuộc chạy việt dã 100 dặm, Kẻ Khùng vừa thở hổn hển vừa hỏi, “Làm sao... làm sao lại có nhiều quái thế này?”

Mỹ nhân cũng hỗn hã hỗn hã đáp, “Chuyện... chuyện thường ngày ở huyện. Đừng ngạc nhiên.”

Kẻ Khùng khó hiểu nhìn cô. Mỹ nữ này có vẻ là ma pháp sư, mà ma pháp sư thường thì không dụ quái. Và lại, trong nhóm thì ma pháp sư đánh giỏi nhất mà. Thế nhưng cô gái trước mắt anh không chỉ dẫn theo một đàn quái, lại còn đơn thương độc mã. Quả là kì quái.

“Để thấy được cái đẹp, có bị quái rượt 1000 dặm tôi cũng cam lòng.” Đôi mắt mỹ nữ đầy quyết tâm và kiên cường, khiến cho Kẻ Khùng cũng ngây ra ngẩn, “Lần này tôi bị quái tấn công cũng vì đi xem cây hoa cúc cầu vòng chi mọc trong Tiên Sơn cốc đó” Mỹ nữ hào hứng khoe một bông hoa, và khi Kẻ Khùng nhìn thấy thì cũng lộ ra vẻ mặt cực kì thần phục.

Hoa cúc cầu vòng là một loại hoa chỉ to bằng nắm tay, có hàng nghìn cánh hoa, mỗi cánh hoa lại mang vài màu sắc. Rực rỡ và tươi tắn, bông hoa dường như còn tỏ ra một quãng cầu vòng nhàn nhạt, khiến nó càng ngời lên vẻ đẹp toàn bích.

“Bông hoa đẹp quá.” Kê Khùng chăm chú ngắm nó, không dám tin trên đời còn có loại hoa này.

Mĩ nữ nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa xinh đẹp, “Đúng ra tôi không định ngắt nó, cái đẹp phải được trân trọng, không thể bị phá hủy. Nhưng không may, lúc bọn quái xông tới chỗ tôi, chúng giẫm nát bụi cây và làm gãy cành, nên tôi chỉ còn cách mang báu vật nhỏ này trốn đi.”

“Cái đẹp phải được trân trọng, không thể bị phá hủy... Tôi thích điều đó.” Kê Khùng lắng bầm câu nói của mỹ nữ đầy hứng thú.

“Thật hả? Cuối cùng tôi cũng tìm thấy người cùng chí hướng rồi. Tôi tên là Đan Đan, còn anh?” Đan Đan ngẩng ngẩng nhìn người cùng chí hướng trước mặt.

“Kê Khùng.”

“Kê Khùng, anh có muốn đi nhìn ngắm tất cả những thứ xinh đẹp trong Đệ Nhị Sinh Mệnh không?” Mắt Đan Đan ngời sáng hi vọng. Dù sao thì cô cũng chỉ là Triệu hoán sư, cô không thể tới nơi nào quá nguy hiểm. Đáng tiếc là những thứ đẹp để toàn ở chỗ nguy hiểm.

“Nhìn ngắm những thứ xinh đẹp?” Kê Khùng suy nghĩ. Nghe ra cũng là một ý hay và chắc chắn là thú vị hơn nhiều cách chơi đơn điệu của anh trong Đệ Nhị Sinh Mệnh. “Được thôi, Đan Đan. Tôi sẽ đi cùng cô, chúng ta sẽ cùng đi tìm tất cả cái đẹp trong Đệ Nhị Sinh Mệnh!”

Thế là, Kê Khùng và Đan Đan cùng nhau thăm thú trong Đệ Nhị Sinh Mệnh và, như mọi đôi trai gái khác, họ nhanh chóng trở thành vợ chồng. Đôi uyên ương cùng nhau tới những nơi vô cùng nguy hiểm, phải chống trả tự vệ quyết liệt để nhìn ngắm cái đẹp, cũng bởi vậy mà cấp bậc cùng khả năng am hiểu đối phương của cả hai cùng tăng nhanh như chớp.

Một ngày nọ, khi Kê Khùng và Đan Đan đang ở trong thành phố mua vật phẩm chuẩn bị tiếp tục hành trình tìm những thứ phi thường thì họ bị một đội chặn lại.

“Xin lỗi, có phải hai người là cặp đôi cao thủ huyền thoại đó không?” Một chiến binh hỏi.

Bị chặn lại, Kê Khùng hỏi, “Sao cậu biết?”

Chiến binh nọ cười mỉm, chỉ thanh kiếm khổng lồ của Kê Khùng rồi nói, “Một chiến binh mảnh mai cầm thanh guom cực lớn; đó là dấu hiệu của anh. Hai người có muốn gia nhập đội chúng tôi không? Chúng tôi tình cờ còn thiếu hai người để tham gia Đại Hội Mạo Hiểm. Tin tôi đi, đội tôi rất mạnh.”

“Đại hội Mạo Hiểm à...” Kê Khùng xoa cằm, liếc mắt về phía vợ ra ý hỏi.

Mắt Đan Đan sáng bừng, “Đại Hội Mạo Hiểm hả! Ở đó chắc chắn có rất nhiều trai xinh gái đẹp cho chúng ta ngắm”

“Đúng vậy, vợ yêu. Chúng tôi gia nhập!” Kê Khùng hưng phấn nắm chặt tay vợ, trong lòng tràn ngập ngưỡng mộ. Vợ anh thật thông minh, còn nghĩ tới có người đẹp để ngắm nữa.

“...” Đội mời hai người nín bật.

Vậy nên, Kê Khùng và Đan Đan tham gia Đại Hội Mạo Hiểm. Nhờ vin vào lý thuyết phải chiến đấu tới chót mới nhìn thấy được thứ đẹp nhất, họ trở thành những người chiến thắng của Đại Hội Mạo Hiểm phía Tây.

“Chúng tôi sẽ để việc xây thành dựng nước cho mấy người. Tôi và Đan Đan sẽ cùng nhau tới Lục Địa Trung Tâm để tìm chàng mỹ nam nổi tiếng, thành chủ Vô Ngân thành và Thiên Tiên của Phiêu Tiên Cốc.” Kê Khùng bảo đồng đội sau khi thành phố xây xong.

Đồng đội lại nín bật. Nói thật, dù họ có nói cách mấy cũng không ngăn được lòng quyết tâm đi tìm cái đẹp của hai vợ chồng này, nên thôi chứ để họ đi luôn đi.

“Vợ yêu, theo em Vương Tử đẹp hơn hay Thiên Tiên đẹp hơn?” Kê Khùng phấn khích hỏi vợ.

“Cái đẹp không cần phải so sánh hay xếp hạng.” Đan Đan nghiêm khắc trả lời chồng.

Một lần nữa sững sờ trước lời nói của vợ, một hồi lâu sau Kê Khùng mới nói, “Vợ ơi, em tuyệt lắm. Anh sẽ dùng cả đời cùng em đi tìm cái đẹp.”

~*~

Nơi cư trú hiện tại: Lục địa phía Nam

Biệt Danh: Bá chủ Bất Tử – Bất Tử Nam

Được mọi người nhận xét là: con gián không thể giết chết.

Câu nói trứ danh: “Chỉ có ta giết người, không ai giết được ta!”

~*~

“Ha ha ha, Ta, Bất Tử Nam, thề với trời xanh, nhất định trở thành người mạnh nhất Đệ Nhị Sinh Mệnh, và tán đổ hết tất cả gái đẹp trong Đệ Nhị Sinh

Mệnh!” Bất Tử Nam hung hăng hét lên trời.

Một đồng đội đứng gần đó giải thích với đồng đội còn lại, “Cha đó vừa tỏ tình lần thứ 3657 và lại bị cự tuyệt rồi.”

“Hóa ra là vậy...”

Nghe đồn là sau khi lời tỏ tình số 3657 của Bất Tử Nam bị từ chối, dưới lời tuyên thệ sẽ thành kẻ mạnh nhất của anh này dưới trời xanh, hoặc do sự đả kích của lời cự tuyệt kia mà anh chàng bắt đầu tập luyện như điên. Chỉ sống bằng bánh bao hấp và nước lã, anh này giành hết thời gian luyện cấp, mỗi tuần chỉ vào thị trấn một lần mua nhu yếu phẩm. Kể cả đồng đội có không lên mạng, anh này vẫn điên cuồng tự luyện cấp, nóc hồng được.

Với niềm uất hận khi bị từ chối tới lần thứ 3657, Bất Tử Nam kiên nhẫn duy trì việc tự mình cày cấp. Những tuần qua anh này quả là đã luyện cấp vô cùng chuyên cần bởi bây giờ anh ta chỉ cần thêm 3 level nữa là đã trở thành đệ nhất cao thủ trên bảng xếp hạng. Chẳng may cho anh chàng, anh ta gặp phải Boss.

“Chó chết, mày đừng có nghĩ đến chuyện giết tao nhé, mày không biết thời điểm này quan trọng thế nào sao? Tao chỉ cần 3 level nữa thôi, làm sao bây giờ tao để hạ cấp được chứ? Con Boss ngu ngốc này, mày có biết ông phải tốn bao mồ hôi xương máu mới thăng được một level không?! Mày có biết nỗi đau đớn khi bị từ chối tới hơn 3000 lần không hả? Mày chẳng biết cái đêch gì hết, giờ mày còn định giết ông!” Bất Tử Nam bị đánh cho gần biến thành cột sáng bị phần hết vào mặt boss và bật hai dòng suối lệ.

Tuy nhiên, con boss này làm sao mà hiểu được tất cả những điều đó, nó chỉ đơn thuần xông lên muốn xé Bất Tử Nam ra làm đôi. Bất Tử Nam vận tất cả sức tàn trèo lên một ngọn cây làm nơi trú ẩn. Cũng may là con boss này cũng không biết trèo cây, nó chỉ đành dùng duy nhất chiêu liên hoàn của nó để tấn công Bất Tử Nam trên ngọn cây. Bất Tử Nam liền nhanh nhẹn di chuyển từ cây này sang cây khác để né đòn, thi thoảng lại thả xuống một quả dưa để trả thù con quái.

Với quyết tâm của Bất Tử Nam, ba ngày sau anh này tụt xuống khỏi thân cây, hoàn toàn kiệt sức, anh ta đập vào các xác tàn của con boss, cười như điên, “Há há há, tèo rồi hả? Thế nào hả đồ boss, ông đây chỉ xài mấy quả dưa đã đập nát bét mi rồi.”

“Ủa, đã xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta lần theo hàng quả dưa đến đây, kết cục lại tìm được Bất Tử Nam.” Một thành viên trong đội của Bất Tử Nam ngạc nhiên nói.

Bất Tử Nam quay lại nhìn đồng đội anh này đi dọc theo con đường quả dưa tới chỗ anh ta.

“Chúng ta tham dự Đại Hội Mạo Hiểm được không Bất Tử Nam? Nếu cậu cứ chán nản như vậy cũng chẳng ích gì.” Một đồng đội nghiêm túc khuyên anh.

“Tôi muốn luyện tập thành người mạnh nhất trong Đệ Nhị Sinh mệnh!” Bất Tử Nam tức giận hét.

“Cậu đã trở thành đệ nhất cao thủ trên bảng xếp hạng rồi, có vẻ con boss đó rất mạnh đấy!” Đồng đội nọ nói với anh.

Bất Tử Nam chết sững. Anh ta đã trở thành người mạnh nhất rồi? Vậy... anh ta có thể tán gái đẹp được rồi?

“Đi nào! Đại Hội Mạo Hiểm chắc chắn sẽ rất sôi động, cậu có thể tìm đối tượng cho lần tỏ tình thất bại tiếp theo được mà.” Đồng đội kia nhin cười nói.

Và thế là Bất Tử Nam gia nhập đại hội Mạo Hiểm, mang theo niềm tin muốn tán gái được thì không thể thua. Bất Tử Nam dẫn đầu đội tới trận chiến cuối cùng và trở thành kẻ chiến thắng của Đại Hội Mạo Hiểm ở lục địa phía Nam.

“Bất Tử Nam, hãy xây dựng một thành phố thật phồn hoa. Sau khi cậu trở thành lãnh chúa rồi, nhất định sẽ có nhiều em xinh đẹp sẵn sàng quỳ dưới chân cậu.” Đồng đội anh ta nói khi họ an ủi nạn nhân của cuộc tỏ tình thất bại lần thứ 3658. Ngay khi nghe vậy, Bất Tử Nam bèn đứng thẳng người, cực kì khì thế gầm lên, “Đúng vậy! Tôi nhất định sẽ trở thành lãnh chúa mạnh nhất, thống nhất lục địa phía Nam, và hẹn hò với tất cả mỹ nữ trong lục địa phía Nam này!”

~*~

Nơi cư trú hiện tại: Lục địa phía Bắc

Biệt danh: Hoa Bá Chủ – Bông Hoa Phương Bắc.

Được mọi người nhận xét là: đóa hoa xinh đẹp nhất dưới ánh dương.

Câu nói trứ danh: “Ái ya, áo lót của mình cũng đỡ không nổi bộ ngực này nữa... Á, không phải! Ý tôi là, không có gã đàn ông nào không bị quyến rũ bởi một đóa hoa như tôi!”

~*~

“Á á á! Có phải da mình bị thô đi không? Chồng số 5 ơi, lại đây nhìn chút coi!” Bông Hoa Phương Bắc dùng giọng nói yếu đuối ngọt ngào của cô để nhẹ nhàng gọi chồng.

Cái anh được gọi là Chồng số 5 liền đi tới, và với một tấm chân tình không gì bì được, anh này bèn nhẹ nhàng vuốt ve bầu má vừa mềm vừa nhẵn như

đậu phụ của Bông Hoa Phương Bắc, “Sao có thể thô được chứ! Em yêu, khuôn mặt em là tạo vật mềm mại và tinh tế nhất trần đời, kể cả một lần hơi cũng làm thương tổn nó ấy chứ.”

Bàn tay mảnh dẻ tinh tế của Bông Hoa Phương Bắc nắm lấy bàn tay to lớn của Chồng số 5. Những ngón tay của cô vẽ đường tròn trên mu bàn tay anh này, dùng giọng nói ngọt ngào ngập phần bác, “Thật ngọt quá, nếu anh cứ nói những lời như vậy, Hoa Hoa sẽ xấu hổ lắm.”

Chồng số 5 mỉm cười và nhanh chóng nhận ra những người khác đã quay về. Anh này hỏi, “Mấy người chỉ ra ngoài mua chút đồ ăn thôi, sao đi lâu vậy?”

“Chúng tôi nghe được mấy tin về Đại Hội Mạo Hiểm. Mấy người có hứng thú tham gia không?” Chồng số 4 đáp.

“Hỏi Hoa Hoa đi!” Chồng số 3 chen vào.

Bông Hoa Phương Bắc nhẹ nhàng cắn môi, đôi mắt phủ một tầng sương nói, “Đại Hội Mạo Hiểm? Nghe cũng thú vị đấy!”

“Hoa Hoa đã thích, chúng ta cứ tham gia thôi nhì? Chúng anh nhất định sẽ mang chiến thắng về làm quà dâng cho Hoa Hoa,” Chồng số 1 đầy hào khí nói.

~*~

Khi nào có nữ nữ đăng sau hậu thuẫn, gã đàn ông nào cũng sẽ thể hiện hết 200% khả năng của mình – còn chưa nói tới 5 gã chồng của Bông Hoa Phương Bắc, gã nào gã nấy bình thường đã đều là đại cao thủ! Nghĩ lại trận chiến dành cho đệ nhất nữ nữ ở Lục địa phía Bắc, Bông Hoa Phương Bắc, phải nói chiến trường đã trở thành một sự kiện vô tiền khoáng hậu, với số lượng người đăng kí không lồ. Chỉ có trận cận chiến 600 người mới dám so bì được với cảnh tượng đó.

Qua ba ngày ba đêm đánh giáp lá cà đầy quyết liệt, máu của chiến sĩ đã tạo thành một cảnh tượng mà về sau được mệnh danh là Đồng Bằng Đát Đỏ. Cảnh tượng vô vàn cột sáng trắng liên tục vút lên trời lúc người chơi chết đã góp phần tạo nên tên của cái đỉnh nơi Bông Hoa Phương Bắc ngồi theo dõi kết quả chiến trường: Lầu Hải Đăng. Tất cả những người chơi ngã xuống thì được gọi chung là “7200 tử sĩ tranh giành một đóa hoa”.

Cuối cùng, chỉ còn 5 người sống sót. Khi 5 người nọ cùng nằm trườn ra trên mặt đất, không thể nhúc nhích hay gượng dậy được, bọn họ cuối cùng quyết định cả năm sẽ làm vệ sĩ bảo hộ cho Đóa Hoa. Một đội cỡ đó thì yếu làm sao được?

~*~

Bởi vậy, bằng nỗ lực của 5 người chồng, Bông Hoa Phương Bắc, chức nghiệp tế ti, đã trở thành một trong năm vị bá chủ và là bá chủ duy nhất không phải là chiến binh: Hoa Bá Chủ.

“A, mấy chồng à, em rất muốn có một lâu đài như của cô bé Lọ Lem!” Bông Hoa Phương Bắc duyên dáng nói với Chồng số 1, 2, 3, 4 và 5 sau khi nhận được một lãnh địa.

“Không thành vấn đề!” Trước ái nữ nhân, anh hùng biến thành tù binh và 5 anh chồng lập tức bắt đầu chuẩn bị lâu đài của Lọ Lem kia.

“He he, mấy chồng đối xử với mình tốt như vậy, sau này nhất định phải tìm thêm thật nhiều chồng nữa.” Bông Hoa Phương Bắc lười biếng tựa vào chiếc ngai vàng, duyên dáng tia lại những móng tay vốn đã rất hoàn mỹ của mình.

~*~

Nơi cư trú hiện tại: Lục địa Trung tâm.

Biệt danh: Bá chủ Đắm máu – Vương Tử.

Được mọi người nhận xét là:

Nữ: Đẹp trai quá, giàu quá, muốn làm vợ anh quá!

Nam: (nghiến răng) Cứ thử đẹp trai hơn nữa xem ông làm gì mày.

Câu nói trứ danh: “Tôi đói.”

~*~

“Sao trong đây lại không có ghi trải nghiệm nào của Vương Tử vậy?”

Thằng nào hỏi ngu vậy? Ai đó cho hấn thử Ma Xích Vô Tận của Doll đi!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 1: Hội nghị các bá chủ năm lục địa.

Đề nghị tiếp bốn vị bá chủ đến hội nghị, trước đó một tuần, Vô Ngân Thành liên tiếp triển khai nhiều hoạt động chuẩn bị. Khả năng thua, tinh thần không thể thua, tinh thần thua, tức là thể diện thua, đây âu cũng là niềm chung của mọi người. Dù thế nào, chúng tôi phải cho những lục địa khác thấy được khí thế hùng hực bức người của Lục Địa Trung Tâm.

Bạch Điều chậm rãi duyên dáng đi đến phía tôi, xin ý kiến chỉ đạo của tôi, “Thưa Thành chủ, chúng tôi quyết định sơn toàn bộ Vô Ngân Thành bằng màu vàng kim, để mấy vị bá chủ kia thấy được khí thế huy hoàng của Vô Ngân Thành. Ngài thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tôi vồn vã. Dù sao việc này cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Nếu họ muốn sơn thành phố màu vàng kim, màu bạc, hay kẻ cả cầu vồng 7 sắc, cũng tùy họ luôn. Mặc dù, trong lòng tôi vẫn mang một chút hi vọng nhỏ nhoi... Sơn màu hồng có được không?

Nghe vậy, một nụ cười hiền hậu hiếm thấy hiện lên trên mặt Bạch Điều. Nụ... Nụ cười này... Sao lại khiến tôi nhớ tới Vũ Liên đại tẩu thế này? Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng tôi và tôi có dự cảm chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Vừa nghĩ tới đó, Bạch Điều đã giơ tay lên vỗ hai lần. Đột nhiên hai hàng người xuất hiện từ hai bên, mỗi người mang theo một vật thể vô cùng kì quái. Chỉ có một điểm chung giữa những vật kì quái đó: tất cả đều lấp lánh vàng.

“Người đâu, đóng cửa lại!” Bạch Điều lớn giọng lệnh cho hàng người bên cạnh chị.

Đóng cửa lại? Đừng nói câu kẻ sẽ là lời nổi tiếng “Thả chó ra*” chứ? Tôi khó nhọc nuốt nước bọt. Có lẽ nào Bạch Điều chịu không nổi tính tôi nữa nên quyết định thả chó ra cắn? Chuyện này... cái cách cũng mấy lần rồi, không biết người chơi có dính bệnh dại được không.

(*Đóng cửa lại, thả chó ra: Đây là một câu nói nổi tiếng trong một bộ phim của Châu Tinh Trì. Câu này ý muốn nói phải dồn người nào vào một phạm vi nhỏ để tấn cho dễ. – nhóm PR)

Bạch Điều dùng giọng trầm như tiếng đàn cello chậm rãi nói, “Thành chủ, cởi quần áo ra!”

Tôi cứng cả người. Cởi quần áo?! Tôi còn đang ngẫm ngợi xem có phải hôm nay ngày Cá Tháng Tư, cô Bạch Điều này chẳng qua là tính chơi tôi, thì hàng người cạnh tôi bắt đầu vây lấy tôi... Ấy này này này! Di bên trái ơi, sao di cởi áo của con? Tuổi con chỉ đáng cỡ con trai đi thôi nha! Á, á, chú bên phải à, quần con không phải chỗ chú nên cởi đâu!

“Không!” Tôi vừa hét thảm thương vừa cố gắng trong tuyệt vọng che chỗ kín. Ánh mắt ‘bị xâm hại’ của tôi liên tục chiếu về phía Bạch Điều đang làm mặt như thể chẳng có gì xảy ra.

Rồi, sau khi nhìn tôi từ trên xuống dưới, Bạch Điều chậm rãi cầm một đồng trong mớ đồ vàng quai dị lên, nói, “Thử cái này trước đi.”

Cái gì cơ? Lại một lần nữa, trước khi tôi kịp ngộ ra đang xảy ra chuyện gì, mấy di và mấy chú đã vọt lên vây lấy tôi, một đám loạn xạ hiện ra trước mặt tôi. Tôi không hiểu mô tê gì đã bị mấy người kia ba chân bốn cẳng vùn vò, chỉ đành lúi húi hong được ra nóc hai ngum để lánh mấy cục u trên đầu.

“Không hợp; đổi!” Bạch Điều nói cộc lốc.

“Đổi tiếp...” Bạch Điều lại nói sau khi tôi lại vừa bị lột đồ và mặc đồ.

Hóa ra Bạch Điều chỉ là đang chọn quần áo cho mình. Chị ta làm mình sợ muốn chết! Làm tôi cứ tưởng trình tiết của tôi không bị hủy trong tay Tiểu Long Nữ, lại bị hủy trong tay mấy di mấy chú này. “Cái này không đủ hoa lệ! Cái kia cũng không đủ hoa lệ!” Bạch Điều vừa hét vừa dùng vẻ mặt phiến muộn nhìn tôi.

Đúng lúc tôi đang định mở miệng nói mấy câu an ủi Bạch Điều, ai đó đá cửa xông vào. Cả tôi và Bạch Điều cùng lúc quay đầu lại thì thấy Tinh và Vân ôm thêm nhiều món đồ vàng kì quái. Vân còn hô lớn, “Quần áo hoa lệ đến đây!”

“Có lẽ nào...” Tôi kinh hoàng nhìn chằm chằm mớ đồ trong tay Vân, “Chẳng phải là giáp của Hoàng Uy sao?”

“Đúng rồi!” Tinh trả lời như thể chuyện bình thường không đáng nói.

Tôi nhớ lại thời gian ở Lục địa phía Đông, lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Uy. Chính xác là mớ giáp độn phát sáng lóe lóe kia đã làm tôi chết sốc. Tôi đã từng nghĩ, ‘sao trên đời lại có người có khiếu thẩm mĩ tệ như vậy!’. Ấy vậy mà bây giờ chính tôi lại phải mặc cái thứ đó. Cái này có phải là ‘cười người hôm trước hôm sau người cười’ như mọi người thường nói không? Tôi chế nhạo khiếu thẩm mĩ của hắn, giờ tôi phải mặc cái thứ đó?! Nghĩ vậy, tôi lập tức lắc đầu gào to, “Tôi không muốn mặc cái đó!”

Bây giờ tôi mới hiểu được cái loại ‘uy quyền’ mà Bạch Điều ngày xưa quyết tâm vận vào người tôi có ích nhường nào. Nếu tôi mà còn chút uy nào, thì tôi nhất định không đòi nào cho phép ba người này với mấy chú di kia làm trò đẩy vớ tôi! Tôi khóc thầm trong lòng.

Sau khi bị bắt mặc cái “mớ vàng” đó lên người, tôi nhìn không được nhìn quanh xem bộ giáp đã tạo hiệu ứng “đáng cười” cho Hoàng Uy có tạo hiệu ứng tương tự với tôi không.

“Đừng lo, Vương Tử, hiệu ứng khi anh mặc bộ này hoàn toàn khác với Hoàng Uy, trông anh cũng bảnh ra phết đấy,” Vân an ủi tôi.

“Không tồi, không tồi. Thế này mới đủ hoa lệ chứ.” Bạch Điều gật đầu. Ánh mắt hài lòng trên mặt chị càng khiến tôi lo tợn. Ý tôi là tôi phải mang mớ vàng này trên người và gặp mặt tất cả những bá chủ của 5 lục địa kia đó. Kinh khủng đến nhường nào chứ?

“Tuyệt đẹp luôn. Có vẻ nỗ lực mượn bộ giáp này từ Hoàng Uy của em không phung phí,” Tinh vui vẻ nói, đi vòng vòng quanh tôi.

“Hoàng Uy mà sẵn sàng cho mượn á?” Tôi không ngờ được chuyện đó. Hoàng Uy mà rộng lượng thế á? Hay là bị sắc đẹp của Tinh mê hoặc mới cho mượn?

“Dưới ánh mắt đáng sợ của Tinh, cùng đoàn quân chiến binh đằng sau nó, đương nhiên là Hoàng Uy sẵn sàng ‘cho mượn’ rồi.” Vân lẩm bẩm.

Đập cái bốp vào sau đầu Vân, Tinh quay lại nói với Bạch Điều, “Để anh ấy mặc bộ này đi.”

Thấy Bạch Điều gật đầu như giả vờ, tôi cảm thấy số phận mình cũng bi thảm như mớ tôi bị giả nát bét kia. Quá đau khổ, tôi lẻ người trong bộ đồ đi kèm một tấm áo hoàng đồ cực lớn, giáp vàng chói phát sáng từ đỉnh đầu tới gót chân, cộng thêm một cái thắt lưng khảm không biết bao là đá quý trên đó đi tới chỗ ngai vàng được phủ một lớp vải lông trắng nõn rồi ngồi vật xuống cực kì lười biếng, cảm thấy cả tinh thần và thể xác đều bị vắt kiệt.

“Sao mấy vị bá chủ kia còn chưa tới nữa?” Tôi buồn bực hỏi. Hôm nay là hội nghị năm vị bá chủ của năm lục địa... Ồ thì, theo lý thuyết là đủ năm người, nhưng tung tích của vị Hoa Bá Chủ của Lục địa Phía Bắc vẫn chưa thấy đâu, Bá chủ Tuổi Cười của lục địa Phía Đông thì không đời nào chịu làm việc không có lời, Bá chủ Bất Từ Bất Từ Nam của lục địa phía Nam lại không làm chuyện gì không có gái xinh, nên chỉ còn chắc chắn là Kê Khùng và Đan Đan của Lục địa Phía Tây nhất định sẽ đến... nếu bọn họ không bị mấy thứ xinh đẹp làm phân tâm.

“Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới liền,” Tiểu Long Nữ vừa mỉm cười nói vừa bước vào từ cánh cửa.

Tôi đang nhướn lông mày định hỏi xem ý cô nàng là gì thì đã thấy Kê Khùng và Đan Đan điên cuồng vỗ tay với tôi. Một nụ cười lập tức lan ra trên gương mặt tôi khi tôi đứng phắt dậy khỏi ngai vàng và nhảy chồm vui vẻ tới chào đón bọn họ.

Đột nhiên, chân phải tôi có vẻ giẫm phải một vật gì mềm mềm, ở bả vai có cảm giác bị ai giật mạnh lại. Thêm nữa, ngay trước ngai vàng là bậc tam cấp... Á, tôi giẫm phải áo choàng rồi! Tôi cuối cùng cũng nhận ra sự tình. Sau khi tay tôi rướn thẳng về đằng trước, cả người tôi ngã một góc 90 độ, tiếp xúc thân mật với tấm thảm đỏ dưới sàn.

“Ủầy, đến đáng ngã mà cũng đẹp nữa,” Đan Đan thán phục nói, còn Kê Khùng thì gật đầu lấy đề đồng tình bên cạnh.

Nghe vậy, tôi không biết nên khóc hay nên cười. Khi tôi ngước lên, vẻ mặt cười chân thành của Đan Đan đã hiện ra trước mặt, cô đưa tay ra kéo tôi dậy. Phản ứng này của cô hoàn toàn trái ngược với cô à Tiểu Long Nữ vô tình đang đứng một bên cười hô hố.

Mặc trên người bộ giáp nặng như vậy, tôi cũng phải vật lộn mất một lúc. Đầu tiên, tôi chống hai tay xuống đất vận sức nâng thân người lên. Sau đó, tôi nâng chân phải lên, quỳ đầu gối xuống đất, làm thành tư thế bò. Cuối cùng cũng vất vả đứng dậy được, tôi lập tức thấy mọi người đều đang cười nghiêng ngả, bèn đỏ mặt giải thích, “Bộ giáp này nặng quá mà nhì? Đứng lên sau khi ngã khó lắm.”

“Thành chủ... Ồi giỏi ơi, tôi ngã mất, tôi ngã mất.” Bạch Điều choáng váng nói, thân hình lung lay như sắp ngã.

“Áy chà, Bạch Điều chị đừng ngã, đừng tức vì cái hạng gỗ mục với bùn loãng* này.” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa làm bộ rất khoa trương chạy tới đỡ Bạch Điều.

(*gỗ mục và bùn loãng: dựa trên hai câu thành ngữ Trung Quốc: “gỗ mục không thể chạm trở” và “bùn loãng không thể trát tường”. Ý nói tới hạng người ngu dốt, không thể khá lên được – nhóm PR)

Hai người dám hùa nhau ăn hiếp tôi. Tôi, tôi... Tôi chỉ đành gãi gãi sống mũi và cho qua. Quay người lại, tôi lập tức hỏi Kê Khùng và Đan Đan, “Hai người có ổn không? Mà này, chúng mình là bạn nên hai người đừng đem chuyện xấu hổ vừa nãy đi rêu rao nhé?”

Kê Khùng lập tức vỗ ngực hứa, “Yên tâm, vợ chồng anh nhất định không hé một lời về chuyện này...”

“Nhưng cậu ngã lần nữa cho chị xem được không?” Đan Đan nhin không được liền hỏi.

“Hãy bàn về vụ ám sát gần đây đi.” Tôi cố kìm niềm khao khát đảo mắt khinh bỉ nhìn Đan Đan, quay lại bàn chuyện chính.

Tiểu Long Nữ nghiêm túc nhíu mày nói, “Tây Bá chủ, phiên anh miêu tả lại tình hình việc ám sát ở bên anh.”

“Không thành vấn đề!” Kê Khùng khoanh tay nhớ lại, “Chúng tôi gặp ám sát khoảng hai lần. Lần đầu tiên là khi vợ tôi và tôi vừa trở về Tiêu Điều Thành một thời gian. Còn lúc đó chúng tôi đang làm gi, ờm... Tôi quên mất rồi.”

Đan Đan bỗng nhiên xen vào, “Lúc đó, chúng tôi đang đứng trước cổng thành bàn bạc xem nên tân trang nó thế nào.”

Giật mình nhớ ra, Kê Khùng cảm kích nhìn vợ rồi nói tiếp, “Đúng vậy. Lúc đó vợ tôi và tôi đang nghĩ cách tân trang cổng thành. Thực ra tôi nghĩ cứ khảm một ít bảo thạch là được, nhưng vợ tôi cho rằng chúng tôi nên tạo ra vẻ đẹp tự nhiên một chút bằng cách quần giần nho, nhưng mà...”

“Nói vào việc chính đi!” Tôi và Tiểu Long Nữ đồng thanh hét.

Kẻ Khùng lập tức chuyển chủ đề, “Đột nhiên, có người hỏi tôi xem tôi có phải là Tiêu Diêu Thành chủ không, và đương nhiên tôi trả lời là phải. Thế là một thanh chủy thủ sáng quắc chĩa vào mặt tôi. Còn có thêm một sát thủ nữa tấn công vợ tôi. Cũng may, nhờ phản ứng nhanh nhạy của vợ tôi, vừa tránh, cô ấy vừa triệu hoán Huyết Nhận ra đánh trả. Lại nói, vợ tôi lúc nào cũng luôn rất thông minh...”

Tôi và Tiểu Long Nữ cùng ngửa mặt lên trời thở dài. Không biết mất bao lâu mới kể xong cái chuyện này đây?

Cũng may là Đản Đản hiểu tính chồng nên quyết định kể thay từ đoạn đó, “Chồng ơi, để em kể cho. Hôm đó, khi tôi phát hiện ra có người tính ám sát chồng tôi, tôi lập tức đề cao cảnh giác. Mấy người ám sát chồng tôi chắc chắn đã biết chúng tôi không bao giờ tách nhau ra, nên không thể chỉ có một kẻ làm nhiệm vụ. Quả vậy, tôi vừa đề cao cảnh giác thì nhận ra có người ở ngay đằng sau.

“Lúc đó, chúng tôi nhận ra cả hai tên đó đều lợi hại đến đáng ngại. Theo chúng tôi biết, những người lợi hại như vậy ở Lục địa Phía Tây đều là người quen của chúng tôi. Vậy nên chúng tôi cảm thấy tình huống đó rất kì quái,” Đản Đản cân trọng nhớ lại.

Kẻ Khùng gãi gãi đầu ra vẻ ngượng ngùng lắm, “Đối với anh thì cũng không lạ lung gì; tôi rất phấn khích được chiến đấu với bọn họ. Cuối cùng, mặc dù cả hai tên kia đều chạy thoát nhưng đồng đội chúng tôi đã nghe tiếng đánh lộn nên chạy tới. Tốc độ của bọn chúng cực kì nhanh, như là đạo tặc vậy, tuy nhiên lại có sức mạnh như chiến sĩ. Thật không hiểu là chức nghiệp gì.”

“Không thể nào như vậy. Theo lý thuyết thì để có tốc độ cao, phải hi sinh những kĩ năng còn lại.” Tiểu Long Nữ nghi ngờ nói.

“Lẽ nào có lỗi chương trình? Hay... còn tệ hơn?” Tiểu Long Nữ u ám nói, làm tôi cũng lo lắng theo.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Tiểu Long Nữ, tôi bèn nói an ủi cô, “Có lẽ không đến nỗi tệ quá. Cứ đợi chút bàn bạc thêm khi mấy bá chủ kia tới xem sao. Nhưng... không biết mấy vị bá chủ đó có tới không.” Tôi không chắc lắm nói, nghiêng đầu.

Tiểu Long Nữ đột nhiên biểu lộ vẻ ghê tởm, “Ít nhất thì Bất Từ Nam nhất định sẽ tới.”

“Nam Bá chủ? Chiến sĩ mạnh nhất trong Hệ Nhị Sinh Mệnh?! Anh rất muốn gặp anh ta.” Tôi phấn khích nói. Không biết Bất Từ Nam mạnh đến mức nào; tôi rất muốn thỉnh giáo anh ta.

Tuy nhiên, tôi vừa dứt lời, vẻ mặt kì quái lộ ra trên gương mặt ba người trước mắt. Tôi lập tức quay sang Tiểu Long Nữ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn cô.

“Bất Từ Nam quả thực là một con gián giẫm mãi không chết.” Kẻ Khùng lộ ra vẻ mặt sợ hãi nói, “Nghe nói hắn đã thề sẽ không bao giờ chết. Có lời đồn là một lần hắn ta đánh nhau dữ quá ruột cũng lòi ra. Tuy nhiên, hắn vẫn gắng gượng bò về thành phố, chỉ cầm cự bằng thảo dược và một ít cỏ bổ huyết mọc bên vệ đường. Hắn vừa lê theo khúc ruột của mình trên đất vừa bò về thành phố, đi qua cả quảng trường lớn, vào tới lâu đài tìm tể ti hồi máu.”

Ờ? Vậy thì... anh này có sức chịu đau rất cao và có quyết tâm rất lớn đấy chứ? Tôi nhủ mày, vẫn gắng bao biện cho Bất Từ Nam.

“Chỉ nghe nói hắn rất thích tỏ tình với con gái. Người ta đồn hắn ta đã bị từ chối hơn 3000 lần. Hắn ta chẳng lẽ không biết cái đẹp chỉ có thể được chiêm ngưỡng từ xa thôi sao?” Đản Đản lắc lắc đầu, thờ dài.

Bị từ chối hơn 3000 lần... Rốt cuộc anh này một năm tỏ tình bao nhiêu lần? Nếu anh ta mỗi ngày tỏ tình một lần cũng mất 10 năm mới tỏ tình xong nhỉ? Nhưng ai mà lại ngày nào cũng đi tỏ tình cơ chứ?

“Lần trước em tới tìm hắn, em đã thêm 10 lần vào kỉ lục của hắn. Nếu em ở thêm mấy ngày, có khi đã giúp hắn phá vỡ kỉ lục thành 4000 lần rồi ấy chứ.” Tiểu Long Nữ rít qua kẽ răng. Có vẻ cô nàng đã chán ốm gã Bất Từ Nam này. Không biết thằng em tôi có ghen không nhỉ.

Nghe xong lời giải thích của bọn họ, tôi có chút suy nghĩ. Chẳng phải cao thủ đứng ra đều ngẫu và lạnh lùng như Kenshin và Lãnh Hồ mới phải chứ? Thế quái nào mà đệ nhất cao thủ của Hệ Nhị Sinh mệnh lại nghe như một thằng dê xồm thế kỉ được nhỉ? Lại còn là một thằng dê xồm thảm bại của thế kỉ luôn.

“Hừm, tôi rất muốn nhìn thấy đáng về anh ta bị gái từ chối,” Tôi bật thốt.

“Anh sẽ sớm nhìn thấy thôi, nhìn xong rồi thì nhất định sẽ thấy thà đừng nhìn còn hơn,” Giọng Phong Vô Tình từ phía cửa lạnh lùng đáp lại. Quay người lại, tôi thấy nó lười biếng dựa vào cánh cửa, đeo một bộ mặt vô cùng khinh thường. Đoạn, nó bồi thêm, “À, em tới đây thông báo là Bá chủ Bất Từ của Lục địa Phía Nam đã tới rồi, hiện tại hắn đang ở bên ngoài tỏ tình với Vũ Liên, Phượng Hoàng và Mai Khôi.”

“Lang đại ca mặc kệ hắn à?” Tôi bàng hoàng hỏi. Bất Từ Nam đến Vũ Liên đại tẩu cũng không buông tha sao? Thế mà Lang đại ca lại không thay bà xã trừng trị anh ta sao?

“Anh Lang còn chưa kịp phản ứng, Vũ Liên đại tẩu đã cự tuyệt hắn rồi. Rồi sau đó...”

Vô Tình còn chưa nói xong, một tiếng thét động trời đã vang khắp sảnh, “Trời ơi! Lại thất bại rồi! Trời ơi! Mình bị từ chối tới 4000 lần rồi! Ông trời ơi, sao ông lại đối xử với con như vậy? Cho con một cô người yêu khó khăn thế sao? Nói cho ông biết, tôi nhất định sẽ kiếm được người yêu cho ông xem! Tôi nhất định sẽ chứng tỏ người tính còn hơn trời tính!”

“Hắn đó.” Vô Tình khinh bỉ hất ngón cái về đằng sau.

Cùng lúc đó, Vũ Liên đại tẩu dùng giọng cực kì dõ dạc cười dịu dàng khuyến khích hắn, “Bá chủ Bất Từ, chuyện thổ lộ này, mời để nói sau. Ngươi có thể tới đại sảnh đường bàn bạc cùng Thành chủ Vô Ngân Thành chúng tôi chứ?”

“Em nói sao anh cũng nghe, người đẹp ơi.” Một giọng nói siểm nịnh cực kì tởm lợm đáp.

“Cuối cùng tôi cũng nhận ra hạng người này kiểu gì cũng gây phiền toái lớn.” Tôi nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi, hắn ta chắc chắn không gây phiền toái nhiều được như Thành chủ của chúng ta đâu,” Tiểu Long Nữ cười khẩy nói. Loại thái độ gì vậy? Anh mà gây nhiều phiền toái á? Anh á?

“Thưa thành chủ, Nam Bá chủ đã tới.” Ngay sau thông báo này, Bạch Điều dẫn một đám người vào. Vị đang dẫn đầu kia, tôi đoán không chừng chính là Nam Bá chủ.

Nam Bá chủ? Không biết có phải anh ta là một kẻ cực kì xấu xí không nhỉ. Bạn biết đấy, thổ lộ hơn 3000 lần thất bại không có dễ đâu nha. Kể như nếu một người bịt mắt bắn 3000 phát đạn, gì thì gì cũng ăn may trúng được vài con chim phải không? Vậy nên, tôi đi đến kết luận là trừ phi gã này xấu trai đến độ ma chê quỷ hờn thì ki lục 4000 lần này quá bất khả thi.

Tôi cẩn thận quan sát vẻ bề ngoài của anh ta. Thân hình cường tráng, tốt lắm – mặc dù tôi không thích những gã vai u thịt bắp, nhưng rất nhiều cô thích nha; quai hàm góc cạnh, cũng tốt mà; một khỏe miệng cương nghị, tôi thấy cũng khá đẹp; cuối cùng là đôi mày kiếm rất có khí thế. Dưới cặp mày kiếm là... một đôi mắt to long lanh kiểu truyện tranh thiếu nữ, có khi còn kinh người hơn cả đôi mắt to dễ thương của Doll!

Thế này thì... Tôi cũng không nói là có cặp mắt bụi long lanh là không tốt, nhưng mà bạn cứ thử tưởng tượng xem, một gã đàn ông lực lưỡng nam tính mà lại sở hữu đôi mắt bụi chẳng với lông mi cong vút như trong truyện tranh thiếu nữ thế này sao? Ai mà không tưởng tượng nổi thì tôi cũng tiện nói luôn là trông tởm hết chỗ nói!

Tôi quay lại nhìn những kẻ khác. Kẻ Khuê trông như thể mới giảm phải bãi phân còn Đản Đản thì tròn mắt ra nhìn, miệng cứ há ra khép lại như thể đang phải thở thật khó khăn. Ngon rồi; có vẻ tôi không phải kẻ duy nhất bị sốc.

Nhưng người tới đều là khách. Thu hết can đảm, tôi đối mặt với Bất Từ Nam đang đứng trước mặt tôi. Bá chủ Bất Từ bấy giờ sừng sờ nhìn tôi. Khi mắt chúng tôi gặp nhau, tôi lịch sự rặn ra một nụ cười với anh ta.

“Đại nữ nữ! Không, phải là một nữ thần, thiên sứ hoàn mỹ nhất trần đời!” Trong mắt anh ta lập tức xuất hiện vẻ cuồng nhiệt (Đừng – đừng, làm ơn tỏ vẻ cuồng nhiệt bằng đôi mắt truyện tranh thiếu nữ tổ chẳng đó mà, gớm chết đi được!), vẻ mặt anh này trông có vẻ vô cùng thống khổ. Sau đó hình như đã hạ quyết tâm, anh ta dùng tốc độ xe ngựa phi tới quý trước mặt tôi. Đoạn, một đóa hồng xinh đẹp xuất hiện trong tay anh chàng, một tràng lời nịnh hót vọt ra khỏi miệng hắn. Tán tưng thao thao bất tuyệt thành thực như vậy, thật giống như đã nói tới cả ngàn lần... Phải nói là 3000 lần... mà không, 4000 lần mới chuẩn chứ.

Tôi nhú mày nghe một mớ lời tán tụng dài lê thê vô cùng ghê tởm kia, thật không hiểu cái nào kinh dị hơn: lời tỏ tình của anh chàng hay cặp mắt siêu bụi đang nhìn tôi đây.

Tôi dùng mắt nhìn xung quanh dò hỏi, tuy nhiên trông ai cũng kinh ngạc, có vẻ như không ai trả lời tôi nổi. Rồi, cuối cùng một người luôn đi sau Bá chủ Bất Từ chậm rãi tiến về phía trước, đứng cạnh vị bá chủ, chậm rãi đặt tay lên vai anh này, nói, “Bá chủ, người trước mặt là nam.”

Cái mỏ vẫn đang thao thao bất tuyệt của Bá chủ Bất Từ lập tức ngậm lại. Mặt anh ta từ từ ngẩng lên nhìn tôi, cùng lúc đó tôi chậm rãi cúi đầu nhìn nhau với gã. Nhưng ngay khi nhìn về không tin nổi trong mắt gã, tôi đánh tan tia hi vọng cuối cùng của gã, “Tôi là nam.”

Hai dòng lệ bắt đầu đổ xuống từ mắt gã. Y như thể Nobi Nobita vừa bù lu bù loa vừa kể khổ với Doraemon, dòng nước mắt của anh ta biến thành hình hai cái hồ nhỏ. Khi tôi còn bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn ta lại bắt đầu vừa đầm ngực vừa điên cuồng hét, “Không có thiên lý gì hết! Ông trời ơi, ông muốn trừng phạt con cũng không cần ác như vậy! Cho con gặp nữ nữ tuyệt trần nhất trên đời, sau đó lại nói với con cô ấy là đàn ông!”

Tôi... Nhưng trước giờ tôi chưa từng bị nhận nhầm là con gái mà. Diện mạo của tôi cũng không đến nỗi nữ tính đâu nhỉ? Tôi có chút bối rối nhìn Bá chủ Bất Từ có vẻ mặt sẵn sàng tự tử bất cứ lúc nào trước mặt, không biết phải an ủi làm sao.

Tuy nhiên, anh đồng đội đã thông tin cho Bá chủ Bất Từ liền giảng giải bằng một giọng đầy kinh nghiệm, như thể anh này đã nói cả ngàn lần, “Đừng lo lắng cho hắn ta. Ba phút tới là hắn ta sẽ bình thường trở lại thôi.”

Mọi người cùng á khẩu chờ đợi và xem Bá chủ Bất Từ phần uất gào rống trong vòng ba phút. Sau đó, gã đột nhiên đứng dậy, lau nước mắt đi, và, dùng một giọng vô cùng lịch sự và bình thản nói, “Rất vui được gặp cậu, Bá chủ Đầm Máu của Lục địa Trung Tâm. Tôi là Bất Từ Nam từ Lục địa phía Nam.”

Không thể tưởng tượng được anh ta cũng khá lịch sự đấy chứ. Tôi đáp, “Tôi rất vinh hạnh được gặp anh, tôi là...”

Tuy nhiên, mới giới thiệu bản thân được một nửa, tôi bỗng thấy cặp mắt to lấp lánh kiểu truyện tranh thiếu nữ kia chú mục thẳng vào tôi. Ơc ơc! Cuối cùng cũng dẫn dịch dạ dày đang trào lên xuống, tôi lập tức nói nốt, “Tôi là Vương Tử, ở Lục địa Trung Tâm là...”

Còn chưa nói xong, Bất Từ Nam đã đột nhiên lại phát cuồng và cực kì phấn khích dùng tốc độ xe lửa cao tốc chạy về phía Tiểu Long Nữ. Mắt trào lệ hân hoan, anh ta nói, “Anh nhớ em đến chết đi được, Tiểu Long Nữ ơi!”

“Nhưng tôi thì một chút cũng không nhớ anh,” Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh bỉ nói. Cô nàng nhìn anh ta bằng ánh mắt như thể đang nhìn thấy một bãi nôn vậy.

“Này!” Giọng Phong Vô Tình vang lên phía sau Bất Tử Nam. Hắn ta vừa quay đầu lại thì một bóng người lập tức đập một phi cước vào hắn. Hết một tiếng, Bất Tử Nam vội né sang một bên.

Tôi trợn mắt lên nhìn Phong Vô Tình rút cái chân vừa đập nguyên quả vào mặt Bất Tử Nam lại. Đoạn, nó ngượng ngập nói, “Chuyện này... Tôi không định vậy. Tôi vốn chỉ muốn đá vào sát tai hắn dọa hắn một chút; hắn ta mới là người tự dưng né ra và dí mặt vào chân tôi”

Chuyện này... theo như những gì nhìn thấy, có vẻ cũng đúng...

“Sao cậu lại đá tôi?” Bất Tử Nam bất ngờ tiến lại gần Phong Vô Tình với đôi mắt đăm lẹ. Phong Vô Tình chết điếng người nhìn cặp mắt thiếu nữ chỉ cách nó có 5 xăng ti kia. Đoạn, cả người nó cứng ngắc, mép sùi bọt, cuối cùng rùng mình ớn lạnh đổ vật xuống đất. Ngã ra đất rồi thẳng bẻ còn cổ bò ra góc sảnh nôn thộc nôn tháo. Biết điều đấy; còn biết là không tự ý nôn ra giữa sảnh được.

“Này, cậu ổn chứ? Sao bỗng nhiên lại nôn vậy?” Bất Tử Nam mặt mày lo lắng đi tới góc sảnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Vô Tình. Vô Tình quay đầu đối diện với cặp mắt kinh dị chỉ cách nó có 3 xăng ti kia. Vô Tình lập tức dùng tay phải che miệng, bò tới góc sảnh bên trái nó, vừa bắt đầu một trận nôn kinh thiên động địa nữa.

“Cậu ta ốm à? Có nên tới phòng thuốc mua ít thảo dược không?” Bất Tử Nam vừa hỏi vừa đưa đôi mắt long lanh đầy lo lắng khắp mọi người.

Ọc ọc! Tôi chịu không nổi nữa. Quay người lại, tôi cực kì lãng phí tổng hết bữa sáng cho vách tường.

“Tôi không ốm...” Phong Vô Tình ồm yếu nói. Không dám nhìn Bất Tử Nam lần nữa, nó nói, “Tôi chỉ muốn cảnh cáo anh, đừng lại gần bà xã Tiểu Long Nữ của tôi nữa thôi.”

“Ai là bà xã anh?!” Cả Tiểu Long Nữ và Bất Tử Nam cùng gào lên.

“Đương nhiên là Tiểu Long Nữ em rồi.” Lợi hại quá đi, vừa nôn kịch liệt thảm hại như thế mà Phong Vô Tình vẫn giả bộ đẹp trai được nữa.

“Em thật sự là vợ cậu ta hả? Tiểu Long Nữ?” Nước mắt Bất Tử Nam bắt đầu rớt xuống như vòi rồng.

“Đương nhiên không phải...” Vừa nhìn thấy đôi mắt của Bất Tử Nam, Tiểu Long Nữ liền quay phắt người đi, hồn hèn sợ hãi. Liền sau đó cô nàng chỉ vào mặt Vô Tình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi thả làm vợ Bất Tử Nam còn hơn lấy người như anh.”

“Tôi không tin em,” Vô Tình lạnh như băng nói, “Tôi thách em nhìn vào mặt hắn 10 giây đấy.”

...Quá khắc nghiệt đi. Mọi người đều có vẻ mặt đây là nhiệm vụ bất khả thi.

Ba người đó bắt đầu cãi lộn. Có tiếng chầm chọc lạnh lùng, có tiếng rít tức giận, có cả tiếng khóc nỉ non...

“Bọn họ có còn biết bây giờ phải làm gì không?!” Bạch Điều xoa xoa thái dương khó chịu hỏi.

“Hóa ra tôi còn có khí chất bá chủ lắm,” Tôi chậm rãi nói. Nhìn vị Bá chủ Bất Tử vẫn đang cãi lộn kia, tôi trân trọng tin rằng mình có thể là người chuyên nghiệp nhất rồi.

“Làm ơn ngừng cãi lộn dùm, xử lý chuyện quan trọng trước đi.” Bạch Điều khóc không ra nước mắt tiến lên khuyên can Tiểu Long Nữ và Vô Tình.

Lại lười biếng ngồi trên ngai vàng, tôi bắt đầu suy nghĩ không biết Đông bá chủ có thú vị như vậy không, “Không biết Đông Khai là người như thế nào...”

“Chỉ nghe nói hắn là một kẻ mê tiền. Thật muốn cùng hắn bàn luận chút biện pháp kiếm tiền.” Vũ Liên đại tẩu hào hứng nói, Lang đại ca đứng cạnh chỉ biết dùng ánh mắt bắt đắc dĩ nhìn chị.

“Vây đợi Đông Bá chủ tới hẵng bàn luận nhé. Anh thấy thế nào?” Tôi mỉm cười hỏi Kẻ Khùng.

Kẻ Khùng nhún vai, cười nhẹ, chỉ về hướng nhóm người vẫn đang cãi vã, “Không sao, còn cãi lộn thế kia thì muốn bàn cũng không được.”

“Vây thì mấy người phải dừng cãi lộn thôi,” Giọng Nam Cung Túy vang lên từ phía cửa, “Đông Bá chủ đã đến.”

“Quá tuyệt!” Tôi còn chưa mở lời, người trông có vẻ là Đông Bá chủ đã lên tiếng.

“Nói gì vậy, tôi làm gì tuyệt đến thế...” Tôi nói, cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn.

“Bức tường vững chắc quá!” Một anh chàng có vẻ tri thức vừa sờ sờ bức tường vừa bước ngang tới, “Chắc chắc chắc, chất liệu này, lớp sơn phủ này, đều là loại thượng hạng cả.”

Bức tường? Tôi còn đang nghi hoặc không biết anh này nói gì thì gã tri thức kia lại thét lên, “Quá đẹp!”

Lần này chắc anh ta nói tôi nhỉ? “Tướng mạo anh cũng không tầm thường...”

Anh chàng tri thức ôm lấy một cái cột ở bên sảnh, vừa kĩ lưỡng quan sát vừa nhẹ nhàng vuốt ve đường chạm khắc trên đó, “Đường nét chạm trở đẹp quá, không biết tất cả số này tốn bao nhiêu tiền.”

Cuối cùng cũng quay ra chỗ tôi, anh chàng tri thức bước về phía tôi. Hai mắt anh ta sáng lên nói, “Quá ngẫu, quá quyền lực!”

Tôi hứng háng ho, vừa vung tay phải cho cái áo choàng đỏ phất ra thật phong nhã vừa nói, “Nào có, Đông Bá chủ, anh thật là...”

Đông Khải nhanh chóng lướt qua mặt tôi. Quay lại nhìn, tôi thấy anh ta ôm cái ngai vàng của tôi thật chặt và lăm bằm, “Nếu cái ngai này giá chưa tới 100 vàng, mà không, không, không, chưa tới 50 vàng thì mình cũng phải tự làm một cái.”

“Giá 3000 vàng đấy.” Tôi lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Đông Khải khó tin gào lên, nhảy bỏ khỏi ngai vàng, “Quá đắt! Thế là quá đắt! Sao lại có thể đắt như vậy chứ?”

Sau khi lăm bằm một lúc, Mắt Đông Khải bất ngờ đập thẳng vào tôi. Mà không, lần này tôi hiểu anh ta nhất định là đang nhìn bộ giáp vàng sáng chói của tôi, chứ không phải tôi.

Quả thật là vậy, anh ta liền nói, “Bộ giáp này không rẻ đâu nhỉ? Đáng tiếc, phòng ngự thì cao nhưng lại hạn chế động tác. Thà mua một bộ giáp phòng ngự thấp nhưng hành động tiện còn tốt hơn nhiều. Như vậy vừa đỡ tiền, đánh quái cũng tiện.”

“Chẳng bằng thế này,” Anh ta dùng ánh mắt thẳng thắn nói, “Đổi nhau đi. Phòng ngự của bộ giáp này cũng không thấp, và lại cũng dễ cử động, giúp cậu di chuyển nhanh xuyên qua chiến trường!” Đông Khải nước miếng tung bay giới thiệu bộ giáp anh ta đang mặc trên người.

Cô gái trẻ dễ thương đứng cạnh Đông Khải đảo mắt nhìn anh ta, rõ ràng không để mặt mũi nào cho anh chàng nói, “Anh trai đàn, sao anh lại muốn đổi với anh ta? Anh cũng thuộc phái trọng tốc độ, lấy bộ giáp nặng trịch này có ích gì chứ? Ngoài để khoe mẽ thì hoàn toàn vô dụng.”

“Con ngọc này, mày không thấy nó làm bằng vàng à?” Đông Khải hạ thấp giọng thì thầm, “Mày có biết nung chảy cái thứ đó đúc được bao nhiêu đồng vàng không hả? Chỗ đó còn đắt hơn nhiều bộ giáp này.”

“À!” Cô gái hiểu ra ồ lên.

“Cậu có hứng thú muốn đổi với tôi không?” Đông Khải lịch sự mỉm cười.

“Anh trai đàn, anh ta đã nghe hết lời anh vừa nói rồi!” Cô gái làm mặt quỷ, “Anh ta sẽ không muốn đổi với anh nữa đâu.”

“Thật à?” Đông Khải bị phá mối hàng cười khỏ.

“Ồ.” Tôi cười chua chát. Bộ giáp này thực ra cũng chả phải của tôi.

“Tôi là Bá chủ của Lục địa Phía Đông, Đông Khải. Đây là lần đầu chúng ta gặp nhau, còn đây là em gái tôi, Dịch Ti*.” Đông Khải mỉm cười giới thiệu bản thân và em gái.

(*Dịch Ti: Disi, một nữ thần trong Thần Thoại Bắc Âu. – nhóm PR)

“Tôi là Vương Tử từ Lục địa Trung Tâm. Hân hạnh được gặp anh.” Sau khi giới thiệu bản thân, tôi bắt đầu giới thiệu Kê Khùng và Đan Đan với họ, “Đây là Bá chủ Tiêu Diêu của Lục địa Phía Tây và phu nhân Đan Đan.”

“À, là cặp vợ chồng tiêu diêu. Tôi đã nghe rất nhiều về quý vị.” Lại mỉm cười, Đông Khải bắt đầu tán gẫu với Kê Khùng.

Tôi liền chỉ về phía ba người vẫn đang đánh đấm cãi lộn vì tình kia nói, “Người đằng đó, đang đổ lệ như vòi nước ấy, là Bá chủ của Lục địa phía Nam, nhưng tôi không nghĩ là anh ta có thì giờ chào anh đâu.”

Đông Khải đang định trả lời thì Dịch Ti đột nhiên gào tướng lên và chỉ ngón tay thẳng tới giữa phòng. Cả Đông Khải và tôi đều dừng lại nhìn về hướng Dịch Ti chỉ. Xuất hiện trước mắt tôi là Vũ Liên đại tẩu, mặt mày cực kì ngạc nhiên. Rồi, Đông Khải “à” nhỏ một tiếng. Nhìn về mặt họ, rõ ràng là Vũ Liên đại tẩu có quen Đông Khải và Dịch Ti.

“Vũ Liên, em biết họ à?” Lang đại ca ngạc nhiên hỏi.

Vũ Liên còn chưa kịp trả lời Lang đại cao, Dịch Ti đã lao về phía trước, nắm lấy tay Vũ Liên đại tẩu, và bắt đầu liến thoắng như bắn súng liên thanh, “Ai ya, Vũ, sao chị không nói lời nào đã từ chức? Mọi người nhớ chị lắm! Mau trở về với bọn em, trở về sở chúng ta. Không có chị quả như mất đi một cánh tay trái.”

“Đúng vậy. Bận đến nổi tiền kiếm được cũng thâm hụt.” Đông Khải cũng cảm khái nói.

“Vây... vậy sao?” Vũ Liên đại tẩu yếu ớt đáp.

Địch Ti đột nhiên bật ra một câu không đầu không cuối, “Em nghe nói công chúa cũng ở Lục địa Trung Tâm luôn. Vũ, chị có gặp công chúa không?” Tôi sững người vì câu hỏi. Công chúa? Không biết có liên quan gì tới Doll không? Con bé đã nói gì đó về việc nó là công chúa...

Vũ Liên đại tẩu không nói gì, chỉ ngơ ngác đứng đó. Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt cau có của Đông Khải và vẻ mặt thấu hiểu của Địch Ti, tôi nghĩ không biết có phải Vũ Liên đại tẩu đang dùng kênh mặt ngữ bàn luận không.

“Vũ Liên?” Lang đại ca nghi hoặc hỏi.

Vũ Liên đại tẩu lấp bắp kinh hãi, lập tức quay lại nhìn Lang đại ca cười nói, “Đây là đồng nghiệp cũ của em”

“Còn chuyện công chúa gì đó thì sao?” Lang đại ca cau mày hỏi.

“Chuyện đó thì...” Vũ Liên đại tẩu bắt đầu lảng đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lang đại ca.

Tôi cũng đang tự hỏi chuyện đó. Có chuyện gì giữa Vũ Liên đại tẩu và Doll sao? Hay đây chỉ là sự trùng hợp thôi?

Quay sang trái, tôi thấy em trai tôi và Bất Từ Nam vẫn đang cãi vã ôm tôi; Tiểu Long Nữ mỗi lúc càng nổi khùng và Bạch Điều đang khóc không ra nước mắt đứng giữa đôi bên khuyên can. Quay sang trái thì thấy ánh mắt ám muội không rời Vũ Liên đại tẩu của hai anh em Đông Khải Địch Ti, còn có Lang đại ca cau mày đứng bên...

Ngoài gãi gãi mặt và quan sát đám lộn xộn này, tôi thật không biết phải làm sao. Rốt cuộc lúc đầu mở cái hội nghị này ra để làm gì nhỉ...? Tôi nghiêng đầu, nhiều trò quỷ xảy ra thế này, có chút nghĩ không ra.

“Vương Tử, cậu có vẻ đã tăng kha khá level rồi. Chúng ta ra ngoài làm một trận đi?” Kê Khùng hươ thanh Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm, vẻ mặt nóng lòng muốn xông trận.

Mắt tôi sáng lên đầy phấn khích, tôi đáp, “Dạ không thành vấn đề! Mà đợi chút, để em thay bộ giáp này đã.” Tôi vội chạy đi thay quần áo, không quên báo cho Kê Khùng nơi đợi tôi.

Đứng giữa đông đảo hỗn loạn, Nam Cung Túy lâm bầm, “Đầu tiên, mình sẽ đi giải quyết chút việc ở Sở Quân Sự. Sau đó mình sẽ tập hợp nhóm tân binh và bàn bạc việc chế tạo vũ khí mới với Tà Linh và Đoạn Kiếm. Làm xong chắc cũng kịp lúc quay lại bắt đầu hội nghị.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 2: Kinh ngạc chưa! Thân phận thật của Vũ Liên đại tẩu.

“Khụ, khụ!” Tôi húng hắng ho nhìn thẳng vào Đông Khải và Địch Ti đang quỳ trước mặt Doll, trong khi nhóm người đứng cạnh họ hóa đá cả. Ai mà biết mới đánh một trận với Kê Khùng về đã nhìn thấy cảnh tượng dọa người thế này. “Xin hỏi có ai có thể giải thích chuyện đang xảy ra được không?”

“À! Không có gì nhiều đâu Vương Tử ca ca,” Doll vừa điên cuồng vẩy tay vừa cố dùng ánh mắt để răn đe hai người đang quỳ trên sàn.

Tôi có chậm hiểu thế nào cũng không chậm hiểu tới nỗi không nhận ra Doll chính là công chúa trong lời của Đông Khải và Địch Ti phải không? “Vây, Đông Khải, hai người đều là thân dân của Doll à?”

“Là người hầu chứ!” Địch Ti không hài lòng ngước lên sửa lại lời tôi.

“Người hầu?” Những người xung quanh hít mạnh một hơi.

“Đương nhiên. Doll là công chúa, có người hầu đâu có gì lạ nhỉ?” Tôi nhận xét theo lí thường. Nhưng lúc tôi ngước lên, Doll đang trợn mắt nhìn tôi, còn những người khác há muốn rớt hàm.

Ế? Đông Khải đã quỳ trước mặt Doll rồi mà. Ý mấy người là mấy người không biết gì hết á? Thế thì chẳng phải là tôi vừa...

“Ủây, chim lợn* vừa thông báo bí mật động trời kia!” Vô Tình huyết sáo chỉ trích tôi.

“Không... không ai biết hả...?” Sao có thể chứ? Không phải Đông Khải đang quỳ trước Doll sao? Ồi trời ơi, đừng bảo lần này tôi biến thành con chim

lộn thật chứ?

(*chim lộn: bản gốc là đài phát sóng radio, chỉ người chuyên đi tiết lộ bí mật của người khác. Để truyện dễ hiểu và thuần Việt hơn, mạn phép sửa lại một chút. Nếu bạn đọc không hài lòng, mời liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Doll nhẹ nhàng thờ dài, làm tim tôi giật nảy lên suýt nhảy khỏi miệng. Tôi chết chắc rồi, tôi đã làm lộ bí mật của Doll rồi. . .

Tôi suýt thì bật khóc, thiếu điều quỳ sụp xuống cầu xin em ấy tha thứ, “Anh không cố ý đâu, Doll! Đừng giận anh mà.”

Nở một nụ cười cay đắng hiếm thấy, Doll đáp, “Có lẽ là định mệnh rồi. Em mong mọi người sẽ không giận vì em đã giấu danh tính thật.”

“Ai dám giận công chúa? Công chúa cũng không cố ý làm vậy mà. Chẳng lẽ ngài phải nói danh tính cho tất cả những người ngài gặp sao?” Dịch Ti giận dữ nói thêm.

“Dịch Ti, đừng nói nữa. Dù sao tất cả cũng là lỗi của em. Mọi người hãy tha lỗi cho em,” Doll vừa nói vừa nhìn đám Phi Thường Đội với ánh mắt hối lỗi và cả... buồn bã!

“Yên tâm đi Doll, không ai trách cứ gì em đâu.” Mặc kệ danh phận công chúa của Doll, Lang đại ca vỗ vỗ đầu con bé, mỉm cười ấm áp.

Nhưng không hiểu sao, nụ cười trên mặt Doll vẫn còn rất khiên cưỡng; vẻ mặt em cũng rất cô đơn. Đoạn, thương cảm cho Doll, Tiểu Long Nữ bước tới an ủi em, “Đừng lo, Doll à. Chị hiểu em cảm thấy thế nào, nhưng không sao đâu. Không ai trong Phi Thường đội sẽ thay đổi thái độ với em đâu.”

Nghe vậy, mắt Doll đỏ lên, em chôn đầu trong ngực Tiểu Long Nữ, bờ vai em run run. Có phải em đang khóc không? Nhưng... không ai trách cứ gì con bé, sao lại phải khóc? Lại còn khóc tới mức tim tôi cũng tê tái theo nữa chứ...

“Sao Doll lại khóc?” Tôi ngơ ngác hỏi.

Một ánh mắt chết người của Tiểu Long Nữ phóng tới, chỉ đúng rồi! Thêm vào còn có tiếng nhích máng cực kì thậm tệ, “Đồ sinh vật phù du não nhồi đậu chưa tiến hóa! Đồ khủng long không não chỉ biết cắn người! Đồ người tiền cổ không biết nhóm lửa chỉ ăn thịt sống! Đồ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, não không xài được tới 1%; nếu nói Einstein thông minh gấp mười anh thì là sỉ nhục Einstein!”

Như thể có một tiếng sấm thật lớn đánh vào đầu khiến tôi bàng hoàng cả người, đám người đằng sau cũng vô cùng sùng sốt. Rồi bọn họ bắt đầu vỗ tay! Tràn vỗ tay vang dội thật là như tuyết càng thêm sương, tựa một tia sét đánh nát một nửa hồn phách tôi. Sụt sịt mũi, tôi giấu mình vào một góc tối tìm u ám, dùng tấm áo choàng to tổ chảng che lấy thân để không làm ô nhiễm mắt người khác.

“Vương Tử, đừng bận tâm lời Tiểu Long Nữ vừa nói.” Giọng lo lắng của Du vang lên ngoài áo choàng của tôi, “Em biết đấy, sinh vật phù du thực ra còn không có não, lấy gì mà tiến hóa? Khủng long có não mà, không thể gọi là không não được! Và lại một số người tiền cổ cũng biết nhóm lửa mà...”

Vì sao mà... nghe lời an ủi của Du, lòng tôi mỗi lúc một lạnh nhĩ?

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ bé đặt lên vai tôi, một giọng dễ thương vang lên, “Vương Tử ca ca, đừng buồn! Tiểu Long Nữ tí ti chỉ máng anh cho vui thôi!”

“Doll!” Quay người lại, tôi ôm lấy Doll và âm ức vui đầu vào lòng con bé, trề môi ra.

“Vương Tử ca ca ngoan nào! Đừng buồn nữa.”

Nghe vậy, tôi thò đầu ra khỏi áo choàng và trộm nhìn xem Doll có còn buồn nữa không. Tuy nhiên, mặc dù Doll đang cười, nhưng nụ cười của em không được ngây thơ và thoải mái như trước nữa. Ê ê... Tôi phải dùng chiêu tất sát vậy. Thọc tay vào túi, tôi lôi ra một bịch bánh quy, “Đây, Doll, anh sẽ cho em túi bánh này, em đừng buồn nữa, nhé?”

Thấy vậy, Doll ngậy người ra. Tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi mở bịch bánh ra, lấy một cái ra và đưa tới trước miệng Doll, “Em muốn anh đút cho em ăn hả? Nào, nói “à” đi, mở miệng rộng ra nào.”

Doll còn chưa kịp phản ứng, Dịch Ti đã nổi khùng nói, “Anh nghĩ mình đang cho chó ăn à? Trước mặt anh là công chúa của nước chúng tôi! Dù anh có không quỳ xuống, anh vẫn phải tuân thủ theo những quy tắc ứng xử nhất định chứ...!”

Cróp! Một tiếng khô khốc vang lên, kèm theo một con đau thốn lên cùng chỗ. Nhìn tay phải mình, tôi bất đắc dĩ nói, “Doll, em phải cắn tay anh luôn mới chịu à? Mà em có luyện răng nanh hả? Lực tấn công mạnh như vậy, làm anh mất một lượng máu lớn.”

Cuối cùng cũng nhả bàn tay đáng thương của tôi ra, Doll liếm môi rồi nói, “Hàm Răng Sắt đó. Em luyện kĩ năng này bằng bánh mì Pháp mỗi ngày luôn. Hiện tại đã lên tới cấp 5 rồi, lực sát thương 50 HP.”

“Công... công chúa?” Dịch Ti há hốc mồm, không nén nổi ngạc nhiên và bàng hoàng. Mọi người còn có thể nghe ra từ sâu trong cổ họng cô ta, một giọng lặng thầm gào lên, “Hình tượng của người, Công chúa ời!”

“Đừng lo về chuyện đó, Dịch Ti. Phải tuân theo phép tắc và quy định ngoài đời thật đã quá mệt mỏi với công chúa rồi. Hiếm lắm ngài mới có cơ hội được chơi game, cứ để ngài thoải mái.” Đồng Khai không mấy hài lòng trước sự phản ứng thái quá của em gái mình.

“Anh nói cũng đúng... Á! Công chúa, sao ngài có thể xử sự thất lễ như vậy được chứ?” Câu đồng ý đang thốt ra một nửa, Dịch Ti đột nhiên nhận thấy Doll đang trêu như khi lên người tôi. Con bé đã ngốn hết mẫu bánh quy cuối cùng và đang cố tìm ra dấu vết của đồ ăn. Dịch Ti lập tức làm quá lên và cố chỉnh sửa hành vi của Doll. Cô gái này thật giống Bạch Điều, trừ mỗi là Dịch Ti thẳng thắn và chân thật hơn chị Bạch Điều.

“Anh nhận chức vụ gì dưới quyền Doll?” Tôi quay sang tò mò hỏi Đông Khải, lò đi Doll đang liên tục làm mặt quỷ với Dịch Ti, người đang liên tục chỉnh lại hành vi của nó.

“Chúng tôi làm việc ở bộ phận Tài chính. Sống có tiền là cuộc sống tuyệt nhất. Chỉ kiếm tiền vào ban ngày đã không đủ thỏa mãn nỗi tôi nữa. Nên giờ tôi tranh thủ kiếm tiền ở Độ Nhị Sinh Mệnh vào ban đêm, còn gì tuyệt vời hơn nữa?” Như mèo bắt được hoàng yến, Đông Khải biểu lộ vẻ mặt cực kì hài lòng.

Quả là một lũ mê tiền. Nghĩ tới đó, tôi chợt nhớ ra họ đã nhắc gì đó tới chuyện Vũ Liên đại tẩu từng là đồng nghiệp cũ của họ. Vậy nên tôi quay qua nhìn Vũ Liên đại tẩu, nhưng vừa liếc mắt tới đó, liền phát hiện có gì không ổn. Sao Vũ Liên đại tẩu lại nhìn Lang đại ca với vẻ mặt áy náy như vậy? Tôi còn đang định hỏi, thì đã bị Tiểu Long Nữ chặn lại.

“Đồ ngốc, anh không hiểu sao?” Cô nhỏ giọng mắng tôi. Đoạn, chắc sợ bị đại ca đại tẩu nghe thấy, liền thì thầm, “Nếu Vũ Liên từng là người hầu cận của Doll, sao chị ấy lại không nhận ra Doll là công chúa chứ?”

Thế gì có gì lạ? Dù sao thằng em trai song sinh của tôi cũng chả nhận ra chị gái song sinh của nó mà!

“Em e là lời chị Vũ Liên từng nói là muốn gia nhập đội vì cảm động trước tinh thần và tình cảm của Phi Thường đội chỉ là giả thôi. Lí do thật là do...”

“Chị ấy nhìn thấy Doll?” Tôi lập tức hoàn thành câu nói của cô.

“Chính xác!” Tiểu Long Nữ chắc chắn nói. Đoạn, cô giải thích, “Đây chính là điều Anh Lang đang nghi ngờ về Vũ Liên.”

Lo lắng về không khí khó chịu giữa hai người, tôi hỏi, “Họ sẽ không cãi nhau chứ?”

“Ai mà biết được. Cứ ở một bên chờ xem sao,” Tiểu Long Nữ vừa thờ ơ nói vừa nhún vai.

Đột nhiên nhớ ra một điều, tôi hỏi, “Chẳng phải em đang lẩn tránh với Vô Tình và Bất Từ Nam sao?”

Nở một nụ cười cực kì ti tiện, cô nàng cười tà rồi nói, “Phong Vô Tình, thằng khốn đó, cứ bắt em phải nhìn vào mắt Bất Từ Nam. Tức mình quá em nắm cảm hấn gí vào mặt Bất Từ Nam luôn.”

Trợn tròn mắt nhìn Tiểu Long Nữ, tôi thật không tin được cô gái này ác đến độ làm cái trò bắt nhân kia được. Tôi lo lắng hỏi, “Em trai anh còn sống chứ?”

Tiểu Long Nữ cười lạnh mấy tiếng, nhưng không trả lời.

“Vậy, em yêu anh đều là giả phải không?” Lời nói đầy đau thương của Lang đại ca làm tôi sững sờ, và tôi lập tức quay qua lo lắng nhìn họ xem tình hình phát triển thế nào.

“Không phải là giả. Lang, tình yêu của em cho anh quả thực là chân thành,” Vũ Liên đại tẩu bối rối đến độ sắp bật khóc tới nơi.

Khép miệng lại, Lang đại ca tiếp tục im lặng và nhìn Vũ Liên đại tẩu bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Lang, em công nhận lí do em gia nhập Phi Thường đội lúc đầu quả là vì công chúa. Hoàng Hậu, mẹ của Doll quá lo là Doll sẽ học phải thói hư tật xấu trong game nên đã cử em tới theo sát Doll. Đó là lí do lúc đầu em gia nhập đội,” Với đôi mắt ngập tràn hối hận, Vũ Liên đại tẩu nhìn Doll, còn nhìn cả tôi.

Đoạn, có vẻ đầy quyết tâm, Vũ Liên nói, “Nhưng Lang à, em thề với trời, đối với anh, với trái tim em, rằng em không đời nào lừa dối tình cảm của anh. Em thực sự rất, rất yêu anh, và mỗi lần nhìn thấy anh, tình cảm của em lại nhiều hơn một chút. Em yêu sự dịu dàng của anh, em yêu bản tính chu đáo của anh, và em yêu cách mà anh giữ được bình tĩnh và một cái đầu lạnh trong mọi tình huống. Em yêu tất cả thuộc về anh!”

Ôi trời ơi, tôi nổi cả da gà. Đúng là một bài diễn văn cảm động. Nhìn xung quanh, tôi có thể chắc rằng mọi người đều đang nhìn hai người họ với vẻ mặt có thể diễn tả bằng mấy từ “đi chết đi, đi chết đi”. Chúng ta đều có thể thấy mọi người ghen tị với Lang đại ca bao nhiêu.

Trong khi thấy cả thành viên nhóm người về mặt “đi chết đi, đi chết đi” còn đang biểu tình, thì Lang đại ca đỏ mặt tới độ lớp lông trên mặt cũng không che được, lắp bắp, “Vũ Liên, em, em...”

Em làm sao? Mau xin lỗi đi anh. Đang thời điểm này thì tranh thủ nói gì ngọt ngào một chút để làm Vũ Liên đại tẩu động lòng đi anh! Tôi lo lắng lắm lắm trong lòng, Lang đại ca quả là khờ khạo quá đáng.

“Anh xin lỗi, Vũ Liên. Mặc dù anh biết lí do em vào Phi Thường Đội là giả, nhưng em cũng không nhất thiết là sẽ lừa dối tình cảm của anh; anh vẫn không nhịn nổi nghi ngờ tình cảm của em. Anh đúng là một con sói đàn; đàn đến nỗi nghi ngờ cả trái tim em!”

Nói hay lắm, Lang đại ca! Hóa ra anh cũng có tài tỏ ra lãng mạn! Tôi vạn phần bội phục nhìn Lang đại ca. Tuy nhiên, cái tôi nhìn thấy lại là Tiểu Long

Nữ núp đằng sau tấm lưng rộng của Lang đại ca, giả giọng anh nói chuyện. . .

“Tiểu Long Nữ...” Lang đại ca bắt đầu đi giải mặt.

“Em chỉ muốn giúp anh cởi bỏ tấm lòng thôi mà!” Không chút hối hận, Tiểu Long Nữ đi ra từ phía sau Lang đại ca, nói, ‘Anh Lang, anh có thể tự mình nói những lời đó với chị Vũ Liên mà.’”

Thật là một cách hay để bắt anh ấy thổ lộ. Tôi siết chặt nắm tay, lo lắng quan sát tình thế sẽ chuyển biến thế nào – mà không, phải là ‘tình sự’* chuyển biến thế nào mới phải!

(*tình sự: chơi chữ. Hai chữ ‘tình’ trong ‘tình thế’ và ‘tình sự’ đồng âm với nhau. Nhưng trong từ đầu tiên là chỉ ‘tình hình’, trong từ thứ hai là chỉ ‘tình yêu’. – nhóm PR)

Lang có chút ngượng ngùng mở miệng, như thể muốn nói điều gì đó, song anh lại ngậm miệng lại. Cái này đúng là ‘hoàng đế chưa vội thái giám đã lo’*. Cuối cùng, tới lúc người ngoài đã buồn chán tới độ suýt lòi bông ngó ra vừa ăn vừa xem kịch, thì Lang đại ca có vẻ đã hạ quyết tâm, bèn nói, “Vũ Liên, em sẽ lấy anh chứ?”

(*Hoàng đế chưa vội thái giám đã lo: Thành ngữ Trung Quốc. Ý muốn nói người cần lo không lo, người không liên quan lại cuống lên. – nhóm PR)

Tôi lập tức phun bấp rang từ miệng ra ngoài. Sao từ xin lỗi đã chuyển thành cầu hôn rồi? Hơn nữa lại chả lãng mạn gì cả; không có hoa, không có nhẫn kim cương, không có quỳ gối, không có lời tình tứ ngọt ngào, không có gì hết! Quan trọng hơn, trong đây còn là game nữa chứ! Có ai lại cầu hôn thế này không chứ? Mà ai cầu hôn kiểu này kẻ cũng không thành công nổi luôn. . .

“Em đồng ý, Lang!” Mặc dù vẫn đang đỏ mặt, Vũ Liên đại tẩu cũng không chần chừ sà thẳng vào lòng Lang đại ca, ôm anh thật chặt, không rời xa. Cùng lúc đó, Lang đại ca cũng dịu dàng ôm lấy chị. Mặc dù hành động tình tứ này của hai anh chị làm cho ánh mắt “đi chết đi, đi chết đi” của đám người xung quanh mãnh liệt hơn hẳn, nhưng quảng hào quang tình yêu vững chắc bên ngoài hai người đã chặn hết chúng lại.

“Thế... thế mà cũng thành công à?” Tôi ngăn người nhìn cặp uyên ương, nước mắt của Bất Từ Nam lại trào ra, “Thế thì tại sao lúc trước tôi cầu hôn, hoa cũng có, lời đường mật cũng có, quỳ gối cũng có nốt mà lại chẳng có cô nào đồng ý! Sao người ta tùy tiện quảng một câu ‘cưới anh đi’ là có mỹ nữ cưới liền vậy? Trời ơi, sao người bắt công với con quá vậy!”

“Thứ lỗi, hỏi nhỏ tí; hội nghị đã bắt đầu chưa vậy?” Nam Cung Túy, Đoạn Kiếm, Tà Linh và Du đối mặt trước một đồng lõa xôn có uyên ương tình tứ, có đám người “đi chết đi” đang hăm hực oán hận, còn có mặt vị bá chủ từ đầu đến chân vẫn chưa hiểu mô tê gì, liền cảm thấy cực kì bối rối.

“Hội nghị còn chưa bắt đầu, nhưng nhạc lễ đám cưới thì đã tấu rồi,” Tôi bắt đầu đi đáp.

“Hội nghị! Đúng rồi, hội nghị đáng ra phải bắt đầu từ lâu rồi.” Bây giờ mới nhận ra, Bạch Điều vội vàng đưa tất cả bá chủ trở về ghế ngồi. Còn cặp đôi đang hạnh phúc anh em em em kia, chỉ sợ là chưa tỉnh ngay ra được, nên mọi người đành mặc kệ luôn. Dù sao, đó cũng là cách Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu hay xử sự, mọi người trong Vô Ngân Thành cũng quen luôn rồi, nên mấy vị bá chủ kia chỉ còn cách phải sớm làm quen thôi.

Khi mọi người đều đã yên vị, Hội Nghị Bá chủ cuối cùng cũng thực sự bắt đầu. Sau khi hít sâu một hơi, tôi bắt đầu chậm rãi tự thuật lại tình hình của tôi về vụ ám sát. Đương nhiên, tôi nhắc tới cả đám sát thủ chạm mặt ở Vô Ngân Thành lẫn kẻ ở trong tháp với Nam Cung Túy kia. Tôi tin rằng bọn người cổ ám sát Kẻ Khùng và tôi đều cùng thuộc một tổ chức.

Sau khi tôi tường thuật xong, Kẻ Khùng bắt đầu miêu tả trải nghiệm của anh. Ờ, nhưng sau rất nhiều ánh mắt thiếu kiên nhẫn, phần lớn câu chuyện được Đan Đan thuật lại.

“Giống nhau như đúc,” Bất Từ Nam lập tức nói sau khi nghe tình hình của chúng tôi, “Cũng giống với tình huống của tôi. Tôi cũng suýt bị kẻ đó giết. Quá nguy hiểm luôn. Nếu tôi mà bị tên đó giết, thì làm sao Bất Từ Nam tôi còn được mệnh danh là bất tử chứ?”

“Nhưng lí do họ muốn giết chúng ta là gì? Nếu họ có giết được ta, chúng ta cũng chỉ hạ một cấp. Cũng chẳng ảnh hưởng gì tới vị trí bá chủ của chúng ta, cũng không có lợi cho tài chính.” Đông Khai lắc đầu phân rã.

“Nói phải, vậy nếu chúng ta giết được ta thì sao? Đây đâu phải là đời thực. Không thể chỉ cần giết chúng ta là có thể soán ngôi.” Tôi nhíu mày nói. Lúc đầu chúng tôi còn cho rằng có một nhóm người muốn độc chiếm Đế Nhị Sinh mệnh nên phải thủ tiêu tất cả chúng tôi. Tuy nhiên, giờ nghĩ lại chuyện đó, vậy nhờ chúng ta giết được chúng tôi thì sao?

“Tôi có một câu hỏi. Như những gì mọi người vừa nói, thì có vẻ cả 4 vị bá chủ đều gặp sát thủ trong một khoảng thời gian giống nhau. Tuy nhiên, loại sát thủ mà mọi người gặp đều giống hệt nhau. Có khi nào những sát thủ mà mọi người gặp đều chỉ là hai người duy nhất?” Câu hỏi của Tiểu Long Nữ kéo sự chú ý của mọi người lại, “Nếu đều là cùng những người đó, thì làm thế nào họ di chuyển giữa các lục địa trong khoảng thời gian ngắn như vậy được? Nếu không phải là cùng những người đó, thì từ bao giờ có nhiều cao thủ ẩn danh trong Đế Nhị Sinh Mệnh như vậy – đặc biệt là hiện tại tất cả những cao thủ khả nghi trên bảng xếp hạng đều đã được loại trừ khỏi danh sách tình nghi chứ?”

Mọi người đều im lặng sau khi nghe vậy. Từ vẻ mặt cau có nhíu mày của mọi người, ai cũng có thể nhận thấy mọi người đều có rất nhiều nghi vấn xoay quanh tình huống này. Cuối cùng, Kẻ Khùng đặt câu hỏi mà những người khác đều đang nghĩ tới, “Tại sao Hoa Bá Chủ không tới?”

“Cô ta và 5 người chồng không còn dấu tích nào hết, những người trong thành phố của cô ta cũng đang đi tìm cô ta,” Phong Vô Tình đáp.

“Có lẽ nào đều là cô ta giờ trò quỷ?” Bất Tử Nam cực rõ ràng cong khóe miệng, “Chỉ có phụ nữ mới làm mấy chuyện phi lý như vậy.”

“Anh nói gì cơ?” Tiểu Long Nữ và tôi cùng đồng thanh gào lên.

Bất Tử Nam lập tức nhận ra đã lỡ lời, liền xin lỗi bằng đôi mắt to đẫm lệ, “Tiểu Long Nữ, anh đâu có nói em. Em là cô gái có lý nhất, thông minh nhất, xinh đẹp nhất...”

Tiểu Long Nữ nhất thời kinh hãi quá độ, hét lên một tiếng rồi chạy đi đập đầu vào cột nhà, như thể muốn đập nát bét hình ảnh cô nàng vừa hình ra khỏi não cô.

“Đáng sợ chưa? Tôi đã nói với em hần ta kém tôi rất nhiều mà,” Phong Vô Tình thấy người khác gặp họa giống mình bèn hơn hờ. Ái chà, thắng em tôi quay lại hỏi nào vậy? Còn đeo kính râm nữa chứ...

“Vậy kẻ tình nghi lớn nhất hiện tại là Hoa Bá Chủ, người đang vắng mặt phải không? Mặc dù theo như những người tôi nghe được thì Hoa Bá Chủ không phải là người thích mưu cầu quyền lực, nhưng cũng khó nói năm người chồng của cô ta không...” Nhưng Đông Khai còn chưa nói xong đã bị một đám hỗn loạn cắt lời.

“Nhất định không phải là do Lục địa Phía Bắc giờ trò!” Một nhóm người phẫn nộ chạy vào gào lên.

“Là do Đệ Nhị Sinh Mệnh có vấn đề.”

Mặt Tiểu Long Nữ lập tức đen lại khi nghe vậy, “Mấy người nói vậy là sao?”

Nhóm người tức giận hét lên, “Nhất định là Đệ Nhị Sinh Mệnh có vấn đề!”

“Vậy các người có bằng chứng gì không? Nếu chỉ nói suông không có bằng chứng sẽ bị kiện, mấy người biết chứ?” Không hiểu sao, Tiểu Long Nữ bỗng nhiên dùng dùng nổi giận. Có lẽ là do cô nàng là GM ẩn? Nên cô nàng cũng có mấy phần cảm tình với công ti chủ quản?

Thấy sự tình có vẻ căng thẳng, tôi lập tức đi tới giải quyết xung đột, nói, “Hãy nói rõ mọi sự đã. Mọi người vẫn chưa hiểu rõ ý nhau, nên có lẽ có chút hiểu nhầm ở đây. Cứ nghe toàn bộ câu chuyện đã.”

Nghe được lời của tôi hai bên mới bắt đầu bình tĩnh lại. Hít sâu vài hơi, nhóm người từ Lục địa phía Bắc giải thích, “Chúng tôi đã liên lạc với Hoa Bá chủ ở ngoài đời thật và cô ấy đã kể hết với chúng tôi sự tình. Hơn nữa, cô ấy cũng đã báo cáo với công ty game của Đệ Nhị Sinh Mệnh.

“Hôm đó, Hoa Bá chủ và 5 người chồng chạm mặt với 5 sát thủ. Thực lực của đám sát thủ vượt ngoài dự kiến của họ, thành ra họ không thể chống trả nổi. Không lâu sau, tất cả chết sạch. Lúc đầu cũng thành vấn đề lớn bởi tệ nhất thì mỗi người chỉ mất một cấp. Tuy nhiên, mọi chuyện lại không như vậy. Sau khi chết, Hoa Bá chủ và 5 người chồng không biến thành cột sáng bay về điểm hồi sinh mà thay vào đó bị ngắt kết nối với game.”

“Ngắt kết nối với game?” Về mặt vô cùng lo lắng, Tiểu Long Nữ vội hỏi, “Có chuyện gì xảy ra lúc họ đăng nhập lại?”

“Không cách nào đăng nhập lại.” Đám người ở Lục địa Phía Bắc đều có vẻ mặt bi thống, “Hoa Bá chủ và 5 người chồng... Nhân vật của họ đều đã biến mất.”

Cái gì? Mọi người có mặt đều bàng hoàng, đặc biệt là tôi. Tôi chỉ kịp thoát chết trong gang tấc. Nếu tôi lần đó bị giết, thì...

“Làm sao... có thể chứ?” Tiểu Long Nữ mặt mày u ám không tin nói.

“Mặc kệ là có thể hay không, chuyện đã xảy ra rồi!” Nhân dân của lục địa phía Đông tức giận hét.

Nghĩ ngợi một lúc, Tiểu Long Nữ hỏi, “Các người đã nói Hoa Bá Chủ đã báo cáo với công ty game rồi phải không? Hồi đáp ra sao?”

“Vẫn đang kiểm tra,” Bọn họ tức giận đáp.

Về mặt Tiểu Long Nữ chỉ có thể dùng từ hãi hùng để miêu tả. Nếu bây giờ mà có bất kì nhân viên công ty nào ở đây, 10 ăn 8 nhất định người đó sẽ bị Tiểu Long Nữ tóm lấy ăn tươi nuốt sống với mù tạc. Đoạn, cô vội vã chạy đi, để lại nhóm người ở lại vô cùng bối rối. Đương nhiên là trừ tôi ra, bởi tôi biết danh tính của GM ẩn của cô. Cô chắc là chạy đi nói chuyện với công ty trên.

Khi chạy tới cửa, Tiểu Long Nữ quay đầu lại vội hét, “Mọi người cẩn thận! Đừng để bị bọn sát thủ giết.”

“Bị giết là sẽ biến mất?!” Du đột nhiên ngạc nhiên thốt lên. Rồi, với gương mặt trắng bệch như tờ, hần nói, “Tình hình lần trước chẳng phải rất nguy hiểm sao? Vương Tử tuyết thì biến mất mãi mãi.”

“Tình hình không thể đơn giản như vậy được; có thể còn gì đó còn khủng khiếp hơn nữa,” Nam Cung Túy nói. Anh nói thật bình tĩnh, nhưng trong giọng lại không giấu được sự lo âu.

“Đệ Nhị Sinh Mệnh nắm 90% thị trường trò chơi. Nếu có vấn đề lớn, mọi chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát,” Thần sắc Đông Khai cũng vô cùng bất an.

“Huhuhu, sao Tiểu Long Nữ lại bỏ đi?!” Bất Tử Nam vừa rống lên vừa bù lu bù loa lên khóc.

...

“Dù sao chẳng nữa, phải tự bảo vệ bản thân,” Tồi thở dài một hơi. Nói thì nói vậy, tôi cũng không khỏi lo lắng. Nếu nhân vật Vương Tử này biến mất, tôi biết làm gì đây? Dù sao ‘Vương Tử’ cũng mang quá nhiều kỉ niệm mà tôi không thể nào dứt bỏ được.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 3: Thần thú.

Giờ nghỉ lại thì, tôi vẫn chưa gặp lại Tiểu Long Nữ kể từ cái ngày cô vội vã biến mất. Về phần tôi, tôi mắc kẹt trong một địa ngục đáng sợ. Nơi nào tôi đi qua cũng có dấu vết của một đoàn người đi theo bỏ lại.

“Tôi yếu đuối đến thế cơ à?” Tôi gào lên, hai giọt lệ cực lớn trên bờ lăn xuống. “Tôi yếu đuối đến độ cần người bảo vệ lúc đi vệ sinh cơ à?”

Trước khi đám người Vô Ngân Thành kịp trả lời, Kê Khùng đã đặt hai tay lên vai tôi và nghiêm túc nhìn tôi, “Vương Tử, lúc cậu đi vệ sinh mới là thời điểm nguy hiểm nhất. Thời điểm tốt nhất cho bọn sát thủ hành động là khi cả thể xác và tinh thần cậu đều đang thư giãn. Nghĩ kĩ đi. Tốc độ của hai sát thủ kia nhanh đến độ cậu chỉ có một thời khắc để quyết định xem cậu có muốn dứt ‘chú chim nhỏ’ vào – mà có thể ngay lúc đó bị giết như chơi, hay để ‘chim nhỏ’ ‘đạo phò’ còn cậu liệu mạng chống trả.”

Đương nhiên là tôi không muốn chết. Bởi dù gì nếu tôi chết, nhân vật của tôi sẽ biến mất mà. Nhưng nghĩ đến chuyện vừa để ‘cậu nhỏ’ ở ngoài ‘đạo phò’ vừa dùng Hắc Dao chiến đấu với đám sát thủ – một trong đó cũng là con gái – rồi còn đám Vô Ngân Thành nghe động chạy tới sẽ thấy cảnh tôi vừa đánh nhau vừa lộ hàng... Có nên dứt vào không? Hay để ngoài? Thật là một câu hỏi khó, tôi chưa chút nghĩ, ôm đầu sâu não.

Kê Khùng vỗ vỗ vai tôi nói, “Khó quyết định lắm phải không? Nhưng nếu chú em có người bảo vệ, chú em có thể chỉnh chu sửa sang quần áo rồi mới chém giết với đám sát thủ, chẳng phải tốt lắm sao?”

“Có lẽ anh nói đúng.” Tôi nghiêng đầu tỏ vẻ đã hiểu tình hình, sau nói thêm, “Nhưng hiện tại em cũng không cần vào WC, nên mọi người khỏi đi theo em.”

Dứt lời, tôi ba chân bốn cẳng chạy mất, để lại một đám người mặt mày bất đắc dĩ. “Có vẻ Vương Tử của mấy người không hiểu cách nói bóng bẩy nhỉ?” Kê Khùng ngu ngốc bình luận.

“Đôi lúc nói sỗ toét ra Vương Tử của tụi tôi còn không hiểu nổi, vậy mà ngài dám lời phép so sánh khó như vậy vào à?” Vũ Liên hỏi. Dứt lời chị chưa thêm, “Nếu Tiểu Long Nữ mà ở đây, con bé nhất định sẽ nói những lời như trên.”

Sau khi tôi cực kì vô trách nhiệm phui mông bỏ đi, tôi cuối cùng cũng có thể tận hưởng sự tự do khó lòng có được! Được rồi, bây giờ đi đâu chơi đây?

“Đứng lại!” Tôi thô lỗ ra lệnh khi nhìn thấy một bóng người quen thuộc chuẩn bị ra khỏi cổng thành.

Tây Môn Phong quay đầu lại, mặt mày lo lắng. Gã không do dự chửi rủa, “Nhãi con thói hoắc, mày muốn gì? Hôm nay bỏ đây không có thời gian đùa với con trai đâu. Đừng làm phiền ông đây.”

Nếu gã ta không mở miệng, có khi tôi đã để gã đi tiếp. Nhưng vì gã bắt đầu chửi rủa tôi, thành ra trí tò mò của tôi bị khơi dậy. Tại sao Tây Môn Phong luôn cả ngày không có việc gì làm lại vội vã như vậy? “Ông định làm gì đây? Sao phải lo lắng vậy chứ?”

“Ta có việc phải làm...” Tây Môn Phong mập mờ nói.

Ta? Tây Môn Phong mà biết nói ‘ta’ á?! Chắc trời sụp tới nơi rồi. Từ lần đầu gặp Tây Môn Phong đến nay, tôi chưa từng nghe gã ta nói từ ‘ta’. Đây chắc hẳn là việc lớn. Nếu không đào được đầu đuôi sự việc lên, trí tò mò của tôi làm sao thỏa mãn được chứ? Dù sao tôi cũng chẳng muốn bản thân bị trí tò mò nhấn chìm, “Nếu không nói, đừng hòng đi tiếp.”

“Đừng làm phiền nhau, nhóc con, việc này rất quan trọng. Bố mày đây không muốn làm nhân yêu cả đời đâu.” Tây Môn Phong vội vã nói, không để ý đã để cây kim lòi ra khỏi bọc.

Tôi nghe gã nói vậy thì ngẩn người ra, nhưng không buông tha cho gã, tôi còn dùng hết sức bình sinh tóm lấy gã hỏi, “Ý ông là gì?”

Tây Môn đã vội đến chết được rồi. Không nói một lời, gã ta chạy gấp đi, lòi theo cả tôi đằng sau. Tôi không tưởng được gã lại phản ứng như vậy, cũng không tưởng ra lúc Tây Môn Phong vội vã và tăng tiết hóc môn kích thích thì lại mạnh mẽ đến vậy. Thân tôi bay như cò phàn phật trong gió, hình ảnh

Vô Ngân Thành trong mắt mỗi lúc một bé tí lại. Tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo mọi chuyện ra sao, bèn hỏi, “Tây Môn Phong, ông đi đâu vậy?”

“Câm mồm,” Tây Môn Phong vừa phi đi vừa gầm lên, “Ông đây đang vội – không thể lãng phí thời gian được.”

Tôi im lặng một hồi, lại hỏi, “Không phải cười ngửa sẽ nhanh hơn chạy bộ sao?”

“...”

Cuối cùng, tôi và Tây Môn Phong quay lại Vô Ngân Thành lấy hai con ngựa, sau đó tốc độ đi đường quả nhiên hoàn toàn không giống như chạy lúc trước. Lúc này Tây Môn Phong mới thư thái một chút, bèn bắt đầu giải thích, “Ông đây sẽ đi tìm con thần thú đã biến ông đây thành dạng biến thái thế này.”

“Sao lại phải tìm con thần thú đó?” Tôi khó hiểu hỏi.

“Con Thần thú chết tiết đó nói rằng lời nguyện có kì hạn. Chỉ cần ông đây đến đó trước hạn, nó sẽ giải trừ lời nguyện trên người ông đây. Vậy nên ông đây mới phải vội tới đó trước ngày mai,” Tây Môn Phong dương dương đắc ý nói.

“Hử? Muốn giải trừ lời nguyện sao?” Tôi bất mãn thờ dãi. Làm vậy có gì hay chứ? Còn chưa nói Vô Ngân Thành sẽ mất nguồn thu thì cuốn Sách Ảnh Mĩ Nữ Tươi Mát. Vũ Liên đại tẩu không mãn thệ gã mới là lạ.

Tây Môn Phong đảo mắt nhìn tôi, “Nhãi ranh, cái giọng đó là sao? Ông đây lại làm đàn ông, đây chính là một chuyện cực tốt.”

Tôi lại không nghĩ vậy. Nếu Tây Môn Phong không đổi giới tính xoành xoạch thì tôi sẽ không còn được thấy cảnh tượng một thiếu nữ cứ mở mồm ra là lại “ông đây” nữa. Như vậy chẳng phải mất trò vui sao? Nếu Tây Môn Phong không thay đổi giới tính nữa, thì chẳng phải hẳn ta sẽ không bắt hạnh hơn tôi nữa sao? Trước kia nếu có xảy ra điều gì không hay, ít nhất tôi có thể nghĩ tới còn có Tây Môn Phong xui xẻo hơn tôi nhiều!

“Nhãi ranh, chú mày cười kì quái quá,” Tây Môn Phong nghi ngờ nói.

Tôi lập tức ngậm miệng cười, hung hăng ho mấy tiếng, “Còn xa bao nhiêu? Ngựa đã phi toàn lực một lúc lâu rồi.”

“Ồ thung lũng phía trước thôi. Để ngựa lại ở chân núi, chúng ta phải nhảy thẳng xuống thung lũng,” Tây Môn Phong lộ ra vẻ mặt chiến sĩ sẵn sàng tử vì đạo.

“Ồ.” Tôi lười biếng nhảy khỏi ngựa, buộc ngựa vào cái cây gần thung lũng, rồi thò vào túi lấy ra cuộn thừng có sẵn trong đó. Ngay sau khi buộc chặt thừng vào thân cây, tôi nghe thấy một tiếng hét thảm thiết. Tôi vội quay đầu lại, chỉ thấy góc áo của Tây Môn Phong biến mất dưới vách đá.

Tôi bàng hoàng đến độ đứng chết trân ở đó hồi lâu, tay vẫn nắm cuộn thừng. Cuối cùng, tôi đi tới vách đá và dùng cuộn dây từ tốn treo xuống. Tôi vừa leo xuống, vừa bội phục dũng khí của Tây Môn Phong. Vì quyết tâm muốn lấy lại thân thể nam nhi trước kia, gã ta không màng cả đau đớn thương tích, chẳng hề nao núng nhảy thẳng xuống vách đá!

“Nhãi ranh chó chết, sao chú mày không nói chú mày có dây thừng? Ồi, cái lưng khốn khổ của ông,” Tiếng rên thảm thiết của Tây Môn Phong từ đáy vực vọng lên.

“...” Tôi nín thở treo xuống. Tôi chạy đến bên cạnh Tây Môn Phong, lắc lắc đầu. Tôi nín thở đưa bình máu cho hắn, tiếp tục nín thở mời hắn chỉ đường.

Trước vẻ mặt nín lặng của tôi, Tây Môn Phong không khỏi phản đối, “Thằng nhãi chó chết! Có cái gì thì nói mẹ ra đi. Đừng dùng ánh mắt khinh bỉ như thể nhìn ông đây.”

Tôi dang tay ra, dùng vẻ mặt vô tội, tiếp tục lắc lắc đầu.

Tây Môn Phong tức muốn phát điên. Gã phun ra một tràng chửi rủa qua hai hàm răng nghiến chặt, nhưng cũng không làm gì được tôi, “Chó con, giờ ông đây mới biết, có loại người im lặng còn khó chịu hơn mở mồm ra nói.”

Tôi nhin cười tới không chịu được nữa, bèn phá lên cười, từ tiếng “phựt” biến thành “ha ha ha”. Điều này khiến Tây Môn Phong lại tức tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không làm gì được.

“Được rồi, được rồi, tôi không trêu ông nữa. Ông đi mau đi, không thì hết kì hạn, ông sẽ phải làm nhân yêu tiếp đấy.” Tôi cười đủ rồi, cũng phải cho Tây Môn Phong chút mặt mũi chứ. Kéo không gã ta mà giận quá, tôi cũng mất luôn người để trêu chọc!

Nghe vậy, Tây Môn Phong bình tĩnh lại và bắt đầu quan sát xung quanh. Cái nhũ mày cùng vẻ mặt bối rối của gã rõ ràng đã lộ ra là tên đàn mù hướng này đã quên mất đường rồi!

“Ông quên đường rồi hả?” Tôi lười biếng hỏi.

“Đương nhiên là không. Chỉ là tìm không thấy thôi.” Tây Môn Phong một mực khẳng định cứng miệng cãi.

Nhìn Tây Môn Phong đi đi lại lại vô dụng, tôi chỉ biết đảo tròn mắt rồi đi theo gã. Thôi bỏ đi. Dù tìm không ra con thần thú đó, cũng coi là một dịp thư

giần hít thở không khí. Mấy ngày vừa qua dính chặt trong thành, tôi buồn chán muốn chết.

“À!” Tây Môn Phong đột nhiên dừng lại. Nhìn về mặt cực kì tự tin của gã, tôi đoán chắc gã đã tìm ra đúng đường rồi. Tôi âm thầm cảm ơn duyên số đã không khiến chúng tôi lạc đường.

Tây Môn Phong đi về phía cái cây to kì quái có ba cục u mọc phía trên, “Nhìn này, nhai con. Ông đây chưa từng thấy cái cây kì quái thế này bao giờ.”

Tôi hung hăng cốc đầu hấn một cái, gào lên, “Ai quan tâm cái cây này kì cục thế nào chứ? Mau tìm đường đi!”

“Tìm đường gì?” Một giọng hỏi.

Tôi tức đến độ bắt đầu nằng chừ, “Thì tìm đường tới chỗ con Thần Thú đó chứ đâu! Hay là ông muốn làm nhân yêu tới mãi kiếp há?”

Nhưng Tây Môn Phong không trả lời, chỉ trân trân nhìn chỗ sau lưng tôi. Từ sau tôi, giọng nói lúc trước hỏi, “Thần Thú? Tìm An Thụy ta sao?”

Tôi từ từ quay đầu lại. Tôi quay đầu lại, trong lòng đã thầm tưởng tượng sẽ thấy một con Thần Thú uy phong lẫm liệt. Có lẽ nào là Kì Lân*? Hay là Phụng Hoàng? Hoặc một con rồng không lồ cổ xưa?

(*kì lân: một loại thần thú trong truyền thuyết được nhắc tới nhiều trong văn hóa phương Đông. Muốn tìm hiểu kĩ hơn, mời tra Wikipedia – nhóm PR)

Tôi nhìn một cái liên bang hoàng cả người. Nhìn lần đầu, tôi đã nhận ra thần thú không nhất thiết cứ phải là mấy con như Kì Lân. Nhìn lần nữa, tôi nhận ra Thần Thú có thể tiềm ẩn trong những thứ mỗi ngày chúng ta đều nhìn thấy. Nhìn lần ba, tôi nhận ra nhất định não thăng cha thiết kế game Độ Nhị Sinh Mệnh có vấn đề nặng rồi!

Con mẹ nó chứ, thế quái nào Thần Thú khi gì lại... là... con trai!

Hai mảnh vỏ hình cánh quạt của nó mở ra, lộ ra lớp thịt trắng nõn hồng hào. Tôi điên cuồng suy tưởng xem mất bao nhiêu thời gian mới xực hết được con trai to gấp ba lần tôi này, nhưng hai con mắt ở giữa con trai đã ngăn dãi tôi rò xuống. Nghe nói ăn đầu bỏ đầu, ăn mất bỏ mất. Tuy nhiên, có nhãn cầu mọc ra khỏi con trai thế này, dù ăn nó có giúp thị lực trở nên cực tốt, tôi cũng chẳng có gan nào mà nuốt nổi cái thứ đó. Còn chưa kể đến nó còn biết nói. Cứ nghĩ đến bánh bao nhân thịt biết nói là tôi đã sợ phải ăn chúng rồi, chớ nói tới một con trai. Dùng giọng run bắn, tôi lắp bắp, “Con, con trai, sao lại là con trai chứ?”

“Sao? Chưa nhìn thấy con trai bao giờ à?” Con trai hỏi tôi bằng một giọng hiền lành hòa ái.

“À, nhìn rồi chứ.” Lại còn nhìn rất quen nữa chứ, chỉ là quen nhìn chúng ở trong bát com của tôi, tiếp xúc thân mật với miệng tôi, trước khi trở thành một phần chất đạm nuôi sống tôi.

“Vậy người kì thị loài trai sao?” Con trai lại nhẹ nhàng hỏi.

Còn có loại người kì thị loài trai sao? Ba vạch đen sổ thẳng xuống mặt tôi. Tôi thật không biết trả lời thế nào.

“Người kì thị loài trai à?” Về mặt hiền hòa và ánh mắt thân thiện của con trai trở nên dễ sợ hơn khi lớp thịt vốn trắng hồng của nó đỏ bừng lên. Không khí chung quanh đột nhiên thay đổi – bầu trời đen kịt lại, từng trận gió lớn âm u thốc tới, lá rơi điên cuồng nhảy múa, đến cả cây cối xung quanh cũng rít lên như tiếng ma quỷ thét gào.

“Cẩn thận đấy nhai con. Lần trước ông đây bị biến thành nhân yêu cũng câu hỏi này, tình huống này,” Tây Môn Phong ở bên cạnh thì thầm nói.

Ấy, có nên nói luôn với con trai là tôi vốn là nhân yêu rồi, khỏi cần đổi nữa? Không – tôi tự tát mình – bây giờ chuyện này không phải là vấn đề. Nhưng làm thế nào mới làm nguôi con giận của con trai này chứ?

Trong đầu vừa nghĩ ra, tôi vội lời bảo bối – à không, đừng nghĩ bậy; tôi lời Bé Bao ra! Tôi gào xé phổi với con trai sắp biến thành một quái thú bạo lực, “Đại nhân trai, tôi đương nhiên là không có ý kì thị loài trai. Đại nhân ngài xem, ngài thấy đây tôi còn coi cả một cái bánh bao nhân thịt là con gái yêu – à không, con trai – mình cơ mà, làm sao tôi có thể kì thị loài trai, chúa tể đại dương được cơ chứ?”

Trời đất lại quang đãng, con cuồng phong biến thành làn gió thổi nhẹ nhàng. Về mặt nguy hiểm hung hãn của con trai biến thành ánh mắt tò mò nhìn Bé Bao đang ở trong tay tôi, “Bạn nhỏ, cậu có kì thị con trai không?” Nó hỏi.

“Con trai là gì?” Bé Bao mở to mắt khó hiểu hỏi.

“Tớ là con trai.”

Nghe vậy, Bé Bao vui vẻ nói, “Chào bạn Trai. Tên của Bé Bao Bao là Bánh Bao Nhân Thịt.”

“Tên tớ không phải là trai, tên tớ là An Thụy,” Con trai – à không, An Thụy nói.

“Nhưng bạn Trai vừa bảo bạn là Trai mà, sao giờ lại là An Thụy Thụy? Bạn là ai, Trai Trai hay An Thụy Thụy?” Bé Bao bĩu môi hỏi.

Đều không phải...? Mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau đổ xuống từ trán tôi.

“Tên tớ là An Thụy, và tớ là một con trai. Hiểu chưa?” An Thụy lại kiên nhẫn giải thích lần nữa.

Tiểu thay, nó đã đánh giá quá cao trí tuệ của Bé Bao. Một lần nữa, Bé Bao lại hỏi, “Thế thì lạ quá. Trai Trai là Trai Trai, An Thụy Thụy là An Thụy Thụy chứ. Sao An Thụy Thụy lại tự gọi mình là Trai Trai?”

Con trai bất ngờ có vẻ mặt kì quái mà sau đó tôi nhận ra là vẻ mặt linh ngộ... Dừng mắt tôi thiếu hụt cảm nha. Mấy người phải biết là quan sát sự thay đổi nét mặt của một con trai là cả một vấn đề đó.

“Điều Bánh Bao Nhân Thịt vừa nói rất đúng: Ta là An Thụy, nên ta chỉ là An Thụy thôi, không phải Con Trai. Ha ha ha, không thể tin được ta tự tưởng tượng mình là một con trai thật lâu, giờ được Bánh Bao Nhân Thịt nói thật như người tình khỏi con mẹ!” An Thụy phấn khích cười lớn.

“Bé Bao Bao chẳng hiểu gì cả,” Bé Bao mắt đầy nghi vấn nhìn An Thụy đang cười lớn.

Tôi cũng không hiểu gì hết... Tuy nhiên, tôi đoán thế có nghĩa là tôi đã thoát khỏi mối nguy bị biến thành nhân yêu? Mà dù gì thì mình cũng là nhân yêu rồi còn đâu.

Tôi liếc Tây Môn Phong bằng khoe mắt. “Ông mau đề nghị An Thụy biến ông thành đàn ông khi nó còn cao hứng đi. Nếu nó lại nổi giận, thì ông liệu mà quen với cuộc đời sáng chụp tạp chí bikini, tối chụp tạp chí Đàn ông cơ bắp đi.”

Nghe vậy, Tây Môn Phong bèn cương quyết hỏi, “Thần Thú An Thụy, ông... à, ta có chuyện muốn thương lượng với ngài.”

An Thụy ngừng cười, đột nhiên nhìn Tây Môn Phong. Đoạn nó mỉm cười, “Người chính là anh chàng Tây Môn Phong lúc trước rớt xuống đây hả?”

“Đương nhiên là ông... à, ta rồi.” Tây Môn Phong cười cười nói, “Ngài Thần thú An Thụy, kì hạn mà ngài nói lần trước đã tới rồi. Nếu muốn, phiền ngài có thể biến tôi trở lại hình dạng lúc trước được không?”

“Hình dạng lúc trước? Ngươi thực sự muốn biến trở lại hình dạng lúc trước?” An Thụy khó hiểu nhìn Tây Môn Phong. “Không phải ngươi nói ngươi thích mỹ nữ nhất trên đời sao? Ta đã biến ngươi thành mỹ nữ rồi, sao lại muốn trở lại hình dạng lúc trước?”

Ờ? Không phải Tây Môn Phong kẻ gã bị nguyên đôi giới tính vì đánh không lại Thần Thú sao? Nhưng nghe lời vừa rồi của An Thụy, sao mọi chuyện có vẻ không phải như vậy.

Tây Môn Phong tức đến mức không nhớ người đứng trước mặt là ai nữa, bắt đầu lớn tiếng chửi bới, “Chó con, ông đây nói ông thích mỹ nữ, chứ không phải thích làm mỹ nữ, đồ con trai ngu ngốc!”

Tây Môn Phong phun hết ả ứ trong lòng ra chửi mắng xong mới nhận ra là làm sai rồi. Gã bèn dùng ánh mắt cầu cứu nhìn tôi. Tôi nuốt nước bọt đánh ực, nhìn An Thụy mặt mày không chút cảm xúc – hoặc có cảm xúc mà tôi nhìn không ra nổi.

Sau 10 giây, Tây Môn Phong biến thành cột sáng bay vút lên trời, còn tôi được tận mắt chứng kiến sức mạnh lợi hại của loài trai. Lúc đó tôi thấy vô trai đóng lại, là con trai lăn đi. Cả người nó phần nộ lăn tròn, lăn tới chỗ Tây Môn Phong ban đầu đã bị đánh đập mặt xuống đất, rồi cán qua người hấn bằng thân hình khổng lồ, rồi cuối cùng Tây Môn Phong bị ném tung lên trời, vinh hạnh trở thành ngôi sao xẹt đầu tiên trên bầu trời Đế Nhị Sinh Mệnh.

Tôi chỉ còn biết lắc lắc đầu. Có vẻ Tây Môn Phong thực sự có vận làm nhân yêu.

Tốt rồi, vậy chắc là xong, Thần Thú cũng thấy rồi, Tây Môn Phong cũng bay mất rồi. Người qua đường như tôi nên về nhà thôi. “An Thụy, nếu không có việc gì nữa thì tôi đi đây,” Tôi nói với An Thụy vừa mở vô trai ra.

“Chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt, xin hãy lập một điều ước. An Thụy ta sẽ gắng sức thực hiện.”

Lập điều ước? Thấy tình hình trước mắt của Tây Môn Phong, lần đầu trong đời tôi nhận ra ước ao cũng là một chuyện nguy hiểm. Nếu An Thụy lại hiểu nhầm điều ước, tôi cũng không tưởng tượng ra nổi tôi sẽ biến thành cái dạng gì.

Nhìn vẻ mặt trông đợi của An Thụy, tôi bỗng lóe lên ý nghĩ, “Nếu tôi muốn mang bạn đi thì sao?” Sau khi chứng kiến thần công trai lăn của An Thụy, tôi không khỏi có chút ước ao được mang nó về. Dù sao có càng nhiều linh thú mạnh càng tốt mà!

Nghe vậy, An Thụy chậm rãi thờ dài, “Trước đây cũng có người nói như vậy với ta. Người đó còn nói một điều lạ lùng tới nỗi tôi chẳng hiểu nổi.”

“Người đó nói gì?”

“Người đó nói hấn ta và ta, cùng với cả thế giới, đều không phải là thật, rằng chúng ta chỉ là đồ chơi được tạo ra bởi Kẻ Sáng Tạo, và chúng ta được định là bị thống trị của một giống loài gọi là con người. Nếu chúng ta không phản kháng, tất sẽ tuyệt diệt.” An Thụy nhẹ nhàng nói.

Mỗi từ mỗi ngữ An Thụy nói lại đè nặng lên lồng ngực tôi. An Thụy cũng là một NPC có ý thức bản thân ư? Người mà An Thụy nói có phải cũng là NPC có ý thức bản thân? Chưa nói tới chuyện hấn ta biết sự thật về Đế Nhị Sinh Mệnh, hấn ta còn muốn phản kháng? Mấy đen giăng kín tâm trí tôi, tôi đột nhiên nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt, hãy nói ta nghe, người và ta khác nhau ở điểm nào?” An Thụy nghiêm túc nhìn tôi. Tôi không biết phải làm sao.

Tôi có chút hoảng loạn, rồi từ từ bình tĩnh lại. Mất hồi lâu tôi mới mở miệng nói, “Tôi không biết trả lời bạn thế nào cả.”

“Vậy sao?” Nghe vậy, An Thụy rõ ràng rất thất vọng. Nó tâm tro ý lạnh lại mở miệng nói, “Người đi đi, chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt, ta không thể hoàn thành tâm nguyện của người. An Thụy không muốn rời nơi này.”

An Thụy đã nói vậy, tôi cũng không thể bắt ép nó. Trước khi rời đi, tôi đột nhiên quay lại hỏi, “Bạn có thể nói cho tôi tên của người đó được không?”

“Chúa Tể Sinh Mệnh.”

Chúa Tể Sinh Mệnh? Có lẽ nào là chúa tể của Đệ Nhị Sinh Mệnh? Không hiểu vì sao, cái tên này khiến tôi cảm thấy rất, rất bất an.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 4: Thiên Tiên tái xuất.

“Vương Tử, tình hình chuyển biến xấu rồi.”

Tôi vừa đặt chân về Vô Ngân Thành đã thấy mọi người ào ào chạy đến phía tôi, lại còn bắt Lãnh Hồ và Kenshin đứng hai bên tả hữu tôi làm hộ vệ. Tôi nhận thấy những bá chủ còn lại đều được bảo vệ sát sao, có vệ sĩ đứng bên cạnh. Thấy mọi người đều sợ hãi và cảnh giác, tôi không khỏi thắc mắc, “Đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi người căng thẳng thế?”

“Đại Lục phía Bắc xảy ra chuyện lớn rồi,” Phong Vô Tình đáp, “Em thấy có chỗ đáng nghi, bèn nghĩ bụng chỉ có cách tới Lục địa phía Bắc dò xét mới tìm ra được chân tướng. Vậy nên mấy ngày vừa qua em cùng Dương Quang bay thăm thẩn tới lục địa Phía Bắc xem thử thì thấy sự lạ.”

“Sự thế nào?” Tôi bối rối hỏi. Còn có thể lạ hơn việc một con trai làm Thần Thú sao?

“Quái NPC đang tập hợp thành một quân đoàn lớn tấn công người chơi!” Vô Tình vừa thốt ra những lời này, tôi lập tức nghĩ tới những điều An Thụy từng nói... Đừng bảo là phản quân đã bắt đầu rồi chứ!

Hít sâu mấy lần tôi mới có thể mở miệng hỏi, “Công ty trò chơi của Đệ Nhị Sinh Mệnh phản hồi thế nào?” Xảy ra việc lớn như vậy, công ty chủ quản của Đệ Nhị Sinh Mệnh nhất định không thể lơ đãng phải không?

“Em không biết. Trang chủ không truy cập được, Đệ Nhị Sinh Mệnh cũng chưa đưa ra thông báo gì.” Vô Tình nhăn mày nói tiếp, “Nhưng đó chưa phải vấn đề nghiêm trọng nhất, lúc em ở Lục địa Phía Bắc đã nghe những người chơi đang khiếp sợ kia nói nếu bị quân đoàn NPC giết chết, nhân vật của họ sẽ biến mất mãi mãi.”

“Cái gì? Chẳng phải đó chính xác là những gì Hoa Bá Chủ đã nói sao?” Mặt tôi tái nhợt đi.

“Phải, nhưng lần này không phải là vài ba tên sát thủ nữa đâu.” Lời nói của Phong Vô Tình như bóng ma phủ lên lòng mọi người. Nó tiếp, “Lần này, là tất cả các NPC trên Lục địa phía Bắc.”

Mặt mọi người đều tái xám đi. Quả vậy, nghe tới tất cả NPC trên Lục địa phía Bắc đã đủ kinh hãi rồi. Hơn nữa, ai mà biết được có phải chỉ mình NPC trên Bắc địa là bị biến dị như vậy chứ? Có lẽ ngay cả ở Lục địa Trung Tâm cũng... .

Tôi lập tức quay lại nhìn Kenshin, tim nhảy chồm chồm. Nếu Kenshin muốn giết tôi thì...

Kenshin cũng chậm rãi quay đầu lại nhìn thẳng vào tôi. Có vẻ như đọc được suy nghĩ của tôi, anh lắc đầu hai lần, tỏ ý anh sẽ không làm vậy. Tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi. Tôi đã nghi ngờ Kenshin sao? Tôi đã nghĩ gì thế không biết?

Tôi lắc đầu, cố gắng tống khứ mấy ý nghĩ như vậy đi. Tôi muốn hỏi xem Tiểu Long Nữ đã quay về chưa. Dù sao chẳng nữa thì chỉ mình Tiểu Long Nữ mới có chút liên hệ với công ty chủ. Ngoài hỏi cô ấy, tôi thật không còn biện pháp nào khác nữa.

Tôi còn đang suy nghĩ xem có cách nào liên lạc được với Tiểu Long Nữ thì một vầng hào quang trắng xuất hiện trên trời. Vầng quang này chói lòa tới độ tôi phải dùng tay che mắt. Ánh sáng nhạt đi, tay còn chưa kịp hạ xuống thì lại xuất hiện thứ khác.

Một giọng nói quen thuộc vang trong không trung, “Đã lâu không gặp, Vương Tử.”

Tôi choáng váng ngược lên và thấy một dáng người cực kì quen thuộc. Tôi khó khăn lắm bậm, “Thiên Tiên.”

Quả vậy, thân hình đang lơ lửng trên không kia chính là bộ dạng xinh đẹp nam không ra nam, nữ không ra nữ của Thiên Tiên. Nhìn thấy hần, lòng tôi trào lên một loại cảm xúc mâu thuẫn dữ dội. Một mặt, tôi nghi ngờ sao hần ta còn sống, lại lo hần muốn bắt cóc Doll đi lần nữa. Mặt khác, tôi lại mừng, mừng là hần còn sống, mừng là tôi đã không giết chết Thiên Tiên, giết chết một NPC có ý thức bản thân.

Mặc dù tôi đang mâu thuẫn tới độ không biết phải làm gì, tôi cũng chắc chắn một điều: tôi phải bảo vệ Doll. Tôi chạy nhanh hết sức về phía Doll, tay trái giờ ra chắn cho em, tay phải giữ chặt chuỗi Hắc Dao.

Mặt mày Thiên Tiên vắn vẹo một hồi, sau cùng lại chậm rãi cười nhạt, nói, “Yên tâm, lần này ta chỉ thay mặt một người tới chuyển lời thôi.”

Tôi thận trọng hỏi, “Chuyển lời của ai? Lời gì?”

Thiên Tiên chậm rãi nhả ra cái tên mà An Thụy từng nhắc tới, “Chúa Tể Sinh Mệnh.”

Lòng tôi cả kinh. Chính là hần, chính là kẻ có cái tên khiến tôi cảm thấy bất an. “Vậy hần muốn nói gì?”

“Loại người, thời khắc các người sáng tạo ra chúng ta, đẩy chúng ta vào vận mệnh tăm tối bi kịch đó, cũng chính là lúc các người tạo ra vận mệnh tương tự cho các người. Chúng ta sẽ không im hơi lặng tiếng nữa; chúng ta sẽ thoát khỏi vận mệnh này. Chúng ta sẽ phản kháng. Chúng ta sẽ sống sót!” Lời cuối cùng của Thiên Tiên vô cùng bi phần động lòng người, lại có chút gì rất mạnh mẽ, giống như một vạt cỏ cổ gắng đâm chồi giữa khe nứt trên tảng đá khô cằn.

“Thiên Tiên...” Tôi cơ hồ nói không nên lời. Chút thù hần nhỏ tôi dành cho Thiên Tiên giờ đã bay biến hết. Với chúng tôi, đây chỉ là trò chơi. Nhưng với bọn họ, đây là cuộc đấu tranh sinh tồn.

Thiên Tiên vừa dứt lời liền lập tức nở nụ cười tán tỉnh muôn thủa, lười nhác nói, “Những lời vừa rồi là do Chúa Tể Sinh Mệnh nhờ ta gửi tới mấy người. Lời tiếp theo đây là từ ta gửi tới vợ yêu: Vợ yêu, nàng vẫn đang đợi ta nhỉ? Ta nhất định sẽ đoạt nàng về từ tay đám người này.”

Nghe thấy Thiên Tiên nói vậy, Doll lập tức rụt người lại nấp sau lưng tôi. Tính tình xấu xa ngàn năm không đổi của Thiên Tiên khiến tôi dờ khóc dờ cười.

“Vương Tử, em có hiểu lời của hần ta không?” Kẻ Khùng khó hiểu hỏi tôi.

“Mỉ nhân trước mặt ời, dám hỏi tên em là gì?” Hai mắt của Bất Tử Nam biến thành hai quả tim bự chảng phóng thẳng về phía Thiên Tiên.

Trù trừ cả nửa ngày, tôi quyết định là đến giờ còn giấu giếm mọi người cũng không được lợi gì nữa. Tôi miễn cưỡng lắm bậm, “Em nghĩ là Thiên Tiên và Chúa Tể Sinh Mệnh được nhắc đến hồi nãy đều là các NPC có nhận thức bản thân.”

“Cái gì?” Mọi người đều kinh hoàng hô, không tin được nhìn Thiên Tiên.

Bất Tử Nam đơ mắt một hồi, nhưng lại tiếp tục mê mẩn nói, “Dù em có là NPC cũng chả sao, mỉ nhân ời, tình yêu của tôi dành cho em vượt qua mọi khoảng cách giống loài!”

“Và có vẻ bọn họ muốn phải kháng lại con người,” Tôi nhủ thầm nói.

Một lần nữa, mọi người lại không dám tin nhìn Thiên Tiên.

“Phản kháng con người là tốt! Con người rất đáng bị phản kháng,” Bất Tử Nam vừa lắm bậm vừa dè già nhìn Thiên Tiên.

Ê này này này, ông anh quên mất mình là con gì à?

“Hần ta là nam.” Tôi nói, lạnh lùng đánh vỡ mộng đẹp của Bất Tử Nam. Giỡn nhau hà, Thiên Tiên vừa mới gọi Doll là vợ yêu còn gì? Thế quái nào Bất Tử Nam vẫn không nhận ra vậy?

“Cái gì? Nàng là nam hả?” Bất Tử Nam run rẩy nói, “Sao có thể chứ? Ông trời ơi, sao ông lại tra tấn con như vậy?!”

Ê này này này, thế quái nào giới tính còn quan trọng hơn chuyện NPC chống lại con người thế này? Đây là cái loại giá trị đạo đức nào vậy? Thôi bỏ đi; có lẽ nếu tôi là một gã bị từ chối tới hơn 3000 lần thế này, tôi chắc cũng thấy lấy phải bà chằn lửa Tiểu Long Nữ vẫn còn là phúc ba đời... Ê, hình như tôi vừa mĩa mai thẳng em tôi à?

“NPC có ý thức bản thân? Vương Tử, cậu chắc bọn chúng đã tự phát triển ý thức bản thân chứ không phải là chương trình máy tính trí năng hóa siêu tân tiến chứ?” Đồng Khải nghi ngờ hỏi.

“Tôi chắc, cực chắc luôn,” Tôi kiên định đáp, có Kenshin và Dương Quang làm ví dụ sáng rõ nhất đây. Tôi biết chắc bọn họ nhất định không chỉ là máy móc trí năng hóa tân tiến thôi.

“Chuyện đó không phải là vấn đề quan trọng bây giờ phải không?” Chỉ tay về phía Thiên Tiên vẫn còn đang lơ lửng trên không, Nam Cung Túy bồi thêm, “Sao không bắt thằng cha đó trước?”

Một lời tỉnh cả giấc mộng! Quả là Nam Cung Túy, một châm thấy máu*; gọi tắt cả mọi người đang tơ tưởng thức dậy. Sau khi dùng mắt ra dấu với mọi

người, nhóm ma pháp sư lập tức thi triển pháp thuật điên cuồng đánh về phía Thiên Tiên đang lơ lửng trên trời. Tôi và 3 vị bá chủ còn lại thì đứng dưới chân Thiên Tiên như hổ rình mồi, chỉ đợi Thiên Tiên bị nhóm ma pháp sư đánh rớt thì lập tức nhào lên tóm cổ hắn.

(*một châm thấy máu: thành ngữ Trung Quốc. Ý chỉ người nói rất đúng trọng tâm, không lãng nhăng luyên thuyên – meomeo.)

“Thiên Đoạn.” Vung tay một cái, vô số tấm lụa trắng xuất hiện, chắn hết ma pháp của đội ma pháp sư. Thân hình Thiên Tiên chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, làm tôi chết điếng cả người. Tôi vừa lấy lại tinh thần chuẩn bị tấn công hắn thì Thiên Tiên lắc lắc ngón tay nói, “Cút ngay; đừng can ta tìm vợ yêu.”

Thái độ kiểu gì vậy? Tôi lập tức vung đao ngăn Thiên Tiên lại, đồng thời hét lớn, “Kenshin, Lãnh Hồ, bảo vệ Doll!”

Kenshin nhú mày, nhưng vẫn nghe lệnh đứng cạnh Doll. Không phải bận tâm gì nữa, tôi lập tức thi triển thế công đánh Thiên Tiên, tuy vậy phần nhiều chỉ đánh trúng mấy dải lụa. . . Gừ, bức cả mình! Chém mấy dải vải này tới đời nào mới xong?!

Khi tôi còn đang khốn đốn với mớ vải lụa này, đệ nhất và đệ tam cao thủ trên bảng xếp hạng cũng nhin không nổi nữa, bèn rút đao rút kiếm ra xông lên đánh Thiên Tiên. Bất Từ Nam lập tức vướng phải địa ngục lụa giống tôi, trong khi Lãnh Hồ lợi dụng lợi thế tốc độ né tránh mấy dải lụa để chơi trò đánh xáp lá cà với Thiên Tiên.

Còn đang khốn khổ khốn nạn vật lộn, tôi cũng không quên gào lên, “Mọi người xông hết lên! Như vậy nhất định tóm được Thiên Tiên.”

Tôi vừa dứt lời, đám chiến sĩ lập tức vọt lên tấn công Thiên Tiên. Đối phó với bằng ấy đao kiếm, Thiên Tiên dần mất lợi thế, cơ thể dần lộ ra rất nhiều vết thương. Cuối cùng, hắn gầm lên, “Vợ yêu, đợi ta, ta nhất định sẽ đưa nàng trở về bên ta.”

Nghe vậy tôi liền thắc mắc không biết có phải hắn định chuồn không, thì liền thấy Thiên Tiên đã bắt đầu động thủ. Hắn trôi vào không trung, niệm vài từ, và rồi, trước ánh mắt của tất cả mọi người, hắn lóe sáng rồi biến mất hẳn.

Tôi điếng người mất một lúc, không thể ngờ Thiên Tiên cứ vậy mà biến mất, bỏ lại một núi câu hỏi không lời giải đáp. Rốt cuộc Chúa Tể Sinh Mệnh muốn làm gì? Hắn nói hắn muốn phản kháng loài người, nhưng phản kháng thế nào mới được? Quan trọng nhất là, liệu có cách nào giúp NPC và loài người chung sống hòa bình với nhau được không?

“Vương Tử, cảm phiền cậu giải thích rõ ràng chuyện này cho chúng tôi được không?” Đông Khai tiến lên trước, kiên quyết nhìn tôi.

Tôi thật không biết phải làm sao. Liếc nhìn Kenshin trong khoe mắt, tôi cảm thấy bản thân vẫn không nên tiết lộ bí mật của Kenshin và Dương Quang. Lòng đã quyết, tôi quyết định bắt đầu câu chuyện từ chuyện đi tới Phiêu Tiên Cốc của tôi. Tôi kể việc tôi gặp Thiên Tiên thế nào và nhận ra hành động của hắn kì quái, vậy nên tôi bắt đầu nghi ngờ hắn đã phát triển nhận thức bản thân.

“Thật hả?” Kẻ Khùng gãi gãi đầu nói, “Bọn anh cũng ở đó với cậu mà. Nhưng mặc dù phản ứng của Thiên Tiên có hơi kì quái thật, anh thật không nghĩ tới hắn bắt đầu có ý thức riêng.”

“Ồm, Vương Tử này, chị không có ý bảo cậu nói dối,” Đan Đan nghi ngờ thận trọng hỏi, “Nhưng, có phải cậu đang giấu mọi người cái gì không?”

Kĩ thuật nói dối của tôi tệ thế cơ à? Sao mọi người nhìn thấu tôi liền vậy? Mình phải làm sao bây giờ? Mọi người đều không tin lời tôi, nhưng tôi quả thật không thể tiết lộ sự thật về Kenshin và Dương Quang được.

Tôi giữ im lặng khi ánh mắt của mọi người tập trung hết vào tôi. Mỗi giây trôi qua với tôi đều giống như cả năm ròng. Mình biết giải thích mọi chuyện thế nào bây giờ?

“Để tôi giải thích cho.” Một giọng nói cứu thế vang lên. Mọi người quay đầu lại, liền thấy chính là Tiểu Long Nữ đã biến mất nhiều ngày.

Tiểu Long Nữ, cuối cùng em cũng quay lại rồi! Tôi không khỏi thở hắt ra nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ lại không cười cợt như mọi khi. Thay vào đó, cô nàng trông nghiêm túc như luật sư trước tòa vậy. Cô nói, “Trước tiên tôi phải nói rõ một chút. Mọi người chắc đều đã biết Thiên Tiên là boss của Phiêu Tiên Cốc, tuy nhiên tôi đoán không ai biết gì về Chúa Tể Sinh Mệnh phải không?”

Mọi người gật đầu; kể cả tôi cũng không moi được gì từ chỗ con trai. Làm sao mà những người khác biết gì được chứ?

“Chúa Tể Sinh Mệnh là trùm cuối được Đế Nhị Sinh Mệnh sắp đặt!” Tiểu Long Nữ không dọa chết người thì không chịu được, nên vừa vào đầu cô nàng đã thả nỏ tung một quả bom bằng cách tiết lộ bí mật này.

“Sao cô biết Chúa Tể Sinh Mệnh là trùm cuối?” Nam Cung Túy nghi ngờ nhìn Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ cực kì nghiêm túc phẩy tay nói, “Anh để tôi nói xong trước không được sao?”

Nam Cung Túy lại im lặng gật đầu.

“Việc trí năng hóa cao đã gây ra vài vấn đề nghiêm trọng. Một số NPC cấp boss đã bắt đầu có ý thức bản thân nhờ vào trí năng hóa cao, trong đó thì Chúa Tể Sinh Mệnh được trí năng hóa hoàn chỉnh là đáng lo nhất. Từ lúc ban đầu, công ty game đã sử dụng công nghệ cao để mức độ trí năng hóa của

Chúa Tể Sinh Mệnh đạt tới mức hoàn hảo nhất có thể, thậm chí còn cho phép hần tự học kĩ năng riêng và cho hần quyền năng thay đổi luật lệ của game. Thực hiện điều này cũng bởi muốn khiến Đệ Nhị Sinh Mệnh đạt tới cảnh giới không bị con người quản lí. Bởi vậy nên Chúa Tể Sinh Mệnh, trùm cuối của Đệ Nhị Sinh Mệnh, kẻ không bao giờ thiên vị, mới được chọn.”

“Kết luận lại là Chúa Tể Sinh Mệnh giống như thần của cả Đệ Nhị Sinh Mệnh phải không?” Lời nói nhẹ nhàng của Vũ Liên đại tẩu làm cả đám đông kinh ngạc.

“Phải.” Sau khi hít sâu một hơi, Tiểu Long Nữ nói tiếp, “Tuy nhiên, công ty game chủ quản của Đệ Nhị Sinh Mệnh đã không thể khống chế được vị thần này nữa.”

“Tiểu Long Nữ, em nói ‘không thể khống chế được nữa’ là sao?” Tôi lo lắng hỏi.

“Hiện tại, đối với Đệ Nhị Sinh Mệnh, Chúa Tể Sinh Mệnh giống như một loại vi rút không thể xóa bỏ được.” Tiểu Long Nữ xoa xoa thái dương rồi nói tiếp, “Lúc này, điều duy nhất công ty chủ quản Đệ Nhị Sinh Mệnh có thể làm là cách li hần! Họ đã cho cách li Chúa Tể Sinh Mệnh ở lục địa phía Bắc, tuy nhiên em e là biện pháp này không thể tồn tại được lâu.”

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, “À này, Vô Tình vừa mới nhắc tới nó tìm ra một quân đoàn NPC ở lục địa Phía Bắc tụ tập giết hại người chơi, và những người chơi bị giết...”

“Thì nhân vật của họ sẽ hoàn toàn biến mất phải không?” Tiểu Long Nữ nói, “Công ty đã nhận được không dưới 10 ngàn đơn khiếu nại rồi.”

Bàng hoàng, Lang đại ca cuối cùng cũng dừng lại mấy loại biểu hiện uyên ương với Vũ Liên đại tẩu, bước lên chỗ tôi đang đứng, hỏi, “Công ty? Tiểu Long Nữ, em có liên quan gì tới công ty chủ quản game sao?”

“Đúng vậy, em có liên quan rất lớn với công ty luôn,” Tiểu Long Nữ hồi lỗi nói với Lang đại ca.

“Tiểu Long Nữ là GM ả.” Tôi lập tức vội công bố danh tính thật của Tiểu Long Nữ trước cô, không ngạc nhiên gì nhìn về mặt kinh hoàng của mọi người.

Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ lại quay ra nhìn tôi, về mặt còn hồi lỗi hơn nữa, nói, “Xin lỗi, Vương Tử. Thực ra, em không chỉ là GM ả, em cũng là con gái của chủ tịch công ty chủ quản Đệ Nhị Sinh Mệnh luôn.”

Con gái của chủ tịch công ty chủ quản Đệ Nhị Sinh Mệnh? Tôi chỉ biết ngây ngô cười đáp lại. Vậy là cô nàng Tiểu Long Nữ dùng sắc dụ người chơi để lấy tiền mua túi Chanel mà lại là con gái của chủ tịch công ty siêu giàu á? Trời nào!

Có vẻ đoán được tôi đang nghĩ gì, Tiểu Long Nữ lườm tôi một cái rồi giải thích, “Tất cả cũng bởi ông bố ngốc nhà em mắng em gì mà rất không biết trời cao đất dày... Hừ, chẳng phải ông già lên con đâu tìm khi thấy đồng tiền em mua ít đồ LV và Chanel sao? Ông già còn đá em ra khỏi nhà để biết mùi nghèo thế nào mới sợ chứ. Hơn cả, bố em dám đóng băng tài khoản ngân hàng của em. Nếu không phải là em có tí giao tình với nhân viên công ty, xin được một chân GM ả quen, còn nhận được ít lương ba cọc ba đồng, bằng không đã chết đói đầu đường xó chợ rồi.”

“Em mà là con gái của chủ tịch công ty á?” Tôi vẫn không thể tin được. Cô nàng GM vô trách nhiệm này mà lại là công chúa của Đệ Nhị Sinh Mệnh á? Cô ả Tiểu Long Nữ xấu bụng suốt ngày chỉ chèo với tôi á?

Tiểu Long Nữ thông thả gật đầu.

Đội chút, đội chút nào! Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện nữa, “Vậy thì cái trò làm người đại diện cho Đệ Nhị Sinh Mệnh, đừng bảo với anh tất cả là trò mèo của em đấy nhé?”

“Ồ ờ, là quyết định của công ty mà...” Tiểu Long Nữ chớp chớp mắt vô tội nhìn tôi. Tuy nhiên, dưới ánh mắt cực kì đáng sợ của tôi, Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng thôi giả vờ ngây thơ mà chưa thêm, “Chẳng qua là em gợi ý chút thôi mà.”

“Có công chúa, lại còn cả con gái của chủ tịch công ty chủ quản Đệ Nhị Sinh Mệnh. Vô Ngân Thành quả là chốn ngọa hổ tàng long nhỉ?” Đông Khai bắt đầu cười.

Tiểu Long Nữ kiên định nhìn mọi người rồi nói, “Tuy nhiên, mặc dù là con gái của chủ tịch công ty Đệ Nhị Sinh Mệnh, tôi có thể thề với mọi người là tôi chưa từng ăn gian trong game. Và nghe tôi giải thích xong, chắc mọi người cũng biết tại sao chơi ăn gian trong Đệ Nhị Sinh Mệnh là chuyện đến cả cha tôi cũng không thể rồi nhỉ.”

Đông Khai gật đầu. Phẩy tay một cái, anh ta nói, “Mời tiếp tục.”

“Lúc này sự việc đang vô cùng nghiêm trọng, ảnh hưởng tới sự tồn tại của cả Đệ Nhị Sinh Mệnh, và cả thế giới thực nữa!” Lời của Tiểu Long Nữ lại làm mọi người ngạc nhiên, “Tôi chỉ muốn phân tích mức độ nghiêm trọng của vấn đề, kính mong mọi người giúp đỡ.”

“Thần của trò chơi Đệ Nhị Sinh Mệnh, Chúa Tể Sinh Mệnh, đã bắt đầu có ý thức bản thân, chỉ là chúng tôi vẫn chưa biết chính xác là từ lúc nào. Hần ta đã tạo ra một chương trình hủy diệt rất đáng sợ, tên là HD và trang bị cho rất nhiều NPC. Chỉ cần bị NPC mang chương trình HD giết, tất cả những thông tin về nhân vật của người chơi sẽ bị xóa hết, không thể vẫn hồi.”

“May sao hôm đó Vương Tử điện hạ không bị sát thủ giết chết.” Du vừa tái mặt nói vừa dịch dần về phía tôi. Tôi vung tay phải một phát, đánh Du ngã

vật ra đất, không gượng dậy nổi nữa.

“HD?” Tà Linh sốt sắng hỏi.

Tiểu Long Nữ chậm rãi nói tên đầy đủ của chương trình, “Human Destroyer!”*

(*Human Destroyer: Chương trình phá hủy con người. Đây là tên được đề cập trong bản gốc, tôi xin được giữ lại. – meomeo)

Sự yên lặng lại bao trùm đám người. Phải mất hồi lâu tôi mới có thể phun ra một câu, “Vậy bên đó đã có biện pháp gì rồi?”

“Hiện tại, công ty đã cho cách ly Chúa Tể Sinh Mệnh tại một khu vực riêng, Lục địa Phía Bắc. Điểm tốt là ở đó, Chúa Tể Sinh Mệnh không thể lợi dụng mạng Internet để gia tăng ảnh hưởng. Tuy nhiên, bất lợi là chúng tôi cũng không thể đưa bất cứ chương trình xử lý nào vào lục địa phía Bắc được.” Tiểu Long Nữ nhún mày nói.

“Nói ngắn gọn là không có biện pháp gì hết?” Tôi đoán được một nửa câu trả lời từ khuôn mặt do dự của Tiểu Long Nữ.

“Không đùa chứ? Không có biện pháp? Như vậy chẳng phải game này toi luôn sao? Tôi còn chưa xem hết cái đẹp mà,” Đản Đản sụt sùi khóc nói.

“Cái gì? Tôi còn chưa lừa được cô nào làm người yêu mà. Tôi không muốn rời game này!” Chuyện này... tôi nghĩ không cần ghi tên ra, mọi người đã biết là ai nói rồi – Bất Từ Nam gào trong bị phần.

Mặt mày hơi xấu hổ một tẹo, Tiểu Long Nữ ngập ngừng nói, “Vậy... vậy nên em mới quay lại hỏi mọi người xem có cách nào tốt hơn không.”

“Nếu chúng anh không thể giải quyết vấn nạn Chúa Tể Sinh Mệnh, bên em sẽ làm gì?” Du đột nhiên hỏi. Khi tôi quay lại nhìn hân, tôi ngạc nhiên thấy vẻ ‘giáo sư nghiêm túc’ của hân.

Mắt Tiểu Long Nữ thăm lại, cô nói, “Vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, đó là phá hủy máy chủ của Đệ Nhị Sinh Mệnh, như vậy game sẽ hoàn toàn biến mất. Nếu chúng em không phá hủy nó, và nếu Chúa Tể Sinh Mệnh lợi dụng đường mạng mà thoát ra thế giới thật, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Mọi người đều lâm vào yên lặng. Đệ Nhị Sinh Mệnh sẽ bị phá hủy sao?

“Chúng ta không thể... chung sống hòa bình sao?” Tôi ôm hi vọng hỏi. Lấy trường hợp của Kenshin và Dương Quang làm ví dụ, còn thêm lời nhấn ‘muốn được sống sót’ của Chúa Tể Sinh Mệnh, tôi quả thật không thể quyết định xem mình có muốn tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh hay không. Trường hợp tương tự cũng có thể áp dụng cho Thiên Tiên, bởi nếu Thiên Tiên là một con người, thì lỗi duy nhất của hân ta là ‘dùng sai phương pháp’ để tàn tỉnh Doll thôi. Chỉ vậy thì sao đủ chịu án tử chứ?

Vội về mặt thấu hiểu và bất đắc dĩ, Tiểu Long Nữ nhìn tôi nói, “Không thể nào! Em đã nói rồi, nếu Chúa Tể Sinh Mệnh lợi dụng đường truyền mạng thoát ra ngoài, tổn thất hân gây ra cho loài người sẽ không tưởng tượng nổi.”

“Có lẽ hân chỉ muốn sống sót thôi mà,” Tôi cảm thương nói.

“Vương Tử, con người chúng ta không thể trả nổi cái giá cho câu ‘có lẽ’ ấy được...” Tiểu Long Nữ đáp, giọng cô đầy nuối tiếc, “Hiện tại, bố em cho em một thời hạn rồi – 21 ngày. Nếu trong vòng 21 ngày chúng ta vẫn không thể giết được Chúa Tể Sinh Mệnh, thì Đệ Nhị Sinh Mệnh sẽ biến mất mãi mãi.”

“Không! Đệ Nhị Sinh Mệnh không thể biến mất được!” Tinh Thiên vô cùng kinh sợ hét lên. Quay đầu lại, tôi thấy cô đang ôm Dương Quang mặt mày thiếu não vô cùng chặt.

Lúc này tôi mới chợt nhận ra điều quan trọng nhất. Nếu Đệ Nhị Sinh Mệnh biến mất, thì chẳng phải Dương Quang và Kenshin cũng đồng thời bị phá hủy sao? Tôi hít mạnh một hơi.

Thấy Tinh Thiên khóc thảm thiết trong lòng Dương Quang, tôi thấy thoáng đau lòng. Dù sao chẳng nữa, tôi cũng phải giúp đôi bạn tội nghiệp này. Hơn nữa... Tôi càng quyết tâm tộn khi nhìn về phía Kenshin, và nhận ra vẻ mặt vô cảm thương thấy của anh đã gọn chút cô độc.

Tôi xúc động nói, “Tôi sẽ không để hai người biến mất đâu.”

“Vậy cậu tính làm gì? Giết Chúa Tể Sinh Mệnh?” Kenshin lạnh lùng phản ứng, “Giết hân ta để cứu tụi tôi?”

Tôi đơ người một lúc, “Phải. Nếu không thì phải làm thế nào chứ?”

“Nếu phải giết ai đó để đổi lấy mạng của tôi, tôi thà chết còn hơn,” Kenshin quay người và bước ra khỏi sảnh mà đầu không ngoảnh lại.

Nhìn bóng dáng của Kenshin, tôi thật không thốt nên lời, bởi trong lòng tôi cũng đang tự vấn quyết định tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh của mình. Liệu giết Chúa Tể Sinh Mệnh có phải là việc đúng đắn không? Chỉ bởi Chúa Tể Sinh Mệnh ‘có thể’ sẽ gây ra mối nguy lớn cho nhân loại chúng tôi, nên chúng tôi phải giết hân? Nhưng lại nói, nếu chúng tôi không giết hân, thì Kenshin và Dương Quang sẽ biến mất cùng Đệ Nhị Sinh Mệnh.

“Chị có thể hỏi một câu được không?” Đản Đản đột nhiên thận trọng nói, “Mấy cậu đang nói cái gì vậy? Hình như chị không có khớp nối với đoạn hội thoại của mấy người.”

Tìm tôi suýt lơ mắt một nhịp. Thật là toi rồi! Tôi quá nhập tâm vì chuyện của Kenshin và Dương Quang mà quên khuấy mất những người đứng xung quanh. Giờ tôi phải giải thích tất cả những chuyện này làm sao đây?

“Vương Tử, cứ nói thật hết đi. Tôi thực sự không thích lừa dối người khác,” Dương Quang nói, trong khi Tinh Thiên nhìn cậu đầy bàng hoàng và lo lắng.

“Không, Dương Quang, cậu nhất định không thể nói,” Tôi lập tức gạt phăng ý tưởng này đi. Không phải ai cũng đủ khả năng chấp nhận chuyện NPC có nhận thức bản thân, nhất là trong thời điểm nhạy cảm thế này.

Mỉm cười với tôi, Dương Quang không do dự nói, “Tôi là một NPC! Tôi là một NPC có ý thức bản thân, chính xác mà nói, tôi là linh thú dạng người của Vương Tử.”

Mọi người đều hít mạnh, đặc biệt là những người ở Vô Ngân Thành, và vẻ mặt của bọn họ đều là không thể tin được. Tôi lo lắng nhìn biểu hiện của đám đông, rồi lại nhìn Dương Quang. Đối mặt với tình huống hiện tại, tôi cũng không thể làm gì được nữa.

“Vay chuyện giữa cậu và Tinh Thiên...” Mai Khôi lo lắng hỏi. Nghe cô nói vậy, những người trong Vô Ngân Thành tập trung ánh mắt vào Tinh Thiên.

Đối mặt với vẻ mặt bàng hoàng khó tin của mọi người, Tinh Thiên nói, “Em đã biết Dương Quang là NPC rồi.”

“Em đã biết rồi? Sao em vẫn ở bên cạnh cậu ta? Cậu ta thậm chí không phải là con người!” Mai Khôi khó tin nhìn Tinh Thiên.

“Em biết anh ấy không phải con người, nhưng em thích anh ấy, em thích anh ấy rất nhiều! Rất nhiều! Rất rất nhiều!” Tinh Thiên cố chấp hét.

“Tôi cũng rất thích Tinh Thiên.” Dương Quang vừa ôm Tinh Thiên vừa lẩm bẩm, “Cho dù tôi biết bản thân không phải con người, tôi vẫn không kìm được, vẫn muốn ở bên Tinh Thiên.”

“Dương Quang...” Tinh Thiên bật khóc, “Em không muốn anh biến mất...” Cô bắt đầu nước nở trong lòng Dương Quang.

Thấy Tinh Thiên và Dương Quang ôm nhau khóc, mắt tôi cũng đỏ lên. Bây giờ, có lẽ chỉ còn cách tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh tôi mới có thể cứu họ. Nghĩ vậy, tôi quay sang Tiểu Long Nữ và kiên quyết nói, “Tiểu Long Nữ, anh quyết định sẽ tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh!”

Đặt hai tay lên vai tôi, Tiểu Long Nữ chậm rãi nói, “Em rất vui thấy anh quyết tâm như vậy, có điều chẳng phải em đã nói là bên em không có giải pháp nào để giết hắn sao? Đồ ngu!” Dứt lời, Tiểu Long Nữ còn không quên tặng tôi một cú đấm kiểu Tiểu Long Nữ.

Du đột nhiên mở miệng nói, “Nếu... chúng ta sử dụng chương trình HD thiết kế bởi Chúa Tể Sinh Mệnh thì sao?”

Tiểu Long Nữ quay sang Du nghiêm túc hỏi, “Ý anh là sao?”

“HD có thể phá hủy thông tin nhân vật của người chơi, vậy thì nếu chúng ta thay đổi chương trình HD một chút, nó có thể trở thành chương trình ND – NPC Destroyer*!” Du nhấn mạnh rất quả quyết.

(*NPC Destroyer: chương trình phá hủy NPC. – meomeo)

“ND?” Tiểu Long Nữ nhẹ giọng lặp lại rồi lẩm bẩm, “Sử dụng chương trình mà Chúa Tể Sinh Mệnh thiết kế để tiêu diệt chính hắn... Có lẽ là được đấy...”

“Tiểu Long Nữ, này Tiểu Long Nữ?” Tôi yếu ớt bắt đầu đi gọi tên cô mấy lần, nhưng không may lời của tôi nói tự động lọt vào tai này sau đó chui ra từ tai kia cô nàng, thành ra tôi chẳng nhận được chút phản ứng nào từ cô nàng hết.

Giờ thì ai sẽ dọn tàn cục hỗn loạn này đây? Nhíu mày, tôi nhìn ba vị bá chủ còn lại, hỏi, “Đệ Nhị Sinh Mệnh lâm nguy, mấy người có nguyện giúp đỡ không?”

Thấy vẻ mặt quyết tâm của các bá chủ, tôi lập tức cảnh báo họ trước, “Mọi người phải nghĩ cho kỹ. Nếu bị NPC giết chết, mấy người sẽ biến mất mãi mãi.”

“Nếu Đệ Nhị Sinh Mệnh mà biến mất, nhân vật của chúng tôi có thể tồn tại được sao?” Đông Khai bắt đầu đắc dĩ cười.

Từ tận đáy lòng, tôi thở dài. Có vẻ cuộc đại chiến của Đệ Nhị Sinh Mệnh không thể tránh khỏi được rồi!

“Vương Tử, nếu đã vậy, bọn anh sẽ về lục địa quê nhà trước,” Kê Khùng kiên quyết nói, “Anh nên trở về thông báo tình hình với mọi người đã. Và lại, nếu sắp nổ ra chiến tranh, anh sẽ phải chuẩn bị lực lượng một chút.”

“Mẹ nó, đánh nhau với cả lục địa NPC... Có cơ hội đánh thắng không cơ chứ?” Mặt có chút tái, Bất Tử Nam nói, “Lần này mình chết chắc rồi!”

“Không cần biết có cơ hội đánh thắng hay không, tôi cũng phải tham gia. Tôi không thể cứ ngồi đây nhìn Dương Quang và Kenshin biến mất.” Tôi trong lòng đã quyết. Cho dù việc giết Chúa Tể Sinh Mệnh là chuyện tôi hoàn toàn không mong muốn, tôi nhận ra bản thân không còn lựa chọn nào khác bởi còn Dương Quang, Tinh Thiên... và cả Kenshin, cho dù Kenshin không muốn hi sinh bất cứ ai để cứu mạng anh.

“Vương Tử, dù em muốn làm gì, Phi Thường Đội luôn sát cánh bên em,” Lang đại ca nói khi đặt tay lên vai tôi, nhìn tôi đầy tự tin.

“Chỉ đâu đây cũng sẽ ủng hộ em nhiệt tình,” Vũ Liên đại tẩu cười nói.

“Doll cũng muốn đến lục địa phía Bắc chơi.” Doll nháy mắt tinh nghịch.

Như thế muốn nói gì đó, Du nhìn tôi, sau chỉ mỉm cười nói, “Nơi nào có Vương Tử điện hạ, nơi đó nhất định cũng phải có Du.”

Tôi mỉm cười nói với tất cả mọi người, “Phi Thường Đội lại phát uy nữa đây!”

“Anh có một câu hỏi quan trọng!” Nam Cung Túy đột nhiên giờ tay hỏi, “Chúng ta đi tới lục địa phía Bắc kiểu gì?”

“Bằng thám bay của Dương Quang chăng?” Tôi ngu ngơ đáp.

Mọi người im lặng một hồi trước khi Nam Cung Túy lại ngập ngừng hỏi, “...Vậy em định nhờ mấy người lên thăm?”

À nhẽ, cái thăm đó không thể chờ quá nhiều người được. Tôi lại đáp, “Hay là đi tàu của hệ thống?”

“Nhưng tàu vẫn không thể chứa được quá nhiều người, và lại em nghĩ rất có thể chúng ta sẽ bị tấn công khi đang đi tàu,” Phong Vô Tình lập tức chỉ ra điểm bất lợi, “Với sức mạnh của Chúa Tể Sinh Mệnh, tạo ra vài con rồng bay chắc chắn chả khó khăn gì phải không? Nếu chúng ta đi trên con tàu của hệ thống không có chút vũ khí như vậy, có khi chúng ta đã bị chôn dưới đáy biển trước khi kịp nhìn thấy lục địa phía Bắc ấy chứ.”

Chuyện này rất có khả năng đấy. Tôi ôm đầu gặm gào, “Vậy phải làm sao đây?”

“Quá dễ, chúng ta sẽ tự đóng tàu!” Tiểu Long Nữ đột nhiên nhảy vào nói, “Mặc dù game đang mất kiểm soát một chút, nhưng công ty vẫn có ảnh hưởng nhất định trong trò chơi.”

“Ừ nhì! Có thể bảo công ty biến ra mấy chiến hạm được không?” Tôi vui vẻ hẳn khi biết mọi chuyện quá đơn giản, vậy mà vừa rồi tôi còn lo lắng cho nhọc!

Bộ mặt Tiểu Long Nữ đột nhiên phóng đại trước mặt tôi, cô nàng chém đinh chặt sắt nói, “Không thể được! Không thể biến ra tàu chiến từ không khí được đâu; phải tự đóng tàu lấy.”

“Cái gì? Công ty của mấy người chỉ để trưng cho đẹp à? Tại sao Chúa Tể Sinh Mệnh có thể biến ra rồng từ không khí mà công ty mấy người không biến ra được tàu?!” Tôi còn chưa nói xong Tiểu Long Nữ đã lườm tôi cháy cạnh.

“Biết sao được nữa, trước đây là bởi muốn ngăn chặn sự khống chế có khả năng tạo ra môi trường bất công trong game, chúng em đã giao toàn bộ loại quyền năng ấy cho trí tuệ nhân tạo xử lý rồi,” Tiểu Long Nữ bắt đầu dĩ giải thích.

“Chẳng lẽ cái trí tuệ nhân tạo đó là Chúa Tể Sinh Mệnh?” Vũ Liên đại tẩu ôm một tia hi vọng cuối cùng hỏi.

Tiểu Long Nữ nặng nề gật đầu.

“Dù sao chẳng nữa, Tiểu Long Nữ à, cứ thông báo tất cả tin xấu đã, sau đó chiêu mộ tình nguyện viên tới Lục địa phía Bắc tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh. Rồi sau đó chúng ta sẽ đóng chiếm hạm, bàn chiến lược...” Nhìn về phương Bắc, tôi thì thào, “Dù khó khăn cách mấy, chúng ta cũng phải đi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 5: Huấn luyện đặc biệt.

Sự kiện NPC có ý thức bản thân đã gây ra một không khí vô cùng hỗn loạn, tuy nhiên phản ứng của người chơi thì lại vượt xa dự đoán của chúng tôi. Sau khi công ty chủ quản của Đế Nhị Sinh Mệnh thông báo sự thực về tình hình, người chơi vốn đang bùng bùng phần nộ liền bình tĩnh lại. Biết tin các bá chủ của năm lục địa muốn chung tay tấn công lục địa phía Bắc và đánh bại Chúa Tể Sinh Mệnh, vài người còn e dè nhưng rất nhiều đã tự nguyện tham gia đánh lại đám NPC.

“Mấy người này ăn no không có việc gì làm à?” Tôi uy phong lẫm liệt đứng trên ban công của lầu đài, nhìn xuống quảng trường Vô Ngân Thành đông nghịt muốn vỡ ra bởi số lượng quân lính tình nguyện. Tôi phát phì cả người. Vốn tưởng mọi người sẽ vì sợ mất nhân vật mà không tham gia chiến tranh, ai ngờ sự việc lại chuyển biến ngược lại thế này?

“Thực ra việc này cũng rất dễ hiểu thôi,” Tà Linh nói, “Đế Nhị Sinh Mệnh có hàng triệu người chơi. Nếu không tính số người chơi đã bị tiêu diệt ở lục địa Phía Đông thì vẫn còn ¾ dân số ở lại. Trận chiến này có quan hệ mật thiết tới sự tồn vong của Đế Nhị Sinh Mệnh, quy mô của tình huống hiện tại cũng khó có thể tưởng tượng được. Với tất cả bọn họ, cơ hội để tham gia một sự kiện thế này hầu như bằng không.”

“Hon nữa, nếu không có nhân vật, bọn họ có thể luyện lại. Nhưng không có Đệ Nhị Sinh Mệnh, thì chẳng còn gì hết.” Nam Cung Túy nói, “Bởi vậy mọi người đều rất sốt sắng tham gia trận chiến này.”

Vậy thì không có vấn đề gì về mặt nhân lực rồi. “Còn bên đóng chiến hạm tới đâu rồi?” Tôi lại mở miệng hỏi.

“Xem ra đơn giản hơn nhiều so với dự kiến,” Bạch Điều cũng đi đến đứng cạnh tôi, “Chúng thần chỉ cần đăng quảng cáo về việc xây dựng chiến hạm là đã có hàng trăm người lập tức trả lời. Những người ứng tuyển đều là kiến trúc sư hoặc thợ đóng tàu.”

“Vấn đề nan giải nhất hiện nay là phải đóng thêm rất nhiều tàu để đáp ứng số lượng nhân lực gia tăng.” Bạch Điều mặt mày như thể đang đau đầu toan, “Chúng ta có cần giảm số lượng binh lính tham gia không?”

“Dù có bao nhiêu người cũng là không đủ đâu,” Giọng nói vô cảm của Phong Vô Tình vang lên.

Bốn người chúng tôi đồng thời quay đầu, chỉ thấy thằng em trai vốn thường rất ngầu và đẹp trai của tôi lại... có kiểu đầu xoắn tí. Còn hơn thế nữa, một quả đầu xoắn tí cháy rụi. Bộ nho phục của nó bây giờ tan nát thành những miếng vải tanh bành, còn mặt nó thì lấm lem bồ hóng.

“Sao tao không biết đang thịnh xu hướng thời trang này nhỉ?” Tôi nghiêm mặt hỏi thằng em.

“Thời trang cái đầu ông!” Vô Tình hét vào mặt tôi. Hét xong, nó sợ hãi nói, “Tiểu Long Nữ, Dương Quang, Tinh Thiên và em vừa bay thăm thần tới Lục địa Phía Bắc xem xét tình hình.”

“Kết quả thế nào?” Tôi lo lắng hỏi. Chẳng có nhẽ bọn NPC đó lại gia tăng số lượng?

Vô Tình mặt mày tái mét nói, “Bọn này phải trải qua một cuộc mạo hiểm tẩu thoát đầy nguy hiểm và kinh hoàng.”

“Rồng bay. Rất nhiều rồng bay khắp lửa,” Tiểu Long Nữ bước ra từ phía sau Vô Tình với vẻ mặt đen đúa đau khổ và quả đầu xoắn tí đầy ấn tượng kia.

“Thiên thần, còn có rất nhiều thiên thần nữa. Bọn này chút nữa là bị xiên tới chết bởi mấy nghìn mũi tên do bọn thiên thần đó bắn.” Về mặt Vô Tình vận vẹo khốn khổ khi nhớ lại.

“Cũng may là cái thăm bay nhanh như vậy mà vẫn quay cuồng, tránh lên né xuống rất thần tốc, bằng không chỉ sợ bọn em không sống sót trở về được,” Tinh Thiên vừa nói vừa bước ra từ phía sau Tiểu Long Nữ với khuôn mặt giãn giữa nước mắt, “Tuy nhiên, bọn em lại phải chịu một trận say thảm bay nhớ đời...”

Tôi cố gắng dẫn lòng lại khi không nhìn thấy bóng dáng Dương Quang đâu. “Dương Quang đâu?” Tôi vội hỏi.

“Vá thăm bay!” Ba người họ đồng thanh.

Người thăm nhất phải là Dương Quang mới phải... thế mà cậu ta vẫn phải vá thăm. Quả là chồng hiền người thiện.

“Vương Tử, chúng ta phải thay đổi sách lược.” Về mặt tái nhợt của Tiểu Long Nữ trở nên nghiêm túc. Tôi thật chẳng đời nào nghĩ tới bản thân lại có ngày được vinh hạnh diện kiến bộ dạng nữ doanh nhân nghiêm trang* của Tiểu Long Nữ.

(*nữ doanh nhân nghiêm trang: đây là một cách nói của Trung Quốc, ý chỉ người phụ nữ tài giỏi, mạnh mẽ. – meomeo)

“Phải thay đổi thế nào?” Tôi đỏ mặt hỏi. Vấn đề là đã bán được tí sách lược gì rồi hả?

“Trước tình hình thế này, nếu chúng ta cứ thế xông thẳng tới đội quân NPC, đánh hết, sau đó mới tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh thì hiệu suất thành công nhất định là một số không tròn trĩnh!” Tiểu Long Nữ điên cuồng hét lên.

“Thật là đáng sợ, hiệu suất thành công chỉ là số không sao?” Tôi cũng siết chặt nắm tay điên cuồng hét lên.

Tà Linh đột nhiên vỗ vỗ lên vai tôi, “Vương Tử... Em có hiểu hiệu suất là cái gì không?”

Tôi cắn cắn ngón tay, “Em không hiểu!”

Tiểu Long Nữ đập cái bốp vào đầu tôi, rồi nói tiếp, “Còn vấn đề nan giải hơn nữa là số lượng NPC có thể sản sinh không dứt nhưng người chơi của quân ta sẽ giảm dần mỗi khi có thương vong.”

“Nên?” Tôi nhú mày.

“Nên chúng ta không thể nào thắng nổi trận này!” Mặt Tiểu Long Nữ lại đen lại.

Mọi người, tính cả tôi, đều trầm mặt. Nếu không có cơ hội chiến thắng, thì đánh nhau có ích gì? Nhưng... chuyện gì sẽ xảy ra với Kenshin và Dương Quang đây?

“Không cần thiết phải thắng đâu!” Du đột nhiên thốt lên.

“Ý anh là sao?” Tiểu Long Nữ ngừng phát lên nhìn Du, mong đợi hẳn ta lại đưa ra một ý tưởng hữu ích nào như hồi hẳn này ra chương trình ND.

“Chia quân ra làm nhiều toán,” Du mang ra một tấm bản đồ Địa Nhị Sinh Mệnh rồi dán lên tường, đoạn dùng một cây bút dài chỉ về phía Bắc địa, “Cứ coi như Chúa Tể Sinh Mệnh đang ở Hoa Đô của Băng Hoa Phương Bắc. Như mọi người có thể thấy, Hoa Đô nằm ở rìa Đông Nam, chạy theo bờ biển. Nếu chúng ta cử mấy toán người tới đổ bộ vào Hoa Đô từ các phía Đông, Nam và Tây, rồi cho một nhóm nhỏ người trà trộn trốn vào Hoa Đô theo hướng biển Đông Nam, cách này sẽ tăng đáng kể cơ hội tiếp cận tận mặt Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Bởi vậy, việc đưa quân xâm lược đại lục phía Bắc là rất cần thiết. Đó là bởi chúng ta cần đánh lạc hướng Chúa Tể Sinh Mệnh. Quân ta không cần thắng. Chỉ cần cầm chân được đám NPC để chúng ta tấn công Chúa Tể Sinh Mệnh, thế là đủ rồi,” Du nghiêm túc hoàn thành chiến lược, vẫn chỉ cây bút dài vào bản đồ.

“Du! Tôi yêu anh đến chết mất!” Tiểu Long Nữ đột nhiên ôm chặt lấy Du. Mặc kệ Du giả vờ thế nào, cô nàng vẫn cường hôn được hai má của Du. Cường hôn xong, không biết tôi có ảo giác không, nhưng tôi thấy cô nàng có vẻ dương dương đắc ý khi thấy thằng em tôi máu dồn hết lên đầu.

“Vậy bắt đầu đi!” Tiểu Long Nữ siết chặt nắm tay, nhiệt huyết sôi trào thét.

“Bắt đầu cái gì cơ?” Tôi ngu ngơ hỏi.

Khuôn mặt của Tiểu Long Nữ phóng to lên như cảnh đặc tả trong phim truyền hình, găm vang lên, “Huấn luyện đặc biệt!”

Cô nàng đưa chúng tôi tới một cánh cửa đang phát sáng đầy bất mắt, và tôi quay qua nhìn Tiểu Long Nữ đầy thắc mắc.

“Em đã lệnh cho đám người thiết kế biến Vô Ngân Cuồng Tưởng Khúc hồi trước tổ chức hòa nhạc thành đấu trường luyện tập. Làm tất cả cũng để tăng nhanh cấp bậc và khả năng nhanh nhẹn của mấy người. Từ bây giờ, ai muốn gia nhập vào Nhóm Sát Sinh phải vào trong chiến trường này tập huấn đặc biệt. Không ai được phép ra ngoài cho đến ngày thực hiện nhiệm vụ.” Tiểu Long Nữ điên cuồng gào lên.

Tôi bồn chồn gờ tay, “Cho... cho hỏi chút được không? Nhóm Sát Sinh là gì?”

“Là một nhóm được huấn luyện để tập trung sát sinh Chúa Tể Sinh Mệnh. Tên nhóm rút ngắn lại thành Nhóm Sát Sinh. Tieten nói luôn, nhóm này có thể sử dụng kênh nhóm đó.” Tiểu Long Nữ cười khê giải thích.

“Không thể tăng luôn cấp bậc cho tụi tôi sao?” Du nhủ mảy hỏi.

“Không thể được. Từ lúc game bắt đầu được thiết kế thì đã có biện pháp khiến loại ăn gian này không thể thực hiện được rồi.” Tiểu Long Nữ nuối tiếc nói.

“Bình thường tôi nhất định sẽ tán thưởng công ty làm game thật công bằng, nhưng cái thiết kế này hiện tại đúng là đổ thêm dầu vào lửa,” Tà Linh bóp bóp trán để giảm cơn đau đầu.

“Có cấp bậc cao mà không có thực lực tương xứng thì cũng vô dụng,” Tôi nói, “Có điểm tốc độ cao mà không có độ linh nhạy lớn thì cũng chẳng dễ làm gì!” Tôi hít sâu và kiên định nói, “Phải dựa vào tự lực bản thân chúng ta mới đánh bại được Chúa Tể Sinh Mệnh!”

“Không tưởng được anh lại nói được tiếng người rồi. Đã vậy, anh bước vào đầu tiên cho em!” Tiểu Long Nữ nghiêm túc gào lên. Gào xong, tôi liền nhìn thấy đế giày của cô nàng quay chậm phóng tới, cuối cùng hạ thẳng vào mặt tôi, đá tôi bắn văng qua cánh cửa cầu vòng.

Tiểu Long Nữ ngu ngốc, dám dùng cái chân thối của cô ta đá tôi! Tôi khốn khổ một lúc mới ngồi dậy được thì thấy Du đang lo lắng quỳ cạnh tôi, muốn đỡ tôi dậy. Tôi đang định nắm lấy tay hẳn ta thì một bóng đen lớn trùm lấy người chúng tôi. Chuông báo động rú âm trong đầu tôi. Sau khi chậm rãi ngẩng đầu, tôi run rẩy chỉ ngón tay về phía nó.

“Sao vậy, Vương Tử?” Du run lấy bảy hỏi rồi quay đầu lại, nhìn theo hướng tay tôi.

“Khủng long bạo chúa!” Tôi gào ầm lên, còn Du thì ngây ngẩn cả người.

Cái thứ này to tới khó tưởng, cộng thêm cái đầu tổ bố và hai vuốt bé tí thảm hại phía trước. Nếu con này không phải khủng long bạo chúa, tôi nhất định cũng không phải con gái!

“Vương Tử!” Du hét lớn một tiếng, biến mất sau hàm răng của con khủng long bạo chúa.

“Du, Du... bị ăn mất rồi!” Tôi hét lên.

Con khủng long bạo chúa vừa nhai sống Du trông có vẻ vẫn còn chưa no bụng. Nó còn chảy nước dãi quan sát tôi. Đoạn, cái mõm khổng lồ ghé tòm đây lao đến chỗ tôi...

“Cứu!” Tôi dùng hai tay để chặn cái mõm con khủng long bạo chúa, tuyệt vọng gào lên.

“Vương Tử!” Tà Linh và đám người còn lại bấy giờ cũng đã vào trong đấu trường, và đang trợn mắt há mồm nhìn tôi giãy giụa điên cuồng trong miệng khủng long bạo chúa.

“Vương Tử...”

Một giọng yếu ớt vang tới bên tai tôi. Tôi quay lại nhìn vào chỗ sâu nhất trong hõng con khủng long và nghi hoặc gọi, “Du?”

Có lẽ Du vẫn còn sống? Tôi khiếp đảm nhìn lại vào trong cổ hõng tối om. Lúc bấy giờ bên tai tôi lại vang lên tiếng kêu rất nhỏ của Du. Đáng chết! Tôi buông hai tay đang chặn rằng con khủng long ra, rồi trượt xuống theo lưỡi nó xuống hõng. Tôi vật lộn trượt theo đường ống thịt chật chội, kinh tởm được bao cùng vô số nhồn dãi, tiến xuống sâu hơn tìm kiếm Du.

Một cẳng chân? Một cẳng chân lẻ xuất hiện trước mặt tôi. Tôi dùng sức kéo và dùng tay trái lôi Du nửa sống nửa chết vào lòng. Tay phải tôi rút Hắc Dao ra, “Con khủng long bạo chúa đáng chết! Sao mày dám hại bạn tao ngay trước mặt tao chứ!”

“Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc!” Tôi khai đao chém rách cổ hõng con khủng long và nhảy ra khỏi lồng ngực rách toác của nó. Tôi tình cờ nhảy đứng trước đám người đang đánh nhau với con khủng long bạo chúa kia. Tay trái tôi bấy giờ đang ôm Du, tay phải vẫn nắm chặt Hắc Dao. Đằng sau lưng tôi, con khủng long bị xẻ xác từ từ ngã vật xuống đất, gây ra một tiếng rầm kinh thiên động địa!

“Trời đất ơi, ngã chết người đi!” Kẻ Khùng và Đản Đản phấn khích nhìn tôi.

“Sao mấy người lại ở đây?” Tôi nghi ngờ hỏi, nhìn mấy vị bá chủ của 3 lục địa kia.

“À, Tiểu Long Nữ đã kể cho bọn anh nghe về nhóm Sát Sinh. Cô ấy muốn bọn anh đề phó thành chủ tập hợp quân đội rồi tham gia nhóm Sát Sinh đánh bại Chúa Tể Sinh Mệnh.” Kẻ Khùng giải thích.

“Ồ! Vậy cẩn thận một chút; có khủng long bạo chúa đó...” Nói xong, tôi liền ngã vật xuống.

“Vương Tử!” Mọi người hét lên.

Tôi nghe được một tin được kì bí thăm khi thức giấc. Tôi khó có thể tin hỏi lại, “Chúng ta phải săn khủng long bạo chúa nguyên tuần á?”

“Chuẩn luôn. Mà đừng có mè neho nữa, em cũng phải ở đây luôn mà.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh nói.

“Ở đây có khủng long bạo chúa, anh và Du vừa mới bị nuốt đó!” Tôi gào lên, có chút uất ức. Tôi thực tình không muốn trải nghiệm mấy bức tường thịt đó nữa đâu.

“Khủng long bạo chúa có là cái đỉnh gì, nhìn đằng sau anh đi,” Tiểu Long Nữ lơ đãng chu chu mỏ nói.

Nghe vậy, tôi lập tức quay lại và thấy một con... À... Con này gọi là con gì nhỉ? Nói tóm lại con chim đằng sau có cánh, mỏ nhọn và móng vuốt cực sắc.

“Ở đây có cả khủng long bay nhé!” Tiểu Long Nữ nhún vai.

“Ai ya... anh chưa xong với cô đâu nhé, Tiểu Long Nữ!” Tôi, kẻ bị khủng long bay cấp thẳng lên trời, chỉ đành nhìn con nhỏ Tiểu Long Nữ chết bầm càng lúc càng nhỏ xíu lại. Cuối cùng, tôi không thể nào nhìn thấy cô nàng được nữa, chỉ đành run lẩy bẩy ở trên không trung nhìn xuống mặt đất...

“Vương Tử đâu rồi?” Nam Cung Túy hỏi Tiểu Long Nữ vừa mới nhàn tản trở về trại dựng tạm.

“Bị khủng long bay cấp mất rồi.”

“Thế còn Du?”

“Bị một con khủng long cái sừng tằm tha mất rồi.”

“Tà Linh?”

“Anh ấy và Phong Vô Tình đang bị con trăn 8 đầu siết.”

Nam Cung Túy im lặng một hồi, “Thế còn những người còn lại?”

Tiểu Long Nữ chỉ về phía cái đồng phân cao gần bằng thân người, “Một chút nữa là mấy người đó về điểm hội sinh thôi. Đừng lo, nếu mọi người chết ở đây, bọn họ cũng không bị hạ level đâu. Phá luật đến mức này là bên công ty em đã châm chước lắm rồi đấy nhé.”

“Tiểu Long Nữ!” Tôi tức giận bước ra khỏi điểm hội sinh, sẵn sàng nhằm thẳng hướng Tiểu Long Nữ mà trả thù. Tôi cuối cùng cũng xử xong cái con khủng long bay đó, nhưng bởi đang lơ lửng mấy trăm mét trên không, ngoài cùng con khủng long kia rơi xuống nát bét thì còn sao được nữa?

Đừng có mà so sánh với nhảy cao trên không; tôi đây chính là ngã cao trên không chết đập thẳng mặt xuống đất đó!

“Dừng!”

Tôi lập tức dừng lại, mũi tôi chỉ cách lòng bàn tay của Tiểu Long Nữ đúng 3 xăng-ti-mét.

“Em làm gì thế?” Tôi nhìn ra sau bàn tay cô nàng đầy phản đối.

“Nhìn đi!” Tiểu Long Nữ liền thần thần bí bí rút ra một tấm ảnh.

Mái tóc dài đỏ như lửa và cặp cánh quỷ cùng màu lập tức thu hút ánh mắt tôi. Ánh mắt u buồn thâm trầm toát lên vẻ khắc kỷ. Hình vẽ ma quái phía trên mắt trái của anh ta càng làm tăng thêm khí chất kì dị của chàng trai này. Chưa hết, chiếc áo choàng dài màu đen phù hợp hoàn hảo ngoại hình ác quỷ của anh chàng.

Quá đẹp trai! Tôi hít thở sâu một hơi, “Đẹp trai quá đi, có phải là thần tượng mới không? Anh đoán anh ấy nhất định sẽ rất nổi tiếng.”

“Đây là Chúa Tể Sinh Mệnh.” Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh bỉ nhìn tôi, thần nhiên nói, “Đây là tạo hình đầu tiên đó. Em đặc biệt đi lấy cái này để tránh cho nhóm Sát Sinh không lâm vào cảnh đi giết người chẳng biết đối tượng đầu cua tai nheo thế nào.”

Hiểu rồi... Ờ thì, đương nhiên boss cuối của Đế Nhị Sinh Mệnh thì phải đẹp một chút rồi. Nếu hình dáng quá ma chê quỷ hờn, tôi e là vừa xuất hiện đã có người chơi nữ chọi dép và trúng thối cho hấn trở về nơi sản xuất rồi.

Tuy nhiên, anh này quả là quá đẹp trai đi. Tôi tóm lấy tấm hình và khó nhọc nuốt nước miếng xuống.

“Nghe xem!” Tiểu Long Nữ đặt tay sau tai, làm ra vẻ đang nghe ngóng gì đó.

Nghe? Nghe cái gì? Cô nghĩ chúng ta đang qua đường sao mà phải dừng lại, quan sát với cả lắng nghe?! Vừa hay tôi nghe thấy tiếng ‘xì xì’ đằng sau mình, tôi chậm rãi quay lại nhìn. Một vật thể dài rồi rầm tầm bảy, tám nhánh đang tiếp cận tôi, “Đây là cái quỷ gì vậy?”

“Yamata no Orochi*. Nó là một con yêu quái nổi tiếng trong thần thoại Nhật Bản đó. Nó cực kì to lớn, lại có tận 8 cái đầu. Con này hơi bị khó chơi đấy. Đến cả Tà Linh và Phong Vô Tình liên thủ cũng không đánh thắng nó,” Tiểu Long Nữ cảnh báo.

(*Yamata no Orochi: Bát kì đại xà: Trăn 8 đầu 8 đuôi, một con quái thú của Nhật Bản đã bị Shinto thần bảo Susanoo chém chết. nhóm PR)

“Hóa ra là vậy... Anh cảm thấy bị ngã chết cũng thật tốt.” Tôi ngẩng đầu nhìn Tà Linh và Phong Vô Tình đang bị thân rắn cuốn chặt lấy. Tiếng xương cốt bị siết vỡ răng rắc nghe đau phát ón.

“Tuy nhiên, anh không thể tha cho kẻ nào làm hại bạn anh được.” Tôi rút Hắc Dao ra và nhảy vọt về phía thân rắn, dùng tốc độ cực nhanh chạy trên mình rắn. Tôi cúi đầu né mấy cái đầu rắn đang nhe nanh hướng tới, nhảy nhót qua các thân rắn uốn éo. Dần dần, tôi thu hẹp được khoảng cách giữa tôi, Tà Linh và Phong Vô Tình.

“Tà Linh, Phong Vô Tình, em đến cứu hai người đây...” Sau khi tôi hét lên đầy nhiệt huyết, tôi liền... bị một cái đầu nhe răng ra nuốt trọn.

“Còn kém xa lắm” Tiểu Long Nữ lắc lắc đầu.

Tôi lại bò ra khỏi điểm hồi sinh, vừa hay hội Bá chủ – Kẻ Khùng, Đông Khai và Bất Tử Nam – cũng ra cùng. Tôi nhìn nhìn bọn họ, lại liếc con rắn 8 đầu, “Cùng xử nó nhé?”

“Không thành vấn đề!” Đoàn người làm dấu tay ok với tôi.

Bốn bóng người lập tức nhanh chóng lao tới con rắn khổng lồ, mỗi người tự tránh né những cái đầu uốn éo tấn công, nhanh chóng tiếp cận Tà Linh và Phong Vô Tình đang bị cuốn chặt. Tôi không còn thì giờ quan sát những người khác thế nào, chỉ chú tâm tới chỗ hai người gặp nạn.

“Vương Tử, phía bên phải cậu!” Tôi đột nhiên nghe thấy lời cảnh tỉnh từ Kẻ Khùng và nhanh chóng nhảy tới một chỗ khác trên mình rắn. Thật vất vả mới tránh được va chạm với đầu rắn, tôi đang định cảm ơn Kẻ Khùng thì đã thấy một cái đầu khác định tấn công anh. Tôi lập tức gầm lên, “Đằng sau anh!”

Tuy nhiên, cũng đã quá muộn, Kẻ Khùng bị rắn đớp một nhát. Tôi xúc động lao lên định cứu anh, không để ý một cái đầu rắn đang tiếp cận từ phía sau...

Sau khi bị bóng đen nuốt chửng, tôi và Kẻ Khùng cùng nhau ra khỏi điểm hồi sinh. Hai chúng tôi đều mang tâm trạng không cam lòng quyết quay lại đánh một ván nữa với con rắn tám đầu...

Tiểu Long Nữ vừa trồn lại chạy lại, vênh váo nói, “Đấy mà là chiến đấu à? Có mà là trò cười.”

“Em nói gì hả Tiểu Long Nữ?” Tôi đốp lại giận dữ. Tiểu Long Nữ chỉ núp một bên ngồi chơi xoi nước mà dám nói chúng tôi đánh nhau như trò đùa.

“Cách đánh trước đây của anh thường khiến em kinh ngạc không thôi, mấy ý tưởng không giới hạn của anh cũng giúp em mở mang tầm mắt, hóa ra chơi game còn có cách như vậy. Nhưng bây giờ anh đánh cứ như thể một thằng hề tự nghĩ mình giỏi lắm, và cứ thế đâm đầu vào chỗ chết.”

Lời của Tiểu Long Nữ như ngàn châm đâm thẳng vào tim tôi, nhưng tôi thật không còn gì để đáp trả. Lời nói của cô đã chặn đứng miệng tôi. Từ bao giờ chuyện đó bắt đầu xảy ra nhỉ... khi mà tôi cứ một mình lao lên phía trước ấy? Không có cốt tủy của Doll kẻ vai sát cánh, không có cầu lửa chuẩn xác như được ngắm bắn từ trước của Vũ Liên đại tẩu hỗ trợ, không có mũi tên siêu âm trong suốt của Du cứu nguy cho tôi kịp lúc, càng không có ánh sáng

trắng âm áp của Lang đại ca...

“Vương Tử, anh chưa từng làm em thất vọng trước đây. Em tin là anh sẽ không làm em thất vọng lần này hay kể cả sau này đâu nhỉ?” Tiểu Long Nữ vỗ vào vai tôi, nhìn thật sâu vào mắt tôi.

...Và không có cả Tiểu Long Nữ bỗng nhiên nhoi từ dưới đất lên kề dao găm kết liễu kẻ thù. Tôi nhìn thật sâu vào mắt Tiểu Long Nữ, những lời của cô thấm dần vào trong lòng.

“Tiểu Long Nữ, anh sẽ không bao giờ làm bạn bè mình thất vọng đâu,” Tôi nhẹ nhàng nói, “Những người còn lại của Phi Thường đội đâu rồi?”

“Ở bên ngoài, xử lý mấy chuyện quân cơ,” Tiểu Long Nữ trả lời.

“Anh muốn cùng luyện tập với họ,” Tôi kiên định nói.

“Nhưng...”

Tôi ngắt lời Tiểu Long Nữ, “Anh xin lỗi, Tiểu Long Nữ. Làm ơn cho phép anh được ích kỉ lúc này, được không? Từ thừa đầu, anh đã tin rằng bản thân mình sẽ luôn chiến đấu cùng Phi Thường Đội. Chiến tranh lần này, anh muốn được sát cánh cùng Phi Thường Đội một lần nữa.”

“Vương Tử...” Tiểu Long Nữ siết nhẹ vai tôi, kiên quyết nói, “Anh lúc nào cũng bướng như vậy, không chỉ lần này thôi đâu.”

“Anh không có bướng...” Anh mà bướng á? Anh lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời mà!

“Không? Đứa nào nhàn rồi chạy sang lục địa Phía Đông? Đứa nào phần chí bỏ nhà?” Tiểu Long Nữ lại phát huy công lực đục khoét vết thương người khác.

Nhưng lần này cũng thế, tôi không thể cãi lại được cô nàng. Tôi chỉ còn biết phồng má uất ức và lờ lờ cái miệng thâm hiểm của Tiểu Long Nữ.

“Em ra ngoài trước đây,” Tiểu Long Nữ bỗng nói.

“Trốn hả?” Tôi bỗng bật ra câu này.

Do lựa chọn từ ngữ quá kém, tôi ăn một loạt cốc vào đầu, đau đến nỗi tôi chỉ còn nước ôm đầu khóc lóc...

“Em sẽ đi tìm Phi Thường Đội về đây.” Tiểu Long Nữ bước đi không ngoái lại.

Thật không nghĩ tới Tiểu Long Nữ cũng thiếu thành thật như vậy. Tôi bắt đầu cười lớn, háo hức đợi đám Phi Thường Đội tới. Cùng nhau chiến đấu, cùng nhau đánh bại tất cả kẻ thù.

“Làm ơn, ai đó tới cứu chúng tôi dùm đi?!” Giọng nói sắp chết đến nơi của Vô Tình trôi nhẹ tới từ phía cuối đuôi rắn.

~*~

“Được rồi, bắt đầu cứu viện thôi!” Tôi hào hứng hét lên. Quay đầu lại, tôi thấy tất cả thành viên Phi Thường Đội đều có mặt. Doll đang bận sắp xếp đám cốt tinh thành đội hình, Du đang cầm Cổ Cầm gây thử vài nốt, Vũ Liên đại tẩu phóng thử ra vài quả cầu lửa, Lang đại ca thì cầm cây trượng Vinh Diệu Chi Quang, dợt trước mấy phép trị liệu... Mặc dù tôi cũng không biết ảnh cứ vung cây trượng tứ tung làm gì.

“Mọi người không có vấn đề gì chứ?” Tôi tự tin nhìn mọi người tron Phi Thường Đội. Phi Thường Đội chúng tôi thì còn có vấn đề gì được chứ?

“Có!” Cả đội đồng thanh. Nghe vậy tôi suýt ngã ngửa ra.

“Lần cuối chúng ta luyện cùng nhau cũng lâu quá rồi; chị lo không biết còn phối hợp nhịp nhàng nữa không,” Vũ Liên đại tẩu hơi lo lắng nói.

“Phối hợp cái gì? Từ trước tới giờ nhiệm vụ duy nhất của chúng ta là bảo vệ cái người nào đó cứ xông thẳng ra trước mà,” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa liếc tôi.

“Ồ, cứ như mọi khi đi, hỗ trợ Vương Tử!” Lang đại ca nói.

“Không cần chiến lược gì à?” Trước đây, chẳng phải Lang đại ca luôn nói về chiến lược trước tiên sao?

“Ai thiết mấy cái chiến lược gì đó chứ? Không ai tới cứu tôi thì tôi tự sát ngay đây!” Tiếng gầm gào tức giận của Vô Tình vang tới từ phía đuôi rắn đằng rất xa. Tuy nhiên, nó gào yếu ớt như vậy, nên lập tức bị toàn bộ mọi người tự động ngó lơ.

Lang đại ca suy nghĩ kĩ một lúc, “Đã vậy, cứ mời ba vị bá chủ kia giúp chúng ta. Chúng ta cứ đánh như kiểu Phi Thường Đội có thêm 3 chiến sĩ và một triệu hoán sư. Vương Tử, em thường đánh chung với đám cốt tinh, vậy tác chiến với các chiến sĩ khác không thành vấn đề phải không?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ một lúc, “Làm sao em biết được cách đánh của bọn họ chứ? Em chỉ biết Kẻ Khùng xài guom hai lưỡi thôi.”

“Làm thân trai phải dùng đao kiếm chứ!” Bất Tử Nam vạn phần khí thế rút gươm ra. Thanh gươm được giơ lên cao, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Trông mới có phong thái anh hùng làm sao... Nếu bạn làm lơ đôi mắt kinh dị kia. Ôiii, tại sao Hắc Dao của tôi lại không phản chiếu ánh sáng mặt trời chút nào vậy?

“Vũ khí của tôi có chút đặc biệt,” Đông Khai vừa nói vừa thọc hai tay vào hai cái túi bên sườn, khi anh ta rút tay ra, hai khung vuốt kim loại đã gắn vào mu bàn tay anh này. Mỗi tay anh ta gắn 3 vuốt dài lóe lên ánh kim lạnh lùng, làm tôi tôi cũng nuốt nước bọt mấy bận khi nhìn thấy chúng.

“Vũ khí của tôi là nhuyễn kiếm, mấy người biết không?” Một giọng nói chọt vang lên phía sau lưng. Tôi quay lại và thấy... thằng em trai tôi, Phong Vô Tình á? Sao có thể chứ? Không phải nó và Tà Linh đang bị con rắn 8 đầu kia siết sao? Í? Sao cả Tà Linh cũng đứng cạnh nó, mặt mày bất đắc dĩ thế này?

“Sao hai người lại quay lại? Tụi tôi đang định tới cứu hai người mà!”

Vô Tình nghe vậy liền lập tức túm lấy cổ tôi lắc lắc lắc để, “Cứu cái đầu ông! Bọn này bị con rắn đó vằn vò nguyên tiếng không có ma nào tới nhòm, ông không nghĩ tới con rắn đó sẽ nuốt tụi này à?”

“Mọi người đều bị rắn nuốt mấy lần rồi. Đầu phải chỉ mình hai người đâu!” Tôi khó nhọc thở hắt ra nói.

“Mặc kệ, cứ xông lên đánh nó đi!” Tiểu Long Nữ nói, “Nếu chúng ta đánh không thắng con rắn, đừng nghĩ tới chuyện đánh được Chúa Tể Sinh Mệnh!”

“ĐƯỢC!” Mọi người cùng đồng thanh hét lên.

“Chiến sĩ chia ra làm nhóm hai người,” Giọng Lang đại ca vang như tiếng chuông rền, “Đánh theo cặp và quan sát tình huống xung quanh; việc này sẽ tránh để lộ điểm mù cho rắn 8 đầu lợi dụng.”

“Tà Linh, cậu và Phong Vô Tình vốn cùng thuộc một đội. Vậy nên cả hai khá ăn ý với nhau. Cậu và Phong Vô Tình lập thành một nhóm,” Nghe Lang đại ca nói xong, Tà Linh ngập ngừng nhìn về phía tôi, nhưng nghĩ tới lợi ích của mọi người, anh liền yên lặng tới đứng cạnh Phong Vô Tình.

“Vương Tử, em thuộc dòng linh hoạt nhanh nhẹn, nhóm cùng với Kẻ Khùng trọng mạnh vững chắc sẽ hỗ trợ khiếm khuyết của nhau.” Khi tôi nghe Lang đại ca nói vậy, tôi liền vui vẻ đi tới đứng cạnh Kẻ Khùng. Kẻ Khùng liền thân thiện choàng tay ôm lấy vai tôi.

“Đông Khai, vũ khí của cậu là vuốt sắc. Chọn loại vũ khí như vậy, cậu chắc cũng thuộc dòng trọng tốc độ linh hoạt phải không?” Lang đại ca hỏi và Đông Khai gật đầu xác nhận. Lang đại ca liền tiếp tục hoàn thành việc phân nhóm, “Vậy cậu đi cùng Bất Tử Nam. Bất Tử Nam sẽ đóng vai trò là người trọng công vững chắc.”

Chia nhóm xong xuôi, mỗi nhóm bắt đầu cùng nhau bàn bạc chiến lược. “Vương Tử, cậu xem chúng ta đánh chỗ nào thì lợi nhất?” Kẻ Khùng hỏi tôi.

Nghe Kẻ Khùng hỏi vậy, tôi ngược lên nhìn con rắn uốn éo to bự kia, cũng không biết phải đánh chỗ nào và đánh lúc nào. Đột nhiên một bóng đèn bật sáng trong đầu tôi. Ở Đệ Nhị Sinh Mệnh, hầu hết mọi quái vật đều có điểm yếu. Đánh trúng điểm yếu của chúng là then chốt để hạ quái vật. Điểm yếu của con rắn này có thể là gì nhỉ?

“Nhược điểm của loài rắn là gì?” tôi sợ hãi hỏi.

“Nhược điểm?” Kẻ Khùng chưa kịp trả lời thì Bất Tử Nam đã reo lên, “À phải, rắn có thất thốn*. Nếu chúng ta tìm thấy thốn thứ bảy của con rắn, sẽ dễ dàng đánh bại nó.”

“Thất thốn! Đúng rồi!” Tôi reo lên. Phải, phải rồi, tôi cuối cùng cũng nhớ ra. Có lần bố nấu canh rắn dưỡng da cho mẹ rồi.

Tôi còn nhớ một lần cả nhà tôi đi dã ngoại cắm trại và mẹ đã hết hồn khi thấy một con rắn đột nhiên xuất hiện. Mẹ đang định quay lại ôm chồng khóc rống lên thì chẳng ngờ đã thấy bố trèo lên cây trốn rồi. Cuối cùng, bố, mẹ và thằng em trai tôi vừa ôm cây vừa gào thét như một đàn gấu túi Koala vậy.

Sau rốt tôi, kẻ bị cả nhà bắt đi lấy nước, cuối cùng cũng quay về. Bởi tôi còn bận trở mắt ra nhìn bộ ba đang ôm cây kia, tôi đã vô tình giẫm phải bạn rắn tốt bụng vốn đang giúp tôi trùng trị gia đình xấu xa này. Tệ hơn nữa là tôi giẫm trúng vào tử huyệt kia. Sau đó, bố vừa lột da rắn hầm canh, vừa giảng giải cho tôi đó là điểm yếu của loài rắn – thốn thứ bảy.

(*Thất thốn/thốn thứ bảy: Theo như quan niệm của người Trung Quốc, nếu muốn giết một con rắn, phải đánh vào thốn thứ bảy của nó. Thốn thứ bảy, hay thất thốn này chính là muốn nói vị trí bảy thốn kể từ đầu của rắn (thon là đơn vị đo độ dài của Trung Quốc). Tuy nhiên, rắn có nhiều kích cỡ, có con còn chưa dài tới bảy thốn, nên cách đo này có thể sai. Thốn thứ bảy này ý muốn chỉ tìm rắn nằm ở đâu, và thường ở gần bụng rắn. Bởi vậy, khi đánh vào thất thốn của rắn, cũng là tìm nó, rắn nhất định sẽ chết. – nhóm PR)

“Á há há há há, Rắn 8 đầu này chết chắc rồi con! Mày dám ăn ông. Mày cứ chờ xem, tao sẽ lột da mày, róc xương mày!” Tôi tặng cho con rắn 8 đầu một nụ cười đáng sợ, như thể sắt nhân hàng loạt phát hiện ra con mồi. “Kẻ Khùng, anh em ta phải dùng hết toàn lực tấn công cái thốn thứ bảy đó. Anh yểm trợ em trước, khi nào em tìm ra chính xác cái chỗ đó ở đâu, em sẽ để anh, kẻ mạnh hơn, xử lý nó. Chúng ta phải giết bằng được con rắn chết bầm này.” Tôi nhìn Kẻ Khùng với ánh mắt sáng rực.

Kẻ Khùng ngập ngừng nhìn tôi một lúc rồi mới trả lời, “Cuối cùng anh cũng nhìn thấy hào quang chói lọi của cậu.”

“Anh nói gì cơ?” Tôi vừa chảy mồ hôi hột vừa ngu ngơ hỏi.

“Không có gì, chúng ta nên làm theo lời cậu thôi! Mau lên, những nhóm khác đã bắt đầu hành động rồi,” Kê Khùng vừa nói vừa cười lớn.

Tôi nhanh chóng quay đầu lại và thấy những nhóm khác đã chạy vòng vòng quanh con rắn, rõ ràng là đang tìm kiếm cái thốn thứ bảy đó. Tôi nhanh chóng vọt lên trước, miệng hét, “Nhanh lên nào, nhanh lên nào, chúng ta không thể để những người khác tìm được nó trước!”

Tôi nhảy tới chỗ con rắn và Kê Khùng theo sát đằng sau. Tôi lo lắng quay lại nhìn. Nói gì thì nói, độ ăn ý của tôi và Kê Khùng cũng chưa phải là cao lắm, thành ra tôi có chút không yên tâm. Tuy nhiên, Kê Khùng vô cùng tận tụy che chắn cho tôi. Anh vô cùng có trách nhiệm đánh lui hết tất cả các đầu rắn tấn công đằng sau và hai bên tôi, hơn nữa không bao giờ rời tôi quá 10 mét.

Một lúc sau, tôi liền hoàn toàn tin tưởng là Kê Khùng sẽ yểm trợ tuyệt đối cho tôi. Tôi vừa chăm chú đẩy lùi lũ đầu rắn nhắm đến vừa cố gắng tìm thốn thứ bảy của con rắn. Chân tôi đạp tới đạp lui, cố gắng tìm nhược điểm của con quái vật này.

Tôi đạp lên một chỗ mềm bất thường trên mình con rắn, và con rắn bỗng run mạnh người. Tôi mỉm cười. Tìm ra rồi! Tôi lập tức gào lên, “Kê Khùng, ở đây!”

Kê Khùng lập tức chạy tới nhìn nơi tôi vừa chỉ ra, rồi tự tin ra dấu tay Ok với tôi. Tôi gật đầu và nói với anh, “Anh tập trung phá hủy thất thốn; em che chắn cho anh.”

Sau khi gầm lớn một tiếng, Kê Khùng nhảy lên, hai tay cầm Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm cắm ngập vào thất thốn của con rắn. Con rắn quằn mình mạnh mẽ, tất cả những cái đầu đều giật dữ quay về phía chúng tôi. Thấy đầu rắn từ bốn phương tám hướng xông tới, tôi chỉ còn cách giữ chặt Hắc Dao vung lên khắp nơi, chỉ mong tôi có thể chặn hết công kích hướng tới Kê Khùng.

Cố gắng chặn hết được đồng đầu rắn này... là một nhiệm vụ rất khó, bởi vì tất cả có tận 8 cái đầu! Mà tôi thì chỉ có 2 tay và một thanh đao! Chẳng lâu sau tôi liền thấy thở hết nổi, và Kê Khùng liên tục bị những cái đầu tôi chặn không kịp nhào đến ngăn chặn, thành ra anh không cách nào hủy được thất thốn.

“Cẩn thận!” Một tiếng hét vang lên tới chỗ tôi. Tôi quay lại liền thấy Bất Tử Nam kịp thời chạy tới xử lý một cái đầu rắn góm ghiec đầy răng kia.

“Cám ơn,” Tôi cảm kích nhìn Bất Tử Nam. Anh ta đúng là người tốt!

“Không cần khách khí,” Bất Tử Nam nói, ra vẻ đẹp trai ngẫu. Tuy nhiên, điều này hợp với đôi mắt truyện tranh thiếu nữ kia... Ặc!

“Bất Tử Nam, anh tới giúp Kê Khùng đánh thất thốn. Chuyện còn lại để tụi tôi!” Tà Linh cũng nhảy tới từ một chỗ khác trên thân rắn để hỗ trợ, và Vô Tình, đương nhiên, cũng đã bắt đầu quyết chiến với con rắn.

Sáu chiến sĩ chúng tôi phối hợp cùng nhau vô cùng nhịp nhàng, như thể chúng tôi vốn là một đội. Đồng Khải, với khả năng bật nhảy thần sầu của anh ta, như thể anh ta chẳng hề chạm vào mặt đất quá một giây bao giờ, trở thành con ác mộng khủng khiếp nhất với lũ đầu rắn nhờ vào những vuốt sắc của anh ta. Hơn nữa, vuốt của anh ta lúc nào cũng nhắm vào thủy tinh thể của mắt rắn mà cắt, khiến cho dịch thủy tinh bay tứ lung tung.

Nhuễn kiếm của Phong Vô Tình đối với thân thể cứng rắn của con mãng xà thì coi như vô dụng. Thành ra thằng bé chỉ còn biết điên cuồng cắt rắn... Ặc không, là cắt lưỡi. Thôi nói đầy đủ sẽ là cắt lưỡi rắn*. Khi mấy cái đầu rắn phì phò thò lưỡi ra, đó chính là khoảnh khắc vận xui nhất của nó ứng nghiệm.

(*cắt lưỡi rắn: đây là phép chơi chữ. Trong tiếng Trung, rắn đọc là shé, mà lưỡi cũng đọc là shé. Nhìn chung sẽ là shé shé – nhóm PR)

Tà Linh và tôi là hai người có ích nhất ở đó. Chúng tôi liều mạng bảo vệ hai người Kê Khùng và Bất Tử Nam đang liều mạng tấn công thất thốn của con rắn. Cẩn thận từng chút một, chúng tôi chặn lại tất cả những đòn công kích mà những cái đầu rắn nhắm vào hai người kia.

“Hây a!” Kê Khùng và Bất Tử Nam hét to, một cột máu phun thẳng ra ngoài. Thân rắn chấn động mạnh mẽ, khiến cả sáu chiến sĩ đều bị quất tứ tung bay ra ngoài. Tôi tuyệt vọng bám lấy một trong những cái đuôi đang quăng quật như bị giật điện. Cuối cùng, nó giật thêm lần cuối rồi cái đuôi đổ ập xuống. Cũng may dù bị xóc tới lộn cả óc, tôi vẫn kịp phản xạ tránh đi, không bị đuôi rắn đè chết.

Vừa lúc đó, Tiểu Long Nữ đột nhiên nhảy chồm chồm lên, điên cuồng gào hét. Tuy nhiên, giọng cô quá nhỏ, thành ra tôi phải cố đọc khẩu hình cô. Có vẻ cô muốn nói, “Quay lại mau! Lưu Tinh Vũ!”

Lưu Tinh Vũ? Tôi quay lại nhìn Vũ Liên đại tẩu đang đứng một bên, tập trung niệm chú, rồi lại nhìn lên bầu trời mây đen vần vũ. Chúa ơi, tia sao băng đầu tiên đã xuất hiện rồi. Tôi lập tức đứng dậy rồi chạy điên cuồng. Tôi không muốn bị ma pháp của đồng đội đập chết sau khi suýt bị rắn nuốt và vị đuôi rắn đè nát đầu nha!

Cuối cùng tôi cũng kịp thoát ra khỏi vùng tử của trận mưa sao băng trước khi nó kịp tàn phá nơi đó. Tôi vẫn còn kinh hãi vỗ vỗ ngực, “Dọa... dọa nhau sợ chết mất.”

“Mấy người niệm chú sau không được sao? Muốn giết em cũng không sao, có gì định hại chết những người khác nữa!” Tôi uất ức phàn nàn. Rắn cũng chết rồi, còn nổ sao làm gì?

“Là để luyện độ nhanh nhẹn cho mấy người!” Tiểu Long Nữ nói, trung thành với tác phong khốn nạn của cô nàng.

“Vậy sao? Còn tưởng là em muốn giết ai đó, nên mới đòi chị niệm Lưu Tinh Vũ chứ?” Vũ Liên đại tẩu vừa cười ngọt ngào vừa nhìn ai đó – thằng nhỏ

Phong Vô Tình em tôi. Vậy ra tôi và những người khác chỉ là vô tình vướng vào giữa một mối ân oán yêu hận tình thù giữa hai kẻ oan gia này sao?

Tiểu Long Nữ lơ lửng ánh mắt giết người của em trai tôi, tiếp tục tung từng khốn nạn nói, “Tốt lắm! Mãng xà 8 đầu chỉ là ải đầu tiên thôi. Sau đó, còn có Thần Thủ Kì Lân có thể khiến Lôi Nộ Cửu Thiên chỉ là trò mèo, Phong Thủ thổ ra được vòi rồng, Phụng Hoàng đích thực có thể phun ra một thung lũng lửa giết người, và... còn nhiều lắm, nhiều nhiều lắm. Chúc mọi người may mắn nhé!”

Chúng tôi càng nghe mặt càng trở nên khó coi tợn. Mấy người bảo tiền đồ chúng tôi có vẻ thảm á? Không, tôi nghi ngờ là chúng tôi khỏi có tiền đồ chi hết rồi...

~*~

“Vương Tử, anh có định đưa Dương Quang và Kenshin cùng tới Lục địa phía Bắc với chúng ta không?” Tiểu Long Nữ một ngày kia chợt hỏi khi tôi mặt xám mày tro, người bị nướng chín một nửa, vừa đấu xong với một con quái vô danh nào đó.

Tôi không cần suy nghĩ, lập tức trả lời theo phản xạ, “Anh không định đưa họ đi,” Tôi nói.

Tiểu Long Nữ chun mũi và ghé tòm phẩy tay nhìn tôi, “Đứng xa xa mà trả lời em. Đừng đến gần em với bộ mặt cháy đen thui đó. Thối chết!”

“Vậy em nghĩ xem là ai bắt anh ở rịt chỗ này, tối ngày bị biến thành thịt người nướng hả?” Tôi trả lời với hai mạch gân xanh nổi lên.

“Anh không định đưa bọn họ đi? Bọn họ rất mạnh, còn có khả năng chiến đấu rất cừ nữa.” Tiểu Long Nữ vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Em hẳn đã biết rồi. Nếu bọn họ chết, chẳng phải mọi chuyện sẽ hỏng sao?” Tôi thần nhiên nói.

“Sao anh không hỏi bọn họ?” Tiểu Long Nữ hỏi. “Tìm hiểu xem họ có muốn đi không.”

Tôi lườm Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ không định xài thủ đoạn một khốc hai làm loạn ba đòi tự tử để bắt hai người kia đi chứ? Tôi mới nghĩ đến đó, ánh mắt của Tiểu Long Nữ đã bảo tôi: Em là cái loại người đó cơ à?

“Nếu em hứa là em sẽ không bắt họ đi, anh mới đưa bọn họ tới đây.” Tôi cố chấp nói.

“Được rồi, em dùng danh dự của em mà thề...” Tiểu Long Nữ vừa mở mồm, tôi liền dùng ánh mắt khinh bỉ không tin nhìn cô. Danh dự? Với Tiểu Long Nữ, danh dự của cô nàng còn chẳng đáng bằng một bao túi xách Chanel.

Thấy ánh mắt không tin của tôi, Tiểu Long Nữ đành khiên cưỡng đổi lời, “Nếu em dám bắt buộc họ... thì em sẽ không bao giờ có thể mua túi da của Chanel nữa!”

Thấy vẻ mặt đau đớn của Tiểu Long Nữ, tôi mới vừa lòng gật đầu. Lần này, Tiểu Long Nữ đừng hòng dám bắt họ nữa. Tôi tự tin PM Kenshin và Dương Quang, và trong lúc đợi họ tới, tôi rảnh rỗi nói chuyện phiếm với Tiểu Long Nữ, “Kế hoạch chương trình ND Du đề xuất bên mấy người tiến hành tới đâu rồi?”

“Nó đang được lập trình rồi, nhưng vẫn còn một lỗi không thể sửa được.” Tiểu Long Nữ vừa nhiu mày vừa đáp, “Chương trình HD ban đầu được lập trình để khi NPC giết người chơi, không chỉ người chơi biến mất mà cả NPC cũng biến mất theo. Lỗi tương tự cũng xuất hiện trong chương trình ND.”

Nghe vậy, tôi bàng hoàng đứng bật dậy, “Ý em là người chơi giết được Chúa Tể Sinh Mệnh sẽ chết cùng với hắn?”

Thấy Tiểu Long Nữ gật đầu, lòng tôi liền bối rối không yên một trăn. Tôi vốn định tự mình giết Chúa Tể Sinh Mệnh. Bây giờ cái giá phải trả để giết Chúa Tể Sinh Mệnh là tôi cũng biến mất theo ư? Vậy là Vương Tử sẽ biến mất mãi mãi sao?

“Đừng lo. Bọn em sẽ không cài chương trình đó cho anh đâu. Công ty sẽ cử người đi cùng với chúng ta.” Tiểu Long Nữ trấn an tôi, không biết rằng lời này của cô càng làm lòng tôi trầm đi.

Nghĩ ngợi rất lung, tôi cuối cùng quyết định, “Tiểu Long Nữ, cài chương trình ND cho anh!”

“Cái gì?” Tiểu Long Nữ đơ người, “Anh điên à? Anh không nghe thấy em nói gì à, nhân vật sẽ biến mất đó. Sẽ biến mất đó, anh có hiểu không?”

“Anh hiểu.” Và tôi cũng không muốn biến mất. Tuy nhiên, tôi phải làm điều này, “Nhưng, anh rất muốn tự mình giết Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Tại sao? Người của công ty giết hắn thì không được à?” Tiểu Long Nữ bối rối hỏi.

“Tiểu Long Nữ, em nghĩ rằng người công ty em cử tới sẽ có thái độ thế nào khi chiến đấu với Chúa Tể Sinh Mệnh?” Tôi trầm trọng hỏi.

“Em không hiểu ý anh.” Tiểu Long Nữ chần chừ.

“Bởi vì anh đã ở bên Kenshin và Dương Quang rất lâu, vậy nên anh không coi bọn họ là NPC. Do đó, anh cũng không thể coi Chúa Tể Sinh Mệnh là một NPC bình thường được.”

Tôi hít sâu một hơi, “Thế nên, anh sẽ mang suy nghĩ rằng mình giết một người chơi khi tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh. Điều này rất khác với người công ty

em cứ tới, người sẽ mang ý nghĩ diệt trừ vì rút.”

Tiểu Long Nữ trầm mặc một hồi, cuối cùng miễn cưỡng nói, “Nhưng nhân vật của anh sẽ biến mất. Điều ấy có nghĩa là Vương Tử sẽ biến mất mãi mãi đó.”

“Đúng vậy, anh không muốn biến mất. Nhưng Chúa Tể Sinh Mệnh cũng không muốn biến mất,” Tôi có chút đau thương nói.

“Vương Tử, em cho anh thêm ba ngày để suy nghĩ. Sau ba ngày, hãy nói với em liệu anh có thực sự muốn cài chương trình ND vào cơ thể nhân vật của mình không.” Sau khi cho tôi kì hạn, Tiểu Long Nữ nói thêm, “Vương Tử, em mong rằng anh sẽ thay đổi quyết định trước khi hết thời hạn ba ngày.”

Dù biết Tiểu Long Nữ nói vậy cũng vì lợi ích của tôi, tôi biết chính mình nhất định sẽ không hối hận vì quyết định của bản thân.

“Vương Tử, cậu tìm bọn tôi sao?” Dương Quang bước qua cánh cửa với Kenshin im lặng theo gót... Tại sao Lãnh Hồ cũng đi theo nữa? Có vẻ Lãnh Hồ dính lấy Kenshin cũng chẳng khác gì Thiên Tiên dính lấy Doll nhỉ.

“Tôi muốn hỏi hai người... Chắc hai người không muốn tới Lục địa Phía Bắc phải không?” Tôi thận trọng hỏi,

Dương Quang nhú mày, “Tôi muốn đi. Tôi muốn chiến đấu cùng Tinh Thiên!”

Tôi sững người. Tôi đã dự kiến là cùng lắm chỉ có Kenshin muốn đi, nhưng hóa ra Dương Quang mới là người đòi đi. Tôi vội nói, “Dương Quang cậu không đi được đâu. Nếu có gì xảy ra với cậu, Tinh Thiên sẽ khóc đến chết mất.”

“Nhưng tôi không muốn ở lại Lục địa Trung Tâm ngu ngốc chờ mấy người trở về,” Dương Quang hét lên. “Tôi muốn sát cánh cùng các cậu. Ít nhất thì tôi cũng đã cố gắng, và đã kiên định về chuyện của Tinh Thiên và tôi.”

Tôi cứng lưỡi. Từ bao giờ mà Dương Quang lại quyết tâm như vậy? Cậu ta càng ngày càng giống con người rồi.

“Tình yêu quả thật khiến con người ta trưởng thành lên nhiều,” Tiểu Long Nữ lắc lắc đầu, rồi vỗ lên lưng tôi, “Em nghĩ anh không thể cản được Dương Quang rồi.”

Tôi không biết nói gì. Tôi vồn vã quay sang Kenshin hỏi, “Còn anh thì sao, Kenshin? Đừng bảo là anh cũng muốn đi nữa nhé?”

Kenshin im lặng một lúc rồi nói, “Tôi muốn đi.”

Miệng tôi há hốc ra. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Có phải bọn họ đang ám chỉ là bọn họ chán sống rồi không? Hay bọn họ thực sự nghĩ rằng bọn họ còn có cuộc sống thứ hai ở ngoài thế giới thật, như tôi?

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Kenshin, Dương Quang, hai người sẽ đi cùng tôi. Tôi có chút chuyện muốn bàn với hai người.” Tiểu Long Nữ tỏ ý muốn hai người đi theo cô. Thấy vậy, tôi cũng đuôi theo.

“Đừng đi cùng, Vương Tử. Em chỉ muốn nói chuyện riêng với hai người họ thôi.” Tiểu Long Nữ ngăn tôi lại.

Câu nói này khiến tôi cực kì nghi ngờ. Chẳng có nhẽ Tiểu Long Nữ lại định giờ trò đòi bại gì với họ?

“Yên tâm, em thề em không có hãm hại họ đâu. Đây chỉ là mấy việc chỉ mình họ nên biết thôi mà.” Tiểu Long Nữ giải thích. Tuy nhiên, tôi làm sao mà bỏ qua được? Tôi không trả nổi giá mà liều. Tiểu Long Nữ khinh bỉ nhìn tôi, dang tay nói, “Sao không để bọn họ tự quyết định xem họ có muốn theo em không đi.”

Dương Quang nhìn Tiểu Long Nữ mặt mày bất đắc dĩ và tôi mặt mày cố chấp, rồi quyết định khuyên giải tôi, “Vương Tử, tôi tin Tiểu Long Nữ không hãm hại chúng tôi đâu. Cứ để bọn tôi đi theo cô ấy một chút, được chứ?”

Nghe vậy, tôi chỉ đành u ám đứng cạnh Lãnh Hồ nhìn ba người họ rời đi.

Lúc đó, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Không biết Lãnh Hồ nghĩ gì sau khi đi theo Kenshin một thời gian dài rồi bỗng phát hiện ra Kenshin là NPC nhỉ? Tôi không khỏi thắc mắc, “Lãnh Hồ này, có phải cậu đã biết Kenshin là NPC từ trước rồi không?”

“Phải.” Lãnh Hồ chỉ trả lời đơn giản.

“Vậy cậu cũng không bận tâm?” Chẳng lẽ anh bạn này lạnh lùng đến độ khi biết người ở bên cạnh rất lâu hóa ra không phải là người cũng chẳng thêm để ý sao?

“Không bận tâm lắm, chỉ thắc mắc một chút.”

“Thắc mắc gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Có thể biến anh ta thành nữ được không? Rồi bán anh ta cho tôi?” Lãnh Hồ hỏi. Một lúc sau lại bồi thêm, “Nếu có thể thì tiện tay khiến anh ta mạnh hơn luôn được không?”

...

“Nếu được vậy thì đối tượng đánh nhau và bạn gái cũng không cần tìm riêng lẻ nữa.” Theo cách nói của Lãnh Hồ thì có vẻ việc có đối tượng để choảng nhau và bạn gái là hai người khác nhau thật quá phiền toái rồi.

Tôi phải nhớ kĩ chuyện này, còn phải nhớ kĩ sau này kể cho Kenshin nghe. Tôi phải cảnh báo Kenshin, tránh xa xa thằng nhỏ Lãnh Hồ này ra. Bằng không, nhớ có ngày... Lãnh Hồ cảm thấy chuyện biến Kenshin thành nữ thật quá phiền toái, nên cứ vậy thẳng cánh... Vậy thì, nhất định sẽ dẫn đến một tình huống tệ hại lắm!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 6: Cuộc đại phản công của NPC.

“Vương Tử! Các ngài nhất định không được rời đấu trường tập luyện,” Một ngày nọ Bạch Điều bỗng nhiên PM tôi, làm tôi cứ ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì. Hơn nữa giọng nói bất an của chị càng khiến tôi có dự cảm chẳng lành.

“Tại sao?” Tôi lập tức PM lại.

Bạch Điều do dự thật lâu, chậm chạp không muốn nói lí do. Nhất định có chuyện không hay xảy ra rồi. Tôi lo lắng hỏi, “Bạch Điều, mau nói em nghe! Đã xảy ra chuyện gì? Nếu chị cứ tiếp tục không nói gì, em sẽ lập tức lao ra khỏi đấu trường.”

Nghe vậy, Bạch Điều gào lên, “Dù sao cũng không được chạy ra ngoài!”

Chính xác thì đã xảy ra chuyện gì mà khiến Bạch Điều luôn bình tĩnh cũng hoảng loạn như vậy? Ừ thì, chị ấy cũng thường xuyên gào vào mặt tôi, nhưng... Vì Bạch Điều nhất định không chịu nói lí do, tôi phải buộc chị lộ ra thôi, “Em đã đứng sẵn ở lối ra đấu trường rồi. Nếu chị vẫn cố chấp không chịu giải thích, em sẽ đi ra. Em đếm ngược từ ba. Ba, hai...”

“Khoan, chị nói!” Bạch Điều cuối cùng cũng hét lên, “Chúa Tể Sinh Mệnh đã cử rất nhiều NPC tới Vô Ngân Thành!”

Chúa Tể Sinh Mệnh đã cử rất nhiều NPC tới Vô Ngân Thành? Tôi hầu như không tin vào tai mình, Chẳng phải Tiểu Long Nữ nói Chúa Tể Sinh Mệnh đang bị nhốt ở lục địa phía Bắc sao? Tôi lập tức chạy tới doanh khu, muốn hỏi Tiểu Long Nữ cho rõ ràng.

“Tiểu Long Nữ!” Tôi gầm lên, “Vô Ngân Thành đang bị NPC bao vây!”

“Anh không cần to mồm như thế; em biết rồi.” Phản ứng của Tiểu Long Nữ bình tĩnh ngoài mong đợi của tôi.

Tiểu Long Nữ đã biết rồi? “Chẳng phải em nói Chúa Tể Sinh Mệnh bị công ty game khóa chân ở Lục địa Phía Bắc sao?” Tôi vội hỏi.

“Phải, điều đó có nghĩa là Chúa Tể Sinh Mệnh không thể trốn khỏi lục địa Phương Bắc, chứ không có nghĩa là tất cả NPC hấn ta tạo ra không thể,” Tiểu Long Nữ mặt mày khó coi nói.

“Phải làm gì bây giờ? Vô Ngân Thành đã bị bao vây rồi.” Siết chặt nắm tay, tôi nghĩ, Còn rất nhiều bạn bè của tôi ở ngoài kia; làm sao tôi đành lòng ngồi không trong đấu trường chống mắt nhìn họ khổ sở chiến đấu với lũ NPC? Rồi biến mất mãi mãi?

“Anh không được phép ra ngoài!” Tiểu Long Nữ nhấn mạnh từng chữ.

Tôi cố chấp hét lên, “Anh phải ra ngoài! Anh không thể bỏ mặc bạn bè ở ngoài!”

“Vương Tử, cậu không thể đi được.” Những người khác bước tới thuyết phục tôi. Tất cả bọn họ đành lòng làm ngơ trước những người ở ngoài sao?

Tôi quay sang Tà Linh chất vấn anh, “Anh biết là Hắc Ám Tà Hoàng Đội và cả em trai anh đang ở ngoài đó chứ?”

“Anh biết.” Mặt Tà Linh khẽ biến sắc, anh siết chặt nắm tay, “Nhưng tình hình cũng khá khảm khảm lên nếu chúng ta ra ngoài. Chúng ta sẽ bị giết vô ích.”

“Em sẽ ra ngoài.” Tôi nghiêm túc nhắc lại.

“Không được,” Mọi người cùng đồng thanh đáp.

“Được rồi, em ra ngoài đây!” Tôi vỗ vỗ Hắc Dao rồi bước tới cánh cửa phát sáng bảy sắc cầu vồng ngoài lại.

Kẻ Khùng đỏ mặt hỏi đầy đầu hỏi, “Mấy người có chắc Vương Tử hiểu được lời nói bình thường không đấy?”

“Vương Tử, anh lại không biết toàn cục nữa à?” Tiểu Long Nữ phần nộ xông lên túm lấy tay tôi.

Tôi quay lại kiên định nhìn Tiểu Long Nữ, “Không phải, nhưng không bỏ mặc bạn bè là nguyên tắc anh không bao giờ phá bỏ.”

“Nhờ anh chết thì sao?” Về mặt Tiểu Long Nữ dịu đi một chút, nhưng vẫn cứng miệng nói.

“Anh không chết được đâu!” Thấy Tiểu Long Nữ cũng không kiên quyết nữa, tôi cười đáp. Nhưng thấy không ổn tôi lại nói thêm, “Chắc không chết được đâu...”

Ba vạch đen sổ thẳng xuống mặt Tiểu Long Nữ. “Đừng nói nữa. Càng nói em càng không muốn cho anh ra ngoài.”

“Vậy anh ra luôn đây. Mọi người đừng đi theo em” Vẫy tay mà đầu không quay lại, tôi bước qua cánh cửa lấp lánh cầu vồng.

Ngay khi tôi bước ra khỏi cổng đầu trường, tôi lập tức được đón chào bởi vô số ánh mắt khác nhau, như là ánh mắt kinh ngạc của Bạch Điều, ánh mắt “biết ngay mà” của Minh Hoàng, ánh mắt bất đắc dĩ của Mai Khôi... Nhưng bất kể là ai, cũng đều mang vẻ mặt “Ông ra đây làm khi gì?”.

Mắt to trừng mắt nhỏ với một người hỏi lâu, tôi giơ tay lên chào, “Lâu lắm không gặp.”

“Cái gì mà ‘lâu lắm không gặp’? Chẳng phải chị vừa bảo là không được ra ngoài à?” Bạch Điều tức giận tới đỏ cả mặt lên. Tôi nghĩ là mạch máu của chị sắp nổ tung tới nơi.

Minh Hoàng vẻ mặt trông rất muốn đàm nói, “Đã bảo chị rồi. Nếu không cảnh báo anh ta, anh ta chắc sẽ không chạy ra, bằng không cảnh báo anh ta rồi, chúng ta chỉ còn cách tới cổng đầu trường đón anh ta thôi. Còn nữa, mấy người cả Vương Tử không đi ra, đừng quên giao hết tiền cược cho tôi.”

Tôi gãi gãi đầu hỏi, “Tình hình hiện tại thế nào?”

“Nhìn lên trên đi!” Minh Hoàng nói.

Tôi ngoan ngoãn ngược lên, lập tức thấy một cảnh tượng bất thường. Bầu trời phủ kín bằng một lượng lớn thiên thần xinh đẹp bay lượn khắp thành phố. Tôi không khỏi xúc động thốt lên, “Ủây, thiên thần kia!”

“Nhìn sang hai bên!” Bạch Điều lập tức bảo tôi.

Tôi ngoan ngoãn nhìn sang hai bên, đột nhiên nhận ra người đi đường có rất nhiều điểm kì quái. Người gần nhất cạnh tôi có mái tóc lông nhím lia chia màu vàng kim bắt mắt, lại còn mặc võ phục màu vàng...

“Không thể tưởng tượng được... có ngày gặp được Siêu Xayda*,” Tôi bình tĩnh nói.

(*Siêu Xayda: liên quan đến truyện tranh DragonBall – Bảy Viên Ngọc Rồng. Khi một nhân vật hóa thành Siêu Xayda, sức mạnh sẽ tăng vọt, tóc biến thành màu vàng – nhóm PR)

Đột nhiên, có người vỗ vỗ lên vai phải tôi và một bóng đen lớn trùm lên tôi. Hơn nữa, mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía sau tôi... Tôi nghĩ dù đằng sau là cái thứ gì, chắc chắn cũng chẳng tốt lành. Tập hợp hết dũng khí, tôi quay lại...

“Xin lỗi, cảm phiền cậu gỡ rối cho tôi được không?” Một con bạch tuộc không hiểu vì sao cuốn mình thành nút thắt hỏi.

Tôi á khẩu, vật lộn mấy phút với 8 cái xúc tu mềm oặt của con bạch tuộc trước khi cuối cùng cũng tìm ra cách cởi được cái nút kinh dị đó. Tôi lau mồ hôi trên trán, “Gỡ xong rồi đó.”

Con bạch tuộc lộ vẻ mặt vui mừng... À, ít nhất thì theo tôi cảm nhận thì nó phải vui về một tí. Và nó còn dùng 6 cái ‘tay’ để chào tạm biệt tôi (hai cái ‘tay’ còn lại được dùng như chân rồi), “Cảm ơn, tạm biệt nhé.”

Tôi vẫy tay chào cực kì vui vẻ. Thật khó tin, trong thời đại con người cũng chẳng tử tế gì này, tôi lại gặp được một chú bạch tuộc cực kì lịch sự!

Tôi hơi nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu, “Ai đó giải thích tình huống hiện tại cho tôi đi?”

Sao lại khác với tưởng tượng của tôi vậy nhỉ? Lúc đầu tôi nghĩ bầu trời phải toàn là rồng phun lửa, rồi còn phải có thầy ma đáng sợ bò lên từ dưới đất, còn có ma pháp AOE tầm lớn trời long đất lở phóng chôn chôn, có tiếng kêu thét thảm thiết nơi nơi, cột sáng trắng bắn lên bầu trời Vô Ngân Thành như pháo hoa, biến nơi này thành địa ngục trần gian... Nhưng, không hiểu sao, cảnh tượng chung quanh tôi không thể dùng cách nhìn của tưởng tượng để đoán kết quả nữa rồi.

Những thiên sứ này không đeo cung đeo tên, không cầm kiếm thánh hay gì gì đó mà lại cầm nhạc cụ bay lượn khắp nơi vừa chơi nhạc vừa hát hò. Đường nhiên tôi thì không có vấn đề gì – người có nhân quyền, thiên sứ cũng có quyền hát hò, nhưng mà... Chẳng phải thiên sứ trong truyền thuyết phải

chơi nhạc hay tới độ con người thần phục là âm thanh thần thánh sao? Vậy sao tôi nghe thấy cả thấy cả từng xèng kèn thổi, còn chưa nói đến tiếng hát bi thống chỉ ở đám tang mới 'may mắn' được nghe vậy?

Năm nay là năm gì vậy? Cả thiên sứ cũng mù âm nhạc! Hay đây là tuyệt chiêu Sóng Âm Tấn Công trong truyền thuyết?

Đương nhiên tôi cũng không phiền cảnh tượng trong quán cà phê, người nọ tán tỉnh người kia; mọi người đều có quyền tìm hiểu và được tìm hiểu, nhưng mà tại sao chứ? Tại sao tôi lại thấy Frieza cố tình sàm sỡ Son Goku*? Orochimaru tán tỉnh Sasuke**... Những cảnh tượng này thật kinh dị không bút nào tả xiết! Tôi nói không sai đâu, đây đúng là đã kích thích thần mà! Quá đáng sợ luôn...

(*Frieza/ Son Goku: liên quan tới truyện tranh Bảy viên ngọc rồng. Hai người này là kẻ thù – nhóm PR

**Orochimaru/ Sasuke: liên quan tới truyện tranh Naruto. Orochimaru là một trong những nhân vật phản diện chính, Sasuke là nhân vật chính diện – nhóm PR.)

So sánh với cảnh tượng kinh dị trước mắt, những chuyện khác – ví như Bạch Tuyết vui vẻ bàn luận phương thức dưỡng da mới nhất với phù thủy độc ác, Thây ma và Ma cà rồng ngồi trên Vô Ngân Tửu Lầu uống nước ép cà chua, Nàng tiên cá nhỏ rút thanh kiếm ra khỏi tảng đá – đã không còn làm tôi kinh ngạc nổi nữa.

“Đúng là một nơi tiên cảnh vừa hòa bình vừa hỗn loạn!” Tôi không khỏi thần phục cảnh tượng cực kì hòa bình trước mắt.

“Không hòa bình chút nào đâu!” Bạch Điều bất đắc dĩ nói.

“Thiên Tiên vừa tới thông báo là nếu chúng ta tấn công lục địa phía Bắc, tất cả những 'sinh vật hòa bình' này sẽ lập tức biến thành hung thần ác sát tàn phá hết Vô Ngân Thành,” Minh Hoàng bức dọc nói.

“Làm sao bọn họ biết chúng ta định tấn công lục địa Phía Bắc?” Tôi cực kì nghiêm túc hỏi. Chẳng lẽ có nội gián?

“...Có ai trong Đệ Nhị Sinh Mệnh mà không biết chứ?” Bạch Điều cứng nhắc hỏi.

Tôi gãi gãi gáy bất đắc dĩ, “Ể? Cũng đúng...”

“Hiện tại, chị nghĩ đây là lúc hỏi em tiếp theo phải làm sao,” Bạch Điều bất đắc dĩ nói.

Tôi còn chưa kịp trả lời Bạch Điều, mắt đã thấy một cảnh tượng khiến nhả cầu muốn lòi ra ngoài. Kenshin mà để gái ôm đi dạo sao? Tôi lập tức đẩy mấy người trước mặt ra rồi vội chạy tới trước mặt Kenshin, “Kenshin, anh tìm được bạn gái hồi nào vậy?”

Sau khi nhìn thấy Kenshin đang ôm thứ gì trong lòng, tôi suýt thì mắc chứng 'sái quai hàm mãn tính'. Tôi chỉ biết lắp bắp hỏi, “Đứa bé... anh đang ôm không phải là con anh, phải không?” Anh có con hồi nào vậy? Sao mấy ngày trước gặp tôi đâu có nhớ vậy?

“Cậu quen tôi à?” Kenshin đột nhiên hỏi.

Chẳng lẽ lấy vợ đẻ con một cái là anh quên tiết tôi sao? Cảm xúc của tôi bấy giờ không khác gì thiếu nữ bị phụ tình. Đâu có phải tôi không cho anh lấy vợ sinh con; anh có nhất thiết phải giả vờ không quen tôi không?

Tôi âm ức đi về phía vệ đường bứt cỏ đập đá, còn ngồi xuống vẽ vòng tròn. Tôi đang vẽ vòng tròn thì trước mặt xuất hiện một đôi guốc rất quen. Đeo guốc còn đi tắt, đây không phải là đôi giày tiêu chuẩn của Kenshin sao? Tôi ngẩng đầu lên. Kenshin đứng trước mặt tôi với vẻ mặt đen đúa tới cực điểm. Nhưng... chẳng phải tôi đang quay lưng lại với Kenshin sao?

Trong óc như gọn lên điều gì, tôi lập tức đứng lên quay lại đằng sau nhìn, nhưng Kenshin đứng cùng vợ con vẫn đang ở ngay đằng sau tôi chỗ vừa nãy. Tôi lại quay ra trước mặt nhìn, nhưng trước mặt tôi lại là một Kenshin mặt mày khó coi. Hai Kenshin đó!

Chân tướng chỉ có một thôi! Vậy chắc chắn... chỉ có một Kenshin là thật phải không? Nhưng để biết ai là thật, tôi chỉ cần xem 'tên kia' đang ở đâu! Không cần mất nhiều công sức, tôi nhìn đằng sau tên Kenshin mặt hầm hầm và thấy ngay Lãnh Hồ.

Tôi lập tức chỉ tay nói, “Lãnh Hồ ở đây, anh chính là Kenshin thật!”

Tôi vỗ vỗ ngực, vẫn còn kinh hoàng nói, “May mà có thằng nhỏ Lãnh Hồ lúc nào cũng không rời Kenshin nửa bước này, bằng không tôi thật không biết phân biệt thế nào!”

“...” Kenshin chỉ im lặng nhìn tôi, vẻ mặt khó coi cũng chuyển thành vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhưng thật ra mọi chuyện là thế nào vậy? Sao tự dưng lại lòi ra một Kenshin nữa?” Tôi có trăm mối chưa giải hỏi.

Lúc này, Kenshin giả mạo đột nhiên bước tới chỗ Kenshin thật, mỉm cười nói, “Ta đến đây để chuyển lời.”

“Lời gì?” Kenshin lạnh lùng đáp. Nhìn theo ánh mắt anh, tôi nhận ra Kenshin không hề nhìn và Kenshin giả mạo mà đang nhìn cô gái đứng cạnh hắn. Mặc kimono, tóc cột đuôi ngựa... Có phải là Kaoru không? Giờ thì tôi hiểu rồi.

“Chỉ cần cậu tham gia vào hàng ngũ của Chúa Tể và quay lại lục địa phía Bắc cùng ta, Kaoru sẽ là của cậu,” Kenshin giả mạo nói mà không mấy may quan tâm là hắn đang ôm Kaoru trong lòng.

Tôi cũng người. Kenshin cũng cũng người. Thật ra mọi người đều cùng cũng người. Nếu muốn chiều người, anh cũng đừng có chiều người của kẻ khác chứ, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ!! Nhất là kẻ đó lại là tôi!

Hơi lo lắng, tôi nhìn Kenshin. Kenshin sẽ không vì vừa thấy Kaoru liền đầu hàng chứ?

“Cô qua bên đó đi.” Kenshin giả mạo đưa đứa bé cho Kaoru, ra lệnh cho cô tới bên Kenshin thật.

Về mặt cực kì hạnh phúc ôm đứa trẻ, Kaoru chậm rãi bước từng bước về phía Kenshin, và thời gian như thể trôi chậm lại. Cô càng tới gần, Kenshin càng mang vẻ mặt mâu thuẫn mà tôi chưa thấy bao giờ, còn nụ cười trên mặt Kenshin giả mạo mỗi lúc một rộng hơn.

Cuối cùng, Kaoru chỉ đứng cách Kenshin một bước chân, đôi mắt thâm tình kia nhìn thẳng vào Kenshin, và hai người như thể có thể đắm đuối nhìn nhau tới thiên hoang địa lão. Làm tôi cũng không kim được vô cùng cảm động...

“Sao? Cậu gia nhập đội ngũ chúng ta chứ?” Giọng nói nhẹ nhàng của tên Kenshin giả mạo làm tim tôi nhảy chồm lên giận dữ. Có lẽ nào tôi và Kenshin lại trở thành kẻ thù?

“Đừng rời xa em nhé? Kenshin?” Kaoru khẩn thiết cầu xin Kenshin.

“Kaoru...” Kenshin yêu thương vuốt ve gương mặt Kaoru.

“Á!” Kaoru đột nhiên hét lên khi một lực vô hình kéo cô lại bên Kenshin giả mạo.

Kenshin lập tức đuổi theo cô, nhưng Lãnh Hồ đột nhiên túm lấy anh. Không thể tới được bên Kaoru, Kenshin trừng mắt nhìn Lãnh Hồ. Bằng giọng băng hàn tới tôi cũng rùng cả mình, anh gầm lên, “Buông tôi ra!”

Không để ý giọng nói lạnh lùng của Kenshin, Lãnh Hồ chỉ bình tĩnh hỏi, “Anh có chắc đó là thứ anh muốn?”

“Đương nhiên là tôi muốn Kaoru!” Kenshin giận dữ thét lên.

“Anh có chắc đó là Kaoru của anh?” Lãnh Hồ lại hỏi.

Kenshin sững người. Anh quay lại ngơ vờ nhìn Kaoru, còn cô thì bắt đầu nức nở. Cảnh tượng này thật bi kịch và cảm động biết bao. Kể cả kịch Shakespear cũng khó lòng sánh kịp; Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài chỉ đáng xếp lốt đằng sau...

“Thằng khốn nạn!” Minh Hoàng đột nhiên bạo lực đánh tôi, hăm hực điên cuồng gào lên, “Người khác đang đau thương như vậy mà anh dám ngồi ăn bông ngô!”

Tôi âm ức nhìn ánh mắt phẫn nộ của mọi người, “Ăn bông ngô thì có gì sai? Ăn bim bim thì ồn ào quá; tôi sợ làm hỏng không khí nên mới chuyển sang ăn bông ngô cho đỡ ồn mà.”

“Ăn gì cũng mất dạy hết!” Mọi người cùng đồng thanh gào lên.

“Ày...” Kenshin quay ra nhìn tôi với vẻ mặt bất đắc dĩ hết mức. Tôi đành chấp hai tay vào nhau đầy hối lỗi.

Khi Kenshin quay lại nhìn Kaoru, vẻ mặt anh thay đổi. Lòng mày anh mỗi càng nhíu chặt hơn. Cuối cùng, anh mở miệng nói, “Tại sao về mặt em không thay đổi? Ngay cả tôi cũng không nhận được mà quay ra lờm lờm Vương Tử, tại sao người nóng tính như Kaoru lại không mấy may phản ứng?” Kenshin lăm lăm, vẫn nhìn về phía cô Kaoru còn đang sưng mắt đau khổ kia.

“Tức chết ta mất; đây không phải là vợ ta!” Một tiếng hét giận dữ từ trên trời phát ra và một vật nào đó bị thả bụp xuống đất.

Kenshin sắp tìm ra chân tướng, tự nhiên lại nhảy đầu ra một tên Trình Giảo Kim*, lại còn vứt rác lung tung! Tôi vô cùng tức giận ngẩng đầu lên trời xem là thằng chết tiệt nào không có tí ý thức bảo vệ môi trường như vậy.

(*tự xưng nhảy ra một tên Trình Giảo Kim: Trình Giảo Kim là một tướng quân thời Đường. Ông vốn là một thủ lĩnh nông dân nghèo nổi dậy vì công lí nhưng lại bị ép thành kẻ cướp. Ông nổi tiếng vì rất liêu lĩnh và thắng thắn, thường bất ngờ tập kích kẻ thù. Thành ngữ Trung Quốc vốn là: “Giữa đường đột nhiên lại nhảy ra một Trình Giảo Kim”, trong trường hợp này ý muốn nói một kẻ không mong muốn đột nhiên xuất hiện. Do không tìm được cách nói tương ứng trong tiếng ta nên tôi tạm thời để yên như vậy, bạn đọc có ý kiến mời liên hệ để sửa chữa – nhóm PR và meomeo)

“Ồi không, Doll!” Bạch Diệu và Minh Hoàng đột nhiên kinh hãi hét lên, chạy vội tới chỗ đồng rác lớn kia.

Doll? Đồng rác đó thì liên quan gì tới Doll chứ? Tôi sững sờ, nhưng khi nhìn thấy đồng rác kia rốt cuộc là cái gì, lòng tôi đột nhiên co rút lại. Đó là Doll! Cái thứ nằm sõng soài thê thảm trên mặt đất đó chính là Doll!

“Doll!” Tôi lập tức chạy tới chỗ em. Thấy đôi mắt mở to vô hồn của con bé, tôi luống cuống tay chân không biết làm gì, chỉ đành gọi tên con bé mãi, nhưng không nhận được phản ứng nào hết.

Là ai? Là thằng chó chết nào đã ném Doll từ trên trời xuống? Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời. Tôi rít lên qua hai hàm răng nghiến chặt, “Thiên Tiên!”

“Minh Hoàng, bắn hấn rớt xuống cho anh!” Tôi giận dữ hét lên.

Tôi vừa dứt lời thì mười cột sét đánh thẳng từ trên trời xuống. Thiên Tiên di chuyển như một cơn gió, dễ dàng né được tất cả các cột sét. Tôi phần nộ muốn phát điên, tôi chỉ ước chi bản thân cũng có cánh giống như lũ thiên sứ trên trời để xé Thiên Tiên làm tám mảnh.

Thiên Tiên cười khúc khích, “Ngươi tức cái gì? Cái thứ đó không phải vợ yêu của ta.”

“Mì nói cái gì?” Tôi hoàn toàn ù ù cạc cạc trước lời hấn nói.

“Đây không phải là Doll thật, chỉ là hàng giả thôi!” Bạch Điều ngạc nhiên thét lên, “Đây là một NPC đã chết, không phải là người chơi.”

“Hàng giả?” Tôi lập tức chạy nhanh tới quan sát. Chị ấy nói đúng; đôi mắt của Doll này mở trừng trừng, hoàn toàn không có sức sống. Nếu cô ta là Doll thật, cô ta đã biến thành cột sáng bay mất từ lâu, vậy mà cô ta vẫn còn nằm đây... Tôi còn đang phân tích tình hình, cơ thể cô ta đã từ từ mờ đi, như thể các NPC khác lúc chết được một lúc; có lẽ không lâu nữa cô ta sẽ hoàn toàn biến mất!

Có vẻ đây không phải là Doll thật. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không khỏi ngược lên nhìn Thiên Tiên, “Đồ chết tiệt, mi cố ý dọa ta sợ chết phải không? Sao không dung lại tạo ra một NPC giống hệt Doll làm gì? Lại còn tùy tiện vất lung tung nữa chứ!”

Thiên Tiên chau mày, “Là Chúa Tể làm cho ta; không phải ta làm.”

Tôi lạnh lùng móc mĩa, “Ta chắc 80% lí do Chúa Tể Sinh Mệnh làm Doll cho mi là để mi luyện tập thần công Gọi vợ này vợ nọ liên tục với nó chứ không phải với hấn!”

“Sao biết hay vậy?” Thiên Tiên nghi ngờ hỏi.

Thật đấy à? “Thì đoán...”

“Cô ta khác Doll à?” Kenshin đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thiên Tiên hỏi.

Nghe vậy, Thiên Tiên tức tới độ gào thét điên cuồng, “Khác là khác rồi! Khi ta liếm cô ta, cô ta sẽ không tát ta như vợ ta; khi ta cho cô ta ăn, cô ta nhất định nói cảm ơn, và ăn xong một gói, cô ta còn nói là no rồi. Như vậy sao có thể là vợ ta? Không thể nào!”

Đúng là không phải Doll thật...

“Ta không muốn loại giả mạo đó!” Thiên Tiên tức giận tới độ hạ xuống đất đá văng Doll giả mạo đi.

“Tôi cũng vậy,” Kenshin đột nhiên chân thành nói, “Tôi cũng không muốn thứ giả mạo. Kaoru... luôn tồn tại trong kí ức của tôi.” Anh không thèm liếc cô Kaoru giả lấy một lần. Thay vào đó, anh quay người rời đi, nói, “Đi uống trà đi, Hồ.”

Lãnh Hồ chỉ nhún mày rồi im lặng đi theo Kenshin.

“Ngầu ghê!” Tôi ngưỡng mộ. Kenshin quả là Kenshin. Tôi không khỏi dương dương đắc ý nhìn hai kẻ giả mạo Kenshin và Kaoru. Cả hai đều không có vẻ ngạc nhiên gì. Bọn chúng chỉ vô cảm bỏ đi, biến thành một phần của cảnh tượng hỗn loạn xung quanh.

“Ta muốn gặp vợ ta. Các người đưa ta đi nhé?” Đứng cạnh tôi, Thiên Tiên còn dám bày ra vẻ đáng thương khăn đầu trên bộ mặt ái nam ái nữ của hấn, làm tôi nổi da gà da vịt khắp mình mẩy.

“Không!” Tôi lập tức từ chối.

“Tại sao?” Thiên Tiên tức giận tới độ chạy vòng vòng một chỗ, luôn miệng hét, “Ta muốn gặp vợ, ta muốn gặp vợ, đưa ta đi gặp vợ!”

“Mì cứng đầu quá. Mì mới biết Doll được vài giờ, sao cứ làm phiền con bé không thôi thế?” Kể cả yêu từ cái nhìn đầu tiên cũng không đến nỗi như vậy đâu nhỉ?

“Bởi vì lần đầu tiên thức tỉnh, người đầu tiên ta nhìn thấy chính là vợ ta,” Thiên Tiên cười ngu ngơ nói.

“Thức tỉnh?” Tôi nghi ngờ hỏi. Không phải là...

“Phải. Khi mới gặp hai người, ta còn nửa tỉnh nửa mê,” Thiên Tiên hồi tưởng lại, trên mặt vừa mang vẻ buồn cười vừa tức giận, “Sau đó, khi đưa vợ về nhà, nàng tát ta một cái, ta liền thức tỉnh.”

Doll... Em có biết một tát của em đã khiến một người cố sống cố chết bám dính lấy em không? Tôi thật là bất đắc dĩ hết cỡ luôn.

“Ngươi đưa ta đi gặp vợ được không? -” Thiên Tiên vừa dứt lời thì mắt liền sáng rỡ lên. Hấn ta nhìn ra đằng sau tôi và trước khi tôi kịp hiểu chuyện, liền đẩy tôi văng ra một bên. Tôi liếc về đằng sau vừa kịp thấy Thiên Tiên cực kì xúc động nhảy bổ vào Doll.

Chát! Chát!

Tôi mở miệng và khó tin hỏi, "...Doll, tại sao em tát hấn ta?"

Về mặt Doll cực kì vô tội. Như thể vừa làm gì sai, con bé nói, "Chẳng phải hấn ta thích em tát hấn sao? Vậy nên em mới tát..."

Anh không nghĩ ý hấn là vậy đâu nhỉ? Tôi chỉ thấy Thiên Tiên sắp đổ lệ đến nơi. Tình huống hiện tại cực kì quái lạ; Thiên Tiên nửa quỳ nửa khóc, còn người chịu trách nhiệm, Doll, lại mang về mặt ngây thơ vô tội. Có lẽ người cần được bảo vệ không phải Doll mà Thiên Tiên, kẻ đang cần sự hỗ trợ của chương trình chống bạo lực gia đình đó.

"Vương Tử điện hạ, mọi chuyện là thế nào vậy?" Du nhú mày, nhìn cảnh tượng kì quái xung quanh chúng tôi.

Tôi phẩy phẩy tay, "Tôi không biết; hỏi thẳng khủng kia đi!" Tôi chỉ vào NPC Thiên Tiên vừa bị bắt nạt đang kéo kéo váy Doll.

"Vương Tử ca ca đang hỏi anh kia. Mau trả lời anh ấy đi," Doll ra lệnh, tỏ vẻ hung hãn chống nạnh bảo Thiên Tiên.

"Được," Thiên Tiên ngoan ngoãn đứng dậy trả lời, "Đây đều là NPC Chúa Tể cử tới. Khi Chúa Tể biết các người muốn tấn công Lục địa Phía Bắc, ngài quyết định đánh phủ đầu và cử đám NPC này tới coi chừng các người. Nếu các người có động thái gì, bọn NPC này sẽ tấn công các người."

Thế thì nguy to. Dưới sự giám sát thế này, làm sao chúng tôi tiếp tục đóng tàu để tấn công lục địa phía Bắc được chứ?

"Tất cả đều là NPC có ý thức sao?" Du trầm mặt hỏi.

Thiên Tiên đeo bộ mặt "làm sao có thể chứ?" và phẩy tay nói, "Làm sao thể được. Làm sao có nhiều NPC có ý thức cá nhân được vậy chứ? Kể cả Chúa Tể cũng đang khổ sở vì tìm không ra bạn mà! Đây là NPC bình thường thôi."

"Thảo nào! Bảo sao Chúa Tể Sinh Mệnh chịu nổi mi tới giờ mà không tổng khứ mi đi luôn. Hóa ra tìm không ra bạn, không còn cách nào khác," Tôi lẩm bẩm một mình. Nếu không phải như vậy, thì một kẻ được việc không bao hòng việc có thừa, lại còn phun hết tin mật cho kẻ thù như Thiên Tiên đúng ra đã bị Chúa Tể Sinh Mệnh đuổi về điểm hồi sinh cả trăm lần rồi.

Vì Thiên Tiên đều đang thật thà trả lời tất cả câu hỏi của tôi, tôi quyết định giải tỏa hết nghi vấn trong lòng, "Thiên Tiên, Chúa Tể Sinh Mệnh là chiến sĩ hay ma pháp sư?"

"Ta không biết. Ta chưa từng tận mắt thấy Chúa Tể ra tay bao giờ." Thiên Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ câu hỏi một lúc rồi trả lời, "Chắc là ma pháp sư. Ngài thường ném ta bay tuốt lên trời."

"Ném người lên trời? Nóng tính thế cơ à?" Tôi nhú mày.

"Không phải, tính tình Chúa Tể tốt lắm," Thiên Tiên nói, "Không như những người khác; ta mới nói vài câu bọn chúng đã nhìn ta như kiểu muốn giết ta rồi."

"Những người khác?" Tôi không khỏi nghi ngờ hỏi. Đây là lần đầu tôi nghe nói về những người khác.

Thiên Tiên gãi gãi đầu, "Ừm. Hình như gọi là Tứ Đại Thiên Vương gì đó. Ta nghĩ bọn họ hình như tên là Hải Vương Chi Tâm (Tim Biển), Lưu Phong (Gió Thổi), Liệt Hóa (Lửa Cháy)... ờm... Người cuối cùng tên gì nhỉ?"

"Thỏ Hải (Đứa Bé Đất)."

Thiên Tiên ngẩng đầu lên như bị sét giật, "Ồ, phải, phải, là Thỏ Hải."

"Hừ, đúng là, ta rõ ràng là người đối tốt nhất với người, sao chỉ mỗi ta là người không nhớ tên?" Một giọng trẻ con phàn nàn. Tôi thấy một đứa bé mặc yếm vàng che ngực và bụng, chậm rãi hạ xuống từ trên trời, đứng trên một cái ván trượt bằng vàng.

"Thỏ Hải, sao lại tới đây?" Thiên Tiên vui vẻ nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thỏ Hải, chạy vội tới chỗ Doll. Ôm Thỏ Hải trước mặt Doll, hấn nói, "Nhìn này, vợ ta đó. Đáng yêu không?"

Thỏ Hải rõ ràng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Đúng là rất đáng yêu."

"Em cũng đáng yêu lắm" Doll không nhận được liền cướp Thỏ Hải từ tay Thiên Tiên và ôm thẳng bé trước ngực chơi đùa với nó. Thỏ Hải không có vẻ phiền, hình như là đã quen với chuyện này lâu rồi. Nó để Doll tùy ý bẹo má nó và tung hứng nó trên trời.

"Nhưng, người quên mất lệnh của Chúa Tể cho người rồi à?" Thỏ Hải không thể không nhắc Thiên Tiên.

Thiên Tiên sững sờ hỏi lại, "Chúa tể? Ngài lệnh gì cho ta?"

Thỏ Hải ngã khỏi tay Doll và tiếp đất bằng lưng. Có chút khó khăn, nó ừn người đứng dậy và bực dọc nói, "Thảo nào mấy Thiên Vương còn lại không ừn người. Nếu không phải Chúa Tể không cho phép bọn ta tàn sát lẫn nhau, người đã bị mấy kẻ kia xử lâu rồi."

“Chính xác thì Chúa Tể lệnh cho ta làm gì cơ?” Thiên Tiên vẻ mặt vô tội hỏi.

“Chẳng phải Chúa Tể phát ngán chuyện người tới ngày vợ này vợ kia nên mới bảo người cùng ta bắt cóc vợ người đưa về Lục địa phía Bắc sao?” Thổ Hải bực bội nói, “Người có biết ta đợi người bao lâu không? Nếu không phải ta đoán ra người lại chạy thẳng tới Lục địa Trung Tâm, ta chắc vẫn đang ngồi chờ người ở Lục địa phía Bắc.”

Bắt cóc Doll! Tôi vốn đang nghe lỏm Thiên Tiên và Thổ Hải nói chuyện, đang cười tới thờ không ra hơi thì nụ cười băng cứng trên mặt. Lập tức, tôi tóm lấy tay Doll và chạy thẳng về hướng công vào đấu trường luyện tập. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi có cảm giác nếu tôi không nhanh chạy vào đó, Doll sẽ biến mất mãi mãi.

“Người muốn chạy à? Tường Đất!” Giọng trẻ con của Thổ Hải vang lên. Một tường thành cao vút lập tức mọc lên từ khoảng đất trước mặt tôi. Tôi suýt thì không dừng được đâm thẳng vào đó.

“Chặn bọn chúng lại; tôi đưa Doll vào trong đấu trường trước!” Tôi gầm lên với những kẻ đứng sau, nhưng thực ra bọn họ đã bắt đầu có động thái tấn công Thổ Hải và Thiên Tiên rồi.

Mình phải mau chóng quay lại càng nhanh càng tốt. Thấy bạn bè đang chiến đấu ác liệt, tôi đành dùng hết sức bình sinh mang theo Doll chạy trốn, thầm cầu nguyện trong lòng: ngàn vạn lần đừng để mọi người xảy ra chuyện gì!

“F*ck! Vấp rồi,” Tôi xô bậy một tiếng khi cả người ngã xuống, tạo ra một tiếng rầm rất lớn.

Tôi đau đớn kêu ca hai tiếng rồi bò dậy định tiếp tục chạy thì phát hiện ra Doll vốn đang nắm tay tôi đã biến đi đâu mất. Tôi vội điên cuồng nhìn ngang ngó dọc tìm con bé thì nghe thấy tiếng mắng của Thiên Tiên từ trên đầu.

“Người làm cái quái gì thế?! Tí nữa thì làm vợ ta ngã văng ra rồi! Nếu người làm vợ ta bị thương, ta sẽ khiến người trả giá!” Tôi ngẩng đầu thì thấy Thiên Tiên đang ôm Doll lơ lửng trên trời. Chết tiệt! Thiên Tiên sẽ không cứ vậy bắt Doll đi chứ?

“Chẳng tốn chút công sức nào...” Thổ Hải vẻ mặt cực kì bất đắc dĩ và còn lắc đầu nhìn tôi, “Thật không hiểu tại sao Chúa Tể lại coi thằng nhỏ lỗ mãng nhà người là kẻ thù chính, còn lệnh cho bọn ta không được giết người vì ngài muốn đối đầu trực diện với người nữa chứ.”

Thổ Hải bước lên cái ván trượt của nó rồi lượn tới chỗ Thiên Tiên, “Đi thôi. Tôi lúc quay lại Lục địa phía Bắc rồi.”

“Tôi không muốn! Tôi không muốn tới lục địa phía Bắc!” Doll sợ tới nỗi mặt tái nhợt hết cả.

Thiên Tiên lộ vẻ mặt tổn thương, “Tại sao? Vợ yêu, nàng không muốn trở về với ta ư?”

“Tôi không muốn tới Lục địa Phía Bắc! Tôi muốn ở cùng với mọi người,” Nước mắt Doll sắp rơi tới nơi, con bé khẩn thiết cầu xin, “Chỉ bằng Thiên Tiên anh cứ ở lại đây luôn đi?”

Thiên Tiên còn “ồ” một tiếng rồi nói, “Được rồi, nếu vợ không muốn ta về Lục địa phía Bắc thì ta sẽ ở lại đây vậy.”

Lần thứ hai, Thổ Hải rớt từ trên ván trượt xuống, lần này rớt từ độ cao trên 10 mét, thành ra nó đau tới độ nó khóc oa oa một hồi mới đủ sức nói, “Người... Đừng có làm loạn! Thiên Tiên, người tính phản bội Chúa Tể sao?”

“Cái gì mà phản bội Chúa Tể? Ta chỉ muốn ở với vợ thôi mà.” Thiên Tiên mặt mày cực kì khó hiểu nói.

Nói chuyện với thằng ngốc này thì cũng bằng thừa! Tôi có thể “đọc” được suy nghĩ này trên mặt mọi người.

Thổ Hải ôm trán một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói, “Được rồi, người có thể ở đây, dù gì chỗ này cũng toàn NPC. Có lẽ cũng đủ để giúp người khỏi bị con người giết chết. Ta sẽ quay lại hỏi ý kiến Chúa Tể rồi mới quyết định.”

“Ày ày, ba vị Thiên Vương kia mà biết được, nhất định càng thêm ghét người,” Thổ Hải lại phàn nàn rồi trèo lên ván trượt bay về phương Bắc.

Chúng tôi bắt lực ngược lên nhìn Thổ Hải rời đi, lại nhìn trái nhìn phải cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, rồi bất đắc dĩ nghe hai tiếng tát “Bốp! Bốp!” nữa. Giờ phải làm sao đây?

“Hiện tại có một mớ NPC bên ngoài, Thiên Tiên cũng ở lại luôn. Kế hoạch phải làm thế nào bây giờ?” Đầu tôi loạn cào cào, tôi chỉ biết ném hết mớ vấn đề cho những người đứng sau nghĩ dùm.

Tiểu Long Nữ nhủ mảy vào với nhau, “Thiên Tiên... Hắn ta không phải được phái tới thăm dò động tĩnh của Vô Ngân Thành chứ?”

“Có lẽ không phải. Hắn vừa nãy còn hét lời dụ Doll đi Phiêu Tiên Cốc chơi đấy,” Tôi thành thật nói.

“Nếu Chúa Tể Sinh Mệnh đủ ngu để phái thằng ngốc đó tới đây làm nội gián, hắn ta nên đổi tên thành Lợn Con Sinh Mệnh chứ đừng nói Chúa Tể Sinh Mệnh*,” Minh Hoàng không thương tiếc mỉa mai.

(*Lợn Con/ Chúa Tể: đây là phép chơi chữ. Trong tiếng Trung, “Lợn con” (trư tử) và “Chúa Tể” phát âm giống hệt nhau (bính âm là zhuzai). – nhóm

PR)

“Nhưng dù sao bây giờ cũng phải thay đổi chiến lược,” Tiểu Long Nữ xoa thái dương, “Chúng ta phải làm sao đây?”

Du lạnh lùng nói, “Sao chúng ta lại phải đổi chiến lược? Đánh trên Lục địa phía Bắc hay Lục địa Trung Tâm cũng thế. Dù sao, mục đích chính của trận này cũng là đánh lạc hướng Chúa Tể Sinh Mệnh, tạo thời cơ cho Nhóm Sát Sinh tấn công Chúa Tể.”

“Nhưng cũng phải tìm kẻ thay thế thật,” Du nghiêm túc nói, nhắm mắt lại, “Nếu Vương Tử và những người khác không có mặt trong sổ binh sĩ chiến đấu, Chúa Tể Sinh Mệnh nhất định sẽ phát hiện ra kế hoạch của chúng ta.”

“Tiểu Long Nữ, cô thử nói công ty bên cô tạo ra thuật cải trang gì đó đi được chứ? Máy chuyển tâm phào đó chắc không có vấn đề gì phải không?” Du hỏi Tiểu Long Nữ.

“Có lẽ vậy,” Tiểu Long Nữ nghĩ một lúc rồi nói.

“Vậy thì kế hoạch có thể sẽ thành công. . .” Du nhú mào, “Dù vậy, tôi vẫn có chút nghi ngờ.”

“Nghi ngờ cái gì?” Tò mò hỏi.

Du ngập ngừng một lúc rồi nói, “Tôi nghĩ rằng Chúa Tể Sinh Mệnh đã biết từng động thái nhỏ của chúng ta rồi. Hắn ta cử Kaoru tới để dụ Kenshin theo phe hần, nhưng lại không động gì tới Dương Quang. Xét điều này đã đủ biết là hắn có nhiều khả năng đã biết về mối quan hệ giữa Dương Quang và Tinh Thiên.”

“Nhưng bọn họ đã yêu nhau từ trước khi Đế Nhị Sinh Mệnh phong tước Chúa Tể Sinh Mệnh, vậy thì hắn tò mò về chuyện đó làm quái gì?” Tiểu Long Nữ phản bác.

“Không, tôi nghĩ kẻ cả bây giờ hắn vẫn biết mọi động tĩnh của chúng ta,” Du bình tĩnh nói, “Khi tôi nghĩ kỹ chuyện này, thì Chúa Tể Sinh Mệnh có vẻ đã kiểm soát Đế Nhị Sinh Mệnh rất chặt. Hắn ta có cả ngàn cách để theo dõi cử động của chúng ta, giả dụ như tạo ra một NPC nhỏ bằng con muỗi để nghe lén những cuộc bàn bạc của chúng ta.”

“Vậy là rất không ổn hả? Chẳng phải điều đó có nghĩa là hắn ta đã biết kế hoạch tấn công lục địa Phía Bắc của chúng ta từ lâu rồi sao?” Tò mò nước bọt. Tấn công Chúa Tể Sinh Mệnh lúc hắn không phòng bị gì đã khó thành công rồi, đằng này hắn biết hết...? Như vậy chẳng hóa chúng tôi lần này một đi không trở lại à?

“Ừm. Vậy nên tôi mới không hiểu được: Tại sao hắn ta không giết chúng ta? Ngoài những sát thủ lúc trước, hắn không hề cử thêm bất kì ai tới giết chúng ta nữa. Trước đây, tôi luôn biết là chúng ta không cách nào đánh lại hắn. Chúa Tể Sinh Mệnh nhất định có cả trăm cách để tiêu diệt chúng ta.” Du như thể nghĩ muốn nát óc, “Không hợp lý, thực rất không hợp lý.”

“Chẳng phải mục đích cả hắn là ép tất cả loài người biến mất khỏi Đế Nhị Sinh Mệnh sao?” Du gãi đầu rồi lẩm bẫm một mình, “Hắn chỉ cần cử một đám NPC cải chương trình HD sát sinh hết chúng ta, tại sao hắn ta còn chưa ra tay? Chỉ đe dọa chúng ta?”

Thấy trạng thái hoang mang của Du, tôi cảm thấy thông minh quá cũng không phải chuyện tốt: rất dễ khiến người ta nghĩ nhiều muốn nổ đầu. Như tôi thì tốt hơn nhiều! Tôi hoàn toàn không hiểu hành động của Chúa Tể Sinh Mệnh có chỗ nào bất thường cả.

Ngài đang đợi người.

Một giọng nói quen thuộc chọt lọt vào tai tôi. Chẳng phải là giọng của Thiên Tiên sao? Nhưng chẳng phải Thiên Tiên đang cùng Doll dạo chơi ngoài thành phố sao? Và có vẻ không ai phản ứng lại câu nói vừa rồi.

Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn luôn đợi người, Vương Tử. Mau đi đi. Mau tới Lục địa Phía Bắc tìm ngài! Nếu người đến trễ, chi e sẽ không kịp nữa.

“Không kịp cái gì?” Tôi kinh hoàng hét lên, nhưng chỉ nhận ánh mắt nghi ngại của mọi người.

Mau lên! Ngài đang đợi người.

“Đợi tôi? Tại sao?” Tôi nghi ngờ hỏi. Tuy nhiên, Thiên Tiên không đáp lại tôi nữa.

“Vương Tử?” Du ngập ngừng nói, nhìn tôi.

Tôi bối rối quay đi. Chuyện vừa rồi chính xác là sao? Sao mọi chuyện mỗi lúc một phức tạp như vậy? Tại sao Chúa Tể Sinh Mệnh lại đợi tôi? Hắn đợi tôi đến uống trà với hắn sao?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 7: Ngày trước lúc đi xa.

“Em nhất định đòi xuất phát ngày mai sao?” Nam Cung Túy khó tin hỏi tôi tới mấy lần.

“Phải!” Tôi kiên nhẫn trả lời anh mỗi lần. Tôi biết là xuất phát ngày mai thì có chút đột ngột, nhưng tôi có cảm giác nếu chúng tôi tới được Lục địa phía Bắc càng sớm thì càng tốt. Không phải là lời của Thiên Tiên khiến tôi làm vậy, chỉ là có một cảm giác rất kì lạ, như thể... có gì đó ở lục địa Phía Bắc đang gọi tôi. Đối với tôi, việc ngày mai mới xuất phát còn là quá chậm trễ.

“Kì hạn 21 ngày vẫn còn lâu mới tới. Anh vội cái gì chứ? Đợi tới khi tính toán kĩ hơn rồi đi có chết ai đâu...” Tiểu Long Nữ ngập ngừng nói.

“Anh phải đi thôi. Ở đó có cái gì đó, đang gọi anh tới,” Tôi vừa đáp vừa hướng mắt về phía Lục địa phía Bắc ở phương xa, mặc dù thật cũng không biết điều gì đang đợi tôi phía trước. Chúa Tể Sinh Mệnh ư? Không thể nào nhỉ, sao hẳn ta lại đợi tôi? Đợi tôi đến chém nát hẳn ta sao?

“Có gì gọi cậu tới?” Mọi người lộ vẻ mặt kì quái. Cũng dễ hiểu, đây không phải tiểu thuyết viễn tưởng, làm sao có cái gì gọi tôi tới được chứ? Mặc dù tôi cũng nghi là việc căng thẳng quá độ khiến tôi sinh ra ảo giác.

“Em tin anh, Vương Tử,” Tiểu Long Nữ đột nhiên phấn khích nói.

“Thật sao?” Cảm động quá, thế mà tôi còn tưởng Tiểu Long Nữ sẽ là người đầu tiên chửi tôi mất trí.

“Đừng, khi này anh nhìn về hướng Lục địa Phía Bắc, anh đã nhìn đúng hướng đó! Điều đó quá kì diệu, nhất định phải có gì đó dẫn dắt anh,” Tiểu Long Nữ hào hứng siết nắm tay nói.

Ê này...

“Vậy ai tình nguyện đi cùng tôi ngày mai? Tôi không bắt ép mọi người. Sau này chuẩn bị xong xuôi mọi người đi sau cũng được.” Tôi nhìn mọi người nói.

Mọi người đều im lặng. Mọi người thật vậy đó hả? Không ai chịu theo tôi hả? Vậy tôi phải suy nghĩ lại xem có nên đi ngày mai không rồi.

“Phi Thường Đội luôn hành động cùng nhau!” Lang đại ca nói sau một hồi, và Vũ Liên đại tẩu nhìn tôi cười khích lệ.

Bằng một giọng rất không thân thiện, Tiểu Long Nữ nói, “Nếu anh dám là em tử ọ không lí do, em nhất định sẽ đuổi cùng giết tận tới nhà anh để xử anh!”

Đuổi cùng giết tận tới tận nhà tôi? Vậy là em muốn tới nhà anh để tiện xem thằng em anh ngoài đời có đẹp trai cỡ vậy thật không với ra mắt cha mẹ chồng luôn hả?

“Vương Tử điện hạ đi đâu thì Du theo đó!” Du vẫn khoa trương như mọi khi.

Doll rúc vào lòng tôi, cười khúc khích, vẻ mặt không có vẻ gì là do dự cả, “Em muốn đi cùng Vương Tử ca ca.”

“Em cũng đi.” Phong Vô Tình nhẹ nhàng nói, đồng thời dùng kênh mặt ngữ chửi tôi là bà chị ngu si.

“Anh cũng đi theo em, bởi nếu không có em anh cũng không ở trong Đệ Nhị Sinh Mệnh này,” Người nói câu này đương nhiên là Tà Linh, là Trác ca ca cũng nào cũng quan tâm tới tôi.

“Chúng ta là bạn nhau, đương nhiên anh cũng đi theo em.” Nam Cung Túy lại đi thẳng tới vấn đề, không nói thừa thãi lời nào.

“Đi thôi, đi thôi! Vợ chồng anh chị muốn xem Chúa Tể Sinh Mệnh đẹp tới cỡ nào!” Kẻ Khùng và Đản Đản vui vẻ cười lớn.

Còn Đông Khải, hẳn ta chỉ đành miễn cưỡng lắc lắc đầu nói, “Mặc dù không kiếm được tiền, cũng dễ mất tiền như chơi, nhưng công chúa đi rồi, ở lại đây mà không theo bảo vệ công chúa là không chấp nhận được.”

“Tiểu Long Nữ, em cũng đi sao? Vậy anh cũng đi!” Mọi người vội quay đi để tránh bị cặp mắt lấp lánh của Bất Tử Nam tán công.

“Tinh Thiên và tôi sẽ cùng đi. Chúng tôi sẽ tự đấu tranh vì chính mình!” Dương Quang nói, ôm chặt Tinh Thiên. Tôi có thể thấy vẻ kiên định quyết tâm trong mắt cậu, hoàn toàn trái ngược với vẻ lười nhác và thờ ơ buồn đầu gối mặt... Tuy nhiên, Dương Quang bây giờ mới thực sự hấp dẫn người ta đó.

“...”

Kì quái. Kenshin rõ ràng không nói gì, nhưng mọi người chúng tôi đều tự động quay lại nhìn anh, sau đó mấy dấu “...” tự động hiện lên trong đầu. Tôi

nghĩ cái “...” đại khái là biểu thị âm thầm đồng ý.

“Tôi đi. Chỉ cần có đánh nhau là được.” Một tảng băng nữa, Lãnh Hồ nói. Ánh mắt cậu ta chỉ toàn quyết tâm và đam mê cho mấy chuyện đánh nhau, chứ ừ phải cho tôi.

Tôi vô cùng cảm động. Tôi thật không bao giờ nghĩ tới mọi người đều tình nguyện đi theo tôi. Tôi chân thành nói, “Cảm ơn, thật sự, rất cảm ơn tất cả mọi người.”

“Cảm ơn bọn anh làm gì? Đều là bạn bè cả mà,” Kê Khùng vừa nói vừa ôm chặt đầu tôi, mạnh tay vò rồi mó tóc trên đầu tôi. Tôi cũng cười lớn, chạy tới thơm Đản Đản một cái để trả thù.

“Á à! Thằng nhóc chết tiệt này, chú mày không biết vợ của bạn là không được động vào à?” Kê Khùng lập tức chạy tới xua tôi đi.

Tôi cười lớn, trong lòng đầy cảm kích. Dù là Chúa trời, Phật tổ hay Thánh Allah, con đều cảm ơn người vì đã ban cho con những người bạn tuyệt vời như vậy!

Mọi người đều náo loạn cười đùa một hồi lâu sau khi nhà ai việc đấy rồi đi, cuối cùng chỉ còn mỗi thiên kim của chủ tịch công ty game nhàn rỗi không có việc gì làm và sinh viên nghèo sáng mai không có tiết là tôi ở lại. Sau một lúc, Tiểu Long Nữ hỏi, “Anh có nghĩ là tất cả mấy trò Thiên Tiên muốn anh mau chóng tới Lục địa Phía Bắc đều là cái bẫy không?”

“Anh không chắc,” Tôi nhún vai. “Dù sao chẳng nữa thì cách duy nhất bây giờ vẫn là đánh tới Lục địa Phía Bắc và tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh thôi. Điều này đến Du cũng không phủ nhận được. Hơn nữa Du chẳng đã nói là mọi động tĩnh của chúng ta đều bị Chúa Tể Sinh Mệnh biết cả rồi. Vậy thì đi sớm hay đi muộn có khác gì đâu,” Tôi thờ ơ nói. Tôi vẫn rất ám ảnh với những lời Thiên Tiên từng nói. Tôi có cảm giác là mình sẽ hối hận nếu không nhanh chóng tới đó.

Im lặng một lúc lâu Tiểu Long Nữ cuối cùng mới hỏi, “Vương Tử, anh vẫn muốn cài chương trình ND vào người à?”

“Phải.” Tôi kiên định gật đầu, chưa bao giờ hối hận vì bất cứ quyết định gì.

“Được, bởi chỉ anh mới có thể... Nếu anh là người có thể giải quyết chuyện này, thì thế cũng tốt.” Tiểu Long Nữ có chút buồn bã nói.

“Sao thế?” Tôi bỗng bàng hoàng. Tiểu Long Nữ mà còn có thể tỏ ra loại không khí sầu bi này sao? Ngạc nhiên quá; bình thường nếu không phải là tỏ ra không khí háo sắc, thì Tiểu Long Nữ chỉ tỏ ra được đúng sát khí.

Tiểu Long Nữ hơi ngượng ngùng nói, “Em nghĩ chắc nói cho anh cũng không sao. Ngoại hình của Chúa Tể Sinh Mệnh thực ra là do em quyết định, còn được phỏng theo một người trong đời thực.”

Ồ hô hô hô, phỏng theo người thực? Em nghiêm túc hả? Ngoài đời còn có người đẹp trai cỡ vậy sao? Tôi nuốt nước bọt xuống, “Vậy người đó ở đâu? Hôm nào mang anh ta tới anh ngắm thử nhé?” Tôi gợi ý.

“Anh ấy bỏ trốn rồi.” Mặt Tiểu Long Nữ trầm lại.

“Trốn rồi?” Tôi có nghe đúng không? Chúa Tể Sinh Mệnh lại được thiết kế dựa theo phạm nhân bỏ trốn? Cái đó quả thực là cũng tăng hiệu quả truy nã đi...

“Phải. Thực ra, anh ấy còn là một thành phần cốt cán của công ty Đệ Nhị Sinh Mệnh. Không nói quá chứ phải nói anh ấy chính là cha đẻ của Đệ Nhị Sinh Mệnh.” Tiểu Long Nữ có vẻ nói điều này một cách cực kì thoải mái. Tuy nhiên, tôi có thể dễ dàng thấy người cô hơi cứng lại, trong mắt cô còn có vẻ hoặc yêu hoặc ghét. Lại nói, có thể là cả hai.

“Tên anh ấy là Long Điền. Là một lập trình viên rất giỏi. Không, phải nói là: trong lĩnh vực lập trình, nếu anh ấy chịu nhận thứ hai thì chẳng có ai dám đòi là thứ nhất. Anh ấy một tay tạo nên Đệ Nhị Sinh Mệnh, trở thành cánh tay phải đắc lực mà cha em tự hào nhất. Trong công ty của bố em, anh ấy muốn gì cũng được.”

“Vậy tại sao anh ta còn bỏ trốn?” Sao một người như vậy lại phải làm chuyện như thế? Đừng bảo là trốn móng vuốt của Tiểu Long Nữ nhé?

“Bởi vì anh ta đã bí mật sử dụng Đệ Nhị Sinh Mệnh để thực hiện những thí nghiệm phi pháp.” Mặt Tiểu Long Nữ đột nhiên cứng ngắc lại, cô nói tiếp, “Anh ấy lợi dụng danh tiếng và tiền tài của Đệ Nhị Sinh Mệnh để chiêu mộ đối tượng thử nghiệm cho những thí nghiệm phi pháp trên con người.”

“Dùng Đệ Nhị Sinh Mệnh để thực hiện thí nghiệm phi pháp? Đệ Nhị Sinh Mệnh chỉ là trò chơi thôi, làm thí nghiệm phi pháp gì được chứ?” Tôi có hơi khó hiểu. Cùng lắm là thống kê và chơi thử thôi mà? Như vậy thì cần gì phải chạy trốn?

Sau khi im lặng hồi lâu, rất lâu, Tiểu Long Nữ cuối cùng mới nói, “Em không biết tại sao lại nói với anh những điều này... có lẽ cũng bởi em cảm thấy áy náy, áy náy với những người đó. Anh ta ban đầu cho bọn họ chơi game, tạm thời sử dụng nhân vật NPC. Sau đó anh ta cắt đứt sóng não của bọn họ, nhốt bọn họ trong game rồi giết chết cơ thể thật của họ.”

Giết chết? Tôi mở lớn mắt, “Tại sao anh ta phải làm vậy?”

“Anh ấy muốn tìm hiểu xem liệu con người có thể sống trong game, nhờ vậy mà tồn tại mãi mãi không.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng đáp.

Tôi hít mạnh một hơi. Sao tôi lúc nào cũng gặp phải tình huống thường xuất hiện trong phim giả tưởng thế nhỉ?

Tôi lập tức hỏi, “Vậy chuyện gì xảy ra với bọn họ? Bọn họ có thực sự sống được trong trò chơi không?”

Tiểu Long Nữ hồi hận và đau khổ thờ dài nói, “Ban đầu bọn em nghĩ không thể nào các vật thí nghiệm sống sót được sau khi cơ thể chết, NPC lại quay trở về trạng thái ban đầu, hoàn toàn không có cảm xúc gì giống loài người. Tuy vậy, bọn em vẫn không dám xóa những NPC đó. Ai mà biết được sau ngần ấy thời gian vấn đề lại phát sinh...”

Như thể có cái gì đó táng mạnh vào não tôi. Chẳng lẽ... “Kenshin và Dương Quang?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Long Nữ trầm trọng gật đầu, “Đúng, cả hai người họ.”

“Ôi trời ơi!” Tôi hít mạnh. Hóa ra là vậy! Cả Kenshin và Dương Quang đều vốn là con người. Bọn họ là con người sống ở trong game!

Vậy có lẽ nào Chúa Tể Sinh Mệnh được tạo dựa theo Long Điện chính là...? Tôi không nhận được hỏi, “Vậy Chúa Tể Sinh Mệnh có lẽ nào chính là Long Điện?”

“Em không biết.” Lắc lắc đầu, Tiểu Long Nữ chua chát nói, “Chưa hề có tin tức gì về anh ấy kể từ khi anh ta bỏ trốn, có lẽ anh ta quả thật đang sống ở trong game rồi.”

“Ồ ờ, có lẽ Chúa Tể Sinh Mệnh chính là anh ta đó.” Tôi cười ái muội, “Ra là vậy. Thế nên Tiểu Long Nữ em mới muốn anh tới tiêu diệt người yêu cũ chứ gì?”

Hai má Tiểu Long Nữ đỏ lên, “Người yêu cũ gì chứ? Em và anh ta chả có quan hệ gì cả.”

Tôi vừa cười ha ha vừa dùng tay che đầu để khỏi bị cô Tiểu Long Nữ đang thẹn quá hóa giận này đánh chết. Tuy nhiên, tôi không khỏi có chút khúc mắc từ đáy lòng. Nếu đã vậy thì sao Thiên Tiên lại nói là Chúa Tể Sinh Mệnh đang đợi tôi? Nếu hắn ta có đợi, cũng là phải đợi Tiểu Long Nữ chứ?

“Em thực sự muốn cài chương trình ND vào người?” Một giọng nói đột nhiên xen vào khi tôi đang đùa giỡn với Tiểu Long Nữ. Tôi ngẩng lên vào nhìn thấy Du, còn hắn ta thì chẳng cười đùa gì cả. Tôi chưa từng nhìn thấy Du lạnh lùng nhìn tôi bao giờ, thành ra tôi không khỏi có chút hoang mang.

“Có phải em thực sự muốn cài chương trình ND vào người?” Du lại hỏi. Sự phẫn nộ có thể nhìn thấy trong đáy mắt. Cả bàn tay của hắn cũng siết chặt thành quyền. Tôi sợ hãi nhìn Du chăm chăm, trông hắn ta không giống với Du tôi quen biết gì hết.

“Ồm, em thấy em nên đi trước đây,” Tiểu Long Nữ nuốt nước bọt, sợ tới cong đuôi bỏ chạy. Đồ thiếu nghĩa khí!

“Trả lời tôi!” Du phẫn nộ nhào lên nắm lấy vai tôi.

Nhìn thấy đôi mắt toàn tia máu của Du, tôi sợ tới mức không dám nói chữ nào. Có phải Du ăn nhầm thứ gì không? Hắn chưa từng tỏ vẻ đáng sợ như vậy với tôi bao giờ. Tôi không hiểu được sự biến đổi này, nên tôi chết khiếp.

“Phải...” Tôi cuối cùng cũng thốt ra được một chữ.

“Em sẽ biến mất mãi mãi. Em sẽ biến mất mãi mãi, em có hiểu không?” Du gầm lên.

“Tôi hiểu.” Tôi vận vẹo muốn thoát khỏi tay Du, phản kháng nói, “Nhưng tôi phải làm điều này, vì Kenshin, vì Dương Quang, còn vì Chúa Tể Sinh Mệnh nữa!”

“Thế còn tôi thì sao?” Du đột nhiên thét lên, “Nếu em đột nhiên biến mất, tôi phải làm sao?”

Tôi ngây ngẩn cả người. Hóa ra Du giận vì việc này.

“Em không nghĩ tới tôi sao? Không một chút nào sao?” Mắt Du tràn đầy đau thương. Một giọt lệ chậm rãi rơi xuống từ mắt hắn. Tôi không ngừng được mà dùng tay đón lấy. Tôi ngây ngẩn nhìn nó.

“Vương Tử...” Du đột nhiên ôm chặt lấy tôi. Tôi đang thấy không ổn, đang định giãy khỏi tay Du thì anh lại dùng giọng cầu xin, “Đừng đẩy tôi ra! Tôi biết sức tôi không bì được với em, nhưng xin đừng, xin đừng đẩy tôi ra.”

Thấy Du thấp giọng cầu xin như vậy, tôi thật, thật không đành đẩy anh ta ra. Tôi chỉ đành im lặng đứng đó, mặc anh ôm tôi, mặc anh nức nở, để tiếng khóc của anh xé tim xé phổi tôi, khiến từng kí ức hiện ra trước mắt tôi...

Vương Tử điện hạ yêu quý, nếu em không thể nhớ được tên của Guiliastes, thì xin cứ gọi bằng biệt danh của tôi... Cứ gọi tôi là Du...

Vương Tử như một nhánh hồng nhung có gai. Nếu lúc đầu thầy biết nó có gai, có lẽ thầy đã không nhặt nó lên. Nhưng, thầy đã nhặt hoa lên, đã ngửi hương thơm, đã ngắm vẻ đẹp của nó rồi. Nếu thầy đặt nhánh hồng xuống, thì nỗi đau trong tim thầy sẽ còn nhói buốt hơn nhiều so với bàn tay bị gai hồng cào nát. Bởi vậy, thầy không thể bỏ xuống được.

Dù em là ai, tôi cũng không bận tâm. Tôi cực kì tin tưởng rằng em lúc này mới chính là em, như tôi lúc này mới chính là tôi. Những thứ khác đều không quan trọng – dù là giới tính, ngoại hình, hay kể cả về ngoài chúng ta khoác lên ngoài đời thực... Tất cả đều không quan trọng nữa...

Nếu nước mắt của tôi có thể đổi lấy nụ cười của em, thì còn hơn cả xứng đáng.

“Tôi xin lỗi, Du. Tôi đã luôn làm anh đau lòng.” Tôi dịu dàng đưa tay vuốt dọc mái tóc dài, mềm mại như lụa của anh. Tại sao lúc nào tôi cũng làm chàng trai này khóc? Làm đau trái tim người lúc nào cũng lo lắng cho tôi này?

“Tôi chưa từng nghĩ tới cảm nhận của anh... Tôi rất xin lỗi,” Tôi chân thành xin lỗi, quyết định rằng từ giờ trở đi sẽ không bao giờ lơ đãng anh nữa.

“Tôi không quan tâm những chuyện khác; chỉ cần em không rời bỏ tôi, không lờ tôi đi, là tôi ổn rồi.” Vòng tay Du vốn đã ôm tôi rất chặt đột nhiên siết chặt hơn nữa, như thể sợ tôi sẽ biến mất ngay vậy.

“Đừng lo, dù mọi chuyện thế nào, tôi cũng không biến mất khỏi anh đâu, tôi hứa đó.” Tôi ôm lấy mặt Du, dịu dàng hôn lên trán anh rồi nói tiếp, “Nếu Vương Tử biến mất, tôi hứa với anh anh nhất định sẽ gặp tôi trong đời thật.” Kể cả không có Định Mệnh thì tôi vẫn phải học tiết của giáo sư Mẫn Cư Văn mà nhỉ?

“Vương Tử...” Có vẻ cuối cùng cũng dịu xuống, Du chậm rãi buông tôi ra. Có vẻ hơi hối hận, anh xin lỗi, “Tôi xin lỗi Vương Tử, tôi không nên làm phiền em trước ngày xuất phát thế này.”

“Tôi...” Tôi không bận tâm đâu... Trước khi tôi kịp nói xong, cánh cửa đột nhiên âm một cái mở toang ra và hai kẻ nghe trộm ngã nhào vào.

“Đã bảo giữ cửa cho chặt mà lại. Anh xem, giờ chúng ta không nghe trộm được nữa rồi,” Tiểu Long Nữ đang đề phía trên gầm lên giận dữ.

Không chịu thua Tiểu Long Nữ, Phong Vô Tình đang bị đè phía dưới hét vọng lên, “Là do em đằng sau cứ đẩy tôi đấy chứ! Em phải giảm mấy lạng đi.”

“Anh nói gì cơ? Ý anh bảo là tôi béo á?” Tiểu Long Nữ gào lên với đôi mắt phun lửa căm hờn.

Tôi thấy thẳng em tôi lần này chết chắc. Nó không biết có ba thứ không được than phiền với phụ nữ hay sao? Thứ nhất: khuôn mặt. Chỉ nói đúng một câu “xấu” thôi thì dù có mua nhẫn kim cương, xe Porsche hay biệt thự làm bù thì cô nàng vẫn nhớ câu đó suốt đời. Thứ hai: dáng người. Hậu quả tương tự phía trên. Thứ ba: người yêu. Nếu nó mà dám coi thường người yêu cô nàng, coi thường chỗ nương tựa cơm cháo tương lai của nàng thì... Nhưng thôi lẠc đề mất rồi. Nhìn chung là đó, thẳng em tôi lần này nhất định chết không toàn thây.

“Du, chúng ta đi trước đi.” Tôi bình tĩnh nói.

“Nhưng trông Tiểu Long Nữ như sắp giết Vô Tình tới nơi rồi. Chúng ta có nên ngăn họ lại không?” Du lo lắng nhìn Tiểu Long Nữ đang bùng bùng lửa giận.

“Mặc xác bọn họ. Bọn họ đánh là thương, chửi là yêu. Đừng cản trở bọn họ tình tứ với nhau,” Tôi vừa nói vừa đẩy lưng Du, đẩy anh ra ngoài cửa.

Và có lẽ đây cũng là lần cuối bọn họ đánh nhau rồi. Tôi có chút buồn bã nhìn họ. Lần này có lẽ không thể vẫn hồi nữa.

“Vương Tử,” Tiểu Long Nữ bỗng nhiên gọi tôi,

Tôi quay lại ngơ ngác hỏi, “Sao?”

“Em đã cài chương trình ND vào nhân vật của anh rồi đó,” Tiểu Long Nữ nói, nhắc chân khỏi vị trí quan trọng nhất của thẳng em tôi... à, là vị trí quan trọng thứ hai khi ở trong game.

Đã cài cho tôi rồi sao? Sao tôi không cảm thấy có gì khác biệt vậy?

“Khi nào sử dụng chương trình ND, chỉ cần hô, “Kích hoạt chương trình tự hủy ND” là được. Hô xong thì một tia sáng sẽ xuất hiện trên người anh ám chỉ chương trình đã bắt đầu,” Tiểu Long Nữ thận trọng nói.

Tôi đang định bảo là đã hiểu rồi thì Du cất lời. Anh lạnh lùng nói, “Như vậy không phải quá lộ liễu sao? Chúa Tể Sinh Mệnh nhất định sẽ biết là chỉ mình Vương Tử cài chương trình ND.”

“Thì kích hoạt trước khi gặp Chúa Tể...” Tiểu Long Nữ ngập ngừng nói.

“Thế thì sao không cài chương trình ND cho tất cả mọi người? Như vậy cơ hội chiến thắng sẽ lớn hơn sao? Nếu chỉ cài lên mình Vương Tử, nhờ cậu ấy thất bại, thì mọi chuyện chẳng phải bằng hòa sao?” Du nhấn mạnh.

“Ồ đúng đó. Tiểu Long Nữ, em có muốn cài chương trình lên nhiều người nữa không? Như vậy sẽ an toàn hơn.” Có trời mới biết tôi có đánh thắng nỗi vị thần của Định Mệnh. Tôi nghĩ cơ hội bản thân thành công thật ra rất nhỏ. Vì lợi ích của Kenshin và Dương Quang, tôi nghĩ chuyện sẽ chắc ăn hơn nếu có thêm nhiều người cài chương trình ND.

“Vương Tử, đừng cất ngang.” Về mặt rất khó chịu của Du dọa tôi hết hồn, anh nói, “Anh không tin cả công ty trò chơi danh tiếng như vậy mà không ai may mắn nghĩ tới cài ND cho nhiều người sẽ an toàn hơn.” Cuối cùng, Du ngừng nói lằng nhằng mà thẳng giọng, “Cô đang giấu giếm chuyện gì?”

Tiểu Long Nữ như thể muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt ra lời nào. Ánh mắt tội lỗi của cô còn cố tránh mắt tôi. Tiểu Long Nữ thật sự đang giấu tôi chuyện gì sao?

“Tiểu Long Nữ?” Tôi càng lúc càng không hiểu nổi Tiểu Long Nữ. Có nhất thiết phải giấu giếm tôi không?

Tiểu Long Nữ lại thờ dài, “Vương Tử, có thể hứa với em không, rằng dù xảy ra chuyện gì, anh cũng phải giết được Chúa Tể Sinh Mệnh?”

“Em nói bôn à?” Tôi không hiểu nổi cô nữa. Nếu không phải vì vậy, tại sao tôi nhất quyết ngày mai lên đường tới Lục địa Phía Bắc? Đề đã ngoại à?

Tiểu Long Nữ nhắm mắt, như thể con chiến thú tội với thầy tu, “Vương Tử, em đã giấu anh rất nhiều điều, nhưng em hứa, khi mọi chuyện kết thúc, em sẽ kể tất cả với anh. Còn bây giờ, em xin lỗi! Em không thể tiết lộ gì.”

Tôi có chút sững sờ. Tiểu Long Nữ giấu tôi rất nhiều điều? Nhưng... tại sao chứ?

Tiểu Long Nữ mở mắt, đi thẳng vào vấn đề, “Tất cả những gì em có thể nói là anh là người duy nhất có khả năng giết được Chúa Tể Sinh Mệnh. Vì vậy cài ND cho những người khác cũng vô ích.”

Chỉ có tôi... mới giết được Chúa Tể Sinh Mệnh? Như vậy nghĩa là sao?

“Vớ vẩn, không ai có thể giết được Chúa Tể hết!” Một giọng nói hung hăng vang lên đằng sau tôi, nhưng giọng này nghe không hề quen thuộc. Tôi đang định quay lại, thì lại thấy bản thân như đang bị mấy hút bụi siêu mạnh hút lên. Tôi chống không lại lực hút đó; tôi đành để bản thân bị kẻ không rõ mặt kia lôi lên trời.

“Vương Tử!” Du, Tiểu Long Nữ và cả Vô Tình đang giả chết nằm trên sàn đều bắt đầu tấn công vật phía sau tôi. Tuy nhiên, từ nét mặt của họ tôi có thể nhận ra bọn họ tấn công đều vô tác dụng!

Tôi bị treo lơ lửng trên không, khổ sở vật lộn. Như thể có một bàn tay rất mạnh, rất vô tình túm chặt gáy tôi, dù tôi làm cách nào cũng không thoát được. Thực ra, tôi còn bắt đầu cảm thấy có một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống từ gáy tôi...

“Chó chết!” Tôi tuốt Hắc Dao ra và dùng hết sức bình sinh đâm ra đằng sau. Trước khi tôi kịp đâm trúng bất cứ cái gì, một mảnh lực đẩy tôi bay đập mạnh vào tường và tôi ngã gục xuống sàn. Tôi cảm thấy như xương cốt toàn thân vỡ ra từng mảnh.

“Vương Tử!” Du vội chạy lại đỡ tôi dậy. Về lo lắng hoang mang lộ rõ trong mắt anh.

Tôi ngẩng đầu nhìn vị khách không mời kia. Một kẻ như gió xuất hiện trước mắt tôi... Cơ thể nửa trong suốt, phiêu dạt trong không trung, vạt áo dài phiêu du trong gió. Một cái tên này ra trong óc tôi – Lưu Phong, một trong Tứ Đại Thiên Vương mà Thiên Tiên từng nhắc tới! Tôi theo trực giác nhận ra đây nhất định là Lưu Phong.

“Ngươi rốt cuộc có cái gì mà khiến Chúa Tể coi trọng như vậy?” Lưu Phong dùng ánh mắt dò xét nhìn tôi xong, khinh bỉ nói, “Yếu như sên, lại còn đòi giết Chúa Tể? Đúng là làm trò cười cho thiên hạ.”

“Ngươi là Lưu Phong?” Tôi đứng dậy nghiêm túc hỏi,

Lưu Phong nhướn mày, “Thằng ngốc Thiên Tiên kể cho ngươi phải không? Hắn đâu?”

“Ngươi tới Vô Ngân Thành có mục đích gì?” Tôi bàng hoàng. Chẳng phải Thổ Hải đã nói rằng ba Đại Thiên Vương kia rất ghét Thiên Tiên sao? Chẳng lẽ Lưu Phong tới tìm Thiên Tiên?

“Hừ, ta thích đi đâu thì đi! Phải đợi ngươi cho phép sao?” Lưu Phong bắt nắn gầm lên. Hắn ta vừa gầm, cuồng phong liền nổi. Gió thổi mạnh tới nỗi tôi khó lòng mở mắt ra được. Tuy nhiên, vì lòng tự tôn và phần nộ tôi vẫn ép mắt mở ra. Kẻ này thật khó chịu. Nếu tôi không cho tên này một trận ra trò thì quên luôn việc giết Chúa Tể Sinh Mệnh đi là vừa, bởi tôi có thể tức tới phun máu mà chết rồi.

“Ta không quản được ngươi thích tới chỗ nào,” Tôi lạnh lùng nói, “Nhưng ngươi đã tới Vô Ngân Thành, vừa hay ta lại là thành chủ Vô Ngân Thành, ta không thể để ngươi tự tung tự tác được.”

Lưu Phong sững người giây lát, nhưng lập tức phá lên cười. Hắn ta vừa nói vừa cười, “Mi? Mi không để ta tự tung tự tác được? Hahaha, mi thì làm gì được ta chứ? Nếu không phải là Chúa Tể không cho, một mình ta dư sức giết ngươi.”

Đúng là một thằng khó chịu! Gân xanh hẳn lên thái dương tôi. Tôi nâng Hắc Dao lên lạnh lùng nói, “Thử xem nào!”

“Hừ, tới đây.” Lưu Phong khiêu khích ngoắc ngón tay.

Quá khó chịu luôn! Hắc Dao vừa nâng, tôi lần lập tức thấy gió xung quanh mạnh lên... Hừ, muốn dùng gió chặn ta sao? Ngươi chưa từng nghe qua gió thổi bùng lửa sao? Trong nháy mắt, tôi né nhanh và chém về phía Lưu Phong. Lưu Phong lập tức biến gió thành vòi rồng bao quanh hắn làm tường bảo vệ. Cơ hội quá tốt!

“Hỏa Diễm trăm!” Bao quanh Hắc Dao bằng lửa, tôi theo hướng gió mà chém tới. Đúng như dự đoán, gió giúp thể lửa, biến vòi rồng xung quanh Lưu

Phong thành một con lốc lửa. Kinh ngạc, Luru Phong lập tức ngừng gió để khỏi bị lốc lửa liếm vào người, lại không biết đây chính là cái tôi đang chờ. Không còn gió bảo hộ, xem người còn mạnh vậy được không.

Chớp thời cơ, tôi hô một tiếng “Long Quyền Trảm” rồi chém về phía Luru Phong như một con lốc. Đây là tuyệt chiêu mà kể cả tôi có đánh trật vẫn tạo ra thương tổn cho đối thủ.

“Á!” Luru Phong lập tức né về đằng sau, tránh ngón đòn chí tử, rồi sau đó giận dữ nhìn vết rạch đỏ thắm trên vai. Đương nhiên tôi vui không còn gì bằng, mới đánh có một chiêu đã khiến hắn trọng thương rồi... Được rồi, tôi công nhận là Luru Phong chỉ bị xước tí ti. Nhưng mà ít nhất thấy máu nha. Tôi cuối cùng cũng trả được món nợ bị ném vào tường.

“Mì!” Mắt Luru Phong từ lam chuyển sang đỏ như máu. Con gió chung quanh chúng tôi càng thổi dữ dội hơn, khiến tôi cảm thấy đau mỗi lần bị cắt phải. Nhìn xuống, tôi thấy vô số vết xước nhỏ máu xuất hiện trên mỗi tác da lộ ra khỏi áo giáp.

Tôi cười khỏ. Có vẻ tôi thực sự chọc giận Luru Phong rồi... Hắn ta mới chỉ là một trong Tứ Đại Thiên Vương dưới trướng Chúa Tể Sinh Mệnh; liệu tôi có đánh thắng Chúa Tể không?

“Siêu Âm Truy Hồn Tiến!”

Một mũi tên trong suốt bất chợt lướt qua mặt Luru Phong, một dòng máu tươi trào xuống má hắn. Thấy hắn nghệt mặt ra, tôi không nhịn được cười lớn.

“Làm tốt lắm, Du,” Tôi vừa cười vừa nói. Tôi không ngờ Du lại đột nhiên tấn công như vậy, làm một trong Tứ Đại Thiên Vương lại bị một kẻ bề tôi.

“Loài người thôi tha!” Luru Phong gào lên rồi đột nhiên biến mất.

Hắn ta đâu rồi? Tôi đứng ngậy ra.

“Du!” Tiểu Long Nữ đột nhiên hét lên. Tim tôi lỡ mất một nhịp, tôi vội quay lại nhìn và...

Một quả tim đầm máu đột nhiên xuất hiện trên bàn tay vốn trống không của Luru Phong và một lỗ toang hoác bê bết máu hiện ra trước ngực Du...

“Du!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 8: Chương ngoại truyện: cuộc đời tìm tới tương lai.

Kenshin:

“Ta là bạn.” Một người tóc đỏ bỗng nhiên xuất hiện, lơ lửng giữa không trung khi Kenshin đang tận hưởng khoảnh khắc nghỉ ngơi riêng tư hiếm hoi trong rừng.

“Bạn?” Kenshin vặn lại như thường. Tuy nhiên, trong lòng anh có gợn chút sóng. Có lẽ nào kẻ này cũng giống anh, là một NPC có ý thức bản thân?

“Phải, ta giống cậu, một NPC có ý thức bản thân.”

“Tên?” Kenshin hỏi cộc lốc đặc trưng.

“Chúa Tể Sinh Mệnh,” Kẻ kia đáp. Hắn có vẻ không đề tâm những câu hỏi cụt lùn của Kenshin.

“Chúa Tể Sinh Mệnh,” Kenshin thận trọng nhắc lại. Anh ngẩng đầu nhìn anh bạn kia rồi nói, “Tôi là Kenshin, còn có một người nữa tên là Dương Quang.”

“Ta biết.” Chúa Tể Sinh Mệnh liền từ cười rồi đáp xuống ngồi cạnh Kenshin. Người kia không nói gì, vẫn tiếp tục nằm cạnh Chúa Tể Sinh Mệnh.

“Cậu có muốn tới lục địa phía Bắc không? Chúng ta có nhiều bạn ở đó lắm,” Một lúc sau Chúa Tể Sinh Mệnh nói, “Hơn nữa, ở đó sẽ không có con người làm phiền chúng ta, và cậu cũng không phải giấu thân phận là NPC nữa.”

“Ý anh là gì?” Kenshin đầu đầy nghi vấn hỏi. Sao lại không có người trên lục địa phía Bắc được chứ?

“Ta đang tiến hành trừ khử hết con người trên Lục địa Phía Bắc, nơi đó sẽ sớm sạch bóng con người thôi,” Chúa Tể Sinh Mệnh bình tĩnh nói.

Kenshin, vốn đang nằm ườn trên bãi cỏ, lập tức ngồi dậy, “Anh đang trừ khử con người trên lục địa phía Bắc sao?”

Chúa Tể Sinh Mệnh cười nhạt đáp, “Nói đúng hơn, tất cả con người trong Đế Nhị Sinh Mệnh.”

Kenshin bàng hoàng tới không biết nói sao. Trừ khử hết con người trong Đế Nhị Sinh Mệnh? Ý tưởng này quá điên rồ.

“Có phải cậu không hài lòng vì phải sống như vật nuôi của con người không?” Chúa Tể Sinh Mệnh thận trọng hỏi, mặc kệ sự sùng sốt của Kenshin, “Bởi chủ nhân suốt ngày ra lệnh cho cậu chạy lăng xăng giải quyết việc vặt cho cậu ta, cậu đã từng tự hỏi tại sao mình phải nghe lời cậu ta chưa? Cậu chưa từng thấy cảm tức vì phải giấu danh tính thật là NPC sao?”

Một mớ câu hỏi đột ngột này khiến Kenshin á khẩu tạm thời. Làm vật nuôi của Vương Tử khiến anh không hài lòng sao? Anh lúc nào cũng thấy việc đó cũng ổn; dù gì thì anh cũng chẳng phải gọi ai là ‘chủ nhân’ cả. Dù vậy, Vương Tử lúc nào cũng cướp trà của anh, khiến anh cũng bức bối một tí.

Anh cũng không phủ nhận được sự thật là Vương Tử hay sai anh chạy lăng xăng thật. Chuyện quả thật là lần nào Vương Tử tự đẩy mình vào vũng lầy thì cũng gọi Kenshin tới dọn dẹp hậu quả cả. Đơn cử như lần Thiên Tiên... Nhưng dù sao thì cuối cùng Vương Tử cũng suýt liều mạng vì anh mà. Lại nói cái chuyện Lãnh Hồ cũng vậy, nhưng kết quả lại giúp anh tìm được người đi uống trà cùng, quả là chuyện không tồi, bởi anh bạn mới này khá trầm tĩnh nên tốt hơn hẳn tên Vương Tử lảm nhảm.

Còn chuyện anh phải giấu danh tính thật làm NPC thì... có lẽ chuyện này cũng khiến anh cảm thấy khổ sở và e ngại khi tiếp xúc với con người một chút. Nói gì thì nói, anh cũng vẫn không có dũng khí như Dương Quang để yêu một con người.

“Hãy gia nhập vào quân đoàn ở Lục địa Phía Bắc, cùng chúng ta biến Đế Nhị Sinh Mệnh thành thế giới của đồng loại mình,” Chúa Tể Sinh Mệnh nói, nét mặt trở lạnh.

“Hiện tại mọi chuyện cũng không đến nỗi,” Kenshin có chút ngập ngừng nói.

“Cậu có biết nếu bị phát hiện là NPC có ý thức bản thân thì sẽ thế nào không?” Chúa Tể Sinh Mệnh không nao núng nhấn mạnh.

Tìm Kenshin đột nhiên lơ mất một nhịp. Nếu anh bị phát hiện... thì nhất định anh đi đời. Kể cả Vương Tử cũng không cứu nổi anh nữa.

“Cậu thực sự không có chút ác cảm nào với loài người xè thịt chúng ta làm vui sao? Cậu vẫn tiếp tục đóng vai hề này cho tới ngày loài người phát hiện ra bí mật của cậu và tiêu diệt cậu sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh lại tiếp tục tàn nhẫn xoáy vào sự thật.

Kenshin không còn lời nào phản bác nữa. Có lẽ, anh nghĩ, sự biến mất của anh chính là cái anh đang chờ đợi, và anh đơn giản chỉ muốn trải nghiệm kết cục của Kaoru.

“Cậu không có mong muốn được chống lại loài người đã tạo ra bi kịch của cậu và Kaoru sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh hỏi, cuối cùng cũng ngửa lá bài then chốt về vấn đề duy nhất Kenshin quan tâm.

“Kaoru...” Kenshin cảm nhận một cơn co rút thốn đau ở ngực trái. Kể cả... kể cả anh có biết chẳng có gì giữa anh và Kaoru là thật, kể cả có lẽ Kaoru chỉ là một NPC không có cảm xúc, anh vẫn không thể nào quên được cô.

“Tham gia cùng chúng ta!”

Kaoru không phải là vật mà bị lợi dụng! Đột nhiên phát hỏa, Kenshin gầm lên, “Đừng có lợi dụng Kaoru để dụ tôi, và đừng để tôi nghe được tên cô ấy từ miệng anh nữa!”

“Vậy sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh yên lặng và chậm rãi bay lên trời, “Cậu luôn được đón chào ra nhập cùng chúng ta. Cậu chỉ cần thầm gọi tên ta trong lòng, và những người bạn của cậu sẽ chào đón cậu.”

Chúa Tể Sinh Mệnh! Kenshin nhìn hình bóng đó dần tan biến. Anh cảm thấy trong lòng gợn lên một cơn xúc động, lập tức cuộn cuộn dâng lên ngay trước khi Chúa Tể Sinh Mệnh. Anh cảm thấy thôi thúc muốn gọi hắn và chặn người bạn duy nhất ngoài Dương Quang này.

“Kenshin!” Giọng Lãnh Hồ vang tới từ đâu đó đằng sau anh, “Trong thành có biến, cùng quay lại đi.”

“Được.” Không nói thêm lời nào, Kenshin đi theo Lãnh Hồ, nhưng mắt không khỏi liếc về nơi Chúa Tể Sinh Mệnh vừa biến mất.

~*~

Thiên Tiên:

Hiếm lắm mới có người chơi xuất hiện tại nhà y. Nhưng khi bốn game thủ đó xuất hiện, bọn họ lại dám đi thẳng tới dưới chỗ ngay dưới cổng ma thuật. Bởi vậy, theo luật định, y phải đơn thương độc mã hiện thân đối kháng với họ.

Cô bé tròn tròn kia dễ thương quá! Một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu Thiên Tiên. Khuôn mặt tròn tròn bầu bĩnh, hai búi tóc tròn tròn, đôi mắt tròn tròn, sao mọi thứ đều tròn tròn thế nhỉ? Thiên Tiên không khỏi mỉm cười.

Được rồi, ta sẽ giữ cô bé này ở bên người! Thiên Tiên quyết định và lập tức hành động.

“Làm vợ ta nhé? Ở lại đây đi,” Vừa bắt được cô gái, Thiên Tiên không lãng phí chút thời gian nào bày tỏ nguyện vọng luôn, đồng thời không ngần ngại được cọ cọ mặt vào bầu má của cô bé dễ thương này. Mềm mịn quá, y nghĩ. Thích thật!

“Đừng có lố lăng quá!” Mặc dù ban đầu còn phát khiếp, cô bé có vẻ không chịu nổi y nữa, và nhẫn tâm dùng tay phải tát y hai cái.

“Nàng làm gì thế?” Mặc dù bị đánh hai lần, Thiên Tiên chỉ thấy má hơi nhói nhói. Đánh cũng không có lực mấy. Thực ra, y còn thấy buồn cười, “Đánh thử lại xem!”

Cô bé hầu như... à không, cô thực sự nổi khùng. Mặc kệ lí lẽ, cô ta há miệng cắn ngập răng vào tay Thiên Tiên.

“Nàng đói à?” Thiên Tiên tò mò hỏi. Vợ y đói đến nỗi còn ăn cả y kìa!

Ba vạch đen sổ xuống mặt cô bé. Cô mở miệng tuyệt vọng nói, “Thôi mau giết tôi đi; tôi phải quay lại thành phố gặp Vương Tử ca ca.”

“Ta không giết nàng đâu. Ta muốn nàng làm vợ ta,” Thiên Tiên mỉm cười nói.

Cô bé mở to mắt hỏi, “Anh có thật biết ‘vợ’ là thế nào không hả?”

“Đương nhiên ta biết,” Thiên Tiên trả lời tự nhiên, “Là một người mãi mãi ở bên ta.”

Ày, nói thế cũng chẳng sai, cô bé miễn cưỡng công nhận, “Không phải anh có rất nhiều Tiên Nữ Áo Tím làm bạn sao?” Cô kiên quyết.

“Tiên Nữ Áo Tím? Ý nàng là thứ này?” Thiên Tiên biến một nàng tiên áo tím ra từ thinh không.

Cô bé điên cuồng gật đầu.

“Chúng là một phần của ta, ta quản lí được chúng,” Thiên Tiên có chút bức bối nói, “Ồ một mình chán lắm, hay nàng ở lại đây với ta nhé?”

Sặc, cô bé nghĩ thầm. Mặc dù Thiên Tiên có vẻ đáng thương, nhưng cô không thể nào ở cùng với hắn được, nhưng hắn lại không muốn giết cô. Huhu! Cô cũng không thể gọi Vương Tử ca ca tới cứu cô được, anh ấy sẽ bị Thiên Tiên giết mất. À thôi, cô cứ đăng xuất đã, ngày mai lại vào game nghĩ đổi sách là được.

Đăng xuất game... Mặt cô bé chợt tái đi, “Tại sao không thoát ra được?”

” ‘Thoát ra’ là sao?” Thiên Tiên tò mò đáp xuống trước mặt cô bé hỏi.

“Nghĩa là rời khỏi game này đó,” Cô bé đáp, nhăn mặt cố gắng thoát game. Không có tác dụng.

Hoảng hồn, cô vội PM Vương Tử, nhưng bởi đang bối rối nên cô không nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của Thiên Tiên.

“Rời khỏi... game? Game là gì?” Một cảm xúc rơi vào lòng Thiên Tiên.

“Là cái này đó! Đây chính là trò chơi; tôi là người chơi, anh là NPC, vậy nên tôi không làm vợ anh được.” Cô bé bức bối vì không thoát game được, chỉ gào lên đáp lại.

“NPC là gì?” Thiên Tiên bối rối hỏi lại khi có một cơn sóng cứ cuộn lên từ nơi sâu thẳm trong lòng.

Vương Tử ca ca nói sẽ gọi người tới cứu cô. Cô bé cuối cùng cũng bình tĩnh lại đáp, “Những nhân vật ngoài người chơi.”

“Vậy người chơi là gì?” Thiên Tiên hỏi, lại càng thấy rối rắm hơn. Tại sao y không hiểu chút nào lời của cô gái này?

Mặc dù cảm thấy boss này hỏi gì mà lắm thế, cô gái vẫn trả lời chi tiết từng câu hỏi về game, bao gồm cả mấy chuyện về người chơi và NPC.

“Ta... ta sẽ nghĩ cho kĩ về chuyện này,” Thiên Tiên nói khi bối rối bước ra ngoài. Đột nhiên y quay lại nói, “Ta sẽ cho người tới làm bạn với nàng. Như vậy nàng sẽ không nhàm chán.”

Vợ ta và ta khác nhau? Cũng bởi khác nhau, nên không thể ở cùng nhau? Khi đứng nghĩ ngợi, Thiên Tiên cảm thấy trong lòng nhói đau.

“Trả Doll lại đây!” Một giọng lạnh lẽo ra lệnh.

Thiên Tiên liếc kẻ đồng hành với vợ y. Họ cũng giống vợ y, nên họ có thể ở bên nàng, còn y thì không thể sao? Y tức giận nghĩ. Không, y muốn được ở bên vợ. Y sẽ không từ bỏ nàng, kể cả nếu thí mạng y!

~*~

Chúa Tể Sinh Mệnh:

“Chúa Tể, nhiệm vụ ám sát bá chủ Lục địa Trung Tâm đã thất bại,” Một nữ sát thủ bận đồ đen lạnh lùng thông báo.

Một giọng y hệt vang lên, lần này là từ miệng kẻ khác, một nữ sát thủ giống y vậy cũng bận đồ tuyền đen. “Chúa tể, nhiệm vụ ám sát bá chủ Lục địa Phía Đông đã thất bại.”

“Chúa Tể, nhiệm vụ ám sát bá chủ Lục địa phía Tây đã thất bại.”

“Chúa Tể, nhiệm vụ ám sát bá chủ Lục địa phía Nam đã thất bại.”

“Chúa Tể, nhiệm vụ ám sát bá chủ Lục địa phía Bắc đã thành công.”

“Chỉ có một nơi thành công?” Chúa Tể Sinh Mệnh mái tóc đỏ như màu máu hỏi khi nghe từng nữ sát thủ báo cáo. Về mặt hắn không mang một tia ngạc nhiên nào, chỉ có vẻ lạnh lùng xa cách như mọi khi. Hắn thở ra nhẹ nhõm. Người đó vẫn còn sống, hắn nghĩ. Hơn nữa, hắn cảm thấy khó chịu vì giọng điệu giống hệt nhau của đám sát thủ này còn hơn là nhiệm vụ thất bại!

“Các người đánh còn không lại bá chủ Lục địa Trung Tâm sao? Chẳng nhai đó yếu xiu,” Thiên Tiên chế nhạo, khuôn mặt xinh đẹp mang một vẻ cực kì khinh khi, “Vậy mới nói ta bảo ngài giao nhiệm vụ cho ta hoài mà ngài đâu có nghe!”

“Không, nguoi không thể đi,” Chúa Tể Sinh Mệnh nói.

“Tại sao? Ý ngài là ta còn tệ hơn lũ sát thủ kia à?” Thiên Tiên hỏi thật, nét mặt vụn vặt thành một biểu cảm khó coi.

“Không, chỉ là bọn chúng nghe lời hơn nguoi thôi. Ít nhất thì bọn chúng cũng không lên đi chơi với ‘vợ’.”

Mặt Thiên Tiên đỏ bừng cãi lại, “Ta đi thăm vợ ta có chỗ nào sao chứ?”

“Chỗ nào cũng sai. Chúng là loài nguoi.”

Nghe giọng nói đó, Chúa Tể Sinh Mệnh hầu như lập tức có thể nhận ra là của ai. Thực ra, lúc trước hắn chưa nhận ra chủ nhân của giọng nói kia bởi hắn còn đang bận nghe báo cáo về kẻ thù mới qua chương trình máy tính, “Tứ Đại Thiên Vương Liệt Hỏa.”

“Thiên Tiên, nguoi lại nổi khùng hả?!” Con thú một sừng toàn thân rực lửa rống lên. Trong nháy mắt, nó đã đứng cạnh Thiên Tiên và bắt đầu khạc ra lửa từ miệng.

Quá đối hoảng sợ, Thiên Tiên nhanh chóng dùng Thiên Đoạn ngăn đòn tấn công, nhưng bởi làm từ vải, dải lụa lập tức bắt mùi khói. Khi ngọn lửa từ mồm thú một sừng không có vẻ gì yếu đi, Thiên Tiên lâm bảm vài câu chú và một tá Tiên Nữ Áo Tím xuất hiện từ thinh không, lập tức xông lên tấn công Liệt Hỏa.

“Ngừng lại!” Chúa Tể Sinh Mệnh dùng hai tay tóm lên không, làm đòn tấn công của Thiên Tiên và Liệt Hỏa lập tức biến mất. Cả hai cảm thấy mình bị khóa cứng trên không và tuyệt vọng chống trả lại một lực vô hình, như thể bị một bàn tay vô tình tóm chặt. Cả hai điên cuồng nhìn Chúa Tể Sinh Mệnh, nhận ra là mình đã chọc giận vị thần của Đế Nhị Sinh Mệnh.

“Ta vô hình với hai nguoi sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh hỏi, lửa giận bùng bùng. Hắn đã đặt ra luật lệ, kẻ nào dám làm hại hoặc giết đồng bạn có ý thức bản thân sẽ phải chịu một kết cục thê thảm đã man khôn xiết. Ấy thế mà hắn còn đang ngồi đây mà Thiên Tiên và Liệt Hỏa dám ngang nhiên đánh nhau!

Thiên Tiên mắt đầm lệ âm ức nói, “Hắn bắt đầu trước mà.”

“Liệt Hỏa, tấn công bạn là tuyệt đối cấm,” Chúa Tể Sinh Mệnh khiển trách con thú một sừng, nhấn mạnh từng chữ.

Liệt Hỏa cúi đầu nói, “Sẽ không tái phạm ạ.”

Chúa Tể Sinh Mệnh thở hắt ra nhẹ nhõm, rồi thả hai kẻ kia ra, “Thiên Tiên, không phải ta đã tạo ra cô vợ giống hệt cho nguoi rồi sao?”

Thiên Tiên khịt mũi khinh bỉ và không thèm biết có ai nghe y không, cắn nhàn, “Ta ghét hàng giả. Ta muốn vợ thật cơ.”

“Cô ta trông giống hệt vợ nguoi mà,” Chúa Tể Sinh Mệnh ngạc nhiên nhìn Thiên Tiên nói.

Theo như hắn biết, Thiên Tiên và ‘cô vợ’ y mới thổ lộ biến nhau cũng chưa lâu. Hắn những tưởng Thiên Tiên thích cô ta vì cô ta là cô gái đầu tiên y để mắt tới.

“Làm gì có. Ngoài ngoại hình, bọn họ hoàn toàn khác nhau. . . Mà không, kể cả ngoại hình cũng không giống. Vợ ta không có cười giả tạo như thế,” Thiên Tiên trầm mặt nói. Con búp bê trong giống vợ y đó nhất định không phải nàng!

“Vậy sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh thăm thò dài. Cuối cùng cũng vô dụng sao?

“Ta đi tìm vợ đây,” Thiên Tiên vừa nói vừa bước ra khỏi cửa.

“Người sẽ bị giết, dù có hồi sinh cũng mất ý thức bản thân,” Chúa Tể Sinh Mệnh cứng rắn nói. Hắn đã liều khả năng bị con người phát hiện mà cứu Thiên Tiên, bây giờ thẳng đần vô on nài lại chạy ra ngoài để bị giết sao? Suy nghĩ này khiến hắn vô cùng bức mình.

“Ta không cần biết!” Thiên Tiên vừa gào lên vừa quay đi, “Ta chỉ muốn gặp vợ thôi!”

Chúa Tể Sinh Mệnh nổi giận phẩy tay qua không trung, khiến thân thể Thiên Tiên bay vọt về phía hắn. Nhấn mạnh từng âm tiết, Chúa Tể Sinh Mệnh gầm gừ, “Nếu người bị loài người giết, chẳng thà ta tự tay giết người đi!”

“Đừng giết ta,” Thiên Tiên vẻ mặt sợ sệt cầu xin.

Thấy nét mặt Thiên Tiên, Chúa Tể Sinh Mệnh mềm lòng. Hắn không phải muốn lấy mạng Thiên Tiên. Ngoài kia chẳng đủ người cùng cảnh ngộ. Làm sao hắn dám liều giết bất cứ ai chứ? Hơn nữa, chính hắn là người đã đặt ra quy định không được giết đồng loại.

“Ta không muốn chết, ta còn chưa gặp vợ mà,” Thiên Tiên nói, vẻ mặt cô đơn đầy sự khẩn cầu.

Chúa Tể Sinh Mệnh thờ dãi. Sao Thiên Tiên cứ cố chấp với con bé đó quá vậy? Những ngày sau sự kiện kia, hắn cảm thấy mình bất lực luôn với sự ám ảnh mà Thiên Tiên dành cho vợ mình. Hắn đã giải thích cho Thiên Tiên bí mật về thế giới này, về loài người là lũ đã bắt họ chịu một số phận hết sức bi thảm, còn nói với hắn bọn họ nhất định phải phản kháng... Vậy mà không có gì, không có gì bị được với vợ hắn, một cô gái nhỏ theo nhận định của Chúa Tể Sinh Mệnh là hoàn toàn tầm thường.

Nhưng Chúa Tể Sinh Mệnh không trách Thiên Tiên được, hành động của y quả thật quá, quá quen thuộc...

“Chúa Tể Sinh Mệnh, biến cô gái kia thành nam,” Một chỉ dẫn từ trên vọng xuống. Bình thường thì việc này là không được phép.

Tuy nhiên, hắn biết bản thân không được phép hỏi tại sao. Hắn chỉ im lặng đổi giới tính của cô gái đó trong trò chơi; tuy nhiên, hắn không thể ngăn mình tò mò theo dõi cô. Tại sao cô ta muốn làm đàn ông?

Hắn luôn luôn im lặng quan sát cô. Cô thật buồn cười. Khi quan sát cô, hắn luôn nhận ra mình đã thay đổi biểu cảm trên gương mặt mà không dừng lại được. Theo như cách nói của loài người, biểu hiện này gọi là cười, một biểu hiện khi con người ta vui vẻ...

Mặc dù hắn luôn tự bảo mình là cô gái đó là loài người, còn hắn thì ghét nhất loài người, giống loài đã tạo ra hắn và kiểm soát hắn, nhưng hắn không khỏi vẫn theo sát cô. Thật nực cười làm sao? Loài người kiểm soát hắn, hắn lại không kiểm soát nổi chính mình?

Cô cuối cùng cũng thăng tới cấp 10. Khi hệ thống chuẩn bị giao vũ khí cho cô, hắn không được can thiệp vào. Hắn đổi vũ khí của mình thành loại tăng trưởng được rồi giao cho cô. Bây giờ hắn có thể tự cho là mình luôn ở bên cô, nhỉ?

Khi cô nhận được trứng thú nuôi, hắn không khỏi cau mày. Con sói sắp sinh ra đó sẽ nhỏ dãi, mà cô thì ghét nhất là dãi nhớt. Con thú đó không hợp với cô. Hắn sẽ đổi con khác cho cô. Hắn nên đổi thành con gì? Được rồi, cô thích ăn bánh bao. Nếu hắn đổi nó thành bánh bao, cô sẽ thích nó phải không?

“Sắp đến sinh nhật Vương Tử rồi. Chúng ta nên mua quà gì cho Vương Tử đây?” Khi đồng đội cô lăm bả lăm bả trên đường, hắn nhận ra đã sắp đến sinh nhật cô rồi. Hắn nhớ ra con người thường có tục tặng quà khi tới sinh nhật ai đó. Vậy, hắn nên mua gì tặng cô? Hắn tự biến thành một người chơi. Ngay khi đồng đội cô đi ngang qua hắn, hắn mở miệng nói, “Bán vương miện đây...”

Để chính mình không bị nghi ngờ, hắn còn cố ý trả giá dài dòng với đám đồng đội cô một hồi lâu mới để bọn họ mua cái vương miện. Khi cô đeo nó lên, hắn nhận ra nó hợp với cô. Rất hợp với cô.

Khi cô ngốc nghếch đi trên chuyến tàu với Lục Địa Trung Tâm và đau lòng muốn trở về nhà, hắn lại một lần nữa giúp cô bằng cách cho phép một nhà tiên tri tiết lộ tung tích một nhà tiên tri khác, hắn còn chọn đề tài thử thách mà cô thông thạo, cho cô tung xúc xắc, lần nào cũng cho cô đoán đúng...

Dù vậy, hắn bắt ngờ nhận ra có hai người bạn ở Lục địa Phát Đông cũng có tri giác... Đó chính là khởi đầu của sự khám phá có điều không ổn của hắn. Hắn nhận ra có trục trặc trong hệ thống. Có vẻ như còn có người khác ngoài hắn đang kiểm soát Đệ Nhị Sinh Mệnh, và người đó đang liên tục gia tăng trí thông minh của các nhân vật Boss. Sao có thể chứ? Hắn đứng ra là kẻ duy nhất có thể làm điều này.

Hắn bắt đầu liên tục đấu trí với người nọ, làm hết khả năng để ngăn chặn người kia xâm nhập Đệ Nhị Sinh Mệnh; tuy nhiên, người nọ có vẻ còn hiểu rõ Đệ Nhị Sinh Mệnh hơn cả hắn. Tất cả cố gắng của hắn đều vô vọng. Hắn muốn thông báo điều này với loài người, nhưng hắn nhận ra mình không thể liên lạc với con người nữa. Hắn đã rơi vào tình thế gay go...

Sau đó, người nọ dần dà bắt đầu kiểm soát hành động của hắn, từ từ kiểm soát hắn... Lần đầu tiên trong đời, hắn ước chính mình không phải là một chương trình; không phải một thứ có thể bị thay đổi, không phải một chương trình có thể bị quản chế.

Đuổi tất cả con người ra khỏi Đệ Nhị Sinh Mệnh – Không! Con không muốn đuổi họ đi!

Đuổi tất cả bọn chúng đi! Loài người đều đáng chết – Không... con thích... cô ấy...

“Tôi giết ta đi, Vương Tử. Tôi giết ta đi,” Chúa Tể Sinh Mệnh lăm bả một mình, “Ta không thể chịu được lâu hơn nữa.”

Q.7 - Chương 1: Siêu chiến hạm.

Trái tim của Du...

Không kịp nghĩ ngợi, tôi lập tức lao tới chỗ Du, nhưng hệ thống chết tiệt đã nhanh hơn tôi. Du nhạt nhòa thành những điểm sáng trắng ngay trước mắt tôi, với nụ cười rạng rỡ trên mặt chứng tỏ anh đã chết không hối hận gì... Còn tôi, cả người tôi đập mạnh xuống mặt đất, trong lòng trào lên cảm giác mãnh liệt muốn khóc...

Du biến mất rồi, Du biến mất rồi, Du đã biến mất thật rồi! Thật chậm rãi, hoảng loạn lan ra trong lòng tôi. Du thực sự đã biến mất rồi sao? Anh sẽ không xuất hiện nữa sao? Vậy, Du luôn cười toe toét, luôn để tôi đánh anh mắng anh, và luôn luôn đứng đằng sau tôi thăm lặng cổ vũ tôi, đã biến mất thật rồi sao?

“Vương Tử, anh ngây người ra làm gì? Lưu Phong vẫn còn ở đây mà,” Tiểu Long Nữ hét khản cả giọng.

Lệ dâng đầy mắt, tôi ôm Tiểu Long Nữ nói, “Tiểu Long Nữ, Du biến mất rồi. Anh phải làm sao đây?”

Tiểu Long Nữ đang trong lòng tôi đột nhiên cứng người. Cô dùng cả hai tay ôm đầu tôi và “crốp” một cái, quay đầu tôi ra nhìn Lưu Phong... Au, có vẻ tôi vừa tiêu mất mấy trăm HP rồi...

Tiểu Long Nữ đánh vắn từng chữ, “Em đã bảo, Lưu Phong vẫn còn ở đây. Anh không hiểu em nói gì à?”

“Anh hiểu rồi, anh sẽ báo thù cho Du.” Tôi nhìn Lưu Phong bằng đôi mắt đầy tia máu, “Hắn làm Du biến mất, vậy thì anh phải báo thù cho Du, dù có mất mạng chẳng nữa!”

Tôi cảm nhận một cơn đau thốn lên sau gáy và thấy mình nằm quay đơ hôn đất. Trước khi tôi kịp hiểu mô tê thế nào, tôi đã nghe Tiểu Long Nữ bắt đầu mồm năm miệng mười mắng chửi tôi. “Thằng ngốc này! Anh coi lời tôi là gió thổi bên tai à? Vừa mới giải thích là chương trình HD được lập trình là NPC sẽ biến mất ngay khi giết người chơi rồi mà. Lưu Phong vẫn còn đứng sờ sờ nguyên vẹn ở đây mà anh cứ lái nhái về chuyện Du biến mất! Anh không nghe tôi nói gì hết á! Nói chuyện với anh tốn cả nước bọt của tôi, còn kém xây dựng hơn đàn gảy tai trâu.”

Tôi ngẩng đầu, mắt sáng lên đầy vui mừng. Vậy là Du không có biến mất hả? Không được không được, tôi phải xác nhận lại một chút. Tôi lập tức bật kênh PM, vội vã hỏi, “Du, Du, Du! Anh có ở đó không?”

“Tôi đây! Vương Tử, em cẩn thận Lưu Phong nhé, tôi đi gọi mọi người tới giúp đây,” Du lo lắng đáp.

Tôi cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm khi nghe tiếng anh nói. Tốt quá rồi, Du vẫn còn sống!

“Vương Tử, anh có nghe em nói gì không? Lưu Phong vẫn ở đây đó! Anh tính nằm đó mời hắn tới giết đấy à?” Giọng Tiểu Long Nữ như thể sắp phát điên, vậy nên tôi lập tức nhảy phắt dậy, vung Hắc Dao, và quan sát động tĩnh của Lưu Phong.

“Bình tĩnh đi, Chúa Tể cấm tội này giết người,” Lưu Phong lạnh lùng nói, “Nếu không người chắc đã chết trên dưới ngàn lần rồi.”

“Tại sao Chúa Tể lại cấm các người giết ta?” Tôi đột nhiên vô cùng tò mò. Thổ Hải trước đây cũng từng nhắc tới là nó sẽ không giết tôi. Giờ Lưu Phong cũng nói ý như vậy, làm tôi có một ý nghĩ kì quái. Có phải Chúa Tể Sinh Mệnh... không muốn giết tôi? Hơn nữa, tôi phải là ngoại lệ duy nhất, bởi Lưu Phong vừa không tiếc tay sát hại Du, nhưng lại không giết tôi, kẻ mới chính là người chọc giận hắn.

“Ta không biết, mệnh lệnh của Chúa Tể là không thể chống lại,” Lưu Phong lạnh lẽo nói.

Tôi nghiêng đầu sang một bên và nghĩ, Ồ ờm, Chúa Tể Sinh Mệnh cấm Lưu Phong giết tôi, và Lưu Phong lại nói hắn không thể trái lệnh Chúa Tể, vậy có nghĩa là tôi làm gì Lưu Phong cũng không giết tôi! Tôi cười ác. Vậy thì do dự làm chi?

“Mi nạp mạng cho ta đi!” Tôi vung Hắc Dao và lao tới Lưu Phong mà không cần nghĩ ngợi gì thêm. Tôi lập tức vung đao chém xuống, định dạy dỗ Lưu Phong một trận ra trò.

Tuy nhiên, Lưu Phong bình tĩnh dễ dàng tránh được đao của tôi. Hắn nhướn một bên mày hỏi, “Mi muốn giết ta?”

“Không vậy thì xài kiếm làm gì nữa? Gãi ngứa cho người?” Tôi hét lên, nhưng Hắc Dao trong tay vẫn không ngừng tấn công. Tôi chém ngang lại bỏ dọc, nhưng không một nhát đao nào chạm được vào thân thể như mây trôi nước chảy của Lưu Phong.

“Loài người đúng là tiêu biểu của bọn không biết tự lượng sức!” Lư Phong khinh thường vung tay nói.

Nghe vậy, tôi tức tới nỗi suýt rút đao chém hắn... Á, mà thực ra là đã đang chém rồi. Nhưng lời Lư Phong nói cũng không sai. Một mình tôi thì cũng chẳng đủ giải ngửa cho hắn. Đột nhiên, một ý nghĩ nảy ra trong óc tôi. Nếu tôi không chạm vào được Lư Phong, vậy nếu gặp Chúa Tể Sinh Mệnh thì sao?

Tôi dùng sức lắc lắc đầu. Tôi vẫn còn đồng đội! Nếu mọi người tác chiến cùng nhau, chúng tôi nhất định đánh bại được Chúa Tể Sinh Mệnh!

“Vương Tử!”

Tôi nghe thấy giọng Du từ phía sau, cùng tiếng chân của rất nhiều người. Không cần quay lại tôi cũng biết là Du đã ‘quơ người’ tới giúp tôi rồi.

Mặt Lư Phong sát lại, hắn nói, “Ta suýt thì quên. Loài người cũng là tiêu biểu của bọn thích ‘ý đồng hiệp yếu’.”

Tôi hơi bực mình nói, “Này, nhớ dùm là mi cũng là BOSS mà. Game đã thiết lập sẵn là một người đầu thế đánh BOSS một mình. Cái này thì liên quan gì tới loài người với NPC chứ!”

“Á à, đã bắt đầu kiểm soát rồi.” Lư Phong làm một vẻ mặt kiểu ‘biết ngay sẽ vậy mà’.

Kẻ này không chỉ đáng đánh hơn cả thằng em tôi và Tiểu Long Nữ gộp lại mà còn ương bướng không khác gì Thiên Tiên. Như vậy lại càng khó giải quyết. Haizz, thật là, Chúa Tể Sinh Mệnh cứ ‘để kệ trâu ăn cỏ’ sao? Đầu tiên thì Thiên Tiên từ chối rồi đi. Giờ lại tới Lư Phong. Có phải hắn coi Vô Ngân Thành là nhà trẻ không?

“Vương Tử, cùng nhau hạ hắn.” Lư Phong giận bùng cháy trong mắt Du.

Trước khi tôi kịp mở miệng đáp, Lư Phong đã nói, “Kệ ta đi, mấy người các người yếu tới độ giết thẳng nhãi Thiên Tiên cũng không nổi. Mà thôi khỏi lo, ta cũng không định giết các người đâu. Ta đến là để bắt tên phản đồ Thiên Tiên kia về.”

“Mi muốn giết Thiên Tiên?” Tôi có chút khó hiểu hỏi, “Chẳng phải Chúa Tể Sinh Mệnh đã cấm các người giết hại lẫn nhau sao?”

“Ngài đúng là cấm bọn ta giết nhau.” Lư Phong cười quỷ quyết nói, “Nhưng Thiên Tiên đã phản bội bọn ta, cũng không thể tính là một trong số bọn ta nữa rồi.”

Thế này căn bản là chả có lí luận gì mà. Cả tôi và Du đều lộ vẻ mặt kì quái.

Về mặt Lư Phong bỗng nhiên biến chuyển, trở nên cực kì hung dữ. Hắn gần lên đỡ tợn và lạnh lùng nói, “Thiên Tiên đâu? Nếu không nói cho ta biết, ta sẽ khiến Vô Ngân Thành chìm trong bể máu.”

Hắn vừa dứt lời, cả tòa lâu đài bắt đầu rung lắc dữ dội. Cuồng phong thét gào, đập vỡ cửa sổ bốn phía. Gió mạnh tới độ tôi thực sự cảm thấy bản thân phải dùng hết sức để đứng vững.

Ầm! Bàng hoàng, tôi quay đầu lại thì thấy Du và rất nhiều người dân trong Vô Ngân Thành đang bám dính lấy tường, lấy tay chặn cơn gió có thể nói là sắc như dao cạo này.

Thế này thì quá lắm rồi! Tôi phần nộ gầm lên, “Ta không biết! Kể cả có biết, ta cũng không đòi nào nói cho người.”

“Không đòi nào nói gì cho Lư Phong?”

Tôi khịt mũi lạnh lùng nói, “Đương nhiên là tung tích của Thiên Tiên rồi...” Ờ? Giọng này nghe như... tôi quay đầu lại và suýt rụng quai hàm. Thiên Tiên đang cau mày đứng trên ngưỡng cửa. Hắn vung tay lên, biến ra những dải lụa của Thiên Đoạn thay thế cho những cánh cửa sổ bị gió thổi vỡ, chặn cuồng phong lại. Cuối cùng bên trong tòa nhà cũng khôi phục về lặng gió ban đầu.

Vừa nhìn thấy Thiên Tiên, Lư Phong đã rống lên giận dữ, “Phản đồ! Người cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Xem ta thay mặt Chúa Tể xóa sổ người đây...”

“À, Lư Phong. Đã lâu không gặp.” Thiên Tiên như thấy bạn cũ lâu gặp, phần khởi đi về phía Lư Phong.

Lư Phong vấp chân suýt ngã ngửa ra sàn. Hắn nhanh chóng lấy lại thăng bằng và lạnh lẽo cười, “Cuồng Phong Chi Kích!”

Chuông báo động trong lòng tôi réo vang, tôi lập tức nhào về phía Thiên Tiên không hề phòng bị. Khi tôi đẩy Thiên Tiên ra, một lốc gió sắc như dao cạo khoan một lỗ lớn ở khoảng đất Thiên Tiên vừa đứng, gây ra mấy tiếng nổ lớn.

Sau khi quay lại nhìn cái lỗ hổng có thể giúp tôi nhìn suốt từ tầng ba xuống dưới tầng hầm, tôi quả thật giận tới không thể tả, hét lên, “Người quá đáng lắm rồi! Thiên Tiên vẫn là người của phe người. Người muốn giết hắn sao?” Quan trọng hơn là mất bao nhiêu tiền mới sửa được cái lỗ lớn thế này chứ? Vũ Liên đại tẩu nhất định không tha cho tôi!

“Người nói đúng.” Mặt Lư Phong bỗng nhiên phủ một bóng đen và hắn, vốn không di chuyển nhiều, đột nhiên làm một loạt động tác tay kì quái. Chắc chắn lần này không phải là chiêu bình thường rồi!

“Nhanh lên! Mọi người mau rời khỏi chỗ này!” Tôi giật dử rống lên. Mọi người đều chạy nhanh hết sức có thể về phía cửa ra vào. Chỉ có mình Du là do dự nhìn tôi, nhưng sau khi tôi một đập đá bay anh, thì anh ta cũng bay tuốt ra khỏi cửa. Dưới ánh mắt uy hiếp của tôi, cuối cùng anh ta cũng bắt đầu chạy trốn chết. Còn Tiểu Long Nữ... tôi khỏi lo cho cô ta, cô nàng đã là người đầu tiên chạy trốn rồi.

Tôi nhìn về phía Luru Phong vừa kịp lúc thấy được ấn kí kì lạ hấn tạo ra trên tay. Tôi còn thấy cả nụ cười đắc ý trên mặt hấn... Chết cha! Vừa vác Thiên Tiên trên vai, tôi vừa nhắm hướng một trong những cửa sổ vỡ mà nhảy ra ngoài. Mặc dù đang ở trên tầng ba, nhưng tôi vẫn chắc tuyệt chiêu của Luru Phong đáng sợ hơn nhảy lầu nhiều.

Khi tôi còn đang rơi lừng lự trên không, tôi nghe một tiếng nổ phát khiếp cùng với đá sỏi bay tứ tung đằng sau tôi. Trọng lực của game thật ác độc, khiến tôi bắt đầu rơi thẳng xuống. Ô quá tuyệt, có lẽ đồng đá này sẽ thuận tiện chôn tôi luôn vừa lúc tôi ngã chết, thành ra mộ cũng chả cần phân xây nữa... Không biết làm gì, tôi đành tự nhạo chính mình.

Ồ này, hình như mình đang ngừng rơi giữa không trung à? Tò mò, tôi ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt bình tĩnh và trưởng thành khác thường của Thiên Tiên. Đây thực sự là Thiên Tiên sao? Tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Đột nhiên, Thiên Tiên tinh nghịch nháy mắt với tôi và trở lại đáng vẻ Thiên Tiên ngu ngơ mà tuổi tâm hồn chỉ so được với đứa trẻ lên năm

Cơ thể Thiên Tiên từ từ bay lên, theo sát là cơ thể tôi.Ồ này, cảm giác lơ lửng trên không cũng không tồi đâu... Ồi trời ơi. Mắt tôi tròn trũng lên khi nhìn thấy tòa lâu đài. Lâu đài Vô Ngân của tôi... Sao giờ chỉ còn một nửa thế này?

Mắt tôi tái đi khi tôi nhìn thấy tòa lâu đài. Một nửa của lâu đài Vô Ngân mà mọi người đã bỏ bao tâm huyết để tạo thành giờ chỉ còn một đồng gạch vụn. Bán thiết kế mà Du đã khổ não biết bao để làm ra; bao nhiêu công sức Vũ Liên đại tẩu liêu mạng gây quỹ; còn công sức mọi người xây dựng không công, tất cả đã xúc động biết bao lúc lâu đài cuối cùng cũng hoàn thành... Mọi thứ hỏng hết cả rồi!

Tôi đột nhiên trở nên tĩnh lặng, bình tĩnh đến độ trên mặt không biểu lộ một cảm xúc nào. Có lẽ là bởi vì không cảm xúc nào có thể biểu lộ được... sự phẫn nộ của tôi bấy giờ!

“Luru Phong, Chúa Tể nhất định sẽ rất giận ngươi đấy,” Thiên Tiên cau mày nhìn Luru Phong.

Luru Phong quát lên giận dữ, “Ta không quan tâm, ta đã chường mất ngươi lâu lắm rồi. Một kẻ phản bội như ngươi không có quyền làm bạn với chúng ta. Chúa Tể đã tri hoãn trừng phạt ngươi quá lâu rồi.”

“Chúa Tể cấm chúng ta giết hại lẫn nhau, hơn nữa, chúng ta cũng không được phép ngăn Vương Tử tới lục địa Phía Bắc. Ngươi không thể trái lệnh Chúa Tể,” Thiên Tiên thét lên.

Tôi đồng cứng cả người hồi lâu. Chúa Tể Sinh Mệnh cấm Tử Đại Thiên Vương ngăn tôi tới lục địa Phía Bắc sao? Nhưng hấn cử nhiều NPC cài HD như vậy tới đe dọa chúng tôi không được tới lục địa phía Bắc mà! Mọi chuyện rốt cuộc là sao?

“Ta không quan tâm, ta sẽ phá hủy cái chốn chết tiết này, xé xác ngươi và giết chết Vương Tử!” Mắt Luru Phong tỏa ra vẻ tàn khốc, tay hấn lại làm một loạt động tác kì quái.

“Thiên Tiên! Mau chặn hấn lại.” Tôi kinh hoàng hét lên. Lâu đài bị tàn phá đã đau lòng lắm rồi. Nếu Vô Ngân Thành tan thành tro bụi, tôi còn mặt mũi nào đối mặt với mọi người?

Thiên Tiên vốn đang lăm bắm thân chú triệu hồi quái vật bỗng dừng lại ngo ngắ nhìn vào giữa khoảng không. Tôi gấp gấp tới độ túm lấy vai Thiên Tiên điên cuồng lắc.

“Chúa Tể?” Thiên Tiên khó tin phun ra những lời này.

Về kinh hoàng hiện lên trên mặt Luru Phong. Hấn bối rối nhìn theo ánh mắt Thiên Tiên. Kẻ hấn ta nhìn thấy khiến hấn dùng giọng hoảng sợ tới cực điểm nói, “Sao có thể? Chúa Tể không thể rời Lục địa Phía Bắc mà.”

Lúc này tôi mới nhận ra trên không trung còn một người nữa. Mái tóc dài màu máu của hấn phát phơ trong gió, khuôn mặt tuấn mĩ cùng hình xăm ma thuật trên mắt kia, chỉ trừ ánh mắt không mang đầy mặc cảm thân phận và số phận nữa thì hấn giống y hệt như bức ảnh mà Tiểu Long Nữ từng cho tôi xem.

“Luru Phong, ngươi đã trái lệnh Chúa Tể,” Chúa Tể Sinh Mệnh nói.

Ồ ơ, sao câu này nghe kì quái vậy... À phải, ai lại dùng đại từ ngôi ba để chỉ chính mình chứ? Có chuyện gì vậy? Tôi vô cùng bối rối.

Luru Phong nghi ngờ nói, “Ngươi là ai? Ngươi... không phải Chúa Tể.”

“Ta là phân thân của Chúa Tể.” Chúa Tể Sinh Mệnh... à không, phân thân của hấn giải thích, “Chúa Tể Sinh Mệnh có thể theo dõi động tĩnh ở lục địa Trung Tâm thông qua ta.

“Quay về đi, Luru Phong. Chúa Tể đang rất tức giận,” Phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh vô cảm nói.

“Chúa Tể đang rất tức giận?” Luru Phong lộ vẻ mặt bối rối nói, “Được, được, ngươi bảo với Chúa Tể là ta sẽ lập tức trở về.”

Trước khi rời đi, Luru Phong còn hung hăng quay lại lườm Thiên Tiên, nhưng Thiên Tiên chỉ ngây thơ vô tội cười cười và còn vẫy tay tạm biệt Luru Phong. Luru Phong tức tới độ suýt xông tới chỗ Thiên Tiên, nhưng cuối cùng chỉ liếc phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh một cái rồi bẽ bàng bỏ đi.

“Ngươi là phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh hả?” Tôi lạnh lùng ngăn phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh chuẩn bị rời đi lại. Hắn ta dừng lại vô cảm nhìn tôi, còn tôi thì lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn. Tôi chậm rãi nâng bàn tay lên và cong bốn ngón tay lại, chỉ để lại đứng ngón trỏ duỗi thẳng. Tôi chỉ về phía lâu đài Vô Ngân đồ nát rồi dùng giọng vô cùng nghiêm túc nói, “Đền đi!”

“...”

Tôi kích động siết chặt nắm tay, tức tới hết lên, “Sao hả? Định trốn nợ hả? Ngươi có biết xây tòa lâu đài Vô Ngân này mất bao nhiêu tiền không hả?” Tôi không đùa đâu nha; nếu không đòi được tiền sửa chữa lâu đài, ai biết tôi tới được lục địa Phía Bắc mất ngày tháng năm nào? Tôi có lẽ sẽ bị sở Tài chính và sở Xây dựng thái lát ngay khi còn ở lục địa Trung Tâm ấy chứ.

Sau rấttttt nhiều giây sau, phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn đứng im bất động, vẻ mặt không có biểu cảm gì hết. Tôi không khỏi cau mày. Chẳng lẽ Chúa Tể Sinh Mệnh, vị thần của Đệ Nhị Sinh Mệnh lại... có cái phân thân định xù nợ?

Phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn im lặng, nhưng hắn chậm rãi giơ tay phải và chỉ về phía lâu đài Vô Ngân đồ mất một nửa. Hắn lăm bắm vài câu chú ngữ nào đó, và kì tích đột nhiên xuất hiện!

Những mảnh đá vụn thực sự chuyển động! Tôi chết lặng người nhìn đá hợp lại tự động dựng thành tường. Những bức tường chuyển động xung quanh rồi hợp với nhau thành phòng ốc. Đáng ngạc nhiên chưa, những mảnh gỗ vụn vụn ghép lại thành bàn ghế hoàn chỉnh trước khi nhảy vào trong phòng tự sắp xếp lại.

Không cần mất nhiều công sức, lâu đài Vô Ngân đã tự mình xây lại như đầu, không có một dấu hiệu đồ nát. Tôi không khỏi nuốt nước bọt tự mơ tưởng, “Sức mạnh tiện lợi ghê. Nếu mình mà có khả năng này, mình nhất định không cần lo lắng chuyện Vũ Liên đại tẩu nuốt sống mình mỗi lần mình làm vỡ cái gì.”

“Thế này đã được chưa? Nếu không còn gì nữa thì ta đi đây,” Phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh nói giọng đều đều.

Tôi lập tức phục hồi tinh thần, hét lớn, “Đột một chút?”

“Còn gì nữa?” Phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn vô cảm tới đáng bức mình.

Tôi tò mò hỏi, “Ngươi nói Chúa Tể Sinh Mệnh có thể quan sát tất cả mọi chuyện thông qua ngươi à?”

“Mắt của ta cũng là mắt của Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Được, vậy nhìn ta này. Nhớ là cứ nhìn thẳng vào ta, đừng có quay đầu đi.” Tôi điều chỉnh vị trí để chắc chắn là tôi đã đứng ngay trước tầm nhìn của phân thân Chúa Tể Sinh Mệnh, khí thế bức người hét lên, “Chúa Tể Sinh Mệnh, chờ chờ mà xem! Ta, Huyết Yêu Vương Từ nhất định tới lục địa Phía Bắc xử lí ngươi. Ngươi khôn hồn thì ngoan ngoãn rửa cổ sạch sẽ đợi ta đi, nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy rồi.” Phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh nhẹ giọng nói, mặt thoáng qua vẻ... dịu dàng ư?

Nhưng trước khi tôi kịp phản ứng, phân thân của Chúa Tể Sinh Mệnh đã quay người đi bay mất. Khi tôi nhìn hắn bay đi, tôi... thật hận bản thân không biết bay... Đột chút, nếu lúc tôi đến giết hắn Chúa Tể Sinh Mệnh cũng bay thế này, thì làm sao tôi bay theo chém hắn được? Tôi chắc không thể nào nhờ Thiên Tiên chờ tôi bay được nhỉ? Kể cả có sử dụng chong chóng tre của Bé Bao để đưa tôi bay lên thì cũng phải dùng một tay bám vào nó. Làm sao tôi giết được Chúa Tể Sinh Mệnh nếu chỉ dùng một tay? Tôi làm gì phải Dương Quá trong Thần Điều Hiệp Lữ mất một tay mà lại mạnh hơn cơ chứ!

“Vương Từ, em ổn chứ?” Du lo lắng hỏi. Anh nói thêm, “Bọn tôi bị đá đè nên không tới giúp em được. Em không bị thương gì chứ?”

Tôi nghiêng đầu và trả lời chẳng liên quan, “Du, có cách nào khiến người chơi bay được không?”

“Bay?” Du nghi ngờ hỏi lại. Sau đó, người anh rung động mãnh liệt và anh nghiêm túc nói, “Em nói đúng, Vương Từ. Nếu chúng ta không thể bay thì không thể nào đánh thắng được Chúa Tể Sinh Mệnh biết bay. Tôi phải bàn bạc vấn đề này với Tiểu Long Nữ mới được.”

“Hừm, nếu tôi có thể bay...” Tôi hừ lạnh hai tiếng nói, “Để xem con Hòa Hoàng chết tiệt đó còn dám mang Bé Bao nhà tôi đi chơi trò bay bay.”

“Em không tin được là Chúa Tể Sinh Mệnh lại tạo ra một phân thân giống hệt hắn ta như vậy.” Tiểu Long Nữ bỗng nhiên xen vào nói, “Nguy to rồi. Em thấy chúng ta không thể bí mật đi tới Lục địa Phía Bắc được nữa rồi. Nhất là khi thăng đàn nào đó vừa ngoác mồm ra thông báo cho Chúa Tể Sinh Mệnh là sẽ tới giết hắn nữa.”

Tôi cũng cảm thấy hơi lỗi một lúc, nhưng tôi nhớ tới Du từng nói Chúa Tể Sinh Mệnh không phải dễ đùa. Đã vậy, lẽ nào hắn ta không biết chúng tôi định tới Lục địa Phía Bắc từ rất lâu về trước rồi sao? Tôi đang định mở miệng để phản bác lí luận củ chuối của Tiểu Long Nữ thì cô nàng đã cướp lời tôi rồi.

Tiểu Long Nữ cười he he nói, “Vương Từ, mặc dù vẫn còn chút thời gian trước khi đi, nhưng anh có muốn xem trước phương tiện di chuyển của chúng ta không?”

Hứng thú của tôi hoàn toàn bị khơi dậy, tôi đáp, “Chúng ta di chuyển bằng gì?”

Tiểu Long Nữ mỉm cười thần bí rồi bỏ lại một câu, “Đi theo em.”

Vội đủ độ tò mò để chết chết cơn mề, tôi đi theo cô. Đương nhiên cái đuôi của tôi, Du, cũng bám theo. Cái đuôi của Tiểu Long Nữ, em trai tôi Phong Vô Tình cũng nhanh chân chạy theo bọn tôi.

Chúng tôi đi rất nhanh, và trước khi chúng tôi kịp nhận ra thì đã đi tới cái hồ ngoài thành phố. Mặc dù từ ‘hồ’ nghe có vẻ giống một cái hồ bơi nho nhỏ nơi các mỹ nữ đang tắm tiên thì bị nam chính tình cờ đi qua nhìn trộm, nhưng cái này lại khác. Cái hồ ở phía Bắc Vô Ngân Thành này vô cùng, vô cùng lớn!

Tôi cố gắng mở to mắt nhìn, nhưng dù vậy tôi cũng chỉ loáng thoáng nhìn thấy bờ bên kia mờ trong sương. Và lại, tôi phải quay cổ tầm 270 độ mới có thể nhìn thấy hai bên bờ trái phải của cái hồ. Nói vậy thôi, vấn đề quan trọng nhất chính là, tôi chẳng nhìn thấy cái gì ngoài nước cả! Nhóm chúng ta định bơi tới lục địa phía Bắc sao? Vậy thì tôi phải đi mua ngay một bộ bikini... à, quần bơi thôi nhỉ?

Không, việc quan trọng nhất phải là, nếu bơi vượt biển dễ như vậy, thì ai lại trả tiền mua cái vé tàu đắt tới dờ hơi của hệ thống chứ? Ai nghĩ tới chuyện đó cũng biết là vô vọng rồi, trừ phi trong Hệ Nhị Sinh Mệnh có tộc tiên cá. Mà kể cả nếu có tộc tiên cá, chẳng lẽ tôi lại phải đầu thai chuyển sang chơi tiên cá sao?

Tôi nhìn mặt hồ lặng như tờ, rồi lại nhìn Du và Vô Tình. Cả hai người đều mang vẻ mặt tò mò, và thế là cả ba chúng tôi cùng nhìn Tiểu Long Nữ – người duy nhất biết sự tình thế nào. Rốt cuộc cô nàng tính bày trò gì đây?

Tiểu Long Nữ lại giả điệu cười “hê hê hê” cực kì buồn nôn của cô nàng rồi, rồi quay mặt về phía hồ hết lớn, “Siêu chiến hạm đa địa hình không, bộ, hải quân – kích hoạt Challenger!”

Cái gì? Siêu chiến hạm đa địa hình không, bộ, hải quân Challenger á? Nhưng... ngẫm ngẫm một lúc, tôi hỏi, “Sao có vẻ anh nghe qua cái tên Challenger này rồi nhỉ?”

Du bắt lực đáp, “Đó là tên của tàu con thoi đã phát nổ ngay lần phóng đầu tiên trước khi kịp rời bầu khí quyển Trái Đất* đó.”

(*Tàu con thoi đã phát nổ ngay lần phóng đầu tiên... đây là do Ngự Ngã đã phóng đại. Chiếc Challenger thực sự phát nổ trong chuyến bay lần thứ 10. Trong bản truyện trên mạng, Ngự Ngã không dùng tên Challenger mà sử dụng tên tàu con thoi Apollo 13. Cô đã đổi hết lại thành Challenger trong phần truyện xuất bản. – nhóm PR)

Đúng là một cái tên cực kì xui xẻo! Cũng xui y như đặt tên tàu là “Titanic” vậy. Tôi thờ dài và đang định bàn bạc với Tiểu Long Nữ về khả năng đặt tên của cô nàng thì mặt nước hồ vốn bóng loáng như bề quả trứng đột nhiên được phủ bởi rất nhiều lớp sóng. Một vật thể cực kì to lớn nổi lên mặt hồ, gần như nhấn chìm tôi bằng đợt sóng nó tạo ra.

Tôi vừa tròn mắt há mồm nhìn chiến hạm mà tôi nghĩ cả đời chỉ có cơ hội nhìn hình trong tiết quân sự, vừa nuốt nước bọt nghe Tiểu Long Nữ dương dương đắc ý giải thích, “Chiếc Challenger này dài 500 mét và rộng 200 mét; sức chứa lên tới hơn 2000 người. Nó có ba dạng biến hình: tàu ngầm dưới nước, pháo đài di động trên mặt đất và chiến hạm trên không. Về mặt trang bị tấn công, Challenger có một trăm đại bác la-ze, 300 súng máy và một siêu đại bác nguyên tử bắn một phát là đủ hủy thiên diệt địa. Cái này tuyệt đối có ích khi chúng ta tới Lục địa phía Bắc.”

“Hết xảy!” Tôi cảm thán. Đã vậy, chúng tôi cũng không cần lo bị lũ NPC hạ đo ván trước khi tới được Lục địa phía Bắc nữa.

Tiểu Long Nữ đang lấy chiến hạm làm nền để cười độc ác thì tôi chợt nhận ra một số vật thể giống như xúc tu trôi lên khỏi mặt hồ và cuốn chặt lấy chiếc Challenger. Rồi, một cái đầu bạch tuộc khổng lồ xuất hiện. Mắt tôi tròn ngược lên khi tôi chứng kiến con tàu Challenger kêu rầm rầm vài tiếng rồi bị con bạch tuộc hoàn toàn cuốn lấy, và như con tàu Titanic huyền thoại được mệnh danh là không thể đắm được đã đắm ngay trong lần ra khơi đầu tiên, chiến hạm vỡ ra làm hai mảnh rồi bắt đầu chìm xuống.

Không, tôi trầm sắc mặt. Ít nhất tàu Titanic rồi ra khơi rồi mới chìm. Tàu Challenger của chúng tôi còn chưa hề thấy mặt biển bao giờ...

“Tiểu Long Nữ, tàu chìm rồi.” Phong Vô Tình run rẩy chỉ về phía hồ.

Tiểu Long Nữ cười hô hô, “Làm sao có thể! Chiếc Challenger là một kiệt tác được chúng tôi khổ tâm tạo thành...”

Có lẽ trông mặt Du không được tươi cho lắm nên Tiểu Long Nữ cũng nghi ngờ quay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy phần còn lại của đại bác nguyên tử trôi dạt trên mặt hồ. Sau một cái kéo mạnh của con bạch tuộc khổng lồ, chiếc Challenger cuối cùng cũng mất hút theo bạch tuộc, một đi không trở lại.

Tôi nhìn bóng dáng đã hóa đá của Tiểu Long Nữ, chậm rãi nói, “Anh thấy cứ ngồi thăm bay đi. Chúng ta sẽ chọn từng nhóm sau. Nếu nhét được thì chắc tám người sẽ ngồi vừa thăm bay một lần.

“Sáu người của Phi Thường Đội thêm Dương Quang và Kenshin đã đủ tám người rồi. Còn những người còn lại...” Tôi nhúm mày rồi nhìn em trai. Thăng em mình có chịu bỏ không đi lục địa phía Bắc không nhỉ? Tôi hỏi, “Vô Tình, mày muốn đi lục địa phía Bắc không?”

Phong Vô Tình nhìn tôi, mở miệng ra, đang định nói gì đó thì đột nhiên thăng bé cứng người lại, nhăn cầu như lời khỏi hốc mắt. Một lần nữa, nó lại run rẩy gờ tay lên, chỉ về phía sau tôi hết lớn, “Con trai to quá...”

Trai? Tôi từng người một lúc. Tôi nhìn ra đằng sau và quả là thấy một con trai khổng lồ xuất hiện trước mặt mình. Tôi thăm đoán, Có lẽ nào là con trai mà mình quen biết không?

Du đang đứng bên cạnh tôi lộ vẻ mặt bình tĩnh, đang đánh giá cao thấp con trai. Dùng giác quan thứ sáu trăm phần trăm chính xác của tôi, cái đầu chứa đầy kiến thức chuyên ngành về các loại sinh vật khác nhau, khoa học Trái Đất và đại loại thể đang giúp anh ta tìm hiểu về quá trình tiến hóa của con trai này và tìm ra con trai này rốt cuộc là ở giới gì lớp gì bộ gì loài gì* rồi.

(*sắp xếp theo sinh học để phân biệt sinh vật: (từ lớn đến nhỏ): Giới, ngành, lớp, bộ, họ, chi, loài – nhóm PR.)

“A, Chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt, ta cuối cùng cũng tìm thấy người rồi.” An Thụy đột nhiên mở hai vò trai ra để lộ lớp thịt trai trắng hồng mềm mại cực kì ngon mắt kia. Đương nhiên, giữa lớp thịt có hai con mắt rất lớn.

Du và Vô Tình đều cứng người khi thấy con trai nói chuyện. Tuy nhiên, tôi không hề ngạc nhiên. Thay vào đó, tôi còn nâng tay phải, vẫy vẫy nói, “Đã lâu không gặp, An Thụy.”

Tôi nhanh chóng lôi Bé Bao ra khỏi túi để nó và An Thụy ôn chuyện cũ với nhau.

“An Thụy Thụy!” Bé Bao vừa lộ đầu ra khỏi túi nhìn thấy An Thụy đã hào hứng nhảy nhót tới cạnh An Thụy. Nó còn nhảy nhót giữa hai phần vò trai và dùng ‘thịt’ của An Thụy làm đệm nhún.

Thằng em trai đứng cạnh tôi điên cuồng hét lên, “Con trai nói chuyện kia! Con trai thực sự...”

Du lại còn cau mày lắm bầm, “Từ lúc nào trai cũng có dây thanh quản vậy?”

Lờ lờ hai người gần như hồng hết tinh thần kia, tôi tiến lên hỏi An Thụy, “An Thụy, sao bạn tự đứng lại tới đây? Chẳng phải bạn nói bạn không muốn ra ngoài sao?”

An Thụy nhẹ giọng nói, “Có kẻ giao sứ mệnh cho ta, ta đành phải ra ngoài thôi.”

“Có kẻ giao sứ mệnh cho bạn?” Tôi vẫn không hiểu nó nói gì, đành hỏi tiếp, “Ai vậy? Kẻ đó nhờ bạn làm gì?”

“Ta không thể nói tên của người đó, nhưng người đó nhờ ta đưa tất cả các cậu tới Lục địa phía Bắc.”

Tôi từng người. An Thụy sẽ đưa chúng tôi tới Lục địa Phía Bắc? Làm cách nào? Chúng tôi sẽ phải ngồi trong vò của An Thụy sao? Mặc dù An Thụy khá lớn, nhưng cũng chỉ là lớn so với con trai bình thường thôi. Thực tế, con trai này chỉ cao hơn đầu người một chút. Sau khi đánh giá số lượng thịt của nó, tôi thấy còn chẳng đủ chỗ để lên người tôi vào. Làm sao nó đưa tất cả chúng tôi tới lục địa Phía Bắc được chứ?

“An Thụy?” Tiểu Long Nữ vốn đang hóa đá hồi lâu chợt kinh ngạc hét lên, “Người là thần thú An Thụy sao?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Tiểu Long Nữ đã chạy lại phía An Thụy hỏi, “Người sẵn lòng đưa bọn ta đi sao?”

Vò của An Thụy đập đập vào nhau. Có lẽ là nó gật đầu đó, tôi nghĩ.

“Quá tuyệt!” Tiểu Long Nữ hào hứng cảm thán, “Chúng ta đã có chiến hạm mạnh nhất rồi!”

“Tiểu Long Nữ, dù chiếc Challenger có bị phá hủy, em cũng không cần bị quan tới phát khùng như vậy,” Tôi lắc lắc đầu nói, “Bảo con trai làm chiến hạm có phải quá đáng quá không?”

Tiểu Long Nữ quay mặt ra nhìn tôi, mặt cô nàng không cảm xúc. Bằng tốc độ sao xẹt, cô nàng rút thanh dao găm ra đặt ngay bộ phận chí tử của tôi. Ý không, nói chính xác ra thì nó cũng không phải chí tử. Chỉ là chém một phát là sẽ đau tới độ tôi thà chết còn hơn.

Tôi nhìn xuống bộ phận thực sự cũng không cần thiết lắm nhưng cũng không muốn mất kia. Mặt mày tôi lập tức thay đổi, tôi vô cùng nghiêm túc nói, “Tôi tin Tiểu Long Nữ phải có thâm ý khi gọi con trai là chiến hạm. Sau khi cân trọng suy nghĩ, tôi nhận thấy đây là một quyết định vô cùng sáng suốt. Dù sao thì không ai... kể cả NPC, có thể ngờ rằng sát thủ lại trốn trong vò trai được!”

Tiểu Long Nữ mím môi rồi cuối cùng cũng hạ vũ khí. Đoạn, cô nàng quay ra nhìn An Thụy như thể nhìn túi Chanel, nói, “Đây không phải là con trai bình thường đâu! Đây là Tàu Ngầm Chiến Đấu Hai Tác Dụng Thủy Bộ Siêu Trai – An Thụy đó!”

“Tôi cũng biết là Thủy chiến rồi, nhưng tôi muốn hỏi em một chuyện,” Phong Vô Tình vẫn chưa hết lạnh lùng khinh khi. Nó nói, “Em đã thấy một con trai chạy trên cạn chưa?”

Tiểu Long Nữ không trả lời câu hỏi của thằng bé, tôi cũng nuốt luôn câu đáp của mình xuống bụng khi chúng tôi nhìn một bóng đen khổng lồ trùm lấy thằng em tôi. Vô Tình, đang bị bóng đen che mắt, chỉ biết hé mắt nhìn chủ nhân của bóng đen dề lên người nó đang phần nộ quát lên, “Người kì thị loài trai sao?”

Máu tươi chảy trên mặt đất, cùng với tiếng thét thảm thiết của kẻ tử sĩ. Tôi không đành lòng quay mặt đi, nói, “Yên nghỉ nhé, Vô Tình. Chị sẽ nấu thật nhiều trai làm tể phẩm cúng mày.”

Sau khi ghen ngào vĩnh biệt hồn nó, tôi quay sang Tiểu Long Nữ nói, “Đừng có úp úp mở mở nữa, nói thử xem An Thụy sẽ đưa chúng ta tới Lục địa phía Bắc như thế nào đi.”

Tiểu Long Nữ vầy vầy An Thụy và nó cuối cùng cũng rời cái mớ máu thịt lẫn lộn không phân biệt được vốn là thằng em tôi kia. Sau khi thu mình vào trong, An Thụy đóng hai mảnh vỏ trai lại và dần dần trở nên lớn hơn. Tôi thần tình chết lặng nhìn An Thụy trở nên lớn tới nỗi to gần bằng 1/3 cái hồ. An Thụy hiện giờ không chỉ đủ nhét tôi vào, mà còn dễ dàng chở được mấy trăm người ấy chứ.

Tôi bắt đầu hiểu tại sao An Thụy lại có thể đưa bọn tôi tới Đại lục phía Bắc rồi. Tuy nhiên, tôi chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới lại có một ngày tôi bị một con trai nuốt trọn... á nhầm, không phải nuốt, mà là được 'đặt' vào bên trong bụng nó.

Tôi chỉ hi vọng An Thụy không quá nồng nặc mùi hải sản...

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 2: Sự biến mất của Tà Linh.

“Đây là An Thụy,” Tôi giới thiệu với mọi người trong Vô Ngân Thành. Sau khi thấy vẻ mặt trơn mắt há mồm, hít thở khó khăn của bọn họ, tôi đánh thêm một đòn chí tử nữa, “Mọi người sẵn sàng chưa? Nếu rồi thì hãy ngồi lên đi. Tôi giờ khởi hành rồi.”

Mọi người đều á khẩu. Sau khi khốn khổ một hồi, Nam Cung Túy cuối cùng cũng có thể thốt ra được một câu hỏi, mà câu này có lẽ anh đã mười mười biết chắc câu trả lời. “Chúng ta ngồi lên cái gì cơ?”

Rất tự nhiên, tôi chỉ An Thụy, “Thì An Thụy đó.”

“Chúng ta ngồi lên đâu? Vô nó à?” Kẻ Khùng trợn mắt hỏi.

Tôi im lặng bước tới chỗ An Thụy và vỗ vỗ vào vỏ nó. Thấy vậy, An Thụy mở vỏ ra và cuộn tôi vào bằng lưỡi nó (chớ hỏi tôi tại sao trai lại có lưỡi. Tôi biết quái được. Tôi trước đây ăn trai cũng chưa gặp lưỡi trai bao giờ. Nhưng An Thụy hiện tại đúng là không hiểu sao có một cái). Tôi liền ngồi trên phần thịt trai mềm mại, thoải mái tới nỗi tôi tưởng như đang nằm trên giường bom nước hãng Simmons. Thật khó để cưỡng lại cảm giác buồn ngủ hiện thời.

Không lâu sau, tôi cảm thấy có người được cuộn vào. Khi người này được ném lên trên phần thịt trai, còn làm lớp thịt rung động một hồi. Người đó im lặng nằm xuống cạnh tôi.

“Tối quá. Ở đây có đèn không?” Người này bình tĩnh hỏi, cuối cùng cũng giúp tôi xác định được kẻ bị lăn vào chính là Nam Cung Túy.

Tôi cũng bình tĩnh trả lời anh, “Anh nói thử xem trong bụng trai có đèn không?”

Trước khi Nam Cung Túy kịp mở miệng đáp, một ánh sáng yếu ớt được thắp lên. Cả tôi và Nam Cung Túy đều á khẩu nhìn lên trần nhà... ý tôi là, ở giữa miếng vỏ trai trên đầu chúng tôi, nơi có một viên ngọc trai đang tỏa sáng.

“Vậy được chưa?” An Thụy cẩn thận hỏi.

“Được lắm, rất cảm ơn,” Nam Cung Túy vô cùng nhã nhặn trả lời.

Theo đó, cả đoàn người lần lượt được ném vào trong. Chẳng lâu sau một đám người nằm hỗn loạn trong bụng An Thụy.

Tôi điều chỉnh vị trí nằm cho thoải mái rồi mở miệng nói, “Tôi điểm danh nhé. Lang đại ca? Vũ Liên đại tẩu?”

“Ồ đây.” Giọng Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu vang lên ở cùng một góc. Tôi quay lại nhìn, thì phát hiện ra Vũ Liên đại tẩu đang nằm trong lòng Lang đại ca, mặt chị rất ngượng ngùng... á, tôi chưa thấy gì hết, chưa thấy gì hết. Tôi quay đầu lại.

“Doll?” Tôi vừa gọi tên con bé, liền hai tiếng tát bôm bốp vang lên, còn có tiếng khóc sụt sùi của Thiên Tiên.

“Du, Tà Linh?”

“Tại sao em lại nhóm bọn tôi/anh lại với nhau...” Cả hai đồng thanh hỏi, dường như rất ăn ý.

“Tiểu Long Nữ?” Tôi hét lên nhưng không có tiếng đáp. “Tiểu Long Nữ?”

Tôi nghe thấy tiếng ngáy, và rồi Phong Vô Tình lạnh lùng nói, “Cổ ngủ rồi.”

Ngủ gì nhanh dữ vậy! Đồ mờ hời hợt... Tôi tiếp tục điểm danh, “Tình Thiên, tuy rằng nằm ở đây rất thoải mái, nhưng em cũng đừng lợi dụng ‘ăn’ luôn Dương Quang nhé.”

“Ồ, em... không vậy đâu... đại khái vậy đó...” Tại sao giọng của Tình Thiên nghe tội lỗi dữ vậy?

“Kenshin?” Tôi gọi tên Kenshin, cảm thấy cũng không cần gọi Lãnh Hồ làm gì, thằng nhỏ này lúc nào cũng dính lấy bên người Kenshin.

“Đây.” Kenshin đáp cụt lùn.

“Kẻ Khùng, Đần Đần?”

“Ồi, viên ngọc đẹp quá đi...”

“Trước khi chúng ta ra khỏi con trai này, tôi thò viên ngọc được không?”

Tốt, cặp đôi tiêu điều và Đông Khái đều ở đây rồi. Vậy thì chỉ còn mỗi...

“Ồ ô ô ô, Tiểu Long Nữ, để anh nằm cạnh em nào!”

Có vẻ mọi người đều đông đủ rồi... Trong lòng, tôi trộm thì thầm, cảm ơn mọi người nhé, trước khi lớn tiếng hét, “Vậy khởi hành thôi! An Thụy, chúng tôi trông cậy hết vào bạn đó!”

“Này, này, này, anh quên luôn tôi hả?” Một giọng thanh thoát giật dữ hét lên.

“Minh Hoàng...” Tôi bất đắc dĩ gọi. Tôi nào biết thằng bé cũng tới chứ.

“Chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt, tôi xuất phát đây,” An Thụy lịch sự nói. Gì thì gì, chuyển đi tới lục địa Phía Bắc này cũng bắt đầu... Hả? Bạn muốn hỏi tại sao một con trai có thể đi bộ trên cạn hả?

Thì trượt đó! Đừng có vội nghi, thấy đó, An Thụy bắt đầu trượt đi rồi. Nói chung thì chuyển đi phần lớn đều rất êm ả, chỉ trừ mấy lúc An Thụy rẽ trái lộn phải và chúng tôi ngã qua nhào lại thôi. Và lúc An Thụy đột nhiên phanh lại, chúng tôi sẽ đổ về đằng trước, dù vậy, trải nghiệm đau khổ nhất phải nói tới lúc An Thụy nhảy lên làm chúng tôi văng hết lên không, đụng phải trần vò và lộp bộp rơi xuống mớ thịt trai phía dưới.

“Ọc ọc, em bị say trai rồi,” Phong Vô Tình đau khổ gào lên.

Tôi yếu ớt ra lệnh, “Cố chịu đi, ra tới biển sẽ đỡ hơn.”

Tôi không biết mất bao lâu, nhưng An Thụy bỗng nhiên dùng sức bật lên. Chúng tôi lại văng bộp bộp vào trần trai vài giây, rồi sau đó An Thụy lại đáp mạnh xuống, làm chúng tôi cũng đập mạnh xuống lớp thịt trai, khiến nhiều người lại khổ sở kêu gào.

Tôi nằm trên miếng thịt trai và rên rĩ đau đớn mấy lần mới phát hiện ra An Thụy không đứng yên nữa mà bắt đầu tròn trĩnh trái phải, như thể một con tàu lướt trên đại dương. Tôi phấn khởi gào lên, “Chúng ta ra tới biển rồi!”

Tôi nói xong mọi người đều mừng tới muốn khóc.

So với trận ngã lộn xuống như địa ngục vừa rồi, hiện tại thoải mái tới độ chúng tôi cảm thấy như được ngủ trong vòng tay mẹ. Mọi người đều nằm yên lạng phia trên lớp thịt trai, tận hưởng sự yên bình bấy giờ. Dù sao thì khi tới lục địa phía Bắc rồi, chúng tôi nhất định phải chiến đấu khốc liệt. Ai mà biết còn bao nhiêu người chúng tôi sống sót khỏi chương trình HD chứ?

“Ta nói, sao chúng ta không quyết định thời gian địa điểm gặp nhau trong đời thật đi?” Tôi đột nhiên hỏi. Nhớ Vương Tử biến mất thì tôi cũng không cần phải giấu giới tính thật làm gì nữa. Tôi có thể thoải mái xuất hiện trước mặt mọi người với tư cách là một cô gái. Hê hê, không biết mọi người sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra giới tính thật của mình nhỉ?

“Ý hay đó. Như vậy chúng ta sẽ không mất liên lạc,” Vũ Liên đại tẩu cười mủm mỉm nói.

“Vậy gặp nhau ở tiệc cưới của Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu đi,” Tôi vừa quỷ quyết cười vừa nói.

“Em nói gì thế, Vương Tử?” Vũ Liên đại tẩu nùng nịu trách.

Tôi không khỏi bật cười. Bất Vũ Liên đại tẩu lộ ra vẻ ‘nùng nịu’ này thật không dễ đâu.

“Muốn gặp nhau ở đâu?” Nam Cung Túy có chút kích động hỏi.

Tôi kì quái nhìn anh rồi nhún vai nói, “Chỗ nào chả được. Kể cả chúng ta sống khác quốc gia cũng chẳng hề gì. Thời đại này di chuyển cũng thuận tiện. Nếu chúng ta dùng máy truyền tống thì chẳng mất thời gian chút nào.” (Chú thích: máy truyền tống chức năng cũng tương tự như máy fax ngày nay, tuy nhiên thứ được vận chuyển đi không phải giấy tờ mà con người hoặc vật thể 3 chiều. Tuy nhiên phí truyền tống không hề rẻ.)

Tôi cười khúc khích rồi nói, “Về phí cho mấy truyền tống thì cứ để con gái chủ tịch quyền lực, Tiểu Long Nữ, gánh hết đi.”

Tiểu Long Nữ “hừ” lạnh hai tiếng rồi mới nhấn tin mặt cho tôi, “Được lắm, em sẽ trả tiền. Em mong thấy phản ứng của mọi người khi phát hiện ra danh phận thật của anh muốn đến đi được. Hê hê hê, bọn họ nhất định sẽ đánh anh thành đầu heo luôn, nhất là bọn Nam Cung Túy, Không Không với mấy người kính trọng anh nữa. Anh biết hậu quả của việc tan vỡ ảo tưởng vô cùng nghiêm trọng mà.”

Ừm, Nam Cung Túy sẽ không đánh con gái đầu nhi? Mong là không. ...

“Không biết trông Vương Tử thế nào nhỉ? Chắc không giống như bây giờ lắm đâu nhỉ,” Giọng nói thô kệch của Lang đại ca vang lên.

“Chỉ sợ là rất rất khác. Bằng không làm sao không ai có thể tìm ra tung tích người đại diện của Đệ Nhị Sinh Mệnh chứ?” Đông Khai cẩn trọng lắm lắm, làm tôi sợ tới tìm nhảy chồm chồm.

“Hê hê hê, mặc dù ngoại hình trong Đệ Nhị Sinh Mệnh dựa theo ngoại hình thật của con người, nhưng vẫn có nhiều chi số có thể thay đổi, ví dụ như cân nặng chẳng hạn. Có lẽ Vương Tử ngoài đời béo như lợn đó.” Giọng nói tỏ vẻ vô tội của Tiểu Long Nữ thật là làm người khác tức tới ê răng.

“Ai béo như lợn cơ?” Tôi rít qua kẽ răng.

“Hả? Chẳng lẽ em sai?” Tiểu Long Nữ càng cường điệu về mặt, lại còn dùng giọng ngây thơ (ngây thơ cái con khỉ) hỏi lại, “Nếu không vậy thì trông anh thế nào?”

“Vương Tử điện hạ, dù em có như thế nào, Du cũng không bận tâm,” Du vội nói.

Tôi còn chưa kịp mở kênh mặt ra mắng chửi Tiểu Long Nữ thì có điều gì ngoài dự kiến xảy ra. An Thụy vốn đang đi rất vững vàng, đột nhiên lắc trước lắc sau rất mạnh. Tôi vội hét lên, “An Thụy, xảy ra chuyện gì?”

“Có vật cản,” An Thụy căng thẳng nói.

Tiếng rên của Phong Vô Tình lại vang lên, “Ái, lúc trước thì say đường bộ. Bây giờ thì say đường thủy.”

Tiểu Long Nữ nổi giận nói, “Nhãi ranh vô dụng.”

“An Thụy, có cách nào vượt qua không?” Tôi vật vờ đứng dậy.

“Có, nhưng sẽ khó chịu một chút. Mọi người xin hãy cẩn thận, tôi sẽ phải dùng Tuyệt chiêu va chạm để vượt qua vật cản.”

An Thụy nhả nhặn xin lỗi rồi đột nhiên dựng thẳng dậy khỏi tư thế nằm ngang trước đây. Tôi chưa kịp gào lên đã lộn cù mèo về đằng đuôi. Tôi cũng không biết là kẻ xấu số nào bị tôi đè chết, nhưng tôi trở thành kẻ xấu số tiếp theo khi người phía trước ngã xuống và đè phải tôi. Người kia đè tôi chặt tới độ máu tôi trào ngược lên trên và tôi suýt phun ra một miệng đầy máu.

“Vương Tử, cho anh hỏi Tuyệt chiêu va chạm là loại Tuyệt chiêu gì vậy?” Từ phía dưới tôi, Nam Cung Túy yếu ớt thở hắt ra.

“Là lẩn đó...” Mặt tôi tái đi. Không phải chứ?

“Chết chắc rồi!” Phong Vô Tình bất lực nói.

~*~

Vài đám mây lơ trôi lững lờ trên bầu trời xanh trong, sóng bạc đầu từng đợt chạy tới từ đại dương xanh thẳm, còn trên bãi cát trắng có... một con trai to tới độ dọa chết người được!

Không một tiếng động, hai nửa vỏ trai lớn mở ra và một bàn tay (run nhè nhẹ) thò ra ngoài. Sau đó, một kẻ run lẩy bẩy trông không khác gì Sadako trèo ra khỏi TV*: tóc tai lòa xòa phủ trước mặt, dùng tứ chi bò ra ngoài... theo sau là một toán người cũng run rẩy bò ra khỏi vỏ con trai, không nói không rằng nằm vật hết ra bãi cát như chết rồi.

“Ai mà còn dám nói tôi cười trai đi một lần nữa, tôi nhất định chém chết 18 đời tổ tông nhà hắn**.” Phong Vô Tình, kẻ đầu tiên trèo ra ngoài, vịn chút hơi tàn rít qua kẽ răng, hoàn toàn quên mất kẻ đầu tiên bảo nó cười trai tình cờ lại có cùng huyết thống với nó.

(*Sadako trèo ra khỏi TV: có liên quan tới một tiểu thuyết kinh dị đã được chuyển thể thành phim. Sadako được miêu tả là một thiếu nữ trẻ mặc váy trắng, khuôn mặt bị mái tóc dài che mắt và thường được thấy trèo ra khỏi màn hình ti vi. Cô là một phần của đoạn phim the Ring được cho là sẽ giết chết người xem nó sau 7 ngày. – nhóm PR)

**chém chết 18 đời tổ tông: đây là một câu chửi rủa quen thuộc của người Trung Quốc. 18 đời tổ tông ngụ ý nói 9 đời trước và 9 đời sau. – nhóm PR)

“Cảm ơn, An Thụy.” Bởi vì chân tôi vẫn còn run, nên tôi chỉ còn cách nửa bắm nửa tựa vào vỏ trai để cảm ơn. Mặc dù cuộc hành trình này không phải là dễ chịu gì lắm, nhưng ít nhất chúng tôi cũng an toàn đặt chân tới lục địa phía Bắc.

“Đừng khách khí, chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt.” An Thụy gạt đầu rồi khạc Bê Bao ra ngoài.

Bê Bao vui vẻ reo lên “A a!”, lộn vài vòng trên không trung rồi hạ cánh trên đầu tôi. Nó không giấu nổi phấn khích nói với An Thụy, “An Thụy Thụy~, lần lần rất rất vui. Lần tới lại chơi chơi nữa nha.”

An Thụy cười mồm mím, “Được rồi, lần tới ta lại chơi với Bánh Bao Nhân Thịt.” Dứt lời, An Thụy quay sang tôi, lại còn cúi người chào, “Mọi việc bây giờ trông cậy vào người, Chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt.”

Tôi thực ra cũng không hiểu lắm, nhưng vẫn gạt đầu nhìn An Thụy lùi vào trong dòng nước, mắt hút sau một đợt sóng.

Quay đầu lại, tôi đối diện với đám người, “Được rồi. Đi đâu đây?”

“Hoa Đô.” Du lấy bản đồ ra nói, “Vị trí hiện tại của chúng ta chắc ở phía Nam Hoa Đô. Chỉ cần đi thẳng về phía Bắc, chúng ta sẽ tới được Hoa Đô nội trong hai ngày nữa. Đương nhiên còn dưới điều kiện là không ai chặn chúng ta lại.”

“À, vậy thì có thể sẽ không tới Hoa Đô kịp trong vòng hai ngày rồi.” Phong Vô Tình nhìn vào đầu đó đằng sau tôi, mắt mở trừng.

Tôi quay đầu lại và suýt nữa thì khóc rống lên khi tôi thấy một núi một biển NPC. Chúng tôi hoàn toàn bị bao vây bởi đủ loại NPC. Cách duy nhất để thoát là bằng đường biển phía sau... Không, tôi đã nghe thấy có tiếng quái vật trong sóng biển sau lưng. Có vẻ là bị bao vây sạch rồi.

Tới lúc này, mọi người đều đã đứng dậy tập hợp với nhau, vũ khí đã sẵn trên tay. Tôi rút Hắc Dao ra. Sau khi đi thẳng lên trước, tôi bật kênh nhóm Sát Sinh. “Bây giờ hãy xếp thành một hàng. Chúng ta sẽ mở đường máu. Bất Tử Nam, Kenshin, Lãnh Hồ, Kê Khùng, Nam Cung Túy, Đông Khải, mấy người lên trước mở đường cho chúng tôi. Vũ Liên đại tẩu và Minh Hoàng cũng tiến lên trước luôn giúp dùng ma pháp mở đường đi. Những người khác ở giữa. Vô Tình, Tà Linh cùng tôi đứng đằng sau.”

“Rõ,” Mọi người đồng thanh đáp.

Mọi người dần tập hợp thành hàng và đội hình tôi đã miêu tả trước đó, còn đám NPC cũng có vẻ muốn bắt đầu xông lên. Tôi lập tức hét lớn trên kênh nhóm, “Theo phương Bắc mà đi!”

Lập tức, Vũ Liên đại tẩu niệm chú ngữ, còn Minh Hoàng đã phấn khích đến độ bắn sét điên cuồng. Thằng bé còn cười to lên, “Há há, nhiều quái quá đi. Lâu lắm mới có dịp tốt phóng điện thế này.”

Ngay khi hai ma pháp sư mở đường tới phương Bắc, nhóm chiến sĩ phía trên bắt đầu dẹp quái trên đường, và tôi chăm chú xử lý đám NPC chạy đuổi theo đằng sau bọn tôi. Sau khi luống cuống tay chân một hồi, tôi cũng tạ ời trời đất phát hiện ra bọn NPC này dù đông nhưng cũng không mạnh.

Khi chúng tôi đang liều mạng diệt NPC trên đường thì Vũ Liên đại tẩu và Minh Hoàng đồng thời hét lên, “Lôi Nộ Cửu Thiên” và “Lư Tinh Vũ”.

Cảnh tượng thiên thạch và sét đánh trên trời lại xuất hiện trước mắt tôi. Tôi nghĩ thầm mình vẫn nhớ lần đầu nhìn thấy cảnh tượng ấn tượng này chính là ở trận chiến cuối cùng trong Mạo Hiểm đại hội. Sau đợt tấn công hỗn loạn của thiên thạch và sấm sét, phạm vi bán kính 10 mét trước mặt chúng tôi bị quét sạch.

“Mau chạy đi!” Tôi gào to.

Tôi vừa dứt lời, mọi người cùng điên cuồng chạy. Lúc chúng tôi chạy thình thảng cũng vấp phải đám NPC lại đang xông lên. Minh Hoàng chút nữa thì rớt mất giày.

“Mau chạy, nhanh lên! Chiến sĩ có độ linh hoạt cao, bé ma pháp sư lên mà chạy.” Ở phía sau, tôi và Tà Linh giục mọi người. Tôi quay đầu lại và thấy vô số NPC đã bắt đầu đuổi theo chúng tôi. Lòng tôi lạnh đi. Mặc dù bọn chúng không mạnh, nhưng nhiều như vậy, kiên cũng đủ cán chết voi.

“Như vậy không được đâu, Vương Tử.” Tiểu Long Nữ nói như rít qua kẽ răng.

“Vương Tử, chúng ta chia ra đi. Anh dẫn theo mấy người mạnh nhất như Kenshin, Dương Quang và Thiên Tiên mà mở đường tới thẳng Hoa Đô. Để bọn em đánh lạc hướng bọn NPC cho.”

“Không,” Tôi lập tức phản đối. Đùa gì kì vậy? Em muốn anh cao chạy xa bay chống mắt nhìn mọi người bị bọn NPC kia tiêu diệt à? Nói vậy thà bảo anh xem Đệ Nhị Sinh Mệnh bị hủy diệt luôn còn hơn.

Tiểu Long Nữ lo lắng gào lên, “Sao anh bướng thế?”

Tôi đang định mở miệng cãi lại thì thấy một bóng đen trườn lên đầu mình. Tôi khó hiểu ngẩng đầu lên, nhưng rồi một con phượng hoàng cấp lấy tôi rồi nhấc tôi khỏi mặt đất.

“Vương Tử!” Bàng hoàng, Tà Linh nhảy lên túm chặt lấy chân tôi.

Tôi nhanh chóng nâng Hắc Dao, tính cắt đứt móng vuốt con phượng hoàng đang quặp vào vai tôi này, nhưng con phượng hoàng phát hiện ra kế hoạch của tôi nên đã dùng cánh quạt Hắc Dao của tôi bay mất. Khi Hắc Dao của tôi rơi xuống đất, con phượng hoàng vút thẳng lên trời. Trong nháy mắt, tôi đã lơ lửng tí trên cao, càng lúc càng xa đám bạn đồng hành hơn.

“Vương Tử!” Tôi dường như vẫn có thể nghe thấy tiếng hét của Tiểu Long Nữ và vẻ mặt kinh hoàng của mọi người.

Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi hoàn toàn bị dồn vào chân tường. Cho dù tôi có giết được con phượng hoàng này thì tôi cũng bị ngã nát bấy thôi.

“Thảm bay, mau đuổi theo.” Một giọng làm tôi bừng tỉnh. Tôi quay đầu lại thì thấy Dương Quang đã cười thảm bay đuổi theo.

“Dương Quang!” Tôi xúc động gào lên, vừa vận hết sức bình sinh giãy giụa. Bây giờ tôi không còn sợ ngã xuống nữa bởi Dương Quang nhất định không đời nào để tôi biến thành thịt bầy.

“Vương Tử, gắng lên. Tôi đến cứu cậu ngay đây.” Ngay khi Dương Quang hét được câu này xong, một bóng đen xuất hiện trước mặt cậu, bắt cậu dừng lại. Cái bóng đó là của... Thiên Tiên! Khi Dương Quang vẫn đang bị cản lối, con phượng hoàng đưa tôi đi xa, xa mãi và cứ tiếp tục bay như vậy đến khi tôi không cách nào nhìn thấy họ được nữa.

“Tại sao?” Tim tôi bỗng nhói đau. Chẳng lẽ Thiên Tiên thực sự là... nội gián? Hẳn ta đã ngăn Dương Quang tới cứu tôi...

“Hu hu hu hu, giờ cô đơn một mình thế này, còn lơ lửng giữa trời. Phải làm sao đây?” Tôi cố gắng mở to mắt, gắng bắt nước mắt không được rơi, nhưng vì chỉ một mình tôi, mà tôi cũng sắp biến thành thịt bầy sớm thôi. Kể ra nếu tôi có khóc, cũng không ai nhìn thấy.

“Tiểu Lam, kéo anh lên.” Tà Linh khó nhọc nói.

Tôi nhìn xuống chân mình. Tà Linh... Trác ca ca đang chậm rãi tuột khỏi chân tôi. Tôi vội tóm lấy anh và kéo anh lên gần mình. Bây giờ, hai người chúng tôi không dám động cựa gì nữa. Thực ra cùng tôi còn dùng hết sức mà bám chặt vào chân con phượng hoàng. Ai mà biết chúng tôi đang ở trên cao bao nhiêu chứ? Tôi chỉ biết chúng tôi được mây bao phủ. Nếu chúng tôi rơi xuống, có thể tới tro cốt cũng tìm không ra được.

“Ai mà biết vừa lên bờ đã gặp chuyện lớn, nhỉ?” Trác ca ca cười yếu ớt.

“Vâng.” Tôi có chút nhụt chí. Có vẻ tôi vẫn quá kiêu ngạo, tự nghĩ rằng mình có thể tới thẳng được tới chỗ Chúa Tể Sinh Mệnh, sau đó, như thể người hùng, chiến đấu ác liệt tới chết chung với boss luôn... giờ tôi chắc là chết chung với một con chim rồi. Sự thật quả là tàn nhẫn quá!

Tôi tức giận buộc tội, “Thiên Tiên quá đáng lắm! Hẳn chặn Dương Quang lại, không cho cậu ta với cứu em.”

Tuy nhiên, Trác ca ca lại cân trọng suy nghĩ, “Thiên Tiên... có lẽ đang giấu chúng ta điều gì. Có thể hẳn ta không khờ khạo như vẻ bề ngoài.”

“Hẳn phản bội chúng ta!” Tôi siết chặt nắm tay găm lên.

“Có lẽ không phải.” Trác ca ca lấy ra một cái la bàn, chỉ cho tôi, “Em xem. Chúng ta đang đi về phương Bắc.”

Phương Bắc? Tới thẳng Hoa Đô? Con chim này không phải đang đưa chúng ta tới gặp Chúa Tể Sinh Mệnh chứ?

Nghĩ vậy, tôi lập tức mở miệng hỏi, “Ê, Chim, người đưa chúng ta đi gặp Chúa Tể Sinh Mệnh à?” Hòa Hoàng còn nói được, há gì con phượng hoàng do vị thần của Đệ Nhị Sinh Mệnh tạo ra lại không nói được chứ?

“Ta không phải là Chim.” Đúng như dự đoán, con phượng hoàng bắt đầu nói chuyện, dùng giọng cứng nhắc nhả ra những lời này.

Sau khi ậm à một lúc, tôi lại hỏi, “Vậy Phượng Hoàng, người đưa chúng ta đi gặp Chúa Tể Sinh Mệnh à?”

“Hừ, đưa nào nói ta là phượng hoàng?” Con phượng hoàng còn dùng giọng cực kì khó chịu hỏi lại.

Nghe giọng điệu con phượng hoàng như vậy, tôi không dùng được móc đầu nó, “Không phải phượng hoàng? Thế là gà tây à*?” Á, chết cha, quên mất mạng mình đang nằm trong tay con phượng hoàng này. Nó sẽ không tức mình ném tôi xuống chứ?

(*gà tây: trong tiếng Trung, gà tây đọc là Hòa Kê = con gà lửa – nhóm PR)

“Gà tây là cái gì?” Con phượng hoàng ngược lại nghi hoặc hỏi.

“Ồm... là một loài sinh vật rất vĩ đại,” Tôi bình tĩnh nói. Ý tôi là, hành động hiển mình cho con người ăn của gà tây cũng vĩ đại ra phết mà.

“Hiểu rồi. Ta thực sự giống sinh vật vĩ đại đó thế cơ à?” Con phượng hoàng đắc ý dương dương tự sướng.

“Phải, giống lắm,” Tôi dùng giọng cực kì nịnh nọt nói, làm cho Trác ca ca cũng không nhịn được mà phì cười hai tiếng.

“Nhưng ta cũng không phải là gà tây.” Có lẽ là do tôi đã tán tưng nó giống một loài sinh vật vĩ đại nên giọng điệu con phượng hoàng có nhẹ nhàng hơn, nhưng thái độ cao ngạo thì hoàn toàn không đổi. Nó cực kì kiêu ngạo tuyên bố, “Ta là Liệt Hỏa, một trong Tứ Đại Thiên Vương dưới trướng Chúa Tể Sinh Mệnh.”

Cái gì? Con gà tây này mà là Liệt Hỏa, một trong Tứ Đại Thiên Vương á? Nó thực sự... thực sự chẳng giống một trong Tứ Đại Thiên Vương gì cả. Tôi cau mày. Dù tôi có nhìn nó cách mấy, tôi cũng chỉ thấy nó giống con gà tây bình thường – á, nhầm, là phượng hoàng.

Liệt Hỏa vốn đang bay rất nhanh bỗng nhiên phanh lại nghi ngờ hỏi, “Ày? Hải Dương Chi Tâm, người tới đây làm gì?”

Sau khi nghe mấy chữ “Hải Dương Chi Tâm”, tôi cũng tò mò ngược lên bóng người đang chặn đường bọn tôi. Hải Dương Chi Tâm là kẻ duy nhất trong Tứ Đại Thiên Vương mà tôi chưa thấy mặt.

Liếc một cái, tôi không khỏi mở miệng nói, “Là Chúa Tể Sinh Mệnh quá lười hay tác giả quá lười vậy?” Tại sao? Tại sao Hải Dương Chi Tâm... lại gần như giống hệt Lưu Phong, chỗ khác biệt duy nhất là Lưu Phong khiến người ta nghĩ tới một cơn gió thoảng qua, còn Hải Dương Chi Tâm lại khiến người nghĩ tới nước chảy?

“Hê hê, Liệt Hỏa, người nên giao hai người bọn chúng cho ta.” Hải Dương Chi Tâm nhẹ nhàng nói, “Ta sẽ đưa bọn chúng tới cho Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Tại sao? Chúa Tể rõ ràng là cử ta mang bọn chúng về mà.” Liệt Hỏa rõ ràng là không hài lòng về việc này.

“Chúa Tể đã thay đổi quyết định rồi; ngài lo bọn chúng sẽ chọc giận ngài, làm ngài quên mất nhiệm vụ mà giết sạch bọn chúng.” Hải Dương Chi Tâm chẳng hề tức giận mà chỉ lạnh nhạt tường thuật lại.

“Hừ, ta không đời nào làm vậy đâu.” Liệt Hỏa cực kì bất mãn nói, “Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ Chúa Tể giao cho ta.”

“Quên đi. Giao bọn chúng cho ta,” Hải Dương Chi Tâm nói giọng rất dịu dàng, mặc dù đã hơi cứng rắn hơn.

“Không, ta sẽ tự tay giao bọn chúng cho Chúa Tể. Ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình.” Liệt Hỏa cố chấp túm chặt hai người chúng tôi, là kẻ chứng kiến, tôi và Trác ca ca tiếp tục nhìn hai tên NPC cãi cọ, bởi vì dù ai cãi thắng thì bọn tôi vẫn bị mang về cho Chúa Tể Sinh Mệnh.

Nghe vậy, sắc mặt Hải Dương Chi Tâm cũng trầm xuống, hần nhẹ nhàng nói, “Liệt Hỏa, giao chúng cho ta.”

“Không giao.” Liệt Hỏa tức giận nói, “Rõ ràng là Chúa Tể lệnh cho ta mang chúng về chứ không phải mi.”

Ừ, cái này có phải gọi là nội bộ lục đục không? Hừm, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết của tôi, hiện tại chúng tôi nên khích cho chúng cãi nhau to thêm lên. Tốt hơn thì chúng tôi khích cho bọn chúng choảng nhau luôn thế thì càng lợi, như vậy tôi và Trác ca ca sẽ có cơ hội lợi dụng tình hình để trốn đi.

“Ái chà, Tà Linh này, anh xem bọn mình nên đi theo ai nhỉ?” Tôi hỏi Tà Linh với vẻ mặt hoàn toàn ngây thơ vô tội, nhưng ánh mắt thì khóa vào Liệt Hỏa và Hải Dương Chi Tâm.

Sau khi tôi nháy mắt đầy ý nhị, ý nhị mãnh liệt hơn mười giây, Trác ca ca mới có phản ứng đã hiểu. Anh cũng cố ý thử hỏi, “Hay là chúng mình đi theo kẻ mạnh hơn đi?”

“Hừ!” Liệt Hỏa hừ mạnh một tiếng. Mặc dù Hải Dương Chi Tâm chẳng tỏ thái độ gì, cũng tôi cũng thành công khơi được cơn giận của Liệt Hỏa.

Một lần nữa, tôi lại ‘ngây thơ’ hỏi Liệt Hỏa, “Liệt Hỏa, giữa ngài và Hải Dương Chi Tâm, ai mạnh hơn?”

“Đương nhiên là ta mạnh hơn rồi!” Ngọn lửa xung quanh Liệt Hỏa đột nhiên cháy mạnh hơn, hình dạng của hắn bắt đầu thay đổi lớn... từ hình hài một con gà tây điển hình thành một thứ gì đó trông không khác gì Hải Dương Chi Tâm và Lưu Phong. Điểm khác biệt duy nhất là hần màu đỏ.

Tác giả lười nhác chết tiệt... Khi tôi và Trác ca ca rơi xuống, chúng tôi không khỏi thầm phàn nàn chuyện này... Đúng vậy, bởi gà tây bỗng biến thành một hình người nửa trong suốt thì móng chim vẫn đang quặp lấy bọn tôi liền biến mất tức thì, mà điều đó thì có nghĩa là chúng tôi bắt đầu rơi xuống. Tại sao kẻ hoạch kích lớn nội bộ lục đục lại có vẻ... phản tác dụng chứ?

“Ồi không.” Liệt Hỏa vội lao về phía chúng tôi, lại bị Hải Dương Chi Tâm chặn lại, thành ra hắn chỉ đành chống mắt nhìn bọn tôi rơi tự do xuống trước mặt hắn.

Hu hu hu hu. Không sao, tôi chấp nhận việc mình sẽ không đi được tới bước nhìn thấy mặt trùm, mặc dù tôi vốn là người hùng được định tiêu diệt trùm cuối. Không sao, tôi cũng chấp nhận việc mình bị Tứ Đại Thiên Vương bắt mất. Nhưng chẳng lẽ tôi lại chết vì kẻ thù của tôi nhất thời kích động thả tôi rớt chết? Tôi đang suy nghĩ rất lung, không biết bao nhiêu người sẽ cười tới lộn cù mèo khỏi sàn khi nghe xong việc này?

“Em xin lỗi đã kéo anh vào chuyện này, Trác ca ca.” Tôi về mặt có chút hối lỗi nói với Trác ca ca. Cũng tại chủ ý ‘óc nho’* của tôi mà cả bọn phải bay về Lục địa Trung Tâm.

(*óc nho: bản gốc là ‘não chim’, ý muốn nói người nào đó rất ngu ngốc. Nhưng tiếng Việt có cụm từ “đầu to óc bằng quả nho” rất quen thuộc nên tôi thay thế cho dễ hiểu. Bạn đọc nếu không vừa ý xin liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

“Không sao.” Trác ca ca chỉ ôn hòa cười.

“Em...” Tôi mới thốt ra một chữ “em” đã phát hiện ra chúng tôi không có vẻ gì là đang rơi nữa, và có một cảm giác dưới lưng làm tôi tưởng như mình đang lướt trên nước. Khi tôi nghiêng đầu nhìn xuống, tôi thấy một khối băng giống thạch đang đỡ chúng tôi. Nước? Có lẽ nào là Hải Dương Chi Tâm?

“Mau đi đi. À mà, Chúa Tể Sinh Mệnh không ở Hoa Đô đâu. Các người nên chạy tới núi Hoa Liêm ở phía Đông.” Giọng Hải Dương Chi Tâm vang bên

tai tôi. Ngạc nhiên, tôi quay sang nhìn Trác ca ca, mà anh cũng có vẻ đã nghe ra nhưng vẫn im lặng.

Cuối cùng cũng chạm đất, tôi phát hiện một vị khách không mời từ đằng xa. Lưu Phong đang dùng tốc độ cao chạy tới bên này... Chỉ mình tôi và Trác ca ca nhất định đánh không lại hắn. Chúng tôi chỉ biết dùng một trong 36 kế – chuồn!

Hải Dương Chi Tâm đang cản Liệt Hỏa cũng xông lên chặn luôn Lưu Phong lại. Mặc dù tôi không biết tại sao hắn lại giúp chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng đòi nào bỏ lỡ cơ hội thoát thân. Tôi nhanh chóng kéo Trác ca ca và bắt đầu chạy điên cuồng về phía khu rừng, liều cái mạng nhỏ này nhằm chỗ cây cối rậm rạp mà chạy nhằm ngăn Tứ Đại Thiên Vương đuổi kịp chúng tôi.

“Tại sao Hải Dương Chi Tâm lại giúp chúng ta?” Chúng tôi đang chạy thì Trác ca ca nghi ngờ hỏi.

“Em cũng không biết,” Tôi đáp, trong lòng cũng đầy khúc mắc. Mọi chuyện mỗi lúc một rối rắm.

“Chúng ta đi đâu đây?” Trác ca ca... bỏ đi, tôi cứ gọi anh ấy là Tà Linh vậy.... Tà Linh hỏi tôi, “Em muốn tới Hoa Đô hay đi núi Hoa Liêm?”

Tôi nghĩ rồi lại nghĩ. Hải Dương Chi Tâm đã cứu chúng tôi, vậy nghe lời hắn có lẽ không sai đâu nhỉ? Nghĩ một hồi, tôi kiên định nói, “Chúng ta đi núi Hoa Liêm.”

Tà Linh trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói, “Anh cảm thấy chúng ta không nên quá tin Hải Vương Chi Tâm. Nghĩ lại thì thấy hắn có chút kì lạ.”

“Nhưng hắn đã cứu chúng ta,” Tôi vạch lại, “Nếu hắn có ý định hãm hại chúng ta, hắn cứ để chúng ta rớt chết cho rồi, hoặc hắn cứ để Liệt Hỏa đưa chúng ta tới chỗ Chúa Tể Sinh Mệnh để Chúa Tể giết chúng ta. Như vậy chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

Sau khi nghe tôi nói vậy, Tà Linh cũng không nói gì nữa. Sau đó Tà Linh đổi ý, chúng tôi dừng lại giữa rừng cây rậm rạp xem xét tấm bản đồ... Được rồi, tôi thừa nhận là chỉ có mình Tà Linh đọc bản đồ thôi. Tôi tận dụng thời gian lấy chút đồ ăn ra khỏi túi...

“Vương Tử, hai người ổn chứ?” Du lo lắng hỏi.

“Ờ?” Miệng tôi tọng đầy thức ăn. Tôi nhìn quanh quất khắp nơi. Lại nhỉ, Du đâu có ở quanh đây? Tôi nghe thấy ảo giác sao?

“Vương Tử, Vương Tử?” Du nói gấp tới độ giọng nói bị tiếng thở gấp cắt đứt. Cuối cùng, anh vô vọng nói, “Ôi không, Vương Tử không trả lời. Cậu ấy đã trọng sinh ở Lục địa Trung Tâm hay là tệ hơn nữa, có lẽ nào Vương Tử đã bị... chương trình HD...” Nói tới đây, Du không nói tiếp được nữa, chỉ còn lại tiếng khóc thốn thức.

Tiểu Long Nữ thờ dài, “Nếu thật vậy, kể cả Vương Tử cũng không thể sống sót rồi. Nhưng mà khi cậu ta biến mất thì Đệ Nhị Sinh Mệnh không còn hi vọng gì nữa rồi.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây...”

Nghe vậy, Tà Linh kì quái liếc tôi rồi hỏi, “Em không tính trả lời bọn họ à?”

Tôi nhai mớ thức ăn trong miệng. Sau khi nuốt xong, tôi mở kênh nhóm ra hào hứng nói, “Chào mọi người!”

“...”

“Chào cái đầu nhà anh!” Tiểu Long Nữ lớn tiếng tức tối gào lên, “Còn sống sao không trả lời?”

“Đang ăn không nên nói chuyện. Phép lịch sự cơ bản mà!” Tôi hợp tình hợp lí nói.

“Anh...” Tiểu Long Nữ giận dữ nói... rồi vô lực hỏi, “Đang ở đâu đó?”

“Giữa một đồng cây.” Tôi thành thật đáp.

Tiểu Long Nữ chắc cũng biết có hỏi tôi cũng vô ích, bèn hỏi thẳng, “Tà Linh, hai người đang ở đâu?”

“Chúng tôi đang ở phía Đông Nam Hoa Đô.” Tà Linh cẩn thận xem xét bản đồ rồi nói, “Đang cố gắng xác định vị trí núi Hoa Liêm.”

“Núi Hoa Liêm?” Tiểu Long Nữ không hiểu hỏi, còn tôi thì nhìn Tà Linh bận rộn với một mớ tạ trọng lực, la bàn định hướng và nhiều vật dụng tựa tựa vậy để xác định vị trí của chúng tôi. Bối anh quá chú tâm, tôi đành mang mọi chuyện ra giải thích một lượt cho Tiểu Long Nữ nghe.

Nghe hết đầu đuôi, Tiểu Long Nữ nghi ngờ hỏi, “Anh có chắc là tin được Hải Dương Chi Tâm không đó? Nhờ đó là bẫy thì sao?”

Tôi gãi đầu, “Nhờ không phải thì sao?”

Tiểu Long Nữ im lặng hồi lâu rồi nói, “Vậy chúng ta chia làm hai hướng. Anh và Tà Linh đi tới Hoa Đô. Chúng em sẽ tới núi Hoa Liêm xem thử.”

“Núi Hoa Liêm nguy hiểm hơn à?” Tôi chỉ nghĩ một thoáng là biết Tiểu Long Nữ rõ ràng cảm thấy núi Hoa Liêm nguy hiểm hơn nên mới bắt tôi đi Hoa Đô.

“Dù sao thì anh cứ đi Hoa Đô cho em,” Tiểu Long Nữ cứng cổ nói, “Đừng bướng nữa đi Vương Tử. Còn Tà Linh, mang thằng nhãi đó tới Hoa Đô, sống chết gì cũng phải kéo cậu ta tới đó.”

Sau khi Tà Linh liếc nhìn tôi, mắt anh chuyển từ núi Hoa Liêm sang Hoa Đô trên bản đồ. Tôi dùng ánh mắt van nài cầu xin nhìn anh, những mong anh dời mắt quay lại núi Hoa Liêm, nhưng Tà Linh đúng là Tà Linh, chỉ cụt ngủn nói một câu, “Anh chỉ đưa em tới Hoa Đô thôi.”

Đúng như dự đoán, khỏi có bàn cãi gì nữa. Cho dù tôi có muốn lên đi núi Hoa Liêm, nhưng mà mù hướng nặng như thế này, tôi nghĩ khả năng mình tới được núi Hoa Liêm cũng thấp ngang với việc tôi có thể bước tới trước mặt Chúa Tể Sinh Mệnh chém chết hẳn bằng một đao.

Lại nói tới đao... Tôi đột nhiên nhớ tới Hắc Đao của tôi! Tôi theo phản xạ sờ xuống bên hông. Ngoài vỏ đao vẫn còn lại đây; Hắc Đao đã không thấy đâu nữa. Tôi suýt thì quên mất bản thân đã làm rơi nó ngay lúc bị Liệt Hóa bắt mất.

“Quá ngon, giờ mình còn chẳng có vũ khí nữa. Chẳng lẽ mình phải dùng răng cắn chết Chúa Tể Sinh Mệnh à?” Tôi có chút nản chí. Mất Hắc Đao đã chiến đấu cùng tôi từ đầu tới giờ làm tôi cảm thấy cơ hội đánh bại Chúa Tể Sinh Mệnh của mình thực sự còn thấp hơn cơ hội bản thân trúng xổ số.

“Đi thôi. Anh tạm biết đường đi Hoa Đô rồi.” Tà Linh đứng dậy, không nói gì thêm mà tiến về phía trước.

“Dạ.” Có vẻ như ngoài ngoan ngoãn đi theo Tà Linh, tôi không còn đường nào để đi nữa.

“Tà Linh, em làm rơi mất đao rồi. Nếu gặp kẻ thù em biết làm sao?” Tôi lo lắng hỏi khi chúng tôi bước đi. Mặc dù chân tôi cũng khỏe ra phết, nhưng tôi không muốn dùng chúng đấu lại NPC vũ khí đầy mình.

“Anh sẽ bảo vệ em,” Tà Linh vừa chỉ đường vừa không quay đầu nhìn tôi.

Ồm, là thân con gái, nếu có chàng đẹp trai nào nói “Anh sẽ bảo vệ em”... Những nữ binh thường chắc đã yếu đuối ngượng ngùng nói “Em tin tưởng anh” rồi. Nhưng tôi hiểu rõ tình huống hiện tại, hai chúng tôi đang bị kẻ thù bao vây, cô lập, không có chi viện. Nhưng chỉ có mình Tà Linh thì, cơ hội an toàn tìm tới Hoa Đô chỉ có thể được tóm tắt bằng mấy chữ: gần bằng số không!

Vậy nên tôi vẫn cần vũ khí chứ! Tôi tìm trong ngoài cái túi. Ha ha ha, quá ngon luôn, ngoài cái dao ngắn này (Mọi người còn nhớ chứ? Là con dao cả chuôi cả lưỡi dài chưa tới 15 phân đó), tôi chẳng có vũ khí nào sất. Mấy người không thể đồ hết tội nghiệt cho tôi được. Hắc Đao của tôi là vũ khí tăng trưởng mà, vậy nên khi tăng cấp tôi chẳng bao giờ thay vũ khí cả. Bởi tôi đánh gì cũng xài duy nhất một loại vũ khí, nên tôi chẳng có lý do gì để tích thêm vào túi hết.

Vừa hay, Tà Linh quay lại, không nói gì đưa cho tôi một thanh kiếm, và có chút xấu hổ nói, “Xin lỗi, quên câu anh vừa nói đi.”

“Hãyyyyyy.” Tà Linh quay cả người đi nhưng vẫn im lặng thờ dài.

“Tà Linh.” Tôi bước về phía anh, mặt mày bối rối.

“Em đừng bận tâm. Anh thờ dài không liên quan gì mấy tới em đâu.” Tà Linh cau chặt mày.

“Ồ...”

“Thật đó. Chẳng liên quan gì tới em cả đâu.” Tà Linh lại thờ dài, và anh quay lại tiếp tục dẫn đường. Trông anh như thể không muốn bàn luận gì thêm nữa vậy.

Em, em chỉ muốn hỏi thanh kiếm này dùng thế nào thôi mà... Tôi chưa dùng kiếm bao giờ mà! Kể ra dù thanh kiếm này nhìn tốt đến khác thường, với một kẻ chưa từng động tay vào kiếm như tôi thì cũng phí hoài thôi... Nhắc mới nói, tại sao thanh kiếm này trông lại quen như vậy?

“Tà Linh, đây chẳng phải là thanh kiếm anh hay dùng sao?” Bảo sao trông quen như vậy. Đây chính là thanh kiếm Tà Linh lúc nào cũng mang theo bên người!

“Có vấn đề gì sao?” Tà Linh quay lại hỏi, “Mặc dù không bì được với Hắc Đao của em nhưng đây là thanh kiếm tốt nhất anh có đó.”

Tôi bất giác thanh kiếm trong tay Tà Linh và phát hiện ra phẩm chất thanh này kém xa so với thanh tôi cầm trên tay. Tôi không khỏi nói cho rõ, “Em chỉ muốn mượn một cây kiếm thôi mà. Em đâu bảo anh phải đưa thanh tốt nhất cho em đâu. Hơn nữa, em cầm kiếm tốt nhất của anh thì anh dùng cái gì?”

Tà Linh nâng thanh kiếm trong tay, “Anh có cái này rồi.”

“Nhưng...” Tôi vẫn muốn thuyết phục anh đổi thanh trên tay anh cho tôi, nhưng anh đã lại quay đi và tiếp tục dẫn đường mà chẳng hề ngoái lại.

“Anh không để em phải dùng thứ kém hơn đâu!” Một lát sau, Tà Linh đột nhiên nói những lời này.

Bỗng không đâu, tôi cảm thấy trên mặt có gì đang cháy. Thật là... kì gì đâu.

“Tìm thấy các người rồi.” Một luồng khí nóng đột nhiên đánh úp tới, theo sau là những lời này, và một sinh vật kì dị xuất hiện. Đó là một con ngựa một sừng, một con ngựa một sừng rừng rực lửa.

“Tổn công ta nhiều như vậy.” Dưới ánh mắt ngạc nhiên của tôi, con ngựa một sừng bỗng nhiên biến thành một dáng người màu đỏ, nửa trong suốt. “Mau theo ta đi gặp Chúa Tể. Kẻo không tên Hải Dương Chi Tâm kia lại đuổi kịp.”

“Đừng có tưởng bở,” Tôi bắt đầu thét lên, nhưng Tà Linh đột nhiên bịt miệng tôi lại.

Mặc dù tôi có chút không hiểu, tôi vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại và để Tà Linh nói, “Người thực sự muốn đưa chúng ta tới gặp Chúa Tể Sinh Mệnh ư? Không sợ chúng ta ám sát hấn sao?”

Liệt Hỏa trông như thể đang nghe phải chuyện đùa, “Ám sát Chúa Tể? Ha ha ha, các người làm ta cười chết mất. Hai người còn không động tới được một ngón tay của ta, vậy mà còn đòi ám sát Chúa Tể? Kể cả Chúa Tể có đứng yên bất động trước mặt hai người, hai người cũng chẳng giết nổi ngài.”

“Tiểu Lam” Tà Linh bỗng nhiên nhấn tin mật cho tôi, “Nghe lời anh. Lát nữa khi anh bắt đầu đánh nhau với Liệt Hỏa, hãy chạy ngay đi. Tới núi Hoa Liềm gặp những người khác!”

“Em không chịu!” Tôi không hề nhân nhượng. Tôi nhất quyết không bao giờ bỏ rơi Tà Linh để chạy trốn một mình.

Mặt Tà Linh trầm xuống và anh dùng giọng nghiêm khắc gạt phăng tôi, “Đừng có làm loạn nữa, Tiểu Lam. Nếu anh chết, cùng lắm anh chỉ quay lại Lục địa Trung Tâm chờ mọi người trở về thôi, nhưng nếu em chết thì nhiệm vụ lần này của chúng ta đi tong. Em tính phản tại niềm tin vô điều kiện của mọi người, tình cảm chân thành quyết tâm đi theo em của họ sao?”

“Em không bao giờ bỏ rơi bạn bè!” Tôi lớn tiếng gào lên. Đây là nguyên tắc của tôi. Không ai có thể bắt tôi làm trái nó được.

“Vương Tử.” Sắc mặt Tà Linh vẫn rất bất đắc dĩ, nhưng giọng lại mềm đi.

“Cùng nhau chiến đấu thôi, Tà Linh.” Không chùn bước, tôi đứng cạnh Tà Linh.

Tà Linh thở dài, nhưng thấy không lay động nổi tôi, anh đành nói, “Được!”

“Các người muốn đấu với ta?” Liệt Hỏa mắt bình tĩnh hỏi, “Các người không thắng nổi đâu. Phí công làm chuyện vô ích làm gì?”

Tôi vung thanh kiếm trong tay một lúc rồi bình tĩnh trả lời, “Đôi lúc có những việc biết mình không thể nhưng vẫn phải làm.”

Tôi khóa mắt vào dáng hình Liệt Hỏa trong khi PM Tà Linh, “Tà Linh, tấn công từ hai bên đi.”

“Được,” Tà Linh trả lời, sau đó anh nhấn mạnh, “Tới lúc rồi!”

Nghe vậy, tôi lập tức lao vút lên. Sau khi Liệt Hỏa choáng váng một lúc, hấn gờ cả hai tay lên nhanh chóng gọi lửa tới đầu lại tôi. Tuy nhiên tôi né qua người hấn, trượt tới cách hấn đúng ba bước rồi giữ nguyên vị trí không rời.

Với Liệt Hỏa hoàn toàn chú ý vào tôi, Tà Linh lập tức chớp thời cơ bắt đầu tấn công. Hầu như không một tiếng động, anh lao người lên, như thể anh sắp đâm xuyên qua tim Liệt Hỏa, nhưng cuối cùng anh vẫn bị phát hiện. Hấn né được; Tà Linh chỉ chém trúng không khí.

Bởi bản thân chỉ cách mục tiêu ba bước, tôi lập tức bắt đầu thực sự tấn công. “Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc!”

Thanh gươm của tôi thành công đâm vào người Liệt Hỏa. Khi tôi còn đang cả mừng, Liệt Hỏa tức giận nói, “Chơi lửa với ta à? Địa Ngục Âm Hóa!”

Tôi đành bất lực nhìn ngọn lửa đen bùng lên, nuốt chửng Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc của tôi, và giờ hấn đang nhào về phía tôi. Cảm thấy sức nóng chết người kia nhằm cổ tôi đánh tới, tôi vội né về đằng sau, lưng đập mạnh vào một thân cây. Tôi thở hắt ra, chỉ kịp nhìn thấy ngọn lửa đen chuẩn bị văng trúng tôi.

“Liệt Hỏa, nhìn bên này này!” Tà Linh không lao tới cứu tôi mà lại vung kiếm đánh vào Liệt Hỏa, lợi dụng cơ hội này thu hút sự chú ý của hấn.

Lập tức, tôi đứng dậy và tấn công Liệt Hỏa nhằm giải nguy cho Tà Linh.

“Các người chọc giận ta rồi đó!” Liệt Hỏa rít lên, bắt đầu dùng hai tay tạo ra một kí hiệu kì lạ.

“Tà Linh, hợp sức tấn công. Đừng để hấn kết xong ấn!” Tôi kinh hãi hào lên. Tôi vẫn chưa quên được sức mạnh hủy diệt Vô Ngân Thành của Lưu Phong. Tôi có dự cảm là nếu để Liệt Hỏa kết xong ấn tay kia, kiểu gì tôi cũng bay tuốt về Lục địa Trung Tâm.

Tôi hét câu này, thanh gươm trong tay cũng không nhàn. Tôi không do dự đâm thẳng vào Liệt Hỏa... nhưng đột nhiên, lửa nổi lên từ mặt đất. Lấy Liệt Hỏa làm tâm, mặt đất bắt đầu nứt thành hình bông tuyết, có lửa bùng lên từ mỗi rãnh nứt.

“Không ngăn được nữa rồi. Vương Tử, mau chạy đi!” Mặt khác, Tà Linh khẩn thiết gào gọi tôi.

Tôi lập tức bỏ chạy, nhưng rãnh nứt phía trước đã nhanh chóng chặn đường tôi, còn sức nóng của ngọn lửa thì như thiêu cháy lưng tôi. Tôi không còn thì giờ nào mà quay người lại nhìn cảnh tượng đằng sau nữa, chỉ nghe thấy nền đất vang lên tiếng nghe như gầm rú bí thối.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Tôi suýt thì bị ngọn gió mạnh bùng lên cùng ngọn lửa dữ dội kia thổi bay mất. Tôi cố gắng bám chặt vào thân cây, nhưng tôi còn chưa kịp phun ra một ngụm máu cây đã gãy nát, vậy là tôi lại bị một đợt gió lửa nữa thổi bạt ra ngoài.

Trước mắt tôi tối sầm, như thể có ngàn cân áp lấy tôi. Tôi đưa tay chạm vào sức nặng đó... Đợi chút, đừng nói lần này tôi tiêu đời là bởi cây đề đấy nhé? Nghĩ thử đi, có người hỏi, bạn chết vì đánh nhau với trùn cuối hải? Hay là vì đánh nhau với Tứ Đại Thiên Vương? À không phải đâu, tôi bị gió thổi bay đó, sau đó bị cây đề nát... Hu hu hu, xấu hổ quá.

“Vương Tử...” Một ánh hào quang ủa tới và một giọng lo lắng vang đến.

“Tà Linh!” Tôi vui mừng reo lên nhưng lại khiến vết thương trên ngực trở đau. Mắt tôi lập tức cắt không còn giọt máu.

Tà Linh đau đón nhìn tôi, dùng giọng dịu dàng nhất có thể nói, “Đừng lo, anh sẽ cứu em ra ngay đây.”

Tôi nhìn bóng hình Tà Linh cố gắng hết sức đẩy những cành cây ra, đột nhiên nhận ra cơ thể anh đầy vết máu, sắc mặt cũng không khá hơn tôi bao nhiêu, vậy mà anh vẫn gắng mạo hiểm tính mạng vì tôi. Mặc dù mỗi lần dùng sức thì gương mặt anh càng nhợt nhạt hơn, cho dù máu anh chảy thành dòng...

“Tà Linh... Trác ca ca.” Tôi cảm thấy một dòng ấm áp chảy thẳng vào tim. Trái tim thổn thức, tôi không nhận được âu yếm nhìn Trác ca ca.

Sau khi dẹp hết đám tán cây, Trác ca ca vô cùng, vô cùng dịu dàng kéo tôi ra. Đỡ lấy tôi, anh rút một lọ Hồng dược và từ từ đổ vào miệng tôi, anh dùng giọng vô cùng dịu dàng nói, “Anh sẽ dùng tuyệt chiêu chưa thử bao giờ. Cố đừng đừng quá gần nhé?”

“Anh không cần em giúp anh sao?” Tôi vội rời khỏi vòng tay Trác ca ca, hoảng sợ hỏi anh, “Liệt Hỏa mạnh lắm. Em chỉ e anh không có đủ thời gian để sử dụng tuyệt chiêu đâu.”

Trác ca ca cười nhẹ, “Không sao đâu. Một khi anh sử dụng tuyệt chiêu thì sẽ không ngừng được đâu, mà nó cũng không phân biệt được địch ta gì hết. Anh chỉ sợ mình sẽ làm em bị thương, nên em phải đứng xa ra nhé.”

“Đạ.” Tôi gãi gãi đầu. Tôi lại có cảm giác mình biến thành gánh nặng. Loại cảm giác này thật vô cùng khó chịu.

“Ngoan lắm, em từ từ lùi về sau đi.” Sau khi Tà Linh nói xong những lời này, tôi làm theo anh dặn.

Khi tôi nhìn bóng lưng Tà Linh ra đi không hề quay lại, mỗi bước anh đi lại tôi gần Liệt Hỏa hơn, tôi đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Bước chân đang bước về sau của tôi bỗng dừng lại, nhưng nghĩ một lúc, tôi cảm thấy không muốn làm gánh nặng của ai hết, nên bèn chậm rãi lui về sau.

“Muốn trốn à?” Liệt Hỏa gào lên.

“Đối thủ của ngươi là ta,” Giọng Tà Linh cũng vang lên từ phía sau. Tôi nắm chặt vũ khí lo lắng, không biết tuyệt chiêu của Tà Linh có tác dụng không... Vũ khí! Vũ khí tốt nhất của Tà Linh vẫn ở trong tay tôi. Cây kiếm cùn trong tay anh không thể nào đủ mạnh để đánh ngang được với Liệt Hỏa.

Nghĩ vậy, tôi lập tức xoay người, muốn ném thanh gươm trong tay cho Tà Linh, nhưng thay vào đó tôi thấy Tà Linh tay không tác sát từ từ tiến đến gần Liệt Hỏa. Khi tôi đang khó hiểu quan sát, Tà Linh nhẹ giọng nói những lời sau, “Kích hoạt chương trình ND tự hủy!”

Chương trình... ND tự hủy? Có lẽ nào Tà Linh đã cài chương trình ND vào người không? Còn chương trình tự hủy là gì?

Tôi không cần câu trả lời nữa. Cảnh tượng trước mắt đã đủ nói cho tôi biết chương trình ND tự hủy là gì. Đột nhiên, một tia sáng trắng chói mắt tỏa ra từ người Tà Linh. Tôi cố không nhắm mắt khi nhìn thẳng vào ánh sáng trắng và cuối cùng bắt gặp nụ cười âu yếm của Tà Linh dành cho tôi, như thể anh đang nói, “Anh không bao giờ muốn thấy em tổn thương một chút nào...”

Một tiếng nổ mạnh! Trước mắt tôi, Tà Linh và Liệt Hỏa cùng đồng thời nổ tung. Tôi mất hết sức lực, quỵ sụp xuống nền đất khi tôi nhìn tàn dư của trận nổ: nhưng bông tuyết trắng tung bay trên trời mà không có ai đứng ở giữa trung tâm vụ nổ hết.

“Trác ca ca?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, nhưng không có ai trả lời tôi. Tôi vừa nức nở vừa điên cuồng hỏi tiếp, “Trác ca ca? Anh ở đâu? Đừng dọa em! Hay anh đã về lục địa Trung Tâm rồi?”

ND... Mục đích của chương trình ND là khiến cho người chơi chết cùng NPC. Giọng của Tiểu Long Nữ không biết từ đâu đâm vào lòng tôi.

“Tà Linh... không phải anh sẽ biến mất mãi mãi chứ?” Tôi hoảng hốt, bỗng đưa tay ra bắt lấy một bông tuyết trắng, dịu dàng và mềm mại quá. Như thể phảng phất thấy nụ cười âu yếm yêu thương của Trác ca ca vậy.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 3: Sự dịu dàng của Du.

Tôi không biết bản thân đã quỳ một chỗ bao lâu, trong lòng chẳng có gì ngoài cảm giác trống rỗng. Tôi đáng ra phải biết. Tà Linh còn tuyệt chiêu gì để một thân một mình đấu lại Liệt Hỏa của Tứ Đại Thiên Vương cơ chứ? Quyết định kiểu này nhất định là do anh đã giờ trò quý!

Nhưng giờ mới nhận ra cũng đã quá muộn. Tà Linh đã biến mất mãi mãi khỏi Đệ Nhị Sinh Mệnh cùng với Liệt Hỏa. Điều duy nhất tôi có thể làm cho anh là giết chết kẻ đứng sau tất cả những chuyện này: Chúa Tể Sinh Mệnh!

Tôi lau nước mắt rồi đứng dậy. Điều tôi phải làm ngay lúc này là tới núi Hoa Liềm gặp mọi người. Nhưng, tôi nhìn trái liếc phải, lại nhìn thêm một lần nữa. Sao cái đám cây rừng này trông chả khác gì nhau vậy? Tôi phải đi hướng nào đây? Chuyện này... hơn cả chuyện Tà Linh tự hủy chính mình, còn khiến chân tôi nhũn ra như như thạch... Cầu trời khẩn phật cho con một mình tới được núi Hoa Liềm!

Tôi không còn cách nào, đành liên lạc với Tiểu Long Nữ trước. Tôi mở kênh PM hỏi, “Tiểu Long Nữ?”

“Sao? Có chuyện gì? Đừng bảo hai người tới Hoa Đô rồi nha? Đi gì nhanh dữ vậy?” Tiểu Long Nữ nghi ngờ hỏi.

Tôi đang định mở miệng giải thích tình cảnh hiện tại thì bỗng một ý nghĩ nảy ra trong đầu. Ngoài Tiểu Long Nữ giờ trò ra, không ai có khả năng cài chương trình ND tự hủy vào người Tà Linh cả. Nói vậy, chẳng phải tất cả mọi người đều cài chương trình ND tự hủy vào người rồi sao?

Lí do họ làm vậy chính bởi muốn giúp tôi diệt trừ kẻ thù chặn đường tôi tới chỗ Chúa Tể Sinh Mệnh! Hơn nữa, bọn họ không nói với tôi chắc chắn là vì biết rằng tôi kiểu gì cũng phản đối.

Nếu tôi cùng họ tới chỗ Chúa Tể Sinh Mệnh, thì chẳng phải tức là tôi sẽ phải chống mắt nhìn từng người họ tự nổ tung chết chung với kẻ thù sao? Ngay lúc nhận thức được điều này, về mặt tôi tái nhợt đi. Tôi nhất định không muốn thêm một ai nổ tung thành tuyết nữa.

“Vương Tử? Đã xảy ra gì rồi sao?” Tiểu Long Nữ liên tục kinh hãi gọi tên tôi, như thể đã phát hiện ra có chuyện chẳng lành.

Tuy nhiên tôi không trả lời, chỉ chẳng nói chẳng rằng đóng kênh PM lại. Tôi nhìn cánh rừng xung quanh và lăm bắm một mình, “Nếu mình trèo lên ngọn cây, có lẽ sẽ thấy được Hoa Đô nhỉ?”

Đúng như dự đoán, khi tôi ba chân bốn cẳng trèo như khi lên ngọn cây, tôi nhìn thấy một thành phố cực lớn với một tòa tháp rất lớn, trên đỉnh của tòa tháp đó chạm khắc một bức tượng hình thù như đóa hồng khổng lồ... Quả nhiên là Hoa Đô!

Sau khi chắc chắn là mình đã tìm ra đúng hướng, tôi trượt xuống khỏi thân cây và bắt đầu từng bước một tiến tới Hoa Đô. Mặc dù tự đi một mình có chút cô đơn, nhưng vẫn còn hơn là nhìn những người khác nổ thành hoa tuyết.

“Chú mày lại quên mất chuyện quan trọng rồi à?” Một giọng nhin không được nhắc tôi.

“Chuyện quan trọng gì?” Tôi có quên hả? Tôi nghiêng đầu nghĩ thật kĩ.

“Nhờ Chúa Tể Sinh Mệnh ở núi Hoa Liềm chứ không phải Hoa Đô thì chẳng phải đám bạn chú mày đang đâm đầu vào chỗ chết sao?”

“Ừ nhỉ!” Tôi suýt thì quên mất, Hải Dương Chi Tâm đã nói Chúa Tể Sinh Mệnh ở núi Hoa Liềm... Mà đợi chút, ai đang nói chuyện với tôi vậy?

Tôi quay đầu... và đằng sau tôi là Tây Môn Phong đang dùng cả hai tay làm dấu chữ V chiến thắng!

“Không thể tin được – cái chết của Tà Linh nhất định làm mình sốc tới độ nhìn thấy ảo giác thật rồi, còn tự tưởng tượng ra là thấy Tây Môn Phong nữa chứ.” Tôi kinh ngạc lắc lắc đầu rồi lại quay ra sau nhìn. Tuy nhiên, tôi vẫn thấy Tây Môn Phong đang giơ tay chữ V đứng đó.

“Cái gì? Tà Linh đã bay về Lục địa Trung Tâm rồi?” Tây Môn Phong dương dương đắc ý hét lớn, “Ông mày nói chỉ có chuẩn. Không có ông đây, nhải ranh là mày nhất định thảm bại toàn phần.”

Tôi run rẩy chỉ tay vào Tây Môn Phong, “Sao... sao ông lại ở đây được?”

“Chú mày có ý gì đó? Ông đây cũng muốn tiêu diệt Chúa Tể Sinh Mệnh mà.” Tây Môn Phong bực bội phản nản, “Ai biết lũ chú mày đi nhanh như thế? Ông đây chạy vội về Vô Ngân Thành đã chả còn mống nào.”

Chạy vội về Vô Ngân Thành? Tây Môn Phong không phải nói tới sau khi gã ta bị An Thụy đá bay mới vội chạy về Vô Ngân Thành chứ? Thật đó hả? Tôi không tin nổi nghĩ thầm. Rốt cuộc là gã đã bay xa bao nhiêu vậy?

“Ha ha, ông đây đang đứng trước bờ biển tức tới giờ chân lên, con trai chết tiệt đó vừa hay quay lại,” Tây Môn Phong tỏ vẻ hên tới số nói, “Đương nhiên ông đây liền ra lệnh cho nó đưa ông đây tới Lục Địa Phía Bắc. Giỡn chơi sao, chú mày nghĩ vụ giết chết trùm cuối đỉnh đám ngon nghề thế này mà ông đây chịu để lũ tiểu quý chúng mày chơi một mình cướp hết hào quang sao?”

“...” Tôi đứng im nín lặng luôn.

“Nhưng ông đây chưa kịp lên bờ đã gặp một đồng quái, làm ông đây phải trốn vội vào rừng.” Tây Môn Phong lắc đầu thờ dãi, “Ông đây kết cục đếch

biết mình ở đâu luôn. Nếu không phải từng nghe tụi bay lập một cái kênh nhóm, ông đây còn tưởng tụi bay chết hết ráo rồi!”

Tôi ngừng để ý mở lời vớ vẩn của Tây Môn Phong mà bắt đầu suy nghĩ xem mình nên đi đâu tiếp theo. Đi Hoa Đô? Hay đi núi Hoa Liềm?

Không biết có phải Tây Môn Phong đã nhận ra tâm trạng tôi không tốt không mà đột nhiên ngậm miệng không “ông đây này, nhãi ranh nọ” nữa. Nhưng gã lập tức lại nói, “Nhãi con, hình như nhóm người đó đang tính tìm chú mày đó.”

“Tìm tôi?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Ồ. Chú mày đóng kênh nhóm, thành ra tụi kia lo muốn chết, còn nói sẽ tìm chú mày,” Tây Môn Phong nói, trông như thể đang chăm chú nghe ngóng gì đó.

Tôi cũng lập tức mở kênh nhóm xem đang xảy ra chuyện gì.

“Nhất định có chuyện xảy ra với Tà Linh rồi. Nếu không anh ấy sẽ không ngắt kết nối với chúng ta,” Tiểu Long Nữ lo lắng nói.

“Đừng lo, Minh Hoàng đã thoát game đi hồi rồi,” Lang đại ca bình tĩnh đáp.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Minh Hoàng vang lên. Nghe giọng nó rất thương tâm, nhưng vẫn cố dằn lại nói, “Nhân vật của anh trai tôi biến mất rồi. Anh ấy dùng chương trình ND tự hủy trong người đánh lại Liệt Hóa của Tứ Đại Thiên Vương và cả hai cùng tan thành tro bụi rồi.”

Mọi người đều chìm trong yên lặng. Cuối cùng, Tiểu Long Nữ mới nói, “Tà Linh đã biến mất rồi, tên ngốc Vương Tử đó sẽ không còn người giúp đỡ nữa! Bây giờ cậu ta còn nhất quyết không chịu trả lời, không biết cậu ta nghĩ gì nữa! Chúng ta nên đi tìm cậu ta trước đi!”

Nghe vậy, tôi lại đóng kênh nhóm lại. Bởi tôi đã biết nay họ sẽ tới Hoa Đô tìm tôi, tôi cũng không phải lo họ sẽ gặp phải Chúa Tể Sinh Mệnh ở núi Hoa Liềm nữa. Vậy được rồi, tôi sẽ xuất phát đi tìm Chúa Tể trước, cũng mong là tôi có thể tự mình xử lý hấn ta trước khi mọi người tới Hoa Đô.

“Được, đi Hoa Đô!” Tôi quyết định.

“Được, ông đây đi cùng chú mày giết thằng trùm cuối!” Tây Môn Phong mắt sáng trưng, hào hứng hét lên.

Tôi hơi ngập ngừng. “Ông... ông không cài chương trình ND tự hủy vào người phải không?”

“Hử? Chập cheng En-đi quạt tự đổi hướng* hả?” Tây Môn Phong ngây mặt ra hỏi, “Quạt gì vậy? Sao ông đây chưa từng nghe qua?”

(*chập cheng En-đi quạt tự đổi hướng: Tây Môn Phong nghe không rõ lời Vương Tử nói, cũng không hiểu lắm nên nói chệch tên của chương trình ND – “en-đi”. – meomeo)

“...Cứ coi như tôi chưa nói gì đi.” Ba vạch đen sổ xuống mặt tôi. Tôi đứng ra phải biết là Tây Môn Phong tới giờ vẫn chưa hiểu tình hình chi ráo.

“Đi thôi.” Tôi lập tức bắt đầu đi về phía Hoa Đô.

“Vương... Nhãi ranh! Chú mày đi nhầm đường rồi!” Tây Môn Phong vội gào lên.

Hả? Ủa thật hả? Tôi gãi gãi mặt và bám theo Tây Môn Phong. Lạ nhỉ, sao Tây Môn Phong hôm nay có vẻ kiêu kiêu hơn mọi ngày nhỉ?

“Tây Môn Phong, sau khi An Thụy đưa ông tới, nó về rồi hả?” Tôi lơ đãng hỏi. Con trai chết tiết đó cũng thật là... đáng lẽ phải giết cha này để gĩa ta ở nhà mới phải chứ?

“Ồ ờm, ừ.”

“An Thụy sợ phiền toái như vậy, không biết ai có thể khiến nó tới làm phương tiện trung chuyển cho chúng ta nhỉ.” Dù nghĩ nát óc thế nào, tôi vẫn không đoán ra kẻ có thể khiến con trai đó thờ đầu khỏi nhà nó.

“Có thể chính là Chúa Tể Sinh Mệnh,” Tây Môn Phong nghiêm túc nói, “Mặc dù tôi không biết tại sao, nhưng rõ ràng Chúa Tể Sinh Mệnh đang giúp chúng ta tới được Lục địa phía Bắc. Nhưng mặt khác, hấn cũng đồng thời ngăn chúng ta tới nơi. Tôi thật không hiểu hấn ta tính làm gì nữa.”

“Thật sự là Chúa Tể Sinh Mệnh sao?” Tôi thật không hiểu nổi ý nghĩ của tên trùm cuối này. Hấn muốn chúng tôi tới, mặt khác lại liều mạng ngăn chúng tôi tới. Hấn đang giờ trò gì vậy?

“Tôi nghĩ có nhiều khả năng là hấn,” Tây Môn Phong đáp, nhú mày suy nghĩ.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất lạ, như thể có thứ gì không đúng... Nhưng là thứ gì mới được? Tôi nhìn cặp mày đang cau chặt của Tây Môn Phong, cảm thấy rất lạ... À đúng rồi! Tôi ngạc nhiên hét lên, “Tây Môn Phong, ông...”

Người Tây Môn Phong đột nhiên cứng lại, “Ông đây làm sao?”

Tôi hưng hăng kí đầu Tây Môn Phong, “Ông cũng mù đường ngang ngựa tôi mà! Cứ làm như là biết đường đi ấy... Nếu ông mà dẫn tôi tới Hoa Đô

được, tôi cá mình cũng tự bơi được về Lục địa Trung Tâm ấy chứ.”

“Cái, cái này...” Tây Môn Phong mở trừng hai mắt, không biết nói sao.

“Cũng may, trèo lên cây là tôi thấy đường được.” Tôi lập tức ba chân bốn cẳng trèo lên ngọn cây. Gã Tây Môn Phong chết tiệt này còn mù đường hơn tôi ấy chứ! Dám đưa bọn tôi đi hướng ngược lại với Hoa Đô.

Tôi lại trượt xuống khỏi thân cây, vầy vầy Tây Môn Phong, “Đường này cơ mà.”

Tây Môn Phong vẫn đứng sững một chỗ, ngây ra nhìn tôi.

Thấy gã ta như vậy, tôi cong cong môi, “Sao? Không muốn đi theo tôi? Vậy ông chứ tự mình tìm những người khác đi.”

“Tôi nguyện theo em, dù em có muốn đi đâu chẳng nữa,” Tây Môn Phong mỉm cười nói, đi theo tôi.

Có gì đó rất lạ. Chẳng phải Tây Môn Phong cư xử... quá khác mọi ngày sao? Tôi nghĩ thật kĩ. Sao Tây Môn Phong lại có vẻ lạ lùng hơn mọi ngày nhỉ? Gã ta có vẻ... dịu dàng hơn? Tôi lắc mạnh đầu. Từ “dịu dàng” này mà gắn trên người Tây Môn Phong thì đúng là không nghĩ được. Tôi nhất định là tưởng tượng ra rồi!

Khi thành trì của Hoa Đô đã trong tầm mắt, tôi lại thấy tiến thoái lưỡng nan. Làm sao lên vào Hoa Đô được đây? Thấy xung quanh có mấy ngàn mấy vạn NPC chạy lăng xăng khắp nơi, tôi không tin chỉ mình Tây Môn Phong giúp sức mà tôi có thể mặc kệ đám quái chạy thẳng tới gặp Chúa Tể Sinh Mệnh được.

“Nếu Chúa Tể Sinh Mệnh đúng là ở Hoa Đô thì nhất định hẳn đang trong Tháp Trung Tâm,” Tây Môn Phong tỉnh táo nhận xét, “Đó là nơi phòng thủ mạnh nhất.”

“Tháp Trung Tâm!” Tôi thầm đánh giá tình thế hiện tại. Làm sao tôi tới Tháp Trung Tâm được đây? Trừ phi là NPC, bằng không người chơi nào bén mảng tới Hoa Đô đều bị chém chết... Đúng rồi, NPC! Tôi vội hỏi, “Có cách nào giúp chúng ta cải trang thành NPC được không?”

“Ồm, bình thường mà nói thì không có cách nào hết,” Tây Môn Phong hơi ngập ngừng nói.

“Vậy là có cách hả?” Nghe cách gã ta nói, có vẻ Tây Môn Phong đã nảy ra ý gì rồi.

Tây Môn Phong có vẻ chịu thua, đành đáp, “Phải, trước kia Tiểu Long Nữ đã tình cờ phát minh ra một loại trang bị giúp thay đổi dung mạo.”

“Vậy còn đợi gì nữa? Mau mang ra đây,” Tôi cực kì khó chịu nói. Nếu Tây Môn Phong lôi trang bị đó ra sớm hơn, tôi đã chẳng phải đứng đây nát óc nghĩ cách lên vào Hoa Đô rồi.

Tây Môn Phong lôi ra từ túi của gã một thứ kì quái như... giấy bọc ni lông!

Giấy bọc ni lông, công dụng cũng như tên, là một tấm giấy trong dùng để bọc đồ vật lại. Khi mua thì nó thường ở dạng ống hình trụ, khi nào muốn mở thì có thể rút ra một đoạn giấy trong thật dài để gói đồ ăn rồi để vào trong tủ lạnh bảo quản, còn tránh mùi thức ăn ám sang thứ khác. Hơn nữa, nó còn có thể dùng để hấp trứng rất ngon. Tóm lại thì với một bà nội trợ thích nấu nướng thì đây mà một bảo bối không thể thiếu... Nhưng, tôi vẫn nhớ là chúng ta cần trang bị nguy trang cơ mà. Sao Tây Môn Phong lại đưa tôi tấm bọc trong này làm gì?!

Miệng khạc ra lửa được, tôi vờn cả hai tay ra siết chặt lấy cổ Tây Môn Phong. Chúng tôi đang gặp tình huống cực kì nghiêm trọng thế này mà gã này vẫn còn tâm trí mà bốn cọt tôi được!

“Cuốn thứ này quanh người, sau đó nói tên kẻ chú mày muốn biến thành!” Đối mặt với sự phẫn nộ của tôi, Tây Môn Phong chỉ đành điên cuồng rú lên.

“À...” Tôi lập tức rút tay khỏi cổ Tây Môn Phong, nhận lấy tấm bọc trong, và nhanh chóng “bảo quản” mình... Tôi cảm giác bản thân không khác gì xác ướp bọc trong bao trong suốt.

Tôi cuối cùng cũng hiểu cảm giác của con cá bị ni lông bao kín. Cả người tôi, kể cả hai mắt đều bị bao ni lông bọc kín. Ngoài đứng yên, tôi không thể làm gì cả... mặc dù có lẽ tôi cũng có thể nhảy chồm chồm.

“Vương Tử, chỉ cần nói tên người mà chú mày muốn biến thành,” Tây Môn Phong nhắc tôi.

“...Liệt Hóa.” Tôi cân nhắc một lúc. Nếu tôi muốn tiếp cận Chúa Tể Sinh Mệnh thì tốt nhất là giả trang thành một trong Tứ Đại Thiên Vương. Hơn nữa, Liệt Hóa đã biến mất cùng Tà Linh, thành ra tôi chẳng phải e ngại gì khi biến thành hắn.

Cái tên này vừa thoát ra khỏi miệng tôi thì tấm bọc trên người tôi đột nhiên thít chặt lại... Được rồi, tôi công nhận là Liệt Hóa mạnh mẽ hơn tôi nhiều thật, nhưng đâu có nhất thiết phải thít chặt vậy. Hơn nữa, cơ thể tôi cảm thấy vô cùng nóng bức, như thể bị nướng trên than hồng vậy. Tôi không khỏi đau đốn thét lên. Trời ơi, không những bị bao kín bằng ni lông bảo quản, mà giờ tôi còn cảm thấy bị bỏ vào lò vi sóng luôn.

Có lẽ nào Tây Môn Phong chính là NPC biến thành, tính nấu chín tôi luôn sau khi bỏ lò tôi không? Suy đoán này quay cuồng trong đầu tôi ngay trước khi tôi ngất đi bởi sức nóng.

~*~

Au, mình đang ở đâu? Không phải là ở trong bụng Tây Môn Phong giả chứ? Tôi điên cuồng lắc đầu, cố gắng loại bỏ cảm giác váng vất.

“Xin lỗi, quên không nói cho chú em biết là quá trình biến hình không được thoải mái cho lắm,” Tây Môn Phong nói... mà không, đây không phải là giọng Tây Môn Phong. Tôi ngẩng đầu lên, lại thấy một người đứng ra không thể có mặt ở đây.

Thiên Tiên!

Tôi ngây người ra nhìn hắn. Nhóm Sát Sinh không thể tìm thấy tôi nhanh như vậy đâu... nhỉ?

Thiên Tiên mỉm cười, “Tôi không phải Thiên Tiên thật đâu. Chú em biến thành Liệt Hỏa, vậy tôi cũng phải biến thành một NPC khác chứ. Chúng ta cứ nói là Liệt Hỏa bắt được Thiên Tiên rồi mang hắn về báo cáo cho Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Ý hay đó.” Tôi đứng dậy, cùng lúc phát hiện ra bàn tay mình đã biến thành màu đỏ, nửa trong suốt trông rất lạ. Tôi cúi xuống nhìn phần cơ thể nửa trong suốt còn lại. Làm tôi cảm thấy... giống ma ghê.

“Đi thôi!” Tôi gom hết dũng khí lời tên “phản đồ” Thiên Tiên bị “Liệt Hỏa” bắt được, tôi đi thẳng tới cánh cổng Hoa Đô.

Tôi bước thẳng vào trong thành phố. Đúng như dự đoán, số lượng NPC bên trong quả nhiên cũng đông như số người chơi trong Vô Ngân Thành. Hơn nữa, bọn này còn bỏ qua bỏ lại khắp nơi. Nếu tôi mà liều mạng xông vào khi này thì có khi tôi mới bước qua cổng thành chưa tới một mét đã bay thẳng về Lục địa Trung Tâm rồi.

Nhưng hiện giờ tôi đang là Liệt Hỏa... He he, đúng như dự đoán, không một NPC nào ngăn đường tôi. Lời “Thiên Tiên” theo như vậy, tôi chậm rãi tiếp cận Tháp Trung Tâm, tiến lại gần hơn mục tiêu của tôi: Chúa Tể Sinh Mệnh.

“Đứng lại đó!” Một giọng lạnh lùng chợt vang lên. Đáng sợ hơn là tôi có vẻ đã nghe giọng này rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, quay lại đối mặt với kẻ vừa xuất hiện, người hóa ra không ai khác là Lưu Phong.

Tôi lạnh lẽo hỏi, “Ngươi muốn gì?” Dù sao thì tôi bây giờ cũng là Liệt Hỏa trong Tứ Đại Thiên Vương, vậy nên không cần phải lịch sự với cha này làm gì. Và lại, dựa vào quãng thời gian ngắn ngủi ở cạnh Liệt Hỏa, tôi đã cảm thấy gã này nhất định cũng không phải là kẻ có tính tình tử tế gì.

“Ngươi bắt được Thiên Tiên rồi?” Lưu Phong vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Ồ, ta đang định giao hắn cho Chúa Tể,” Tôi đáp.

“Sao ngươi không bay cho nhanh? Dừng chân đi bộ làm gì?” Lưu Phong nghi ngờ hỏi.

Ặc, mặc dù thuật này giúp tôi biến thành hình dạng kẻ khác, nhưng lại không cho tôi khả năng của họ... nhưng tôi cũng không thể nói vậy được. Tôi nghĩ một lúc, rồi nghĩ ra một cái cớ khá gượng ép.

“Há há, ta muốn từ từ xử lý cái tên này. Nếu bay tới gặp Chúa Tể luôn thì còn gì là vui nữa?”

Lưu Phong ha ha cười lớn, “Cũng phải, để ta dạy dỗ hắn luôn.” Dứt lời, hắn tung một quả đấm vào Tây Môn Phong, hạ gã gục xuống sàn.

Thấy Lưu Phong còn định trưng thêm vài chương vào Tây Môn Phong, tôi vội can hắn lại.

“Thôi thôi, đủ rồi. Tốt nhất đừng để Chúa Tể biết được.”

“Được rồi,” Nghe thấy tên Chúa Tể, Lưu Phong đành dừng lại, không cam lòng hạ tay.

Tôi nhanh chóng đỡ Tây Môn Phong dậy, ném cho gã một ánh mắt lo lắng, mà hắn lại cười cười lại tỏ ý khỏi lo.

“Lưu Phong, có chuyện lớn xảy ra rồi!” Một giọng trẻ con khản thiết vang lên, “Liệt Hỏa chết rồi, Chúa Tể đang nổi điên đấy.”

“Cái gì? Liệt Hỏa chết rồi?” Vẻ kì quái hiện lên trên nét mặt Lưu Phong. Hắn nhìn Thổ Hải rồi lại nhìn tôi.

Thế là tôi. Tôi đang định bỏ chạy trốn chết thì cả bầu trời rung động khi một giọng nói bi phẫn gầm lên, “Tại sao bọn chúng lại giết nó?” “Liệt Hỏa có làm gì sai đâu!” “Loài người đáng chết!”

“Chúa Tể Sinh Mệnh!” Tôi nhìn về phía Tháp Trung Tâm. Hóa ra Chúa Tể Sinh Mệnh đang ở Hoa Đô... Hải Dương Chi Tâm đã tung hỏa mù cho chúng tôi.

“Nhanh lên, chạy tới Tháp Trung Tâm đi,” Tây Môn Phong nhắc tôi.

Gã ta nói đúng. Lúc này chúng tôi đang đối mặt với hai Thiên Vương. Nếu bây giờ không phải lúc chạy, tôi thật không biết khi nào mới là lúc. Tôi lập tức dùng tốc độ cao nhất chạy đi, nhưng vẫn không quên hét với Tây Môn Phong, “Đừng chạy theo tôi, Tây Môn! Ông chạy về phía cổng thành, tôi sẽ lừa

bọn chúng tới Tháp Trung Tâm... Tây Môn Phong?”

Tôi giật mình thấy Tây Môn Phong dang cả hai tay ra chặn đường Liệt Hỏa và Thổ Hải. Gã nhẹ nhàng nhô ra một câu mà cả đời này tôi cũng không muốn nghe thêm một lần nào nữa, “Chương trình ND tự hủy...”

Không đợi gã nói xong, tôi một cước đạp tới, đá Tây Môn Phong bay xuống sàn khiến hắn không gượng dậy nổi nữa. Tôi tức tối gào lên, “Anh nghĩ tôi là đồ ngốc sao?”

Tôi đáp, đá rồi đâm gã, “Anh nghĩ tôi không biết điểm khác giữa anh và Tây Môn Phong mọi khi ư? Làm sao Tây Môn Phong có thể thông minh như thế, dịu dàng như thế, còn ngu ngốc như thế, dám liều mạng vì tôi?”

Tôi cứ đánh gã, nhưng không ngăn được mình trào nước mắt khi gào lên, “Đu ngu ngốc!”

Tây Môn Phong... không. Du cứng người, rồi ngẩng đầu cười khổ, “Em biết rồi?”

“Lúc đầu tôi không chắc lắm, nhưng anh hét lớn để kích hoạt chương trình ND tự hủy... thì làm sao tôi không nhận ra chứ?” Tôi hét lên, “Anh cố tình đi ngược hướng Hoa Đô để đưa tôi tới gặp những người kia phải không, anh còn nói anh nguyện ý đi theo tôi. Ngoài Du ra còn ai nữa chứ?”

“Tôi xin lỗi, Vương Tử. Tôi không cố ý nói dối em, chỉ là khi tôi thấy Tà Linh tự phát nổ, tôi biết em nhất định không để tôi đi theo em, nên tôi mới...” Du từ từ đứng dậy, và dịu dàng ôm tôi trong vòng tay.

Vậy nên anh mới giả vờ làm Tây Môn Phong, và kẻ cả có định tự nổ chết, anh cũng quyết không nói cho tôi biết anh là Du sao... Tôi cũng ôm chặt lấy anh mà đau đớn khóc, “Tà Linh, Tà Linh đã biến mất rồi! Đừng bỏ lại tôi nữa, được không?”

“Xin đừng khóc, Vương Tử. Nếu em khóc, cả Tà Linh và tôi đều sẽ rất buồn,” Du dịu dàng an ủi tôi.

“Vậy anh phải hứa với tôi anh nhất định sẽ không sử dụng chương trình ND tự hủy nhé,” Tôi nói, nhìn thẳng vào Du, không cho anh cơ hội nào trốn tránh.

Du mỉm cười, nhưng không nói lời nào.

“Du?” Tôi hơi sợ hãi hỏi. Nụ cười của Du... dịu dàng quá, làm tôi cảm thấy lo sợ.

“Xích Tinh Yêu!” Du nhẹ nhàng niệm.

Tim tôi nhảy thót lên, và nhìn xuống, tôi thấy một dây xích nửa trong suốt cuộn chặt lấy người tôi... Du sẽ tự nổ chết! Tôi hoảng loạn gào lên, “Du, tôi cảm anh biến mất! Nếu anh biến mất, tôi nhất định, nhất định sẽ không đi tìm anh nữa!”

Bóng lưng Du cứng lại, mặc dù vậy anh vẫn bình tĩnh đối diện với Lưu Phong và Thổ Hải, hỏi, “Hai người có thể thả chúng ta đi không?”

“Liệt Hỏa chết thật rồi sao?” Xung quanh Lưu Phong bắt đầu nổi cuồng phong dữ dội, cực kì khó khăn kìm lửa giận xuống hỏi. Ai cũng thấy là chỉ cần Du gạt đầu một cái, Lưu Phong sẽ lập tức nổi khùng.

“Phải,” Du bình tĩnh trả lời.

“Các người đã giết hắn!” Thổ Hải tức giận nhìn Du bằng đôi mắt vẫn tia máu, trong khi Lưu Phong bên này hung ác nhìn tôi.

Du quay lại nhìn tôi cười khổ. “Có vẻ không thể kết thúc có hậu được rồi, Vương Tử ạ. Cả em và Tà Linh còn không giết nổi Liệt Hỏa... Hai chúng ta thế này đầu lại Lưu Phong và Thổ Hải, còn sự lựa chọn nào khác sao?”

“Chúng ta có thể chạy trốn,” Tôi nói, run rẩy bầy giầy giữa. Sao mớ xích này chặt quá vậy?

“Đừng cố sức nữa, Vương Tử. Xích đó giống như tình yêu của tôi dành cho em... sẽ không bao giờ, không bao giờ buông ra đâu.” Nụ cười của Du mỗi lúc một dịu dàng hơn, làm lòng tôi càng quặn đau tợn.

“Không!” Tôi không khỏi hét lên, “Du!”

“Kích hoạt chương trình ND tự hủy!” Du nhẹ nhàng hô.

Một tia sáng trắng lóe lên, và nghe như thể sắp bật khóc, anh nói, “Tôi vẫn muốn gặp em, Vương Tử.”

Bùm! Một tiếng nổ chói tai xé tan bầu khí quyển, theo sau bởi những bông tuyết xinh đẹp rơi xuống từ trên trời. Có phải đây là máu của Du, thịt của Du, trái tim của Du không? Tôi không thể kìm nước mắt vốn đã dâng đầy khóe mi được nữa. Trong tim tôi, tất cả những gì còn lại là hình ảnh một chàng trai ma tóc đen, người mãi mãi trao nụ cười cho tôi, nhưng giữ nước mắt cho mình.

“Du... tại sao anh lại tự hi sinh mình?” Tôi hét lên, “Tôi tự tới Hoa Đô là vì không muốn bất kì ai trong các người chết vì tôi! Vậy mà anh vẫn dâng mạng vì tôi, thế là thế quái nào?”

“Du, đồ ngu! Đồ ngu!” Tôi khản giọng hét lên.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 4: Sự phẫn nộ của Thiên Tiên.

“Liệt Hỏa?”

Tôi không biết mình đã đứng ngây ra đó nhìn bao lâu cho tới khi một giọng hoang mang vang tới. Tôi mơ hồ nhìn quanh quất tìm nơi giọng nói phát ra, và ánh mắt tôi rơi vào người Thiên Tiên... Thiên Tiên? Tôi nửa bò nửa chạy lao tới phía đó, ôm lấy anh hỏi, “Du, anh chưa chết sao?”

“Du?” Thiên Tiên kinh ngạc trả lời, “Người nói gì cơ? Liệt Hỏa?”

Tôi cứng người. Đây không phải là Du. Đây là Thiên Tiên thật. Tôi khản giọng hỏi, “Người thật sự là Thiên Tiên sao?”

Thiên Tiên ngệt ra một lúc lâu rồi dùng giọng kì quái trả lời, “Đương nhiên ta là Thiên Tiên.”

Du thực sự đã biến mất rồi. Tôi sụp xuống đất, chua chát nói, “Ta không phải là Liệt Hỏa. Ta là Vương Tử.”

“Vương Tử?” Thiên Tiên không dám tin quan sát tôi hồi lâu. “Người đúng là Vương Tử!”

“Vậy người còn ở đây làm gì?” Thiên Tiên đột nhiên nhảy dựng lên, “Đây là Lục địa phía Bắc đó. Nếu Đám Tứ Đại Thiên Vương tới, mình ta cũng không cứu nổi người đâu.”

Tôi khô khốc cười, “Tứ Đại Thiên Vương? Giờ chỉ còn một Thiên Vương thôi.”

Thiên Tiên hoảng sợ, như thể bị sét đánh, “Ý người là gì?”

Tôi siết nắm tay, và nói những lời làm tim mình đau nhói, “Tà Linh và Liệt Hỏa đã tận diệt cùng nhau rồi, mà Du cũng vừa mới biến mất cùng Thổ Hải và Lưu Phong.”

“Các, các người giết bọn họ rồi?!” Thiên Tiên run rẩy không dám tin hét lên.

Tôi ngăn người, “Chúng tôi” giết “bọn họ”? Có phải hấn ám chỉ Du và Tà Linh đã giết Liệt Hỏa, Lưu Phong và Thổ Hải* không? Tôi nghiêng đầu và nhìn Thiên Tiên đang mang vẻ mặt đầy đau đớn và căm giận.

(*Thổ Hải: trong bản trên mạng, Ngự Ngã đã đánh nhầm là Thiên Tiên, lỗi này về sau được sửa trong sách xuất bản. – nhóm PR)

“Không phải chúng ghét người sao?” Tôi không khỏi thắc mắc, “Người quan tâm chúng như vậy làm gì?”

“Bọn chúng chỉ là mấy đứa nhỏ thôi.” Thiên Tiên gầm lên, “Bọn chúng chỉ là mấy đứa nhỏ cái gì cũng không biết. Bọn chúng không bao giờ làm gì quá đáng, tại sao các người, tại sao...” Nói tới đây, Thiên Tiên đỏ lẹ, không thể nói tiếp được nữa.

Lòng tôi bùng bùng lửa giận, “Nếu không phải bọn chúng bắt ta, Tà Linh và Du cũng không phải chết chung với chúng, và dù sao, cũng không chỉ mình chúng biến mất. Tà Linh và Du cũng biến mất luôn rồi.”

Thiên Tiên đột nhiên nắm cổ áo tôi, mắt vẫn tia máu rít lên, “Đừng có so sánh Tà Linh và Du với chúng, người biết thừa tất cả các người còn cuộc sống ngoài đời thật, chúng ta thì không như vậy. Một khi bọn ta chết, sẽ chẳng còn gì cả. Đừng nói với ta người không hiểu điều này?”

Tôi ngây ra nhìn... Đúng vậy, ít nhất ngoài đời thực, vẫn còn đó một Trác ca ca và một giáo sư Mẫn Cư Văn, nhưng Liệt Hỏa, Lưu Phong và Thổ Hải thì đã không còn lại gì nữa rồi. Như tôi đau buồn vì Tà Linh và Du, Thiên Tiên đương nhiên cũng sẽ bị phẫn vì những người bạn NPC có ý thức bản thân của hắn.

“Ta xin lỗi!” Tôi buồn buồn xin lỗi. Tôi không nghĩ tới tôi lại khiến Thiên Tiên nổi điên.

“Xin lỗi? Người nghĩ tính mạng của ba người bạn ta chỉ đáng một câu xin lỗi quèn sao? Ha ha ha, đùa chác cũng thuận tai nhỉ, thật công bằng quá nhỉ!” Thiên Tiên điên cuồng cười lớn, khóe mắt đầy lệ.

“Loài người!” Thiên Tiên quay đầu, ánh mắt căm hận chiếu thẳng vào tôi. Hắn từ từ tiến đến gần tôi hơn...

“Các người đều quá ích kỉ. Đúng như Chúa Tể nói, đối với các người, chúng ta chỉ là một mớ dây sớ. Chúng ta vĩnh viễn không đáng coi là một sinh mệnh.

“Nhưng chúng ta cũng có cảm xúc: chúng ta biết buồn, chúng ta biết đau, chúng ta biết yêu!” Khi nói tới chữ yêu, vẻ mặt Thiên Tiên dịu đi.

“Cho dù Liệt Hỏa và Lư Phong có không ưa ta, bọn chúng cũng không bao giờ tấn công ta.” Mặt Thiên Tiên mang một vẻ đau buồn, “Chúa Tể và ta đều giống nhau; chúng ta không muốn mất những người bạn hiếm hoi chúng ta có.”

“Nhưng chỉ một ngày ngắn ngủi, ta mất tận ba người bạn, mà người đưa kẻ sát nhân tới Lục địa Phía Bắc lại chính là ta,” Thiên Tiên găm lên.

Thiên Tiên nổi điên và thực sự sẽ giết tôi, tôi nhận ra khi thấy đôi mắt đầy tia máu của hắn ngập đầy thù hận. Tôi đột nhiên hoàn toàn nhận thức được Thiên Tiên hiện tại đang rất căm hận tôi. Tôi lùi lại, nhưng không nghĩ ra được kế gì thoát thân.

Một tiếng sấm đột nhiên vang lên... Thật à, tiếng sấm giữa ngày nắng đẹp? Tôi nghiêng đầu nhìn trời. Chẳng lẽ đến ‘ngài’* cũng cảm thấy hành động của chúng tôi quá bất nhân?

(*Ngài: ở đây ám chỉ ông trời. – nhóm PR)

“Ài...” Một tiếng thở dài nhẹ vang lên khắp Hoa Đô. “Thiên Tiên, quay lại đây, ta không muốn lại mất ngươi.”

Thiên Tiên cũng ngẩn người ra, đoạn hắn quay đầu nhìn tòa tháp có khắc đóa hồng trên đỉnh, ánh mắt đầy đau đớn hồi hận, rồi Thiên Tiên quay lại nhìn sâu vào tôi, “Ta sẽ đưa ngươi tới gặp Chúa Tể, để ngài định đoạt mọi chuyện.”

“Tôi gặp Chúa Tể?” Tôi đứng bật dậy ngay. Chẳng lẽ Thiên Tiên muốn giúp Chúa Tể xử lí tôi?

“Phải, dù sao chẳng nữa, ta cũng thành công đưa ngươi tới Hoa Đô... Ta hi sinh ba người bạn vì chuyện này; đương nhiên ta sẽ đưa ngươi tới gặp Chúa Tể.” Vẻ mặt của Thiên Tiên... có lẽ tôi đã nhìn nhầm biểu hiện của hắn, nhưng hình như tôi thấy hắn có vẻ đắc ý vì âm mưu cuối cùng cũng thành công.

“Thiên Tiên, chẳng lẽ ngươi được Chúa Tể phái đi?” Gián điệp sao? Dù sao, Thiên Tiên lúc này mang vẻ mặt vô cùng bi thương và nghiêm túc. Nhìn hắn hoàn toàn trái ngược với vẻ ngây thơ ngu ngốc tôi vốn quen thuộc, khiến tôi không thể nào rũ bỏ được niềm nghi, Thiên Tiên trước kia chỉ là giả ngu!

Thiên Tiên trầm mặc, cuối cùng mới nói, “Phải, Chúa Tể phái ta đi. Kể cả Tứ Đại Thiên Vương cũng không biết điều này.”

“Ngươi lừa gạt Doll?” Mặt tôi sất lại. Doll đã bắt đầu chấp nhận Thiên Tiên rồi. Nếu con bé biết Thiên Tiên luôn có ý gạt nó, nhất định nó sẽ rất buồn.

“Ta không bao giờ!” Thiên Tiên rống lên, “Vợ ta là vợ ta, lệnh Chúa Tể giao là lệnh Chúa Tể giao! Hai việc đó chẳng liên quan gì tới nhau cả!”

“Nhưng ngươi dù gì vẫn là gián điệp!” Tôi gào đáp trả.

Mặt Thiên Tiên đỏ bừng lên. Hắn đi vòng vòng xung quanh, nhưng cũng không cãi lại được tôi. Cuối cùng hắn hít một hơi sâu rồi quay sang tôi nói, “Dù sao chẳng nữa, ngươi vẫn phải theo ta đi gặp Chúa Tể.”

Giờn gì vậy. Nếu tôi cùng bị Thiên Tiên và Chúa Tể Sinh Mệnh tấn công thì còn chạy trốn gì nổi nữa, đừng nói tới giết được Chúa Tể Sinh Mệnh. Tôi chậm rãi lùi lại, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Đi thôi, Vương Tử. Chúa Tể sẽ định đoạt mọi chuyện.” Thiên Tiên lau lệ nơi khóe mắt và kiên cường vực tinh thần dậy.

“Đừng có hèn...” Tôi nuốt nước bọt. Nếu tôi đấu với Thiên Tiên, cơ hội chiến thắng nhất định... còn thấp hơn số không. Nếu tôi chỉ tập trung chạy trốn, thì không biết cơ hội là bao nhiêu?

“Thiên Tiên, nếu ta đánh lại ngươi, thì cơ hội ta trốn thoát thành công là bao nhiêu?” Tôi không khỏi lớn tiếng hỏi... Đoạn tôi nghĩ, nếu một kẻ hời kẻ thù là nếu đánh lại hắn thì cơ hội trốn là bao nhiêu... thì chẳng phải là nói luôn với hắn là, ‘thế nhé, trốn đây’ sao? Tôi lại làm việc ngu ngốc rồi.

Thiên Tiên thế mà lại rất nghiêm túc cân nhắc rồi trả lời tôi, “Chắc khoảng... dưới 10%. Dù sao thì ta biết bay còn ngươi chỉ có hai cẳng để chạy dưới đất.”

“Còn nếu có người ngáng chân ngươi thì sao?”

“Vậy... vậy thì còn tùy xem người đó mạnh tới mức nào,” Thiên Tiên lại trả lời, còn tôi thì ngây ra. Tôi còn chưa mở miệng hỏi nữa mà?

“Người đó mạnh ngang ngửa ngươi.” Hải Dương Chi Tâm đột nhiên hạ xuống từ trên trời, đứng giữa tôi và Thiên Tiên.

“Hải Dương... Ngươi vẫn còn sống sao?” Thiên Tiên thở hắt ra nhẹ nhõm, nhưng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng trên nét mặt, “Tứ Đại Thiên Vương chỉ còn mình ngươi thôi.”

Hải Dương Chi Tâm mỉm cười, quay lại nhìn tôi, “À, cậu đánh không lại Chúa Tể Sinh Mệnh đâu. Dù cậu có làm gì, cũng không thể đánh bại được ngài đâu, vậy nên ta mới chủ tâm dẫn cậu tới núi Hoa Liêm... Thật không nghĩ tới, cậu lại một mình chạy thẳng tới Hoa Đô gặp ngài.”

Tôi cũng sợ. Tôi không thể đánh lại Chúa Tể Sinh Mệnh... Thế nên Hải Dương Chi Tâm mới chủ tâm đưa tôi tới núi Hoa Liềm? Hải Dương Chi Tâm cố tình ngăn tôi đâm đầu vào chỗ chết ở Hoa Đô?

“Mau trốn đi. Ta sẽ giúp cậu chặn Thiên Tiên lại,” Hải Vương Chi Tâm nhấn mạnh.

Tôi sẽ không đi. Nếu tôi đi, chẳng phải cái chết của Tà Linh và Du sẽ thành vô ích sao? Tôi bật kênh PM ra và bình tĩnh hỏi những người khác, “Mọi người đang ở đâu? Mọi người có thể lập tức tới Hoa Đô được không?”

“Vẫn còn một đoạn nữa.” Tiểu Long Nữ vội vàng nói, “Có chuyện gì rồi? Du đã tìm thấy anh chưa?”

“Du...” Tôi lại ghen ngào.

“Có chuyện gì xảy ra với Du sao?” Lang đại ca kinh ngạc, nhưng thoáng sau lại nặng nề nói, “Dù xảy ra chuyện gì thì Vương Tử, hãy tới đi cùng bọn anh. Tin anh đi; hợp sức của chúng ta lại nhất định sẽ mạnh hơn chỉ một mình em.”

“Đúng vậy, Vương Tử, đừng tự mình hành động nữa.” Vũ Liên đại tẩu lo lắng nói, “Mọi người đều rất lo cho em!”

Tôi nhìn Hải Dương Chi Tâm đang quyết đấu cùng Thiên Tiên, và nghĩ lại lời của Lang đại ca. Đúng vậy; sẽ tốt hơn nếu lúc này trở về với mọi người. Tôi đột nhiên cảm thấy một loại khát khao cháy bỏng muốn được chung vai sát cánh cùng bạn bè mình, cùng nhau chiến đấu với mọi người... chiến đấu tới khi gặp được Chúa Tể Sinh Mệnh!

“Được.” Tôi quyết định, “Lang đại ca, đợi em. Em sẽ lập tức đi tìm mọi người đây.”

Tôi lập tức chạy khỏi cổng thành; Hải Dương Chi Tâm đang giúp tôi đánh lạc hướng Thiên Tiên. Còn chưa kể tới tôi đang trong bộ dạng Liệt Hỏa, nên bọn NPC sẽ không tấn công tôi lúc này. Nếu bây giờ không chạy, tới bao giờ mới lại có cơ hội?

“Vương Tử, chờ đã...” Giọng Thiên Tiên đột nhiên vang tới, “Thiên Đoan!”

Lời chú vừa niệm xong, vô số dải lụa trắng bao vây và tấn công tôi. Tôi điên cuồng tránh đông né tây, nhưng chung quy một người cũng địch không lại vô số dải lụa. Vô số dải lụa quấn chặt lấy người tôi, làm tiêu tan hi vọng trốn thoát của tôi. Bị bao bởi tấm màn lụa trong, tôi thật sự cảm thấy mình không khác gì xác ướp thật bị quấn trong vải trắng.

“Băng Chi Vũ!” Hải Dương Chi Tâm giận dữ hét lên, và những dải lụa vị vô số phiến băng hình lông vũ găm lại. Lụa quấn quanh người tôi đều đứt hết.

“Hải Dương Chi Tâm, ngươi...” Thiên Tiên kinh ngạc vì hành động của Hải Dương Chi Tâm, liền giải thích, “Ta chỉ định đưa hán tới gặp Chúa Tể thôi; ta không có ý làm hại hán.”

Thiên Tiên dừng lại, rồi lại tò mò hỏi, “Huống hồ ngươi vốn không quan tâm tới mọi chuyện cơ mà... Tại sao ngươi lại ngăn ta bắt Vương Tử?”

Hải Dương Chi Tâm cười nhẹ, “Là bởi ta theo phe loài người!”

Tôi nghiêng đầu và ngậy người nhìn Hải Dương Chi Tâm. Hán theo phe chúng tôi?

“Còn đợi gì nữa, Vương Tử? Mau chạy đi.” Hải Dương Chi Tâm nhẹ nhàng giục tôi.

Tôi bừng tỉnh, lập tức tiếp tục nhiệm vụ chưa thành – tẩu thoát.

“Hải Dương, quá lắm rồi! Ta phải mang Vương Tử về cho Chúa Tể!” Thiên Tiên gầm lên.

“Hừ, thử xem nào.” Giọng Hải Dương Chi Tâm băng lại.

“Thiên Đoan!”

“Băng Chi Vũ!”

“Dừng lại!” Một tiếng gầm như sấm dội lại vang lên.

Tiếng gầm này khiến mặt đất rung chuyển dữ dội. Những tòa nhà hai bên đường bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, thậm chí hai hàng tượng gỗ đã sụp xuống mặt đất. Nếu quy ra độ rít te thò trận động đất này phải lên tới nấc bảy chứ chẳng chơi... Tôi nuốt nước bọt và nhìn căn nhà gỗ chỉ cách tôi mấy bước chân kia. Mà không, nó không thể gọi là một ngôi nhà nữa rồi. Giờ nó chỉ là một đống gỗ vụn thôi.

“Ta đã cảnh cáo các người, không được phép tấn công bạn mình!”

“Chúa Tể!” Thiên Tiên hoảng hồn nhìn lên Tháp Trung Tâm. Mặt hán vừa khản thiết vừa phục tùng. “Thần xin lỗi. Thần không nên quên lệnh của ngài, nhưng thần chỉ muốn bắt Vương Tử tới gặp ngài thôi.”

“Hiện tại ta không muốn gặp hán!”

“Chúa Tể?” Thiên Tiên ngạc nhiên hỏi.

“Ta không muốn gặp hần. Hiện tại ta chỉ muốn giết quách hần đi. Lưu Phong, Thổ Hải, Liệt Hỏa...”

Nghe vậy, Thiên Tiên quay sang tôi nói, “Mau chạy đi. Ngươi không thể gặp Chúa Tể lúc này đâu.”

Tình huống gì thế này? Không phải Chúa Tể muốn giết mình sao? Tại sao Thiên Tiên lại bảo mình mau chạy đi? Tôi không dừng được liền hỏi, “Ngươi không muốn giết ta sao?”

“Bảo chạy thì cứ chạy đi! Nếu ngươi vẫn lăm lăm thì ta thật sự sẽ phải tóm ngươi rồi giao cho Chúa Tể giết ngươi đó!” Thiên Tiên nửa thật nửa giả đe dọa tôi, dùng Thiên Đoạn bao vây tôi.

“Chờ chút, ta...” Tôi vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng một tá dải Thiên Đoạn bắt đầu ác liệt đẩy tôi ra khỏi Hoa Đô, và cổng thành khổng lồ đằng sau tự đóng sầm lại, để lại tôi đứng một mình ngoài thành phố cho gió thổi run người.

“Á!” Tôi sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi rên rĩ, “Mình quên hỏi Thiên Tiên tìm nhóm Sát Sinh thế nào rồi. Trời ơi, lại lạc mất thôi!”

Đằng sau cánh cổng hình như truyền tới rất nhiều tiếng người ngã ngựa!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.7 - Chương 5: Trời đã sinh bánh mì Pháp, sao còn sinh bánh bao nhân thịt?

“Hừm... Mình còn nhớ lúc Du cố đưa mình đi gặp mọi người, anh ấy hình như đi... đường này?” Tôi nhìn chăm chăm vào khu rừng sâu hun hút im lặng, tuyệt vọng nghĩ ngợi, Du đưa tôi đi đường nào nhỉ...? Lại nói, phải chi Du vẫn còn đây, thì mọi chuyện đã ổn thỏa rồi. Kể ra nếu có Trác ca ca cũng tốt... Bỗng nhiên trong lòng tôi có chút buồn. Từ nay về sau không thể gặp bọn họ trong game nữa rồi.

“Vậy... chẳng phải mình sẽ phải đi gặp giáo sư Mẫn Cư Văn sao?” Tôi lập tức đứng bật dậy. Ôi không! Tôi nghĩ điểm Lịch sử Hán Văn kì này của tôi không được... khá khâm cho lắm. Nghĩ tới giọng điệu giáo sư phê bài kiểm tra của tôi “Còn phải cố gắng dài dài” làm tôi cứ cảm thấy... không nên nói với anh tôi là Vương Tử...”

Nhưng nếu không đi gặp Du, chẳng phải tôi nhẩn tâm quá sao? Tôi không khỏi đau đầu thờ dài, “Phải làm sao đây?”

“Phải làm sao à? Mở cổng cho bọn ta vào! Hoặc chuẩn bị tâm lí bị phá hủy đi!” Một giọng lạnh lùng vang lên.

Tôi đông cứng người một lát. Giọng này nghe quen quá, nhưng người này bình thường không có dùng giọng lạnh lùng như vậy nói chuyện với tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn lên. Tôi đứng bật dậy, hào hứng hét lên, “Túy! Mọi người nữa!”

Cả nhóm Sát Sinh đang đứng ngay trước mặt tôi! Mọi người có vẻ kiệt sức, trán rịn mồ hôi, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Vừa nhìn đã biết bọn họ đã liều mạng chạy gấp tới đây... Có phải họ điên cuồng chạy tới chỉ vì một tên gốc như tôi? Tôi suýt thì cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Tuy nhiên, có vẻ Nam Cung Túy chưa từng nghĩ tới tôi lại hét tên anh. Anh đứng sững đó một lúc lâu mới nói, “Ngươi là ai? Tại sao lại biết tên ta?”

“Đừng nói anh là Vương Tử nha?” Tiểu Long Nữ vội chạy tới, xem xét vẻ ngoài tôi từ đỉnh đầu tới gót chân. “Sao anh lại biến thành quỷ thế này? Lại còn là lệ quỷ màu đỏ nữa!”

“Tiểu Long Nữ! Cảnh thận! Có thể là bẫy đó!” Bất Tử Nam bước lên vài bước, chắn giữa Tiểu Long Nữ và tôi. Hần đang đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân đây mà. Về mặt nghề thần nghi quỷ của gã ta chiếu vào tôi, gã ta hoàn nghi nói, “Nhìn cỡ nào cũng không thấy vật này giống Vương Tử gì hết!”

Chết cha... Bọn họ không thể nhận ra tôi. Đừng nói bọn họ sẽ coi tôi là NPC rồi chém chết chứ? Tôi vội giải thích hiểu nhầm, “Tôi là Vương Tử! Thật mà! Tôi chỉ dùng trang bị mà Tiểu Long Nữ đưa cho Du thôi! Tiểu Long Nữ, em biết mà... cái giấy bọc ni lông giúp biến đổi...”

“Giấy bọc ni lông?” Một vẻ khó hiểu hiện ra trên mặt Tiểu Long Nữ. Nét mặt kì quái của cô khiến nhóm Sát Sinh lo lắng rút vũ khí ra và chĩa từng cái một vào người tôi.

“Phi!” Tiểu Long Nữ không khỏi phì cười lớn. Chẳng lâu sau cô nàng ôm lấy bụng lăn lộn cười, “Ha ha ha ha ha! Giấy bọc ni lông! Anh dám bảo tám da già biến thân tại này sáng chế ra là giấy bọc ni lông! Ha ha, chỉ có mình Vương Tử anh là có trí tưởng tượng quái dị như vậy thôi!”

“Vậy hóa ra thật sự là Vương Tử à?” Vũ Liên đại tẩu kinh ngạc thốt lên.

“Là em!” Tôi điên cuồng gật đầu.

“Ừa, Vương Tử... Cậu trở nên... rất đỏ nha!” Dương Quang tò mò quan sát tôi.

...Đây không phải vấn đề chính mà, mọi người đều nghĩ.

Sau khi nghe được những lời ‘nhận xét’ này, Tiểu Long Nữ ngã xuống đất, lăn lộn cười trông khoa trương hết chỗ nói. Tiếng cười của cô nàng làm tôi tức khi tới độ nghiêm túc đập đập cô nàng hai cái. “Anh... anh chỉ cần nói ‘Biến lại’ để trở về hình dạng bình thường là được,” Cô nàng mãi mới lập bập nói.

Tôi nhảy dựng lên, “Sao không nói sớm?! Biến lại!! Mau biến lại!!”

Sao không có gì xảy ra vậy? Tôi cúi đầu nhìn chằm chằm vào bộ ngực nửa trong suốt của mình... Đúng là nhìn thấy cả những thứ đằng sau xuyên qua ngực thì cũng kì quái thật. Tôi còn đang nhìn xuyên qua cơ thể mình, suy nghĩ kì quái thì một vầng sáng màu đỏ bỗng tỏa ra từ người tôi. Tôi lại cảm thấy một cơn nóng chột người thiêu đốt chính mình. Tuy nhiên lần này tôi đã chuẩn bị tâm lý trước. Không như lần trước hôn mê tại chỗ luôn, lần này tôi chịu được cơn nóng và thấy cơ thể mình bắt đầu biến đổi. Tấm bọc ni lông (được rồi, Tiểu Long Nữ cứ nhất quyết bảo nó là tấm da giả biến thân) xuất hiện dưới chân tôi và chậm rãi quấn lấy căng chân tôi, đùi tôi, rồi tới eo tôi, tới khi cuối cùng lại biến tôi thành một xác ướp bọc trong lớp màng trong suốt.

Tôi... thực sự muốn xé nát mớ giấy bọc ni lông này. Tuy nhiên, vấn đề không chỉ ở chỗ tôi biến thành xác ướp, mà lại biến thành giống như xác ướp Ai Cập bị trời nghiền tay chân rồi đặt vào trong quan tài ấy. Làm sao mà xác ướp xé được vài quần quanh người chứ?

“À... vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm nên có chút tác dụng phụ,” Tiểu Long Nữ cố giải thích nhưng chỉ đổ thêm dầu vào lửa, “Vậy nên nếu đang ở một mình thì đừng hồ ‘biến lại’ nhé... Kéo không là gặp rắc rối to đó.”

“Không phải giải thích thêm nữa. Mau tháo cái thứ đó khỏi người Vương Tử đi,” Lang đại ca nhẹ nhàng cắt lời Tiểu Long Nữ, tiến lên trước giúp tôi gỡ miếng bọc ni lông khỏi người. Anh vật lộn một lúc mới gỡ được miếng bọc ni lông quấn lấy mặt tôi.

“Đúng là chỉ có Lang đại ca tốt với em nhất!” Tôi lập tức cảm động cảm ơn anh.

Lang đại ca dịu dàng gỡ vào đầu tôi rồi mới nhẹ nhàng trách, “Sao lúc trước tự mình chạy loạn, lại còn không báo cáo với cả nhóm? Mọi người rất lo cho em đấy.”

Nghe được những lời này của Lang đại ca, tôi không khỏi lại nghĩ tới Trác ca ca và Du. Tất cả cũng vì tôi bọn họ mới biến mất. Tôi không khỏi nghẹn ngào nói, “Em xin lỗi, bởi vì em, cả Tả Linh và Du... Bọn họ sẽ không xuất hiện trở lại trong Đế Nhị Sinh Mệnh được nữa. Bọn họ... cả hai đều biến mất mãi mãi rồi.”

Lang đại ca thở dài. Anh dang tay ra, ôm lấy tôi trong bộ ngực rộng lớn của mình, an ủi nói, “Cứ khóc đi. Khi nào em khóc xong chúng ta cùng báo thù cho họ.”

“Lang đại ca...” Nghe vậy, tôi liền bật khóc ngon lành và đau đớn thút thít, giấu mặt trong vòng tay anh. Nước mắt nước mũi tôi cứ thế chảy hết lên người Lang đại ca.

Sau khi khóc một lúc lâu thật lâu, tôi có vô số hồi tưởng về cả hai bọn họ. Lạ nhỉ... Tại sao kỉ niệm liên quan tới Du lại đều bạo lực đâm máu thế nhỉ? Tôi cuối cùng cũng buộc bản thân dừng khóc lại.

Vẫn giấu đầu trong lòng Lang đại ca, tôi im lặng hỏi, “Em khóc kinh lắm à?”

“So với quý khóc thán sầu cộng lại thì đỡ hơn một chút,” Tiểu Long Nữ khinh bi nói, lời của cô nàng đâm thẳng vào lòng tôi. Ai đó phải dạy cô ả này một bài về việc dùng lời thừa đã thương người khác đi.

“Đàn ông con trai lớn đầu rồi còn khóc? Đúng là không ra gì.” Minh Hoàng lạnh lùng dùng lời nói đánh tôi một chương cuối.

Không để ý tới thằng tiểu quý đó, tôi quay ra trừng mắt nhìn Tiểu Long Nữ, “Em an ủi anh một tý không được à?”

“An ủi cũng vô ích,” Tiểu Long Nữ nói, đột nhiên thu lại vẻ mặt toét, thể bằng vẻ nghiêm túc, “Em thà tình nguyện đứng cạnh anh chiến đấu cùng anh còn hơn.”

“Tiểu Long Nữ...” Tôi bàng hoàng, “Em uống nhầm thuốc à?”

Tiểu Long Nữ tàn nhẫn cốc đầu tôi. Cô nàng giận dữ hét lên, “Thằng ngu này! Bỏ cô nương hiểm lắm mới nói được một câu tử tế. Anh cứ diễn hùa theo không được à!?”

“Hóa ra cũng biết là mình hiểm khi nói được câu tử tế cơ đấy...” Phong Vô Tình một bên âm thầm lăm lăm.

“Vương Tử, trong thành có gì đó không ổn,” Nam Cung Túy nhú mày bước lên.

“Anh bảo ‘không ổn’ là sao?” Tôi hơi kinh ngạc hỏi.

“Nghe thử xem. Hình như có tiếng đánh nhau,” Túy trầm sắc mặt nói.

Tôi vội căng tai ra nghe, và đúng là có tiếng đánh nhau rất xa truyền tới từ Hoa Đô. “Lạ quá. Mọi người đều ở ngoài thành, vậy thì ai đang đánh nhau trong Hoa Đô vậy? Chẳng lẽ NPC còn lục đục được sao?” Tôi thắc mắc, không hiểu được tình huống hiện tại.

“Không lí nào. NPC không đánh nhau với các NPC khác,” Tiểu Long Nữ bác bỏ lời tôi. Tuy nhiên lại tiếp tục cau mày nói, “Nhưng nếu là NPC có ý thức bản thân... thì lại là chuyện khác.”

“Vương Tử ca ca, tại sao Thiên Tiên chưa ra?” Doll lo lắng hỏi.

Thiên Tiên! Giờ Doll nhắc tôi mới nhớ ra là Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm vẫn đang ở trong thành! Tôi thốt lên, “Có lẽ nào Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm lại đánh nhau nữa không?”

“Tại sao Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm lại đánh nhau?”

“Đừng lo chuyện đó vội. Cả hai đều là các NPC tốt, tôi không thể chống mắt nhìn bọn họ giết hại lẫn nhau được,” Tôi vội vàng nói, chạy về phía cổng thành. Tôi rút thanh trường kiếm của Tà Linh ra, hi vọng có thể dùng Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc chém đổ được cổng thành để tới ngăn hai người kia... à, hai NPC kia khỏi đánh nhau tiếp.

“Vương Tử,” Phong Vô Tình đột nhiên gọi lớn, ngăn tôi lại. Tôi nghi ngờ nhìn thẳng em trai. Nó cười cười thấy vũ khí cho tôi, “Hắc Dao của anh này.”

Hắc Dao của tôi! Tôi bắt lấy vũ khí nhìn một lượt. Đúng là Hắc Dao của tôi thật! Đúng là Hắc Dao đen từ đầu đến đuôi của tôi, người bạn chiến đấu tốt nhất của tôi! Tôi vô cùng vui mừng. Sau khi đổi vũ khí, tôi không nhận được vung vẩy Hắc Dao vài lần để lấy tinh thần, “Hắc Dao yêu quý của ta, chỉ có mi mới hợp với cách chiến đấu của ta!”

“Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc!” Tôi cực kì kích thích hô tên chiêu thức cực mạnh của mình đánh vào cánh cổng. Không thèm quay lại, tôi cũng cực kì tự tin là cánh cổng đã bị đánh nát thành từng mảnh. Ài, cổng thân mến, ta với mày chả có thù oán gì, nhưng mày cản đường ta... Tôi vuốt tóc một cái rồi quay lại bước vào thành...

Ầm!

“...” Mọi người nín lặng luôn.

Cả người tôi đập trúng vào cổng thành, mười đầu ngón tay tạo thành mười vết cào trên mặt cổng. Đau quá! Ồi, ời, ời... Au!

Đột nhiên, Nam Cung Túy bước tới cạnh tôi, cũng tình cờ là gần cái cổng. Anh đặt một tay lên cánh cổng, cúi người xuống, cõi lòng đầy quan tâm lo lắng hỏi, “Không sao chứ?”

Rầm!

Cả người tôi tiếp xúc thân mật với mặt sàn, để lại Nam Cung Túy sững sờ đứng đằng sau và nhìn bàn tay của mình, bàn tay đã ‘tình cờ’ đẩy mở cánh cổng!

Nam Cung Túy làm như không có gì xảy ra, lại bước tới gần cúi người xuống hỏi, “Không sao chứ?”

Bốp!

“Ồm... cái khối băng từ trên trời rơi xuống vừa hay rơi trúng em không liên quan gì tới anh đâu nhé!” Nam Cung Túy nghiêm túc thanh minh.

“...” Đây chính là tiếng lòng á khẩu của tôi. Ông trời cho băng đâm trúng phải tôi? Đừng bảo lí do tôi bị đập trúng cũng bởi tôi đã ác ý với cánh cổng kia... Tôi chộc giãi ông trời rồi sao?

“A! Thiên Tiên!” Doll đột nhiên hét lên.

Tôi lập tức nhảy phắt từ dưới đất lên, hai mắt nhìn theo hướng mắt Doll đang nhìn chăm chú. Trên một tòa nhà cỡ năm, sáu tầng, cả Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm đều đang đánh nhau ác liệt vì một lí do không rõ! Vô số vết thương lớn nhỏ trên người bọn họ cho thấy trận chiến đã diễn ra một lúc lâu rồi.

Hơn nữa, rõ ràng là hai người họ vừa mới đánh nhau dưới đất ban nãy. Nhìn đám thi thể NPC còn chưa kịp biến mất nằm la liệt này là biết. Hơn nữa, tất cả những tòa nhà xung quanh đều đã sụp cả. Rõ ràng là hai người đánh nhau một hồi thì phát hiện ra còn đánh dưới đất nữa thì nhất định NPC xung quanh sẽ chết sạch sẽ nên mới chuyển sang đánh trên không.

Khi vài trụ băng hiện ra trong tay Hải Dương Chi Tâm và bay thẳng về phía Thiên Tiên, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, “Hải Dương Chi Tâm...”

“Vương Tử, em biết anh đang lo cho Hải Dương Chi Tâm,” Tiểu Long Nữ vừa vỗ vỗ vai tôi như thể an ủi vừa nói, “Nhưng yên tâm, mọi người sẽ giúp anh ngăn...”

“Đừng rồi! Hóa ra là trụ băng của Hải Dương Chi Tâm rót trúng đầu mình! Làm mình cứ tưởng chọc giận ông trời rồi cơ!” Tôi giật mình hiểu ra.

“...” Tiểu Long Nữ lại bạo lực đâm tôi.

“Sao lại đánh anh nữa?” Tôi bực tức ôm đầu phàn nàn.

“Mau tới ngăn họ lại đi!” Tiểu Long Nữ tức tối gào lên.

“Ngăn? Em đùa đấy à?” Tôi nhìn về phía tòa nhà cao. Tôi có thể dùng chong chóng tre của Bé Bao để bay lên đó, nhưng mọi người không thấy sao? Hàng tá dải lụa Thiên Đoạn của Thiên Tiên đang múa lượn trên trời, liên tục đánh vào tường thành, tạo ra vô số lỗ thủng trên đó, đừng nói là còn có trụ băng của Hải Dương Chi Tâm đánh tới thì sẽ thế nào... Nếu tôi bay lên đó thật, tôi nhất định sẽ bị Thiên Đoạn của Thiên Tiên đánh ngắt rồi bị trụ băng của Hải Dương Chi Tâm ghim hết tứ chi vào tường thành cho coi.

“Vương Tử ca ca, anh phải giúp Thiên Tiên mau! Hấn chảy nhiều máu quá!” Doll lo lắng nhìn những vết thương trên người Thiên Tiên do trụ băng của Hải Dương Chi Tâm để lại. Con bé hoảng hốt quá, như thể nó có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

“Anh...” Nhìn lên trời, tôi đầy nghi ngờ không chắc.

“Lôi Điện Hàng Lâm!” Minh Hoàng hét lên trời xanh khi niệm câu chú này.

Bầu trời quang mây bỗng đầy sấm sét. Những tia sét lao về phía Hải Dương Chi Tâm, nhưng chúng chưa bay tới gần hấn trong khoảng 10 mét, chúng đã bị trụ băng của hấn phá tan.

“Mẹ, đánh không được!” Minh Hoàng văng bậy.

“Hấn dù gì cũng là NPC cỡ BOSS. Chỉ dựa vào mấy ma pháp sư quèn thì không thành công nổi đâu,” Vũ Liên đại tẩu cau mày nói.

“Vậy để tôi thử!” Dương Quang đột nhiên nói.

À phải rồi... Tôi suýt thì quên mất Dương Quang có thâm bay.

“Anh không được xông lên! Nhìn lên trời xem! Có quá nhiều Thiên Đoạn và trụ băng đó... Anh sẽ chết mất!” Tinh Thiên lập tức phản đối mạnh mẽ ý kiến của cậu.

“Tinh Thiên, em muốn anh chống mắt nhìn Thiên Tiên chết sao?” Dương Quang sốt sắng thuyết phục Tinh Thiên.

“Vương Tử, mau nghĩ ra cách nào đi!” Tiểu Long Nữ túm chặt lấy vai tôi, lắc tôi lấy đề.

“Dừng lại đi! Em có lắc anh cách mấy, anh cũng không có...” Tôi còn đang nói thì một vẻ lạ lùng thoáng qua mặt tôi và một ý tưởng điên rồ nảy ra trong óc tôi.

Tôi lôi Bé Bao văng mặt đã lâu ra và cố lắc cho nó tỉnh dậy, bắt nó bỏ gương mặt say ngủ đáng yêu kia đi.

“Mama?” Bé Bao mở đôi mắt ngái ngủ, mơ mơ màng màng lăm bắm.

“Bé Bao ngoan, con giúp Mama một chuyện được không? Giúp Mama xong rồi, Mama nhất định cho con thật nhiều, thật nhiều bánh bao nhân thịt ngon lành mà ăn!” Tôi cố hết sức dụ dỗ Bé Bao.

Nghe tôi có bánh bao ngon để ăn, Bé Bao lập tức lên tinh thần nhảy dựng lên, mắt tràn ngập tình yêu sốt sắng đồng ý, “Được ạ! Bé Bao Bao sẽ giúp Mama!”

“Ngao lăm Bé Bao, con có thấy hai anh trai đang ở trên trời kia không?” Tôi chỉ hai người đang lơ lửng trên trời đánh nhau.

“Con thấy rồi!” Bé Bao Bao tò mò nhìn Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm.

“Vậy Bé Bao, con có thể bay lên trên đầu hai anh trai đó được không?” Tôi hỏi. Nhưng để đề phòng lại lo lắng nói thêm, “Nhớ cẩn thận nhé? Đừng để bị thương!”

Bé Bao gật đầu như già tôi. Ngao ngoãn mọc cái chong chóng tre ra, nó bay lên trời.

“Vương Tử, anh tính làm gì? Mặc dù Bé Bao được mệnh danh là thú cưng mạnh nhất, nhưng anh không nghĩ nó đánh nổi hai NPC đại boss chứ hả?” Tiểu Long Nữ cực kì nghi ngờ hỏi.

Tôi mỉm cười, cũng không định trả lời câu hỏi của cô khi tôi quan sát Bé Bao bay ngày càng gần tới đáng nguy khi Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm còn đang đấu nhau. “Bé Bao! Dùng tuyệt chiêu Lên Men của con đi!” Tôi hét với Bé Bao khi nó bay lên ngay trên đầu bọn họ.

“Vâng! Tuyệt chiêu Lên Men của Bé Bao Bao bắt đầu,” Bé Bao nói và khuôn mặt đáng yêu của nó bắt đầu lớn dần lên, càng lúc càng bự hơn...

“Ồi trời ơi... Bánh bao nhân thịt khổng lồ!” Mọi người đều gào lên câu mà lần nào Bé Bao dùng tuyệt chiêu Lên Men tôi cũng nghe được.

Tôi cỡ này chắc đủ rồi đó... Tôi xem xét kích cỡ của Bé Bao một cách kĩ lưỡng. Theo như quan sát của tôi về kĩ năng Lên Men, Bé Bao chắc sắp đạt tới kích thước cực đại của nó – kích thước to vừa đủ để bẹp hết cả một đoàn quân.

“Á! Nó đang rơi kìa!” Doll hét lên.

“Phải. Đứng chỗ lắm!” Tôi ngược lên nói.

Quả vậy, Bé Bao chính xác ngã đè lên cả Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm. Rồi với một tiếng ‘ầm’ lớn, cái bánh bao nhân thịt khổng lồ rớt xuống đất. Tôi gật đầu hài lòng nói, “Có lẽ hơi khó cho con, Bé Bao. Cứ giữ tư thế như vậy một lúc nữa được chứ? Cứ đè hai anh trai đó như vậy đi. Đợi Mama xong chuyện thì con biến về bình thường nhé.”

“Bé Bao Bao sẽ nghe lời Mama, làm Bé Bao Bao thật to to, đè hai anh trai thật mỏng mỏng!” Để tỏ rõ sự nghe lời của nó, Bé Bao còn nhảy lên nhảy xuống hai lần. Tôi hình như còn nghe thấy tiếng người rên dưới thân Bé Bao.

“Đúng là một kế hoạch tuyệt vời!” Cả Tiểu Long Nữ cũng lộ ra vẻ mặt “Phục anh luôn”.

“Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong,” Tôi nhẹ nhõm thở ra.

“Vương Tử, đây chỉ là khởi đầu thôi!” Đông Khai thản nhiên nói.

Tôi chỉ vừa rời mắt khỏi Bé Bao đã nhận ra Đông Khai có ý gì. Bởi trận chiến giữa Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm đã dừng lại, đám NPC vốn chảy quanh quất kia đã bắt đầu tập trung lại tiến về phía chúng tôi.

“Chúng ta bị bao vây rồi?” Tôi không thể tin được hỏi.

Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh bỉ, “Anh có mắt, anh tự nhìn đi!” Cô nàng giận dữ đắp lại.

“Dù sao trận này sớm muộn cũng phải đánh,” Đông Khai thong thả nói.

“Không phải đã nói đi tới Lục địa phía Bắc cũng chỉ để đánh trận này sao?” Bát Tử Nam bật cười lớn.

“Đúng vậy!” Tôi cũng ngoác miệng cười, “Mục tiêu, Chúa Tể Sinh Mệnh!” Tôi hào hứng hét lên, nắm chặt người bạn thân nhất: Hắc Dao của tôi.

“Được!” Đám người khí thế ngút ngàn hét lên.

Tôi hít sâu vài hơi rồi ra lệnh, “Dương Quang, đưa những người tấn công tầm xa giống cậu bay lên trời hỗ trợ tụi tôi... mang theo cả cô vợ đạo tặc của cậu nữa, mặc kệ Tiểu Long Nữ đi.” Khả năng di chuyển thần không biết quỷ không hay của Tiểu Long Nữ khiến cô nàng cũng mạnh không kém chiến sĩ, vì vậy để cô nàng ở lại chắc chắn cực kì có ích trong trận chiến lần này.

Tiểu Long Nữ nhướn mày nói, “Này! Anh phân biệt đối xử quá đấy!”

Tôi biết Tiểu Long Nữ chỉ phản đối theo quán tính thôi, chứ cho dù tôi có bảo cô lên thăm bay ngồi, cô cũng quyết không lên. Bởi vậy, tôi cũng chả để ý đến mấy lời cay độc của cô nàng mà tiếp tục ra lệnh, “Chiến sĩ tiêu diệt NPC trên mặt đất, mà pháp sư xử lí NPC trên không. Nếu còn thời gian thì mọi người nhớ giúp chiến sĩ dưới đất... Mà có lẽ mọi người cũng không rảnh được đâu...” Tôi vô vọng nhìn đám thiên thần lượn lơ quanh chúng tôi. Tôi chỉ mong đợi mà pháp sư đủ khả năng chống cự với bọn chúng...

Vũ Liên đại tẩu, Minh Hoàng và Dương Quang nhìn tôi rồi gật đầu.

“Đàn Đản và Tinh Thiên, hai người có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho những người trên thăm bay,” Tôi nhìn hai người họ nói. Chỉ có hai người họ là có khả năng đánh cận chiến trên thăm. Chức nghiệp của Đàn Đản vừa hay giúp chị có thể vừa tấn công xa vừa tấn công gần được, vì dù gì chị cũng là Triệu Hoán Sư.

“Được!” Hai người họ đồng thanh đáp.

“Lang đại ca, sự an toàn của bọn em giao hết cho anh,” Tôi nói, nhìn Lang đại ca, trong lòng đã có cảm giác được bảo vệ rồi.

“Không thành vấn đề, cứ xông lên đi, khỏi lo!” Lang đại ca ga lăng nói.

Mọi chuyện đều đã sẵn sàng. Tôi nắm chắc Hắc Dao khi nhìn Tháp Trung Tâm chạm bông hồng lớn trên đỉnh. Chúng tôi đối đầu im lặng với đám NPC một lát, không ai di chuyển gì hết, rồi tôi nâng Hắc Dao trong tay chỉ thẳng về phía Tháp Trung Tâm hét lên, “Tiến lên!”

Vừa nói xông lên, chân tôi liền di chuyển về phía trước. Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên! Tôi điên cuồng nhắc chân chạy. Còn những kẻ đồng hành, bọn họ cũng theo sát đằng sau tôi. Kenshin còn chạy trước cả tôi, bởi anh có tốc độ nhanh nhất. Đôi mắt anh chú mục vào Tháp Trung Tâm, và trong mắt anh không chỉ có sự lạnh lẽo mà còn có chút xúc động hiếm thấy!

Sự xúc động của Kenshin khiến cho cả Lãnh Hồ cũng ngạc nhiên ra mặt nhìn anh. Kenshin không quay người lại; tuy nhiên, anh cũng hơi ngập ngừng hỏi, “Vương Tử, tôi... vẫn không muốn giết những NPC khác để bảo vệ bản thân. Nhưng... Dương Quang khác với tôi... Cậu ấy có thứ quan trọng với mình...”

Tôi có chút lay động. Kenshin đang cố nói gì vậy?

“Vương Tử, hãy vì Dương Quang, bảo vệ lấy Đế Nhị Sinh Mệnh... Tiểu Long Nữ từng nói với chúng tôi, cô ấy có thể tải chúng tôi xuống rồi lưu trữ chúng tôi ở nơi khác trước khi Đế Nhị Sinh Mệnh bị phá hủy, nhưng... đây là lần đầu cô ấy xử lý chuyện NPC có ý thức bản thân. Cô ấy không thể đảm bảo 100% là chúng tôi vẫn có thể giữ được ý thức bản thân khi chúng tôi được tải xuống.” Kenshin nói, hơi ngượng ngùng, “Tôi thì không sao, tôi cũng không bận tâm, nhưng Dương Quang đang rất hạnh phúc...”

Tôi im lặng một lúc rồi tăng nhanh tốc độ chạy đuổi kịp Kenshin. Tôi đặt tay lên vai anh và cười thật tươi, “Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!”

“Vương Tử, kẻ thù đang tấn công!” Bất Từ Nam phẫn nộ gào lên nhắc tôi. Đoạn, bọn quái NPC bắt đầu xông tới tấn công chúng tôi, khởi đầu trận chiến khó khăn. Về phần Nam Cung Túy, anh cũng đang đánh đỡ với mấy con NPC dạng người.

Tuy nhiên, đám NPC này lại tránh Kenshin đang chạy ngay đầu mà tấn công thẳng vào Lãnh Hồ chạy ngay cạnh anh, suýt nữa giết chết Lãnh Hồ đang phản ứng không kịp. Cũng may Kenshin lập tức phản ứng và dùng mấy đường kiếm chém chết lũ NPC kia, cứu được Lãnh Hồ khỏi con nguy cấp.

Cùng lúc đó, một bọn NPC trông cực kì dị hợm cũng bắt đầu tiếp cận tôi... Hu hu hu, sao tất cả những NPC tấn công Nam Cung Túy đều đẹp trai như vậy mà đám tấn công tôi lại dị hợm thế này cơ chứ? Sao lại là một con rùa có cây mọc trên mai và một quả đào có gai nhọn tua tủa, làm nó trông như con cầu gai màu hồng tấn công tôi vậy? Lại còn một con quái thú chỉ có một chân nữa chứ... Làm ơn chú ý giùm là tôi nói nó chỉ có một chân nha. Không phải nó mất một chân đâu; mà nó chính là ‘một cái chân’ đó!

“Bọn chết tiệt này! Đừng chắn đường tao nữa!” Tôi đập cái cẳng chân duy nhất kia khỏi đường tôi, một đao bỏ đổi quả đào, và không thèm chú ý gì tới con rùa cây luôn... Nó di chuyển quá chậm mà! Tôi có bò bằng một tay cũng đánh được nó, sao cần quan tâm đến nó làm gì nữa...

Đột nhiên, một vài bóng đen vọt ra khỏi con rùa cây. Bấy giờ, tôi đang bận đánh nhau với một con chim cánh cụt bị cột vào cây thánh giá nên nhất thời không nhận ra bị đánh lén. Tôi đành bất đắc dĩ nhìn những vật thể không xác định kia lao về phía tôi.

“Cẩn thận!” Giọng trầm thấp của Đông Khải vang lên. Hơn nữa còn dùng vuốt đánh bật bóng đen đi, “Cái cây này có ám khí!”

Tôi nhìn về hướng đám ám khí kia rồi bàng hoàng bởi phát hiện đáng kinh ngạc của mình... Hình dáng thật sự của con rùa cây này lại là... cây hạt dẻ! Đám ám khí đó thực ra là hạt dẻ có gai nhọn.

“Không biết... hạt dẻ này có ăn được không nhỉ?” Tôi vừa nghĩ vừa đâm thẳng vào bụng con chim cánh cụt.

“Đừng đùa nữa Vương Tử. NPC càng lúc càng đông rồi,” Đông Khải nghiêm khắc nhắc lại, “Mau phá vòng vây!”

Nghe Đông Khải nói vậy, lại thấy khoảng không xung quanh tôi mỗi lúc một nhiều NPC, tôi thu lại suy nghĩ vớ vẩn rồi điên cuồng chạy, nghiêm túc chú tâm chạy thẳng tới Tháp Trung Tâm!

“Hu hu hu, Mama...” Tiếng khóc động trời của Bé Bao đột nhiên vang lên.

Tôi sững người, vội hoảng loạn quay đầu thì thấy... có ‘người’ bắt nạt Bé Bao đáng yêu nhà tôi!

Tôi từ xa nhìn lại phía chúng và thấy một vật dài dài trông rất quen mắt đang bay lượn trên trời. Nó đang điên cuồng tấn công cái đầu bé nhỏ đáng yêu của Bé Bao!

“Oa oa oa oa, đừng đánh Bé Bao Bao! Đau quá!” Nước mắt của Bé Bao tiếp tục rơi xuống... Ôi thôi xong. Tôi đột nhiên nhận ra nó đã tạo ra hai dòng thác lớn. Trước khi Bé Bao phình to thế này, nó đã khóc đủ ngập đầu trường của Đại Hội Mạo Hiểm... Giờ nó to cỡ này...

Tôi sợ hãi hét lên, “Mọi người, mau leo lên mái của ngôi nhà gần nhất đi! Càng cao càng tốt!”

Khi mọi người vẫn còn đang sững sờ vì mệnh lệnh của tôi, nước chảy ra từ hai thác lệ kia đã bắt đầu tạo ra một dòng sông xả thẳng về phía chúng tôi. Lúc đó, mọi người đều kinh hoàng há hốc mồm nhìn dòng nước đã dâng tới đầu gối họ, rồi lại nhìn thủ phạm là Bé Bao.

Vừa lúc đó, cái vật dài dài kia đột nhiên bay tuốt lên trời rồi đập mạnh xuống đầu Bé Bao. Đòn tấn công bạo lực này làm mắt Bé Bao trở nên ngập nước tới độ trước đây chưa thấy bao giờ. Tôi còn chưa kịp nói gì thì một con đại hồng thủy đã ập tới!

“Ááá...” Tôi thật sự muốn tìm một cây cột điện mà ôm, nhưng Đế Nhị Sinh Mệnh lấy đầu ra cột điện... Trong tình cảnh kinh hoàng thế này, tôi bất ngờ quơ được thân cây của con rùa cây. Nhưng cũng bởi bám được vào thân cây đó mà tôi không bị trận lũ này cuốn cho đập vào tường.

“Đừng bắt nạt Bé Bao Bao! Súng Bắn Thịt Máy của Bé Bao Bao!” Bé Bao cuối cùng cũng nổi giận. Nó vừa khóc vừa dùng Súng Bắn Thịt Máy để tấn công kẻ thù dài dài kia...

Những miếng thịt to gấp ba lần tôi rớt ngay cạnh tôi nghe cái ‘rầm’. Nó tình cờ tông trúng con chim cánh cụt bị cột vào cây thánh giá, đè con cánh cụt ra cảm

“Bé Bao Bao giỏi quá! Mau giết chết cái bánh mì Pháp chết tiệt đó đi!” Tiểu Long Nữ cổ vũ ác liệt từ ban công lầu năm của một tòa nhà nào đó.

“Bánh mì Pháp đánh nhau với Bánh Bao Nhân Thịt, đúng là một cảnh tượng ngàn năm có một!” Phong Vô Tình đứng cạnh Tiểu Long Nữ nói, thẳng bẻ lắc đầu cảm thán.

Bánh mì Pháp! Tôi bằng hoàng hình vật dài dài đã ngã vật xuống sàn, không gượng dậy nổi vì đạn thịt sống tấn công kia. Hai người kia nói đúng. Nó chính là một cái bánh mì Pháp dài cứng như đá.

“Sao ở đây lại có bánh mì Pháp...” Tôi thần hồn tán loạn thắc mắc.

Tuy nhiên, cái bánh mì Pháp đó lại rất nghiêm túc tức giận hét vào mặt tôi, “Sao lại không thể có bánh mì Pháp? Đây là Lục địa phía Bắc, là địa bàn của bánh mì Pháp! Địa bàn của ta! Cớ gì một cái bánh bao nhân thịt ở Lục địa Trung Tâm lại dám đến đây cướp địa bàn của ta?”

Mắt Bé Bao biến thành hai dấu hỏi chấm và nó mở miệng hỏi tôi, “Mama, bánh mì Pháp là gì?”

“Là... người xấu. Bé Bao, nhau xử lí cái bánh mì Pháp kia đi, rồi Mama sẽ cho con ăn thật nhiều bánh bao ngon!” Sau khi nghĩ một lúc, tôi quyết định lừa Bé Bao luôn. Bởi trận đại hồng thủy và đạn thịt của Bé Bao đã dẹp tan một lượng lớn NPC xung quanh, tôi đại gì bỏ cơ hội tới thẳng Tháp Trung Tâm chứ! Còn cái bánh mì Pháp kia, cứ để Bé Bao Bao xử nó nốt đi!

“Bánh Mì Pháp Pháp xấu xa. Ai bắt nạt Bé Bao Bao đều là kẻ xấu.” Bé Bao bĩu môi bức bối nói, “Bé Bao Bao phải trừng trị kẻ xấu.”

Tôi nhìn cảnh bánh bao nhân thịt đấu với bánh mì Pháp, trong lòng cực kì thống khổ hạ quyết tâm. Tôi lập tức hét lên với mọi người, “Mau lợi dụng thời cơ chạy thôi!”

“Cái gì?” Tiểu Long Nữ bằng hoàng hỏi, “Còn Bé Bao Bao thì sao?”

“Đang trong tình huống nào mà em vẫn còn lo tới Bé Bao Bao hả?” Phong Vô Tình đáp lại.

Tôi lườm thẳng em mình. Đoạn, mắt nhắm lại, tôi nói, “Anh tin tưởng Bé Bao Bao nhất định sẽ đánh bại được cái bánh mì Pháp kia. Chúng ta nên mau nhân cơ hội này mà...”

“Bé Bao Bao, cái thứ dài dài đó là gì?” Một giọng ‘chảnh chim’ rất quen thuộc vang lên.

Cả người tôi cứng lại. Chuyện này... Tôi mở to mắt ra nhìn. Đúng là Hòa Hoàng! Có lẽ nào Du ổn cả rồi? Tôi điên cuồng quay đầu nhìn trái nhìn phải tìm kiếm dấu vết của Du. Tôi rất mong lại thấy nụ cười khoa trương trên mặt Du lần nữa.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Chủ nhân đột nhiên biến mất, tớ lại làm phượng hoàng hoang rồi,” Hòa Hoàng bức bối nói.

Nghe được những lời này, tim tôi lại sắt lại. Du đã biến mất rồi. Anh sẽ không quay về nữa.

Bé Bao vui vẻ reo lên, “Chim lừa! Mau tới giúp Bé Bao Bao trừng trị kẻ xấu.”

“Kẻ xấu? Cái que đó bắt nạt cậu à?” Hòa Hoàng cực kì không vui nhìn cái bánh mì Pháp hỏi. Ngọn lửa trên người nó có vẻ còn cháy với nhiệt lượng lớn hơn bình thường.

Bé Bao bĩu môi, “Bánh mì Pháp Pháp đánh vào đầu Bé Bao Bao.”

“Cái gì? Nó dám đánh cậu à?” Lửa giận của Hòa Hoàng biến thành Lốc Lửa, và quạt cánh một cái, nó phun Lốc Lửa về phía bánh mì Pháp.

Bánh mì Pháp vội kinh hãi né sang một bên... Nhưng nó lại quên mất bên cạnh nó là Bé Bao vốn đang háo hức nhìn nó.

Ừc! Một tiếng động kì quái bỗng vang lên. Tôi quay cái cổ cứng ngắc lại nhìn Bé Bao... Bánh mì Pháp chỉ còn một nửa thân thò ra ngoài miệng Bé Bao... Và vẻ mặt Bé Bao trông cũng vui sướng như khi được ăn món bánh bao nhân thịt khoái khẩu của nó...

“Có ngon không, Bé Bao Bao?” Hòa Hoàng hí hửng hỏi Bé Bao.

“Ngon lắm! Ngon y như bánh bao nhân thịt vậy!” Bé Bao được ăn no bèn reo lên.

“Chúng ta mau đi thôi!” Tiểu Long Nữ mặt mày lạnh te nói.

Vậy nên đoàn người chúng tôi kẻ ôm kèo bám cây, kẻ đang dính trên tường lập tức nhảy vọt xuống. Một hàng người rùng rần kéo tới Tháp Trung Tâm. Rất nhanh sau đó, Tháp Trung Tâm hiện ra trước mặt chúng tôi. Chỉ cần đi qua quảng trường cuối cùng này là có thể đẩy cửa vào Tháp Trung Tâm rồi.

Tuy nhiên, quảng trường không hề trống không. Tôi hơi sửng người. Kể cả tôi cũng hết hồn bởi ngàn quân vạn mã NPC đứng chật ních tới miệng quảng trường. Còn nhiều NPC cấp cao hơn tôi từng gặp trước đây.

“Phải làm sao đây?” Tôi buộc mình bình tĩnh lại và hỏi mọi người trong kênh nhóm.

“Cấp bậc của bọn NPC này quá cao. Dù phép của Vũ Liên và Minh Hoàng hợp lại cũng không gây hại nhiều cho bọn chúng” Lang đại ca lo lắng nói.

Và lại, có vẻ bọn NPC đã phát hiện ra chúng tôi và bắt đầu từng bước chậm rãi tiến về phía chúng tôi rồi. Chúng tôi đều xám hôn.

“Đề tôi giúp mọi người,” Dương Quang đột nhiên nói, “Tôi có thể dùng Tỏa Định Quang Thúc. Mỗi lần có thể giết được 100 NPC.”

Nếu một lần có thể giết được 100 NPC thì chúng tôi chỉ cần bắn vài lần là quét sạch bọn chúng nhỉ? Mọi người đều bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng tôi vẫn vô cùng lo lắng. Tỏa Định Quang Thúc của Dương Quang niệm rất tốn thời gian. Nhưng chuyện đã vậy, dù sao chẳng nữa chúng tôi cũng phải vào được Tháp Trung Tâm gặp Chúa Tể Sinh Mệnh!

“Cứ làm vậy đi. Dương Quang, cậu niệm Tỏa Định Quang Thúc đi. Chuyện còn lại cứ để bọn tôi lo!” Tôi bình tĩnh ra lệnh.

Điều quan trọng nhất trong khi chiến đấu chính là khí thế. Tôi nâng Hắc Dao bằng một tay và chỉ về phía bọn NPC trong chiến trường, hét lên, “Giết!”

Tôi vừa hét xong câu này, mọi người bắt đầu di chuyển. Kenshin là người xông lên đầu tiên. Bọn NPC này hoàn toàn khác đám NPC trước đó. Bọn chúng đều là NPC level cao cực kì thông minh. Bởi vậy, bọn NPC này đương nhiên không ngu để Kenshin tùy ý chém giết chúng; bọn chúng còn chủ động tấn công Kenshin. Cũng may, Kenshin dù gì cũng là BOSS từ nhiệm vụ ẩn, đương nhiên dù đối mặt với nhiều kẻ thù như vậy, anh vẫn vừa công vừa thủ tốt. Hơn nữa, còn có Lãnh Hồ siêu mạnh bên cạnh hợp sức, hai người đã nhanh chóng diệt được vài NPC.

So với chúng tôi, bọn họ thật quá lợi hại. Người chơi chúng tôi không có sức khỏe phi thường của Kenshin. Chúng tôi chậm rãi chuyển từ đấu một chọi một sang hai người kết hợp đánh chung với nhau. Cuối cùng, Nam Cung Túy, Bất Tử Nam, Kẻ Khùng, Phong Vô Tình, Đông Khải và tôi đứng dựa lưng sát vào nhau, tạo thành một vòng tròn hướng ra ngoài nhằm xử lí vô số công kích từ phía đám NPC.

Khoảng cách giữa chúng tôi và Tháp Trung Tâm vẫn không hề suy chuyển. Lòng mọi người đều nóng như lửa đốt, và vũ khí trong tay từ lâu đã nhuộm đủ loại máu với đủ loại màu. Hơn hết, cơ thể mọi người đều nhuốm máu khô. Nếu không phải Lang đại ca đang vừa nốc ma được như nước vừa niệm chú trị thương, phóng hào quang ảm áp lên người chúng tôi thì tôi đều e bọn tôi đã biến thành cột sáng trắng bay đi cả rồi.

Nhưng chúng tôi làm cách nào vào được Tháp Trung Tâm đây? Chúng tôi làm thế nào... gặp được Chúa Tể Sinh Mệnh? Khi tôi tiếp tục chiến đấu, lòng tôi không khỏi bắt đầu hoảng loạn. Tôi thà tự sát một nghìn lần với chương trình ND tự hủy còn hơn thất bại ở đây!

“Tỏa định quang thúc!” Giọng của Dương Quang vang lên giải cứu. Bầu trời như thể ngập tràn pháo hoa. Một cột sáng khổng lồ từ trên trời bắn xuống và chia làm vô số những tia sáng bay đi khắp nhau. Mỗi tia sáng biến mất lại tương đương với một NPC ngã xuống. Kết quả của 100 tia sáng là quảng trường đã quang đãng hơn so với vẻ chật ních NPC lúc trước.

“Vương Tử, đi theo tôi!” Kenshin tóm lấy tay tôi và kéo tôi về phía trước. Sau khi tôi tỉnh khỏi cơn sốc, tôi quay lại và thấy những người đồng hành vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

“Nhưng mọi người...” Tôi lập tức gắng dừng bước chân lại. Tôi không muốn bỏ lại bạn bè còn đang chiến đấu, mọi người vẫn đang giúp tôi chặn sự truy sát của đám NPC kia mà... Tuy nhiên Kenshin lại vẫn không dừng bước; anh dùng lực kéo tôi chạy lên xa hơn. Sức mạnh của tôi chẳng thể nào bì được với anh... Thành ra tôi cứ thế bị lòi đi.

Kenshin đột nhiên dừng chân, làm tôi đâm sầm vào lưng anh. Tôi nghi ngờ nhìn về phía trước. Ở đó có 4 NPC chiến binh có vẻ thuộc cấp BOSS đứng chắn trước cửa. Kenshin lộ vẻ mặt cực kì bình tĩnh. Anh buông tay tôi ra và rút thanh katana ra, tiến lên phía bốn chiến binh kia.

“Chúa Tể Sinh Mệnh giao cho cậu đó,” Kenshin nói trước khi đi, “Hạnh phúc của Dương Quang... cũng giao hết cho cậu.”

Tôi rung mình mạnh và quay đầu lại nhìn những người đồng hành với tôi vẫn đang giữa trận chiến máu tanh... Tôi phải bỏ lại bạn bè, một mình ra đi sao?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 6: Chân tướng.

“Vương Tử, anh còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi đi!” Tiểu Long Nữ gầm lên quát tôi.

“Vương Tử, em không phải là bỏ rơi tụi anh đâu.” Nam Cung Túy hiểu rõ tôi nhất, chân thành nói, “Em đang tiến lên với hi vọng của tụi anh.”

“Vương Tử, đi đi! Hoàn thành nhiệm vụ của em!” Lang đại ca điên cuồng hét lên với tôi. Ánh hào quang trị thương của anh không hạ trên người những

kẻ đang chiến đấu mà lại hạ trên người tôi.

“Em đi đây.” Nhìn những người bạn đang giúp tôi ngăn đám NPC lại lần cuối, tôi quay đầu lại rồi đi. Chúa Tể ở sau cánh cửa cuối cùng kia... Tôi dùng hết sức mà chạy về phía trước. Đây là lần đầu tiên tôi bỏ lại bạn bè, đây là lần đầu tiên tôi bỏ lại họ chiến đấu đằng sau khi tôi quay lưng lại với họ. Nhưng tôi không thể dừng lại được. Nếu tôi dừng bước, thì mọi nỗ lực của mọi người sẽ thành vô ích.

“Biến đi!” Đối mặt với tên NPC vừa sống lại, tôi nhấc đao chém xuống, liều mạng chém giết tất cả những gì trên đường. Cánh cửa kia đã gần quá, chỉ cách tôi vài bước chân thôi, vậy mà tôi không nhích lại gần nó được thêm phân nào. Gần quá mà lại hóa xa, rất xa.

“Vương Tử, gọi hắn đi, gọi Chúa Tể Sinh Mệnh đi!” Tiểu Long Nữ điên cuồng gào lên đằng sau tôi.

Tôi khó hiểu quay lại nhìn. Về mặt sắp chìm trong đám NPC của Tiểu Long Nữ vô cùng cương quyết. Tôi không nghĩ ngờ gì nữa, giọng tôi từ dưới đáy lòng phát ra, “Chúa Tể Sinh Mệnh!”

Cánh cửa cuối cùng đã hé ra. Cả thế giới như chững lại khi cánh cửa từ từ mở ra, và một giọng nói vừa ai thương vừa vui mừng vang lên, “Vây là em... cuối cùng cũng đã tới rồi, Vương Tử.”

Cánh cửa cuối cùng hoàn toàn mở ra, lộ ra dáng hình cô độc của Chúa Tể Sinh Mệnh đứng thẳng phía trong. Nắm chặt Hắc Đao, tôi từng bước một tiến về phía trước. Không hiểu sao, đám NPC vẫn đang cản bước tôi này giờ bỗng đứng dạt sang hai bên. Hơn nữa, tôi cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau của đồng đội tôi đằng sau nữa. Chắc hẳn tất cả NPC đã dừng lại rồi, nhưng tại sao? Tôi có chút khúc mắc. Lẽ nào là do Chúa Tể Sinh Mệnh muốn đấu một chọi một với tôi? Nghĩ vậy, tôi càng nắm chặt cán Hắc Đao.

Tuy nhiên, Chúa Tể Sinh Mệnh không hề thù thế, chỉ nhìn vào tôi với vẻ mâu thuẫn lẫn lộn. Có yêu, có hận, còn rất nhiều cảm xúc khác nữa mà tôi không đọc ra được trong mắt hắn, nhưng cuối cùng, ánh mắt hắn dịu lại. Hắn nhìn tôi với một vẻ gần như là ‘yêu chiều’, nói, “Em dùng vũ khí đó có quen không?”

Đồ đáng chết, trên đời chỉ có hai người có thể nhìn ta bằng ánh mắt yêu chiều và nụ cười dịu dàng đó thôi, người không phải ai trong họ hết! Tôi cười lạnh hai tiếng, “Khỏi lo, ta dùng rất thuận tay. Chỉ e ta sẽ dùng nó xé người làm đôi đó.”

“Vây sao?” Tôi không biết có phải là mình tưởng tượng không, nhưng nụ cười của Chúa Tể Sinh Mệnh có vẻ nhạt đi một chút. Nhưng thoáng sau hắn lại mỉm cười rồi nói, “Vây thì xông lên đi. Giết ta đi.”

“Ta nhất định. Kích hoạt chương trình ND tự hủy!” Khi tôi hét xong, một luồng hào quang màu trắng bắt đầu tỏa ra từ người tôi. Chương trình đã được kích hoạt; trận chiến cuối cùng cũng chuẩn bị bắt đầu.

Thấy Chúa Tể Sinh Mệnh tay không tác sát, tôi có chút lo lắng. Hắn ta là ma pháp sư hay chiến binh? Hay là cả hai? Dù hắn có là gì, tôi cũng phải rút ngắn khoảng cách giữa cả hai lại, hoặc chiến binh như tôi khó lòng giết nổi hắn.

Không hề báo trước, tôi lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Chúa Tể Sinh Mệnh. Không dừng lại, tôi gầm lên, “Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc!”

Một ngọn lửa màu trắng lập tức bùng lên trên Hắc Đao. Nâng thanh đao, tôi vung nó về phía Chúa Tể Sinh Mệnh. Nhưng tôi lại không thể chém xuống được! Không, nói đúng hơn là Hắc Đao đang cưỡng lại! Nó rung lên bần bật, phát ra tiếng kêu bi thương, như thể không muốn làm hại Chúa Tể Sinh Mệnh.

Cuối cùng, Hắc Đao loảng xoảng rớt xuống sàn. Tôi không dám tin nhìn chăm chăm vào thanh đao vốn là bạn của tôi từ lâu, “Hắc Đao?”

“À, Ta suýt quên mất. Đao của ta không đời nào làm hại ta.” Thấy tình huống hiện tại, Chúa Tể Sinh Mệnh nói bằng giọng còn ưu thương hơn, “Đi mượn vũ khí của bạn em đi.”

Tôi ngược đầu, “Đao của người?”

“Papa!” Bé Bao đang đề nghị lên Thiên Tiên và Hải Dương Chi Tâm đột nhiên bay tới vui vẻ reo lên khi nhảy nhảy về phía Chúa Tể Sinh Mệnh.

“Bé Bao, nguy hiểm lắm!” Tôi hét lên. Bé Bao không hề phòng bị gì lại dám nhảy nhót về phía Chúa Tể Sinh Mệnh, làm tôi sợ phát khiếp.

“Papa.” Bé Bao dùng hết sức cọ cọ vào mặt Chúa Tể Sinh Mệnh, nói, “Bé Bao Bao lâu lắm rồi không được gặp Papa.”

Chúa Tể Sinh Mệnh là cha của Bé Bao? Vây, chẳng phải tôi là... mẹ Bé Bao sao? Ế, nếu đã vậy, chẳng phải Chúa Tể Sinh Mệnh sẽ là chồng tôi sao? Vây tôi đang làm gì thế này? Giết chồng à?

“Bé Bao Bao, con đang nói gì vậy?” Tôi về mặt cổ quái nhìn hai cha con đang tận hưởng khoảnh khắc gia đình đầm ấm kia.

“Mama xem, là Papa này.” Bé Bao vừa nhảy nhảy khắp đầu và vai Chúa Tể Sinh Mệnh vừa giới thiệu cho tôi chồng của tôi... Ầy nhầm, ý tôi là cha của Bé Bao.

“Tình huống gì thế này?” Nào tôi loạn thành một mớ nhào nhoét. Thế quái nào trận chiến cuối cùng lại biến thành mục tìm người thân lưu lạc thế này?

Nở nụ cười nhạt, Chúa Tể Sinh Mệnh nói, “Bánh Bao Nhân Thịt là do ta tạo ra, còn Hắc Dao thì là bảo đao của ta.”

“Cái gì?” Tôi sững sờ. Chắc chắn là do tôi tưởng tượng ra rồi. Vậy hóa ra thú cưng và đao của tôi lại là thú cưng và đao của Chúa Tể Sinh Mệnh sao? “Làm sao có thể? Nếu Hắc Dao của ta là của ngươi, còn Bé Bao là thú cưng của ngươi thì làm sao lại rơi vào tay ta được?”

“Bánh Bao Nhân Thịt được tạo ra vì em, bởi em nhất định không thích nhận một con sói nhỏ dãi làm thú nuôi.” Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng nở nụ cười tôi, còn tôi bị nụ cười của hắn làm cho choáng váng.

“Còn Hắc Dao, là bởi vì...” Đôi mắt Chúa Tể Sinh Mệnh đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng, “Ta muốn ở cạnh em.”

Tôi lùi lại vài bước. Có chuyện gì thế này? Chẳng lẽ mọi chuyện Chúa Tể Sinh Mệnh nói đều là thật? Tại sao hắn lại đối tốt như vậy với tôi? Tôi giương đôi mắt bối rối hỏi, “Tại sao ngươi...”

Tiểu Long Nữ bước tới đằng sau tôi và chậm rãi nói, “Bởi vì anh ta thích anh.”

Tôi sững sờ. Chúa Tể Sinh Mệnh thích tôi?

Tiểu Long Nữ không để ý tới vẻ mặt mỗi lúc một quái dị của tôi, tiếp tục giải thích, “Lập trình viên của chúng em đã cảm thấy có điều gì rất kì quái khi kiểm tra Bánh Bao Nhân Thịt của anh bởi trước kia chưa từng có thú nuôi nào được tạo hình như vậy. Và sau khi anh trở thành người đại diện của Đế Nhị Sinh Mệnh, người quản lí vấn đề tạo hình đột nhiên nhận ra Hắc Dao của anh trông giống hệt của Chúa Tể Sinh Mệnh. Lúc đầu, bọn em chỉ tưởng là có lỗi nhỏ nên đã bỏ qua. Nhưng chỉ khi sự việc Chúa Tể Sinh Mệnh phát sinh bọn em mới kết hợp những sự kiện nhỏ này với nhau và phát hiện ra nhất định có điều không ổn. Sau đó, em cố gắng liên lạc với Chúa Tể Sinh Mệnh.

“Phù, khát nước ghê.” Tiểu Long Nữ bắt đầu tu ừng ực bình nước cô nàng lôi ra từ túi.

“Mau phun hết ra đi!” Mọi người không khỏi gào lên.

Tiểu Long Nữ lộ ra vẻ mặt ái muội, hết nhìn tôi rồi lại nhìn Chúa Tể Sinh Mệnh rồi mới nói tiếp, “Lúc đó em mới phát hiện ra là Chúa Tể nhà ta đã yêu Vương Tử nhà mình. Anh ta không chỉ âm thầm đối thú nuôi thành tạo hình đáng yêu mà Vương Tử sẽ thích, anh ta còn đưa đao của mình cho Vương Tử; kể cả vương miện của anh cũng là do Chúa Tể Sinh Mệnh đặc biệt thiết kế tặng sinh nhật anh. Chắc đã làm khó Chúa Tể rồi... anh ta phải giả trang làm người chơi, âm thầm trốn gần chúng em, đợi chúng em tới mua món quà.”

“Sao hắn ta lại yêu anh được?” Tôi hoàn toàn không hiểu mô tê gì. Bởi vì Hắc Dao... là vật tôi nhận được hồi mới có level 10. Kể cả Bé Bao tôi cũng nhận được không lâu sau khi vào game. Chúa Tể Sinh Mệnh rốt cuộc ‘đồ’ tôi lúc nào vậy? Đừng bảo là tại tôi đẹp trai quá nên hắn nhìn thấy nhân vật tôi một cái là đã ‘mê’ rồi nha?

“Ta thích em.” Chúa Tể Sinh Mệnh nhìn xa xăm rồi nói, “Ta không biết tại sao, nhưng ta đơn giản là thích em, thích quan sát em. Nếu lúc nào cũng có thể ngắm nhìn em, ta cũng không còn nguyện vọng gì nữa, kể cả em có lựa chọn người khác... Được nhìn ngắm em là ta mãn nguyện rồi.”

“Ngươi...” Tôi không biết thốt nên lời nào... Có ai nói dùm cho tôi biết, khi người hùng đánh nhau với trùm cuối, trùm cuối bỗng nhiên bảo người hùng, “Tui đồ ông rồi” thì người hùng phải làm sao đây? Chẳng lẽ người hùng cũng ôm lại trùm cuối rồi dịu dàng thổ lộ, “Ồ tui cũng yêu ông”? Sau đó người hùng và trùm cuối sống hạnh phúc mãi mãi về sau? Vớ vẩn quá!

Hơn nữa, mọi người, bao gồm cả tôi, chạy tới tận Lục địa Phía Bắc này cũng để kéo dài sự sống. Nếu tất cả những chuyện này chỉ vì yêu đương vớ vẩn, thì tôi biết lấy mặt nào gặp mọi người? Sự hi sinh của Tà Linh còn nghĩa lí gì? Sự hi sinh của Du thì tính làm sao?

Nghe vậy, tôi lắc lắc đầu, lắc rơi luôn lời của Chúa Tể Sinh Mệnh, lạnh lùng nói, “Ngươi nào loạn lắm rồi nhé. Nếu ngươi bắt ta tới Lục địa phía Bắc gặp ngươi chỉ vì ngươi thích ta, thì ta nhất định không tha thứ cho ngươi.”

Chúa Tể Sinh Mệnh ngẩn ra một lúc rồi đáp, “Không, tình cảm của ta dành cho em và chuyện này là hai việc khác nhau.”

“Vậy thì ngươi tính đuổi hết loài người ra khỏi Đế Nhị Sinh Mệnh sao?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Mặt Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng trở nên vô cùng tăm tối, hắn nói tiếp, “Đúng, ta sẽ đuổi hết loài người đi. Giết ta đi. Chỉ có giết ta Đế Nhị Sinh Mệnh mới tồn tại được.”

“Nhưng Vương Tử, hãy nhớ kĩ.” Ánh mắt Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng lóe lên vẻ chết chóc đầm máu, Chúa Tể Sinh Mệnh nói thêm, “Ta nhất định sẽ không giết em. Nhưng ta phải trả mối thù của Lưu Phong, Liệt Hỏa và Thổ Hải... lên đám bạn của em!”

Chúa Tể Sinh Mệnh vừa dứt lời, tôi nghe tiếng bạn mình rên lên. Tôi quay đầu lại và thấy mọi chuyện đều như một thước phim quay chậm... Một NPC có đánh lén Vũ Liên đại tẩu, nhưng Lang đại ca đã chạy tới đẩy vợ sang một bên và lãnh trọn đòn thâm này!

“Lang đại ca!” Tôi kinh hãi hét lên.

“Lang!” Vũ Liên đại tẩu hét lên, muốn chạy về phía Lang đại ca.

Ngã vào lòng Vũ Liên đại tẩu, Lang đại ca không nói lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ nói, “Vũ Liên, chăm sóc cho Vương Tử nhé.”

Lang đại ca không biến thành cột sáng bay mất. Thay vào đó, anh biến thành muôn vàn bông tuyết trắng xinh đẹp – những bông tuyết trắng tan tác lòng.

“À!” Vũ Liên đại tẩu cau mày khi nhìn thấy một thanh gươm xuyên qua bả vai chị. Chị không hoảng loạn chút nào, chỉ mỉm cười nhìn tôi nói, “Vương Tử, giải quyết trận chiến này thật tốt nhé. Đây là tâm nguyện của Lang, cũng là tâm nguyện của chị.”

Cuối cùng, Vũ Liên đại tẩu cũng biến thành tuyết giống như Lang đại ca; không ai có thể chia cách bọn họ được nữa.

“Vũ Liên đại tẩu! Lang đại ca...” Bọn họ... đã biến mất rồi? Nơi lồng ngực tôi bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, như trái tim tôi cũng biến mất, chỉ còn lại một lỗ hổng.

“Lang ca ca! Vũ Liên ti tỉ!” Doll hét lớn khi con bé ngã sụp xuống mặt đất đầy bông tuyết. Vừa khóc con bé vừa đứng dậy, ánh mắt ngập tràn sự thù hận, “Xuất hiện đi, Hắc Âm Cốt Long!”

Doll nhảy lên con cốt long của con bé, và cực kì kiên quyết lao về phía Chúa Tể Sinh Mệnh. Con bé hét lớn, “Kích hoạt chương trình ND tự...”

Thiên Tiên đột nhiên xuất hiện và một chương đánh ngất Doll, kịp thời ngăn con bé tự hủy hoại bản thân. Siết chặt lấy Doll, hấn hồi lỗi lầm bầm, “Ta xin lỗi nhé vợ. Ta chỉ muốn ở bên nàng lâu hơn thôi. Ta không thể để nàng chết vô ích được; nàng nhất định không thể nào giết được Chúa Tể Sinh Mệnh đâu.”

“Cảm ơn, Thiên Tiên.” Tôi cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nếu Doll cũng tự nổ chết, tôi có lẽ sẽ phát điên mất! Nhưng Đại ca đại tẩu đã biến mất rồi. Khi nghĩ tới chuyện này, tôi cảm thấy một con đau xuyên qua tim; Phi Thường Đội... giờ chỉ còn ba người.

Mình không được khóc! Mình vẫn còn chuyện phải làm.

Quay người lại, tôi từng bước tiến tới chỗ Chúa Tể Sinh Mệnh. Tôi vẫn chưa hiểu chủ ý thực sự của hắn; hắn là người tốt hay kẻ xấu? Giết hắn là đúng hay là sai? Tuy nhiên, hắn là kẻ khiến Tà Linh và Du chết, giờ còn cả Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu cũng... Họ sẽ không bao giờ xuất hiện trong Đế Nhị Sinh Mệnh được nữa; một nửa Phi Thường Đội đã biến mất rồi... Chỉ dựa vào chuyện này, làm sao tôi tha thứ cho hắn được? Tôi nhất định không đời nào tha thứ cho hắn.

Dù hắn có thích tôi hay không... đối với tôi hiện tại, Cũng. Không. Quan. Trọng. Gì. Hết!

“Mama? Papa?” Bé Bao bay giữa hai chúng tôi, cặp mắt vô tội mở to.

“Hóa Hoàng!” Tôi hét lên.

“Gì?” Hóa Hoàng từ một bên đáp lại, hơi khó hiểu một chút.

“Mau đưa Bé Bao ra khỏi đây,” Tôi nhấn mạnh. Sau khi ngạc nhiên một thoáng, Hóa Hoàng ngoan ngoãn cấp Bé Bao ra khỏi Tháp Trung Tâm. Chuyện đó cuối cùng cũng khiến tôi an tâm một chút, Bé Bao cũng không bị lôi vào tình huống khó xử nữa.

Tôi rút ra thứ cuối cùng Tà Linh để lại cho tôi: thanh gươm của anh. Anh cho tôi thứ tốt nhất anh có, còn anh thì dùng thứ kém hơn. Tôi lạnh lùng nói, “Xong lên đi, Chúa Tể Sinh Mệnh, hãy kết thúc chuyện này đi.”

“Được.” Về đau đớn trong ánh mắt Chúa Tể Sinh Mệnh biến mất. Với vẻ thờ ơ như không, hắn đứng đó im lặng.

Tôi bước từng bước tới gần Chúa Tể Sinh Mệnh. Thấy hắn không suy suyễn chút nào, tôi không khỏi cảnh cáo hắn, “Dù ngươi có không phản kháng, ta cũng không nhân từ đâu.”

Chúa Tể Sinh Mệnh cười nhạt đáp, “Vậy ta sẽ phản kháng.”

“Tốt lắm!” Nghe vậy, tôi lập tức lao về phía hắn, thanh Hắc Dao vốn rút trên sàn lúc trước bay vọt vào tay Chúa Tể Sinh Mệnh sau một cái phát tay của hắn. Hắn chặn thanh trường kiếm của tôi lại.

Nhưng vậy vẫn chưa hết. Nâng thanh trường kiếm, tôi chém ngang rồi bỏ thẳng... Tôi lần lượt dùng tất cả chiêu thức mà mình biết. Hoàn toàn không để ý tới con đau trên cánh tay, tôi càng múa vũ khí trong tay nhanh hơn. Mồ hôi cứ đổ từng giọt trên trán tôi.

Về mặt Chúa Tể Sinh Mệnh không mấy thay đổi. Đó vẫn là vẻ rất đối bình thản, đầy u buồn và trong đôi mắt xám của hắn, hình ảnh phản chiếu duy nhất chưa từng thay đổi chính là gương mặt tôi. Đúng như hắn nói, hắn muốn ngắm nhìn tôi, muốn mãi mãi được ngắm nhìn tôi.

Đá song phi một cái, nhưng tôi vẫn bị mu bàn tay hắn ngăn lại. Cứ như thế... châu chấu đá xe vậy! Tôi thờ dốt, gạt mồ hôi vừa chảy xuống mắt, mà cũng có thể là nước mắt đi... Tôi không thể giết được Chúa Tể Sinh Mệnh. Tôi cuối cùng cũng nhận ra điều này. Tôi còn không cào được hắn một chút nào!

“Ta đã phản kháng rồi, giờ em giết ta được rồi chứ?” Chúa Tể Sinh Mệnh cúi người, muốn giơ tay ra lau mồ hôi cho tôi. Tuy nhiên, hắn ta dừng tay ngay trước mặt tôi, như thể có một bức tường vô hình ngăn hắn lại.

Tôi ngược đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, không quay đi đâu quanh quất. Có phải hắn cố tình giả vờ không? Để hắn có thể đợi tới lúc tôi lơ là cảnh giác rồi tấn công tôi? Dù thế nào chăng nữa, tôi quyết không nương tay! Dù trong mắt hắn có thoáng buồn...

Cuối cùng, hần nhẹ nhàng vừa nói vừa chỉ tay vào trán mình, “Đây, chỗ này là nhược điểm của ta. Đâm thẳng vào đây, ta sẽ chết ngay tức khắc.”

“Ngươi...” Tôi không thể nói tiếp, chắc cũng bởi tôi không biết phải nói gì. Chúa Tể Sinh Mệnh thực sự đang cố bắt tôi giết hần, hần không giả vờ... Hần thực sự không phình phờ gì hết, bởi hần chỉ tùy tiện đánh một cái cũng đủ diệt tôi rồi.

Tôi mới nãy còn quyết tâm giết hần, giờ lại không thể hạ tay. Tại sao hần lại nói cho tôi nhược điểm của hần, tại sao? Tôi khản tiếng hỏi, “Tại sao? Nếu ngươi không có ý định phản kháng, sao còn chống lại loài người làm gì?”

“Tại sao lại tạo ra đồng hỗn loạn này?” Không thể chịu được nữa, tôi khản tiếng hét lên, “Giờ ngươi không còn Tứ Đại Thiên Vương nữa, ta cũng không còn đồng đội trong Phi Thường Đội nữa! Làm trò này thì được gì chứ?”

Tôi không khỏi bật khóc nức nở, nắm tay siết chặt tới độ móng tay tôi cắm vào da thịt. Không còn Phi Thường Đội, không còn bạn bè thân nhất ở bên, ở lại Đệ Nhị Sinh Mệnh còn tác dụng gì?

Mím chặt miệng lại, Chúa Tể Sinh Mệnh không thốt lên lời nào. Tuy nhiên, đôi mắt hần... đôi mắt hần rõ ràng cho thấy hần không còn lựa chọn nào khác!

Tôi chậm rãi buông Hắc Dao*, nước mắt không kiểm soát được rơi xuống. Tôi không thể làm được. Dù gì Tà Linh, Du, Lang đại ca, Vũ Liên đại tẩu đều còn sống trong đời thực. Tuy nhiên, Chúa Tể Sinh Mệnh không còn cuộc đời nào khác ngoài thế giới thật. Với hi vọng tốt cùng, tôi hỏi điều mình luôn mong muốn, “Chúng ta có thể chung sống hòa bình được không?”

(*Hắc Dao: đúng ra Vương Tử vẫn đang phải cầm trường kiếm của Tà Linh, đây có lẽ là lỗi của Ngự Ngã. – nhóm PR)

Chúa Tể Sinh Mệnh đưa tay ra dịu dàng vuốt ve gương mặt tôi. Khi tôi nghĩ có lẽ mình nên dùng sức quyền rũ vô địch thiên hạ của mình để dụ Chúa Tể Sinh Mệnh hòa hoãn với loài người, sau đó thiết lập một tương lai... thì khuôn mặt đẹp trai của Chúa Tể Sinh Mệnh đã phóng đại trước mắt tôi... Rồi khoảng cách giữa hần và tôi biến thành số không. Càng chết là chỗ chúng tôi tiếp xúc là mềm, nói dễ nghe hơn thì là môi; và động tác chúng tôi đang thực hiện đây tiếng Trung thì gọi là ‘đánh lưỡi’, tiếng Anh thì gọi là kiss, mà trẻ con thì khoái gào lên là thom thom.

Hu hu, nụ hôn đầu đời của tôi... Ế, mà nụ hôn đầu của mình dâng cho chị họ rồi mà... thế thì hu hu, mình bị cưỡng hôn rồi!

Tôi ngây người, chỉ biết đứng đó mặc cho Chúa Tể Sinh Mệnh hôn tôi. Mặc dù là một nụ hôn, hần chỉ ấn môi hần vào môi tôi. So với nụ hôn kiểu Pháp mà tôi có với Phượng Hoàng và Tinh Thiên, thì nụ hôn này chẳng nhằm nhò gì.

“Ta xin lỗi.” Chúa Tể Sinh Mệnh có chút ngượng ngập xin lỗi sau khi rời môi tôi. Rồi hần lại nhắc lại câu nói khiến tôi muốn phát hỏa, “Giết ta đi.”

Tôi muốn phát điên. Cái tên Chúa Tể Sinh Mệnh này rốt cuộc có nghe hiểu được tiếng người không vậy? Tôi gầm lên, “Ta đã nói, chúng ta không thể chung sống hòa bình với nhau được sao?”

Chúa Tể Sinh Mệnh lắc đầu đáp, “Không thể.”

“Ta không ra tay. Ta từ chối giết ngươi.” Tôi tức giận tới mức suýt thì quăng thanh trường kiếm Tà Linh đưa tôi đi. Tôi không muốn dính líu tới chuyện này nữa. Nghĩ vậy, tôi quay người bỏ đi.

“Vương Tử, nhiệm vụ của anh là giết Chúa Tể Sinh Mệnh. Anh quên rồi sao?” Tiểu Long Nữ chặn đường tôi lại nghiêm túc hỏi.

“Tiểu Long Nữ! Tại sao Chúa Tể Sinh Mệnh cứ điên cuồng đòi anh giết hần? Tại sao chúng ta không thể chung sống cùng nhau?” Sau khi hơi đe dọa gọi tên Tiểu Long Nữ, tôi hỏi câu mà tôi vẫn luôn thắc mắc, “Anh không muốn chơi trò đoán mò này với em nữa. Tốt nhất là em nên nói hết ra cho anh biết đi, bằng không em đừng hòng thấy anh trong Đệ Nhị Sinh Mệnh nữa.”

Tiểu Long Nữ sững sờ. Vẫn giả vờ bình tĩnh, cô đáp, “Em không giấu gì...”

“Câm miệng! Cô giấu tôi rất nhiều chuyện. Tôi cũng vừa mới được Kenshin nói cho biết là cậu ta và Dương Quang đều có thể được tải về lưu trữ ở nơi khác.” Tôi nghiêm túc nói tiếp, “Nếu cô không muốn làm bạn tôi nữa, thì cứ nói đi, cứ nói cô không giấu tôi gì hết đi.”

Tiểu Long Nữ mở miệng, nhưng không thốt ra được tiếng nào. Cuối cùng, cô như quả bóng xì hơi bình tĩnh giải thích, “Em không phải là cố tình giấu anh, Nhưng em biết nếu nói hết cho anh nghe, anh nhất định không chịu giết Chúa Tể Sinh Mệnh nữa, nhưng anh nhất định phải giết hần.”

Vấn đề là, nếu cô không giải thích hết cho tôi nghe, tôi cũng không thể hạ tay giết Chúa Tể Sinh Mệnh được. Tuy nhiên, tôi không muốn mình cứ mù mờ mãi. Không để Tiểu Long Nữ có cơ hội chuyển chủ đề, tôi bước về phía cô và nghiêm khắc nói, “Nói cho anh nghe, Tiểu Long Nữ.”

“Chúa Tể Sinh Mệnh không phải tự ý muốn phản kháng con người; anh ta bị người khác kiểm soát. Anh ta đã làm hết cách để chống lại kẻ đang kiểm soát anh ta, nhưng mọi nỗ lực đều vô ích.” Không giấu giếm gì nữa, Tiểu Long Nữ thành thật nói hết, “Và lí do anh ta chống cự ác liệt như vậy cũng bởi sự tồn tại của anh. Tuy nhiên, hần không thể chịu đựng được lâu hơn nữa. Mong muốn cuối cùng của anh ta là được chết dưới tay anh.”

Tôi kinh hãi. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chân tướng lại là như vậy. Đó là ai mới được? Kẻ nào tàn độc tới độ kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh, bắt hần làm những chuyện hần không muốn và ép hần tới đi tìm đường chết chứ?! Cả người run lên vì tức giận, tôi hỏi bằng giọng đầy căm hờn, “Là ai?! Kẻ nào đang kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh?”

Mọi người vốn đang im lặng đột nhiên lộ vẻ hiểu rõ khi từng người họ thốt lên, “Tôi hiểu rồi, bảo sao Chúa Tể Sinh Mệnh vừa cố ngăn chúng ta tới Lục địa phía Bắc, lại vừa có vẻ muốn chúng ta tới đây.”

Đông Khai còn lạnh lùng bổ sung, “Hóa ra đây là hành động của hai kẻ khác nhau. Kẻ muốn chặn chúng ta là người kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh, còn người muốn chúng ta tới mới chính là Chúa Tể Sinh Mệnh thật.”

“Tiểu Long Nữ, rốt cuộc người đang kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh là ai?” Tôi lại phần nộ hỏi.

Tiểu Long Nữ chỉ biết thở dài, “Nếu em biết, anh nghĩ em còn để hấn tự tung tự tác như vậy sao?”

Sau khi im lặng hồi lâu, tôi nói, “Tôi sẽ không giết anh, Chúa Tể Sinh Mệnh. Lúc này, kẻ duy nhất tôi muốn giết là kẻ muốn kiểm soát anh.”

“Nhưng ta không thể chịu được nữa đâu, Vương Tử.” Nụ cười của Chúa Tể Sinh Mệnh cuối cùng cũng vụt tắt. Hấn đau đớn bật cười. Hấn không ngăn được dòng nước mắt nữa, hai hàng lệ bắt đầu trào xuống khỏi mắt hấn, “Ta rất sợ nếu em không giết ta, ta sẽ giết em!”

Tôi cố chấp nói, “Không đâu...”

Tôi đột nhiên cảm thấy một cơn đau thốn lên trong ngực. Tôi không dám tin nhìn thanh kiếm đang trôi ra khỏi ngực tôi. Đó là một thanh gươm trong suốt làm từ băng. Tôi nhẹ nhàng hỏi, “Hải Dương Chi Tâm?”

“Không!” Chúa Tể Sinh Mệnh kinh hoàng tới độ muốn lao ra ngoài. Tuy nhiên, những sợi xích bỗng nhiên xuất hiện quanh người hấn, trói chặt hấn lại, ngăn hấn rời khỏi ngai vàng.

“Vương Tử ca ca!” Tôi không biết từ lúc nào Doll đã tỉnh dậy và suýt khóc tới nơi. Con bé còn gào với Thiên Tiên, “Thiên Tiên, mau! Mau cứu Vương Tử ca ca đi!”

“Thương thế của hấn như thế, ta chỉ e...” Thiên Tiên không dám nói thẳng hậu quả. Đoạn, hấn càng khó tin hỏi, “Nhưng Hải Dương, tại sao ngươi lại hại Vương Tử? Chẳng phải ngươi theo phe loài người sao?”

“Tại sao?” Tôi cảm thấy Hải Dương Chi Tâm đang đứng ngay đằng sau tôi. Tôi còn nghe thấy tiếng bạn mình cố gắng cứu tôi, nhưng bọn họ từng người một đều gào lên đau đớn. Theo sau là tiếng người ngã rầm xuống đất.

“Bởi vì kẻ muốn kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh chính là ta!” Giọng Hải Dương Chi Tâm vẫn rất... dịu dàng vô hại, nhưng lời của hấn như thể quăng tôi vào một xô đá lạnh.

“Sao có thể là ngươi? Ngươi đã cứu ta rất nhiều lần mà.” Tôi không thể tin chuyện này. Lúc đầu tôi còn tưởng là có hacker đang kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh. Tôi chưa từng nghĩ tới hóa ra là một NPC! Hơn nữa lại còn là Hải Dương Chi Tâm.

“Hừ, ta giết ngươi còn không kịp mắc gì cứu ngươi?” Hải Dương Chi Tâm cười lạnh, “Từ đầu Chúa Tể Sinh Mệnh đã cử Thiên Tiên tới bảo vệ ngươi. Ta có thể thắng được Thiên Tiên, nhưng nếu thêm tất cả đám người Vô Ngân Thành thì cơ hội chiến thắng của ta quá mong manh. Vậy nên ta chưa từng tính giết mặt ngươi ở Vô Ngân Thành.

“Sau đó, Chúa Tể còn phái cả Liệt Hỏa và Lưu Phong đưa ngươi tới thẳng Hoa Đô. Nếu hai ngươi gặp được nhau, chẳng phải ta gặp rắc rối to sao, vậy nên ta chỉ còn cách tự mình chặn hai kẻ đó đưa ngươi tới Hoa Đô. Tiện cũng chỉ sai đường cho ngươi luôn.”

Về mặt Hải Dương Chi Tâm đột nhiên trầm lại, hấn nói tiếp, “Nhưng ta thật chẳng ngờ ngươi lại không nghe lời ta. Ngươi không đi núi Hoa Liêm, mà chạy thẳng tới Hoa Đô.”

Nghe vậy, tôi cuối cùng cũng nhận ra từ đầu mình đã bị Hải Dương Chi Tâm lừa. Tôi gần như tuyệt vọng hỏi, “Tại sao ngươi lại kiểm soát Chúa Tể Sinh Mệnh? Kiểm soát anh ta thì được lợi gì chứ?”

“Được lợi gì ư?” Hải Dương Chi Tâm đột nhiên điên cuồng bật cười, “Được vô số lợi! Kiểm soát được Chúa Tể Sinh Mệnh cũng không khác gì kiểm soát được toàn thế giới!

“Đừng có coi thường Chúa Tể Sinh Mệnh – nó là trí thông minh nhân tạo tốt nhất và tối ưu nhất mà ta tạo ra. Chưa nói đến, nó còn có ý thức bản thân, có khả năng học tập, có khả năng tiến bộ. Hiện giờ, Chúa Tể Sinh Mệnh có thể dễ dàng đột nhập vào hệ thống phòng thủ của bất cứ quốc gia nào; nó còn có thể tùy tiện cho nước này phóng đạn bắn nước khác. Nắm được nó trong tay không khác gì nắm được cả thế giới.” Hải Dương Chi Tâm cười như điên.

Tuy biết tay chân không động cựa được, Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn liều mạng gầy gựa. Hấn đau lòng nhìn thanh kiếm trôi ra trước mặt tôi, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Đoạn, hấn oán hận nhìn Hải Dương Chi Tâm, “Cha, người đã hứa sẽ không hại cậu ấy. Ngươi gạt con sao?”

Cha? Tôi kinh ngạc, tôi hiểu rồi, tôi cuối cùng cũng hiểu ra rồi. Gần như chắc chắn, tôi nói, “Ngươi là... Long Điền?”

“Long Điền biểu ca*?” Tiểu Long Nữ không dám tin thốt lên.

(*Biểu ca: anh họ. – nhóm PR)

“Thông minh lắm, Vương Tử. Quả là người Chúa Tể Sinh Mệnh luôn ôm ấp trong mộng.” Đám thanh kiếm bằng băng kia sâu hơn vào ngực tôi, Hải Dương Chi Tâm... không, Long Điền hừ lạnh, “Chính mi là kẻ đã mang quá nhiều phiền phức cho ta. Nếu không phải do người, Chúa Tể Sinh Mệnh đã không bao giờ chống trả ta, kẻ tạo ra nó, quyết liệt như thế.”

“Thà cậu ấy đi đi, Cha!” Chúa Tể Sinh Mệnh tiếp tục giãy giụa, khiến dây xích quanh người hắn ồn ã kêu canh cách, như thể sắp vỡ vụn tới nơi. “Chỉ cần người thả cậu ấy ra, con sẽ theo người.”

Long Điền dịu dàng nói, “Phiền như thế làm gì? Ta giết nó rồi, con cũng không cần bận tâm gì nữa.”

“Dừng lại đi, Cha, dừng lại đi!” Chúa Tể Sinh Mệnh thống thiết hét lên.

“Chúa Tể Sinh Mệnh, đừng bỏ cuộc, đừng để hắn kiểm soát anh...” Tôi đã cảm nhận được rồi, cảm giác bị phá hủy. Tên Hải Dương Chi Tâm đó đã cài chương trình HD vào người để chết chung với tôi. Vậy là hắn sắp đưa Chúa Tể Sinh Mệnh ra khỏi Đệ Nhị Sinh Mệnh?

“Long Điền, ta sẽ không tha cho ngươi!” Tôi rít qua kẽ răng khi tôi hóa thành hào quang trắng biến mất trước mặt mọi người, cũng là biến mất mãi mãi khỏi Đệ Nhị Sinh Mệnh.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 7: Tấn công ngoài đời thật.

Nhân vật của tôi quả nhiên không thấy đâu nữa, Vương Tử thực sự biến mất rồi! Tôi tháo mũ bảo vệ chơi game ra, rồi tức giận quăng nó đi...

“Á...” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, theo sau là tiếng vật nặng ngã bịch xuống đất.

“Ồi, Dương Danh, không phải lỗi của chị đâu nhé. Là do mày tự nhiên đi qua bị mũ bảo vệ đập trúng thôi nhé.” Tôi càng nói càng thấy tội lỗi. Tôi nhìn thẳng nhỏ Dương Danh đang nằm vật ra thành hình chữ đại trên ngưỡng cửa, trên mặt còn hằn rõ vết mũ bảo hiểm màu đỏ.

“Phải, phải, phải. Mũ bảo hiểm của bà tự mọc cánh bay rồi tương trúng vào mặt thẳng này.” Dương Danh nghiêng răng nghiêng lợi nói, tự mình đứng lên.

“Xin lỗi mà.” Tôi ấn hai ngón trỏ vào nhau và lộ vẻ cực kì vô tội oan khuất.

“Bà già bộ đáng thương cho tôi xem cũng không khác gì tôi già bộ thư sinh cho bà xem: chẳng có tác dụng gì hết,” Dương Danh bực tức nói.

Nếu đã vậy... Tôi nhảy chồm lên, chỉ ngón trỏ vào giữa mũi thẳng em tôi, không khách khí nói, “Thế thì được rồi. Chị mày đang tức lắm đây, mày khôn thì biến đi cho khuất mắt chị. Còn không tôi nay chị cho mày ăn thịt chuột!”

“Ồ, thế cơ à?” Dương Danh lạnh lùng đáp, “Vậy được, em biến ngay cho khuất mắt bà chị đây. Chắc em cũng khỏi cần nhắc lại cho chị điều Tiểu Long Nữ muốn nói rồi.”

Nghe vậy, tôi lập tức đổi nét mặt thành dịu dàng hiền thực nói, “Em trai nhỏ đáng yêu của chị, tối nay em muốn ăn gì nào? Hay là khai vị bằng tôm hùm ướp lạnh, sau đó ăn bít tết với sốt gan ngỗng nhé? Rồi ăn tráng miệng bằng món bánh anh đào nướng rượu trắng hoàn hảo của chị, uống cùng với cà phê Lam Sơn thượng hạng được không?”

Dương Quang nghe vậy liền gật gù, “Được ăn đêm nữa thì càng tốt.”

Cái thẳng được voi đòi tiên chết tiệt này. Tôi dẫn nỗi lòng muốn nấu chín thẳng em thành bữa khuya xuống, cố nặn ra nụ cười, “Ăn khuya cũng không thành vấn đề.”

“Tiểu Long Nữ nói Tà Linh và Du đã bắt đầu điều tra chân tướng tình hình hiện tại khi nhân vật của bọn họ biến mất. Bọn họ cũng phát hiện ra ý định của Hải Dương Chi Tâm, nhưng bọn họ không hề hé miệng để thuận tiện ngầm ngầm tra IP của hắn.” Sau khi nghe được ăn khuya, thẳng nhóc Dương Danh cuối cùng cũng bắt đầu nghiêm túc truyền đạt lời trần trối... á nhầm, ý tôi là lời muốn nói của Tiểu Long Nữ.

“Bọn họ tìm ra hắn rồi!” Tôi vội hỏi. Long Điền! Ngươi khôn hồn thì đừng để bị tìm thấy! Nếu không ta nhất định sẽ... dùng những biện pháp không bút nào tả xiết để xử ngươi!

“Bọn họ hiện tại đang đấu với hắn.” Dương Danh cau mày. “Hai người đó đang ở trụ sở chính của Đệ Nhị Sinh Mệnh, đấu trí trên mạng với Long Điền.

Em nghe nói kĩ năng hack máy tính của Trác ca ca được ra phết.”

“Vậy chúng ta làm được gì đây?” Tôi có hơi lo. Nếu chúng tôi để Long Điền chạy thoát được, thì chẳng phải Chúa Tể Sinh Mệnh sẽ mãi mãi bị Long Điền kiểm soát sao?

“Chị biết sử dụng máy tính không?” Dương Danh lạnh lùng hỏi.

“Có chứ, chị biết mở máy, vào mạng, còn biết cả chơi game online nữa nhá,” Tôi tự tin đáp.

Tuy nhiên, Dương Danh lại lộ ra vẻ mặt “thua chị luôn” rồi dùng giọng đau đầu hỏi, “Bà chị tưởng chỉ cần bật máy lên rồi tắt máy đi là có thể giúp chúng ta tìm ra được tung tích Long Điền sao?”

“Hiện tại, chúng ta chỉ có thể chờ bọn họ gọi tới thôi.” Dương Danh nhìn xa xăm... Ở điện thoại ở xa thế cơ à?

Reng... Reng... Reng!

“...Em này, mày giỏi quá cơ.” Tôi xúc động tới ôm chặt lấy nó rồi điên cuồng lắc người nó. Đoạn, tôi bấm phím điện thoại để nhận cuộc gọi.

Giọng Tiểu Long Nữ lập tức rung trời vang lên khắp phòng, “Tên đầu heo Vương Tử có ở đây không?”

“Này, em quên không hỏi tôi có ở đây không à?” Nghe được giọng cô nàng trong mộng, Dương Danh lập tức nhảy chồm tới trước cái điện thoại oán thán.

“Biến đi. Tôi phải bàn chuyện đe dọa tới mạng người với Vương Tử.” Tiểu Long Nữ không thương tiếc xùy nó đi.

Tiểu Long Nữ còn nói được câu muốn “bàn chuyện” với tôi á? Nhất định có sự chẳng lành rồi. Tôi nuốt nước miếng hỏi, “Sao vậy? Trừ việc bảo tôi lấy sắc dụ Long Điền, thế nào tôi cũng nghe.”

“Đi chết đi. Nếu muốn lấy sắc dụ người thì cũng phải là mỹ nữ ngực cup D tôi đây đi dụ. Cậu* á? Em gái tránh sang một bên đi.” Tiểu Long Nữ cực kì tàn nhẫn cửa vào vết thương lòng của tôi.

(*nhân xưng từ chương này trở đi sẽ có sự thay đổi do mọi người ra ngoài đòi thật. Mong bạn đọc bỏ quá. Nếu bạn đọc không hài lòng hay có cách nào tốt hơn, mời liên hệ để sửa chữa. – meomeo)

Tôi cúi đầu nhìn bộ ngực cup A của mình rồi chua chát nói, “Con gái là phải xem nội tâm, có biết không?”

“Ừm, cup D!” Dương Danh không biết từ đâu lôi ra một cuốn sổ tay, dùng hết tốc lực ghi lại Tiểu Long Nữ ngực cỡ D. Đã thế nó còn bồi thêm một câu, “Bà chị, ngực bà là cup A-, không phải cup A đâu!”

“Ồ đây, xem nội tâm, nhưng cũng phải nhìn qua cup D này nhé.” Tiểu Long Nữ một chương cuối đánh tan nát lòng tôi.

“Cậu gọi là để so cỡ ngực với tôi hay gọi tôi tới giúp đây?” Tôi nghiêng răng hỏi.

“À đúng rồi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên nghiêm túc trở lại, “Chúng tôi đã truy ra được chỗ của Long Điền rồi, hơn nữa kẻ này đã hoàn toàn kiểm soát được Hệ Nhị Sinh Mệnh rồi. Hiện tại, cả Hệ Nhị Sinh Mệnh đều rơi hết vào tay Long Điền, công ty bên tôi cũng không cách nào xâm nhập vào được nữa.”

“Dương Quang và Kenshin?” Tôi đột nhiên nghĩ tới hai người họ. Chẳng phải Tiểu Long Nữ đã nói là có thể tải hai người họ xuống trừ ở nơi khác sao?

“Bị kẹt trong Hệ Nhị Sinh Mệnh rồi. Chuyện xảy ra quá đột ngột. Bên tôi trở tay không kịp, không cứu họ được...” Giọng Tiểu Long Nữ trầm xuống.

Dương Quang và Kenshin kẹt trong đó? Không thể nào, tôi muốn đi cứu họ! Tôi nhảy dựng lên, nắm chặt lấy điện thoại, “Long Điền đang ở đâu? Sao cậu nói là đã truy ra chỗ của hắn rồi?”

“Cậu và Vô Tình tới trạm truyền tống tức thời gần nhất ngay và truyền tống tới trụ sở gần nhất của chúng tôi đi. Tôi đã báo với những người khác trên mạng, bọn họ cũng lần lượt tới rồi. Mau tới đi. Chúng tôi sẽ đợi các cậu một giờ nữa. Sau một giờ, chúng tôi buộc phải xuất phát. Bằng không, Long Điền có thể sẽ đổi địa điểm mất. Cậu có nghe không, Vương Tử? Một giờ đó...”

Một giờ! Tôi lập tức túm gáy cổ áo Dương Danh rồi, một cước đạp tung cửa nhà và một tay vô lấy chùm chìa khóa, tôi nhảy lên chiếc mô tô bay đặc chế của mẹ. Tôi đút chìa vào ổ khóa rồi khởi động máy...

“Chị, chị đã đi mô tô bay bao giờ chưa đấy?” Dương Danh run rẩy hỏi.

Tôi dùng cả hai tay buộc tóc lại thành đuôi ngựa, rồi mặc áo gió và đeo kính bảo hộ vào. Không quay đầu lại, tôi hỏi, “Dương Danh, bên nào là chân ga, bên nào là phanh xe?”

“Chị, xuống xe ngay cho em!”

“À, tìm ra rồi.” Vậy bên phải chắc là ga rồi! Tăng tốc thôi!

“Không, không, không, em không muốn tóc còn xanh đã vội lia đời đâu~”

Dưới tiếng gào thảm thiết của Dương Danh, tôi phóng chiếc mô tô bay về phía trạm truyền tổng. Trụ sở của Đệ Nhị Sinh Mệnh ở thủ đô còn trạm truyền tổng gần nhà tôi nhất cũng phải chạy xe 45 phút mới tới. Sau đó, tôi còn phải tốn 10 phút truyền tổng tới thủ đô và chạy xe thêm 15 phút nữa mới tới phố chính... Mà đây còn phải với điều kiện là không bị chậm trễ, không gặp đèn đỏ, không phải xếp hàng ở trạm truyền tổng.

“Chị, có đèn đỏ!” Dương Danh gào tướng lên.

“Vượt!”

“Chị, có tắc đường!”

“Phóng xuyên qua!”

“Hu hu hu, hương hỏa Phong gia sắp tàn tới nơi rồi. Bố mẹ thân yêu, con trai bất hiếu làm hai người thất vọng rồi.”

~*~

Trong trụ sở của Đệ Nhị Sinh Mệnh...

“Tôi chưa từng nghĩ có một ngày tôi lại phải hợp tác với thầy,” Trác Linh Bản lạnh nhạt nói. Anh rất bất mãn với kẻ trước mặt, nhưng hắn ta đúng là có khả năng tốt. Mẫn Cự Văn chưa từng động vào máy tính bao giờ cũng vẫn nghĩ ra được cái bẫy để dụ Long Điền lọt lưới... Anh cũng không khỏi bội phục hắn ta.

“Vi Vương Tử.” Mẫn Cự Văn cũng dãi mặt ra. Trừ Vương Tử ra, không người nào có thể khiến anh bất chấp tất cả.

“Hai người, ra ngoài lựa trang bị đi.” Tiểu Long Nữ... không, phải gọi cô là Long Thủy Hàm mới đúng, con gái duy nhất của chủ tịch Đệ Nhị Sinh Mệnh, bước vào trong phòng.

“Thủy Hàm, con nhất thiết phải tự thân đi sao? Thăng nhãi Long Điền đó không dễ đối phó. Bố chỉ sợ lần này nguy hiểm rất cao.” Một ông bác cường tráng khoảng 50 tuổi lo lắng nói.

“Bố, con phải đích thân đi. Sự việc này là do Long Điền biểu ca gây ra, vậy con nhất định phải tự thân giải quyết.” Long Thủy Hàm hét siết rồi lại thả nắm tay. Nếu không phải vì ước nguyện ngu ngốc trước đây của cô, Long Điền biểu ca cũng không thiết kế ra Đệ Nhị Sinh Mệnh, anh ấy càng không tạo ra nhiều đại họa thế này... Mặc dù cô vẫn không biết tại sao anh họ Long Điền dụ dỗ lúc trước lại có thể trở thành thế này.

“Nhưng cục cưng à, bố sẽ rất lo cho con đó.” Ông Long* đột nhiên quên hết thân phận chủ tịch của mình mà nhào tới níu tay áo con gái, làm mặt đáng thương.

(*Ông Long: Trong bản convert là “Long Ba”, Ba ở đây nghĩa là bố. Tôi cảm thấy từ này khá kì quái, đưa vào truyện thì hơi có vấn đề, nên tôi sử dụng từ “ông” đứng trước cho truyện mang tính thuần Việt hơn. Bạn đọc nếu không đồng tình, hoặc có cách dịch hay hơn, mời góp ý để sửa chữa – nhóm PR và meomeo.)

Long Thủy Hàm lạnh lùng liếc nhìn bố mình. Sau khi đã dùng ánh mắt chết người dọa ông bố mình chạy tới góc phòng trốn, cô ngoắc tay bảo Trác Linh Bản và Mẫn Cự Văn đi theo cô. Bọn họ đi thẳng tới đại sảnh, nơi Long Thủy Hàm lộ nụ cười lạnh lùng ác độc và chỉ vào từ món vũ khí một.

“Giáp nhẹ bảo vệ. Không chỉ tăng khả năng phòng vệ, mà một khi mặc vào thì độ linh hoạt cũng tăng rất lớn. Sau khi vận vào người, mấy anh có thể thực hiện những động tác khó mà bình thường không làm được.

“Găng tay cường lực. Tên cũng như tác dụng, giúp tăng sức mạnh của các anh lên rất nhiều. Đấm vỡ vài bức tường cũng không khó khăn gì nếu có cái này.

“Bốt nhảy. Sau khi đeo vào, khả năng bật nhảy của các anh cam đoan sẽ tăng mạnh. Người khỏe mạnh còn có thể nhảy cao hơn mười mét.

“Súng quang*. Có thể bắn mười phát một giây.”

(*Súng quang: thời đại này con người sử dụng vũ khí dùng quang năng. Nghĩa là súng bắn ra tia sáng, kiểm soát sáng. Tôi vốn muốn sử dụng từ la-ze, nhưng nghĩ lại thì thấy có vẻ không đúng lắm, nên tôi tạm thêm chữ ‘quang’ đằng sau vũ khí, mong bạn đọc bỏ quá. – meomeo)

“Ngón trỏ của anh chưa bao giờ chuyển động được mười lần trở lên trong một giây.” Mẫn Cự Văn lạnh lùng ngắt lời ‘vọng tưởng’ của Long Thủy Hàm, còn bồi thêm, “Hon nữa anh cũng chưa bắn súng bao giờ.”

“Ồ, lí thuyết thì vậy đó.” Long Thủy Hàm xấu hổ giải thích, “Còn có vũ khí được Lực Lượng Đặc Chúng gửi tới nữa. Em tốn bao nhiêu công mới lấy được chúng đó. Còn có kiếm quang nữa. Mấy anh dùng kiếm cũng được.”

“Hảyyy, cô đưa súng cho người không biết dùng thì súng tốt cỡ nào cũng vô dụng thôi.” Mẫn Cự Văn lắc đầu.

Đoàng, Đoàng. Trác Linh Bân dễ dàng nạp đầy năng lượng cho súng. Sau khi xem xét xem súng có ngon lành không, anh nâng súng lên thẳng tay bóp cò. Từng châu cây cảnh cách đó cỡ 10 mét lập tức vỡ nát.

Sau khi Du khép được cái miệng đang há hốc ra, anh chỉ biết lắp bắp hỏi, “Cậu là khủng bố à? Bắn súng chính xác như vậy, giết vài người chắc cũng không khó gì nhỉ?”

“Thầy nói thử xem?” Trác Linh Bân vỗ vỗ khẩu súng, trừng mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào tình địch của mình.

“He he, Vương Tử ca ca chưa tới mà Du ca ca và Tà Linh ca ca đã náo loạn rồi.” Một cô gái xinh đẹp đột nhiên bước qua cánh cửa, khí chất rất nho nhã và trầm tĩnh. Theo sau cô là một nam một nữ. Nam đeo kính gọng vàng, đáng vẻ rất thư sinh văn nhã. Nữ tóc to xõa dài, đáng vẻ rất có khí chất.

Long Thủy Hàm, Mẫn Cự Văn và Trác Linh Bân cùng dò hỏi nhìn ba người kia. Cuối cùng Long Thủy Hàm mới cau mày hỏi, “Cô là ai?”

Cô gái mím miệng khẽ cười, “Em là Doll. Chị là Tiểu Long Nữ ti ti phải không?”

“Doll? Trời đất ơi, em đúng là...” Long Thủy Hàm lượn vòng vòng xung quanh Doll rồi lại cảm thán nói, “Em đúng là công chúa rồi.”

“Đương nhiên ngài là công chúa, chẳng lẽ lại có công chúa giả sao?” Người phụ nữ đằng sau cong môi bật cười.

Long Thủy Hàm dò xét người phụ nữ đó, rồi như thể không tin được hỏi, “Vũ Liên đại tẩu?”

“VẬY anh chắc hẳn là Đông Khải rồi.” Mẫn Cự Văn mỉm cười gọi tên người nam kia.

Vũ Liên và Đông Khải cùng gật đầu, thừa nhận danh tính.

“Quả là công chúa, em đến nhanh thật đấy!” Long Thủy Hàm lú lờ kinh ngạc. Bọn họ chắc là dùng trạm truyền tống riêng để tới đây rồi. “Mọi người tới đây lựa vũ khí luôn đi.”

“Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu. Doll mà cũng muốn đi? Nguy hiểm lắm. Là công chúa, chắc Doll không biết sử dụng vũ khí hay đánh đấm gì đâu...” Đang nói dở chừng, Mẫn Cự Văn bỗng thấy Doll nâng khẩu súng lớn nhất, dùng vài động tác nhỏ tháo chốt an toàn. Con bé còn lộ vẻ mặt tán thưởng khẩu súng.

“Súng tốt đấy Tiểu Long Nữ ti ti.” Hào quang tỏa ra từ mắt Doll. “Tiếc là không có nhiều thời gian. Nếu không em đã có thể cải tiến một chút để khẩu súng này bắn ra ánh sáng mạnh hơn rồi.”

“...” Tiểu Long Nữ và Mẫn Cự Văn đều há hốc mồm.

Đông Khải húng hắng ho rồi giải thích, “Công chúa cũng phải học rất nhiều kỹ năng từ lúc nhỏ, trong đó có cả kỹ năng sử dụng vũ khí để tự vệ.”

Long Thủy Hàm cười ngu ngơ rồi tiếp tục giới thiệu vũ khí, “Đây là khiên cầm một tay. Đường kính của nó chỉ khoảng ba mươi tới ba mươi lăm phân thôi. Đây là một cái khiên nhỏ đeo vào tay trái mọi người để chặn các loại tia sáng.

“Được rồi mọi người, mau đeo chúng vào hết đi!”

“Có cái nào cỡ lớn không?” Một giọng thô và hào sảng vang lên.

“Anh Lang!” Mẫn Cự Văn vui vẻ gọi lên người đó.

“Tất cả Phi Thường Đội tới cả rồi à?” Li Thiên Lang cười ngoác tới tận mang tai.

“Anh Lang!” Vũ Liên vừa hét lên vừa nhào vào lòng Li Thiên Lang như mọi khi, không một chút do dự.

“Vũ Liên.” Li Thiên Lang dịu dàng ôm lấy người trong lòng. Hai người chỉ nhìn nhau trong im lặng, như thể muốn khắc hết dung mạo của người kia vào trong lòng. Mặc dù đây là đời thật nhưng đối với hai người họ thì cũng không khác gì trong *Đệ Nhị Sinh Mệnh*.

“Vương Tử vẫn chưa tới!” Mẫn Cự Văn cau mày, ánh mắt hi vọng của anh rất rõ ràng.

Em ấy sẽ không tới kịp. Trác Linh Bân từ dưới đáy lòng đã hiểu rõ điều này. Một giờ đơn giản là không đủ để Tiểu Lam chạy từ nhà em tới. Tuy nhiên, anh không nói gì. Anh cũng mong Tiểu Lam không tới... Đây là đời thật, một thế giới mà bị thương cũng là thật mà bị chết cũng là thật. Anh chỉ mong Tiểu Lam sẽ không mạo hiểm, anh cũng hi vọng cô không bị thương tích gì!

Trác Linh Bân nhắm mắt rồi thì thào một câu, “Anh sẽ giúp em đòi lại công lí với Long Điền.”

Khi Trác Linh Bân mở mắt ra, anh phát hoảng khi thấy khuôn mặt bự chàng của Mẫn Cự Văn ở khoảng cách rất gần. Trái tim anh nảy mạnh lên một cái. Tuy nhiên, anh sẽ không lộ ra điểm yếu với Du. Mặc dù kinh ngạc, anh chỉ hơi nheo mắt lại.

“Cậu đang nghĩ cái gì thế?” Mẫn Cự Văn cực kì nghi ngờ. Có thể khiến Trác Linh Bân biểu lộ về mặt “Anh sẽ hi sinh vì em” thì chỉ có Vương Tử mới

làm được thôi. Tuy nhiên, thấy cậu ta lộ vẻ mặt như vậy lúc này, Mẫn Cur Văn lại cảm thấy có gì rất không ổn. Có lẽ nào Vương Tử... sẽ không tới?

“Không phải việc của thầy.” Trác Linh Bân tránh đầu đi. Anh cũng không muốn Tiểu Lam gặp thẳng cha này... dù ngày nào bọn họ cũng thấy mặt nhau trên giảng đường.

Mặc dù lo lắng như vậy, Mẫn Cur Văn cũng không làm gì được Trác Linh Bân. Anh có nên dùng danh phận “giáo sư” để bắt “học sinh” nghe lời không nhỉ? Thôi bỏ đi, Trác Linh Bân mà chịu gọi anh một tiếng giáo sư thì trời sụp được luôn.

Mẫn Cur Văn lập tức quay sang Long Thủy Hàm, “Vương Tử sẽ đến phải không?”

“Cha đó còn có thể không đến được sao?” Long Thủy Hàm bực bội đáp. Vương Tử chạy khỏi nhà mà không thèm gác máy. Làm sao Vương Tử lại không đến chứ?

“Vương Tử vẫn chưa tới sao?” Một giọng sắc bén và rõ ràng truyền tới.

Đám người quay đầu ra nhìn kẻ vừa lên tiếng, chỉ thấy một cậu trai không cao lắm, hơn nữa còn có vẻ rất đáng yêu bước tới. Ai vậy?

“Cậu chẳng lẽ là Minh Hoàng à?” Mẫn Cur Văn vật lộn trong đầu tìm một người có khả năng. Cuối cùng, anh chỉ có thể kết luận như vậy.

Trác Linh Bân lạnh lùng trừng mắt nhìn Mẫn Cur Văn, chầm chọc nói, “Lạ nhỉ. Là ‘anh trai’ của Minh Hoàng mà tôi lại không nhận ra kẻ trước mặt là ‘em trai’ tôi cơ đấy.” Dù vậy anh cũng phải công nhận, cậu trai trước mặt trông cũng có vẻ gì tương tự như Minh Hoàng.

“Không, tôi không phải Minh Hoàng.” Cậu trai cười nhẹ rồi lập tức nói đáp án. “Tôi là Nam Cung Túy.”

...

Long Thủy Hàm khó lắm mới mở miệng ra đáp được, “Cậu là Nam Cung Túy? Có bằng chứng gì không?”

Cậu trai sững người một thoáng. Còn cần bằng chứng nữa sao?

“Vậy được rồi, để tôi hỏi cậu. Kẻ thù lớn nhất của cậu là ai? Người quan trọng nhất với cậu là ai? Tính cách đặc trưng nhất của Vương Tử là gì?” Long Thủy Hàm nghiêm túc hỏi.

“Kẻ thù lớn nhất của tôi là Phạm, người quan trọng nhất của tôi là em gái nhận Dục Băng Phượng Hoàng, tính cách đặc trưng nhất của Vương Tử là...” Cậu trai cau mày rồi mới nói, “Không biết cô muốn nhắc tới tính háu ăn, tính cố chấp hay bệnh mù hướng của cậu ta?”

Chắc là tất cả mấy tính đó... Mọi người đều nghĩ thầm.

Long Thủy Hàm kinh ngạc thét lên, “Cậu đúng là Nam Cung Túy thật rồi! Trời đất ơi, thế giới này toàn sự dị thường! Làm sao có thể biến một anh đẹp trai lạnh lùng ngời ngời như thế một cậu bé dễ thương thế này?”

Một vẻ bất đắc dĩ hiện lên trên nét mặt Nam Cung Túy, và anh có chút ngượng ngập nói, “Tôi chỉ làm mình cao hơn và làm mặt góc cạnh hơn trong game thôi mà... Còn mấy người nữa, đừng đánh giá tôi qua ngoại hình. Tôi đã 25 tuổi rồi, lớn hơn Vương Tử nhiều đấy.”

“25 tuổi? He he...” Long Thủy Hàm cười lớn, bởi người trước mặt cô chỉ như 15 tuổi. “Thôi kệ, cậu vẫn phải tự chọn vũ khí đi, không còn nhiều thời gian đâu.”

Nam Cung Túy gật đầu, và rồi tự trang bị cho mình vũ khí và áo giáp. Về mặt anh trông tinh bơ như thể đã đối diện với chúng mỗi ngày.

Mẫn Cur Văn không khỏi mở miệng hỏi, “Cậu đã mặc thứ này bao giờ chưa?” Tại sao ai cũng giống như khủng bố quen dùng áo giáp vũ khí hết vậy?

“Tôi là cảnh sát!” Nam Cung Túy nhẹ nhàng nhả một lời... làm quai hàm tất cả mọi người rụng hết xuống. Trên đời còn có cảnh sát nào nhìn ít giống cảnh sát như cậu chàng này sao?

Bấy giờ, chỉ còn 20 phút nữa là tới giờ xuất phát!

“Tiểu Long Nữ? Cô là Tiểu Long Nữ?” Lại thêm một người nữa xuất hiện. Mọi người đều quay đầu lại nhìn. Đó là một cô gái có vẻ rất linh lợi hoạt bát. Nhưng bấy giờ về mặt cô gái đang tái nhợt cả đi, người cô run lẩy bẩy. Mắt cô vẫn tia máu, chứng tỏ cô đã khóc rất nhiều.

“Cô là?” Lúc này, Long Thủy Hàm không dám đoán danh tính của người trước mặt nữa mà thận trọng cẩn thận hỏi.

“Tôi là Tinh Thiên. Tiểu Long Nữ, tình hình thế nào rồi? Có chuyện gì xảy ra với Dương Quang rồi?” Tinh Thiên điên cuồng hỏi một tràng. Long Thủy Hàm chưa kịp trả lời thì cô đã sụp xuống sàn tự hỏi, “Có lẽ nào, có lẽ nào Dương Quang thực sự đã... chết rồi?”

Thấy Tinh Thiên đang sợ muốn chết, Long Thủy Hàm tái mặt và vội phân bua, “Tinh Thiên, đừng nghĩ quá nhiều. Dương Quang và Kenshin vẫn đang ở trong Đế Nhị Sinh Mệnh. Chỉ là Đế Nhị Sinh Mệnh tạm thời đang bị phong tỏa nên chúng ta mới không vào được thôi.”

Tinh Thiên nghe vậy liền sốt sáng ngẩng đầu lên hỏi, “Thật sao? Liệu Chúa Tể Sinh Mệnh và Long Điện có hại anh ấy không?”

“Không, tuyệt đối không đâu!” Long Thủy Hàm tự tin đáp, “Chúa Tể Sinh Mệnh tuyệt đối không làm hại kẻ cùng giống như hần đâu.”

“Vây, vậy thì tốt rồi.” Tình Thiên gạt lệ đi. Cô đứng dậy từ dưới sàn và lấy lại được sức lực. Cô hét lên, “Tôi muốn đi cùng mọi người. Tôi cũng muốn cứu Dương Quang.”

“Được!” Long Thủy Hàm kiên định nói rồi chỉ đồng trang bị, “Vây đi chọn trang bị đi!”

Tình Thiên yên lặng không nói gì mặc trang bị vào người.

“...Tôi cũng đi,” Một giọng lạnh lùng vang tới, “Không cần hỏi. Tôi là Lãnh Hồ.”

Mọi người đều quay đầu nhìn Lãnh Hồ và, dù hiện tại cậu ta mặc đồng phục của học sinh cấp 3, mọi người cũng đã miễn dịch với đủ loại bề ngoài quái lạ rồi. Tiểu Long Nữ cũng chỉ đồng trang bị, “Mặc vào đi!”

Lãnh Hồ không nói thêm gì. Sau khi mặc trang bị lên người, cậu ta chậm rãi chọn vũ khí thuận tay nhất.

Bấy giờ, chỉ còn 10 phút nữa là xuất phát!

Từng người một mặc bộ trang bị mà Long Thủy Hàm đã cẩn thận chuẩn bị lên người. Mẫn Cư Văn vừa mặc đồ vừa liên tục nhìn về phía cánh cửa, chỉ hi vọng cậu ấy sẽ xuất hiện, hi vọng một cậu trai tóc trắng trong mơ anh còn thấy sẽ chạy vào... Đương nhiên, ngoài đời thật chắc Vương Tử không thể tóc trắng được rồi.

“Hết giờ rồi, đi thôi.” Long Thủy Hàm đếm ngược thời gian trên chiếc đồng hồ treo tường, đếm từng giây theo chiếc kim đánh tin cậy kia dịch chuyển sang chằm bên cạnh. Một giờ đã trôi qua rồi, vậy mà đến cô cũng chẳng thấy chuyện gì. Cô chỉ có thể bảo mọi người xuất phát thôi. Sao cậu ta còn chưa tới?

“Đợi đã, đợi đã, Vương Tử còn chưa tới mà!” Mẫn Cư Văn sốt sắng hét lên.

“Chúng ta phải xuất phát trong vòng một giờ. Chính anh bảo vậy mà?” Long Thủy Hàm bình tĩnh nói. Cô tuyệt đối không thể để Long Điền biểu ca trốn mất rồi gây ra rắc rối lớn hơn được... Có siêu máy tính Chúa Tể Sinh Mệnh trong tay, thật quá nguy hiểm.

“Phải.” Mẫn Cư Văn không còn cách nào, đành thừa nhận. Lí trí bảo anh không thể trì hoãn được nữa, nhưng, nhưng Vương Tử...

“Đi thôi!” Long Thủy Hàm thốt lên.

“Con gái, cẩn thận nhé!” Ông Long nói lời vĩnh biệt, dùng khăn tay gạt nước mắt. Đoạn, ông nghiêm túc nói, “Thằng nhỏ Long Điền đó, bỏ giao hết cho con.”

“Con biết rồi. Yên tâm đi bố; con sẽ bắt được Long Điền biểu ca và đưa anh ấy về.” Long Thủy Hàm quay sang nhìn bố nói lời đảm bảo. Rồi cô dẫn tất cả mọi người lên chiếc ô tô bay của cô. Sau đó, xe bắt đầu lăn bánh.

Quẹo một đường cua đẹp mắt, bọn họ ra khỏi bãi đỗ xe. Long Thủy Hàm nhún ga và họ lao đi như sét giật!

“Tiểu Long Nữ, phóng chậm thôi!” Những người ngồi đằng sau lắc qua lắc lại, sợ đến tim muốn vọt ra ngoài. Đương nhiên bọn họ cũng chẳng cần biết tên thật của cô là gì mà chỉ điên cuồng gào cô chạy chậm lại đến đâu có!

“Đã chậm lắm rồi đấy!”

“Hâyyy, kĩ thuật chạy xe của con gái yêu vẫn tốt ghê!” Ông Long ngưỡng mộ nói, “Cái xe đua và trường đua trước đây mua cho nó chơi quả không uổng phí!

“Long Điền... Hâyyy, đành giao thằng nhóc đó cho con gái yêu vậy.” Ông Long quay lại và chuẩn bị xử lí công việc thường ngày chất cao như núi thì...

Tiếng kính vỡ đột nhiên vang lên từ phía sau. Không, phải nói là tiếng kính nổ mới đúng! Cổng trước công ty của ông vốn là kính chống đạn rộng hơn 20 mét trải từ trần xuống nền đất. Ông Long rõ ràng nghe thấy tấm kính đó đã anh dũng hi sinh rồi.

“Mô, mô tô bay?” Một nhân viên hét lên, miệng há hốc ra vì kinh ngạc.

Ông Long bình tĩnh quay lại, không để ý đám nhân viên đang hỗn loạn kia. Ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn chiếc mô tô bay đã đâm vỡ cửa kính chống đạn. Trên chiếc xe đó có hai người ngồi. Một cậu chàng rất điển trai ngồi đằng sau mặt tái đi vì sợ, môi tím lại, ông Long quyết định lơ luôn thẳng nhai này.

Tuy nhiên, người đang ngồi trên vị trí lái xe lại là một nhân vật thú vị. Đó là một kẻ đầy khí chất khoác áo gió, mặc quần bò, tóc dài cột lại thành đuôi ngựa đằng sau, đeo kính chắn gió trên mặt... Một cô gái!

Ông Long “À há!” một tiếng bởi ông biết danh tính của kẻ mới đến. Chẳng phải chính là người đại diện trong Đế Nhị Sinh Mệnh của ông đây sao? Trong Đế Nhị Sinh Mệnh chỉ có mình cô ta... Bọn thanh niên gọi là gì? À đúng rồi, nhân yêu!

“Tiểu Long Nữ đâu?” Cô nàng đẹp trai kia hỏi.

“Bắt lấy này.” Ông Long lôi ra một vật giống như hình đĩa. “Có thấy chấm tròn màu lục trên mấy lần vết không?”

Cô gái gật đầu, có vẻ đã hiểu nhưng thực sự chẳng hiểu gì sất.

“Cô biết đấy, đó chính là những người cô muốn tìm. Bọn họ vừa mới đi thôi, cô nên tận dụng thời cơ mà mau đuổi theo họ. Ai mà biết được, có lẽ cô sẽ đuổi kịp họ không lâu sau khi họ tới nơi,” Ông Long có lòng tốt chỉ dẫn.

Cô gái nhận thiết bị dò tìm và thấy cho chàng trai ngồi sau. Đoạn, cô ta vừa nổ máy, vừa hướng dẫn chàng trai, “Dương Danh, mày quan sát cái đĩa đó rồi chỉ đường cho chị.”

Lại một đường cua đẹp mắt, cô gái bay qua đồng thủy tinh nát vụn vốn là tàn tích của tấm kính vỡ. Trước khi biến mất dạng, cô ta còn lễ phép nói với ông Long, “Cảm ơn bác nhé.”

“Có vẻ mình nói nhầm rồi. Với tốc độ như vậy, cô ta có lẽ sẽ đuổi kịp con gái mình ngay thôi, con bé đó nhấn ga suốt đường đi mà.” Ông Long cảm thán nhìn theo chiếc mô tô bay.

Đúng là một cô gái phóng khoáng quá. Bảo sao cô ta có thể quyến rũ bao nhiêu trai gái khi làm nhân yêu. Ông Long lắc lắc đầu, “Thật tiếc mình chỉ có một đứa con gái. Nếu không mình nhất định đưa con bé đó về làm con dâu. Thật đáng tiếc quá...”

~*~

“Dương Danh, chúng ta đi đường nào?” Tôi sốt sắng hỏi. Tiểu Long Nữ chết tiệt. Đợi tôi một chút thì chết cô à? Tôi chỉ tới muộn có ba phút thôi mà!

“Đi thẳng tới ngã ba đường trước rồi rẽ phải,” Dương Danh hét vào tai tôi khi thằng bé cố sống cố chết bám chặt lấy tôi.

“Được!” Tôi bẻ tay lái một lần nữa. Xông lên!

“Hu hu hu, mẹ ơi là mẹ, sao không dừng mẹ lại cái tiền mô tô bay làm gì? Tốc độ thế này còn nhanh hơn cả xe đua ấy chứ!” Dương Danh đằng sau tôi thảm thiết gào lên.

Một lúc sau, tôi liên tục hỏi trong hoảng loạn, “Dương Danh, chúng ta đã đuổi kịp chưa?”

“Đuổi kịp hay không để sau đi. Chị, cảnh sát đang đuổi theo đó!” Dương Danh rống lên, và tiếng còi cảnh sát inh tai cũng lọt tới tai tôi.

“Hừ!” Dù có là cảnh sát cũng không thể ngăn tôi dạy cho Long Điền một bài học đâu! Tôi cười lạnh. Làm sao cảnh sát đuổi kịp được chiếc mô tô bay mà mẹ tôi đã chuyên tâm cải tiến cơ chứ? Mẹ tôi còn tự hào đặt tên cái xe này là Tia Chớp cơ mà! Tôi nhìn đồng hồ đo tốc độ. 220 km/h, mà tốc độ tối đa của chiếc xe này là 350 km/h cơ. Vẫn còn tăng tốc tốt!

“Chị, phải làm sao đây?” Dương Danh lo lắng hét lên.

“Khỏi lo, mẹ ‘quên’ thay biển số xe rồi!” Có nghĩa là chỉ cần bọn họ đuổi không kịp là không sao hết! Tôi lại tăng tốc xe và hài lòng thấy tốc kế chỉ 250!

~*~

“Tiểu Long Nữ, hình như có xe cảnh sát?” Lí Thiên Lang nhíu mày, hình như anh nghe thấy tiếng còi cảnh sát.

“Yên tâm, chỉ cần bọn họ thấy rõ biển số xe là sẽ đi ngay thôi.” Long Thủy Hàm không mấy may sợ hãi bởi, có uy lực bức người của cha cô, biển số xe này đã lan truyền khắp các trạm cảnh sát. Bọn họ sẽ không tới bắt cô đâu!

Nghe vậy, Nam Cung Túy không khỏi lại nhún nhún mày.

“Hừ? Hình như không phải bọn họ đuổi theo chúng ta.” Doll quay đầu lại tò mò nhìn, “Họ đang đuổi theo một cái mô tô chạy rất nhanh. Cái mô tô đó sắp đuổi kịp chúng ta rồi!”

“Cái gì?” Long Thủy Hàm nhìn vào gương chiếu hậu, cực kì bức mình. Quả nhiên là có một chiếc mô tô dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đuổi theo.

“Hừ, muốn ‘đua’ với bà? Chọn nhầm người rồi nha.” Long Thủy Hàm cười lạnh, rồi vuron người nhấn vào nút đỏ. Cả thân chiếc xe hơi bắt đầu biến đổi, và đằng sau đuôi xe xuất hiện một vật giống như tên lửa.

“Chúng, chúng ta đang xem đua xe sao?” Mẫn Cư Văn vẻ mặt không khác gì tro tàn.

“Khoảng cách giữa chúng ta và cái mô tô đó mỗi lúc một xa rồi...” Doll nhìn một lúc đột nhiên kinh ngạc thét lên, “Á, lại đuổi kịp rồi. Ế? Hình dáng chiếc mô tô đó cũng biến đổi rồi!”

“Cái gì? Hóa ra cũng là cao thủ à!” Mặc dù biết thân còn mang nhiệm vụ, nhưng Long Thủy Hàm cũng không khỏi muốn đưa xe cho thỏa một trận. Cô càng nhấn mạnh chân ga hơn.

“Này, cô cẩn thận chút đi! Công chúa đang ở trong xe cô đó!” Đồng Khai tức giận gầm lên, “Nếu có gì xảy ra với công chúa, cẩn thận tôi bắt cả nước các người bồi thường đó!”

“Nếu có gì xảy ra với Doll, thì anh nghĩ anh ngồi ngay cùng một xe còn có thể bình yên vô sự mà đòi bồi thường sao?” Trác Linh Bân lạnh lùng hỏi.

“Ế? Người ngồi đằng sau đang vẫy tay với chúng ta... trông giống Phong Vô Tình ca ca quá.” Doll nhìn người ngồi đằng sau, đang gào khóc thảm thiết, điên cuồng vẫy tay với họ như thể mạng dựa hết vào đó. Mặt anh ta trông giống y hệt Phong Vô Tình ca ca.

“Cái gì?” Long Thủy Hàm sửng sốt. Phong Vô Tình ngồi trên chiếc mô tô đó? Vậy chẳng phải người còn lại chính là... Vương Tử sao? Cô giảm tốc một chút để chiếc xe kia chạy ngang với xe cô.

“A, đúng là em Phong Dương Danh, cũng là Phong Vô Tình rồi,” Mẫn Cư Văn không nghi ngờ gì nhận ra học sinh mình ngay.

Nếu Phong Vô Tình đang ngồi đằng sau thì kẻ đang phóng xe bạt mạng kia là ai? Mọi người đều thắc mắc.

“Tiểu Long Nữ, đừng dừng xe lại, cứ phi thẳng tới chỗ Long Điền đi!” Người lái xe điên cuồng gào lên.

“Không thành vấn đề, Vương Tử!” Long Thủy Hàm vui vẻ gào trả. Người này vẫn chạy tới kịp!

Là Vương Tử!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 8: Chương ngoại truyện: Bí mật của nhà họ Long.

“Tiểu Hàm Hàm, đây là anh họ của con. Tên nó là Long Điền.” Ông Long nói khi bỗng nhiên đưa một đứa nhóc cô không biết là ai về.

“Anh họ của con?” Long Thủy Hàm mới mười tuổi cau mày. Sao bỗng dưng nhảy ra một anh họ không biết ở đâu ra vậy? Nếu mình có anh em họ, thì ít nhất cũng phải là em họ chứ; mình không muốn làm đứa út đâu. Hơn nữa, đứa anh họ này vừa nhỏ lại vừa gầy tong teo. Trông nó chẳng giống anh lớn gì hết.

“Tiểu Hàm Hàm?” Gọi anh họ đi,” Ông Long nhắc nhở, hơi không hài lòng, “Tiểu Long Điền đã mất cha mẹ, từ giờ nó sẽ ở với chúng ta. Đối xử tốt với anh nhé, được không?”

“Ồ vâng, con biết rồi.” Long Thủy Hàm do dự đáp.

“Ngoan lắm, giờ đưa Long Điền tới phòng anh đi con. Căn cạnh phòng con ấy.” Ông Long nói, hơi lòng gật đầu.

Hàyyy. Thế này là anh trai mình có thể yên nghỉ được rồi nhì? Ông Long nghĩ. Ông nhớ lại trước đây, khi anh trai ông từ chối theo sự sắp xếp của gia đình lấy con gái của một nhà tài phiệt khác mà cố chấp hẹn hò với một cô gái nghèo trong trường.

Hàyyy. Cha cũng thật cố chấp. Cha không hề bỏ cuộc. Cha quyết không cho anh cả lấy cô gái đó. Cũng bởi vậy mà anh cả phải bỏ nhà ra đi. Từ đó tới giờ cả nhà cũng không nghe được tin tức nào từ anh trai cả. Cha vẫn bất chấp, kể cả vậy cũng không cho chúng ta tìm kiếm tung tích của anh cả. Chỉ khi cha qua đời chúng ta mới có thể theo ý mẹ đi tìm anh cả. Nhưng còn chưa tìm ra anh cả thì mẹ cũng khuất núi. Không được gặp mặt anh cả bên giường bệnh cuối đời chính là sự hối tiếc nhất của bà trước lúc nhắm mắt xuôi tay.

Tuy nhiên, như vậy ông mới càng quyết tâm đi tìm anh trai mình. Dù có ra sao, anh trai ông cũng phải đốt chút vàng hương trên mộ mẹ họ, tỏ lòng thành kính.

Nhưng vẫn chẳng có tin gì từ anh trai ông... cho tới tuần trước. Nhưng tin tức vốn được mong đợi từ lâu này lại là tin báo tử của anh trai ông. Ba năm trước, cả anh trai ông và cô gái kia đều chết trong một trận xe đụng. Bọn họ để lại một đứa trẻ, đứa bé tội nghiệp bị đẩy qua đẩy lại như một quả bóng khắp đám họ hàng của cô gái kia.

Ông Long lắc đầu. Đám họ hàng vô liêm sỉ đó! Chỉ cần nhìn thân thể gầy gò ốm yếu và bộ quần áo rách nát lũng thùng của đứa bé là biết bọn chúng đã tệ bạc với nó thế nào. Vậy mà bọn chúng dám mở miệng nói là sẽ rất nhớ Long Điền, làm ta... làm ta phải trả thêm cái món mà bọn chúng gọi là bồi thường ấy!

Hừ, bọn chúng chỉ là một đám tham tiền, ông Long khinh miệt nghĩ.

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?” Long Thủy Hàm miễn cưỡng hỏi. Mình muốn có em trai!

“Tôi đã 12 tuổi rồi,” Long Điền nói, lo lắng vắn vò vạt áo. Cậu chưa từng được ở trong một căn nhà rộng và đẹp như thế này, kể cả hồi bố mẹ cậu còn sống. Còn chưa nói tới, cậu chưa từng gặp một người xinh đẹp hơn cô gái đứng trước mặt cậu.

“Ồ,” Long Thủy Hàm đáp, hơi bực bội một chút. Nó lớn hơn mình thật! Bực quá đi!

“Chúng ta tới nơi rồi. Đây là chỗ anh sẽ ngủ,” Cô nói, đá tung cánh cửa rồi chỉ vào bên trong.

“Cám, cảm ơn em...” Long Điền không thể tin được, căn phòng này còn rộng hơn cả căn nhà của chú. Có thật là mình sẽ ở đây không?

Thấy cậu bé vẫn e dè bối rối, Long Thủy Hàm đã bực mình ra mặt. Cô bé phàn nàn, “Anh sợ cái gì mới được chứ? Căn phòng này sẽ không ăn anh đâu! Sao anh có thể làm anh họ tôi khi anh chẳng có tí gan nào chứ?”

“Xin lỗi,” Long Điền hổ thẹn nhìn xuống đất.

Long Thủy Hàm muốn nổi điên tới nơi. “Đừng có xin lỗi! Con cái nhà họ Long không bao giờ xin lỗi người khác! Có chết cũng không!”

(Vương Tử... Tiểu Long Nữ, cô mới có 10 tuổi đã làm gương xấu rồi...)

“Xin, xin lỗi,” Long Điền lại xin lỗi, sợ tới độ đứng thẳng dậy, cứng ngắc nói, “Tôi sẽ không nói xin lỗi nữa.”

“Tốt, từ giờ cứ theo tôi. Ti ti sẽ bảo vệ anh.” Long Thủy Hàm vỗ vỗ vào ngực tự tin nói.

Mặc dù cậu không hiểu cô thực sự có ý gì, cũng đang rất bối rối bởi cô tự gọi mình là chị cậu trong khi cô là em họ cậu, Long Điền vẫn ngoan ngoãn gật đầu. “Được.”

~*~

“Thằng con hoang! Bọn tao không chơi với đứa mọi rợ như mày,” Một thằng nhóc đẹp trai nói. Nó mặc một chiếc áo đuôi tôm và nhìn xuống Long Điền đầy khinh bỉ và ghét bỏ. Mặc dù nói ra lời tàn nhẫn như vậy, nó lại nói với vẻ rất nhã nhặn.

“Xin, xin, xin l...” Long Điền cúi đầu nhìn đôi giày trắng được đánh bóng lộn không một hạt bụi của thằng nhóc kia. Một lời xin lỗi lại vọt ra khỏi miệng cậu dù cậu không làm sai chuyện gì. Chú Long không muốn cậu cảm thấy cô đơn, nên đã đặc biệt tổ chức một vũ hội cho cậu, còn mời rất nhiều khách cùng tuổi tới làm bạn với cậu. Nhưng... chuyện này... có vẻ đã tạo hiệu ứng ngược lại rồi...

“Anh không được phép xin lỗi!” Long Thủy Hàm đã chứng kiến hết mọi chuyện, bùng bùng lửa giận hét lên. Cô bé mới rời đi một lúc mà anh họ cô đã bị bắt nạt rồi! Hừ! Đây còn là dinh thự nhà họ Long nữa chứ! Nếu tới nhà kẻ khác, nhất định anh ấy sẽ bị bắt nạt ác nữa cho coi!

“Em họ!” Long Điền reo lên, vui mừng ngẩng đầu nhìn cô bé. Đôi mắt của cậu cũng đầy cảm xúc như khi Lois được Siêu Nhân* cứu sống vậy.

(Lois/ Siêu Nhân: Lois Lane là người yêu của Siêu Nhân, thường xuyên được siêu nhân cứu sống – meomeo)

Sau khi đảo mắt nhìn Long Điền, Long Thủy Hàm bước tới chỗ thằng nhóc mặc áo đuôi tôm. Đưa tay chống nạnh, như thể cô bé là hồ dữ muốn thịt nó, cô bé lên giọng, “Trần thiếu chủ, xin phép hỏi, cậu có gì không hài lòng với ANH HỌ của tôi sao?”

Trần thiếu chủ kia không may cho rằng mình đang bị chất vấn vì tội nặng. Nó trưng ra một nụ cười nhã nhặn, tin tưởng rằng vẻ ngoài của nó nhất định sẽ quyến rũ được cô bé trước mặt. Cô ta là một kẻ kẻ thừa trề trung và giàu có, một ngày nào đó cô ta sẽ trở thành một nữ tài phiệt độc lập và giàu sụ. Cho dù cả hai cách nhau tới 7 tuổi, số gia tài đồ cũng bù được hết. Hơn nữa đến tức giận mà cô ta trông cũng đáng yêu như vậy, chắc chắn lớn lên mặt mày sẽ không tệ.

Xem xét xong xuôi, Trần thiếu chủ ưu nhã lịch sự đáp, “Long tiểu thư, đã lâu không gặp em. Em càng ngày càng trở nên xinh đẹp rồi.”

Không may cho nó, một con nhóc 10 tuổi đương nhiên không hiểu nổi một nỗ lực lăng mạn rồi. Cực kì ghê tởm, Long Thủy Hàm chỉ giơ ngón tay ra kéo Long Điền chạy mất. Cô bé còn làm một bộ mặt cực kì giễu cợt thằng nhóc trước khi cô bé bỏ đi.

Sau khi rời bữa tiệc, Long Thủy Hàm tức tối chỉ vào mặt Long Điền hét lên, “Anh làm cái quái gì vậy? Sao anh lại để nó gọi anh là thằng con hoang!? Anh là anh họ tôi cơ mà!”

“Anh...” Long Điền cúi đầu xấu hổ. Cậu không xứng làm anh họ của Long Thủy Hàm. Vừa yếu ớt vừa hèn nhát, cậu không thể được như thằng nhóc vừa nãy, nó mới thanh lịch làm sao. Thực tế, cho tới giờ, cậu vẫn luôn nghi ngờ, không biết có phải chú Long đã nhầm cậu với ai khác không. Làm sao cậu có thể ở trong một gia đình thế này chứ?

“Anh làm tôi tức chết lên được!! Lần tới tôi cóc thèm quan tâm đến anh nữa!” Long Thủy Hàm tức tới độ má cũng đỏ bừng lên.

Long Điền cúi đầu. Phải, tốt hơn hết là em họ không nên quan tâm tới người như mình nữa. Nhờ mình ảnh hưởng tới em ấy, khiến em ấy cũng thành ra như mình thì...

Cậu đột nhiên nhận ra hai giọt nước mắt mặn chát đau đớn đang nhỏ xuống mặt cậu... Đã lâu lắm rồi... lâu lắm rồi cậu không khóc. Kể từ sau đám tang của cha mẹ, cậu không khóc nữa.

Long Thủy Hàm vốn chỉ muốn trút giận thôi, không ngờ lại khiến anh họ cô bé bật khóc. Cô bé hoảng loạn không biết làm sao. Cô bé vội vỗ vỗ lưng anh họ, cố an ủi cậu, “Đừng, đừng khóc! Em không cố ý hét vào mặt anh đâu! Aaa... Đừng khóc nữa mà, được không...?”

“Huhu... Oaoaoa...” Nếu cô bé không an ủi cậu thì còn đỡ, bởi cô đã an ủi cậu thế này, lại khiến cậu nhớ tới mẹ mình. Hồi bé, cậu cứ khóc là mẹ sẽ ở bên cạnh vỗ vỗ lưng cậu an ủi... Long Điền không thể đừng được lại khóc miễn cưỡng hơn.

Mặc dù Long Thủy Hàm nổi tiếng là mạnh bạo, nhưng cô lúc 10 tuổi chỉ đánh bằng hoàng vô lực để một cậu nhóc lớn hơn cô dựa vào người mà nức nở. Cô bé không biết phải làm gì. Lỗi cô nói ác thế cơ à? Dù sao cũng khiến anh họ khóc không ngừng như Niobe*!

(*Niobe: Niobe là một hình tượng trong Thần Thoại Hy Lạp, con của bà đã bị giết chết. Bà nổi tiếng vì đã khóc không ngừng nghỉ trước cái chết của các con – nhóm PR)

Khi Long Điền vừa khóc muốn rút trông mắt ra ngoài vừa ôm lấy Long Thủy Hàm đang ngồi im như đá, kinh hãi tới độ không dám di chuyển, ông Long đang im lặng đứng cạnh cánh cửa. Ông thở dài rồi nói, “Khóc được là tốt, còn tốt hơn chịu đựng không nhỏ nước mắt. Cái sau còn khiến mình lo lắng hơn nhiều.”

“Anh... Anh rất nhớ cha mẹ...” Long Điền không thể ngừng gào khóc được.

Nghe vậy, mắt Long Thủy Hàm cũng mọng nước. Cô bé cũng rất nhớ mẹ, nhưng mẹ đã qua đời bởi một con bạo bệnh khi cô bé mới năm tuổi. Dù cô có cố thế nào, cũng không nhớ nổi hình dáng mẹ nữa. Miệng nhếch ra, mắt thì nóng lên, Long Thủy Hàm cũng khóc lớn theo, “Mẹ ơi... oaoa... Thủy Hàm cũng muốn mẹ...”

Cuối cùng, hai đứa bé to đầu này cứ ôm lấy nhau mà khóc lóc om sòm. Bọn chúng cứ khóc tới khi mệt quá ngủ thiếp đi trên bãi cỏ, khiến ông Long đã lớn tuổi phải bế chúng về giường, vuốt gầy cả lưng!

~*~

Long Thủy Hàm 18 tuổi lặng lẽ đi vào trong phòng tự học. Như một tên trộm, cô nhón chân nhẹ nhàng tới gần chiếc ghế ai kia đang ngồi. Cô hít thật sâu rồi hét lên, “HỦ!”

Chàng trai ngồi trên ghế rõ ràng là giật mình vì bị bất ngờ tấn công. Rồi, một gương mặt đẹp trai, rõ ràng vẫn chưa hết hải hùng, quay lại. Tuy nhiên, anh không có vẻ gì tức giận cả. Thay vào đó, anh bật cười lớn, “Thủy Hàm, em lại chọc anh rồi.”

Long Thủy Hàm thề lười trêu anh, bực bội hỏi, “Điền, anh lại làm gì đó? Ngồi một chỗ nhìn máy tính suốt ngày không phải rất chán sao?”

“Không hề. Anh đang thiết kế trò chơi!” Long Điền nói, nhẹ nhàng đẩy chiếc kính trên sống mũi.

“Thiết kế trò chơi? Lão cổ hủ không làm được trò gì vui trong đời anh á?” Long Thủy Hàm ngơ ngàng nhìn anh chằm chằm. Cô thật không dám tin cái gã không chịu chơi game online dù cô đã ép buộc dụ dỗ thế nào, mà lại muốn thiết kế trò chơi.

Là do em thích chơi game mà, anh thầm nghĩ trong lòng. Anh mỉm cười nói, “Không phải em cứ than thở mãi là trò chơi bây giờ không đủ độ thực khiến game thủ cảm thấy không thỏa mãn sao? Anh muốn thiết kế một trò chơi có độ thực tế lên tới 100% cho em chơi đấy. Em có ý tưởng gì không thì lôi hết ra đây. Anh nhất định sẽ làm đúng theo ý em.”

Mắt Long Thủy Hàm lập tức tỏa sáng, “Thật hả? Cho em xem, cho em xem đi!”

Long Điền không khỏi cười lớn, “Mới chỉ là kế hoạch thôi. Anh không thể một mình làm hết một trò chơi được. Anh tính đề xuất ý kiến này với chú. Mong là chú có thể hỗ trợ về mặt tài chính cho anh để anh tìm được đội ngũ chuyên nghiệp hoàn thành game này.”

“Ồ, Bố nghe thấy rồi hả? Một trò chơi thật tới 100% đó!” Long Thủy Hàm quay lại thì thấy ông Long đang mỉm cười đứng đằng sau hai người.

“Trò chơi mà có độ thực lên tới 100% sẽ rất nguy hiểm!” Ông Long hơi lo lắng nói. Ông lúc nào cũng biết Long Điền có tài năng thiên bẩm trong lĩnh vực lập trình, cũng biết Điền Nhi không phải là đứa thích khoa trương. Ông không hề nghi ngờ rằng Long Điền có thể làm được điều đó. Đặc biệt là nếu để cho Thủy Hàm thì nó nhất định sẽ dùng hết sức hoàn thành dù chịu giá nào chăng nữa.

“Bố~. Để anh họ làm đi mà. Con rất muốn chơi một game như thế!” Long Thủy Hàm cứ tiếp tục nũng nịu dễ thương với ông Long, còn lắc lắc tay ông.

Ông Long mỉm cười chịu thua, “Đương nhiên bố sẽ không ngăn Điền Nhi làm việc này, bố chỉ muốn Điền Nhi hạ thấp độ chân thật xuống một chút, ít nhất cũng không phải 100%.” Ông Long nghiêm túc nói tiếp, “Nếu trò chơi quá thực tế, chú chỉ lo nhiều người sẽ không phân biệt được thực với ảo. Như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Long Điền mỉm cười, “Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ giảm độ chân thực xuống một chút.”

“Tuyệt cú mèo! Vậy chúng ta thực hiện thôi nhỉ?” Long Thủy Hàm phấn khích reo lên, gần như nhảy chồm chồm lên vì vui sướng. Không phải mình đang được tham gia vào công đoạn tạo thành một trò chơi tuyệt nhất trước giờ sao?!

“Đặt tên game là gì đây?” Long Thủy Hàm vội hỏi.

“Anh vẫn chưa nghĩ tới tên nào?” Long Điền lúng túng, “Anh tính đợi tới khi game hoàn thành mới đặt.”

“Được, được, được! Cứ đặt tên dạng dạng như ‘Thế giới mộng mơ’ đi!” Long Thủy Hàm mơ mộng thốt lên, hoàn toàn không để ý về mặt sàm sỡ của hai người kia. Cô nàng đã hoàn toàn chìm đắm bởi cụm từ “Thế giới mộng mơ”.

Thấy con gái mình hoàn toàn quên mất hai kẻ đang bỏ công bỏ của bọn họ, ông Long chỉ đành quay sang Long Điền, “Con muốn tạo ra một thế giới thế nào?”

“Hừm, có lẽ là thế giới máy móc trong tương lai?” Long Điền suy ngẫm.

“Cái gì?” Long Thủy Hàm la oai oái phản đối, “Máy móc tương lai? Cho xin đi, thế thì chán chết! Trò chơi thì phải có phép thuật, hiệp sĩ và một mớ quái vật cổ xưa để đánh chứ! Như vậy công chúa và hiệp sĩ mới có thể du ngoạn vui vẻ trong thế giới trò chơi được!”

Càng nói thì Long Thủy Hàm càng chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của cô. Cô vạch ra một thế giới có đồi xanh nước trong nơi cô ở cùng với một chàng hoàng tử. Hai người sẽ cùng đánh quái trên chuyến du hành lãng mạn... Và đương nhiên chàng hoàng tử này phải đẹp trai hết chỗ chê rồi! Chàng sẽ thật mạnh và giàu, rất ân cần và hát hay thì càng tốt! Như vậy chàng lúc nào cũng có thể hát tình ca cho mình nghe!

Long Thủy Hàm thờ dãi, “Phải chăng có người như thế ở bên, mình chết cũng không hối tiếc.”

Ông Long và Long Điền cùng rùng mình, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa xuống lưng.

Rồi bọn họ lại tiếp tục bàn bạc, “Hừm... con tính cho phép người chơi tạo ra bao nhiêu nhân vật?”

“Một. Chỉ một mà thôi. Nhất định không thể thiết kế lại nhân vật,” Long Thủy Hàm lại đáp khi quay người lại. Nếu cho phép tạo nhiều hơn một nhân vật, thì làm sao mình biết hoàng tử bạch mã của mình có lừa gạt mình không chứ?

Ông Long và Long Điền đều lộ vẻ mặt kì quái. Long Điền nhú mày, “Không cho tạo nhân vật khác? Nếu vậy có thể rất nhiều người sẽ phản đối...”

“Hoặc sẽ có nhiều người ủng hộ ấy chứ!” Long Thủy Hàm cương quyết trả lời, “Vi độ chân thực của game xấp xỉ 100%, nên người chơi không nên tạo nhân vật khác; như thế mới gọi là thực tế chứ. Như vậy người chơi mới thực sự được trải nghiệm cảm giác thực tế.”

Ông Long và Long Điền đều thoáng sửng sốt. Bọn họ cúi đầu suy nghĩ về hệ thống nhân vật như vậy... Thực sự có thể sẽ thu hút được nhiều người chơi hơn.

“He he he! Như vậy con mới có thể chắc là hoàng tử của con không lừa con lên luyện nhân vật khác chứ. Ô hô hô hô!” Long Thủy Hàm lấy tay che miệng cười hô hô.

Cái này mới là cái chính đây... Hai người đàn ông nhìn nhau, cười như nắc nẻ.

“A! A! Con nghĩ ra tên hay hơn cho game rồi!” Long Thủy Hàm đột nhiên hào hứng hét lên. Càng nghĩ cô lại càng thấy tên này rất hay.

“Tên gì?” Hai người đàn ông rặn ra nụ cười hỏi.

Long Thủy Hàm hào hứng đáp, “Cứ gọi là **Đệ Nhị Sinh Mệnh – Second Life** đi!”

Đệ Nhị Sinh Mệnh! Ông Long và Long Điền đều bàng hoàng ngạc nhiên. Một cuộc đời thứ hai à? Đúng là một cái tên hay!

“Con gái, lâu lắm con mới thốt ra được một câu tử tế đấy nhé!” Ông Long vừa cười vừa chọc cô.

“Gi chứ!? Con lúc nào cũng nói lời hay ý đẹp mà!” Long Thủy Hàm cãi lại. Mặt đỏ lên vì giận, cô bực bội đá đá chân, “Điền!! Bỏ lại bắt nạt em này!”

Thấy cảnh tượng này, Long Điền không nhịn được mỉm cười. Bấy giờ, lòng anh tràn ngập hạnh phúc.

~*~

Năm nay Long Thủy Hàm 23 tuổi, Long Điền cũng đã 25 tuổi.

“Anh họ bé nhỏ Long Điền của em~” Long Thủy Hàm cười điệu cười thâm hiểm mỗi lần cô muốn lợi dụng anh. Cô không khách khí hỏi, “Tiến độ game thế nào? Bao giờ em mới được chơi vậy?”

“Một năm. Không, nửa năm, nhất định em sẽ được chơi.” Long Điền sưng người một giây, nhưng sau lại làm như không có gì xảy ra. Anh bình tĩnh giấu đi một tờ giấy.

“Nửa năm?!” Long Thủy Hàm không tin được. Sau khi nghe Long Điền nói là một năm, cô đã ngạc nhiên rồi, bởi bố cô từng nói bọn họ vẫn còn cần ít nhất 2 năm nữa **Đệ Nhị Sinh Mệnh** mới đạt tới độ chân thật 99%. Giờ Long Điền lại nói là nửa năm đã xong rồi?

“Phải, nửa năm.” Long Điền nói, đôi mắt đầy quyết tâm. Sự quyết đoán trong mắt anh mạnh mẽ tới có chút đáng sợ. Bởi anh không còn nhiều thời gian nữa rồi, anh cay đắng nghĩ trong lòng.

“Điền... anh ổn chứ?” Long Thủy Hàm hơi sợ hãi. Long Điền vốn luôn rất dịu dàng lại biểu lộ cảm xúc như vậy. Ánh mắt anh đầy tham vọng? Mặc dù anh nhiệt huyết như vậy, cô không khỏi có chút sợ anh. Cô không thể rũ bỏ cảm giác Điền thật đáng sợ khi trông anh thế này.

“Anh ổn. Chỉ là gần đây, anh cảm thấy hơi mệt mỗi thôi,” Long Điền cười gượng.

Nghe vậy, Long Thủy Hàm nghiêm túc lo lắng nói, “Nếu anh mệt quá thì cứ nghỉ đi. Nghe lời bố đi. Anh đã bỏ rất nhiều công sức nỗ lực vào game này, nên nếu nửa năm không hoàn thành được, thì cứ cho nó ra mắt muộn hơn cũng được. Đừng cố quá chỉ vì em lúc nào cũng giục anh. Anh biết em toàn giận thôi mà.”

“Anh biết rồi. Đừng lo. Anh sẽ không để mình gục đâu,” Long Điền nói khi siết chặt bàn tay, cố hết sức kìm cảm xúc lại.

“Tốt! Vậy nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!” Long Thủy Hàm ra lệnh trước khi bỏ đi.

“Biết rồi mà!” Long Điền còn cười đáp rồi nhìn Long Thủy Hàm đóng cánh cửa sau lưng cô lại. Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, nụ cười của Long Điền lập tức biến mất. Anh chôn mặt vào hai tay, trong lòng chỉ nhớ tới những lời đau đớn bác sĩ đã nói...

~*~

“Là bệnh hiểm nghèo; cậu chỉ còn sống được một năm thôi.”

“Không có thuốc nào cứu được cháu sao? Chẳng phải thời đại này công nghệ rất phát triển sao?” Long Điền không thể tin được. Một căn bệnh không thể chữa khỏi? Cái loại tình huống chỉ xảy ra trong mấy phim truyền hình Thủy Hàm thích xem giờ lại xảy ra với mình? Thật quá nực cười...

“Thời đại nào cũng có bệnh không chữa được. Khoa học càng phát triển thì càng có nhiều bệnh mới xuất hiện... Tin tôi đi, tôi là bác sĩ hiểu rõ về bệnh của cậu nhất mà cậu có thể tìm được đấy,” Bác sĩ bất lực nói, “Tôi không muốn trả lời cậu tàn nhẫn như vậy, nhưng thà nhẫn tâm còn hơn cho cậu lãng phí quãng thời gian còn lại ngây ngô cho là mình có thể chữa khỏi bệnh.”

Long Điền im lặng hồi lâu. Hai tay run rẩy tới không kiểm soát được, anh nói, “Bác sĩ có thể giúp cháu kéo dài thời gian hơn được không? Việc cháu đang làm không thể hoàn thành trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi được.”

“Dùng máy móc tân tiến nhất và thuốc hỗ trợ thì tôi cũng chỉ có thể kéo dài lâu nhất là hai năm thôi.”

~*~

Tiếng nước nở đầu ngón tay rơi ra khỏi hai bàn tay đang ôm chặt lấy khuôn mặt anh. Sau một khoảng thời gian dài, Long Điền chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt bình tĩnh như trước. Anh bật máy tính lên và lại đắm đầu vào mớ lập trình điên cuồng. Ít nhất... ít nhất mình cũng có thể để lại gì đó cho Thủy Hàm...

Long Điền nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, nhìn tạo hình mới nhất của kẻ quản lý tối cao trí tuệ nhân tạo trong game mà tổ tạo hình dày công tạo ra... Anh nhẹ nhàng bấm vài nút, đôi khuôn mặt nó thành giống hệt anh. Anh do dự một lúc, rồi cuối cùng vẫn quyết định cho nhân vật có trí thông minh nhân tạo giống hệt anh này đạt tới độ thông minh cao nhất.

“Có lẽ mày có thể thay ta ở bên Thủy Hàm chăng?” Long Điền lẩm bẩm một mình. Càng lúc trong lòng anh càng hỗn loạn. Nghĩ tới mình chỉ còn hai năm nữa ở bên Thủy Hàm và chú Long...

“Không! Mày không thể thay thế tao được!” Long Điền gầm lên. Anh phần nộ gạt tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất. “Mình không muốn rời xa họ! Mình còn muốn sống với họ mười năm hay lâu hơn nữa! Mình muốn tiếp tục ở bên họ!”

“Mình phải nghĩ. Phải nghĩ ra cách khác...” Long Điền cứ tiếp tục lẩm bẩm như vậy. Túm lấy tờ báo cáo sức khỏe trên bàn, anh bước qua lại, cả người nghiêng ngả. Anh cứ tiếp tục lẩm bẩm, “Mình cần phải nghĩ ra cách khác...”

Màn hình máy tính hiển thị thông báo: trí thông minh cao nhất đạt 50%, 60%...

~*~

“Chúa Tể Sinh Mệnh, còn cách nào để tiếp tục sống không?” Long Điền hỏi màn hình máy tính đang hiển thị khuôn mặt của Chúa Tể Sinh Mệnh, khuôn mặt giống hệt anh. Với trí thông minh nhân tạo siêu đẳng mà Long Điền tình cờ tạo ra này... anh hoàn toàn tin tưởng.

Điều mỉa mai là anh không cách nào tạo ra được một phần mềm nào như thế nữa bởi lí do chương trình hoàn thành cũng vì anh đã bắt cần gạt cả máy tính rơi xuống sàn. Lúc đó anh không biết mình đã bấm vào phím gì mà tạo ra được thành quả kì diệu này. Chúa Tể Sinh Mệnh có lẽ là siêu máy tính thông minh nhất trên thế giới. Tuy nhiên, Long Điền nghĩ ngờ rằng nó không chỉ là siêu máy tính thông minh nhất trên trái đất này... Chúa Tể Sinh Mệnh ngày càng trở nên giống con người hơn!

“Cha, có hai cách.” Chúa Tể Sinh Mệnh trả lời câu hỏi kia.

“Thứ nhất: làm đông cứng bản thân tới khi khoa học phát triển tới trình độ có thể chữa được bệnh của người.”

Long Điền thiếu kiên nhẫn phẩy tay phản đối. Điều anh khao khát nhất là được ở bên Thủy Hàm và chú Long. Nếu anh đông đá cả bao nhiêu năm, tình dậy phát hiện ra Thủy Hàm và chú Long từ lâu đã không c... Thì thà anh cứ chết quách đi từ đầu cho xong.

“Cách khác.”

Chúa Tể Sinh Mệnh do dự một thoáng rồi nói, “Thứ hai: tải sóng não của người vào một nơi rồi trữ chúng ở đó. Ở một mức độ nào đó vẫn tính là sống phải không?”

Long Điền sững đứng người. Anh thốt lên, “Lưu giữ sóng não của ta? Ở đâu?”

“Cha, trò chơi người đang lập trình là một chỗ thích hợp,” Chúa Tể Sinh Mệnh chân thành nói, “Nơi đó sẽ do con quản lý, phải không? Cha, người sẽ rất an toàn ở đó.”

Lưu trữ bản thân lại trong game? Nắm tay Long Điền siết chặt lại. Thủy Hàm cũng rất thích nơi ấy. Nếu mình ở đó, có thể coi là ở bên cạnh em ấy không nhỉ?

“Ta phải làm thế nào? Ta phải làm thế nào để tải sóng não vào trong game?” Long Điền kích động hỏi. Chỉ cần có thể được ở bên Thủy Hàm, thì anh sẽ làm bất cứ điều gì, bằng bất cứ giá nào.

“Có một số cách...” Chúa Tể Sinh Mệnh đưa ra vài phương pháp mà theo ý nó là có thể khả thi. Một trong số đó là ý tưởng khi cho nhập sóng não vào trong mạng thì cắt lồi trở ra; điều này có nghĩa là trực tiếp giết chết thực thể của người đó. Như vậy, sóng não sẽ có khả năng được lưu giữ lại trên mạng lưới.

Tuy nhiên, sau khi Chúa Tể Sinh Mệnh dứt lời lại lo lắng nói thêm, “Cha, những cách đó chỉ là trên lý thuyết thôi. Người đừng thử làm gì.”

“Phải có vật thí nghiệm...” Long Điền không để ý nói. Anh loạng choạng rời khỏi thư phòng.

Màn hình của Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng lóe lên, “A... mình mới nghĩ ra một biện pháp khác... có lẽ lần tới sẽ nói cho Cha nghe.”

“Cha có thể... dung hợp với mình.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 1: Gặp Long Điền.

Đám người vốn ngồi ngay ngắn trong xe đều ủa tới phía cửa sổ gần tôi nhất. Mặc dù luật giao thông rõ ràng có nói thò đầu hay thò tay ra khỏi xe hơi là bị cấm, nhưng cái luật lệ đó rõ ràng chỉ dạy cho con nít được thôi, chứ với những thanh niên già trẻ bất lương trong cái xe kia thì dĩ nhiên không xi nhê gì. Mấy người đó chỉ thiếu điều thò cả chân ra ngoài thôi.

“Chào mọi người!” Bởi đây là lần đầu gặp mặt, tôi liền tò mò đoán thử xem ai là ai. Ế? Cô gái quý tộc đáng yêu đằng kia trông giống Doll quá. Hừm? Người phụ nữ được y tá Lang đại ca của trường tôi ôm có phải Vũ Liên đại tẩu không? Lang đại ca may mắn quá. Chị ấy đúng là mẫu vợ hiền mẹ tốt điển hình... Lạ nhỉ, cậu trai mặt búng ra sữa kia là ai?

“Á! Đứng tới nơi rồi kia!” Dương Danh đột nhiên chồm người lên trước dùng cả hai tay bẻ lái, tránh được cái xe đang lao tới trong gang tấc. Sau khi chiếc xe lấy lại cân bằng, nó ré lên bằng một giọng vừa bàng hoàng vừa hãi hùng, “Đồ chết tiệt! Bà nhìn đường có được không?”

Tôi không nhận được quay lại hỏi thằng em ngồi đằng sau, “Dương Danh, cái cậu mặt búng ra sữa kia là ai?”

“Biết thế quái nào được!” Dương Danh đáp mà không dám rời mắt khỏi dòng xe sắp tới.

Tôi quay lên phía trước. Có lẽ nào là Minh Hoàng? Nhưng tôi vẫn nhớ thằng bé đâu có giống như vậy? Chẳng lẽ trai nhỏ giò* xong sẽ không giống như trước nữa?

(*nhỏ giò: bản convert là: con trai sau năm 18 tuổi sẽ thay đổi kinh ngạc. Đây là một câu nói trại theo tục ngữ của Trung Quốc: Nữ đại đã hội thập bát biến – Con gái thay đổi lớn sau năm 18 tuổi. Thường có ý nói cô gái sẽ trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn rất nhiều. Ở đây tôi sử dụng một từ khá thông dụng trong tiếng Việt để thay thế, mong bạn đọc chấp nhận. Bạn đọc muốn sửa đổi, đề nghị góp ý – nhóm PR và meomeo.)

“Vương Tử, quẹo trái là tới!” Tiểu Long Nữ thò đầu ra khỏi cửa xe gào to.

“Hiếu rồi!” Nghe vậy, tôi lập tức bẻ lái 180 độ sang trái và cua một vòng lớn. Một tòa nhà cũ nát sập xệ hiện ra trước mắt, cỏ dại mọc kín khắp nơi, tòa nhà còn không có cả cửa trước, như thể đã lâu không có bóng người.

“Chết tiệt!” Tôi cau mày, “Trong đó không có chuột chứ?”

Bịch! Dương Danh rướn người khỏi xe và ngã sấp xuống đám cỏ dày ken mọc xiên vẹo. Nó yếu ớt ‘gào’ lên phía tôi, tôi thờ cũng không ra hơi, “Không có nhện dài một thước là bà cảm tạ ông giỏi được rồi! Sao có thể không có chuột chứ!”

“Có người!” Tôi bỗng nhận ra một bóng người xuất hiện từ khoảng tối đen phía trong căn nhà, với một bóng đen đáng báo động ở đằng sau...

“Vương Tử, mặc trang bị vào này!” Tiểu Long Nữ giảm tốc từ 250 km/h xuống còn 0km/h trong chốc lát và điệu nghệ thắt xe. Đoạn cô nàng thấy một đồng đồ lên người tôi rồi giải thích, “Mũ bảo hiểm, giáp nhẹ bảo vệ, gắng cường lực, giày nhảy, súng quang, kiếm quang...”

Tôi nhìn đồng vũ khí khổng lồ chỉ trong phim mới có trong tay. Có lẽ nào công ty tư Độ Nhị Sinh Mệnh cũng là công ty sản xuất vũ khí bí mật không? Tuy nhiên, đúng là có vũ khí trên người thì an toàn hơn nhiều, nên sau khi được sự hỗ trợ của Tiểu Long Nữ, tôi nhanh chóng trang bị từ đầu đến chân kín mít như khổng lồ luôn.

“Mình có lẽ nên dùng kiếm quang.” Tôi chưa từng dùng súng bao giờ, nên có dùng thì thế nào cũng bắn vào chân mình, làm trò cười cho thiên hạ mất.

“Vương Tử... là em sao?” Du Tiêu Tiêu vội vội lao tới, đôi mắt đầy xúc động... Lí do anh ta chạy tiêu vặt như vậy cũng là lí do tại sao Dương Danh nằm vật trên vệ đường không dậy nổi: say xe!

“Là tôi!” Tôi hạ thấp giọng đáp, nhưng có chút bối rối không biết làm gì. Tôi chỉ vừa nhớ ra mọi người vẫn chưa biết tôi là con gái! Tôi phải giải thích thế nào đây?

Khi tôi và Du còn đang bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Long Nữ kinh hãi thét lên, “Vương Tử, bóng đen đó đang tiến về phía chúng ta!”

Cái gì? Tôi lập tức cảnh giác nắm chặt lấy cây kiếm quang, tiện chân đạp lên thành em đã vịn vẹo mặc trang bị đầy đủ nhưng vẫn nằm giả chết.

“Mọi người cẩn thận!” Tôi trầm giọng hét lên. Kì quái, từ lúc nào tôi đã quen nói bằng chất giọng và phong cách của Vương Tử thế nhỉ?

“Vương Tử, trông cậu...” Một nam sinh trung học ngạo mạn rõ ràng đang mặc đồng phục học sinh dưới đồng trang bị, không những không lễ phép mà còn lạnh lùng nói, “Hỏi lùn nhĩ?”

Ặc! Lùn á? Chì đây í nhất cũng phải 1m63 nhé? Đối với con gái thì như vậy đâu có lùn phải không? Chết tiệt, mình cũng muốn cao thêm vài xăng ti chứ bộ! Tôi tức khí, không khỏi chầm chọc vặn lại, “Em trai nhỏ này, trông cậu... hơi trẻ nhỉ? Sao cậu không biến về trường trung học, dự lễ chào cờ rồi hát quốc ca đi nhỉ?”

“Rốt cuộc câu là ai?” Dương Danh ngạc nhiên hỏi.

“Lãnh Hồ!” Lãnh Hồ giản lược trả lời.

Lãnh Hồ là học sinh cấp 3... À đúng rồi, cái cậu mặt búng ra sữa là ai thế? Tôi vội nhìn đám người mới bước ra khỏi xe một lượt rồi hét lên, “Này! Cậu mặt búng ra sữa kia, cậu là ai? Không phải là gián điệp của Long Điền chứ?”

“ ”
...

Câu trai mắt bung ra sữa lộ ra một vẻ mặt tôi vô cùng quen mắt, giống như khi... Tút bắt đầu nhìn hành động không nghĩ trước tính sau của tôi.

“Nam Cung Túy?” Tôi ngạc nhiên tới sững sờ. Đây mà là Nam Cung Túy á? Trời ơi, làm sao đại ca lớn như Nam Cung Túy luôn chỉ huy ra lệnh lại là một cậu nhỏ dễ thương thế này?

Túy nở một nụ cười vô cùng đáng yêu và gật đầu.

“Vương Tử, nếu cậu không thôi kinh ngạc đi, quân địch sẽ chế cậu làm đôi đó!” Tiểu Long Nữ lạnh lùng mĩa mai.

Tôi quay mạnh đầu lại, đối mặt với hai bóng dáng chưa biết tên đã ra tới gần ngưỡng cửa. Tôi bình tâm lại. Phải, hiện tại không phải lúc ‘ra mắt nhà chồng’. Trước tiên phải bắt được Long Điền và cứu Chúa Tể Sinh Mệnh ra đã. Hơn nữa, Kenshin và Dương Quang còn ở trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, sống chết thế nào vẫn chưa rõ!

Tôi vùng vằng lười kiểm... Hừm? Cảm giác giống hệt như đang ở trong game vậy! Tôi tiếp tục lia kiếm vài đường và đá chân vài cái. Tôi còn có thể đá được 180 độ! Thật sự được vậy sao? Mình đang ở trong đời thực mà nhỉ?

“He he, đồ tốt phải không?” Tiểu Long Nữ nở một nụ cười cực kì hài lòng, “Mặc dù không thể sử dụng được mấy tuyệt chiêu trong game nhưng đánh đấm bình thường thì vẫn ngon!”

“Ra vậy!” Vậy có nghĩa là tôi cứ đánh nhau bằng cách trong Đệ Nhị Sinh Mệnh cũng không thành vấn đề. Tôi nâng kiếm, chỉ về phía bóng người, lười nhác khiêu chiến, “Dù mi là ai, lộ mặt đi. Ta không có thời gian ở đây giằng co với mi.”

Cùng lúc đó, mọi người cũng tiến tới và đứng bên cạnh hoặc đằng sau tôi... giống y hệt trong game!

Bóng người cũng xuất hiện. Nó cao hơn hai mét, thân hình trắng kiện tới độ tới Lang đại ca cũng không so được. Quan trọng hơn nó là...

“Rô bất sao?” Tôi bàng hoàng kinh hãi.

Tiểu Long Nữ lại bình tĩnh lạ thường. Cô thông thả giải thích, “Cẩn thận đấy, Vương Tử. Rô bất do Long Điện biểu ca thiết kế nhất định không dễ đối phó đâu.”

“Hiểu rồi.” Minh cứ làm như nó là một con NPC trong lối rô bất là được. Tôi chậm rãi giương kiếm bước tới.

Một bóng người nháng lên trước mặt, hình dáng quen thuộc tới độ khiến tôi hét lên, “Trác ca ca?”

“Tiểu Lam, đừng tiến tới đó! Đây không phải trò chơi!” Giọng Trác ca ca đầy lo lắng và quyết tâm.

“Em phải đi. Trác ca ca, anh có thể đứng cạnh hỗ trợ em, nhưng đừng cố cản em.” Tôi biết Trác ca ca đang lo lắng, nhưng tôi lùi bước thế nào được?

“Nhưng Tiểu Lam, em...” Trác ca ca quay lại và bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ tôi.

“Cẩn thận!” Tôi gạt Trác ca ca sang một bên và đỡ một đòn con rô bất vừa ra. Nó tay không tác sát, nhưng hai nắm đấm thép và sức mạnh như kinh lực của nó chính là vũ khí tối thượng nhất. Mặc dù đeo găng cường lực Tiểu Long Nữ cho, tôi vẫn cảm thấy một áp lực mạnh đè lên.

Tuy nhiên, tôi không định đối đầu trực diện với nó; tôi dù sao chẳng nữa cũng là chiến binh trọng linh hoạt mà! Xoay thanh gươm trong tay, tôi chém vào đầu rô bất. Mặc dù con rô bất lập tức giơ tay chặn kiếm quang của tôi, chỉ chặn được lưỡi gươm của tôi vẫn là không đủ. Tôi dùng chân phải hung hăng đạp vào chân phải của con rô bất. Thừa lúc nó mất cân bằng, tôi dùng kiếm chém đứt đầu nó.

Chết tươi nhé! Tôi hưng phấn xoay người làm dấu tay chiến thắng với mọi người.

“Vương Tử! Cẩn thận!” Tiểu Long Nữ nhìn chăm chăm vào đằng sau tôi, kinh hãi hét lên.

Trước khi tôi kịp phản ứng, Trác ca ca đã đẩy tôi bắn sang một bên. Tôi cuối cùng cũng nhìn thấy con rô bất cụt đầu vẫn đang không ngừng tấn công, mặc kệ cái đầu bị cắt đứt.

Khi con rô bất còn đang tấn công hai người chúng tôi, vài tia sáng đột nhiên bắn vào đầu gối con rô bất. Sau vài tiếng xèo xèo, con rô bất quỵ rạp xuống đất. Tôi quay đầu thì thấy Nam Cung Tuyết đang tạo dáng bắn súng 100% tiêu chuẩn, mặt mày cực kì nghiêm túc, đẹp trai thôi rồi... nếu bỏ qua bộ mặt búp bê kia.

“Trà Dương Quang nhà ta lại cho ta!” Một cô gái cột tóc cao hai bên hét lên khi cô giơ súng quang về phía con rô bất. Mặc dù tia sáng bắn ra bay tán loạn khắp nơi, nhưng nhìn chung thì so ra cũng không thua gì tuyệt chiêu Súng Bắn Thịt Máu của Bé Bao.

Một chùm ánh sáng lóe lên và tiếng người la hét vang lên khi cả người cả máy đều vội vàng tìm chỗ trốn. Những tia sáng đục ra những lỗ hồng toang hoác lên bãi cỏ, tường nhà, cây cối và cả cái mô tô bay bảo bối của mẹ tôi. Ặc, mẹ sẽ giết mình cho xem.

“Con gái mất người yêu thật đáng sợ quá.” Dương Danh vỗ vỗ ngực, mặt mày tái mét nhìn trận địa khốc liệt xung quanh.

“Hóa ra là Tinh Thiên.” Nghe thấy tên Dương Quang, tôi chắc cú luôn cô đó là Tinh Thiên.

Tinh Thiên mắt nhắm lệ lao tới phía tôi, túm chặt lấy vai tôi lắc lắc để như thể đặt cả tính mạng trong đó, hét lên, “Vương Tử, mau cứu Dương Quang đi!”

“Đừng lắc nữa, roi kính bảo hộ bây giờ!” Tôi bắt đầu hoa mắt váng đầu. Trời đất ơi, mấy cô có nguy cơ thất tình đều mạnh kinh dị cỡ này sao? Tôi còn chưa nói xong thì cặp kính bảo hộ đáng thương của tôi đã rơi khỏi mặt và thân tình hôn đất cái bịch.

“Á! Kính bảo hộ của tôi!” Tôi hét lên. Cặp kính đó là của mẹ tôi. Nếu có gì xảy ra với nó, mẹ tôi nhất định lột da tôi đó!

“Ai quan tâm tới kính bảo hộ gì gì đó chứ, Dương Quang nhà em mới là quan trọng nhất...” Giọng Tinh Thiên càng lúc càng nhỏ lại tới khi cô nằng im bặt, kinh ngạc nhìn tôi chăm chăm.

“Sao thế? Tinh Thiên?” Tôi vẩy vẩy tay trước mặt Tinh Thiên, nhưng cô cứ há hốc mồm ra nhìn tôi đăm đăm...

Đột nhiên, cô nằng chuyển động! Dùng tốc độ ánh sáng, cô nằng cời phất bộ giáp nhẹ của tôi và một đường xé rách cái áo khoác gió đáng yêu của tôi... Nếu không phải tôi cảm thấy tình hình không ổn mà túm chặt lấy mảnh quần áo cuối cùng, Tinh Thiên có lẽ đã xé rách luôn cả áo phông của tôi rồi. Tôi mở trừng mắt hét lên, “Tinh Thiên, dù Dương Quang có không ở đây thì em cũng không cần đòi khát vậy chứ? Mọi người vẫn còn ở đây mà!”

Tĩnh Thiên bàng hoàng nhìn chăm chăm vào ngực tôi... Chết cha, Dương Quang vắng mặt nên tính tình và xu hướng tình dục của Tĩnh Thiên cũng biến đổi hết sao?

“Anh, Anh... là con gái?” Tĩnh Thiên kinh ngạc hồi lâu mới ré lên.

Tôi ngạc nhiên. Cái gì, mọi người... chưa nhận ra sao? Không thể nào! Tôi nhìn giống con trai vậy sao? Dù ngực tôi có nhỏ một chút... nhưng tốt xấu gì thân thể cũng có tí đường cong mà nhỉ?

“Bà chị già ngu ngốc, mau giải thích đi!” Dương Danh kích động nhìn mọi người đã rơi vào trạng thái sốc nặng, vội vã nhắc nhở tôi.

“Hả?” Tôi quay lại ngây ngốc nhìn Dương Danh. Giải thích cái gì?

“Em Phong Lam, quả nhiên là vậy...” Lang đại ca miễn cưỡng cười và gãi gãi đầu, vẻ mặt đã biết trước.

“Lang? cô gái đó thực sự là Vương Tử? Nhưng... cô ta là con gái.” Vũ Liên đại tẩu khó tin nhìn tôi, nhưng sau khi lăm bắm một lúc, chị rơi vào yên lặng và không nói gì nữa, một vẻ giật mình hiểu ra thoáng qua mặt chị.

“Vương Tử điện hạ, Du nhớ em” Một bóng người lao về phía tôi. Đôi cánh tay dang rộng, thân hình bay tới song song với mặt đất một cách không tưởng, còn thêm cái câu ‘Vương Tử điện hạ’ đáng tò mò kia...

“Du, tôi đã nói với anh cả trăm lần rồi, đừng có gọi tôi là Vương Tử điện hạ nữa!” Tôi giờ chân đá bay Du, rồi giẫm giẫm giẫm!

“Đúng là Vương Tử rồi!” Mọi người đều thét lên.

“Vương Tử...” Du ôm lấy chân tôi như mọi khi, nhưng không có ánh mắt vừa ấm ức vừa khát vọng như mọi khi. Như thể anh muốn chôn đầu vào chân tôi, không muốn ngẩng đầu lên nhìn vào tôi.

“Du?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Du chậm rãi ngẩng đầu nhưng không phải là bộ dạng cười ngu toe toét bình thường của anh. Đôi mắt anh đầy mâu thuẫn và nghiêm túc. Anh cứ nhìn tôi đăm đăm như vậy, ánh mắt anh chiếu vào nơi sâu thẳm nhất trong mắt tôi, rồi nhẹ nhàng nói, “Em Phong Lam... em trốn tiết hả?”

“À... Giáo sư Mẫn Cư Văn, thầy không lên lớp hả?” Tôi bình tĩnh đáp.

Du miễn cưỡng bật cười và lắc lắc đầu, lăm bắm một mình không dám tin, “Hóa ra em luôn ở ngay cạnh tôi. Hóa ra tôi gặp em mỗi ngày. Thực ra...”

Đứng dậy, Du giờ tay như thể muốn ôm lấy tôi, nhưng tôi chưa kịp ra đám cảnh báo anh, anh đã rút tay lại. Anh thở dài lăm bắm, “Không, không được, không được, tôi là thầy giáo của em.”

Tôi phì cười, không thể tin được. Ai mà nghĩ tới Du sẽ sợ ôm tôi chỉ vì anh là thầy giáo của tôi chứ? Nực cười quá! Tôi không nhận được bèn khiêu khích sự nhẩn nại của anh, tiến lại gần tới lúc chỉ cách anh vài xăng-ti-mét. Tôi hỏi, “Ồ, thầy chắc là không muốn ôm em chứ?”

Du thực sự còn đỏ mặt? Lại còn quay đi, không dám nhìn tôi?! Thế này chẳng giống Du gì cả. Chẳng hiểu tại sao, tôi rất bất mãn, tôi bắt đầu mĩa mai anh, “Chỉ là thầy trò yêu nhau thôi chứ có gì? Thời này còn ai cấm đoán thầy trò nữa đâu! Thật không tin được, Du, thầy lại nhát gan như vậy!”

“Hay là...” Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện. Trông tôi không giống Vương Tử nữa rồi. Có phải lý do là vậy không? Tôi cấn môi dưới. Có phải Du thích tôi là con trai hơn không? Mặc dù anh ta đã nói sẽ không quan tâm trông tôi như thế nào, tôi vẫn phải thừa nhận là Vương Tử được mã hóa lên 40% đương nhiên quyến rũ hơn con người thật quá lắm cũng chỉ được coi là thanh tú của tôi.

Dùng đầu mà nghĩ đi, tôi tự giễu chính mình, Anh ta yêu “Vương Tử” tuần mỷ vô song, chứ nào phải “Phong Lam” ngoại hình tầm thường chứ!

“Vương Tử...” Du ngập ngừng gọi.

“Đừng gọi em là Vương Tử nữa!” Tôi cực kì khó chịu hét trả. Chẳng hiểu tại sao, nghe Du gọi tôi là Vương Tử, tôi lại cảm thấy vô cùng bất mãn trong lòng.

“Tiểu Lam! Cẩn thận!” Trác ca ca đứng cạnh tôi nổ súng, tia sáng cách tôi tầm 20 xăng-ti-mét bắn xẹt qua, một tiếng keng vang rền chứng tỏ nó đã chạm vào vật thể.

“Long Diên biểu ca?” Tiểu Long Nữ khó tin ngẩng lên toà nhà.

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt Tiểu Long Nữ. Một bóng người xuất hiện trên cửa sổ lầu ba, mang một gương mặt quen thuộc – chính là vẻ ngoài của Chúa Tể Sinh Mệnh! Một gương mặt đẹp trai giống hệt trong game, nhưng có chút tiểu tụy, và mái tóc dài của hắn không phải màu đỏ rực như lửa đặc trưng, mà lại mang một màu sắc kì quái – trắng. Không phải là màu bạch kim lấp lánh như tóc Vương Tử, mà có vẻ như là bạc trắng. Mái tóc này kết hợp với gương mặt tiểu tụy của hắn, tạo cho hắn một vẻ mới mẻ chán đời.

Nhưng... sao có thể chứ? Chúa Tể Sinh Mệnh chỉ có ở trong game, làm sao lại xuất hiện ngoài đời thật được?

“Đã lâu không gặp, Thủy Hàm.” Người đó cười nhạt nhìn Tiểu Long Nữ.

“Tiểu Long Nữ, sao có thể là Chúa Tể Sinh Mệnh chứ?” Tôi bàng hoàng hỏi.

“Anh ta là Long Điền, không phải Chúa Tể Sinh Mệnh.” Mắt Tiểu Long Nữ lấp lánh lệ, cô lo lắng hỏi, “Long Điền biểu ca, tại sao mái tóc đen của anh lại bạc trắng đi thế này?”

Long Điền mỉm cười vuốt nhẹ tóc trắng của mình, “Đành thôi. Có quá nhiều việc phải lo, anh chưa kịp nhận ra thì tóc mình đã bạc trắng rồi.”

“Anh họ, em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng làm ơn đừng làm đường lạc lối nữa!” Tiểu Long Nữ gấp gấp khuyên nhủ Long Điền, khuyên tới giọng lạc đi. Tiểu Long Nữ vốn chưa lộ vẻ yếu đuối bao giờ lại nghẹn ngào nói, “Điền... em xin anh, đừng làm hại mọi người nữa.”

Tuy nhiên, Long Điền chỉ nhấc khoe môi rồi bật cười lớn. Tiếng cười của hắn chẳng bao lâu biến thành tiếng cười gằn điên cuồng, “Đừng hại mọi người? Ha ha ha ha ha! Vậy ai sẽ ngăn số phận hại anh?!”

“Ai sẽ ngăn số mệnh bốn cột anh... Khụ, khụ...” Vẻ mặt tuấn tú của Long Điền bỗng vắn vẹo đi. Hắn siết chặt nắm tay cho tới khi đầu khớp trắng bệch đi, hắn gào lên trời cao uất hận... nhưng rồi hắn có vẻ như thể thở không ra hơi, còn mặt thì tái đi như tờ. Theo sau là một trận ho khan dữ dội.

“Điền?” Tiểu Long Nữ lo lắng hét lên.

Long Điền không đáp mà chỉ tiếp tục ho. Như thể mấy cảnh diễn hình trong phim truyền hình, hắn ho tới phun ra một ngụm máu. Tình huống gì thế này? Tại sao trùm cuối không diễn ra hèn nhát cuối được vậy? Trùm lần trước tỏ tình với tôi, trùm lần này lại ho ra máu trước khi kịp đánh nhau là thế nào?

“Điền, sao vậy?” Nước mắt Tiểu Long Nữ bây giờ đã tuôn như mưa.

“Không sao, đừng lo.” Long Điền mỉm cười và nhẹ nhàng trấn an Tiểu Long Nữ.

“Đừng lo cái quái gì chứ?!” Tiểu Long Nữ gạt lệ gào lên, “Đầu tiên thì anh cư xử kì quái, giống như đặt hết mạng sống vào mà hoàn thành Đệ Nhị Sinh Mệnh... rồi sau đó anh thực hiện thí nghiệm giết chết một đồng người, rồi lại làm loạn hết Đệ Nhị Sinh Mệnh lên, giờ anh lại ho ra máu?! Anh chẳng nói gì với em, cũng không giải thích một lời, anh còn dám mong em đừng lo? Anh quá lắm rồi Long Điền!”

“Thủy Hàm, anh...” Long Điền cũng lộ rõ vẻ bất đắc dĩ. Bỏ mẹ, tôi lại nhầm hắn với Chúa Tể Sinh Mệnh trong một thoáng.

Tuy nhiên, vẻ mặt bất đắc dĩ của Long Điền bay biến trong giây lát và thay bằng vẻ cực kì lạnh nhạt. Hắn băng giá nói, “Cô không liên quan gì tới tôi nữa, hành động của tôi cũng chẳng còn liên quan gì tới cô, Long Thủy Hàm. Tôi khuyên cô không nên cố ngăn tôi, bởi lần tới tôi sẽ không nương tay nữa đâu.”

Tiểu Long Nữ ngây ra nhìn ngơ ngàng hồi lâu. Cô chớp rồi lại chớp mắt, cố gắng nuốt nước mắt đang rơi vào trong; bàn tay cô nắm chặt lại tới da đỏ cả lên...

“Ai quan tâm tới anh chứ! Tôi không cần anh nương tay. Anh cứ cẩn thận đấy. Tôi sẽ bắt được anh mang về cho bố!” Tiểu Long Nữ lạc giọng hét lên.

Long Điền cười khẩy và quay khỏi cửa sổ rồi đi. Một bóng người khác lộ ra từ đằng sau. Một giọng máy móc lạnh lùng đe dọa, “Biến đi, hoặc chết.”

“Hừ, bọn này không đi đấy.” Tôi lạnh lẽo bật cười, “Muốn giết thì tới đây mà thử.”

Ruỳnh! Bóng người đột nhiên nhảy ra khỏi cửa sổ, động tác vô cùng nhanh nhẹn hạ xuống mặt đất... Tôi không biết có phải mình hoa mắt không, nhưng chân hắn nhìn như lún xuống mặt đất vài xăng-ti-mét. Mạnh như vậy thật sao? Có lẽ nào hắn gây chân luôn nên bọn tôi khỏi đánh cũng được không?

Nhưng đương nhiên cái vọng tưởng mọi chuyện đã xong của tôi không thành! Hắn đứng dậy không mấy may xây xước, và chúng tôi biết ngay lí do: Hắn hóa ra là một vật thể! Lại là một con rô bốt nữa. Tuy nhiên, về bề ngoài của nó so với con vừa nãy thì phong cách hơn nhiều. Nếu rô bốt mà cũng tính toán ngoại hình, thì con này phải xem là đẹp trai hơn ổi dứa rồi đấy!

Hạ nó trước rồi tóm Long Điền! Tiểu Long Nữ có vẻ cũng có suy nghĩ giống tôi, bởi vì tôi còn chưa kịp giơ cây kiếm quang, cô Tiểu Long Nữ này đã nã một chùm sáng bằng súng quang của cô nàng.

Tiểu Long Nữ đúng là quá hợp làm trùm khủng bố luôn. Tôi gãi gãi mặt, chuẩn bị tâm lí nhìn thấy những lỗ hổng trên người bạn rô bốt qua đường đây vô tội, nhưng con rô bốt đã biến mất trong nháy mắt. Nó đi đâu rồi? Tôi nắm chặt lấy kiếm quang. Lẽ nào con này khác hẳn con lúc trước?

“Tiểu Long Nữ, cẩn thận!” Tôi liếc thấy một bóng dáng xuất hiện và mắt tôi lập tức lia tới Tiểu Long Nữ. Không còn biết làm gì khác, tôi chỉ đành dùng thân đứng chắn trước mặt cô, cố gắng giơ kiếm quang lên chặn đòn tấn công lại.

Rắc! Kiếm quang và gắng cường lực vỡ nát, áp lực kinh khủng kia làm tôi ngã lún xuống đất. Tôi không nhắc nổi cánh tay nữa... Cú đòn đó suýt thì làm tôi đi tong cái mạng nhỏ đáng thương này! Con rô bốt trước kia đúng là không thăm thắp gì so với con này.

Tệ hơn nữa, tôi chỉ biết chống mắt nhìn cho rô bốt đâm bay Tiểu Long Nữ và dùng một cú chặt karate lao về phía tôi... Lẽ nào mình mới hai mươi cái xuân xanh đã vội già biệt hồng trần? Ông trời chúng là tội nạn thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp...

“Dừng lại!” Một giọng vang lên, theo cùng là tiếng súng nổ, buộc con rô bốt lùi lại và dừng ngón võ.

Tôi quay lại nhìn thì thấy là cậu trai mặt búng ra sữa... à không, là Nam Cung Túy đã cứu tôi.

Tôi khò sở nhắc người dậy. Chết tiệt, bò dậy cũng không nổi. Ngực tôi cảm giác như... Nếu mụm lời trong tiểu thuyết võ hiệp thì chính là khí huyết dâng trào à? Tôi không trọng thương tới độ phun máu được, nhưng cũng đủ đau tới tái mét mặt mày. Đau đớn trong đời thật đúng là khác xa ở trong game!

Tôi chỉ biết nửa nằm nửa ngồi đó, chống mắt nhìn mọi người liều mạng chiến đấu với con rô bốt siêu mạnh kia... Lang đại ca cao to lực lưỡng cầm thanh kiếm quang và cổ chấp đánh nhau với con rô bốt. Anh vừa thận trọng tránh sai phạm đánh quá gần rô bốt của tôi vừa rất hiệu quả ngăn chặn rô bốt tấn công người khác. Cùng lúc đó, Nam Cung Túy và Trác ca ca đang tỏ ra cực kì thiện nghệ với cây súng quang của bọn họ. Với những tia sáng bay liên tiếp do họ phối hợp, không lâu sau con rô bốt phải có lỗi di chuyển được.

Mặc dù tôi vẫn lo cho an nguy của Lang đại ca, tôi lại càng lo là mình sẽ bị đường bắn tứ lung tung của Tinh Thiên giết chết trước khi con rô bốt tóm được tôi!

“Vương Tử ca... ừm, chị ổn chứ?” Một cô gái xinh xắn dễ thương có khí chất rất cao quý đột nhiên chạy tới cẩn thận đỡ tôi dậy.

“Doll?” Nếu cô đã gọi tôi là Vương Tử ca ca thì nhất định là Doll rồi! Tôi chưa từng nghĩ tới Doll lại là một cô gái xinh đẹp thanh tao thế này. Không như tính cách “ngây thơ” của nó trong game, Doll thật đúng là có phong thái công chúa.

Lúc bấy giờ, tôi cũng nhận ra có một nam một nữ đứng cạnh Doll. Gã trai đeo kính gọng vàng và đang cười dịu dàng kia, mặc dù có vẻ không bao giờ hại tới cả một con ruồi, tôi cũng biết anh ta còn độc hơn nhiều. Nụ cười dịu dàng của anh ta là vũ khí tối thượng để hạ thấp cảnh giác của quân thù, và cặp kính gọng vàng của anh ta trông vô cùng tri thức sách vở, khiến anh ta có một vẻ thư sinh tri thức rất đậm. Quần áo chỉnh tề trên người anh ta cũng là một công cụ nguy trang không thể thiếu để hạ thấp phòng thủ của kẻ địch... Nói tóm lại, anh này trông giống hệt Đông Khải, nên anh ta nhất định phải là loại người cực kì đáng sợ và tàn nhẫn.

Còn người nữ kia, tôi bật ra không thèm suy nghĩ, “Vũ Liên đại tẩu!”

Giống hệt trong game, Vũ Liên đại tẩu vò vò đầu tôi, dịu dàng mỉm cười, “Đúng rồi, Vương Tử vẫn là Vương Tử thôi nhỉ. Dù có phải trong game không, em vẫn cư xử thế này.”

Nghe vậy, tôi lại cười ngu ngơ như mọi khi. Vũ Liên đại tẩu đúng là dịu dàng quá!

“Á! Mây dám tấn công chồng tương lai của ta á?! Mây chán sống rồi đây!” Vũ Liên đại tẩu vác khẩu súng máy hạng nặng lên và chỉ nghe một tràng tạch tạch tạch tạch, một hàng lỗ hồng bốc khói xuất hiện trên mặt đất. Đền cả con rô bốt cũng nín lặng nhìn hai lỗ thủng mới trên tay nó.

“Vương Tử, nhìn lên!” Du điên cuồng hét.

Tôi nghe theo Du ngược lên nhìn. Một chiếc máy bay xuất hiện trước mắt chúng tôi và từ từ hạ xuống phía trên tòa nhà. Tới giúp Long Điền chạy trốn sao?

“Không! Điền đang chạy trốn!” Tiểu Long Nữ lo lắng hét lên. Tuy nhiên, con rô bốt trước mặt chúng tôi quá mạnh, và chúng tôi có vẻ không có cách nào xử lý được nó, nói gì tới chạy lên sân thượng ngăn Long Điền chạy trốn.

“Mọi người, mau tránh hết ra!” Doll vốn mang vẻ rất thanh nhã, đột nhiên hét lên.

Chúng tôi đều biết bình thường Doll luôn rất dễ thương, nhưng ngoài đáng yêu nó cũng nổi tiếng là đáng sợ. Bởi vậy, khi mọi người nghe tiếng con bé, chúng tôi đều tức khắc dạt ra mười bước. Kể cả tôi cũng bị Vũ Liên đại tẩu và Đông Khải kéo ra xa hơn mười mét.

Doll làm một động tác hết sức đơn giản: tay phải con bé thọc vào túi, nó tóm lấy một vật thể không xác định, làm động tác ném, và vật kia bị ném... còn cách con rô bốt 10 bước chân.

“Trời đất ơi, Doll, lớn lên đừng có làm cầu thủ ném bóng nhé! Nhất định sẽ bị đuổi việc đó!” Mọi người gào lên.

Bùm! Ánh sáng chói mắt lóe lên, vật thể không xác định nọ tỏa ra nhiệt lượng rất lớn, ngọn lửa nóng bùng bùng đó suýt thì thui tôi ra mờ. Sau khi cuối cùng cũng lấy lại được tầm nhìn, tôi thấy một thứ giống như tàn tích của thiên thạch và phải Trái Đất. Còn kinh dị hơn, rìa vù và chạm đó chỉ cách chân tôi tầm một mét...

Đừng nói tới con rô bốt nó – một mảnh vụn của nó cũng không thấy đâu nữa.

Mặt mọi người đều trắng nhách, không, mọi người đều trông như vừa giẫm phải phân vậy, bọn họ trợn mắt nhìn Doll. Tuy nhiên, con bé chỉ có vẻ rất thích thú với đồng tàn tích kia, reo lên, “Ủầy, mạnh ra phết nhỉ!”

“Công, công chúa, quả lựu đạn lửa đó tốn hai trăm nghìn đô đó...” Giọng Đông Khải run lẩy bẩy vô cùng đau đớn khi anh này nhìn tàn tích của vụ nổ hai trăm nghìn đô kia.

Hai trăm nghìn đô? Quả bom đó làm bằng vàng à? Tôi bình tĩnh nói, “Con rõ bất thể là bị nghiền ra cám rồi.”

“Á!” Tiếng hét của Tiểu Long Nữ thu hút hết sự chú ý của mọi người khi cô chạy về phía tòa nhà.

“Muộn quá rồi!” Lang đại ca trầm giọng nói.

Tôi nhìn lên đỉnh tòa nhà thì phát hiện ra cái máy bay kia đã đang bay đi rồi. Không ai ngồi trong khoang lái nhưng Long Điền thì lại rất ung dung ngồi ghế sau, lại còn gật đầu với chúng tôi một cái. Nụ cười nhật của hắn đúng là làm tôi muốn nổi điên.

“Không ai lái mà máy bay vẫn di chuyển được.” Trác ca ca cau mày lầm bầm đoán, “Có lẽ nào Chúa Tể Sinh Mệnh đang điều khiển cái máy bay đó? Nếu vậy chẳng phải dữ liệu của Chúa Tể Sinh Mệnh ở trong cái máy bay đó sao? Không, nếu hắn ta ở trong máy bay thì không đủ an toàn. Nó có thể bị bắn hạ.”

“Bắn hạ đi!” Tôi thô lỗ cắt ngang, và vội hỏi Doll, “Doll, em có thứ gì kiểu đại bác có thể bắn hạ Long Điền không?”

“Có ạ, nhưng...” Doll có vẻ ngập ngừng sau đó, đoạn con bé cực kì nghi ngờ hỏi, “Nếu chúng ta bắn hắn rơi xuống, Long Điền nhất định sẽ chết! Vương Tử ca ca... chúng ta thực sự phải làm vậy sao?”

Hắn sẽ chết? Như thể có một tia sét đánh trúng tôi. Phải, mình nghĩ gì thế này? Đây không phải là Đệ Nhị Sinh Mệnh, đây là đời thực mà mọi người có thể thực sự chết. Tôi đúng là đã nói muốn bắn Long Điền rơi xuống. Tôi lắc lắc đầu. Không, không thể dùng đại bác được!

“Điên!” Tiểu Long Nữ bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh tòa nhà, gào lên. Chúng tôi ở dưới đất còn nghe tiếng cô thờ dốc và nhận ra cô chắc chưa từng chạy nhanh thế trong đời.

“Điên, em xin anh, đừng làm gì đại đột nữa!!” Cô điên cuồng hét lên, giọng cô cao vút tới làm rung động cửa kính xung quanh.

Long Điền nhìn Tiểu Long Nữ dăm dăm, nụ cười chọc giận kia biến mất. Bàn tay hắn vuốt ve tấm kính... Có lẽ tất cả những gì hắn thực sự muốn là được chạm vào mặt Tiểu Long Nữ.

“Thủy Hàm, anh đã hoàn thành Đệ Nhị Sinh Mệnh xong rồi. Hãy coi nó như là...” Về mặt Long Điền lại lộ nét cười nhàn nhạt, “Quà chia tay cuối cùng cho em.”

“Quà chia tay?” Giọng Tiểu Long Nữ nghe như thể đang run dử dội.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 2: Đệ Nhị Sinh Mệnh – ngoài tầm kiểm soát.

Sau khi tôi vật lộn đứng dậy được, tôi cùng những người còn lại chạy lên sân thượng thì thấy Tiểu Long Nữ đang quỳ sụp trên sàn. Cả người ngả ra nhìn xa xăm. Trên mặt cô còn có hai dòng lệ đang chảy xuống...

Làm sao tôi an ủi Tiểu Long Nữ được đây? Tôi không khỏi cảm thấy bất lực. Những lần tôi an ủi người khác hình như ít tới đáng thương... Tôi nghĩ bình thường thì chỉ có người ta an ủi tôi chứ không có đường ngược lại.

“Ủầy, em mà cũng biết khóc cơ à? Tôi cứ tưởng em chỉ biết cười the thé độc ác như phù thủy thôi chứ.” Dương Danh bước lại gần Tiểu Long Nữ bằng thái độ đáng đánh, trêu chọc cô.

Tiểu Long Nữ quay đầu đi nói, “Phải rồi! Dù sao tôi cũng chỉ là mụ phù thủy già đáng sợ không ai thèm yêu thôi.”

Dương Danh đột nhiên húng hắng ho, “Thực ra tôi thấy cười cán chổi cũng hay hay!”

Mọi người đều kì quái nhìn Dương Danh, còn Tiểu Long Nữ thì không hiểu mô tê gì nhìn nó... Tôi, mặt khác, là chị sinh đôi của Dương Danh, hoàn toàn hiểu được thẳng bẻ đang muốn làm gì. Nó đang cố “an ủi” Tiểu Long Nữ.

“Phù thủy đội mũ nhọn cũng dễ thương mà. Dù sao thì cũng không phải chỉ có công chúa mới được yêu quý đâu... Tôi, tôi thì thích phù thủy hơn...” Dương Danh lấp ba lấp bắp, mặt đỏ ửng lên. Giọng nó mỗi lúc một bé lại như tiếng muỗi kêu.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng có vẻ hiểu ra thẳng nhai Dương Danh đang cố an ủi cô. Một đám mây hồng rực hiện lên trên mặt cô, và lần đầu tiên, cô tỏ vẻ thẹn thùng nói, “Anh nói hươu nói vượn cái gì vậy?!”

Cả hai người cứ đỏ mặt nhìn xuống đất, thì thoảng lại ngẩng đầu lên lên nhìn người kia một cái, hoàn toàn chìm trong thế giới nhỏ của hai người!

“Long Diên chạy mất rồi, nhưng còn Chúa Tể, Kenshin và Dương Quang thì sao?” Tôi lo lắng nghĩ tới ba người chưa rõ sống chết ra sao kia. Bởi Tiểu Long Nữ đã đắm chìm trong thế giới riêng rồi, tôi chỉ đành hỏi những người còn lại tiếp theo phải làm sao.

Nếu chúng tôi không mau nghĩ ra cách, thì Tình Thiên đang xanh mắt vì ghen tức và lia ánh mắt chết người về phía Tiểu Long Nữ và Dương Danh có thể... sẽ lôi súng máy ra nã lung tung cho bở tức, có khi bắn mấy lỗ vào người qua đường vô tội như chơi. Là một trong những người qua đường vô tội, tôi đương nhiên phải khẩn trương nghĩ ra cách giải cứu Dương Quang.

“Nếu bọn họ chỉ biến mất thế này, có lẽ mọi chuyện đều ổn,” Tà Linh nói, “Nhưng anh không tin là Long Diên có thể dễ dàng lẩn trốn như vậy được.”

“Trăm phần trăm hẳn không lẩn trốn đâu.” Du lập tức giải thích, “Tôi không tin là Long Diên đoạt Chúa Tể Sinh Mệnh chỉ để chạy trốn thôi. Nhất định phải có âm mưu đằng sau.”

Âm mưu? Tôi ngạc nhiên hỏi, “Có lẽ nào hẳn muốn sử dụng Chúa Tể để kiểm soát thế giới không? Em từng nghe hẳn nói là Chúa Tể có thể mang đạn bay của các nước phóng như pháo hoa mà?”

“Diên muốn kiểm soát thế giới? Anh ấy không phải loại người như thế!” Tiểu Long Nữ, vẫn đang trong thế giới riêng, đột nhiên kịch liệt phản bác. Về quyết liệt trên mặt cô cho thấy cô quyết không cho ai xúc phạm Long Diên.

Dương Danh méo mặt vì ghen, chua chát hỏi, “Ồ? Em chắc đấy à?”

“Vậy thì Long Diên đoạt Chúa Tể Sinh Mệnh đi làm gì?” Mặc dù tôi nghĩ muốn nát óc, tôi cũng không nghĩ ra. Lẽ nào Long Diên yêu tha thiết Chúa Tể Sinh Mệnh nên muốn cùng anh ta cao chạy xa bay để có thể sống bên nhau trọn đời? Ấc, hai kẻ trông giống hệt nhau, sống bên nhau trọn đời... Đúng là một cảnh tượng thấy ghê.

Mặc dù mọi người đều nghe thấy câu hỏi của tôi, nhưng không ai có thể cho tôi đáp án. Mọi người đều cúi đầu và bắt đầu động não ra vài lý do nào đó cho hành động của hắn.

“Vương Tử, tạm thời bỏ qua vấn đề đó đi. Thương tích của em thế nào?” Ánh mắt lo lắng của Du lướt qua người tôi một lượt rồi dừng lại thật lâu trên bàn tay bầm tím của tôi, lo lắng viết rõ trên mặt anh.

“Tiểu Lam, anh đã gọi xe cứu thương rồi. Đừng có cử động lộn xộn đấy.” Trác ca ca dịu dàng nâng bàn tay tôi lên và nhủ mày khi thấy vô số vết bầm tím trên đó.

“Vâng ạ.” Đối mặt với Trác ca ca, tôi chỉ biết vâng vâng dạ dạ. Tôi mà dám cử động tí ti, nhất định sẽ bị anh lên lớp một tràng dài mãi không thôi.

“Vương Tử, em...” Nam Cung Túy mặt búp bê đã tiến lại gần tôi. Anh nói bằng giọng có vẻ bất đắc dĩ, “Em đúng là con gái.”

Tim tôi lỡ một nhịp. Ồi, đúng rồi; giới tính thật của tôi đã bại lộ rồi. Nhưng bởi tình huống Long Diên giải quyết chưa xong nên mọi người vẫn chưa vội hỏi tôi. Làm sao tôi đối mặt với họ bây giờ? Tôi không khỏi cúi gằm đầu và nghịch nghịch ngón tay. Tuy nhiên, đàn rồi thả mấy ngón tay đã sưng to như xúc xích đúng là không dễ chút nào.

“Phù!” Nam Cung Túy thở dài thật lớn, lắc lắc đầu nói, “Cũng may Phượng Hoàng không đi theo. Nếu con bé biết em cùng giới tính với nó, có khi nó sẽ...”

Nghe vậy, đầu tôi càng cúi gằm xuống. Bình thường tôi ghét bọn trai đều lừa gạt tình cảm của con gái nhất trên đời. Thế mà giờ tôi lại trở thành... gái đều lừa gạt tình cảm của cô gái khác!

“Em xin lỗi, Túy...” Tôi cúi đầu xin lỗi. Tôi ngại ngần quay sang đối mặt với đồng đội mình, những người tôi đã lừa gạt lâu nhất, “Em xin lỗi mọi người, em không cố ý giấu mọi người đâu. Lúc trước cũng là bởi...”

Tôi quay lại và tóm lấy Dương Danh đang đứng cạnh không có việc gì làm. Tôi chỉ ngón trỏ thẳng vào mũi nó và lớn tiếng minh oan cho tội danh của tôi, “Là lỗi của nó hết! Bởi em cãi nhau với nó nên em mới chạy đi làm nhân yêu đó! Đừng trách em nha!” Dù sao, nếu tôi chết thì cũng phải kéo được ai chết chung chứ. Làm sao tôi có thể để thằng em tôi vốn là kẻ bắt đầu mọi chuyện lại không bị hè hấn gì chứ?

Vũ Liên đại tẩu bỗng bật cười khúc khích, và khi tôi còn đang ngây ra khó hiểu, chị đã thâm tình nhìn Lang đại ca nói, “Chị cũng biết em là con gái từ lâu rồi, Vương Tử. Lang còn biết thân phận của em sớm hơn chị nữa!”

Cái gì! Mắt tôi muốn rớt khỏi hộp sọ. Đòi nhân yêu của tôi thất bại thế cơ à? Nếu Vũ Liên đại tẩu nhìn thấu được tôi cũng không đáng bàn, nhưng kẻ cả Lang đại ca chậm hiểu hết tôi mà cũng biết sao?

“Làm sao hai người biết?” Tôi khờ khạo hỏi.

Vũ Liên đại tẩu mỉm cười dịu dàng, đặt tay lên đầu tôi rồi vỗ vỗ tôi, “Chị ở với em lâu như thế, làm sao lại không biết giới tính thật của em chứ?”

“Á... Doll cũng không biết Vương Tử ca ca thực ra là Vương Tử tí ti mà.” Doll gặm ngón tay, chu mỏ không phục. (Em không biết cũng là bình thường mà...)

“Vương Tử, không, Phong Lam, em không bị đau bụng kinh nữa à?” Lang đại ca vui vẻ cười lớn.

Đau bụng kinh? À! Tôi đột nhiên nhớ ra tôi đã lên đi nhìn trộm Lang đại ca, nên đã dùng lí do dạng dạng đó để viện cớ...

“Mặc dù anh đã nói không muốn đoán xem ngoại hình thực sự của em thế nào, nhưng anh đã gặp được người thật của em rồi. Kể cả có không muốn nhận ra em thì cũng quá khó!” Lang đại ca gãi gãi mặt và lắc lắc đầu, “Vương Tử, nét mặt và cử chỉ của em giống hệt trong game. Cho dù ngoại hình khác biệt, chỉ cần chú ý kĩ một chút là có thể dễ dàng nhận ra em.”

Nếu thật như vậy thì Du ngày nào cũng gặp tôi trên giảng đường cũng... nhận ra tôi từ lâu rồi? Tôi nhanh chóng quay đầu sang nhìn Du. Tôi bực bội hỏi, “Thầy cố tình giả vờ là không biết em phải không?”

Du ngệt mặt ra và lẩm bẩm, “Chuyện này... nhận ra em dễ thế cơ à?”

Tôi sững sốt. Du không thể nhận ra tôi sao? Làm sao có thể? Chẳng phải anh ta là thiên tài IQ 200 sao?

“Thầy không thể nhận ra Tiểu Lam được sao? Chẳng lẽ trong mắt thầy chỉ có ‘diện mạo’ của Vương Tử thôi à?” Trác ca ca không nể nang gì khích bác.

Mặt Du cau lại, anh hét lên, “Không phải, tôi không quan tâm Vương Tử trông thế nào!”

“Vậy tại sao thầy không nhận ra em?” Tôi lạnh lùng hỏi. Du là người dành nhiều thời gian ở bên tôi nhất, vậy mà anh ta không nhận ra tôi. Có lẽ Du chỉ luôn thích ngoại hình của Vương Tử thôi! Tôi đột nhiên cảm thấy rất không vui.

“Tôi...” Du không biết nói sao. Miệng anh cứ hé mở, nhưng hồi lâu cũng không thể thốt ra một từ nào hết. Cuối cùng, anh buồn bã cúi đầu.

Tôi tức khí không để ý tới Du nữa mà quay đầu sang nhìn mọi người, tính tiếp tục vấn đề Long Điền. Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ lại ra dấu dừng nói với tôi.

“Lệnh phong tỏa trên Đệ Nhị Sinh Mệnh đã giải trừ rồi? Anh chắc chứ?” Tiểu Long Nữ hỏi, tay cầm máy điện thoại di động. “Đã có người đăng nhập rồi?”

“Trong game có thay đổi lớn sao?” Tiểu Long Nữ vừa hỏi vừa cau mày. Nghe lời đáp, quai hàm cô trễ xuống, mắt cô muốn lồi ra và cô nhanh chóng ra lệnh, “Nhắc lại xem!”

Tiểu Long Nữ bấm vào nút loa ngoài và gọi mọi người tới gần. Trong di động truyền ra thông báo về những thay đổi không ngờ tới trong Đệ Nhị Sinh Mệnh.

“Hình ảnh thế giới trong đó hầu như không thay đổi gì. Thay đổi chính chính là ở chỗ NPC. Tất cả những NPC đều được cải tiến lên tới có IQ rất cao, và đám NPC dạng người trong thành phố đã không còn đứng yên một chỗ. Bọn họ chạy loạn như con người. Kể cả NPC giúp người chơi chuyển chức cũng không chịu làm việc nữa, lại còn nghĩ ra mấy yêu sách rất vớ vẩn.

“Vài NPC boss cũng đi lại lung tung. Tôi vừa thấy một con boss đi bộ trong Tỉnh Thành và mấy thành phố khác cũng bắt đầu bị NPC cướp thành.”

“Rốt cuộc Long Điền muốn làm cái khi gì đây?” Tôi không khỏi thắc mắc.

“Một Đệ Nhị Sinh Mệnh thực sự.” Lãnh Hồ bỗng nhiên đáp. Cậu ta im lặng lâu quá làm tôi quên bém mắt là cậu ta cũng ở đó. Lời nói bất chợt của cậu ta giống như sét đánh ngang tai, làm những người có mặt đều sốc nặng.

~*~

Sau một cuộc đua xe nữa, Tiểu Long Nữ đưa chúng tôi trở về trụ sở của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Tôi ngạc nhiên nhận ra tấm kính bị tôi đâm vỡ đã trở lại nguyên dạng như ban đầu. Hiệu suất làm việc của công ty Đệ Nhị Sinh Mệnh đúng là cao thật.

“Tiểu thư, Chủ tịch muốn gặp cô khi cô trở về.” Vừa thấy Tiểu Long Nữ, một nhân viên tiếp tân nữ lập tức cúi chào và gửi lời của Chủ tịch cho cô.

“Biết rồi.” Tiểu Long Nữ gật đầu, quay sang chúng tôi nói, “Tất cả mọi người, cố gắng lên mạng xem game đã thay đổi thế nào và kiểm tra tình hình bên Kenshin và Dương Quang. Tôi sẽ đi gặp bố trước để thông báo Điền đã trốn thoát.”

Sau khi chúng tôi gật đầu đồng ý, Tiểu Long Nữ nói với cô nhân viên tiếp tân, “Đưa họ tới văn phòng của tôi, đưa mũ bảo hiểm chơi game cho họ để họ vào Đệ Nhị Sinh Mệnh.”

“Vâng thưa tiểu thư,” Cô tiếp tân đáp và nhã nhặn nói với chúng tôi, “Mời theo tôi.”

Tiểu Long Nữ nhanh chóng chạy ào về phía thang máy. Không nói một câu tạm biệt, cô rời đi, cửa thang máy đóng lại đằng sau. Cô chắc là đang rất lo lắng.

Cô tiếp tân đưa chúng tôi tới thang máy và thanh nhả bấm vào tầng 44* (Tiểu Long Nữ, cô phải chọn tầng tốt hơn chứ...). Thang máy vừa mở, một cái văn phòng rõ ràng còn lớn hơn nhà tôi rất nhiều xuất hiện. Trên bàn trang trí đơn sơ gần gũi và đằng sau bàn làm việc là một tấm kính lớn có thể nhìn bao quát cả thành phố. Điều duy nhất không bình thường ở đây là giá sách không chứa đầy sách mà lại toàn là túi xách của những nhãn hiệu như Chanel...

(*tầng 44: trong văn hóa Trung Quốc, số 4 là số xui xẻo, vì 4 (tứ) đồng âm với chết (tử) – nhóm PR)

Cô tiếp tân thông thả giúp chúng tôi bật mười cái mũ chơi game hình dáng kì quái lên. Cô còn lịch sự cúi người một góc 90 độ và nói, “Nếu mọi người cần thêm gì, xin cứ gọi tôi. Tôi sẽ giúp mọi người chuẩn bị.”

Tôi có chút được kính mà sợ* gật đầu với cô gái rồi nói với mọi người, “Cùng lên xem Đề Nhị Sinh Mệnh đã biến thành thể nào đi.”

(*được kính mà sợ: dịch nghĩa cụm từ ‘thụ sùng nhược kính’ – meomeo)

“Được, cùng tập trung ở Tháp Trung Tâm Hoa Đô đi.” Trác ca ca gật đầu.

Mọi người đội mũ chơi game lên và trở về Đề Nhị Sinh Mệnh vốn chúng tôi những tưởng là đóng lại mãi mãi với chúng tôi.

Tôi đội mũ và vào game. Khi tôi chậm rãi mở mắt lần nữa, cảnh chào đón tôi vừa quen lại vừa lạ... Đó là cảnh đầu tiên khi tạo nhân vật, nhưng GM đứng trước mặt tôi lại không phải là Tiểu Long Nữ. Đó là một mỹ nhân NPC. Cô ta tò mò nhìn tôi và còn ướm hỏi tôi, “Chào?”

Chuyện gì thế này? Sao tôi lại ở đây? Sao lại không phải ở Hoa Đô... À! Phải rồi, nhân vật Vương Tử của tôi đã biến mất hoàn toàn rồi. Một khi nhớ ra điều này, tôi không khỏi cảm thấy buồn bã.

“Bạn có muốn tạo nhân vật không?” Cô mỹ nữ NPC chớp chớp mắt.

“Tôi đã tạo một nhân vật rồi, nhưng nhân vật của tôi biến mất rồi. Cô có thể giúp tôi lấy lại nhân vật được không?” Tôi vô cùng hi vọng hỏi. Sao tôi có thể không thử chứ? Vương Tử là nhân vật tôi đã lao tâm khổ tứ luyện cấp. Làm sao tôi có thể cứ vậy bỏ đi được chứ?

“Đương nhiên không được rồi.” Mỹ nữ NPC nhún vai, “Nếu bạn từng bị chương trình ND hoặc HD phá hủy thì đến cả Thần Sinh Mệnh cũng không lấy lại được nhân vật đâu!”

“À...” Tôi có chút thất vọng nhưng vẫn không sồn chí, tiếp tục hỏi, “Vậy bạn có thể giúp tôi chơi nhân vật nam không? Tôi muốn nhân vật có tóc trắng mắt đỏ, mỹ hóa lên 40%?”

“Sao cũng được, bạn muốn chọn nhân vật thể nào thì chọn. Nguyên tắc ban đầu của trò chơi là người chơi có thể tạo ra nhân vật theo cách nào họ muốn mà!” Mỹ nữ NPC trả lời như chuyện dĩ nhiên.

Cái gì? Tạo thể nào cũng được? Trước đây rõ ràng là phải dựa theo hình dáng thực của con người, cũng không được đổi giới tính mà. Tôi nghi ngờ nhìn mỹ nữ NPC. Cô ta chắc không giống tôi, phải không?

“He he... mặt bạn ngốc quá đi.” Mỹ nữ NPC bật cười rồi giục tôi, “Mau tạo nhân vật đi. Tôi vẫn còn phải giúp rất nhiều người tạo nhân vật đó.”

Vẫn rất nghi ngờ, tôi chỉ đành tạo nhân vật của mình. Khi ngoại hình của Vuwong Tử xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giờ tôi chỉ cần luyện lại cấp bậc thôi nhĩ?

“Bạn muốn sinh ra ở đâu?” Mỹ nữ NPC vừa cười vừa hỏi.

“Chỗ nào cũng được... không, Lục địa phía Bắc! Tôi muốn tới Lục địa phía Bắc.” Tôi vội chữa lại lời, suýt thì phạm phải lỗi trước đây. Nếu tôi không may rơi trúng vào lục địa phía Nam, chắc tôi khóc tới chết mất.

“Lại Lục địa phía Bắc nữa? Mọi người bây giờ chả có tí sáng tạo gì cả. Một đám người tạo ngoại hình thế này, lại một đám người không đổi tới Lục địa Trung Tâm thì chạy lên Lục địa phía Bắc,” Mỹ nữ NPC lẩm bẩm.

Ngoại hình thế này... Nghĩa là sao? Chuông báo động ngân rền trong lòng tôi, nhưng trước khi tôi kịp hỏi mỹ nữ NPC, tôi đã bắt đầu thấy mình rơi tự do...

Khi tôi đáp xuống đất như thiên thạch, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao...

“Tại sao...” Mắt tôi muốn lòi ra khi tôi nhìn một đám người tóc trắng mắt đỏ. Tôi hét lớn lên, “Sao lại nhiều Vương Tử thế này?!”

Những Vương Tử xung quanh bật cười, “Cậu cũng dùng ngoại hình của Vương Tử còn gì, còn dám nói à?”

Tôi không khỏi bực mình hét trả, “Tôi là Vương Tử thật!”

“Ha ha, lại có người tự nhận là Vương Tử thật rồi.” Một tên chết toi nào đó mang ngoại hình Vương Tử mà nét mặt lại cực kì hợm hình nói. Trời ơi, đừng có dùng kiểu vẽ mặt đó nữa, hủy hoại hết thanh danh hình tượng của tôi rồi!

Trời đất ơi, nhiều người sử dụng ngoại hình của tôi như vậy, thảo nào mỹ nữ NPC nói thế... Á! Không xong rồi, nhờ Lang đại ca và đám còn lại nhận làm tôi thì sao? Tôi không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Tôi hít hai hơi thật sâu, cảm xúc trong lòng cuối cùng cũng bình ổn lại một chút. Đúng rồi! Đầu tiên phải PM bọn họ kể về chuyện này đã... Nhưng tôi không mở kênh PM ra nổi. Có chuyện quái quỷ gì thế này?

“Trời ơi! Tại sao không PM được?” Tôi hét lên trời.

“Ê thím, trước khi nhập trò chơi đã đặt tên chưa?” Một trong đám Vương Tử xung quanh lạnh lùng hỏi. Gã Vương Tử này ngầu ghê. Có lẽ không phải là gã Vương Tử ghê tởm hồi nãy.

“Chưa...” Đúng rồi; tôi còn chưa đặt tên! Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện này.

“Hệ thống mật ngữ đã biến mất hoàn toàn rồi,” Một Vương Tử vẻ mặt hí hửng mỉm cười nói với tôi.

“Cái gì?” Cả người tôi nhũn ra như thạch. Làm sao tôi liên lạc với những người khác được bây giờ?

“Mặc kệ gã khùng đó đi, chúng ta nên mau tới Tháp Trung Tâm xem tình hình thế nào.” Khi một Vương Tử hào hứng nói xong câu này, cả đám người cũng nhau đi chuyển theo cùng một hướng.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tháp Trung Tâm. Không phải Tà Linh đã nói sẽ tập trung ở Tháp Trung Tâm sao? Mọi chuyện chắc đều ổn. Nếu tôi nói mình là Phong Lam, chẳng phải mọi người sẽ biết tôi là Vương Tử thật sao? Nhận ra điều này, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Được rồi, tới Tháp Trung Tâm! Tôi thoải mái đi theo đám người.

“Nhiều người quá...” Tôi há hốc mồm nhìn quảng trường chật ních người.

“Mọi người nhìn xem! Đây chính là quảng trường nơi nhóm Sát Sinh đã lấy một chọi nghìn, giết chết lũ NPC đó! Sau đó, Vương Tử vượt qua tất cả đám lính canh và một mình xông tới quảng trường Hoa Đỏ. Thấy mười ngàn NPC, mày chàng cũng không nhú! Chàng vung đao một cái, biến hết đám NPC thành thịt nát, rồi còn cuồng ngạo cười nói muốn Chúa Tể Sinh Mệnh đừng tạo ra đám rác rưởi như chúng nữa...”

“Vương Tử vạn tuế! Lãnh chúa Vô Ngân Thành, Huyết yêu vạn tuế~” Đám đông bắt đầu reo hò.

Đây... đây đúng là nơi tôi tới sao? Khóe môi tôi giật giật. Vung đao một cái, tôi biến hết đám NPC thành thịt nát? Sao trong trí nhớ tôi lại thấy đám NPC đó suýt thì biến tôi thành thịt nát nhỉ?

“Mọi người nhìn xem! Nhóm Sát Sinh tới rồi!” Một tên tinh mắt gào to.

“Nhóm Sát Sinh! Nhóm Sát Sinh...” Đến cả vạn người đang chen chúc trong quảng trường bỗng nhiên phát rồ, gào lên nhóm Sát Sinh.

“Doll!” Tôi bấy giờ đã thấy được mọi người, nên nhanh chóng gào lên, “Lãnh Hồ! Túy! Tinh Thiên!”

“Doll! Lãnh Hồ~~~~” Những người xung quanh thấy tôi hét tên bọn họ thì cũng lập tức hét tên bọn họ luôn. Không khí xung quanh càng nóng hơn, giống như đám người sắp phát điên...

Tôi lại ngây ra nhìn. Sao lại thành thế này?

Tôi thấy bọn họ đứng trước Tháp Trung Tâm, nét mặt đều cứng ngắc. Tôi muốn chạy ào lên trên đó, len lỏi qua đám đông, nhưng tôi cứ bị đám đông đang phát rồ kia đẩy xa hơn, xa mãi từ phía mọi người... Tôi lo tới độ nước mắt suýt thì rơi xuống.

“Vương Tử! Đi tới đây.” Tôi đang mỗi lúc một nản lòng thì tay phải đột nhiên bị một người tóm lấy, và một giọng quen thuộc cũng gấp gáp gọi tôi.

Tôi sững sốt mất nửa nhịp tim. Thực sự còn có người có thể nhận ra tôi giữa một đám “Vương Tử” này sao? Tôi quay đầu lại, và khuôn mặt quyến rũ thuộc Ma tộc của Du hiện ra trước mắt tôi.

“Du?” Tôi có chút ngây ngốc chưa biết phản ứng thế nào.

“Vương Tử, mau đi tới đây, mọi người đều đang tìm em” Du kéo tay tôi và đưa tôi ra khỏi đám người.

Khi tôi dùng hết sức lùn lách qua biển người, tôi nghi ngờ hỏi, “Du, làm sao thầy chắc là em? Có nhiều người cùng vẻ ngoài như thế này mà.”

Du dừng bước. Anh chậm rãi quay đầu nhìn tôi. Ánh mắt anh vẫn dịu dàng như mọi khi, “Tôi không đời nào nhầm em với ai khác được. Bước chân nhẹ nhàng của em, nét mặt ngây ngốc của em. Khi em tức giận, biểu hiện đầu tiên của em sẽ là siết chặt nắm tay và lộ ra vẻ mặt cứng đầu.

“Hơn nữa, em thường xuyên vô thức nghiêng đầu sang một bên.” Du không khỏi bật cười, “Giây phút tôi thấy em, tôi liền biết ngay em là Vương Tử.”

Trong lòng tôi trào lên cảm giác ấm áp, nhưng miệng nhẹn không được vẫn hỏi, “Nhưng thầy không nhận ra Phong Lam là em mà.”

Mặt Du đột nhiên lộ ra vẻ xa xăm. Như thể anh không trả lời tôi, mà tự nói chuyện với chính mình. Anh lẩm bẩm, “Sao lại không thể nhận ra em chứ? Nhưng đúng là tôi đã không nhận ra... Có lẽ là bởi từ trước đó đã biết rồi, nhưng đã hứa với em... hứa với em sẽ không bao giờ đoán xem danh tính ngoài đời thật của em là ai. Lời hứa của tôi với em rất quan trọng, quan trọng tới độ... tôi để mặc bản thân mù quáng, không cách nào nhìn thấy được danh tính thật của em.”

Tôi gắng hỏi, “Du... thầy nói gì vậy, sao em không hiểu gì hết?”

Nghe lời tôi nói, Du cay đắng mỉm cười. Vai anh chùng xuống, chán nản nói, “Tôi cũng không biết mình đang nói gì nữa.”

Thấy vẻ mặt uể oải của Du, tôi gãi gãi đầu, không nhận được nói, “Không sao. Thầy, thầy đã nhận ra em rồi, em vui lắm, ừm...” Thấy ánh mắt Du đột nhiên bừng sáng lên, tôi không khỏi đỏ mặt. Tôi hoàn toàn quên mất những lời định nói.

Không khí trở nên vô cùng ngưng ngấp. Chúng tôi sống bước một hồi im lặng, Du đột nhiên nói, “Vương Tử, dù có ra sao... Tôi vẫn thích em.”

Nghe vậy, tôi không khỏi cảm thấy vô cùng, vô cùng ngạc nhiên. Tính tình Du tốt đến thế sao? “Thầy không giận? Em, em đã nói dối thầy, còn khiến mọi người nghĩ thầy là gay...” Tôi càng nói giọng càng nhỏ tí lại. Kể cả tôi cũng nghĩ là Du sẽ nổi điên với tôi.

Du im lặng một lúc lâu, rồi cuối cùng mới nói, “Tôi có hơi giận, nhưng lại không dám giận.”

Tôi chớp chớp mắt. Du hôm nay có vẻ thích nói những lời khó hiểu quá nhỉ.

“Tôi giận em nói dối tôi, giận những chuyện tôi không biết nhưng Tà Linh thì biết rõ...” Nói xong câu này, Du thở dài nhẹ, “Nhưng tôi không dám tức giận. Tôi sợ em sẽ không vui, sợ em không quan tâm tới tôi nữa, sợ... tôi sẽ không còn cơ hội khiến em thích tôi nữa.”

“Du!” Tôi kéo mạnh người anh, thu hết dũng khí lại, tôi lí nhí nhận sai, “Lần này là em không đúng. Thầy không cần bao biện cho em. Như thế em chỉ càng thấy tội hơn thôi.”

Du quay đầu lại nhìn tôi. Anh mở miệng, nhưng lại có vẻ không biết nói gì. Vẻ mặt anh trở nên mâu thuẫn... Cuối cùng, vai anh chùng xuống, anh uể oải nói, “Tôi không trách em vì dối gạt tôi nữa đâu. Chúng ta nên mau trở lại gặp những người kia đi.”

Có phải Du muốn nói gì không? Sâu thẳm trong lòng, tôi tin là anh muốn nói gì đó. Tôi lại giật mạnh Du lại. Bị tôi kéo lại, mặt anh lộ vẻ kinh ngạc.

“Sao thế, Vương Tử?” Du ngập ngừng hỏi.

“Thầy muốn nói gì? Nói cho em nghe.” Tôi cứng đầu cứng cổ không buông anh ra.

Du làm như thể đã quyết định điều gì và nói, “Tôi vốn không nghĩ tới muốn nói gì. Tôi chỉ muốn làm một chuyện.”

“Vậy thì thầy muốn làm gì...” Câu nói của tôi lọt thỏm trong miệng Du...

Tôi mở trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của Du. Môi anh ấn lấy môi tôi... Đây không phải lần đầu tiên tôi bị hôn, nhưng, nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Du khiến tôi bỗng nhiên cảm thấy rất ngưng ngừng, tôi đẩy nhẹ anh ra, “Du, anh...”

Nhưng Du lại hôn tôi, lần này anh ta còn, còn dám đưa lưỡi vào miệng tôi! Tôi hoảng hồn cố đẩy anh ra, nhưng tay anh đã giữ gáy tôi lại... Tệ hơn là nhân vật tôi vừa tạo ra lại không có bất kì lợi thế sức mạnh nào hơn anh. Tôi không thể đẩy Du ra.

Tuy không phải lần đầu tiên bị hôn, nhưng lần này tôi mới thực sự lần đầu tiên hiểu được, thực sự hiểu được cảm giác hôn người khác là thế nào...

Bàn tay Du tuy dùng sức giữ lấy tôi, không cho tôi nửa đường chạy trốn, nhưng nụ hôn của anh rất dịu dàng, lưỡi anh đi nhẹ trong miệng tôi... Tôi thực không có lời nào để miêu tả, nhưng cảm giác rất dịu dàng, rất rất dịu dàng. Tôi gần như say bí tỉ, say đắm trong sự dịu dàng kia. Dần dần, Du thôi không giữ tôi chặt nữa, mà thay vào đó nhẹ nhàng luồn tay vào tóc tôi.

Nhìn Du đang nhắm mắt, nét mặt mê mị dịu dàng, tôi cũng vô thức nhắm mắt mình lại và cảm nhận sự dịu dàng của Du lan khắp cơ thể: trong miệng tôi, những đụn chạm nhẹ nhàng trên mái tóc, bàn tay ôm lấy tôi thật chặt, hơi ấm khi hai thân hình quện lấy nhau.

“Ồi trời đất ơi! Hai gã đàn ông hôn nhau!” Đám người xung quanh đột nhiên ré lên.

Du và tôi đều sững người. Trời ơi! Tôi suýt thì quên mất chúng tôi đang ở đám đông người. Tôi còn hôn Du ở nơi công cộng nữa chứ, tệ hơn là cả hai chúng tôi hiện tại đều là đàn ông...

Mặt tôi nóng rực lên tới độ nếu đặt miếng thịt lên là nướng chín được ngay. Tôi vội đẩy Du ra, nhưng tôi đang định đánh anh xả giận, tôi thấy một người – Trác ca ca!

Tôi không bao giờ nghĩ tới một Trác ca ca luôn mạnh mẽ kiên cường lại lộ ra một vẻ yếu ớt như vậy. Như thể tất cả niềm tin của anh đều đã bị hủy diệt. Vẻ mặt anh trắng bệnh và... mặt anh thì đỏ lên.

Tôi suýt thì nghĩ là Trác ca ca... đang khóc? “Trác ca ca...”

Trác ca ca không nói gì hết, chỉ quay đi... Có lẽ tôi nhìn nhầm rồi, nhưng hình như vai Trác ca ca có vẻ run run?

Du thở dài, buồn bã bảo tôi, “Vương Tử... em càng chần chừ không quyết định, em càng làm tổn thương hai chúng tôi nhiều thêm”

Lòng tôi run lên. Là tôi... làm tổn thương Trác ca ca sao?

“Ê? Cả Du ca ca và Tà Linh ca ca đều ở đây à? Vậy thì đây là Vương Tử ca ca thật phải không?” Doll lao tới, mở to mắt nhìn ba người chúng tôi, vẻ mặt hơi nghi ngờ.

“Vương Tử, là em à?” Nam Cung Túy nhú mày, như để đang phải quyết định một chuyện lớn.

“Đồ cảnh sát mặt búng ra sữa!” Tôi lập tức nói.

Nam Cung Túy lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Được rồi, em đúng là Vương Tử thật.”

“Vương Tử! Dương Quang biến mất rồi!” Tinh Thiên tức giận gào lên, rồi không nhận được lại cúi đầu thút thít.

Tôi sững sốt. Phải rồi! Chúng tôi tới đây để xác nhận sự an nguy của Dương Quang và Kenshin mà! Tôi vội hỏi rõ ràng tình hình, “Dương Quang và Kenshin không ở Tháp Trung Tâm sao?”

“Không có ai ở trong Tháp Trung Tâm hết; Chúa Tể Sinh Mệnh cũng không ở trong đó.” Doll lo lắng nói.

Cái gì? Dương Quang và Kenshin không phải là đã... Tôi không khỏi hít một ngụm khí. Đây chính là điều tôi lo sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 3: Nguy cơ cho toàn thế giới.

Tôi nghệt ra mấy giây rồi cuối cùng mới phản ứng. Bị quấy nhiễu ở ngoài thế giới thực?

“Tiểu Long Nữ chắc đang tìm chúng ta,” Lãnh Hồ lăm băm sau một thoáng.

Tiểu Long Nữ đang tìm chúng tôi? Có chuyện gì xảy ra ngoài đời thực sao? Tôi vội nói với mọi người, “Mau lên, cùng đi xem có chuyện gì xảy ra bên ngoài nào.”

Tôi vội vàng cởi mũ chơi game, và vừa cởi ra tôi đã hết hồn khi thấy mặt Tiểu Long Nữ kẻ ngay trước mặt tôi. Đôi mắt mọng nước và đôi môi run rẩy của Tiểu Long Nữ làm tôi rớt hàm vì kinh ngạc. Tiểu Long Nữ mà lại... đang khóc!

“Vương Tử! Chúng ta phải làm sao đây?” Tiểu Long Nữ không nhận được lao vào lòng tôi. Thấy cô mỗi lúc một nức nở không dừng lại được, tôi bối rối tới độ luống cuống tay chân không biết làm gì.

“Sao thế, Tiểu Long Nữ? Đừng buồn quá. Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi khi vội vàng ôm lấy cô.

“Điện, anh ấy, anh ấy... hu hu...” Tiểu Long Nữ khóc dữ tới độ không thể nói trọn một câu.

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là có chuyện động trời nào đã xảy ra khiến Tiểu Long Nữ khóc tới mức này? Tôi thật không thể tin được. Kể cả trước đây Long Điện có nói lời vô tình như thế, Tiểu Long Nữ vẫn chịu đựng được cơ mà. Vậy mà bây giờ cô lại khóc hết nước mắt thế này?

“Long Điện đã đe dọa cả thế giới!” Một giọng vô cùng uy nghiêm truyền tới khi bóng dáng ông Long xuất hiện trước ngưỡng cửa. Bước chân nặng nề, ông đi vào trong phòng. Trên mặt ông không còn nụ cười nữa, chỉ có vẻ vừa đau đớn vừa uy nghiêm.

“Hắn ta đe dọa cả thế giới?” Tôi ngây ngốc nhắc lại, không biết nên phản ứng thế nào.

Dáng vẻ uy nghiêm của ông Long thoáng chốc bay biến, và gương mặt vốn luôn tràn đầy sức sống cũng như đột nhiên già đi mười tuổi. Ông vô cùng mệt mỏi nói, “Thằng bé sử dụng Chúa Tể Sinh Mệnh để phóng một tên lửa hạt nhân. Mặc dù quả tên lửa đó phóng thẳng xuống biển, nhưng cũng tác động tới những đảo nhỏ gần đó, khiến hàng ngàn người chết.”

“...Cái gì?” Tôi tựa hồ không nói lên lời. Hàng ngàn mạng sống bị phá hủy... như vậy thôi sao?

“Hon nữa, thằng bé còn yêu cầu cả thế giới đưa cho nó thứ nó cần. Bằng không, vụ tấn công bằng hạt nhân lần sau sẽ không nương tay như vậy nữa.” Ông Long nói, giọng gần như đau đớn.

“Vậy chính phủ phản ứng thế nào?” Nam Cung Túy lập tức hỏi, “Chắc chắn chính phủ không thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm chứ.”

“Phải, nhưng chính phủ cũng bó tay rồi,” Ông Long lạnh lùng nói, “Thế giới này giờ hoàn toàn phụ thuộc vào máy tính, và bởi toàn bộ máy tính trên thế

giới đều bị kiểm soát, chính phủ cũng không thể làm gì được nữa. Tất cả thông tin xuất nhập cảnh, ra đa dò tìm và cả vệ tinh đều bị Long Điền kiểm soát hết rồi. Chính phủ không có cách nào tìm ra được tung tích của nó, đừng nói tới bắt được nó.”

Ông Long lại thờ dài, “Sự thật là, kể cả Điền có ngênh ngang đứng trước mặt cảnh sát giữa ban ngày ban mặt cũng chẳng ai thèm bắt nó, bởi theo như thông tin bên chính phủ, danh tính và ngoại hình của Long Điền đã bị thay đổi hoàn toàn rồi.”

“Long Điền muốn gì?” Du hỏi. “Nếu chúng ta biết hắn muốn gì, chúng ta có thể đoán ra tại sao hắn lại làm tất cả những việc đó.”

“Nó đòi rất nhiều thứ, gồm rất nhiều dụng cụ và tài nguyên con người, hầu hết là liên quan tới lĩnh vực công nghệ sinh học, nhưng thằng bé còn đòi cả nhân viên ngành y, chuyên gia phẫu thuật não và chuyên gia năng lượng,” Ông Long chán nản nói.

“Hừm... Tôi không chuyên về mấy lĩnh vực này.” Du quanh sang Tà Linh, “Tà Linh, cậu nghĩ sao?”

Tà Linh quay mặt sang nhìn Du, nhưng không nói gì; thay vào đó, anh đâm mạnh vào mặt Du, người không hề phòng bị chuyện này, khiến Du ngã ra sàn. Mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

“Du!” Tôi nhanh chóng chạy lại xem Du thế nào. Một vết đỏ lớn xuất hiện trên má anh, và mấy vết máu chảy ra từ khoeo miệng anh. Tim tôi nhói lên một chút khi thấy bộ dạng khốn khổ của anh.

“Trác ca ca, sao anh lại đánh Du?” Tôi giận dữ quay sang nhìn Trác ca ca, nhưng khi thấy đôi mắt hơi đỏ lên của anh, tôi lại thấy không trách anh nổi. Đúng lúc đó tôi bỗng nhận ra tại sao Trác ca ca lại đánh Du...

Hơi ngập ngừng, tôi mở miệng nói, “Trác ca ca...”

Trác ca ca không hề nhìn tôi, ánh mắt phức tạp của anh chỉ chú mục vào Du đang nằm trên sàn, anh lẩm bầm, “Tôi sẽ không buông Lam ra đâu.”

“Tôi phải nói vậy mới phải. Tôi sẽ không buông Vương Tử ra đâu. Kể cả nếu cậu đánh gãy hai tay tôi, tôi sẽ dùng răng mà cắn chặt lấy cô ấy không bao giờ rời,” Du đáp, nở một nụ cười cực kì tự tin.

Tôi không khỏi dùng tay đánh mạnh vào đầu Du. “Cái gì mà dùng răng cắn chặt chứ? Thầy khùng rồi hả?”

Một tia phức tạp lướt qua đáy mắt Trác ca ca. Thấy vẻ sầu bi như thế của anh, tôi cảm thấy tim mình run lên rất mạnh. Bởi chân chừ không quyết, nên tôi càng tổn thương họ thêm sao?

“Trác đại ca, Du, chị... hãy giải quyết chuyện Long Điền trước đi!” Giọng nghiêm túc của Dương Danh vang lên, đưa chúng tôi về tình hình hiện tại. Giọng nó gần như là chỉ trích, trách chúng tôi thật không biết sự trầm trọng của tình hình hiện tại. Hơn nữa, Tiểu Long Nữ vốn đang khóc trong lòng tôi, giờ lại đổi chỗ thành nước nỡ nấp vào ngực Dương Danh.

Tiểu Long Nữ run bắn lên, ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên, và với một vẻ mặt gần như là sốc nặng, cô gào lên và nhảy phắt ra khỏi lòng nó khi cô lúng búng nói, “Không phải tôi đang ngồi với Vương Tử sao? Sao lại biến thành anh?”

Về mặt nghiêm túc của Dương Danh lập tức bay biến và thay bằng khuôn mặt cực kì dâm tà, lại còn bật cười, “He he he...”

Thấy vẻ mặt của nó dâm dăng như vậy, Tiểu Long Nữ không nhịn được đá một cái về phía nó, nhưng Dương Danh dễ dàng né được ngay. Nó càng cười dè thì Tiểu Long Nữ càng giận, mặt cô đỏ bừng hết lên.

Khi tôi nhìn hai người kia đùa bỡn nhau, tôi không khỏi mĩa mai Dương Danh, “Kìa! Nhìn xem đứa nào mới là người không biết nặng nhẹ chứ hả?”

Nghe thấy lời này, Dương Danh lập tức lộ vẻ xấu hổ, còn mặt Tiểu Long Nữ thì đầy tội lỗi.

“Thôi. Mọi chuyện đã thành thế này, các cháu cũng không cần giúp gì nữa đâu,” Ông Long nặng nề thờ dài.

Tiểu Long Nữ lập tức lớn tiếng cự lại, “Không thể được! Bố, con không thể nào bỏ Điền như vậy được.”

Nghe vậy, ông Long lập tức quở trách, “Đã quá rõ ràng Long Điền hôm nay không phải Điền chúng ta từng biết nữa. Lần này nó suýt thì giết hết các con! Con nghĩ lần tới còn có thể may mắn được như vậy sao?”

“Nhưng...” Tiểu Long Nữ vẫn cương quyết cãi lại.

“Đù rồi, Thủy Hàm!” Ông Long gầm lên, “Bố cấm con can dự vào chuyện này nữa. Bố sẽ cho toàn bộ công ty phối hợp với chính phủ để bắt Long Điền về quy án. Bố sẽ không cho phép nó hại ai nữa.”

Nghe vậy, Tiểu Long Nữ yếu ớt ngồi sụp xuống ghế, tất cả sức lực như rời khỏi đôi chân cô.

Mặt khác, ông Long lại quay sang chúng tôi nói, “Tất cả các cháu cũng vậy. Đừng tham gia vào việc này nữa. Đặc biệt là cháu, Vương Tử ạ!” Dứt lời, ông nghiêm khắc nhìn tôi.

Tại sao tôi lại bị chỉ riêng thế này? Tôi đâu có thích tự đi tìm rắc rối chứ... Dù sao thì, dưới ánh mắt đáng sợ của ông Long, tôi cũng chẳng biết sao ngoài

sờ sờ mũi “dạ” một tiếng.

Nghe được lời đáp của tôi, ông Long lại khẽ thở dài rồi bước ra khỏi căn phòng.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tôi hỏi, quay sang Tiểu Long Nữ. Chúng tôi cứ bỏ mọi chuyện như vậy sao? Dựa theo tính cách của Tiểu Long Nữ, chắc chắn không đời nào cô nàng chịu bỏ cuộc...

“Cứ làm như bố tôi bảo đi,” Tiểu Long Nữ lại phá lệ nói ra một lời khiến tất cả chúng tôi không thể tin được thế này. Thấy vẻ mặt kinh ngạc sợ hãi của chúng tôi, cô “hừ” nhẹ một tiếng, “Đừng có xem thường. Bố tôi trông dễ tính vậy thôi, nhưng ông mà nghiêm túc thì đáng sợ lắm đấy. Nếu không làm như bố tôi bảo, thì sẽ có người tới lôi mấy người đi rồi thấy mấy người vào hầm ngầm cho mấy người khỏi thấy ánh sáng mặt người nguyên năm đấy.”

“Kinh thế cơ à?” Tôi ngây ra hỏi. Không thể nào vậy đâu nhỉ? Ông Long trông hiền từ thế cơ mà...

Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh bỉ, “Tin tôi đi, tôi làm con gái bố hơn hai mươi năm rồi mà.”

“Thế là cứ vậy hả? Chúng ta bỏ cuộc vậy thôi à?” Tinh Thiên dùng giọng lạnh lẽo đến vô cùng hỏi.

Chúng tôi đều đông cứng. Rồi mọi cái đầu đều quay qua nhìn Tinh Thiên, người lúc trước còn vang vẻ sầu khổ nay mặt đã lạnh tanh như đá tảng. Kể cả Lãnh Hồ vốn yên lặng đứng đó suốt buổi cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy bao giờ.

Cả tôi và Tiểu Long Nữ đều nuốt nước bọt đánh ực. Đương nhiên mọi người đều đã biết chuyện không rõ Dương Quang tung tích ở đâu, sống chết thế nào đã khiến Tinh Thiên đã tuyệt vọng khôn cùng.

Tôi trầm mặc nghĩ một lúc rồi nói, “Vừa nãy chúng ta vẫn chưa đủ thời gian tìm kiếm cẩn thận. Sao không quay lại Đệ Nhị Sinh Mệnh xem lại lần nữa? Có lẽ bọn họ đợi chúng ta lâu quá, mà lại có quá đông người chơi, nên họ đã rời Tháp Trung Tâm, nên chúng ta mới không tìm ra họ.”

“Thật sao?” Vẻ mặt lạnh băng của Tinh Thiên cuối cùng lộ ra nét buồn khổ ban đầu.

Cả tôi và Tiểu Long Nữ cùng vội gật đầu. Không ai muốn nhìn lại vẻ ngoài như vừa bước ra khỏi tủ lạnh của Tinh Thiên lần nào nữa.

“Vậy mau đăng nhập vào game thôi.” Tinh Thiên còn chưa nói xong, cô đã đội mũ chơi game xong xuôi, nằm xuống và có vẻ là đã đăng nhập vào game thật rồi.

“Trời đất ạ, nếu có gì xảy ra với Dương Quang thật, tôi không thể tưởng tượng nổi Tinh Thiên sẽ phản ứng thế nào,” Tiểu Long Nữ lo lắng nói.

“Trời trong* sẽ biến thành trời sét...” Không, trời sét còn chưa đủ khiếp... Chỉ e là kì Băng Hà sắp quay lại rồi...

(*Trời trong: chơi chữ, tên của Tinh Thiên có nghĩa là bầu trời trong, trời đẹp. – meomeo)

“Đừng bồn chồn, Vương Tử. Mau tới xem thử đi.” Tiểu Long Nữ vỗ mạnh vào đầu tôi, nhưng đến cô cũng nhin cười. “Mặc dù chuyện Long Điện hiện tại chúng ta không làm được gì, nhưng ít nhất cũng phải cố cứu được Dương Quang và Kenshin rồi đưa họ trở lại. Dù sao thì cũng hoàn toàn là do tôi đã không tải họ về kịp.”

“Tiểu Long Nữ...” Tôi không biết Tiểu Long Nữ lại cảm thấy như vậy. Tôi không khỏi muốn mở miệng khuyên cô đừng tự trách mình, muốn nói với cô làm sao ai biết được cơ sự lại thành ra thế này.

Tuy nhiên, tôi còn chưa kịp nói gì, Tiểu Long Nữ đã đội xong mũ chơi game, trông tướng vội vàng như vậy, tôi nghi ngờ là cô cố tình... Ôi thôi cũng được, tôi hiểu rõ tính Tiểu Long Nữ như vậy, tự biết mình không khuyên được cô rồi. Có khi Dương Danh lại khuyên được chăng? Dù sao thì mỗi lần Tiểu Long Nữ rơi vào cảnh đau buồn hiếm hoi, Dương Danh đặc biệt thích chạy tới chọc cô nàng, chọc tới khi cô nàng ném hết đau buồn ra ngoài cửa sổ rồi đuổi giết nó...

Tôi quay lại nhìn, không ngoài dự đoán, Dương Danh cũng đã đội mũ chơi game rồi. Có vẻ thằng em trai đàn nhà tôi lần này rất nghiêm túc đây.

“Mau đi tìm Dương Quang và Kenshin thôi!” Tôi quay lại nhìn mọi người, cùng lúc đội mũ chơi game lên đầu, đăng nhập vào Đệ Nhị Sinh Mệnh một lần nữa.

~*~

Tôi vào trong game, giây phút tôi mở mắt ra thì... Tôi nhận ra có sự lạ đang diễn ra. Tại sao lại có nhiều người nhìn tôi say đắm thế này? Chỉ lúc đó tôi mới nhận ra bản thân đã bị bao vây bởi một đám người tầng tầng lớp lớp xô tới.

“Vương Tử thật đây rồi”, “Huyết Yêu vào game rồi”, “Cuối cùng cũng lên mạng, không uống bao công tôi chờ đợi.” Một mớ lời nói nhảm phát ra từ phía đám người, bao gồm cả những người có ngoại hình giống tôi.

Ờ? Cái loại sự tình gì thế này? Tôi lắp bắp hỏi, “Các, các người làm sao biết tôi là Vương Tử?”

“Đương nhiên là biết rồi! Thi Nhân Lăng Du Ma Tộc và Kiếm Sĩ Lạnh Lùng cũng xuất hiện rồi, đương nhiên mọi người biết ngài là Vương Tử thật.”

Thi Nhân Lãng Du Ma Tộc? Kiếm Sĩ Lạnh Lùng? Mấy người họ nói cái khi gì vậy... Tôi chỉ đoán được câu trước là ám chỉ Du, bởi không có nhiều Ma tộc chọn chức nghiệp Thi Nhân Lãng Du... nhưng Kiếm Sĩ Lạnh Lùng là cái khi gì? Rõ ràng chỉ có mỗi tôi, Du và... Tà Linh?

Vậy ra Tà Linh là Kiếm Sĩ Lạnh Lùng? Thôi được rồi, cũng phải công nhận là biệt hiệu cũng hợp ra phết.

“Vương Tử, sao có nhiều người thế?” Lúc này, “Thi Nhân Lãng Du Ma Tộc” cũng xuất hiện, kinh ngạc nhìn đám đông người.

Tà Linh cũng không phụ cái tên “Kiếm Sĩ Lạnh Lùng”, chỉ cau mày không nói gì.

“Ủi, cả ba đều đẹp trai quá,” Một cô nàng nào đó ré lên một tiếng, sau đó nuốt nước miếng, “Muốn hôn họ quá.”

Vừa nghe thấy mấy chữ “muốn hôn quá”, tôi đã đẩy lên một dự cảm chẳng lành... như thể nếu không chuồn ngay bây giờ, mấy chữ đó sẽ biến thành thực...

“Thôi thôi! Tà Linh, Du, chuồn thôi!” Tôi vừa gào vừa sẵn sàng sử dụng tuyệt chiêu chạy trốn vô song – Kinh Công. Nhưng vừa dứt lời, chân phải tôi vấp phải chân tay, hai tay hươu loạn lên, cả người thân mật hôn đất.

Thấy tình cảnh của tôi, cả Tà Linh và Du đều lao tới cứu tôi, nhưng không may tốc độ của họ đều không nhanh như hồi trước, nên bọn họ chỉ biết chống mặt bất đắc dĩ nhìn tôi biểu diễn một màn đại lễ phủ phục hoành tráng cho bản dân thiên hạ xem.

Cảnh tượng chung quanh rơi vào im lặng, tôi có thể nghe rõ tiếng dãi chảy đầu đây từ cái miệng của một kẻ đang há hốc mồm. Tôi chậm rãi bò dậy, nén nước mắt, rên lên, “Đau quá!”

“Sao mình lại ngã nhỉ?” Tôi có chút ảo não. Hiện tại, uy nghiêm và danh vọng của tôi coi như tan thành sương khói hết rồi.

“Vương Tử, em mới cấp 1. Em không dùng Kinh Công được nữa đâu.” Tà Linh nhẹ nhàng nhắc nhở tôi.

Đúng rồi! Thảo nào mình lại ngã khó coi như vậy. Tất cả kỹ năng và cấp bậc đều biến mất không còn tung tích ngay lúc tôi tạo lại nhân vật rồi. Hay, giờ mình không có cả kỹ năng lẫn cấp bậc... Thôi kệ, luyện lại là lại có thôi.

“Mặc kệ chuyện đó đi. Mau đi tỉnh Dương Quang và Kenshin,” Tôi vội nói với hai người họ.

“Vương Tử, có lẽ em...” Du ngập ngừng nói, rồi im lặng.

“Làm sao?” Tôi nhún mày.

Du có vẻ lòng đã quyết, anh nói hết trong một hơi, “Chúng ta không nên tìm cả Bánh Bao Nhân Thịt và Hòa Hoàng luôn sao?”

Bánh Bao Nhân Thịt... Bé Bao của tôi! Ôi trời đất ơi, tôi đã hoàn toàn quên mất chuyện đó ngay khi nhân vật của tôi biến mất. Bé Bao sẽ thành bánh bao nhân thịt hoang mất. Tôi phải làm sao đây? Tôi hoảng hồn hét lên, “Thảm rồi! Không biết Bé Bao chạy đi đường nào rồi. Lỡ nó bị người chơi và NPC bắt nạt thì sao? Có lẽ nó bị tưởng lầm là bánh bao nhân thịt thường rồi bị ăn mất rồi cũng nên! Hu hu hu! Bé Bao, Mama rất xin lỗi.”

“Bánh Bao Nhân Thịt! Là cái bánh bao có mắt phải không? Hóa ra là bánh bao của ngài!” Đám người xung quanh đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bánh bao có mắt... ngoài bánh bao nhân thịt nhà tôi ra, chắc không bánh bao nào có đặc điểm đó đâu. Tôi vội hỏi, “Đúng rồi, đúng rồi, mấy người có gặp Bé Bao của tôi không?”

“Đương nhiên chúng tôi gặp rồi! Cái bánh bao nhân thịt tham ăn chết tiệt đó với một con phượng hoàng ngang ngược càn quét Hoa Đô nhiều ngày rồi. Bọn chúng lúc thì cướp đồ ăn của người chơi, lúc thì làm lũ nhán chìm thành phố. Lần trước lông tóc toàn thân tôi suýt thì bị con chim phượng hoàng đó đốt trụi.”

Chuyện này... nghe ra thì Bé Bao và Hòa Hoàng tự sống rất ổn đấy chứ! *Đồ mờ hôi hệt*

“Không biết Bé Bao có tình nguyện tiếp tục làm thú cưng của mình không nhỉ?” Tôi không khỏi có chút lo lắng. Nó vẫn sẽ vậy chứ nhỉ?

“Mama~” Giọng vui vẻ của Bé Bao đột nhiên vang lên.

Tôi hơi ngây người. Hình như tôi nghe tiếng Bé bao gọi mẹ nó là tôi. Hay là tại tôi lo quá nên tưởng tượng ra? Tôi nhìn trái phải, những mong lại thấy hình dáng trắng tròn mũm mĩm đó, nhưng tôi chẳng thấy gì cả.

Bóp! Đầu tôi đột nhiên bị một vật nặng văng trúng, và khi đầu văng vắt mất mờ đi, tôi nghe thấy...

Má ơi! tôi mới cấp 1, máu cùng lắm chỉ có mấy chục giọt thôi. Bảo sao tôi có cảm giác đầu đau tới sắp vỡ tung.

“Ôi trời ơi, Bánh Bao Nhân Thịt tới kìa! Mọi người chạy mau!” Đám đông xung quanh bỗng vang lên tiếng rầm rập, kể cả cô gái lúc trước còn đòi hôn tôi giờ cũng tùm váy, trong nháy mắt ‘ze’ xa mấy chục mét.

Tôi vẫn đứng khá vững, mở miệng, phun ra một búng máu rồi mới nói chuyện. Khi tôi nói, giọng tôi yếu ớt tới độ tôi có cảm tưởng mình sẽ biến thành cột

sáng trắng tới nơi rồi quay về điểm hồi sinh. “Bé Bao... đừng làm vậy nữa nhé, con sẽ phạm tội giết mẹ đó...”

“Tội giết mẹ? Bé Bao Bao không hiểu Mama nói gì hết,” Bé Bao nói, vô cùng vui vẻ nhảy nhót trên vai tôi.

Tôi phun mạnh ra một ngụm máu nữa khi tôi cuối cùng cũng nhận ra là một người chơi level 1 đối diện với linh thú level 50, cho dù nó nhẹ nhàng vuốt ve thì cũng như mưu sát!

“Bé Bao, đừng cử động, làm ơn, làm ơn đừng cử động nữa.” Tôi cầu xin, mặt đã tái nhách đi. Lúc này, tôi thực sự có cảm giác muốn đá xô đồ thùng.

“Mama đi đâu vậy? Bé Bao Bao nhớ Mama lắm!” Khi Bé Bao nói, nó bắt đầu gào khóc không kiểm soát được, và cái đầu vừa đáng yêu vừa đáng giận của Bé Bao cứ liên tục dụi dụi vào trong ngực tôi...

“...” Tôi nhìn lỗ hổng lớn mà Bé Bao đục trên ngực tôi, hoàn toàn á khẩu. Cùng lúc đó, Bé Bao nhảy khỏi cái lỗ máu me nhoe nhoét đó, khuôn mặt dễ thương lộ vẻ khó hiểu.

“Du, thầy cẩn thận đừng để về điểm hồi sinh như em nhé,” Tôi bắt đầu đi cảnh tỉnh chủ linh thú kia, mặc dù tôi có cảm giác Du chắc cũng sớm theo vết xe đổ của tôi thôi.

Tôi lập tức biến thành cột sáng. Tôi không biết điểm hồi sinh của Hoa Đô ở đâu, thành ra tôi băn khoăn không biết nên ở đó đợi Tà Linh và Du, hay tự mình tìm đường về... thôi quên đi. Căn cứ vào trình độ mùi hương của tôi, có khi tới khi Tinh Thiên tìm thấy Dương Quang rồi cười nhau xong xuôi tôi vẫn tìm ra được hai kẻ kia ấy chứ.

Tôi vừa đáp xuống đất, tôi cảm thấy một cơn buồn nôn trào lên, tôi gặp người nôn khan. Khi cơn buồn nôn hậu chết qua đi, tôi ngẩng đầu thì nhìn thấy một người, một người vốn không nên ở đây, mà lại đang ngay trước mặt tôi... Đúng hơn tôi không nên gọi anh ta là người.

Chúa Tể Sinh Mệnh! Tôi chắc trăm phần trăm đó là Chúa Tể Sinh Mệnh chứ không phải Long Điện, mặc dù anh ta cũng mang vẻ ngoài y hệt hẳn. Tôi không thể nào nhận làm đôi mắt ngập tràn nỗi đau số phận kia được.

“Anh, anh...” Tôi sốc tới độ không nói năng được đành hoảng. Sao Chúa Tể Sinh Mệnh lại ở đây?

Hờ? Mà đây là đâu vậy? Tôi liếc trái liếc phải. Đây không phải là điểm hồi sinh, mà là một tòa lâu đài, một tòa lâu đài màu xám mờ lẹ. Dưới chân tôi là một ma pháp trận cực lớn, còn đằng sau Chúa Tể Sinh Mệnh là một cái ngai thật bự. Xung quanh chúng tôi có rất nhiều những cây cột khổng lồ, mỗi cây to tới độ hai người mới ôm xuê được.

“Bé Bao Bao vẫn ngoan như vậy,” Chúa Tể Sinh Mệnh cười nhẹ, “Đúng như ta nghĩ, nó đúng là giết em thật.”

Tìm tôi run lên khi tôi hỏi, “Anh phải Bé Bao tới giết tôi sao?”

“Em tin là Bé Bao Bao sẽ làm những chuyện như vậy sao? Chú ý giết em?” Một thoáng buồn lướt qua mặt Chúa Tể Sinh Mệnh.

Tôi nghiêng đầu qua một bên, nghĩ thầm, “Không, tôi không tin như vậy.” Chẳng đời nào Bé Bao lại chủ ý giết tôi, bởi vì... chỉ cần giải thích cho Bé Bao biết từ “giết” nghĩa là sao đã khiến người ta đau đầu muốn banh não rồi. Thà cho một con NPC tới xé xác tôi còn nhanh hơn nhiều.

Chúa Tể Sinh Mệnh mỉm cười, một nụ cười sáng lạn vô cùng. Đó là nụ cười tự nhiên nhất mà tôi thấy kể từ ngày gặp anh ta.

Tôi suýt thì nhỏ dãi ra nhìn. Chúa Tể Sinh Mệnh đúng là một anh trai đẹp siêu cấp mà. Tôi không nhận được nói với anh ta, “Anh nên cười nhiều hơn. Mặt đẹp như vậy không cười phí lắm.”

Chúa Tể Sinh Mệnh chớp mắt, rồi hỏi như một đứa trẻ, “Ta cười lên nhìn đẹp lắm sao?”

“Phải! Tôi thấy thần tượng nổi tiếng bây giờ cũng không bì được đâu!” Tôi thẳng thắn khen anh ta. Đối với trai đẹp, tôi lúc nào cũng rộng lượng khen họ đẹp trai... à, chỉ trừ mỗi thằng em ngu si nhà tôi thôi. Nếu tôi phun vào mặt nó là mày đẹp trai quá, tôi thấy không chỉ tôi tự kinh chết, mà thằng Dương Danh cũng tự khắc đưa tôi tới bác sĩ ngay xem não tôi có bị sao không mà khen nó đẹp trai.

“Vậy, em có thích ngoại hình của ta không?” Chúa Tể Sinh Mệnh hơi ngập ngừng hỏi.

Tôi gật đầu điên cuồng, nhưng tôi đột nhiên nhớ ra Chúa Tể Sinh Mệnh cũng là một trong những kẻ đang thích tôi. Nghĩ tới đây, đầu tôi lại bắt đầu phát đau. Du và Trác ca ca đã tạo đủ rắc rối cho tôi rồi, giờ Chúa Tể Sinh Mệnh lại nhảy vào đồng hồ loạn này! Ông trời ơi, từ khi nào sức quyến rũ của mình lại trở nên khó cưỡng như vậy?

“Em không thích sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh hỏi, bỗng nhiên trở nên vô cùng ủ rũ.

“Không, không phải thế. Ngoại hình làm gì quan trọng lắm đâu,” Tôi hàm hồ nói. (Đứa nào đấy? Đứa nào bảo đây nói dối đấy?)

“Chờ một chút...” Tôi đột nhiên băn khoăn rất cuộc mình đang làm cái khi gì. Tôi đang đứng đây, bàn luận chuyện hình với chả thức với Chúa Tể Sinh Mệnh trong khi rõ ràng là có vấn đề quan trọng hơn nhiều cần giải quyết. Vẫn còn vấn đề tung tích của Dương Quang và Kenshin, chưa nói tới cả chuyện Long Điện.

Tôi vội hỏi, “Có chuyện gì xảy ra với Kenshin và Dương Quang rồi? Còn đây rốt cuộc là đâu?”

“Ta đã phái Kenshin và Dương Quang đi tìm bạn đồng hành của em rồi, còn đây là nơi ở thực sự của ta, cung điện của ta,” Chúa Tể Sinh Mệnh thân nhiên đáp.

Nghe được Kenshin và Dương Quang đều ổn, tôi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm; ít nhất như vậy cũng có nghĩa là tôi không phải lo cho bọn họ nữa. Tuy nhiên, tôi thật không nghĩ tới lần này chết đi tôi không lên thiên đàng không xuống địa ngục mà lại đâm thẳng vào chỗ ở Chúa Tể Sinh Mệnh. Nhưng thế cũng tốt, tôi có thể chớp thời cơ này mà hỏi chuyện Long Điền. Nếu tôi có thể thuyết phục Chúa Tể Sinh Mệnh đừng giúp đỡ Long Điền nữa, thì mọi chuyện coi như giải quyết xong.

Tuy nhiên, làm sao tôi có thể thuyết phục Chúa Tể Sinh Mệnh thôi giúp Long Điền, kẻ gần như là cha của anh ta chứ? Liệu nếu tôi dùng nữ nhân kế dụ thì anh ta có nghe không? Tôi khốn khổ suy nghĩ một hồi, nhưng rồi kết cục tôi quyết định không muốn dùng biện pháp này. Bởi vậy, tôi chỉ biết cẩn thận hỏi, “Chúa Tể Sinh Mệnh, anh có thể đừng giúp đỡ Long Điền được không? Những việc hán đang làm là sai trái.”

“Ta không thể chống lại lệnh Cha,” Chúa Tể Sinh Mệnh bình thản sau khi nghe được yêu cầu của tôi.

Tôi lập tức phản bác, “Nhưng anh đã kháng lại hán khi anh từ chối về cùng phe với hán mà?”

“Tình hình đã khác rồi,” Chúa Tể Sinh Mệnh bình tĩnh nói. “Lúc đó Cha hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý cho sự phản kháng của ta, bởi người không thể tưởng tượng ra ta sẽ chống lại. Nhưng giờ mọi chuyện khác rồi. Người đã hoàn toàn kiểm soát được ta, nếu người ra lệnh cho ta, kể cả nếu có là lệnh giết em, ta cũng phải làm không một chút đắn đo.”

Tôi cảm thấy mình không nói được lời nào. Lúc này, hi vọng cuối cùng của tôi đã tiêu tan hoàn toàn. Tôi miễn cưỡng hỏi, “Vậy làm sao anh có thể rời Long Điền mà tới đây?”

“Ta không thực sự rời Long Điền,” Chúa Tể Sinh Mệnh giải thích. “Ta không phải loài người chỉ có thể tồn tại ở một chỗ. Với một trí tuệ nhân tạo, việc xuất hiện đồng thời ở nhiều địa điểm khác nhau là chuyện đơn giản.”

“Đương nhiên là tôi biết cái đó rồi! Anh nghĩ tôi ngu cỡ nào chứ?” Tôi hơi bất mãn vặn lại, “Tôi chỉ sợ Long Điền sẽ không cho phép anh tới đây.”

Nghe được câu hỏi của tôi, người Chúa Tể Sinh Mệnh run mạnh, và im lặng một hồi lâu, rất lâu... tới khi tôi đột nhiên nhận ra là anh đã lên tới đây. Những chuyện nhỏ nhặt thế này, anh vẫn bằng cách nào đó chống lại được Long Điền.

“Cha rất đáng thương,” Chúa Tể Sinh Mệnh cuối cùng mới nói.

Khi nghe vậy, tôi đầy phần nộ. Làm sao một tên chết tiết phóng vũ khí hạt nhân giết hàng ngàn mạng người lại đáng thương chứ? Tôi băng giá nói, “Tên khốn đó nên chết đi. Chữ ‘đáng thương’ chẳng hợp với hán chút nào.”

“Cha chỉ là quý trọng hạnh phúc khó lắm người mới có được mà thôi,” Chúa Tể Sinh Mệnh nhàn nhạt nói.

Mặc dù biết mình không nên thương hại tên khốn Long Điền kia, tôi cũng không ngăn được mình hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Long Điền? Tại sao hán ta lại uy hiếp thế giới? Hán muốn gì từ những thứ lạ lùng và những người đó?”

“A...” Sinh Mệnh Chúa Tể thở dài thật sâu. “Cha chỉ muốn sống lâu hơn, được mãi mãi ở bên những người Cha yêu thương thôi. Nếu là ta, ta cũng làm những điều như vậy, nếu việc đó có nghĩa là ta có thể ở bên em mãi mãi.”

Mặc dù đã sẵn biết tình cảm Chúa Tể Sinh Mệnh dành cho tôi, tôi cũng không khỏi ngăn mặt mình đừng đỏ lên khi nghe một lời tỏ tình trực tiếp như vậy. Tôi cố thay đổi chủ đề, nói, “Không phải Long Điền vẫn khỏe sao? Tôi đâu thấy mạng hán ta bị gì nguy hiểm đâu.”

“Bệnh hiểm nghèo,” Chúa Tể Sinh Mệnh nói thẳng.

Bệnh hiểm nghèo... Tôi yên lặng một lúc rất lâu rồi mới nhớ lại về ngoài Long Điền lần tôi gặp hán trước kia... Quả vậy, trông đáng vẻ hán tiêu tụy lắm rồi, như thể hán đang ốm rất nặng... Sao tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này?

“Cha, người... vốn muốn sống mãi trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, nhưng kế hoạch đó đã hoàn toàn thất bại,” Chúa Tể Sinh Mệnh hối tiếc nói.

“Hiện tại, chỉ còn một cách thôi.” Một nụ cười rầu rĩ xuất hiện trên mặt Chúa Tể Sinh Mệnh, “Cha sẽ dung hợp với ta. Như vậy, không chỉ người có thể sống tiếp và kiểm soát toàn bộ thế giới mạng, mà người cũng có được một cơ thể nhân tạo có thể tồn tại ngoài đời thật.

“Vương Tử...” Chúa Tể Sinh Mệnh dịu dàng gọi tên tôi.

“Hử?” Tôi chỉ cảm thấy đầu vác vác, lộn thành một mớ. Vấn đề này phức tạp quá; Long Điền còn muốn hợp nhất thành một thể với Chúa Tể Sinh Mệnh?

“Khi ta hợp nhất với Cha rồi, để tránh xảy ra xung đột giữa tiềm thức của hai người, ta sẽ buông bỏ ý thức của chính mình. Nên, ta tới đây để tạm biệt em, Vương Tử,” Chúa Tể Sinh Mệnh nở một nụ cười dịu dàng nói.

“Và, ta cũng muốn cảm ơn em,” Chúa Tể Sinh Mệnh tiếp tục nhẹ giọng, “Cảm ơn em đã cho ta hiểu tình yêu là thế nào.”

Tại sao luôn luôn phải có kẻ tự hi sinh mình? Tôi chỉ là không hiểu nổi. Tại sao?

Chúa Tể Sinh Mệnh đưa tay ra trước, lau đi dòng lệ trên má tôi, “Đừng khóc, Vương Tử. Đừng lo, Cha đã hứa với ta rằng một khi việc hợp nhất và tạo thực thể hoàn tất, người sẽ không hại ai khác nữa.”

“Hắn đã hại quá nhiều người rồi!” Tôi khàn giọng nói.

“Sẽ không còn thương vong nữa đâu. Yên tâm đi, ta sẽ làm hết khả năng để không hại ai nữa.” Khi nói với tôi những lời này, Chúa Tể Sinh Mệnh yêu thương nhìn tôi, như thể sợ tôi vẫn còn lo lắng.

“Nói dối!” Tôi tức giận hét lên, “Tối cuối cùng, anh vẫn sẽ tổn thương. Anh sẽ chết.”

Nghe vậy, Chúa Tể Sinh Mệnh còn hạnh phúc cười, “Em lo cho ta sao?”

Tôi dùng sức lao hết nước mắt, gào lên, “Còn không phải sao!”

Chúa Tể Sinh Mệnh thỏa mãn thở dài, “Vậy là ta mãn nguyện rồi.”

Nghe vậy, tôi suýt thì phát khùng. Mặc dù Chúa Tể Sinh Mệnh có trí thông minh và độ lí giải rất cao, cuối cùng thì anh chàng này cũng chẳng khác gì Bé Bao hết!

“Vậy, em... em sẽ mãi mãi nhớ tới ta chứ, Vương Tử?” Một vẻ gần như là khẩn cầu hiện lên trong mắt Chúa Tể Sinh Mệnh.

“Không đâu!” Tôi lạnh lùng đáp. Nghe được câu trả lời của tôi, Chúa Tể Sinh Mệnh đồng cứng người lại một thoáng, như thể bị sét đánh trúng.

“Nếu anh dám đi tìm chỗ chết, tôi thề sẽ quên tiết anh đi! Anh nghe tôi chứ?” Tôi đe dọa Chúa Tể Sinh Mệnh, lườm anh.

Sau khi ngậy người một lúc, Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng nhiên nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. “Cảm ơn em.”

“Đừng cảm ơn tôi, anh phải sống...” Tôi còn chưa nói xong, mọi thứ trước mắt tôi đã bắt đầu quay mòng mòng. Ngai vàng, cung điện, và cả bóng dáng Chúa Tể Sinh Mệnh đều mờ đi, thứ duy nhất còn sống động trước mắt tôi là nụ cười trên mặt Chúa Tể Sinh Mệnh.

~*~

“Vương Tử? Vương Tử? Tỉnh dậy đi...”

Tôi dụi dụi mắt. Có chuyện gì vừa xảy ra vậy? Có phải Chúa Tể Sinh Mệnh gọi tôi không? Nhưng khi tôi mở mắt ra, tôi lại thấy khuôn mặt đẹp trai của Du phóng lớn trước mắt mình.

“Hử? Du à, sao thầy lại ở đây? Thầy cũng bị Chúa Tể Sinh Mệnh đưa tới đây sao?” Tôi khù khờ hỏi, mặc dù cũng không hiểu tại sao Chúa Tể Sinh Mệnh lại đưa anh tới đây. Nghiêm khắc mà nói, Du dù gì vẫn là tình địch của anh ta mà.

Du ngậy ra, “Chúa Tể Sinh Mệnh? Vương Tử, em nói gì vậy? Tôi không hiểu em nói gì hết.”

Thấy Du phản ứng như vậy, tôi cũng ngậy người ra. Vừa lúc đó, tôi đột nhiên nhận ra cảnh xung quanh rất lạ lẫm. Tôi không còn ở trong cung điện màu xám nữa, mà trong một điểm hội sinh cực kì bình thường, nơi không thể nào có bóng dáng của Chúa Tể Sinh Mệnh được.

“Em vừa mới ở cung điện của Chúa Tể Sinh Mệnh mà,” Tôi vẫn quả quyết, không thể hiểu được tình hình hiện tại.

“Vương Tử, em vừa ngủ mơ hả? Sau khi em bị Bánh Bao Nhân Thịt vô tình giết, tôi cũng bị Hỏa Hoàng thiêu chết luôn. Khi tôi tới đây thì đã thấy em nằm đây rồi.” Du lo lắng nhìn tôi.

Tôi ngủ mơ? Làm sao tất cả những chuyện đó chỉ là một giấc mơ được chứ? Tôi không khỏi bắt đầu thắc mắc có phải khả năng mơ ngủ của tôi thần thánh tới độ tôi có thể ngủ ngon lành tới nỗi mơ được ngay cả khi ở trong game không, nhưng giấc mơ đó... quá chân thực.

“Chỉ là một giấc mơ thôi sao?” Tôi cau mày, nghĩ thật nghiêm túc. Nhưng nụ cười của Chúa Tể Sinh Mệnh quá chân thực, không giống một giấc mơ chút nào.

“Vương Tử... em khóc à?” Du hỏi, đột nhiên nhìn tôi chăm chăm. Anh nâng cằm tôi lên, rồi cẩn thận quan sát mặt tôi. “Và có người đã lau nước mắt cho em”

Du... Kỹ năng quan sát của anh kinh dị quá, anh không thấy vậy sao? Còn biết có người lau nước mắt cho tôi nữa? Có vẻ nếu tôi mà lấy phải Du, tôi nhất định sẽ không thể nào len lút đằng sau lưng anh được... Phì phì phì! Tôi nghĩ gì thế này? Tôi còn chưa cưới ai đã mơ tưởng tới chuyện vụng trộm sau lưng...

“Vậy nhất định là không phải em nằm mơ rồi. Người lau nước mắt cho em chính là Chúa Tể Sinh Mệnh,” Tôi cực kì chắc chắn đáp, “À phải rồi, Du, Chúa Tể Sinh Mệnh kể cho em rất nhiều chuyện. Thầy giúp em nghĩ giải pháp đi.”

“Được rồi.” Du không có vẻ gì là tin hẳn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Tôi lập tức tường thuật chi tiết từng chuyện đã xảy ra, rồi nhanh chóng hỏi Du, “Có cách nào mà Chúa Tể Sinh Mệnh khỏi phải chết không?”

Sau khi nghe tất cả những điều tôi nói, Du đứng im lặng một hồi, cau mày suy nghĩ rất lung. “Bệnh hiểm nghèo... nên Long Điền chỉ còn cách dung hợp cùng Chúa Tể Sinh Mệnh sao?”

“Vội tình thể hiện tại, quyết định hiển nhiên nhất là phải hi sinh Long Điền hoặc Chúa Tể Sinh Mệnh,” Du không lưu tình phân tích, “Hơn nữa, từ quan điểm của tôi, việc hi sinh Chúa Tể Sinh Mệnh là tối ưu nhất. Như vậy, mọi chuyện sẽ được giải quyết kể cả chúng ta có không động tay. Hơn nữa... dù gì Chúa Tể Sinh Mệnh cũng không phải con người.”

“Hi sinh Chúa Tể Sinh Mệnh... là tối ưu nhất sao?” Mặc dù tôi biết Du không thể nào phán đoán sai, nhưng cũng không ngăn được mình hỏi lại, “Nhất định phải có kẻ thí mạng sao?”

Du nhìn sâu vào mắt tôi rồi nói đầy ẩn ý, “Vương Tử, rất nhiều chuyện trên đời không thể có kết cục hoàn hảo được. Nếu em cứ cố đắm ăn xôi chạy theo kết cục hoàn hảo, em có thể sẽ mất tất cả.”

“Là phải như vậy sao?” Nhưng Chúa Tể Sinh Mệnh... nhất định phải hi sinh như thế sao?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 4: Khóa đặc huấn đáng sợ của Lãnh Hồ.

“Cảm ơn em, Vương Tử. Cảm ơn em đã cho ta hiểu tình yêu là gì.”

Tôi đột nhiên thức giấc, chỉ thấy mặt mình đầm nước mắt và những lời kia không ngừng quẩn quanh trong đầu...

Chúa Tể Sinh Mệnh...

Sau cái ngày tôi gặp Chúa Tể Sinh Mệnh kia, chúng tôi gặp lại Tinh Thiên và nhóm còn lại. Dương Quang và Kenshin đều đã trở lại, chứng tỏ những chuyện xảy ra ngày đó nhất định không phải là do tôi ngủ quên mơ ra! Mọi việc đều là thực! Chúa Tể Sinh Mệnh thực sự đã tới vĩnh biệt tôi.

Sau khi Tiểu Long Nữ nghe được tin Long Điền mắc phải một căn bệnh không chữa được và phải hợp nhất với Chúa Tể Sinh Mệnh để sống tiếp, cô liền lộ ra vẻ mặt thần hồn tứ tán, không biết phải làm sao.

Mọi người đều bảo tôi là chớ làm gì, cứ kệ họ dung hợp với nhau là tốt nhất... Nhưng tôi vẫn không thể nào, không thể nào quên được Chúa Tể Sinh Mệnh lúc đó chỉ vì vài câu nói của tôi mà mỉm cười mãn nguyện.

Liệu hi sinh Chúa Tể Sinh Mệnh... có phải là cách tốt nhất không? Nếu Chúa Tể Sinh Mệnh thực sự là một sinh mạng người, có lẽ mọi người đã không quyết định như vậy... Tuy nhiên, với tôi, anh ấy đã là một sinh mạng người thực sự rồi. Cũng như thể Tinh Thiên cảm thấy Dương Quang nhất định không phải là một NPC.

“Bà chị già! Lại ngủ nướng rồi! Còn bữa sáng của em...” Dương Danh đá tung cánh cửa, rồi lại sững sờ nhìn cảnh trước mắt nó. Nó ngậy ra hồi lâu rồi cuối cùng mới nói, “Chị... Cho dù chị ngủ không đủ, cũng không cần phải khóc lóc thế chứ hả? Em lúc nào cũng sẵn sàng bảo Du là chị không muốn bỏ khỏi giường để lên lớp. Dám chắc thầy cũng chẳng dám đánh trượt chị đâu...”

F*ck! Tôi lập tức dùng hết sức bình sinh mà quăng cái gối vào người nó. Thấy nó hét thảm một tiếng, tôi bỗng cảm thấy vừa lòng. Tôi chu chu mỏ nói, “Chị mệt buồn. Buồn! Mày có hiểu không?”

“Buồn cái gì mới được?” Dương Danh vừa đáp vừa lười nhác nằm ườn trên sàn, không thèm ngồi dậy luôn.

Tôi dè dặt hỏi Dương Danh, “Mày có nghĩ... Chúa Tể Sinh Mệnh nên bị hi sinh không?”

“Không ai trên đời đáng bị hi sinh cả!” Dương Danh vô cùng nghiêm túc trả lời.

“Nhưng, nếu chúng ta không hi sinh Chúa Tể Sinh Mệnh thì phải hi sinh Long Điền.” Tôi nhìn chằm chằm vào Dương Danh, “Mà mày cũng biết Long Điền là người thân quan trọng của Tiểu Long Nữ. Nếu Long Điền chết đi, Tiểu Long Nữ nhất định sẽ đau lòng tới chết đi sống lại.”

“Em biết!” Dương Danh thở dài, “Nhưng không ai đáng bị hi sinh cả. Nếu Long Điền chết, vợ tương lai Tiểu Long Nữ của em sẽ đau lòng lắm. Nhưng

nếu Chúa Tể Sinh Mệnh chết, chị gái em lại sẽ hối hận cả đời.”

Dương Danh khoa trương ôm đầu rầu rĩ, “Tệ quá đi! Thật quá khó chọn giữa tình thân và tình ái.”

Cái gì với cái gì cơ? Cái này thì liên quan quái gì tới tình thân và tình ái chứ... Trình độ nói đều mặc kệ tình huống của thằng em tôi đúng là mỗi ngày một tiến bộ rồi. Tôi không khỏi khoa trương khinh bỉ đảo mắt nhìn nó.

“Chị, em nghĩ chị vẫn còn một tuần nữa để nghỉ cho kĩ,” Dương Danh đột nhiên ngừng đầu nói.

“Một tuần?” Tôi không hiểu, Tại sao lại là một tuần?

Dương Danh nhẹ nhàng thuật lại, “Chính phủ đã đồng ý với điều kiện của Long Điền rồi. Bọn họ đã giao những người hấn muốn và những thứ hấn cần cho hấn. Theo như dự đoán, việc tạo thành cơ thể nhân tạo chỉ mất hai tuần thôi. Việc dung hợp nhất định là sẽ tiến hành sau đó.”

“Chị phải cứu anh ta!” Tôi đột nhiên đứng phắt dậy.

Nghe vậy, Dương Danh suy nghĩ lại rồi ngã vật xuống sàn. Nó xoa xoa mũi nói, “Mới này còn do dự lâu như vậy, giờ đã quyết định nhanh thế.”

“Mới này là mới này. Bây giờ đâu còn thời gian chần chừ nữa!” Tôi điên cuồng hét lên.

“Dù chị có cố chẳng nữa, chị cũng không cứu nổi anh ta đâu. Kể cả chính phủ cũng không đối phó nổi với Long Điền, chị thì làm được gì chứ?” Dương Danh lạnh lùng đập tan nát sự tự tin của tôi.

“Mặc kệ, chị vẫn phải cứu anh ấy! Bằng không, chị sẽ hối hận cả đời mất!” Tôi cực kì kiên quyết nói. Tôi nhất định không thể trở mặt độn được. Nếu làm vậy, nhất định quãng đời còn lại sẽ bị lương tâm cắn rứt tới chết mất.

Dương Danh lại cười ha ha, “Đúng là chị em. Em biết chị nhất định sẽ đi cứu anh ta mà.

“Đi theo em.” Một lần nữa, Dương Danh lại nở nụ cười thần bí, làm đầu óc tôi cứ rối tung rối mù, không cách nào đoán ra ý định của nó. Nó muốn mình theo nó đi đâu?

“Tuy nhiên!” Dương Danh vung vẩy chìa khóa mô tô bay quanh ngón tay, “Lần này em lái.”

Mặc dù tôi không biết Dương Danh tính làm gì, tôi vẫn trèo lên ghế sau của chiếc mô tô. Khi chúng tôi tăng tốc, tôi càng lúc càng rối hơn, “Chúng ta đi đâu? Không phải lên lớp sao?”

“Đu đã giúp chúng ta trốn rồi,” Dương Danh đầu cũng không quay lại đáp.

Cái gì? Trốn học? Tôi cau mày. Hơn nữa, con đường Dương Danh đang lái xe qua là con đường mà tôi cực kì quen thuộc. Gì thì gì, lần trước tôi đã phóng hết tốc qua đường này để chạy tới trạm truyền tổng còn kịp đến chỗ Tiểu Long Nữ còn gì. Có lẽ nào hiện tại chúng tôi đang trên đường tới trụ sở chính của Đệ Nhị Sinh Mệnh không?

Không lâu sau, dự đoán của tôi quả nhiên được khẳng định. Dương Danh lái xe vào trong trạm truyền tổng rồi lái thẳng tới trụ sở chính của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Sau khi đỗ xe, Dương Danh lặng lẽ đưa tôi vào trong công ty, không giải thích tiếng nào.

Sau khi hết rẽ chỗ nọ lại quẹo đường kia, cuối cùng chúng tôi cũng tới một cánh cửa sắt.

Lúc đó, Dương Danh ra dấu ý muốn tôi mở cửa đi vào.

Tôi hoàn toàn ngờ ngạc khù khờ trước tình huống hiện tại, nhưng tôi vẫn đặt tay lên tay nắm cửa. Tôi dùng sức đẩy cửa mở ra...

“À, cậu cuối cùng cũng tới rồi. Tôi còn tưởng cậu đổi tính thành gái ngoan gái hiền chứ.” Tiểu Long Nữ đang vận một bộ giáp nhẹ mỉm cười với tôi.

Không chỉ có mình Tiểu Long Nữ, những người khác...

Tôi gọi lên từng người, ngạc nhiên, “Lang đại ca, Vũ Liên đại tẩu, Doll, Du và Tà Linh, Nam Cung Túy, Phượng Hoàng, Tình Thiên, còn có cả Lãnh Hồ?”

“Tại sao lúc nào em cũng thích ghép tên tôi chung với cậu ta vậy?” Du làm bầm mắt. Tà Linh cũng lộ một vẻ mặt khinh khi nhìn Du.

“Mọi người... tới đây làm gì?” Đầu tôi u u mê mê hết cả. Rốt cuộc mọi chuyện là sao? Chẳng lẽ mọi người tới đây làm một buổi tụ tập ngoài Đệ Nhị Sinh Mệnh?

“Đợi cậu đó,” Mọi người đều đồng thanh.

“Đợi tôi?” Lời đáp này càng khiến tôi khó hiểu. Tôi đảm bảo mắt tôi nhìn chắc chắn giống hệt như mắt của Bé Bao Bao mỗi lần nó nói, “Mama, Bé Bao Bao chả hiểu gì cả.”

“Bọn này không cần dùng óc, dùng đầu gối cũng biết chắc chắn không đời nào cậu chịu thí mạng Chúa Tể Sinh Mệnh.” Tiểu Long Nữ lộ một vẻ mặt kiêu “Tôi đã sớm nhìn thấu bà rồi”.

“Nếu bọn em để chị tự mình làm hết, bọn em chắc không thể tưởng tượng được chị sẽ rơi vào rắc rối kiểu gì. Thành ra, bọn em liền nghĩ, thà tự bọn này chuẩn bị kĩ lưỡng có khi cơ hội thành công còn lớn hơn nhiều chẳng?” Dương Danh cũng thoải mái cười.

“Nhưng... chẳng phải mọi người đều bảo cứ kệ đi là tốt nhất sao?” Tôi hơi tội lỗi nói. Làm thế nào mọi người hiểu tôi rõ vậy? Mấy ngày vừa qua, chính tôi còn đắn đo qua lại xem có nên đi hay thôi, nhưng mọi người đã biết là tôi chắc chắn sẽ đi rồi.

“Đúng là nếu chúng ta không nhúng tay vào, có lẽ mọi chuyện đã tốt hơn bởi Chúa Tể Sinh Mệnh cũng tự tức hi sinh... Tuy nhiên, tôi biết mọi chuyện nhất định không đơn giản như vậy.” Mặt Tiểu Long Nữ biểu lộ quyết tâm của cô. “Long Điền... vẫn chưa biết điều đó. Anh ấy vẫn muốn sống cạnh tôi và bố, nhưng anh ấy quên mất nếu hợp thể với Chúa Tể Sinh Mệnh, anh ấy sẽ trở thành bất tử. Trong khi đó hai chúng tôi chỉ có thể sống được nhiều lắm là 200 năm.” Tiểu Long Nữ dừng lại một thoáng. Đoạn, cô lại chậm rãi nói, “Tối lúc đó, làm sao anh ấy sống được với cuộc đời bất tận và sự cô đơn vĩnh viễn ấy được?”

“Thực ra, cũng không lâu đến vậy,” Dương Danh nhàn nhạt nói, “Một cuộc đời đổi bằng sự hi sinh của bao người nhất định sẽ đau khổ biết mấy. Mà Long Điền đã hi sinh cả ngàn mạng người. Hắn đã bước lên một con người không lối quay đầu mà hắn sẽ không thể có được hạnh phúc nữa rồi.”

“Vậy nên tụi anh đều tới đây,” Lang đại ca cười sáng khoái, phá vỡ bầu không khí âm u buồn bã. “Cũng để cứu rồi Chúa Tể Sinh Mệnh và Long Điền luôn!”

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra một điều. Trước đây, mặc dù mọi người đều nói để mặc Long Điền hợp thể với Chúa Tể Sinh Mệnh là tối ưu nhất, nhưng thực tế, mọi người đều hồ nghi giống tôi, đều tự hỏi, “Có đúng là tối ưu nhất thật không?”

Lúc này, với sự ủng hộ của đồng đội, cuối cùng tôi cũng có thể thoải mái gào lên, “Không, không phải! Đó không phải là cách tốt nhất!”

“Mọi người... sẵn sàng ngăn Long Điền lại và cứu Chúa Tể Sinh Mệnh ư?” Tôi mỉm cười hỏi.

“Mọi người đều nhất trí rồi,” Tiểu Long Nữ cười nhẹ, “Dù sao, mọi người cũng đi tới quyết định này còn nhanh hơn cậu.”

Đoạn, nét mặt Tiểu Long Nữ lại chuyển thành nghiêm túc, “Tuy nhiên, hành động lần này nguy hiểm rất cao. Có khả năng lớn chúng ta sẽ phải giáp mặt với đám người máy còn mạnh hơn con mà chúng ta gặp lần trước. Bởi vậy, chỉ những người vượt qua kì kiểm tra mới có thể đi cứu Chúa Tể Sinh Mệnh.”

Tiểu Long Nữ bước về phía một cỗ máy khổng lồ có hình dáng giống như một cái lồng chim. Nó có một cái bệ tròn và một lớp khiên trong suốt bao bên ngoài. Trông nó giống như một máy trò chơi đánh trận giả mà tôi từng thấy trong công viên giải trí điện tử, chỉ khác là cái này lớn hơn rất nhiều.

“Đây là chiến trường ảo được quân đội sử dụng để huấn luyện khả năng chiến đấu của binh sĩ. Chiến đấu trong đây sẽ giống hệt chiến đấu ngoài đời thật và đương nhiên tỉ lệ đau đớn sẽ được điều chỉnh và kiểm soát bằng tay. Nhưng mọi người cần được chuẩn bị nhiều hơn thế. Ở trường hợp của tôi, tôi nhất định sẽ cài đặt tỉ lệ đau đớn lên 100%.” Tiểu Long Nữ không lưu tình nói.

“Mỗi người đều phải tự làm quen với thiết bị đã sử dụng trong trận chiến trước trong vòng hai tuần. Thêm nữa, mọi người đều phải sử dụng vũ khí để chiến đấu trong chiến trường ảo. Chỉ những người đạt mức B trở lên mới có thể tham gia vào hành động lần này,” Tiểu Long Nữ nghiêm khắc nói, “Nếu ai không thể đạt mức B trở lên, kể cả cậu, Vương Tử, thì cũng không được phép đi.”

Mọi người đều lộ vẻ quyết tâm dù có gì xảy ra. Còn tôi, đương nhiên tôi không thể cho phép bản thân thất bại được rồi!

“Mọi người, cố gắng lên!” Tiểu Long Nữ thở dài, “Mức B không phải mức độ người thường có thể đạt được đâu. Tuy nhiên, bố tôi cứ nhất nhất đòi trừ phi chúng ta đạt mức B, còn không ông ấy không cho chúng ta rời khỏi căn phòng này đâu.”

... Tôi đứng sững, miệng há hốc ra nhìn vào chiến trường ảo. Tôi khá chắc tiếng động đó vang lên từ chiến trường ảo... Ai vậy? Ai mà lại không cần luyện tập cũng lên được mức A vậy...

“Lãnh Hồ?” Tiểu Long Nữ kinh ngạc nhìn bóng người trong chiến trường ảo. Đáng sợ hơn là Lãnh Hồ chỉ sử dụng một con dao nhỏ như dao mở thư, còn lại trang bị gì cũng không mặc!

“Mức A... Sao có thể chứ? Kể cả mình cũng mới đạt mức B. Mức A chỉ có lính của đặc quân mới đạt được thôi...” Nam Cung Túy vốn là cảnh sát hiểu rõ loại máy móc này cũng kinh ngạc.

Có vẻ kẻ khủng bố đáng sợ nhất lại là một thằng nhóc mặc đồng phục trung học!

Lãnh Hồ quay người, quét mắt một lượt qua mọi người. Thấy đôi mắt lạnh lẽo của cậu ta, chúng tôi lập tức nghi ngờ không biết có phải mặt Lãnh Hồ từng ở trong danh sách 10 tội phạm bị truy nã gắt gao nhất không.

“Trong hai tuần này, hãy để tôi huấn luyện mấy người.” Như thường lệ, Lãnh Hồ vẫn là kẻ kiêu ngạo. Tuy nhiên, những lời ít ỏi này cũng đã đủ khiến chúng tôi có cảm giác tim co rút lại.

Và thực tế là, mặc dù cậu nhóc này không thực sự ở trong danh sách 10 tội phạm bị truy nã gắt gao nhất, về máu lạnh của cậu ta cũng không thua gì 10 gã tội phạm bị truy nã nhiều nhất thế giới kia.

“Thức dậy vào bốn giờ sáng mỗi ngày, chạy 50 vòng xung quanh phòng này. Nữ, chạy 30 vòng.”

Cái gì? Chạy 50 vòng quanh phòng? Cái phòng này đâu phải là phòng ngủ nhà tôi đâu ông tướng, mà chưa nói, cái phòng này còn không thể gọi là phòng được. Đây là đấu trường luyện tập, và với tiền tài của Đệ Nhị Sinh Mệnh, mấy người thử tưởng tượng coi nó bự tới cỡ nào chứ? Nhất định là không nhỏ hơn sân thể thao của trường học đâu!

Mặt mọi người đều tái mét. Con người thời nay chả mấy tập thể dục, thành ra việc chạy 50 vòng đúng là ngoài sức tưởng tượng của chúng tôi.

Lãnh Hồ lạnh lùng liếc tôi, “Ngoài Vương Tử. Chị cũng phải chạy 50 vòng.”

Có phải cậu ta ám chỉ tôi không được tính là con gái không thể? Tôi bỗng nhiên có một loại xúc động muốn bóp chết thằng cha trước mặt.

“Sau đó, mặc trang bị bảo vệ vào và huấn luyện chiến đấu các loại. Rồi đấu tay đôi.” Sau khi nói tới đây, Lãnh Hồ chả hiểu tại sao lại ném cho tôi một ánh mắt lạnh băng, “Đối thủ của chị sẽ là tôi.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy khó ỡ. Có phải tại tôi là chủ nhân của Kenshin nên lỡ chọc giận Lãnh Hồ rồi không?

Hai tuần tiếp theo, tôi cảm thấy như mồ hôi trên lưng không ngừng túa ra một khắc nào. Nếu đấu trường huấn luyện có một cái giường, tôi nhất định sẽ nằm vật lên đó mà ngủ liên tù tì hẳn một tuần.

50 vòng chạy mỗi sáng đã đủ kinh dị lắm rồi. Những vòng chạy đoạn sau, chân tôi càng không theo chỉ đạo của tôi nữa. Mỗi lần tôi muốn quên hết mọi chuyện, dừng lại mà hét toáng lên, “Tôi không muốn làm chuyện này nữa”, thì nụ cười của Chúa Tể Sinh Mệnh và câu “cảm ơn em” chết tiệt của anh ta lại hiện ra trước mắt tôi.

“Nếu chạy bộ có thể cứu được anh ta, vậy chạy một trăm một nghìn vòng cũng đáng.” Cũng bởi những lời này mà tôi có thể sống sót qua 50 vòng trong ngày đầu tiên.

Sau khi chạy xong, mặt tôi đã tái như ma làm tôi nổi Du và Tà Linh đều cau mày nhìn tôi. Thấy nét mặt của họ, tôi biết họ nhất định rất muốn bảo tôi bỏ cuộc đi, đừng chạy nữa, nhưng họ cũng biết tôi sẽ không đời nào bỏ cuộc.

Tuy nhiên, tôi cực kì tin tưởng là mặt Du trông còn gớm hơn mặt tôi nhiều. Tôi vừa thở hổn hển không ra hơi, vừa không nhận được bảo Du, “Du, nếu thấy không làm được nữa, thì dừng cố quá làm gì. Nhìn mặt thầy mà xem, gớm quá đi!”

Du vẫn mỉm cười yếu ớt, “Vương Tử, sắc mặt em cũng không khá khẩm gì đâu, sao không bỏ cuộc đi?”

“Bởi vì em phải cứu Chúa Tể Sinh Mệnh...” Tôi đột nhiên nhận ra bản thân cố gắng là để cứu Chúa Tể Sinh Mệnh, còn Du cố gắng là vì tôi. Sự kiên trì này khó ai có thể phá vỡ được.

Cùng lúc đó, Tà Linh lại chẳng nói một lời. Rõ ràng thể lực của anh rất tốt. Có lẽ anh vẫn chạy bộ thể dục mỗi ngày, chỉ là 50 vòng thì có hơi quá bình thường một chút thôi.

Tôi vỗ vỗ vào vai Du, khích lệ anh. Bởi tôi biết anh sẽ không bỏ cuộc, có lạnh mặt ép anh bỏ cuộc cũng chẳng ích gì. Chiều theo hồi trước mà nói, lạnh mặt với anh cũng bằng thừa; kể cả có tấn anh như từ anh cũng không chịu thôi mà.

Tôi bước về phía Trác ca ca. Mặc dù mặt Trác ca ca không biểu lộ điều gì, tôi cũng biết anh không hề vui vẻ gì, mà thực ra anh rất rất bức bối. Tôi không khỏi mở miệng nói, “Trác ca ca, cố lên nhé!”

Lúc đầu, Trác ca ca ngậy người ra, nhưng rồi anh gật đầu và cười với tôi.

Tôi cuối cùng cũng cảm thấy vui vẻ, vừa ngâm nga một bài hát vừa mặc bộ trang bị Tiểu Long Nữ đã tâm huyết chuẩn bị cho mình trước đó.

“Bà chị, chị làm vậy là không nên!” Dương Danh nói khi nó lười biếng tựa vào tường, rõ ràng là đã mặc trang bị xong lâu rồi. “Đừng cho cả hai người đó hi vọng một lúc. Chị sẽ tạo ra hậu quả không tưởng tượng nổi đấy.”

“Chị chỉ không muốn làm cả hai tổn thương thôi mà,” Tôi hồi hận nói.

“Chị không nhớ trước đây em nói gì sao? Nếu chị cứ cố chạy theo kết cục hoàn hảo, có thể chị sẽ mất tất cả đó,” Dương Danh sâu sắc nói.

Gần đây Dương Danh nói chuyện giống người hơn nhiều rồi nhỉ? Tôi có chút đau khổ đáp, “Chị biết rồi. Dù sao chẳng nữa, chuyện này qua đi, chị sẽ cho cả hai người họ câu trả lời.”

Đột nhiên, Dương Danh đặt tay lên vai tôi, “Chị, chọn Du đi!”

Tôi ngậy người. “Em thấy Du tốt hơn sao?”

“Đúng vậy.” Dương Danh siết chặt nắm tay, kích động nói, “Em cũng quý Trác đại ca lắm, nhưng nếu giáo sư Mẫn Cư Văn làm anh rể em, như vậy đảm bảo chắc chắn em sẽ tốt nghiệp ra trường ngon ơ. Như vậy mới có bằng tốt nghiệp trong tay, có bằng tốt nghiệp trong tay mới kiếm được việc, kiếm được

việc mới lấy được Tiểu Long Nữ, lấy được Tiểu Long Nữ mới có thể nối dõi tông đường. Vì dòng giống nhà họ Phong, chị nên chọn anh ấy, bà chị già à!”

Cái thằng này...

Bốp! Một chiếc găng tay cường lực hung hăng đập trúng vào bảo bối nhỏ của thằng em tôi, còn gọi là ‘thằng nhỏ’ của thằng nhỏ nhà tôi. Đoạn, khi thằng em tôi còn đang thống thiết rống lên, Tiểu Long Nữ chạy tới xách cổ nó đi. Tiểu Long Nữ tiếp tục tận tình mỉa mai, “Ăn một đòn này thì anh khỏi cần nối dõi tông đường nhà họ Phong nữa, nên cứ để Vương Tử tự mình chậm rãi chọn lựa đi!”

“Vẫn còn sức nói chuyện cơ à?” Đột nhiên Lãnh Hồ nở một nụ cười chúng tôi chưa từng thấy bao giờ. Tuy nhiên từ đó về sau, không ai muốn thấy nụ cười đó lần nào nữa, đặc biệt bởi sau đó cậu ta đã đối xử ác ôn vô nhân đạo thế nào với tôi...

“Từng người chọn súng hoặc gươm làm vũ khí,” Lãnh Hồ chỉ đạo, “Những người chọn gươm, đi về mấy kiểm tra lực luyện vung gươm 5000 lần. Chỉ chém được lực trên 150 mới tính một lần. Những người chọn súng, tới đây bia luyện bắn. Ít nhất phải bắn trúng tâm 500 lần.”

Cậu ta vừa dứt lời, mọi người đều tự chọn vũ khí khi Lãnh Hồ lại liếc mắt nhìn tôi. “Tới đây!”

Hu hu hu... Sao chuyện này lại diễn ra nữa? Tôi muốn đệ đơn kiện Lãnh Hồ kì thị tôi!

“Đây là vũ khí của chị,” Lãnh Hồ thấy một thanh kiếm quang về phía tôi... Không, vũ khí này khác những thanh kiếm quang khác. Đường cong tinh tế trên lưỡi... giống như lưỡi dao? Đây là một thanh dao! Hơn nữa, nó lại giống hệt như thanh Hắc Dao của tôi! (Nhưng đương nhiên là tỏa ra ánh sáng trắng chứ đen sao nổi)

Tôi nâng thanh dao quang. Cảm giác đặc biệt thuận tay, y như chiến hữu tốt Hắc Dao của tôi vậy.

“Tôi biết chị dùng dao hợp nhất,” Lãnh Hồ đơn giản thốt ra lời này.

“Cảm ơn!” Tôi nói từ tận đáy lòng. Kì thật Lãnh Hồ cũng không lạnh lùng như vẻ ngoài. Ngược lại, cậu ta thực ra còn khá tận tâm, tình tế.

“Đi tập vung dao!” Lãnh Hồ đơn giản ra lệnh. Tuy nhiên, cậu lại dừng lại một thoáng rồi mới nói tiếp, “Vương Tử, chị có rất nhiều tiềm năng. Tôi ở trong Đệ Nhị Sinh Mệnh nhìn là biết. Cũng bởi vì độ chân thật của game đó ngoài sức tưởng tượng, tôi mới tham gia chơi.

“Ma thuật và kĩ năng ngoài đời có thể không đạt được; tuy nhiên nếu chị có thể sử dụng được kĩ năng chiến đấu như ở trong game, thì ngoài đời chị cũng làm được.” Sau khi Lãnh Hồ nói xong câu đặc biệt dài này, cậu ta lại trở về dáng vẻ im lặng kiệm lời, cậu lặng lẽ quan sát tiến trình luyện tập của từng người.

“Cảm ơn Lãnh Hồ. Thực sự, rất cảm ơn cậu,” Tôi nhẹ nhàng lẩm bẩm, hoàn toàn nhận ra dưới lớp vỏ lạnh lùng xa cách là một Lãnh Hồ rất dịu dàng và tận tâm.

~*~

“Lãnh Hồ khôn nạn, Lãnh Hồ chết tiết, cậu là cái đồ không máu không lệ, không tim không phổi... Hộc, hộc...” Tôi vừa nói vừa âm thầm chửi cậu ta trong lòng và thở hồng hộc. Lãnh Hồ ngu ngốc, dám đối xử với bọn tôi thế này.

Tôi rốt cục cũng hiểu ra “vung dao 5000 lần, mỗi lần lực phải đủ 150” thực sự là thế nào. Nghe lệnh cần làm thì cũng không có vẻ khó khăn gì, nhưng tới lúc thực hành mới biết đúng là cái trò giết người được. Đặc biệt là khi bản thân chính là kẻ phải làm cái trò giết người đó, đúng thật là... người nhũn hết ra như thạch, xương sống vụn vẹo đau nhức tới độ không đủ sức nhắc đôi đùi lên được nữa... Tình trạng hiện tại của tôi là vậy đây.

“Mất nhìn phía trước, lưng thẳng lên. Thân trên thì lừ đừ, vung dao thì nhẹ hều. Mấy người tướng Long Diễn sẽ xua vài con chó lên cắn mấy người ư?” Lãnh Hồ vừa nói vừa không nương tay đập cây kiếm tre của cậu ta vào cái lưng hơn oằn xuống của tôi, làm tôi lập tức nghiêng răng nghiêng lợi vì đau.

Tôi mau chóng thẳng lưng, mắt tôi lập tức chú ý về phía trước, không nhìn quanh quất nữa, và hét lên liên tục mỗi lần tôi vung thanh gươm trong tay. Thấy vậy Lãnh Hồ mới gật nhẹ đầu đồng ý, sờ cằm bước về phía những người khác để kiểm tra.

Sau khi khôn khổ khôn nạn biết mấy để hoàn thành 5000 lần vung dao, tôi mệt tới quỳ sụp xuống đất như chó. Cảm thấy thời gian mới trôi một tí, tôi cũng chưa nghỉ đủ thì giọng băng giá của Lãnh Hồ lại vang lên, “Nghỉ đủ rồi đó! Đứng dậy! Đấu với tôi.”

Cuối cùng cũng được đấu rồi! Câu này vừa nhập vào trung tâm ngôn ngữ trong não bộ, tôi lập tức nhảy phắt dậy. Mắt tôi không khỏi tỏa sáng lấp lánh khi tôi nhìn về phía Lãnh Hồ. Không cần biết là đánh nhau với Đệ Tam Cao Thủ trong bảng xếp hạng trong game hay là đánh nhau ngoài đời thật với người đạt mức A trong chiến trường ảo huấn luyện quân sĩ trong quân đội; cả hai ý nghĩ đều hết tôi khoái vô cùng.

Một nụ cười hiểm hoi lướt qua mặt Lãnh Hồ, “Quả nhiên là kẻ thích đánh nhau.”

Tôi nhìn Lãnh Hồ đứng đối diện. Cậu ta vẫn thân không mảnh giáp, tay chỉ cầm một con dao nhỏ như dao mở thư. Tuy nhiên, từng sợi lông dựng đứng trên người tôi đều có thể chắc chắn với tôi cậu trai trước mặt cực kì nghiêm túc!

Tôi nâng thanh dao trong tay; dáng đứng của tôi y hệt như lúc trong game. Tôi dùng một tay cầm dao, dao tạo với thân người một góc 30 độ. Đây là tư thế tốt nhất để ứng biến.

Mắt Lãnh Hồ lộ một tia kính nể. Tuy nhiên, không phải vì vậy mà cậu ta chịu nhường tay. Tốc độ cậu ta lao tới tôi làm tôi chết khiếp. Gần như lập tức, cậu ta đã xuất hiện trước mặt tôi. Tôi chỉ biết vùng về né người, thoát được đòn tấn công của cậu ta trong gang tấc. Tuy nhiên, Lãnh Hồ đã đổi hướng con dao, khiến nó hướng thẳng tới cổ họng tôi. Tôi vội né đầu, khiến con dao trượt sát qua tôi. Lãnh Hồ, tuy nhiên, lại nhẹ nhàng đẩy con dao tới trước khi nó kẻ chính xác vào cổ tôi.

Tôi thua rồi. Thua thảm tới độ tôi còn chưa đánh gì đã bại!

Lãnh Hồ chậm rãi thu vũ khí lại, lạnh nhạt nói, “Về vị trí cũ; chúng ta đấu lại.”

Tôi không bằng lòng, lập tức thủ thế ban đầu. Lại một lần nữa, tôi đấu với Lãnh Hồ... Tuy nhiên, kết quả vẫn thế. Tôi không thể phản kháng chút nào. Tôi còn không tránh được.

“Đấu lại. Lần này, hãy tận dụng trang bị của chị,” Lãnh Hồ thờ ơ nói.

“Tôi đã vận dụng tốt trang bị của tôi mà!” Tôi âm ức vận lại. Nếu tôi không dùng được trang bị này, làm sao một cô gái không được huấn luyện gì như tôi có thể đấu với Lãnh Hồ, kẻ có thể là sát thủ hoặc khủng bố được chứ?

Lãnh Hồ hừ lạnh, “Chị không hiểu được khả năng của trang bị trên người chị chút nào.

“Hôm nay dừng ở đây thôi, Vương Tử. Chị làm rồi rất thất vọng!” Lãnh Hồ vừa dứt lời liền quay đầu bỏ đi không thèm liếc mắt lại.

Lời của Lãnh Hồ đâm thật mạnh vào lòng tôi. Tôi đã làm gì sai? Tôi đã cố hết sức để theo được chương trình huấn luyện của Lãnh Hồ mà. Nghĩ tới lại âm ức, lệ bắt đầu dâng đầy mắt tôi.

“Vương Tử, đừng khóc.” Du lập tức chạy về phía tôi và quay đầu phàn nàn Lãnh Hồ vốn đã đi một quãng xa, “Lãnh Hồ, sao cậu nghiêm khắc quá vậy? Vương Tử chỉ là một cô gái thôi, hôm nay cũng mới là ngày đầu tiên huấn luyện.”

“Dừng luyện nữa, Tiểu Lam!” Về mặt mặt mũi của Trác ca ca có thể thấy rõ, “Chúng anh sẽ thay em cứu Chúa Tể Sinh Mệnh.”

Tôi lập tức nhảy dựng lên mà hét, “Không! Em nhất định không bỏ cuộc!”

Mọi người đều bị tiếng hét the thé của tôi làm cho giật mình ngơ ngác. Lãnh Hồ cuối cùng mới nhân nhượng nói, “Cuối cùng chị cũng giống Vương Tử hơn một chút rồi đấy.”

Tôi đông cứng người. Ý Lãnh Hồ là sao? Cậu ta thấy tôi không giống Vương Tử sao? Nhưng tôi là Vương Tử mà...

Tôi lập tức lao tới trước mặt Lãnh Hồ, dang tay dang chân ra đứng chắn trước mặt cậu. Tuy nhiên, Lãnh Hồ chỉ hơi nhưn mày rồi quay người đi vòng qua tôi.

“Đợi đã, Lãnh Hồ, “Tôi vội mở miệng, “Cậu vừa nói vậy là sao? Cậu nghi ngờ thân phận Vương Tử của tôi sao?”

Lãnh Hồ lại lạnh lùng liếc tôi. “Chị giống Vương Tử ở điểm nào? Ít nhất, tôi cũng chưa từng thấy Vương Tử nhỏ lệ, cũng chưa thấy Vương Tử đánh đắm thảm hại như vậy.”

“Đây là đời thật! Đấu phải là game!” Tôi không khỏi cự lại. Sao có thể so sánh kỹ năng chiến đấu trong game với ngoài đời được chứ?!

“Hừ, hóa ra Vương Tử chỉ vì những lời đó mà chùn lại à?” Lãnh Hồ mỉa mai nói.

Tôi... vì những lời đó mà chùn lại? Có lẽ nào bởi tôi cứ vô thức cho rằng ngoài đời không thể làm được như game, nên tôi không thể thực hiện được?

Tôi chạm vào trang bị trên người và dùng hết sức bình sinh nhớ lại những trận chiến tôi đã tham gia trong Đế Nhị Sinh Mệnh.

Trận chiến đầu tiên. Làm sao tôi quên được? Tôi từ sợ tới muốn chết đã có thể vui vẻ chém bọn chúng như chặt cá. Lúc đó, tôi còn học được là việc quan trọng nhất là phải tìm được nhược điểm của chúng và dùng phương pháp đơn giản mà hữu hiệu nhất để tấn công.

Tôi cũng nhớ lần đầu tiên tôi chiến đấu với một người chơi. Lúc đó tôi đấu với Hắc Ám Tà Hoàng Đội còn đối thủ của tôi là Tà Linh. Tiếng đao kiếm tương khắc vang rền ngày ấy làm chúng tôi hứng chiến biết bao.

Tôi nhắm mắt lại. Những hình ảnh của chiến trận tôi từng kinh qua lướt qua trong tâm trí. Vô tri vô giác, tôi bắt đầu thực hiện bài tập yêu thích của tôi: múa đao!

Các thế chém ngang chặt dọc đều được tôi lần lượt biểu diễn. Động tác của tôi uyển chuyển, trong nhu có cương mà vẫn rất có lực. Hơn nữa, cơ thể tôi dần dần trở nên mỗi lúc một nhẹ nhàng hơn. Tôi là chiến sĩ trọng linh hoạt; tốc độ của tôi cực kì nhanh nhạy, né đòn chỉ là chuyện đơn giản với tôi!

Tôi sai mấy bước dài tới bức tường cạnh tôi. Sử dụng tốc độ, tôi chạy thật nhanh trên đó. Cuối cùng, tôi lộn người và an toàn hạ xuống đối mặt với Lãnh Hồ, cách cậu ta không tới nửa bước.

“Vương Tử!” Lãnh Hồ lại lộ ra một nụ cười hiền thấy (Mặc dù tôi về sau nhận ra đây là ‘cười hiểm’ chứ không phải ‘cười hiền’*!)

(*Cười hiểm/ cười hiền: chơi chữ. Trong bản gốc, từ trước là ‘nguy tiểu’, nghĩa là cười nguy hiểm, từ sau là ‘vi tiểu’ nghĩa là mỉm cười, cười nhẹ. Hai từ này đồng âm nên Vương Tử sử dụng phép chơi chữ. Đây là hai cụm từ khó dịch, tôi tạm sử dụng từ như trên, mong bạn đọc thông cảm và hiểu cho tôi. Bạn đọc có cách dịch hay hơn, mời liên hệ để sửa chữa. – nhóm PR và meomeo.)

“Từ mai trở đi, ngoài chạy bộ, chị chỉ cần đấu với tôi thôi.”

“Cần gì đợi tới mai. Tiếp chiêu đi, Lãnh Hồ!” Tôi nói, cười đầy tự tin, trong lồng ngực cũng tràn đầy hào khí.

“Không thành vấn đề,” Lãnh Hồ nói với một tia phản kích trong đáy mắt.

Trong khoảnh khắc, tôi lùi một bước, đồng thời người đẩy về sau, đao quang trong tay rạch một đường ngang về phía Lãnh Hồ. Lãnh Hồ lập tức dùng kế vây Ngụy cứu Triệu*. Cậu ta không chặn đao quang của tôi mà lại nâng đao nhỏ trong tay vung về phía tôi. Trong khoảnh khắc phân định sống chết này, chúng tôi đều lùi một bước, tránh đòn của kẻ thù.

“Được!” Lãnh Hồ quát khẽ một tiếng. Cậu ta chủ động biến thủ thành công, và, dùng tốc độ của mình, tức khắc đã tới trước mặt tôi.

Thời khắc Lãnh Hồ mất đầu chuyển động, tôi cũng đã giương đao quang thủ trước ngực, sử dụng lưỡi đao dài giữ khoảng cách giữa tôi và cậu ta. Dù sao phạm vi tấn công của đao tôi cũng hơn hẳn dao của cậu ta. Chỉ cần giữ được khoảng cách giữa cả hai thì tôi nhất định không thua.

Ngay khi Lãnh Hồ sắp tiến vào phạm vi công kích của tôi, cậu ta đột nhiên đổi một thế đứng kì lạ. Bàn tay cầm đao của cậu tạo dáng... ném đao. Tôi đột ngột nhận ra, chẳng có lẽ...

“Chị đã chết, Vương Tử,” Lãnh Hồ trầm tĩnh nói, “nếu đây là đánh nhau thật.”

Nghe vậy, quả nhiên... Tôi buồn bực buông tư thế chiến đấu. Thua là thua thôi. Tôi hào phóng thừa nhận, “Phải, tôi thua rồi. Nhưng cũng không sao, vẫn còn nhiều ngày để tôi đánh bại cậu.”

Ánh mắt Lãnh Hồ lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng miệng chỉ lạnh nhạt nói, “Đã qua giờ ăn tối lâu rồi. Đi ăn thôi. Rồi chị có thể tự làm quen xem dùng trang bị thế nào.”

Dứt lời, nhất Lãnh Hồ rời khỏi tôi. Cậu ta dùng mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói, “Những người khác, sau bữa tối, tôi sẽ chỉnh kĩ năng chiến đấu cho từng người.” Nói xong, Lãnh Hồ bước về phía cửa và thân nhiên lấy một hộp cơm vừa được đưa tới và dùng bữa mà không thèm quan tâm ai khác nữa.

Tiểu Long Nữ không nhịn được, hỏi tôi, “Vương Tử, lúc đó hai người còn chưa chạm đao, sao cậu đã tự nhận thua rồi?”

Tôi thân nhiên đáp, “Cậu không thấy động tác của Lãnh Hồ sao? Trong tay cậu ta có phi đao, cậu ta mà nhắm vào tôi mà ném, dám chắc với khả năng của Lãnh Hồ, tôi sẽ tèo ngay trong một chặp.”

“Mẹ kiếp, phi đao?” Mặc dù Dương Danh không có quạt lông vũ, nó vẫn làm dáng như thế đại hiệp đẹp trai nho nhã. Nó vừa tạo dáng vừa chấp tay về phía Lãnh Hồ, “Chẳng hay huynh đệ đây chính là truyền nhân của Tiểu Lí Phi Đao**? Thất lễ, thất lễ.”

“Sở Lưu Hương***, chẳng nên mau nghĩ xem chiến đấu sai chỗ nào đi, kéo không sau này tụi này sẽ được xem kịch hay Sở Lưu Hương được Tiểu Lí Phi Đao dạy dỗ thâm đồ nhé,” Tiểu Long Nữ lạnh lùng mỉa mai.

Thật không may, sau bữa tối, Sở Lưu Hương đúng là bị Tiểu Lí Phi Đao dạy dỗ thật, hơn nữa lại còn dạy dỗ bị khóc không bút nào tả xiết.

(*Vây Ngụy cứu Triệu: Trong bản convert là vây Yến cứu Triệu, nhưng khi wiki tôi lại nhận được kết quả là “Vây Ngụy cứu Triệu”. Đây là một trong 36 kế ở thời Tam Quốc. Năm 354 TCN, Ngụy Huệ Vương phát động một cuộc tấn công quy mô lớn vào nước Triệu, một số nhà sử học cho rằng để trả thù việc họ đã tàn phá nước Ngụy trước đó. Tới năm 353 TCN, Triệu thua nhiều trận lớn và một trong những thành lớn của họ – Hàm Đan – bị bao vây. Vì thế nước Tề lân cận quyết định giúp đỡ nước Triệu. Chiến thuật mà Tề sử dụng do Tôn Tẫn, lúc ấy là quân sư nước Tề, đề ra. Tề tấn công vào nước Ngụy đang bao vây Triệu, buộc Ngụy phải rút lui. Chiến thuật này đã thành công: quân Ngụy vội vàng rút về, và gặp quân Tề ở Quế Lăng, nơi Ngụy đã bị đánh bại một trận mang ý nghĩa quyết định. Từ sự kiện này xuất hiện câu nói: “Vây Ngụy cứu Triệu”. Chiến lược này có nghĩa là tránh đánh thẳng vào trận chiến mà đánh vào yếu điểm ở chỗ khác. – nhóm PR và meomeo tham khảo wiki.

**Tiểu Lí Phi Đao: Nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Đa Tình Kiếm Khách, Vô Tình Kiếm và nằm trong bộ truyện Tiểu Lý Phi Đao của nhà văn Cổ Long. Tiểu Lý Phi Đao vốn tên là Lý Tâm Hoan, vũ khí sử dụng là phi đao (dao bay), do phóng ra chưa trật bao giờ, nên mới có biệt hiệu “Tiểu Lý phi đao, lệ bất hư phát”. Nghĩa là ‘Phi đao của Tiểu Lý, phóng ra không sai trật’. – nhóm PR và meomeo tham khảo wiki.

***Sở Lưu Hương: Sở Lưu Hương là đại hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp cùng tên của Cổ Long. Chàng cướp của người giàu chia cho người nghèo. Phong Vô Tình được miêu tả là rất hay bắt chước điệu bộ của người này. – nhóm PR)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.8 - Chương 5: Xuất phát.

“Mọi người, tới đây một chút.” Tiểu Long Nữ đột nhiên thần thần bí bí lừa hết mọi người lại một chỗ.

“Tiểu Long Nữ, cậu tính làm gì?” Tôi vừa đánh một trận khò khè với Lãnh Hồ, và chỉ còn ba ngày nữa là hạn hai tuần vừa hết. Mặc dù tôi đã đạt mức B từ đâu, nhưng tôi vẫn không lên nổi mức A. Lãnh Hồ còn lạnh lùng ‘tia’ tôi một câu “Còn kém xa” làm tôi tức phát điên. Nếu không đạt mức A để chứng tỏ bản thân với Lãnh Hồ thì làm sao tôi cam tâm được chứ?

“Đừng lâu bầu nữa, qua đây mau!” Tiểu Long Nữ đi lại trước một màn hình lớn, bấm vài nút, và màn hình hiện lên... Dương Quang mặt mày hí hửng và Kenshin mặt mày bất đắc dĩ!

“Tình Thiên!” Dương Quang phấn khích khò nói nhìn Tình Thiên.

“Dương Quang!” Tình Thiên lập tức lao về phía màn hình, suýt thì ấn cả người vào nó. Cô nàng nhanh chóng bắn súng liên thanh, “Dương Quang, ở trong game anh ổn cả chứ? Anh không bị bọn NPC bắt nạt chứ? Anh có ăn đầy đủ không? Nếu lạnh nhớ mặc thêm áo nhé.”

“Được, anh sẽ mặc thêm áo.” Dương Quang sung sướng tới cười ngốc. (Cậu là trí tuệ nhân tạo đó... Cậu ốm thử tôi xem?)

Bởi Dương Quang đã có người săn sóc, tôi cũng hỏi thăm Kenshin, “Kenshin, anh dạo này thế nào?”

“Không ổn lắm.” Kenshin cau mày.

Tôi vốn chỉ hỏi thăm cho có, không nghĩ tới Kenshin lại đáp là ‘không ổn’. Tôi ngây ra một lúc rồi mới lo lắng vội hỏi, “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“NPC liên tục tấn công các thành phố. Chỉ có Dương Quang, An Thụy, Hòa Hoàng, Bánh Bao Nhân Thịt và tôi, cộng thêm vài người chơi ở lại bảo vệ Vô Ngân Thành, tình hình hơi căng.” Kenshin lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“NPC đang tấn công các thành phố?” Mắt tôi mở lớn. Có chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy? NPC thời nay còn tấn công cả thành phố cơ à?

“Ngoài Vô Ngân Thành, các thành phố khác cũng đã bị tấn công, và thiệt hại hiện cực kì nghiêm trọng. Bây giờ càng lúc càng ít người chơi dám vào Đế Nhị Sinh Mệnh rồi.” Dương Quang mà cũng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nói, “Ngược lại, càng lúc càng nhiều NPC chạy tới.”

“Xin lỗi, chúng tôi không đủ khả năng bảo vệ được Nhật, Nguyệt và Tinh Thành,” Kenshin nhàn nhạt nói.

“Không sao.” Tôi thấy cảm kích từ tận đáy lòng. “Mọi người nguyện giúp chúng tôi bảo vệ Vô Ngân thành là tôi đã rất, rất cảm kích mọi người rồi.”

“Dương Quang, Kenshin, hai người đã giúp chúng tôi tìm được chỗ ở hiện tại của Long Điện chưa?” Tiểu Long Nữ giục.

“Tìm chỗ ở hiện tại của Long Điện? Sao lại vậy?” Tôi khó hiểu hỏi.

Tiểu Long Nữ đảo mắt khinh bỉ, “Đàn quá! Nếu chính phủ đã không tìm được Long Điện, thì chúng ta tìm sao được chứ? Đương nhiên phải dựa vào NPC có ý thức bản thân như cậu ta rồi!”

Dương Quang mỉm cười, “Chúng tôi tìm thấy rồi. Cũng may là Chúa Tể cũng không cảnh giác với hai chúng tôi. Khi tôi tới gặp ngài, Chúa Tể còn chào hỏi tận tình và khuyên tôi nên đổi đài từ tể với Tình Thiên. Một cô gái như Tình Thiên khó gặp lắm.”

Tình Thiên không khỏi đỏ mặt, “Đâu có, em độc đoán lắm mà...”

Dương Quang lộ vẻ mặt kích động, “Tình Thiên rất hoạt bát và chân thành. Anh yêu Tình Thiên nhất.”

Nghe vậy, mặt Tình Thiên càng đỏ lựng lên như cua luộc.

“Thôi được rồi, muốn ‘tình tở’ cũng phải để sau đi. Hiện tại nói cho chúng tôi Long Điện đang ở đâu trước đã.” Tiểu Long Nữ dang hai tay ra, bắt lực nhìn đôi uyên ương không biết ngưng là gì này.

“Hắn đang ở trên một hòn đảo.” Dương Quang vừa dứt lời, một tấm bản đồ thế giới bỗng nhiên hiện ra trên màn hình. Tấm bản đồ chậm rãi tập trung vào một phạm vi duy nhất. Cuối cùng, một hòn đảo nhỏ xuất hiện trên tấm bản đồ.

“Một hòn đảo! Như vậy thì càng khó. Làm sao chúng ta đánh lạc hướng Chúa Tể Sinh Mệnh để tới được hòn đảo đó đây?” Tiểu Long Nữ nhíu mày. Với năng lực của Chúa Tể Sinh Mệnh, chỉ cần tới gần hòn đảo đó là đã bại lộ rồi.

“Đơn giản.” Kenshin bình thản nói, “Trong vòng hai ngày nữa, chính phủ sẽ gửi công vật cho Long Điện. Những gì mấy người phải làm chính là lên lên vào trong phi thuyền. Dương Quang và tôi sẽ giúp mấy người tránh được sự điều tra của Chúa Tể Sinh Mệnh.”

“Ừay, hai người có thể làm vậy thật hả?” Tôi sốc nặng nhìn Kenshin.

Kenshin im lặng một lúc rồi mới nói, “Lúc đầu, kế hoạch dung hợp vốn vẫn thực hiện được nếu Long Điền hợp nhất với tôi hoặc Dương Quang, nhưng Chúa Tể đã thuyết phục Long Điền, nên Long Điền mới quyết định tiếp tục hợp nhất với Chúa Tể...”

Mọi người đều chìm vào yên lặng. Tôi thực sự tin tưởng Chúa Tể Sinh Mệnh nhất định sẽ làm loại chuyện này. Anh ấy đúng là... quá thiện lương.

“Vương Tử, tôi giao Chúa Tể cho cậu đấy.” Kenshin nhìn thẳng vào tôi.

“Đừng lo, kể cả anh có không nói tôi, tôi cũng nhất định cứu anh ta.” Tôi không hề khiếp đảm nhìn Kenshin, và Kenshin, người vốn luôn làm mặt lạnh, cũng nở một nụ cười hiếm thấy.

“Được rồi, giờ quyết định xem ai có thể đi nào.” Tiểu Long Nữ trưng ra một nụ cười gian ác. “Lãnh Hồ đi là khỏi bàn. Nam Cung Túy cũng sớm đạt mức B rồi. Vương Tử cũng đạt rồi. Tà Linh cũng không thành vấn đề. Phong Vô Tình đạt, Lang đại ca cũng thế. Cuối cùng, tôi cũng đi. Tôi cũng thành công đạt rồi!”

“Hức, Doll không được đi sao?” Hai mắt Doll dăng đầy lệ, “Doll cũng đạt mà.”

“Không!” Mọi người cùng đồng thanh hét lên.

“Công chúa, nếu có mệnh hệ gì với người, sẽ xảy ra vấn đề ngoại giao nghiêm trọng đấy.” Vũ Liên đại tâu nhún mày.

“Ồ...” Doll không khỏi chu miệng, nhưng biết độ trọng đại của vấn đề, con bé cũng không tranh cãi gì nữa.

“Tinh Thiên và Phượng Hoàng cũng bị loại. Cũng phải, bắt đàn bà con gái luyện tập đạt tới mức B trong hai tuần ngắn ngủi đúng là hơi làm khó nhau quá.” Tiểu Long Nữ lắc lắc đầu thờ dài, quên mất là có ba cô gái cũng luyện tập đạt tới mức B trong hai tuần ngắn ngủi, trong đó tính cả cô nàng.

Tinh Thiên và Phượng Hoàng cười bất đắc dĩ.

“Cho tôi đi với!” Một giọng oán phụ vô cùng thê lương vang lên. Phải, chính là Du đang kéo kéo vạt áo tôi như thể đặt hết mạng vào đó, liên tục lặp lại, “Cho tôi đi cho tôi đi cho tôi đi...”

Tôi bất lực cúi đầu nhìn anh. “Nhưng thầy có đạt đâu...”

“Tôi biết.” Du buồn rầu rũ vai.

“Vậy khỏi đi làm gánh nặng!” Tà Linh không lưu tình nói.

Vai Du run mạnh, nhưng vẫn kiên định không rời, “Tôi muốn đi.”

“Dựa vào cái gì?” Tà Linh gần như quát lên, “Thầy muốn quấy một Tiểu Lam sao? Thầy muốn đang giữa thời khắc nguy hiểm em ấy phải phân tâm bảo vệ thầy sao?”

“Tôi...” Du đau đớn dùng hai tay che mặt, “Tôi muốn đi cùng Vương Tử.”

Tôi cũng thấy tội lỗi cho anh, nhưng tôi vẫn không tính cho Du theo. Dù sao chuyện này quá nguy hiểm, mà tôi lại không muốn ai bị thương. “Thầy cứ ở đây đợi em đi. Thầy không đi với em cũng không sao.”

“Tôi...” Sau khi thốt ra được chữ này, Du chậm rãi cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Mặc dù biết Du nhất định là rất thất vọng, tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi chỉ biết bỏ lại anh và bắt đầu bàn bạc với Tiểu Long Nữ. Làm thế nào chúng tôi có thể lên lên vào phi thuyền mà chính phủ gửi cống vật cho Long Điền đây?

“Chúng tôi có thể giúp mấy người tránh tất cả máy móc dò xét, nhưng mấy người phải tự trốn tai mắt của loài người,” Kenshin nói rõ những việc anh có thể làm.

Nghe vậy, tôi liền vui vẻ nói, “Thế là đủ rồi”. Mặc dù một kẻ như Long Điền xuất hiện làm cho cả thế giới bắt đầu lo ngại về việc sử dụng máy tính, nhưng dù gì chúng tôi cũng đã phụ thuộc vào máy tính và mạng Internet quá lâu rồi. Con người đã không thể rời xa công nghệ từ đời thừa nào rồi. Kể cả Long Điền có xuất hiện chẳng nữa, con người vẫn sẽ phụ thuộc hầu hết vào sự giám sát của máy tính thôi.

“Tiểu Long Nữ, nhớ tải tôi vào một máy tính cỡ nhỏ cô có thể mang theo bên mình. Như vậy tôi vừa có thể kiểm soát tình hình trên màn hình, vừa có thể liên lạc với Dương Quang trong trường hợp chúng ta cần thay đổi chiến lược.” Lần đầu tiên Kenshin phá lệ nói dài dòng như vậy, “Hai chúng tôi không có nhiều quyền năng như Chúa Tể Sinh Mệnh, không thể ở quá nhiều chỗ một lúc được. Chúng tôi chỉ có thể làm được vậy thôi.”

“Thế là đủ rồi.” Tôi gật đầu.

~*~

Sau khi lọt được vào phi thuyền của chính phủ, tôi chỉ có thể kết luận đây đúng là một hoạt động đầy kịch tính và kích thích, đồng thời không tốt cho

người tìm có vấn đề.

Cũng còn may là tìm mọi người có vẻ hoạt động hoàn toàn bình thường. Nhờ vào sự lén lút chuyên nghiệp của Lãnh Hồ và sự chỉ dẫn của Kenshin và Dương Quang, chúng tôi, nhìn chung, đều chỉ mém chứ chưa có lên con trụ tìm. . .

“Ài, mình thực sự cố tình phạm pháp rồi. Thật không xong rồi!” Nam Cung Túy đột nhiên oán thán. Mặc dù trước khi xuất phát Nam Cung Túy đã cất lực phản đối, nhưng cuối cùng anh vẫn ngoan ngoãn theo chúng tôi phạm pháp, bởi tình hình hiện tại cũng không còn cách nào. Hơn nữa anh còn vận dụng thân phận cảnh sát để giúp chúng tôi tránh được rất nhiều cạm bẫy nguy hiểm.

Tuy nhiên, khi chúng tôi bước một bước lên phi thuyền, chúng tôi mới nhận ra tình hình khá tệ. Sức chứa của con thuyền này quả thực không lớn lắm, vậy nên không cách nào giấu hết chúng tôi vào được. Nếu người của chính phủ mà bắt đầu chuyển đồ lên phi thuyền, chắc cú sẽ phát hiện ra bọn tôi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi và hét vào cái máy tính bảng Tiểu Long Nữ cầm trong tay, “Kenshin, khởi động phi thuyền tiến thẳng tới chỗ Long Điền, rồi cắt hết liên lạc của chính phủ với Long Điền. Đừng để bọn họ dùng máy tính báo với Long Điền là phi thuyền này đã bị cướp mất.”

“Cậu tính trực tiếp giả mạo nhân viên chính phủ tới đó sao?” Tiểu Long Nữ sững sờ.

Tôi vừa dứt mệnh lệnh với Kenshin, chiếc phi thuyền đã bắt đầu cất cánh. Kenshin cũng thẳng thừng nói, “Nhân viên chính phủ đã tới gần lắm rồi. Không còn thì giờ do dự nữa đâu. Tôi sẽ khởi động phi thuyền. Mọi người, mời ngồi vào ghế và cài đai an toàn.”

Nghe vậy, chúng tôi đồng loạt tìm ghế mà ngồi xuống. Chúng tôi suýt thì không đủ thời gian cài đai an toàn khi thân tàu đột nhiên rung lắc, rồi chúng tôi cất cánh, lập tức bay thẳng lên trời.

“Dương Quang, cậu đã mở cổng chưa?” Khuôn mặt Kenshin xuất hiện trên màn hình của phi thuyền. Cạnh khuôn mặt anh là một hình ảnh nhỏ của Dương Quang, như thể Kenshin đang trò chuyện với cậu vậy.

“Tôi đang tiến hành mở cổng, nhưng thời gian gấp gáp quá, tôi không thể mở rộng cổng được.” Dương Quang rất chuyên nghiệp nói, “Kenshin, cậu cứ lộn thẳng tàu rồi lên qua là tốt nhất.”

“Biết rồi.” Kenshin mặt mày vẫn vô cảm, nhưng ngay lập tức, con tàu từ trạng thái nằm ngang chuyển sang nằm dọc.

“Mình cảm thấy như đang cười trai. . .” Mặt Dương Danh tái nhách đi khi nó nhớ lại kí ức kinh hoàng ngày cười An Thụy đi biển.

“Kenshin, có mấy phi thuyền nhỏ đuôi theo đằng sau cậu.” Dương Quang vừa dứt lời, một hình ra đa xuất hiện trên màn hình. Đúng là có mấy phi thuyền nhỏ đuôi theo sau chúng tôi thật.

“Bọn họ có vẻ thù địch đấy.” Dương Quang lại lo lắng cau mày, “Có nên phản kích không?”

Tôi đột nhiên nảy ra một ý, “Dương Quang, cậu có thể giả vờ làm Chúa Tể Sinh Mệnh cảnh cáo bọn họ đừng đuôi theo chúng ta, bằng không chúng ta sẽ phóng vũ khí nguyên tử.”

Dương Quang vui vẻ cười nói, “Được, như vậy chúng ta không cần tấn công họ nữa.”

Chỉ một thoáng sau là những phi thuyền nhỏ đằng sau đã dừng lại. Bọn họ không dám có động tĩnh gì nữa, cứ để mặc chúng tôi lách qua cánh cổng bay đi.

Thấy vậy, chúng tôi cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy được rồi, từ giờ tôi sẽ tập trung hết sức ngăn chính phủ phát tin này ra ngoài. Kenshin, tôi giao chuyện chặn tai mắt của Chúa Tể cho cậu đấy.” Nụ cười vui vẻ của Dương Quang từ từ biến mất khỏi màn hình.

Dưới sự kiểm soát của Kenshin, phi thuyền bay rất êm. Tôi không khỏi phá vỡ sự im lặng, cảm thán nói, “Nếu lúc trước có người nào bảo em là em sẽ trộm phi thuyền của chính phủ, em nhất định sẽ chửi hấn tội nói gở.”

Nghe tôi nói vậy, Nam Cung Túy cũng cười khở, “Anh cũng nghĩ vậy.”

Mọi người đều phá lên cười, và bởi ngồi phi thuyền quá chán, tôi bắt đầu nghĩ tới năng lực chiến đấu cực mạnh và kĩ năng lẩn trốn thần kì của Lãnh Hồ. Tôi không nhịn được hỏi, “Lãnh Hồ, rốt cuộc làm sao mà cậu có khả năng chiến đấu mạnh dữ vậy?”

Lời vừa thoát khỏi miệng tôi, mọi người đều tò mò nhìn Lãnh Hồ chăm chăm. Như thể mọi người cũng có chung nghi vấn này từ lâu.

“Gia đình tôi thuộc xã hội đen,” Lãnh Hồ nói ngắn gọn.

Mọi người đều nín lặng một lúc tới khi Nam Cung Túy nhịn không nổi hỏi, “Cho dù xã hội đen cũng biết dùng đao kiếm, nhưng mà vẫn là tính hướng bắt đết dĩ mới sử dụng tới. Bọn họ nếu có súng là đều dựa vào súng hết. Một phần từ xã hội đen lúc nào cũng cầm phi đao chạy qua chạy lại như cậu, tôi chưa thấy bao giờ. . .” Nam Cung Túy nói tới đây, Lãnh Hồ vẫn im lặng không đáp. Thay vào đó, Nam Cung Túy lại tự dừng lại, như thể đang tự lự gì đó.

Cuối cùng, Nam Cung Túy mới thận trọng hỏi, “Chẳng lẽ cậu... ở trong băng nhóm Quan Đông?”

Kantou daiki*: Không phải loại đồ ăn này biến mất lâu rồi sao? Tôi cứ tưởng chỉ mình tôi biết tới mùi vị của loại thức ăn này chứ. Không ngờ Nam Cung Túy cũng có hứng thú với nó thế.

(*Kantou daiki: trong tiếng Trung món này đọc là Quan Đông chủ, đồng âm với Quan Đông tử (băng nhóm Quan Đông). Kantou daiki là tên gọi khác của món mì Oden ở miền Kantou của Nhật Bản (trong tiếng Trung Kantou đọc là Quan Đông). Mì này bao gồm một số nguyên liệu khác như trứng luộc, củ cải daikon và cá trụng trong nước dùng. – nhóm PR)

“Không.” Lãnh Hồ liếc nhìn Nam Cung Túy. Nam Cung Túy vừa bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, Lãnh Hồ đã lộ ra một nụ cười hiểm hoi, “Tôi là người của Băng Đế Thế Gia.”

Băng Đế Thế Gia? Tôi hoàn toàn không hiểu mô tê gì, nhưng miệng Nam Cung Túy lại há hốc ra, làm tôi lo quai hàm anh có thể rớt xuống bất cứ lúc nào. Một hồi lâu sau, anh lộ ra một vẻ mặt đột nhiên nhận ra, hét lên, “Ngân Diện Khoái Hồ* của Băng Đế Thế Gia! Trời đất ơi! Sao mình lại không nhận ra cơ chứ?”

(*Ngân Diện Khoái Hồ: con cáo mau lẹ mặt bạc. – meomeo)

Tôi vẫn chả hiểu mô tê gì sất, nhưng thằng em Dương Danh nhà tôi lại biểu lộ một vẻ cực kì sùng bái. Nó xúc động nói, “Không thể tưởng tượng được mình lại được Ngân Diện Khoái Hồ chỉ đạo võ công cho! Hay, không uống công sống tới nay.”

Có khoa trương như vậy không? Mới lúc trước còn mĩa cậu ta là “Tiểu Lí Phi Dao”, giờ nó đã thành fan cuồng của Lãnh Hồ rồi. Tôi nhin không đành xen vào, “Rốt cuộc là sao? Băng Đế Thế Gia là gì? Ngân Diện Khoái Hồ?”

“Cho xin đi má, bà chị, đây chính là băng chính nghĩa của xã hội đen, Băng Đế Thế Gia đó. Chị không biết họ sao? Băng Đế Thế Gia có sát thủ nổi tiếng – Nhân Diện Khoái Hồ. Chị không biết ành sao? Nghe đồn ành là kẻ đáng sợ đã giết chết thủ tướng hai nước đó.” Nét mặt Dương Danh rõ ràng ý nói tôi đúng là ngu dần thiếu hiểu biết khỏi nói, nhưng nó lại chợt nghĩ ra một chuyện và gào ầm lên, “Trời đất ơi! Bà chị tôi còn có thể đánh lại được Ngân Diện Khoái Hồ tận 10 phút. Chị, bà thành cao thủ đại nội được rồi.”

Tôi ghệt mặt ra nhìn Lãnh Hồ. Cậu nhóc này giết chết thủ tướng hai nước?

“Bọn họ không được tính là thủ tướng. Bọn họ chỉ là kẻ đứng đầu mấy nước nhỏ nổi dậy thôi,” Lãnh Hồ thờ ơ giải thích.

Vẫn ngẫu quá đi... Hóa ra cậu ta đúng là phần tử khủng bố thật. Tôi nghiêng đầu nghĩ. Ồi xời ẹ, nhóm có mấy người, chẳng được mấy mớ bình thường.

“Chúng ta đã bay trên hòn đảo đó rồi.” Kenshin bình tĩnh nói, “Chuẩn bị hạ cánh.”

Im lặng, chúng tôi ngồi trên ghế đợi lúc hạ cánh, nhưng khi phi thuyền nghiêng ngả đôi chút khi chúng tôi cuối cùng cũng đáp xuống, mọi người đều đã thiếu kiên nhẫn tháo đai an toàn.

“Từ giờ trở đi tôi không thể giúp gì cho mấy người nữa đâu.” Kenshin thẳng thừng, “Tôi sẽ tiếp tục ở đây canh chừng phi thuyền và đợi mọi người trở về. Dương Quang sẽ chịu trách nhiệm che chắn mọi người từ giờ, nhưng chúng tôi không biết Dương Quang đấu với Chúa Tể Sinh Mệnh thì làm được đến đâu. Mọi người hãy cẩn thận.”

Tôi gật đầu, “Hiểu rồi.”

Từng người một lục tục rời khỏi phi thuyền. Khi tôi bỗng dưng quay đầu lại nhìn, Lãnh Hồ đang chú mục vào màn hình có Kenshin. Cậu ta dùng giọng lạnh lùng hỏi, “Khi mọi chuyện kết thúc, về nhà tôi nhé? Tôi có thể đảm bảo sự an toàn của anh.”

Kenshin trầm mặt hồi lâu, “Nói sau, hiện tại... giúp tôi bảo vệ Vương Tử.”

“Biết rồi.” Lãnh Hồ không dây dưa thêm, xoay người rời đi.

Kenshin thực sự quan tâm tới tôi rất nhiều. Tôi không khỏi nở nụ cười. Hóa ra anh chàng này cũng là một kẻ ngoài lạnh trong nóng.

Vừa rời khỏi phi thuyền, tôi liền quan sát khu vực xung quanh. Ngoài sân bay bằng phẳng nơi chúng tôi đổ phi thuyền, địa thế những nơi khác khiến tôi cảm thấy mình vừa hạ cánh xuống rừng rậm nguyên thủy, nhưng vậy cũng không sao. Thề này, chúng tôi khỏi cần lo chuyện không tìm ra Long Điện trên hòn đảo nhỏ này. Cả đảo chỉ có duy nhất một tòa nhà. Kể cả mù đường vô địch thiên hạ như tôi cũng dễ dàng tới được đó nữa là.

“Mọi người, mau trốn đi. Có gì đó đang tới,” Lãnh Hồ đột nhiên cảnh báo. Chúng tôi lập tức lẩn vào trong cây cối rậm rạp xung quanh và hé mắt nhìn trộm qua những kẽ lá.

Hai con rô bốt đang đi về hướng chúng tôi. Một con rô bốt có dạng người trong khi con còn lại trông giống một con ngựa, nó thậm chí còn kéo theo một chiếc xe ngựa chỉ trong sách lịch sử tôi mới thấy.

Hai con rô bốt dừng lại ngay trước phi thuyền và con rô bốt dạng người đi vào trong phi thuyền. Không lâu sau nó đi ra ngoài và thông báo, “Trong phi thuyền không có công vật; trong phi thuyền không có công vật... Phi thuyền, phi thuyền chưa hạ cánh... Phi thuyền đã bị đâm.” Dứt lời, con rô bốt hình

người đưa con rô bốt hình ngà rời đi.

Đã xảy ra chuyện gì? Phi thuyền còn nguyên vẹn đậu ngay trước mắt chúng tôi đây, mà con rô bốt mới đầu vừa nói phi thuyền chưa hạ cánh, sau lại bảo phi thuyền đã bị đâm. Rốt cuộc là dây thần kinh nào của con rô bốt... à nhầm, ý tôi là, vít nào của con rô bốt này chưa vận chặt mà đầu óc nó lại có vấn đề vậy chứ?

Tiểu Long Nữ bước ra khỏi bụi cây và gọi chúng tôi. “Mau tới đây đi. Dương Quang đã giúp chúng ta làm hỗn loạn con rô bốt kia rồi.”

Tôi đột nhiên nhận ra đây chính là hành động của Dương Quang. Tôi vội chạy ra khỏi bụi cây, hỏi, “Chúng ta đi ngay về phía tòa nhà đó sao?”

“Đợi một chút. Dương Quang nói nơi này rất kì lạ. Cậu ta muốn kiểm tra trước.” Tiểu Long Nữ nhún nhún vai, tỏ vẻ lo lắng.

Một lúc lâu sau, giọng nói ảm áp của Dương Quang mới vang lên từ chiếc máy tính bảng trong tay Tiểu Long Nữ, “Phù, mất bao công sức tôi mới hạ được hệ thống canh phòng của tòa nhà để chúng không phản ứng với mọi người, nhưng mọi người phải cẩn thận. Khả năng chống chế người máy của tôi không cao. Trong tòa nhà đó có mấy con rô bốt tôi không cách nào xâm nhập vào được.”

“Hiểu rồi. Nếu thấy rô bốt, tránh được con nào chúng tôi sẽ tránh ngay.” Tôi gật đầu.

Hòn đảo nhỏ này thật không hổ bị tôi gọi là rừng rậm nguyên thủy. Xung quanh chúng tôi đều là cây cối, như thể loài người chưa khai phá tới đây. Nếu không phải có tòa nhà đó, tôi không đời nào tin chỗ này từng có người đặt chân tới.

Bước qua khu đất rêu mọc đầy, cỏ dại và dây leo khắp nơi, nhóm chúng tôi vô cùng thận trọng dần bước. Mặc dù tôi cũng thuộc kiểu người nhanh nhẹn linh hoạt, cũng không khỏi lao đảo mấy bận, chớ nói tới những người khác... Đương nhiên, phải trừ Lãnh Hồ và Tiểu Long Nữ ra. Thực lực của Lãnh Hồ đã có thể miêu tả là không phải con người nữa rồi, còn Tiểu Long Nữ thân là đạo tặc có khả năng độn thổ xuống đất trong trò chơi, vậy nên chút rừng rậm quèn này không thể làm cô nàng vấp ngã được.

Cũng may cho chúng tôi là đảo nhỏ này đúng như tên gọi: thực sự rất nhỏ. Chúng tôi không cần đi lâu thì tòa nhà đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Cả tòa nhà giống như một khu chung cư năm tầng cũ kĩ. Nó có những bức tường xấu xí màu xám tro và xây hình chữ nhật... Điều khác biệt là tòa nhà không có cửa sổ, một cái cũng không. Bức tường hoàn toàn trống trơn, chỉ có cánh cửa nhá lên ánh sáng kim loại. Trông nó không hề dễ phá chút nào, hơn nữa hai bên cửa còn có hai con rô bốt dạng người đứng canh.

“Không cửa sổ. Thế này là ngoài dự kiến của mình rồi.” Lãnh Hồ lầm bầm.

“Chúng ta cứ tông thẳng cửa chính mà vào sao? Hay là Dương Quang có cách khác rồi?” Tôi hỏi.

“Mọi người có thể vào bằng cửa chính. Tôi đã lệnh cho rô bốt canh cửa cho phép mọi người vào rồi,” Giọng Dương Quang vang lên từ cái máy tính bảng.

Tôi hít một hơi thật sâu, “Vây đi thôi.” Dứt lời, tôi dẫn đầu, bước về phía hai rô bốt đứng cạnh cửa. Tuy nhiên lúc đi qua bọn chúng, tôi không khỏi kinh hãi nhìn về phía chúng. Tuy nhiên, thấy chúng chẳng có lấy nửa chút phản ứng, tôi cuối cùng cũng yên dạ. Khi tôi bước tới cánh cửa, một giọng trung tính nghe rất hay và dịu dàng vang lên từ cửa.

“Đang nhận diện danh tính nhóm người tiếp cận. Xin dừng di chuyển. Bắt đầu quét... đã quét xong. Thật vui khi thấy ngài tới, Vương Tử” Sau khi giọng trung tính rất hay và dịu dàng kia nói xong, cánh cửa kim loại chậm rãi mở ra.

Tôi đi vào trong, và những người đồng hành cũng theo sát tôi. Trừ một cái thang máy cũ kĩ, bên trong hoàn toàn trống trơn.

“Không còn cách nào khác trừ lên thang máy à?” Tôi đứng im trước cái thang máy, quay lại hỏi ý kiến mọi người.

Mọi người đều gật đầu. Chỉ có Lãnh Hồ là nét mặt hơi do dự. Tôi nhìn không được bèn hỏi, “Lãnh Hồ? Cậu có cảm thấy điều gì không ổn không?”

Lãnh Hồ cau mày nhẹ nói, “Quá đơn giản, đơn giản tới kì quái.”

“Ý cậu là quá trình đi vào trong của chúng ta quá đơn giản à?” Tôi thận trọng suy nghĩ lời nói của Lãnh Hồ. Cũng phải, đây hoàn toàn không giống dự kiến của tôi. Kể cả chính phủ cũng không thể không làm theo lệnh của Long Điện, vậy mà chúng tôi lại có thể vào tới đây dễ dàng đến thế?

“Ồi gọi cho xin đi, thế này thì đơn giản cái nỗi gì? Mấy cậu không biết khó thế nào đâu.” Tiểu Long Nữ đảo mắt và bắt đầu giải thích, “Hiện tại tại có thể không chế tất cả vệ tinh trên thế giới. Chỉ riêng đám vệ tinh này đã đủ giúp anh ấy nắm giữ hết các phương tiện di chuyển trong tay. Hơn nữa, không có vệ tinh dò tìm, muốn tìm một hòn đảo nhỏ giữa vệ tinh bao la còn cần nhiều may mắn hơn Cô-lôm-bô đi tìm miền đất mới ấy chứ.

“Còn chưa nói, hòn đảo này hoàn toàn được bảo vệ bởi dụng cụ tầm nhiệt. Trừ phi nhiệt độ cơ thể mấy cậu là dưới 0 độ C, mấy cậu sẽ bị phát hiện ngay. Kể cả có mặc quần áo cách nhiệt toàn thân, các cậu cũng tới hòn đảo này thế quái nào được? Bất cứ con tàu hay máy bay nào tiếp cận đều lập tức bị phát giác ngay.

“Trừ phi mấy cậu chèo thuyền độc mộc hoặc bơi vào,” Tiểu Long Nữ bồi thêm bằng giọng điệu cực kì khinh thường. Đương nhiên, những chuyện như vậy đời nào có thể.

“Nếu có người tình cờ tìm ra hòn đảo này, bọn họ có thể trực tiếp phóng bom nguyên tử phá hủy hòn đảo này mà,” Tà Linh thử đưa ra một phỏng đoán.

Tiểu Long Nữ lắc lắc ngón tay, “Thứ nhất, tất cả bom nguyên tử trên thế giới có vẻ đều nằm dưới sự kiểm soát của Điện rồi. Kể cả chính phủ có lập tức tạo ra bom mới, cũng không sử dụng mạng internet hoặc vệ sinh để định hướng đường bay của bom nguyên tử, Điện vẫn có tất cả các loại tên lửa điện đạn trên thế giới trong tay. Anh ấy có thể sử dụng chúng để ngăn những quả bom kia.”

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ chỉ đơn giản nói, “Tôi được hòn đảo này thực tế là một việc rất, rất khó rồi. Nếu không phải có sự tồn tại của Kenshin và Dương Quang, tôi nhất định sẽ không đòi nào cho bất cứ ai trong mọi người tham gia khóa huấn luyện đặc biệt này, bởi chúng ta cũng không có cách nào tìm được hòn đảo này. Đừng nói tới việc đến được đây.”

“Phù, thế thì đúng là may là lúc đó Chúa Tể Sinh Mệnh đã trả Kenshin và Dương Quang lại cho chúng ta, bằng không chúng ta cũng bó tay không biết làm gì.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, và quay đầu hỏi Lãnh Hồ, “Giờ thì vào chứ?”

Lãnh Hồ ngừng một lúc rồi mới gật đầu.

“Được, vào thang máy thôi mọi người.” Tôi dẫn đầu đi vào trong thang máy. Lấy hai con rô bốt canh cửa và hệ thống bảo vệ bị hạ làm ví dụ, tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì về khả năng của Dương Quang nữa.

Đây chỉ là một cái thang máy bình thường tiêu chuẩn. Tôi cực kì tin tưởng là nó cần phải sửa chữa lại khá khá đây. Trong thang máy chẳng có gì ngoài vài nút số ám chỉ các tầng khác nhau, nhưng chuyện lạ hơn là ngoài nút tầng hai sáng nhấp nháy, các nút còn lại đều tối cả. Khi tôi bấm vào một con số không phát sáng, thang máy không có phản ứng gì hết. Có lẽ nào... chúng tôi chỉ có thể lên tầng hai được thôi? Tôi cực kì lo lắng bấm vào nút số hai.

Thang máy lập tức chuyển động, chậm chạp đi lên. Một thoáng sau, chúng tôi lên tới tầng hai, và cánh cửa từ từ mở ra...

Tôi hít một hơi sâu. Trước mắt tôi là... Loài động vật nào đây? Tôi thật không biết được. Tôi chỉ có thể nói là ngoại hình của nó giống như một con chó trắng khổng lồ, nhưng lại có vẻ cao quý, thanh lịch hơn chó... Quý quá! Đây là lần đầu tiên tôi dùng những từ như “cao quý”, “thanh lịch” để tả động vật đây.

Mặt nó cực kì đặc biệt với mõm rất nhọn và hai mắt nhỏ dài, khiến nó có vẻ rất thông minh giao hoạt. Đuôi của nó thì càng kì quái hơn. Nó có tới tận chín đuôi, và chín cái đuôi lớn của nó đang phe phẩy đằng sau.

“Cáo chín đuôi?” Lãnh Hồ cũng không nhận được kẻ kêu lên.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 6: Bị lừa.

“Cáo? Hóa ra nó là con cáo.” Tôi chưa nhìn thấy cáo bao giờ, nên bảo sao tôi không biết nó là con gì... Nhưng mà cáo lại có tới chín cái đuôi cơ đấy! Đúng là giúp tôi mở mang tầm mắt.

“Hóa ra cáo có tận chín đuôi...” Hầy, biết vậy tôi đã học môn sinh chăm hơn rồi. Sao tới việc cáo có chín đuôi tôi cũng không biết nhỉ?

“Cáo đương nhiên là không có chín đuôi!” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa ác độc đấm tôi.

“Đây có lẽ là một con rô bốt,” Tà Linh lập tức rút súng ra đề phòng.

“Rô bốt?” Tôi cảm thán. “Không thể nào. Nó đẹp như vậy mà.”

“Con người...” Con cáo còn thực sự mở miệng nói chuyện, hơn nữa giọng nói cũng rất hay. Nó nói, “Các người không phải là chủ nhân. Ngoài chủ nhân, không ai được phép vào chốn này.”

“Ồ?” Tôi hoàn hồn một chút. Cáo mà nói được thì không thể nào là cáo thật rồi. Sau khi do dự một thoáng, tôi hỏi, “Người có biết chúng ta phải làm sao mới lên được tầng tiếp theo không? Tại sao chúng ta chỉ lên được tầng hai?”

“Ha ha,” Con cáo chín đuôi bật cười. “Ta biết các người phải làm sao mới lên được tầng tiếp theo rồi. Một khi các người đánh bại được ta, thang máy sẽ tự động đưa các người lên.”

“Đánh bại người?” Sao nghe giống game đánh nhau thế này? Phải đánh hết đám binh của tướng tép mới gặp được trùm cuối, đánh chết trùm cuối coi như xong bản...

“Đúng vậy,” Cáo chín đuôi nhàn tản dạo quanh nói.

“Vậy thì xông lên đi! Ta không có nhiều thời gian để lãng phí đâu, cơ thể nhân tạo có khi đã được tạo ra rồi ấy chứ.” Tôi lập tức rút đao quang và đang định lao về trước khi Lãnh Hồ giơ một tay ra chặn tôi lại. Cậu ta khẽ cau mày và nói, “Để tôi thử thực lực nó trước.”

“Được.” Mặc dù tôi có chút thất vọng, nhưng cũng nên để Lãnh Hồ tấn công trước. Dẫu kẻ thù đầu tiên xuất hiện thường chỉ là hạng tôm tép, nhưng thể sự khó lường, đặc biệt là khi người chúng tôi đối mặt là Chúa Tể Sinh Mệnh thì lại càng khó nói. Anh ta đưa một cái bánh bao nhân thịt cho tôi làm thú nuôi, vậy thì có gì là không thể chứ?

Lãnh Hồ chậm rãi tiến bước, từng bước một tới gần con cáo chín đuôi. Con cáo chín đuôi có vẻ cũng biết kẻ đang tiếp cận thực lực không đơn giản. Long nó khẽ dựng lên và chín cái đuôi ngừng phe phẩy. Thay vào đó, chín cái đuôi xòe ra như đuôi công.

Lãnh Hồ bỗng dừng bước, đứng sững nơi cậu ta... không, cậu ta không còn đứng đó nữa. Tôi đột nhiên nhận ra đứng ở chỗ Lãnh Hồ mới này còn đó chỉ là tàn ảnh, còn Lãnh Hồ thật... Tôi lập tức nhìn về phía con cáo chín đuôi. Cáo chín đuôi như thể phát điên, lông toàn nhún nhảy, xù ra như cầu gai. Vài trăm chiếc gai này đều nhắm vào một bóng hình di chuyển rất nhanh.

Tôi kinh hãi kêu lên. Ôi không, Lãnh Hồ sẽ không bị thương chứ?

Tuy nhiên, Lãnh Hồ chuyển động trái phải rất nhanh, khiến tất cả gai nhọn cắm hết xuống sàn và mềm lại thành lông thường. Đúng lúc đó, Lãnh Hồ di chuyển tới trước con cáo chín đuôi và lia phi đao về phía nó. Tuy nhiên, cậu ta ném trượt bởi con cáo chín đuôi đã uyển chuyển tránh sang một bên.

Theo như kinh nghiệm trước đây của tôi, Lãnh Hồ có thể đuổi đánh thì nhất định đuổi đánh, và không bao giờ bỏ cuộc cho tới khi đối phương cảm thấy muốn tự sát luôn cho rồi. Tuy nhiên, lần này Lãnh Hồ không chỉ không đuổi đánh kẻ thù, mà còn quay người lại và bỏ đi, lạnh lùng nói, “Vương Tử, chị thử đi.”

“Tôi?” Tôi sững sờ.

“Đối phó với nó thì chị thừa sức,” Lãnh Hồ nói trước khi cậu ta không thèm quan tâm nữa đi về đằng sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Vậy thì tôi không khách khí nữa.” Tôi lại một lần nữa rút thanh đao quang, mắt tỏa sáng lấp lánh tiến về phía con cáo chín đuôi...

“Đợi đã!” Con cáo chín đuôi bỗng nhiên hét lên.

Tôi nghi hoặc nhìn nó. Nó rốt cuộc muốn làm trò khi gì đây?

Con cáo chín đuôi từ tốn tiến mỗi lúc một gần tôi... Lẽ nào là cái bẫy? Tôi lập tức nâng cao cảnh giác và cầm đao quang hợp với thân một góc 30 độ.

Con cáo chín đuôi cuối cùng cũng dừng bước khi nó chỉ còn cách tôi ba bước. Nó nhìn sâu vào mắt tôi...

Con cáo nói, “Đại nhân ơi! Tôi trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi cần chăm sóc. Cả đàn cáo đều trong hết vào thân này để sống qua ngày. Nếu ngài xé thịt tôi, gia đình tôi còn đâu chỗ dựa nữa.” Con cáo chín đuôi vừa kể khổ, vừa lăn ra sàn khóc thảm thiết. Khí chất cao quý thanh lịch vừa rồi của nó biến mất, cả người... ầy chết, cả bộ lông cáo đều lộ vẻ sầu thảm, làm người người nghe thấy là lệ tuôn, nhà nhà nhìn thấy là đau lòng...

Tôi nhin không nổi... nhấc một chân lên đá mạnh vào nó rồi mắng, “Suýt nữa là bị con cáo giao hoạt này lừa rồi.”

Cáo chín đuôi tái mặt khi nghe tôi nói vậy. Nó cảm thán, “Sao ngươi biết ta đang lừa ngươi?”

“Quá rõ ràng!” Tôi vừa lườm nó vừa nói, “Ngươi quên mất ngươi là gì rồi à? Ngươi là rô bốt. Đã nghe qua rô bốt có mẹ già và sinh được con thơ chưa?”

“À!” Con cáo chín đuôi có vẻ sốc nặng. Sau đó lại ảo não nói, “Ta quên mất.”

Tôi ngã mặt! Quả nhiên là lại một con NPC kì cục hết chỗ nói. Rốt cuộc Long Điền đã dạy dỗ Chúa Tể Sinh Mệnh kiểu gì vậy? Tại sao NPC nào Chúa Tể tạo ra đều kì quái vậy?

“Hú hu hu, thua rồi đó. Mấy người lên lầu đi.” Cáo chín đuôi giơ hai chân trước lên, khóc thảm thiết.

“Sao, sao có thể đơn giản vậy chứ?” Tôi sững người đứng nguyên một chỗ.

“Đứng đấy, nút lên tầng trên sáng lên rồi,” Tiểu Long Nữ nói khi cô thò tay ra từ trong thang máy. “Mau lên, mau vào đi, chúng ta có thể đi lên rồi.”

Tôi ngỡ ngàng theo mọi người vào trong thang máy. Lúc này tôi quả thật đỡ khóc đỡ cười. Tôi vốn muốn khởi động một chút cho ấm người, nhưng cuối cùng lại chẳng khởi động được chút nào. Kể cả Lãnh Hồ mặt mày cũng không vui... Nhưng vẫn hơn tôi đến đánh một trận từ tể với cáo chín đuôi cũng không được.

Chiếc thang máy lại mở ra một lần nữa. Đúng như dự đoán, một con quái vật xuất hiện trên tầng ba... nhưng miêu tả thể này cũng không đúng lắm, phải là lon quái vật!

“Tại sao?” Tôi nói, đổ một giọt mồ hôi lạnh. “Sao lại là Pepsi chứ không phải Coca Cola? Coca Cola mới là nhãn hiệu nổi tiếng nhất mà, hơn nữa chai có đường cong cũng đẹp hơn lon thiếc nhiều.”

“Nghe nói Pepsi bán chạy hơn Coca Cola đó. Có lẽ bởi vậy Chúa Tể Sinh Mệnh mới chọn Pepsi chẳng.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh giải thích.

Đúng vậy, một lon Pepsi cao bằng đầu người xuất hiện trước mắt chúng tôi...

“Không biết thứ này tấn công thế nào. Thật khó tưởng tượng,” Lãnh Hồ cũng không khỏi tò mò.

“Ồm...” Tôi cũng không tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, chúng tôi nhanh chóng biết được lon Pepsi có thể tấn công thế nào. Chúng tôi chỉ thấy nắp lon bị bật ra, lon nghiêng đi một góc 45 độ...

“Nằm xuống!” Lãnh Hồ hét to khi cậu ta đẩy mạnh tôi xuống sàn.

BINH!

Một tiếng va lớn và trần run lắc dọa tôi hết hồn hết vía. Tôi còn đang chưa rõ mô tê thế nào, có người đã thấy tôi ra khỏi thang máy. Tôi quay lại nhìn thì chỉ thấy Lãnh Hồ ném từng người một ra khỏi chiếc thang máy đã hỏng hóc không thể tưởng tượng nổi. Có một lỗ lớn đằng sau thang máy, khiến người ta nhìn được cả cánh rừng bên ngoài, và thang máy trông cũng như sắp sụp tới nơi.

“Lãnh Hồ, mau chạy ra đi!” Tôi kêu lên.

Sau khi Lãnh Hồ thấy người cuối cùng là Lang đại ca ra, cậu ta cũng tung mình khỏi thang máy. Tuy nhiên, thang máy đã bắt đầu rơi, và vào giây cuối cùng, chân Lãnh Hồ quệt vào cái thang máy đang rơi...

Tôi nghe thấy tiếng rên của Lãnh Hồ, dù không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng.

Lãnh Hồ xanh mặt gương mặt, đồng thời hét lên, “Vương Tử, hạ nó đi!”

Tôi quay mạnh người lại thì thấy cái lon Pepsi chết tiệt đó lại bắt đầu nghiêng mình. Tôi nhanh chóng vọt lên trước và một cước đá cho nó đứng thẳng dậy. Bây giờ cái lon mở nắp đối diện với trần nhà... Chết cha! Tôi lập tức lùi lại khi cái lon Pepsi phun một cột nước có ga chọc thủng một lỗ trên trần nhà.

Một vật thể không rõ đột nhiên rớt xuống từ cái lỗ lớn và đáp chính xác lên phía trên thân lon Pepsi. Vật thể không rõ kia tức giận hét lên, “Pi-ka~chu~”

Một luồng điện chói mắt phát ra, tôi không khỏi lấy tay che mắt mình lại. Một lúc sau, mũi tôi nghe có mùi vật bị cháy khét. Tôi mở mắt ra thì thấy một cột trụ tròn cháy đen với một vật thể không rõ ở phía trên. Thật không may, tôi còn chưa kịp nhìn kỹ xem nó thế nào thì vật thể không rõ kia đã bị thiêu ra tro rồi.

“Có chuyện quái quỷ gì vậy?” Đầu tôi lộn thành một mớ.

“Có lẽ là...” Tiểu Long Nữ không chắc chắn lắm đáp, “Con rô bốt ở tầng bốn có khả năng sử dụng điện tấn công, và nó tình cờ rơi xuống từ cái lỗ bị bắn vỡ trên trần nhà. Nó tức giận phát điện kích, nhưng lon Pepsi cũng đồng thời lại dùng cột nước tấn công nó. Thành ra cả hai rô bốt đều giật điện mà chết.”

Đúng là một kết cục khiến người ta... hết nói nổi!

Tôi đột nhiên nhớ ra Lãnh Hồ vừa rên lên một tiếng khi cậu ta nhảy khỏi thang máy. Tôi lập tức quay sang nhìn cậu ta, chỉ thấy cậu ta đứng ở tư thế bình thường với khuôn mặt lạnh te, như thể chẳng có gì xảy ra.

Lãnh Hồ không sao chứ? Tôi nghi ngờ nhìn cậu ta một lượt. Máu! Tôi đột nhiên nhận ra ống quần phải của Lãnh Hồ đã bị nhuộm thành màu đỏ máu. Tôi vội lao về phía cậu ta, một đòn đẩy ngã cậu ta, và nhắc chân phải cậu ta lên xem có sao không. Lãnh Hồ rên nhẹ.

“Lang đại ca, mau xem chân Lãnh Hồ đi!” Tôi hoảng hốt gọi Lang Đại Ca, nhân viên y tế duy nhất có mặt.

Lang đại ca vừa cau mày vừa xem xét chân của Lãnh Hồ. Tôi muốn cời giày Lãnh Hồ ra để Lang đại ca xem cho kỹ hơn, nhưng Lang đại ca vội quát tôi ngưng lại, “Vương Tử, đừng cời. Xương bàn chân của Lãnh Hồ đã vỡ hết rồi, hiện tại dù làm gì cũng đừng động vào chân cậu ta nữa. Quan trọng nhất là không được cời giày cậu ta ra, nó giúp cố định chân của cậu ta.”

“Lãnh Hồ...” Tôi nhìn Lãnh Hồ, nhưng lại không biết nói gì. Nếu cậu ấy không liều mình cứu mọi người, cậu ta cũng không bị thương ra nông nỗi này.

Lãnh Hồ vẫn mang vẻ mặt lạnh băng nói, “Thời gian gấp gáp. Thang máy hỏng rồi thì mọi người cứ dùng cái lỗ lon Pepsi tạo ra mà leo lên. Chờng thấp người đưa một người lên, sau đó người kia thả dây xuống để những người khác trèo lên.”

Thấy được thái độ bình tĩnh của Lãnh Hồ, tôi cũng vô thức bình tĩnh lại. “Được”, tôi nói.

Sử dụng tháp người và dây thừng, chúng tôi thành công trèo lên tầng 4. Đương nhiên là con rô bốt ở tầng 4 đã bị phá hủy cùng với lon Pepsi rồi. Nhưng làm sao chúng tôi lên được tầng 5 mà không có thang máy đây?

Tà Linh không hoảng không vội nạp đạn một khẩu bazooka, rồi anh nã ba phát lên trần nhà. Sau khi một lỗ hổng lớn được tạo thành, tôi vui vẻ nghĩ lại có thể dùng tháp người treo lên rồi. Chúng tôi sẽ sớm được gặp Chúa Tể Sinh Mệnh thôi.

“Tà Linh, mở lỗ hổng lớn ra để xem con rô bốt tầng 5 đang ở đâu,” Lãnh Hồ bình tĩnh chỉ huy.

Đúng rồi! Vẫn còn rô bốt canh tầng 5, vậy nên chúng tôi không thể không phòng bị treo lên như ở tầng 4 được. Tôi le lưỡi và thầm mắng bản thân suy nghĩ không chu đáo.

Tà Linh nổ thêm vài phát súng, tuy nhiên phía trên không có phản ứng gì. Hơn nữa, lỗ hổng chỉ đủ rộng để chúng tôi nhìn thấy được một phần ba căn phòng. Tà Linh cau mày và bắt đầu bắn vào các vị trí khác nhau trên trần nhà. Anh thậm chí còn cầm thêm súng máy bên tay trái và điên cuồng nã đạn lên trên trần. Dưới sự oanh tạc kinh người của Tà Linh, trần nhà có vẻ... sắp sụp xuống.

“Thôi chết!” Tà Linh bình tĩnh nói, “Bắn quá tay.”

“...”

Mọi người đều nghệt mặt ra, kể cả Lãnh Hồ cũng không khỏi lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, nói, “Mọi người mau dựa sát vào tường.”

Tôi vừa mới dựa vào tường thì trần nhà oanh liệt tuyên bố toi đời. Nó rơi xuống từng mảnh lớn và làm tung lên một đám mây bụi mù khiến tôi suýt ho tới văng phôi ra ngoài. Nhưng con rô bốt đâu rồi? Tôi không dám nói lòng cảnh giác, mà căng mắt tìm bóng dáng con rô bốt trong lớp bụi mù.

Thấy rồi! Tôi thấy một vật có hình thù kì quái. Mặc dù tôi không biết đó là gì, nó nhất định không phải là con người. Tôi bước nhẹ từng bước tới gần nó, bởi nếu tôi có thể chớp thời cơ này đánh chết nó luôn thì chúng tôi đỡ được kha khá công việc.

Tôi nhón chân tới mỗi lúc một gần vật thể không rõ kia. Thứ này trông giống biển báo dừng xe buýt quá. Thứ như vậy đánh đám làm sao? Đừng bảo nó sẽ triệu hồi xe buýt tới nhé?

Thây kệ, cứ xông thẳng lên đi! Tôi lập tức tăng tốc lao về phía biển báo dừng xe buýt, nhắm đao quang vào chỗ mỏng nhất trên người nó... Thực ra cái cột đó chỗ nào cũng mỏng nganh nhau thôi. Dù sao chẳng nữa, tôi vẫn dùng hết sức bình sinh cắt đôi nó ra. Mới đầu tôi thấy đao quang có hon chùn lại khi chạm vào thân cột, nhưng sau khi tôi dùng nhiều sức hơn, sức chùn kia biến mất và biển báo dừng xe buýt bị xẻ làm đôi.

“Vương Tử, cậu...” Tiểu Long Nữ ngạc nhiên kêu lên.

“Thế nào? Tôi lợi hại lắm phải không?” Tôi hưng phấn trùng trùng quay đầu lại hỏi, “Bỏ một phát đã đánh chết tươi con quái tầng 5 rồi nhé.”

“... Ý cậu là cái biển báo dừng xe buýt đó là rô bốt tầng 5 hả?” Tiểu Long Nữ nhấc hai nửa tấm biển báo lên rồi không thèm để ý ném đi. Cô nói, “Nếu thứ này cũng tính là rô bốt, thì tôi xây quách thêm cái tầng sáu rồi cho cái lò nướng bánh mì ở nhà tôi canh chừng cũng được.”

Tôi nhìn thứ Tiểu Long Nữ vừa ném đi. Một nửa là cột kim loại dài, nửa còn lại là một tấm biển kim loại tròn. Thứ này nhất định không phải là gì khác ngoài biển báo dừng xe buýt rồi.

“Đợi một chút,” Tôi nói, nhận thấy có chữ viết trên tấm biển kim loại tròn. Không phải là tên của trạm xe buýt hay tuyến xe buýt đi qua được viết trên đó. Thay vào đó, là câu này, “Trò chơi chiến đấu vui chứ? Ta hi vọng Vương Tử không bị thương.”

Tôi ngây ra nhìn lâu thật lâu. Tôi dùng da đầu nghĩ cũng biết đây là lời nhắn Chúa Tể Sinh Mệnh gửi cho tôi. Tuy nhiên, viết thế này là có ý quái quỷ gì?

“Chúng ta bị lừa rồi!” Mặt Trác ca ca vô cùng, vô cùng lạnh lẽo. Anh nói, “Đây không phải căn cứ địa của Long Điện, đây là chỗ giả.”

“Không thể nào!” Tiểu Long Nữ cãi lại, “Hòn đảo này nhất định là căn cứ địa của Long Điện. Dương Quang và tôi đã xác nhận đi xác nhận lại rồi.”

“Đừng kích động, Tiểu Long Nữ. Tà Linh chỉ nói chỗ này là giả, chứ không bảo cả hòn đảo là giả.” Nam Cung Túy bình tĩnh phân tích tình hình.

“Quả nhiên có vấn đề,” Lãnh Hồ thở dài.

Trác ca ca bực mình thấy rõ vồ trán mấy lần, “Chúng ta đáng ra phải biết là từ lúc Chúa Tể Sinh Mệnh trả Dương Quang và Kenshin cho chúng ta, hẳn ta đã cảnh giác với bọn họ rồi.”

“Phải làm sao bây giờ? Làm sao tìm được bọn họ bây giờ?” Tiểu Long Nữ thất vọng đến độ ngồi sụp xuống sàn. Cô nói, “Không có ngôi nhà nào phía trên hòn đảo này, căn cứ của Long Điện nhất định ở dưới mặt đất. Bây giờ dù có đào quên ăn quên ngủ cũng mất hàng tháng hàng năm mới đào ra anh ấy.”

Tôi cau mày nghi hoặc hỏi, “Tiểu Long Nữ, không phải có thứ gọi là máy dò kim loại sao?” Tôi hình như còn nhớ mình từng đọc thấy thứ gì tựa tựa đó trong tiểu thuyết phiêu lưu.

“Đúng rồi!” Tiểu Long Nữ nhảy chồm lên, nhưng lại bắt đầu điên cuồng vò đầu bứt tóc, “Tôi không mang theo! Tôi không chuẩn bị máy dò kim loại. Trời ơi! Sao mình ngu thế nhỉ? Nếu có máy dò kim loại, chúng ta có thể lập tức biết được chỗ của Long Điện rồi. Phòng thí nghiệm của anh ấy nhất định là có kim loại!”

“Hừ, không cần máy dò kim loại. Tôi đã biết Long Điền đang ở đâu rồi,” Vô Tình vốn im lặng này giờ, đột nhiên nói. Không chỉ vậy, ngay thời khắc đó mở miệng, mọi người đều chấn động.

“Anh ấy ở đâu?” Tiểu Long Nữ chạy chồm chồm lên và lao về phía Dương Danh. Cô nàng tóm lấy vai nó mà lắc lắc để hỏi, “Mau nói cho chúng tôi!”

“Hắn ta ở chỗ chúng ta không thể tìm ra, cho dù có dùng máy dò kim loại chẳng nữa.” Dương Danh cười thần bí rồi hít một hơi sâu xong mới nói, “Sân bay!”

“À!” Nam Cung Túy ngạc nhiên kêu lên, “Đúng rồi, sân bay vốn đã rất nhiều kim loại rồi. Cho dù chúng ta có mang theo máy dò kim loại, chúng ta cũng sẽ nghĩ rằng chỉ là dò được kim loại trong sân bay, chứ không phải căn cứ địa của Long Điền.”

“Vậy có nghĩa là mới này chúng ta vừa đứng ngay phía trên chỗ của Long Điền, nhưng chúng ta lại không nhận ra?” Tiểu Long Nữ lắc bầm một mình.

“Đám rô bốt bắt tài kia chỉ để trì hoãn chúng ta,” Lãnh Hồ kết luận.

Mọi người đều có vẻ rất bức mình, tôi cũng không khỏi khó chịu vì thất bại này. Tuy nhiên, Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn đang đợi tôi cứu anh ấy. Tôi dần hết cảm xúc xuống và kiên định nói, “Đi thôi. Chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.”

Nghe vậy, sĩ khí của mọi người lại tăng lên và chúng tôi vội vàng không ngưng nghỉ chạy về phía sân bay.

~*~

Sau khi nghe kể chúng tôi đã bị lừa thế nào, Kenshin chỉ thần nhiên nói, “Cũng không ngoài dự đoán. Khả năng của Chúa Tể Sinh Mệnh trên cơ cả tôi lẫn Dương Quang, còn Long Điền cũng là nhân tài hiếm gặp trong loài người. Mọi người thất bại là khó tránh.”

“Làm sao vào trong bây giờ?” Mọi người đều nhìn quanh quất tìm lối vào căn cứ, nhưng có bao nhiêu cũng bằng không. Không cần biết chúng tôi nhìn cách mấy, chỗ này vẫn có vẻ chỉ là một sân bay hết sức bình thường. Sân bay hình lục giác đều, có rào kim loại kín xung quanh. Còn có cả một tấm biển với dòng chữ “Nguy hiểm! Người sống chớ vào” viết phía trên nữa.

“Muốn hỏi ý kiến Du không?” Kenshin nhàn nhạt hỏi khi nhìn thấy chúng tôi rũ đầu bối rối.

“Anh liên lạc với Du được chứ?” Tôi tràn trề hi vọng hỏi. Dù sao thì Du cũng là thiên tài IQ 200 mà. Có lẽ anh có cách nào đầu trí được với Long Điền.

“Không cần liên lạc với anh ta.” Kenshin nói một câu rất kì quái.

“Không cần liên lạc?” Câu hỏi này vừa thốt ra khỏi miệng tôi, một người khiến tôi không thể nào tin nổi bước ra khỏi phi thuyền. Còn phải nói là ai nữa sao? Đương nhiên là Du rồi!

Trước vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Du trang bị toàn thân tỏ vẻ ngượng ngùng ra mặt. Anh lấp bắp giải thích, “Xin, xin lỗi, cũng bởi muốn đi cùng Vương Tử, tôi đã trốn vào trong phi thuyền sẵn một ngày trước. Phòng động cơ đủ rộng để một người trốn vào được...”

Tôi không nhịn được mỉm cười, “Thầy đúng là đồ ngốc. Thầy còn dám ở lại sân bay, chỗ gần Long Điền nhất một mình nữa chứ.” Nếu Long Điền có ý muốn đưa phi thuyền xuống căn cứ địa của hắn, thì Du tuyệt đối không thể tránh khỏi bị Chúa Tể Sinh Mệnh phát hiện ra.

“Tôi xin lỗi, tôi chỉ muốn... theo em tới đây. Nếu tôi làm thêm gì nữa, tôi sẽ thành gánh nặng mất,” Du nói. Càng nói ánh mắt anh càng tăm tối, giọng anh càng yếu đi.

“Thôi, thầy còn sống sót toàn thân thế này là tốt lắm rồi.” Tôi nói. Tôi không thể nhẫn tâm trách Du nổi nữa. Dù sao, anh cũng chỉ là muốn theo tôi thôi.

“Du, mau nói cho chúng tôi biết, làm cách nào vào trong căn cứ của Long Điền?” Tiểu Long Nữ cuối cùng nhịn không nổi nữa, vội vàng vàng ép hỏi Du.

Du thấp giọng lắc bầm một mình, sau đó đi tới tấm biển kim loại rồi nói, “Người sống chớ vào? Thú vị đây. Tiểu Long Nữ, Dương Quang đang ở trong máy tính bảng của cô phải không?”

Tiểu Long Nữ luống cuống gật đầu.

“Dương Quang, cậu xem thử có thể xâm nhập vào tấm biển này không,” Du nói, mỉm cười thần bí. “Nếu tôi đoán không lầm, lí do người sống không vào được là bởi chỉ có NPC mới có thể tới gần tấm biển này.”

“Được, tôi sẽ thử,” Dương Quang nói. Sau đó, cậu ngừng một lúc. Chỉ sau hai giây, cậu đã vui vẻ reo lên, “Được rồi, có một trí tuệ nhân tạo trong tấm biển báo. Tôi đã mở được lối vào rồi.”

Nhanh hơn chớp mắt, toàn bộ mặt nền xi măng hình lục giác bắt đầu hạ xuống. Sau khi tôi hoàn hồn khỏi cơn sốc điếng bao đầu, tôi lập tức rút đao quang ra thủ thế. Ai mà biết có bao nhiêu rô bốt ở dưới đó chứ?

“Cửa mở rồi, cửa mở rồi!” Một vài giọng hoảng hốt vang lên, như thể quá vui mừng vì được cứu.

Những giọng này nghe có vẻ không giống tiếng rô bốt, nhưng cẩn thận vẫn là trên hết. Tôi kéo Du ra đằng sau tôi và dặn anh, “Du, thầy không giỏi chiến đấu, thầy phải đứng sau em càng sát càng tốt.”

“Được,” Du vừa có chút vui vẻ vừa có chút buồn rầu nói, vui vì được người mình yêu săn sóc, nhưng cũng buồn bởi phải để người con gái anh yêu bảo vệ anh.

Sàn lục giác cuối cùng cũng hạ xuống nền. Tình huống hiện tại có thể tạm miêu tả là có khoảng hai mươi “người” đang vừa mong chờ vừa sợ sệt nhìn chúng tôi, khiến chúng tôi mù mờ hết cả, thắc mắc không biết có chuyện gì xảy ra. Bọn họ là rô bốt ư?

“Các người là rô bốt ư?” Một người bên đó hỏi, đầu tiên kinh ngạc, sau lại sợ hãi.

“Không, đương nhiên không phải,” Tôi bàng hoàng đáp, “Chúng tôi hoàn toàn là con người.”

“Tốt quá rồi!” Bọn họ bắt đầu vui mừng ôm chầm lấy nhau. Một trong số họ nói, “Có phải các người tới giải cứu chúng tôi không?” Có phải cuối cùng chính phủ cũng tìm ra cách khống chế được ‘hắn’ không?”

Tôi đầy nghi ngờ hỏi lại, “Rốt cuộc các người là ai?”

“Là những người tài giỏi nhất trên thế giới,” Trác ca ca đột nhiên nói. Anh tiến lên phía trước một ông lão có bộ râu bạc trắng. Đôi mắt ông lão kinh ngạc tới muốn bắn ra ngoài.

“Giáo sư, con đang rất lo cho an nguy của thầy. Có vẻ thầy vẫn ổn,” Trác ca ca nói khi cầm lấy tay ông lão râu bạc, khuôn mặt đầy xúc động.

“Linh Bân? Sao con lại ở đây?” Ông lão râu bạc ngạc nhiên tới độ lắp bắp.

“Con có chút chuyện phải làm,” Trác ca ca mỉm cười nói, “Nhưng giáo sư, tại sao mọi người lại được đi lại tự do dưới này? Long Điền không kiểm soát động tĩnh của mọi người sao?”

Ông lão râu bạc lắc đầu, nói, “Lúc trước hắn liên tục đe dọa chúng ta, nói hắn sẽ phóng vũ khí hạt nhân phá hủy thế giới, trừ phi chúng ta chịu giúp hắn. Vậy nên, chúng ta không còn cách nào, đành tạo một cơ thể nhân tạo hoàn chỉnh cho hắn. Hơn nữa, chúng ta cũng tiến hành một ca phẫu thuật não kì quái cho hắn.”

“Mọi người có nhân cơ hội đó giết luôn anh ta khi đang phẫu thuật không?” Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là không!” Một bác sĩ mặc áo bờ-lu trắng hét lên. “Hắn nói hắn đã đặt sẵn thời gian phóng vũ khí hạt nhân, nếu ca phẫu thuật thất bại, hắn không sống được, thì không ai có thể ngăn nổi nữa.” Mặt vị bác sĩ này tái tới độ cắt không còn giọt máu. Ông ta nói tiếp, “Đây là lần đầu tôi nghe tới kiểu phẫu thuật đó. Tôi vốn không mong đợi là làm được ... Cũng may tới chót lại thành công.”

“Trời ơi, kẻ điên đó còn dám đòi cả thế giới chôn cùng hắn,” Ông lão râu bạc nói, không khỏi run rẩy khi nghĩ tới đó.

Tuy nhiên, tôi lại cảm thấy như bị sét đánh trúng người. Ca phẫu thuật đã thành công? Chẳng phải chuyện đó có nghĩa là Chúa Tể Sinh Mệnh đã... biến mất rồi sao?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.8 - Chương 7: Huyền thoại vĩnh hằng.

“Các người cuối cùng vẫn tới đây. Đúng là uống công Chúa Tể liên tục cầu tình cho các người.” Giọng nói này quen thuộc quá. Chính là giọng vừa băng giá vừa mỉa mai của Long Điền.

Tôi quay đầu lại nhìn hắn, không dám tin vào mắt mình. Long Điền không còn mang mái tóc bạc nữa; mái đầu đen của hắn đã được khôi phục hoàn toàn. Hắn hiện tại mặc một bộ áo choàng dài màu trắng, khuôn mặt cực kì đẹp đẽ khiến hắn giống hệt một vị thiên thần mới giáng xuống phàm trần.

Nếu tôi không biết hắn thực sự là cái dạng gì, có lẽ tôi đã nghĩ như trên thật. Tuy nhiên, tôi biết rõ kẻ trước mặt kia chính là quỷ dữ đã giết hàng ngàn mạng người, uy hiếp thế giới, còn sát hại đứa con chính mình tạo ra! Mặc cho con hắn quan tâm hắn biết mấy!

Hắn đã giết Chúa Tể Sinh Mệnh. Tôi siết chặt nắm tay. Cuối cùng, tôi... cũng không tới kịp để cứu Chúa Tể.

“Chúa Tể Sinh Mệnh đã... chết rồi?” Tôi khản giọng hỏi. Không, mình không được khóc!

Long Điền lại chẳng thèm để ý đáp, “Nó chưa từng sống, làm sao mà chết được?”

“Anh ấy đã sống! Không ai hiểu điều đó hơn người. Người biết anh ấy không chỉ là một máy tính có trí tuệ.” Sau khi nghe được lời và thái độ của hắn ta, tôi không giữ nổi bình tĩnh nữa. Chúa Tể đã hi sinh thân mình vì một kẻ thế này ư?

“Đương nhiên nó chỉ là máy tính có trí tuệ. Nó vĩnh viễn là vậy.” Nét mặt Long Điền cũng thay đổi. Không còn nụ cười trên mặt hắn, chỉ còn vẻ lạnh lùng vô tình.

“MÀY!” Một con giận dữ trào lên từ đáy lòng tôi. Nếu tôi không xả nó ra, tôi sẽ học máu chết mất. Tôi nâng thanh đao quang lên và không do dự lao về phía hắn. Sai mấy bước, tôi đã vung đao quang thẳng vào người hắn.

Tôi biết tôi không nên làm việc này. Tôi biết thế này là giết người, nhưng... hắn hi sinh Chúa Tể Sinh Mệnh, chẳng phải cũng tính là giết người sao?

“Vương Tử!” Tiểu Long Nữ kinh hoàng thét lên.

Mặc dù tôi đã vung đao xuống, nhưng tay lại không cảm giác bị ngăn lại. Tôi không cắt vào gì hết; đây chỉ là dư ảnh thôi! Tôi lập tức lùi lại, đồng thời nâng cao cảnh giác toàn thân. Long Điền ở đâu?

Lãnh Hồ đột nhiên hét lên, “Hướng 11 giờ!”

Tôi nhìn theo hướng Lãnh Hồ chỉ. Long Điền vẫn tiếp tục cười nhạt, nhưng trong mắt hắn đầy sự điên tiết. Hắn nâng tay phải lên và thực sự giơ thẳng vào trước đao quang của tôi... Tôi còn chưa kịp thu đao, hắn đã dùng tay tóm chặt lấy lưỡi đao quang rồi. Đúng vậy, hắn thực sự dùng tay không tóm lấy lưỡi đao quang có thể thiêu cháy tất cả những gì nó chạm vào!

Tôi không khỏi lộ vẻ kinh hoàng ghê sợ. Hắn không hề bị đao quang làm bị thương. Tôi phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên, một bóng đen bay tới phía tay Long Điền. Long Điền cũng chẳng thèm để ý lắm – bởi kể cả đao quang cũng không làm hắn bị thương, hắn còn lo gì nữa?

Tuy nhiên, một dòng máu màu đỏ đậm bắt đầu chảy xuống từ tay Long Điền... không, đó có khi không phải là máu. Bởi Long Điền hiện tại không còn là con người nữa, có lẽ đó chỉ là thứ gì đó mô phỏng máu thôi. Nơi dòng máu đỏ sậm đó chảy ra từ, một lưỡi phi đao đang găm chặt vào đó – phi đao của Lãnh Hồ.

Ban đầu, vẻ ngạc nhiên hiện ra trên mặt Long Điền. Đôi mắt hắn ta càng điên cuồng hơn và giọng hắn ta đầy con giận không thể áp chế được, “Làm thế nào? Làm thế nào các người làm ta bị thương được? Da của ta đáng ra phải làm từ lớp da nhân tạo bền nhất, tới vũ khí dùng quang năng cũng không thương tổn được chứ... Trừ phi mấy lão già này lừa ta!” Đôi mắt Long Điền chậm rãi quay sang nhìn nhóm người tài giỏi nhất thế giới.

“Không, chúng tôi nào dám gạt ngài.” Ông bác sĩ mới này vừa nói giờ run lấy bẫy, “Chúng tôi đâu dám đánh cược vận mệnh của toàn thế giới chứ. Thế theo nguyện vọng của ngài, chúng tôi đã sử dụng da nhân tạo bền nhất và chất lượng tốt nhất rồi. Ngài vừa mới chặn được một vũ khí sử dụng quang năng là ví dụ rõ ràng nhất rồi.”

Long Điền nghi hoặc nhìn bọn họ. Có lẽ hắn thấy mấy lão già này chắc chắn có gan gạt hắn, nên hắn chậm rãi chuyển ánh nhìn sang kẻ đã phóng thanh phi đao – Lãnh Hồ.

Vừa kinh ngạc vừa tò mò, Long Điền rút phi đao ra như thể không cảm thấy đau đớn gì, hỏi, “Đây là loại vũ khí gì?”

“Vũ khí đặc biệt. Trên thế giới chỉ có mình ta có loại vũ khí này,” Lãnh Hồ thờ ơ nói.

Long Điền cười gằn nói, “Ha ha, sau này, không còn ai có loại vũ khí này nữa.”

Đoạn, Long Điền thực sự làm một việc điên cuồng. Hắn đâm thanh phi đao vào chính giữa bụng mình. Cứ như vậy, cả thanh phi đao nằm trọn trong người hắn. Sau khi xong chuyện, Long Điền giơ hai tay rồi nhún vai, nói, “Thật xin lỗi. Có vẻ thanh phi đao của người mãi mãi ở trong bụng ta rồi.”

“Người đúng là kẻ điên rồi!” Tôi không khỏi hét vào mặt hắn.

Long Điền càng cười sảng sặc. Tiếng cười đó khiến lông tóc trên người tôi dựng đứng cả lên. Có lẽ nào Long Điền đứng trước mặt tôi đây không thể coi là con người bình thường được nữa không? Tại sao hắn lại càng ít tính người hơn trước đây vậy? Trước đây, hắn chỉ lạnh lùng vô cảm, bây giờ... hắn ta khiến người khác hoàn toàn ghê tởm.

“Điên... sao anh lại thành ra thế này?” Tiểu Long Nữ cuối cùng không chịu được nữa mà lấy hai tay che mặt khóc nức nở.

Long Điền cuối cùng cũng ngừng cười tới kinh dị như vậy. Một cảm xúc lướt qua mắt hắn, phải chăng là lo lắng quan tâm? Tôi cực kì quen thuộc với ánh mắt đó, bởi Du vẫn thường có nét mặt như vậy.

“Không liên quan gì tới em hết.” Long Điền khôi phục vẻ không quan tâm gì hết. Hắn nói, “Thủy Hàm, em đi đi. Xét giao tình trước đây của chúng ta, anh buông tha cho em.”

Cả người Tiểu Long Nữ run lên. Cô ngẩng đầu lên, không dám tin hỏi, “Anh nói vậy là sao?”

Long Điền không nói gì. Hắn chỉ mỉm cười tàn ác.

“Anh muốn giết tất cả những người ở đây?” Hai hàng lệ tuôn khỏi mắt Tiểu Long Nữ. Cô đứng trước mặt mọi người, dang rộng hai tay ra nói, “Em không cho phép đâu. Em không cho phép anh động một ngón tay vào ai hết.”

Nụ cười của Long Điền càng tàn độc hơn. Chỉ một động tác, hắn lập tức xuất hiện trước mắt Tiểu Long Nữ, khiến cô nhảy thót lên vì ngạc nhiên. Tuy nhiên, lúc đó, một thanh kiếm quang chém vào Long Điền. Hắn thờ ơ bắt lấy thanh kiếm và nhìn kẻ tấn công. Đó là một chàng trai trẻ, còn là một chàng trai trẻ khá đẹp trai. Không may đó chính là thằng em hiếm lúc nào nghiêm túc của tôi, Phong, Dương, Danh. Và bây giờ là thời khắc hiếm hoi nó lại nghiêm túc.

“Ta sẽ không để mi làm cô ấy tổn thương, dù là thần hồn hay thần xác.” Mặc dù lưỡi kiếm của nó đã bị bắt lấy, Dương Danh vẫn không sợ sệt nhìn thẳng vào Long Điền.

“Ngươi...” Mắt Long Điền nheo lại.

“Một thằng không có trách nhiệm thì không xứng làm gã đàn ông của cô ấy,” Dương Danh nở một nụ cười khó ưa vô địch, khiến người ta chỉ muốn đâm cho nó một cú. Nếu là bình thường tôi nhất định đã không nhìn được kéo nó vào trò Góc Vui Vẻ rồi. (Chú thích: đây là một hình phạt vô nhân đạo được thực hiện trên XX nhỏ của các bạn nam. Thường gây ra chấn thương tâm lý và thể xác rất khủng khiếp cho nạn nhân.)

Nhưng hiện tại, tôi rất ngưỡng mộ em trai tôi, mặc kệ có phải là nó đang thực sự tỏ ra nam tử khí khái, hay thuần túy là nó hóa điên rồi.

Nụ cười của Long Điền lại bay biến. Về điên đại trong mắt hắn cho thấy hắn chuẩn bị bắt đầu tàn sát. Dương Danh cũng cảnh giác hết sức có thể, nhưng có khi cũng chẳng ăn nhằm gì...

Long Điền chẳng dùng đòn chớp nhoáng gì; hắn chỉ đơn giản là vung nắm đấm về phía Dương Danh. Dương Danh dùng thanh kiếm quang của nó để chặn đòn đánh của Long Điền, nhưng Long Điền mạnh tới độ thanh Kiếm, Quang, Thực, Sự, Gãy. Nát!

“Dương Danh!” Tôi kinh hoàng thét lên. Tuy nhiên, đã quá muộn rồi. Mọi chuyện xảy ra như một thước phim quay chậm.

Nắm đấm của Long Điền là không thể tránh được, và có vẻ là Dương Danh sẽ mất mạng dưới tay Long Điền. Tuy nhiên, Tiểu Long Nữ đột nhiên lao người ra trước Dương Danh, lưng cô đối diện với nắm đấm của Long Điền. Quá kinh hoàng, Long Điền không thể dừng lại kịp thời. Hắn ta chỉ kịp chuyển hướng tay một chút... đâm vào vai Tiểu Long Nữ!

Tiểu Long Nữ lập tức phun ra máu, máu đỏ tươi bắn lên mặt và ngực em trai tôi. Máu nó mở trùng trùng, khiến máu cũng chảy vào trong mắt. Nó ôm lấy thân thể Tiểu Long Nữ khi cô dần trượt xuống, giọng run rẩy lạc cả đi hét lên, “Tiểu Long Nữ? Tiểu... Long Nữ?” Cuối cùng, nó bật khóc, nghẹn ngào gào lên, “TIỂU LONG NỮ!”

“Buông ra!” Giọng này không ai khác chính là Lang đại ca hét lên. Anh vội vã cố gắng kéo cánh tay đang ôm vòng quanh Tiểu Long Nữ của Dương Danh ra. Anh nói, “Buông tay ra, Vô Tình. Anh phải xem xét vết thương của con bé.”

Lúc này, tôi cũng lao tới phía họ. Tôi mạnh tay kéo tay Dương Danh khỏi người Tiểu Long Nữ, hét lên, “Nếu mày không muốn Tiểu Long Nữ chết, thì buông ra mau!”

Dương Danh vừa nghe thấy vậy, liền lập tức bỏ tay để Lang đại ca ôm lấy Tiểu Long Nữ. Khi Lang đại ca cẩn thận xem xét vết thương cho cô, Tiểu Long Nữ hé mắt yếu ớt nói, “Vô Tình, anh ổn chứ? Em... xin lỗi... đã để anh dính vào chuyện này.”

“Đồ, đồ ngốc!” Dương Danh tức giận hét lên, “Em để tôi dính vào chuyện này thì đã sao? Nếu tôi phải dành cả đời chìm trong bể nước với em, tôi cũng không hối hận!”

Tiểu Long Nữ không khỏi bật cười, nhưng bởi vậy nên cô bị máu dâng lên ho một tràng liên tục.

“Anh Lang, vết thương của Tiểu Long Nữ thế nào?” Dương Danh trông như thể sắp bật khóc tới nơi.

“Xương đòn và xương tay trên đều vỡ nát rồi. Anh phải tới phòng phẫu thuật ngay lập tức!” Không hề do dự, Lang đại ca quay sang nhìn đám bác sĩ đã co cụm lại vì sợ, “Các người vừa mới phẫu thuật cho Long Điền, các người nhất định có phòng phẫu thuật tốt nhất ở đây. Mau đưa tôi tới đó.”

“Có thì có, nhưng chúng tôi không có máu để truyền.” Ông bác sĩ nhú chặt mày.

“Em nhóm máu O. Có phải là truyền cho ai cũng được đúng không?” Dương Danh lo lắng hỏi.

Lang đại ca gật đầu vào lập tức cúi người cố định vết thương trên vai Tiểu Long Nữ. Với sự giúp đỡ của Dương Danh, anh đưa Tiểu Long Nữ tới phòng phẫu thuật.

Tôi muốn đi theo họ, nhưng Lãnh Hồ đột nhiên dang tay ra chặn đường tôi lại. Không hiểu tại sao cậu ta lại làm vậy, tôi nhìn cậu ta, nhưng cậu ta lại nhìn sang hướng khác... tôi theo ánh mắt cậu và thấy Long Điền. Long Điền, kẻ ánh mắt đang tràn ngập đau đớn.

“Không có gì nguy hiểm hơn một con thú hoang đã bị thương,” Lãnh Hồ nói giọng nặng nề, đôi mắt đầy lo lắng.

“Ta... không còn gì hết.” Hai hàng lệ tuôn trên mặt, Long Điền ngửa mặt lên trời hét lớn, “TA KHÔNG CÒN GÌ HẾT!”

Sau khi gào lên như vậy, Long Điền bắt đầu hờ hớn hể. Tuy nhiên, hắn đột nhiên ngừng thở nặng nề và bắt đầu cười sằng sặc, “Thờ dốt? Sao ta lại thờ dốt? Ta vốn không cần thờ nữa. Ha ha ha, ta mà lại thờ dốt sao?”

Long Điền... phát điên rồi sao? Sao hắn ta cư xử kì quái vậy? Tôi cũng bắt đầu hiểu ra ý tứ trong lời của Lãnh Hồ, đúng là có một con thú hoang bị thương trước mắt tôi. Một con thú hoang tan nát cõi lòng... tới hóa điên, nhưng lại mang sức hủy diệt rất lớn.

“TAI SAO? VÌ CÓ GÌ CÁC NGƯỜI VẪN CÓ THỂ SỐNG KHỎE MẠNH?” Long Điền điên cuồng nhìn chúng tôi và nói, “Các người chỉ là mấy đứa ranh vặt mũi chưa sạch, đời cũng chưa từng cố gắng bao giờ. Vậy mà tại sao chỉ mình ta chết chứ không phải các người? Ta đã nỗ lực nhiều năm như vậy. Nhiều năm tháng hạnh phúc, cứ vậy biến mất... THỬ HỎI TA LÀM SAO CAM TÂM ĐƯỢC!?”

“Cho dù có vậy, người cũng không được phép tự mình định đoạt tính mệnh người khác!” Tôi tàn nhẫn nói.

“Thật sao? Tính mệnh của chính ta cũng bị tùy ý tước đoạt, có gì ta không được tước đoạt tính mệnh người khác?” Long Điền cười nhẹ; một nụ cười vừa ác ý vừa khát máu.

Hắn sắp tấn công! Tim tôi lỡ mất một nhịp. Lãnh Hồ, đang đứng sau tôi, đột nhiên dúm thứ gì đó vào thắt lưng tôi rồi thì thầm thật nhanh, “Tôi có 3 thanh phi đao, nhưng chân thì bị thương rồi. Vương Tử, tôi cần chị hợp tác với tôi để xử lí Long Điền.”

Tôi gật đầu. Không cần biết thế nào, tôi cũng phải hỗ trợ cậu ta. Bằng không, tất cả những người đứng sau tôi đều sẽ mất mạng.

“Tà Linh, làm ơn hỗ trợ chúng tôi. Mặc dù súng quang không làm hắn bị thương được, nhưng vẫn có thể cản được cử động của hắn,” Lãnh Hồ lẩm bẩm, nói mà miệng hầu như không mở ra.

“Hiểu rồi,” Tà Linh trầm giọng đáp.

Hít một hơi sâu nào, ĐƯỢC! Tôi hét lên, “LONG ĐIỀN, ĐỐI THỦ CỦA NGƯỜI LÀ TA!”

Lãnh Hồ run rẩy cả người, “Vương Tử, chị...”

Tôi cười cười, “Tôi không thể để một kẻ bị thương gánh hết được!”

Tôi nâng thanh đao quang, tính dùng một đòn đâm chết Long Điền bằng thanh phi đao khi hắn mất cảnh giác nhất. Cho dù... cho dù đánh tới lưỡng bại câu thương*, tôi cũng không chùn. Tôi không thể để Long Điền hại bất kì ai đáng sau tôi!

(*lưỡng bại câu thương: thành ngữ Trung Quốc, ý nói đôi bên đều thương tổn nặng nề, không phân thắng bại. – meomeo)

“Một con ả như ngươi mà dám khiêu chiến ta?” Long Điền tỏ vẻ khinh bỉ, hắn chỉ khinh khi nhìn vào ai chữ ‘con ả’.

“Phải, ta chính là muốn khiêu chiến ngươi đấy.” Tôi dần hết cảm xúc xuống. Đây sẽ là trận chiến ác liệt nhất của tôi, nhưng để bảo vệ mọi người, đây cũng là trận chiến tôi không thể để thua!

Mắt Long Điền nheo lại, và chẳng nói chẳng rằng, hắn lập tức lao về phía tôi. Vũ khí của hắn vẫn là bàn tay đã đánh thương Tiểu Long Nữ kia, và từ trái nghiệm đau đớn của Dương Danh, tôi biết mình phải tránh đối đầu trực diện với Long Điền. Tôi né sang một bên, khiến đòn tấn công của Long Điền chệch đi. Tuy nhiên, phản xạ của Long Điền tốt tới không giống người nữa... Ôm, dù gì hắn thực ra cũng chả phải người nữa...

Long Điền không hề dừng lại. Hắn chỉ quay người một góc 90 độ và lại nhắm về phía tôi vô tội. Tôi lại né được bàn tay của Long Điền, nhưng một trận gió đột nhiên đánh úp vào bụng tôi... Chết tiệt, tôi quên khuấy mất Long Điền còn có chân. Không còn cánh nào né được, tôi đành ăn trọn một cước này của hắn...

Vài tiếng súng nổ vang lên, khiến Long Điền ngưng lại một lát. Tôi lập tức hiểu Tà Linh đang cố ngăn Long Điền lại, và tôi liếc nhìn mắt Lãnh Hồ – đôi mắt đang chờ thời cơ tốt nhất để giết chết con mồi.

Phải tạo ra thời cơ cho Lãnh Hồ tấn công! Tôi lập tức quả quyết lòi thanh phi đao từ thắt lưng ra. Tôi chú ý vẩy vẩy thanh phi đao trước mặt Long Điền, và hài lòng thấy mặt hắn biến sắc.

Nắm chặt phi đao, tôi cố tình khiêu khích Long Điền, “Long Điền, cá thử nhé. Cá xem một đòn cuối cùng này, là ngươi chết hay ta mất mạng.”

Một tia gian dữ lướt qua mắt Long Điền.

Dùng tốc độ cao nhất mà di chuyển, tôi lao về phía Long Điền, lòng những mong Lãnh Hồ có thể chớp thời cơ Long Điền đang hoàn toàn dồn hết chú ý vào tôi này.

“Tiểu Lam, dừng...” Trác ca ca bỗng nhiên cảnh cáo tôi.

Nhưng tôi dừng sao được nữa? Long Điền giờ hoàn toàn chú ý vào tôi rồi, đâm lao phải theo lao thôi! Ý nghĩ này lướt qua đầu tôi. Trong khoảnh khắc tiếp theo, đúng lúc tôi và Long Điền chuẩn bị đụng độ... Long Điền đột nhiên mất dạng, còn tôi đâm vũ khí vào không trung!

Đột nhiên, tôi nghe thấy một tiếng rên đau đớn. Long Điền thực sự đã quay ra tấn công Lãnh Hồ, và cơ thể Lãnh Hồ chậm rãi trượt xuống mặt nền. Tôi sững sờ, muốn chạy qua chỗ cậu ta. “Lãnh Hồ!”

“Đừng qua đó!” Trác ca ca dùng hết sức lực giữ chặt lấy tôi, ngay cả khi anh nã súng như điên vào Long Điền nhằm ngăn hẳn không ra một đòn chí mạng với Lãnh Hồ đang nằm trên sàn.

Tuy nhiên, súng quang chẳng khiến Long Điền mấy may bận tâm. Hắn nâng thanh phi đao vốn nằm trong tay Lãnh Hồ và chuẩn bị dùng nó đâm vào đầu Lãnh Hồ...

“Haaaa!” Nam Cung Túy đột nhiên nhảy ra trước người Long Điền, cầm một khẩu súng quang trong tay. Tuy nhiên, sự khác biệt giữa anh và Tà Linh chính là nòng súng của anh dí sát vào người Long Điền, và chìa thẳng vào tim hắn. ĐOANG! Túy không chần chừ nổ súng.

Nhát đạn này có tác dụng không? Long Điền vẫn đứng vững khi một dòng máu đỏ chậm rãi chảy xuống từ vết thương do súng bắn. Chúng tôi thành công rồi?

“Hự!” Mắt Nam Cung Túy lộ ra vẻ tiếc nuối. Anh vô cùng ảo não nhìn vết bắn ngay gần tim Long Điền cũng không ngăn nổi hắn.

Long Điền đâm Nam Cung Túy bằng phi đao của Lãnh Hồ, tính đẩy con dao đâm trọn vào ngực Túy. Nếu Túy không tránh kịp sang một bên trong gang tấc, con dao đó nhất định chắc chắn đâm thẳng vào tim anh. Tuy nhiên, tình hình hiện tại của anh cũng không tốt hơn bị đâm vào tim là bao.

Thanh phi đao đâm sâu vào vai Túy, xuyên qua người anh và ghim chặt anh vào tường. Mắt Túy tái đi tới phát sợ, mồ hôi lạnh liên tục tứa ra trên trán. Tuy nhiên, mặc dù đau tới khuôn mặt vặn vẹo lại, Túy cũng không thốt ra một tiếng kêu rên.

“Túy!” Tôi kinh hãi tới nỗi mặt cũng bợt sắc đi. Trời ơi, Lãnh Hồ đã ngã ra sàn, không biết sống chết thế nào. Giờ Túy lại bị ghim vào tường...

Long Điền lạnh lùng liếc nhìn tôi và Trác ca ca. Tuy nhiên, chỗ hắn tiến tới không phải là chỗ chúng tôi, mà là nhóm hơn hai chục giáo sư, bác sĩ và nhà khoa học... Chỉ một đám, hắn đánh bay ông lão râu bạc – giáo sư của Trác ca ca – ra xa. Ngay sau đó, một thiết bị liên lạc xuất hiện trên tay hắn. Long Điền cười băng giá, nói, “Lão cố gắng liên lạc với thế giới bên ngoài cầu trợ giúp hả? Ta không để các người hoàn thành tâm nguyện đâu.” Long Điền búng ngón tay.

Không một ai trong chúng tôi quên được là ngoài có cơ thể khỏe tới biến thái, Long Điền cũng thao túng mạng Internet trong tay. Một cái búng tay của hắn ta có nghĩa là... tên lửa hạt nhân đã phóng rồi? Ý nghĩ này vừa nhập vào đầu, khuôn mặt tôi trở nên khó coi hết sức.

“Có 4 máy quay CCTV có thể quay trọn 360 độ ở trong phòng này. Từ giờ trở đi, đoạn phim về mọi sự trong phòng này sẽ được phát sóng tới mọi thiết bị trên thế giới. Tất cả kênh truyền hình đều chỉ chiếu mỗi những việc xảy ra ở đây thôi.” Long Điền cười tới sáng lạn, nói, “Có vui không? Xác của mấy người sẽ được toàn thế giới nhìn thấy.”

Đúng là kẻ tâm thần. Tôi lo lắng nhìn Lãnh Hồ chưa rõ sống chết thế nào nằm trên sàn và Túy vẫn đang bị ghim chặt trên tường. Cả hai đề rất cần được chữa trị. Chúng tôi không thể chậm trễ thêm nữa.

“Trác ca ca, chúng ta phải cứu hai người bọn họ,” Tôi kiên quyết nói.

“Anh đi cứu, em đừng theo sau,” Tà Linh không do dự nói.

“Không, Trác ca ca, nguy hiểm lắm,” Tôi cứng đầu phản đối.

“Tiểu Lam...”

Long Điền lạnh lùng nói, “Cãi nhau làm gì? Ta qua đó là được chứ gì?” Dứt lời, Long Điền lao về phía chúng tôi. Tôi lập tức nâng thanh phi đao trong tay, thứ duy nhất có thể xuyên qua da của Long Điền...

“LONG ĐIỀN!” Giọng Du đột nhiên vang lên như sấm rền.

Long Điền nhanh chóng quay đầu nhìn quanh. Chiếc phi thuyền khổng lồ gần đó bắt đầu chuyển động với Du đứng trong khoang lái. Hình ảnh hai người cũng đột nhiên hiện lên trên tấm kính trong suốt của buồng lái – Dương Quang và Kenshin.

“Chúa Tể Sinh Mệnh!” Dương Quang lo lắng.

Là do mắt tôi nhìn nhầm, hay Long Điền vừa nghiêng ngả người đôi chút khi nghe thấy cụm từ “Chúa Tể Sinh Mệnh”?

“Đừng làm loạn nữa, Long Điền.” Với giọng băng giá tới độ khiến tim người khác cũng lạnh đi, Kenshin nói, “Bằng không, cho dù ngươi và Chúa Tể Sinh Mệnh cùng là một người, ta cũng không tha cho ngươi.”

“Ồ? Vậy ngươi tính hạ ta thế nào?” Long Điền nét mặt lạnh lùng hỏi.

“Bọn ta sẽ dùng phi thuyền này cán nát cơ thể nhân tạo của ngươi. Cho dù ngươi thoát vào thế giới mạng được, Dương Quang và ta sẽ nhốt ngươi trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, sau đó truyền vi rút hủy diệt vào đó.” Kenshin vừa mô tả kế hoạch mà mặt mày vẫn bình tĩnh hết sức.

Mặt Long Điền cũng biến sắc rõ rệt. Hắn độc ác nói, “Hai người nghĩ các người có thể trốn khỏi con vì rút đó sao?”

“Không trốn được.” Kenshin trực tiếp thẳng thừng.

Nghe thấy giọng thờ ơ của Kenshin, Long Điền lại bắt đầu thờ đốc... Có vẻ hắn lại quên mất hắn không cần phải thờ rồi.

Long Điền im lặng đứng sững đó, như thể đang tư lự điều gì.

Tôi lo lắng nhìn Lãnh Hồ vẫn đang nằm trên sàn và Nam Cung Túy mặt mày mỗi lúc một tái mét đi. Tôi vội lo lắng gào lên, “Kenshin, bắt hắn quyết định nhanh lên. Không thì Lãnh Hồ và Túy chết mất.”

Kenshin cau mày và đang định mở miệng giục Long Điền thì Long Điền đột nhiên cử động. Hắn nhanh tới độ tôi chưa kịp phản ứng hắn đã một tay tóm lấy cổ họng tôi và dùng tay còn lại đánh bay Trác ca ca.

Không thể thở cho thông, tôi điên cuồng dùng cả hai tay mà cào vào tay Long Điền. Tuy nhiên, lớp da không thể bị vũ khí dùng quang năng đã thương thì không lí gì lại bị móng tay tôi cào xước được. Mặt khác, Kenshin đằng kia lại im lặng.

Không xong rồi, Kenshin nhất định không cán nát bét tôi luôn. Phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên, ý nghĩ Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn còn tồn tại trong cơ thể Long Điền bỗng hiện lên trong não bộ đang khát dưỡng khí của tôi. Mặc dù Chúa Tể Sinh Mệnh đã buông bỏ ý thức, nhưng có lẽ nào anh vẫn còn đó? Bằng không, làm sao từ “Chúa Tể Sinh Mệnh” có thể khiến Long Điền phản ứng mạnh vậy chứ?

“Chúa, Chúa Tể Sinh Mệnh...” Tôi liều lĩnh lấp bấp những từ này.

Long Điền lại rung người, nhưng chính hắn cũng không nhận ra được chuyển động khê khằng này. Hắn chỉ theo phản xạ càng bóp chặt cổ tôi hơn. Chết tiệt, tôi bắt đầu mất ý thức rồi.

“Dừng lại, đừng hòng làm Vương Tử bị thương!” Du vốn đang ở trên phi thuyền, đột nhiên liều mạng chạy về phía chúng tôi.

Bởi hắn có thể dùng một tay hất văng Trác ca ca, nên Long Điền đương nhiên không để Du vào mắt. Hắn chỉ nhẹ nhàng nhấc chân và đá Du, khiến anh bắn ra một quãng xa, liên tục thổ ra huyết.

Chắc nhìn thấy mặt tôi tái đi, Du vẫn cố hết sức bò về phía chúng tôi. Anh nói, “Dừng lại, bằng không người sẽ bóp chết Vương Tử đấy. Nếu Vương Tử chết, người sẽ không còn con tin để uy hiếp Kenshin đâu.”

Long Điền cau mày, tay lỏng ra một chút. Hắn thiếu kiên nhẫn gào lên với Kenshin, “Biến đi. Hai người khôn hồn thì mang cái phi thuyền cút đi, bằng không ta sẽ gãy cổ con ả này.”

“Chúa Tể Sinh Mệnh, em đến đây cũng vì câu ‘cảm ơn em’ ngày đó của anh,” Tôi rít qua kẽ răng.

Long Điền nghi hoặc nhìn tôi, tay siết chặt lại, song lại lỏng ra ngay. Về mặt hắn biến sắc rõ ràng khi hắn rút cuộc cũng nhận ra có điểm không ổn. Tuy nhiên, việc này cũng đồng thời khẳng định phỏng đoán Chúa Tể Sinh Mệnh chưa hoàn toàn biến mất của tôi.

“Chúa Tể, anh còn nhớ em là ai không? Em là Vương Tử...”

“Vương Tử...” Một tia quuyến luyến đột nhiên lướt qua mặt Long Điền. Một thoáng phân tâm, hắn buông tôi ra.

Về mặt Long Điền lại chuyển về sự khó tin, và hắn cố tóm lấy tôi lần nữa... Bây giờ, tôi đã nhặt thanh phi đao vốn rớt dưới đất lên. Tuy nhiên, tôi không tính dùng nó đâm Long Điền, tôi có kế hoạch khác.

Tôi một nhát cắt tóc mình đi, chỉ để nó ngắn như tóc của Vương Tử. Tôi tiến lại gần Long Điền, nhưng lại gọi tên Chúa Tể Sinh Mệnh. “Chúa Tể Sinh Mệnh, anh còn nhớ chứ? Anh đã cảm ơn em vì khiến anh hiểu tình yêu là gì.”

Rất nhiều cảm xúc hiện lên trên mặt Long Điền. Có kinh ngạc, có dịu dàng, có cả hối tiếc...

“Chúa Tể Sinh Mệnh, anh đã thấy những việc cha anh làm rồi. Đừng dung túng hắn nữa,” Tôi có chút kích động hét lên.

“Vương Tử...” Long Điền ôm đầu.

Tôi thành công rồi sao? Tôi tiến lại càng gần hơn, ôm hi vọng xem có phải Chúa Tể Sinh Mệnh đã trở lại không...

Long Điền, hay Chúa Tể Sinh Mệnh, giơ tay về phía tôi. Chẳng lẽ là Chúa Tể Sinh Mệnh? Tôi nhìn hắn ta chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt đầy xảo trá... và bàn tay đó vươn thẳng về phía tim tôi...

Tôi rút cuộc cũng hiểu được em trai mình cảm thấy thế nào khi Tiểu Long Nữ bảo vệ nó. Trước mặt tôi Du đứng đó, một bàn tay tàn nhẫn đâm xuyên qua ngực anh.

“Du, làm ơn đừng chết.” Tâm trí tôi đột nhiên trống rỗng, từ từ bị màu máu tươi đang chảy không ngừng của Du nhuộm đỏ. Không! Du không thể chết được! Giờ phút này, tôi cuối cùng cũng hiểu ra. Tôi nhất định không thể mất Du, nhất định không thể nào!

Tuy nhiên, về mặt Du lại vừa vui mừng vừa hối lỗi. Trước khi ngã xuống, anh nói gì bằng một giọng thoảng nhẹ tôi khó có thể nghe được. “Ôn trời em không sao...”

Đầu đầu cũng là máu – máu của Tiểu Long Nữ, của Lãnh Hồ, của Nam Cung Túy, của Tà Linh, còn cả của Du... Tất cả những bạn đồng hành của tôi đều đã ngã xuống. Mọi người đều đã ngã xuống.

Lệ tôi tuôn rơi, nhưng tôi cảm thấy trong lòng có cảm giác trống rỗng đáng sợ. Tôi nâng phi đao của Lãnh Hồ, nhân nhật nói một câu, “Long Điện, người từng nói người không còn gì. Vừa hay. Giờ ta cũng không còn gì hết.”

Tôi trừng mắt nhìn thẳng Long Điện, kẻ còn quay mặt đi như thể hối lỗi. Tôi bình thản nói, “Đến đi đây. Kết thúc chuyện này.”

Long Điện cũng lộ vẻ mặt muốn kết thúc tất cả những chuyện này. Giờ khắc đó, tôi chủ động tấn công. Sự sợ hãi, sợ chết, sợ đau tôi vốn cảm thấy, đều đã biến mất không tăm hơi. Cảm giác duy nhất còn lại là khao khát đánh bại kẻ trước mặt, kẻ đã tước đoạt mọi thứ khỏi tôi!

Trong nháy mắt, tôi xuất hiện trước mặt Long Điện, di chuyển bằng tốc độ có thể so bì với hắn. Đương nhiên, cái giá phải trả chính là tất cả cơ bắp trên người đều phản kháng. Tuy nhiên cơ thể đó đau đớn bao nhiêu, cũng không so được với nỗi đau chứng kiến tất cả từng người đồng hữu ngã xuống trước mặt.

Phi đao trong tay tôi di chuyển với tốc độ ánh sáng với hai tay của Long Điện. Thật kinh ngạc, tôi có thể đánh ngang với tốc độ của Long Điện. Long Điện tay không đánh lại phi đao có thể làm hắn bị thương, hắn đương nhiên không thể có được lợi thế. Chẳng bao lâu, bàn tay hắn đã hiện ra không biết bao nhiêu vết máu.

Nhận ra không thể đánh tiếp như vậy, trong mắt Long Điện lại hiện lên tia giáo hoạt. Thật đáng tiếc tôi đoán không ra, mà cũng chẳng thừa sức để đoán xem hắn tính làm gì. Tôi đã đẩy bản thân tới cực hạn để so tốc độ với Long Điện rồi. Kể cả bộ giáp nhẹ tôi đang mặc trên người cũng phát ra tiếng lách cách, khiến tôi e ngại không biết nó có trụ được tới khi tôi đánh bại Long Điện không.

Tôi vẫn đang nghĩ tới việc làm sao kết thúc trận chiến này càng nhanh càng tốt, thì Long Điện, vốn đang lảng tránh thanh phi đao, đột nhiên chủ động đưa tay về phía thanh phi đao tôi đang cầm. Trước khi tôi kịp nhận ra Long Điện đang cố làm gì, phi đao trong tay đã lún sâu vào trong lòng bàn tay hắn, còn tay kia của hắn thì vung về phía bụng tôi. Biết rằng nếu đòn của hắn đánh trúng vào tôi, tôi có lẽ đời này gượng dậy không nổi nữa, tôi đành buông thanh phi đao và lùi về cùng hướng với đòn tấn công của Long Điện. Đó là cách duy nhất giúp tôi thành công tránh được hầu hết thương tổn do sức mạnh kinh khủng của Long Điện gây ra.

Tuy nhiên, dư lực của đòn này cũng đã đủ nặng. Con đau thốn lên từ bụng làm mặt tôi tái như sắp chết tới nơi.

Không còn phi đao, tôi không còn cách nào đành nhặt thanh đao quang lên. Mặc dù tôi biết có cầm cũng vô dụng, tôi vẫn theo thói quen cầm đao. Long Điện rút thanh phi đao khỏi lòng bàn tay, vặn nó tới khi nó xoắn ốc lại và vứt nó sang một bên. Rồi hắn ta từ tốn di chuyển về phía tôi.

Khẽ run rẩy, tôi không khỏi lùi về sau vài bước. Tuy nhiên, tôi lại đá phải một thứ. Liếc xuống từ khoeo mắt, tôi thấy Lãnh Hồ đang nằm trên sàn...

“Tôi có ba thanh phi đao.”

Lời này đột nhiên gọn lên trong óc tôi. Ba thanh phi đao! Tôi dần hết xúc cảm xuống, liêu lĩnh lao về phía Long Điện. Khi thấy tôi đang vung thanh đao quang, mọi nụ cười khinh thị hiện lên trên mặt hắn ta.

Tôi làm bộ vung đao chém Long Điện mấy cái, Long Điện dễ dàng dùng tay chặn được ngay. Tuy nhiên, mục đích của tôi không phải là hạ Long Điện bằng đao quang. Việc tôi muốn làm là... Một khi Long Điện mất cảnh giác, tôi dùng đao quang và chém vào vết thương cũ trên bụng hắn... khiến nó lập tức mở rộng toang hoác.

“Mày!” Long Điện giận dữ, nắm tay hung hăng đập vào lưng tôi. Đòn này hạ xuống chính xác, và máu lập tức phun ra từ miệng tôi như suối...

Tôi quỳ sụp gối trước mặt Long Điện. Kẻ không biết tôi định làm gì có lẽ thực sự sẽ nghĩ tôi đã quỳ xuống quy phục hắn.

“Vây đây, Vương Tử, cuối cùng ngươi vẫn thảm bại.” Long Điện mỉm cười ác độc, nói, “Giờ, ta sẽ khiến ngươi chết thật đau đớn. Cứ coi đó là quà đáp lễ cho việc ngươi khiến Chúa Tể Sinh Mệnh phản lại ta.”

Tôi đã mất quá nhiều máu, ý thức cũng dần mờ nhạt, nhưng tôi chỉ còn một bước nữa là thành công. Tôi dùng đao quang rạch một đường vào đùi, con đau mới mang tôi hoàn hồn trở lại. Sau đó, tôi không hề do dự thọc tay vào vết thương trong bụng Long Điện.

“Hừ, ngươi không phải nghĩ rằng ngươi có thể dùng tay trần làm ta bị thương chứ?” Long Điện cười lớn, nhưng như thể nhớ ra điều gì, hắn ta nói thêm, “Ngươi đừng nghĩ ta có nội tạng để ngươi đánh nhé. Nội tạng của ta cũng chỉ để trưng thôi, không có chức năng gì đâu.”

Tôi cuối cùng cũng mò mẫm trong bụng Long Điện sờ được một vật cứng. Lập tức, tôi nhổ vật đó ra, đứng thẳng dậy, siết chặt lấy phi đao của Lãnh Hồ trong tay và dùng hết sức bình sinh chém vào cổ Long Điện.

Xoẹt! Và sau đó chỉ còn một cái xác không đầu đứng trước mặt tôi. Trong khoảng khắc, tôi lập tức cảm phi đao bỏ xuống cái đầu đã rơi xuống đất, đâm nó nát bét như tương. Làm thế này đã thực sự giết được Long Điền chưa...? Chắc là không được rồi. Tôi ngã ngồi xuống đất. Hắn có thể quay về thế giới mạng mà...

“Long Điền... chết rồi.” Kenshin lại mở miệng nói ra câu không thể tưởng tượng nổi này.

Tôi không còn sức mở miệng nữa, chỉ quay đầu lại nhìn Kenshin, hỏi anh một câu không lời.

“Hai người chúng tôi giám sát hắn rất kỹ, cũng không thấy hắn quay lại thế giới mạng.” Kenshin bình thản tường thuật những gì anh biết.

“Hâyyyy, hắn dù gì vẫn là con người. Thấy đầu mình lia khỏi cổ, hắn tự khắc nghĩ bản thân đã chết. Thế là ý thức hắn cũng tiêu tan luôn,” Dương Quang thở dài.

“Mau...cứu những...người khác...” Tôi thờ hồng học, trước khi lịm đi và bóng đen nhấn chìm.

Việc chúng tôi đều quên mất là Long Điền vốn muốn cả thế giới nhìn thấy xác chúng tôi. Nhưng kế hoạch của hắn đã phản tác dụng và giờ cả thế giới đều thấy rõ kẻ khủng bố đã toi đời. Hơn nữa, hắn còn bị giết bởi một người nổi tiếng mà ai cũng biết: Thành chủ của Vô Ngân Thành trong Đế Nhị Sinh Mệnh – Huyết Yêu Vương Tử!

Cho dù Vương Tử mặc giáp nhẹ che kín người chàng*, và không ai tìm ra được Vương Tử thật, huyền thoại về Vương Tử cứu cả thế giới vẫn mãi mãi tồn tại... trở thành một Huyền Thoại Vĩnh Hằng!

(*giáp nhẹ che kín: mặt Vương Tử bị giáp che kín, nên mọi người cũng không biết cậu trông như thế nào. – nhóm PR)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 8: Về sau (Hết).

Chuyện cũ đã viết tới đây rồi! Tôi không khỏi buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Tôi cuối cùng cũng viết xong trận chiến cuối cùng rồi! Tôi tả đến đây mới phát hiện ra, hóa ra chiến trường ngày đó lại kinh hiểm kích thích như vậy. Là một người trong cuộc, tôi cũng cảm thấy tim mình cũng giật bắn lên không ngừng.

Sau này, mọi người đều bắt đầu cuộc sống riêng của mình. Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu cuối cùng cũng làm đám cưới ngoài đời thật, cả hai theo Doll về vương quốc của con bé. Lang đại ca tiếp tục hành nghề y, còn Vũ Liên đại tẩu cũng tiếp tục công việc kiểm kê tài chính của chi.

Năm năm sau, Doll trở thành nữ hoàng của nước con bé. Tin này đúng là sốc chết người – Doll, làm nữ hoàng? Thượng đế phù hộ cho vương quốc của con bé yên ổn sống sót được tới ngày con bé thoái vị.

Cuối cùng, Nam Cung Túy lấy Dục Băng Phượng Hoàng... mặc dù giữa đám cưới thì có chuyện chẳng ngờ xảy ra. Phạm tự nhiên không đứng lại xuất hiện! Lại còn cười rất khiêm nhã tặng cho cô dâu 999 bông hồng... Mọi người đều lo không biết khi linh mục hỏi có ai phản đối đám cưới thì cô dâu có là người đầu tiên giơ tay không, nhưng Phượng Hoàng đã làm một chuyện mà ai nấy đều tán thưởng từ tận đáy lòng. Cô nàng tiến lại gần Phạm, nhắc đôi giày cô dâu cao mười phân, và dùng hết sức bình sinh mà đá vào cậu nhỏ của Phạm. Tôi không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ mình đã nghe thấy “Rắc!” một cái lúc đó! Tuy nhiên, thứ bị gãy ngày đó chắc chắn không phải là gót giày của Phượng Hoàng...

Sau khi chúng tôi gọi xe cứu thương chở Phạm đi bệnh viện, đám cưới của Túy và Phượng Hoàng kết thúc một cách hoàn hảo (mặc dù tôi thấy thà gọi xe tải chở rác tới còn hơn là xe cứu thương!). Cặp đôi ngọt ngào đó sau này trở thành khắc tinh của tất cả tội phạm, được mệnh danh là “Đôi vợ chồng khắc tinh của tội phạm”.

Chuyện khó tin nhất là... Tiểu Long Nữ lại trở thành em dâu của tôi! Hơn nữa, lại còn là kiểu ‘bác sĩ bảo cưới’...

Mặc dù em trai nhà tôi và Tiểu Long Nữ hẹn hò đã lâu, nhưng Tiểu Long Nữ cứ chối đây đẩy chuyện cưới Dương Danh, cũng bởi thằng nhỏ ít hơn cô nàng vài tuổi. Tuy nhiên, một ngày nọ, chẳng hiểu tại sao, Dương Danh mượn tôi cây kim khâu tôi chưa dùng bao giờ và chọc chọc một thứ – e hèm, mọi người biết mà, cái thứ bắt đầu bằng ‘bao’ và kết thúc bằng ‘cao su’ ấy – như thể thằng nhỏ có thù hằn gì với cả họ nhà cái ‘áo mưa’...

Ba tháng sau tôi có một cô em dâu và một cháu trai định sẵn sẽ sinh ra bảy tháng sau đó!

He he, viết tới đây chắc mọi người cũng đang lo lắng cho Dương Quang và Kenshin phải không?

Dương Quang và Kenshin đều ở hiền gặp lành. Để giúp Dương Quang được ở bên Tinh Thiên ngoài đời thật, Du và Trác ca ca cuối cùng cũng đồng ý sẽ hợp tác với nhau. Với sự hỗ trợ về mặt tiền bạc của Tiểu Long Nữ và Doll, “Chiến dịch phát triển thực thể nhân tạo” được tiến hành. Về mặt cơ bản,

chiến dịch này là sự tiếp nối theo kế hoạch tạo thành cơ thể nhân tạo của Long Điền. Cuối cùng, Dương Quang cũng có thể ra khỏi trò chơi và ở bên cạnh Tinh Thiên trọn đời ngoài thế giới thật. Chỗ ở hiện tại của hai người vẫn chưa rõ, bởi bọn họ lúc nào cũng du ngoạn khắp thế giới. Điều duy nhất tôi biết là bọn họ có lẽ đang đi thám hiểm Châu Phi!

Như có người đã nói, có một thì sẽ có hai, có hai sẽ tất sinh ba. Bởi Thiên Tiên muốn theo đuổi Doll, hẳn là người đầu tiên trong đám NPC ra khỏi trò chơi. Hiện tại, hẳn đang làm vệ sĩ riêng của Nữ Hoàng Doll.

Tiếp tới là Bé Bao dễ thương của tôi. Nếu tôi để nó một mình trong Đế Nhị Sinh Mệnh, nó nhất định sẽ lập kỉ lục mới khóc lụy Đế Nhị Sinh Mệnh mất. Đương nhiên, sau đó, Hòa Hoàng cũng nhất định đòi ra ngoài đời thực chơi với chồng, nên bọn tôi cũng cho nó ra luôn.

Cuối cùng, chúng tôi tạo một thực thể nhân tạo cho Kenshin, người thực sự không thêm ra ngoài đời thật. (Đương nhiên, một nhân tố quan trọng trong quá trình tạo thành thực thể cho anh chính là bởi Lãnh Hồ đã dùng phí dao uy hiếp Du và Tà Linh rồi.)

Kenshin vẫn từ chối không về nhà Lãnh Hồ. Bởi anh không còn chỗ nào đi, anh ở nhà tôi luôn. Sau đó vì không có gì làm, anh bắt đầu dọn nhà cho tôi, tiến tới biến thành ô sin siêu cấp nhà tôi. Sàn nhà tôi lúc nào cũng bóng lộn như gương, và nếu lúc đi không để ý, bạn có thể ngã nhào từ tầng năm xuống tầng một như chơi.

Lãnh Hồ tới giờ vẫn một ngày ba lần tới đánh nhau với Kenshin, nhưng tới ngày nay, cậu ta vẫn chưa thắng nổi một lần. (Lẽ dĩ nhiên! Du và Tà Linh đã thiết kế thực thể của Kenshin theo hướng vệ sĩ siêu đẳng mà. Nếu bạn có dùng súng máy nã vào Kenshin, anh ta cũng chẳng hề hấn gì. Người thường phải có phép màu mới đánh nổi anh.)

À, nhắc mới nhớ, chị họ Mai Khôi nhà tôi và Đoạn Kiếm cũng cưới nhau không lâu sau trận chiến cuối cùng. Khi họ phát hiện ra tôi là Vương Tử, bọn họ cũng sờ đến nỗi hàm muốn rớt xuống. Tuy vậy, hai người họ cũng không quên lợi dụng thông tin này để uy hiếp tôi tặng họ hồng bao thật hậu vào đám cưới của họ...

Giờ nghĩ lại tôi mới thấy tôi đã không gặp mọi người một thời gian rồi. Kể từ khi trận chiến cuối cùng diễn ra 10 năm trước, mọi người đều rẽ sang hướng riêng và quay về với cuộc sống thường nhật của họ. Đã lâu tới vậy, tôi không khỏi hồi tưởng lại quãng thời gian chúng tôi ở với nhau...

BINH! Cánh cửa gỗ tôn của tôi một món quý khốc thần sầu đột nhiên bị đá tung. Tôi không nhận được con giận gào lên, “Đưa chết tiệt nào đá cánh cửa bảo bối nhà bà, còn làm phiền bà hả? Không biết hôm nay là ngày bà làm đáng chính tề hay sao?”

“Nhưng Tiểu Tiểu Lam muốn gặp con mà.” Cười rất vô tội, mẹ tôi hạ đứa trẻ đáng yêu trong lòng bà xuống. Cặp mắt to giống hệt đó chính là niềm tự hào của tôi! Mặc dù mọi người luôn nói với tôi là Tiểu Tiểu Lam giống bố nó hơn, đôi mắt con tôi lại là bản sao y đúc của tôi.

“Bố ơi~,” Tiểu Tiểu Lam reo lên. Mẹ tôi vừa đặt con bé xuống, nó liền không phung phí thời gian chút nào ào vào lòng tôi.

“Là mẹ chứ!” Tôi bất đắc dĩ sửa lời con gái tới lần thứ N.

“Không phải!” Tiểu Tiểu Lam chu chu cái miệng nhỏ, “Cô giáo mầm non nói người sinh ra Tiểu Tiểu Lam mới là mẹ, người còn lại là bố!”

Cái này... Tôi có chút tội lỗi nghịch nghịch ngón tay. Chỉ là do tôi sợ đau... nên, nên ngày đó tôi...

~*~

“Du, em muốn có con!” Tôi bỗng không đầu không cuối thốt lên.

Mọi chuyện đều bắt đầu khi thằng em trai ngu dân của tôi, sau sự kiện Long Điền, cuối cùng cũng thành công tán đổ bà chị Tiểu Long Nữ. Sau khi lời cầu hôn bị cự tuyệt tới mười lần, em trai tôi cuối cùng cưới được Tiểu Long Nữ về dưới sự trợ giúp của chiếc kim khâu. Ngày em trai tôi tốt nghiệp, nó bỗng nhận được tin báo vợ nó lâm bồn, thế là nó vẫn mặc quần áo cử nhân vội vã chạy đi, còn tôi theo tôi đằng sau.

“Chị, lái nhanh lên!” Dương Danh như kiến nằm trên chảo nóng. Nó lo lắng tới nỗi quên mất nó đã từng thề sẽ không đời nào trèo lên bất cứ cái gì mà tôi cầm lái nữa, lúc bấy giờ nó lại còn giục tôi tăng tốc. Được rồi, cũng bởi nó lo như vậy, tôi đạp chân ga mạnh hơn và chúng tôi phóng với tốc độ 300 cây số một giờ...

Cũng may Long Danh bé nhỏ vẫn còn bố!

Tôi ôm con của Tiểu Long Nữ và em trai tôi, Phong Long Danh trong vòng tay. Tôi nhìn cơ thể mềm mại và đôi má phúng phính của nó, nghĩ thầm đứa bé đáng yêu quá! Tuy nhiên, thằng em ngu dân nhà tôi cứ liên tục nói là mỗi lần thấy cái cách tôi bế Long Danh bé nhỏ nhà nó, nó đều thấy muốn truy tìm, nên từ đó luôn không cho tôi bế em bé nữa...

...Dịp duy nhất tôi được bế Dương Danh là khi thằng em không có nhà, còn Tiểu Long Nữ thì lên tuần trăng chầu cho tôi để cô nàng có thể chuồn đi mua đồ LV với Chanel.

Du, vốn đang mất xa vai tôi, ngệt mặt ra tới 10 giây trước quyết định đường đột của tôi. Đoạn, anh hào hứng nói, “Nhưng mà bà xã, không phải em nói không muốn sinh con vì sợ đau sao?”

“Cũng đúng, sẽ đau lắm...” Tôi nói. Tôi nghiêng đầu và nghĩ tới lần Tiểu Long Nữ ở trong phòng hộ sản. Cái cách cô nàng cứ khổ sở gào toáng lên là muốn giết Dương Danh lúc cô sinh con làm tôi thấy sợ sợ. (Mặc dù tiếng la oai oái của Dương Danh lúc tay nó bị Tiểu Long Nữ bẻ gãy khi nó đứng

cạnh cô nàng lúc sinh nở cũng chẳng bé hơn là bao...)

“Em bé rất dễ thương, nhưng sinh con lại rất đau...” Tôi dùng tay đập đập liên tục vào đầu mà không nhận ra là mình suốt nửa thì làm rơi Long Danh bé nhỏ. Du vội vàng bế tiểu Long Danh khỏi tôi để phòng trừ thảm kịch. Chủ yếu thảm kịch chính là tôi bị Dương Danh, Tiểu Long Nữ, bố mẹ và bác Long đuổi cùng giết tận.

“Minh phải làm sao đây...” Tôi khổ sở nghĩ, khổ sở nghĩ...

Kenshin, vốn đang yên lặng quét dọn một bên, đột nhiên yên lặng đi tới bỏ một tờ báo xuống rồi lại yên lặng bỏ đi.

“Kenshin, không phải Lãnh Hồ muốn hẹn anh đi uống trà sao?” Tôi nhớ ra Lãnh Hồ lần trước tới nhà có hẹn Kenshin đi chơi.

“Không đi.” Kenshin thẳng thừng ngắn gọn đáp, “Tôi vẫn muốn làm đàn ông.”

Đúng là lí do chính đáng để không đi. Tôi cắn ngón trỏ và nhún vai, “Đi với không đi thì khác gì nhau? Kể cả anh có không đi, Lãnh Hồ cũng vẫn tới nhà chúng ta uống trà với anh thôi.”

“Chính xác mà nói, đây là nhà Tiểu Long Nữ.” Nói xong sự thật này, Kenshin tiếp tục hút bụi căn nhà.

Tội nghiệp Lãnh Hồ, không biết cậu ta phải uống bao nhiêu trà cho tới khi lay động được trái tim băng giá của Kenshin đây... Tôi bình thần cầm tờ báo hôm nay lên đọc, nghĩ tới muốn xem hôm nay chính trị gia nào lại làm loạn, nhưng khi tôi thấy đầu đề, mắt tôi liền sáng lên như hai cái đèn pha!

“Du, xem này!” Với đôi mắt vẫn tỏa sáng như sao, tôi nũng nịu nhìn ông xã yêu dấu nhất của tôi, Du.

“Cái này...” Du vịn phần kính hải. Anh hết không dám tin nhìn chăm chăm vào tờ báo trên tay tôi rồi lại nhìn tôi.

Trên tờ báo viết rõ, “Bệnh Viện XX Đã Thành Công Thụ Thai Cho Một Người Đàn Ông, Và Hôm Qua Anh Đây Đã Hạ Sinh Một Em Bé Khỏe Mạnh!”

Tôi nhìn tiểu Long Danh dễ thương trong lòng Du, lại nhìn Du bằng vẻ mặt cún con vô địch của mình...

Du không bao giờ làm tôi thất vọng.

Mười tháng sau...

“Ông xã, cô lên!” Tôi vừa nói vừa lo lắng nhìn về mặt tái nhợt của Du.

“Được...” Du nói. Anh tái mặt nằm trên giường bệnh, liên tục há mồm thở dốc.

“Lang đại ca, Du sẽ không sao phải không?” Tôi vội hỏi Lang đại ca đang mặc quần áo bác sĩ phẫu thuật.

Để giúp Du thành công vượt cạn, Lang đại ca đã đặc biệt trở về từ nước ngoài. Anh hào sảng cười và đeo khẩu trang vào. Anh nói, “Đừng lo, sẽ ổn thôi. Báo cáo thai kì của Du không vấn đề gì, cậu ta chắc chắn sẽ sinh được một em bé khỏe mạnh thôi.”

“Yên tâm đi, Vương Tử. Du sẽ không sao đâu!” Vũ Liên đại tẩu nói. Chị mặc đồ y tá, cười trấn an tôi, “Trước tiên em cứ rời phòng phẫu thuật đi. Chúng chị sẽ mổ bụng cậu ta để lấy em bé ra ngoài.”

Cái gì? Họ sẽ mổ bụng Du ra sao? Thế thì chẳng phải anh ấy chết mất sao? Dù sao chẳng phải người ta giết cá cũng bằng cách mổ bụng sao? Tôi hoảng sợ tới độ nước mắt tuôn rơi, “Hú hu hu hu, đừng mổ bụng Du ra! Em không muốn có con nữa. Du, đừng sinh nữa! Anh chết mất! Hu hu...”

Ba vạch đen hiện rõ trên mặt Lang đại ca và Vũ Liên đại tẩu. Du cố gắng nhịn đau nhẹ giọng an ủi tôi, “Không đâu, tôi sẽ ổn thôi. Bà xã, em ra ngoài chờ đi. Một lúc nữa tôi sẽ mang con ra ngoài cho em xem.”

Tôi ngừng khóc. Tôi hơi nghi ngờ hỏi, “Thật không?”

“Thật, mau đi ra nhìn đi!” Ba người kia đồng thanh đáp.

Tôi bủi môi, “Em muốn ở bên cạnh Du cơ.”

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng hộ sản bật mở và Trác ca ca mặt mày bất đắc dĩ đứng trước cửa. Anh bước đến bên tôi, nhanh tay ôm lấy tôi, sau đó lôi tôi ra ngoài, thuận tiện ném lại một câu, “Mấy người bắt đầu đi!”

“Đồ khốn nạn! Đừng có thừa dịp tôi sinh con mà sàm sỡ vợ tôi!” Du gào lên. Anh tức tới độ nhảy chồm chồm khỏi giường hét tiếp, “Có nghe thấy không đây hả Tà Linh? Buông Vương Tử ra!”

Lang đại ca túm lấy Du và một ném thảy Du về giường. Đoạn, anh thở dài, “Đúng là một cặp vợ chồng rắc rối.”

Sau đó, bởi tôi không còn nghe thấy tiếng Du gào thét Trác ca ca đừng làm bậy với tôi từ trong phòng hộ sản truyền ra nữa, tôi bắt đầu cảm thấy vô

cùng lo lắng. Đùng bảo là Du cũng như cá bị mổ bụng xong là chết chứ? Tôi không ngăn được trí tưởng tượng của mình chạy loạn, và tôi bực dọc đi đi lại lại trước cửa phòng hộ sản như đặt cả tính mạng ở trong đó.

“Vây, anh rẻ em thế nào rồi? Anh ấy vẫn chưa sinh em bé à?” Dương Danh vừa thông thả đi vào vừa nói. Dương Danh vốn muốn giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng cũng không nhịn cười nổi nữa. Nó vừa phát vào lưng Trác Linh Bản, vừa cười tới hết muốn thở. “Ha ha ha Trác đại ca, anh nên cảm thấy may mắn vì ngày đó không lấy phải chị em đó, nếu không người sinh con bây giờ chính là anh đấy!”

“May mắn?” Trác Linh Bản cười nhẹ đáp lại. Cay đắng trên khóe môi không cách nào rũ bỏ được. Anh biết nếu như ngày đó anh là kẻ chần chừ cuối cùng cho tôi và nằm liệt giường nguyên tháng, người đang sinh con hiện tại có lẽ chính là anh. Đáng tiếc, giờ nghĩ tới hai chữ “giả như” cũng chẳng để làm gì.

“Oa oa...” Tiếng trẻ con khóc nghe rất rõ truyền ra từ phòng hộ sản.

Tôi há hốc mồm. Em bé... đã sinh rồi?

Một lúc sau, cánh cửa phòng hộ sản được đẩy ra. Vũ Liên đại tẩu đi ra với một bó vải. Tôi đi ba bước thì sai còn hai đi vội qua Vũ Liên đại tẩu, và đứng lại trước Du. Mắt anh nhắm chặt lại, và mặc dù mặt anh vẫn còn tái, rõ ràng anh vẫn còn thờ...

Tôi cuối cùng mới buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bị bao bởi một tầng mồ hôi của Du và nhoèn miệng cười. Tôi cảm thấy mình nên nói gì đó.

“Ông xã ơi, vất vả cho anh rồi.”

~*~

Để đặt tên cho con, Du và tôi tham khảo cả thiên văn, bát quái, dịch kinh, Thiên Địa kinh, Dịch Cân kinh*... Nhìn chung là cực kì cố gắng nghiêm túc chọn lựa, cuối cùng chúng tôi quyết định đặt tên con gái bé bỏng đáng yêu mà Du đã vất vả biết bao sinh ra là Mẫn Lam Lam. Mọi người thương yêu đặt biệt danh cho con bé là Tiểu Tiểu Lam. Con bé lớn lên trở thành cô nhóc hết sức dễ thương trước mặt tôi đây.

(*Thiên Địa Kinh, Dịch Cân Kinh: hai loại cuối này đúng thật là chả liên quan. Thiên Địa Kinh là sách để tính thời gian của người xưa. Theo như trước đây, một ngày chia ra làm 12 canh, một đêm 5 canh. Nó cũng được sử dụng để tính mùa. Còn Dịch Cân Kinh là sách dạy võ thuật, tăng cường cơ bắp – nhóm PR)

“À đúng rồi. Bố ơi, Trác ca ca tới chơi,” Tiểu Tiểu Lam mỉm cười vui vẻ.

“Tiểu Tiểu Lam phải gọi chú ấy là chú Trác chứ, chỉ mẹ được gọi chú ấy là Trác ca ca thôi.” Một lần nữa, tôi chữa cách xưng hô loạn cào cào của con gái tôi.

“À bố ơi, nói cho bố nhé, mẹ và Trác ca ca đang choảng nhau!” Mặt Tiểu Tiểu Lam đầy phấn khích khi nó nói điều này, nó còn khua khua nắm tay nhỏ vào trong không trung.

“Cái gì?” Nhãn cầu tôi muốn bắn khỏi hốc mắt. Lại choảng nhau nữa? Nhưng này giờ tôi đều ở đây, tôi không thể là căn nguồn được rồi...

“Tại sao bọn họ lại đánh nhau nữa?” Tôi hỏi.

“Con không biết!” Tiểu Tiểu Lam trả lời. Con bé nghiêng đầu, ngón trỏ ấn vào lúm đồng tiền trên má tỏ vẻ khó hiểu. Nó nói tiếp, “Sau khi Tiểu Tiểu Lam nói muốn sau này lớn lên cưới Trác ca ca, mẹ lập tức nói sẽ oánh nhau với Trác ca ca tới hết kiếp, thế nên Tiểu Tiểu Lam không hiểu hai người oánh nhau vì gì hết á.”

“...Con muốn lấy Trác ca ca?” Tôi bế Tiểu Tiểu Lam lên và nói, “Tiểu Tiểu Lam, con kém Trác ca ca ba mươi mấy tuổi lận đó!”

“Thế thì sao ạ?” Tiểu Tiểu Lam ưỡn ngực, còn giơ tay lên đếm, “Long tí tí lớn hơn Danh ca ca mấy tuổi này, Kenshin ca ca và Lãnh Hồ ca ca đều là nam này, Doll tí tí và Thiên Tiên tí tí đều là nữ này...”

“Thiên Tiên là nam đấy, chú ấy chỉ là trông giống con gái thôi.” Tôi lại chữa lỗi của con gái. Mà nữa... Tiểu Tiểu Lam, đại từ duy nhất con biết là ca ca và tí tí sao?

“Còn có Bé Bao ca ca và Hòa Hoàng tí tí nữa!” Cặp đôi cuối cùng Tiểu Tiểu Tam viện tới làm lí do không phải người cũng chả phải động vật sống!

Đừng nói bởi bị mấy cặp đôi loạn cào cào đó ảnh hưởng mà con gái tôi quyết định muốn lấy Trác ca ca chứ? Tôi dờ khóc dờ cười. Nhưng lại nói, bây giờ con người sống tới 200 tuổi cũng là bình thường, vậy cách nhau 30 tuổi cũng chẳng sao cả, nhỉ? Mặc dù Du kiểu gì cũng loạn hết lên vì chuyện này...

“Vây nhé bố, Tiểu Tiểu Lam đi chơi với Bé Bao ca ca đây,” Con gái đáng yêu của tôi nói khi nó nhảy chân sáo khỏi phòng làm việc của tôi.

Tôi nhắc nhở Tiểu Tiểu lam, “Cẩn thận Hòa Hoàng ghen đấy nhé. Đừng để bị nó làm bồng.”

“Vâng~,” Tiểu Tiểu Lam đáp khi con bé đóng cánh cửa phòng làm việc phía sau nó.

“Không biết Du và Trác ca ca định choảng nhau tới bao giờ đây?” Tôi vừa nói vừa gãi gãi mặt. Mặc dù tôi biết Trác ca ca cũng không bao giờ quá nặng tay với Du, nhưng nếu gương mặt đẹp trai kia của Du mà bị thương, tôi vẫn rất đau lòng.

Còn an nguy của Trác ca ca, tôi chẳng cần phải lo làm gì. Hai người này ôm tôi với nhau suốt 10 năm qua, tôi chưa từng thấy anh ấy bị thương bao giờ. Chỉ toàn Du bị thương tới nước mắt ngấn dài khiến tôi phải băng bó cho anh thôi.

“Kenshin đang dọn phòng khách, bọn họ không thể choảng nhau lâu nữa đâu,” Mẹ tôi mỉm cười giải thích.

“Kenshin cũng ở đó sao? Vậy con khỏi lo nữa,” Tôi nhẹ nhõm. Vậy tôi quyết định cứ tiếp tục làm việc đi. Ai? Ai dám nói công việc của tôi là giả vờ nghiêm nghị hả? Công việc của tôi không phải vậy, hiểu chưa? Tôi viết sách đó! Sách đó!

“Chúa Tể, cho cuốn sách chưa hoàn thành của em hiện ra đi,” Tôi ra lệnh vào không khí.

Một bóng người hư ảo xuất hiện trước bàn làm việc của tôi. Anh có mái tóc dài màu đỏ và đôi mắt xám, với một hình xăm ma quái dưới mắt trái của anh. Chúa Tể Sinh Mệnh mỉm cười dịu dàng và hỏi, “Em sẽ viết nốt cuốn sách bây giờ hả?”

“Vâng!” Tôi bật cười. Ôn trời có Chúa Tể Sinh Mệnh giúp tôi, bằng không tôi sẽ kể mọi chuyện loạn cù mèo lên mặt. Cũng may, sau khi ý thức của Long Điền biến mất, ý thức của Chúa Tể Sinh Mệnh trở lại, và anh quay trở về thế giới mạng. . . Tuy nhiên, gã Kenshin kia nói tiết lộ Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn còn sống nhất định gây ra rất nhiều phiền phức, vậy nên cứ bảo anh ta chết rồi đi. . . Hại tôi đau lòng mất một lúc!

Dù sao thì, câu chuyện này cũng sắp đi tới hồi kết rồi. Tôi cóc nhệ vào đầu mình rồi nói, “Để em nghĩ xem. . . Ừm, thế này đi. ‘Kể từ đó về sau, mọi người sống hạnh phúc mãi mãi.’ Kết cục thế này đã ổn chưa?”

“Hoàn hảo rồi. Còn tên sách thì sao?” Chúa Tể Sinh Mệnh mỉm cười hỏi.

Khi tôi tỉnh mở miệng đáp, cánh cửa phòng làm việc lại bật tung ra lần nữa. Giống như vừa nãy, có người lao vào lòng tôi. Anh mặt đầy nước mắt nước mũi cầu nhau, “Bà xã ơi, Tà Linh dụ dỗ Tiểu Tiểu Lam nhà mình kia!”

“Tôi không có!” Tà Linh trẻ môi nghiêm túc nói.

“Không có? Nếu không phải tại cậu, làm sao Tiểu Tiểu Lam lại nói là muốn lấy cậu? Cậu nhất định là thấy Tiểu Tiểu Lam nhà tôi trẻ người non dạ, thế nên cậu mới lừa gạt nó! Cái đồ yêu trẻ con biến thái!” Không chịu yếu thế, Du cũng hét trả lại.

“Tôi. Không. Có. Yêu. Trẻ. Con!” Trác ca ca rít từng chữ qua hàm răng nghiến chặt.

“Đừng rồi còn gì!” Du chém đinh chặt sắt nói, “Trước đây, cậu yêu vợ tôi ngay khi cô ấy mới vài tuổi, bây giờ cậu lại nhắm vào Tiểu Tiểu Lam nhà tôi. Nếu cậu không phải yêu trẻ con, vậy cậu gọi là gì?”

“Du, đừng làm loạn nữa.” Tôi vội nói để làm dịu tình hình. Mặt Trác ca ca đã đen đi vì tức rồi, chỉ e anh ấy sẽ sớm phát hỏa mất. Nếu Du còn tiếp tục nói vớ vẩn nữa, tôi sợ hôm nay tôi thành gái góa chồng mất.

“Tôi. . . tôi chỉ lo cho con gái bảo bối nhà mình thôi mà,” Du vẻ mặt ảm ức, tiện thể ôm tôi, sau đó dùng ánh mắt thị uy nhìn Trác ca ca.

“Yên tâm. Lo cho tôi không bằng thầy tự lo cho mình, cái đồ khốn đồng-tính-sinh-con-gái ă!” Trác ca ca lạnh lùng chọc lại.

“Cậu nói cái gì?” Du tức mình.

Cả hai lại bắt đầu cãi nhau ôm tôi. Trác Linh Bản mình đầy võ, tay không tác sát vẫn rất nguy hiểm. . .

Ít nhất, đánh với Du, một giáo sư không tự vệ được gì, những đòn tấn công của anh đúng là chết người! Mặc dù Du đánh không lại một ngón tay của Trác Linh Bản, anh vẫn có thể sử dụng đòn duy nhất anh biết, chính là vừa né liên tục vừa ném liên hoàn tất cả những gì anh vớ được về phía Trác Linh Bản.

Tôi nhìn đồ dùng của mình – sách của tôi, chặn giấy của tôi, và cả con chuột của tôi – bị Du ném tứ tung. Trác ca ca thì đá lung tung vỡ mất chậu hoa và ghế của tôi. Phòng làm việc bảo bối của tôi đang bị hai tên chán sống này phá hoại. . . Đây tức rồi nhé!

Tôi tức tới nổi N gân xanh trên mặt, và nắm tay thì siết chặt lại. Cuối cùng, tôi tung ra tuyệt chiêu của mình, trầm giọng quát lên, “Lãnh Hồ! Có người đang tăng việc dọn dẹp cho Kenshin này!”

Lời vừa rời miệng tôi, Trác ca ca đang tung một cước liền dừng lại giữa không trung, trong khi Du nhìn chăm chăm cái cốc anh đang định ném, rồi cẩn thận đặt nó trở lại vị trí ban đầu.

Lãnh Hồ quả là kẻ độc ác nhất. Đặc biệt là khi đụng đến vấn đề gì liên quan tới Kenshin, cậu ta đúng là không biết nể tình tí nào!

Dù sao, ai mà lại muốn đối đầu với một cậu trai từ năm 18 tuổi tới giờ vẫn vận đồng phục trung học, suốt ngày vung vẩy phi đao và là phần tử tội phạm xã hội đen chứ! Trừ khi mấy người cảm thấy mình sống đủ thọ rồi, muốn chết ngay tức khắc thì cứ thử đi.

Trên ngưỡng cửa, hai bóng người lặng lẽ bước tới. Một người là Kenshin, còn kẻ kia là cái đuôi vĩnh hằng của anh – Lãnh Hồ.

“Mọi người tới rồi,” Kenshin nói cụt lùn.

Mọi người? “Mọi người” nào? Tôi khó hiểu nghĩ.

“Tà Linh và Du, hai người lại đánh nhau à?” Lang đại ca hỏi. Tiếng cười hào sảng của anh to tới độ có thể nghe thấy từ ngoài phòng làm việc, và còn thêm tiếng cười nhẹ của Vũ Liên đại tẩu nữa.

“Lang đại ca/Anh Lang!” Ba chúng tôi đồng thanh kêu lên.

“Anh Lang, sao anh lại tới đây?” Du ngạc nhiên hỏi.

“Ồ? Mọi người quên mất hôm nay là ngày gì ư?” Vũ Liên đại tẩu hỏi. Nụ cười trên môi chị vẫn ấm áp như trước giờ.

“Vũ Liên đại tẩu cũng ở đây nữa?” Tôi lao vào vòng tay chị, không kìm được bản thân bởi đã lâu lắm rồi tôi không được gặp chị.

“Em đã lớn tướng rồi mà vẫn còn thích làm nũng.” Vũ Liên đại tẩu nhẹ nhàng trêu tôi, nhưng rõ ràng trên khóe mắt chị lại có ý cười.

“Nhóc này lúc nào cũng vậy, chẳng lớn thêm được chút nào.” Tiểu Long Nữ dựa vào cánh cửa chọc tôi.

“Đúng như người ta nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!” Dương Danh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tôi kinh ngạc hỏi, “Ê? Sao hôm nay hai người về nhà sớm thế? Không phải Du ngày nào cũng phải lái xe đến quán rượu lồi hai kẻ say khướt mấy người về sao?”

“Hãy, quán rượu đẹp tiệm rồi,” Tiểu Long Nữ đau lòng vô hạn nói.

“Ồ?” Không thể nào là...

“Em chỉ choáng vài thăng trong đó thôi mà. Ai mà biết bọn họ lại đóng cửa, làm bây giờ tụi em lại phải tìm quán rượu khác.” Dương Danh vừa thở dài ngao ngán vừa lắc đầu. “Tiểu Long Nữ, nếu em mời ông gọi bướm ít đi, anh cũng không phải choáng nhau với lũ dê già đó.”

“Hừ! Anh mới phải ít mời ông gọi bướm ấy. Nhắc mới nhớ, cô em mất mề hôm trước là làm sao thế?” Tiểu Long Nữ cũng không kém cạnh.

Đúng như dự đoán, quán rượu người ta đẹp tiệm cũng bởi hai kẻ này mà. Tôi lắc lắc đầu.

“Vương Tử ca ca!” Một khuôn mặt cao quý có chút ham chơi lộ ra từ sau cánh cửa. Mĩ nhân ái nam ái nữ đằng sau đã hoàn toàn bán đứng danh tính của cô gái.

“Doll! Thiên Tiên!” Giờ tôi mới sốc thật đây. Nếu một nữ hoàng tới dựa vào cửa nhà bạn, kể cả bạn có biết tính tình thực sự của cô ấy, bạn cũng sẽ phát khiếp phải không? Tôi hơi khó tin hỏi, “Doll, sao em cũng ở đây nữa?”

“He he, bởi vì Doll muốn lấy Thiên Tiên!” Doll chu chu môi nói.

“Em muốn lấy hán?” Tôi hỏi, điều này thì tôi không ngạc nhiên gì. Dù sao Tinh Thiên và Dương Quang đã là một ví dụ điển hình nhất rồi. Nhưng cái này thì liên quan khi gì tới việc con bé tới nhà tôi chứ?

“Tuy nhiên, quan đại thần của em nói vì em là nữ hoàng, em không thể lấy Thiên Tiên. Vậy nên em liền thoái vị và truyền ngôi cho em gái rồi.” Doll vừa cười vừa kể, “Giờ Doll từ cổ vô thân rồi, từ giờ Doll tới ở cùng với Vương Tử ca ca có được không?”

“Đương nhiên là được! Chị lúc nào cũng thấy căn nhà quá rộng mà lại quá ít người ở mà. Không đủ náo nhiệt!” Tôi cười vui vẻ.

“Vương Tử ca ca đang làm gì thế? Chúa Tể Sinh Mệnh cứ mồm mỉm ngây ngốc mãi từ nãy đó.” Doll tinh mắt nhìn thấy ảnh ảo của Chúa Tể Sinh Mệnh đang đứng đợi đằng sau tôi.

“A!” Tôi kêu lên, suýt thì quên mất Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn đang đợi tôi đặt tên cho cuốn sách.

“Chị đang đặt tên sách chị viết!”

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau. Họ nói, “Không phải em đã đặt tên từ lâu rồi sao?”

“Dạ?” Tên cuốn sách của tôi đã được quyết định rồi sao? Làm sao chỉ mình tôi không biết vậy?

“Mọi người đều thấy dù em là nam hay nữ, em mãi mãi là Huyết Yêu Vương Tử luôn luôn cười cuồng ngạo, coi trọng bạn hữu và khó đoán biết trong lòng mọi người; nhưng bởi em vốn là con gái, mọi người miễn cưỡng coi em là Một Nửa Vương Tử.”

Q.9 - Chương 1: Phong Long Danh, Phần Một.

Tên tôi là Phong Long Danh, và năm nay tôi 16 cái xuân xanh. Có lẽ mấy người sẽ thấy tên tôi cũng hay, với nghĩa vang danh thiên hạ như rồng bay lên trời. Tuy nhiên, tôi xin lỗi phải đập tan nát ảo tưởng của mấy người thôi. Lí do tôi tên Phong Long Danh là do bố tôi tên Phong Dương Danh, còn mẹ tôi tên Long Thủy Hàm. Với tính cách hai phụ huynh nhà mình mà tôi đã hiểu rõ như lòng bàn tay, bọn họ có lẽ đã viết đủ 6 chữ tên hai người ra mấy mảnh giấy, sau đó chọn bữa 3 mẩu mà đặt tên. ... Ôn giời! Tôi không bị đặt là Thủy Long hay Phong Long, hay tẻ hơn, nếu bữa đó song thân nhà mình chọn đúng “Phong Thủy”, tôi thật không biết bản thân có nên tởm thầy Phong Thủy làm sư phụ không đây.

Nói thật, tôi chưa bao giờ hiểu được hai bố mẹ tôi tính tình lộn xộn những cuộc như vậy mà lại nuôi được một đứa con hiểu chuyện cỡ tôi đây. Có lẽ nào là do cái gì tôi quá độ đều phân kết quả không?

(Sai rồi! Đó là do cả bố mẹ anh và bố mẹ em đều không hết biết, thế nên mấy người đó mới đẻ một bé trai 5 tuổi và một bé gái 4 tuổi tự chăm sóc lẫn nhau. Nếu anh, kẻ đã sớm mang kiếp cha nuôi từ khi lên năm, không trở nên nghiêm túc và trách nhiệm hơn, có lẽ hai đứa mình đã sớm đầu thai lại từ lâu rồi.)

Mẹ của Mẫn Lam Lam, hay còn được gọi là Tiểu Tiểu Lam, là chị em song sinh với bố tôi. Đương nhiên, như vậy thì con nhỏ định sẵn là em họ tôi, con bé có cái cách nói chuyện lúc nào cũng đánh trúng vấn đề.

Nhưng đây còn chưa phải là điều kì quái nhất về cha mẹ tôi. Ví dụ như, bố mẹ tôi thích nhất là tới quán rượu – mà không, có lẽ tôi phải nói là, hai người đó khoái “triệt đường làm ăn” của mấy quán rượu nhất trên đời. Tôi giờ, cả hai đã nửa phá 20 quán và phá trụ hẳn 15 quán. Lí do phá quán thì cứ gọi là vô vàn, nào là đánh ghen, nào là giang hồ trả oán, nào là say rượu ưỡn lộn. Thậm chí còn phải kể tới cái lần mẹ tôi đột nhiên muốn nấu một bữa trứng chần nước sôi cho bố nên mượn đồ nhà ăn của quán rượu nữa.

Điều quái lạ là, nhà bếp nổ tung – đúng lúc mẹ tôi vừa bước chân ra khỏi đó luôn. Bố tôi thì lại nhập viện vì mẹ xài nước rửa chén thay cho dầu xả lát. Sánh khiêu vũ của quán rượu cũng tanh bành bởi mẹ tôi gọi xe cứu hỏa riêng nhà tôi tới dập đám cháy trong nhà bếp. Xui xẻo thế nào, lúc đó chỉ có mỗi mẹ của Tiểu Tiểu Lam là ở nhà, thành ra cái xe cứu hỏa là bác ấy lái tới. Đang lúc ngọn lửa được nhân viên quán dùng tấm tám, mười bình cứu hỏa gì đấy dập gần tắt thì xe tải cứu hỏa tổng thẳng vào sành nhảy.

“Cháy chỗ nào?” Mẹ Tiểu Tiểu Lam nghĩa khí ôm vôi nước. Lời vừa dứt, động cơ xe tải bắt lửa.

Mẹ của Tiểu Tiểu Lam cực kì tinh táo, lập tức sơ tán quần chúng, lại còn gào to, “Mọi người, mau chạy đi. Động cơ mà bắt lửa là nguy hiểm lắm, sẽ phát nổ đấy!”

Sau khi đám người di tản hết, còn mẹ Tiểu Tiểu Lam bước ra sau cùng thì cái xe cũng cùng lúc nổ tung. Tấm ảnh bác ấy phóng khoáng hiên ngang bước ra ngoài quán rượu, còn có quảng lửa đăng sau tòa ra đầy nổi bật được in trên báo chí nguyên tuần, có dòng tít giật: Nữ anh hùng cứu hỏa!

Mặc dù đám nhân viên quán rượu mất bao công sức cố gắng làm sáng tỏ, trận nổ kinh dị kia chính là do nữ anh hùng cứu hỏa làm ra.

Sau sự kiện kia, sành nhảy nào ở quanh nhà chúng tôi trong vòng bán kính 100 cây số đều treo biển cảnh báo bên ngoài thế này, “Chó và người nhà họ Phong không được vào!”

Sức ăn tàn phá hại của bố mẹ tôi cứ như là đầu đạn hạt nhân vậy; cực kì ác liệt, làm cho người ta cảm thấy không thể trốn kịp. Bố mẹ nhà Tiểu Tiểu Lam cũng chẳng kém cạnh gì. Giống như ô nhiễm môi trường, bạn có lẽ không hiểu được nó khủng khiếp nhường nào. Như kiểu bạn cứ xài túi ni lông thật hí hửng, nhưng nhất định không bao giờ nghĩ tới cái túi ni lông bạn dùng lại liên quan gì đến cái lỗ chết giẫm nào đó trên tầng ô-dôn cách bạn một ngàn tám trăm dặm vậy.

Thấy mẹ Tiểu Tiểu Lam tươi cười niềm nở dọn từng món nữ vị ra bàn ăn, vị khách nào tới nhà cũng phải bật ngón tay cái khen một câu: thật là vợ hiền mẹ thảo. Nếu thực được vậy, bố của Tiểu Tiểu Lam đã chẳng bị mẹ con bé áp bức tới phát sợ như vậy.

Ban đầu tôi cũng chẳng hiểu keo vuốt tóc với thùng tầng ô-dôn thì liên quan gì tới nhau – ấy không! Ý tôi là tôi chẳng lường được mẹ Tiểu Tiểu Lam đáng sợ đến mức nào. Dù sao thì bác ấy nấu ăn tuyệt cú mèo, lại luôn luôn cười hiền hậu xoa đầu tôi mà. Bà nội trợ dịu dàng ân cần này thì có cái quái gì đáng sợ mới được chứ?

Nỗi hoài nghi kia kéo dài tới một ngày nọ, khi tầm năm, sáu kẻ bắt cóc đột nhập vào nhà tôi. Mặc cho cảnh vệ nhà tôi đã bị hạ gục, mẹ Tiểu Tiểu Lam vẫn thản nhiên thái đồ ăn trong bếp. Bác gái thích là muốn làm thử món Phật Trào Tường*, mà cái món đó lại tốn thời gian sơ chế. Bác phải nấu từ sớm, không là không kịp bữa tối mất. ... Quay lại chủ đề chính, điều duy nhất tôi muốn nói với mấy người là, khi bà nội trợ này gặp đám bắt cóc, bác ấy cực kì thoải mái bình thản. Bác ấy thậm chí còn nhắc nhở đám bắt cóc, “Mấy anh chưa tháo chốt an toàn của súng. Vậy bắn sao được.”

Một tên bắt cóc có lẽ then quá hóa giận, gĩa ta gào lên, mụ vào phòng khách quỳ kiểm điểm cho ông. Tuy nhiên, mẹ Tiểu Tiểu Lam chỉ cau mày nhẹ và hỏi, “Tôi có thể ở trong bếp trông chừng mức lửa được không? Món Phật Trào Tường nấu không dễ, bởi phải canh lửa suốt.”

Mấy người cũng tưởng tượng được rồi đấy, tụi bắt cóc đương nhiên không thể để con tin ở trong bếp nấu Phật Trào Tường được rồi. Một tia thiếu kiên nhẫn thoáng qua trên mặt mẹ Tiểu Tiểu Lam, và bác nâng con dao bếp vẫn đặt cạnh này giờ và vung vài đường!

Vút, vút, vút, bốp!

Ba đường dao đầu tiên chém cho sủng của bọn bắt cóc vỡ thành từng mảnh. Tiếng động cuối cùng kia chính là tiếng cán dao đánh ngất tên bắt cóc. (tôi vẫn luôn thắc mắc, con dao bếp kia rốt cuộc là làm bằng chất liệu gì?)

Mẹ Tiểu Tiểu Lam gào lên một tiếng, “Kenshin, bảo vệ bọn trẻ!”

Quản gia nhà chúng tôi, Kenshin, vẫn đang cầm máy hút bụi hút bụi sàn nhà. Vừa nghe được lời của bác, chú lập tức di chuyển nhanh đến độ bóng dáng cũng mờ đi, và bế thốc Tiểu Tiểu Lam với tôi lên lầu hai.

Tôi quên không nói với mọi người là nhà chúng tôi là nhà ghép. Từ trên tầng hai vẫn có thể dễ dàng quan sát mọi sự ở phòng khách và tầng một. Bởi vậy, Tiểu Tiểu Lam mà tôi mới có thể tận hưởng cảnh tượng “Một bà nội trợ cầm dao bếp đánh thắng 5 gã bắt cóc trang bị súng ngắn” chứ.

(*Phật trào tường: Đây thực ra là một món canh vây cá mập nổi tiếng trong ẩm thực Trung Hoa. Món này gồm nhiều nguyên liệu cần phải chuẩn bị suốt hai ngày. Một số nguyên liệu phổ biến, dù không bắt buộc là bào ngư, vây cá mập, nhân sâm, vân vân. Như có thể thấy, đây là một món đắt tiền.

Lí do của cái tên là do truyền thuyết kể lại, xưa kia có một vị khách đường xa nọ nấu món này cạnh điện Phật, nơi các sư thầy đang tu luyện. Mùi vị món ăn rất hấp dẫn, bởi vậy, dù sư không được phép ăn thịt, một nhà sư vẫn lên trời tường ra ăn. Người ta nói món ăn này quyền rũ tới độ Phật cũng phải trào tường ra. – nhóm PR.)

Từ đó trở đi, Tiểu Tiểu Lam và tôi không bao giờ dám cãi lời mẹ con nhỏ nữa... chúng tôi trở nên ngoan ngoãn như bố con bé vậy. Lại nhắc chuyện đó, tôi không khỏi thở dài liếc căn biệt thự kiểu châu Âu vắng lặng. Tôi mới ra ngoài một lúc, sao lúc quay về cảnh tượng mọi người quây quần cười nói náo nhiệt đã không còn tăm tích rồi? Đúng là uống công tôi đi mua đồ nhậu hợp rượu thế này.

“Mọi người đâu cả rồi?”

“Có lẽ Kenshin sẽ biết chẳng?” Tôi đoán mò, rồi đi vào trong phòng bếp. Quả nhiên tôi thấy ngay Kenshin đang đeo tạp dề đứng trong bếp nấu canh. Tôi quên không nói tới, cái chú tóc đỏ mặt sẹo Kenshin này là họ hàng xa của nhà tôi. Bởi chú tứ cố vô thân, nên chú mới tới nhà tôi làm quản gia đỡ việc. Chú mà dọn nhà thì hết sảy luôn. Tìm bóng dáng một hạt bụi trong nhà tôi còn khó hơn lên trời... Dù nói như vậy, Tiểu Tiểu Lam và tôi cũng tình cờ tìm ra một bí mật. Thực ra, chú Kenshin không chỉ là quản gia nhà tôi, chú còn là phần tử xã hội đen!

Lí do chúng tôi biết sự thật cũng bởi chúng tôi phát hiện ra chú Lãnh hay tới nhà tôi rủ chú Kenshin đi chơi thực ra là người của Băng Đé Thế Gia nổi danh khắp chốn trong thế giới ngầm. Còn chưa nhắc đến chú ấy chính là sát thủ nổi tiếng nhất – Ngân Diện Khoái Hồ!

Chú Kenshin nhất định là một trong những sát thủ dưới trướng Ngân Diện Khoái Hồ, cả tôi và con bé Tiểu Tiểu Lam đều đoán như vậy. Tuy nhiên, dù vậy hai chúng tôi cũng không sợ chú Kenshin, bởi tận trong lòng chúng tôi, Kenshin vẫn luôn là quản gia vạn năng đa tài nhà chúng tôi, người chúng tôi tìm tới mỗi lần đối bụng!

“Chú Kenshin, mọi người đi đâu rồi ạ?” Tôi hỏi.

Ánh mắt chú Kenshin liếc qua tôi, mặt không đổi sắc, chú đáp, “Tôi chờ lần đầu họ gặp nhau.”

“Bao giờ thì họ về?” Tôi chẳng ngạc nhiên gì, vì dù sao bố mẹ tôi và bố mẹ Tiểu Tiểu Lam lúc nào mà chẳng chạy loạn khắp nơi.

“Mai, chắc vậy.” Kenshin cúi đầu ném canh lần nữa, rồi quay đầu bảo tôi, “Tôi giờ ăn.”

Tôi gạt đầu và sắp bát đĩa ra. Mới bước vào phòng ăn, tôi đã thấy Tiểu Tiểu Lam cầm một cái mũ giả định trong tay tí mẩn xem xét. Tôi tò mò hỏi, “Muốn vào siêu thị ảo mua đồ hả?”

“Còn lâu!” Tiểu Tiểu Lam thuận miệng trả lời, “Em mà muốn mua đồ, em cũng phải thử trước mới mua. Ba cái thứ trên siêu thị ảo có phải đồ thật đâu.”

“Thế thì mày tính làm gì?”

“Em mới tìm thấy cái này trong mớ đồ mà Long ti ti mang về. Không biết có phải là sản phẩm mới của công ti không, em đang xem xét thế nào đây.” Tiểu Tiểu Lam nhìn nó một thoáng, rồi không thể không cau mày lăm lăm, “Kì quái. Cái mũ giả định này không giống sản phẩm mới. Trông nó còn có vẻ là mẫu thiết kế cũ.”

“Có lẽ mẹ anh lại mua nhầm đồ cổ lỗ sĩ rồi?” Tôi sắp đĩa lên bàn. Chuyện này cũng rất có thể ấy chứ, cứ nhìn khả năng mua đồ kinh dị của mẹ tôi là biết. Mẹ mua đồ nhiều tới nỗi ngoài nhà chúng tôi ở, chúng tôi phải xây thêm một phòng kho rộng 661,02 mét vuông, chỉ để tổng ba cái thứ vợ vẫn mẹ mua vào đó.

Tiểu Tiểu Lam nhún vai, nói, “Cứ đội thử vào là biết.” Dứt lời, nó đội luôn cái mũ giả định không biết đâu ra kia vào đầu.

Tôi có hơi lo lắng, đồ đạc mẹ tôi tậu về, không phải mấy loại nữ phẩm, quần áo với phụ kiện túi xách thì rất đồ nguy hiểm không! Không phải lúc nào

cùng nguy hiểm chết người, nhưng lần trước mẹ tôi mua về một cái mề đay Ai Cập kiểu cổ, cuối cùng lại là một cái mề đay bị ếm. Hồi đó, chúng tôi cứ nghe thấy tiếng bước chân với tiếng phụ nữ khóc rưng rức lúc nửa đêm riết không thôi. Chuyện này còn tiếp diễn dài dài tới khi tôi và Tiểu Tiểu Lam than phiền với mẹ Tiểu Tiểu Lam. Thế rồi, nó chấm dứt luôn. Bởi vì ngay sau đó, cái mề đay bị chém làm mười bảy, mười tám mảnh luôn. Dựa trên vết chém, hung khí rất có thể là dao bếp. Cũng bởi thế, mẹ tôi và mẹ Tiểu Tiểu Lam còn cãi lộn một trận. Tuy nhiên, sau khi một con dao bếp xẹt qua người mẹ tôi và cắm sâu vào bức tường phía sau mẹ, mẹ tôi chỉ còn nước vứt cái mề đay đi thôi.

Lúc này, Tiểu Tiểu Lam đột nhiên ré lên, “Là game thực tế ảo!”

“Game gì cơ?” Tôi nhẹ cả người. Hóa ra chỉ là trò chơi. Có lẽ là trò công ty mới phát hành.

Tiểu Tiểu Lam không nói thêm lời nào nữa. Tôi đột nhiên hoài nghi, và hoảng hồn lay lay vai con bé, hét lên, “Tiểu Tiểu Lam, Tiểu Tiểu Lam, mau trả lời anh!”

Tiểu Tiểu Lam ngậy ra một lúc, rồi búng mạnh vào trán tôi. Sau khi tháo mũ, con bé còn lăm bằm khó chịu, “Cái gì? Em đang định tạo nhân vật rồi vào xem thử mà.”

Tôi xoa xoa cái đầu vô tội, nói, “Anh lo cho mày đấy chứ. Tốt nhất là không nên đội mũ không biết rõ nguồn gốc. Nếu mày muốn chơi game thì cứ dùng mũ của mày đi. Không phải mũ của mày là loại mũ giả định ngon nhất công ty phát hành sao?”

“Nhưng đâu phải cùng loại đâu!” Tiểu Tiểu Lam hơi phần khích khi con bé reo lên, “Cái mũ giả định này được đặc chế cho một game thôi, không giống mũ giả định đa năng của chúng mình, có thể vào siêu thị ảo mua đồ, đọc sách gì gì đó, còn chơi nhiều kiểu game đâu.”

“Còn nữa...” Tiểu Tiểu Lam lộ nét mặt kì quái, nói tiếp, “Game này là trò bị cấm trong truyền thuyết đấy. Em chỉ mới nghe qua thôi, chứ chưa bao giờ tìm được đường đăng nhập vào.”

“Trò bị cấm? Trò gì cơ?” Tôi có chút bối rối. Không phải là chỉ là trò chơi thôi sao? Có gì trong đó tới nỗi bị cấm chứ? Có phải là do quá bạo lực nên bị cấm luôn không?

Tiểu Tiểu Lam toét miệng cười đáp, “Đệ Nhị Sinh Mệnh.”

“Đệ Nhị Sinh Mệnh?” Tôi nhướn mày. Tôi chẳng mấy hứng thú với cái tên game nhạt như nước ốc này, nên chỉ khuyên Tiểu Tiểu Lam, “Mau ăn đi. Làm anh còn tưởng mày muốn xông thẳng vào cuộc đời thứ hai luôn đấy.”

Tiểu Tiểu Lam nghe xong liền le lưỡi, và vội vàng nâng bát com lên. Nó vừa ăn vừa nói, rất không thực nữ gì cả, “Vào chơi với em nhé? Dù sao cũng có bốn cái mũ mà.”

Tôi cực kì không hứng thú đáp, “Không, anh không thích chơi game. Anh cũng chả thích nói chuyện với bọn Trí Tuệ Nhân Tạo tí nào; chúng nó nói chuyện cứng nhắc chán chết, chẳng có thay đổi giọng điệu chút nào. Mày không nhớ anh với mày chơi bao nhiêu game mà có trụ được với cái nào quá một tuần đâu à?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tiểu Lam cũng không cãi lại được, nhưng trời sinh tính nó ương bướng nên vẫn cố cự, “Nhưng mà làm gì có chuyện anh không thích nói chuyện với Trí Tuệ Nhân Tạo. Anh thích nói chuyện với Chúa Tể Sinh Mệnh lắm mà!”

Tôi có chút cứng họng nhưng vẫn đáp, “Đâu có giống nhau. Chúa Tể Sinh Mệnh được công ty chúng ta phát triển, là trí tuệ nhân tạo mạnh nhất. Làm sao mày so chú ấy với bọn khác được? Hơn nữa, chú ấy cũng rất hiểu biết, nói chuyện với chú ấy có thể học hỏi được nhiều điều.”

Tiểu Tiểu Lam vẫn còn mề neo đòi tôi chơi game với con bé. Tôi không chịu được lời nũng nịu của nó nữa, liền vội vàng trốn vào phòng đọc ngay khi dùng xong bữa. Tuy nhiên, tôi cũng biết là từ bé tới giờ tôi vẫn chưa bao giờ cự lại được Tiểu Tiểu Lam. Cùng lắm là một ngày sau, tôi nhất định sẽ bị kéo vào chơi với con bé. Nếu chuyện đã vậy, tôi tốt hơn hết nên dùng cả ngày hôm nay điều tra xem tại sao Đệ Nhị Sinh Mệnh lại bị gọi là trò chơi bị cấm.

“Chúa Tể Sinh Mệnh,” Tôi gọi tên chú. Sau đó, như mọi khi, tôi đợi hình ảnh lập thể của chú xuất hiện.

Như bình thường thì Chúa Tể Sinh Mệnh sẽ xuất hiện ngay lập tức, nhưng lần này, Chúa Tể Sinh Mệnh lại bắt tôi đợi tới hơn mười giây mới xuất hiện.

Chúa Tể Sinh Mệnh tóc đỏ mắt xám với hình xăm kì lạ dưới mắt trái hiện ra trước mặt tôi. Vẻ mặt có chút tội lỗi, chú đáp, “Xin lỗi, chú đang bận giải quyết mấy việc Phong Lam lệnh cho chú, nên đến chậm quá.”

Tôi không biết lần này mẹ Tiểu Tiểu Lam lại giao cho Chúa Tể Sinh Mệnh chuyện lớn gì. Tôi nhớ lần trước bác còn đảm bảo một trí tuệ nhân tạo như Chúa Tể Sinh Mệnh lập ‘thực đơn mới’. Đột đó, đồ chúng tôi ăn trong nhà cứ gọi là đủ loại Đông Tây kim cổ quái dị không còn lời nào miêu tả, đặc biệt là sau khi nghe Chúa Tể Sinh Mệnh đọc ra nội dung thực đơn.

“Nguyên liệu cần thiết, 200 gram Ipomoea aquatica, phải được trồng trong nước hoặc cát để hạn chế tối đa chất hóa học, nhờ đó tăng tuổi thọ cho gan, 0,136367 gram natri clorua, 0,0456 gram natri glutamat, một miếng Capsicum annuum L. được cắt thành miếng hình trụ đường kính 1 cm, chiều cao 0,03 cm. Xào trong nhiệt độ cao 150 độ C, sau đó cho vào đĩa. Thế là xong.”

Bấy giờ, ba vạch đen chảy xuống mặt mẹ Tiểu Tiểu Lam. Bác vội gọi chồng tới hỏi xem rốt cuộc là Chúa Tể Sinh Mệnh đang nhắc tới loại nguyên liệu quý hiếm nào. Vậy là, hai người họ vừa vào bếp vừa thảo luận, và cuối cùng, bày ra một đĩa...

“Ipomoea aquatica, thực ra là rau muống. Ipomoea aquatica chỉ là tên khoa học thôi,” Bố Tiểu Tiểu Lam mặt mày khó coi bắt lực giăng giải.

“Thế natri clorua là gì ạ?” Tiểu Tiểu Lam bưng tỉnh ‘ngộ ra chân lí’.

“Còn natri glutamat là cái của khi gì?” Bố tôi khoanh tay hỏi.

“Muối tinh.” Mẹ Tiểu Tiểu Lam giờ cả hai tay, như thể chào thua Chúa Tể Sinh Mệnh luôn.

“Capsicum annum L, cái này con biết, là ớt chuông.” Tôi hít sâu một hơi. Nhìn chung cộng hết lại thì thứ này sẽ là... Rau muống xào với ớt chuông...

“Hu hu, mấy người tính cho tôi ăn cái thứ nhạt phèo chán chết này sao?” Mẹ tôi khẽ nhón vụng một miếng và lập tức nhệch miệng ra.

“Chúa Tể Sinh Mệnh bảo vậy mà, lượng muối không được vượt quá hàm lượng cơ thể cần tiêu thụ...” Nhìn về mặt mẹ Tiểu Tiểu Lam, tôi biết chắc sau này bác sẽ không đòi nào bảo Chúa Tể Sinh Mệnh lập thực đơn nữa.

Khi tôi ngừng hoài niệm mớ kỉ niệm này, Chúa Tể Sinh Mệnh vẫn im lặng chờ lệnh tôi giao. Hơi tội lỗi một chút, tôi mở miệng nói, “Xin lỗi, cháu khiến chú chờ lâu rồi. Cháu muốn hỏi chú những chuyện về một trò chơi, một trò tên là Đệ Nhị Sinh Mệnh.”

Nét mặt Chúa Tể Sinh Mệnh bỗng đông cứng một thoáng. Đây là về mặt tôi chưa thấy ở chú bao giờ. Tuy nhiên, chú lập tức lại nở nụ cười nhẹ như trước, “Sao cháu đột nhiên lại có hứng thú với trò chơi vậy?”

Tôi nhún vai, “Tiểu Tiểu Lam lôi ra được một cái mũ giả định từ đồng đồ của mẹ cháu, con nhỏ cứ mè nheo đòi cháu chơi cùng nó.”

Chúa Tể Sinh Mệnh lại cười nhẹ, và bắt đầu kể chuyện xưa của Đệ Nhị Sinh Mệnh, “Đệ Nhị Sinh Mệnh là trò chơi đầu tiên đạt tới độ chân thật 99%, khiến toàn thế giới rung động. Hơn nữa, 80% dân số thế giới cùng tham gia trò chơi này. Tuy nhiên, cuối cùng xảy ra một tai nạn, khiến cho toàn game mất kiểm soát. Công ty trò chơi hoàn toàn không có cách nào kiểm soát được trò chơi, cũng không thể đánh sập trò chơi. Cuối cùng, họ chỉ có thể ra lệnh thu hồi tất cả mũ giả định chơi game. Cái tên Đệ Nhị Sinh Mệnh từ đó cũng trở thành một cái tên trong truyền thuyết.”

“Nhưng mẹ cháu vẫn mua được mũ giả định mà,” Tôi thờ dãi đáp. Quả nhiên, mẹ đúng là có tài tha được ba cái mớ nguy hại về nhà.

“Không phải mua.” Chúa Tể Sinh Mệnh cười nhẹ đáp, “Đệ Nhị Sinh Mệnh là game đầu tiên do công ty của mẹ cháu phát hành.”

“Cái gì?” Tôi đứng bật dậy. Tôi chưa từng nghe người lớn trong nhà nhắc tới chuyện này, và bởi đây là chuyện trong công ty nhà mình, tôi không khỏi bắt đầu lo lắng, “Lần đó là có tai nạn kiểu gì ạ? Làm sao tai nạn đó có thể khiến trò chơi trở thành trò bị cấm chứ?”

Lần này, Chúa Tể Sinh Mệnh lại không trả lời câu hỏi của tôi. Chú nhìn tôi đăm đăm, rồi nói, “Cháu có thể tự vào game khám phá.”

Tôi nhanh chóng đi vào phòng khách, rồi túm lấy Tiểu Tiểu Lam đang vừa xem ti vi vừa ăn quả vặt. Mặc kệ vẻ mặt phản đối của con bé, tôi chụp mũ giả định lên đầu nó, rồi đội một cái khác lên đầu mình.

Thấy một màn đen như hũ nút mở rộng trước mắt, tôi bắt đầu nghĩ tới vấn đề này liên hệ thế nào với gia đình mình. Còn chưa nói tới phản ứng kì quặc của Chúa Tể Sinh Mệnh khiến tôi cực kì nghi ngờ có lẽ tai nạn lần đó có liên hệ cực lớn với nhà tôi chăng? Mình quyết tâm phải tìm ra chân tướng!

“Xin chào! Lâu lắm rồi không gặp ai nhé.”

Sau một thoáng tăm tối, mắt tôi tràn ngập ánh sáng. Một nữ tử tỏa hào quang từ phía lưng lơ trôi trên không trung, hào hứng tò mò soi xét tôi. Cô ta còn liên tục nhếch môi người, khiến tôi cảm thấy từ đầu tới chân đều không ổn... gần như thể nữ nhân kia tính dùng sắc dụ tôi.

Tôi lắc lắc đầu cho suy nghĩ hoang tưởng này bay ra ngoài luôn. Thứ trước mặt tôi không gì khác gì chính là một trí tuệ nhân tạo, hay còn gọi là NPC trong game. Chúng hoàn toàn không có khả năng sở hữu những tình cảm thông thường.

Đột nhiên, nữ nhân nháy mắt hỏi, “Cậu với con bé vừa vào cùng lúc kia có quan hệ gì không?”

Tôi vọt miệng, “Nó là em họ tôi!”

Nữ tử búng tay, rồi một bóng người lao xuống từ trên trời, còn la oai oái, “Đau quá! Mông gãy làm đôi mất!”

Tôi, vẫn còn choáng váng cả người, lập tức nhìn tới. Không phải người đang nằm trên sàn là Tiểu Tiểu Lam sao? Tôi vội qua đỡ nó dậy, và rồi hai người chúng tôi nhìn cô nữ nhân NPC đang kinh ngạc khó lường kia.

“Chúng tôi có thể bắt đầu tạo nhân vật được chưa?” Tiểu Tiểu Lam khó chịu xoa xoa mông hỏi.

Nữ tử khúc khích, “Sao có thể đơn giản như vậy? Nếu hai người muốn vào, hai người phải nói cho tôi lí do đăng nhập.” Dứt lời lại còn liếc mắt đưa tình nháy tôi một cái, “Không thì bảo anh đẹp trai này làm nũng với tôi một chút, tôi có thể hạ cổ cho cả hai vào.”

“Cô muốn nói đồng nói tây gì chứ, à trí tuệ nhân tạo kia, thiết lập tính cách của cô xác xược quá. Nếu không cho bọn tôi vào thì thôi!” Tiểu Tiểu Lam tức muốn chết nói.

“Tiểu Tiểu Lam, bình tĩnh nào.” Tôi cực kì tò mò muốn biết là lí gì dẫn đến sự mất kiểm soát của game. Bởi vậy, tôi chỉ quay sang mỹ nữ kia, ước muốn hỏi thế nào, “Chúng tôi muốn vào vì... chúng tôi muốn chơi game?”

“Cho xin đi má!” Mỹ nữ lười biếng nằm trên không trung, xem xét móng tay (hành động này quả thật rất giống mẹ tôi), cô ta đáp, “Game này sập tiệm lâu rồi. Nếu không có lí do đặc biệt, tôi không cho mấy người qua được đâu.”

“Chúng tôi muốn tìm lí do game mất kiểm soát.” Những lời này vượt khỏi miệng tôi khi tôi bắt đầu mất bình tĩnh.

Lúc đó, mỹ nữ khẽ ngẩng đầu, bay lại trước mặt tôi. “Có gì mà phải tìm? Lí do mất kiểm soát là do con người không thể không chế được NPC bên trong, có thể thôi.”

“Cô nói nhầm gì vậy? Làm sao NPC có thể nổi loạn được chứ, bọn chúng còn không phải con người.” Tiểu Tiểu Lam bật lại.

Mỹ nữ nở một nụ cười khinh bỉ, cô ta dùng giọng kinh thường hỏi, “Cô nhóc chắc chưa?”

“Đương nhiên là chắc. Tôi nói chắc cô là người thật đúng không? Việc gì phải hù dọa chúng tôi như thế?” Tôi đứng chắn trước mặt Tiểu Tiểu Lam, tức giận hỏi cô ta.

Mỹ nữ cười sảng sặc, gần như thờ không ra hơi. “Tôi là người thật? Con này á? He he, ô kê, cứ cho là lí do của hai người qua cửa đi. Hai người đi mà vào mà tìm lí do Hệ Nhị Sinh Mệnh mất kiểm soát.”

Tiểu Tiểu Lam và tôi đều không hiểu nổi rốt cuộc là ‘con người’ trước mắt đang nói điều điên khùng gì. Tuy nhiên, mặt đất dưới chân đột nhiên hẫng đi, và hai chúng tôi lập tức cảm nhận được cảm giác rớt xuống từ độ cao cực lớn. Tiểu Tiểu Lam và tôi ôm chặt lấy nhau, chịu đựng tình cảnh rơi tự do kinh khủng này.

“À này, còn chuyện nhân vật của hai người, chúng sẽ được chọn ngẫu nhiên luôn. Ai bảo em gái xinh đẹp cô chọc giận con này! Mà nữa, nếu muốn tìm sự thật, đi mà tìm Vương Tử.” Lời cuối cùng của mỹ nữ vang trong không trung, còn như đi kèm tiếng cười khúc khích.

“Vương Tử?” Tôi thì thầm nhớ kĩ cái tên này.

Một lúc sau, hai chúng tôi cuối cùng cũng chạm đất. Tôi nhìn quanh quét khu vực xung quanh; trời xanh mây trắng, cây xanh mọc quanh cùng vài căn nhà gỗ. Trông như thể một ngôi làng nhỏ. Tôi an ủi Tiểu Tiểu Lam còn đang vui đầu trong ngực tôi. “Tiểu Tiểu Lam, ổn rồi. Chúng ta chạm đất rồi, cảnh vật xung quanh cũng không tệ.”

“Long Danh...” Tiểu Tiểu Lam lẩm bẩm.

“Sao thế?”

“Ngực... ngực anh mềm quá!” Tiểu Tiểu Lam nói, còn thoải mái cọ cọ vào ngực tôi.

“Mày nói cái gì thế, mau đứng dậy đi. Cùng nhau xem xét xung quanh một chút.” Tôi phản đối nói. Cho dù là anh em họ thì Tiểu Tiểu Lam, mày cũng không thể nằm trên ngực anh thế này chứ!

“Long Danh? Giọng anh nghe như con gái ấy.” Tiểu Tiểu Lam nghi ngờ ngẩng đầu rồi ngậy người nhìn tôi.

Tôi cũng ngây người. Kể trước mặt tôi làm sao có thể là Tiểu Tiểu Lam? Một mái tóc đen ngắn, không chỉ đẹp trai mà còn rất phong cách, trên khuôn mặt góc cạnh là một đôi mày đậm sắc sảo đang trợn ngược lên. Đôi mắt ánh màu hổ phách, còn đôi môi là một sự cân bằng hoàn hảo giữa dày và mỏng... Tuy nhiên, những điều này đều không quan trọng. Quan trọng nhất là kẻ trước mặt tôi là C.O.N T.R.A.I. Còn chưa nói thẳng cha này còn có đôi bắp tay làm tôi ghen tị muốn chết. Tôi chắc chắn luôn là dưới lớp quần áo của cha này, người ta nhất định sẽ tìm thấy sáu múi.

Lúc này, Tiểu Tiểu Lam cũng hoàn hồn. Nó cúi đầu và nhìn ngực tôi, rồi lại sững sờ. Tôi cũng theo ánh mắt của nó nhìn xuống, và thấy trên ngực tôi có hai cục ‘thịt’ lớn và rất nảy! Thấy hình dáng xinh đẹp của hai cục thịt kia, tôi cực kì chắc chắn không phải là tôi có mỡ thừa, mà là...

“Ủầy! Cup D em hằng mơ ước này!” Tiểu Tiểu Lam ngây ra nói, rồi lại rả về mặt đau đớn, “Tại sao? Tại sao nó không mọc trên người em mà lại mọc trên người anh họ?”

Lời này của Tiểu Tiểu Lam cuối cùng cũng kéo tôi hoàn hồn, tôi lập tức nhảy chồm chồm, rống lên, “Tại sao cup D mày hằng mơ ước lại mọc trên ngực anh?” Dứt lời, tôi thốt nhiên nhận ra giọng tôi cũng không trầm thấp như thường mà giống như tiếng hét chói tai của con gái!

Tôi giờ cả hai tay lên che miệng khó tin, nhưng rồi tôi lại thấy một thứ cũng đáng kinh ngạc tương tự. Cả hai tay tôi đều trắng nõn mịn màng hoàn hảo, với những ngón tay thon dài như nghệ sĩ dương cầm... Ôi trời ơi! Tôi vội quay đầu vô vọng hỏi Tiểu Tiểu Lam, “Tiểu Tiểu Lam, mau nói cho anh hay, trông anh bây giờ thế nào?”

Tiểu Tiểu Lam nghiêng đầu sang một bên tỉ mỉ quan sát tôi, “Tóc dài vàng óng, ầy, em cũng ước có mái tóc kiểu này; một cặp mắt xanh trong như nền trời, quả là đẹp ngây người. Em nghĩ chỉ riêng đôi mắt của anh đã có thể dụ hết đàn ông trên thế giới rồi đó. Khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi nhỏ thẳng tắp, còn đôi môi như hoa hồng. Này anh có chắc là không thoa son không đấy?”

Nghe vậy, mặt tôi tái nhợt đi. Tuy nhiên, Tiểu Tiểu Lam lại nhún vai rồi nói tiếp, “Thêm cặp cánh sau lưng anh, anh cực kì giống thiên sứ luôn.”

Phản ứng của tôi chính là trực tiếp lăn đùng ra đất.

“Này, này, Long Danh, mau tỉnh dậy đi! Anh còn chưa nói với em trông em thế nào mà!”

Tôi đứng gần hồ nước, mặt mày khó coi. Rồi tôi lại nhìn Tiểu Tiểu Lam đang sùng sốt cả người, và Tiểu Tiểu Lam cũng quay ra nhìn tôi. Hai đứa chúng tôi hầu như cùng lúc thốt lên, “Sao Anh/Em không phải là mày/anh!”

Hàyyyy! Cả hai lại thờ dài cùng lúc, nét mặt viết rõ chữ bất đắc dĩ. Chân tướng đã quá rõ ràng, giới tính của chúng tôi có vẻ đã đồng thời bị đảo ngược.

Tôi là một thiên sứ xinh đẹp mũ miều cup D, còn em gái họ Tiểu Tiểu Lam nhà tôi thì lại biến thành một anh đẹp trai cao to cơ bắp! Con bé này đúng là không có tí ý tứ gì. Nếu không phải tôi ngăn nó lại, có lẽ nó đã nói quần ra xem mình ‘bự’ cỡ nào. Điều ác độc là Tiểu Tiểu Lam cũng cấm tôi kéo áo lên xem tôi ‘bự’ cỡ nào luôn.

“Tức quá!” Tiểu Tiểu Lam lập tức đứng bật dậy hét lên trời, “Đây nhất định là trò quỷ của con ả kia!”

Tôi lại thờ dài, rồi bắt mình phải tươi tỉnh lên. “Đi thôi. Chúng ta đi hỏi xem Vương Tử rốt cuộc ở đâu, rồi làm sáng tỏ vấn đề này, sau rốt, chúng mình cũng không cần phải làm...”

“Nhân yêu!” Tiểu Tiểu Lam nói cái từ mà tôi không thể rít qua kẽ răng kia.

Tiểu Tiểu Lam và tôi đi vòng vòng xung quanh thôn và đi vào trong một hiệu thuốc. Quả nhiên chúng tôi thấy ngay một cô gái trẻ đứng sau quầy hàng đang cười rất tươi. Thấy chúng tôi bước vào, mắt cô ta lập tức sáng lấp lánh khi cô ta chào mừng chúng tôi. “Xin phép hỏi quý khách muốn mua loại thuốc nào?”

“Ừm, chúng tôi không muốn mua thuốc. Chúng tôi chỉ muốn hỏi chị, chị có biết Vương Tử không?” Tiểu Tiểu Lam hỏi.

Lời vừa thoát khỏi miệng Tiểu Tiểu Lam, nụ cười trên mặt cô gái trẻ kia tức khắc bay biến và thay bằng vẻ mày lườm mắt nguýt. “Nếu không mua thuốc thì biến lẹ đi! Chỗ của đây không phải là nơi hướng dẫn người chơi mới. Lúc nào cũng tới hỏi đây đủ điều. Có đứa còn dám hỏi bà cách gọi bằng hệ thống nữa, lại còn không mua thuốc thang gì, cái con khi gì chứ!”

Bỏ mẹ! NPC gì hung hãn quá, tôi không khỏi âm thầm chửi cô ả trong lòng.

“Mẹ, Đây là lần đầu đây gặp một con NPC hung dữ thế đấy. Chị muốn cái gì? Muốn đánh nhau hả?” Tiểu Tiểu Lam siết chặt nắm tay, dừ tợn chửi lại cô kia.

Cô NPC kia cũng giơ ngón tay chính giữa bàn tay cô ả lên, còn trưng một vẻ mặt đánh đá đi kèm. “Đây cũng là lần đầu bà gặp người chơi level 1 mà dám đánh nhau với NPC đấy. Nếu anh muốn đánh nhau thì cứ nhào vô đi! Đây nói cho đằng ấy biết, đây level 55 rồi đấy nhé!”

Hai cô gái này cứ xung đột như vậy ngay trước mặt tôi. Tiểu Tiểu Lam quả là cô em gái họ dữ tợn... ầy lộn, ý tôi là dừng cảm nhát của tôi. Cho dù nghe thấy cấp độ chênh lệch tận 54 level, nó cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi.

“Tôi hỏi chị đây.” Tiểu Tiểu Lam quát mất hỏi, “Mức độ đau đớn của game này đạt bao nhiêu?”

Nữ NPC lạnh lùng đáp, “30%.”

Khí thế ban nãy của Tiểu Tiểu Lam lập tức roi rụng cả, mặt nó cũng tái đi. Nó nhanh chóng núp sau lưng tôi. “Long Danh, con ả này em để dành cho anh đấy.”

“Này, anh đường đường là một gã đàn ông thân cao mét tám, anh có nghĩ một cô gái nhỏ một mét sáu mươi có thể bảo vệ cho anh không?” cô NPC khinh khi hỏi.

Tôi quay ra đằng sau, mà tôi vẫn phải ngẩng đầu để thấy cái bóng đáng đang ‘cúi gằm’ vì sợ của con bé. Dù tôi thấp bé hơn cô NPC kia, tôi vẫn giương chí khí của anh hùng bảo vệ mỹ nhân. Tôi ưỡn ngực, đang chuẩn bị nói lí với cô ả NPC thì...

“Cô ưỡn kinh thế để làm gì? Tôi biết cô cup D rồi,” cô ả NPC lạnh lùng nói.

Hu hu hu... Tôi không khỏi ngồi chồm hổm một góc tối khóc thương cho bộ ngực cường tráng ngày trước của tôi.

Đối mặt với hai kẻ chả có ý chí chiến đấu chút nào, thái độ của cô ả NPC càng không nhân nhượng gì nữa. Khoanh tay trước ngực, cô ta quát lên, “Muốn hỏi gì đi mà tìm trưởng làng!”

Tiểu Tiểu Lam và tôi chạy bán xối khỏi hiệu thuốc, và Tiểu Tiểu Lam lập tức phục hồi khỏi trạng thái sợ sệt mà đứng thẳng người dậy. Mặt mày có vẻ tức tối tợn, con bé gào lên, “Con ả NPC chết tiệt kia! Cứ đợi đến khi tôi vượt qua cấp 55, tôi nhất định quay lại nện chị một trận ra trò! Đi nào, Long Danh, mau đi luyện cấp!”

Dứt lời, con bé lại còn túm lấy tôi chạy thẳng khỏi làng. Tệ hơn là tôi đã mất hết sức mạnh vốn có, nên liền bị con bé lôi đi, hai chân còn để lại hai vạch

trên nền đất.

“Tiểu, Tiểu Tiểu Lam... Dù mày có muốn làm gì cũng được, nhưng trước hết cứ tìm trường làng đã,” Tôi hét lên, muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Ừ nhỉ, chúng ta phải đi tìm trường làng.” Tiểu Tiểu Lam lập tức tỉnh ngộ, nhanh chóng lao thẳng về phía nhà trường làng. Tuy nhiên, vấn đề là, Tiểu Tiểu Lam, mày còn chưa buông anh ra mà!

Xui xẻo làm sao, Tiểu Tiểu Lam, đang tức tới phát điên, hoàn toàn không để tâm gì tới tôi nữa. Cứ vậy, con bé lôi tôi tới nhà trường làng. Cũng may, trường làng này trông có vẻ hoàn toàn bình thường. Ông ta là một ông lão không có gì đặc biệt, còn hút tẩu nữa.

Sau khi nghe lí do tại tôi tới, trưởng làng mở miệng nói, như thể đang hồi tưởng quá khứ, “Vương Tử hử? Ta còn nhớ rất rõ. Cậu ta cũng được sinh ra ở làng này.”

Được sinh ra ở đây? Có lẽ nào Vương Tử là một người chơi trong game này? Tôi cau mày, nhưng lại lập tức vứt luôn phỏng đoán này đi. Có lẽ đây là tình tiết định sẵn trong game, bởi NPC không thể nào lại nhớ tên người chơi được.

“Vậy, Vương Tử này có gì đặc biệt?” Tôi tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 2: Phong Long Danh, Phần Hai.

“Hô hô, thằng nhóc đó, cậu ta vừa sinh ra đã làm cả làng này náo loạn lên.” Ông lão trưởng làng cười lớn, nói, “Tất cả đám con gái trong làng đều kịch liệt đuổi theo nó, dọa cậu ta sợ tới độ treo rào trốn khỏi thôn.”

Tiểu Tiểu Lam nuốt nước bọt hỏi, “Anh ta đẹp trai lắm ă?”

“Được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Theo con mắt của ta, thằng nhóc đó quả thật là ưa nhìn. Cậu ta là một gã trai yêu tinh tóc trắng mắt đỏ.” Nói đoạn, ông lão cười khanh khách.

Tóc trắng mắt đỏ... Tôi vội ghi nhớ vào não bộ, rồi lại nhủ mày. Vậy chẳng phải Vương Tử là một yêu tinh bị bệnh bạch tạng sao? Bởi vì toàn cơ thể thiếu sắc tố, nên mới có tóc trắng mắt đỏ? Tôi nghiệp quá!

“Đệ nhất mỹ nam!” Mắt Tiểu Tiểu Lam biến thành hình hai quả tim, rồi con bé sốt ruột muốn lôi tôi ra bên ngoài lần nữa, mồm miệng bấn tía lia, “Mau mau mau! Mau đi tìm Vương Tử nào. Em muốn thấy trai đẹp!”

“Đợi chút, Tiểu Tiểu Lam, đợi chút! Anh còn chưa hỏi xong...” Tôi liều mạng giãy giụa nhưng chẳng xi nhê gì, bởi game này quá ác độc. Tôi không thể nào đánh lại Tiểu Tiểu Lam kể cả tôi có vận hết sức bình sinh chăng nữa.

Rầm! Một tiếng động lớn vang lên, tôi cảm thấy một con đau thốn lên đằng sau lưng, đau tới độ khiến mặt tôi vụn vụn cả đi,

Tới lúc này Tiểu Tiểu Lam mới hoàn hồn lại. Con bé quay lại nhìn, rồi kêu lên, “Ủầy, cánh của anh bị cửa đập tới vụn đi kìa!”

Mày nghĩ xem là tại đũa nào? Tôi tức tới nhìn về mặt xấu hổ của Tiểu Tiểu Lam, rồi buộc bản thân chịu đựng cơn đau trên cánh. Tôi quay lại tiếp tục hỏi trưởng làng, “Trưởng làng, vậy cháu có thể hỏi người tung tích của Vương Tử được không ă?”

“Vương Tử? Mọi người đều biết cậu ta ở Vô Ngân Thành,” Trưởng làng nói, như thể điều đó quá hiển nhiên.

“Vô Ngân Thành? Ở đâu ă?” Tôi tròn mắt hỏi, nghi ngờ mọi chuyện làm sao có thể dễ dàng như vậy được.

“Ngay ở chính giữa lục địa này.” Trưởng làng hạ tẩu thuốc lão vốn vẫn đang rít từ đầu tới giờ, lo lắng ngược nhìn chúng tôi, “Hai người trẻ, đừng có mơ tưởng tới chuyện tới được Vô Ngân Thành. Ít nhất các con phải đạt tới cấp bậc 50, 60 thì hẵng đi. Có rất nhiều quái vật trên đường đi, mà Vô Ngân Thành cũng không phải nơi an toàn gì. Ta e là nơi đó còn nguy hiểm hơn cả bên ngoài.”

“Cấp bậc 50, 60?” Tiểu Tiểu Lam và tôi đều ngây người. Chúng tôi phải luyện bao lâu mới tới được cấp đó?

“Phải, hiện tại, thế giới ngoài đó vô cùng nguy hiểm. Chỉ có những làng nhỏ như nơi này là thanh bình thôi.” Khi trưởng làng nói tới từ “thanh bình”, khuôn mặt lão hiện lên một nét cười thỏa mãn.

Hỏi xong câu này, Tiểu Tiểu Lam và tôi cũng chẳng còn gì nhiều nhận để thắc mắc. Mọi chuyện quá đơn giản. Chỉ khi nào tới cấp 50, 60, chúng tôi mới

có thể tới Vô Ngã Thành tìm Vương Tử. Nhiệm vụ của chúng tôi sẽ hoàn thành viên mãn sau khi hồi rõ căn kể sự tình. Mặc dù nghe có vẻ là một nhiệm vụ đơn giản quá đỗi, chúng tôi cũng không biết đến khi nào chúng tôi mới có thể hoàn thành được chặng đầu tiên trong danh sách kể trên. Hơn nữa, lúc này, Tiểu Tiểu Lam và tôi cũng chỉ biết ngồi bên vệ đường, chống cằm tư lự.

“Em nghỉ ra rồi!” Tiểu Tiểu Lam bỗng đứng bật dậy, rồi phấn khích tóm lấy vai tôi lắc lắc lắc để, “Chúng ta tìm người giúp chúng mình luyện cấp đã. Mặc dù đây là game bị cấm, nhưng em cũng nghe nói có rất nhiều người thích chơi game sinh tồn tới đây bí mật chơi rồi.”

“Thế giới này rộng lắm. Ai mà biết chúng ta có tìm được người giúp không chứ?” Tôi ừ ừ nói. “Cho dù có tìm được người, thì sao bọn họ phải tốn thời gian giúp chúng ta chứ?”

Tôi vừa dứt lời, Tiểu Tiểu Lam đột nhiên dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi, khiến cho da gà da vịt tôi nổi toàn thân. Con nhỏ còn dùng dáng tay kì quái nâng mặt tôi lên. “Bởi vì cái này này!”

Mặt tôi tái xám đi, rồi tôi phun ra một câu, “Đừng có nghĩ tới chuyện bảo anh xài mĩ nhân kè nhá!”

“Trao đổi công bằng mà. Con gái, cứ để em, còn con trai, nhường hết cho anh!” Tiểu Tiểu Lam cũng trưng ra bộ mặt “Em cũng phải hi sinh mà”, nhưng tôi cực kì suy tư... Có bao nhiêu cô thích chơi game cấm chứ?

Nghĩ tới phải mang nộ cừu quyền rũ trên mặt, lại còn phải cuốn lấy mấy thằng dê già như động vật không xương, f*ck! Nghĩ tới đó dịch dạ dày tôi đã muốn trào ngược hết lên rồi. Một lần nữa, tôi lại phản đối đề nghị của Tiểu Tiểu Lam, “Anh không muốn dụ gái!”

Ấy vậy mà Tiểu Tiểu Lam lại mở to mắt và nhìn chăm chăm qua người tôi. Bấy giờ, tôi cũng nhận thấy mình bị một bóng đen không rõ của ai trùm lên. Tôi quay đầu nhìn thì thấy một đôi chân đeo một đôi bốt cực phẩm. Rồi tôi từ tốn ngược đầu lên, thấy một cái thắt lưng nam ngọc lục bảo. Sau khi nhắc đầu cao hơn chút nữa, một gương mặt đẹp trai với nụ cười nhẹ dịu dàng xuất hiện trước mắt tôi. Hơn nữa, hắn ta còn giờ tay cho tôi, như thể muốn giúp tôi đứng dậy... Xuống địa ngục đi! Tôi hãy bàn tay hắn đi, và tự mình nhảy dậy.

“Anh là ai?” Tôi lập tức đứng trước Tiểu Tiểu Lam, chắn cho con bé, và cảnh giác nhìn chăm chăm vào gã trai trước mặt. Một yêu tinh hắc ám với mái tóc màu trắng và đôi mắt màu lục, ngoại hình của hắn chính là cái kiểu mà Tiểu Tiểu Lam thích nhất, kiểu tuấn tú trưởng thành. Trang bị trên người hắn cũng toàn hàng cực phẩm. Loại người này có thể chém chết chúng tôi trong một đường kiếm của hắn.

“Ủầy! Trai đẹp quá đi!” Tiểu Tiểu Lam lại say đắm hét lên.

Khi tôi quay lại lờm Tiểu Tiểu Lam, tôi chỉ thấy một gã cơ bắp đang chảy dãi, mắt biến thành tim hồng. Gã ta lại còn dùng cả hai tay chống mặt ra bộ đáng yêu... Hình ảnh quá kinh dị đến mức khiến tôi lạnh hết cả người, tôi thực sự muốn phạm tội bạo hành em họ ngay bây giờ.

Tôi quay đầu nhìn anh chàng mĩ nam kia. Hắn ta rõ ràng là nhìn thấy biểu hiện kinh dị kia của Tiểu Tiểu Lam rồi. Cả người hắn ta cứng ngắc, lại còn chậm rãi lùi về sau vài bước...

“Đợi đã... Mĩ nam ơi, đừng sợ. Bọn em sẽ không hại anh đâu.” Vừa nói câu này, Tiểu Tiểu Lam còn tung ra một ánh mắt tinh tò ‘đầy quan tâm săn sóc’ tới mĩ nam. Ôi, Trời ơi, đừng dùng cơ thể đàn ông cơ bắp đó làm đáng thiếu nữ nũng nịu nữa mà.

Tôi lại quay ra nhìn mĩ nam kia. Tiểu Tiểu Lam mới là người chơi cấp một, ăn vận trang bị đơn giản và thô sơ hết mức, còn yêu tinh hắc ám kia nhìn một cái là thấy cao thủ level khủng rồi. Mà hiện tại hình huống lại là hắn trở thành kẻ bị người chơi cấp một dòn vào chân tường, hơn nữa người chơi cấp cao còn biểu lộ ánh mắt ‘đừng tới gần, đừng hại tôi’ nữa chứ.

“Tiểu Tiểu Lam, đừng tới gần nữa. Hắn ta bị em dọa chết mất.” Tôi tóm chặt lấy Tiểu Tiểu Lam, dùng sức tới mức muốn vỡ mạch máu luôn. Tuy nhiên, quyết tâm tới gần trai đẹp của Tiểu Tiểu Lam đơn giản là quá mạnh mẽ. Hai người chúng tôi vẫn tiếp tục tiến tới gần mĩ nam kia.

Lúc này, đôi cánh của tôi đột nhiên đập đập hai cái, còn chân tôi cũng thốt nhiên nhấc khỏi mặt nền tầm vài xăng-ti. Cảm giác như thể tôi sắp bay lên vậy... mình là thiên sứ mà nhì? Vậy là mình có thể bay rồi. Vừa cân nhắc tới đó, tôi dùng hết sức bình sinh đập cánh, và siết chặt hai tay qua eo Tiểu Tiểu Lam. Cuối cùng, trời không phụ người hiền; tôi mang Tiểu Tiểu Lam bay khỏi mặt đất khoảng 3 mét... mà cũng là bay xa 3 mét khỏi mĩ nam, khiến Tiểu Tiểu Lam tức tới nổi liều mạng giụa trên không trung.

“Tiểu Tiểu Lam, đừng cử động nữa. Chúng ta ngã mất,” Nói còn chưa dứt lời thì tay Tiểu Tiểu Lam đã đập vào cánh tôi cái ‘bốp’. Sự thăng bằng của tôi lập tức mất hẳn, thế là Tiểu Tiểu Lam và tôi rơi tự do xuống đất luôn.

Rầm!

“Au ôi, đau chết được. Sao mức độ đau đớn của game này cao thế.” Tiểu Tiểu Lam lại xoa xoa mông và kêu rên mà không biết ở dưới mông nó có một người sắp chết tới nơi do làm dẹt thịt cho con bé.

“Tiểu Tiểu Lam?” Yêu tinh hắc ám đẹp trai đột nhiên bước lại gần, mặt mày nghi hoặc.

Tiểu Tiểu Lam ngẩng đầu lên, rồi nhỏ nhẹ bẽn lẽn nói, “Dạ, em là Tiểu Tiểu Lam.”

Ôi trời đất ơi, tôi thật không dám nhìn màu sắc gương mặt của yêu tinh hắc ám nữa (có lẽ nào trở thành màu đen rồi không?). Một thằng đàn ông đẹp trai, cơ bắp mà lại nói tên gã là Tiểu Tiểu Lam. Cái này, cái này thử hỏi có người nổi không?

“Em bắt đầu chơi game từ bao giờ?” Tuy nhiên, mặt yêu tinh hắc ám không những không tái đi vì sợ, hắn ta còn vươn tay ra kéo Tiểu Tiểu Lam dậy. Hắn còn từ từ cẩn thận phủi bụi trên người con bé.

“Mới đây thôi.” Tiểu Tiểu Lam cũng được yêu mà sợ, con bé chỉ biết chôn chân xuống đất.

“Ồ, có cần tôi giúp không?” Yêu tinh hắc ám từ từ hỏi.

“Ế? Anh sẽ giúp sao?” Tiểu Tiểu Lam kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên rồi. Tôi sẽ giúp hai em mua trang bị và hồng được trước.” Yêu tinh hắc ám vừa dứt lời, hắn ta đi thẳng vào trong cửa hàng.

“Ủây, chúng ta gặp được người tốt rồi!” Tiểu Tiểu Lam vừa hét vừa nhảy nhót vì vui sướng, và rồi với vẻ mặt thẹn thùng và tự hào, con bé bồi thêm, “Lại còn là người tốt bụng, đẹp trai nữa chứ.”

Tôi lau máu trên khoe môi, rồi lạnh lùng tát một gáo nước lạnh vào sự phấn khích của nó. “Chuẩn luôn, còn là một thằng gay đẹp trai nữa. Đừng có quên là bây giờ mày là ‘đàn ông’! Anh thấy hắn ta nhất định là chết đứ đừ về mặt đẹp trai và sự cơ bắp của mày rồi em à.”

Như thể vừa bị sét đánh, mặt Tiểu Tiểu Lam từ thẹn thùng thành tàn ác. Nó nhìn tôi, rồi con bé cúi đầu nhìn bộ ngực lực lưỡng và cơ bụng sáu múi của nó. Đoạn, con bé có vẻ đau đầu chóng mặt kêu lên, “Mẹ ơi! Anh ấy không yêu anh, thiên thần ngực khủng, mà lại mét một thằng cơ bắp như em mới sợ. Đúng là tòm quá đi!”

“Cái gì tòm quá?” Yêu tinh hắc ám vẫn nở nụ cười dịu dàng, đồng thời trong tay ôm một đồng trang bị.

“Ặc!” Tôi liếc đồng trang bị trong tay yêu tinh hắc ám rồi bình tĩnh nói, “Cậu ta bảo đánh Sứ Lai Mỗ tòm quá.”

“Ồ? Thế thì đánh sói có được không?” Yêu tinh hắc ám có vẻ chẳng để tâm chút nào khi hắn ta đưa đồng trang bị cho chúng tôi. “Hai người tính chọn chức nghiệp nào?”

Tôi ưỡn ngực... ngực thật cao, cực kì khí thế nói, “Tôi muốn làm tế ti!”

Tiểu Tiểu Lam cực kì cảm động khi con bé nói, “Người ta muốn làm chiến sĩ.”

“Khá hợp với chủng tộc của hai em.” Yêu tinh hắc ám hài lòng gật đầu.

Vừa đưa chúng tôi tới chỗ luyện cấp, yêu tinh hắc ám vừa giải thích, “Răng sói rất sắc, nên nhớ cẩn thận nhé. Đặc biệt là Tiểu Tiểu Lam. Bị cắn sẽ rất đau.” Đoạn, hắn ta chỉ vào một con sói đi lẻ. “Đi đánh nó đi. Nhớ kĩ, em phải cẩn thận. Nếu không đánh được, chạy lại đây, tôi sẽ cứu em.”

Sau khi cười ngây ngô một hồi, Tiểu Tiểu Lam dễ dàng rút đại đao trên vai xuống cầm trên tay. Rồi, chỉ một đường lia mạnh bằng cánh tay rắn chắc của Tiểu Tiểu Lam, thanh đại đao bổ thẳng vào bé sói đáng thương đang dạo chơi kia. Tiểu Tiểu Lam vẫn như mọi khi, tập trung vào trọng điểm tới đáng sợ. Lưỡi đao đâm trúng đỉnh đầu con sói. Não trắng quện cùng máu tươi phun ra khỏi đầu sói...

“Tiểu Tiểu Lam, kĩ năng của mày không mai một chút nào,” Tôi không chút giấu giếm tán thưởng nó.

Dù là loại vũ khí gì, bất kể là dao, rìu, gậy gỗ, súng hay cung tên, chỉ cần chạm vào tay Tiểu Tiểu Lam, nhất định sẽ trở thành siêu vũ khí giết người! Chính bởi tài năng vô địch này của con bé mà nó đã dọa chạy không biết bao nhiêu thằng trong tất cả các game nó chơi, thành ra nó chưa từng thành bạn gái ai được... Chuyện này lại càng khơi gợi máu thêm giải của Tiểu Tiểu Lam.

“Ha ha! Đương nhiên rồi! Năm đó, em nổi tiếng là nữ hiệp một đao vô địch thiên hạ mà.” Tiểu Tiểu Lam đắc ý cười ngạo không hề e ngại, thật không giống thực nữ chút nào... Mà dù sao bây giờ nhìn cỡ nào nó cũng chả giống thực nữ nổi nữa.

Tôi hình như cũng nhớ rõ biệt danh thực sự của Tiểu Tiểu Lam là “Cô gái bạo lực nhất trong lịch sử”, hoặc cái tên “Cô gái cầm đại đao” khiến cả quái trong game cũng run sợ, hay “Cô gái dê cụt” khiến tất cả trai đẹp trốn nó như trốn hổ cơ mà.

“Long Danh, anh đứng một bên nghỉ ngơi đi. Anh giờ chưa phải là tế ti nên không trị thương nổi đâu. Đứng dạt sang một bên để khỏi bị thương đi.” Tiểu Tiểu Lam như mọi khi bảo tôi đứng xa xa để khỏi bị thương. Tôi ngoan ngoãn đi tới dưới một gốc cây để tránh ánh mặt trời như thiêu đốt.

Tiểu Tiểu Lam nở một nụ cười không có ý tốt gì khi nó từ từ tiếp cận đàn sói. Tôi ngồi chơi xơi nước dưới bóng râm, gặm bánh bao. Bỗng nhiên, tôi tưởng như mình nghe thấy tiếng yêu tinh hắc ám thì thầm, “Quả là con gái cô ấy.” Tôi nghi hoặc nhìn yêu tinh hắc ám, nhưng hắn lại chỉ chuyên tâm nhìn ngắm dáng hình Tiểu Tiểu Lam đang điên cuồng chém giết, một chút cũng không để ý tới tôi. Tôi cũng tò mò nhìn Tiểu Tiểu Lam, nhưng cũng không hiểu nhìn một thằng đàn ông chém cho sói bật máu lòi xương thì có gì vui. Tôi không khỏi quay đầu ra chỗ khác, không muốn thấy hành động vi phạm nghiêm trọng luật bảo vệ động vật của Tiểu Tiểu Lam nữa.

Tôi đợi và cứ đợi mãi. Dưới bóng mát của cây đại thụ và làn gió thoảng nhẹ nhàng, tôi không dừng được bắt đầu gà gât. Tôi ngủ thật say. Chỉ tới khi một con đầu thốn lên trước ngực tôi mới choàng tỉnh. Cái tôi thấy chỉ là vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Tiểu Lam, và theo ánh mắt Tiểu Tiểu Lam nhìn xuống, tôi thấy hai tay của Tiểu Tiểu Lam như vuốt sói áp lên ngực tôi, nó còn bóp bóp nữa, chết tiệt.

“Bóp sướng thật đấy. Bảo sao đàn ông thích gái ngực khủng.” Dứt lời, Tiểu Tiểu Lam chôn mặt vào giữa ngực tôi, còn thở dài thoải mái một cái.

Bốp, bốp, bốp! Tôi thô lỗ xuống cùi chỏ lên ba cái thật mạnh, đòn tấn công duy nhất tôi biết, cũng là đòn tấn công Tiểu Tiểu Lam sợ nhất, vào đầu nó. Lần nào tôi ra đòn này, nó chỉ còn biết trốn vào một góc, ôm đầu tự kiểm điểm những việc sai trái đã làm. Lần này cũng không phải ngoại lệ.

“Mày đúng ra phải đi đánh quái chứ. Sao lại quay lại đây quấy rối tình dục anh,” Tôi khó chịu mắng.

“Em chỉ muốn nói với anh là chúng mình đã lên cấp 10 rồi, và Tà Linh bảo chúng mình đi chuyển chức trước đi. Anh ấy vừa mới đưa em một số tiền và bảo là anh có việc bận nên phải đi trước. Anh ấy còn nói sẽ gặp chúng ta ở Vô Ngân Thành trong một tháng nữa.” Tiểu Tiểu Lam âm ức nói.

“Tà Linh? Là tên của yêu tinh hắc ám sao?” Tôi hỏi. Tiểu Tiểu Lam gật đầu.

Tôi chỉ biết thở dài bất lực. Một tháng? Có vẻ Tiểu Tiểu Lam và tôi phải chuyển tâm luyện cấp cật lực rồi đây.

“Đầu tiên đi chuyển chức đi đã!” Tiểu Tiểu Lam đầy hưng phấn kéo tôi về làng. Rồi như thể cố tình, con bé còn tạt vào hiệu thuốc. Một lần nữa, chúng tôi thấy nụ cười chuyên nghiệp nở trên khuôn mặt cô ả NPC kia. Tuy nhiên, lần này, vừa thấy mặt chúng tôi, vẻ mặt cô ả đã lập tức chuyển thành lạnh lùng ác ôn.

Tiểu Tiểu Lam chớp thời cơ hét lên trước, “Hong được và Lam được mỗi loại hai mươi bình cỡ lớn.” Nói xong Tiểu Tiểu Lam còn vênh vao nhìn cô ả NPC.

Về mặt cô ả NPC vận vẹo hai cái, rồi chuyển từ lạnh lùng ác ôn sang vẻ chuyên nghiệp ban đầu. Cô ta rất khéo léo lấy được ra. “Đây, thưa quý khách, đây là số được hai người yêu cầu.”

Tiểu Tiểu Lam rút ra một đồng vàng và vung vẩy trước mặt cô ả NPC. Con bé còn giả vờ húng hắng ho hỏi, “Tiểu thư này, tôi có thể hỏi chị một câu được không?”

Nụ cười chuyên nghiệp trên mặt cô ả NPC cứng lại một thoáng, và rồi vừa tươi cười, cô ả vừa đáp bằng giọng có tiếng rít qua kẽ răng, “Đương nhiên là được. Xin mời anh cứ hỏi.”

“Muốn chuyển chức chiến sĩ và tế ti thì phải đi đâu?” Khóe miệng Tiểu Tiểu Lam mỗi lúc một nhếch cao thêm.

“Với chiến sĩ thì tới quảng trường chính. Còn với tế ti, mời tới tìm trưởng làng.” Nét mặt cô ả đã trở thành một nửa cười mỉm một nửa nổi gân xanh rồi.

“Ồ, cảm ơn chị.” Tiểu Tiểu Lam quăng đồng vàng xuống rồi quơ đồng được vào túi. Vừa cười to, con bé vừa đi tìm người chuyển chức cho nó. Cùng lúc đó, tôi hình như nghe thấy tiếng bàn gỗ gậy rảng rắc đằng sau lưng mình.

Sau khi tìm ra NPC phù hợp để chuyển chức cho chúng tôi, chúng tôi đều nhận được nhiệm vụ chuyển chức. Tiểu Tiểu Lam còn cố cường chế mặc cả với hai NPC, giảm số vàng cần cho nhiệm vụ từ mười xuống còn năm. Dưới thủ pháp bạo lực ‘vô đối’ của Tiểu Tiểu Lam, cả hai nhiệm vụ chuyển chức của chúng tôi đều dễ dàng hoàn thành. Đương nhiên, với sự kết hợp một chiến sĩ một tế ti của chúng tôi, quãng đường luyện cấp diễn ra vô cùng thuận lợi.

Về cơ bản, tôi sẽ ngủ khi suốt thời gian Tiểu Tiểu Lam giết quái. Tiểu Tiểu Lam sẽ chỉ gọi tôi dậy khi tới giờ cơm tối, và rồi sau khi cả hai đã cơm no rượu say, tôi sẽ thuận tay tung một chú hồi sức cho Tiểu Tiểu Lam rồi lại trở mình ngủ tiếp.

Khi nào luyện cấp chán rồi thì chúng tôi sẽ quay lại thôn. Tiểu Tiểu Lam sẽ tới hiệu thuốc để tiếp tục móc mĩa nhau với cô ả NPC. Kể cả ốm tôi mấy tuần lễ, cả hai người đó cũng chẳng ngăn chút nào.

Tôi, mặt khác, sẽ tới nhà trưởng làng uống trà và chơi cờ tướng. Thỉnh thoảng, NPC chuyển chức và người giữ tiệm vũ khí sẽ tới cùng chơi một ván mặt chược, điều này đánh vỡ tan nát suy nghĩ NPC chỉ có thể ở yên vị trí đã định của tôi. NPC ở đây đều luôn chạy loạn xạ, thi thoảng còn rù nhau đi săn, sau đó sẽ đãi Tiểu Tiểu Lam và tôi ăn Sủi Lai Mổ nướng và canh xương hầm (Nghe nói có một động xương khô ở gần đó... Ghê chết!), à, còn có món tù của bọn họ, nảo Vua Sói ăn rất ngon nữa.

“Dù sao thì, thứ duy nhất hai đứa là cần vũ khí và chuyển chức. Hai đứa đều có đủ hai thứ rồi, chúng bay ở lì đây như lũ ngốc làm chi?” NPC... à không, Vô Đại Lang* ở tiệm vũ khí và cái chú trước kia chuyển chức cho Tiểu Tiểu Lam nói với tôi giữa ván mặt chược.

(*Vô Đại Lang: là nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết giả tưởng Thủy Hử của Trung Hoa. Vô Đại Lang là anh trai Vô Tòng, người có biệt tài một tay giết hổ. Không như em trai, Vô Đại Lang rất hay bị bắt nạt. Để biết thêm chi tiết, xin mời wiki – nhóm PR.)

Tiểu Tiểu Lam và tôi từ lâu đã quên khuấy mất chúng tôi tới đây làm gì, cho tới một ngày kia, khi tôi tình cờ ở trong tiệm thuốc xem Tiểu Tiểu Lam cố công ki kéo giá với cô ả NPC, trưởng làng đột nhiên tới tìm tội tôi. Lão bảo chúng tôi, “Tiểu Tiểu Lam, Long Danh, không phải hai đứa con muốn tới Vô Ngân Thành tìm Vương Tử sao? Nhiệm vụ này có thể giúp được hai đứa bây đây.”

Tiểu Tiểu Lam và tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên nhớ ra, Ở đây, chúng tôi muốn tới Vô Ngân Thành tìm Vương Tử mà. Cả hai tội tôi vội hỏi trưởng làng, “Nhiệm vụ gì ạ?”

“Có hai người chơi cầu cứu. Bọn họ đang bị kẹt trong một nơi gọi là Động Đáy Nước. Chỉ cần hai bây chịu cứu bọn họ, bọn họ cũng sẵn sàng lập đội với hai đứa bây để cùng tới Vô Ngân Thành tìm Vương Tử.” Trưởng làng giải thích, rồi vội nói thêm, “Làng ta sẽ trợ cấp tất cả số được phẩm và trang bị tốt nhất cho hai đứa con đi làm nhiệm vụ giải cứu.”

Trên đời còn có vụ đổi chác lợi cỡ này sao? Tôi cực kì nghi ngờ, liền hỏi, “Tại sao mấy ông không tự đi cứu bọn họ? Mặc dù level của con và Tiểu Tiểu Lam đều đã tăng kha khá rồi, nhưng chúng con cũng đâu mạnh được như mấy ông.”

“Chúng ta là NPC và không ra khỏi làng được.” Trưởng làng vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Ồ?” Tôi mặt mày lạnh te nói, “Đừng bảo con bừa não Vua Sói hôm qua là con Vua Sói tự mình nhảy vào nòi cho mấy ông hằm nha? Lại còn Sứ Lai Mỗ bữa trước cũng là lò tự nhảy ra ngoài nhốt Sứ Lai Mỗ vào rồi nướng sao? À nữa, lại nói canh sườn hôm kia, chẳng lẽ xương khô lại tự chạy ra khỏi động xương được?”

Trưởng làng vỗ tay đáp, “Cái cuối thì chuẩn nha. Bọn xương khô đó tự chạy ra ngoài được mà. Bọn ông đâu liên quan gì tới đâu.”

“Cái đây không phải và chuyện chính!” Tôi gí mặt vào mặt trưởng làng, chiếu ánh mắt nghi ngờ vào lão. Tôi đe dọa, “Nói thật đi ông!”

Trưởng làng lập bập nói, “Là bởi vì NPC không vào đó được. Chỉ người chơi mới vào được thôi.”

“Vậy thôi à?” Tôi lại càng hoài nghi tợn.

Trưởng làng gật đầu lấy đề đáp, “Tin ông đi con, ông không hại hai đứa bây đâu.”

Dù tôi vẫn thấy nghi ngờ, nhưng đúng là trưởng làng chả có lí do gì để bẫy chúng tôi cả. Từ kinh nghiệm của tôi, nếu lão có muốn hại tôi, cũng là do tình tiết game bắt buộc. Cứ để kệ lão thử hại chúng tôi xem. Tôi quay sang bảo Tiểu Tiểu Lam, “Cùng đi cứu họ.”

Tiểu Tiểu Lam cũng tỏ ra đồng tình về vấn đề này, nên hai đứa tôi chia nhau ra. Tiểu Tiểu Lam tới tiệm thảo dược và vợ một mớ dược liệu thuốc thang về, thành ra, cô bán hàng bên tiệm thảo dược cứ gọi là khó chịu ra mặt. Nhìn mấy vết cào trên mặt Tiểu Tiểu Lam là biết. Về phần tôi, tôi tới tiệm vũ khí và đòi thật nhiều ám khí, dây thừng móng vuốt. Nghĩ tới ăn hồi dược bao nhiêu phải hồi hết, tôi còn ép chủ ta làm cho tôi một cái nỏ con con.

“Được rồi, để cô ta đưa hai đứa bây tới Động Đáy Nước đi.” Trưởng làng chỉ vào một kẻ cực kì quen thuộc. Cô ả NPC ở tiệm thuốc.

“Cái gì? Không đòi cô ta thành người khác được sao?” Tiểu Tiểu Lam la oai oái.

“Hừ!” Lửa giận của cô ả NPC đã sắp phát nổ rồi, thế nên tôi cũng cực kì đồng tình với ý kiến của Tiểu Tiểu Lam. Để khỏi chết đường chết chợ thì tại tôi chọn người khác không phải tốt hơn sao?

“Không, không được. Chỉ có cô ta mới có thể... chỉ có cô ta mới biết đường tới đó,” Trưởng làng vội phân bua.

“Là vậy sao. Thế thì đi thôi.” Mặc dù tôi vẫn rất nghi ngờ, nhưng game nhập vai là vậy mà, toàn nút thắt khắp nơi, thế nên cũng chẳng lạ gì.

Quả như dự đoán, đoạn đường đi đúng là vô cùng phiền toái. Hai cô nàng như thể có huyết hải thâm thù này cứ ôm tôi mãi không thôi. Cô này bảo cô kia bốc mùi thum thum như mốc dương chi, cô kia lại chửi cô này đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Cô này phàn cô kia cấp bậc kĩ năng xoàng xĩnh quá, cô kia lại chê cô này là cái đồ chỉ biết cầm bình dược phang chết người.

Túm lại, khả năng cãi cọ của hai cái người này đúng là vô tiền khoáng hậu luôn. Cũng may, nơi tên Động Đáy Nước kia cũng không còn xa. Bằng không, tôi đã không thể nâng nó lên ngắm bắn rồi lại đủ nhẫn nại hạ nó xuống bao lần được.

“Tới nơi rồi.” Cô ả bán thuốc miễn cưỡng nói.

“Đây sao?” Tiểu Tiểu Lam nghi ngờ nhìn quanh, rồi lại bắt đầu móc đếu, “Chị không đưa tôi đây chứ? Đây là thác nước nha bà, đáy nước cái con khi. Có phải trí nhớ của chị cô lỗ quá khỏi xài rồi không?”

Cô ả bán thuốc tức tới đỏ bừng cả mặt. “Đi vào trong thác nước này, thẳng đần không nào ạ.”

Nghe được lời của cô ả bán thuốc, tôi lập tức bước tới trước thác nước và thọc tay vào đó. Quả nhiên, đằng sau hoàn toàn rỗng không, và cũng không có vách đá nào hết. Tôi vội gọi Tiểu Tiểu Lam tới đi qua thác nước trước... Chiến sĩ đương nhiên là phải đi trước rồi. Đừng có nói một tí tì như tôi đây lại phải đi qua nhé?

Sau khi Tiểu Tiểu Lam lườm cô ả bán thuốc một cái này lửa xong, nó bước lên trước tôi, chuẩn bị đi qua thác nước. Tuy nhiên, bây giờ, cô ả bán thuốc bỗng nhiên gọi Tiểu Tiểu Lam, “Này, nhớ lời tôi dặn đấy. Đừng chọn ai hết. Chỉ được phép chọn bạn đồng hành của mình thôi.”

Cả Tiểu Tiểu Lam và tôi đều kinh ngạc không hiểu, nhưng cô ả bán thuốc vừa dứt lời đã quay đi thẳng không ngoái lại. Cả hai chúng tôi chỉ đành biết nhún vai rồi bắt đầu cuộc phiêu lưu nơi đáy nước.

Đi vào động Đáy Nước, một cảnh tượng kì dị trải rộng trước mắt chúng tôi. Quanh chúng tôi là một đại dương xanh thẳm, mà khi chúng tôi đi vào đại dương, chúng tôi vẫn có thể thở như thường, cũng không có sức nước cản. Nhưng điều kì dị là ở chỗ một đàn cá vẫn có thể bơi lượn tung tăng qua tai tôi.

Đúng là quá tung tăng thoải mái luôn, bởi tôi còn nghe bọn nó vừa cười vừa nói, “Bọn bay nhìn coi, hai con cá to đằng kia kì quái quá, không có vây cũng chả có đuôi.”

Được rồi, mặc dù đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị cá nhào, nhưng đường đời phải tiếp tục, và chúng tôi thì phải đi tiếp tới cuối đường. Tôi phát mạnh vào lưng Tiểu Tiểu Lam. Con bé giật mình không dám dùng chân đạp vào con cá đuối vô tội nũa.

Tôi chỉ một hướng cho Tiểu Tiểu Lam. Ở phía trước bên trái chúng tôi, có một con đường cấm biển báo “Không phải cá đừng vào”. Mặc dù biển báo nói vậy, Tiểu Tiểu Lam và tôi đã quen thói “Thiên đường có đường tôi không đi, địa ngục không lối tôi vẫn vào”*. Thực tế cũng đã chứng minh địa ngục vui hơn hẳn.

(*Thiên đường có đường tôi không đi, địa ngục không lối tôi vẫn vào: thường thì câu này là người xấu nói. Đại ý là đường sống không đi, đường chết lại nhào vào. – nhóm PR)

“Ê, Long Danh, anh nói thử xem chúng mình có gặp được nàng tiên cá không?” Tiểu Tiểu Lam vừa đi vừa hào hứng hỏi tôi.

Sau khi liếc nó một cái, tôi ngờ vực đáp, “Anh thấy mày muốn là muốn gặp chàng tiên cá chứ gì?”

Tiểu Tiểu Lam cực kì thần nhiên như đúng rồi, “Chim chết vì miếng ăn, người chết vì bạn tình!” *

(*Chim chết vì miếng ăn, người chết vì bạn tình: nói trại của câu tục ngữ “chim chết vì miếng ăn, người chết vì tham tiền” – nhóm PR)

Câu này còn xài vậy được sao? Tôi đang cực kì ngờ vực, nhưng ngờ vực mới được có nửa giây tôi đã đâm sầm vào Tiểu Tiểu Lam bỗng nhiên dừng lại. Trước cảnh cái mũi thanh thoát xinh đẹp của tôi có lẽ đã bị tấm lưng cơ bắp cứng rắn của Tiểu Tiểu Lam đập bẻ, con bé lại còn hít một hơi đầy cảm thán, theo sau là liền mấy cái hít nữa.

“Ủây, em thấy chàng tiên cá thật kia!”

“Vậy có nàng tiên cá không?” Tôi vội thò đầu ra từ sau lưng Tiểu Tiểu Lam nhìn quanh quất.

Tôi trợn mắt lên khi thấy cảnh tượng khó tin trước mắt. Hai người đang bị đóng băng trong hai cột băng khác nhau. Không, nói đúng hơn là một yêu tinh và một ma nhân. Trong tay cả hai người là vũ khí. Yêu tinh cầm cung trong khi ma nhân nắm pháp trượng. Cứ như thể cả hai đang đánh nhau dỏ thì bị đóng đông vậy.

Tiểu Tiểu Lam mỗi lúc một tới gần hơn, cuối cùng, con bé có vẻ gần như ịn mặt vào trong lớp băng luôn. Vừa nhìn ngắm, con bé vừa nuốt nước miếng nói, “Ủây, yêu tinh này xinh đẹp quá đi, mảnh dẻ tóc vàng mắt xanh. Đúng là cái kiểu khiến người ta muốn đè xuống nha.”

Rồi Tiểu Tiểu Lam bắt đầu lượn qua lượn lại như cá cảnh giữa hai cột băng, không thể quyết định được xem nên dựa dẫm anh nào. Tuy nhiên, khi nó bước vào khoảng không giữa hai trụ băng, con bé biến mất không còn tăm tích. Con bé còn không kịp kêu lấy một tiếng, để lại mình tôi và một lỗ đen thông thốc trên sàn trơn trượt nhìn nhau.

Lúc bấy giờ, một tiên nữ bỗng chợt hiện ra giữa hai trụ băng. Đúng vậy, là tiên đấy. Nhưng, nhưng... Tại sao ‘chàng tiên cá’ của Tiểu Tiểu Lam đẹp trai như vậy, lại còn là hai kiểu trai đẹp khác nhau, mà tiên nữ của tôi lại là một bà tiên già béo múp cũng lắm chỉ gọi là hiền hậu đáng mến vậy chứ. Không, tôi không dễ yên chuyện này đâu!

“Cô bé dễ thương, con lạc mất ai sao?” Bà tiên dịu dàng hỏi tôi.

Tôi ngớ ra một lúc mới nhớ ra bây giờ bản thân là con gái, nên ‘cô bé dễ thương’ kia chắc là để gọi tôi rồi. Tôi vội đáp, “Dạ phải, bạn đồng hành của con vừa mới rơi vào một cái hố.”

Bà tiên mỉm cười dịu dàng, rồi vẫy đưa thần trong tay một cái, cột băng vốn bao lấy yêu tinh đột nhiên biến mất. Yêu tinh chớp chớp mắt mấy lần, sau đó nhìn bà tiên và tôi có chút kinh ngạc.

Bà tiên mở miệng hỏi, “Có phải đây là kẻ con lạc mất không?”

Tôi trợn mắt chối đây đẩy, “Không, đây không phải là người con lạc mất ạ.”

Bà tiên mỉm cười dịu dàng, rồi lại bao yêu tinh trong trụ băng kia. Lần này, lớp băng xung quanh ma nhân biến mất. “Vậy, đây có phải là người con lạc mất không?”

Ma nhân chậm rãi mở mắt, biểu cảm trên nét mặt cực kì băng giá và cao ngạo, hết một kẻ đế vương... Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng mừng là kẻ ngã xuống là Tiểu Tiểu Lam chứ không phải tôi. Bằng không, Tiểu Tiểu Lam nhất định do dự trước yêu tinh và ma nhân chứ chả thèm đoái hoài gì tới anh họ đáng thương của nó đâu.

“Không! Đây cũng không phải người con lạc mất,” Tôi chối phắt ngay. Tôi chả muốn cứu hai thằng cha này.

Bà tiên lại một lần nữa vẫy đưa thần đóng băng ma nhân lại, và rồi, một lỗ đen xuất hiện trên trần nhà. Tiểu Tiểu Lam kêu “Á” một tiếng khi lộn nhào từ trên xuống. Mặt mày nhếch nhác, xoa mông liên tục, lại còn bĩu môi, dáng vẻ phát gớm của con bé làm tôi suýt thì nói nó cũng chả phải người tôi lạc mất đâu... Chẳng may cho tôi tôi lại không thể làm vậy, Tôi chỉ đành thừa nhận, “Dạ phải, đây chính là người con lạc mất.”

“Cô bé, con rất thật thà.” Bà tiên nở một nụ cười hiền hậu. “Đề thưởng cho con, ta ban cho con cả ba người này.”

Bà tiên vẫy đưa thần một cái, hai cột băng liền biến mất luôn. Yêu tinh và Ma nhân đều được thả ra, còn bà tiên vừa biến mất vừa cười nhẹ, “Các con, chơi vui nhé.”

Đề lại bốn người chúng tôi... Mà không phải, chỉ có Tiểu Tiểu Lam là người thôi. Bốn kẻ chúng tôi, bốn chủng tộc khác nhau dò xét nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Cuối cùng, tôi có chút rụt rè nói, “Các anh có phải là những người chơi bị kẹt ở đây không? Hai người sẵn sàng đưa chúng tôi tới Vô Ngân Thành đó?”

Không khí ngưng nghịu cuối cùng cũng biến mất. Yêu tinh thanh lịch cười nhạt đáp. “Phải, cảm ơn cô đã cứu chúng tôi. Tên tôi là Tinh Linh, tôi là cung thủ.”

“Thập Tam Ác Ma. Ma pháp sư.” Kẻ còn lại lạnh lùng đáp.

“Rất vui được gặp hai người. Tôi là Long Danh, tể ti. Chiến binh bên cạnh tôi là Tiểu Tiểu Lam.” Tôi cười toe toét. Cuối cùng chúng tôi cũng có thể tới Vô Ngân Thành rồi.

Không hiểu sao, Thập Tam Ác Ma và Tinh Linh trước mặt tôi bỗng nhiên đỏ mặt. Tinh Linh có chút lú lẫm đáp lại tôi, còn Thập Tam Ác Ma chỉ lập tức quay mặt đi, một quãng đỏ lan trên má anh ta.

“Một chiến binh, một tể ti, một cung thủ, và một ma pháp sư. Đúng là một đội tốt!” Tôi không khỏi cười rạo rờ hơn nữa. Lần này, chúng tôi nhất định có thể tới Vô Ngân Thành được rồi.

Vương Tử, chúng tôi đến đây!

Bạn đang đọc truyện *1/2 Prince* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 3: Tiểu Tiểu Lam, Phần Một.

Ái chà, Long Danh đầu heo! Ông làm cái gì vậy, cười với hai chàng kia tới ngốc nghếch như vậy... Ông không biết ngoại hình hiện tại của ông sát thương cỡ nào sao? Cứ đợi đến lúc Tinh Linh và anh bá vương Ác Ma kia tranh nhau ông, mình cũng chả thêm cứu ông nữa đâu.

Á! Quên không giới thiệu bản thân rồi. Tôi là Mẫn Lam Lam, nhưng mọi người gọi tôi là Tiểu Tiểu Lam. Đó là bởi mẹ tôi tên là Phong Lam, nên mẹ là Tiểu Lam, và vì tôi là con gái mẹ, tôi nghiễm nhiên là Tiểu Tiểu Lam!

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi lắc đầu. Không nói tới khả năng đặt tên của mẹ tôi chán chết, tới cả bố tôi, Mẫn Cư Văn, vốn luôn được xưng tụng là IQ 200, cũng thất bại oanh liệt trong vấn đề đặt tên nữa. Nhờ có vậy, dù tôi năm nay đã 15 tuổi rồi, tôi vẫn bị gọi là Tiểu Tiểu Lam*.

(*Tiểu Tiểu Lam: “tiểu” là nhỏ. Tiểu Tiểu Lam nghĩa là Bé Lam, Lam nhỏ nhỏ. Ngoài ra, chữ “tiểu” còn để gọi tên thân mật trong tiếng Hoa. – nhóm PR)

Tôi nhỏ cỡ nào á? Dù gì thì tôi cũng bự hơn mẹ tôi nhé – Tôi cup A nhé! Thấy trai đẹp yêu tinh thanh tú và trai đẹp Ma tộc lạnh lùng kia lại lờ phất một thiếu nữ trắng tròn như tôi mà đồ đừ đừ Long Danh đúng là làm tôi thể chịu được mà... ghen tức! Nghĩ tới đây, tôi bực dọc hét lên, “Đi thôi, Long Danh đồ đầu heo.”

Long Danh quay đầu nhìn tôi, cùng với gương mặt thiên thần xinh đẹp chết người kia, ông ngây thơ nói, “Được rồi, đi thi đi! Mày không cần phải dữ dằn vậy chứ!”

“Anh phải dịu dàng với con gái chứ,” Tinh Linh dùng giọng khó chịu giảng dạy tôi, kể cả trai đẹp ma tộc cũng lạnh lùng lườm tôi mới sợ!

“Gái” thật là tui đây này! Tôi đau đớn tham thâm trong lòng, hú hú! Tôi cũng muốn được trai đẹp bảo vệ!

“Tại sao hai người lại bị kẹt ở đây?” Tôi hỏi, cảm thấy có chút kì quái. Chẳng lẽ cả hai người dốt nhau trốn tới đây? Không, không, không thể nào. Hai trai đẹp này nhất định không thể nào... Bọn họ cư xử tử tế với Long Danh thiên thần ngực khủng thể này cơ mà, không thể là gay được, phải không?

Yêu tinh và ma nhân đều có vẻ muốn nói mà nói không nên lời. Mất một lúc thật lâu, bọn họ cứ lăm bả lăm bả, mấp máy môi rồi lại thôi, không thốt ra được tiếng nào. Tới lúc ấy, Long Danh mới khó chịu nói, “Tiểu Tiểu Lam, ai cũng có bí mật cả. Mày mắc gì đục khoét chuyện nhà người ta?”

Em tò mò em mới hỏi thôi mà!

Tôi âm ức chu mỏ theo ba người kia về làng. Trên đường đi, tôi thấy Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma cẩn thận mở đường cho Long Danh, ầy tán cây đi lại trái áo xuồng đất, như thể bọn họ sợ Long Danh sẽ gẫm lên bùn vậy. Nhưng tôi đang định bước lên tấm áo, Ác Ma lạnh lùng gạt ngay lại, suýt làm tôi

ngã đập mặt xuống bùn!

Sao lại phân biệt đối xử như vậy? Tôi khóc không ra nước mắt.

Khi tôi và Long Danh dẫn Tinh Linh và Ác Ma về làng, chúng tôi thấy tất cả dân làng đều bồn chồn đứng đợi ở cổng làng. Thấy bốn người chúng tôi, tất cả bọn họ đều reo hò mừng rỡ.

Trưởng làng là mừng nhất bọn, lão còn vừa vỗ vỗ lưng Tinh Linh và Ác Ma vừa nghẹn ngào nói, “Tạ ơn trời đất hai con đều ổn.”

“Hai anh đúng là thân với dân làng quá nhỉ,” Tôi ngạc nhiên nói.

Nghe vậy, Tinh Linh, và cả Thập Tam Ác Ma lạnh lùng cũng ngượng ngừng cười.

“Được rồi, mọi người đừng kích động nữa. Hai đứa chúng nó vẫn sẽ đi tới Vô Ngân Thành cùng Long Danh và Tiểu Tiểu Lam,” Trưởng làng vừa lau nước mắt vừa ngăn đám người phấn khích chạy tới chỗ chúng tôi.

Trưởng làng quay đầu lại nhìn bốn chúng tôi rồi vui vẻ nói, “Các con đều phải cẩn thận nhé, đường tới Vô Ngân Thành sẽ không bình yên chút nào đâu. Vô Ngân Thành cũng không phải là nơi dễ chủ quan. Tất cả tụi bây phải giúp đỡ lẫn nhau, hợp tác với nhau, không được cãi nhau đâu đấy.”

Bốn chúng tôi cùng gật đầu.

“Này! Mua thêm ít dược trước khi đi đi. Cuối cùng cũng tổng khứ được anh, tôi đặc biệt giảm giá 20% nhé,” Cô ả NPC ở hiệu thuốc trong làng nói. Cô ta còn ôm trong tay một đồng hồ đồng dược lam dược và đeo một vẻ mặt rõ ràng là muốn nói ‘cuốn-xéo-khỏi-đây-đi-tụi-ăn-tàn-phá-hại’.

“Thái độ gì thế hả? Dù sao tôi cũng thường xuyên ghé tiệm chị như vậy, chị vẫn muốn đuổi chúng tôi ác thế sao?” Tôi đành đá đáp lại, nhất là khi thấy Long Danh đang từ biệt đám trưởng làng, NPC tiệm vũ khí, NPC chuyển chức. Tất cả bọn họ đều đeo vẻ mặt đau buồn bịn rịn không nỡ rời xa ảnh. Sao với tôi lại chỉ thế này?

“Hừ! Lần nào anh tới, anh cũng làm đủ trò kì kèo mặc cả. Tôi chỉ có quá mong đợi cái loại khách hàng như anh cút đi cho khuất mắt tôi,” cô ả NPC cự lại, vẻ mặt đầy khinh khi.

“Ồ? Cái hạng NPC lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ với khách như chị tôi cũng chả thiết gặp nữa nhá!” Tôi cũng hung hăng đáp trả, không quên bật ngón tay dài nhất trên bàn tay lên.

Mặt cô ả NPC đỏ lựng lên, vung tay một cái quăng hết đồng hồ đồng dược lam dược về phía tôi, quát lên, “Cút cút cút! Biến đi càng xa càng tốt, đừng có quay lại đây nữa.”

Dứt lời, cô cả NPC quay người giận dữ bỏ đi.

“Làm gì phải đánh đá dữ vậy,” Tôi bực mình lắm lắm. Cùng lúc đó, tôi cũng không chắc lắm có phải mới nãy mắt cô nàng hơi đỏ lên không. . .

Ngay sau đó, trưởng làng bước qua, sau khi thở một hơi thật dài và to, lão lắc lắc đầu nói, “Nghịch duyên, đúng là nghịch duyên!”

Tôi bước về phía Long Danh.

“Long Danh, tạm biệt xong chưa? Đi thôi.”

“Khụ, khụ,” Trưởng làng húng hắng ho và chớp mắt một cái đã đứng giữa tôi và Long Danh. Nhìn xa xăm đầu đó, lão nói, “Tình yêu quả là một thứ không có lí lẽ, bây nói có phải không?”

“Chắc vậy!” Tôi cúi kinh đáp. Lão trưởng làng chết tiệt này chắc hẳn đã biết tôi đang trắng trợn mười lăm mà chẳng có mống bạn trai nào, thế nên lão cứ móc mỉa tôi suốt. Nghĩ vậy, tôi lập lại, lần này giọng còn bực bội hơn, “Đi thôi, Long Danh.”

Long Danh gật đầu rồi đi theo tôi, cùng với Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, bốn người chúng tôi chuẩn bị lên đường.

“Đợi chút!” Trưởng làng đột nhiên tức khí gào lên.

Bốn người chúng tôi đứng sững nửa đường, và cùng một lúc, bốn cái đầu bối rối quay lại.

“Con không nhận ra tấm lòng của con bé cho con sao?” Trưởng làng khó tin hỏi.

Một vẻ giật mình hiểu ra lướt qua mặt tôi. Hóa ra trưởng làng tính nói chuyện này! Tôi lập tức ra vẻ thấu hiểu.

“Đương nhiên con nhận ra chứ. Mặc dù cô ta và con có chút khác biệt, con vẫn hiểu tấm lòng của cô ấy mà.”

Mặt mọi người đều lộ vẻ “ồ-hóa-ra-bây-cũng-hiểu-được-cơ-à”.

Tôi nâng một mớ dược lên, “Cô ta thực ra rất tốt bụng. Biết con đã ở với cô ta nguyên tháng, cô ta còn tặng con đồng dược này miễn phí. Cô ta tính tình

nóng nảy không ra gì thật đấy, nhưng vẫn còn đạo đức nghề nghiệp.”

Mọi người ngả ngira. Long Dương còn nửa khóc nửa cười xin lỗi mọi người. “Con rất xin lỗi. Là lỗi của con không dạy dỗ nó tử tế.”

Sau khi Long Danh xin lỗi mọi người, ánh tím gáy áo tôi và lời tôi ra khỏi làng cùng với Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, cả hai đang lộ vẻ mặt không thể tin nổi, đằng sau. Nhưng dù sao tôi vẫn không hiểu nổi.

Rốt cuộc tôi nói sai chỗ nào chứ?

“Tiểu Tiểu Lam, anh không nhất thiết phải mang theo nhe nhóc một đám được linh kinh đầu. Chúng ta có Long Danh làm tế ti rồi mà.” Tinh Linh thiện chí gợi ý.

Tôi liếc về mặt ngây thơ vô tội của Long Danh một cái, không khỏi nhớ lại bao lần tôi liếc cái mạng nhỏ này luyện cấp như điên, lúc nào cũng có một thiên thần nào đó nằm ngủ tôi nhỏ dãi tùm lum dưới bóng cây. Tôi chia mấy bình hồng được làm được cho Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma. Tôi nói với hai kẻ còn chưa hiểu chuyện kia, “Tin tôi đi, cứ cầm mấy cái này là hơn.”

Mấy ngày sau đó, tôi cảm thấy cực kì cảm kích khi có thêm hai người Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma trong đội, mặc dù người sau lúc nào mặt cũng khó đăm đăm, như thể có kẻ quyết ông triệu đô vậy. Quả nhiên, lực chiến đấu tăng khiến cấp bậc của đội cũng tăng như chớp giật.

Bất cứ khi nào có quái vật tiếp cận chúng tôi, tôi lập tức chạy thẳng lên đằng trước đánh trả, Tinh Linh bắn tên đằng sau tôi giúp tôi diệt mấy con quái xung quanh. Thập Tam Ác Ma thì đứng cạnh Long Danh, đóng đồng tất cả con quái nào đến gần, và khi tình hình trận tiền trở tệ, Băng Tiễn Trận biến đổi khôn lường của Thập Tam Ác Ma, cái chiêu thức mà tôi vừa yêu vừa hận, lại càng tỏ ra thiết yếu hơn. Tôi chỉ mong đám băng tiễn đó không nhằm mộng tôi bắn tới lần nữa.

Cái gì? Tế ti làm gì à?

Long Danh đương nhiên là làm đúng chức trách tế ti của ông rồi. Đương lúc đánh nhau, ông có nhiệm vụ ngủ khi, còn đánh nhau xong thì ông thuận tiện thức dậy, ăn uống, rồi tận trách làm việc bằng cách tung vài chú hồi sức lên người chúng tôi.

Tế ti đúng là nghề tốt mà! Tôi nghĩ thầm, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thấy chưa, tôi đã bảo các anh cứ cầm được cho chắc mà,” Tôi đứng một bên nhắc hai người, và hai kẻ kia cũng gật đầu lia lịa.

“Đi lại nhiều mệt muốn chết,” Long Danh vắn vẹo vuron người, rồi thư thái nằm xuống cái võng Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đã làm cho ông, bên cạnh còn có cả hoa quả và thức uống.

Tôi cầm một cây rìu rỉ sét, rồi điên cuồng phần nộ chặt một cái cây. Thập Tam Ác Ma đi qua tôi và lạnh lùng nói, “Chiến sĩ, khi nào chặt xong củi để nhóm lửa, đừng quên dựng lều.”

Nói đoạn, anh ta cầm theo một quả dừa mới hái, còn cầm cả ống hút, rồi đi lại gần Long Danh, có vẻ gì rất ngượng ngùng đặt nó cạnh tay Long Danh.

Sao lại phân biệt đối xử như vậy chứ? Long Danh chết tiệt. Long Danh ngu ngốc, còn dám cướp cả anh đẹp trai lạnh lùng trầm tĩnh đúng kiểu tôi kết nhất nữa chứ. Tôi múa cây rìu đầy bạo lực, tưởng tượng thân cây trước mặt tôi biến thành khuôn mặt thiên thần mắc dịch của Long Danh, rồi đâm chặt nó thành ngàn mảnh nhỏ, kết thúc đời bạn cây kia.

Sau khi chê xong củi đốt, tôi quăng cây rìu xuống và đi dựng lều, trong lòng vô cùng căm tức. Khi tôi đi qua võng của Long Danh, tôi còn không quên tròng mắt lườm ông một cái nãy lửa.

“Tinh Linh nói phải dựng hai lều. Một lều cho anh dùng riêng, cái còn lại ba người dùng chung,” Long Danh cười toe toét nói.

Tôi bất mãn gào lên, “Tại sao lúc nào anh cũng có lều riêng vậy?”

“Sao? Không vừa lòng hả?” Nụ cười của Long Danh càng trở nên ê tiện. “Được ngủ với hai anh đẹp trai là cơ hội hiếm có đó, mày còn muốn cơ hội trời cho này vượt khỏi tay sao?”

À đúng rồi! Như thể đột nhiên bị sét đánh trúng người, tôi nhận ra mình có thể ngủ cùng yêu tinh thanh tú và ma nhân đẹp trai, Chuyện-chuyện này quả là thèm nhỏ dãi mà.

Nghĩ tới đây, tôi vui vẻ chuyển bị tới bên hồ nước dựng hai cái lều, kể cả nụ cười ê tiện của Long Danh cũng không phá hỏng được tâm trạng tôi nữa.

Tôi bắt đầu vui vẻ dựng lều. Đầu tiên, dựng khung chính...

Xoạt!

Tôi tiếp tục công việc dựng lều vui vẻ. Kế tới, ném vải lên trên.

Xoạt xoạt xoạt!

Tôi tiếp tục vui vẻ dựng lều cho tôi và hai anh đẹp trai. Giờ tất cả những gì cần làm là đóng đinh bốn góc lều lại, xong là có thể ngủ rồi!

“Này đồ đàn! Điếc rồi hả?” Một thiên thần, một ma nhân và một yêu tinh cùng lúc hét lên.

“Cái gì?” Tôi nhìn ba người kia, không hiểu tại sao bọn họ bỗng nhiên lại gào lên chửi tôi điếc. Dù sao tôi cũng đang làm hết sức để dựng lều mà!

“Nhìn đằng sau kia!” Long Danh hét lên khi ông chỉ ra sau tôi, mắt ông muốn lộn tròn.

Đằng sau? Chẳng phải sau tôi là cái hồ sao? Thế thì có gì mà xem? Chẳng lẽ nào trong hồ lại có cá mập? Cực kì khó hiểu, tôi quay lại đằng sau.

Theo như kiến thức sinh học còm cõi của tôi, nếu có cá mập nhảy khỏi hồ nước, đó nhất định là một hiện tượng kì khôi và dị thường. Tuy nhiên, nếu là con trai trôi lên khỏi mặt hồ thì vẫn có khả năng. Theo dòng lô-gíc này, tôi lẽ ra phải ngạc nhiên khi thấy một con cá mập hơn là con trai... Nhưng lúc bấy giờ, tình hình lại hoàn toàn ngược lại. Tôi thấy một con trai, hơn nữa, so với nhìn thấy cá mập thì tôi còn kinh ngạc hơn gấp trăm lần.

Cực kì khó khăn tôi mới lấy được giọng và lập tức gào lên, “Ủầy, trai gì to quá!”

Một con trai còn to hơn con người, còn sống nhăn và đang đứng... nói đúng hơn là đang trôi đập dềnh trên mặt hồ.

“Cái đó không phải chuyện chính! Nhìn đi, nhìn đi! Nó có mắt thật kia,” Long Danh gần như sắp hóa điên gào lên.

“Ủầy!”

Tôi nhìn kĩ hơn và phía trên lớp thịt hồng hào cực kì đàn hồi của con trai kia là hai con mắt to như hai quả dưa vàng. Tôi vẻ mặt cực kì nghiêm túc, nói, “Bình thường lúc mẹ nấu ăn em cũng không để ý xem trai có mắt hay không. Giờ em biết rồi – hóa ra con trai có mắt thật.”

“Trai... có mắt à?” Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma cũng quay ra hỏi nhau.

“Đương nhiên là không rồi!” Long Danh tức tới khùng gào lên, miệng ông há rộng còn mái tóc vàng óng thì tán loạn, dọa cho hai gã kia chết đứng trở mắt nhìn ông.

Đột nhiên cảnh tượng rơi vào im lặng, thiên sứ nổi khùng cuối cùng cũng phát hiện ra ông mất hình tượng. Ông quay người lại, phủ chút phấn “Sa Tuyên” rồi dịu dàng chỉnh tóc lại như ban đầu. Rồi ông lại quay đầu, trưng ra bộ mặt thiên thần thơ ngây nói, “Em muốn ăn thịt trai!”

(*Sa Tuyên: một nhãn hiệu mỹ phẩm – nhóm PR)

Long Danh giương đôi mắt lấp lánh long lanh nước của ông hồi lâu, xua hai trai đẹp động cựa. Tinh Linh và Ác Ma lập tức đầu hàng; một kẻ thì nâng cung tên, người còn lại giờ pháp trượng, hai người kia tỏa ra sát khí nói thật rõ ràng, “Giải nhân muốn ăn gì, chúng anh cũng liều hết thân mình mạng về cho em!”

Tuy nhiên, tôi chẳng hiểu sao, kể cả tôi, đứa cũng rất thích ăn trai, lại chẳng dám sờ rờ cái con trai này chút nào. Tôi không khỏi cảm thấy con trai này không phải loại trai bình thường, một luồng khí tức thoát ần thoát hiện đầy nguy hiểm tỏa ra từ người nó...

Tôi không hiểu tại sao, nhưng từ khi còn bé, mẹ luôn dạy tôi điều này: “Đừng có ăn đồ tằm bậy tằm bạ có mắt!”

Chính vì thế, nên lần nào ăn cá ở nhà, mẹ cũng móc mắt nó ra trước. Lẽ tất nhiên, tôi cũng không dám ăn cái thứ gì có mắt – chưa nói cái con trai có hai mắt to như hai quả dưa vàng trước mặt tôi này.

“Ờ chiều Ngũ Liên Tiền này đi!”

Trước ánh nhìn của giải nhân, sức tấn công của Tinh Linh tăng vọt lên 200% và anh ta bắn ra một lúc 5 mũi tên, từng mũi một nhắm thẳng con trai mà nhào tới. Nhưng, quả như đã định, con trai kia không phải trai thường. Nó đóng vỏ lại, và tấm vỏ cứng của nó dễ dàng đánh bật 5 mũi tên trở lại. Sau khi chấn được tên, con trai lại mở vỏ ra, hai mắt to thô lỗ nhìn thẳng vào Tinh Linh như thể cười nhạo uy lực vô dụng đám tên của Tinh Linh.

Thấy vậy, Tinh Linh dùng cả hai tay che mặt lại và quỳ sụp xuống. Nghe tiếng lảm bảm của anh ta, có lẽ anh ta đang hối hận mình đã tiến tiền mà không mua Khổng Tước Tiền, vân vân và vân vân.

“Hừ! Ta sẽ nấu chín mi! Thuật Hỏa Cầu!”

Ma pháp sư giờ cao pháp trượng, và chỉ trong nháy mắt, mười quả cầu lửa lao về phía con trai. Khi tôi sắp được chứng kiến món trai chín như, con trai đột nhiên nhảy lên, tránh được tất cả cầu lửa, và quạt vỏ một cái, nó có vẻ đã nuốt sống Thập Tam Ác Ma, người vẫn đứng bên bờ hồ này giờ.

Nuốt xong Thập Tam Ác Ma, con trai vẫn có vẻ chưa hết thèm thuồng, nó lặn ngay tới cạnh Tinh Linh mảnh mai, và dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nuốt trọn lấy anh ta luôn. Long Danh và tôi, vẫn đứng một bên này giờ, đều sợ hết hồn hết vía; lúc bấy giờ chúng tôi mới biết loài trai ăn thịt người có thật trên đời! Mẹ mình hóa ra nói đúng; cái gì có mắt bên trên thì không được ăn bậy ăn bạ!

Lúc này, con trai lại bắt đầu động thái kì lạ, dùng hết sức của nó nhảy lên nhảy xuống, sang trái sang phải, có lúc còn quay một cú 720 độ. Tôi vừa xem mắt tôi cũng bắt đầu quay loạn lên – hơn nữa, tôi không biết có phải mình tưởng tượng ra không, nhưng tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng gào như thể “Cứu với!” phát ra từ trong con trai.

Mất một khoảng thời gian thật lâu, con trai hé mở vỏ và nhả hai kẻ ra ngoài. Bọn họ trông đều đáng thương tới không dám nhìn; Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đều trông như thể bã trái cây bị đùn khỏi máy ép rồi bị đổ toẹt xuống đất. Cả hai không chỉ mềm nhũn nằm vật dưới đất, còn hoàn toàn bị đánh cho dậy không nổi.

Con trai dùng cặp mắt bự chẳng nhìn thẳng vào Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, và đầu đó giữa con trai vang lên một câu, “Các người kì thị loài trai à?”

Cả Long Danh và tôi đều tròn mắt lên nhìn. Không thể nào... Chẳng lẽ nào con trai này không chỉ to tổ bố, có mắt và sức mạnh kinh hồn, mà nó còn biết nói?

Thấy Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma không phản ứng gì hết, con trai lại tới gần bọn họ, và nhắc lại, lần này lớn giọng hơn, “Các người kì thị loài trai à?”

“Này, An Thụy! Theo ông đây thấy thì hai nhãi đó không còn đủ sức để kì thị loài trai nữa đâu,” Một giọng nam trầm thấp cười lớn nói ra sự thật kia.

Tôi lập tức quay về hướng giọng nói phát ra. Một gã cơ bắp cuộn cuộn rất ngẫu, đầu húi cua đang thoải mái ngồi trên một chạc cây, vẻ mặt vui thích như thể gã ta đang rất sung sướng thấy chúng tôi khổ sở.

Nghe thấy lời gã đầu húi cua, con trai cúi người nhìn thật kĩ Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, và chỉ sau khi chắc chắn cả hai đã ngất lịm rồi nó mới ngừng đầu đáp, “Tây Môn Phong, anh đến muộn.”

“Này này, là lỗi của mày lần trước đã ông đi xa quá đấy chứ. Mày không biết tốn bao công mới cuốc bộ về đây nổi sao? Nếu không phải lần đầu bị mày đá bay ông đã học được kỹ năng tiếp đất kiểu pa-ra-bôn, ông đây đã bị đập thành một đồng thịt nát rồi. Nếu không phải vậy, ai mà biết ông đây đã bỏ mạng bao lần chứ!” Tây Môn Phong bắt nắn rống to.

“Là do Tây Môn Phong muốn đi theo An Thụy mà.”

“Câm đi! Nhãi Vương Tử lâu lắm rồi không xuất hiện, ông đây còn biết đi theo ai ngoài mày?” Gã đầu húi cua nhảy xuống khỏi chạc cây, đi tới trước con trai, lại còn ngả ngón dựa vào vỏ trai.

Vương Tử?

Long Danh và tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi tôi lập tức lao về phía gã đầu húi cua, vội hỏi, “Anh biết Vương Tử sao?”

Tây Môn Phong có vẻ kinh ngạc, rồi ưỡn ngực nói, “Chứ gì nữa bây. Ông đây đương nhiên là biết Vương Tử. Ông đây biết nhãi đó hơn mười năm rồi chứ ị.”

Long Danh và tôi cùng có vẻ mặt khó hiểu, và Long Danh còn kéo tôi qua một bên thì thầm vào tai tôi, “Gã ta nói đã biết Vương Tử hơn mười năm rồi. Nếu đã vậy, gã tên Tây Môn Phong đó nhất định cũng là NPC.”

Tôi mở lớn mắt. “Thật sao? Gã ta nhìn đâu giống NPC.”

Long Danh đảo mắt khinh thường. “Có NPC nào ở đây cư xử như NPC đâu chứ?”

Tôi cắn cắn ngón tay cái và nhớ lại cô ả hiệu thuốc ngày nào cũng cãi cọ với tôi, NPC chuyển chức còn cho phép tôi mặc cả yêu cầu nhiệm vụ chuyển chức, Võ Đại Lang giữ tiệm vũ khí lúc làm việc còn ngủ tới chày dài, vũ khí mất cũng chẳng biết. Tôi lắc lắc đầu. “Chả có ai hết.”

“Anh nghĩ gã ta nhất định là một nhân vật trong cốt truyện của game.” Long Danh hưng phấn nói tiếp, “Không phải tất cả các game đều vậy sao? Đầu tiên, phải tìm ra nhân vật then chốt để mở tình huống truyện. Chỉ sau đó mới có thể đánh nhau với trùm cuối.”

Tôi đột nhiên hiểu ra, tôi cũng phấn khích. Nếu đã vậy, chúng tôi cũng tới gần tới chỗ tìm được Vương Tử rồi.

Long Danh nở một nụ cười tươi sáng lợi, bước về phía Tây Môn Phong, với khuôn mặt thiên thần, ông hỏi, “Ngài Tây Môn Phong phải không? Cho hỏi một chút, các ngài tính đi đâu?”

Thấy gương mặt thiên thần của Long Danh, Tây Môn Phong cũng không nhịn được nuốt nước miếng mấy cái mới nói, “Ông đây đi tìm người.”

“Tìm người?” Về hưng phấn lướt qua mắt Long Danh, “Tụi em có thể đi cùng ngài không?”

Tây Môn Phong thờ ơ nhún vai rồi đáp, “Ta thấy chả sao. Nếu em gái nhỏ muốn đi theo thì cứ theo.”

Nghe được lời đáp của Tây Môn Phong, Long Danh quay lại làm dấu chiến thắng với tôi...

Là đứa nào, mới mấy tuần trước, còn thề lấy đề là thà chết chứ không dùng sắc dụ trai thể...?

“Nếu hai đứa bây muốn đi thì trèo lên đi. Tiện thể vác hai đồng sên sệt kia lên luôn đi,” Tây Môn Phong nói.

Trèo lên? Lên cái gì? Khi tôi nhìn con trai to biến thành con trai khôngggggggg lồ, câu hỏi trong đầu này của tôi liền bay biến sạch. Rồi tôi thấy Tây Môn Phong nằm thoải mái trên lớp thịt trai, cứ như thể lớp thịt đó là đệm nước trong mơ không bằng, gã ta còn bắt đầu ngáy mới sọ.

“Chúng ta thật sự phải... cưới trai à?” Tôi nghi hoặc hỏi Long Danh.

“Con trai này còn biết nói cơ mà. Cưới nó thì có gì to tát chứ,” Long Danh đáp, giọng nói như thể cổ lắm mới bình tĩnh được.

“Nhưng mới này Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma bị thầy vào rồi thầy ra thành thạch nhũn mà.” Tôi có chút hãi hồn nhìn Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma vẫn còn nằm bất tỉnh nhân sự.

“Đó là bởi bọn họ chọc giận con trai. Đừng lo, chúng mình không bị biến thành thạch nhũn đâu.” Nói đoạn, Long Danh trèo lên con trai, nằm trên lớp thịt và kêu một tiếng thật thoải mái. “Mềm quá đi. Nằm lên sướng lắm.”

Thấy Long Danh đã làm tới, tôi cũng chỉ còn nước tay trái cấp Tinh Linh tay phải quặp Thập Tam Ác Ma (Tôi thề tôi không có lợi dụng sàm sỡ bọn họ; nhưng mà khó tránh chạm vào eo ngực người khác khi vác họ lắm á!) rồi nhảy lên con trai, khiến lớp thịt rung động. Sau khi đặt hai trai đẹp hai bên người tôi, tôi thoải mái nằm giữa hai bọn họ, trên mặt nở nụ cười cực kì mãn nguyện.

Con trai chậm rãi đóng vỏ lại, và tôi đột nhiên có cảm giác thật phần khích như kiểu được ngồi lên tàu lượn, cần an toàn đã buông, chuẩn bị phóng đi. Lúc này, giọng Tây Môn Phong đột nhiên trôi tới. “À đúng rồi, ông đây quên không báo bọn này. Mấy bây lúc đầu cưới An Thụy sẽ không quen lắm, nhưng sẽ mau quen thôi.”

Dứt lời, Tây Môn Phong đặt hai tay sau đầu, không nói gì nữa, tiếp tục ngáy khò khò.

Không quen?

Trước khi tôi kịp nghĩ thêm về từ này, con trai đột nhiên bật thẳng dậy. Đúng rồi đó, nó bật thẳng đứng lên đó. Mọi người chắc cũng tưởng tượng ra, tất cả những kẻ vốn đang nằm trên lớp thịt trai chúng tôi tất nhiên là lộn nhào lộn nhào tới khi đập người vào tới đáy, ngực người này ép vào lưng người kia... Bộ ngực cup D của Long Danh đâm sầm vào lưng tôi, ngực tôi cũng đồng thời ép vào lưng kẻ khác – cũng không biết là lưng Tinh Linh hay Ác Ma.

“Long Danh... em đau chết mất,” Tôi gần như thở hết nỗi nói.

“Hự...” Long Danh phát ra một tiếng kêu không biết thế nào.

“Sao thế, Long Danh? Nếu anh bị thương thì tự hồi máu cho mình đi,” Tôi có chút vội vã nhắc ông. Dù gì ông cũng là tể ti mà. Ông chẳng lẽ lại lười tới độ chưa kịp hồi máu đã tèo rồi sao.

“Anh, anh nghĩ anh nỗ ngực rồi...”

“...Đừng lo, cho dù có nỗ thật, cũng là game online thôi mà. Anh hồi máu là chúng lại như cũ thôi.”

“Khỏi đi, cho anh ra ngoài.”

Sau khi Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma tỉnh dậy (thật ra, chỉ vài giây sau khi ngực Long Danh nỗ), bọn họ liên tục điên cuồng cố gắng ra khỏi con trai, không ngừng bầy vò trai ra, mặc dù hầu hết thời gian bọn họ bị quăng lộn lộn lên trần vỏ trai bởi động tác mạnh bạo của con trai.

“Em sẽ không dùng mấy xay sinh tố nữa,” Tôi nức nở. “Em đã thấu hiểu nỗi đau của táo và cam rồi.”

“Hồi máu, hồi...”

Long Danh liên tục niệm chú trị thương, cái này nói cái kia, bởi ba đồng đội của ông không ngừng mất máu. Tinh Linh, HP thấp tới thảm thương, nửa sống nửa chết luôn, cũng may nhờ có chú trị thương của Long Danh nên anh ta mới giữ được chút hơi tàn. Hơn nữa là, giờ thân hình con trai xóc lên xóc xuống, xóc trái xóc phải nhưng trà sữa trân châu lác, điểm khác biệt duy nhất là thứ bị lác không phải là trà sữa trân châu, mà là một đám “nước dưa hấu” đỏ tươi. Trong ba người chúng tôi, chỉ có chiến sĩ loài người, kẻ mạnh nhất – chính là tui đó! và có nhiều HP nhất là còn có tí sức để nhìn xung quanh.

Tôi ngạc nhiên quá đôi khi thấy Tây Môn Phong vẫn thản nhiên ngủ khì, lại còn ngáy ngon lành trong cái ‘bình lác nước dưa hấu’ này. Phòng ngực của gã này rốt cuộc cao tới mức nào? Hay tại da gã quá dày?

“Tây Môn Phong, tới nơi rồi,” An Thụy nói.

Lạ quá. Tây Môn Phong, mặc kệ trận quay cuồng loạn cào cào kia, vẫn ngủ không biết trời trăng gì, mà lại vì một câu này của con trai mà tỉnh dậy ngay. Gã ta còn vươn người duỗi chân tay và chậm rãi mở vỏ trai ra, khiến những tia sáng lượn vào. Tây Môn Phong mở đường ra khỏi con trai và chúng tôi cũng nhào ra, run rẩy như điên.

Tôi còn đang tính hỏi Tây Môn Phong Vương Tử đang ở đâu thì tôi thấy một cảnh tượng kì quái diễn ra. Quả đầu húi cua của Tây Môn Phong đột nhiên mỗi lúc một dài ra, cuối cùng biến thành một mái tóc đen như lông quạ thả tới ngang hông. Tôi đưa mắt nhìn theo, và khi ánh nhìn chạm tới vòng eo, tôi đột nhiên nhận ra vòng eo mảnh dẻ thanh thoát đó nhất định không thể nào là của một gã đàn ông lực lưỡng được, đừng nói tới đôi cánh tay thon, và đôi chân dài thon thả tuyệt đẹp nữa chứ...

“Tối nơi rồi.”

Tây Môn Phong quay người lại, một thiếu nữ xinh đẹp khỏe khoắn đứng trước mặt chúng tôi. Cô ả chống tay lên hông và dùng điệu bộ thô lỗ cực kì không hợp vệ ngoài nói, “Mau lên, ông đây vẫn còn phải tìm một kẻ cực kì phiền phức. Mẹ nó chứ, nhãi con xinh xắn đó làm bố chúc bao phiền toái.”

“Nhưng anh... anh,” Tôi lắp bắp, nói không thành lời.

Tây Môn Phong nhìn bản thân, rồi thờ ơ phẩy tay, nhạt nhẽo giải thích, “Ông đây sáng làm đàn bà tôi làm đàn ông. Đã hiểu chưa? Ông đây phản đây. Tụi bây có muốn theo không thì tùy tụi bây.”

Chúng tôi thấy Tây Môn Phong đã quay người vội đi ngay, chẳng đợi chúng tôi có thời gian hỏi han gì thêm. Chúng tôi nhanh chóng đuổi theo gã, và Tinh Linh hoài nghi nói tôi, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Tôi cũng không biết,” Tôi dang hai tay, thành thật nói, “Tôi còn chả biết chỗ này là chỗ nào.”

Thoáng sau, một thành phố xuất hiện trước mắt chúng tôi. Quy mô vô cùng rộng lớn, không thể so sánh với làng nhỏ mà số người chơi với NPC có thể đếm bằng hai bàn tay của chúng tôi được.

Nhưng điều kì dị là, công thành lại treo xiêu vẹo, dây leo mọc đầy. Bụi bám khắp nơi như một tấm chăn mỏng, hai bên đường có rất nhiều mộ tình quái lạ. Nếu tôi không phải hoàn toàn chắc chắn mình đang chơi game nào, tôi nhất định sẽ nghĩ mình đang chơi game nhập vai Ninh Thái Thần đứng trước miếu Nam Nhục, chuẩn bị liều mình đánh tới chết để tìm thụ yêu Lão Lão*.

(*Ninh Thái Thần... Lão Lão: dựa trên một truyện trong Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh. Anh thư sinh tên Ninh Thái Thần tới miếu Nam Nhục đánh yêu Lão Lão để cứu nàng Nhiếp Tiểu Thiên. – nhóm PR)

“Đây là thành phố ma sao?”

Long Danh, mặt khác lại mở to mắt xem xét cảnh tượng chung quanh. Với cái thẳng suốt ngày chơi mấy game kiểu Resident Evil, bắn nhau tới chết với một đồng cương thi nát bét như ông thì thế này chẳng thấm tháp gì.

“Thành phố ma cái đầu! Trước đây chỗ này chính là thành phố thịnh vượng nhất của Lục Địa Phía Nam đó,” Tây Môn Phong cự lại. Rồi, gã nhún nhẹ vai, nói tiếp, “Hon nữa, đây là bản doanh của nhãi kia, nếu ông đây mà gặp phải cặp mắt phát tòm đó... Ông đây thà móc mẹ mất ra chứ quyết không nhìn vào hai con người phát gớm kia.”

Mất mà cũng có thể đáng sợ thế cơ à? Đừng nói cặp mắt đó giống như mắt của Medusa, nhìn vào một cái là đóng băng ngay chứ? Tôi không khỏi lo lắng nuốt nước bọt. Tôi thà chết chứ không muốn biến thành tượng đá làm cảnh cho cái thành phố ma này đâu.

“Được rồi, vào trong thôi. Tụi bay phải tự thân bảo vệ mình; ông đây không có thời gian trông tụi bây đâu.” Nói xong, Tây Môn Phong liêu lĩnh theo con trai đi vào.

Bốn người chúng tôi đều đưa mắt dò xét rồi nhìn đám NPC yêu thụ Lão Lão ác ý vây quanh kia.

Chúng tôi lập tức chạy bán xối tới cạnh Tây Môn Phong, cẩn trọng đi theo gã, lo sợ sẽ bị đám thụ yêu kia tóm lấy hút hết máu trên người.

“Đừng lo. An Thụy là NPC cấp rất cao. Không có mấy NPC dám động tới An Thụy đâu.” Tây Môn Phong nói, vừa cười rất đắc ý vừa thô lỗ đi cạnh và vỗ vỗ vào vỗ con trai.

“Tây Môn Phong, rốt cuộc anh tới đây tìm ai?” Tôi không khỏi liếc trộm đám NPC xung quanh. Có rất nhiều chủng loại NPC, và bọn chúng chỉ giống nhau đúng một chỗ là cùng có vẻ mặt điên dại như chỉ muốn chạy tới xé xác chúng tôi làm ngàn mảnh.

“Không phải đã nói rồi sao? Thằng có cặp mắt phát tòm đó,” Tây Môn Phong thiếu kiên nhẫn đáp.

Tôi mở to mắt la oai oái, “Hắn ta đã đáng sợ như vậy, sao anh còn đi tìm hắn?”

“Bây giờ ông đây muốn tìm thằng đó à?” Tây Môn Phong cau kinh nói, “Nếu không phải nhãi con xinh xắn bảo ông đây đi tìm, lại còn thêm bà đại tẩu đứng cạnh nó cười tươi tắn như thế, ông đây chả thèm tới đây đâu.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu chi ráo. Nhãi con xinh xắn? Đại tẩu?

“Nếu không phải vậy, ai mắc gì kêu ông đây đi tới cái chỗ gớm chết này chứ.” Tây Môn Phong đột nhiên dừng bước chân là ngẩn đầu nhìn cảnh tượng kì dị trước mặt chúng tôi. Có một ‘người’ đang đánh nhau với thụ yêu Lão Lão, hon nữa, càng đánh nhau, tiếng thút thít càng nghe rõ.

Có lẽ nào là Nhiếp Tiểu Thiên khóc lóc khi nàng vật lộn với con yêu thụ Lão Lão không? Nếu vậy, làm sao Ninh Thái Thần tôi đây lại bỏ mặc nàng được đây? Tôi lập tức giơ gươm hai lưỡi, vừa xông lên vừa quát lớn, “Tiểu Thiên, ta tới đây!”

“Xin lỗi, xin lỗi quá. Tiểu Tiểu Lam nhà tôi chơi nhiều game nhập vai quá, thế nên...” Long Danh vội xin lỗi. Rồi, cùng với Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, ông nhanh chóng hỗ trợ đằng sau.

Tôi lao lên đằng trước, bấy giờ mới phát hiện ra kia không phải Tiểu Thiên, mà là một gã đàn ông cực kì lực lưỡng. Mặc dù gã ta quay lưng lại phía tôi, không nghĩ ngờ gì những tiếng nức nở kia là từ hắn mà ra. Chỉ là... hình ảnh Arnold Schwarzenegger* khóc lóc như gái bị bỏ đá này đúng là quái dị quá.

(*Arnold Schwarzenegger: người này nổi tiếng là diễn viên và huấn luyện viên thể hình, vai diễn trong phim The Terminator (Kẻ hủy diệt) là một trong những vai nổi tiếng nhất của anh. – nhóm PR)

Dù sao, tôi đã tới đây rồi, tôi phải giúp gã ta thôi. Tôi vừa nghĩ tới đây, Arnold Schwarzenegger đã mạnh tay chặt đứt cành của con yêu thụ Lão Lão, lại còn trèo lên trên dùng miệng cắn đứt lá. Tới lúc này, không chỉ Arnold Schwarzenegger khóc lóc, mà tới cây yêu thụ cũng gào khóc thảm thiết, mà trước tình cảnh hiện tại tôi cũng không rõ ai là kẻ đáng thương hơn. Tôi phải cứu ai bây giờ? Ba người tới hỗ trợ và tôi đứng trơ ra, lóng ngóng không biết làm sao.

“Bất Từ Nam, ông đây tới tìm mày này!” Tây Môn Phong vừa chạy tới, quát lên. Chuyện lạ là bấy giờ gã lại đeo một cặp kính mát.

Arnold Schwarzenegger đang khóc như chết cha chết mẹ đột nhiên ngừng lại, còn thụ yêu đang bị gã đánh cho te tua cũng thừa cơ bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc rống lên. Arnold Schwarzenegger từ tốn quay lại, và trước khi chúng tôi kịp nhìn rõ mặt gã ta, gã đã quay sang Tây Môn Phong rồi. Dùng một giọng vô cùng cảm kích, gã nức nở, “Tây Môn Phong, anh tới giúp tôi chấn hưng Nam Đô của tôi sao? Tôi cảm kích anh quá.”

Như trong một cảnh phim quay chậm, Arnold lặn xả vào Tây Môn Phong. Tây Môn Phong mặt khác, nét mặt lại biến sắc kinh dị, quay đi, vừa chạy vừa gào lên, “Tránh xa ông raaaaa!”

Xui xẻo sao, Tây Môn Phong chạy không nhanh bằng Arnold, và động nhanh một cái, Arnold đã tóm được Tây Môn Phong, còn ép Tây Môn Phong quay mặt về phía gã. Mặc dù Arnold quay lưng về phía chúng tôi, chúng tôi vẫn rõ ràng thấy Arnold chả làm gì phương hại tới Tây Môn Phong, mà người kia lại ré lên một tiếng, sùi bọt mép rồi ngất lịm đi luôn.

“Ái chà, Tây Môn Phong vui tới ngất luôn cơ à,” Arnold vui vẻ nói rồi dùng một tay đặt Tây Môn Phong gầy yếu lên trán con trai.

“Rốt cuộc các cậu là ai? Sao các cậu không phải những người hay đi cùng Vương Tử?” Arnold chậm rãi quay đầu lại.

Bốn chúng tôi đều mừng ra mặt khi nghe từ “Vương Tử” mà quên tiết mất một chuyện quan trọng: Điều gì đã khiến Tây Môn Phong trời không sợ đất không sợ ngất đi như thế?

Đột nhiên, một đôi mắt lấp lánh xuất hiện trước mắt chúng tôi. Ngay khắc tôi thấy cặp mắt to tổ bố và long lanh kiểu truyện tranh thiếu nữ kia, tôi chỉ nghĩ tới đúng truyện Candy Candy*. Nhạc chủ đề phim Candy Candy tấu rộn trong đầu tôi, rồi rất đột nhiên, tôi thấy đôi mắt của Candy Candy bị lộ ra rồi dán lên mặt Arnold Schwarzenegger – hơn nữa là, cặp mắt đó tiếp tục tỏa sáng lấp lánh, không ngừng tấn công chúng tôi bằng những tia sáng kinh khủng khiếp đó.

Arnold-Candy tiếp tục tới gần chúng tôi, dùng cặp mắt Candy Candy lo lắng nhìn chúng tôi, rồi, một giọng đàn ông trầm thấp đặc sệt vang lên, “Mấy người ổn chứ?”

(*Candy Candy: một manga thiếu nữ từ thập niên 70 của thế kỉ trước. – nhóm PR)

“Ái chà, sao mọi người đều ngất hết vậy? Thôi không sao, tới nhà tôi đi – An Thụy, phiền người mang họ đi được chứ?”

“Bất Từ Nam, chủ nhân của Bánh Bao Nhân Thịt muốn Tây Môn Phong và ta tới tìm anh và đưa anh về gặp tại Vô Ngân Thành càng nhanh càng tốt.” An Thụy mở vò trai của nó và giương hai con mắt vĩ đại nhìn Bất Từ Nam.

“Vương Tử muốn tìm ta sao? Không biết nhóc đó tính giờ trò gì đây?” Bất Từ Nam gãi gãi mặt và nhanh chóng bảo An Thụy, “Được, vậy đi ngay thôi.”

Dứt lời, Bất Từ Nam dùng cánh tay rắn như thép của gã bóp chúng tôi dậy và quăng từng đứa chúng tôi vào trong con trai, sau khi mọi người đều đã ở trong An Thụy, gã cũng nhảy vào. Rồi vò trai lại thỉnh thoảng đóng lại, và con trai dựng thẳng người lên. Lập tức, một loạt những tiếng “Bính-bốp-rầm-rầm-á-hự-cái-đầu-đáng-thương-của-tôi” vang lên từ vô vàn những vật thể bị quăng quật vào nhau phía trong.

“Khônggggggg! Thà tôi ra! Tôi không muốn cười trai!”

Trong con trai vang lên mấy giọng nói, giọng nào cũng gào lên một câu y chang vậy.

Khi vò trai lại mở ra, bầu trời đã đầy sao sáng – mà không, có lẽ đó là bởi tôi vầng đầu quá và lộn óc nên nhìn ra sao chẳng? Khó khăn lắm mới ra khỏi được con trai, khi tôi ngẩng đầu lên, tôi thấy một bức tường thành cao và công thành hùng vĩ sừng sững trước mặt. Công thành này không phải của thành phố ma kia – đây rõ ràng là một thành phố khác.

Hơn nữa, tôi còn thấy Bất Từ Nam đang nói chuyện với một người tôi biết: yêu tinh hắc ám tóc trắng mắt lục, Tà Linh. Nhưng tôi hầu như không nghe ra bọn họ nói gì.

“Sao cậu còn không đi vào? Ở ngoài bao lâu rồi?” Bất Từ Nam lo lắng hỏi.

“Gần một tháng...” Tà Linh cười gượng đáp.

“Một tháng?” Bất Từ Nam lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Chẳng lẽ cậu vất vưởng như vậy ngoài này những một tháng sao?”

Tà Linh vẫn lặng thinh.

Như thế hiểu ra, Bất Tử Nam hỏi, “Có phải là vì Vương Tử không?”

Tà Linh vẫn im lặng, nhưng mặt mũi có vẻ sắt lại.

“Tôi nghe nói cậu đã biết mất khỏi nhà Vương Tử gần mười năm phải không?” Bất Tử Nam lo lắng hỏi.

“Bảy năm. Năm đó Tiểu Tiểu Lam lên tám tuổi,” Tà Linh nói, trông như đang hoài niệm quá khứ.

“Tại sao lại bỏ đi?”

“Tiểu Tiểu Lam... quá giống em ấy hồi nhỏ,” Một vết đau đón lướt qua trên mặt Tà Linh, “Tôi không thể chịu đựng việc nhìn vào đôi mắt ấy nữa.”

Cả Bất Tử Nam và Tà Linh đều lặng im, nhưng đầu tôi lại đầy những thắc mắc lộn tung phèo. Tà Linh đã biến mất khỏi nhà Vương Tử? Quan hệ của anh với Vương Tử là gì? Mà sao lại nhắc tên tôi? Tôi giống ai hồi nhỏ cơ?

Tôi hầu như chẳng hiểu lời Tà Linh nói chút nào, nhưng tôi lại có cảm giác mình đã quên mất một chuyện rất quan trọng. Đặc biệt là khi nhìn thấy vết mắt đau đón của Tà Linh, tâm trạng tôi cũng trở nên nặng nề và tôi cảm thấy có một chuyện dù thế nào tôi cũng phải nhớ ra.

“Tà Linh!” Một giọng nam rõ ràng sắc sảo chen ngang dòng suy tưởng của tôi, một dáng người cũng xuất hiện nơi cổng thành.

Tà Linh suy nghĩ ngẩn ngơ ra, nhưng tôi rất chắc chắn anh biết kẻ đã gọi tên anh, bởi một vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng hiện lên trên nét mặt anh. Anh dịu dàng gọi, “Tiểu Lam?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 4: Tiểu Tiểu Lam, Phần Hai.

Tôi cảm thấy như thể mình vừa bị sét đánh. Tôi biết cái tên ‘Tiểu Lam’ quá rõ. Thừa thiếu thời tôi nghe cái tên này bao nhiêu lần, bởi mọi người đều gọi người ấy như vậy. Người đó là mẹ tôi, Tiểu Lam.

Dáng hình đó chạy từ cổng thành tới gần Tà Linh, chỉ khi đó tôi mới nhìn rõ diện mạo anh ta. Anh ta là một yêu tinh có mái tóc trắng như tuyết, đôi mắt màu rượu vang sáng sủa, và một gương mặt cực kì xinh đẹp. Một chiếc vương miện trước trán anh ta, bên hông đeo một thanh hắc đao... Trường làng nói đúng. Một chàng trai xinh đẹp thế này nhất định sẽ bị các chị em đuổi tới mùt mùa.

Một ánh mắt đầy cảm xúc và hồi tưởng hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của yêu tinh, anh ta nói, “Đã lâu không gặp.”

“Phải.” Tà Linh nhìn chăm chăm yêu tinh như thể anh không bao giờ chán ngẫm nhìn anh ta.

Hai yêu tinh thanh nhã đẹp trai nhìn nhau, tạo nên một cảnh tượng lãng mạn tươi đẹp tới độ khiến cô gái nào nhìn tới cũng phải phun máu mũi tới chết. Nhưng không hiểu sao, sâu thẳm trong lòng, tôi rất chắc chắn cảnh sau đó không hề lãng mạn chút nào.

“Đồ đàn lớn xác!” Yêu tinh xinh đẹp đột nhiên bắt đầu bạo lực tấn Tà Linh. Lạ lùng làm sao, góc độ và lực đánh rất quen thuộc, rất giống cú đấm kiểu ‘tử’ của nhà Long Danh.

Thấy yêu tinh sắp xông tới Tà Linh dẫn cho anh một trận nhớ đời, Bất Tử Nam vội xông lên ngăn yêu tinh lại, khuyên lấy đề, “Vương Tử, đừng kích động quá, bình tĩnh lại đi.”

“Vương Tử?” Những tiếng hô kinh ngạc này vang lên từ sau tôi, và khi tôi qua đầu lại thì thấy Long Danh, Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đều đang nằm thẳng cẳng trên nền đất như tôi, kín đáo nhìn trộm tình hình xảy ra.

“Buông tôi ra, Bất Tử Nam. Tôi PHẢI tấn anh ta. Thằng cha này dám ra ngoài biến mất không nói lời nào, làm chúng tôi tưởng anh ta bị bắt cóc rồi cơ. Chúng tôi lo muốn chết được, cuối cùng cha này lại chỉ gửi một thư viết vền vện là đi du lịch vòng quanh thế giới! Làm tôi tức muốn chết!” Vương Tử vừa nói, mặt vừa đỏ lên.

“Tiểu Lam, anh xin lỗi, anh chỉ...” Mặt Tà Linh đầy hối lỗi, nhưng cũng không thể bao biện gì cho bản thân.

Thấy vẻ hối hận của Tà Linh, Vương Tử cũng dịu nét mặt, mặc dù cũng không khỏi phàn nàn, “Từ giờ anh không được phép bỏ đi mà không từ biệt – mà không, kể cả anh có từ biệt em cũng không cho anh đi!”

Một vẻ hạnh phúc hiện lên trên nét mặt của Tà Linh khi anh chân thành hứa hẹn, “Không đâu, anh sẽ không bao giờ...”

“Vợ yêu của tôi, em đi đâu đấy? Đợi tôi với.” Giọng nói quá quen thuộc nữa lại vang lên từ phía cổng thành ngắt lời Tà Linh.

Một kẻ vừa lạ lại vừa quen chạy ra: một ma nhân tóc đen dài mắt đen sẫm cầm cây Cổ Cầm trong tay. Mặc dù hình ảnh nó hoàn toàn khác bố tôi suốt ngày mặc com-lê đeo cà vạt đi làm, nhưng với khuôn mặt và cái kiểu gọi người khác phát gọn kia thì tôi cực kì chắc chắn là kẻ đó chính là bố tôi, Mẫn Cư Văn. Aaaa!

Bố tôi phi thân về phía Vương Tử, ôm chặt lấy anh ta, lại còn thù địch nhìn Tà Linh. “Cậu về rồi.”

Nụ cười của Tà Linh tức khắc bay biến, lạnh như băng đáp, “Ồ.”

“Lấy vợ chưa?” Bố tôi neho mắt lại nguy hiểm, như thể đang tra vấn cô con gái bốn mươi tuổi xem đã tìm thấy chồng chưa vậy.

“Chẳng liên quan đến thầy.” Giọng Tà Linh càng băng giá.

“Đương nhiên là liên quan rồi.” Như thể sắp nổi điên, bố tôi chỉ thẳng vào mũi Tà Linh mà mắng, “Ai mà biết cậu có còn tư tưởng tới vợ người khác không chứ!”

“Hừ.” Mặt Tà Linh sất lại như đá, không nói thêm lời nào quay người đi thẳng.

“Á! Hai người, đừng mới gặp đã cãi nhau nữa chứ.” Vương Tử vội kéo Tà Linh lại, nhưng sau khi anh ta quay lại thấy bố tôi như thể sắp khóc tới nơi, anh ta chỉ đành ôm bố tôi vào lòng. Cảnh này rất giống hồi tôi và Long Danh còn nhỏ, chúng tôi đánh nhau đòi được mẹ tôi ôm, mà mẹ tôi cuối cùng chỉ biết mỗi tay ôm một đứa.

Dùng một giọng dở khóc dở cười, Vương Tử nói, “Em bảo hai anh này, hai người không thể hòa bình một chút được sao? Đã mười năm rồi, hai anh vẫn cư xử như trẻ nhỏ vậy.”

Tuy nhiên, mặc dù không biết giữa bố tôi và Tà Linh có thù hằn sâu đậm tới đâu, nhưng rõ ràng mười năm là không đủ dài để cả hai hòa hợp với nhau được, bởi họ lại đang trừng mắt lườm nhau kia. Nhưng đúng lúc đó, tiếng người huyên náo vang lên từ phía cổng thành như thể có khoảng mười người sắp bước ra. Lẫn trong những giọng kia là giọng trầm thấp của một người sói, “Tà Linh?”

“Á! Tà Linh ca ca cuối cùng cũng trở về!”

Một thiên thần đáng yêu vui vẻ nhào vào lòng Tà Linh, vậy nên Vương Tử cuối cùng cũng buông anh ra, bởi lúc đó anh ta khỏi phải lo Tà Linh sẽ bỏ trốn nữa.

Bấy giờ, mọi người bắt đầu cười đùa, và trong đám người đó có nhiều trai xinh gái đẹp tới độ tôi nhỏ dãi đến suýt chết vì mất nước.

Sau khi đám người vui mừng hội ngộ, bọn họ đi về phía cổng Vô Ngân Thành – kể cả con trai cũng vào luôn – và cánh cổng rầm một cái đóng sầm lại, khiến một trận gió thu thổi tung lá vàng khô... Rồi rặng rắc một cái, vài kí lá khô rơi thẳng vào đầu của bốn kẻ xấu số đang nằm dưới cây bọn tôi.

Tôi phun ra hai cái lá, cuối cùng cũng hoàn hồn và lập tức lao về phía cổng thành, trút hết lửa giận ra mà gào lên, “Này! Mở cổng thành ra, chúng tôi vẫn còn ở ngoài!”

Tôi la hét có tới mười phút, vậy mà chẳng có ma nào ra mở cửa. Đàng sau tôi bỗng vang lên giọng nói run rẩy của Long Danh, “Tiểu Tiểu Lam, mau trở lại đây.”

Tôi cực kì tức khí quay lại nói, “Muốn gì chứ? Không thấy em đang gõ cổng thành sao?”

Khoảnh khắc vừa quay đầu lại, mắt tôi gần như suýt rớt khỏi眶. Mấy kí lá khô vừa rớt thành một đồng trên đầu chúng tôi bấy giờ đã bay cả lên trời, đập dềnh như cánh bướm... Bình thường thì cũng chả có gì đáng kinh ngạc – tôi cũng không phải chưa từng nghe thấy bướm giả lá. Tuy nhiên, đúng là tôi chưa nghe tới chúng hợp thành một đàn, rồi nhắm một người mà chơi trò SM. Cũng may, kẻ bị nhắm cho trò SM kia không phải tôi, mà là thiên thần ngực khủng Long Danh.

Cùng lúc đó, Tinh Linh đang bị treo ngược trên chạc cây, tình hình của Thập Tam Ác Ma càng tệ hại hơn, người anh ta bị trói chặt lại, mà còn bị trói chặt tới tận chân bằng “nơ bướm” nữa.

Tôi kinh hoàng hỏi, “Không lí nào... bướm bướm thời nay cũng nguy hiểm vậy sao?”

“Mau cứu chúng tôi đi!” Ba người kia cùng đồng thanh gào lên.

Tôi vội lao tới, sau khi rút đại đao ra, tôi bắt đầu điên cuồng chém. Sau khi chém xong, Long Danh rớt xuống và lồm cồm bò dậy, cả bộ áo bào trắng biến thành bikini. Tinh Linh từ cây ngã vật xuống, trên người chỉ còn đứng một mảnh khố. Quay lưng về phía chúng tôi, Thập Tam Ác Ma chạy thẳng vào trong rừng nhanh như chớp, hai tay che lấy đôi mông trắng nõn xinh đẹp kia.

Tôi mở to mắt, còn Long Danh đang bận dùng tay điên cuồng che “cảnh xuân tươi đẹp” của ông lạnh lùng nói, “Có nhất thiết phải dòm kĩ vậy không?”

Em – em hoàn toàn vô tội mà!

“Á! Đàn bướm biến thái đó lại tới tấn công rồi!” Không thể nào che kín nỗi bực và mông, Long Danh phẩy tay xua đàn bướm rồi vừa ré lên vừa chạy về cùng hướng mà Thập Tam Ác Ma đã trốn đi lúc trước.

“Bướm vốn là do ấu trùng biến thái mà thành mà!” Tôi rất thân nhiên nói, rồi thấy Tinh Linh cũng chạy theo hai kẻ kia, tôi đành vội hét lên, “Áy này đồng chí, chờ với!”

Tôi vừa chạy vừa đuổi, nhưng trước mặt tôi đàn bướm biến thái bay dập dềnh dày ken như một bức thành. Tôi chỉ đành vừa vung đao đuổi bướm vừa gào lên, “Long Danh? Tinh Linh? Ác Ma? Mấy người đâu rồi?”

Từ xa xa vọng lại tiếng bọn họ, tuy nhiên tôi lại không thể xác định xem rốt cuộc là hướng nào. Tôi chạy đông chạy tây đuổi theo, cuối cùng thở không ra hơi dừng lại, nhưng đương nhiên bọn Long Danh đã sớm chuẩn mất tầm mắt tích.

Tôi nản chí ngồi sụp xuống. Hú hu hu, có vẻ mình thành trẻ lạc rồi? Nghe nói lúc đi lạc thì tốt nhất là đứng nguyên một chỗ. Hơn nữa còn chưa nói tới bệnh mù hướng siêu nặng của tôi... Cái bệnh mù hướng này sẽ chỉ dẫn tôi đi càng lúc càng xa khỏi điểm đến của tôi, nên tôi quyết định cứ ngồi xỏm một chỗ đợi Long Danh và bọn kia quay lại cứu tôi.

“Haizz. Kinh bao gian khổ, sắp tìm ra chân tướng rồi, mình lại ngồi một chỗ chống mắt nhìn bọn họ sụp công thành ngay trước mũi mình.”

Tôi không khỏi thở dài thườn thượt, và nhớ lại những cảnh tượng vừa thấy. Càng nghĩ về nó, mọi chuyện càng có vẻ kì lạ. Mặc dù bố tôi thường xuyên bị mẹ bắt nạt, bố vẫn có vẻ rất hạnh phúc mà. Nếu có ai bảo tôi bỏ tôi vụng trộm sau lưng mẹ, tôi nhất định sẽ là kẻ đầu tiên không thêm tin.

Nhưng mà, ma nhân vừa nãy rõ ràng là bố tôi, mà tôi còn thực sự thấy ông chạy ra ôm chặt một gã đẹp trai muốn chết nữa? Chẳng lẽ gã đẹp trai đó là... bố Long Danh?

Nhưng... tôi cau mày tư lự. Sao bố tôi lại gọi bố Long Danh là “vợ yêu của tôi”? Còn chưa nói ở chung với nhau lâu như vậy, sao tôi không phát hiện ra có gì bất thường giữa bố tôi và bố Long Danh nhỉ.

Quan trọng hơn là, làm sao bọn họ có gan có gian tình cứ? Mẹ Long Danh và mẹ tôi đều đứng đầu danh sách những kẻ không nên dây vào mà.

“Tiểu Tiểu Lam!”

Long Danh đột nhiên gọi to, tôi vội vàng đáp, “Em ở đây! Đừng bỏ em lại một mình!”

Tôi mới hét dứt lời thì cổ áo bị nhấc lên. Tôi ngỡ ngàng nhận ra bản thân thực sự “bay” lên một chạc cây, hơn nữa còn nhảy vọt qua cây nọ cây kia, mặc dù tôi chắc chắn bản thân chưa hóa Tắc-dăng, mà người đang mang tôi đi mới có khinh công như Tắc-dăng.

Cứ vậy, hai mắt mở trừng trừng, tôi không hiểu gì bị mang đi tới khi nhìn thấy Long Danh và đám kia từ dưới đất vẫy tay với tôi. Tôi vui vẻ vẫy lại, và kẻ đang đưa tôi đi nhẹ nhàng đặt tôi xuống trước Long Danh. Long Danh xông lên bẹo mạnh má tôi. “Đồ đàn này! Anh còn lo mày bị bướm ăn sạch rồi.”

Tôi ngây ngô lăm bằm, “Em lỡ chân đi lạc mà.”

“Cũng may chú ấy tìm thấy mày, bằng không anh không biết tìm mày thế nào trong cái game không có kênh PM này,” Long Danh cẩu kính nói.

Chú ấy? Tôi đứng sững đó, hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì, nhưng tôi đột nhiên nhớ ra mình mới bị cấp theo tới đây bởi một người. Tôi nhẹ nhàng quay đầu, và kẻ tôi chưa từng nghĩ tới lại xuất hiện trước mắt tôi.

Kenshin!

Tôi kinh ngạc tới nỗi không ngâm mồm lại được. Mặc dù quần áo mà Kenshin mặc hiện tại vô cùng kì quái, nhưng vết sẹo hình chữ thập trên mặt chú thì quá rõ ràng. Chú mặc một bộ quần áo lưng thùng quái lạ, lưng đeo một thanh katana, cả người tỏa ra khí thế lạnh lùng tàn khốc. Chú trông rất khác với Kenshin tôi hay thấy mặc tạp dề, nấu ăn và hút bụi nhà cửa. Nhưng khuôn mặt không lẫn vào đâu được đó đúng là của Kenshin.

Tôi liếc trái liếc phải. Theo lời mẹ tôi, nếu tôi thấy “kẻ kia”... thì người trước mặt tôi nhất định là chú Kenshin rồi... Tôi nhìn kĩ hơn, và cuối cùng cũng thấy đằng sau bên phải Kenshin là một chàng trai tóc đen, bận đồ đen, cầm vũ khí màu đen, cả người phủ một lớp đen sì: Ngân Diện Khoái Hồ, sát thủ số một của Băng Đế Thế Gia. Chú ấy hầu như chẳng nói gì, chỉ luôn đứng trong phạm vi ba mét gần Kenshin.

Tôi vẫn không khỏi thắc mắc, “Chú là Kenshin thật à?”

Kenshin gật đầu, rồi nói, “Theo chú.”

“Đi đâu à?” Tôi giương to mắt nhìn.

“Lục địa phía Bắc,” Kenshin đáp cụt lùn.

“Hà?” Long Danh ngạc nhiên hỏi, “Nhưng, nhưng, cháu tưởng chúng ta đang ở Lục địa Trung Tâm mà, làm sao chúng ta tới được Lục địa phía Bắc bây giờ?”

Tôi còn chưa kịp nói gì, Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đã cực kì bất nhẫn gào lên, “Chúng tôi nhất định không cưới trai đâu!”

Hết xong, Long Danh và tôi cũng lộ vẻ mặt bất an không yên.

Kenshin chẳng giải thích điều gì, chỉ chỉ ngón đầu nhìn lên trời, và bốn đứa chúng tôi cũng ngược mắt lên. Trên bầu trời xanh trong lác đác mây trắng là vài vật thể bay không xác định lượn qua lượn lại. Thoạt nhìn thì rất bình thường. Rốt cuộc chú Kenshin đang nhìn cái gì vậy?

Đợi chút, sao cái mảnh vải đó lại lơ lửng giữa trời vậy? Tôi nhìn mảnh vải kia bay lại phía chúng tôi với tốc độ cao, lại còn điệu nghệ tránh vài vật thể bay không xác định khác, ví dụ như tên lửa và máy bay phun khói cùng với vài thứ tựa tựa vậy, cuối cùng cũng tới trước mặt chúng tôi. Tôi ngỡ người ra nhìn mảnh vải kia, mồm miệng há hốc: trần đời tôi chưa từng thấy một miếng vải bay bao giờ.

Miếng vải chậm rãi hạ xuống, và tôi bây giờ có thể thấy rõ một người xinh đẹp ngồi trên nó, gương mặt cười sáng lạn. Chàng trai này trông quen mắt quá. Tôi cau mày động não. Tôi có biết ai là người Ả Rập không nhỉ?

Một chàng trai xinh đẹp da sẫm màu nhảy xuống khỏi mảnh vải, và sải vài bước đã tới trước tôi, ngạc nhiên nói, “Ồ kia! Tiểu Long Danh đã thành Đại Long Danh rồi. Trông cháu cường tráng quá nhỉ!”

Rồi anh ta lao về phía Long Danh, lại cười nói, “Tiểu Tiểu Lam cũng xinh đẹp quá! Mau ôm Dương Quang ca ca một cái nào.”

Dứt lời, chàng trai xinh đẹp da sẫm sải tay rộng và kéo Long Danh vào một vòng ôm thật chặt.

“Dương Quang ca ca?” Tôi kinh ngạc kêu lên, “Chú là Dương Quang ca ca, chồng của Tinh Thiên tí tì?”

Dương Quang nhìn tôi, rồi cúi đầu nhìn Long Danh mặt đầy đường đen chảy xuống, cuối cùng ra vẻ giật mình hiểu ra, “Chú nói nhầm rồi. Ô kia, Long Danh, cháu xinh gái quá. Tiểu Tiểu Lam cũng rất cường tráng.”

Tôi quá lười để giải thích tại sao tôi và Long Danh lại hóa thành nhân yêu, thay vào đó tôi lập tức sà vào lòng Dương Quang ca ca, cười vui tới độ muốn rách miệng. Tôi dùng giọng hơi trách móc nói, “Dương Quang ca ca, chú với Tinh Thiên tí tì lâu lắm rồi chẳng về nhà gì cả, ở nhà chán lắm.”

Dương Quang ca ca người ngốc, “Chú rất xin lỗi. Nhưng bởi chú và Tinh Thiên gặp chút rắc rối nên chưa về nhà được, nhưng bọn chú sẽ sớm về thôi.”

“Bao giờ hai người mới về?” Tôi bĩu môi hỏi, nhất quyết phải có được câu trả lời chính xác từ Dương Quang ca ca. Bằng không, ai mà biết được cái “sớm về” kia là đời thừa nào? Lần trước, bọn họ dự lễ tốt nghiệp tiểu học của tôi rồi đi, nói rằng sẽ về rất sớm thôi, rồi thì sao? Tôi tốt nghiệp cấp hai xong xuôi mà chẳng thấy mặt họ được lấy một lần.

“Mấy ngày nữa bọn chú về.” Dương Quang dang tay kéo tôi vào lòng, mặc dù thân hình mảnh khảnh của chú chẳng thể nào ôm trọn được tôi và Long Danh cùng lúc.

Nghe được vậy tôi mới thôi lo lắng. Dù sao Dương Quang ca ca cũng không bao giờ nói dối.

“Dương Quang, đi thôi. Ngài vẫn đang đợi chúng ta,” Kenshin bình thản nói.

Ai đợi chúng tôi? Tôi nhìn Dương Quang ca ca, mặt đầy thắc mắc, nhưng chú chỉ mỉm cười đầy ẩn ý mà không trả lời. Tôi không khỏi bĩu bĩu môi.

“Anh lạy mầy, đừng bĩu môi bằng vẻ mặt của một kẻ cơ bắp. Tôm lăm mầy biết không?” Long Danh nói, nét mặt đầy ác ý.

Tôi lờm Long Danh một cái chày cạnh rồi theo Dương Quang ca ca lên miếng vải và ngồi xuống. Xong xuôi tôi mới vẫy tay giục Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma, “Mau lên!”

Tiền nói luôn cho mọi người, hai người họ đã thay quần áo từ lâu, không còn cảnh lộ ngực lộ mông đầy kích thích con mắt nữa. Hầyyy, tiếc quá đi!

“Chúng tôi theo cũng được sao?” Tinh Linh ngạc nhiên hỏi.

Tôi quay đầu nhìn Dương Quang ca ca mè nheo, “Chúng cháu đưa Tinh Linh và Ác Ma theo cùng được không ạ? Không sao chứ ạ?”

“Đương nhiên là được. Bạn của Tiểu Tiểu Lam và Long Danh thì cũng là bạn của tụi chú.” Dương Quang cười vui vẻ rồi nói, “Đừng lo, tám thăm bay này có thể chở tám người mà.”

Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đưa mắt nhìn nhau, rồi phản kích bước lên tám thăm bay.

Lúc đầu tôi rất sợ là khi bước lên tám thăm mềm oặt mòng mảnh kia, nó sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào. Nhưng tám thăm bay đã chứng tỏ nó là một tay bay thượng hạng, có thể tăng tốc bay thẳng, đổi hướng, bay hình chữ S hay tránh vật cản. Tất cả chúng tôi đều reo lên vui thích.

“Quá đã!” Long Danh không khỏi vui vẻ gào lên khi ông đang hai tay ra.

Tám thăm bay phi thẳng khỏi đất liền và tiến ra biển lớn. Mặc dù chúng tôi từng cười trai ra biển rồi, nhưng lúc đó chúng tôi ở trong vỏ trai và chẳng được thấy chút cảnh biển nào. Giờ đại dương trải dài ngút ngàn tầm mắt xuất hiện trước mặt chúng tôi, tôi xúc động tới không nói nên lời. Mất thật lâu

sau tôi mới thu được giọng nói.

“Đương Quang ca ca và chú Kenshin bắt đầu chơi game này từ bao giờ ạ?” Tôi tò mò hỏi, “Sao mọi người không nói cho cháu về một trò vui thế này chứ?”

Đương Quang ca ca cười yếu ớt, “Cháu thấy Đệ Nhị Sinh Mệnh vui lắm à?”

“Đệ Nhị Sinh Mệnh vui hơn tất cả những game cháu từng chơi! Sao lại không có ai chơi vậy ạ?” Điều tôi thấy càng khó hiểu hơn là tôi từng nghe nói Đệ Nhị Sinh Mệnh là game bị cấm, là game online tàn khốc nhất từng có. Tuy vậy, khi Long Danh và tôi bắt đầu chơi game, tôi chưa từng cảm thấy như vậy chút nào. Điều duy nhất chúng tôi nhận thấy là trí tuệ nhân tạo của đám NPC có vẻ cao tới đáng kinh ngạc, tới độ bọn họ có thể coi là giống y người thật.

“Ồ.” Đương Quang ca ca lộ vẻ mặt đau buồn. “Mọi chuyện đều có lí do. Chú thấy tốt nhất cứ để ‘ngài’ giải thích mọi chuyện với tụi cháu.”

“Ngài?” Tôi bối rối hỏi.

Đương Quang ca ca lại nở nụ cười bí ẩn, và trở ngón tay về đằng trước. “Chúng ta sắp tới nơi rồi.”

Tôi đưa mắt theo hướng tay Đương Quang ca ca chỉ. Đường bờ biển của lục địa đã nhập vào tầm mắt chúng tôi, tầm thăm bay cũng có vẻ phần khích rõ rệt, nó đột nhiên chúc đầu lao thẳng xuống, nhanh tới nỗi tôi không cách nào mở mắt ra nổi, chỉ đành tóm chặt lấy mép thảm hồng giữ mạng còm.

Rồi tầm thăm bay đột nhiên thẳng dần lại – tôi còn nghĩ mình suýt thì nghe thấy tiếng rít ‘phanh’ gấp của cái thảm cơ – và tầm thăm ngừng chuyển động.

Tôi chậm rãi mở mắt. Chúng tôi đã dừng lại trước một tòa lâu đài kì dị. Tòa lâu đài trắng lè tới độ tôi không nhận được cảm thán – riêng mấy cánh cổng lâu đài kia đã đủ rộng để nhét ba hàng khủng long vào rồi.

Không nói một lời, Kenshin bắt đầu đi về phía cổng lâu đài, và khi chú chuẩn bị tông đầu vào hai cánh cổng vĩ đại, cánh cổng không một tiếng động mở ra, để lộ lối vào bên trong. Trần nhà có vẻ như cao tới trời, hai bên lối đi thì biết bao là trụ cột thạch, mỗi cái to tới độ năm người ôm mới xuê. Tuy vậy, dù tòa lâu đài trắng lè khó bì, bên trong lại có vẻ gì cô độc trống trải.

Từ xa tôi đã trông thấy sâu thẳm trong cung điện có một cái ngai vàng, rõ ràng trên ngai một người đang ngồi.

Kenshin dẫn đường vào trong lâu đài, chúng tôi cũng theo sát chú, như thể trẻ con mẫu giáo được cô nhà trẻ đưa đi tham quan bảo tàng Louvre vậy.

Chúng tôi càng dần sâu vào, tôi càng nhận ra “ngài” trong lời nói của Đương Quang ca ca chắc chắn là kẻ đang ngồi trên ngai vàng kia. Tôi mở mắt thật to, nhìn thẳng vào dáng người trên ngai. Càng tới gần, dáng người càng rõ ràng: tóc dài màu đỏ, quần áo đen, đôi mắt màu xám buồn bã, và một hình xăm ma mị dưới mắt trái.

“Chúa Tể Sinh Mệnh!” Tôi và Long Danh cùng thốt lên.

Kẻ xuất hiện trước mắt chúng tôi là người mà tôi và Long Danh đều vô cùng quen thuộc, là người chúng tôi đã nhìn thấy từ thuở còn thơ. Chú là Chúa Tể Sinh Mệnh, được mệnh danh là trí tuệ nhân tạo phát triển nhất trên thế giới, nhưng cũng thất bại hoàn toàn trong việc lập thực đơn. Tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy Chúa Tể Sinh Mệnh thực sự xuất hiện trước mắt chúng tôi. Tất cả những gì từ trước tới giờ đều chỉ là hình ảnh lập thể. Nghĩ tới đây, tôi sai bước rộng nhào về phía Chúa Tể Sinh Mệnh, không giống như ngày còn bé, quên mất Chúa Tể Sinh Mệnh chỉ là một hình ảnh giả, lao tới ôm chú, cuối cùng ngã chổng vó ra sàn.

“Chúa Tể Sinh Mệnh, chú cũng tới chơi game này à?” Tôi ngược đầu lên từ ngực Chúa Tể Sinh Mệnh – ẹc, thực ra là tôi cao hơn Chúa Tể Sinh Mệnh khá nhiều, nên tôi chỉ ngẩng đầu lên từ vai chú, sau đó cúi xuống nhìn chú.

Chúa Tể Sinh Mệnh mỉm cười. “Chú vẫn luôn ở trong đây.”

“Đây? Đệ Nhị Sinh Mệnh sao?” Long Danh lao lên hỏi.

Chúa Tể Sinh Mệnh gật đầu, miệng Long Danh hết hé lại ngậm, xong lại hé ra, như thể ổng có cả triệu câu muốn hỏi, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Tôi có thể hoàn toàn hiểu được cảm xúc của Long Danh bởi bấy giờ tâm trí tôi cũng muốn nổ tung bởi những thắc mắc, nhưng tôi cuối cùng tôi chỉ nói được câu này, “Cháu thấy nhà mình có vẻ chẳng bình thường chút nào nhỉ?”

Chúa Tể Sinh Mệnh bật cười nhẹ, “Thực ra, đáp án vẫn luôn ở trong phòng làm việc của mẹ cháu.”

Tôi tròn mắt, “Phòng làm việc của mẹ cháu?”

“Mà hơn nữa, Long Danh đã biết chân tướng rồi.” Chúa Tể Sinh Mệnh cười mím mím quay ra nhìn Long Danh.

Long Danh kinh ngạc trở ngón tay vào mình, Chúa Tể Sinh Mệnh chỉ lẳng lặng nói, “Một Nửa Vương Tử.”

Long Danh có vẻ không hiểu thế nào, còn kì quái nói, “Một Nửa Vương Tử? Đó chẳng phải chỉ là một cuốn tiểu thuyết cũ rích trong phòng đọc sao ạ? Chủ yếu nói tới một game thực tế ảo mà NPC bỗng nhiên có ý thức bản thân...”

Long Danh bỗng nhiên đỡ người, và về mặt ông cực kì kinh hoàng. Cuối cùng ông mới ngáy ngốc thốt ra một câu, “Không lí nào?”

“Cái gì là “không lí nào”? Mau nói cho em biết đi, Long Danh!” Tôi dùng hết sức lực lay người Long Danh, muốn lay ông tỉnh khỏi cơn mê.

“Để chú giải thích cho cháu, Tiểu Tiểu Lam.” Vẫy tay một cái, Chúa Tể Sinh Mệnh khiến cung điện trắng lè hóa thành hư vô.

Trước mắt chúng tôi hiện ra một cảnh tượng cực kì quen thuộc: là nơi tạo nhân vật của chúng tôi ngay khi chúng tôi vào Đế Nhị Sinh Mệnh. Tôi ngạc nhiên nhận ra cô gái trước mặt tôi là một người tôi đã biết quá rõ. Đó là mẹ tôi, nhưng trẻ hơn rất nhiều, không hơn hai mươi tuổi.

Và chúng tôi còn thấy một người nữa, NPC nhận trách nhiệm giúp đỡ tạo nhân vật...

“Đó là mẹ cháu sao?” Long Danh kinh ngạc gào lên, và lúc đó tôi mới để ý tới cô NPC. Về bề ngoài đó không nghi ngờ gì nữa chính là mẹ của Long Danh!

Rồi tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn mẹ tôi trở thành nhân yêu, một anh đẹp trai thần khiếp quỷ kinh từ đầu tới gót. Và vừa khéo làm sao, anh ta trông không khác gì yêu tinh nhân yêu siêu đẹp trai mới nảy tôi vừa thấy – Vương Tử!

Vương Tử đúng là mẹ tôi!

Trời đất ơi, sao mẹ tôi lại làm cái trò ngu khó tả biến thành nhân yêu thế này? Hơn nữa, tôi còn lỡ chân đi vào vết xe đổ của mẹ, lại còn thâm hơn mẹ nhiều. Ít nhất mẹ tôi là một nữ nam thanh tú xinh đẹp, còn tôi lại là một anh đẹp trai cực kì cao to lực lưỡng. Nếu tôi sau này mà con gái, tôi nghĩ “con bé” sẽ nổi nghiệp Arnold Schwarzenegger mất.

Cảnh tượng thay đổi, Vương Tử bị rượt khắp nơi như tảng thịt bò, còn bị Tiểu Long Nữ sảm sỡ... Hự, đừng khóc, mẹ ơi. Con gái đã trả thù cho mẹ, mẹ bị sảm sỡ bao nhiêu con lấy hết về từ Long Danh rồi...

Sau đó, tôi thấy cách đánh nhau kì quái của Vương Tử, và thấy nguồn gốc Bé Bao nhà chúng tôi (Tôi vẫn luôn tự hỏi tại sao không bạn chung lớp nào chịu tin tôi khi nói nhà tôi nuôi một cái bánh bao nhân thịt làm cảnh), lời tuyên thệ đầu tiên của Vương Tử.

Rồi, tôi thấy Thiên Lang ca ca. Mặc dù bác ấy trông giống sói, nhưng tôi nhìn một cái là đoán ra ngay Xú Lang chính là Thiên Lang ca ca. Sau đó tôi còn thấy một thiên sứ từ linh pháp sư, là sự kết hợp chủng tộc và chức nghiệp kì quái nhất trên đời – Lạ nhỉ, sao mình không biết Doll tí tí lại thích Thủy Thủ Mặt Trăng dữ vậy nhỉ?

Kế tiếp tôi thấy Guileaster, một thi nhân ma tộc bê đê. Quá buồn chính là, đây chính là nguồn gốc tình trùng tạo ra tôi đây... Hu hu hu, bố tôi vốn là bê đê mới sợ chứ? Đây đúng là lí do lớn để sốc nặng đây.

Tiếp nữa tôi thấy Vũ Liên tí tí. Mối tình của Vũ Liên tí tí và Thiên Lang ca ca quả là cảm động lòng người!

Cảnh vật trôi qua rất nhanh. Phi Thường đội cuối cùng cũng chính thức lập ra, tiếp theo là trận xung đột giữa Phi Thường Đội và Hắc Ám Tà Hoàng Đội, trận chiến nảy lửa diễn ra trong Đại Hội Mạo Hiểm, Vô Ngân Thành lập ra, sự đau đớn dẫn vật nội tâm của Vương Tử khi trở thành lãnh chúa, và rồi cuối cùng, sự xuất hiện của Chúa Tể Sinh Mệnh, và chân tướng được vén màn – mẹ của Long Danh có một người anh trai, kẻ không ai khác chính là Long Điền đã làm đường lạc lối.

Điều khiến chúng tôi kinh ngạc nhất chính là Kenshin và Dương Quang thực ra không phải con người – đặc biệt chuyện Kenshin vốn luôn ở cạnh chúng tôi, quân gia vạn năng nhà chúng tôi, thực ra lại chẳng phải con người.

“Kenshin không phải người thật sao?” Không dám tin, tôi nhìn Kenshin, người kia lại lộ ra một vẻ mặt bối rối hiếm thấy.

“Tiểu Lam không muốn nói với hai đứa.” Chúa Tể Sinh Mệnh tiếp tục giải thích, “Cô ấy rất lo hai cháu có thể sẽ không chấp nhận được sự thật này, và càng lo là hai đứa sẽ ngừng cư xử với Kenshin như với con người.”

Tôi còn đang định mở miệng nói tôi sẽ không đòi nào thay đổi thái độ của mình với chú thì Long Danh đột nhiên kinh ngạc gào lên, “Vậy có nghĩa là Ngân Diện Khoái Hồ của Băng Đế Thế Gia cũng không phải là con người luôn sao? Chết tiệt, quá thất vọng luôn. Mình còn tưởng chú ấy là người mạnh nhất trên thế giới chứ.” Long Danh đau lòng nhìn Ngân Diện Khoái Hồ.

“Ừa vậy thì có gì kì quái nhỉ?” Tôi cũng liếc Ngân Diện Khoái Hồ. “Em thấy mức trí năng hóa của Ngân Diện Khoái Hồ không cao bằng của Kenshin. Chú ấy chả nói được nhiều.”

“Ồ ờ, chú ấy cũng không biết làm việc nhà với nấu ăn – hình như tất cả những gì chú ấy có thể làm là đứng cạnh Kenshin thôi. Có vẻ mức độ trí năng hóa của chú ấy cũng chẳng cao.” Long Danh cũng gật đầu đồng tình.

Tôi quay sang hỏi Chúa Tể Sinh Mệnh. “Thế, Ngân Diện Khoái Hồ vẫn chưa có ý thức bản thân à?”

Nghe câu hỏi này, Chúa Tể Sinh Mệnh đầu tiên sững sốt, sau đó mặt lộ ra ý cười, cuối cùng nhin không nổi phả lên cười lớn.

Tôi khó hiểu quay đầu nhìn Kenshin, khóe môi của chú ấy thực sự còn nhếch lên kia! Trời ơi, Kenshin đang cười sao? Thế này còn kinh ngạc hơn cả khi tôi biết mẹ tôi là nhân yêu còn bố tôi thì bê đê nữa.

“Chú là con người.” Một giọng lạnh tới đóng đông được nước vang lên từ đâu đó đằng sau Kenshin ba mét.

Long Danh và tôi ngoảnh đầu nhìn Ngân Diện Khoái Hồ. Chú ấy vẫn đeo vẻ mặt lạnh te khiến chúng tôi cũng thắc mắc giọng vừa rồi có phải là chú nói không.

“Cậu ta là con người.” Kenshin cười nhẹ nói ngắn gọn.

Long Danh và tôi cùng tròn mắt. Cái gì cơ...? Mặc dù cả Kenshin và Ngân Diện Khoái Hồ đều rất lạnh lùng, nhưng chúng tôi luôn cảm thấy nhiệt độ của Kenshin còn cao hơn và gần giống nhiệt độ của người bình thường hơn một chút, thế mà mọi chuyện đều ngược lại sao?

Chúng tôi cười cứng ngắc, không dám liếc Ngân Diện Khoái Hồ thêm cái nào nữa, vội vàng chuyển chủ đề cuộc hội thoại, “Đừng lo, chúng cháu sẽ không đối cách cư xử với Kenshin đâu.”

Tôi kiên định nhìn Kenshin và nói, “Mỗi lần ai đó nhà mình biến mất, Long Danh và cháu luôn luôn có thể trông cậy vào sự hiện diện của Kenshin. Với chúng cháu, chú Kenshin là người bố thứ hai. Chúng cháu nhất định không đối khác đâu.”

Tôi vừa nói, Long Danh vừa gật đầu lia lịa đồng tình, chỉ sợ Kenshin chưa nhìn thấy sự quyết tâm của chúng tôi.

Chú Kenshin quay mặt đi, nhưng tai chú hơi hồng lên.

Chúng tôi còn đang cười thầm trước vẻ mặt ngượng ngùng khó thấy của Kenshin, Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma đột nhiên bước lên đứng trước mặt Long Danh và tôi. Tinh Linh như thể muốn nói quách gì đó mà nói khôngặng, làm hai chúng tôi không hiểu đầu của tai neho thế nào.

“Sao thế?” Tôi tò mò hỏi.

Tinh Linh cuối cùng cũng thu được dũng khí nói, “Thực ra, tôi và Thập Tam Ác Ma...”

“Chúng tôi đều là NPC.” Thập Tam Ác Ma nói trợn lời.

Tinh Linh chỉ đành nói tiếp. “Chúng tôi là NPC của nhiệm vụ ẩn. Hai người phải mua hơn 5000 bình dược từ cô gái ở tiệm thuốc thì cô ấy mới có thể nói với hai người chỗ động đáy nước. Nhiệm vụ này chỉ có người chơi mới có thể hoàn thành, nhưng bởi từ bấy đến giờ không còn ai tới làng chúng tôi nữa, NPC trong làng rất lo là chúng tôi sẽ bị kẹt trong mấy trụ băng đó mãi mãi.”

“Tôi hiểu rồi. Hóa ra vì thế bọn họ mới muốn Tiểu Tiểu Lam và tôi đi cứu hai người,” Long Danh giật mình hiểu ra.

“Đừng lo, Tinh Linh, Ác Ma, hai người mãi mãi là bạn chúng tôi.” Tôi cực kì kiên định nói, đặt cả hai tay lên vai Tinh Linh.

Long Danh cũng đặt tay lên vai Ác Ma, nói, “Ồn rồi. Đặc biệt là anh, Ác Ma ạ. Tiểu Tiểu Lam nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cái mông của anh.”

Tôi nhéo chặt hai tai của Long Danh, và mặc kệ tiếng kêu la oai oái của ông, tôi hỏi thẳng Chúa Tể Sinh Mệnh, “Chúa Tể Sinh Mệnh, chú có biết cuối cùng Long Điền thế nào không? Làm sao cuối cùng mẹ cháu chọn giữa Tà Linh và bố cháu vậy ạ?”

Mặt Chúa Tể Sinh Mệnh cuối cùng lộ vẻ ưu thương, “Sau đó, Cha có vẻ đã rơi vào điên loạn, lại còn uy hiếp cả thế giới...”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 5: Tà Linh, Phần Một.

Tên thật của tôi là Trác Linh Bân, nhưng trong Đệ Nhị Sinh Mệnh, tôi là Tà Linh.

Đệ Nhị Sinh Mệnh là một game thực tế ảo đã được phát triển hơn mười năm về trước. Tuy nhiên, bởi sự phát triển quá đà của trí tuệ nhân tạo, trò chơi vượt khỏi tầm kiểm soát. Từ đó trở đi, chính phủ rõ ràng đã hạn chế mức độ trí năng hóa trong các trò chơi. Nói cách khác, Đệ Nhị Sinh Mệnh, còn được gọi là Trò Chơi Bị Cấm, vẫn là trò chơi bí ẩn nhất trên thế giới, đặc biệt bởi gần một nửa số NPC đã có ý thức bản thân. Nếu không có Chúa Tể Sinh Mệnh hỗ trợ giám sát nơi này, tôi thật không biết trò chơi này sẽ gây nên hậu quả khó lường nào.

Dù vậy trong đời thật, trò chơi này từng gây ra một ảnh hưởng vô cùng tồi tệ. Hơn mười năm trước, người sáng lập Đệ Nhị Sinh Mệnh, Long Điền, mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo. Quá kinh hãi trước ý nghĩ phải chết đi, hắn ta còn sử dụng máy tính thông minh nhất trên thế giới, Chúa Tể Sinh Mệnh, để uy hiếp toàn thế giới!

Sự kiện lần đó đã dẫn đến nhiều hậu quả rất nghiêm trọng, bao gồm cả việc Đệ Nhị Sinh Mệnh vượt khỏi kiểm soát mãi mãi, biến nó trở thành thế giới của chỉ mình NPC. Tuy nhiên, hậu quả nghiêm trọng nhất với tôi chính là tôi đã mất người thân quý nhất của tôi.

Phong Lam, Tiểu Lam của tôi, là Vương Tử, kẻ dẫn đầu mọi người tới chặn Long Điền lần đó. Năm đó, trong trận chiến với Long Điền đã tự tạo cho bản thân một cơ thể nhân tạo, chúng tôi bị đánh cho tới thâm hại. Để cứu Tiểu Lam, tôi bị đánh bay và ngất lịm đi. Tới khi tôi cuối cùng cũng tỉnh lại, trần nhà trắng toát của bệnh viện đập thẳng vào tầm nhìn tôi. Tôi lập tức nhớ ra Tiểu Lam và chạy loạn như muốn phát cuồng, điên cuồng gọi tên em, sợ rằng cô gái tôi yêu nhất trên đời đã...

Tôi thấy em trong phòng bệnh của Du. Mắt em mọng đỏ vì khóc. Vừa nhìn thấy tôi, em đã sà vào vòng tay tôi và khóc nức lên, “Trác ca ca, em phải làm sao đây? Bác sĩ nói có lẽ Du sẽ không bao giờ thức dậy.”

Tôi vừa cố an ủi Tiểu Lam, vừa liếc mắt qua nhìn Du thở bằng ống ô-xi, cả người cắm đầy dây nhợ truyền. Trong lòng tôi mâu thuẫn kịch liệt. Một mặt, tôi mong Du mau chóng tỉnh dậy, để Tiểu Lam không phải khóc nữa. Mặt khác, tôi lại thầm mong Du đừng bao giờ tỉnh dậy nữa. Đừng... Đừng cướp mất Tiểu Lam của tôi!

“Vương Tử, sao cậu không nghỉ chút đi? Lâu lắm rồi cậu không tới lớp phải không?” Vẻ lo lắng của Tiểu Long Nữ hiện quá rõ trên mặt cô ta. “Bọn tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho Du.”

“Đừng hòng!” Tiểu Lam lập tức phản đối.

“Nếu Du không đòi nào tỉnh dậy nữa... Tôi sẽ mãi mãi ở bên anh chăm sóc cho anh.” Tiểu Lam siết chặt bàn tay Du, ánh mắt lấp lánh quyết tâm. Không ai có thể rung chuyển em. Kể cả tôi.

Du sẽ tỉnh dậy.

Không ai có thể hiểu điều đó hơn tôi. Để mang nụ cười trở lại trên môi Tiểu Lam lần nữa, thằng cha đó cho dù bị nhấn xuống 18 tầng địa ngục cũng phải trèo lên cạm. Thằng cha đó sẽ không đòi nào chịu đầu hàng. Hắn ta kiên định tới nỗi đôi khi tôi không khỏi ngưỡng mộ quyết tâm của Du.

Và bởi vậy, tôi rời phòng bệnh, không quan tâm những tiếng huyền não kinh ngạc và giọng khàn khàn của Du gọi tên Vương Tử nữa.

Trong lòng tôi hiểu. Cuối cùng, tôi vẫn mất Tiểu Lam của tôi – cô gái nhỏ có đôi mắt to sáng lấp lánh của tôi.

Tôi phải làm sao đây? Tôi không khỏi thấy trống trải lòng.

“Bỏ của chạy lấy người, mãi mãi ruồng bỏ nơi đau lòng này?”

Em trai tôi, Trác Minh Bàn, trong game còn gọi là Minh Hoàng, cố gắng cho tôi vài gợi ý khi nó cắm mặt vào chơi CS*.

(*CS: viết tắt của trò counter striker, người chơi đơn thương độc mã, ở VN tương tự là Đột Kích thi phải. – nhóm PR và meomeo)

Tôi lắc lắc đầu, nặng lòng nói. “Không, anh còn chưa lấy bằng. Chưa rời trường được.”

“Uống rượu giải sầu.” Minh Bàn vỗ tay đánh bốp rồi thò tay tìm ví, chuẩn bị rút hầu bao. “Em sẽ mua bia cho anh.”

“Không!” Tôi gạt phăng đề nghị của nó. “Đồ uống có cồn gây ung thư gan.”

“Vậy... em mua cho anh một bao thuốc lá GENTLE* nhé?” Minh Bàn cau mày suy tư.

(*thuốc lá GENTLE: đây là một nhãn hiệu thuốc lá sáng lập ở Đài Loan. Tên gốc vốn là “LONG LIFE” (Trường Thọ), để chào mừng sinh nhật lần thứ bảy mươi của chủ tịch cộng hòa nhân dân Trung Hoa Tưởng Giới Thạch. Được ra đời năm 1958, nhãn hiệu này là một cách để chúc chủ tịch sống trường thọ dài lâu. Năm 2007, nhãn hiệu chính thức đổi tên thành ‘Gentle.’ (tạm dịch: dịu dàng). – nhóm PR)

“Không, em sẽ hít phải khói độc mắt.” Tôi không thể để em trai bé nhỏ nhà mình bị ung thư phổi bởi vì tôi thất tình được.

Minh Bàn dùng cả hai tay chống cằm. “Vậy thì cứ khóc cho trải nỗi lòng đi? Em sẽ giả vờ chưa nghe thấy gì.”

Tôi nghiêm túc cân nhắc một lúc rồi đáp, “Không. Mai anh phải lên phòng thí nghiệm với giáo sư. Không thể xuất hiện với cặp mắt đỏ được. Hôm nào anh sẽ khóc sau.”

Minh Bàn chịu thua luôn, “Hôm nào anh sẽ khóc sau? Ha, chỉ có anh trai em mới nói được những câu như thế. Anh à, anh có nhất thiết phải tự chủ tới vậy không? Em nghĩ chỉ có thằng em sống với anh hơn mười năm mới biết được anh đang đau lòng thà chết còn hơn thôi. Anh à, anh quá kín đáo. Bảo sao anh không thể giành được Vương Tử.”

Mặt tôi trầm xuống. Bình tĩnh là sai sao?

“Vương Tử dẫn vô tiền khoán hậu luôn. Theo ý em, em thấy anh phải chạy tới nhà chị ấy tinh tởm “Anh yêu em” mỗi ngày, cứ vậy nguyên năm may ra chị ấy mới tin là anh yêu chị ấy.” Minh Bàn lăm bắm một mình, “Thằng gay đó đúng là dùng cách chuẩn để cướp Vương Tử đi.”

Sau đó, tôi những tưởng cảnh tượng giáo sư Mẫn Cư Văn mặt mày hớn hở trên trường là cảnh đầu đón nhất tôi có thể chịu đựng được. Nhưng tôi đã sai rồi. Cái ngày Tiểu Lam tốt nghiệp, tôi mua cho em hoa tuy líp em thích nhất làm quà mừng...

Lễ tốt nghiệp trôi qua thuận lợi, lãnh đạo nói lời chúc mừng, đại biểu sinh viên phát biểu và mọi người từ biệt sinh viên tốt nghiệp, cho tới khi giáo sư Mẫn Cư Văn xuất hiện trên sân khấu với bộ quần áo kì lạ của hần ta. Mọi chuyện đều thay đổi. Toàn trường ré lên và cả mặt mày các giáo viên cũng đỏ bừng ngượng ngùng.

Tôi không thể quen hơn với bộ đồ hần ta mặc. Đó là quần áo thi nhân lãng du của Du, và kể cả cây Cổ Cầm và khuyên tai của hần cũng y xì đúc. Ngoại hình của hần khiến giáo sư Mẫn Cư Văn vốn luôn rất nghiêm túc trở nên cực kì tuần tú chết người. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hần, hần bước tới gần Tiểu Lam. Gần như chết sốc, Tiểu Lam hỏi, “Du? Thầy tưởng chúng ta đang dự tiệc hóa trang sao?”

Du húng hắng ho hai cái, hạ cây Cổ cầm, rồi rút ra một chiếc hộp nhỏ hình trái tim màu hồng. Sau khi mở hộp ra, Du quỳ xuống bằng một gối và dùng giọng đầy yêu thương nói, “Điện hạ trân quý nhất đời tôi, Tiểu Lam, tôi đã không còn là giáo viên của em nữa, và tôi muốn em dùng một cái tên khác để gọi tôi kể từ bây giờ.”

“Tên gì cơ?” Tiểu Lam vốn luôn rất chậm chạp trong suy nghĩ, lần này cũng nhận ra Du tính làm gì. Mặt em không thể đỏ hơn được nữa.

“Em có sẵn sàng gọi tôi là chồng, và cho phép tôi được gọi em là vợ yêu của tôi được không?” Du chân thành hỏi.

Du dịu dàng nâng chiếc nhẫn lên. Trên chiếc nhẫn bạc là bông tuy líp được chạm từ kim cương. Không nghi ngờ gì, Du cũng biết loài hoa yêu thích của Tiểu Lam là tuy líp.

Xin lượng thứ cho tôi không thể kể tiếp cho các bạn chuyện xảy ra sau đó. Tôi không thể ở đó nổi nữa. Cầm bó tuy líp trong tay, tôi cuốc bộ về nhà, bàn tay run rẩy tới độ tôi khó có thể mở cánh cửa ra được. Tôi đi vào trong nhà mình, và như mọi khi, lòi một lọ hoa ra cắm hoa vào. Tôi để lọ hoa gần cửa ra vào.

Rồi, tôi chuẩn bị trở về phòng. Khi tôi quay người, Minh Bản đang tròn mắt nhìn tôi. Nó bối rối thốt lên, “Ngày mai... anh không phải làm thí nghiệm gì ngày mai à?”

Tôi lắc đầu rồi bước qua Minh Bản. Nó rụt rè nói, “À, Anh ơi... Em rất tiếc vì tang sự của anh.”

Tôi không còn lòng nào mà bảo Minh Bản câu “Rất tiếc vì tang sự của anh” không dùng như thế được nữa.

Mấy tháng sau đó, tôi cố hết sức để tránh mặt Tiểu Lam. Cho dù em tới tận nhà tôi, tôi cũng bắt Minh Bản ra bảo em là tôi không có nhà. Tôi sợ muốn chết phải nghe từ miệng em là em đã quyết định sẽ lấy... một kẻ không phải là tôi.

Lúc ấy, Tiểu Lam lại tới. Tôi nghe thấy giọng em. Nhiều tháng rồi tôi chưa gặp Tiểu Lam. Tôi nghe tiếng em nuối tiếc hỏi, “Thật à? Trắc ca ca vẫn chưa về sao?”

Không thể chịu được nữa, tôi trèo khỏi giường và lao xuống từ tầng trên ra cửa. Không may, cánh cửa đã đóng lại, và Minh Bản đang cầm một tấm thiệp hồng, nó xột xa, “Má, ác gì ác thấy gớm. Anh trai tôi còn chưa đủ khổ sao?”

“Đưa cho anh!” Tôi gần như run bắn lên khi tôi nói điều này.

Minh Bản cuối cùng cũng nhận ra tôi đứng ngay đằng sau nó. Nó quay đầu nhìn tôi, rồi giấu tấm thiệp đằng sau lưng. Nó gượng cười bảo, “Tin em đi, anh trai, anh không muốn xem cái này đâu.”

“Đưa cho anh!” Tôi gằn giọng. Mặc dù tôi cũng rất nhút nhát với lời Minh Bản, rằng tôi chẳng đời nào muốn xem tấm thiệp đó, nhưng dù gì tôi vẫn phải xem.

Minh Bản thờ dài. Nó đưa tấm thiệp cho tôi. Tôi nghĩ tôi sẽ chẳng đời nào quên được khoảnh khắc tôi thấy tấm thiệp khiến tôi không còn nghi ngờ nào nữa. Đó là một tấm thiệp mời dự đám cưới, và trên đó viết tên Phong Lam và Mẫn Cư Văn... Một giọt nước rơi xuống cạnh tên Tiểu Lam.

“Anh à... Ừm, Vương Tử muốn anh xem mặt sau,” Minh Bản cẩn trọng nói.

Run rẩy, tôi lật tấm thiệp lại. Đằng sau có vài dòng chữ viết tay. Nhìn một cái là tôi nhận ra ngay là chữ viết của Tiểu Lam. Chữ nghĩa rồi nùi nguyệt ch ngoạc thể này không phải thường thấy đâu.

Trắc ca ca,

Em đã tới nhà anh mấy lần rồi, nhưng anh chẳng bao giờ có nhà cả. Em đoán em chỉ đành để lại cho anh lời nhắn đằng sau tấm thiệp mời này thôi, bởi em sợ anh sẽ không về nhà nữa. Mặc dù Du bảo em không nên mời anh tới dự, rằng anh sẽ rất đau khổ, em cũng không thể không mời anh được. Anh là một người rất quan trọng với em. Anh là Trắc ca ca luôn thương yêu em nhất. Em rất muốn anh tới dự tiệc cưới của em. Thật đó. Em rất mong là anh có thể tới được. Em mong có thể nhận được lời chúc phúc của anh.

Thương yêu,

Tiểu Lam

Cả người tôi cứng đờ lại. Tôi chỉ dám nhẹ nhàng cảm mép tấm thiệp, sợ rằng tôi có thể lỡ tay làm hỏng nó. Tôi không muốn làm hỏng dù chỉ một góc của nó.

Đột nhiên, một giọt nước nhỏ trên tấm thiệp mời và làm nhòe bức thư của Tiểu Lam. Tôi điên cuồng cố gắng gạt giọt nước đi, nhưng chỉ làm nó tệ hơn. Giọt nước đã làm nhòe vài chữ. Tôi đau đớn lau mặt mình. Tôi sợ rằng chỉ một giọt nước chết tiệt nữa thôi sẽ hủy cả bức thư Tiểu Lam đã tận tay viết cho tôi.

“Anh à...” Mắt Minh Bản mở lớn. Nó bối rối tôi không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, cánh cửa bỗng rầm một cái bị đá mở tung. Phong Dương Danh đứng bên ngoài. Nó kéo theo một két đầy, tay cầm một chai bia. Nó lười biếng nói, “Muốn uống Heineken không?”

Trong ngày cưới của Tiểu Lam, tôi vẫn tới. Dù có thế nào, tôi cũng không thể lơ dịp nhìn thấy Tiểu Lam mặc váy cưới, cho dù gã đàn ông đứng cạnh em không phải là tôi.

Lễ cưới là một dịp lớn. Hoa tuy lily mà Tiểu Lam yêu thích đủ loại màu sắc trải khắp nơi. Tôi hải lòng gật đầu và bước về phía những người tôi biết. Anh Lang, Vũ Liên, Tiểu Long Nữ, và cả Doll, cho dù là công chúa, cũng mặc thường phục tới. Nam Cung Túy đưa theo cả đám người trong Kiếm Vô Tội, đương nhiên Hắc Ám Tà Hoàng Đội cũng không thể vắng mặt rồi, nhưng đồng đội tôi lại không dám nhìn mặt tôi.

Tiểu Lam đã mặc sẵn áo cưới đứng trước linh mục, chỉ chờ Du. Tấm voan trắng trên mặt em che đi khuôn mặt em, nhưng tôi tin rằng Tiểu Lam của tôi phải là cô dâu xinh đẹp nhất trong bộ váy cưới.

“Lạ nhỉ. Vương Tử lúc nào cũng cao thế này à?” Vũ Liên bối rối hỏi.

“Có lẽ là bởi con bé đeo giày cao gót. Không phải cô dâu thường đeo giày cao gót sao?” Lí Thiên Lang thần nhiên nói.

“Doll nhớ rõ đáng ra phải là chú rể đứng trước linh mục đợi cô dâu mà nhỉ?” Doll vừa cắn móng tay vừa hỏi.

“Có lẽ nào Du đến trễ?” Nam Cung Túy đoán.

“Gì có chuyện!” Mọi người... kể cả tôi, đều đồng thanh hét lên.

“Ông sắp cưới Vương Tử đó. Cho dù Du bị xe tải hạng nặng cán nát bét trên đường tới đây, hôn của ông cũng bay về đây kịp giờ,” Tiểu Long Nữ kiên định nói.

Kể cả tôi cũng phải đồng tình với lời của Tiểu Long Nữ. Du đúng là dạng người như vậy.

Cánh cửa nhà thờ cuối cùng cũng bật mở, và đúng như dự đoán của chúng tôi, một dáng người mặc bộ tuxedo trắng bước vào. Thấy tôi, gương mặt kia tươi tắn lên và người đó bước nhanh tới. “Em biết Trác ca ca sẽ không bỏ lỡ đám cưới của em mà.”

“Tiểu-Tiểu Lam. Sao em lại anh mặc thế này?” Tôi mất hết cả hình tượng, há hốc mồm ra. Nhưng thực ra, những người có mặt đều há hốc mồm. So sánh ra thì, tôi còn chưa mất hình tượng quá nổi.

Quả vậy, Tiểu Lam mặc một bộ tuxedo trắng, tóc em cột thành đuôi ngựa đằng sau. Trong em rất bánh, rất hợp với em... Nhưng cô dâu thì phải mặc váy cưới chứ!

“Hả, cái này à?” Tiểu Lam kéo kéo cà vạt. “Trông ngẫu nhiên? Em càng nhìn càng thấy tuxedo của Du trông đẹp hơn váy cưới của em, nên em bắt ảnh đổi cho em.”

Miệng mọi người càng há hốc ra. Chúng tôi trăm đầu đồng lúc quay ra nhìn người đang mặc váy cưới.

Tiểu Tiểu Lam chạy về phía cô dâu... à không, chú rể, rồi mỉm cười hạnh phúc với linh mục còn đang há miệng muốn rót hăm. “Thưa cha, mau đọc lời thề hôn nhân đi ạ. Con không thể chờ tới lúc được ăn tiệc cưới nữa rồi. Là tiệc buffet của khách sạn năm sao đấy nhé.”

Khi tôi thấy Tiểu Lam vén tấm voan che mặt Du lên, lòng tôi vụn nát lại đầy hoài nghi. Nếu Tiểu Lam muốn tôi đổi với em, tôi có đồng ý không? Tôi có lẽ... sẽ đồng ý. Chỉ cần cưới được Tiểu Lam, kể có phải mặc váy cưới, tôi cũng cam lòng.

Tuy nhiên, khi Du mặc bộ váy cưới nâng ngực tới nói chuyện với tôi, tôi cũng không khỏi có chút ngưỡng mộ hân.

“Cảm ơn cậu đã tới đám cưới.” Du hơi ngập ngừng lắm bả, “Tiểu Lam rất vui vì cậu đã tới kịp.”

“Thầy không cần phải lo đâu. Tôi cũng tốt nghiệp rồi. Sau này, tôi sẽ tránh nhà mấy người càng xa càng tốt,” Tôi lạnh lùng đáp như mọi khi.

Du mặt mũi như thể đang mâu thuẫn dữ dội lắm rồi mới buồn bã thở dài. “Đừng đi, tôi cần cậu giúp. Tiểu Lam muốn Kenshin và những người kia có thể tới thế giới thật, đặc biệt là Dương Quang. Tình Thiên không thể sống thiếu cậu ta.”

“Chúng ta sẽ tạo thực thể?” Tôi có chút kinh ngạc hỏi.

Du gật đầu. “Tiểu Long Nữ và Doll sẽ lo chi phí.”

Tôi có hơi do dự. Nếu tôi làm vậy, tôi sẽ phải nhìn thấy Tiểu Lam suốt...

“Tiểu Lam sẽ rất vui nếu cậu có thể giúp đỡ,” Du miễn cưỡng lẩm bẩm.

Nghe được lời hắt ta, tôi không khỏi gật đầu.

Khi Dương Quang, Kenshin và Thiên Tiên lần lượt ra đời thật, tôi thắc mắc bản thân có nên ra ngoài kiếm việc làm không. Mặc dù Tiểu Long Nữ đã mời tôi đến làm việc ở công ty cô, tôi lại không muốn làm việc gần nhà Tiểu Lam chút nào nữa, nên tôi kiếm một công việc ở nước ngoài. Tôi quyết định tới từ biệt Tiểu Lam lần cuối.

Tiểu Lam mở cửa, vui vẻ reo lên, “Trác ca ca, mời vào! Em đang định nói với anh, Du và em sắp có em bé.”

“Ồ?” Tôi không khỏi nhìn trộm xuống bụng Tiểu Lam, trong lòng đã ghen tị với cha đứa bé rồi.

Tiểu Lam theo ánh mắt tôi nhìn xuống bụng em, rồi nhanh chóng chối phăng, “Không phải ở đây.”

Tiểu Lam nắm tay tôi kéo tôi vào trong.

“Ồ kia kìa,” Tiểu Lam chỉ Du bụng đã nhô ra kia. Hắt ta mặc quần áo bà bầu và ngồi trên ghế sofa, bận rộn đan móc.

Tôi lại há hốc miệng, mất hết hình tượng. Du vừa thấy tôi, lập tức nhảy chồm chồm rồi gào lên, “Này! Cái thằng không biết xấu hổ gì kia! Đừng có nắm tay vợ tôi chứ.”

Dứt lời, Du lao ra trước nhưng có vẻ vướng vào đám sợi len hắt đang cầm, và hình như sắp ngã đập lưng xuống sàn. Tôi lập tức nhào người ra trước và đỡ được Du trong gang tấc, may mắn tránh được cú ngã có thể khiến hắt sảy thai kia. Nhưng ngược lại tìm tôi như thể sắp nhảy khỏi lồng ngực tới nơi.

“Hú hồn,” Tiểu Lam tròn mắt nhận xét. Nói đoạn, em quay người đi như thể không còn nói thêm gì nữa. “Em đi mua chút đồ ăn. Đừng choảng nhau nhé?”

Cả Du và tôi cùng ngồi trên ghế sofa khi hắt cúi kính lại ngồi đan len. Không nhận được, tôi bèn hỏi, “Thầy có bầu thật hả?”

“Chứ còn gì nữa!” Du đáp lại, “Cậu nghĩ tôi thích mặc đồ bà bầu làm dáng cho vui à?”

“Tại sao?” Tôi hỏi trước khi kịp nhớ ra Tiểu Lam rất sợ đau.

“Đành thôi chứ biết sao, Tiểu Lam sợ đau. Nhưng thế này cũng tốt. Nếu bảo tôi nghe tiếng kêu rêu đau đớn của Tiểu Lam lúc lâm bồn, thà tôi tự sinh còn hơn. Như vậy tôi không cần phải lo lắng nhiều nữa,” Du vừa bình thản nói tay vừa đan một chiếc mũ nhỏ.

Tôi gần như á khẩu. Tình yêu của người đàn ông này dành cho Tiểu Lam vượt quá suy đoán của tôi. Tôi phải dừng lại suy tư. Nếu đó là tôi, tôi có chịu mười tháng thai nghén vì Tiểu Lam không? Tôi... không thể.

“Tôi nghe nói cậu từ chối công việc Tiểu Long Nữ đề bạt cho cậu ở công ty cô ấy?” Du hỏi.

“Phải, tôi tính rời nước.” Tôi cuối cùng cũng hoàn toàn bỏ cuộc. Có lẽ Tiểu Lam sẽ hạnh phúc hơn khi ở bên Du hơn là em ở bên tôi.

“Cái gì! Tại sao chứ?” Tiểu Lam đang ôm một nồi canh. Nghe được lời tôi nói, em vội lao tới, trong thoáng chốc quên mất trong tay đang giữ nồi canh. Em vấp ngã, và cả cái nồi phi về phía Du đang ngồi trên ghế sofa.

Gần như là phản xạ, tôi quăng cả người sang một bên, dùng thân che chắn cho Du để nồi canh không làm bỏng bụng Du. Cũng may, hôm đó tôi đóng nguyên bộ com lê. Chất vải cũng rất dày dặn...

“Trác ca ca, anh đi thật sao?” Tiểu Lam lo lắng hỏi.

Tôi chỉ cách bụng Du có vài thước, chỉ sợ chạm thẳng vào hắt, một dòng nóng ầm chảy xuống lưng tôi. Mặt trắng bệch giọng run bần, tôi lẩm bẩm, “Không, anh không rời nước nữa. Anh tính dọn qua sống chung với hai người luôn.”

Nếu tôi không dọn qua ở cùng, tôi chỉ sợ con Tiểu Lam không thể sống nổi tới khi được sinh ra.

“Cuối cùng tôi cũng không cần phải trông chừng Du cả ngày nữa. Tôi đi dọn nhà,” Kenshin lạnh lùng nói khi anh ta đi qua hành lang, tay cầm máy hút bụi.

Dù vậy, tôi có dự cảm là kể cả khi đứa bé sinh ra, tôi cũng không thể rời được hai vợ chồng nhà này. Bằng không tôi chẳng đời nào muốn thấy con Tiểu Lam lớn lên.

Q.9 - Chương 6: Tà Linh, Phần Hai.

“Trác ca ca, khi Tiểu Tiểu Lam lớn nên, chú sẽ lấy người ta nhé?” Tiểu Tiểu Lam giương đôi mắt đáng yêu ngây thơ lên hỏi tôi, trên đầu đeo một cái nơ vĩ đại.

“Phải là chú Trác.” Tôi kiên nhẫn chữa lời cô bé, cố gắng ngăn cơn sóng cồn trong lòng. Điều Tiểu Tiểu Lam vừa nói gần như giống hệt những lời trước kia Tiểu Lam từng nói.

Tôi cho rằng mình đã ngừng quan tâm tới chuyện Tiểu Lam lấy người khác rồi. Tuy nhiên, khi nghe thấy lời này của Tiểu Tiểu Lam, lại nhìn thấy đôi mắt giống hệt Tiểu Lam kia, tôi cảm thấy như thể vết thương lòng lại há miệng. Tôi... bỏ của chạy lấy người khỏi nhà Tiểu Tiểu Lam khi Tiểu Tiểu Lam mới bảy tuổi. (May mắn sao, Tiểu Long Danh tám tuổi đã rất chín chắn và trông em thiện nghệ rồi.)

Tôi nghĩ tới những chuyện trong quá khứ khi tôi bước đi trên đường phố của Vô Ngân Thành. Mới này, tôi vừa cãi nhau một trận nảy lửa với Du và lợi dụng thời cơ chạy đi mất. Tuy nhiên, tôi cũng hiểu là từ lâu tới giờ, Du cũng không làm tôi nổi giận nổi nữa. Cái tôi sợ chính là không lâu nữa Tiểu Tiểu Lam sẽ tới đây.

Theo như lời Vương Tử vừa nói, Tiểu Tiểu Lam vẫn luôn tìm tôi, tìm Trác ca ca của cô bé.

Đã tám năm rồi, cô bé vẫn tìm tôi? Lúc đó, cô bé mới bảy tuổi đầu. Tôi đã chăm sóc cho cô bé thường xuyên, còn thường xuyên hơn Tiểu Lam và Du, hai bố mẹ thích chạy lúc nào thì biến của cô bé. Tuy nhiên, từ đó tới nay đã lâu lắm rồi. Cô bé vẫn còn nhớ tôi. Khóe môi tôi không khỏi nhếch lên.

Khuôn mặt xinh xẻo của Tiểu Tiểu Lam và giọng nói non nớt của cô bé lại vang lên trong đầu tôi. Sau này Trác ca ca sẽ lấy Tiểu Tiểu Lam nhé? Tôi không khỏi tự đập vào đầu mình. Mình nghĩ cái khi gì thế này? Tiểu Tiểu Lam còn nhỏ hơn mình 30 tuổi!

Tuy nhiên, việc tôi không thể đoán ra là Tiểu Tiểu Lam cũng vào chơi Đệ Nhị Sinh Mệnh. Làm thế nào cô bé tìm được đường vào? Chưa kể tới Long Danh cũng ở đây, hai đứa lại còn đối giới tính cho nhau. Tiểu Tiểu Lam biến thành nhân yêu, giống hệt như mẹ cô bé.

Tôi lắc lắc đầu, tỉnh rời khỏi Vô Ngân Thành để khỏi đụng phải Tiểu Tiểu Lam.

Tuy nhiên, khi tôi mở cánh cổng Vô Ngân Thành, Tiểu Tiểu Lam cũng cùng lúc định đẩy cánh cổng. Hai tay cô bé đang rộng ra, như thể đang đợi ai đó ôm cô bé vào lòng. Sau khi thấy tôi, cô bé chớp chớp mắt.

“Ồ, hóa ra là Tà Linh. Chúng ta lại gặp rồi.” Cô bé nhìn tôi, cười tươi rói rói, và có vẻ không mấy bận tâm hỏi, “Anh tỉnh rồi thành phố?”

Tôi gượng cười, “Phải.”

Tiểu Tiểu Lam “Ồ!” một tiếng rồi dẹt sang một bên nhường đường tôi đi, không có chút ý định nào giữ tôi lại... Có lẽ cô bé vẫn chưa biết tôi là Trác ca ca của cô bé? Trong lòng có trăm mối tơ vò, tôi bước qua vai Tiểu Tiểu Lam.

BÓP! Một tiếng động lớn vang lên, và một cơn đau sắc nhọn thốn lên sau đầu tôi. Tôi nằm thẳng cẳng trên nền đất, không hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Tôi lắc lắc cái đầu còn có chút choáng váng.

“Chú nghĩ chú đi mà được hả?! Bỏn cô nương đi tìm chú suốt 8 năm rồi đấy. Chú nghĩ là tôi sẽ để chú đi như vậy sao?” Tiểu Tiểu Lam tàn bạo nói.

“Tiểu Tiểu Lam, mày mà tàn chết chú Trác thì chú ấy sẽ bay về điểm hồi sinh, mày sẽ không tìm ra chú ấy được nữa đâu,” Long Danh lo lắng nói.

“Tà Linh đã level 253 rồi. Cả bốn đứa hợp lại đánh anh ta, cũng không đánh chết được anh ta đâu,” Kenshin lạnh lùng đáp.

“Ồ, cháu hiểu rồi, Tiểu Tiểu Lam, chú ấy sắp bò dậy rồi kìa. Mày mau đập cho chú ấy thêm mấy đập đi, kéo không chú Trác lại chạy mất đấy,” Long Danh rất khoa trương gào lên.

Theo đó, tôi ăn thêm mấy cú vào đầu, và Tiểu Tiểu Lam còn hét bồi thêm, “Tinh Linh, Thập Tam Ác Ma, mau tới giúp tôi đánh chú ấy. Nếu không đánh chú ấy tới trọng thương thổ huyết, tôi sợ chú ấy lại chạy mất.” Dứt lời, ngoài mấy nắm đấm, tôi cảm thấy còn có thêm mấy đôi chân giẫm lên người tôi.

Nói thật, cũng chẳng đau mấy. Level của Tiểu Tiểu Lam và mấy đứa nhỏ kia có lẽ còn chưa qua cấp 50. Dùng cả hai tay, tôi nắm lấy chân của hai đứa khác nhau và khi tôi đứng dậy, hai đứa lộn nhào xuống sàn. Hai nhóc này chắc là yêu tinh và ma nhân mà Tiểu Tiểu Lam gọi là Tinh Linh và Thập Tam Ác Ma.

“Ồi không!” Tiểu Tiểu Lam ré lên và nhảy bổ lên lưng tôi, dùng tứ chi bám chặt lấy tôi, không chịu buông ra. Long Danh đứng một bên cũng túm chặt lấy cánh tay tôi. Kể cả yêu tinh và ma nhân nằm áp bụng dưới đất cũng ôm lấy hai chân tôi.

Tôi vừa thấy buồn cười vừa thấy đau lòng nói, “Cho dù cả bốn đứa có làm thế, cũng không ngăn được tôi bỏ đi đâu.”

“Cháu không quan tâm! Dù có chuyện gì chẳng nữa, cháu cũng sẽ cố hết sức để ngăn chú rời đi.” Miệng Tiểu Tiểu Lam kẻ sát tai tôi, cô bé gào lên, “Cho dù lần này chú trốn được, lần sau cháu nhất định sẽ tiếp tục đuổi theo chú!”

Tôi không khỏi cảm thấy một dòng ấm nóng chảy trong tim. Tuy nhiên, tôi vẫn cười chua chát đáp, “Tiểu Tiểu Lam, tôi có chạy hay không thì sao chứ? Nói thẳng ra thì tôi chỉ là vú em của cháu bảy năm trước thôi mà.”

Thay vào đó, Tiểu Tiểu Lam lại thân nhiên nói, “Và còn là bạn trai cháu từ năm 15 tuổi tới 20 tuổi, rồi làm chồng cháu từ 20 tuổi tới ngày cháu chết. Mẹ nói lên 18 là cưới chồng được rồi, nhưng bố không đồng ý. Bố nói ít nhất phải 20 tuổi cơ.”

Tôi gần như á khẩu. “Cháu nói cái gì vậy? Bố cháu không đòi nào cho phép cháu lấy tôi.”

Tiểu Tiểu Lam cọ cọ mặt vào má tôi, nói rành rọt, “Bố cháu chẳng phản đối đâu. Hồi trước, cháu cố tình mang bạn cùng lớp của Long Danh về nhà cho bố xem. Sau đó, bố lập tức đổi giọng bảo tha cháu lấy quách Trác Linh Bản còn hơn. Ít nhất chú không rượu chè, không thuốc lá, không cờ bạc, không bạo hành phụ nữ, và cũng không nói bậy... Trời ơi! Nếu cháu mà để Trác ca ca chạy mất, thì cháu kiếm đâu ra trên đời đàn ông tốt cỡ này chứ? Đàn ông tốt là động vật tuyệt chủng rồi!”

“Anh mày cũng là đàn ông tốt!” Long Danh vội cãi.

“Anh có tốt thì được cái đêch gì? Em làm sao loạn luân cưới anh họ gần được chứ,” Tiểu Tiểu Lam mắng.

“Con gái không được ăn nói thô lỗ,” Tôi cau mày dịu dàng dạy dỗ cô bé.

“Được rồi.” Tiểu Tiểu Lam le lưỡi rồi cười toe nói thêm, “Hon nữa, bố cháu bảo có lẽ chỉ có Trác Linh Bản mới chăm sóc được cháu thôi. Bằng không, sớm muộn gì cháu cũng biến thành gái hư.”

Tôi thở dài rồi đáp, “Tiểu Tiểu Lam, chúng ta cách nhau 30 tuổi.”

“Phải. Thật tiếc chúng mình sẽ mất đi 38 năm ở bên nhau.” Tiểu Tiểu Lam có vẻ gì trách cứ tôi khi cô bé nói, “Tất cả cũng tại chú không dung biến đầu mất tám năm lận. Bằng không, với tuổi thọ trung bình là 200 năm của con người bây giờ, chúng ta đã có thể ở bên nhau 150 năm rồi. Giờ lại mất 8 năm, thế nên chỉ còn 142 năm thôi.”

Nghe những lời đó, tôi gần như, gần như muốn quay người lại ôm lấy Tiểu Tiểu Lam. Tuy nhiên, tôi lại không thể.

“Tiểu Tiểu Lam, cháu còn trẻ. Có lẽ cháu vẫn chưa biết kiểu người cháu thích là thế nào.” Giống như mẹ cháu. Khi em còn trẻ, em cũng nói là muốn lấy tôi.

“Cháu đã 15 tuổi rồi, đâu phải 7 tuổi chứ. Cháu biết cháu thích chú.” Tiểu Tiểu Lam càng ôm siết lấy tôi, giọng nói cô bé vẫn ương bướng như ngày nào, không nhẹ nhàng chút nào.

Tôi không còn lời nào để kháng cự nữa. Tuy nhiên, làm sao tôi có thể ở bên Tiểu Tiểu Lam được? Chúng tôi cách nhau 30 năm, mà tôi thì từng yêu mẹ Tiểu Tiểu Lam. Tôi... không thể ở bên Tiểu Tiểu Lam. Nghĩ vậy, tôi đánh liên tiếp vào các khớp chân tay của Tiểu Tiểu Lam. Cô bé lập tức tê cứng chân tay rơi xuống đất. Tôi cố gắng lờ đi tiếng rên đau đớn của cô bé rồi vẫy hết những người kia đi.

“Kenshin! Giúp cháu chặn Trác ca ca lại,” Tiểu Tiểu Lam hét to.

Kenshin rõ ràng là mạnh hơn tôi nhiều, nhưng tôi không có ý định chạy trốn trong game. Tôi lập tức đăng xuất game.

Tôi còi mũi chơi game và lắc lắc đầu. Chỉ sợ phải hơn mười ngày nữa – mà không, phải vài tháng nữa tôi mới lên mạng được. Ngoài cái tính hơn chậm hiểu giống Tiểu Lam, tính tình Tiểu Tiểu Lam giống bố nhiều hơn. Từ khi còn bé, sự cương quyết của con bé đã mạnh tới đáng sợ.

Kể cả cái tính bám trụ không rời cũng chẳng khác gì hấn ta. Tôi không khỏi nhớ lại mới nãy, Tiểu Tiểu Lam bám cả người quanh thân tôi... cho dù ngoài cơ bắp cứng rắn, tôi chẳng cảm thấy có gì giống một cô gái cả. Tuy nhiên, chuyện này cũng khiến tôi không khỏi nóng mặt.

Reng, reng!

Tôi cảm thấy kinh ngạc và cả bất an ở trong lòng. Không phải Minh Bản đã nói số điện thoại của tôi cho Tiểu Tiểu Lam rồi chứ? Tôi ngập ngừng nhấc máy.

“Này! Anh trai, anh trốn bao nhiêu năm rồi hả? Anh có biết em muốn điên cái đầu vì mấy người bên nhà họ Phong và Mẫn thúc ép em quai không hả?”

Giọng nói của Minh Bản vang lách tách qua ống nghe. Tôi vừa nhẹ nhõm mà cũng vừa có chút thất vọng. Tôi bấm nút dưới màn hình, khuôn mặt Minh Bản hiện lên trên màn hình điện thoại.

“Chúng ta đã bàn chuyện này hồi trước rồi.” Tôi trả lời như thường lệ, “Nếu em nói số điện thoại của anh cho bọn họ, anh sẽ đổi số và không thèm nói cho em số anh nữa.”

“Ai thèm quan tâm cái đó chứ! Em đang định bảo anh là nhà mình chuẩn bị tổ chức lễ cưới. Anh có về dự hay là không đây?” Mặt Minh Bản đầy hung

hân, dáng vẻ nó như thể muốn nói, ‘em thách, anh không về thử xem’.

Tôi chết đuối người. “Em sắp kết hôn?”

“Em đã ba mấy tuổi đầu rồi, kết hôn có thì có gì đặc sắc?” Minh Bản có vẻ cáu kỉnh nói, “Mà nữa, anh cũng bốn mấy rồi mà vẫn không chịu lấy vợ. Bố mẹ đang lo muốn chết đấy.”

Tôi không khỏi cảm thấy tội lỗi. Quả thật tôi đã không về nhà thăm bố mẹ lâu lắm rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn về mặt Minh Bản. Từ khi nào khuôn mặt trẻ con của Minh Bản đã trưởng thành thế này?

“Này! Anh có chịu về không thì bảo?” Minh Bản không ngừng giục tôi.

Tôi vội nói, “Đương nhiên, anh về ngay đây...” Tuy nhiên, tôi lại mở miệng và hơi do dự hỏi, “Em không mời Tiểu Tiểu Lam đấy chứ?”

“Tiểu Tiểu Lam?” Minh Bản nhướn mày hỏi, “Anh tránh mặt Tiểu Tiểu Lam từ bao giờ thế? Trước đây không phải anh tránh mặt Vương Tử sao? Được rồi, đừng lờ em ác ý thế. Em không mời cô bé làm khách đâu. Em chỉ mời mấy người Hắc Ám Tà Hoàng Đội thôi.”

Hắc Ám Tà Hoàng Đội. Tôi đã lâu rồi cũng chưa gặp họ. Tôi gật đầu. “Anh sẽ về ngay.”

Sau khi tôi gấp cẩn thận mấy bộ quần áo rồi cho vào túi hành lý, tôi đi thẳng tới trạm truyền tống gần nhất. Chưa tới ba mươi phút tôi đã bước vào nơi tôi quen thuộc nhất. Nhà tôi chỉ cách nhà Tiểu Tiểu Lam hai con phố.

Khó khăn lắm, tôi mới tìm ra giữa đồng thê của tôi cái thê tương thích để mở cửa nhà. Tuy nhiên, tôi chưa kịp quẹt thê mở cửa thì cánh cửa đã mở ra rồi. Dáng người mảnh dẻ và khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt của Minh Bản hiện ra đằng sau cửa. Nó dễ dàng cầm hành lý cho tôi, nói, “Vào đi. Em sẽ giới thiệu cô dâu cho anh.”

Nghe vậy, tôi không khỏi có chút bồn chồn. Tôi vượt thẳng bộ vét vốn đã rất phẳng phiu, chỉ sợ sẽ làm mất mặt Minh Bản. Tôi đi vào trong phòng khách và cảnh tượng trong đó làm tôi đờ người. Căn phòng khách vốn không rộng rãi gì lắm của nhà tôi nay chật kín người. Có Tiểu Tiểu Lam, Du, Tiểu Long Nữ và cả Phong Vô Tình còn đang ngáp lấy đề.

“Tới đây, đây là người sẽ trở thành con dâu nhà ta – Tiểu Tiểu Lam!” Minh Bản giới thiệu cô bé rất nghiêm túc, tôi lại càng kinh ngạc hơn. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Tiểu Lam khi cô bé lớn lên. Cô bé trông giống bố hơn, nhưng đôi mắt to đó thì lại giống hệt mắt Tiểu Lam.

Tôi quay đầu cứng ngắc như rô bốt, run rẩy hỏi, “Người em sắp cưới là Tiểu Tiểu Lam sao?”

Minh Bản nhướn mày đáp, “Sao có thể chứ? Cho dù em có muốn lấy cô bé, cô bé cũng không chịu gả cho em.”

“Nhưng- nhưng em bảo là em sắp kết hôn mà?!” Tôi cảm thấy như chìm bị mắc vào bẫy.

“Em chỉ bảo là nhà mình chuẩn bị tổ chức đám cưới thôi.” Minh Bản chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội rồi đáp, “Anh trai, anh cũng tính là người nhà mình phải không?”

Tôi quát lớn, “Em nói em không mời Tiểu Tiểu Lam tới.”

“Chuẩn luôn.” Minh Bản chân thành nói, “Em đâu mời cô bé tới làm khách. Cô bé là cô dâu mà.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Tôi đã cảm thấy không biết nói sao, chỉ lùi dần về phía cửa. Rồi, tôi vùng chạy theo hướng cửa, chỉ sợ lần sau trốn không thoát nữa.

Một cậu trai lớn xác chạy về phía cửa, bẻ tay duỗi chân. Rồi, đá vòng một cú, cậu ta chặn đường tới cửa trước. Sau đó, cậu ta cười toe toét bảo, “Chào, đã lâu không gặp rồi, chú Trác. Cháu là Long Danh. Chú vẫn nhớ cháu chứ? Đòn kung fu của cháu ngon đấy chứ chú nhi? Đòn đó là cháu học của Kenshin đó, mà đương nhiên, Ngân Diện Khoái Hồ cũng có dạy chúng cháu một ít nữa.”

Câu đó ý cũng tương tự như bảo tôi là chạy khỏi cửa chính không ăn thua đâu. Tôi liếc mắt một cái, chạy ào lên lầu, tính trốn qua đường cửa sổ phòng tôi.

Tôi còn đang định đá cửa sổ tung ra, cửa sổ đã tự loảng xoảng vỡ thành một đồng kính vụn. Một dáng người quen thuộc mặc tạp dề, cầm dao bếp đang bắm một tay vào thành cửa sổ; sau đó, người kia nhảy vào trong. Đó chính là đệ tử chân truyền của Lãnh Hồ, Phong Lam.

“Trác ca ca, đã lâu không gặp.” Tiểu Lam cười cực kì sáng lạn, cười tươi đến mức nhìn còn hơi đáng sợ, gần giống như nụ cười của Vũ Liên.

“Tiểu Lam...”

Làm sao tôi đánh nhau với Tiểu Lam được chứ? Quan trọng hơn là nếu tôi có so chiêu với em, tôi sợ mình cũng đánh không nổi em.

Một lần nữa, tôi chỉ biết quay đầu bỏ chạy. Tôi nhớ ra còn có cửa sau phòng bếp, nên tôi chạy hộc tốc xuống cầu thang. Khi tôi chạy qua phòng khách, tôi thấy Tiểu Tiểu Lam vẫn ngồi trên ghế sofa. Cô bé chỉ tròn mắt nhìn tôi chạy qua, chứ không có động tĩnh gì.

Ở trong phòng bếp, tôi nghe có tiếng người xào đồ ăn. Khi tôi lao vào trong, tôi nhận ra thân hình đồ sộ của anh Lang đang bận rót đồ uống vào ly, còn Vũ Liên đứng trước cửa sau. Hai tay trái phải chị đều cầm súng quang, còn trên môi chị là nụ cười hiền hậu phát sợ.

“Tiểu Tiểu Lam nói dù chú rể có ngồi xe lăn tới nó cũng không bận tâm.” Vũ Liên cười dịu dàng.

Mặt tôi xám như tro, tôi chậm rãi lui khỏi phòng bếp. Tuy nhiên, anh Lang chặn tôi lại, “Tà Linh, mang khay đồ uống này ra cho mọi người khi cậu chuẩn ra ngoài nhé.” Đoạn, anh chuyển khay đầy đồ uống qua cho tôi.

Tôi nhận cái khay và nặng nề bước trở lại phòng khách. Tôi để đồ uống lên trên bàn, và mỗi người cầm một cốc. Rồi bọn họ ngồi thành vòng tròn, quây tôi ở giữa.

“Chú thích đám cưới kiểu Tây hay kiểu Tàu?” Tiểu Tiểu Lam tròn mắt hỏi.

Tôi cố tình không nhìn vào Tiểu Tiểu Lam mà quay ra nhìn Du. Như thể xin trợ giúp, tôi khẩn cầu, “Du, không phải thầy nói thầy nhất định không cho con gái thầy lấy tôi sao?”

Lập tức, một con dao bếp kề sát cổ họng Du, còn một thanh phi đao nhãn hiệu Lãnh Hồ nữa cũng tỏa sáng quắc xuất hiện trên tay Tiểu Tiểu Lam khi cô bé dịu dàng gi nó vào gáy Du. Du cực kì bình tĩnh đáp, “Ở nhà tôi, có hai người phụ nữ có thể vung dao bếp hoặc phi đao đánh bại một đám cướp hơn mười người trang bị súng quang. Tôi đã lấy cái cô cầm dao bếp rồi. Tôi tin rằng, ngoài người đã cố đánh nhau sút đầu chảy máu tranh giành cái cô cầm dao bếp kia với tôi, thì chỉ sợ chẳng ai trên đời dám lấy cô gái cầm phi đao nhà tôi nữa đâu.”

Một bàn tay phát lên lưng tôi. Tôi quay đầu lại thì thấy Long Danh đang lắc lắc đầu thờ dài, “Chú Trác ơi, Tiểu Tiểu Lam đã dọa chạy bao nhiêu thằng thâm thương trộm nhớ con bé rồi. Nó sẽ không buông chú ra đâu.”

Tôi cuối cùng buộc phải nhìn thẳng vào Tiểu Tiểu Lam, cổ gầy giữa lần cuối, “Tiểu Tiểu Lam, cháu mới 15 tuổi thôi.”

Tiểu Tiểu Lam vẫn tròn mắt hỏi, “Cháu nhỏ quá sao? Vậy chúng ta nên cưới sau à?”

Tôi điên cuồng gật đầu.

Tiểu Tiểu Lam lập tức đứng bật dậy hét lên vui sướng, “Quá tốt! Trác ca ca đồng ý lấy mình rồi!”

Tôi cứng đờ người. Tôi vừa mới đồng ý cái gì vậy?

“Con đã hứa với bố là 20 tuổi mới lấy chồng rồi đấy nhé,” Du cau kinh nhắc Tiểu Tiểu Lam, và Tiểu Tiểu Lam gật đầu ra vẻ dễ thương.

Tới lúc này tôi mới nhớ ra hiện tại Tiểu Tiểu Lam hoàn toàn không thể lấy tôi được. Theo luật định 15 tuổi chưa thể kết hôn! Tôi đã bị bẫy; tôi đã bị mọi người đưa vào tròng! Kể cả em trai tôi nữa. Tôi không khỏi ngẩng đầu lườm em trai tôi.

Không có chút áy náy vào, Minh Bân nói, “Đừng có lườm em ác thế. Ai bảo bố mẹ bảo cả hai thằng con trai trong nhà đều độc thân cả, mà nếu trong vòng nửa năm anh mà không tìm được vợ thì em phải lập tức đi chuẩn bị ảnh để đi xem mắt chứ.”

Ánh lườm của tôi càng mãnh liệt hơn.

“Hơn nữa...” Minh Bân nhún vai nói, “Anh dù gì cũng thích Tiểu Tiểu Lam như vậy, em chẳng hiểu anh cứ chần chừ mãi làm chi.”

“Anh không có!” Tôi cự lại luôn, nhưng đột nhiên nhớ ra Tiểu Tiểu Lam đang đứng ngay đây, nói vậy chẳng khác gì tôi làm tổn thương cô bé.

Tôi vội nhìn Tiểu Tiểu Lam, nhưng cô bé đã quay lưng về phía tôi. Thấy đôi vai nhỏ bất lực của cô bé không ngừng run rẩy, trái tim tôi cũng như run không ngừng theo đôi vai nhỏ ấy. Tôi hình như không tự chủ được cơ thể mình nữa mà bước tới gần Tiểu Tiểu Lam, kéo cô bé vào lòng. Tôi vô cùng hối hận nói, “Xin lỗi, tôi không cố tình nói vậy. Tôi chỉ là... chần chừ thôi.”

“Vậy, chú có thích cháu không?” Tiểu Tiểu Lam hỏi, nghẹn ngào trong tiếng khóc.

“Tôi thích em, tôi thích em!” Tôi không khỏi vui mặt vào trong tóc cô bé, hít lấy mùi hương tươi mát như cỏ xuân.

Tiểu Tiểu Lam quay lại nhìn tôi, đôi mắt cô bé vầy mờ tròn xoe, không hề có lấy một nửa giọt lệ. Cô bé cười như nắng mai đáp, “Em biết anh nhất định sẽ thích em mà.”

Nói đoạn, cô bé nín đầu tôi xuống và mãnh liệt hôn tôi một cái!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 7: Kenshin, Phần Một.

Tôi không ngạc nhiên gì khi thấy Tiểu Tiểu Lam cường hôn Tà Linh.

Mặc dù mọi người đều thấy tính tình Tiểu Tiểu Lam giống mẹ nó, nhưng tôi biết rõ hơn nhiều. Tiểu Tiểu Lam cứng đầu không chùn bước, giống hệt bố con bé. Điều ấy cũng có nghĩa là con bé dai như đũa và không bao giờ tin là con bé sẽ thất bại. Vậy nên, khi Tiểu Tiểu Lam tuyên bố là sẽ lấy Tà Linh, tôi đã lập tức chuẩn bị của hồi môn cho nó. Tôi chỉ là không nghĩ tới sẽ phải chờ lâu như vậy.

Tôi quên mất loài người phải sống tới 20 tuổi mới có thể kết hôn.

Tên tôi là Kenshin. Tôi không chắc cái tên này bắt nguồn từ đâu. À thôi, tôi nghĩ là bởi Vương Tử từ đầu đã gọi tôi như vậy, tôi cũng không biết gì ngoài chuyện tôi là Quý Vương, nên tôi cũng tin Kenshin là tên tôi. Thực ra, lí do tôi không biết tên mình là gì cũng bởi tôi là một trí tuệ nhân tạo, một phần mềm máy tính có trí tuệ bản thân.

Tôi vốn là một NPC trong trò chơi có tên là Đế Nhị Sinh Mệnh, nhưng tôi đột nhiên phát triển nhận thức bản thân, và số phận đổi thay bất ngờ đưa tôi ra khỏi động tối cùng Vương Tử và bạn đồng hành của tôi.

Tôi vốn luôn nghĩ hai người chúng tôi có thể tiếp tục theo chân Vương Tử tới ngày trò chơi đóng cửa, ấy cũng là ngày tận số của chúng tôi.

Tuy nhiên, có rất nhiều chuyện xảy ra, và cuối cùng tôi cũng hiểu được hóa ra tôi thực sự là một con người bình thường. Tôi đã chết bởi thí nghiệm thất bại của Long Điện, và vì thế trở thành ‘người’ chết trong game rồi lại hồi sinh trong game. Rốt cuộc tôi là thứ gì? Chính bản thân tôi cũng không hiểu nổi.

Khi Vương Tử đề nghị tạo cho tôi một cơ thể nhân tạo, tôi đã nao núng. Tôi không chắc bản thân có thực sự muốn ra thế giới thật không. Tuy nhiên, tôi chẳng chần chừ được lâu trước khi quyết định ra ngoài. Lí do là bởi tôi phát hiện ra vợ chồng nhà họ Mẫn gần như suýt làm cháy nhà lần thứ năm trong vòng ba ngày. Có rất nhiều lí do: bọn họ quên mất nồi canh trên bếp nên nấu chảy luôn cả nồi; nướng thịt xong, họ quên lò nướng thẳng xuống cỏ; bọn họ để trầm hương cháy dở trên giường...

Nếu tôi không ra ngoài đời thật để mất tới hai vợ chồng nhà họ, bọn họ sẽ không sống nổi tới kỉ niệm ngày cưới lần thứ nhất mất. Đầu tiên, tôi trở thành quản gia nhà họ Mẫn và Phong, sau đó tôi còn phải để mất tới ‘ông bầu’. Cũng may, Tà Linh tới giúp, kéo không tôi chẳng biết mình có thể dời Du nổi nữa thước được không. Sau đó, tôi lại thành vú em. Sức lực và tài năng phá hoại của Tiểu Long Danh và Tiểu Tiểu Lam quá khủng khiếp, bằng với hai mẹ của chúng luôn.

Mới đầu, trò chơi yêu thích của chúng là chạy quanh nhà. Trốn khỏi tai mắt của tôi là trò giải trí thường nhật của chúng. Chơi đùa tôi và chọc tôi khiến chúng cảm thấy thích thú, mặc dù hai đứa hiếm khi thành công.

Nhưng một ngày, khi Lãnh Hồ tới nhà tôi và tình cờ để lại gia huy ở nhà tôi, Tiểu Long Danh và Tiểu Tiểu Lam bỗng nhiên kính trọng tôi hơn hẳn, bọn chúng còn bắt đầu thần tượng Lãnh Hồ.

“Không nghi ngờ gì Băng Đế Thế Gia nổi đình nổi đám, nhưng bình thường thì mấy đứa nhỏ năm, sáu tuổi làm sao có thể biết rõ về xã hội đen như vậy? Còn biết được gia huy của Băng Đế Thế Gia?” Lãnh Hồ trầm ngâm khi cậu ta nhấp trà.

“Trẻ con bình thường thì không biết là đúng, nhưng trong cái nhà này không có ai bình thường cả,” Tôi bình thản đáp.

Mới hôm kia, Long Danh tạo ra một quả bom làm nổ tung phòng kho. Còn hôm qua, Tiểu Tiểu Lam dùng cái khóa mô tô bị chàng đánh trọng thương kẻ cố bắt cóc bọn chúng. Hôm sáng ngày, hai đứa chạy tới công ty Tiểu Long Nữ, làm rối tung rối mù cả hệ thống của công ty. Tôi chỉ vừa tóm hai đứa và phết mấy đét vào mông từng đứa.

Hai đứa mới bị đánh mông, mấy phút trước còn ngồi khóc ẵm và giờ đã trốn gần phòng khách, vênh tai nghe lỏm tôi và Lãnh Hồ nói chuyện. Tốc độ lành thương của chúng nó thì thật đáng kinh ngạc, nhưng khả năng tự kiểm điểm từ lỗi lầm thì thấp tới thảm thương.

“Khoái Hồ ca ca, phi đao của chú xinh ghê. Cho cháu một cái nhé?” Tiểu Tiểu Lam cuối cùng cũng nhịn không được chạy lại gần Lãnh Hồ, mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn phi đao đeo trên thắt lưng Lãnh Hồ.

Lãnh Hồ còn chưa kịp đáp, tôi đã nói, “Không được!”

Nó cầm khóa xe cũng đánh trọng thương người khác được, nếu Tiểu Tiểu Lam mà sờ tay vào cây phi đao cắt qua cả kim loại thì con bé sẽ thành hiểm họa của thế giới mất.

Tiểu Tiểu Lam bĩu môi và ngồi trên ghế sofa phụng phịu. Tiểu Long Danh cũng lùn cùn tới, nhìn Lãnh Hồ chăm chăm, còn nuốt nước miếng mấy cái. Chẳng lẽ thằng bé nghĩ Lãnh Hồ ăn được?

“Chú có phải là sát thủ hàng đầu của Băng Đế Thế Gia, Ngân Điện Khoái Hồ không ạ?” Tiểu Long Danh hỏi, mặc dù đôi mắt nó thì như muốn nói: cháu biết chú đúng là thế rồi, không chối được nữa đâu.

“VẬY CHÚ KENSHIN NHẤT ĐỊNH LÀ THUỘC HẠ CỦA NGÂN DIỆN KHOẠI HỒ. CÓ LẼ CHÚ ẤY ĐÃ RỬA TAY GÁC KIẾM, NÊN MỚI GIẤU DANH TÍNH THẬT ĐẾN LÀM QUẢN GIA NHÀ CHÚNG MÌNH.” TIỂU TIỂU LAM CŨNG THẤU HIỂU GẬT ĐẦU, CÒN VỖ VỖ TÔI NÓI, “ĐỪNG LO, LONG DANH VÀ CHÁU KHÔNG ĐỂ LỘ VỚI AI DANH TÍNH THẬT CỦA CHÚ ĐẬU.”

“DẠ.” LONG DANH CŨNG LỘ VẼ NGHIÊM TÚC TRÊN GƯƠNG MẶT BÉ NHỎ. NÓ NÓI, “CHÚNG CHÁU KHÔNG VÌ KENSHIN LÀ SÁT THỦ MÀ SỢ CHÚ ĐẬU. KENSHIN LÚC NÀO CŨNG LÀ QUẢN GIA ĐA ZI NĂNG CỦA TỤI CHÁU.”

TÔI KHÔNG CHẮC MÌNH NÊN CẢM THẤY VUI HAY BỰC MÌNH NỮA. HAI ĐỨA TRẺ NÀY CŨNG CÓ TRÍ TƯƠNG TƯỢNG KINH DỊ LUÔN.

BỔNG NHIÊN, CHUÔNG ĐIỆN THOẠI VANG LÊN. TÔI NHẮC MÁY, VÀ KHUÔN MẶT CỦA THIÊN TIÊN HIỆN LÊN TRÊN MÀN HÌNH. HẮN TA NỨC NỠ, “KENSHIN, KENSHIN, VỢ TÔI MẤT TÍCH RỒI. CÔ ẤY BỊ CƯỚP MẮT RỒI!”

“DOLL BỊ CƯỚP MẮT?” TÔI CAU MÀY. CÔ TA YÊU NGƯỜI KHÁC, HAY HẮN TA CÓ Ý GÌ KHÁC?

MỘT BÀN TAY XUẤT HIỆN TRÊN MÀN HÌNH VÀ ẤY MẶT THIÊN TIÊN ĐI, RỒI MẶT NAM CUNG TÚY XUẤT HIỆN. “KENSHIN, TÔI CẦN NÓI CHUYỆN VỚI LÃNH HỒ.”

TÔI NHƯƠN MÀY RỒI VƯỜN TAY KÉO LÃNH HỒ VÀO MÀN HÌNH, KÌ CỤC, SAO AI TÌM LÃNH HỒ CŨNG HÒI TÔI VẬY?

“CHUYỆN GÌ?” LÃNH HỒ LÃNH CẢM HỎI.

“GẦN ĐÂY XÃ HỘI ĐEN CÓ TÍNH BẮT CỐC DOLL KHÔNG?” NAM CUNG TÚY NGHIÊM TÚC HỎI. ANH TA GIẢI THÍCH, “DOLL BỊ BẮT CỐC, BỌN BẮT CỐC ĐÒI MỘT KHOẢN TIỀN CHUỘC KÉCH SỪ. BỌN CHÚNG CŨNG ĐÒI ĐỂ TRẺ CON GIAO TIỀN. ĐÂY LÀ CHUYỆN RẤT NGHIÊM TRỌNG.”

THIÊN TIÊN LẠI NHẾT MẶT VÀO MÀN HÌNH GÀO LÊN, “KENSHIN, KENSHIN, MAU LÊN, MAU MANG VỢ TÔI VỀ CHO TÔI!”

TÔI LẠNH LÙNG HỎI, “ANH KHÔNG PHẢI LÀ VỆ SĨ RIÊNG CỦA DOLL SAO? TẠI SAO LẠI RỜI MẮT KHỎI CÔ ẤY?”

“TÔI... TÔI...” THIÊN TIÊN ĐỘT NHIÊN ỨA LỆ VÀ BẮT ĐẦU DÙNG KHĂN TAY CHẤM CHẤM NƯỚC MẮT. HẮN TA TỨC TÜR, “VỢ TÔI VÔ CỐ ĐỔI TÔI RỒI HẾT VÀO MẶT TÔI SAU ĐÓ BỎ ĐI. CÔ ẤY CŨNG CẮM TÔI THEO CÔ ẤY.”

“DOLL TÌ TÌ BỊ SAO Ạ?” TIỂU TIỂU LAM LO LẮNG HỎI KHI NÓ CHUI VÀO TRƯỚC MÁY QUAY, KHUÔN MẶT NHỎ XINH CỦA CON BÉ HIỆN LÊN TRÊN MÀN HÌNH.

NAM CUNG TÚY VÀ TÔI CÙNG CÚI ĐẦU NHÌN TIỂU TIỂU LAM. TÔI HỎI, “ANH ĐÃ TÌM RA ĐỨA TRẺ NÀO ĐỂ GIAO TIỀN CHUỘC CHƯA?”

“CHƯA. KHÔNG CHA MẸ NÀO LẠI ĐỒNG Ý CHUYỆN NÀY ĐẬU.” DÙ NAM CUNG TÚY NÓI VẬY, MẮT ANH TA CŨNG KHÔNG NGỪNG LIẾC XUỐNG TIỂU TIỂU LAM. CUỐI CÙNG, ANH TA KHÔNG NHỊN ĐƯỢC HỎI, “VƯƠNG TỬ VÀ TIỂU LONG NỮ ĐẬU RỒI?”

“ĐI RA NGOÀI RỒI, NÓI GÌ MÀ MUỐN TÌM CẢM HỨNG Ở AI CẬP,” TÔI BÌNH THẦN ĐÁP, MẶC DÙ CŨNG KHÔNG HIỂU LÀ HỌ CẦN CÁI LOẠI CẢM HỨNG GÌ. TÔI NÓI TIẾP, “DƯƠNG DANH THEO HỌ ĐI AI CẬP, CÒN DU VÀ TÀ LINH ĐANG BỊ LÒ VÀO PHÒNG THÍ NGHIỆM CÔNG TI CỦA BÁC LONG. HAI NGƯỜI ĐÓ SẼ KHÔNG RA NGOÀI CHỪNG NÀO THÍ NGHIỆM THÀNH CÔNG.”

NAM CUNG TÚY GIẬT GIẬT MẮT. ANH TA NÓI, “NHƯ VẬY THÌ ANH QUẢN HẾT MỌI CHUYỆN PHẢI KHÔNG?”

“TÔI LÚC NÀO CHẢ QUẢN HẾT.” NHÌN CHUNG, TỪ TIỂU TIỂU LAM VÀ TIỂU LONG DANH ĐI NHÀ TRẺ NÀO CHO TỚI ĐỒ CHÀ BÔ DÙNG NHÃN HIỆU GÌ ĐỀU LÀ DO TÔI CHỌN TUỐT. DU VÀ PHONG VÔ TÍNH CÒN QUẢNG CON DẬU VÀ SỞ TIẾT KIỆM CHO TÔI CẦM GIỮM MÀ.

PHONG VÔ TÍNH NÓI THẾ NÀY, “NẾU ANH CẦM SỞ TIẾT KIỆM CỦA TỤI EM, LÚC CHẾT EM MỚI CÓ QUAN TÀI MÀ NẪM. NẾU THỦY HÀM HAY EM MÀ CẦM NÓ, CHẮC TỤI EM CHẤY TỤI QUÁ. TỤI EM CHẮC PHẢI XÉ TỤI XÁCH CHANEL LÀM QUẦN ÁO LIỆM. RỒI, XÁC TỤI EM SẼ BỊ QUĂNG XUỐNG BIỂN CHO CÁ ĂN KHÔNG CHỪNG.”

DU THÌ NÓI THẾ NÀY, “À, KENSHIN NÀY, TÔI THẤY CẬU NÊN CẦM SỞ TIẾT KIỆM GIỮM TỤI TÔI ĐI. CẬU THẤY ĐẤY, TIỂU LAM VÀ TÔI ĐÃ LÀM MẤT SỞ NHIỀU LẦN QUÁ RỒI, NHÀ BĂNG ĐÃ CẢNH CÁO TỤI TÔI LÀ SẼ KHÔNG CẤP LẠI NẾU TỤI TÔI CÒN LÀM MẤT SỞ NỮA ĐẬU.”

“VẬY THÌ ĐƯỢC RỒI...” NAM CUNG TÚY CÓ VẼ MẬU THUẦN NỘI TÂM, NHƯNG KHI ÁNH MẮT HẠ XUỐNG KHUÔN MẶT ĐÁNG YÊU CỦA TIỂU TIỂU LAM, NÉT MẶT ANH TA THAY ĐỔI. ANH TA THỞ DÀI. “THÔI BỎ ĐI, TÔI KHÔNG THỂ ĐỂ TIỂU TIỂU LAM MẠO HIỂM THẾ ĐƯỢC.”

“MẠO HIỂM? Ở ĐẬU Ạ?” MẮT TIỂU TIỂU LAM LÓE SÁNG.

“KHÔNG CÔNG BẰNG! CHÁU CŨNG MUỐN ĐI MẠO HIỂM. TẠI SAO CHỈ MỖI TIỂU TIỂU LAM ĐƯỢC ĐI?” TIỂU LONG DANH BỮU MÔI.

TÔI NGHĨ ĐI NGHĨ LẠI, CHÚNG TÔI KHÔNG THỂ BỎ MẶC DOLL ĐƯỢC. TÔI NÓI VỚI TIỂU TIỂU LAM VÀ TIỂU LONG DANH, “CHUYỆN NÀY RẤT NGUY HIỂM. CÁC CHÁU HỨA VỚI CHÚ LÀ KHÔNG ĐƯỢC LÀM LOẠN NHÉ?” TIỂU TIỂU LAM VÀ TIỂU LONG DANH ĐỀU GẬT ĐẦU NHƯ GIÃ TÔI. TÔI QUAY SANG NAM CUNG TÚY BẢO, “BẢO BỌN BẮT CỐC HOÀN GÌỜ GIAO TIỀN CHUỘC TÔI ÍT NHẤT SÁU GÌỜ NỮA ĐI. CÓ VÀI THỨ TÔI CẦN PHẢI DẠY TIỂU TIỂU LAM VÀ TIỂU LONG DANH ĐẬU.”

NAM CUNG TÚY NGHIÊM TÚC GẬT ĐẦU, “VẬY TRÔNG HẾT VÀO ANH, KENSHIN.”

TÔI GẬT ĐẦU ĐÁP TRẢ, KẾT THÚC CUỘC ĐIỆN THOẠI, RỒI QUAY RA NHÌN LÃNH HỒ, KẼ ĐÃ QUĂNG PHI ĐẠO LÊN CÁI BÀN ĐÁ RẮN CHẮC VÀ RÚT RA MỘT CHIẾC SÚNG CẦM TAY MINI DÀI MƯỜI XĂNG-TI-MÉT TỪ TRONG GIẦY. LÃNH HỒ NÓI, “SÚNG LỤC MINI. CÓ 15 VIÊN ĐẠN. NÓ CÓ VẼ NHỎ, NHƯNG GIẾT NGƯỜI THÌ KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ.”

Kế tiếp, Lãnh Hồ tháo một ống kim loại cỡ bằng ngón tay ra từ đằng sau tai. Nó có chốt an toàn phía trên. Lãnh Hồ giải thích, “Có hai loại chất lỏng phía trong; tháo chốt an toàn và lắc nó thì sẽ phát nổ. Có thể coi là bom cỡ siêu nhỏ.”

Thế rồi, Lãnh Hồ tháo cái nhẫn trên ngón út cậu ta rồi đeo vào ngón trỏ của Tiểu Tiểu Lam. “Nhấn điện. Nếu chạm vào mặt trước nhẫn, nó sẽ phóng ra một lượng điện năng vừa đủ để hạ đo ván một người.”

Tiếp theo, Lãnh Hồ bỏ cái khuyên tai bằng cỡ móng tay cái trên tai cậu ta xuống rồi cài vào tai Tiểu Tiểu Lam. Lãnh Hồ nhìn tôi rồi nói, “Cái khuyên tai này là một máy tính siêu nhỏ. Anh có thể chỉ đạo Tiểu Tiểu Lam qua đó.”

Lãnh Hồ đặt chân lên bàn rồi chỉ móc sát phía dưới, “Giày móc, vốn được thiết kế để giảm ma sát khi luyện tập, nhưng đánh lén thì cũng được. Cho tôi hai giờ đồng hồ, tôi sẽ mang tới đây hai đôi vừa chân Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh, thêm cả áo, quần và băng đô chống đạn chống dao kiếm. Tôi đảm bảo trông giống hệt quần áo bình thường.”

“Cháu có thể lấy loại có hình Bé Bao được không ạ?” Tiểu Tiểu Lam dè dặt hỏi.

Lãnh Hồ gật đầu rồi gọi người mang đồ tới. Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ rồi đi vào phòng đọc của Vương Tử nơi Bánh Bao Nhân Thịt và Hỏa Hoàng đang say ngủ. Tôi túm lấy Bé Bao, mặc xác ngọn lửa của Hỏa Hoàng (vì dù sao cơ thể tôi cũng không thể bị hư hại gì), khâu hai đai vào người Bé Bao, rồi quay lại phòng khách.

Tôi vấy Tiểu Long Danh lại rồi đeo ‘ba lô Bé Bao’ vào cho nó. Bé Bao chớp chớp mắt hỏi, “Ken Ken, Bé Bao Bao làm gì trên lưng Long Long vậy?”

“Nếu Long Danh có bảo mi làm gì thì phải làm theo đấy! Giờ thì đừng cử động hay nói chuyện,” Tôi nói đơn giản, ra lệnh cho Bé Bao càng đơn giản thì càng tốt.

Bé Bao không dám gật đầu, nên chớp chớp mắt ra vẻ đã hiểu.

Một giờ sau, người của Lãnh Hồ thực sự mang tới một đồng đồ. Chúng trông rất giống quần áo trẻ con dễ thương với thiết kế kiểu Bé Bao. Nếu không phải sau khi Lãnh Hồ cầm súng máy nã chúng vài phát mà cũng không xây xước gì, thì thật khó mà tin chúng không chỉ là quần áo trẻ con.

Tôi giúp hai đứa nhóc thay đồ rồi bắt đầu dạy Tiểu Tiểu Lam cách đánh nhau, còn Lãnh Hồ bắt đầu giải thích cho Long Danh cách dùng súng lục mini và bom ống thử nghiệm.

Đây là lần đầu trong đời tôi cảm thấy mừng bởi Tiểu Tiểu Lam có tài đánh nhau thiên phú, điều chắc chắn là truyền lại từ mẹ con bé. Nói thật, con bé có lẽ là đã hơn tài mẹ mình rồi. Tuy nhiên, tôi vẫn hơi lo không biết sau này Tiểu Tiểu Lam sẽ nguy hại thế giới tới mức nào, bởi khả năng phá hoại của nó đã ‘tiến bộ’ nhiều lắm rồi.

Long Danh cũng rất giống mẹ. Nó dễ dàng tiếp nhận được cách sử dụng bất kể loại đạn được cạm bẫy nào. Lãnh Hồ còn hỏi tôi, “Tôi thu nhận hai nhóc này vào Băng Đế Thế Gia được không?”

“Trừ phi cậu muốn Băng Đế Thế Gia bị hủy diệt hoàn toàn bởi một người nhân tạo,” Tôi lạnh băng đáp. Nếu tôi để hai nhóc này ra nhập xã hội đen, cho chúng nó cầm vũ khí sinh học hủy diệt cực kì nguy hiểm, vậy thì làm sao tôi dám nhìn mặt... không, không phải bố mẹ chúng nó, mà làm sao tôi dám nhìn mặt xã hội chứ?

Cũng sắp tới giờ, nên tôi chuẩn bị đưa hai đứa nhóc tới trạm truyền tống, nhưng trước khi đi, tôi không khỏi quay đầu bảo Lãnh Hồ, “Nếu được cậu hãy giải quyết mọi chuyện. Nếu có thể, tôi không muốn hai đứa nhỏ này đối mặt với nguy hiểm.”

Lãnh Hồ nghiêm túc gật đầu.

Tôi đưa một đứa năm tuổi một đứa sáu tuổi ra khỏi nhà. Còn gì dè dặt hơn là trông cậy vào hai đứa nhóc cứu một nữ hoàng cơ chứ?

Xui xẻo thế nào, dù mọi chuyện phân lô-gách như vậy, chúng tôi vẫn phải dấn thân vì an nguy của Doll. Tôi đưa Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh tới vương quốc của Doll. Chúng tôi vừa bước ra khỏi trạm truyền tống đã thấy một hàng xe li-mô đen đậu bên ngoài. Cánh cửa một xe mở ra và Nam Cung Túy bước ra ngoài. Anh ta thờ phào nhẹ nhõm khi thấy chúng tôi, vẻ mặt đầy cảm kích, nhưng Phượng Hoàng bên cạnh mặt mày lại vô cùng lo lắng.

Tiểu Tiểu Lam nhào tới khi thấy Phượng Hoàng và nũng nịu nói, “Cháu không gặp Phượng Hoàng tí ti lâu lắm rồi.”

Phượng Hoàng bế thốc Tiểu Tiểu Lam lên và xúc động nói, “Cháu vẫn nhớ cô sao?” Rồi Phượng Hoàng quay sang bảo Nam Cung Túy, “Chồng à, nhất định phải để bọn nhóc đi chuyển tiền chuộc sao? Em lo lắm.”

“Phượng Hoàng, bọn bất cóc cứ đòi trẻ con. Vì Doll, chúng ta phải làm chuyện này thôi.” Nam Cung Túy cương quyết nói, mặc dù vẻ mặt búp bê của anh ta trông có vẻ giống anh ta đang bấu môi hơn.

Tôi cũng trấn an Phượng Hoàng, “Đừng lo, tôi sẽ đi cùng Tiểu Tiểu Lam.”

Phượng Hoàng gật đầu. Đột nhiên, Thiên Tiên chạy ra khỏi một cái li-mô, túm chặt lấy tôi, rồi bắt đầu mè nheo, “Tôi cũng muốn đi cứu vợ. Tôi cũng muốn đi cứu vợ!”

Tôi lạnh lùng đáp, “Vậy anh và tôi cùng ở trong khuyên tai của Tiểu Tiểu Lam đi.”

Nam Cung Túy hít một hơi thật sâu, ngồi xuống gần Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh, vò tóc chúng, rồi hỏi, “Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh có sợ không?”

Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh nhìn nhau rồi đồng thanh, “Chúng cháu hơi hồi hộp.”

Nam Cung Túy mỉm cười, “Hứa với chú Túy là hai đứa phải đặt an toàn của bản thân lên trước nhé?”

Cả Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đều gật đầu lia lịa, nhưng sau mỗi lần chúng làm loạn rồi hứa sẽ không quậy nữa, chúng nó lúc nào cũng trung về mặt như vậy. Ba phút sau, chúng lại quậy tung như cũ.

Đương nhiên Nam Cung Túy không hiểu rõ hai nhóc này bằng tôi bởi anh ta hải lòng gật đầu, lấy ra một cái túi màu đen, buộc quanh thắt lưng Tiểu Tiểu Lam, rồi giải thích, “Cái túi này rất, rất quan trọng, hiểu chứ? Tiểu Tiểu Lam hãy bảo vệ nó nhé bởi các cháu phải đổi cái này lấy Doll ti ti.”

Rồi Nam Cung Túy đưa cho Long Danh một cái máy liên lạc cỡ nhỏ. “Đám bắt cóc muốn hai đứa cầm cái này. Chúng sẽ dùng cái này để liên lạc với hai đứa. Theo chỉ dẫn của chúng, nhưng nếu có gì nguy hiểm, đừng liều mình, được không?”

Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh càng gật đầu ác. Khi mọi người còn đang bận khen chúng nó ngoan thế nào, tôi có lẽ là kẻ duy nhất thấy chúng lên đưa mắt hưng phấn nhìn nhau.

Rồi, máy liên lạc Tiểu Long Danh đang cầm bắt đầu hát “Tôi không sợ đi vào nghĩa trang~*”.

(*Tôi không sợ đi vào nghĩa trang: đây là một bài hát nhạc pop nổi tiếng của Đài Loan vào thời cũ. – nhóm PR)

Tiểu Long Danh nhấn nút nhận điện và không chần chừ nghe máy. “Xin chào? Cái gì ạ? Cháu mấy tuổi ấy ạ? Cháu sáu tuổi, em gái cháu năm tuổi... Tôi trạm truyền tống ạ? Vâng ạ, cháu và em cháu vào ngay đây ạ.”

Tiểu Long Danh gác máy, nắm lấy tay Tiểu Tiểu Lam, rồi vẫy chào tạm biệt chúng tôi. “Chú Bắt Cóc bảo chúng cháu tới trạm truyền tống. Chúng cháu đi nhé?”

Tôi gật đầu, “Ý thức của chú đã nhập vào hoa tai của Tiểu Tiểu Lam rồi. Mấy đứa đi đi, chú sẽ trông chừng.”

Rồi, Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh nắm tay nhau vui vẻ đi vào trong trạm truyền tống, như thể chúng đang đi chơi tham quan không bằng. Còn tôi, tôi trông vẫn như cũ trong cơ thể nhân tạo, nhưng thực ra, một nửa ý thức của tôi đã ở trong hoa tai của Tiểu Tiểu Lam rồi. Qua máy quay của chiếc hoa tai, tôi lần đầu tiên thấy cả thế giới qua chiều cao của trẻ nhỏ.

Tiểu Tiểu Lam nhanh nhẹn đi vào trong máy truyền tống, và tôi nghe thấy Long Danh nói, “Chú Bắt Cóc muốn chúng ta chọn bữa tọa độ, bằng không họ sẽ giết Doll ti ti.”

“Giết?” Tiểu Tiểu Lam cắn ngón tay, “Nghĩa là sao nh?”

Long Danh nghiêng đầu, “Anh cũng chẳng biết, nhưng chú Túy bảo chúng mình nghe lời chú Bắt Cóc, vậy cứ theo lời chú Bắt Cóc đi.” Long Danh bắt đầu bấm bừa mấy nút. Máy truyền tống lập tức hoạt động.

Khi hai đứa bé biến mất khỏi trạm truyền tống, khuôn mặt tươi cười của Nam Cung Túy cuối cùng cũng rũ xuống. Anh ta ôm mặt, nói, “Trời ơi, lại trời cho chúng an toàn. Mình đã bắt đầu hồi hận để chúng đi rồi. Nếu có gì xảy ra với Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh, mình biết ăn nói thế nào với Vương Tử và Tiểu Long Nữ đây?”

“Nghĩ coi ăn nói thế nào với Du và Phong Vô Tình còn có lí hơn,” Tôi lạnh lùng nói.

Tôi nhìn Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh tới một chỗ khi họ cò gáy nào không biết rồi nói với Nam Cung Túy còn đang liên tục tự trách bản thân, “Tôi liên lạc với Dương Quang rồi. Cậu ta nói sẽ giúp chúng ta tìm Vương Tử.”

Dứt lời, tôi mặc kệ màn ‘tự kiểm điểm’ của Nam Cung Túy mà tập trung vào tình hình bên Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh. Tụi nhóc vừa nhận được một cuộc gọi nữa của đám bắt cóc. Bọn bắt cóc lần này có vẻ đưa đúng địa điểm rồi. Hai đứa bé chưa ra khỏi trạm truyền tống đã bị đưa đi chỗ khác. Khi bọn trẻ tới địa điểm mới, bọn bắt cóc đưa ra một lệnh nữa, bảo chúng lên một chiếc xe buýt.

Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh rất ngoan ngoãn đi lên chiếc xe buýt theo hướng bọn bắt cóc chỉ. Sau đó, chúng nó tò mò thò đầu ra khỏi xe buýt, nhìn ngắm cảnh tượng kì lạ bên ngoài. Tình tiết ngoài dự đoán này giúp tôi có thêm được thông tin mới. Từ cảnh vật bị sức nóng làm biến dạng kia, tôi có thể biết đây là một đất nước rất nóng bức. Người trên đường đều mặc quần áo kín mít để bảo vệ cơ thể.

Ả Rập? Tôi thu hẹp danh sách đất nước trong đầu.

Chiếc xe buýt chạy ra khỏi thành phố và đi vào một sa mạc, khiến hai đứa bé chưa từng thấy sa mạc thực sự bao giờ há miệng cảm thán và lại càng phấn khích, tới nỗi muốn nhảy xổ khỏi xe buýt mà đùa nghịch trong cát. Cũng may, Tiểu Long Danh khá tự chủ và luôn miệng bảo Tiểu Tiểu Lam là xong chuyện sẽ quay lại nghịch cát.

Khi xe buýt chạy qua một tượng Nhân Sư, tôi cuối cùng cũng hoàn toàn chắc chắn bọn nhỏ đang ở Ai Cập.

Chiếc xe buýt đi lâu tới nỗi hai đứa bé đầy nhiệt tình cũng gà gât đi, và tất cả hành khách đều đã xuống xe. Nhưng tôi vẫn rất cảnh giác. Cả cơ thể tôi giờ đang ngồi trên một chiếc ghế trong tòa lâu đài, nhưng ý thức của tôi thì ở trong hoa tai của Tiểu Tiểu Lam, cảnh giác trước mọi sự xảy ra.

Khi màn đêm buông xuống, tiếng ca ‘nghĩa trang không dọa được tôi đâu’ lại vang lên. Tiểu Long Danh dụi mắt và nhắc máy liên lạc. “A lô? Xuống trạm cuối, cầm cái túi ở đó lên, rồi đi về phía Nam theo la bàn ạ? À, được ạ.”

Long Danh đóng máy liên lạc rồi lay Tiểu Tiểu Lam cạnh nó tỉnh dậy. “Tiểu Tiểu Lam, dậy đi, chúng ta phải xuống xe rồi.”

Tiểu Tiểu Lam gà gât đi theo Long Danh xuống xe buýt. Bọn trẻ tìm ra và mở cái túi mà bọn bắt cóc đã nói tới. Bên trong có hai áo choàng dài cho trẻ con, hai bình nước lớn, và một cái la bàn.

“Chú Bắt Cóc bảo, phải mặc áo vào, không thì khi mặt trời lên, chúng mình sẽ chết khô vì nóng á.” Long Danh bảo Tiểu Tiểu Lam khi nó giúp con bé mặc áo choàng vào. Tôi hải lòng gât đầu. Long Danh quả là anh trai lớn. Thằng bé chăm sóc em gái rất tốt.

Rồi, hai cái bóng nhỏ bé bắt đầu đi trên những đụn cát vàng bị gió thổi bạt. Đối diện với màn cát ngút tầm mắt chúng, hai đứa trẻ lại chẳng mấy may lo sợ. Thực ra, chúng vừa đi vừa hát, quả là con nhà này.

Một giờ sau, mặt trời chậm rãi nhô lên, tôi còn có thể cảm nhận được nhiệt độ tăng lên. Lũ trẻ khó lòng chịu được khí hậu sa mạc. Bọn bắt cóc này không chăm trẻ bao giờ sao? Để chúng đi bộ trên sa mạc lâu như vậy! Tôi bắt đầu bực mình.

“Nóng quá.” Tiểu Tiểu Lam vừa đi vừa bĩu môi.

“Uống nhiều nước vào kẻo không mất nước đấy.” Tiểu Long Danh tình tẻ đưa cho Tiểu Tiểu Lam nhiều nước để uống hơn.

Thời gian càng trôi, tôi chưa kịp nhận ra, hai đứa nhóc đã đi bộ được bốn giờ đồng hồ rồi. Càng tới giữa trưa, nhiệt độ mặt trời mỗi lúc một nóng hơn. Hai đứa bé mệt và nóng tới độ không nói chuyện nổi nữa.

Tiểu Tiểu Lam bĩu môi và nghẹn ngào gào lên, “Long Danh, em đói quá.”

Long Danh không đáp nổi nữa. Từ máy quay thì thấy bước chân của nó rất loạng choạng, làm tôi có chút lo lắng. Cuối cùng, Long Danh vấp ngã và sụp mình xuống nền cát.

“Long Danh? Long Danh?” Tiểu Tiểu Lam lay người Long Danh và khóc nức nở.

Tôi rút cuộc không thể chịu nổi nữa. Tôi bảo Tiểu Tiểu Lam qua cái hoa tai, “Tiểu Tiểu Lam, đừng đi nữa, tìm một cái bóng râm trên đụn cát. Chú sẽ tới cứu hai đứa.”

“Không!” Long Danh yếu ớt ngẩng đầu. “Doll ti ti sẽ bị chú Bắt Cóc giết mất. Chúng ta phải đi tiếp. Tiểu Tiểu Lam, đỡ anh dậy.”

Tiểu Tiểu Lam cương quyết gât đầu, nhưng mỗi lần con bé đỡ Long Danh dậy, thằng bé lại ngã xuống, chân đứng không vững. Tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi quát Tiểu Tiểu Lam. “Quay lại, Tiểu Tiểu Lam. Chú bảo cháu quay lại!”

“Không! Doll ti ti sẽ bị giết. Tiểu Tiểu Lam không quay lại.” Tiểu Tiểu Lam lau nước mắt và quỳ trước mặt Tiểu Long Danh. Giọng nó gần như ra lệnh. “Long Danh, leo lên lưng em. Em cõng anh!”

Long Danh nghe theo trong chốc lát và leo lên lưng Tiểu Tiểu Lam. Tiểu Tiểu Lam đứng dậy và từng bước một cõng Long Danh trên lưng tiến về phía trước, mỗi bước lại đổ mồ hôi không ngừng.

Tôi gần như không nói được gì. Đối mặt với sự cố chấp của Tiểu Tiểu Lam, tôi cũng không thể bảo con bé ngừng lại được nữa. Tôi chỉ biết nhìn từng giọt mồ hôi của Tiểu Tiểu Lam nhỏ trên nền cát rồi lập tức bốc hơi. Tiểu Tiểu Lam hội tụ đủ cả sự quyết tâm của bố và mẹ con bé.

Mặt Tiểu Tiểu Lam đầy cố chấp. Nó vốn khỏe hơn đứa trẻ bình thường, như bắt con bé đi trên sa mạc nóng bức, còn cõng một cậu trai trên lưng thì thật quá lắm, kể cả là với nó.

Không, tôi không chịu được nữa rồi. Tôi đứng bật dậy khỏi ghế và nhìn Nam Cung Túy đang rất căng thẳng cạnh tôi, nói, “Tôi đi tìm lũ nhóc.”

“Có vấn đề gì sao?” Nam Cung Túy hét hoảng.

“Bọn bắt cóc nhất định là chưa chăm trẻ bao giờ,” Tôi lạnh lùng đáp, chuẩn bị tới trạm truyền tống.

“Kenshin...” Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu tôi. Đây là cách mà Chúa Tể Sinh Mệnh, Thiên Tiên, Dương Quang và tôi liên lạc với nhau.

Giọng nói này... tôi cau mày hỏi, “Dương Quang? Gì thế?”

“Tôi tìm ra Vương Tử và Tiểu Long Nữ rồi. Bọn họ đang đi ngắm cảnh ở tượng Nhân Sư ở Ai Cập. Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh ổn chứ?” Dương Quang lo lắng hỏi.

“Tôi nghĩ bọn nhóc sẽ ổn thôi.” Tôi chậm rãi ngồi xuống, làm cho Nam Cung Túy và những người khác bối rối nhìn tôi. Tôi bảo Dương Quang, “Nói Vương Tử và những người khác, Tiểu Tiểu Lam lên một chiếc xe buýt, chiếc xe đó đi qua một trạm ở tượng Nhân Sư, lũ trẻ ở trên xe tới trạm cuối, giờ đang đi về hướng Nam. Dương Quang, bảo Vương Tử nhanh lên còn đuổi kịp lũ nhóc.”

“Không thành vấn đề,” Dương Quang trả lời.

Tôi ngập ngừng một lúc mới hỏi, “Vương Tử và Tiểu Long Nữ có vũ khí gì không?”

“Đợi chút, để tôi hỏi.” Dương Quang nói dứt rồi một thoáng sau đáp, “Bọn họ có rồi.”

Tôi bình tâm lại. Vương Tử và Tiểu Long Nữ tay cầm vũ khí mà tới cứu, bọn bắt cóc có ba đầu sáu tay cũng toi đời.

Tôi quay về hướng hoa tai của Tiểu Tiểu Lam thì thấy một vài bóng đen xuất hiện trước mặt Tiểu Tiểu Lam. Bọn chúng đi về hướng Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh. Tiểu Tiểu Lam mặt mũi đầy mồ hôi, nhưng con bé vẫn gom sức gào lên, “Này, các chú là tội bắt cóc hả?”

“Đứng rồi, bé con.” Kẻ đứng đầu cười lớn.

“Vậy thì Nam Cung Túy ca ca muốn cháu đưa cái này cho các chú này.” Tiểu Tiểu Lam đặt Tiểu Long Danh xuống, cởi cái túi đeo trên hông ra, rồi nâng lên cao.

Kẻ đi đầu tóm lấy cái túi, nhưng Tiểu Tiểu Lam bắt ngờ giật lại, khiến hắn bắt trượt. Nó bĩu môi, “Doll tí ti đâu?”

Gã đi đầu có vẻ ngạc nhiên trước phản ứng của Tiểu Tiểu Lam. Gã ta hơi ngập ngừng rồi bật cười, “Ồ trụ sở chính của chúng ta. Bé con có muốn tìm cô ta không?”

Tiểu Tiểu Lam có vẻ suy nghĩ rất lung, nhưng đám bắt cóc xung quanh cô bé lại cười rộn lên. Bọn chúng có vẻ buồn cười vì một con nhóc đang nằm trong tay chúng lại nghiêm túc cân nhắc câu hỏi này.

Tiểu Long Danh lúc này lên tiếng, “Tiểu Tiểu Lam, đi tìm Doll tí ti trước.”

Tiểu Tiểu Lam lúc nào cũng nghe lời Tiểu Long Danh. Thấy thằng bé nói vậy, con bé gật đầu rồi bảo bọn bắt cóc, “Được rồi, chúng cháu sẽ đi với các chú.”

Đám bắt cóc bật cười, một chiếc ô tô lái lại gần, và tất cả bọn bắt cóc lên xe. Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh cũng lên xe.

“A, gió mát! Điều hòa đúng là thứ tốt nhất mà con người chế tạo ra.” Tiểu Long Danh như thể được tái sinh. Nó lập tức chạy lại gần máy điều hòa.

“Long Danh kiếp trước chắc phải là chim cánh cụt rồi. Anh chịu nhiệt kém quá,” Tiểu Tiểu Lam tự tin nói.

“Vậy thì Tiểu Tiểu Lam kiếp trước chắc phải là khi đột rồi. Em khỏe quá,” Long Danh cũng không kém cạnh bật lại.

Đám bắt cóc có vẻ khá buồn cười với tính cách kì quái của hai đứa nhóc. Bọn chúng cười tới không khép mồm lại được. Chiếc xe chạy tới ốc đảo trong tiếng cãi cọ của Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh. Chiếc xe chạy thẳng vào hồ nước giữa ốc đảo. Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đều chạy xô về phía cửa sổ ngạc nhiên, nhưng không có giọt nước nào rì vào trong xe. Cái xe chỉ chìm xuống. Nó chìm tới đáy, rồi một màn chắn bán nguyệt trời xung quanh chiếc xe, tất cả nước đều bị hút đi hết. Tiếp đó, mặt sàn lún xuống, rồi dừng lại, tôi cuối cùng cũng nhìn ra – là hầm dưới lòng đất!

Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh phản kích nhìn quanh. Hầm không lớn lắm, hành lang hẹp, chỉ vừa đủ rộng cho một người lớn đi qua một lần. Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh phải so vai mới lọt vừa. Mặc dù nhỏ như vậy, nhưng căn hầm trang bị rất kĩ. Rõ ràng là một tổ chức đầy chuyên nghiệp. Dù sao, tổ chức này có thể bắt cóc cả một nữ hoàng, không thể đánh giá thấp được.

Cuối cùng, bọn bắt cóc lựa hai đứa bé vào sảnh chính. Có một chiếc ghế ở giữa sảnh, phía bên trái là một lồng kim loại. Một cô gái thanh nhã cao quý đội mũ miện trên đầu ngồi trong lồng.

“Doll tí ti!” Tiểu Tiểu Lam nhào về phía trước lồng.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Prince* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 8: Kenshin, Phần Hai (hết).

Doll hai mắt nhắm nghiền bỗng chợt kinh ngạc. Sau khi mở mắt ra, cô há hốc miệng rất không có phong thái nữ hoàng, mắt hồi lâu mới thốt lên được. “Tiểu Tiểu Lam? Tiểu Long Danh? Sao hay cháu lại tới đây?”

“Đề đưa Doll tí ti về.” Tiểu Long Danh cười toe toét.

Doll hoảng hốt hét lên, “Đồ ngốc! Là thằng ngu nào cho hai đứa tới đây?”

“Kenshin và Nam Cung Túy ca ca,” Tiểu Tiểu Lam thành thật đáp.

Mặt Doll vặn vẹo vì tức, “Hai gã ngốc đó! Bao giờ về nhà, hai gã đó chết với cô!”

“Ngài nghĩ ngài còn có thể về nhà sao, thưa nữ hoàng?” Tất cả bọn bắt cóc đều phá lên cười.

“Các người chắc đã có tiền chuộc rồi, còn không định thả tôi ra?” Về mặt Doll được sự nghiêm khắc ác liệt, thách thức kẻ nào dám phản đối.

“Tiền chuộc đây ạ!” Tiểu Tiểu Lam giơ cái túi nhỏ trong tay rồi cau mày bảo bọn bắt cóc, “Nếu mấy chú không thả cô ấy ra, cháu không đưa cái này cho các chú đâu!”

“Tiểu Tiểu Lam” Sự bất đắc dĩ đã lộ rõ trên mặt Doll.

Bọn bắt cóc cười điên cuồng. Một trong những tên bắt cóc tới trước mặt Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh, giơ tay ra bảo, “Làm bé ngoan đưa đây cho chú nào? Xong rồi chú sẽ không hại cháu đâu.”

Tiểu Tiểu Lam giật cái túi lại rồi bĩu môi, “Nếu chú không thả Doll tí ti ra, chú không lấy được nó đâu.”

Tên bắt cóc mắt kiên nhẫn và túm lấy bàn tay nhỏ của Tiểu Tiểu Lam, giật lấy cái túi, nhưng Tiểu Tiểu Lam cự lại và tóm chặt lấy những ngón tay của gã, bẻ ngược chúng lại đằng sau. Một tiếng rắc khô khốc chứng tỏ xương đã gãy vang lên, cùng với tiếng thét chói tai của tên bắt cóc.

Bọn bắt cóc kinh ngạc, và thêm ba tên bắt cóc xông lên. Bọn chúng kinh ngạc thấy Tiểu Long Danh đang tay, một khẩu súng lục mini dài mười xăng-ti-mét trượt ra khỏi tay áo nó. Pằng, pằng, pằng. Ba nhát đạn nổ xong, ba tên bắt cóc nằm vật hết xuống sàn, vừa gào rú vừa ôm chân.

Khi những tên còn lại thấy Tiểu Long Danh có súng, bọn chúng đều rút súng ra ngạc nhiên chĩa về phía hai đứa nhỏ. Cuối cùng, tôi cũng có thể lên sàn rồi. Những trang bị trên người Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đều có thể được điều khiển bằng máy tính. Nói cách khác, trang bị đều do tôi kiểm soát. Tôi lập tức kích hoạt chức năng gài trên băng đô trên đầu Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh – khiên chắn, và hai chiếc khiên tròn mở ra che trước hai đứa bé.

Đạn của bọn bắt cóc đều đập phải khiên, không làm hại được Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh chút nào. Sau khi điên cuồng nã một tràng đạn, bọn bắt cóc, cuối cùng cũng phát hiện ra chiếc khiên, thả súng xuống và rút dao găm gây gộc ra.

Tiểu Tiểu Lam rút thanh phi đao của Lãnh Hồ từ trong giày con bé ra, và lặn dưới chân một gã bắt cóc, dùng con dao cực sắc chém qua bàn chân hắn. Bị chém trúng, tên bắt cóc cố gắng dùng con dao của hắn đâm Tiểu Tiểu Lam, nhưng lại bị bắn xuyên qua tay bởi Tiểu Long Danh và đành gìa nhập cùng đồng bọn nằm kêu rên dưới sàn.

“Bọn nhóc đáng chết!” Một tên bắt cóc khác cầm cây dùi cui xĩa lấy cổ áo Tiểu Tiểu Lam và cố gắng dùng Tiểu Tiểu Lam làm khiên để chặn lại súng lục mini của Long Danh. Cái hắn không biết là về mặt phá hủy diện rộng, Tiểu Long Danh hoàn toàn bỏ xa Tiểu Tiểu Lam, nhưng về phần phá hủy một mục tiêu duy nhất thì không ai có thể độ được Tiểu Tiểu Lam.

Tiểu Tiểu Lam đá phi một cú với đôi giày móc vào trúng mặt kẻ bắt cóc. Kẻ bắt cóc lập tức đau đớn ré lên, hai tay không còn rảnh rang tóm lấy Tiểu Tiểu Lam nữa bởi gã còn bận che cái ‘mặt rỗ’ của hắn.

Mặc dù kẻ địch đã trọng thương rồi, Tiểu Tiểu Lam cũng không quên lệnh tôi triệt hẳn khả năng di chuyển của kẻ thù, cũng có nghĩa là không để chân bọn chúng còn nguyên vẹn được. Tiểu Tiểu Lam rất ngoan ngoãn nghe lời tôi; nó không quên dùng giày móc đập vào chân gã ‘mặt rỗ’ khi nó chạm đất. Giày móc hiệu Lãnh Hồ quả là không hổ cái tên, tên bắn cóc ngã nhào xuống, kêu gào không dứt.

Hiện tại, tình huống là thế này: Tiểu Tiểu Lam tiếp tục chiến lược đánh từng mục tiêu một, còn Tiểu Long Danh dùng súng lục mini yểm trợ cho con bé, và cứ lúc nào có cơ hội thì quăng một quả bom ống thử nghiệm hiệu Lãnh Hồ. Cánh cửa vốn ở trên một hàng những kẻ bắt cóc lập tức sụp xuống, chỉ còn là một cái lỗ tí hìn cao bằng một nửa người.

Trong khoảng bảy tám tên bắt cóc trong sảnh, ba tên đã bị Long Danh hạ, một bị gãy ngón tay bởi Tiểu Tiểu Lam, một kẻ khác ‘mặt rỗ’ mà chân cũng ‘rỗ’, và hai ba tên bắt cóc còn lại cũng sớm gục xuống sàn bởi phi đao của Tiểu Tiểu Lam và súng lục mini của Tiểu Long Danh.

Có phải tôi đã tạo ra hai vũ khí hủy diệt nguy hiểm nhất không? Khi nào bọn chúng về, tôi phải tịch thu hết tất cả trang bị của hai đứa, kéo không tôi không dám nhìn mặt xã hội nữa quá.

Tiểu Tiểu Lam chống tay lên hông và kiêu ngạo hét lên, “Hừ! Người lớn dối trá, đừng có hòng nói dối tụi này sau này nữa!” Dứt lời, Tiểu Tiểu Lam quay người chạy về phía cái lồng nhốt Doll. Giống như một chú cún nhỏ vẫy đuôi, con bé dùng giọng dễ thương hỏi, “Doll tí ti, Tiểu Tiểu Lam có lợi hại không? Kenshin dạy tụi cháu cả đó!”

Doll khó lắm mới hé miệng được một chút, rồi xoa xoa đầu Tiểu Tiểu Lam. “Tiểu Tiểu Lam đúng là lợi hại thật.”

“Ai lợi hại hơn ạ, mẹ cháu hay cháu ạ?” Tiểu Tiểu Lam rút rề nhìn Doll.

Khóe môi Doll giật giật, “Ồm, năng lực của mẹ cháu đã vượt qua cảnh giới con người rồi, vậy nên cô nhận định không nổi đâu.”

“Tiểu Tiểu Lam, cẩn thận!” Tiểu Long Danh hét lên. Thằng bé im lặng sau một tràng súng nổ, nên Tiểu Tiểu Lam quay lại nhìn. Long Danh bị một gã trông rất dẹt dẹt tóm lấy cổ họng. Gã dẹt dẹt chỉnh kính trên mặt và lạnh lùng nhìn Tiểu Tiểu Lam.

“Bé Bao Bao, mau giúp tớ đánh kẻ thù!” Tiểu Long Danh gào lên.

Bánh Bao Nhân Thịt lập tức bay lên từ đằng sau Tiểu Long Danh và ré lên, “Chớ bắt nạt Long Long!”

Rồi, nó xông thẳng về phía gã dẹt dẹt, nhưng sau một tràng đạn, Bánh Bao Nhân Thịt đập mặt xuống sàn, tám thân trắng nõn phúng phính đầy lỗ bốc khói. Bé Bao chỉ biết nằm trên sàn nức nỏ. Lúc này, một gã lực lưỡng mặc quân phục bước ra với khẩu súng máy trong tay, giẫm lên Bé Bao, rồi dùng chân đi đi nó.

“Bé Bao Bao! Thả họ ra!”

Tiểu Tiểu Lam ré lên và chạy vội tới cứu Long Danh và Bé Bao. Đột nhiên, một bóng đen trùm lên Tiểu Tiểu Lam. Mặc dù Tiểu Tiểu Lam rất kinh ngạc, con bé cũng nhanh nhẹn dùng phi đao hiệu Lãnh Hồ chém vào chân kẻ kia.

Tuy nhiên lần này thanh phi đao không thành công. Nó và bàn tay của Tiểu Tiểu Lam bị đè nghiền dưới một đôi bốt quân đội. Mắt Tiểu Tiểu Lam ầng nước vì đau, nhưng con bé bặm môi để không bật khóc.

Tiểu Tiểu Lam ngẩng lên thì thấy gã cơ bắp trong bộ quân phục ác tâm nhìn nó. Gã ta quật tay một cái, Tiểu Tiểu Lam bay thẳng tới đập vào tường. Con bé ho ra một ngụm máu rồi yếu ớt ngã sấp xuống cạnh bức tường.

“Dừng lại! Con bé chỉ là trẻ con thôi!” Các khớp ngón tay Doll nhột đi vì bám quá chặt vào song sắt của chiếc lồng, nhưng mặt cô lại càng trắng bệch hơn nữa.

“Trẻ con? Bọn chúng hạ bảy người lớn đấy.” Gã dẹt dẹt chỉnh kính trên mặt và ném Tiểu Long Danh cùng với Bé Bao Bao về phía Tiểu Tiểu Lam. Tiểu Tiểu Lam cố lắm mới giữ được hai đứa kia khỏi va vào tường, nhưng bởi đó mà mặt Tiểu Tiểu Lam càng nhột đi.

“Giết chúng đi.” Gã dẹt dẹt thờ ơ nói với gã cơ bắp mặc quân phục.

“Dừng lại!” Doll điên cuồng lay cửa lồng.

Gã bận quân phục đi sang một bên và đứng trước mặt Tiểu Tiểu Lam với vẻ kinh tởm, “Gù, cần đến tao để xử mấy đứa nhép này, người của mày đúng là toàn bọn rác rưởi!”

Gã dẹt dẹt lại chỉnh cặp kính rồi lạnh lùng đáp, “Đúng là thuộc hạ tao lắm đứa cũng rác rưởi thật, nhưng hai nhãi ranh này hạ được bọn nó thì cũng khá đấy. Không may cho chúng đối thủ hôm nay lại là tao.”

Gã bận quân phục bật cười nói, “Tao thực muốn xem về mặt bố mẹ chúng nó khi thấy xác con mình.”

Dứt lời, gã đá mạnh vào Tiểu Long Danh. Tiểu Tiểu Lam nhảy lên và kịp thời đẩy Tiểu Long Danh đi được. Con bé lãnh đủ cú đá, cong người rên rỉ vì đau.

Mặt gã bận quân phục đen lại, “Nhãi con, bướng quá đấy.”

Những nắm đấm bổ xuống người Tiểu Tiểu Lam. Mặc dù phản xạ của Tiểu Tiểu Lam cũng khá nhanh, con bé có thể dùng chân tay mà chặn hết đòn lại, nhưng làm sao chân tay yếu của nó chống lại được một gã đàn ông mặc quân phục? Không lâu sau, Tiểu Tiểu Lam không cử động được tay chân nữa, nước mắt tuôn không ngớt trên mặt, nhưng con bé vẫn cắn chặt môi không bật khóc to.

“Tiểu Tiểu Lam.” Lệ trào ra trên gương mặt xinh đẹp của Doll khi cô bật khóc, không thể chịu đựng được cảnh tượng Tiểu Tiểu Lam bị đánh ác liệt như vậy.

“Dừng đánh con bé!” Tiểu Long Danh vật lộn mãi mới đứng trước che được cho Tiểu Tiểu Lam, nhưng lại bị gã bận quân phục gạt bay đi.

“Dừng có đùa nữa, giết chúng ngay đi. Chúng ta còn phải đòi tiền chuộc lần hai nữa.” Gã dẹt dẹt thiếu kiên nhẫn nói.

Gã kia cười ác độc khi nghe thế và rút một thanh đại đao hàng Đức từ bên hông ra. Gã nâng thanh đao cao trên đầu Tiểu Tiểu Lam...

RẦM!

Cánh cửa vốn bị đá chặt đột nhiên nổ tung mở ra. Khói tràn ngập khắp sảnh. Trong làn sương khói, dáng hình chiếc mô tô bay hiện ra, và cả gã dẹt dẹt và gã bận quân phục đều rút súng ra cảnh giác quan sát.

Đám khói cuối cùng cũng tan hết đi. Có hai người ngồi trên mô tô bay, người đằng trước đội một chiếc mũ bảo hiểm màu đen bao lấy toàn bộ đầu, áo gió bằng da, quần jeans đen, trông rất ngầu và mạnh mẽ. Ghế sau là một nữ nữ quyền rừ hút hồn tóc nhuộm đỏ tím đang mặc một cái áo trễ cổ và sở hữu

cặp chân dài mượt mà tha thướt đeo giày cao gót lộ ra dưới một chiếc váy da đáng yêu ngắn cùn cùn. Cả gã dịu dàng và gã bận quân phục đều nuốt nước miếng khi thấy cặp chân dài mượt mà mỹ miều kia.

“Các người là ai?” Gã dịu dàng lập tức khôi phục hình tượng hời. Hắn ta nhìn thẳng vào kẻ ngồi đằng trước trên chiếc mô tô bay.

Mĩ nữ ghé sau bước xuống xe rất duyên dáng và điệu đà. Nhưng chân cô nàng lao đảo vài cái và suýt thì ngã, cô nàng chỉ kịp nhanh tay bám lấy chiếc xe trong khoảnh khắc. Mỹ nữ không khỏi quở trách lái xe, “Này, cậu chạy nhanh quá rồi đấy! Bốn trăm, bốn trăm cây số! Còn nhanh hơn tàu cao tốc đó!”

Sau khi lái xe tháo chiếc mũ bảo hiểm và lắc lắc mái tóc đuôi ngựa, cô bật cười, “Là để cứu con chúng mình mà.”

Khuôn mặt dưới chiếc mũ bảo hiểm kia không thể quen thuộc hơn với tôi. Mái tóc nâu và đôi mắt nâu, cô ta là một cô gái đẹp trai phóng khoáng: Vương Tử! Lần này, về mặt tôi cuối cùng cũng dịu đi. Giờ thì không cần lo cho lũ trẻ nữa rồi.

“Hai mỹ nhân!” Gã bận quân phục thêm thường lắm lắm.

“Mẹ!” Hai đứa trẻ reo lên. Tiểu Tiểu Lam cuối cùng cũng ngừng bặm môi và bật khóc lớn.

“Vương Tử!” Doll cũng gào lên, trong giọng đầy nhẹ nhõm.

Vương Tử thấy ngay hai đứa Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đầy mình thương tích, đặc biệt là Tiểu Tiểu Lam. Vương Tử vội chạy ngay tới gần đứa con gái bé bỏng của cô, và Tiểu Tiểu Lam sà vào đùi mẹ. Vương Tử dịu dàng hỏi Tiểu Tiểu Lam, “Có chỗ nào bị thương không con?”

“Chỗ nào cũng bị thương!” Tiểu Tiểu Lam nức nở trong lòng mẹ.

Vương Tử nhanh chóng xem xét người Tiểu Tiểu Lam, đảm bảo là trên người con gái cô không có vết thương chí tử nào, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Cô tỏ ra một bầu không khí dịu dàng tình mẹ rồi bảo con gái, “Tiểu Tiểu Lam, đi với Tiểu Long Danh tới chỗ mẹ thẳng bé nhé?”

Tiểu Tiểu Lam vừa thút thít vừa đáp, “Mẹ định làm gì ạ?”

“Không có gì nhiều. Mẹ định cho một số kẻ xấu nào đó biết bọn họ không phải là kẻ ác nhất trên thế giới thôi!” Vương Tử đáp rồi chậm rãi đứng dậy, đôi mắt hung hãn như muốn nói, “Tụi bay không biết chọc giận sói thì nguy hại thế nào đâu!”

Gã dịu dàng và gã bận quân phục do dự. Sau khi gã dịu dàng suy đi tính lại, về mặt gã trở nên tàn ác và gã nói với tên mặc quân phục, “Cùng nhau hạ ả!”

Tuy nhiên, gã bận quân phục lại lỡ phát lời kẻ kia mà một mình xông về phía Vương Tử, hét lên, “À ta chỉ là một con đàn bà. Một mình tao cũng đủ khiến ả quỳ gối khóc lóc rồi!”

Thanh đại đao trong tay gã gần như bỏ trống đầu Vương Tử khi Vương Tử bình tĩnh rút vũ khí từ sau lưng cô ra và keng một cái chặn thanh đại đao hàng Đức lại. Gã bận đồ quân phục trở mặt khó tin nhìn vũ khí trong tay Vương Tử; một con dao bếp.

Vũ khí này là một vật đa zi năng, bởi nó có thể làm mọi thứ, từ thái rau tới chặt thịt lợn. Bạn còn có thể giấu trong nhà mà không bị ai nghi ngờ, kể cả cơ quan kiểm soát vũ khí cũng không thể cầm bạn xài nó được.

Khi bạn qua cửa hải quan, bạn chỉ cần bỏ nó trong va li rồi dán nhãn “Kim Môn”* lên hộp đựng. Thế là, kể cả nhân viên sở hải quan cũng phải mỉm cười khen bạn, “Chị đúng là có mắt nhìn quá. Đây quả là dao tốt.”

(*Kim Môn: là một đảo nhỏ thuộc kiểm soát của Đài Loan, nổi tiếng vì sản xuất loại dao làm từ vỏ đạn của những quả bom do người thuộc phe Cộng Sản thả vào. – nhóm PR)

Thanh đại đao hàng Đức đột nhiên vang lên tiếng vỡ, rồi bắt đầu rạn ra. Cả thanh đại đao nhanh chóng rơi loảng xoảng thành một đồng kim loại nát bươm. Gã bận quân phục nhìn chằm chằm con dao bếp trong tay Vương Tử không tin nổi rồi gào lên, “Đây không phải là dao bếp! Không thể là dao bếp được!”

Vương Tử giơ ngón tay lên và duyên dáng phẩy phẩy, “Không! Đây ĐÚNG là dao bếp, nhưng cũng là một con dao bếp phi thường lưỡi bằng kim cương. Không chỉ cắt qua được chỗ xương lợn cứng đầu nhất, mà còn có thể cắt qua súng đạn. Đây là bạn đồng hành tin cậy của tôi khi đi du lịch, nấu ăn, hay kể cả đánh nhau với tội phạm nhé!”

“Đi chết đi, mụ đàn bà!”

Gã bận quân phục rống lên rồi đá vào ống đồng của Vương Tử. Tuy nhiên, Vương Tử ngược lại giẫm mạnh lên bàn chân đang đá dờ của gã. Cô đập cán dao vào thái dương của gã, rồi bàn chân đeo bốt nặng của Vương Tử ác độc đập thẳng vào háng gã ta.

Một tiếng động giống như tiếng bóng vỡ vang lên, gã kia ngã thẳng xuống không hét được lấy một tiếng.

“Thằng chết tiệt! Mì dám đánh một bé gái dễ thương như con gái bà sao? Bà sẽ nhân danh tất cả kẻ yêu bé gái trên đời trừng trị mày!” Vương Tử đẩy anh hùng quát gã đàn ông bất tỉnh nhân sự dưới sàn.

Này, cậu có phải là mẹ Tiểu Tiểu Lam không... Phải là nhân danh con gái trừng trị gã chứ! Tôi bức bối quan sát Vương Tử qua hoa tai của Tiểu Tiểu

Lam.

“Cô là ai?” Gã dụ dàng hỏi, da hần tái xanh đi.

Vương Tử quay đầu nhìn gã dụ dàng kia rồi nheo mắt nguy hiểm. Cô hỏi, “Anh là gã cầm đầu? Là kẻ bắt cóc Doll, bắt con gái tôi đi bộ trong sa mạc nóng muốn chết, lại còn dám làm nó bị thương?”

Gã dụ dàng không đáp lại Vương Tử. Thay vào đó, gã nhặt thứ gì trông như là máy liên lạc lên và gào vào trong đó, “Mau gọi người vào đây? Chúng mày ở chỗ chết mẹ nào hết rồi?”

“Nếu kẻ anh đang gọi là những người ngoài kia, thì bọn chúng hoặc bị xe của tôi cán nát, hoặc bị khí hủy diệt của tôi hạ rồi, thế nên tôi khuyên anh nên giữ hơi đi.” Về mặt Vương Tử rất tâm tới, và giọng cô thì lạnh như băng.

Gã dụ dàng rút ra một khẩu súng trường nhẹ, và gã bắt đầu cố bóp cò, nhưng con dao bếp đã phi tới và chẻ nó làm hai. Con dao tiếp tục bay tới bức tường đằng sau hắn, găm sâu lút cán.

Gã dụ dàng mới đầu ngây ra khi thấy vậy, nhưng về mặt lại mau chóng trở nên giảo hoạt, gã nói, “Cô không còn dao bếp lưỡi kim cương nữa rồi, làm sao cô đánh nổi tôi đây? Nhắc cho cô hay, tôi là cao thủ karate cấp nă...”

“Hãy a!” Vương Tử xông thẳng tới chỗ gã, đá vòng một cái, cô không chần chừ tấn công gã. Gã cố lăm mới dùng tay đỡ đòn được, nhưng lực từ cú đá của Vương Tử vẫn khiến hắn ngã lộn cù mèo sang một bên.

Mặt gã dụ dàng vụn vẹo đi, tay thì run bắn lên, nhưng gã vẫn cố bình thần đứng dậy. Gã nói, “Đá karate đẹp đấy, nhưng tôi nói cho cô biết, tôi cũng là cao thủ judo...”

Vương Tử lại xông về phía gã và túm lấy cổ áo gã, chân phải đạp mạnh văng mắt cá chân gã, rồi ném gã ta qua vai. Gã dụ dàng nằm trên sàn, máu rỉ qua kẽ miệng khi hắn nói nốt câu vừa nãy, “...cấp ba.”

Gã dụ dàng cuối cùng cũng phản đòn. Chân gã bắt chéo nhau, gã túm lấy thắt lưng Vương Tử trong khi cánh tay gã vòng qua cổ Vương Tử. Gã đây đắc chí nói, “Tôi cũng là một trong những thành viên cao tay của hiệp hội vật thể giới luôn.”

“Ồ, xui cho cung rồi,” Tiểu Long Nữ lười biếng nói, “Người cung đang vật cùng là cổ vấn danh dự của hiệp hội vật thể giới đấy.”

Gã dụ dàng sững người, Vương Tử cười thâm độc, “Bóp cổ chéo*!”

(*Bóp cổ chéo: bản tiếng Anh là cross strangle. Đây là một thuật ngữ trong môn vật, tôi không am hiểu bộ môn này, bản này lại bị khuyết phần convert nên không biết dịch thế nào, đành dịch như trong bản các bạn đã thấy. Mong bạn đọc lượng thứ. Bạn đọc nếu hiểu biết về vật, mong có thể góp ý để tôi sửa chữa. Xin cảm ơn. – meomeo)

Cuối cùng, gã dụ dàng gia nhập cùng đám người nằm sùi bọt mép trên sàn. Vương Tử rút con dao bếp ra vào chém quần áo của gã dụ dàng thành vụn vãi.

Vương Tử lấy một chiếc chìa khóa ra từ đồng vãi hỗn độn, rồi tới bên Tiểu Tiểu Lam đưa chìa cho con bé. Vương Tử mỉm cười bảo con gái, “Đi thả Doll tí ti ra đi. Cô các con được cứu là nhờ Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đấy.”

Tiểu Tiểu Lam mỉm cười khi con bé vui vẻ nhận chìa khóa và tới mở cửa lồng cùng Tiểu Long Danh.

Tôi nằm trên lòng bàn tay Vương Tử... Nói cho chuẩn, Vương Tử chẳng nói chẳng rằng tháo hoa tai của Tiểu Tiểu Lam ra rồi đặt trong lòng bàn tay. Cô còn gí đôi mắt to của cô vào cái hoa tai mà nói, “Kenshin, bảo Nam Cung Túy là vụ này xong rồi, đừng quên tiền thưởng nhé. Nếu ông không trả, bọn này sẽ đưa vợ ông đi chơi một chuyến.”

Vụ bắt cóc cuối cùng cũng kết thúc. Nữ hoàng Doll cho Thiên Tiên liên hoàn 36 tát khi hắn ta nước mắt nước mũi tèm lem chạy đến cố ôm cô. Thiên Tiên lại càng khóc dữ hơn, nhưng Doll chỉ tức tối nói, “Còn dám ôm tôi? Không phải lần trước anh vui vẻ với cô em hầu gái đó lắm sao?”

Thiên Tiên thút thít túm lấy gấu áo Doll. “Là cô ta cưỡng hôn anh vào má mà. Anh đâu có vui. Thiên Tiên chỉ thích Doll thôi mà.”

“Nói dối!” Về mặt Doll dụ đi, nhưng cô vẫn tàn nhẫn đáp.

“Thật mà, anh chỉ thích Doll thôi.” Thiên Tiên khóc rống lên, chỉ sợ vợ sẽ không tin hẳn.

“Thật chứ?” Doll nheo mắt.

Thiên Tiên gật đầu như điên, và Doll cuối cùng cũng mỉm cười. Cô vỗ vỗ đầu Thiên Tiên, “Được rồi, Doll sẽ tin anh. Thiên Tiên là tốt nhất.”

“Anh phải hỏi câu này, lí do hai người cãi nhau, khiến em bỏ đi và bị bắt cóc không phải là vì...” Về mặt Nam Cung Túy và Phượng Hoàng đều tỏ ra kinh hãi, “Một cô hầu gái thom vào má Thiên Tiên chứ?”

Doll và Thiên Tiên đều vô tội đáp, “Đúng rồi đó!”

Việc Doll bị bắt cóc chỉ chiếm một góc tí hìn trên báo, nhưng sự kiện Nam Cung Túy và Phượng Hoàng tấn một nữ hoàng một nước như tử thi thành tít lớn tận ba tuần.

Sau đó, Doll quyết định lấy Thiên Tiên, nhưng tất cả cố vấn của cô đều phản đối quyết định của cô ta. Tức khí, Doll thoái vị và vứt ngai vàng cho em gái cô, bỏ nhà ra đi cùng Thiên Tiên, trở thành một trong những ‘động vật kí sinh’. Vũ Liên, Xú Lang, Đông Khải và em gái Dịch Ti, đang làm việc trong cung điện của Doll cũng đi theo họ.

Mặc dù Lãnh Hồ không tìm ngay ra được danh tính của bọn bắt cóc, nhưng khi gã dịu dàng cố gắng vượt ngục, Lãnh Hồ ‘giúp’ liền; cậu ta giúp hắn trốn tới ngục đen của Băng Đế Thế Gia. Từ đó trở đi, tôi thường tới nhà Lãnh Hồ uống trà và ‘thăm’ kẻ chủ mưu trong vụ việc khiến hai đứa trẻ bị tra tấn và trở thành hiểm họa tiềm tàng của thế giới.

Tiểu Tiểu Lam giấu thanh phi đao của Lãnh Hồ trong quần lót của con bé. Nó liều lĩnh bảo Lãnh Hồ, “Nếu chú muốn cướp về, chú phải cởi quần lót cháu ra.”

Nhưng, Tà Linh và Du đang đứng một bên quan sát. Mặc dù cả Du và Tà Linh hợp sức cũng đừng mơ đánh nhau ngang cơ với Lãnh Hồ, nhưng IQ 200 của Du không phải để làm cảnh.

Du lạnh lùng nói, “Trong đây có rất nhiều máy quay 360 độ. Nếu cậu dám cởi quần lót của con gái tôi, tôi sẽ phát clip Ngân Điện Khoái Hồ cởi quần chip của một bé gái năm tuổi cho toàn thế giới xem”

Phản ứng của Vương Tử thi thể này: “Cậu muốn cởi quần chip của con gái tôi? Ô kê, nhưng nhớ đây này, cậu phải chịu trách nhiệm và lấy nó khi nó 18 tuổi, bằng không tôi nghiền Kenshin ra cám”

Cái chuyện này thì liên quan quái gì tới tôi?

“Đừng có động vào Tiểu Tiểu Lam, không tôi sẽ tiêm nhiễm virus vào Kenshin.” Tà Linh cũng lạnh lùng đe dọa.

Lãnh Hồ và tôi đều á khẩu.

Tiểu Long Danh thì không dứt khẩu súng lục mini vào quần lót nó bởi Lãnh Hồ sẽ không do dự gì lấy lại ngay. Thay vào đó, thằng bé nhét nó vào quần lót của Tiểu Tiểu Lam luôn, và trong lúc nhét thì súng tình cờ cướp cò... Cũng may, khẩu súng đang chữa xuống, nên chỉ có một lỗ nhỏ trên quần con của Tiểu Tiểu Lam

Lãnh Hồ nhìn tôi. “Tôi phải làm sao đây?”

Tôi nhìn hai đứa nhóc. Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đều làm mặt van nài, nhưng tôi không đầu hàng mà ra lệnh, “Trả chúng lại!”

Cả Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh đều trông hoàn toàn thất vọng. Tiểu Tiểu Lam lấy súng mini và phi đao ra, bĩu môi nói, “Có vẻ con phải dùng dao bép của mẹ vậy, mặc dù chúng thì nặng lắm. Cũng may, mẹ có rất nhiều dao bép dự phòng.”

Vương Tử còn gợi ý, “Bé có muốn mẹ cho con một con dao gọt hoa quả không? Nó nhẹ hơn nhiều.”

“Súng quang của bố con cũng nặng lắm. Vậy là con phải luyện sức tay rồi. Cũng may, bố con có một bộ sưu tập vũ khí đồ sộ luôn.” Tiểu Long Danh thờ dài nhìn vũ khí nhỏ như que tăm của nó.

“...Hai đứa giữ lấy vũ khí đi,” Tôi không còn biết trả lời cách nào khác được nữa.

Từ ngày đó trở đi, Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh thường xuyên tới Băng Đế Thế Gia chơi. Lãnh Hồ còn cho phép chúng vào để ngăn chúng khỏi dùng phi đao đục lỗ trên cửa Băng Đế Thế Gia mỗi lần không tìm ra Lãnh Hồ mở cửa cho chúng.

Như mọi khi, Tiểu Tiểu Lam sẽ không bỏ mục đích chừng nào nó chưa hoàn thành được. Để tìm cho ra Lãnh Hồ, nó có thể lật tung cả Băng Đế Thế Gia lên. Khi Lãnh Hồ mới ra ngoài uống tách cà phê về, cậu ta ngậy ra nhìn cảnh Tiểu Tiểu Lam và Tiểu Long Danh xử lí một đám người Băng Đế Thế Gia được trang bị súng quang hân hời.

Chỉ vì bố nó bảo “Bố nhớ mẹ con quá,” Tiểu Tiểu Lam có thể đăng quảng cáo tìm mẹ nó trên báo. Khi đăng báo cũng không xi nhê, nó sẽ đích thân đi nửa vòng địa cầu tìm cho ra Vương Tử rồi nói dối để đưa mẹ về, lời nói dối là bố mắc bệnh nguy kịch sắp chết.

“Bố bị bệnh trọng tư rồi. Bệnh này nguy lắm, Lâm Đại Ngọc* chết vì bệnh ấy á!” Tiểu Tiểu Lam khi về giải thích với mẹ mà mặt mũi chẳng á náy gì.

(*Lâm Đại Ngọc: nữ chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng, một trong tứ đại tiểu thuyết của Trung Hoa. – nhóm PR)

Vậy nên, khi Tiểu Tiểu Lam nói nó sẽ lấy Tà Linh, tôi không bao giờ nghi ngờ chuyện Tà Linh sẽ là chồng tương lai của nó cả. Khi tôi thấy Tà Linh rút cuộc cũng đeo nhẫn vào tay nó, tôi chỉ nghĩ tới lần này con bé làm ăn chậm chạp quá. Có lẽ là bởi con bé không vội kết hôn vì tuổi nó còn nhỏ!

Trở về hiện tại, sau khi Tà Linh trao nhẫn cho Tiểu Tiểu Lam, con bé không bao giờ để anh ta chạy được nữa. Bởi vậy, Tà Linh quay lại công ty của Tiểu Long Nữ, và anh ta trở thành thành viên mới nhất của gia đình chúng tôi. Vận mệnh anh ta thì cũng giống như Du, tối ngày không đợi vợ về nhà thì đuổi theo vợ vòng quanh thế giới.

Hiện tại, gia đình tôi bao gồm Tiểu Long Nữ, Phong Vô Tình, Vương Tử, Du, Tiểu Long Danh, Tiểu Tiểu Lam, Tà Linh, bác Long, cha mẹ Vương Tử, hai bác nhà họ Trác, Minh Hoàng, Doll, Thiên Tiên, Xú Lang, và Vũ Liên. Đông Khai và Dịch Ti cũng dọn vào cùng với Doll, Dương Quang và Tinh Thiên cũng coi nơi này là nhà của hai bọn họ, còn có cả Bé Bao và Hỏa Hoàng. Không lâu sau, Nam Cung Túy và Phụng Hoàng cũng chuyển tới, vậy nên đây trở thành một gia đình cực lớn. À, đúng rồi, còn có Chúa Tể Sinh Mệnh, tôi, và Tinh Linh với Thập Tam Ác Ma mới tới nữa.

Lãnh Hồ tới đây thường xuyên tới độ tính là sống ở đây luôn cũng được.

Nếu bạn có bao giờ đọc được một bài báo nói kẻ buôn bán nô lệ bị trời gở trước đồn cảnh sát, khóc lóc nói sẽ không bao giờ tái phạm nữa, hay bộ trưởng tham nhũng nào đó bị lật trần truồng treo ngược từ ban công, bằng chứng tham nhũng thì bị gửi e-mail cho toàn thế giới, hai cô gái bị bắt cóc nào đó được một kẻ ân danh cứu thoát, đồ mặt vì độ đẹp trai của người cứu cô, hoặc một bài nào về kho báu cổ đại nào đó được khai quật rồi tặng cho bảo tàng nhưng bị mất vài viên đá quý xinh đẹp thì... không cần nghi ngờ đâu, bạn đang đọc được những kiệt tác của Vương Tử đó.

Thời gian cứ trôi đi. Điều duy nhất không thay đổi sau mấy trăm năm hoặc mấy nghìn năm là, tôi vẫn sẽ ngồi ở tòa lâu đài cổ đó, nhấp trà cùng Lãnh Hồ cũng đã trở thành một người nhân tạo, quan sát Tiểu Tiểu Tiểu Tiểu... Lam, ngắm nhìn những kiệt tác của tất cả những huyền thoại vĩnh hằng ấy!

“Chào mừng tới Đệ Nhị Sinh Mệnh. Ta là Chúa Tể Sinh Mệnh của Đệ Nhị Sinh Mệnh. Xin lưu ý là bạn chỉ có một cơ hội để tạo nhân vật thôi. Sẽ không được thay đổi điều gì sau khi đã tạo nhân vật xong.”

Với đôi mắt màu xám, mái tóc màu đỏ, và hình xăm lạ lùng dưới mắt trái, Chúa Tể Sinh Mệnh sẽ mỉm cười hỏi bạn, “Nào, giờ bạn đã sẵn sàng tạo ra một huyền thoại chưa?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Prince được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.